Giới thiệu

Năm Sơ Bình thứ ba công nguyên 192, thời thế Đông Hán mạt niên loạn lạc như một ván cờ tàn đang chờ sụp đổ.

Giữa trung tâm của cơn bão Duyện Châu, tại phủ châu mục ở Xương Ấp, một thanh niên 16 tuổi bàng hoàng tỉnh giấc trong một thân xác hoàn toàn xa lạ.

Hắn, một sinh viên đại học thế kỷ 21 đam mê Tam Quốc, nay đã xuyên không trở thành Lưu Húc, tự Cảnh Sơ người con trai độc nhất của Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại vừa tử trận.

Điều trớ trêu hơn cả là trên bàn, một đạo thánh chỉ đang phong hắn làm Duyện Châu Mục kế nhiệm.

Lưu Húc nhanh chóng nhận ra sự trớ trêu của số phận.

Trong dòng chảy lịch sử nguyên bản, vị trí Duyện Châu Mục này vốn thuộc về Tào Tháo, là viên gạch nền móng cho cơ đồ xưng bá thiên hạ của Tào Ngụy sau này.

Giờ đây, sự xuất hiện của hắn đã bẻ gãy mắt xích định mệnh, biến hắn thành kẻ ngáng đường kẻ kiêu hùng bậc nhất thời đại.

Cùng với thân phận mới là dòng dõi Hán Thất, vai vế hoàng huynh của đương kim thiên tử, Lưu Húc đứng trước một khởi đầu vừa vinh quang vừa đầy rẫy hiểm nguy.

Ngay khi còn chưa kịp định thần, nguy cơ đã ập đến.

Bên ngoài phòng, thuộc hạ cũ của cha hắn đang xôn xao.

Lão chúa công thi cốt chưa hàn, hai kẻ mưu sĩ Trần Cung và Bảo Tín đã tìm đến, âm mưu ép Lưu Húc non trẻ phải nhường lại chức Duyện Châu Mục cho Tào Tháo.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc: bên trong, thuộc hạ dao động, lòng người chưa phục. bên ngoài, quân Hoàng Cân khăn vàng đang vây hãm, sẵn sàng nuốt chửng thành trì. và ở phía xa, con mãnh hổ Tào Tháo đang lăm le, chờ đợi thời cơ để đoạt lấy mảnh đất khởi nghiệp của mình.

Thân xác của Lưu Húc lại chỉ là một công tử bột gầy gò, nổi tiếng ăn chơi trác táng, hoàn toàn không có uy danh hay sức mạnh để chống đỡ.

Giữa lúc tuyệt vọng, một tia sáng lóe lên.

Lưu Húc bất ngờ kích hoạt được Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân ngón tay vàng của kẻ xuyên không.

Hệ thống này cho phép hắn trích xuất và dung hợp gen của vạn vật, biến những năng lực tưởng chừng không thể thành hiện thực.

Không một chút do dự, hắn lập tức dung hợp với gen của bọ hung tê giác độc giác tiên, sở hữu sức mạnh thần lực kinh thiên động địa, gấp 850 lần trọng lượng cơ thể.

Với sức mạnh mới trong tay, Lưu Húc không còn là công tử bột yếu đuối ngày nào.

Hắn bước thẳng đến sảnh nghị sự, đối mặt với Bảo Tín đang ngạo mạn ép người.

Khi Bảo Tín rút kiếm thị uy, Lưu Húc đã biến sảnh nghị sự thành pháp trường của riêng mình.

Hắn dùng sức mạnh kinh thiên nhấc bổng chiếc kỷ án nặng trịch đập nát đối thủ, sau đó đoạt kiếm và một nhát chém kinh hoàng đã xé xác Bảo Tín làm hai mảnh ngay trước mắt toàn thể quan viên.

Màn thị uy đẫm máu và đầy bạo lực này đã lập tức trấn áp toàn bộ những kẻ có ý đồ phản trắc, đồng thời khiến Trần Cung một mưu sĩ

kiệt xuất phải kinh hãi nhìn nhận lại vị chúa công trẻ tuổi.

Bằng kiến thức lịch sử, Lưu Húc đã đánh trúng vào tâm lý của Trần Cung, khơi dậy mối lo ngại về bản tính đa nghi của Tào Tháo, thành công thu phục vị mưu sĩ hàng đầu này về dưới trướng.

Tiếp đó, hắn chiêu hàng được Vu Cấm, một mãnh tướng dưới quyền Bảo Tín, người sau này sẽ trở thành một trong Ngũ tử lương tướng của Tào Ngụy.

Ngay sau khi tạm ổn định nội bộ, hai vạn quân Hoàng Cân do tướng Cảnh Lăng chỉ huy đã kéo đến vây thành Xương Ấp.

Trước thế giặc mạnh gấp mười lần, Lưu Húc bất chấp sự can ngăn, quyết đoán dẫn 2000 quân ít ỏi của mình xuất thành nghênh chiến.

Giữa sa trường, hắn như một vị chiến thần giáng thế, sức mạnh vô song của Hình Thiên Thương trong tay liên tiếp chém bay đầu bốn tướng địch, cuối cùng một thương kết liễu chủ soái Cảnh Lăng.

Trận đại thắng không tưởng này đã khiến uy danh của Lưu Húc vang dội khắp nơi, từ binh lính đến dân chúng đều một lòng quy thuận.

Tin tức truyền đi làm chấn động các chư hầu.

Tào Tháo ở Đông Quận tức giận vì kế hoạch bị phá sản.

Viên Thiệu, Đổng Trác đều bắt đầu chú ý đến thế lực mới nổi này.

Thắng trận trở về, Lưu Húc không ngủ quên trên chiến thắng.

Hắn đối mặt với hai bài toán nan giải: thiếu binh lính và thiếu lương thực để nuôi quân cũng như hàng vạn tù binh.

Một lần nữa, hệ thống trở thành chìa khóa.

Hắn dùng lúa gạo để chiêu binh, thu hút dân chúng gia nhập quân

đội.

Đồng thời, hắn sử dụng hệ thống để lai tạo ra giống lúa thần kỳ có thể sinh trưởng trong 60 ngày với sản lượng gấp ba lần và không kén đất, kết hợp với chính sách quân đồn điền để giải quyết triệt để vấn đề lương thực.

Trong quá trình đó, hắn tiếp tục dùng kiến thức và uy danh để chiêu mộ hàng loạt nhân tài kiệt xuất của thời đại như Mãn Sủng, Trình Dục, Quách Gia, Lỗ Túc, Từ Thịnh, Thái Sử Từ và cứu mỹ nhân Thái Diễm, bắt đầu một đoạn tình duyên lãng mạn.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Lưu Húc đã chọc giận toàn bộ thế lực Hoàng Cân ở Thanh Châu.

Hơn 20 vạn quân do các đại cừ soái như Vu Độc, Trương Nhiêu thống lĩnh quyết tâm dốc toàn lực để tiêu diệt mầm họa Xương Ấp.

Đối mặt với cuộc xâm lăng quy mô lớn nhất từ trước đến nay, Lưu Húc cùng các mưu sĩ hàng đầu như Quách Gia, Trần Cung đã bày ra một kế hoạch kinh thiên động địa: dùng Điển Vi làm mồi nhử, thiêu rụi hàng chục vạn quân địch trong biển lửa ở Lạc Nham Cốc.

Lưu Húc, từ một kẻ xuyên không tay trắng, nay đã có trong tay binh hùng tướng mạnh, mưu sĩ tài ba, lương thảo dồi dào và sự ủng hộ tuyệt đối của dân chúng.

Hắn đã đặt những viên gạch vững chắc nhất cho cơ nghiệp của mình tại Duyện Châu.

Nhưng con đường tranh đoạt thiên hạ, đối đầu với những kiêu hùng bậc nhất lịch sử, chỉ vừa mới bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 1

Đông Hán, Sơ Bình năm thứ ba, tức năm 192 Công nguyên, tháng Tư.

Duyện Châu, quận Sơn Dương, huyện Xương Ấp.

Trong một căn phòng ở hậu viện Châu mục phủ, một thanh niên mười sáu tuổi đang nhìn chằm chằm vào đạo thánh chỉ trên bàn, lẩm bẩm một mình.

Ta đã xuyên không về cuối thời Đông Hán, trở thành con trai duy nhất của cựu Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại, tên là Lưu Húc, tự Cảnh Sơ.

Được sắc phong làm Duyện Châu mục mới.

Tên của thân thể này lại giống hệt tên hắn ở kiếp trước, cũng gọi là Lưu Húc.

Kiếp trước, hắn là một sinh viên đại học rất yêu thích Tam Quốc.

Hắn nhớ mình đang chơi một game Tam Quốc, nhưng không hiểu vì sao lại đột nhiên xuyên đến cuối thời nhà Hán một cách khó hiểu.

Được sắc phong làm Duyện Châu mục mới.

Lưu Húc nhìn thấy dòng chữ Sơ Bình năm thứ ba trên thánh chỉ, trái tim hắn bất chợt đập mạnh.

Chẳng phải đây là cướp mất chức Duyện Châu mục của Tào Tháo sao.

Có cần phải kịch tính như vậy không.

Khoan đã.

Hình như Lưu Đại là tông thân Hán thất, là hoàng bá của Thiên tử

Lưu Hiệp.

Nếu vậy, chẳng phải hắn cũng đã trở thành tông thân Hán thất, là hoàng huynh của Thiên tử Lưu Hiệp sao.

Hít.

Thân phận này cũng có vai vế đấy.

Không tệ.

Vô cùng không tệ.

Lưu Húc đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Trong phòng ngoài phong thánh chỉ kia ra thì không có gì đặc biệt.

Hắn liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Một tràng âm thanh bàn tán ồn ào truyền vào tai hắn.

Lão chúa công vừa mới bị giặc Hoàng Cân ở Thanh Châu giết hại, tân chúa công vừa mới kế vị.

Trần Cung và Bảo Tín đã đến rồi.

Thật là quá bắt nạt người ta.

Đúng vậy.

Xương cốt lão chúa công còn chưa lạnh, Trần Cung đã muốn mưu đoạt chức Duyện Châu mục của chúa công ta.

Chúa công chúng ta đang ở đây.

Ngài đã nhận được sắc phong Duyện Châu mục.

Tên Tào Tháo kia lấy tư cách gì.

Chúa công vì quá đau buồn mà đã khóc ngất đi mấy lần, cũng không biết có sao không.

Chúa công là con trai duy nhất của lão chúa công, nếu có chuyện gì

thì Nói nhỏ chút.

Đừng làm ồn chúa công.

Chúa công nhân hiếu như vậy, tự nhiên sẽ được trời phù hộ.

Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Tiếng nói chuyện của đám hộ vệ ở cửa hậu viện hóa thành từng luồng thông tin đổ vào đầu óc hắn.

Trong đầu Lưu Húc, toàn bộ ký ức của thân thể này hiện lên, dung hợp triệt để với ký ức từ kiếp sau.

Hắn cũng đã nắm rõ tình hình hiện tại.

Cựu Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại đã tử trận.

Tào Tháo đang mưu đoạt chức vị Duyện Châu mục.

Sắc mặt Lưu Húc có chút khó coi.

Trong lịch sử, dưới sự thuyết phục của Trần Cung và Bảo Tín, Tào Tháo đã thuận lợi chiếm được Duyện Châu, trở thành chủ nhân thực sự của nơi này.

Không lâu sau đó, gã còn thông qua một loạt trận chiến, thu phục ba mươi vạn giặc Hoàng Cân Thanh Châu.

Lấy đó làm nền tảng, cuối cùng bước lên con đường chinh phạt, bá chủ cuối thời nhà Hán.

Lưu Húc nghiến răng, hai tay siết chặt, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Đúng lúc này, một giọng nói hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ dung hợp ký ức, Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống đã được kích hoạt.

Lưu Húc hơi sững sờ.

Hệ thống.

Bàn tay vàng mà người xuyên không nào cũng có.

Hắn nén lại sự kích động trong lòng, bắt đầu xem xét hệ thống.

Trong lòng thầm niệm, một màn sáng hiện ra trước mặt hắn.

Trên cùng là giới thiệu về Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống.

Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống: Có thể trích xuất gen của vạn vật, tiến hành dung hợp cho Túc chủ và các sinh vật được Túc chủ chỉ định.

Dù chỉ có hai câu ngắn gọn, nhưng mắt Lưu Húc lại sáng lên.

Đúng như tên gọi, công dụng của Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống chính là có thể dung hợp gen của vạn vật.

Nếu thuận lợi dung hợp gen, chẳng phải hắn sẽ có vốn liếng để tung hoành thiên hạ sao.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc mừng rỡ trong lòng.

Muốn ngăn chặn âm mưu đoạt Duyện Châu của Tào Tháo, việc cấp bách là phải ngăn cản Trần Cung và Bảo Tín.

Chỉ là, Trần Cung chỉ là một nho sinh thì không nói, nhưng Bảo Tín kia lại không phải là kẻ dễ đối phó.

Bảo Tín là một trong mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, trí dũng song toàn, là một trợ lực lớn của Tào Tháo.

Tào Tháo có thể đoạt được chức Duyện Châu mục, công lao của Bảo Tín không thể không kể.

Với tình hình của Lưu Húc hiện tại, tuy anh tuấn phi phàm nhưng lại có phần gầy yếu, nếu thật sự đánh nhau, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Bảo Tín.

Việc cấp bách bây giờ là phải nâng cao thực lực, và trước mắt chính là dung hợp một loại gen nào đó.

Chỉ là nên dung hợp gen gì đây.

Lưu Húc vừa suy nghĩ vừa đảo mắt nhìn xung quanh.

Hắn nhìn xuống đất, thấy một con kiến đang tìm thức ăn.

Ánh mắt hắn hơi sáng lên, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Theo như hắn biết, kiến là lực sĩ trong giới động vật, có thể nâng vật nặng gấp 400 lần trọng lượng cơ thể.

Ngay lập tức, hắn vội bước về phía con kiến, muốn dung hợp gen của nó.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Lưu Húc chợt ngưng lại.

Hắn thấy trên một cái cây trong sân có một con bọ cánh cứng một sừng đang đậu.

Đó chẳng phải là bọ hung một sừng sao.

Biểu cảm của Lưu Húc hơi khựng lại.

Chương 2

Theo hắn biết, bọ hung một sừng còn là một lực sĩ lợi hại hơn cả kiến, có thể nâng vật nặng gấp 850 lần trọng lượng cơ thể.

Hiện tại hắn cao một mét tám lăm, nặng 140 cân khoảng 70kg.

Nếu dung hợp gen của bọ hung một sừng, chẳng phải hắn có thể nâng được vật nặng 119000 cân khoảng 59500kg.

Nếu đổi sang đơn vị trọng lượng thời Hán, chẳng phải là cự lực hai mươi sáu vạn cân sao.

Lưu Húc không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Điều này, cũng quá đáng sợ rồi đi.

Chỉ riêng về sức mạnh, e rằng ba bốn mươi Hạng Vũ thời xưa cộng lại cũng không phải là đối thủ.

Có cần phải mạnh mẽ đến thế không.

Nhưng mà, ta thích.

Lưu Húc đưa tay, bắt con bọ hung một sừng trên thân cây vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, hắn thầm nói với hệ thống trong đầu: Hệ thống, dung hợp gen bọ hung một sừng.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen bọ hung một sừng, đang tiến hành dung hợp.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một luồng khí ấm kỳ diệu lập tức tràn khắp toàn thân hắn.

Cơn đau đớn trong tưởng tượng không hề xuất hiện, luồng khí ấm kia vô cùng dễ chịu, khiến hắn không kìm được mà muốn rên khẽ.

Đinh, chúc mừng Túc chủ, dung hợp gen bọ hung một sừng thành công, nhận được Vô Thượng Thần Lực.

Giải thích về Vô Thượng Thần Lực cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Vô Thượng Thần Lực: Năng lực nhận được sau khi dung hợp gen bọ hung một sừng, Túc chủ sở hữu sức mạnh vô thượng tương đương tám trăm năm mươi lần trọng lượng cơ thể.

Lưu Húc cảm nhận Vô Thượng Thần Lực trong cơ thể, giơ chân phải lên rồi dậm mạnh xuống đất.

Ầm Mặt đất rung chuyển theo.

Mấy cái ghế đá trong sân cũng lần lượt ngã nhào xuống đất.

Lưu Húc chấn động trong lòng.

Cũng quá cuồng dã rồi đi.

Trong mắt hắn lóe lên một tia tàn nhẫn.

Dám cướp chức Duyện Châu mục của ta, từng người một, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Có chuyện gì vậy.

Nghe thấy động tĩnh, đám hộ vệ đồng loạt quay đầu nhìn vào trong sân.

Lưu Húc ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh lại tâm trạng, rồi mới bước ra ngoài sân.

Đám hộ vệ thấy Lưu Húc thì thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đồng loạt lộ ra vẻ vui mừng.

Họ lập tức đứng thẳng người, chắp tay hành lễ với Lưu Húc, cung kính nói: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc khẽ gật đầu.

Sau đó trầm giọng hỏi: Trần Cung và Bảo Tín kia đã đến rồi.

Bọn họ đang ở đâu.

Lòng đám hộ vệ đồng loạt giật thót.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua khiến lòng họ có chút hoảng sợ.

Lập tức có người cúi người nói: Bẩm chúa công, họ đang ở trong nghị sự sảnh phía trước.

Nói xong, tay người đó chỉ về phía trước.

Lưu Húc khẽ gật đầu, rồi cất bước đi về phía nghị sự sảnh.

Đám hộ vệ đều ngơ ngác nhìn theo Lưu Húc.

Chúa công sao lại trở nên uy nghiêm như vậy.

Đối mặt với chúa công giống như đối mặt với lão chúa công, không, còn uy nghiêm hơn cả lão chúa công.

Gay go rồi.

Chúa công, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Không được, ta phải đi mời Vương Khuông tướng quân.

Một tên hộ vệ vội vã chạy đi.

Lưu Húc chưa đến cửa nghị sự sảnh đã nghe thấy tiếng tranh cãi.

Vương Úc, ta, Bảo Tín, hôm nay chỉ đến thông báo.

Nếu ngươi đồng ý thì thôi.

Nếu không đồng ý, hừ, ta tự nhiên có vạn cách khiến ngươi phải đồng ý.

Bảo Tín sao có thể vô lễ như vậy.

Một giọng mắng quen thuộc vang lên, Đây là Châu mục phủ Duyện Châu, không phải Tế Bắc quốc của ngươi Ha ha Một tiếng cười khẩy vang lên.

Ngay sau đó là một tiếng soạt, tiếng kiếm sắc ra khỏi vỏ giòn giã truyền đến.

Lòng Lưu Húc thắt lại.

Hắn vội vàng cất bước xông vào trong phòng.

Chỉ thấy trong phòng có tổng cộng bốn người, đang đứng đối diện nhau từng cặp.

Trong đó có một tướng lĩnh tay cầm một thanh trường kiếm, đang chĩa vào một người ăn mặc như nho sinh.

Người ăn mặc như nho sinh kia Lưu Húc có quen, tên là Vương Úc, là Biệt giá của Duyện Châu.

Vị tướng lĩnh kia hắn cũng từng gặp, chính là quốc tướng của Tế Bắc quốc, Bảo Tín.

Bảo Tín giơ trường kiếm lên, cười khẩy nói: Nếu đã vậy, ta sẽ phóng túng cho ngươi xem.

Vừa dứt lời, hắn đâm kiếm về phía Vương Úc.

Một tia kiếm quang lóe lên.

Trường kiếm sắp đâm trúng ngực Vương Úc.

Lưu Húc giận dữ hét lên: Phóng túng.

Bảo Tín ngươi to gan thật.

Dám hành hung trước mặt Bản Châu mục sao.

Hành động của Bảo Tín dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn Lưu Húc, không khỏi sững sờ.

Sau đó hắn cười khẩy nói: Ta còn tưởng là ai.

Hóa ra là công tử ăn chơi trác táng nổi danh của Duyện Châu chúng ta.

Sao nào, Lưu đại công tử có gì muốn phân phó.

Vừa nói, hắn vừa xách trường kiếm đi về phía Lưu Húc.

Vương Úc kinh hãi hét lên: Chúa công cẩn thận.

Tiếng nói vừa dứt, Bảo Tín đã đâm trường kiếm trong tay về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười khẩy.

Hắn bước sang bên cạnh một bước.

Bành Mặt đất rung chuyển.

Lưu Húc không thèm để ý, cứ thế nhấc chiếc kỷ án bên cạnh lên, bổ thẳng vào đầu Bảo Tín.

Sức mạnh của hắn khủng khiếp đến mức nào.

Sau khi vung chiếc kỷ án lên, một tiếng gió rít kinh hoàng vang lên.

Bảo Tín chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một chiếc kỷ án đã đập thẳng vào mặt hắn.

Hắn muốn né tránh nhưng không kịp.

Bành một tiếng động lớn vang lên.

Chiếc kỷ án vỡ tan tành, mảnh vụn văng khắp sàn.

Nhìn lại Bảo Tín, lúc này hắn đã máu me đầm đìa, mềm nhũn ngã xuống đất.

Lưu Húc tiến lên một bước, đoạt lấy trường kiếm trong tay Bảo Tín.

Sau đó hắn vung kiếm chém về phía Bảo Tín.

Xoẹt một tiếng rít vang lên.

Một vòi máu tươi bắn ra.

Toàn thân Bảo Tín, từ trên xuống dưới, bị chém thành hai nửa.

Một vệt kiếm dài hơn nửa trượng xuất hiện trên mặt đất.

Nhìn độ sâu của vệt kiếm, phải sâu hơn một thước.

Kinh ngạc.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến sững sờ.

Chỉ trong vài hơi thở, Bảo Tín đã chết, thi thể bị chia làm hai nửa.

Chấn động.

Đó là Bảo Tín đấy.

Là Bảo Tín, một trong mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác đấy.

Bảo Tín cả đời nam chinh bắc chiến, giết địch vô số.

Một người như vậy, lại bị Lưu Húc giết chết như thế.

Vệt kiếm sâu hơn một thước, dài hơn nửa trượng kia cũng quá đáng sợ rồi.

Đây thật sự là chuyện con người có thể làm được sao.

Lưu Húc chỉ cười nhạt.

Hắn cầm kiếm trong tay, liếc nhìn người văn sĩ vốn đứng cạnh Bảo Tín.

Người đó mặc một bộ thanh sam, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc này, y vẫn không dám tin nói: Bảo Tín là mệnh quan triều đình, đường đường là Tế Bắc tướng, ngươi, ngươi dám làm vậy.

Vừa nói, tay phải y vừa đặt lên thanh trường kiếm bên hông.

Người này, chắc chắn là Trần Cung.

Một mưu sĩ tài trí như vậy, không thể để y chạy thoát.

Lưu Húc cười nhạt nói: Hiện tại, ta, Lưu Húc, là Duyện Châu mục do Thiên tử đích thân sắc phong.

Bảo Tín cầm kiếm xông vào Châu mục phủ của ta, ý đồ ám sát Bản Châu mục.

Bản Châu mục tại chỗ giết chết hắn, những người có mặt đều là nhân chứng.

Hắn nhìn về phía Trần Cung, nhướng mày nói: Không biết Công Đài nghĩ sao.

Trần Cung giật mình.

Cái lý do này, có thể nói là không có kẽ hở.

Đặc biệt là sự thản nhiên trong mắt Lưu Húc, khiến y vô cùng kinh ngạc.

Chỉ là trong lòng y có một nghi vấn.

Nghe đồn con trai độc nhất của Lưu Đại là một kẻ ăn chơi trác táng, nhưng những gì y thấy trước mắt lại hoàn toàn khác xa dự đoán.

Sự quyết đoán này, sự dũng mãnh này, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ ăn chơi.

Chẳng lẽ, lời đồn có sai sót.

Hay là, trước giờ Lưu Húc vẫn luôn che giấu thực lực.

Vương Úc, Vạn Tiềm hai người cùng tiến lên, cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Thuộc hạ Vương Úc trên Thuộc hạ Vạn Tiềm, ra mắt chúa công.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng huyên náo, ngay sau đó là tiếng bước chân đều đặn truyền đến.

Mau, chúa công ở bên trong, mọi người theo ta xông vào.

Tiếng nói vừa dứt, Vương Khuông mặc giáp toàn thân từ bên ngoài xông vào.

Theo sau y là mấy trăm binh sĩ.

Những binh sĩ này, ai nấy đều cầm trường thương.

Vương Khuông xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người đều sững sờ.

Bảo Tín nằm trên mặt đất, thi thể bị chia thành hai nửa.

Rõ ràng đã chết.

Nhìn lại thanh trường kiếm trong tay Lưu Húc đang nhỏ máu.

Rõ ràng là, Bảo Tín bị Lưu Húc giết.

Đó là Bảo Tín đấy.

Bảo Tín người này, văn võ song toàn, là quốc tướng đường đường của Tế Bắc quốc.

Còn là một trong mười tám lộ chư hầu tham gia thảo phạt Đổng Trác.

Võ lực của y, ngay cả Vương Khuông cũng không phải là đối thủ.

Y vốn định dựa vào mấy trăm binh sĩ vây công, lại phối hợp với mình, từ từ mài chết Bảo Tín.

Nhưng bây giờ, Bảo Tín lại chết trong tay Lưu Húc.

Nhìn sang bên cạnh, Trần Cung đang nhìn Lưu Húc với vẻ mặt kinh sợ.

Chương 3

Vương Úc và Vạn Tiềm đều đang cúi người hành lễ với Lưu Húc.

Rõ ràng.

Không cần y ra tay, chúa công của y, Lưu Húc, đã khống chế được cục diện.

Các binh sĩ phía sau, ai nấy đều sững sờ tại chỗ.

Cảnh tượng trước mắt, so với những gì họ tưởng tượng, khác biệt quá lớn.

Lưu Húc cười nhạt nói: Vương tướng quân, ngài đến đúng lúc lắm.

Bảo Tín cầm kiếm ý đồ ám sát Bản Châu mục, đã bị Bản Châu mục giết chết.

Truyền lệnh xuống, tất cả những người đi cùng Bảo Tín, toàn bộ đều giết hết, không được để một tên nào chạy thoát.

Vương Khuông theo bản năng chắp tay cúi người nói: Vâng, chúa công.

Y hơi ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt y trở nên nghiêm túc nói: Chúa công yên tâm, mạt tướng bảo đảm, một tên cũng không chạy thoát.

Nói rồi, y giơ trường kiếm trong tay lên, lớn tiếng hô: Các tướng sĩ, để lại một đội quân sĩ ở đây.

Những người còn lại, theo ta giết sạch đám thân tùy của thích khách Bảo Tín.

Giết.

Vương Khuông đi đầu, dẫn binh sĩ xông ra ngoài.

Trần Cung nhanh chóng bị binh sĩ khống chế.

Sau đó binh sĩ bắt đầu dọn dẹp thi thể của Bảo Tín.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, một binh sĩ sững sờ tại chỗ.

Hắn chỉ xuống đất, không dám tin nói: Nhìn kia, đó là gì.

Cái gì.

Có thể có cái gì.

Làm gì mà ngạc nhiên vậy Một binh sĩ khác nhìn sang, cả người cũng sững sờ.

Đó, đó là dấu chân.

Một binh sĩ lắp bắp nói.

Trần Cung và những người khác, ai nấy đều kinh hãi nhìn Lưu Húc.

Họ biết, vừa rồi Lưu Húc đã dậm một chân ở vị trí đó.

Chẳng lẽ, dấu chân đó là do lúc đó để lại.

Nhưng, sức người thật sự có thể làm được điều đó sao.

Lưu Húc dường như không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, chỉ cười nhạt nói: Công Đài, năm xưa ngài không ưa con người của Tào Tháo, vì sao bây giờ lại quay về dưới trướng của gã.

Trần Cung sững sờ.

Chuyện này, gần như không ai biết.

Y không biết Lưu Húc làm sao mà biết được.

Lại nghe Lưu Húc tiếp tục nói: Với sự hiểu biết của ngài về Tào Tháo, ngài nghĩ liệu có Lữ Bá Xa thứ hai không.

Trần Cung giật mình.

Đây chính là điều y lo lắng trong lòng.

Lý do y nghênh đón Tào Tháo, là vì trước đó bọn giặc Hắc Sơn là Bạch Nhiêu đã suất lĩnh mười vạn giặc Hoàng Cân tấn công Đông Quận, mà Đông Quận không thể chống cự nổi.

Bất đắc dĩ, y mới nghênh đón Tào Tháo.

Nhưng đối với những việc làm của Tào Tháo, trong lòng y vẫn luôn có mấy phần lo lắng.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhạt nói: Không biết ngài nghĩ sao, người bạn thân của ngài, Biên Nhượng, liệu có trở thành Lữ Bá Xa tiếp theo không.

Kinh ngạc.

Lần này, Trần Cung hoàn toàn kinh ngạc.

Biên Nhượng người này, là người Trần Lưu quận của Duyện Châu, là danh sĩ ngang hàng với Khổng Dung.

Càng là bạn thân của Trần Cung.

Từ khi Biên Nhượng từ chức Thái thú Cửu Giang về quê, đối với Tào Tháo liền có nhiều ý khinh thị.

Trần Cung, cũng từ trong lời nói của Tào Tháo, nghe ra ý muốn giết Biên Nhượng.

Lúc đó y nghĩ, tất cả chỉ là lời nói lúc tức giận của Tào Tháo.

Nhưng bây giờ được Lưu Húc nhắc nhở, đối với việc Tào Tháo giết Biên Nhượng, y lại càng cảm thấy có khả năng.

Trong chốc lát, lòng y rối như tơ vò.

Ngay cả trên trán cũng rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Lưu Húc khẽ quát một tiếng: Ta, Lưu Húc, là tông thất Đại Hán, xét theo vai vế, là hoàng huynh của đương kim Thiên tử.

Tào Tháo, chẳng qua chỉ là một tên phản tặc mà thôi.

Ta, Lưu Húc, là Duyện Châu mục do Thiên tử sắc phong, Tào Tháo, chẳng qua chỉ là Thái thú Đông Quận dưới trướng ta.

Ta, Lưu Húc, thân mang dũng lực, càng vượt xa Tào Tháo.

Công Đài, ngài vẫn không thể đưa ra quyết định sao.

Ánh mắt Trần Cung nhìn Lưu Húc mang theo mấy phần mê mang.

Nhưng không lâu sau, dường như y đã hiểu ra, ánh mắt của y lại trở nên trong sáng.

Y chắp tay với Lưu Húc nói: Hiện tại giặc Hoàng Cân đang uy hiếp biên giới, không biết công tử định làm thế nào để đẩy lui đám giặc Hoàng Cân này.

Lưu Húc cười nhạt nói: Hiện tại quân dân trong thành trên dưới một lòng, chúng chí thành thành.

Giặc Hoàng Cân chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, lạnh lùng nói: Ta sẽ tập hợp sĩ phu bốn phương, hợp sức mọi người, một lần phá tan chúng.

Vừa nói, tay trái hắn đột nhiên nắm lấy thân kiếm của thanh trường kiếm, tay hơi dùng sức.

Rắc.

Trường kiếm gãy đôi.

Nếu không thể phá giặc Hoàng Cân, ta, Lưu Húc, sẽ như thanh kiếm này.

Một luồng khí phách vô song từ trên người hắn lan tỏa ra.

Mọi người đều ngây người tại chỗ.

Trần Cung càng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Tay không bẻ gãy trường kiếm, đây, đây là sức mạnh gì vậy.

Lại liên tưởng đến uy lực của một kiếm trước đó.

Sức mạnh của một cú dậm chân.

Sự chấn động trong lòng y có thể tưởng tượng được.

Lưu Húc chắp tay hành lễ với Trần Cung: Công Đài, ta có chí bình định loạn thế, xin Công Đài giúp ta một tay.

Thôi được.

Nếu không phải giặc Hắc Sơn, giặc Hoàng Cân thế lớn, ta sao lại có ý định tiếp nhận Tào Tháo.

Trần Cung khẽ thở dài, sau đó cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Nếu chúa công có hùng tâm như vậy, Trần Cung nguyện hiến sức khuyển mã.

Lưu Húc tiến lên, một tay đỡ Trần Cung dậy.

Hắn cười sang sảng nói: Tốt.

Có Công Đài trợ giúp, đám giặc Hoàng Cân cỏn con, không đáng lo ngại.

Như vậy, ta liền bổ nhiệm Công Đài làm Chủ bộ.

Trần Cung chắp tay khom người nói: Đa tạ chúa công.

Lúc này, Vương Khuông vội vã chạy vào.

Y chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, binh sĩ dưới trướng Bảo Tín đã bị tiêu diệt hết, nhưng tên cầm đầu trong số đó lại khá dũng mãnh.

Ồ.

Trong mắt Lưu Húc lóe lên một tia tò mò.

Vương Khuông từng làm Thái thú Đông Quận.

Thực lực của y chắc chắn không kém.

Người có thể được y khen ngợi, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường.

Chẳng lẽ, có cá lớn sao.

Trần Cung tiến lên một bước, bẩm báo: Chúa công, người cầm đầu lần này, là đô bá dưới trướng Bảo Tín, Vu Cấm.

Vu Cấm, Vu Văn Tắc.

Trên mặt Lưu Húc lóe lên một tia vui mừng.

Vu Cấm người này, là một trong Ngũ tử lương tướng dưới trướng Tào Tháo, cả đời nam chinh bắc chiến, lập được vô số chiến công hiển hách.

Càng giúp Tào Tháo thống lĩnh, luyện binh mã, nghiễm nhiên trở thành tướng lĩnh ngoại tộc được Tào Tháo tin cậy nhất, cũng là tướng lĩnh ngoại tộc duy nhất được Tào Tháo ban cho đặc quyền Giả tiết việt.

Trần Cung có chút ngạc nhiên, hỏi: Chúa công biết Vu Cấm sao.

Lưu Húc không trả lời, chỉ cười nhạt nói: Vu Cấm kia có thể chinh chiến giỏi, là một viên lương tướng hiếm có.

Hắn nhìn về phía Trần Cung nói: Công Đài, theo ta đi xem một chút, thế nào.

Vâng.

Trần Cung đáp lời.

Lập tức một nhóm người, do Vương Khuông dẫn đường, đi ra

ngoài.

Từ xa, Lưu Húc đã thấy, trên một bãi đất trống ngoài Châu mục phủ.

Có mấy trăm binh sĩ, đang vây quanh một người.

Người ở giữa mình dính không ít máu tươi, nhưng tay cầm tam tiêm đao, đang đối đầu với mấy trăm binh sĩ bên ngoài.

Vương Khuông chỉ tay nói: Chúa công, người đó chính là Vu Cấm.

Lưu Húc thầm gật đầu.

Có thể đối mặt với mấy trăm người vây công mà không đổi sắc, Vu Cấm quả không hổ là một trong Ngũ tử lương tướng của Tào Ngụy.

Hắn cất bước đi tới.

Vương Khuông lớn tiếng hét lên: Chúa công tới.

Soạt soạt Binh sĩ xung quanh nhường ra một lối đi.

Lưu Húc cất bước, đi thẳng về phía Vu Cấm.

Vương Khuông trong lòng lo lắng.

Vội vàng hét lớn: Chúa công, cẩn thận.

Vu Cấm kia rất dũng mãnh.

Võ lực của hắn không hề tầm thường.

Lưu Húc xua tay, nhàn nhạt nói: Không sao.

Hắn nhìn về phía Vu Cấm, cười nhạt nói: Đã lâu nghe danh Vu Văn Tắc dũng vũ phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Trong mắt Vu Cấm cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Từ trên người Lưu Húc, hắn cảm nhận được một luồng áp lực.

Lúc này, trong lòng hắn có chút hoảng.

Vừa rồi nghe Vương Khuông nói Bảo Tín đã chết.

Chỉ là hắn vẫn không tin mà thôi.

Lúc này nghe Vương Khuông gọi Lưu Húc là chúa công, vội vàng hỏi: Ngươi nói, Bảo Tín đã chết.

Không sai.

Giọng điệu của Lưu Húc thay đổi, nghiêm nghị nói, Bảo Tín kia ngang nhiên rút kiếm, ý đồ hành thích Bản Châu mục, đã bị Bản Châu mục tại chỗ giết chết.

Nếu ngươi không tin, có thủ cấp của Bảo Tín làm chứng.

Vừa dứt lời, có binh sĩ bưng đầu lâu của Bảo Tín chạy tới.

Nhìn thấy đầu lâu của Bảo Tín, trong lòng Vu Cấm không khỏi lạnh toát.

Bảo Tín đã chết rồi.

Vậy, mình nên đi đâu về đâu.

Chẳng lẽ, chỉ có thể nhận lấy kết cục chết thảm sao.

Lại nghe Lưu Húc cười nhạt nói: Vu Văn Tắc, ta, là Duyện Châu mục, tông thân Hán thất Lưu Húc.

Ta biết ngươi dũng vũ, là một tướng tài hiếm có.

Hiện tại Bản Châu mục nguyện phong ngươi làm Quân tư mã, độc lập thống lĩnh một chi binh mã, không biết ý ngươi thế nào.

Vu Cấm nghe vậy sững sờ.

Hắn có chút không dám tin vào những gì Lưu Húc nói.

Hiện tại hắn chỉ là một đô bá, binh mã dưới trướng không quá năm mươi người.

Quân tư mã thì có thể thống lĩnh một đội quân nghìn người, còn có tư cách độc lập thống lĩnh binh mã.

So sánh như vậy, tự nhiên cao thấp rõ ràng.

Hắn hỏi: Lưu Châu mục nói thật sao.

Lưu Húc cười nhạt nói: Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Vu Cấm nghe vậy mừng rỡ.

Lập tức chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Được chúa công hậu ái, Vu Cấm nguyện hàng.

Ngay sau đó, hắn cúi người thật sâu: Vu Cấm bái kiến chúa công.

Tốt.

Lưu Húc cười sang sảng.

Hắn bước lên phía trước, một tay nắm lấy cánh tay Vu Cấm, đỡ Vu Cấm dậy nói: Có Văn Tắc trợ giúp, Bản Châu mục như có thêm một cánh tay vậy.

Vừa nói, hắn vừa kéo Vu Cấm đi vào trong Châu mục phủ.

Khi đi ngang qua Trần Cung, hắn đưa tay trái ra nắm lấy cánh tay Trần Cung nói: Công Đài, theo ta vào nghị sự sảnh nói chuyện.

Trong đại sảnh của Thứ sử phủ, Lưu Húc ngồi ở ghế trên.

Mấy người bao gồm cả Trần Cung lần lượt ngồi xuống.

Lưu Húc lướt mắt qua mặt mọi người một lượt.

Vương Úc.

Vạn Tiềm.

Vương Khuông.

Hắn thầm thở dài trong lòng.

Những người mà cha hắn để lại, thực lực quả thực kém một chút.

Nhưng may mắn là, bây giờ vừa mới chiêu mộ được Trần Cung và Vu Cấm.

Hiện tại văn có Trần Cung, võ có Vu Cấm, cũng tạm coi là có thể dùng được.

Chương 4

Lúc này, một tên thân vệ vội vã từ bên ngoài đi vào.

Hắn chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, có có giặc Hoàng Cân ở ngoài thành khiêu chiến.

Ồ.

Nhanh vậy sao.

Lưu Húc cười nhạt nói, Không biết có bao nhiêu người.

Chúa công, bên ngoài đen kịt một mảnh, e rằng có đến hai, ba vạn người.

Tên thân vệ nói, giọng nói có chút run rẩy.

Lưu Húc nhướng mày nói: Đi, theo Bản Châu mục ra ngoài xem.

Vừa nói, hắn đi đầu ra ngoài.

Đã có thân vệ dắt chiến mã cho Lưu Húc.

Hắn lật người lên ngựa, sau đó thúc ngựa dưới háng, lao về phía cổng thành.

Phía sau, Trần Cung, Vu Cấm, cùng với Vương Úc, Vương Khuông mấy người, theo sát.

Lưu Húc cưỡi ngựa, đến trong thành, lúc này trong thành một mảnh hoảng loạn.

Bách tính nháo nhác chạy về nhà, đóng chặt cửa nhà mình.

Nhìn những người dân vội vã, Lưu Húc nhíu mày.

Lòng dân trong thành đã loạn, phải nhanh chóng giải quyết đám giặc Hoàng Cân ngoài thành mới được.

Nếu kéo dài, e rằng sẽ sinh loạn.

Lập tức, Lưu Húc không dừng lại nữa, phi ngựa về phía cổng thành.

Vừa mới đến cổng thành, một tràng âm thanh ồn ào từ ngoài thành truyền vào.

Đội suất thủ thành trên thành vội vàng nghênh đón.

Hắn cung kính hành lễ với Lưu Húc, rồi kinh hoảng nói: Chúa công, mau đi xem đi.

Ngoài thành toàn là giặc Hoàng Cân.

Ừm.

Lưu Húc xuống ngựa, sau đó ba bước làm hai bước đi lên tường thành.

Đứng trên tường thành, hắn nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy ngoài thành đen kịt một mảnh, vô số giặc Hoàng Cân, lúc này đang vây quanh ngoài thành.

Những tên giặc Hoàng Cân này đầu quấn khăn vàng, tay cầm đủ loại đao, thương, côn, thậm chí có kẻ còn cầm cuốc và các loại nông cụ khác.

Giống như kiến, chúng vây chặt thành Xương Ấp.

Lưu Húc quay người nhìn đội suất thủ thành, hỏi: Có biết giặc Hoàng Cân phía dưới, do ai thống lĩnh không.

Khải bẩm chúa công, thống soái của binh mã phía dưới, người đi đầu kia, tên là Cảnh Lăng.

Là một trong những thủ lĩnh của giặc Hoàng Cân Thanh Châu.

Đội suất trả lời.

Cảnh Lăng.

Lưu Húc nhíu mày.

Cái tên này, hắn không có chút ấn tượng nào.

Xem ra, hắn là một nhân vật quần chúng cuối thời nhà Hán.

Năng lực, cũng không cao đến đâu.

Nhìn thấy Lưu Húc và những người khác xuất hiện, tiếng la hét phía dưới lại ồn ào hơn không ít.

Trước trận Hoàng Cân, Cảnh Lăng đứng đầu.

Y giơ trường thương trong tay lên, hét lớn: Thương thiên dĩ tử.

Hoàng thiên đương lập.

Hai, ba vạn giặc Hoàng Cân đồng thời vung vẩy các loại vũ khí, đồng thanh hét lớn: Thương thiên dĩ tử.

Hoàng thiên đương lập.

Tiếng hét của hai, ba vạn người, như sóng âm cuồn cuộn truyền đến.

Các binh sĩ trên tường thành, ai nấy đều sợ đến mặt mày tái nhợt.

Họ không tự chủ được mà lùi về phía sau, đến khi thân tựa vào tường thành phía sau mới dừng lại.

Đội suất thủ thành kia giơ trường thương trong tay lên, không kìm được mà nuốt nước bọt.

Lưu Húc lướt mắt qua các binh sĩ thủ thành, nhíu mày.

Hắn biết, bây giờ điều cần nhất là nâng cao sĩ khí.

Nếu binh sĩ thủ thành đều sợ hãi như vậy, thì thành này căn bản không thể giữ được.

Bây giờ cách tốt nhất để nâng cao sĩ khí, là xuất thành một trận.

Lưu Húc nhìn về phía ba người Vương Úc nói: Các vị, trong thành Xương Ấp của chúng ta, hiện có bao nhiêu binh mã.

Vương Úc là Biệt giá Tòng sự của Châu mục phủ Duyện Châu, quản lý tất cả các công việc của Duyện Châu.

Y lập tức bẩm báo: Chúa công, hiện tại trong thành chúng ta chỉ có hai nghìn binh mã.

Hai nghìn binh mã.

Lưu Húc nhíu mày.

Vương Úc bất đắc dĩ nói: Chúa công, lão chúa công lần trước xuất chinh đã mang đi hết binh mã còn lại, chỉ để lại hai nghìn người Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Binh mã của Châu mục phủ, quả thực quá ít, e rằng còn không bằng binh mã đồn trú của một quận thành.

Chẳng trách Bảo Tín dám bắt nạt đến cửa.

Nhưng bây giờ, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Lập tức, hắn khẽ quát một tiếng: Người đâu.

Chỉnh đốn binh mã, Bản Châu mục muốn xuất thành nghênh địch.

Mấy người Vương Úc nghe vậy hoảng hốt.

Họ đồng loạt cúi người hành lễ: Chúa công, không được.

Vạn vạn không thể a.

Vương Úc khuyên: Chúa công, hiện tại giặc binh thế lớn, chúng ta lúc này không nên xuất thành nghênh địch.

Vương Biệt giá nói rất đúng.

Vạn Tiềm cũng cúi người khuyên, Chúa công, giặc Hoàng Cân bên

ngoài có đến hai, ba vạn người, chúng ta chỉ có hai nghìn người, binh lực chênh lệch như vậy, e rằng sẽ có bất trắc.

Vết xe đổ của lão chúa công còn chưa xa.

Vương Khuông cũng khuyên: Chúa công, mạt tướng cho rằng, chúng ta không bằng chiêu mộ thêm binh mã, đợi huấn luyện một phen rồi mới xuất binh, cũng không muộn.

Lưu Húc lắc đầu nói: Lúc này khác, lúc khác khác.

Hiện tại sĩ khí của chúng ta quá thấp, nếu không xuất thành nghênh địch, e rằng căn bản không giữ được.

Hơn nữa, giặc Hoàng Cân tuy có hai, ba vạn, nhưng trong đó già trẻ phụ nữ đều có, người thực sự có sức chiến đấu, nhiều nhất cũng chỉ sáu, bảy nghìn người mà thôi.

Hắn cười nhạt, chỉ tay xuống dưới, sang sảng nói: Nhìn xuống dưới đi, nhìn những tên giặc Hoàng Cân kia.

Tay chúng cầm gì.

Chẳng qua chỉ là nông cụ bình thường mà thôi.

Giặc Hoàng Cân như vậy, chẳng qua là một đám ô hợp.

Dù người đông, thì có ích gì.

Lời nói của hắn, mang theo sự tự tin nồng đậm, phảng phất như có một sức mạnh truyền cảm bẩm sinh.

Các binh sĩ thủ vệ trên tường thành, dường như có được dũng khí vô cùng.

Từng người nuốt nước bọt, bước lên mấy bước, đứng ở mép tường thành.

Tuy sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng không còn sợ hãi như trước.

Trần Cung nhìn biểu hiện của Lưu Húc, trong lòng chấn động.

Đối mặt với hai, ba vạn giặc Hoàng Cân vây thành, ngay cả y cũng không khỏi kinh hồn bạt vía.

Nhưng nhìn lại Lưu Húc, lại như không hề để tâm.

Lưu Húc này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Lưu Húc sắc mặt nghiêm túc nói: Truyền lệnh của ta, lập tức chỉnh đốn binh sĩ, chuẩn bị nghênh địch.

Mọi người lại khuyên, nhưng Lưu Húc đã quyết, tự nhiên không tiện khuyên nữa.

Vu Cấm bước lên nói: Chúa công, mạt tướng chịu ơn tri ngộ của chúa công, mạt tướng nguyện theo chúa công nghênh địch.

Lưu Húc trên mặt lộ ra mấy phần ý cười nói: Tốt.

Nếu đã vậy, Văn Tắc hãy theo sau ta.

Vâng.

Vu Cấm cúi người nhận lệnh.

Lưu Húc từ trên tường thành đi xuống, lật người lên ngựa, thân vệ bên cạnh đưa trường thương.

Tay hắn vuốt ve trường thương, một luồng ký ức ùa về.

Cây trường thương này, là do người cha tiện nghi của hắn, khi hắn bắt đầu tu luyện thương pháp, đã nhờ người rèn cho.

Từ đó về sau, hắn vẫn luôn dùng cây trường thương này.

Nguyên thân dùng thì khá vừa tay.

Chỉ là bây giờ, đối với hắn, trọng lượng của thương quá nhẹ.

Hắn cầm trường thương trong tay, sau đó tay hơi vung lên.

Xoẹt.

Một tiếng gió rít vang lên.

Một tràng tiếng bước chân cũng theo đó truyền đến.

Hai nghìn binh sĩ, dưới sự dẫn dắt của Vu Cấm, chạy về phía cổng thành.

Lưu Húc giơ trường thương lên, sang sảng hét: Các tướng sĩ, giặc Hoàng Cân dám vây thành Xương Ấp của chúng ta, rõ ràng là muốn làm loạn thành Xương Ấp.

Chính là lúc các tướng sĩ phấn chiến, mọi người theo Bản Châu mục giết địch.

Giết.

Các binh sĩ, ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào.

Họ khi nào nghe được khẩu hiệu sát khí đằng đằng như vậy, lập tức từng người cao giọng hét lớn.

Giết.

Két két Sau một hồi tiếng cơ quan, cổng thành mở ra.

Lưu Húc thúc ngựa, đi đầu xông ra ngoài.

Vu Cấm theo sát phía sau.

Hai nghìn binh sĩ cũng theo sau.

Lưu Húc xông thẳng đến trước mặt Cảnh Lăng, mới sang sảng quát: Tên tặc tướng kia, có dám cùng ta một trận.

Thấy Lưu Húc từ trong thành xông ra, Cảnh Lăng không khỏi mừng rỡ.

Y cười lớn: Đến hay lắm.

Không biết là ai.

Vu Cấm thúc ngựa tiến lên hai bước nói: Đây là chúa công của ta, Duyện Châu mục Lưu Húc, chủ nhân của Duyện Châu.

Tặc tướng còn không mau quỳ xuống đầu hàng, ta tha cho ngươi không chết.

Lưu Húc.

Cảnh Lăng nhìn Lưu Húc từ trên xuống dưới.

Thấy bộ dạng gầy yếu của Lưu Húc, y không khỏi cười ha hả: Chẳng lẽ, là con trai của Lưu Đại, Lưu Húc.

Y nhìn quanh nói: Trước đó ta đã chém chết Lưu Đại, bây giờ con trai của Lưu Đại lại tự tìm đến cửa.

Mọi người nói xem, có đáng cười không.

Vu Cấm hét lớn: Tặc tướng, ăn một đao của ta.

Vừa nói, y liền muốn xông lên.

Nụ cười trên mặt Lưu Húc biến mất.

Tuy Lưu Đại không phải là cha ruột của hắn, nhưng dù sao cũng là cha của nguyên thân.

Hắn nhàn nhạt nói: Văn Tắc, người này để ta xử lý.

Vu Cấm nghe vậy, dừng lại.

Lưu Húc thúc ngựa, xông về phía Cảnh Lăng.

Chỉ nghe Cảnh Lăng cười lớn: Ai đi chém tên Lưu Húc kia cho bản thủ lĩnh.

Vừa nói, đã có một người hét lớn: Thủ lĩnh, để ta.

Vừa hét, vừa xông về phía Lưu Húc.

Người đó tay cầm một thanh đại đao.

Đến trước mặt Lưu Húc, đại đao trong tay hắn giơ cao.

Sau đó chém xuống Lưu Húc.

Lưu Húc hai tay giơ lên, trường thương trong tay đột nhiên đỡ lên trên.

Sức mạnh của hắn lớn đến mức nào, dưới một cú đỡ, đại đao trong tay người kia liền rơi xuống đất.

Lưu Húc tiến lên, một thương đâm tới.

Phập.

Một tiếng động vang lên.

Một vết thương to bằng miệng bát xuất hiện trên ngực người kia, trong chớp mắt máu tươi tuôn trào.

Tên tướng Hoàng Cân kia ngã xuống đất, không biết sống chết.

Thấy Lưu Húc một chiêu giết địch, binh sĩ phía sau đồng loạt hô lớn.

Chúa công uy vũ Vu Cấm cũng trong lòng hưng phấn.

Không ngờ, Lưu Húc lại lợi hại như vậy.

Hắn cũng cao giọng hô: Chúa công uy vũ.

Lưu Húc trên mặt không có chút biểu cảm nào, lạnh lùng nhìn về phía Cảnh Lăng.

Bị Lưu Húc nhìn như vậy, lại thêm vừa rồi Lưu Húc một chiêu giết địch, Cảnh Lăng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Y cao giọng hét: Người đâu.

Ai giết được Lưu Húc, bản cừ soái trọng thưởng.

Lập tức, lại có ba người, từ hai bên Cảnh Lăng xông ra.

Nhìn thấy ba người này, Cảnh Lăng trong lòng yên tâm.

Ba người này, là ba viên đại tướng dưới trướng y.

Chương 5

Thực lực mỗi người đều chỉ kém y một chút.

Bây giờ ba tướng cùng xuất trận, uy lực tự nhiên tăng lên gấp bội.

Nghĩ đến đây, y không khỏi trong lòng yên tâm.

Lập tức cười lớn: Lưu Húc tiểu nhi, muốn giết ta.

Trước tiên qua được ải này đã.

Lưu Húc không chút sợ hãi, lạnh lùng lướt qua Cảnh Lăng một cái.

Trong đó có một người ngựa nhanh, xông đến trước mặt Lưu Húc trước một bước.

Trường thương trong tay, đâm về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười, trường thương trong tay, đột nhiên đập xuống dưới.

Bành.

Trường thương của đối phương dưới một cú đập, bị đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó, một vệt máu từ trên xuống dưới, xuất hiện trên người kẻ đó.

Người đó vừa ngã xuống đất, đã không còn hơi thở.

Hai người phía sau đều sững sờ.

Nhân cơ hội này, Lưu Húc đuổi lên, đến trước mặt người bên trái.

Trường thương trong tay, đột nhiên đâm ra.

Người kia thấy tình thế không ổn, vội vàng giơ đao đỡ.

Keng.

Một tiếng động lớn vang lên.

Sau đó, một tràng tiếng rắc rắc truyền đến.

Người kia cúi đầu nhìn, mới phát hiện, trường đao đã vỡ thành hai đoạn.

Không thể nào.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Nhưng ngay sau đó, biểu cảm trên mặt hắn trở nên cứng đờ.

Phụt.

Tiếng trường thương đâm vào ngực truyền đến.

Hắn ngây ngốc nhìn ngực mình, ở đó, một vết thương to bằng miệng bát đang chảy máu tươi.

Bịch một tiếng.

Hắn ngã nhào xuống đất, không còn tri giác.

Người cuối cùng thấy Lưu Húc thương hạ xuống, giết chết hai đồng bạn.

Lòng hắn hoảng sợ, quay ngựa muốn chạy về trận.

Lưu Húc đuổi lên, trường thương trong tay đột nhiên đâm ra.

Trên lưng người kia, liền xuất hiện một cái lỗ.

Sau đó hắn ngã xuống đất, hoàn toàn không còn hô hấp.

Kinh ngạc.

Giặc Hoàng Cân, ai nấy đều nhìn ngây người.

Không ngờ, Lưu Húc lại mạnh mẽ như vậy.

Trong lòng Cảnh Lăng, cũng hoảng loạn.

Ba người vừa ra trận, là tâm phúc ái tướng của y.

Thực lực mỗi người đều không yếu.

Y vốn nghĩ, dựa vào ba người, muốn hạ gục tên Lưu Húc gầy yếu kia, là dư sức.

Nhưng điều y không ngờ là, Lưu Húc lại mạnh mẽ như vậy.

Bốn chiêu, đã chém bốn viên đại tướng dưới trướng y xuống ngựa.

Đây là thực lực gì vậy.

Nghĩ đến đây, y không khỏi trong lòng run sợ.

Hai nghìn binh sĩ phía sau Lưu Húc, lại ai nấy đều hưng phấn.

Đồng loạt hô lớn: Chúa công thần dũng.

Vu Cấm nhìn cũng hưng phấn không thôi.

Vốn nghe Bảo Tín bị chém, y tưởng Lưu Húc hợp sức mọi người mới chém được Bảo Tín.

Dù sao, Bảo Tín kia từ sau khi thảo phạt Đổng Trác, cũng đã trải qua trăm trận.

Thực lực cũng khá không tầm thường.

Nhưng bây giờ, y lại tin, Bảo Tín kia thật sự là do chúa công một mình chém chết.

Nghĩ đến đây, y giơ cao tam tiêm đao trong tay, hưng phấn hét lớn: Chúa công thần dũng.

Nhìn Cảnh Lăng, trên mặt Lưu Húc lộ ra một tia mỉa mai.

Hắn ngồi trên chiến mã, xông về phía Cảnh Lăng.

Cảnh Lăng lo lắng.

Hắn vung tay phải nói: Mọi người theo ta xông lên.

Ào ào.

Giặc Hoàng Cân xung quanh đều xông về phía đối diện.

Nhưng Cảnh Lăng, lại chạy về phía sau.

Thấy giặc Hoàng Cân xông lên, Vu Cấm cũng vung tay lớn nói: Mọi người theo ta xung kích.

Đại phá địch quân.

Vừa nói, y đi đầu, xông về phía giặc Hoàng Cân.

Nhìn Cảnh Lăng bỏ chạy, tia mỉa mai trong mắt Lưu Húc càng đậm.

Đây là thủ lĩnh của giặc Hoàng Cân.

Lại không chịu nổi một đòn như vậy.

Đối mặt với đám giặc Hoàng Cân xông lên, trường thương trong tay hắn quét ngang về phía trước.

Ba tên giặc Hoàng Cân tiếp cận đầu tiên, dưới một cú quét, lần lượt ngã xuống đất.

Sau đó hắn lại quét ngang một lần nữa.

Bành, bành một loạt tiếng động, lại ba tên giặc Hoàng Cân bị quét ngã xuống đất.

Hắn thúc ngựa phi nước đại, đuổi theo về phía trước.

Cảnh Lăng chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, Lưu Húc lại có thể đáng sợ đến mức này.

Rõ ràng thân hình Lưu Húc gầy yếu như vậy, nhưng công kích của Lưu Húc, lại căn bản không ai đỡ nổi.

Lực đạo đó, thực sự đáng sợ.

Do bị giặc Hoàng Cân cản trở, Cảnh Lăng chạy không nhanh.

Chạy một hồi lâu, cũng không chạy được bao xa.

Lưu Húc thúc ngựa nhanh hơn, đến sau lưng Cảnh Lăng.

Trường thương trong tay, từ trên xuống dưới, chém về phía Cảnh Lăng.

Một thương, thế lớn lực trầm.

Ngay sau đó, một tiếng rít vang lên.

Sức mạnh trên trường thương quá lớn, khiến cho khi thương phá không, không khí bị nén lại, tạo ra tiếng rít.

Cảnh Lăng đang liều mạng bỏ chạy, nghe thấy một tiếng hét chói tai.

Không khỏi trong lòng lạnh toát.

Hắn liền quay đầu nhìn.

Lại phát hiện một bóng thương, xuất hiện trước mặt mình.

Bành.

Một thương, từ trên xuống dưới, chém Cảnh Lăng cả người lẫn ngựa thành hai nửa.

Lưu Húc cao giọng hét: Cảnh Lăng đã chết.

Còn không mau bó tay chịu trói.

Kinh ngạc.

Tất cả giặc Hoàng Cân có mặt, đều kinh ngạc.

Sau đó không còn lòng chiến đấu, lần lượt chạy về bốn phía.

Lưu Húc đi đầu, theo sau giặc Hoàng Cân, xông vào truy sát.

Vu Cấm dẫn hai nghìn binh sĩ, theo sát phía sau.

Một lần này, truy đuổi suốt ba, bốn dặm.

Lưu Húc vung tay lớn nói: Văn Tắc, đừng truy nữa.

Lời này vừa ra, Vu Cấm dừng lại.

Các binh sĩ còn lại, cũng từng người một dừng lại.

Vu Cấm hưng phấn nói: Chúa công.

Chúng ta thắng rồi.

Binh sĩ phía sau, cũng đồng loạt hô lớn.

Thắng rồi.

Chúng ta thắng rồi.

Sau một hồi kiểm điểm, mới phát hiện, do có Lưu Húc xông pha ở phía trước, binh sĩ tổn thất chỉ có mười mấy người.

Nhưng lại chém giết được bốn, năm nghìn giặc Hoàng Cân.

Đại thắng.

Hoàn toàn đại thắng.

Lưu Húc nhìn những tên giặc Hoàng Cân quỳ phục trên đất, đầu hàng, trong lòng cũng khá vui mừng.

Sơ lược ước tính, những tên giặc Hoàng Cân này e rằng có đến bốn, năm nghìn người.

Tuy trong số những tên giặc Hoàng Cân này, đa số là già yếu phụ nữ, nhưng thanh niên trai tráng cũng có một bộ phận.

Có những người này, không chỉ dân số trong thành sẽ tăng lên không ít, mà ngay cả binh lực cũng có thể được bổ sung.

Khi Lưu Húc áp giải tù binh Hoàng Cân về thành Xương Ấp, binh

sĩ thủ thành trong thành, ai nấy đều hoan hô.

Vương Úc, Trần Cung, đều ở cổng thành nghênh đón.

Thấy Lưu Húc, họ đồng loạt cúi người hành lễ với Lưu Húc, trên mặt đầy vẻ cung kính nói: Chúa công.

Vương Úc cười sang sảng nói: Chúa công thần dũng như vậy, đây là chiến thắng lớn nhất mà chúng ta giành được trong năm nay.

Chúa công thực sự quá lợi hại.

Một thương đã chém tên tặc thủ Cảnh Lăng, cả người lẫn ngựa đều bị chém thành hai nửa.

Vương Khuông cũng không nhịn được mà kinh ngạc.

Y là võ tướng, tự nhiên biết, muốn làm được điều đó khó đến mức nào.

Vu Cấm cũng cười lớn nói: Theo sau chúa công, ta chỉ cần dũng mãnh tiến lên là được.

Trước mặt chúa công, những tên giặc Hoàng Cân kia căn bản không phải là đối thủ.

Trần Cung vuốt râu, nhìn Lưu Húc, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Y gia nhập phe Lưu Húc, có một phần nguyên nhân khá lớn là vì không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng lúc này, thấy Lưu Húc thần dũng như vậy, y cũng không khỏi trong lòng rung động.

Thầm bắt đầu so sánh Lưu Húc và Tào Tháo.

Nếu Lưu Húc có thể giữ được thế này, e rằng tương lai, nhất định không kém Tào Tháo.

Lại nghĩ đến con người của Tào Tháo và Lưu Húc, y không khỏi

thầm may mắn, đã đầu quân dưới trướng Lưu Húc.

Chương 6

Sự ủng hộ của mọi người là động lực để tôi tiếp tục.

Bách tính vốn kinh hoàng, ai nấy đều chạy đi báo cho nhau.

Mau mở cửa.

Mau ra đi, vòng vây của Hoàng Cân đã được giải.

Nghe nói chưa.

Thủ lĩnh quân Hoàng Cân ngay cả một chiêu của Lưu Châu mục cũng không đỡ nổi.

Lưu Châu mục phảng phất như thiên thần hạ phàm vậy.

Chỉ một chiêu, đã chém thủ lĩnh quân Hoàng Cân thành hai nửa.

Tin tức một đồn mười, mười đồn trăm.

Dần dần, không chỉ thành Xương Ấp, mà tất cả các nơi ở Duyện Châu, đều nhận được tin tức này.

Duyện Châu.

Ở góc tây bắc của quận Sơn Dương, có một quận thành giáp ranh, tên là Đông Quận.

Trong quận thủ phủ của Đông Quận.

Lúc này, một người đàn ông thân hình không đến bảy thước, để một bộ râu quai nón, đang cúi đầu trên bàn án.

Người này chính là Thái thú Đông Quận Tào Tháo.

Hồi lâu, gã đặt quyển sách trong tay xuống, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Từ sau khi thảo phạt Đổng Trác, Tào Tháo liền chiếm cứ Ký

Châu, nương nhờ dưới trướng Viên Thiệu.

Điều này khiến Tào Tháo khổ não.

May mắn là vì sự quấy nhiễu của giặc Hắc Sơn, Đông Quận của Duyện Châu nguy cấp.

Tào Tháo nhạy bén phát hiện, đây là một cơ hội tốt.

Gã liên hệ với Trần Cung và những người khác ở Duyện Châu, nhận được sự ủng hộ của họ, một lần đánh lui giặc Hắc Sơn, tiến vào Đông Quận.

Gã mới thực sự có địa bàn.

Đương nhiên.

Là Tào Tháo, tự nhiên không cam tâm với một quận Đông Quận nhỏ bé.

Cơ hội cuối cùng cũng đến.

Không lâu trước, giặc Hoàng Cân Thanh Châu quấy nhiễu Duyện Châu, chém chết Nhậm Thành tướng Trịnh Toại, chiếm cứ quận Nhậm Thành của Duyện Châu.

Sau đó giặc Hoàng Cân xâm phạm Đông Bình quốc, cựu Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại chủ động xuất kích, lại bị giặc Hoàng Cân thừa cơ, chết trong loạn quân.

Tào Tháo mừng rỡ.

Lập tức sai Trần Cung và người bạn tốt của mình là Bảo Tín, đi mưu đoạt địa vị Duyện Châu.

Chỉ điều gã không ngờ là, khi Trần Cung và Bảo Tín hai người mới xuất phát không lâu, một đạo thánh chỉ đột nhiên đến.

Con trai độc nhất của cựu Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại, Lưu

Húc, được phong làm Duyện Châu mục.

Tin tức này vừa ra, khiến gã kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến bộ dạng ăn chơi trác táng của Lưu Húc, Tào Tháo liền nghiến răng, sai Trần Cung và Bảo Tín tiếp tục đi mưu đoạt chức Duyện Châu mục.

Một người thân hình cao gầy, lúc này đang đứng bên cạnh Tào Tháo.

Người này chính là Hí Trung Hí Chí Tài.

Thấy Tào Tháo lộ vẻ trầm tư, trên mặt Hí Chí Tài lộ ra một nụ cười nhạt.

Chúa công yên tâm.

Có Trần Công Đài và Bảo Doãn Thành hai người ra tay, chức Duyện Châu mục kia, chắc chắn trong tầm tay.

Tào Tháo tán thưởng một tiếng: Người hiểu ta, là Chí Tài vậy.

Gã khẽ lắc đầu nói: Điều ta lo lắng, không phải là Trần Cung và Bảo Tín có thành công hay không.

Với năng lực của Trần Cung và Bảo Tín, một tiểu nhi Lưu Húc, sao có thể là đối thủ.

Điều ta lo lắng, là phân chiếu thư kia.

Gã thở dài một hơi: Cũng không biết Lưu Đại rốt cuộc nghĩ gì.

Lại có thể trước khi xuất binh công đả giặc Hoàng Cân Thanh Châu, đã xin triều đình sắc phong cho tên con trai độc nhất Lưu Húc làm Duyện Châu mục.

Chí Tài à, chuyện này, ta vẫn chưa hiểu.

Chẳng lẽ, Lưu Đại kia biết mình sẽ chết sao.

Nhưng nếu biết mình sẽ chết, lại vì sao phải liều mạng xuất kích.

Trên mặt Hí Chí Tài, cũng lộ ra một tia mê mang.

Nhưng ngay sau đó, y cười lắc đầu nói: Chúa công, lúc này suy nghĩ những điều này cũng vô ích.

Chúng ta không bằng tập trung tinh lực, vào việc đối phó với giặc Hoàng Cân sắp tới.

Hiện tại giặc Hoàng Cân thế lớn, chúng ta cần phải tính toán kỹ lưỡng mới được.

Giặc Hoàng Cân chẳng qua chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Tào Tháo vẻ mặt khinh thường nói, Ta, Tào Tháo, năm ngoái đã ở Đông Quận đại bại Vu Độc, Bạch Nhiêu, một lần chiếm được Đông Quận.

Những tên giặc Hoàng Cân kia chẳng qua là bại tướng dưới tay ta mà thôi.

Bây giờ quay trở lại, cũng không có gì đáng kể.

Hí Chí Tài nhíu mày.

Không biết vì sao, trong lòng y dâng lên một tia lo lắng.

Giặc Hoàng Cân cố nhiên chiến lực thấp, nhưng hiện tại có trăm vạn giặc Hoàng Cân, dưới số lượng đáng sợ như vậy, ngay cả y cũng phải cẩn thận đối phó mới được.

Đang định khuyên can một phen, lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Hắn hành lễ với Tào Tháo nói: Chúa công, quận Sơn Dương có tình báo khẩn cấp.

Tào Tháo sững sờ, sau đó gật đầu nói: Trình lên.

Thân vệ đưa tình báo trong tay cho Tào Tháo.

Tào Tháo đưa tay nhận, mở ra xem, không khỏi sắc mặt đại biến.

Tuân Úc nói: Chúa công, có phải quận Sơn Dương có tin tức gì không.

Tào Tháo đưa tình báo trong tay cho Hí Chí Tài, mới nói: Giặc Hoàng Cân Thanh Châu phân binh, do một vị thủ lĩnh tên Cảnh Lăng dẫn hai, ba vạn người, vây chặt thành Xương Ấp.

Hiện tại thành Xương Ấp đã bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, gã đập bàn, đột nhiên đứng dậy nói: Trần Cung và Bảo Tín hai người, hiện đang ở trong thành Xương Ấp, nếu có chuyện gì, ta e rằng ăn ngủ không yên.

Ta muốn xuất binh.

Xuất binh giải vây cho Xương Ấp.

Vừa nói, gã vừa đặt tay lên bội kiếm bên hông, định đi ra ngoài.

Hí Chí Tài thấy Tào Tháo muốn xuất binh, vội vàng đưa tay ngăn cản: Chúa công, khoan đã.

Y vội vàng tiến lên mấy bước, đến bên cạnh Tào Tháo nói: Chúa công, lúc này không nên xuất binh.

Tào Tháo dừng bước, trên mặt lộ ra mấy phần ý cười.

Nhưng khi quay đầu nhìn Hí Chí Tài, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là đầy vẻ kinh ngạc.

Gã hỏi: Chí Tài, vì sao.

Giặc Hoàng Cân Thanh Châu vây thành Xương Ấp, chính là cơ hội trời cho a, chúa công.

Hí Chí Tài trên mặt lộ ra mấy phần ý cười nói: Vốn dĩ muốn

chiếm được Duyện Châu mục, cần phải mưu tính một phen.

Nhưng bây giờ, chức vị Duyện Châu mục, chúa công đã ngồi chắc rồi.

Vì sao.

Tào Tháo hỏi.

Nhưng ngay sau đó, gã nhướng mày nói: Chẳng lẽ, ý của Chí Tài là, nhân cơ hội mượn tay giặc Hoàng Cân Thanh Châu, trừ khử tên công tử bột kia, tân nhậm Duyện Châu mục Lưu Húc.

Gã quay người, lòng bàn tay đập mạnh vào chuôi kiếm, nói: Hít như vậy, quả thực là cơ hội trời cho.

Chỉ là Trần Cung và Bảo Tín hai người, hiện đều ở Xương Ấp.

Ta nếu làm vậy, e rằng Trần Cung và Bảo Tín sẽ vì thế mà lâm vào cảnh hiểm.

Không phải vậy.

Hí Chí Tài xua tay cười nói, Với năng lực của Trần Công Đài và Bảo Doãn Thành, muốn giữ thành Xương Ấp mấy ngày, hẳn là không vấn đề gì.

Như vậy, nhân lúc giặc Hoàng Cân Thanh Châu vây thành, không chỉ có thể thần không biết quỷ không hay trừ khử Lưu Húc, mà còn có thể ép những người trong Châu mục phủ Duyện Châu đưa ra quyết định.

Đến thời cơ thích hợp, ta lại xuất binh, giải vây cho Xương Ấp.

Thì đại sự, thành rồi.

Tào Tháo nghe vậy, quay trở lại ngồi trên bồ đoàn, thần sắc lộ ra mấy phần đắc ý: Như vậy, mọi người đều quy tâm, còn phải cảm ơn Tào mỗ ta.

Để cho tất cả mọi người ở Duyện Châu, thấy được thực lực của Tào Tháo ta.

Duyện Châu mục, tự nhiên sẽ rơi vào lòng bàn tay ta.

Gã đưa tay ra, năm ngón tay phải từ từ xoay tròn, phảng phất như tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, gã mới vỗ tay cười khẽ: Hay.

Kế một mũi tên trúng mấy đích như vậy, thực sự hay.

Tào Tháo ngẩng đầu, nhìn Hí Chí Tài đang mỉm cười nói: Chí Tài, ta nên xuất binh vào lúc nào để giải vây Xương Ấp là thích hợp nhất.

Hí Chí Tài mỉm cười gật đầu, với vẻ mặt như đã nắm chắc phần thắng, nói: Chúa công, theo thiển ý của ta, nên xuất binh sau ba ngày nữa.

Thứ nhất, vây thành ba ngày, trong thành Xương Ấp lòng người tất sẽ hoang mang.

Lúc này xuất binh, vừa hay khiến mọi người cảm kích.

Thứ hai, có ba ngày, cũng tiện cho Trần Cung và Bảo Tín hành sự với Lưu Húc.

Còn thứ ba, ba ngày không dài, có Trần Cung và Bảo Tín hai người liên thủ, thành Xương Ấp cũng có thể giữ được.

Nếu trì hoãn, chỉ e thành Xương Ấp sẽ bị giặc Khăn Vàng phá mất.

Tào Tháo suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: Cứ như vậy, cứ theo kế của Chí Tài.

Ba ngày sau, ta sẽ xuất binh giải vây Xương Ấp.

Rồi ông ta nhìn Hí Chí Tài đầy tình cảm, vuốt râu khen ngợi: Trí

tuệ của Chí Tài quả nhiên phi phàm.

Ta có được Chí Tài, thật là vinh hạnh của Tào Tháo ta.

Lúc này, Tuân Úc từ bên ngoài bước vào.

Ông chắp tay hành lễ với Tào Tháo: Chúa công.

Nhìn Tuân Úc ôn nhuận như ngọc trước mặt, Tào Tháo cười gật đầu.

Tuân Úc là con cháu của Tuân gia, một thế gia ở Dĩnh Xuyên, có tài năng vương tá, là thần tử mà Tào Tháo tin cậy nhất.

Ông ta vẫy tay với Tuân Úc: Văn Nhược đấy à, mau mau mời ngồi.

Chỉ có điều, sắc mặt của Tuân Úc lại có chút không được tốt.

Trong lòng Tào Tháo không khỏi chùng xuống.

Ông vội vàng hỏi: Văn Nhược, chuyện ở Xương Ấp có biến cố gì sao.

Tuân Úc gật đầu đáp: Chúa công, Bảo Tín và Trần Cung đang thuyết phục Biệt giá Vương Úc và Trị trung Vạn Tiềm của phủ Duyện Châu mục, mắt thấy sắp có đột phá.

Nhưng đúng lúc đó, tên nhãi Lưu Húc kia xông vào, đương trường giết chết Bảo Tín.

Cái gì.

Tào Tháo vừa mới ngồi xuống lại bật đứng dậy.

Ông ta quả quyết phủ nhận: Không thể nào.

Bảo Tín người này văn võ song toàn, là tướng tài hiếm có.

Một nhân vật như vậy, sao có thể bị tên công tử bột Lưu Húc kia chém giết được.

Tuân Úc bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Lúc mới nhận được tin tức, ta cũng không tin.

Nhưng thi thể của Bảo Tín đã sớm bị Lưu Húc treo trong thành rồi.

Tim Tào Tháo giật thót.

Ông ta vội hỏi: Vậy Công Đài thì sao.

Trần Công Đài bây giờ ở đâu.

Trần Cung đã đầu quân dưới trướng Lưu Húc rồi.

Tuân Úc thở dài một hơi.

Cái gì.

Không thể nào.

Tào Tháo xua tay nói, Trần Công Đài là người kiêu ngạo đến mức nào, sao lại có thể đầu quân dưới trướng tên công tử bột Lưu Húc kia được.

Tin tức này nhất định là sai.

Tuân Úc bất lực nói: Chúa công, tin tức đã xác nhận không sai.

Tào Tháo sững sờ tại chỗ, đôi mắt dường như cũng mất đi thần thái.

Một lúc lâu sau, ông ta mới vỗ tay vào đùi, thở dài nói: Trần Công Đài người này trí lược vô song, đối với ta, mất đi Trần Cung thật sự là một tổn thất vô cùng lớn.

Ngay sau đó, hai mắt ông ta hơi sáng lên: Văn Nhược, không phải trước đó nhận được tin, có hai ba vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu, dưới sự chỉ huy của phỉ thủ Cảnh Lăng, đang hướng đến thành Xương Ấp sao.

Không sai.

Tuân Úc gật đầu, Theo tốc độ hành quân của giặc Khăn Vàng, chậm nhất hôm nay sẽ vây thành Xương Ấp.

Tốt.

Rất tốt.

Tào Tháo cất tiếng cười lớn, Hiện nay thành Xương Ấp binh lực trống rỗng, nhiều nhất cũng không quá hai ba ngàn binh mã.

Lần này giặc Khăn Vàng Thanh Châu đến Xương Ấp có đến hai ba vạn người, binh lực chênh lệch như vậy, e rằng chưa đến năm sáu ngày, thành Xương Ấp sẽ bị phá.

Nói đến đây, vẻ chán nản trên mặt ông ta đã biến mất sạch: Đến lúc đó, ta muốn tên Lưu Húc đó phải tự mình đến đây, nhường lại chức Duyện Châu mục trước mặt ta.

Rồi bắt hắn quỳ trước mặt ta, khẩn khoản mời ta tiếp quản Duyện Châu.

Nói rồi, ông ta không khỏi phá lên cười.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Người đó chắp tay hành lễ với Tào Tháo: Chúa công, thành Xương Ấp có tình báo mới nhất gửi đến.

Tốt.

Tào Tháo nghe vậy mừng rỡ.

Ông ta cười lớn: Nhất định là tên nhãi Lưu Húc kia phát hiện giữ không nổi, nên cầu viện ta rồi.

Vừa cười lớn, ông ta vừa đưa tay nhận lấy phong tình báo từ tay thân vệ.

Chỉ vừa liếc mắt một cái, nụ cười trên mặt ông ta hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Chỉ thấy trên đó có mười mấy chữ: Lưu Húc chém Cảnh Lăng tại trận, đại phá giặc Khăn Vàng, chém địch bốn năm ngàn người.

Ông ta gần như không thể tin vào mắt mình.

Mười mấy chữ ngắn ngủi, ông ta đọc đi đọc lại ba lần.

Chỉ cảm thấy mặt mũi nóng rát.

Cái tát này đến quá nhanh, khiến ông ta có chút không kịp phản ứng.

Miệng lẩm bẩm: Không thể nào, không thể nào.

Tuân Úc nhìn Tào Tháo nói: Chúa công, trong tình báo viết gì vậy.

Tuân Úc hỏi liền hai lần, Tào Tháo mới hoàn hồn.

Ông ta đưa phong tình báo trong tay cho Tuân Úc.

Tuân Úc đưa tay nhận lấy, chỉ nhìn một cái, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Từ lúc giặc Khăn Vàng vây thành Xương Ấp, đến lúc Lưu Húc chém Cảnh Lăng tại trận, đại phá giặc Khăn Vàng.

Tính theo thời gian, tất cả đều xảy ra trong vòng nửa ngày.

Tốc độ này, thực sự quá kinh khủng.

Ông lẩm bẩm: Lưu Húc này, e rằng còn khó đối phó hơn cha hắn là Lưu Đại nhiều.

Trong lãnh thổ Đại Hán, các lộ chư hầu đều lần lượt nhận được tin Lưu Húc đại phá giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Ký Châu, Nghiệp thành.

Viên Thiệu cất tiếng cười lớn: Tốt.

Quá tốt rồi.

Chương 7

Dùng hai ngàn người phá hai ba vạn giặc Khăn Vàng, chém tại trận bốn năm ngàn người, đúng là một trận đại thắng.

Công Sơn không may bị giặc Khăn Vàng Thanh Châu nhân cơ hội giết hại, không ngờ con trai của Công Sơn lại có bản lĩnh như vậy.

Điền Phong vuốt râu tán thưởng: Không sai.

Lưu Húc tuổi còn nhỏ, tác chiến lại dũng mãnh như vậy.

Cứ thế này, thật sự có vài phần hy vọng trở thành một trợ lực lớn cho chúa công.

U Châu.

Công Tôn Toản nhìn phong tình báo trong tay, không khỏi tức giận đùng đùng.

Ta đối xử với Công Sơn tốt như vậy, phái Phạm Phương dẫn binh hiệp trợ.

Không ngờ Công Sơn lại bỏ ta mà đi, giao hảo với Viên Thiệu.

Bây giờ ta và Lưu Đại đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, Phạm Phương cũng đã trở về.

Lưu Húc tuy dũng mãnh, nhưng cũng không liên quan gì đến ta.

Điền Giai tiến lên hai bước, bẩm báo: Chúa công, hiện nay Lưu Đại đã mất, con trai hắn là Lưu Húc vừa mới lên ngôi Duyện Châu mục.

Chi bằng chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến.

Nếu Lưu Húc đó thật sự lợi hại, lúc đó chúng ta hợp tác với hắn cũng không muộn.

Công Tôn Toản nhướng mày nói: Công Sơn chết trong loạn quân Khăn Vàng, thật đáng tiếc.

Thôi được.

Ta sẽ tĩnh quan kỳ biến.

Ngay sau đó, ông ta nhìn phong tình báo trong tay, tấm tắc khen ngợi: Không ngờ con trai Công Sơn lại lợi hại như vậy, ta lại không phát hiện ra.

Nếu hắn thật sự có thể chiếm cứ đất Duyện Châu, không chừng thật sự có thể trở thành trợ lực kiềm chế Viên Thiệu.

Chỉ không biết con trai của Công Sơn sẽ lựa chọn thế nào.

Lựa chọn giúp ta, hay lựa chọn giúp tên Viên Thiệu kia.

Trường An, phủ Thái sư.

Đổng Trác đặt phong tình báo trong tay sang một bên, rồi cười lớn: Lưu Đại người này cũng thú vị, trước khi chết lại để lại di kế, tiến cử con trai mình là Lưu Húc làm Duyện Châu mục.

Ta vốn tưởng con trai hắn chỉ là một tên bất tài, không ngờ lại dũng mãnh như vậy.

Nói rồi, ông ta vuốt bộ râu dài, cất tiếng cười lớn: Không tệ.

Vô cùng không tệ.

Ông ta nhìn Lý Nho ở dưới tay: Văn Ưu, ta thấy Lưu Húc dũng mãnh hơn người, rất không tệ.

Hay là ban thêm cho hắn chút lợi lộc, lôi kéo lòng người, không biết ngươi thấy thế nào.

Lý Nho gật đầu: Thái sư nói rất phải.

Hiện nay Lưu Húc vừa mới trở thành Duyện Châu mục, bên ngoài

có trăm vạn giặc Khăn Vàng áp sát biên giới, bên trong có Tào Tháo muốn cướp vị trí Duyện Châu mục của hắn.

Lúc Lưu Húc đang trong ngoài đều khó khăn này, chính là thời cơ để Thái sư lôi kéo lòng người.

Lời này có lý.

Đổng Trác nhíu mày nói, Ta định phong Lưu Húc làm Phấn Uy Tướng quân, chỉ không biết nên ban tước vị gì.

Lý Nho cười nhạt: Thái sư, theo thuộc hạ thấy, chi bằng phong Lưu Húc làm Ung Hương Hầu.

Ồ.

Đổng Trác có vài phần hứng thú, Không biết Ung Hương Hầu có ý nghĩa gì.

Lý Nho vuốt râu cười khẽ: Thái sư, Ung Hương nằm ở Đông quận, trong địa phận huyện Yến của Đông quận.

Lời này vừa nói ra, Đổng Trác không khỏi sững sờ.

Ngay sau đó, ông ta cất tiếng cười lớn: Tuyệt.

Kế này của Văn Ưu thật tuyệt.

Phong đất Ung Hương thuộc quyền quản hạt của Tào Tháo ở Đông quận cho Lưu Húc, như vậy, Tào Tháo và Lưu Húc hai người, tất nhiên sẽ thế như nước với lửa.

Lý Nho chỉ vuốt râu cười khẽ.

Duyện Châu, bên trong thành Xương Ấp.

Lưu Húc sau khi đại thắng trở về, nhìn mọi người trước mặt, trong lòng thầm gật đầu.

Lại nhìn dáng vẻ hân hoan của bá tánh, rõ ràng là lòng dân có thể

dùng.

Dưới trướng chỉ có hai ngàn binh sĩ, Lưu Húc liền hạ quyết tâm.

Cậu vung tay về phía Trần Cung và Vương Úc: Công Đài, Văn Khanh, theo ta ra thành chiêu mộ binh mã.

Hai người đồng loạt chắp tay cúi người: Vâng.

Trên một đài cao trước phủ Châu mục, Lưu Húc nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy lúc này, phía dưới không có bao nhiêu người.

Như vậy, cho dù có chiêu mộ binh sĩ, e rằng cũng không chiêu mộ được bao nhiêu.

Vương Úc chủ động tiến lên: Chúa công, hiện nay mọi người đều biết trong địa phận Duyện Châu có lượng lớn giặc Khăn Vàng, lúc này chiêu mộ binh mã, e rằng có chút khó khăn.

Lưu Húc nghe vậy gật đầu.

Lời này cũng là lẽ thường tình.

Chỉ là, cần có một biện pháp mới được.

Lưu Húc trầm ngâm một lát, trong lòng liền có chủ ý.

Cái gọi là dưới thưởng lớn ắt có dũng phu.

Hiện nay thứ bá tánh cần nhất, tự nhiên là lương thực.

Ngay lập tức, cậu nhìn Vương Úc: Văn Khanh, hiện nay lương thực trong kho của phủ ta có bao nhiêu.

Vương Úc tuy không biết tại sao Lưu Húc lại hỏi vậy, nhưng vẫn bẩm báo: Chúa công, hiện nay chúng ta có ba vạn thạch lương thực.

Lưu Húc gật đầu.

Vừa hay, có thể lấy một ít lương thực từ trong kho ra, chiêu mộ

binh sĩ, giải quyết việc cấp bách trước mắt.

Cậu quay đầu nhìn Vương Úc: Văn Khanh, đến kho phủ lấy hai ngàn thạch lương thực ra đây.

Vương Úc tuy không hiểu ý nghĩa trong đó, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Không bao lâu sau, từng bao lương thực, dưới sự hộ vệ của binh sĩ, toàn bộ đều được chất chồng trên đài cao.

Những lương thực này chiếm đầy cả phía sau đài cao.

Không ít bá tánh đều dừng bước, tò mò nhìn Lưu Húc.

Trong mắt không ít người lộ ra vẻ tham lam.

Chỉ khi nhìn thấy từng đội binh sĩ bên cạnh, họ mới dập tắt ý định cướp một phen.

Dưới sự chú ý của mọi người, Lưu Húc bước những bước dài lên đài cao.

Cậu ngẩng đầu đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: Các vị hương thân, ta tên Lưu Húc, Duyện Châu mục.

Hẳn mọi người đều biết, vừa rồi, giặc Khăn Vàng đã vây thành.

Tuy vòng vây của Khăn Vàng đã được giải, nhưng ở Đông Bình quốc, Nhậm Thành quốc vẫn còn nhiều giặc Khăn Vàng hơn.

Trong những thành đó, có bá tánh Duyện Châu của chúng ta.

Họ cũng có cha mẹ vợ con, cũng có người thân bạn bè.

Chúng ta, chỉ có dũng cảm đứng lên, mới có thể bảo vệ Duyện Châu của chúng ta.

Bảo vệ người thân bạn bè của chúng ta, không bị giặc Khăn Vàng làm nhục.

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Bây giờ ta tuyên bố, phàm những ai tình nguyện tòng quân, bản châu mục sẽ thưởng một thăng gạo.

Lời này vừa nói ra, đám người phía dưới lập tức huyên náo.

Không phải thật chứ.

Tòng quân có thể được một thăng gạo, có chuyện tốt như vậy sao.

Cũng không biết có phải thật không, nếu là thật, ta cũng đi tòng quân.

Một thăng gạo, nếu ăn thoải mái cũng đủ ta ăn ba ngày.

Nếu ăn tiết kiệm một chút, thêm chút rau dại vào, e rằng có thể ăn được tám chín ngày.

Một thanh niên đang ngơ ngác nhìn chằm chằm vào gạo sau lưng Lưu Húc.

Thân hình anh ta khá vạm vỡ, nhưng quần áo trên người lại rách nát.

Một bà lão bên cạnh nhìn anh ta nói: Ai, Nhị Cẩu Tử, mẹ ngươi bệnh mấy ngày rồi, ngươi có sức lực như vậy, sao không đi tòng quân.

Không nghe Lưu châu mục nói, tòng quân có thể được một thăng gạo sao.

A.

Thật sao.

Tòng quân thật sự có thể được một thăng gạo sao.

Vừa rồi anh ta chỉ mải nhìn đống gạo kia, mà không nghe rõ Lưu Húc nói gì.

Thử xem chẳng phải sẽ biết sao.

Bà lão đáp lại một câu.

Chàng thanh niên rụt rè nói: Lưu.

Lưu châu mục, tôi, tôi, tôi có thể không ạ.

Lưu Húc chỉ tay, cất tiếng cười lớn: Tốt.

Mời vị tiểu ca đó tiến lên.

Nhị Cẩu Tử rõ ràng có chút nhút nhát, cúi đầu, chậm rãi đi lên đài cao.

Lưu Húc cười hỏi: Vị tráng sĩ này, tên là gì.

Nhị Cẩu Tử căng thẳng đến mức tay cũng không biết đặt vào đâu.

Giọng nói mang theo vài phần run rẩy: Tôi, tôi tên Từ Nhị Cẩu, mọi người đều gọi tôi là Nhị Cẩu Tử.

Tốt.

Từ tráng sĩ là người đầu tiên lên đài, dũng khí đáng khen.

Không tệ.

Vô cùng không tệ.

Cậu nhìn Vương Úc: Văn Khanh, đưa cho Từ tráng sĩ một thăng gạo.

Vâng.

Vương Úc đáp một tiếng.

Ngay sau đó, ông rút thanh bội kiếm bên hông, một kiếm rạch toạc bao gạo.

Theo bao gạo bị rạch ra, gạo trắng xóa hiện ra trước mắt mọi người.

Từ Nhị Cẩu vội vàng cởi áo trên người ra, trải trước mặt mình.

Vương Úc tự mình múc một thăng, đổ lên áo của Từ Nhị Cẩu.

Từ Nhị Cẩu nhặt hết gạo trên đất lên, mới cẩn thận gói áo lại.

Trong lòng ôm gạo, hai tay hơi run rẩy, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Giọng nói mang theo vài phần nức nở: Mẹ tôi có thể ăn no rồi, bệnh của mẹ tôi cuối cùng cũng có thể khỏi rồi.

Nhị Cẩu Tử đa tạ Lưu châu mục.

Đa tạ đại ân của Lưu châu mục.

Lưu Húc gật đầu, rồi nhìn xuống đám đông: Bây giờ Từ tráng sĩ đã lĩnh một thăng gạo, các vị còn do dự gì nữa.

Có Nhị Cẩu Tử đi đầu, lại thêm gạo trắng xóa ngay trước mắt, đám đông lập tức trở nên náo nhiệt.

Không ít người đổ xô lên, yêu cầu tòng quân.

Nếu không phải Lưu Húc đã sớm chuẩn bị, phái binh sĩ duy trì trật tự, nếu không, e rằng nơi này thật sự có thể sẽ loạn.

Cho đến lúc hoàng hôn, số người lên đài mới dần dần giảm bớt.

Lưu Húc nhìn vào danh sách do Vạn Tiềm ghi lại, hơi sững sờ.

Chỉ mới nửa ngày, số binh lính chiêu mộ được đã có đến hai ngàn người.

Vương Úc hỏi: Chúa công, không biết lần này, tổng cộng đã chiêu mộ được bao nhiêu người.

Lưu Húc cười nhạt: Lần này, tổng cộng đã chiêu mộ được hai ngàn người.

Hai ngàn người.

Vương Úc kinh ngạc thốt lên.

Trước đây, khi Lưu Đại còn tại vị, cũng đã từng chiêu mộ binh sĩ, chỉ là lúc đó chiêu mộ suốt mười ngày, cũng chỉ chiêu mộ được chưa đến hai ngàn người.

Bây giờ, chỉ trong nửa ngày, hiệu quả chiêu mộ đã vượt qua số lượng chiêu mộ trong mười ngày lúc đó.

Đơn giản là quá không thể tin được.

Trần Cung vẻ mặt cũng hơi sững lại.

Ngay sau đó, khóe miệng ông lộ ra một nụ cười nhạt.

Lưu Húc luôn có thể biến mục nát thành thần kỳ.

Có lẽ có thể đi theo bên cạnh Lưu Húc, cũng là một chuyện vô cùng tốt.

Lưu Húc gật đầu.

Trong thành Xương Ấp, trong vòng chưa đầy một ngày, đã chiêu mộ được hai ngàn người, phần lớn đều nhờ vào phần thưởng một thăng gạo kia.

Về sau, số người có thể chiêu mộ được sẽ ít hơn.

Nhưng hai ngàn người, đối với cậu, là không đủ.

Kế hoạch bây giờ, chỉ có thể mở rộng phạm vi.

Trước tiên chiêu mộ binh sĩ trong toàn bộ quận Sơn Dương.

Chỉ là, nên phái ai đi.

Ánh mắt cậu lướt qua mọi người.

Vương Úc là Biệt giá Tòng sự của phủ Duyện Châu mục, hiểu rõ tình hình Duyện Châu nhất, nếu phái Vương Úc đi, chẳng phải là như hai mắt bôi đen sao.

Ánh mắt cậu dừng lại trên người Vạn Tiềm.

Vạn Tiềm, là Trị trung Tòng sự của phủ Duyện Châu mục.

Dùng ông ta để ủy thác việc chiêu mộ binh sĩ, cũng hợp lý.

Ngay sau đó, cậu cười nhạt: Vạn Tiềm, hiện nay, thứ ta thiếu nhất chính là binh sĩ.

Tiếp theo, sẽ do ngươi phụ trách, chiêu mộ binh sĩ trong toàn bộ quận Sơn Dương.

Về điều kiện, cũng như trước, mỗi người một thăng gạo.

Vâng.

Vạn Tiềm đáp, Chúa công yên tâm, ta sẽ xuất phát ngay.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, Trên đường đi, cẩn thận nhiều hơn.

Vạn Tiềm gật đầu, quay người rời đi.

Lưu Húc trong lòng lại đang suy nghĩ.

Hiện nay chiêu được hai ngàn tân binh, cộng thêm hai ngàn lão binh, tổng cộng đã có bốn ngàn người.

Có binh, tự nhiên cần luyện binh.

Như vậy, sức chiến đấu mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Chương 8

Ánh mắt cậu lướt qua mọi người có mặt, trong lòng thầm tính toán.

Ngay sau đó, ánh mắt cậu dừng lại trên người Vu Cấm.

Vu Cấm về mặt luyện binh, có thiên phú kinh người.

Sau khi Tào Tháo chiêu hàng quân Khăn Vàng Thanh Châu, liền giao toàn bộ quân Khăn Vàng Thanh Châu vào tay Vu Cấm.

Vu Cấm cũng không phụ lòng mong đợi, đã luyện quân Khăn Vàng Thanh Châu thành một đội quân dũng mãnh.

Không chỉ vậy, sau đó, phần lớn binh mã dưới trướng Tào Tháo, đều do Vu Cấm huấn luyện.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Như vậy, chẳng phải càng tốt sao.

Cậu cười nhạt với Vu Cấm: Văn Tắc, nghe nói ngươi rất giỏi luyện binh.

Hiện nay ta vừa chiêu mộ được hai ngàn người, tiếp theo sẽ chiêu mộ nhiều binh sĩ hơn.

Ta sẽ giao trọng trách huấn luyện tân binh vào tay Văn Tắc.

Mong Văn Tắc vạn vạn lần đừng từ chối.

Vu Cấm sững sờ.

Không ngờ, Lưu Húc lại muốn giao trọng trách luyện binh vào tay mình.

Luyện binh, đối với bất kỳ thế lực nào, đều là việc trọng yếu nhất.

Nhất là tân binh.

Mỗi một tân binh, sau khi được huấn luyện, sẽ mang dấu ấn của người luyện binh.

Những tân binh này, một cách tự nhiên, cũng sẽ thân cận với người luyện binh.

Cũng vì vậy, trong một thế lực, chỉ có người thân cận nhất với chúa công, mới có tư cách luyện binh.

Bây giờ, Lưu Húc, chúa công của mình, lại giao trọng trách này cho mình, một người vừa mới đầu quân dưới trướng chúa công.

Nghĩ đến đây, Vu Cấm tiến lên một bước, rồi phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Đa tạ chúa công tin tưởng.

Vu Cấm nguyện vì chúa công mà gan não lót đất.

Lưu Húc đỡ Vu Cấm dậy, rồi mới cười nói: Văn Tắc, không cần như vậy.

Đã đầu quân dưới trướng Lưu Húc ta, Lưu Húc ta tự nhiên sẽ để mọi người tận dụng hết tài năng của mình.

Như vậy, mới không phụ lòng tin tưởng của các ngươi đối với Lưu Húc ta.

Vu Cấm không khỏi cảm động, trong khóe mắt, ẩn hiện có vệt lệ.

Ngay cả Trần Cung, cũng không khỏi động lòng.

Bấy lâu nay, điều mình tìm kiếm, chẳng phải là một người biết dùng người, biết trọng dụng người như vậy sao.

Nghĩ vậy, vẻ mặt ông khá phức tạp.

Lập tức, Vu Cấm liền muốn đi ra ngoài.

Lưu Húc vẫy tay: Văn Tắc, khoan đã.

Ta vừa mới bắt được tù binh Khăn Vàng, từ trong đó chọn ra một số người khỏe mạnh, cũng huấn luyện luôn đi.

Vâng.

Vu Cấm cung kính lĩnh mệnh, rồi đi ra ngoài.

Lưu Húc lại có chút bất đắc dĩ.

Vu Cấm được sắp xếp đi luyện binh, Vạn Tiềm phụ trách đi các huyện khác chiêu binh, Vương Úc thì phải tiếp tục chiêu binh trong thành Xương Ấp.

Như vậy, còn lại cũng chỉ có Trần Cung, Vương Quăng.

Việc phòng thủ thành trì, không biết nên giao cho ai.

Nhân tài dưới trướng, thật sự có thể dùng được, cũng chỉ có Trần Cung và Vu Cấm, thực sự quá nghèo nàn.

Hiện nay, thứ cậu cần nhất, là nhân tài.

Chỉ dựa vào Vu Cấm và Trần Cung hai người, chắc chắn là không đủ.

Hiện nay, thiếu một người phụ trách phòng thủ thành trì.

Không thể nào để chính mình đi đứng trên tường thành chứ.

Cậu nhìn Vương Úc: Văn Khanh, ta hỏi ngươi, có biết trong quận Sơn Dương của chúng ta, có nhân tài nào không.

Vương Úc hơi dừng lại, nói: Ta nghe nói phía đông thành Xương Ấp, có một người mấy ngày trước vừa mới từ chức huyện lệnh Cao Bình.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy mừng rỡ, Không biết người đó tên là gì.

Người đó tên là Mãn Sủng.

Vương Úc vừa nói ra lời này, ánh mắt Lưu Húc liền hơi sáng lên: Tên là Mãn Sủng.

Chính là ông ta.

Vương Úc có chút kinh ngạc.

Trần Cung cũng một vẻ mặt tò mò nhìn Lưu Húc: Chúa công, lẽ nào ngài quen biết Mãn Sủng.

Mãn Sủng tự là Bá Ninh, trước đây ta chưa từng gặp.

Nhưng ta nghe nói Mãn Sủng người này tính cách kiên nghị, dũng cảm có mưu lược, là nhân tài hiếm có.

Không ngờ, lại là người Xương Ấp chúng ta.

Lưu Húc trên mặt lộ ra vài phần ý cười, nhìn Trần Cung: Công Đài, có muốn cùng ta đi xem Mãn Sủng đó không.

Trần Cung trong lòng kinh ngạc, không biết tại sao Lưu Húc lại quen biết Mãn Sủng.

Lúc này thấy Lưu Húc mời, lập tức gật đầu đồng ý.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Vương Úc: Văn Khanh, ngươi đi trước dẫn đường, ta đi xem Mãn Sủng đó.

Vương Úc hơi sững sờ: Chúa công, hôm nay ngài đã vất vả cả ngày.

Hay là để ta chạy một chuyến, mời Mãn Sủng đó đến là được.

Không sao.

Lưu Húc cười nhạt, Hiện nay ta đang cần dùng người, không thể để ý nhiều như vậy được.

Đi thôi.

Nói rồi, ba người cưỡi ngựa, hướng về phía đông thành.

Ba người dừng lại trước một ngôi nhà dân.

Một ngôi nhà dân có sân, trong sân được dọn dẹp ngăn nắp.

Vương Úc chỉ tay: Chúa công, đó là nhà của Mãn Sủng.

Nói rồi, ông ta cao giọng gọi vào trong nhà: Mãn Bá Ninh có ở nhà không.

Mãn Sủng vừa mới về nhà.

Lúc này, ông ta đang đi đi lại lại trong nhà, vẻ mặt đầy suy tư.

Hôm nay, nghe tin giặc Khăn Vàng vây thành, trong lòng vô cùng lo lắng, liền ra thành đi một vòng.

Chỉ điều khiến ông ta vô cùng kinh ngạc là, vừa mới ra ngoài, liền phát hiện vòng vây của Khăn Vàng đã được giải.

Sau đó đi qua phủ châu mục, lại thấy Lưu châu mục đang chiêu mộ binh sĩ.

Vì vậy, ông ta đã cố ý dừng lại ở đó một lúc lâu.

Lúc này, ông ta đang lẩm bẩm: Lưu châu mục kia tuy còn trẻ, nhưng xem cách hành sự, lại vô cùng quyết đoán.

Có vài phần khí chất của một bậc nhân chủ.

Tào Tháo ở Đông quận kia, cũng có vài phần phong thái của một hùng chủ, chỉ có điều dường như thời vận không tốt, chỉ chiếm cứ một quận.

Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Mãn Sủng trong lòng hơi sững lại.

Ông ta vừa từ huyện Cao Bình trở về không bao lâu, những người xung quanh biết ông ta đã về không nhiều.

Cũng vì vậy, mấy ngày nay, trong nhà rất ít có người đến thăm.

Tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng ông ta vừa đi ra cửa, vừa cao giọng đáp: Xin quý khách đợi một lát.

Đợi Mãn Sủng mở cửa ra xem, vẻ mặt ông ta liền hơi sững lại.

Chỉ thấy bên ngoài tường sân có ba người đang đứng, ba người đó, chiều nay ông ta vừa mới thấy.

Người ở giữa, chính là một trong những nhân vật chính mà ông ta vừa suy nghĩ, Duyện Châu mục Lưu Húc.

Lưu Húc thấy một người từ trong nhà bước ra, người này cao tám thước, giữa hai hàng lông mày toát ra vài phần anh vũ.

Vương Úc chắp tay với Mãn Sủng: Mãn Bá Ninh, tại hạ là Biệt giá Tòng sự của Duyện Châu, Vương Úc, đặc biệt đưa chúa công và Trần quân sư đến.

Mãn Sủng vội vàng chạy ra đón, chắp tay với Lưu Húc: Không biết Lưu châu mục đến, có thất lễ không đón từ xa.

Mong ngài thứ tội.

Lưu Húc cười nhạt: Không sao.

Đã ngưỡng mộ đại danh của Bá Ninh từ lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên tướng mạo đường đường.

Mãn Sủng có chút thụ sủng nhược kinh.

Ông ta hơi cúi người: Lưu châu mục quá khen, Mãn Sủng không dám nhận.

Ngay sau đó, ông ta đưa tay mời: Lưu châu mục, mời vào trong.

Trần quân sư, Vương tướng quân, mời vào trong.

Mọi người cùng đi vào trong nhà.

Lưu Húc vừa đi, vừa quan sát bài trí trong nhà.

Cậu phát hiện bài trí trong nhà tuy khá đơn giản, nhưng mọi vật dụng đều được sắp xếp ngăn nắp.

Cậu không khỏi thầm gật đầu.

Mãn Sủng, không hổ là người nổi tiếng nghiêm cẩn, chỉ cần xem cách bài trí trong nhà, là có thể thấy được một phần.

Mấy người chia nhau ngồi xuống.

Trần Cung hơi nhíu mày, nói: Mãn Bá Ninh, hình như vừa rồi, ngươi có ở dưới đài cao của chúng ta.

Mãn Sủng vẻ mặt cứng đờ.

Ngay sau đó ông ta gật đầu: Không sai.

Thật không dám giấu, ta thấy giặc Khăn Vàng vây thành, trong lòng vô cùng lo lắng, liền ra ngoài xem xét một phen.

Không ngờ, vừa ra ngoài, đã nghe tin vòng vây Khăn Vàng đã được giải.

Lúc nãy đi qua đài cao, bị phong thái của Lưu châu mục và các vị tướng quân thu hút, nên mới dừng chân xem một lúc.

Thì ra là vậy.

Lưu Húc mới cười nhạt, Nếu vậy, bản châu mục sẽ nói ngắn gọn.

Ta lần này đến, là vì nghe Văn Khanh nói, trong quận ta có đại tài, nên đặc biệt đến mời.

Biết đại tài mà Văn Khanh nói chính là Bá Ninh, ta lại càng mừng rỡ.

Đã lâu nghe Bá Ninh là người kiên nghị, dũng cảm có mưu lược, hiện nay Duyện Châu của ta đang lúc cần người.

Nói rồi, cậu chắp tay với Mãn Sủng: Ta mời Bá Ninh xuất sĩ, giúp bản châu mục một tay, không biết Bá Ninh, ý ngài thế nào.

Mãn Sủng vội vàng đứng dậy, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Thật không dám giấu.

Ta sợ không được Lưu châu mục trọng dụng, nên vừa rồi mới do dự có nên đầu quân dưới trướng Lưu châu mục hay không.

Bây giờ Lưu châu mục đích thân đến, Mãn Sủng ta thụ sủng nhược kinh.

Lập tức, ông ta cúi người thật sâu với Lưu Húc: Mãn Sủng nguyện vì chúa công, dốc sức khuyển mã.

Lưu Húc mừng rỡ.

Cậu vội vàng tiến lên, đỡ Mãn Sủng dậy.

Rồi mới cất tiếng cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Đã lâu nghe Bá Ninh là người kiên nghị, ta nguyện phong Bá Ninh làm Quân Tư mã, tạm thời phụ trách bảo vệ thành trì, không biết ý của ngài thế nào.

Mãn Sủng chắp tay hành lễ: Mọi việc đều do chúa công quyết định.

Lưu Húc mừng rỡ: Tốt.

Nếu đã vậy, Bá Ninh lập tức theo ta về phủ châu mục.

Trần Cung trong lòng thầm tán thưởng.

Mãn Sủng người này, tuy ông không quen biết.

Nhưng từ cách nói chuyện và học thức vừa rồi, có thể thấy, Mãn Sủng là một nhân tài.

Một nhân tài hiếm có.

Bây giờ, Lưu Húc chỉ vài ba câu, đã chiêu nạp Mãn Sủng này dưới trướng.

Không thể không khiến trong lòng ông cảm thán.

Lưu Húc trước mắt này, đối nhân xử thế, làm người làm việc thực sự quá gọn gàng.

Đâu giống một thanh niên mười sáu tuổi.

Ông ngày càng cảm thấy, đi theo Lưu Húc, có lẽ là một lựa chọn chính xác.

Lập tức một đoàn bốn người, thẳng tiến về phủ châu mục.

Nhìn Mãn Sủng cưỡi chiến mã, xông về phía tường thành, lông mày Trần Húc lại hơi nhíu lại.

Nhân tài dưới trướng của mình, cũng thực sự quá ít.

Hiện nay Vu Cấm phụ trách luyện binh, Mãn Sủng phụ trách phòng thủ thành.

Còn lại, chính là Trần Cung, những người khác là Vương Úc, Vương Quăng.

Thực sự cũng, quá nghèo nàn.

Không nói đến Viên Thiệu tứ thế tam công, dưới trướng binh đông tướng nhiều.

Không chỉ có Nhan Lương, Văn Xú hai vị đại tướng, còn có Hà Bắc tứ đình trụ, ngũ đại mưu sĩ.

Ngay cả thuộc hạ hiện nay, Đông quận thái thú Tào Tháo.

Hiện nay dưới trướng Tào Tháo, đã có không ít lương tướng.

Như Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên hai người, còn có Tào Nhân, Tào

Thuần, Tào Hồng vân vân.

Đáng tiếc, những người này đều là người nhà của Tào Tháo, không đào được.

Đợi đã.

Hình như, Tào Tháo sau khi làm Duyện Châu mục, ở Duyện Châu, đã chiêu mộ không ít nhân tài.

Trong đó một trong ngũ đại mưu sĩ Trình Dục, chính là người Duyện Châu.

Lập tức, cậu nhìn Vương Úc bên cạnh: Văn Khanh, ở Duyện Châu của chúng ta, có phải có một người tên là Trình Dục.

Không sai.

Vương Úc gật đầu, Trước đây khi lão chúa công còn do dự giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản, ta đã tiến cử Trình Dục cho lão chúa công.

Trình Dục người này có chút mưu lược và tầm nhìn xa.

Lão chúa công sau này lựa chọn Viên Thiệu, chính là vì nghe theo kiến nghị của Trình Dục.

Quả nhiên.

Chương 9

Sau đó, Viên Thiệu đã đại thắng Công Tôn Toản trong trận Giới Kiều.

Ồ.

Thì ra có chuyện này.

Lưu Húc kỳ lạ nói, Nếu vậy, Trình Dục này thật sự có tầm nhìn xa.

Đáng tiếc, lão chúa công vốn định phong Trình Dục làm Ký đô úy, nhưng Trình Dục người này có bệnh trong người, đã từ chối chức Ký đô úy.

Vương Úc nói, thở dài một hơi, giọng điệu đầy tiếc nuối: Cũng không biết bệnh của Trình Dục đã đỡ hơn chút nào chưa.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Lưu Húc gõ nhẹ ngón tay lên bàn, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Không ngờ, người cha tiện nghi của mình lại từng trưng triệu Trình Dục.

Nhưng Trình Dục kia, lại không hề ứng triệu.

Như vậy, có chút thú vị rồi.

Trình Dục cảm thấy người cha tiện nghi của mình không có tương lai, hay là, Trình Dục đã sớm nhìn trúng Tào Tháo.

Về việc Trình Dục thật sự có bệnh trong người.

Điểm này, Lưu Húc tự nhiên không tin.

Chẳng qua chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ của Trình Dục để lừa người mà thôi.

Nhưng điều khiến cậu cạn lời là, Vương Úc lại thật sự tin.

Lưu Húc cười nhạt: Văn Khanh, có biết Trình Dục kia, hiện nay đang ở đâu không.

Chúa công, nhà Trình Dục ở trong huyện Đông A, hiện nay Trình Dục đang ở nhà dưỡng bệnh.

Vương Úc bẩm báo.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc thở phào một hơi.

Nếu Trình Dục chưa theo Tào Tháo, vậy thì hãy vào bát của Lưu Húc ta đi.

Hình như, cậu nhớ, Trình Dục phải sau khi Tào Tháo trở thành Duyện Châu mục, mới đầu quân dưới trướng Tào Tháo.

Có lẽ, chỉ một Đông quận thái thú Tào Tháo, không đáng để Trình Dục đầu quân.

Lập tức, Lưu Húc cười nhạt: Văn Khanh, truyền lệnh của ta, trưng triệu Trình Dục làm Kỵ đô úy.

Vương Úc có chút do dự: Chúa công, Trình Dục hiện nay có bệnh trong người, e rằng sẽ không ứng triệu đâu.

Không sao.

Lưu Húc xua tay, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, Nếu thân thể có bệnh, bản châu mục có thể mời y sư giỏi nhất Duyện Châu, đến chữa trị.

Với tài năng của Trình Dục, hẳn là sẽ không bất trí đến như vậy.

Vương Úc nghe vậy, không khỏi hơi sững sờ.

Đối với lời nói của Lưu Húc, ông có chút không hiểu.

Nhưng, nếu chúa công đã quyết định, ông chỉ cần tuân theo là được.

Trần Cung thì vẫn luôn nhìn Lưu Húc.

Nhìn Lưu Húc ba câu hai lời, đã quyết định xong chuyện của Trình Dục, cũng không khỏi sinh lòng cảm khái.

Trình Dục người này, ông ta tự nhiên biết.

Trình Dục, tự Trọng Đức.

Vẫn luôn nổi tiếng tài trí, có thể nói, ở một số phương diện, Trần Cung cũng phải tự thấy không bằng.

Nhưng một đại tài như vậy, lại bị Lưu Húc nắm trong lòng bàn tay.

Về việc tại sao Lưu Húc lại chắc chắn Trình Dục sẽ đến, Trần Cung trong lòng cũng khá rõ.

Bởi vì nếu Trình Dục không ứng triệu, vậy Lưu Húc sẽ dùng vũ lực, trói Trình Dục đến.

Điểm này, không chỉ Trình Dục biết, ngay cả Lưu Húc, cũng tin rằng Trình Dục biết.

Nhìn biểu hiện của Vương Úc, Lưu Húc trong lòng thầm thở dài.

Vương Úc tuy trung thành, nhưng năng lực thực sự kém một chút.

Nhưng nếu chỉ để Vương Úc xử lý một số công việc lặt vặt, cũng không có vấn đề lớn.

Cậu quay đầu nhìn Trần Cung, thấy Trần Cung một vẻ mặt như đang suy nghĩ, tâm tình của cậu cũng tốt hơn không ít.

Nếu thêm cả Trình Dục, vậy dưới trướng mình, sẽ có hai vị mưu sĩ hàng đầu.

Như vậy, cũng là một khởi đầu không tệ.

Chỉ hy vọng, Trình Dục kia, có thể biết thời thế.

Duyện Châu, huyện Đông A.

Một người đàn ông cao tám thước, có một bộ râu rậm, đang đi đi lại lại trong nhà.

Ông ta, chính là Trình Dục.

Trình Dục, một trong ngũ đại mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo cuối thời Đông Hán.

Chỉ là hiện nay, ông ta đang nhàn rỗi ở nhà.

Trước đây, ông ta thấy Lưu Đại không có tầm nhìn xa, liền dứt khoát từ chối chức Ký đô úy, trở về quê nhà.

Vừa rồi, ông ta nghe được tin Lưu Húc đại phá giặc Khăn Vàng.

Ông ta ngơ ngác đứng tại chỗ, một lúc lâu sau, mới thở dài một hơi.

Quản gia tò mò: Chủ nhân, ngày thường ngài đều bình tĩnh thong dong, chưa bao giờ có lúc lo lắng như vậy.

Hôm nay sao vậy.

Trình Dục sững sờ.

Ông ta quay người ngồi xuống, mới khẽ thở dài: Thôi được.

Nếu Lưu Húc đã dũng mãnh quyết đoán như vậy, nếu ta không đi, e rằng sẽ bị hắn trói đến Xương Ấp.

Ta chi bằng đi xem một chút, nếu đáng để phò tá, thì phò tá một phen.

Lập tức, ông ta quay người nói với quản gia: Bảo mọi người thu dọn một phen, ta chậm nhất trong vòng ba ngày, sẽ phải rời khỏi Đông A.

A.

Quản gia có chút không hiểu: Chủ nhân, ý ngài là gì.

Chúng ta phải chuyển đi đâu.

Trình Dục cười nhạt: Xương Ấp.

Lúc này ông ta, đã trở lại vẻ thong dong như thường lệ, một vẻ mặt như đã nắm chắc phần thắng.

Đúng lúc này, một người hầu vội vã chạy vào.

Ông ta bẩm báo với Trình Dục: Chủ nhân, bên ngoài. bên ngoài có quan binh đến.

Ồ.

Vẻ thong dong trên mặt Trình Dục biến mất, thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc, nói, Lại nhanh như vậy.

Nhưng rất nhanh, Trình Dục đã trở lại vẻ bình thản.

Ông ta gật đầu, rồi lại hỏi thêm một câu: Bên ngoài có tổng cộng bao nhiêu người.

Chủ nhân, bên ngoài có tổng cộng mười ba người, người cầm đầu mang theo văn thư của Duyện Châu mục. người hầu đáp.

Trên mặt Trình Dục lộ ra vài tia cười khổ: Quả nhiên như vậy.

Thôi được, vậy thì đi thôi.

Ông ta gọi mấy người: Lập tức thu dọn hành lý, ta chuẩn bị đi thành Xương Ấp.

Mọi người nghe vậy sững sờ, Trình Dục lại không để ý, chỉ bước

ra ngoài.

Ngoài cửa sân nhà Trình Dục, một đoàn mười ba người đang đứng đó.

Chính là người của phủ Duyện Châu mục, phụng mệnh Lưu Húc, đến mời Trình Dục.

Người đi đầu, là một đội suất, trong tay cầm một văn thư.

Phía sau ông ta, là mười hai binh sĩ.

Thân hình ông ta khá vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là người khỏe mạnh.

Những người này, toàn bộ đều là thân vệ của Lưu Húc.

Đội suất hạ thấp giọng, khẽ quát: Nhìn cho kỹ, nếu Trình Dục kia dám vi phạm ý chỉ của Lưu châu mục, chúng ta sẽ trói hắn đi.

Vâng.

Đội suất.

Mọi người phía sau đồng thanh gật đầu.

Không bao lâu sau, cửa sân được mở ra, Trình Dục từ trong bước ra.

Nhìn mười ba người bên ngoài, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Ngay sau đó, ông ta hành lễ với mọi người: Các vị quân gia, Trình Dục có lễ.

Đội suất tiến lên một bước: Chính là Trình Trọng Đức phải không.

Chỗ ta có một văn thư bổ nhiệm của Lưu châu mục, bổ nhiệm Trình tiên sinh làm Kỵ đô úy, mời Trình tiên sinh lập tức đến nhậm chức.

Trình Dục đưa tay mời: Các vị quân gia, mời vào trong ngồi một

lát, đợi ta thu dọn xong sẽ xuất phát.

Như vậy thì tốt.

đội suất gật đầu.

Nửa canh giờ sau, Trình Dục đã theo đội suất, cùng với tùy tùng, đi về phía thành Xương Ấp.

Duyện Châu, trong hậu viện của phủ Châu mục.

Trong một tiểu giáo trường.

Lưu Húc đang múa cây trường thương trong tay.

Nơi này, là do cha cậu vì để tiện luyện võ, đã đặc biệt thiết lập.

Trong giáo trường, có đủ các loại dụng cụ huấn luyện.

Hai ngày nay, phần lớn thời gian, cậu đều ở đây luyện thương pháp.

Dựa vào ký ức, chỉ cần luyện vài lần, cậu đã có thể thành thạo nắm vững một môn thương pháp.

Lưu Húc thu lại cây trường thương trong tay, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Qua hai ngày luyện tập, cậu phát hiện đối với thương pháp trong ký ức, cậu đã nắm được bảy tám phần.

Sở dĩ cậu ở đây luyện tập, phần nhiều là để hoàn toàn kiểm soát sức mạnh của cơ thể.

Chỉ có hoàn toàn kiểm soát, mới có thể phát huy hết thực lực của mình.

Lúc mới bắt đầu, cậu giống như Người Nhện vừa có được sức mạnh, luôn không kiểm soát được sức mạnh của mình.

Cũng chính vì vậy, khi giết Bảo Tín, trên mặt đất mới xuất hiện

một vết kiếm sâu như vậy.

Nhưng sau trận đại chiến trước đó, lại qua hai ngày luyện tập, đối với thực lực, cậu đã nắm được sáu bảy phần.

Cậu xòe tay phải ra, rồi lấy một hòn đá, nắm chặt.

Rắc.

Tiếng đá vỡ vang lên.

Ngay sau đó, những hòn đá đó đều vỡ ra, hóa thành từng mảnh vụn, rơi xuống từ kẽ tay.

Lưu Húc khá hài lòng.

Khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười.

Với tiến độ như hiện nay, cậu chỉ cần luyện thêm vài ngày, là có thể hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh của mình.

Đến lúc đó, cả Đại Hán này, luận về sức mạnh, ai có thể bì được.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Ông ta cúi người với Lưu Húc: Chúa công, thân vệ đi trưng triệu Trình Dục đã trở về.

Ồ.

Lưu Húc quay đầu, cười nói, Trình Dục đó, có tự nguyện đến không.

Ừm, trên người Trình Dục không có dây trói, hẳn là tự nguyện đến. thân vệ bẩm báo.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc nói, rồi đi ra ngoài.

Ngoài phủ Châu mục.

Một đám thân vệ đang dẫn Trình Dục, đợi ở đó.

Trình Dục quan sát xung quanh, nơi này, hơn nửa năm trước ông ta mới đến.

Nhưng bây giờ, lại trở lại đây.

Điều khiến ông ta tò mò hơn là, đài cao không xa phía trước.

Nhìn tình hình đó, rõ ràng là đang trưng triệu binh sĩ.

Nhưng, tại sao lại đặt nhiều lương thực như vậy.

Nhưng, sau khi xem một lúc, Trình Dục đã hiểu ra.

Thì ra, khi trưng triệu tân binh, đều sẽ cho tân binh một thăng lương thực.

Trong lòng ông ta thầm tán thưởng.

Phương pháp này nhìn có vẻ bình thường, nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ rệt.

Không tin ư, đội ngũ đều đã xếp hàng dài như vậy.

Lại nhìn những tân binh kia.

Từng người một xếp hàng, mắt lại nhìn chằm chằm vào những bao gạo kia, mặt đầy phấn khích.

Lập tức, Trình Dục hỏi đội suất thân vệ bên cạnh: Dám hỏi Trần đội suất, phương pháp cấp lương thực cho binh sĩ khi trưng triệu, là do ai nghĩ ra.

Đội suất cười lớn: Chúa công nhân nghĩa.

Phương pháp này, tự nhiên là do chúa công nghĩ ra.

Thì ra là vậy.

Trình Dục trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Xem ra, vị châu mục mới nhậm chức Lưu Húc này, không chỉ dũng mãnh phi thường, thủ đoạn cũng không tầm thường.

Nghĩ đến thủ đoạn này, ông ta không khỏi cười khổ một tiếng.

Hiện nay ông ta ở đây, chẳng phải là do thủ đoạn của Lưu Húc ban cho sao.

Lưu Húc từ trong phủ châu mục đi ra.

Chương 10

Cậu thấy một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, xương cốt khá vạm vỡ, đang đứng bên cạnh thân vệ.

Người này, chính là Trình Dục.

Trong ấn tượng của cậu, Trình Dục năng lực cực mạnh, thủ đoạn lại khá tàn nhẫn, nhưng những điều này đều không phải trọng điểm.

Quan trọng nhất, là Trình Dục trung thành.

Một khi Trình Dục đã xác định, Trình Dục sẽ vô cùng trung thành.

Trong trận chiến Duyện Châu ban đầu, Tào Tháo xuất chinh Từ Châu, Duyện Châu trống rỗng, bị Lữ Bố nhân cơ hội, chiếm phần lớn đất Duyện Châu.

Khi Tào Tháo quay lại phản công Lữ Bố, lại phát hiện lương thực không đủ.

Lúc đó, Trình Dục đã dứt khoát lựa chọn cướp bóc quê hương mình là huyện Đông A, để cung cấp lương thực cho Tào Tháo.

Bây giờ sao, lòng trung thành này, hãy đặt lên người bản châu mục là được.

Lưu Húc bước tới, cất tiếng cười lớn: Chẳng qua chỉ là tiểu xảo vặt, không lọt vào mắt Trọng Đức.

Trình Dục quay đầu lại, đánh giá Lưu Húc một lượt, rồi mới chắp tay hành lễ: Thảo dân Trình Dục, bái kiến Lưu châu mục.

Phương pháp này của Lưu châu mục nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực ra rất tinh diệu.

Vừa hay giải quyết được vấn đề lớn khi trưng binh hiện nay.

Trọng Đức quá khen.

Lưu Húc cười nhạt, Đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Nói rồi, cậu nắm lấy cánh tay Trình Dục, đi vào trong.

Trình Dục chỉ cảm thấy cánh tay hơi đau.

Ông ta kinh hãi trong lòng.

Đừng nhìn ông ta nhãn quan, trí lược đều cực kỳ không tệ, là một mưu sĩ hàng đầu.

Nhưng thực ra, ông ta từ nhỏ đã luyện võ, sức mạnh toàn thân cũng không tầm thường.

Một phần nguyên nhân, cũng là nhờ vào bộ xương to lớn hơn người thường.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc chỉ nắm lấy cánh tay ông ta, đã khiến cánh tay ông ta đau nhói.

Sức lực của Lưu Húc, lớn đến mức nào.

Đương nhiên, đây cũng là do sức mạnh của Lưu Húc chưa được kiểm soát hoàn toàn.

Nếu hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh của mình, tự nhiên sẽ không có vấn đề này.

Cậu kéo Trình Dục, ngồi xuống bên cạnh.

Rồi mới cười nhạt: Trọng Đức từ xa đến vất vả.

Lưu châu mục khách sáo rồi.

Trình Dục xua tay, trên mặt lộ ra một nụ cười, Lưu châu mục triệu kiến, ta cũng không dám không đến.

Lưu Húc cười nói: Đến là tốt rồi, ta đã lâu nghe Trọng Đức trí lược xuất chúng, nhãn quan phi phàm, nên mới mạo muội triệu kiến,

mong Trọng Đức đừng trách.

Lưu châu mục khách sáo rồi.

Trình Dục vừa nói, vừa quan sát Lưu Húc.

Ông ta phát hiện Lưu Húc tuy còn trẻ, nhưng lại cho ông ta một cảm giác kỳ lạ.

Dường như, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Lưu Húc.

Lại dường như Lưu Húc siêu nhiên ngoại vật, có một cảm giác vượt lên trên mọi người.

Cảm giác này, ông ta chưa bao giờ cảm nhận được ở người khác.

Ngay cả Tào Tháo, cũng chưa từng cho ông ta cảm giác như vậy.

Trong lòng, hứng thú của ông ta đối với Lưu Húc, không khỏi tăng lên.

Thực ra, cảm giác này, không chỉ Trình Dục có, mà những người khác tiếp xúc với Lưu Húc, như Trần Cung, Vu Cấm, Mãn Sủng, đều có cảm giác này.

Điểm này, Lưu Húc không ý thức được.

Cậu là người từ đời sau, chưa hoàn toàn hòa nhập vào thời đại cuối Hán này.

Lại thêm Lưu Húc thông thạo tiến trình lịch sử sau này, nên, ẩn hiện, liền có một cảm giác siêu nhiên thế tục.

Nhìn Trình Dục trước mặt, cậu biết, hiện tại quan trọng nhất, là phải khiến Trình Dục thần phục.

Đối với loại người như Trình Dục, tự cho mình nhãn quan cực chuẩn, lại có tầm nhìn xa, biện pháp tốt nhất, chính là có tầm nhìn xa hơn cả Trình Dục.

Lưu Húc nâng chén rượu, khẽ nhấp một ngụm.

Khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười.

Chẳng phải là ra vẻ sao.

Ở kiếp trước, cậu rất am hiểu điều này.

Trong những tiểu thuyết mạng đó, nội dung về phương diện này, thực sự quá nhiều.

Tùy tiện lấy ra một chút, là có thể lừa Trình Dục này đến ngơ ngác.

Lập tức, cậu cười nhạt: Trọng Đức, hiện nay trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu đang áp sát Duyện Châu, theo ngươi thấy, ta nên đối phó thế nào.

Tim Trình Dục giật thót.

Đây chính là lĩnh vực ông ta giỏi nhất.

Vừa hay có thể thể hiện sở học của mình trước mặt Lưu Húc.

Đến lúc đó, Lưu Húc sẽ đối với ông ta năm vóc sát đất, nghe lời răm rắp.

Lập tức, ông ta xắn tay áo: Giặc Khăn Vàng Thanh Châu thế lớn, chúng ta nên học theo Đông quận.

Trước đây bộ của Bạch Nhiễu, Vu Độc vây khốn Đông quận, Tào Tháo nhân lúc giặc Khăn Vàng công đả Đông quận, đã quả quyết xuất binh, một lần đánh đuổi giặc Khăn Vàng ra khỏi Đông quận.

Như vậy, mới giữ được Đông quận không mất.

Hiện nay, chúng ta cũng nên làm như vậy.

Chúng ta có thể nhân lúc giặc Khăn Vàng vây Đông Bình quốc, nhân cơ hội xuất kích, đánh đuổi giặc Khăn Vàng Thanh Châu ra khỏi

Duyện Châu.

Nói xong, nụ cười trên mặt ông ta càng rạng rỡ.

Đây là phương lược ông ta đã suy nghĩ rất lâu mới đưa ra.

Ông ta tin rằng, phương lược này có tính khả thi cao.

Ông ta nhìn Lưu Húc, muốn từ trên mặt Lưu Húc, thấy được sự đồng tình, thấy được sự kinh ngạc.

Nhưng điều khiến ông ta khá kinh ngạc là, những điều này, ông ta đều không thấy được trên mặt Lưu Húc.

Chỉ thấy Lưu Húc lắc đầu: Lời này của Trọng Đức sai rồi.

Hả.

Trình Dục không thể giữ được bình tĩnh nữa, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi, Lưu châu mục, lời nói của ta có vấn đề gì.

Lưu Húc cười nhạt: Nếu làm theo lời của Trọng Đức, vậy thì, nếu giặc Khăn Vàng Thanh Châu lại tấn công thì sao.

Có gì khó, khi giặc Khăn Vàng Thanh Châu lại tấn công, chúng ta đã có thực lực tương ứng, chỉ cần một lần nữa đánh đuổi giặc Khăn Vàng Thanh Châu ra khỏi Duyện Châu, là được rồi.

Trình Dục nói, mặt đầy vẻ tự đắc.

Lưu Húc lại thở dài một hơi: Trọng Đức, nếu ta đã có thể đánh bại giặc Khăn Vàng, vậy ta, tại sao không cân nhắc chiêu hàng toàn bộ chúng.

Hả.

Trình Dục sững sờ.

Đúng vậy.

Tại sao không chiêu hàng những tên giặc Khăn Vàng đó.

Không đúng.

Trình Dục lắc đầu: Chúa công, đó đều là loạn dân.

Nếu chúng ta chiêu hàng họ, e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta.

Lưu Húc cười nhạt: Không phải vậy.

Những giặc Khăn Vàng Thanh Châu này vốn dĩ cũng là bá tánh, chẳng qua vì sinh kế bị bức ép, mới trở thành giặc Khăn Vàng.

Hiện nay nếu ta có thể cho họ một bát cơm, họ sao lại muốn tiếp tục làm giặc Khăn Vàng.

Trình Dục nghe vậy, thần sắc thoáng qua một tia mê mang.

Lưu Húc khóe miệng mỉm cười: Trọng Đức, ngươi cho rằng, trong loạn thế quan trọng nhất là gì.

Trình Dục hơi sững sờ: Lương thực, binh quyền.

Chỉ có có binh có lương, mới có thể tồn tại trong loạn thế.

Lưu Húc cười nhạt: Trọng Đức nói có lý.

Nhưng theo bản châu mục thấy, trong loạn thế quan trọng nhất chính là người.

Trình Dục lộ ra vẻ mặt suy tư.

Lưu Húc đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, cất giọng sang sảng: Người mà bản châu mục nói bao gồm hai phương diện, thứ nhất là nhân tài.

Bất kể lúc nào, quan trọng nhất đều là nhân tài.

Chỉ có có đủ nhân tài, một thế lực mới có thể ngày càng lớn mạnh.

Tác dụng của nhân tài, không cần phải nghi ngờ.

Trọng Đức chính là một đại tài.

Trần Cung, Vu Cấm, Mãn Sủng, từng người một đều là đại tài hiếm có.

Đối với ta, rất quan trọng.

Lưu Húc nói, gật đầu với Trình Dục.

Trong ánh mắt cậu, đầy sự khẳng định đối với Trình Dục.

Sau đó, cậu mới nói tiếp: Thứ hai là nhân khẩu.

Nhân khẩu sở dĩ quan trọng, là vì chỉ có đủ nhân khẩu mới có thể trưng triệu đủ binh lính.

Cũng chỉ có có đủ người, mới có thể trồng ra đủ lương thực.

Hiện nay, có gần trăm vạn nhân khẩu đặt trước mặt ta, bảo ta chắp tay nhường người, bản châu mục thật sự không làm được.

Lời này vừa nói ra, Trình Dục cả người đều sững sờ tại chỗ.

Cẩn thận suy ngẫm những lời Lưu Húc nói, ông ta phát hiện tất cả những gì Lưu Húc nói, đơn giản là không thể bắt bẻ.

Trên mặt ông ta lộ ra vẻ khâm phục.

Lưu Húc trước mặt này, chỉ riêng kiến thức này, đã không phải người thường có thể sánh được.

Lại thêm sự dũng mãnh quả quyết đó.

Nếu cứ phát triển như vậy, e rằng Tào Tháo xa không thể sánh bằng.

Lập tức, ông ta chỉnh lại tay áo, rồi cúi người thật sâu với Lưu Húc: Tầm nhìn xa của Lưu châu mục, Trình Dục xa không bằng.

Trình Dục nguyện bái Lưu châu mục làm chúa công, mong Lưu châu mục đừng chê.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Cậu đứng dậy, đỡ Trình Dục lên.

Rồi mới cất tiếng cười lớn: Trọng Đức mau đứng dậy.

Có được sự trợ giúp của Trọng Đức, lần này bình định giặc Khăn Vàng Thanh Châu, bản châu mục lại có thêm vài phần nắm chắc.

Bên ngoài, Trần Cung vội vã đến.

Khi nghe được bài luận về nhân tài và nhân khẩu của Lưu Húc, cả người ông cũng ngơ ngác tại chỗ.

Miệng lẩm bẩm: Nhân tài.

Không ngờ, Lưu Húc lại đặt nhân tài lên một tầm cao như vậy.

Trong lòng ông ta bỗng nhiên sáng tỏ.

Có lẽ, cũng chỉ có chúa công như vậy, mới có thể thật sự phát huy hết năng lực của người dưới trướng.

Cũng chỉ có chúa công như vậy, mới có thể thật sự coi trọng họ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Trần Cung lộ ra vài phần ý cười.

Ngay sau đó liền bước vào trong.

Thấy Lưu Húc và Trình Dục, ông ta chắp tay hành lễ, cung kính nói: Chúc mừng chúa công, lại có thêm một viên đại tài.

Công Đài đến đúng lúc.

Mau ngồi đi.

Lưu Húc gọi Trần Cung ngồi xuống.

Trần Cung chủ động nói: Vừa rồi nghe một bài cao luận của chúa công, Trần Cung chỉ cảm thấy được lợi rất nhiều, ta ở đây kính chúa công một chén.

Công Đài khách sáo rồi, chúng ta cạn chén này.

Lưu Húc nói, uống cạn rượu trong chén.

Đặt chén rượu xuống, cậu mới cười nhạt: Hiện nay Bảo Tín có ý định ám sát bản châu mục, đã bị bản châu mục chính pháp.

Hiện nay sau khi Bảo Tín chết, vị trí Tế Bắc tướng còn trống.

Cậu nhìn Trình Dục: Trọng Đức, với tài năng của ngươi, đảm nhiệm chức Tế Bắc tướng là thừa sức.

Không biết ý ngươi thế nào.

Trình Dục nghe vậy sững sờ.

Ban đầu khi Lưu Húc nhắc đến vị trí Tế Bắc tướng, ông ta tưởng Lưu Húc đang nói với Trần Cung.

Dù sao, ông ta mới gia nhập dưới trướng Lưu Húc không lâu.

Hiện nay, chức Tế Bắc tướng, quan hệ trọng đại.

Nhưng không ngờ, lại chính là mình, được Lưu Húc ủy thác chức Tế Bắc tướng.

Trình Dục cảm động.

Lập tức đứng dậy, cúi người thật sâu với Lưu Húc: Đa tạ chúa công, thuộc hạ nguyện nhận chức Tế Bắc tướng.

Thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm hết sức.

Để báo đáp chúa công.

Tốt.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc gật đầu cười, Nếu vậy, ta sẽ để Công Đài hạ một văn thư, bổ nhiệm ngươi làm Tế Bắc tướng.

Trình Dục cúi người đáp vâng.

Lưu Húc gõ nhẹ ngón tay lên bàn, nói: Trọng Đức, hiện nay tuy Bảo Tín đã bị trừ khử, nhưng tay chân của Bảo Tín vẫn còn đó.

Lần này ngươi đến, nếu muốn kiểm soát Tế Bắc quốc, cần phải dùng một chút thủ đoạn.

Bản châu mục có thể phái binh mã, giúp ngươi kiểm soát Tế Bắc quốc.

Chỉ không biết lần này ngươi đi, cần bao nhiêu binh mã.

Trên mặt Trình Dục đầy vẻ cảm kích.

Chương 11

Không ngờ, Lưu Húc đã giúp ông ta lo liệu mọi thứ.

Trong lòng ông ta suy nghĩ nhanh chóng, đã tính toán xong mọi chuyện.

Rồi mới chắp tay hành lễ với Lưu Húc, trịnh trọng nói: Chúa công yên tâm.

Tình hình Tế Bắc quốc, thuộc hạ trước đây đã nghe nói nhiều.

Bảo Tín có một người anh trai tên là Bảo Thiệu, vẫn luôn dựa vào Bảo Tín mà ngang ngược trong làng.

Lần này chắc chắn sẽ cản trở hành sự của thuộc hạ.

Chỉ là Bảo Thiệu người này, bất quá chỉ là hạng tầm thường, không đáng lo.

Xin chúa công cho thuộc hạ năm trăm binh sĩ.

Ta nhất định sẽ thay chúa công nắm chắc Tế Bắc quận trong tay.

Tốt.

Lưu Húc đứng dậy, cười nhạt, Nếu Trọng Đức trong lòng đã có kế sách, vậy bản châu mục yên tâm rồi.

Đi vài bước đến bên cạnh Trình Dục, vỗ vai Trình Dục: Trọng Đức, lần này đến Tế Bắc quận, cần phải phát triển binh mã, để chờ thời cơ có lợi.

Đến lúc đó, ta trước, ngươi sau giáp công, là có thể một lần bình định giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Chúa công yên tâm.

Trình Dục cất tiếng cười lớn, Lần này đến Tế Bắc quận, ta sẽ làm theo phương pháp của chúa công, dùng lương thực chiêu mộ binh sĩ.

Đợi đến lúc chúa công cần, chúa công chỉ cần một tiếng ra lệnh, Trình Dục ta nhất định sẽ dẫn binh mã, giúp chúa công một tay.

Tốt.

Lưu Húc nâng chén rượu trong tay, ra hiệu với Trần Cung và Trình Dục hai người, Chúng ta cùng cạn chén này.

Ba người uống cạn rượu trong chén.

Sau đó, Trần Húc đặc biệt cho thân vệ đi tìm Vu Cấm.

Sau đó để Vu Cấm phái năm trăm binh mã, giao cho Trình Dục.

Lại dẫn theo Trần Cung, Vương Úc, cùng nhau tiễn.

Mãi đến khi tiễn Trình Dục ra khỏi cổng thành Xương Ấp.

Vỗ vai Trình Dục: Trọng Đức, Tế Bắc quận nằm ở phía sau của giặc Khăn Vàng, lần này đi, cần phải hết sức cẩn thận.

Trình Dục chắp tay hành lễ: Đa tạ chúa công quan tâm.

Chúa công ở trong thành Xương Ấp, cũng cần phải bảo trọng nhiều hơn.

Ngay sau đó, ông ta cúi người với Lưu Húc một lần nữa, mới thẳng người dậy, lật người lên ngựa, phi thẳng đi.

Nhìn bóng lưng Trình Dục đi xa, Trần Cung vuốt râu tán thưởng: Như vậy, quận Sơn Dương của chúng ta và nước Tế Bắc sẽ tạo thành thế ỷ giốc.

Đến lúc đó đồng thời xuất binh, quân giặc Khăn Vàng lưng bụng đều có địch, nhất định có thể đại hoạch toàn thắng.

Khóe miệng Lưu Húc cũng lộ ra một nụ cười, nói: Đáng tiếc Công

Đài không có ý với chức Tế Bắc tướng.

Nếu không, với tài năng của Công Đài muốn chưởng quản nước Tế Bắc, cũng dễ như trở bàn tay.

Trần Cung vuốt râu, trên mặt tràn đầy ý cười.

Được Lưu Húc khen ngợi khiến y rất hài lòng.

Y cười nhẹ nói: Chúa công tin tưởng ta, Trần Cung rất cảm động.

Chỉ là so với chức Tế Bắc tướng, ta càng muốn ở bên cạnh phụ tá Chúa công, giúp Chúa công chưởng quản cả Duyện Châu.

Lưu Húc đưa tay ra, nắm chặt lấy tay Trần Cung nói: Tốt.

Có Công Đài trợ giúp, Bản Châu mục như được thêm một cánh tay.

Trần Cung nghe vậy, vô cùng cảm động.

Y cúi người thật sâu nói: Được Chúa công coi trọng, Trần Cung nhất định sẽ tận tâm kiệt lực, không phụ sự phó thác của Chúa công.

Lúc này, Vương Úc cầm một xấp văn kiện, vội vã đi vào phủ Châu mục.

Ông chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Chúa công, thuộc hạ có việc bẩm báo.

Ừm.

Lưu Húc cười nhạt nói, Văn Khanh có việc gì, cứ nói thẳng.

Vương Úc liền nói: Chúa công, mấy ngày nay ta đã chiêu mộ được gần ba nghìn người.

Số lượng giặc Khăn Vàng đầu hàng cũng đã thống kê xong, tổng cộng bốn nghìn năm trăm người, trong đó có một nghìn trai tráng.

Cộng thêm hai nghìn lão binh ban đầu, hiện nay chúng ta có tổng

cộng sáu nghìn binh lực.

Nhưng ba nghìn năm trăm tên giặc Khăn Vàng đầu hàng còn lại cũng cần ăn lương thực.

Như vậy, lương thực của chúng ta, e là chỉ có thể chống đỡ được ba tháng, không thể cầm cự đến mùa thu.

Ba tháng sao.

Lưu Húc nhíu mày, đây quả thực là một vấn đề.

Vương Úc do dự bẩm báo: Chúa công, hay là chúng ta giữ lại trai tráng của giặc Khăn Vàng, những người còn lại thì đuổi ra khỏi thành Xương Ấp.

Nếu bớt đi ba nghìn năm trăm già yếu của giặc Khăn Vàng Thanh Châu, chúng ta có thể chống đỡ được gần năm tháng.

Lúc đó cũng đến mùa thu, lương thực tự nhiên sẽ cung ứng đủ.

Trần Cung khẽ thở dài một tiếng.

Lương thực, xưa nay vẫn là một vấn đề nan giải.

Muốn khuếch trương quân đội, vấn đề cần giải quyết nhất chính là lương thực.

Dưới trướng Tào Tháo cũng như vậy.

Nếu không phải Tào Tháo thiếu lương thực, binh mã dưới trướng của hắn cũng sẽ đông hơn rất nhiều.

Trần Cung cười khổ một tiếng nói: Chúa công, nếu thật sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể giải tán những tên giặc Khăn Vàng đó Lưu Húc xua tay nói: Việc này đừng nhắc lại nữa.

Ánh mắt của hắn lướt qua người Trần Cung và Vương Úc, rồi mới nói: Công Đài, Văn Khanh, phải biết rằng, nhân khẩu mới là quan

trọng nhất.

Số lượng nhân khẩu tăng lên, sự phát triển của ta mới trở nên nhanh hơn.

Lời Chúa công nói, ta nào đâu không biết.

Trần Cung cười khổ một tiếng, Chỉ là vấn đề nan giải này, thế lực nào cũng sẽ gặp phải.

Giống như Tào Tháo, nếu không phải vì lương thực không đủ, lần trước khi đánh bại giặc Hắc Sơn, hắn đã thu hàng một bộ phận giặc Hắc Sơn rồi Ngón tay Lưu Húc khẽ gõ lên bàn.

Điều hắn muốn không chỉ là chín nghìn năm trăm người.

Hắn muốn nhiều hơn nữa.

Bây giờ hắn đã để Vạn Tiềm đi khắp quận Sơn Dương chiêu mộ binh mã.

Vài ngày nữa sẽ trở về.

Đến lúc đó, khoảng trống lương thực vẫn tồn tại.

Lẽ nào thật sự như lời Trần Cung và Vương Úc, giải tán những binh lính vừa mới chiêu mộ.

Đùa à.

Nếu thật sự làm vậy, thì còn bàn gì đến chuyện tranh bá thiên hạ.

Làm một phương chư hầu.

Dựa vào đâu để áp chế Tào Tháo, để hoàn toàn nắm chặt Duyện Châu trong tay mình.

Chẳng bằng sớm đầu quân cho Tào Tháo, làm thuộc hạ của Tào Tháo, trấn giữ một phương, chẳng phải tốt hơn sao.

Không đúng.

Tào Tháo đa nghi như vậy, nếu một ngày lo lắng, dứt khoát giết mình cho xong chuyện, chẳng phải phiền phức lớn rồi sao.

Thực ra, điều Lưu Húc muốn không chỉ có thế.

Hắn muốn thành đại sự, vậy thì phải giống như Tào Tháo của hậu thế, thu phục toàn bộ trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Nhưng như vậy, khoảng trống lương thực sẽ càng lớn hơn.

Không được.

Phải có cách mới được.

Mắt Lưu Húc chợt sáng lên, hắn đã nghĩ ra một cách.

Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân, có thể tiến hành dung hợp gen cho thực vật.

Vậy nếu dung hợp gen cho lúa nước, chẳng phải là có thể giải quyết vấn đề trước mắt sao.

Lúc này, Lưu Húc gật đầu với Vương Úc nói: Việc này, ta sẽ có cách giải quyết.

Trần Cung và Vương Úc chắp tay với Lưu Húc, rồi đi ra ngoài.

Vương Úc nhìn Trần Cung nói: Trần Chủ bộ, ta biết ngài trí lược bất phàm, không biết ngài thấy, Chúa công sẽ giải quyết việc này như thế nào.

Khó lắm.

Trần Cung lắc đầu khẽ thở dài, Vấn đề lớn về lương thực, từ xưa đã có.

Muốn giải quyết, thực sự khó lắm.

Vương Úc cũng cười khổ một tiếng: Nếu thực sự không được, ta cũng chỉ có thể ngừng chiêu mộ binh mã.

Trần Cung lắc đầu nói: Nếu ngừng chiêu mộ binh mã, vậy muốn thu phục lại quận Nhậm Thành, nước Đông Bình, e là vô vọng rồi.

Lúc này Lưu Húc thì trực tiếp đi vào nhà kho ở hậu viện.

Bên trong chất đống không ít thóc giống.

Hắn vốc một nắm thóc, rồi đi ra sân.

Vừa đi vừa suy nghĩ trong lòng.

Dung hợp gen cho thóc là một vấn đề.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy cỏ dại trong hậu viện.

Một dấu chân đã giẫm mấy cây cỏ dại vào trong đất, nhưng mấy cây cỏ dại đó vẫn ngoan cường sinh trưởng.

Mắt Lưu Húc chợt sáng lên.

Nếu dung hợp gen của cỏ dại vào trong thóc, chẳng phải có nghĩa là, thóc sẽ trở nên ưu tú hơn sao.

Nghĩ vậy, hắn thầm niệm trong lòng Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Một màn sáng trong suốt xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn thấy lính canh tuần tra bên cạnh chỉ chào hỏi mình, chứ hoàn toàn không để ý đến màn sáng trước mặt.

Hắn mới yên tâm.

Xem ra màn sáng này, những người khác đều không thấy được, chỉ có hắn mới thấy được.

Lưu Húc cẩn thận quan sát màn sáng.

Màn sáng không khác gì so với hôm qua, không có gì khác biệt.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Hắn cầm nắm thóc trong tay, lại tiện tay nhổ một cây cỏ dại trên

đất.

Sau đó thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen cỏ dại.

Vừa dứt lời, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen cỏ dại, đang tiến hành dung hợp.

Trên những hạt thóc trong tay hắn, một lớp ánh sáng khó nhận ra lóe lên.

Những hạt thóc đó dường như trở nên căng mẩy hơn một chút.

Đinh, chúc mừng Túc chủ, thóc dung hợp gen cỏ dại thành công.

Ngay sau đó, thông tin về loại thóc sau khi dung hợp cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Loại thóc kiểu mới dung hợp gen cỏ dại, biến hóa như sau: 1, Yêu cầu về môi trường sinh trưởng của hạt giống giảm đi đáng kể.

Thóc sau khi dung hợp sẽ không còn bị giới hạn ở ruộng nước.

Thóc có thể sinh trưởng trong ruộng nước, trên đất khô, trên đồng ruộng, trên sườn núi, v. v.

Thấy sự thay đổi này, Lưu Húc mừng rỡ trong lòng.

Quả không hổ là Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Hệ thống quả nhiên lợi hại.

Như vậy, phạm vi trồng lúa nước sẽ tăng lên đáng kể.

Tương ứng với đó, độ khó trồng trọt cũng sẽ giảm đi đáng kể.

Thậm chí, những thiên tai như hạn hán, lũ lụt, đối với loại lúa nước được cải tiến này ảnh hưởng cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều. 2, Chu kỳ trưởng thành của hạt giống giảm đi đáng kể.

Vì cỏ dại có thuộc tính sinh trưởng điên cuồng, lúa sau khi dung hợp cũng nhận được thuộc tính sinh trưởng điên cuồng.

Chu kỳ trưởng thành của thóc giảm xuống còn 60 ngày.

Tức là từ lúc gieo hạt, đến lúc trưởng thành thu hoạch, chỉ cần 60 ngày.

Nghe đến đây, cả người Lưu Húc đều phấn khích không thôi.

Sự thay đổi này thực sự quá hữu dụng. 60 ngày.

Chỉ cần 60 ngày.

Ngay cả ở hậu thế, chu kỳ sinh trưởng ngắn nhất của lúa nước cũng là 120 ngày.

Bây giờ, Lưu Húc chỉ tùy tiện nhổ một cây cỏ dại ở hậu viện để dung hợp, liền giảm chu kỳ sinh trưởng xuống còn 60 ngày.

Giảm toàn bộ chu kỳ sinh trưởng xuống một nửa.

Hệ thống, cũng quá nghịch thiên rồi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, cũng khá bình thường.

Dù sao chu kỳ sinh trưởng của cỏ dại, đâu cần lâu như lúa nước, lúa nước sau khi dung hợp gen cỏ dại, tự nhiên cũng sẽ không cần thời gian lâu như vậy.

Hắn vốn tưởng đến đây là kết thúc, nhưng không ngờ, hệ thống lại cho hắn một bất ngờ lớn. 3, Hạt giống nhận được thuộc tính bội thu.

Sản lượng thóc từ một thạch ban đầu, tăng lên ba lần, tức là ba thạch.

Thấy đến đây, Lưu Húc đối với hệ thống, triệt để khâm phục.

Năng suất cao.

Tuyệt đối năng suất cao.

Mẫu sản ba thạch, trong tình hình không có phân bón ở cuối thời Hán, sản lượng này, quả thực không thể tưởng tượng.

Sản lượng thóc trên một mẫu ở cuối thời Hán hiện nay, thường là một thạch.

Đó là sản lượng khi trồng trên ruộng tốt, lại có người chăm sóc cẩn thận.

Chương 12

Nhưng bây giờ, loại thóc kiểu mới được tạo ra từ việc dung hợp gen cỏ dại, bất kể là ruộng nước, đất khô, sườn núi, đồng ruộng đều có thể trồng, mà mẫu sản lại gấp ba lần trước đây, đạt tới ba thạch.

Quả thực là thần vật.

Một loại thóc như vậy, đối với thời cuối Hán bây giờ, quả thực quá quan trọng.

Thời kỳ cuối Hán, thiên tai nhân họa không ngừng, thiếu lương thực cũng trở thành vấn đề lớn nhất.

Cũng vì thiếu lương thực, bá tánh đào rễ cỏ, bóc vỏ cây để ăn.

Nếu gặp phải nạn đói, sẽ xuất hiện tình huống người ăn thịt người.

Nhưng bây giờ có loại thóc này tồn tại, vấn đề này sẽ được giải quyết.

Sẽ giảm bớt được bao nhiêu thảm kịch nhân gian.

Đợi đã.

Chu kỳ trưởng thành là hai tháng, bây giờ lại là tháng tư.

Nếu bây giờ gieo hạt, chẳng phải có nghĩa là tháng sáu có thể thu hoạch sao.

Sau đó thu hoạch xong, lại tiến hành đợt thứ hai, chẳng phải tháng tám lại có thể thu hoạch.

Chờ gì nữa.

Việc không thể chậm trễ.

Phải nhanh chóng bắt đầu gieo hạt.

Lúc này, Lưu Húc không còn dừng lại.

Hắn vội vàng đi về phía kho lương.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cả người hắn toàn tâm toàn ý dồn vào việc dung hợp thóc.

Sau đó, người hầu, thị vệ trong phủ Châu mục, đã thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Bọn họ phát hiện, Chúa công của mình lại đang cặm cụi nhổ cỏ ở hậu viện.

Trong lòng không khỏi áy náy.

Chúa công, đó là Châu mục Duyện Châu đường đường, là hoàng thân quốc thích của nhà Hán.

Thân phận cao quý như vậy, lại làm công việc tay chân nhổ cỏ dại.

Làm sao họ có thể nhẫn tâm.

Trong lòng họ cảm động.

Chúa công làm những việc này, là vì Chúa công đang thể hiện sự quan tâm, sợ họ mệt.

Nhưng họ không thể trơ mắt nhìn như vậy được.

Thế là, từng người một, tất cả đều tự giác vây lại, giúp Lưu Húc nhổ cỏ dại.

Nhìn cỏ dại trên đất ngày càng nhiều, Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Nhưng hắn cũng mừng vì điều đó.

Lúc này, hắn phân phó với thị vệ: Giúp ta chuyển những cây cỏ dại này vào kho.

Sau đó hắn gật đầu với tất cả mọi người có mặt nói: Vất vả cho các vị rồi.

Thị vệ, người hầu, từng người một phấn khích không nói nên lời.

Chỉ nhổ cỏ dại, liền được Chúa công khen ngợi.

Vinh dự biết bao.

Thế là từng người một, nhổ càng hăng hơn.

Có thị vệ, người hầu giúp nhổ cỏ, lại có người giúp vận chuyển vào kho lương, Lưu Húc chỉ cần dung hợp gen, như vậy, tốc độ của hắn cũng nhanh hơn.

Suốt ba ngày, hắn đã cải tạo toàn bộ số thóc giống vốn được giữ lại làm hạt giống.

Nhìn những hạt thóc chất thành đống trước mặt, Lưu Húc thở phào một hơi dài.

Hắn lau mồ hôi trên trán, cười nói: Cuối cùng cũng xong.

Cũng chỉ lần này thôi.

Sau này, thóc theo gieo trồng, có thể không ngừng sinh ra hạt giống mới, không cần mỗi lần đều phải dung hợp gen.

Thực ra, việc hắn làm, chỉ là tay trái cầm thóc, tay phải cầm cỏ dại mà thôi, những việc còn lại tự nhiên có hệ thống hoàn thành.

Chỉ là cứ liên tục giơ tay hạ xuống, thời gian lâu rồi, có chút nhàm chán mà thôi.

Nhưng nghĩ đến số thóc này, có thể triệt để giải quyết vấn đề lương thực, hắn cảm thấy không còn mệt nữa.

Theo ước tính của hắn, chỗ này có thể trồng được bảy vạn mẫu.

Như vậy, hai tháng sau, có thể thu hoạch được hai mươi mốt vạn

thạch.

Hai mươi mốt vạn thạch lương thực, có thể cho hơn mười vạn người ăn trong suốt hai tháng.

Hai tháng sau, thóc lại có thể thu hoạch lần nữa.

Như vậy, ít nhất trước khi thu nhận toàn bộ trăm vạn giặc Khăn Vàng dưới trướng, không cần phải lo lắng về lương thực.

Lưu Húc vẫy tay với thị vệ, bảo họ đi tìm Trần Cung và Vương Úc.

Trần Cung và Vương Úc hai người, bước vào.

Họ đồng loạt chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Chúa công.

Ừm, đến rồi à.

Lưu Húc cười nhạt nói, Vấn đề thiếu lương thực hôm qua nói, đã giải quyết xong.

A.

Vương Úc có chút không phản ứng kịp, tò mò hỏi, Không biết Chúa công, đã giải quyết như thế nào.

Lưu Húc chỉ vào những hạt thóc bên cạnh nói: Cử người, đem những hạt giống này gieo xuống, hai tháng sau, là có thể thu hoạch.

Vương Úc gần như nghi ngờ mình nghe nhầm, Nhưng Chúa công, bây giờ đã qua mùa gieo trồng rồi.

Lưu Húc xua tay nói: Văn Khanh.

Lập tức sắp xếp người, đi gieo trồng.

Chú ý, loại thóc này khác với thóc thông thường, không cần trồng ở ruộng nước.

Đối với môi trường sinh trưởng yêu cầu không cao, dù là núi

hoang, đất hoang đều có thể gieo trồng.

Có thể lệnh cho người ta khai khẩn sơ qua núi hoang, đất hoang, là có thể dùng để gieo trồng.

Vương Úc gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, ông cười khổ một tiếng nói: Chúa công, thuộc hạ chỉ sợ không có đủ nhân lực để khai khẩn núi hoang, đất hoang.

Nhân lực.

Lưu Húc nói, Chúng ta trước đây, không phải đã chiêu hàng bốn nghìn năm trăm tên giặc Khăn Vàng sao, dùng họ để khai khẩn núi hoang, đất hoang, là được.

Thấy Vương Úc vẻ mặt ngơ ngác, hắn bất đắc dĩ nói: Văn Khanh à, ta có thể dùng phương pháp đồn điền chế để giải quyết vấn đề này.

Đồn điền chế.

Vương Úc nói, Không biết đồn điền chế mà Chúa công nói, rốt cuộc là phương pháp gì.

Mắt Trần Cung lại chợt sáng lên.

Y bước lên một bước, chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, đồn điền chế mà ngài nói, có phải là phương pháp đồn điền biên cương mà Hán Vũ Đế đã sử dụng khi chinh chiến Tây Vực không.

Lưu Húc cười nhạt nói: Phải, cũng không phải.

Thôi được, hôm nay Bản Châu mục sẽ giảng cho các ngươi về phương pháp đồn điền.

Hắn đưa tay ra với hai người.

Về phương pháp đồn điền, có thể chia thành quân truân và dân truân.

Điều ta muốn nói bây giờ, chính là quân truân.

Những tên giặc Khăn Vàng mới chiêu hàng, trong đó có không ít người thể chất hơi kém một chút, ta có thể dùng quân chế để biên chế họ, để họ tham gia công việc đồn điền.

Chỉ khi không có việc nông, mới để họ tiến hành huấn luyện Như vậy, chúng ta không chỉ giải quyết được vấn đề lương thực, mà khi cần thiết, cũng có thể đẩy họ ra chiến trường Nghe Lưu Húc kể chi tiết về quân truân mà hắn muốn triển khai, Trần Cung và Vương Úc nghe mà mắt sáng rực.

Không ngờ, những tên giặc Khăn Vàng mới chiêu hàng, lại có diệu dụng như vậy.

Trần Cung vỗ tay tán thưởng: Tuyệt.

Thực sự quá tuyệt.

Quân truân này của Chúa công, tuy thoát thai từ phương pháp đồn điền của Hán Vũ Đế, nhưng lại có nét độc đáo riêng.

Như vậy, không chỉ giải quyết được vấn đề lương thực, giải quyết được vấn đề giặc Khăn Vàng không biết xử trí ra sao, mà điều tuyệt vời hơn, là khi cần thiết, cũng có thể dùng làm lực lượng chiến đấu dự bị.

Vương Úc cũng gật đầu nói: Như vậy, chúng ta tương đương với việc có thêm mấy nghìn lao động.

Khai khẩn núi hoang, đất hoang, sẽ không còn là vấn đề nữa.

Lưu Húc đứng dậy, ánh mắt hắn lướt qua hai người.

Rồi mới cất cao giọng nói: Hai vị, tầm mắt của các vị không ngại nhìn xa hơn một chút.

Không ngại nghĩ xem, nếu sau này, ta thu phục toàn bộ giặc Khăn

Vàng Thanh Châu, lại thu phục cả giặc Hắc Sơn và giặc Thái Sơn.

Khi đó, binh lính đồn điền của ta đâu chỉ trăm vạn.

Nếu chiến sự nổ ra, Bản Châu mục đem hơn một trăm vạn binh lính đồn điền này toàn bộ phái ra chiến trường, thì sẽ hùng vĩ đến mức nào.

Trần Cung, Vương Úc hai người, đồng loạt lộ ra vẻ ao ước.

Hồi lâu sau, mới hoàn hồn.

Nhìn Lưu Húc với ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Trần Cung chỉ cảm thấy lòng mình trào dâng.

Hóa ra, chí hướng của Chúa công lại lớn đến như vậy.

Hơn một trăm vạn binh lính đồn điền.

Nếu thật sự có được biên chế hơn một trăm vạn binh lính đồn điền, sức chiến đấu như vậy, sẽ khủng bố đến mức nào.

Chỉ dựa vào hơn một trăm vạn binh lính đồn điền, đã có thể nuốt trọn thiên hạ rồi phải không.

Trong mắt Trần Cung, tinh quang liên tục lóe lên.

Cũng chỉ có đi theo một vị Chúa công như vậy, mới có thể thi triển hết sở trường trong lòng.

Trong lòng, y âm thầm hạ quyết tâm.

Sau đó, Vương Úc liền đi tìm người, bảo họ đến vận chuyển hạt giống lúa.

Khi mọi người không có ở đó, một mình Lưu Húc lại chìm vào suy nghĩ.

Trong lòng hắn, có một mối lo.

Loại thóc ưu tú như vậy, nếu để các chư hầu lớn mang đi, trồng ở

nơi khác, thì phải làm sao.

Thậm chí.

Nếu có người mang hạt giống lúa này đến nơi khác, để ngoại tộc cũng trồng loại thóc này, thì lại phải làm sao.

Lưu Húc cầm hạt giống lúa, mở giao diện hệ thống ra.

Điều khiến hắn kinh ngạc là, hắn phát hiện, hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân này, lại có một chức năng.

Đó là một chức năng cơ bản của hệ thống, nhưng lại cực kỳ hữu dụng.

Đó chính là, khóa gen.

Khóa gen, có thể đặt khóa gen vào trong các sản phẩm gen kiểu mới đã được cải tạo.

Cần có điều kiện đặc định, mới có thể mở khóa gen.

Tức là, nếu không có điều kiện tương ứng, thì khóa gen sẽ không mở ra.

Trong tình hình khóa gen chưa được mở, loại sản phẩm gen kiểu mới này, không thể trồng trọt sinh trưởng, không thể sử dụng.

Đối với hệ thống, đây là chức năng chống trộm cơ bản nhất.

Nhưng đối với Lưu Húc, lại vô cùng quan trọng.

Như vậy, đơn giản rồi.

Chỉ cần thiết lập, những hạt giống lúa này trước khi gieo trồng, bắt buộc phải ở trước mặt hắn một khắc, mới có thể giải khai khóa gen.

Nếu không thỏa mãn điều kiện, khóa gen của hạt giống lúa kiểu mới sẽ không được giải khai, tự nhiên cũng không thể sinh trưởng.

Nhìn hạt giống lúa đã được thiết lập khóa gen, Lưu Húc không khỏi cất tiếng cười lớn.

Hắn thật muốn xem, những kẻ lấy được hạt giống lúa, lại không trồng được lúa, sắc mặt sẽ khó coi đến mức nào.

Trong những ngày tiếp theo, quân Khăn Vàng Thanh Châu đầu hàng được tổ chức thành binh lính đồn điền.

Công việc khai khẩn núi hoang, đất hoang, cũng đang được tiến hành rầm rộ.

Những binh lính đồn điền đó, vừa khai khẩn núi hoang, vừa gieo hạt giống xuống.

Bách tính trong thành Xương Ấp, nhìn cảnh tượng trước mắt, từng người một bàn tán xôn xao.

Một phụ nữ trung niên tháo tạp dề, giũ giũ nói: Tại sao lại phải trồng lúa trên núi vậy.

Đúng vậy, cũng quá kỳ lạ rồi.

Lúa không phải phải trồng ở ruộng nước sao.

Hơn nữa, bây giờ cũng không phải mùa trồng lúa.

Tôi cũng không hiểu, thực sự có chút kỳ lạ Một bà lão lại gần, cười nói: Ha, ít thấy nên lạ.

Lúa này, là do Lưu Châu mục đích thân làm ra đó.

Sao có thể sai được.

Cứ chờ xem, hai tháng sau, những ngọn núi hoang, đất hoang này đều sẽ mọc ra lúa.

Hả.

Đợi đã.

Hai tháng, lúa trưởng thành ít nhất cũng phải bốn tháng chứ.

Phụ nữ trung niên cầm tạp dề, không hiểu hỏi.

Mọi người cũng tò mò phụ họa: Đúng vậy, hai tháng, không thể nào.

Bà lão trợn mắt trắng dã: Ít thấy nên lạ, không chịu thừa nhận.

Chương 13

Tôi nói cho các người biết, tin tức của tôi là từ anh trai con trai của cô bảy của anh em họ tôi tóm lại, tôi nói cho các người biết, tin tức này chắc chắn không sai.

Tình hình như vậy, khắp nơi trong thành Xương Ấp đều đang diễn ra.

Lòng hiếu kỳ của bách tính, hoàn toàn bị khơi dậy.

Họ cũng bắt đầu quan tâm đến những ngọn núi hoang, đất hoang này.

Lưu Húc nhìn những hạt lúa lần lượt được gieo xuống, lòng hắn cũng hoàn toàn yên tâm.

Tiếp theo, chỉ cần chờ hai tháng là có thể thu hoạch.

Sau đó, một mình Lưu Húc trở về phòng ở hậu viện phủ Châu mục.

Thông qua sự kiện lúa lần này, hắn phát hiện, hiểu biết của mình về hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân còn xa mới đủ.

Hắn đã có được hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Mặc dù đã có được hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân được mấy ngày, nhưng thực sự chưa từng nghiên cứu kỹ.

Nghĩ đến đây, hắn thầm niệm trong lòng hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Một màn sáng trong suốt, xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn màn sáng xuất hiện trước mặt, hắn cẩn thận xem xét.

Lúc này mới phát hiện, bên dưới phần giới thiệu của hệ thống

Siêu Cấp Cơ Nhân, có một hàng chữ nhỏ.

Hệ thống này chỉ có thể tác dụng lên Túc chủ, tọa kỵ của Túc chủ và các loại thực vật.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Theo cách nói này, chẳng phải cũng có thể cải tạo chiến mã sao.

Lưu Húc vui mừng trong lòng.

Chiến mã của hắn thực sự quá kém cỏi, nếu có thể dùng hệ thống cải tạo, vậy chiến lực của chiến mã, chẳng phải cũng có thể được tăng cường đáng kể sao.

Một con bảo mã, đối với một vị chủ tướng, tác dụng thực sự quá lớn.

Nếu không có Tuyệt Ảnh, có lẽ Tào Tháo đã bỏ mạng trong trận chiến với Trương Tú ở Uyển Thành.

Trong trận chiến đó, trên người Tuyệt Ảnh trúng ba mũi tên nhưng vẫn có thể phi nước đại, tốc độ cực nhanh, mới cứu được Tào Tháo một mạng.

Ví dụ như vậy, nhiều không kể xiết.

Lúc này, Lưu Húc vội vã đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này, trong chuồng ngựa, người hầu Lý Nhị đang đứng trước một con chiến mã dị thường thần tuấn, âm thầm thở dài.

Con chiến mã màu đỏ rực này, là do lão Chúa công Lưu Đại vì Chúa công Lưu Húc, đổi lấy từ chỗ Công Tôn Toản.

Lúc mới đổi về, bảo mã là một con ngựa con.

Cùng với việc dần dần lớn lên, tốc độ của nó cũng ngày càng nhanh.

Mấy năm trước, đã hành động như gió, quả thực là một con tuyệt thế lương câu.

Đáng tiếc.

Con bảo mã này tuy vẫn hành động như gió, nhưng phần eo của nó, lại trong một lần bất ngờ, bị đá lớn va phải.

Từ đó về sau, con bảo mã này không thể cưỡi được nữa.

Ai.

Một con bảo mã không thể cưỡi, thì có ích gì.

Lão Chúa công Lưu Đại nhiều lần thở dài, nhưng vẫn không nỡ vứt bỏ con bảo mã này.

Cũng vì vậy, nó mới được nuôi đến ngày nay.

Thấy con bảo mã ăn ngon lành, Lý Nhị khẽ thở dài một tiếng nói: Hôm nay đã ăn rồi, vậy ăn thêm một chút đi.

Nói xong, ông ta đi về phía phòng cỏ khô.

Lưu Húc đến bên cạnh chuồng ngựa, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt liền bị con chiến mã màu đỏ rực đó thu hút.

Chỉ thấy con chiến mã đó dài một trượng, cao khoảng tám thước.

Toàn thân đỏ rực, trên người không có một chút tạp sắc.

Ngay cả bốn móng, cũng có màu đỏ rực.

Nhìn con bảo mã này, trong lòng Lưu Húc dâng lên vô hạn hồi ức.

Thân thể cũ vẫn luôn cho rằng con bảo mã này, sớm đã bị người cha tiện nghi của mình xử lý rồi.

Không ngờ, con bảo mã này lại vẫn được giữ lại đến bây giờ.

Con bảo mã này từng là vật yêu quý của thân thể cũ.

Chỉ là một lần ra ngoài, vì cứu thân thể cũ, con bảo mã không may bị đá lớn trên núi lăn xuống va vào phần eo.

Từ đó về sau, con chiến mã này nhiều nhất chỉ có thể chở vật nặng hơn trăm cân.

Nặng hơn nữa, eo của nó, liền không chịu nổi.

Không nghi ngờ gì, đây là một con ngựa trung thành với chủ nhân.

Bảo mã nhìn thấy Lưu Húc, bỏ qua cỏ khô trước mặt, quay sang nhìn Lưu Húc, phát ra một tiếng hí vang dội.

Âm thanh đó cực kỳ cao vút.

Bất cứ ai nghe thấy tiếng hí, đều biết rằng, đây là một con tuyệt thế lương câu.

Ngay sau đó, bảo mã khẽ cọ vào người Lưu Húc.

Dáng vẻ đó, cực kỳ thân mật.

Lưu Húc đưa tay ra, khẽ vuốt ve đầu bảo mã.

Lưu Húc khẽ thở dài một tiếng.

Đáng tiếc.

Nếu không có lần bất ngờ đó, bảo mã tuyệt đối có thể trở thành một con tuyệt thế danh câu.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Lưu Húc khẽ sững lại.

Hắn đột nhiên nghĩ, nếu dung hợp gen cho con bảo mã này, chẳng phải có nghĩa là, con bảo mã này có thể hồi phục như cũ.

Chỉ là dung hợp gen gì đây.

Hắn âm thầm suy nghĩ.

Hay là dung hợp gen của bọ hung một sừng.

Bọ hung một sừng sức mạnh cực lớn, khả năng chịu tải cũng cực kỳ xuất sắc.

Nếu thật sự có thể dung hợp thành công, vậy con chiến mã này khẳng định có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc không khỏi nhiệt huyết dâng trào.

Ta muốn dung hợp gen bọ hung một sừng cho bảo mã.

Chỉ cần dung hợp thành công, bảo mã nhất định có thể cùng ta tung hoành sa trường.

Lưu Húc nhìn xung quanh.

Hắn thấy, ở không xa, có mấy cây giống như cây trong sân trước.

Hắn vội vàng lại gần mấy cây đó, cẩn thận tìm kiếm.

Sau khi tìm kiếm suốt ba cây, cuối cùng trên cây thứ ba, hắn đã tìm thấy một con bọ hung một sừng.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn một tay bắt lấy con bọ hung một sừng.

Hắn phát hiện, muốn dung hợp gen cho con bảo mã đó, cần phải tiếp xúc với thân thể của con bảo mã đó.

Lưu Húc vừa cầm con bọ hung một sừng, ba bước làm hai bước, đến bên cạnh con ngựa Xích Ký.

Sau đó một tay đặt lên người con bảo mã màu đỏ rực đó.

Hắn thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, dung hợp gen bọ hung một sừng.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen bọ hung một sừng, đang tiến hành dung hợp.

Đinh, kiểm tra chiến mã màu đỏ rực chỉ có thể dung hợp 2% gen

bọ hung một sừng, xin hỏi có dung hợp không.

Lưu Húc khẽ nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ. 2% cũng có nghĩa là chiến mã sẽ có được 17 lần sức mạnh.

Con bảo mã nặng khoảng hai nghìn cân. 17 lần, chẳng phải có nghĩa là, con bảo mã sẽ có được sức mạnh khổng lồ hơn ba vạn bốn nghìn cân sao.

Mạnh mẽ đến vậy sao.

Lưu Húc không còn chút do dự nào, thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, dung hợp gen bọ hung một sừng.

Đinh, chúc mừng Túc chủ, chiến mã màu đỏ rực dung hợp gen bọ hung một sừng thành công.

Ngay sau đó, thông tin về chiến mã màu đỏ rực sau khi dung hợp, cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Chiến mã màu đỏ rực mới sau khi dung hợp gen bọ hung một sừng, biến hóa như sau: 1, Chiến mã nhận được sức mạnh siêu cường.

Chiến mã sở hữu sức mạnh gấp 17 lần trọng lượng chiến mã.

Thấy sự thay đổi này, Lưu Húc mừng rỡ. 17 lần sức mạnh.

Vậy chẳng phải là hơn ba vạn bốn nghìn cân sức mạnh sao.

Sức mạnh lớn như vậy, chiến mã e là một cú đá có thể đá chết một con chiến mã khác.

Nếu trên chiến trường, hai bên đang giao đấu, chiến mã của mình lại đột nhiên tung một cú đá, liền đá chết chiến mã của đối phương.

Nghĩ thôi cũng thấy kích thích rồi.

Trong truyền thuyết, ngựa Xích Thố cũng hung hãn, nhưng dù

hung hãn đến đâu, e là cũng không bằng con bảo mã sau khi cải tạo. 2, Chiến mã nhận được khả năng chịu tải siêu cường.

Chiến mã sở hữu khả năng chịu tải gấp 17 lần trọng lượng chiến mã.

Thấy sự thay đổi này, cả người Lưu Húc bắt đầu phấn khích. 17 lần chịu tải.

Khả năng chịu tải hơn ba vạn bốn nghìn cân.

Quá mạnh mẽ.

Nhưng, ta thích.

Hai mắt chiến mã sáng rực.

Ngay sau đó, nó đột nhiên đứng thẳng lên bằng hai chân sau, bờm trên người cũng theo đó tung bay.

Nó mở miệng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hí.

Trong âm thanh, so với lúc nãy đã có thêm một cỗ cuồng dã.

Lưu Húc nhìn kỹ, chỉ thấy trên người chiến mã, màu đỏ rực so với lúc nãy càng đậm hơn mấy phần, bờm cũng dài ra không ít.

Bờm tung bay cao, phảng phất như một ngọn lửa.

Ngựa tốt.

Quả nhiên là ngựa tốt.

Lưu Húc không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Chỉ nhìn từ tướng mạo, đã biết con chiến mã này không phải vật tầm thường.

Chỉ không biết, eo của nó, đã hồi phục chưa.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Vậy thử xem sao.

Lúc này, hắn tay đặt lên mình bảo mã, thân người đã nhảy lên lưng ngựa.

Người hầu Lý Nhị nghe tiếng hí của chiến mã, lòng không khỏi run lên.

Ông ta vội vàng chạy về phía chuồng ngựa.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến cả người ông ta sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trong chuồng ngựa, con chiến mã màu đỏ rực vốn vẫn luôn ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, đột nhiên giật đứt dây cương.

Lúc này, một bóng người, từ bên cạnh con chiến mã màu đỏ rực nhảy lên, vững vàng ngồi trên lưng chiến mã.

Chương 14

Ngay sau đó, con chiến mã màu đỏ rực đó đột nhiên đứng thẳng lên, bờm trên đầu tung bay dữ dội, tựa như một ngọn lửa đang cháy.

Nó mở miệng, phát ra một tiếng hí cuồng dã.

Tiếng hí đó, quả thực không khác gì tiếng hí mà ông ta vừa nghe.

Sau đó, một đôi chân trước của chiến mã đó nặng nề giẫm xuống đất.

Ầm một tiếng động lớn, từ mặt đất truyền đến.

Bụi đất bay mù mịt, đá vụn văng tung tóe.

Ngay sau đó thân hình chiến mã đột nhiên lao về phía trước.

Đó là Chúa công.

Lý Nhị lúc này mới phản ứng lại, kìm nén sự chấn động trong lòng, lớn tiếng hét lên một tiếng.

Chúa công, đừng.

Con ngựa đó không thể chở nặng vật Chỉ là những lời tiếp theo, không bao giờ thốt ra được nữa.

Bởi vì, ông ta phát hiện, Chúa công đang vững vàng ngồi trên mình con chiến mã màu đỏ rực.

Trong chớp mắt, đã biến mất trong sân.

Sắc mặt người hầu Lý Nhị khẽ run.

Mong là đừng xảy ra chuyện gì.

Ông ta ném bó cỏ khô trong tay, vội vàng đuổi theo.

Nhưng những gì nhìn thấy, làm gì có bóng dáng của con chiến mã

màu đỏ rực và Lưu Húc.

Ông ta lẩm bẩm: Chúa công, ngài nhất định phải bảo trọng.

Hồi lâu, không tìm thấy bóng dáng của Chúa công và chiến mã, người hầu mang theo đầy lo lắng, lại trở về chuồng ngựa.

Lúc này, ông ta mới phát hiện, nơi mà chân trước của con chiến mã màu đỏ rực lúc nãy giẫm xuống, trên mặt đất có một cái hố sâu đáng sợ.

Trên mặt đất, phiến đá vốn được lát đã vỡ nát.

Một đôi dấu móng ngựa, sâu thẳm in vào mặt đất.

Nhìn độ sâu đó, e là sâu đến hơn một thước.

Lòng ông ta chấn động.

Thật sự là do con chiến mã màu đỏ rực đó để lại sao.

Không thể nào.

Dấu móng ngựa sâu như vậy, đâu phải là ngựa có thể giẫm ra được.

Cả đời ông ta xem vô số ngựa, cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Chỉ là, cảnh tượng mà ông ta vừa thấy, cảnh con chiến mã màu đỏ rực đứng thẳng lên, giống hệt như một đoạn phim quay lại hiện ra trước mắt.

Lại khiến ông ta không thể không tin, đó chính là cái hố sâu do con chiến mã màu đỏ rực đó để lại.

Môi ông ta khẽ run, một đôi tay vuốt ve mép hố sâu.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: Chẳng lẽ, chẳng lẽ lão Chúa công hiển linh rồi.

Đúng rồi.

Nhất định là lão Chúa công hiển linh rồi Lưu Húc cưỡi con chiến mã màu đỏ rực, một đường phi nước đại.

Lòng hắn vô cùng sảng khoái.

Gió mạnh không ngừng thổi bên tai, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lướt về phía sau, khiến hắn trải nghiệm cảm giác tốc độ.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ của con chiến mã này, so với tốc độ trong ký ức của tiền thân, lại tăng lên không ít.

Trong lòng hắn âm thầm đoán: có lẽ, là do sức mạnh tăng cường.

Trên đường lớn, Trần Cung đang cưỡi ngựa, đi về phía nơi ở của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, ông ta chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh, phất qua tai mình.

Đang định quay đầu lại xem, thì phát hiện có một bóng hình màu đỏ rực, lướt qua trước mắt mình.

Sắc mặt Trần Cung không khỏi sững lại.

Chiến mã sao.

Tốc độ nhanh như vậy.

Tốc độ này, e là con bảo mã Tuyệt Ảnh của Tào Tháo, cũng hoàn toàn không đuổi kịp.

Phải biết rằng, Tuyệt Ảnh sở dĩ được đặt tên là Tuyệt Ảnh, chính là vì tốc độ của nó cực nhanh.

Ngay sau đó, Trần Cung đột nhiên mở to hai mắt, trên mắt đầy vẻ kinh hãi.

Người trên chiến mã đó, là Chúa công.

Chỉ là chiến mã của Chúa công, không phải là một con ngựa yếu ớt sao.

Khi nào, Chúa công lại có được một con bảo mã như vậy.

Bảo mã như vậy, chắc chắn thuộc hàng tuyệt thế danh câu, có thể gặp mà không thể cầu.

Chẳng lẽ.

Ông ta nhíu chặt mày.

Chẳng lẽ cha của Chúa công Lưu Đại, đã để lại hậu thủ như vậy.

Có lẽ vì con chiến mã màu đỏ rực này, đã lâu không được chạy sảng khoái như vậy, lại có lẽ vì sau khi dung hợp gen, chiến mã cũng cần phải thích ứng.

Chiến mã một đường phi nước đại, nhanh chóng đến bên tường thành.

Lưu Húc kéo cương, chiến mã đột nhiên đứng thẳng lên.

Ngay sau đó, vững vàng đứng yên tại chỗ.

Nó quay đầu ngựa, cọ vào người Lưu Húc.

Nhìn con chiến mã toàn thân đỏ rực, thần tuấn dị thường, trong lòng Lưu Húc không nói nên lời yêu thích.

Đây là một con chiến mã độc quyền của mình.

Hắn dùng tay khẽ vỗ vỗ chiến mã, nói với chiến mã: Thần tuấn như vậy, sau này ta sẽ gọi ngươi là Xích Ký.

Xích Ký mã đột nhiên đứng thẳng lên, một tiếng hí vang dội theo đó vang lên.

Sau đó, đầu của nó cọ mạnh vào người Lưu Húc, dường như đang vui mừng.

Lưu Húc đưa tay vỗ vỗ đầu Xích Ký mã nói: Ngoan ngoãn ở yên tại chỗ, ta đi một lát.

Xích Ký mã đạp động hai móng, miệng không ngừng phì phì.

Lính canh ngoài cổng thành, từng người một nhìn bóng dáng của Xích Ký mã và Lưu Húc, ngẩn ngơ.

Lúc này đợi Lưu Húc lật người xuống ngựa, mới đột nhiên phản ứng lại.

Từng người một chắp tay hành lễ với Lưu Húc, cung kính nói: Gặp Chúa công.

Trong mắt họ, đầy nhiệt huyết.

Lưu Húc gật đầu, liền có lính canh nhận lấy dây cương của Xích Ký mã.

Ba bước làm hai bước, hắn leo lên tường thành.

Lính canh trên tường thành, thấy Lưu Húc đến, lần lượt chào hỏi Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu, cười nhạt nói: Các vị tướng sĩ, vất vả rồi.

Những lính canh vốn mệt mỏi, từng người một tinh thần phấn chấn, ánh mắt sáng rực nhìn Lưu Húc.

Vị này, chính là Chúa công của họ.

Dẫn theo hai nghìn người, một lần đánh tan giặc Khăn Vàng, giải nguy vây thành của Chúa công.

Nghĩ đến đây, họ đối với Lưu Húc càng thêm tôn kính.

Họ đồng loạt cất cao giọng nói với Lưu Húc: Chúa công vất vả rồi.

Ở xa, Mãn Sủng đang tuần tra trên tường thành, vội vàng chạy

đến.

Ông ta chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Thuộc hạ bái kiến Chúa công.

Tốt.

Rất tốt.

Lưu Húc cất tiếng cười lớn, Có Bá Ninh trấn thủ tường thành, Bản Châu mục yên tâm rồi.

Ngay sau đó hắn đưa tay ra, nặng nề vỗ vỗ vai Mãn Sủng, nói với giọng điệu sâu sắc: Bá Ninh, vất vả cho ngươi rồi.

Mãn Sủng chắp tay cúi người nói: Chút vất vả này không đáng nhắc tới.

Chúa công yên tâm, Mãn Sủng ta nhất định không phụ sự phó thác của Chúa công.

Mau mau đứng dậy.

Lưu Húc từng bước đỡ Mãn Sủng dậy, mới gật đầu nói, Như vậy, phiền Bá Ninh rồi.

Vâng.

Mãn Sủng gật đầu mạnh.

Lúc này, ánh mắt Lưu Húc, lướt qua tất cả binh lính thủ thành, vừa nhìn vừa không ngừng gật đầu.

Bất cứ ai bị lướt qua, từng người một đều lộ vẻ kích động.

Rồi mới cất cao giọng nói: Như vậy, vất vả cho các vị rồi.

Bản Châu mục về đây.

Lính canh từng người một chắp tay cúi người nói: Cung tiễn Chúa công.

Mãn Sủng cũng chắp tay cúi người nói: Cung tiễn Chúa công, Chúa công đi đường cẩn thận.

Lưu Húc sau khi xuống tường thành, liền lật người lên ngựa.

Hắn thúc bụng ngựa, Xích Ký mã đạp động bốn móng, phi nước đại về phía phủ Châu mục.

Mãn Sủng ngơ ngác nhìn bóng lưng Lưu Húc rời đi.

Hồi lâu, mới ngẩn ngơ cảm khái: Thật là một con thần câu, thật là một vị Chúa công a Lưu Húc trở về phủ Châu mục, đưa Xích Ký mã trở lại chuồng ngựa.

Người hầu Lý Nhị vội vàng tiến lên, nhận lấy dây cương của Xích Ký mã.

Nhìn Xích Ký mã đã khôi phục lại vẻ thần tuấn, trên mặt ông ta đầy vẻ phấn khích.

Ông ta cúi đầu thật sâu với Lưu Húc nói: Chúa công.

Trong ánh mắt ông ta, đầy vẻ kích động.

Lưu Húc gật đầu nói: Xích Ký mã hai ngày tới ta có việc lớn.

Cần phải chăm sóc tốt, cho ăn ít cỏ ngon mới được.

Người hầu Lý Nhị vỗ ngực nói: Chúa công yên tâm.

Hai ngày nay, ta sẽ cho nó ăn ít cỏ ngon, đảm bảo không làm lỡ việc chính của Chúa công.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu nói, Lý Nhị, ở nhà ta bao nhiêu năm rồi, phương diện nuôi ngựa là giỏi nhất.

Giao việc cho ngươi ta tự nhiên yên tâm.

Đa đa tạ Chúa công.

Người hầu Lý Nhị có chút luống cuống tay chân, mặt đầy vẻ kích động nói.

Xích Ký mã quay đầu, một cái đầu ngựa to lớn, khẽ cọ vào người Lưu Húc.

Ừm.

Lưu Húc vuốt ve đầu Xích Ký mã, sau đó quay người rời đi.

Lưu Húc hài lòng vỗ vỗ tay, trở về phòng, lấy cây trường thương của mình ra.

Cây thương này, là khi hắn mới tập luyện thương pháp, cha hắn đã tìm một thợ rèn nổi tiếng chế tạo cho.

Hắn đưa tay ra, cầm lấy cây trường thương trong tay.

Vừa cầm vào tay, liền cảm thấy cây trường thương, thực sự quá nhẹ.

Lưu Húc đến giáo trường ở hậu viện, cây trường thương trong tay bắt đầu múa.

Từng đạo bóng thương theo đó xuất hiện.

Đột nhiên, hắn hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó cây trường thương trong tay hóa thành một đạo bóng thương, gầm thét nặng nề đập xuống đất.

Ầm một tiếng động lớn vang lên.

Cát đá xung quanh văng tung tóe.

Mặt đất trải đầy cát đá, sau một cú đập, xuất hiện một cái hố sâu.

Hố sâu dài khoảng mấy thước, độ sâu đạt đến hơn một thước.

Ngay sau đó, một tiếng rắc giòn tan theo đó vang lên.

Cây trường thương trong tay hắn, đã gãy thành hai đoạn.

Lưu Húc nhìn cây trường thương trong tay, nhất thời sững sờ.

Mặc dù trọng lượng của cây trường thương, thực sự quá nhẹ.

Nhưng dù sao, đó cũng là một cây trường thương phải không.

Nhưng bây giờ, cây trường thương này cũng đã gãy, như vậy, Lưu Húc hoàn toàn không còn vũ khí.

Thôi được.

Kế hoạch bây giờ, chỉ có thể chế tạo lại một cây trường thương mới.

Lưu Húc thở dài một tiếng, cầm hai đoạn thương gãy, đi về phía sân trước.

Không bao lâu sau, Vương Úc vội vàng đến, chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Chúa công, ngài tìm ta.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, sau đó giơ tay lên nói, Văn Khanh, có biết cây trường thương này, cha ta đã chế tạo ở đâu không.

Nhìn hai đoạn thương gãy trong tay Lưu Húc, Vương Úc rõ ràng là sững sờ.

Chương 15

Đó là trường thương mà, làm sao dễ gãy như vậy.

Cũng không biết, trường thương đã trải qua chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó, ông ta nhíu mày suy nghĩ nói: Cây trường thương này chế tạo ở đâu, ta cũng không rõ lắm.

Nhưng trong thành có một vị đại sư, giỏi chế tạo các loại binh khí, lão Chúa công đối với gia đình này cũng khá tín nhiệm.

Nếu lão Chúa công nhờ người chế tạo, có lẽ là do gia đình này làm.

Ta sẽ cho người đi mời vị đại sư đó đến giúp Chúa công.

Không cần đâu.

Lưu Húc cười nhạt nói, Ta cần đặt làm một cây trường thương, Văn Khanh có tiện đưa ta đến đó không.

Vương Úc cúi người với Lưu Húc nói: Vâng.

Nói xong, ông ta liền dẫn Lưu Húc đi về phía nam thành.

Chúa công, tiệm rèn đó, cách đây không xa.

Chúng ta chỉ cần đi một con phố là đến Dưới sự dẫn dắt của Vương Úc, Lưu Húc đến trước một tiệm rèn.

Lúc này tuy đã tối, nhưng trong tiệm rèn đèn đuốc sáng trưng.

Từ xa, Vương Úc đã cất cao giọng nói: Âu đại sư có ở trong đó không.

Vừa dứt lời, liền có một người từ trong đó đi ra.

Người đó cúi người với Vương Úc nói: Hóa ra là Vương Biệt giá

đến.

Mau mau vào trong mời.

Cha tôi đang ở trong đó chế tạo trường thương, không tiện ra gặp ngài.

Vương Úc gật đầu nói: Hóa ra là Âu Sung à.

Ta giới thiệu cho ngươi, vị này là Lưu Châu mục của Duyện Châu chúng ta.

Âu Sung vội vàng cúi người hành lễ với Lưu Húc nói: Gặp Lưu Châu mục.

Lưu Châu mục đích thân đến, ta thực sự không dám nhận.

Không dám nhận a.

Vừa nói, vừa liên tục chắp tay.

Lưu Húc cười nhạt nói: Không sao.

Ta đến đây lần này, là muốn chế tạo một cây trường thương vừa tay.

Nói xong, tay phải hắn khẽ giơ lên, lộ ra hai đoạn thương gãy nói: Ta vừa rồi dùng sức mạnh, cây trường thương này gãy thành hai đoạn.

Nhìn hai đoạn thương gãy trong tay Lưu Húc, trên mặt Âu Sung sững sờ.

Ngay sau đó cất tiếng cười lớn: Lưu Châu mục yên tâm, nhà ta là hậu nhân của đại sư Âu Dã Tử.

Cha ta làm nghề rèn đúc bốn mươi mấy năm, tay nghề đó tự nhiên không chê vào đâu được.

Ta dám đảm bảo, trường thương nhà ta làm ra, khẳng định sẽ

không giống như cây trường thương trong tay ngài, gãy thành hai đoạn Hắn khẽ cúi người, mỉm cười nhận lấy cây trường thương từ tay Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Âu Sung thay đổi.

Nhìn hai đoạn thương gãy trong tay, lại nhìn kỹ chỗ gãy, biểu cảm trên mặt hắn thay đổi liên tục.

Hồi lâu, mới không dám tin nói: Lưu Châu mục, cây trường thương này là do nhà ta rèn đúc.

Lưu Húc khẽ nhíu mày nói: Cây trường thương này là do cha ta tìm người rèn đúc, còn có phải là do nhà ngươi rèn đúc không, vậy thì không biết.

Nếu là Lưu Thứ sử nhờ người rèn đúc, vậy, sẽ không sai.

Âu Sung gật đầu nói.

Chỉ là chỉ là binh khí do cha ta đích thân rèn đúc, lại chưa bao giờ gãy Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Lưu Châu mục, xin chờ một chút, để ta đi mời cha ta.

Nói xong, hắn mang theo hai đoạn thương gãy, vội vã đi vào trong tiệm rèn.

Nhìn Âu Sung vội vã đi vào tiệm rèn, cả người Vương Úc sững sờ.

Trước đây vì chuyện trong châu, ông ta cũng đã giao tiếp không ít với Âu Sung này.

Xưa nay, Âu Sung tuy thái độ khiêm tốn, nhưng sự kiêu ngạo trong xương cốt, lại rất dễ thấy.

Bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy, Âu Sung lộ ra biểu cảm như vậy.

Trong lòng Lưu Húc, cũng có chút cảm khái.

Một tiệm rèn, lại là hậu nhân của Âu Dã Tử.

Tay nghề đó, chắc chắn không tồi.

Lúc này, Lưu Húc liền nhìn xung quanh.

Tiệm tuy không lớn lắm, nhưng cách bài trí, lại khá tinh tế.

Trên tường, có các loại vũ khí, mỗi món trên đó đều ẩn hiện hàn quang.

Nhìn là biết không phải vũ khí bình thường.

Trong lòng hiếu kỳ, lúc này liền lấy một cây trường kiếm từ trên tường xuống.

Trên thân kiếm ẩn hiện một đạo hàn quang, chỉ là chỗ chuôi kiếm, lại được trang trí khá cầu kỳ.

Hắn cầm trường kiếm, đột nhiên vung một cái.

Vút.

Một tiếng gió rít vang lên.

Trường kiếm mang theo một đạo kiếm quang, chém vào hư không.

Kiếm tốt.

Lưu Húc không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Lúc này, rèm cửa tiệm rèn được vén lên, một người từ trong đó đi ra.

Người đó thân hình khá cao lớn, mặt vuông.

Đặc biệt nhất, là đôi cánh tay đó.

Sợ rằng to bằng đùi người thường.

Lúc này ông ta đang mặc một bộ đồ ngắn, bước nhanh.

Trong tay ông ta, cầm chính là hai đoạn thương gãy của Lưu Húc.

Người đó nhìn Lưu Húc nói: Dám hỏi có phải Lưu Châu mục đương diện không.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Người đó chắp tay nói: Tại hạ là người chủ của tiệm rèn này, Âu Trạm.

Ông ta nhìn Lưu Húc từ trên xuống dưới một lượt.

Ngay sau đó mặt lộ vẻ nghi ngờ nói: Lưu Châu mục, ta đã xem rồi, cây trường thương này xác thực là do tay ta làm.

Chỉ là ta muốn biết, cây trường thương này rốt cuộc là làm sao mà gãy.

Lưu Húc cười nhạt nói: Vừa rồi ta đang luyện tập thương pháp, nhất thời không khống chế được lực đạo.

Một thương xuống, thương liền gãy thành hai đoạn Không thể nào.

Âu Trạm dứt khoát phủ nhận, Cây trường thương này tuy trọng lượng không nặng, nhưng cán thương ta đã dùng bí pháp ngâm qua, không dễ gì gãy.

Trừ phi, đột nhiên chịu phải sức mạnh khổng lồ mấy trăm quân mới có thể gãy.

Hóa ra là vậy.

Lưu Húc hiểu ra gật đầu nói, Hóa ra thương chỉ có thể chịu được sức mạnh mấy trăm quân, thảo nào lại gãy.

Âu Trạm không khỏi kinh hô lên tiếng.

Ở đó Vương Úc, Âu Sung hai người cũng sững sờ.

Đó là sức mạnh mấy trăm quân a.

Một quân tương đương với ba mươi cân.

Một trăm quân có nghĩa là ba nghìn cân sức mạnh.

Cũng có nghĩa là, cây trường thương này ít nhất có thể chịu được sức mạnh, cũng là ba nghìn cân.

Sức mạnh như vậy, đâu phải là sức người có thể đạt được.

Âu Trạm lại cẩn thận nhìn Lưu Húc một lượt, mới cười khổ một tiếng nói: Lưu Châu mục, xin đừng đùa nữa.

Ta chỉ muốn biết, trường thương vì sao gãy, như vậy, ta mới có cách cải tiến kỹ nghệ của mình.

Lưu Húc âm thầm gật đầu.

Không nghi ngờ gì, Âu Trạm trước mắt, cuồng nhiệt với kỹ thuật rèn đúc, một lòng muốn cải tiến kỹ thuật rèn đúc.

Người như vậy, chỉ cần có thời gian để rèn luyện, thực lực về kỹ thuật thường sẽ không quá tệ.

Hắn cười nhạt nói: Không biết Âu đại sư, làm thế nào mới tin, trường thương là vì không chịu nổi một thương của ta mà gãy.

Hắn liếc nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, hắn thấy, ở không xa có một cái khóa đá.

Cái khóa đá này, nhìn kích thước là biết sẽ không quá nhẹ.

Hắn cười nhạt nói: Bản Châu mục biểu diễn cho ngươi xem, là biết.

Lưu Húc ba bước làm hai bước, đến trước cái khóa đá đó.

Ngay sau đó, hắn một tay liền nhẹ nhàng nhấc cái khóa đá lên.

Hắn tùy ý giơ khóa đá lên đỉnh đầu.

Ngay sau đó tay khẽ rung.

Cái khóa đá đó đã bay lên không trung.

Cẩn thận, Lưu Châu mục.

Âu Sung kinh hô một tiếng, trong lòng thầm kêu không hay.

Cái khóa đá đó, là dùng để luyện tập sức mạnh cánh tay.

Đừng nhìn chỉ là một cái khóa đá, nhưng thực ra trọng lượng khóa đá có đến tám trăm cân nặng.

Nhà hắn là thế gia rèn đúc, tổ tiên đời đời học là rèn đúc.

Yêu cầu do tổ tiên truyền lại, là phải chăm chỉ luyện tập sức mạnh cánh tay, như vậy khi rèn đúc gõ búa mới có thể như ý.

Cái khóa đá đó, chính là để luyện tập sức mạnh cánh tay.

Chỉ là, hắn tự nhiên không thể chơi đùa như Lưu Húc, dùng hết sức lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhấc khóa đá lên.

Thấy khóa đá đang rơi xuống, mấy người có mặt sắc mặt đều thay đổi.

Vương Úc càng căng thẳng che miệng, miệng lẩm bẩm: Vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, lão Chúa công phù hộ a Âu Sung thì nhìn Âu Trạm.

Hắn biết, lúc này, người duy nhất có khả năng cứu được Lưu Húc, chỉ có cha hắn Âu Trạm.

Sau khi khóa đá được ném lên, trong gia tộc cũng chỉ có cha hắn Âu Trạm mới có thể đỡ được.

Thấy Âu Trạm dường như đang ngẩn người, Âu Sung vội vàng kinh hô một tiếng nói: Cha, mau cứu Lưu Châu mục.

Lưu Trạm lắc đầu.

Sắc mặt ông ta đầy vẻ trịnh trọng, nói: Không.

Lưu Châu mục không cần người cứu.

Bởi vì, ngài ấy là trời sinh thần lực.

Âu Sung kinh hô lên tiếng.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn Lưu Húc.

Hắn nhìn Lưu Húc từ trên xuống dưới, nhưng dù nhìn thế nào, cũng không thấy trên người Lưu Húc có nửa phần dáng vẻ trời sinh thần lực.

Trong lòng thầm nghĩ: Lưu Húc rõ ràng gầy gầy yếu yếu, sao có thể là trời sinh thần lực.

Nhưng, cảnh tượng tiếp theo, khiến cả người hắn cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy đối mặt với khóa đá đang rơi nhanh từ trên không trung xuống, Lưu Húc chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, liền đỡ được khóa đá trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, tay hắn đỡ khóa đá, vừa nhìn Âu Trạm nói: Âu đại sư, thế nào.

Sắc mặt Âu Trạm triệt để thay đổi.

Bằng một lòng bàn tay, liền đỡ được khóa đá rơi từ trên không trung xuống.

Điểm này, ngay cả ông, cũng không dám thử.

Nhẹ nhàng thoải mái như Lưu Húc, ông càng không dám.

Nhưng không ngờ, một cảnh tượng, lại thần kỳ như vậy hiện ra trước mặt ông.

Ông cúi người thật sâu với Lưu Húc nói: Lưu Châu mục trời sinh

thần lực, Âu Trạm vô cùng kính phục.

Lưu Húc đặt khóa đá trong tay, tùy ý đặt sang một bên.

Rồi mới cười nhạt nói: Không sao.

Lần này, tin là cây trường thương đó, bị ta một thương đánh gãy rồi chứ.

Âu Trạm trịnh trọng gật đầu nói: Tự nhiên.

Thần lực của Lưu Châu mục, e rằng Hạng Vương thời xưa, cũng không dám so bì với ngài.

Lời này vừa nói ra, Vương Úc và Âu Sung hai người đồng loạt ngây người tại chỗ.

Vương Úc và Âu Sung hai người đều biết con người của Âu Trạm.

Nói khó nghe một chút, Âu Trạm chính là loại người cứng nhắc.

Muốn để Âu Trạm nói một câu khen ngợi, còn khó hơn lên trời.

Đó cũng là lý do vì sao Âu Sung ở đây chiêu đãi khách, Âu Trạm gần như không lộ diện.

Nguyên nhân đơn giản.

Sợ bị Âu Trạm hai câu, đuổi khách đi.

Bây giờ, một người không biết khen ngợi như vậy, trong miệng lại nói ra những lời như ngay cả Hạng Vũ thời xưa, cũng không dám so bì với Lưu Húc, thực sự quá không thể tin được.

Nhưng tiếp theo, biểu hiện của Lưu Húc cũng khiến đầu óc hắn có chút không quay kịp.

Chỉ thấy Lưu Húc cười nhạt nói: Âu đại sư quả nhiên có mắt nhìn.

Đồng tử Âu Trạm đột nhiên co rút.

Mặc dù sớm đã có phán đoán, nhưng khi Lưu Húc đích thân thừa nhận, ông không nhịn được lòng run lên.

Ông chắp tay với Lưu Húc, cúi đầu thật sâu, cung kính nói: Lưu Châu mục, mời vào trong.

Mời.

Lưu Húc cũng khẽ cúi người nói, Mời.

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau cười, liền đi vào trong.

Mãi đến khi bóng dáng Lưu Húc và Âu Trạm biến mất trong nhà, Vương Úc và Âu Sung mới hoàn hồn.

Trên mặt Âu Sung vẫn còn mang theo vẻ không thể tin được, hắn chạy mấy bước, đến trước khóa đá.

Sau đó hai tay dùng sức, mạnh mẽ nhấc lên.

Chương 16

Nhìn khóa đá dùng hết sức lực, cũng chỉ nhấc lên được một chút.

Hắn lẩm bẩm: Khóa đá vẫn là cái khóa đá đó à.

Chẳng lẽ chẳng lẽ Lưu Châu mục, thật sự là trời sinh thần lực.

Sắc mặt Vương Úc có chút hoảng hốt.

Ông nhớ, mấy ngày trước, Chúa công còn là một bộ dạng lêu lổng.

Nhưng bây giờ, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Chúa công lại trở nên lợi hại như vậy.

Chẳng lẽ, những lời lão Chúa công nói, không phải là lời an ủi lòng người.

Lưu Húc dưới sự dẫn dắt của Âu Trạm, vào trong tiệm rèn.

Chỉ thấy bên trong, đặt vô số binh khí.

Đao, thương, kiếm, rìu các loại binh khí, không gì không có, không gì không bao gồm.

Vừa đi, Âu Trạm vừa nhiệt tình giới thiệu cho Lưu Húc.

Lưu Húc cũng được mở rộng tầm mắt.

Lần đầu tiên hắn thấy nhiều binh khí như vậy.

Trong đó có không ít binh khí kỳ môn, càng chưa từng thấy qua.

Hai người ngồi đối diện nhau, Âu Trạm mới cất tiếng cười sang sảng: Để Lưu Châu mục chê cười rồi.

Tiệm rèn nhỏ của ta quả thực có hơi cũ nát.

Có sao đâu.

Lưu Húc cười nhạt đáp, Tiệm rèn tuy không lớn lắm, nhưng bên trong có Âu đại sư đích thân trấn giữ, tự khắc phi phàm.

Đúng như câu nói, núi không tại cao, có tiên ắt linh.

Âu Trạm nghe vậy, con ngươi hơi sáng lên.

Vui mừng hớn hở nói: Được Lưu Châu mục khen ngợi như vậy, Âu Trạm ta thật hổ thẹn không dám nhận.

Hổ thẹn không dám nhận a. rồi vỗ ngực nói: Lưu Châu mục ngài muốn rèn loại binh khí nào, cứ nói thẳng không sao cả.

Mọi việc cứ giao hết cho Âu Trạm ta.

Âu đại sư thẳng thắn mau lẹ, vậy ta cũng nói thẳng.

Ta hy vọng rèn theo kiểu trường thương, dù sao thì ta học cũng là thương pháp.

Lưu Húc cười nhạt đáp, Chỉ là trọng lượng có thể tăng thêm chút không.

Cái này tự nhiên không vấn đề gì.

Vốn dĩ nên như vậy.

Lưu Châu mục thần lực như thế, tự nhiên không thể dùng trường thương có trọng lượng bình thường được.

Âu Trạm gật đầu cười nói.

Lập tức hỏi: Không biết Lưu Châu mục thấy trọng lượng trường thương bao nhiêu là vừa.

Lưu Húc hơi nhíu mày: Cái này, ta cũng không nói rõ được, không biết có thể rèn một cây trường thương nặng hai ngàn cân hoặc một ngàn năm trăm cân được không.

Nặng hai ngàn cân, nặng một ngàn năm trăm cân.

Âu Trạm hít một hơi khí lạnh, cười khổ nói: Nếu là một cây chùy thì nặng hai ngàn cân hay một ngàn năm trăm cân, ta nhất định có thể rèn ra được.

Chỉ là trường thương, nếu trường thương nặng đến một ngàn năm trăm cân, vậy nó phải thô đến mức độ nào chứ.

Lời này vừa nói ra, Lưu Húc cũng sững sờ.

Đúng vậy.

Mật độ của sắt là nhất định.

Nếu trọng lượng tăng lên, chỉ có thể tăng chiều dài và độ dày.

Đối với trường thương, chiều dài cũng không thể tăng quá nhiều, quá dài sẽ không tiện sử dụng.

Như vậy, chỉ có thể tăng độ dày của trường thương.

Nếu vậy, cây thương này có vẻ quá thô, một tay không cầm nổi.

Chẳng lẽ lại dùng hai tay ôm nó.

Như vậy làm sao giết địch.

Chẳng lẽ học theo Tề Thiên Đại Thánh, động một chút là: Ăn một gậy của Lão Tôn ta đây.

Nhưng đây là thương mà.

Lưu Húc nhìn về phía Âu Trạm, nói: Trường thương này, phải phiền Âu đại sư tốn nhiều tâm sức rồi.

Nếu quá nhẹ, ta dùng thực sự không thuận tay.

Âu Trạm nhìn chằm chằm Lưu Húc.

Hồi lâu sau mới khẽ than một tiếng: Thôi được.

Đã như vậy, chỉ có thể làm thế thôi.

Tổ tiên ta từng có được một khối vẫn thiết, từ trước đến nay đều chưa từng sử dụng.

So với sắt thường, vẫn thiết nặng hơn không ít.

Tuy không lớn lắm, nhưng trọng lượng cũng đủ một ngàn năm trăm cân.

Hôm nay Lưu Châu mục đã nói như vậy, Âu Trạm ta liền quyết, sẽ dùng khối vẫn thiết này để rèn trường thương cho ngài.

Lưu Húc nghe vậy thì mừng rỡ.

Đứng dậy, chắp tay hành lễ với Âu Trạm: Như vậy, đa tạ Âu đại sư.

Không biết chi phí cần bao nhiêu.

Ta sẽ cho người mang tới.

Âu Trạm xua tay nói: Lưu Châu mục, khối vẫn thiết đó đã được cất giữ trong tộc ta hơn một ngàn năm, nay được xuất thế, cũng là một loại duyên phận.

Còn về tiền bạc, không nhắc đến cũng được.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Cảnh tượng này, hắn đã thấy nhiều trong sách rồi.

Rõ ràng là đối phương muốn đưa ra điều kiện.

Nhưng bảo hắn chủ động bắt chuyện ư.

Đùa à.

Hắn chỉ cười nhạt, chắp tay nói: Như vậy, đa tạ Âu đại sư.

Âu Trạm lộ ra vẻ cười khổ.

Vốn dĩ ông ta nghĩ rằng Lưu Húc sẽ bắt lời, nhân cơ hội đó mà đưa ra yêu cầu của mình.

Nhưng không, Lưu Húc hoàn toàn không bắt lời.

Đây đâu phải là một người trẻ tuổi.

Nếu không phải Lưu Húc đang ở ngay trước mặt, ông ta gần như hoài nghi người trước mặt là một người từng trải.

Trong lòng, ông ta lại càng xem trọng Lưu Húc thêm vài phần.

Ngay lập tức, Âu Trạm đứng dậy, cúi sâu một cái với Lưu Húc: Lưu Châu mục, Âu Trạm chỉ có một thỉnh cầu.

Sau này xin ngài chiếu cố cho ta một hai.

Âu Trạm ở đây xin tạ ơn.

Lưu Húc trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: Được.

Chỉ cần ở trên địa bàn của ta, ta tự nhiên sẽ chiếu cố một hai.

Đa tạ Lưu Châu mục.

Âu Trạm mừng rỡ nói, Không biết Lưu Châu mục cần cây trường thương này vào lúc nào.

Ba năm ngày thì thế nào.

Ba năm ngày sao.

Âu Trạm lộ ra vẻ cười khổ.

Lưu Húc chắp tay nói: Thật sự là tình thế cấp bách, không thể trì hoãn được.

Vạn nhất tình hình có biến, chỉ sợ sẽ nguy hại đến thành Xương Ấp của ta.

Lưu Châu mục cứ yên tâm.

Âu Trạm vỗ ngực nói, Nếu vậy, mấy ngày tới ta sẽ gác lại mọi việc, toàn lực chế tạo trường thương cho Lưu Châu mục.

Ta sẽ gọi thêm người trong tộc đến, không ngủ không nghỉ, nhất định có thể hoàn thành trong vòng ba năm ngày.

Như vậy, đa tạ Âu đại sư.

Lưu Húc lại chắp tay lần nữa.

Hắn đang định đi ra ngoài thì bị Âu Trạm gọi lại: Lưu Châu mục, xin dừng bước.

Lưu Húc tò mò quay đầu lại.

Chỉ thấy Âu Trạm cầm một cây trường thương trong tay, nói: Lưu Châu mục, bây giờ trường thương của ngài đã gãy, cây trường thương này xin tặng ngài.

Nếu không mấy ngày tới không có trường thương cũng bất tiện.

Cây trường thương này làm từ tinh thiết, tuy không bằng cây sắp rèn kia, nhưng trọng lượng cũng ít nhất gần trăm cân.

Lưu Húc nhìn sâu vào Âu Trạm một cái, rồi nhận lấy cây trường thương từ tay ông ta.

Hắn chắp tay với Âu Trạm nói: Như vậy, đa tạ.

Sau đó, dưới sự tiễn đưa của Âu Trạm, Lưu Húc đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lưu Húc và Vương Úc rời đi, trên mặt Âu Trạm lộ ra vẻ vui mừng.

Ông ta vung tay nói: Sung nhi, theo ta về từ đường.

A.

Âu Sung hiển nhiên chưa kịp phản ứng.

Khi ngẩng đầu lên thì thấy Âu Trạm đã đóng cửa, đi về phía từ đường.

Cậu vội vàng đuổi theo, hỏi: Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Âu Trạm nhìn xung quanh, rồi cười sang sảng: Chuyện tốt.

Chuyện tốt lớn.

Âu gia chúng ta lần này, cuối cùng cũng gặp được minh chủ.

A.

Âu Sung cả người ngẩn ra.

Chỉ thấy Âu Trạm dừng bước, quay đầu nhìn cậu nói: Sung nhi, những binh khí mà Tào Mạnh Đức yêu cầu chúng ta rèn, hãy trì hoãn lại một thời gian.

Nếu bên đó hỏi, cứ nói ta thời gian gấp gáp, thực sự không thể phân thân.

Âu Sung rõ ràng chưa kịp phản ứng, hỏi: Phụ thân, tại sao ạ.

Trì hoãn một chút, có lẽ, chúng ta không cần phải rèn nữa Âu Trạm nói đầy ẩn ý.

Âu Sung cả người cứng đờ tại chỗ, hồi lâu không hoàn hồn.

Lưu Húc trong lòng khá thoải mái.

Bây giờ có ngựa Xích Ký và cây trường thương do Âu Trạm hứa tự tay rèn, trang bị của hắn xem như đã gần đủ.

Chỉ có điều, vấn đề phiền phức nhất bây giờ lại là thương pháp của hắn.

Qua lần diễn luyện trước đó, hắn phát hiện thương pháp của mình có một số vấn đề.

Mặc dù lúc luyện thương pháp, phụ thân Lưu Đại của tiền thân khá nghiêm khắc.

Nhưng do bình thường luyện tập ít, nên thương pháp có khá nhiều điểm thiếu sót.

Vấn đề lớn nhất chính là độ thành thạo.

Thấy trời còn sớm, hắn quyết định diễn luyện một phen.

Tay cầm cây trường thương bằng tinh thiết, hắn đi về phía giáo trường ở hậu viện.

Đến giáo trường, hắn đầu tiên nhấc thử cây trường thương tinh thiết trong tay, sau đó múa một lượt.

Phải nói rằng, trọng lượng của cây trường thương tinh thiết này không tệ.

Ít nhất, so với cây trường thương bị đánh gãy kia thì tốt hơn không ít.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

Âu Trạm kia cũng là một người thú vị.

Lại có thể nhìn ra sự phi phàm của hắn, chủ động tỏ ý tốt.

Thú vị.

Thực sự thú vị.

Nhưng đối với điểm này, Lưu Húc cũng vui lòng thấy nó thành sự thật.

Âu Trạm là hậu nhân của Âu Dã Tử, trình độ rèn đúc của ông ta cũng khá phi phàm.

Nhân vật như vậy, nếu có thể lôi kéo về phe mình, cũng là chuyện khá tốt.

Ít nhất, không cần phải lo lắng về vấn đề binh khí.

Lưu Húc bắt đầu múa thương trong tay.

Từng chiêu thức thương pháp được thi triển ra từ tay hắn.

Lúc mới bắt đầu, việc thi triển khá không thuận lợi.

Nhưng dần dần.

Cùng với việc thi triển hết lần này đến lần khác, thương pháp trong tay hắn ngày càng thành thạo.

Mãi đến nửa đêm, Lưu Húc mới ngừng diễn luyện thương pháp.

Có lẽ là do nền tảng đã tốt sẵn.

Sau một hồi nỗ lực, cả bộ thương pháp đã trở nên thành thạo hơn rất nhiều.

Hôm sau, Lưu Húc đứng dậy, đi ra ngoài.

Nhìn ra ngoài phủ Châu mục, việc mộ binh đã bắt đầu.

Thấy Lưu Húc ra, Vương Úc và Vương Quảng hai người cùng cúi người hành lễ.

Bá tánh thấy Lưu Húc, từng người cũng chào hỏi hắn.

Lưu Húc khẽ vẫy tay đáp lại.

Hắn nhìn Vương Úc hỏi: Mấy ngày nay tình hình chiêu mộ thế nào.

Vương Úc gật đầu cười nói: Chúa công, tình hình không tệ.

Hiện tại, đã chiêu mộ được tổng cộng hơn ba ngàn người.

Lưu Húc gật đầu: Như vậy rất tốt.

Vất vả cho các vị rồi, có thấy Văn Tắc và Bá Ninh không.

Mãn Tư mã từ sớm đã đến canh giữ thành rồi.

Vương Úc đáp.

Chương 17

Ừm.

Nghe Mãn Sủng đã đi, Lưu Húc liền yên tâm.

Mãn Sủng người này, dưới trướng Tào Tháo cũng tham gia không ít trận chiến, có thể nói là chiến công hiển hách.

Càng là vào thời Tào Phi tại vị, được ban cho Giả tiết việt.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Mãn Sủng người này kiên nghị, có dũng có mưu.

Có một người như vậy trấn giữ tường thành, Trần Húc ngược lại không cần lo lắng chút nào.

Vương Úc lại tiếp tục trả lời: Còn về Vu Tư mã, đang dẫn tân binh chiêu mộ được luyện binh ở Đông giáo trường.

Ồ.

Văn Tắc đã bắt đầu diễn luyện tân binh rồi sao.

Lưu Húc cười nhạt nói, Nếu đã như vậy, vậy ta đi xem xem.

Xương Ấp là trị sở của Duyện Châu, nên vào những thời điểm đặc biệt, binh mã đóng quân sẽ tương đối nhiều.

Cũng vì lý do này, bốn phía thành Xương Ấp đều có một giáo trường.

So sánh mà nói, Đông giáo trường là nơi gần phủ Châu mục nhất.

Không bao lâu, thân vệ đã dắt ngựa Xích Ký đến.

Lưu Húc tay đặt lên mình ngựa Xích Ký, chân khẽ điểm một cái, người đã lật mình lên ngựa.

Lập tức thúc vào bụng ngựa, Xích Ký Mã tung bốn vó, phi nước đại về phía Đông giáo trường.

Khi Xích Ký Mã phi nước đại, bộ lông màu đỏ rực tung bay theo gió.

Con chiến mã màu đỏ rực, phối với thân hình cao lớn thẳng tắp của Lưu Húc, nhìn từ xa, quả thực uy phong lẫm lẫm.

Ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều di chuyển theo Lưu Húc.

Trên mặt họ, tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau khi Lưu Húc đi xa, bá tánh mới kinh hô thành tiếng.

Lưu Châu mục thật là uy phong.

Chiến mã thật thần tuấn.

Nếu ta có thể sở hữu một con bảo mã như vậy, ta dù chết cũng không hối tiếc.

Vương Úc và những người khác lúc này mới hoàn hồn.

Vương Quảng nói: Đại huynh, con Xích Ký Mã của chúa công, chẳng phải sớm đã không thể cưỡi được rồi sao.

Chuyện này ta cũng khá kinh ngạc.

Trước đây chưa từng thấy chúa công cưỡi nó, nhưng chiều tối hôm qua, chúa công đột nhiên cưỡi Xích Ký Mã phi ra ngoài.

Cũng không biết chúa công dùng cách gì mà khiến Xích Ký Mã hồi phục.

Vương Úc lập tức tán thưởng: Ta thấy con Xích Ký Mã kia, dường như trở nên thần tuấn hơn nhiều.

Tốc độ vừa rồi, còn nhanh hơn trước đây không ít.

Vương Quảng mặt đầy ghen tị nói: Xích Ký Mã là tuyệt thế danh câu, chiến mã của ta so với nó, quả thực không đáng nhìn.

Vương Quảng, đừng ghen tị nữa.

Loại tuyệt thế danh câu này, trên đời e là hiếm có.

Lão chúa công vì con bảo mã này, đã giúp Công Tôn Toản kìm chân giặc Hắc Sơn, khiến Công Tôn Toản đại phá giặc Hắc Sơn.

Mới đổi được một con bảo mã.

Cũng phải.

Bảo mã như vậy, cũng chỉ có người phong thái trác tuyệt như chúa công mới xứng sở hữu thôi.

Vương Quảng nói xong, ghé sát vào Vương Úc: Đại huynh, huynh kể cho ta nghe đi, hôm qua chúa công làm thế nào mà đại phát thần uy, chém chết Bào Tín kia.

Vương Úc trừng mắt nhìn Vương Quảng: Ta đã kể cho ngươi ba lần rồi, sao ngươi còn hỏi.

Mau đi chiêu mộ thêm binh mã, để sớm ngày giải trừ tai họa Khăn Vàng cho Duyện Châu chúng ta.

Vương Quảng đường đường là một võ tướng, nhưng bị đại ca văn quan Vương Úc trừng mắt một cái, liền ngoan ngoãn ngồi lại chỗ.

Công tác chiêu mộ lại tiếp tục vận hành.

Lưu Húc tự nhiên không biết những chuyện xảy ra sau lưng mình, dù có biết cũng sẽ không để tâm.

Tốc độ của Xích Ký Mã cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến Đông giáo trường.

Chưa đến cổng Đông giáo trường, đã nghe thấy từng trận tiếng hô

giết vang trời.

Vu Cấm đang luyện binh.

Lưu Húc thúc vào bụng ngựa, đến cổng Đông giáo trường.

Chỉ thấy trong giáo trường, mấy ngàn người đang xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Từng người đứng tấn, tay cầm trường thương, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Theo từng tiếng hô vang, trường thương liền đâm về phía trước.

Ở phía trước họ, Vu Cấm tay cầm trường thương đang làm động tác mẫu.

Thấy Lưu Húc, Vu Cấm vội vàng chạy ra.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Vu Cấm, nói: Văn Tắc phụ trách thao luyện binh sĩ, vất vả rồi.

Vu Cấm mặt lộ vẻ kích động, cúi người với Lưu Húc: Đa tạ chúa công khen ngợi, Vu Cấm hổ thẹn không dám nhận.

Lưu Húc một tay đỡ Vu Cấm dậy, mới cười nhạt nói: Thế nào, Văn Tắc, hiện tại chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người.

Vu Cấm chắp tay bẩm báo: Chúa công, sau khi Trình Dục điều đi năm trăm người, chúng ta có lính cũ một ngàn năm trăm người, tân binh ba ngàn người.

Cộng thêm một ngàn người được tuyển chọn từ hàng binh giặc Khăn Vàng, hiện tại chúng ta có tổng cộng năm ngàn năm trăm binh lực.

Không tệ.

Lưu Húc gật đầu.

Năm ngàn năm trăm người, nếu có thể hình thành chiến lực, đó cũng là một lực lượng không nhỏ.

Đây là đội quân nòng cốt để sau này chinh chiến thiên hạ, không thể qua loa được.

Ngay lập tức, hắn cười nhạt nói: Văn Tắc, diễn luyện tân binh có khó khăn gì không.

Vu Cấm liếc nhìn cây trường thương trong tay Lưu Húc, trên mặt lộ ra vài phần ngại ngùng.

Chúa công, thuộc hạ dùng là tam tiêm đao, đối với thương pháp lại không hiểu rõ lắm.

Không biết chúa công có thể thị phạm cho các binh sĩ vài chiêu không.

Lưu Húc nghe vậy gật đầu, cười nhạt nói: Cũng được.

Vu Cấm lần trước, đã tận mắt thấy Lưu Húc đại phát thần uy trên chiến trường.

Nghe Lưu Húc đồng ý, tự nhiên mừng như điên.

Lập tức, hắn cười sang sảng: Như vậy, đa tạ chúa công.

Ngay sau đó, hắn ba bước làm hai, đến trước mặt các binh sĩ.

Lớn tiếng nói: Sau đây xin mời chúa công thị phạm thương pháp cho chúng ta, mọi người hoan nghênh.

Giọng nói vừa dứt, các binh sĩ liền bắt đầu hô vang.

Ánh mắt nhìn Lưu Húc tràn đầy kính ý.

Nhất là những người mới nhập ngũ.

Họ đồng ý nhập ngũ, một phần nguyên nhân là vì một thăng gạo kia, nhưng quan trọng hơn là vì Lưu Húc.

Lưu Húc là Châu mục Duyện Châu, lần đó đại phát thần uy đại phá giặc Khăn Vàng, đã cho họ thấy hy vọng.

Lưu Húc cười nhạt.

Trong lòng suy nghĩ một chút, liền có chủ ý.

Đối với binh sĩ, quan trọng nhất chính là phối hợp.

Thương pháp của họ không cần quá phức tạp, nhưng nhất định phải thực dụng.

Thương pháp phức tạp hắn không giỏi, nhưng nếu là thương pháp đơn giản, hắn là giỏi nhất.

Dù sao, hắn có sức mạnh.

Ngay lập tức, Lưu Húc bước lên vài bước, đến trước mặt mọi người.

Hắn cười nhạt với mọi người: Ta, chính là Châu mục Duyện Châu Lưu Húc.

Rất vui được gặp các ngươi.

Một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên.

Trong đám người, Từ Nhị Cẩu vỗ tay điên cuồng nhất.

Hắn là người vỗ tay vang nhất trong tất cả.

Lúc này lòng bàn tay hắn đã đỏ rực, nhưng dường như không cảm thấy gì.

Sau khi thấy Lưu Húc, tâm trạng hắn vô cùng kích động.

Sau khi nhập ngũ, Từ Nhị Cẩu mang một thăng gạo kia về nhà.

Mẹ hắn cuối cùng cũng được ăn no.

Mấy ngày nay, sức khỏe mẹ hắn ngày một tốt lên, xem ra sắp khỏi bệnh, làm sao hắn không vui cho được.

Có thể nói, một thăng gạo nhận được lúc nhập ngũ đã cứu mạng mẹ hắn.

Cũng vì vậy, người mà hắn cảm kích nhất lúc này, chính là chúa công Lưu Húc.

Lưu Húc lướt mắt qua từng người.

Mới nói: Các binh sĩ, các ngươi bây giờ là binh sĩ của Duyện Châu ta, sau này, mỗi người đều sẽ chiến đấu vì Duyện Châu.

Các ngươi, sẽ gánh vác trọng trách bảo vệ người thân, bạn bè, đồng bào.

Hy vọng các ngươi có thể theo Vu Tư mã chăm chỉ rèn luyện, cố gắng sớm ngày đặt chân lên chiến trường.

Các binh sĩ, nào đã từng nghe những lời như vậy.

Từng người kích động vỗ tay.

Tiếng vỗ tay kéo dài, mãi không dứt.

Lưu Húc thấy Từ Nhị Cẩu trong đám người.

Không phải hắn mắt tinh, mà thực sự là vì Từ Nhị Cẩu vỗ tay quá hăng.

Thêm vào đó, Từ Nhị Cẩu là người đầu tiên hưởng ứng việc tòng quân.

Cho nên, hắn đối với Từ Nhị Cẩu cũng có chút ấn tượng.

Ngay lập tức, hắn gật đầu với Từ Nhị Cẩu.

Từ Nhị Cẩu chỉ cảm thấy máu nóng dâng trào.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, đường đường Lưu

Châu mục lại gật đầu ra hiệu với hắn.

Đây là vinh dự lớn biết bao.

Cũng vì vậy, hắn vỗ tay càng hăng hơn.

Lưu Húc có chút lo lắng.

Nếu cứ vỗ tay như vậy, Từ Nhị Cẩu này, e là không nhấc nổi thương nữa.

Nếu vậy, thì luyện thương thế nào.

Nghĩ vậy, hắn đưa tay ra, ấn xuống.

Tiếng vỗ tay đột ngột dừng lại.

Lưu Húc mới cười nhạt nói: Các binh sĩ, sự nhiệt tình của các ngươi, khiến bản châu mục cảm động.

Sau đây, ta sẽ đích thân biểu diễn thương pháp cho mọi người.

Chúng nhân nghe vậy, từng người đều trợn tròn mắt, chăm chú nhìn Lưu Húc.

Uy lực thương pháp của Lưu Châu mục, nhiều người đã được chứng kiến.

Dù chưa được chứng kiến, cũng đã nghe người xung quanh kể lại.

Trong trận đại chiến với giặc Khăn Vàng Thanh Châu, Lưu Châu mục bằng cây trường thương trong tay, đã liên tiếp hất bay bốn đại tướng của giặc Khăn Vàng.

Càng là một thương, liền trực tiếp hất thủ lĩnh giặc Khăn Vàng là Cảnh Lăng xuống ngựa.

Bây giờ, Lưu Châu mục muốn đích thân dạy thương pháp, tự nhiên từng người đều hưng phấn dị thường.

Lưu Húc khẽ nhấc cây trường thương trong tay lên, nói: Trên

chiến trường, lúc hai quân đối đầu, chúng ta không cần thương pháp quá rườm rà.

Điều chúng ta cần nhất bây giờ, là nắm vững mấy cách dùng cơ bản của thương pháp.

Đầu tiên là chiêu đâm thương.

Tuy chỉ là chiêu đâm thương cơ bản nhất, nhưng nếu dùng tốt, uy lực của nó cũng không hề tầm thường.

Lúc luyện thương, chúng ta có thể vừa hô nhẹ, vừa luyện tập.

Hắn rung cây trường thương trong tay, một đóa thương hoa tùy theo đó xuất hiện.

Mới tiếp tục nói: Lúc đâm thương phải chú ý, thân thương phải áp sát vào eo các ngươi, phải làm cho người và thương hợp thành một thể.

Sau đó, trường thương sẽ do thân thể các ngươi kéo theo, từ bên cạnh thân thể các ngươi đâm ra.

Trong lúc nói, cây trường thương trong tay hắn, mạnh mẽ đâm về phía trước.

Theo một thương đâm ra, một tiếng rít nhọn hoắt vang lên.

Ầm.

Trường thương không chút trở ngại, đâm thẳng xuyên qua cọc gỗ, nửa cây trường thương đã lộ ra ở phía bên kia cọc gỗ.

Những người có mặt, tất cả đều kinh hãi.

Ngay cả Vu Cấm, cũng trong lòng lạnh toát.

Một thương vừa rồi, tuy chỉ là chiêu thức cơ bản của thương pháp, nhưng uy lực của một thương đó e là người bình thường không

thể địch nổi.

Hôm qua ở sau lưng chúa công, đối với uy lực thương pháp của chúa công, hắn hiểu không sâu.

Mãi đến lúc này, mới thực sự cảm nhận được uy lực trong thương pháp của chúa công.

Chỉ bằng một thương vừa rồi của chúa công, hắn căn bản không thể đối phó được.

Chương 18

Hắn tưởng tượng nếu mình ở đối diện chúa công, nên ứng đối thế nào.

Nghĩ vậy, trán hắn rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Lưu Húc giải thích từng chiêu thức cơ bản của thương pháp.

Cuối cùng, nói đến chiêu bổ thương.

Hắn cười nhạt nói: Về phần bổ thương, thực ra cũng khá đơn giản.

Chúng ta nhấc gối, hai tay giơ thương lên trên, khi gối hạ xuống, trường thương từ trên xuống dưới hung hăng bổ ra Trong lúc nói, cây trường thương trong tay hắn mạnh mẽ bổ về phía trước Vút.

Một tiếng rít nhọn vang lên.

Ngay sau đó, trường thương mang theo khí thế vô song đập xuống mặt đất.

Ầm Mặt đất nứt toác, đá vụn bắn ra tứ phía.

Kinh ngạc.

Tất cả mọi người có mặt, đều bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh tại chỗ.

Họ ngây ngốc nhìn mặt đất trước mắt.

Trên mặt đất, xuất hiện một cái hố sâu.

Cái hố sâu này, có hình dài, sâu hơn một thước.

Hình dạng đó, rõ ràng tương tự như cây trường thương trong tay chúa công.

Vu Cấm chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Lúc này, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

Đây, đây là chiêu bổ thương sao.

Một thương bổ xuống, căn bản không có cách nào chống đỡ.

Lưu Húc thu cây trường thương tinh thiết lại, ánh mắt hắn lướt qua mọi người.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của đám binh sĩ, hắn mới cười nhạt.

Các binh sĩ, chỉ cần chăm chỉ diễn luyện, sẽ có một ngày, các ngươi cũng sẽ như bản châu mục, mỗi một thương đều sẽ có uy lực lớn như vậy.

Kích động.

Tất cả binh sĩ đều bắt đầu kích động.

Từng người ánh mắt nóng rực nhìn Lưu Húc, lại không ngừng nhìn cái hố sâu trên mặt đất.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Vu Cấm, tất cả binh sĩ đều bắt đầu diễn luyện thương pháp.

Vẻ mặt họ, tràn đầy sự nghiêm túc.

Cùng với một tiếng hô vang, sẽ có một thương đâm ra.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, đi dạo quanh giáo trường.

Thấy có người đâm không đúng vị trí, hắn sẽ tiến lên chỉ điểm một phen.

Mãi đến khi đi hết một vòng, thỏa mãn cơn ghiền làm giáo quan, hắn mới bước ra ngoài.

Các binh sĩ từng người đều mang theo ánh mắt kính ý nhìn hắn.

Ngay cả Vu Cấm, cũng nhìn Lưu Húc bằng ánh mắt tôn kính.

Một vị chúa công có thể đích thân chỉ điểm binh sĩ luyện thương pháp như vậy, thực sự quá ít.

Những ngày tiếp theo, Lưu Húc mỗi ngày đều đến giáo trường, dẫn dắt binh sĩ diễn luyện một phen.

Vào lúc này, hắn cũng sẽ diễn luyện thương pháp của mình.

Bốn ngày thời gian, chớp mắt đã qua.

Lưu Húc thấy thời gian đã gần đến, liền đi về phía tiệm rèn ở phía nam thành.

Vừa mới đến gần.

Trong tiệm rèn, từ xa, Âu Sung đã thấy Lưu Húc.

Hắn hét lớn vào trong tiệm rèn: Phụ thân, Lưu Châu mục đến rồi.

Giọng nói vừa dứt, hắn liền chạy ra đón Lưu Húc.

Chủ động đến trước mặt Lưu Húc, cúi sâu một cái nói: Lưu Châu mục đại giá quang lâm, Âu Sung có lỗi không đón từ xa, mong ngài thứ tội.

Lưu Húc cười nhạt nói: Không sao.

Âu Sung, không biết cây trường thương của ta thế nào rồi.

Lưu Châu mục cứ yên tâm.

Âu Sung cười sang sảng, Sau bốn ngày đêm rèn gấp, cây trường thương mà Lưu Châu mục muốn, đã được chế tạo xong rồi.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy mừng rỡ.

Lập tức xuống ngựa nói: Dẫn ta đi xem.

Lúc này, Âu Trạm từ bên trong đi ra.

Cười lớn đón lên, chắp tay với Lưu Húc: Lưu Châu mục đại giá quang lâm, Âu mỗ có lễ.

Lưu Húc cũng chắp tay đáp: Âu đại sư khách khí rồi.

Không biết cây trường thương của ta, đã chế tạo xong chưa.

Âu Trạm đưa một ngón tay ra chỉ: Lưu Châu mục xem.

Giọng nói vừa dứt, từ trong tiệm rèn, bốn người khiêng một cây trường thương, cẩn thận đi ra.

Mỗi người thân hình đều cường tráng, đặc biệt là cơ bắp ở cánh tay rất phát triển.

Hiển nhiên, bốn người này cũng là người của Âu gia.

Chỉ là, Lưu Húc không quan tâm những điều này.

Lúc này, trong mắt hắn chỉ có cây trường thương mà bốn người đang khiêng.

Chỉ nghe Âu Trạm cười sang sảng: Không giấu gì Lưu Châu mục, thực ra, Bá Vương thương của Tây Sở Bá Vương cũng là do tiên tổ ta chế tạo.

Cây trường thương trước mắt này, là ta đã cải tiến trên cơ sở của Bá Vương thương.

So với Bá Vương thương của Hạng Vương, cây trường thương này càng thêm uy phong, càng thêm bá khí, cũng càng thêm sắc bén.

Bá Vương thương của Hạng Vương chỉ nặng một trăm hai mươi chín cân, nhưng cây trường thương này của ngài lại nặng đến một ngàn sáu trăm cân.

Bá Vương thương của Hạng Vương dài một trượng ba thước bảy tấc, nhưng cây trường thương này của ngài dài một trượng ba thước chín tấc.

Mũi thương của cây trường thương này là do vẫn thiết trộn với hoàng kim chế tạo.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Bước lên một bước, một tay nhấc cây trường thương lên.

Chúng nhân đồng loạt kinh hô.

Bốn người khiêng còn thấy khá vất vả, nhưng không ngờ, Lưu Húc lại dễ dàng nhấc nó lên tay như vậy.

Đây, đây có phải là người không.

E là quái vật hình người thì có.

Lưu Húc tự nhiên không để ý những điều này, trường thương trong tay rung lên, một đóa thương hoa tùy theo đó xuất hiện.

Chúng nhân không khỏi kinh hãi.

Trọng lượng của cây trường thương này thực sự quá khủng bố, nếu lỡ va phải, cái mạng nhỏ này e là không giữ được.

Lưu Húc một tay cầm trường thương, đi mấy bước đến khoảng đất trống bên ngoài.

Hắn cẩn thận quan sát cây trường thương, trên thân thương có những đường vân.

Những đường vân này, là để dễ cầm, không bị trượt tay.

Đầu thương có màu vàng kim.

Điều này, phần lớn là do đã thêm hoàng kim vào trong vẫn thiết.

Trên mũi thương, ẩn hiện ánh sáng lạnh lẽo.

Lưu Húc càng nhìn càng thích, hứng thú cũng bị cây trường thương này khơi dậy.

Lập tức, hắn cầm trường thương bắt đầu diễn luyện.

Trong chốc lát, trên khoảng đất trống trước tiệm rèn, từng đạo hàn quang lóe lên.

Bụi đất, đá vụn cũng theo đó bay lên.

Lưu Húc múa đến hứng khởi, hét lớn một tiếng, một chiêu bổ thương được sử dụng.

Ầm.

Trong chốc lát, mặt đất rung chuyển.

Tấm đá xanh vốn có, hoàn toàn hóa thành mảnh vụn, bay về bốn phía.

Bành, bành Một loạt tiếng động vang lên.

Những mảnh đá vụn đó va vào tiệm rèn, phát ra một trận tiếng nổ lớn.

Lúc này, những người khác đều đã trốn vào trong tiệm rèn.

Từng người trốn sau cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Đợi Lưu Húc ngừng diễn luyện, họ mới dám từ trong tiệm rèn đi ra.

Nhìn mặt đất hỗn độn, họ kinh hãi không thể tả.

Đặc biệt là nơi mà chiêu bổ thương cuối cùng của Lưu Húc vừa đánh trúng, nơi đó xuất hiện một cái hố sâu.

Nhìn cái hố sâu kia, dài hơn một trượng, sâu hơn một thước.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, căn bản không ai tin, cái hố sâu trước mắt, là dấu vết do một thương để lại.

Lúc này, ánh mắt họ nhìn Lưu Húc, tràn đầy kính phục.

Trong thời loạn thế, thực lực là trên hết.

Dũng mãnh như vậy, e là ngay cả đệ nhất võ tướng Đại Kinh là

Lữ Bố, cũng không phải là đối thủ.

Trong ánh mắt Âu Trạm, tràn đầy kinh hỉ.

Vốn dĩ ông ta đã nghĩ Lưu Húc rất mạnh.

Nhưng không ngờ, Lưu Húc còn mạnh hơn ông ta tưởng tượng rất nhiều.

Trong lòng, ông ta âm thầm hạ quyết tâm.

Lưu Húc một tay cầm trường thương, quay lại tiệm rèn.

Hắn cười nhạt nói: Tốt.

Rất tốt.

Âu đại sư quả không hổ là hậu nhân của Âu Dã Tử, một tay chế tạo binh khí, e là cả Đại Kinh không ai sánh bằng.

Âu Trạm liên tục cười nói: Được Lưu Châu mục khen ngợi như vậy, Âu Trạm dù chết cũng không hối tiếc.

Lưu Húc cười nhạt: Âu đại sư, không biết thương này đã có tên chưa.

Thương vừa mới chế tạo xong, vẫn chưa đặt tên.

Lưu Châu mục cứ theo ý mình, tùy ý đặt tên.

Âu Trạm vuốt râu cười nói.

Lưu Húc tay trái nhẹ nhàng vuốt thân thương: Đã được cải tiến trên cơ sở của Bá Vương thương, mạnh hơn Bá Vương thương, vậy thì lấy Hình Thiên làm tên.

Tốt.

Rất tốt.

Âu Trạm cũng vỗ tay cười lớn, Như vậy, trong phổ chế tạo binh khí của Âu gia ta, lại thêm một cây tuyệt thế thần binh.

Hắn ra hiệu cho Âu Sung bên cạnh.

Âu Sung vội vàng chạy vào trong tiệm rèn.

Không lâu sau, Âu Sung tay cầm một hộp kiếm bằng gỗ đi ra.

Âu Trạm bước lên, từ tay Âu Sung, cẩn thận nhận lấy hộp kiếm.

Mới nói: Lưu Châu mục, thương Hình Thiên tuy tốt, nhưng lúc cận chiến lại có chút bất tiện.

Chúng ta đã chuẩn bị một thanh bảo kiếm cho Lưu Châu mục, muốn tặng cho ngài.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy mừng rỡ.

Nhìn kỹ lại.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt hắn, là một hộp kiếm bằng gỗ.

Trên hộp kiếm này có hoa văn hình rồng, trông vô cùng cổ kính.

Lưu Húc âm thầm khen ngợi.

Chỉ là một cái hộp gỗ đựng kiếm mà thôi, lại cũng tinh xảo đến vậy.

Âu Trạm cẩn thận mở hộp gỗ ra, lộ ra thanh trường kiếm bên trong.

Lưu Húc không khỏi bị nó hấp dẫn.

Một thanh trường kiếm toàn thân đen tuyền.

Nhìn nó, Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Chương 19

Hắn đưa tay ra, liền cầm lấy thanh trường kiếm.

Ngay sau đó, tay hắn hơi dùng sức, trong tiếng keng vang lên, trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Lưu Húc quan sát thân kiếm, phát hiện thanh trường kiếm trước mắt này ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh.

Không cần nhìn kỹ, cũng có thể cảm nhận được sự sắc bén.

Nhưng kỳ lạ là, khi hắn nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm này, lại không hề cảm nhận được một chút sát khí nào từ nó.

Ngay cả một người không hiểu kiếm, cũng biết đây là một thanh bảo kiếm hiếm có trên đời.

Lưu Húc cầm thanh trường kiếm trong tay, nhìn cái tạ đá bên cạnh.

Ba bước làm hai, hắn đến trước tạ đá.

Ngay sau đó, một kiếm chém xuống.

Keng.

Tạ đá trước mắt ứng thanh mà nứt, hoàn toàn vỡ thành hai nửa.

Mặt cắt, giống như được mài giũa, nhẵn bóng.

Lưu Húc không khỏi ngẩn người.

Lúc chém tạ đá, hắn gần như không cảm nhận được lực cản từ trường kiếm.

Sao có thể.

Hắn đặt thanh trường kiếm toàn thân đen tuyền trong tay, cẩn thận

quan sát.

Sau đó, mới ngẩng đầu, hỏi Âu Trạm: Âu đại sư, không biết thanh kiếm này, tên là gì.

Chỉ là, hắn phát hiện, mấy người nhà họ Âu trước mắt đều ngẩn người tại chỗ.

Từng người, đều một mặt kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc trong lòng không rõ, nhưng ngay sau đó, trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ, bị ta dọa sợ rồi sao.

Ai.

Hắn khẽ than một tiếng, mới gọi: Âu đại sư.

A.

Lưu Húc gọi đến ba tiếng, Âu Trạm mới cuối cùng phản ứng lại.

Thấy Lưu Húc vẫn luôn nhìn mình, ông ta ngại ngùng nói: Lưu Châu mục, tại hạ thất lễ rồi.

Lúc này, mấy người sau lưng cũng hoàn hồn, ánh mắt nhìn Lưu Húc, mang theo vài phần không thể tin nổi.

Lưu Húc không nói nhiều, chỉ nhìn Âu Trạm: Âu đại sư, ta thấy thanh kiếm này khá sắc bén, không biết tên là gì.

Âu Trạm trịnh trọng nói: Kiếm này tên là Trạm Lư, là do tiên tổ Âu Dã Tử của Âu gia ta rèn.

Kiếm Trạm Lư, thì ra là vậy.

Lưu Húc gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, tim hắn liền đập thót một cái.

Kiếm Trạm Lư.

Do Âu Dã Tử rèn.

Vậy chẳng phải, thanh kiếm này, là tác phẩm đắc ý của đại sư rèn kiếm Âu Dã Tử, đứng đầu trong năm đại danh kiếm cái thế sao.

Điều này, không thể nào.

Hắn cẩn thận quan sát thanh bảo kiếm trong tay.

Sau một hồi quan sát, đồng tử hắn mạnh mẽ co lại.

Tại chuôi kiếm của thanh trường kiếm này, khắc hai chữ nhỏ: Trạm Lư.

Thật sự là kiếm Trạm Lư.

Lưu Húc múa kiếm Trạm Lư trong tay, chỉ cảm thấy vô cùng thuận tay.

Tuyệt thế danh kiếm như vậy, đã ở trong tay hắn, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Lập tức, Lưu Húc cười nói: Kiếm Trạm Lư quả nhiên là một thanh kiếm tốt.

Như vậy, ta xin nhận ý tốt của Âu đại sư.

Trong lúc nói, hắn chắp tay với Âu Trạm.

Ngay sau đó thu kiếm vào vỏ, xoay người định rời đi.

Đùa à.

Loại danh kiếm cái thế này, đã đụng phải, chắc chắn phải lấy.

Vạn nhất người nhà họ Âu hối hận, muốn thu hồi, chẳng phải phiền phức sao.

Đi sớm là tốt nhất.

Thấy Lưu Húc rời đi, tất cả người nhà họ Âu đều ngây người.

Điều này, cũng quá quyết đoán rồi đi.

Âu Trạm không khỏi sững sờ.

Chẳng lẽ, Lưu Châu mục, biết ta có việc muốn nhờ. biến tướng từ chối rồi sao.

Không được.

Khó khăn lắm mới tìm được minh chủ đương thời, không thể để Lưu Châu mục chạy mất.

Lập tức, khu Trạm đưa tay ra, gọi: Lưu Châu mục xin dừng bước.

Lưu Húc giả vờ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía ngựa Xích Ký.

Bước chân đó, còn nhanh hơn.

Mắt thấy Lưu Húc đã đến trước ngựa Xích Ký, sắp lật mình lên ngựa, Âu Trạm sốt ruột.

Nhanh chân mấy bước, chặn trước mặt Lưu Húc.

Mới cúi sâu một cái với Lưu Húc: Lưu Châu mục xin dừng bước.

Lưu Húc thấy Âu Trạm đã đến trước mặt mình, liền dừng bước.

Nhưng lại nghĩ: với sức mạnh của mình bây giờ, muốn đi, người nhà họ Âu cũng không cản được.

Hơn nữa, bảo kiếm đã ở trong tay, người nhà họ Âu có thể cướp lại được sao.

Lập tức, Lưu Húc yên tâm.

Mới ho nhẹ một tiếng, chỉnh trang lại nhìn Âu Trạm: Âu đại sư, có việc gì sao.

Lưu Châu mục, Âu Trạm có việc muốn nhờ, xin Lưu Châu mục nhất định phải đồng ý.

Âu Trạm vừa nói, vừa chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc thấy Âu Trạm không phải muốn lấy lại bảo kiếm Trạm Lư, liền gật đầu cười nhạt: Âu đại sư có lời gì, cứ nói thẳng.

Âu Trạm chỉnh lại y phục, mới cung kính nói: Lưu Châu mục, Âu gia chúng ta xin đầu quân dưới trướng ngài, xin ngài chấp thuận.

Vừa nói, ông ta vừa cúi sâu một lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc có chút ngơ ngác.

Mạch não của Âu Trạm thế nào vậy.

Sao tự dưng lại biến thành đầu quân rồi.

Hắn có chút không hiểu.

Lại nghe sau lưng hắn, tất cả người nhà họ Âu đều lớn tiếng nói: Xin Lưu Châu mục chấp thuận.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tất cả người nhà họ Âu đều cúi sâu một cái với hắn.

Mặc dù không hiểu ý đồ của người nhà họ Âu, nhưng nếu thật sự có thể thu Âu gia dưới trướng, đối với hắn cũng có lợi không nhỏ.

Ít nhất, sau này binh khí quân đội cần, căn bản không cần lo.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc bước lên một bước, đỡ Âu Trạm dậy.

Mới thản nhiên nói: Âu gia đầu quân dưới trướng bản châu mục, cũng không phải không được.

Nhưng có một điều, Âu gia không được nhân đó mà hoành hành ngang ngược, có làm được không.

Vốn dĩ nghe Lưu Húc có điều kiện, Âu Trạm trong lòng có vài phần lo lắng.

Nhưng lúc này nghe Lưu Húc nói xong, ông ta hoàn toàn yên tâm.

Vỗ ngực nói: Chúa công yên tâm.

Âu gia chúng ta từ trước đến nay, đều lấy việc rèn binh khí để mưu sinh.

Tuyệt đối sẽ không hoành hành ngang ngược.

Lưu Húc gật đầu: Như vậy, bản châu mục liền thu nhận các ngươi.

Âu Trạm mừng rỡ.

Lập tức cúi sâu một cái: Đa tạ chúa công.

Tất cả người nhà họ Âu, đều cúi sâu một cái: Đa tạ chúa công.

Lưu Húc cười nhạt nói: Như vậy, binh khí của bản châu mục sau này, liền phải phiền các vị rồi.

Chúa công, việc này cứ giao cho ta là được.

Âu Trạm vỗ ngực cam đoan, Âu gia chúng ta không có bản lĩnh gì khác, nhưng nếu bàn về rèn binh khí, e là cả Đại Kinh, cũng ít ai có thể so sánh được với ta.

Lưu Húc cười vỗ vỗ vai Âu Trạm: Như vậy, có lao Âu đại sư rồi.

Cảm nhận được sự tin tưởng của Lưu Húc, Âu Trạm khá cảm động.

Lập tức cúi người hành lễ: Chúa công.

Lúc này, một thân vệ từ xa, cưỡi ngựa nhanh đến.

Đến trước mặt Lưu Húc, lập tức xuống ngựa: Chúa công, có thiên sứ từ Trường An đến.

Ừm.

Thái giám đến sao.

Lưu Húc hỏi.

Thân vệ gật đầu: Đúng vậy.

Có thiên sứ mang theo thánh chỉ đến, muốn phong hầu cho chúa công.

Phong hầu.

Nhanh vậy sao.

Lưu Húc trong lòng mừng như điên, nhưng mặt vẫn thản nhiên: Đến cũng khá nhanh.

Thôi được, vậy bản châu mục đi xem xem.

Trong lúc nói, hắn lật mình lên ngựa Xích Ký, mới vẫy tay với Âu Trạm: Âu đại sư, cụ thể muốn rèn những binh khí nào, ta sẽ để Vương Úc liên hệ với ngài.

Âu Trạm lập tức chắp tay, hơi cúi người: Cung tiễn chúa công.

Tất cả người nhà họ Âu, cũng đồng loạt cúi người thi lễ: Cung tiễn chúa công.

Lưu Húc thúc vào con Xích Ký Mã dưới háng.

Xích Ký Mã hí một tiếng, ngay sau đó tung bốn vó, lao nhanh về phía phủ Châu mục.

Nhìn bóng lưng xa dần của Lưu Húc, người nhà họ Âu từng người kích động không thể tự kiềm chế.

Âu Trạm cười sang sảng: Tìm được rồi.

Cuối cùng cũng tìm được rồi.

Âu Sung ghé sát vào Âu Trạm, nói: Phụ thân, tổ tiên không phải có nói, kiếm Trạm Lư không phải kiếm tầm thường, không thể dễ dàng rút ra sao.

Tại sao chúa công, lại dễ dàng rút ra như vậy.

Âu Trạm vuốt râu tán thưởng: Không sai.

Tổ tiên có nói, kiếm Trạm Lư có linh tính, có thể nhận biết minh quân.

Còn về tại sao chúa công có thể khiến kiếm Trạm Lư ra khỏi vỏ, nguyên nhân cũng đơn giản.

Bởi vì chúa công, là một vị minh quân.

Lúc cuối cùng, ông ta hạ thấp giọng.

Nhưng sự kích động trong lời nói, lại không thể che giấu.

Lưu Húc cưỡi Xích Ký Mã, chẳng mấy chốc đã đến trước phủ Châu mục.

Từ xa, đã thấy, có hai tiểu hoàng môn đang đứng ở cổng phủ Châu mục.

Trần Cung, đang ở bên cạnh tiếp đón.

Trong tay một tiểu hoàng môn, đang cầm một cuộn trục màu vàng.

Đó, hẳn là thánh chỉ rồi.

Lưu Húc xuống ngựa, đến trước mặt hai vị thái giám, chắp tay với hai người: Gặp qua hai vị thiên sứ.

Hai tiểu hoàng môn vội vàng đáp lại: Vạn lần không dám nhận đại lễ như vậy của Lưu Châu mục.

Lưu Châu mục, hay là, chúng ta tuyên đọc thánh chỉ trước nhé.

Lưu Húc lập tức hơi cúi người.

Sau khi tiểu hoàng môn tuyên đọc, Lưu Húc mới hiểu ra.

Thì ra, hắn được phong làm Phấn Uy tướng quân, sắc phong làm Ung Hương Hầu.

Nhận thánh chỉ từ tay tiểu hoàng môn, khóe miệng Lưu Húc lộ ra

một tia cười.

Phong hầu rồi.

Hương Hầu.

Cảm giác này, khá không tệ.

Hệ thống tước vị của Đông Kinh, thực ra là kế thừa từ Tây Kinh.

Hầu gia được chia làm Đình hầu, Hương hầu, Huyện hầu ba loại.

Ung Hương Hầu này, là tồn tại chỉ sau Huyện hầu trong các loại Hầu gia.

Trần Cung lần lượt tiến lên, chúc mừng: Chúc mừng chúa công.

Hạ hỉ chúa công.

Các thân vệ cũng đồng loạt tiến lên, chúc mừng: Chúc mừng chúa công.

Hạ hỉ chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Các vị mau đứng dậy.

Ngay sau đó, hắn ho nhẹ một tiếng.

Hai vị thiên sứ đường xa đến đây, một đường vất vả, xin ở lại Duyện Châu ta nghỉ ngơi mấy ngày.

Vương Úc bước lên, từ trong tay áo lấy ra bạc, thưởng cho hai vị tiểu hoàng môn.

Hai vị tiểu hoàng môn tự nhiên một phen cảm kích.

Lưu Húc nhìn thấy, chỉ cảm thấy trong lòng buồn cười.

Chương 20

Hắn tự nhiên sẽ không vì hai miếng bạc vụn, mà khiến tiểu hoàng môn mất mặt.

Lập tức, Lưu Húc cười nhạt, phân phó: Văn Khanh, hai vị thiên sứ một đường vất vả, phải chiêu đãi cho tốt.

Vâng.

Vương Úc đáp một tiếng, liền dẫn hai vị tiểu hoàng môn đi.

Trần Cung đến bên cạnh Lưu Húc, mặt mang ý cười: Chúc mừng chúa công vinh thăng.

Lưu Húc trong lòng đắc ý, nhưng mặt vẫn tỏ ra thản nhiên.

Nhưng ngay sau đó, hắn nói: Ta được sắc phong làm Ung Hương Hầu, vậy chẳng phải, đất phong của ta ở Ung Hương.

Chỉ không biết, Ung Hương đó rốt cuộc ở đâu.

Không phải ở Xương Ấp của ta sao.

Không phải.

Trần Cung ghé lại gần hơn, nói: Chúa công, Ung Hương đó ở huyện Yến, quận Đông.

Đông Quận.

Lưu Húc trong lòng mạnh mẽ nhảy một cái.

Hiện tại Thái thú Đông Quận là Tào Tháo, chẳng phải, đất phong của hắn ở dưới trướng Tào Tháo sao.

Có chút thú vị rồi đây.

Chúa công, hành động này của Đổng Trác, chẳng qua là để khơi

mào tranh chấp giữa chúa công và Tào Tháo mà thôi.

Trần Húc trong lòng thầm nói một tiếng: quả nhiên.

Đổng Trác, cũng không phải thứ tốt lành gì.

Hắn hỏi: Không biết Tào Tháo kia, hiện tại là tước vị gì.

Trần Cung lắc đầu: Tào Tháo hiện tại không có tước vị gì.

Điều này, khá không tệ.

Không chỉ ở quan vị áp Tào Tháo một bậc, làm cấp trên của Tào Tháo.

Mà bây giờ ở tước vị, cũng áp Tào Tháo một bậc, cảm giác này, khá không tệ.

Hắn có thể tưởng tượng, sau khi Tào Tháo biết tin này, e là sẽ tức nổ phổi.

Lập tức, hắn cười nhạt: Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Chỉ cần bản thân ta mạnh, liền không cần e ngại Tào Tháo.

Hắn một tay kéo lấy cánh tay Trần Cung: Công Đài, theo bản hầu vào trong mật đàm.

Hai người đi vào phủ Châu mục, ngồi xuống.

Lưu Húc mới cười nhạt: Việc cấp bách của chúng ta bây giờ, là giải quyết giặc Khăn Vàng trong địa phận Duyện Châu.

Chỉ có hoàn toàn nắm Duyện Châu trong tay, Duyện Châu mục ta mới danh chính ngôn thuận.

Chúa công nói rất phải.

Chỉ là bây giờ giặc Khăn Vàng thế lớn, muốn hạ gục, e là khá không dễ.

Trần Cung trầm ngâm một lát: Chúa công, ta nguyện thay chúa

công đến Trần Lưu, Tế Âm hai quận, thuyết phục họ xuất binh.

Lưu Húc hơi nhíu mày: Chỉ là Trương Mạc ở Trần Lưu quan hệ với Tào Tháo rất tốt.

Muốn thuyết phục, e là khó.

Trần Cung cũng gật đầu: Không sai.

Từ trước đến nay, Trương Mạc đều tương trợ Tào Tháo.

Lần này tuy Trương Mạc không đích thân ra mặt, nhưng ngầm, Trương Mạc cũng tán đồng Tào Tháo lên ngôi Duyện Châu mục.

Ta lần này đến đó, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thử một lần.

Nếu Trương Mạc có thể phái binh mã là tốt nhất.

Nếu Trương Mạc không muốn phái binh mã, ta cũng không có cách nào.

Lưu Húc gật đầu.

Lúc này, hắn đang nghĩ đến một chuyện khác.

Đại tướng dưới trướng Tào Tháo là Điển Vi, là người Kỷ Ngô, Trần Lưu, lúc đầu, chính là dưới trướng Trương Mạc.

Chỉ không biết, bây giờ Điển Vi đã gia nhập dưới trướng Tào Tháo chưa.

Điển Vi là người thế nào.

Nói thế này đi.

Lữ Bố là đệ nhất kỵ chiến thời Hán mạt, Điển Vi thì xứng đáng, đệ nhất bộ chiến thời Hán mạt.

Đương nhiên, những điều này đều có một tiền đề, trừ Lưu Húc ra.

Bây giờ Lưu Húc đã đến Hán mạt, những cái kỵ chiến bộ chiến này, cũng không cần phân biệt rõ ràng như vậy.

Cái danh đệ nhất, cứ thế mà nhận hết là được.

Hắn nhìn Trần Cung, hỏi: Công Đài, có từng thấy một người tên Điển Vi ở bên cạnh Tào Tháo không.

Điển Vi.

Trần Cung mặt mang vẻ không hiểu.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Điển Vi, là người Trần Lưu, tướng mạo khôi ngô, sức tay kinh người.

Giỏi dùng một đôi song kích, càng có dũng vạn phu bất đương.

Trần Cung nghe vậy, không khỏi sắc mặt biến đổi.

Nhân vật như vậy, nếu thật sự ở dưới trướng Tào Tháo, vậy thì phiền phức rồi.

Hắn nhíu mày suy nghĩ một hồi, mới lắc đầu: Chúa công, ta ở bên Tào Tháo, chưa từng nghe đến nhân vật nào tên Điển Vi.

Không có sao.

Lưu Húc âm thầm suy nghĩ, lẩm bẩm: Nếu bên Tào Tháo không có, vậy phần lớn là ở bên Trương Mạc rồi.

Điển Vi ở dưới trướng Trương Mạc, vẫn luôn không được trọng dụng.

Nếu như vậy, thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Nghĩ vậy, hắn nhìn Trần Cung: Công Đài, lần này, bên Trương Mạc ở Trần Lưu liền do bản hầu đích thân đi.

Còn về Công Đài, thì đến quận Tế Âm.

Giặc Khăn Vàng Thanh Châu đang rình rập, chúng ta làm vậy cũng có thể tranh thủ chút thời gian.

Vâng.

Trần Cung cúi người đáp.

Nhưng ngay sau đó, liền hỏi: Chúa công lần này đến Trần Lưu, là vì Điển Vi kia sao.

Lưu Húc cũng không giấu giếm, gật đầu: Không sai.

Điển Vi người này, có dũng vạn phu bất đương.

Nếu có thể chiêu mộ dưới trướng, đối với ta cũng là một phần trợ lực.

Trần Cung thở dài: Điển Vi dũng mãnh như vậy, e là Trương Mạc, sẽ không dễ dàng để Điển Vi rời đi.

Không sao.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Bản hầu tự có cách.

Lập tức đứng dậy: Nếu đã như vậy, chúng ta không nên chậm trễ, thu dọn một chút, lập tức xuất phát.

Trần Cung nhíu mày: Chúa công, đến lúc đó, nếu chúng ta đều rời đi, vạn nhất giặc Khăn Vàng Thanh Châu xâm phạm, thành Xương Ấp e là nguy hiểm.

Lưu Húc lắc đầu: Công Đài đừng lo.

Không biết ngài thấy, Vu Văn Tắc và Mãn Bá Ninh hai người, thế nào.

Vu Cấm và Mãn Sủng sao.

Trần Cung trầm ngâm một hồi, nói: Không giấu gì chúa công, qua mấy ngày quan sát, ta thấy Vu Văn Tắc người này trên việc luyện binh quả thực có tài, có thể xưng là bậc thầy luyện binh.

Mãn Bá Ninh người này, tính tình cẩn thận, trị quân nghiêm cẩn,

dùng để thủ thành cũng hợp.

Lưu Húc nghe vậy lắc đầu: Công Đài, ngài xem nhẹ Văn Tắc và Bá Ninh rồi.

Ồ.

Trần Cung nghe vậy tò mò, Xin lắng tai nghe.

Trước tiên là Văn Tắc, chính như Công Đài nói, Văn Tắc người này trên việc luyện binh có điểm độc đáo, xứng đáng là bậc thầy luyện binh.

Đặc biệt đối với huấn luyện quân đoàn, trình độ của hắn e là đủ để xếp vào top ba đương thời.

Trình độ của Văn Tắc, không chỉ có vậy, về mặt thống lĩnh tác chiến cũng khá giỏi.

Hắn liếc nhìn Trần Cung, thấy Trần Cung mặt lộ vẻ trầm tư.

Khóe miệng hắn nở nụ cười.

Đùa à.

Vu Cấm là Ngũ Tử Lương Tướng.

Trong quân Tào Ngụy, là người đứng đầu trong các tướng lĩnh ngoại họ.

Nhân vật như vậy, sao có thể là hạng tầm thường.

Ngay sau đó, Lưu Húc lại tiếp tục: Còn về Mãn Bá Ninh, chính như Công Đài nói, là người cẩn thận, trị quân nghiêm cẩn.

Nhưng quan trọng hơn, trên việc hành quân bố trận cũng có trình độ khá.

Nếu dùng tốt, độc lĩnh một quân dư sức.

Mãn Sủng, cũng đã tích lũy chiến công hiển hách, nếu không cũng

sẽ không được Tào Phi ban cho Giả tiết việt.

Càng sẽ không dưới trướng Tào Phi, đảm nhiệm chức Thái úy.

Thái úy, là quan quân sự cao nhất.

Trần Cung nghe vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc: Không ngờ, chúa công đối với hai người lại có hiểu biết sâu như vậy.

Lưu Húc cười nhạt: Có hai người này ở đây, thành Xương Ấp trong thời gian ngắn tất nhiên vô sự.

Chuyến đi đến Trần Lưu và Tế Âm, chúng ta đi nhanh về nhanh, liệu thành Xương Ấp chắc chắn vô sự.

Nếu thật sự có giặc Khăn Vàng công thành, chúng ta nhanh chóng quay về là được.

Trần Cung nghe vậy, gật đầu đáp.

Lưu Húc gọi Vu Cấm, Mãn Sủng, Vương Úc, Vương Quảng và những người khác đến.

Hắn dặn dò kỹ lưỡng một phen, bảo họ nhất định phải giữ vững Xương Ấp.

Sau đó, hắn cùng Trần Cung, dẫn theo năm trăm thân vệ dưới trướng, thẳng tiến đến Trần Lưu, Tế Âm hai quận.

Đông Quận, trong phủ Quận thú.

Tào Tháo đại nộ: Thật vô lý.

Tào Tháo ta, nam chinh bắc chiến, chiến công vô số, đều chưa thể phong hầu.

Mà Lưu Húc kia, mới mười sáu tuổi, liền trực tiếp bỏ qua Đình hầu mà được liệt vào hàng Hương hầu.

Tuân Úc khẽ than một tiếng.

Mới bước lên phía trước: Chúa công, ngày tháng còn dài, hà tất phải nổi giận.

Tào Tháo chỉ vào tình báo, giận dữ nói: Văn Nhược, ngươi xem đi.

Xem đi.

Đổng Trác lão tặc kia, lại đem Ung Hương dưới quyền huyện Yến của Đông Quận ta phong cho Lưu Húc, có lý nào.

Tuân Úc bất đắc dĩ nói: Chúa công, dù sao đi nữa, Lưu Húc kia cũng là Châu mục Duyện Châu, Đông Quận cũng thuộc địa giới Duyện Châu, trong đó cũng không có gì không thỏa đáng.

Tào Tháo không khỏi sững sờ.

Lại nghe Tuân Úc nói: Hành động này của Đổng Trác, vốn là để khơi mào tranh chấp giữa ngài và Lưu Húc.

Nhưng hiện tại, Lưu Húc là Châu mục Duyện Châu, chiếm giữ đại nghĩa.

Chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Tào Tháo ngửa mặt than dài: Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy.

Nhưng ngay sau đó, liền cười sang sảng: Theo ta thấy, Lưu Húc kia chẳng qua là một tiểu nhi, lần trước chẳng qua là may mắn thôi.

Hiện tại trăm vạn giặc Khăn Vàng áp cảnh, muốn chiến thắng chúng, e là si nhân nói mộng.

Đến lúc đó, không chừng, lại phải mời Tào Mạnh Đức ta ra tay.

Hắn đứng dậy, bước đến bên bàn, cười sang sảng: Hiện tại, người có thể bình định trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu, ngoài ta còn ai vào đây.

Nghe Tào Tháo nói vậy, trên mặt Tuân Úc cũng lộ ra vài phần ý cười.

Quận Trần Lưu.

Mấy ngày gần đây, Trương Mạc khá lo lắng.

Từ trước đến nay, hắn đều có quan hệ tốt với Tào Tháo.

Lần này, tuy không trực tiếp ra mặt, nhưng ngầm, hắn cũng ủng hộ Tào Tháo ngồi lên vị trí Duyện Châu mục.

Dù sao, hiện tại trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu áp cảnh, nếu không phải nhân vật anh hùng, làm sao có thể giải nguy cho Duyện Châu.

Hơn nữa, Lưu Húc mới mười sáu tuổi.

Tuổi nhỏ như vậy, làm sao có thể có năng lực đó.

Nhưng Tào Tháo thì khác.

Tào Tháo là người khởi xướng mười tám lộ chư hầu thảo Đổng, năng lực không tầm thường.

Thêm vào đó, năm ngoái, Tào Tháo đã một lần giải quyết loạn giặc Hắc Sơn ở Đông Quận.

Tất cả những điều này, đều cho thấy, Tào Tháo người này có năng lực giải quyết trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu của Duyện Châu.

Chỉ là hiện tại, Lưu Húc lại một kiếm chém Bào Tín dưới kiếm, một lần thu phục được Trần Cung.

Càng không thể tưởng tượng được là, Lưu Húc dựa vào hai ngàn người dưới trướng, lại dễ dàng giải nguy cho Xương Ấp.

Đó là hai ba vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Giặc Khăn Vàng Thanh Châu từ trước đến nay, đều nổi tiếng chiến lực mạnh mẽ, huống hồ Lưu Húc lấy hai ngàn người đối đầu với giặc Khăn Vàng đông gấp mười lần.

Điều này khiến Trương Mạc cảm thấy khá bất an.

Hôm qua nghe tin Lưu Húc được phong làm Phấn Uy tướng quân, sắc phong làm Ung Hương Hầu, trong lòng bất an lại càng mãnh liệt hơn.

Hôm nay, hắn đang gối đầu trên đùi tiểu thiếp.

Đây là tiểu thiếp mà hắn sủng ái nhất.

Lúc này tâm trạng hắn khá tốt.

Miệng ngân nga một khúc nhạc, một phen lắc đầu đắc ý.

Hồi lâu, mới cười khẽ một tiếng: Lưu Húc kia có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ có thể đánh đến quận Trần Lưu của ta sao.

Hơn nữa, suy cho cùng, Lưu Húc chẳng qua là một người trẻ tuổi thôi.

Lúc này, một thủ vệ cửa thành dưới sự dẫn dắt của thân vệ, vội vã đi vào phủ Quận thú.

Bẩm báo với Trương Mạc: Chúa công, Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ, Lưu Hầu đến rồi.

Cái gì.

Trương Mạc một tay đẩy tiểu thiếp ra, nhảy dựng lên.

Lưu Cảnh Sơ đến rồi.

Chẳng lẽ đến hỏi tội sao.

Tiểu thiếp ngã xuống đất, Trương Mạc cũng không để ý.

Hắn nhìn thủ vệ cửa thành, vội nói: Lưu Húc kia Lưu Hầu, dẫn

theo bao nhiêu người.

Chúa công, Lưu Hầu chỉ dẫn theo hai trăm thân vệ đến.

Thủ vệ cửa thành đáp.

Nghe thủ vệ cửa thành bẩm báo, Trương Mạc cuối cùng cũng yên tâm.

Chỉ có hai trăm thân vệ, ít người như vậy, căn bản không sợ Lưu Húc gây chuyện.

Hắn phân phó với thân vệ: Đi, bảo Trương Siêu điều tập năm trăm thân vệ, mai phục sau nhà.

Thân vệ lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Trương Mạc chỉnh lại y phục, trấn định tinh thần, rồi mới mỉm cười đi ra ngoài nghênh đón.

Lưu Húc dưới sự dẫn dắt của Giáo úy cửa thành, tiến về phía phủ Thái thú.

Trần Cung đã sớm cáo biệt, đi đến quận Tế Âm.

Để đảm bảo an toàn cho Trần Cung, Lưu Húc đã chia cho y ba trăm thân vệ, chỉ mang theo hai trăm người đến quận Trần Lưu.

Chương 21

Lưu Húc ngồi trên lưng ngựa Xích Ký, đưa mắt nhìn xung quanh.

Ngựa Xích Ký cao hơn ngựa thường hẳn một cái đầu, khiến cho dù nhìn ai, hắn cũng có cảm giác như đang nhìn từ trên cao xuống.

Giáo úy cửa thành ngẩng đầu, cung kính nói: Lưu Châu mục, phía trước chính là phủ Thái thú.

Lưu Húc hờ hững gật đầu: Biết bản châu mục đến rồi, Trương Thái thú sẽ không bày sẵn mai phục chứ.

Không đâu, không đâu.

Giáo úy cửa thành bất giác lau vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Phía trước, một thân hình mập mạp từ trong phủ Thái thú chạy ra.

Giáo úy cửa thành vội chỉ tay: Lưu Châu mục, ngài xem, đó chính là Trương Thái thú của chúng tôi.

Ừ.

Lưu Húc hờ hững đáp một tiếng, rồi thản nhiên phất tay: Đi đi.

Giáo úy cửa thành như trút được gánh nặng, cúi người thật sâu chào Lưu Húc rồi vội vàng chạy biến.

Trương Mạc vội vàng nghênh đón, chắp tay cúi người chào Lưu Húc, cười nói: Lưu Châu mục, hạ quan Trương Mạc có lễ rồi.

Lưu Húc ngồi trên ngựa Xích Ký, thân hình không hề nhúc nhích, chỉ hờ hững đáp một tiếng: Ừ.

Trương Mạc tim đập thót một cái.

Không hiểu vì sao, y cảm nhận được một luồng áp lực từ trên

người Lưu Húc.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng y cũng là người đã trải qua nhiều trận mạc.

Y lập tức đè nén sự bất an trong lòng, cười chắp tay với Lưu Húc: Lưu Châu mục, mời vào trong.

Trương Mạc mời Lưu Húc vào phủ, chia nhau ngồi xuống ghế chủ khách.

Y đã sớm sai người hầu dâng lên các loại hoa quả điểm tâm.

Trương Mạc cười sang sảng: Chúc mừng Lưu Châu mục được phong làm Phấn Uy tướng quân, sắc phong Ung Hương hầu.

Lưu Húc cười nhạt: Đa tạ ý tốt của Trương Thái thú.

Chỉ là mấy trăm người đang nấp ở phía sau kia, chẳng lẽ cũng đến để chúc mừng bản hầu sao.

Vừa nói, hắn vừa ngước mắt nhìn về phía sau nhà.

Trò này hắn đã xem trên TV nhiều rồi, không ngờ lại được tự mình trải nghiệm một lần.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười.

Trương Mạc trong lòng kinh hãi.

Y không ngờ sự bố trí của mình vừa bắt đầu đã bị nhìn thấu.

Lưu Húc lần này đến, e là kẻ đến không thiện.

Y lập tức quát khẽ về phía sau: Chuyện gì vậy.

Ai ở đó.

Sau một tràng tiếng động, Trương Siêu từ phía sau đi ra, cúi người chào Trương Mạc: Đại huynh, có thân vệ phạm lỗi, ta đang ở phía sau trách phạt.

Trương Mạc trừng mắt nhìn Trương Siêu: Bây giờ Lưu Châu mục đang ở đây, có muốn trách phạt thân vệ thì cũng phải đổi chỗ khác chứ.

Nhưng.

Trương Siêu còn muốn nói gì đó.

Trương Mạc sa sầm mặt, mất kiên nhẫn phất tay quát: Mau đi đi.

Vâng.

Trương Siêu hành lễ với Trương Mạc, rồi cúi người chào Lưu Húc, sau đó lui ra ngoài.

Trương Mạc chắp tay hành lễ với Lưu Húc, cười gượng: Lưu Châu mục, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ, thất lễ rồi.

Hy vọng là vậy.

Lưu Húc mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Lưu Châu mục yên tâm, lát nữa ta nhất định sẽ xử trí tên Trương Siêu đó thật nghiêm.

Trương Mạc vỗ ngực nói.

Rồi y nâng chén rượu trên bàn lên: Lưu Châu mục đường xa vất vả, ta xin kính ngài một chén trước.

Vẻ mặt Lưu Húc không hề thay đổi, hắn xua tay, nói sang sảng: Chuyện uống rượu không vội.

Bây giờ giặc Khăn Vàng Thanh Châu đang hoành hành, Trương Thái thú là thái thú quận Trần Lưu dưới trướng Duyện Châu của ta, không biết ngài đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến giặc Khăn Vàng chưa.

Trương Mạc đặt chén rượu xuống, cười gượng: Lưu Châu mục

nói đùa rồi, giặc Khăn Vàng có đến trăm vạn quân, lão Châu mục còn không phải là đối thủ.

Với binh lực của quận Trần Lưu chúng ta, làm sao chống lại được.

Y khẽ nhếch mép: Lưu Châu mục tuổi trẻ tài cao, lại là người dũng mãnh, chuyện giặc Khăn Vàng Thanh Châu, vẫn cần Lưu Châu mục phải phí tâm thôi.

Phản ứng của Trương Mạc hoàn toàn nằm trong dự liệu của Lưu Húc.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Lưu Húc khẽ nhíu mày: Trương Thái thú, không biết ngài chuẩn bị phái bao nhiêu người, trợ giúp bản châu mục tiễu trừ giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Trương Mạc vừa định từ chối, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Lưu Húc quét qua.

Tim y bất giác đập thót một cái.

Lúc này y mới nhớ ra, năm trăm thân vệ mà y bố trí đã rút đi rồi.

Chỉ dựa vào mấy tên thân vệ sau lưng, e rằng không phải là đối thủ của Lưu Húc.

Y liền thay đổi ý định, cười gượng: Nếu Lưu Châu mục đã lên tiếng, vậy ta đây cũng phải phái một ít người.

Hay là, ta sẽ phái năm trăm binh mã.

Lời y còn chưa dứt, đã thấy Lưu Húc khẽ chau mày.

Trương Mạc tim đập loạn xạ, lập tức đổi giọng: Ta sẽ phái một ngàn, không, một ngàn năm trăm binh mã, tương trợ Lưu Châu mục.

Lưu Húc cười lạnh: Một ngàn năm trăm binh mã.

Quận Trần Lưu lớn như vậy, mà chỉ có thể điều động được một ngàn năm trăm binh mã thôi sao.

Trương Mạc thở dài: Lưu Châu mục có điều không biết, quận Trần Lưu vốn có một ít binh mã, nhưng lần trước cùng lão Châu mục thảo phạt giặc Khăn Vàng đã tổn thất không ít.

Hơn nữa hiện nay trong quận Trần Lưu của ta có sơn tặc hoành hành, binh lực quả thực có chút eo hẹp.

Ra là vậy.

Lưu Húc gật đầu, Sơn tặc trong quận Trần Lưu hoành hành, Trương Thái thú cũng không dễ dàng gì.

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy.

Hắn đi đến bên cạnh Trương Mạc, tay đặt lên thanh Trạm Lư kiếm: Hay là bản châu mục ở lại, thay Trương Thái thú dẹp yên sơn tặc, không biết Trương Thái thú thấy thế nào.

Tim Trương Mạc đập thình thịch.

Y biết rõ Lưu Đại, cha của Lưu Húc, hễ lời nói không hợp là chém ngay Thái thú Đông quận khi đó là Kiều Mạo.

Bây giờ Lưu Húc này, chẳng lẽ cũng sẽ bắt chước cha mình mà chém ta sao.

Y đứng dậy, cười gượng: Lưu Châu mục đừng kích động, vạn lần đừng kích động.

Lưu Húc lại nhíu mày: Trương Thái thú, lần này, ngài xác định muốn đứng về phía Tào Tháo rồi sao.

Trong mắt Trương Mạc lóe lên một tia sáng: Lưu Châu mục nói gì vậy.

Ha ha.

Lưu Húc cười nhạt, Ngươi có biết Công Đài, vốn dĩ đang bôn ba khắp nơi vì chức Duyện Châu mục của Tào Tháo, vì sao bây giờ lại đầu quân dưới trướng ta không.

Trương Mạc cười khẩy: Công Đài, chắc cũng không chịu nổi uy lực của thanh trường kiếm trong tay Lưu Châu mục chứ gì.

Không phải.

Lưu Húc lắc đầu, Nếu bị ta uy hiếp, Công Đài sao có thể chủ động đến quận Tế Âm thuyết phục Ngô Tư xuất binh giúp ta.

Công Đài sở dĩ nguyện ý đầu quân dưới trướng ta, là vì ta đã nói với y một chuyện.

Vẻ mặt Trương Mạc lộ ra vài phần tò mò.

Đây cũng là chuyện y vẫn luôn muốn biết.

Trước đây, Trần Cung vẫn luôn bôn ba khắp nơi vì Tào Tháo.

Tào Tháo có được chức vị Thái thú Đông quận, trong đó cũng có công lao bôn ba của Trần Cung.

Lần này, Trần Cung còn vì muốn Tào Tháo có được chức Duyện Châu mục mà đích thân đến thành Xương Ấp, khuyên hàng Vương Úc và Vạn Tiềm vốn là thuộc hạ của Lưu Đại.

Có thể nói, nếu Trần Cung thành công, thì chức Duyện Châu mục của Tào Tháo gần như là chuyện đã như ván đóng thuyền.

Chỉ là, không biết vì sao, lại xuất hiện một biến cố là Lưu Húc.

Y ngước mắt, nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, muốn biết Lưu Húc sẽ nói gì.

Lại thấy Lưu Húc hơi cúi người lại gần, cười nhạt: Ta chỉ nói với Công Đài một chuyện, ngươi có biết, Biên Nhượng sẽ không trở thành một Lữ Bá Xa tiếp theo chứ.

Cái gì.

Trương Mạc biến sắc, không dám tin nhìn Lưu Húc: Điều đó. không thể nào.

Biên Nhượng là bạn thân của y, càng là danh sĩ thiên hạ.

Nhân vật như vậy, nếu thật sự bị Tào Tháo chém, chẳng phải sẽ làm nguội lạnh lòng người trong thiên hạ sao.

Hơn nữa, Tào Tháo có thể chém Biên Nhượng, vậy người tiếp theo có phải là Trương Mạc không.

Y lắc đầu: Mạnh Đức sao có thể làm như vậy.

Mạnh Đức không thể nào làm như vậy.

Lưu Húc ra vẻ cao thâm khó lường, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, không nói thêm gì.

Vẻ mặt Trương Mạc lúc sáng lúc tối.

Y nhìn Lưu Húc, một lúc lâu sau mới hỏi lại: Lưu hầu, có phải Công Đài sau khi nghe chuyện này mới bằng lòng chủ động giúp đỡ ngài.

Lưu Húc thầm nghĩ: Trong chuyện này, đương nhiên có cả nguyên nhân dùng vũ lực uy hiếp.

Nhưng bây giờ, tự nhiên không thể nhắc đến chuyện đó.

Hắn chỉ cười nhạt: Không sai.

Trương Mạc đối với trí lược của Trần Cung, vô cùng bội phục.

Nếu Trần Cung thật sự vì nguyên nhân này mà đầu quân dưới trướng Lưu Húc, vậy thì chuyện Tào Tháo giết Trương Nhượng, tám chín phần mười là sẽ xảy ra.

Lưu Húc nhíu mày, tay ấn vào Trạm Lư kiếm: Trương Thái thú,

nếu ngài còn không quyết đoán, thì đừng trách thanh Trạm Lư kiếm trong tay bản hầu.

Trương Mạc nghe vậy, khẽ sững sờ.

Trạm Lư kiếm.

Không thể nào.

Y nhìn kỹ, khi thấy thanh trường kiếm bên hông Lưu Húc, cả người y bỗng sững sờ.

Không phải thật sự là Trạm Lư kiếm chứ.

Trạm Lư kiếm, là một thanh thần binh.

Trong truyền thuyết, sau khi Việt Vương Câu Tiễn chiến bại, dưới sự ép buộc nhiều lần của Phù Sai, đã vạn phần bất đắc dĩ dâng thanh Trạm Lư kiếm cho Ngô Vương Phù Sai.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Ngô Vương Phù Sai vô đạo, thanh Trạm Lư kiếm lại tự mình rời đi, xuất hiện bên cạnh minh quân đương thời là Sở Vương.

Truyền thuyết này, Trương Mạc từ nhỏ đã nghe.

Cũng vì vậy, khi thấy thanh Trạm Lư kiếm bên hông Lưu Húc, cả người y đều ngây ra tại chỗ.

Y nuốt nước bọt, giọng nói có phần run rẩy: Lưu.

Lưu Châu mục, thanh trường kiếm bên hông ngài, không phải thật sự là Trạm Lư kiếm chứ.

Lưu Húc kinh ngạc nhìn Trương Mạc, có chút không hiểu phản ứng của y.

Không phải chỉ là một thanh kiếm thôi sao, có cần phản ứng lớn như vậy không.

Tuy thanh kiếm này là đứng đầu trong Ngũ đại cái thế thần binh, cũng sắc bén hơn một chút, nhưng cũng không đến nỗi phản ứng như vậy chứ.

Tuy trong lòng không hiểu, nhưng hắn vẫn hờ hững nói: Không sai.

Đây chính là Trạm Lư kiếm.

Tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi thật sự nghe Lưu Húc thừa nhận, tim Trương Mạc lại đập thót một cái.

Y nhìn về phía Lưu Húc, giọng nói có phần khẩn thiết: Lưu Châu mục, không biết, có thể cho ta chiêm ngưỡng thanh thần binh này không.

Lưu Húc tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Hắn lập tức giơ tay phải lên.

Keng.

Một tiếng vang nhẹ, Trạm Lư kiếm đã ra khỏi vỏ.

Trương Mạc tiến lại gần, cẩn thận quan sát thanh Trạm Lư kiếm trong tay Lưu Húc.

Khi nhìn thấy hai chữ nhỏ Trạm Lư ở chuôi kiếm, y mới cuối cùng hiểu ra.

Quả nhiên là Trạm Lư kiếm.

Lúc này đầu óc Trương Mạc có chút mơ hồ.

Trạm Lư kiếm.

Đây là Trạm Lư kiếm đó.

Sao Trạm Lư kiếm lại ở trong tay Lưu Húc.

Chẳng lẽ, Lưu Húc mới là minh chủ.

Nghĩ vậy, y hạ quyết tâm.

Y chắp tay với Lưu Húc, cung kính nói: Nếu Lưu hầu có ý bình định loạn Khăn Vàng ở Duyện Châu, ta là Thái thú Trần Lưu tự không thể đứng ngoài cuộc.

Ta nguyện thân chinh suất lĩnh bốn ngàn binh mã, trợ giúp Lưu hầu tiễu trừ giặc Khăn Vàng Thanh Châu, triệt để bình định loạn lạc ở Duyện Châu.

Lần này, đến lượt Lưu Húc sững sờ.

Trương Mạc này, thay đổi cũng quá nhanh rồi.

Vừa rồi còn tỏ vẻ không tình nguyện, sao nhanh vậy đã thay đổi rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ Trương Mạc, đổi tính rồi sao.

Kỳ lạ.

Lưu Húc trong lòng kinh ngạc, nhưng biết Trương Mạc bằng lòng phái binh cũng khá hài lòng.

Trước khi đến Trần Lưu, hắn và Trần Cung đã thương lượng, Trương Mạc nếu có thể phái ra ba ngàn binh mã đã là khá tốt rồi.

Bây giờ Trương Mạc bằng lòng xuất binh bốn ngàn, đã vượt qua dự tính của hắn và Trần Cung.

Lưu Húc lập tức gật đầu: Như vậy, vậy thì có làm phiền Trương Thái thú rồi.

Chỉ là, sơn tặc trong lãnh địa của Trương Thái thú hoành hành, không cần ngài phải thân chinh đến thành Xương Ấp.

Chỉ cần giao binh mã cho ta là được rồi.

Lời này vừa nói ra, Trương Mạc sốt ruột.

Y nhìn thanh Trạm Lư kiếm trong tay Lưu Húc, mới tạm thời thay đổi chủ ý, đặt cược vào Lưu Húc.

Đương nhiên, y còn muốn đi theo Lưu Húc để quan sát kỹ hơn.

Nhưng bây giờ Lưu Húc không cho y đi theo, vậy sao được.

Y vội nói: Lưu hầu, hiện nay giặc Khăn Vàng thế lớn, bình định giặc Khăn Vàng mới là việc quan trọng nhất.

Vậy sao được.

Lưu Húc xua tay, Vạn nhất không có Trương Thái thú trấn giữ, sơn tặc chiếm phủ Thái thú thì phải làm sao.

Trương Mạc trong lòng uất ức.

Có chút hối hận vì đã dùng cái cớ sơn tặc hoành hành.

Trương Mạc cắn răng.

Y chắp tay cúi người: Đã lâu nghe danh Lưu hầu thần dũng, thuộc hạ muốn đi theo bên cạnh Lưu hầu để học hỏi đôi chút.

Xin Lưu hầu nhất định phải đồng ý.

Nếu Lưu hầu không đồng ý, ta nguyện quỳ dài không dậy.

Lưu Húc bất đắc dĩ thở dài: Nếu đã như vậy, vậy thì đi theo đi.

Trương Mạc vừa định đáp vâng, lại nghe Lưu Húc thản nhiên nói: Nhưng, bản châu mục muốn hỏi xin ngài một người, người đó tên là Điển Vi.

Điển Vi.

Trương Mạc nghe vậy sững sờ.

Y suy nghĩ một hồi, nhưng không có kết quả.

Y liền gọi Trương Siêu vào hỏi: Mạnh Cao, ta hỏi ngươi, có biết Điển Vi là ai, đang giữ chức vụ gì ở chỗ ta không.

Trương Siêu nhíu chặt mày, rồi lắc đầu: Đại huynh, trong quân ta không có ai tên là Điển Vi.

Thật sao.

Trương Mạc nhíu mày, Có phải ngươi nhớ sót không.

Đại huynh, huynh cũng biết, ta không có đặc điểm gì, sở trường duy nhất chính là nhận người.

Trong quân ta, chỉ cần là người có chức vụ từ Tư mã trở lên ta đều nhận ra.

Trương Mạc quay sang Lưu Húc xòe tay: Lưu Châu mục, trong quân ta quả thực không có ai tên là Điển Vi.

Ngài xem, có phải ngài nhầm lẫn rồi không.

Lưu Húc cười nhạt: Thực ra, Điển Vi chỉ là một binh sĩ mà thôi.

Một binh sĩ.

Trương Mạc vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Không sai.

Chính là một binh sĩ.

Lưu Húc gật đầu, Không biết Trương Thái thú có chịu nể mặt ta chút không.

Trương Mạc lúc này mới gật đầu: Nếu chỉ là một binh sĩ, Lưu Châu mục đã mở lời, vậy thì cứ giao cho Lưu Châu mục.

Chỉ là một binh sĩ thôi mà.

Chương 22

Đừng nói một người, mười người, trăm người thì có sao.

Y định phái thân vệ đi tìm người, nhưng lúc này mới nhận ra, mình căn bản không biết Điển Vi ở đâu.

Y liền nói: Lưu hầu, không biết vị Điển.

Điển tráng sĩ đó, hiện đang ở quân doanh nào.

Lưu Húc có chút cạn lời.

Một mãnh tướng như Điển Vi, từ trước khi mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác đã đi theo Trương Mạc, lâu như vậy rồi, Trương Mạc lại không hề biết.

Đây cũng quá phung phí của trời rồi.

Hắn cười nhạt: Điển Vi, hẳn là dưới trướng của Triệu Sủng.

Trương Mạc gật đầu, lập tức gọi Trương Siêu đến, dặn dò: Đi.

Mau đến dưới trướng của Triệu Sủng, tìm một tráng sĩ tên là Điển Vi.

Rồi lại bổ sung một câu: Đích thân đi.

Vâng, đại huynh.

Trương Siêu cúi người đáp, rồi vội vàng đi.

Trong một doanh trại phía đông thành Trần Lưu.

Điển Vi đang lau chùi đôi thiết kích trong tay.

Nhìn đám tân binh đang trò chuyện sôi nổi trong lều, tâm trạng y u uất.

Từ khi gia nhập dưới trướng Trương Mạc, đã tròn ba năm.

Ba năm, binh lính bên cạnh y đã đổi hết đợt này đến đợt khác.

Còn những chiến hữu trước đây đi đâu rồi.

Hoặc là chiến tử, hoặc là được thăng quan tiến chức.

Ba năm, những người cùng nhập ngũ với y lúc đầu, có người đã trở thành Ngũ trưởng, Thập trưởng, có người trở thành Đội suất, Truân trường.

Thậm chí có người còn trở thành Quân hầu.

Quân hầu, quản lý một khúc binh lực, dưới trướng có đến năm trăm người.

Còn y, chỉ là một tên lính quèn, một tên lính quèn bị người khác quản thúc khắp nơi.

Lúc này, Trần Quân hầu đi vào.

Y chùi vệt dầu mỡ trên môi, lại xỉa mấy sợi thịt dính trên răng, tùy tiện búng sang một bên, rồi mới dặn dò: Tên Điển Vi đâu rồi.

Mau đi giúp khiêng vạc cháo, chuẩn bị ăn cơm.

Trong lều, mọi người đang nói chuyện đều quay đầu nhìn về phía Điển Vi.

Trần Quân hầu thấy Điển Vi không động đậy, giọng điệu lập tức cao lên mấy phần: Sao thế, Điển Vi, chẳng lẽ ngươi không muốn ở đây nữa sao.

Điển Vi nhíu mày: Khiêng vạc cháo, tự có hỏa phu khiêng, lần nào cũng bắt ta đi khiêng là sao.

Sao thế.

Chẳng lẽ ngươi không muốn sao.

Trần Quân hầu cười khẩy, Nếu không muốn, thì có thể đi mà.

Điển Vi siết chặt đôi kích trong tay, rồi lại từ từ buông ra.

Y, có án mạng trên người.

Y từng có một người bạn tốt tên là Lưu Tín.

Quan hệ hai người rất tốt, ngày thường cũng cùng nhau lên núi săn bắn.

Nhưng có một ngày, y phát hiện Lưu Tín bị Lý Vĩnh giết, gia sản ruộng đất của Lưu Tín cũng bị Lý Vĩnh chiếm đoạt.

Điển Vi trong cơn tức giận, liền mang theo đôi thiết kích, trực tiếp xông vào phủ đệ của Lý Vĩnh.

Không chỉ chém chết Lý Vĩnh tại chỗ, còn tìm thấy khế ước ruộng đất của Lưu Tín trong người Lý Vĩnh trả lại cho gia đình Lưu Tín.

Chỉ là Lý Vĩnh từng làm Huyện lệnh huyện Phú Xuân, trong nhà có chút quyền thế.

Từ đó về sau, Điển Vi trở thành một phạm nhân bỏ trốn.

Đúng lúc đó, Trương Mạc chiêu mộ binh mã, khởi nghĩa binh, chuẩn bị thảo phạt Đổng Trác.

Điển Vi liền dựa vào sức khỏe của mình, gia nhập quân đội, trở thành một binh sĩ dưới trướng Trương Mạc.

Y biết, lúc này nếu gây chuyện, e rằng thật sự sẽ bị đuổi ra khỏi quân doanh.

Nếu rời khỏi quân doanh, nếu bị người ta nhận ra, không chừng, sẽ trở thành phạm nhân bỏ trốn.

Từ đó thiên hạ rộng lớn, không còn nơi dung thân.

Ai.

Khiêng vạc cháo thì khiêng vạc cháo thôi.

Cũng không phải lần một lần hai.

Quen rồi.

Nghĩ vậy, Điển Vi đứng dậy, giắt hai thanh thiết kích vào hông, rồi đi ra ngoài.

Nhìn Điển Vi đi ra khỏi lều, Trần Quân hầu hừ lạnh một tiếng: Dám đắc tội với Triệu Tư mã, đáng đời gặp xui xẻo.

Nói xong, y quay người rời đi.

Trong lều, lại náo nhiệt trở lại.

Này, Điển Vi sao thế.

Nghe nói hắn đã làm lính quèn ba năm rồi.

Còn không phải sao, ta nghe nói nhé, Điển Vi và Trần Quân hầu cùng nhập ngũ.

Trước đây quan hệ hai người còn khá tốt.

Thật hay giả vậy.

Vậy sao Điển Vi lại thành ra thế này.

Ta thấy thực lực của hắn, khá là lợi hại đó.

Nói nhỏ thôi.

Ngươi không sợ Trần Quân hầu nghe thấy à.

Ta nói cho các ngươi biết nhé, Điển Vi vì sức khỏe của mình mà đắc tội với Triệu Tư mã.

Nên mới bị Trần Quân hầu nhằm vào khắp nơi.

Cái gì.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Mau nói đi.

Đám tân binh trong lều đều tỏ ra hứng thú.

Lúc mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, lá cờ nha môn trước cổng doanh trại bị đổ xuống, các ngươi biết cờ nha môn không.

Cờ nha môn ai mà không biết, đừng có úp mở nữa, mau nói đi.

Người đó cười hắc hắc: Lúc đó, mọi người đều bó tay, Điển Vi chỉ dùng một tay đã dựng được lá cờ nha môn đó lên.

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Đùa à.

Nghe là biết giả rồi.

Rõ ràng là giả.

Nếu một tay có thể dựng được cờ nha môn, chẳng phải có sức mạnh ngàn cân sao.

Người đó vội nói: Nếu không thì sao Điển Vi lại đắc tội với Triệu Tư mã.

Chẳng phải vì Điển Vi dựng được lá cờ nha môn đó, được Giáo úy khen ngợi, còn Triệu Tư mã lại vì bảo vệ cờ không tốt mà bị Giáo úy trách phạt sao.

Mọi người bừng tỉnh ngộ.

Lúc này, một người vội vàng chạy vào.

Vừa thở hổn hển, vừa lớn tiếng hỏi: Điển Vi, Điển Vi đâu rồi.

Mọi người quay đầu nhìn lại, không khỏi kinh ngạc.

Người đến không phải ai khác, chính là Trương Siêu.

Trương Siêu là em họ của Trương Mạc, thân phận không hề nhỏ.

Bây giờ Trương Siêu đích thân tìm Điển Vi, khiến mọi người trong lòng kinh nghi bất định.

Đây là Trương Siêu đó, ngày thường chỉ có thể nhìn từ xa một lần nhân vật lớn.

Mọi người lập tức cung kính nói: Trương tướng quân.

Đã có người tiến lên bẩm báo: Bẩm Trương tướng quân, Điển Vi, đi khiêng vạc cháo rồi.

Cái gì.

Trương Siêu ngẩn người, Không phải hắn ở doanh tiên phong sao.

Sao lại đi khiêng vạc cháo rồi.

Mọi người đều không dám trả lời.

Trương Siêu nhíu mày: Này, mau dẫn ta đi tìm Điển Vi.

Chúa công muốn gặp hắn.

Nghe nói chúa công triệu kiến, trời ạ, mọi người đều kinh ngạc tột độ.

Người bị Trương Siêu chỉ điểm cũng trong lòng căng thẳng.

Vội vàng dẫn Trương Siêu đi ra ngoài.

Khi Trương Siêu tìm thấy Điển Vi, y đang một mình ôm vạc cháo đi về phía doanh trại.

Trương Siêu sa sầm mặt: Điển Vi, ai bảo ngươi làm việc này.

Mau đặt xuống.

Lý Quân hầu đi theo sau Điển Vi, do góc nhìn nên không thấy Trương Siêu.

Thấy Điển Vi dừng lại, y lập tức quát: Điển Vi, ai cho ngươi dừng lại, không muốn ở đây nữa à.

Trương Siêu dựa vào đại huynh Trương Mạc, ở Trần Lưu là một tồn tại vô pháp vô thiên.

Lúc này thấy có người dám công khai phản bác lời mình, y lập tức đi ba bước thành hai đến trước mặt Lý Quân hầu.

Roi ngựa trong tay vung lên, quất xuống.

Bốp.

Một roi quất thẳng vào mặt Lý Quân hầu.

Trong nháy mắt da rách thịt bong.

Lý Quân hầu dựa vào việc ôm được đùi của Triệu Tư mã, cũng đã quen thói ngang ngược.

Y vừa định nổi giận, lại hoảng hốt nhận ra Trương Siêu.

Cả người y run lên, run rẩy nói: Trương.

Trương tướng quân.

Trương Siêu quay người, lại quất hai roi vào người Lý Quân hầu, quát khẽ: Điển Vi, ném vạc cháo lên người hắn, đi theo ta.

Điển Vi đã sớm không chịu nổi rồi, y ném vạc cháo trong tay lên người Lý Quân hầu, rồi quay người bỏ đi.

Bịch.

Vạc cháo va vào người Lý Quân hầu, đè Lý Quân hầu ngã xuống đất.

Cháo nóng làm Lý Quân hầu toàn thân bỏng rát, cả người run lẩy bẩy, nhưng không dám kêu một tiếng.

Trương Siêu dẫn Điển Vi vào trong đại sảnh.

Điển Vi chắp tay hành lễ với Trương Mạc: Trương Thái thú.

Trương Mạc quan sát Điển Vi một lượt, thấy thân hình của Điển Vi, trong lòng liền chùng xuống.

Tên này, không phải là một mãnh nam chứ.

Lúc này, Lưu Húc cũng đang quan sát Điển Vi từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy Điển Vi thân cao tám thước, thân hình vạm vỡ, đặc biệt là đôi cánh tay, còn to hơn cả đùi của người thường mấy phần.

Đứng ở đó, giống như một ngọn núi nhỏ.

Quả là một mãnh sĩ.

Thấy Trương Mạc có vẻ muốn đổi ý, Lưu Húc lập tức đứng dậy: Điển Vi, ta là Duyện Châu mục Lưu Húc, không biết ngươi có nguyện theo ta đến Xương Ấp, lập công dựng nghiệp không.

Điển Vi nhìn Lưu Húc một cái, lớn giọng nói: Ngài, là vị Lưu Châu mục đã đại phá giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Lưu Húc cười nói: Không sai.

Điển Vi cười sang sảng: Không biết có thể cùng ta đánh một trận không.

Lưu Húc liếc nhìn Trương Mạc.

Nếu thật sự ở đây đánh một trận với Điển Vi, thật sự sợ Trương Mạc sẽ hối hận.

Đây là Điển Vi đó.

Trong thời Hán mạt Tam quốc, là bộ chiến đệ nhất nhân chân chính.

Đương nhiên, tên này tự nhiên là ngoại lệ.

Hắn liền cười nhạt, Không vội.

Đợi sau khi về Xương Ấp, ta tự sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.

Điển Vi, ta nguyện phong ngươi làm Tư mã, theo ta về Xương Ấp, thế nào.

Điển Vi mừng rỡ.

Ba năm.

Cuối cùng cũng được làm quan rồi.

Trực tiếp làm Tư mã.

Trương Mạc sốt ruột.

Không nghi ngờ gì, Lưu Húc đang đào người ngay trước mặt y.

Xem ra, Điển Vi trước mắt này chắc chắn là một nhân tài hiếm có.

Nghĩ vậy, y liền đưa tay ra, muốn ngăn cản.

Lại thấy Lưu Húc liếc mắt nhìn, tay phải đặt lên Trạm Lư kiếm.

Chỉ thấy Lưu Húc cười lạnh: Trương Thái thú, chẳng lẽ có dị nghị gì sao.

Vừa nói, Trạm Lư kiếm trong tay rút ra một tấc, một luồng uy áp vô hình ập về phía Trương Mạc.

Trương Mạc nuốt nước bọt.

Y lùi về sau mấy bước, mới xua tay: Không.

Lưu Châu mục ngài hiểu lầm rồi.

Điển Vi tiến lên hai bước, phịch một tiếng, quỳ một gối xuống trước mặt Lưu Húc: Chúa công tại thượng, xin nhận của Điển Vi một lạy.

Tốt.

Lưu Húc tiến lên đỡ Điển Vi dậy, rồi cười nói, Từ hôm nay trở đi, ngươi cứ theo bên cạnh ta, ta xem ai dám khi dễ ngươi.

Điển Vi hơi do dự, nói: Chúa công, ba năm nay, tên Triệu Tư mã và Trần Quân hầu đó sỉ nhục ta quá đáng.

Ta muốn quay về rửa sạch mối nhục xưa, xin chúa công cho phép.

Lưu Húc gật đầu: Được.

Điển Vi yên tâm, chuyện này bản hầu nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.

Rồi hắn nhìn về phía Trương Mạc: Trương Thái thú, sẽ không có ý kiến gì chứ.

Trương Siêu lập tức tiến lên, nhỏ giọng bẩm báo lại chuyện vừa rồi.

Chương 23

Trương Mạc trừng mắt nhìn Trương Siêu, rồi nhíu mày: Lưu hầu, ta sẽ cho người gọi Triệu Sủng đến hỏi chuyện.

Không cần phiền phức như vậy.

Lưu Húc đưa tay ngăn lại.

Hắn quay đầu nhìn Điển Vi: Điển Vi, tên Triệu Sủng đó giao cho ngươi toàn quyền xử trí.

Đa tạ chúa công.

Điển Vi lấy hai thanh thiết kích bên hông ra, lập tức sải bước xông ra ngoài.

Lúc này, Lý Quân hầu đang khóc lóc kể khổ với Triệu Sủng.

Trên mặt hắn có ba vết roi, lúc này vết roi đang rỉ máu tươi.

Hắn tự nhiên không dám nhắc đến Trương Siêu, liền đổ hết tội lỗi lên đầu Điển Vi.

Lý Quân hầu khóc lóc: Triệu Tư mã, ngài phải làm chủ cho thuộc hạ.

Ngài xem, ba vết dài trên mặt ta, ngài xem tiếp đây này.

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào cổ, lại vén áo lộ ra cánh tay.

Triệu Sủng lúc này mới phát hiện, cổ và cánh tay của Lý Quân hầu đều sưng đỏ.

Rõ ràng, những vết này là do vạc cháo của Điển Vi lúc nãy làm bỏng.

Lý Quân hầu lại khóc lóc: Triệu Tư mã, Điển Vi dựa vào mấy

phần sức mạnh, lấy hạ phạm thượng.

Ngài nếu không làm chủ cho thuộc hạ, thuộc hạ sợ không còn mặt mũi nào ở lại quân doanh nữa.

Vừa khóc lóc, vừa ngước mắt lén nhìn Triệu Sủng.

Sắc mặt Triệu Sủng có chút khó coi, đặc biệt là khi Lý Quân hầu nhắc đến sức mạnh của Điển Vi, khiến hắn nhớ lại chuyện ba năm trước bị Giáo úy trách phạt.

Y liền đập bàn, hừ lạnh một tiếng: Làm phản rồi.

Đi gọi Điển Vi đến, xem bản Tư mã có trị hắn một trận ra trò không.

Lý Quân hầu mừng rỡ.

Chuẩn bị đến doanh trại của Điển Vi để ôm cây đợi thỏ.

Theo hắn, dù Điển Vi đi đâu, cuối cùng cũng phải quay về doanh trại.

Điển Vi cầm song kích, sau khi vào quân doanh, liền xông thẳng vào phòng của Triệu Sủng.

Lý Quân hầu thấy Điển Vi xông vào, mừng rỡ: Điển Vi, ngươi đến đúng lúc lắm.

Triệu Tư mã đang muốn tìm ngươi.

Thấy Triệu Sủng và Lý Quân hầu đều ở trong phòng, Điển Vi cười lớn: Hóa ra cả hai ngươi đều ở đây.

Tốt lắm, đỡ cho ta phải đi tìm.

Vừa nói, y vừa cầm song kích trong tay, sải bước đi về phía hai người.

Thấy bộ dạng của Điển Vi, Lý Quân hầu quát lớn: Điển Vi, trước

mặt Triệu Tư mã mà ngươi cũng dám động vũ khí, không muốn ở trong quân doanh nữa sao.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, câu nói trăm lần trăm trúng này, bây giờ lại không có tác dụng.

Điển Vi tiến lên hai bước, đến thẳng bên cạnh Lý Quân hầu, rồi tát một cái vào mặt hắn.

Lý Quân hầu chỉ cảm thấy tai mình ù đi.

Điển Vi đưa tay ra, xách Lý Quân hầu lên.

Như thể xách một con gà con, y xách Lý Quân hầu trong tay.

Lý Quân hầu ra sức giãy giụa đôi chân ngắn của mình.

Nhưng chiều cao và thể hình của hắn so với Điển Vi thực sự chênh lệch quá nhiều.

Điển Vi tiện tay ném Lý Quân hầu sang một bên.

Bịch.

Sức mạnh của Điển Vi lớn đến mức nào.

Một cú ném, bịch một tiếng, cả người Lý Quân hầu đập vào tường.

Trong chốc lát máu tươi chảy lênh láng, Lý Quân hầu lập tức không còn hơi thở.

Triệu Sủng lùi lại mấy bước, cố gắng trấn tĩnh: Điển Vi, ngươi muốn làm gì.

Điển Vi quay đầu cười với Triệu Sủng, để lộ hàm răng trắng bóng.

Triệu Sủng trong lòng run lên.

Y hoảng sợ nói: Ngươi muốn làm gì, ta sẽ la lên đấy.

Điển Vi cười lớn: Cứ la đi.

Dù có la rách cổ họng, cũng không ai cứu được ngươi đâu.

Triệu Sủng la lớn: Người đâu.

Cứu mạng.

Điển Vi dậm mạnh chân xuống đất.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Cả người Điển Vi lao về phía Triệu Sủng.

Tay phải đưa ra, một tay túm lấy cổ áo Triệu Sủng, xách hắn lên.

Triệu Sủng không ngừng la hét: Ta là Tư mã của ngươi.

Ngươi, ngươi không thể lấy hạ phạm thượng.

Lấy hạ phạm thượng.

Điển Vi cười lạnh, Tư mã, bây giờ yêm cũng là Tư mã.

Là Tư mã phủ Châu mục của ta.

Ồn ào.

Y mất kiên nhẫn nhíu mày.

Rồi tiện tay nhặt một mảnh vải rách dưới đất, nhét vào miệng Triệu Sủng.

Triệu Sủng ra sức giãy chân, tay không ngừng vung vẩy.

Điển Vi nhíu mày, rồi tay phải cầm thiết kích vung mạnh một vòng.

Phụt.

Thiết kích cắt qua cổ họng Triệu Sủng, máu tươi bắn tung tóe.

Triệu Sủng ú ớ mấy tiếng, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Điển Vi tiện tay ném Triệu Sủng vào góc tường, rồi sải bước đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài đã tụ tập không ít người, đang đi vào trong.

Thấy Điển Vi từ trong đi ra, không khỏi sững sờ.

Rồi nhìn thấy máu tươi trên người Điển Vi, dường như đã hiểu ra.

Có mấy người xông vào trong phòng.

Thấy cảnh thảm thương của Triệu Sủng và Lý Quân hầu trong phòng, họ la hét lớn.

Sau khi Điển Vi rời đi, Lưu Húc nhìn Trương Mạc, nói: Trương Thái thú, việc không thể chậm trễ, ta sẽ thu dọn một phen, đợi Điển Vi quay lại là chúng ta sẽ xuất phát.

Trương Mạc tò mò hỏi: Lưu hầu, ta rất tò mò, ngài coi trọng Điển Vi như vậy, không sợ Điển Vi gặp nguy hiểm sao.

Lưu Húc biết thực lực của Điển Vi, tự nhiên không có chút lo lắng nào.

Hắn chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Đùa sao.

Chẳng qua là giết hai người thôi mà, có gì mà phải làm to chuyện.

Đối với một mãnh nam như Điển Vi, chuyện này chỉ là trò trẻ con thôi.

Dù phải đối mặt với quân doanh được trang bị đầy đủ, Điển Vi cũng có thể xông vào một trận.

Trên mặt Trương Mạc, lộ ra vẻ suy tư.

Y có chút tò mò.

Điển Vi rốt cuộc có thật sự lợi hại như vậy, hay là Lưu hầu, đã

đánh giá quá cao Điển Vi rồi.

Nhưng điều y không ngờ tới là, rất nhanh, Điển Vi đã cầm song kích quay lại.

Trên thiết kích vẫn còn nhỏ máu tươi.

Trong vài bước đã đến trước mặt Lưu Húc, y cúi người thật sâu chào Lưu Húc: Đa tạ chúa công đã làm chủ cho ta.

Trương Mạc tim đập thót một cái.

Y liếc nhìn Trương Siêu.

Trương Siêu hiểu ý, vội vàng đi ra ngoài.

Lưu Húc lại không thèm nhìn thiết kích của Điển Vi, chỉ vỗ vai y, cười nói: Điển Vi, nếu đã xử lý xong rồi, vậy chúng ta sẽ xuất phát về Xương Ấp.

Vâng.

Điển Vi đáp một tiếng, rồi cầm song kích, đứng sau lưng Lưu Húc.

Đoàn người, hùng dũng, tiến về thành Xương Ấp quận Sơn Dương.

Lưu Húc có chút lo lắng cho an toàn của Trần Cung, nên đi trước một bước, dẫn theo Điển Vi, đến quận Tế Âm.

Quận Tế Âm nằm giữa quận Trần Lưu và quận Sơn Dương, nên Lưu Húc chỉ cần đi thẳng về phía đông là được.

Ngoài thành Trần Lưu, bên cạnh núi Huyền Nguyệt, Lưu Húc và Điển Vi hai người cùng đi.

Từ xa, đã nghe thấy một trận tiếng vó ngựa.

Điển Vi nói sang sảng: Chúa công, phía trước hình như có chiến

loạn, ngài đợi một lát, để ta đi trước xem xét một phen.

Lưu Húc cười nhạt: Không sao, ta đi cùng ngươi là được.

Hai người rẽ qua một góc núi.

Chỉ thấy trên bãi đất trống phía trước, có một đoàn xe đang dừng lại.

Trong đoàn xe đó, khắp nơi đều được trang trí bằng vải đỏ.

Xung quanh đoàn xe, có mấy trăm gia đinh bảo vệ.

Những gia đinh này, ai nấy đều cầm trường đao, căng thẳng đối đầu với đối phương.

Phía trước những gia đinh đó, là một đám giặc Khăn Vàng đen nghịt, nhìn số lượng có đến hai ba ngàn người.

Dưới sự dẫn dắt của một viên tướng lĩnh, họ từ trên sườn núi tràn xuống, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Khi đám giặc Khăn Vàng đến trước mặt những gia đinh đó, viên tướng lĩnh bỗng giơ tay ra sau.

Xoạt.

Đám giặc Khăn Vàng phía sau đều dừng bước.

Viên tướng lĩnh đó mới lớn tiếng quát: Bên kia, biết điều thì ngoan ngoãn giao nộp hàng hóa ra đây.

Bản cừ soái có thể làm chủ, cho các ngươi rời đi.

Trong đám gia đinh Vệ gia, có một người trung niên đứng ra.

Y chắp tay với cừ soái Khăn Vàng: Cừ soái, chúng tôi là đoàn xe của Vệ gia Hà Đông.

Tôi là Vệ Thành, con cháu dòng chính của Vệ gia Hà Đông.

Xin cừ soái nể mặt Vệ gia, cho chúng tôi đi.

Đoàn xe Vệ gia.

Thủ lĩnh Khăn Vàng hơi nghiêng người về phía trước, nhíu mày.

Không sai.

Vệ Thành chắp tay, Nếu cừ soái có thể nể mặt ta vài phần, Vệ gia chúng ta nhất định cảm kích không thôi.

Thủ lĩnh Khăn Vàng nghe vậy cười lớn.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau: Nghe thấy chưa, đoàn xe Vệ gia.

Anh em, chúng ta có nên giết sạch bọn chúng không.

Hơn hai ngàn tên Khăn Vàng, đồng loạt hò hét.

Giết sạch Vệ gia.

Giết hết người Vệ gia, không chừa một ai.

Vệ Thành thấy tình hình có chút không ổn, vội chắp tay với cừ soái Khăn Vàng: Cừ soái, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì không.

Hiểu lầm.

Cừ soái cười lạnh, Vệ gia Hà Đông.

Tốt lắm.

Ta, Dương Phụng, tìm chính là các ngươi.

Cái gì.

Dương Phụng.

Hắn chưa chết sao.

Một thiếu niên phía sau Vệ Thành kinh hãi kêu lên.

Vệ Thành trừng mắt nhìn thiếu niên đó, chắp tay nói: Dương cừ soái, trước đây hai bên chúng ta có nhiều hiểu lầm.

Đại huynh của ta là gia chủ Vệ gia.

Ta ở đây bảo đảm, chỉ cần hôm nay ngài cho chúng ta đi, ta nhất định trong vòng mười ngày sẽ dâng lên một triệu tiền để báo đáp.

Một triệu tiền.

Ra tay thật hào phóng.

Dương Phụng nghe vậy cười, rồi sắc mặt lạnh đi: Vậy ta hỏi ngươi, mạng sống của những huynh đệ đã chết của ta, đáng giá bao nhiêu tiền.

Mấy năm nay, Vệ gia các ngươi cùng Thái thú Hà Đông, một đường truy sát ta.

Nếu không phải vậy, ta, Dương Phụng, và huynh đệ sao lại rơi vào tình cảnh này.

Ngươi hỏi những huynh đệ sau lưng ta, hỏi xem, ai mà không bị chém bị thương.

Hôm nay, ta, Dương Phụng, muốn các ngươi, nợ. máu. trả. bằng. máu.

Vừa nói, y vừa vung trường thương trong tay, lớn tiếng hô: Anh em, giết sạch.

Không chừa một manh giáp.

Giết.

Trong tiếng hò hét, hơn hai ngàn tên Khăn Vàng tràn lên, xông về phía đoàn xe Vệ gia.

Vệ Thành thấy tình thế không ổn, chỉ có thể dẫn người Vệ gia nghênh chiến.

Người Vệ gia tuy trang bị tốt hơn giặc Khăn Vàng không ít, nhưng không may số lượng quá ít, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Chương 24

Vệ gia Hà Đông.

Lưu Húc lẩm bẩm trong miệng.

Đối với Vệ gia Hà Đông, ấn tượng sâu sắc nhất của hắn, chính là tên ma đoản mệnh Vệ Trọng Đạo.

Nguyên nhân đơn giản, vì tài nữ đệ nhất Tam quốc Thái Diễm Thái Chiêu Cơ đã gả cho Vệ Trọng Đạo.

Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.

Thái Diễm gả đi không lâu, Vệ Trọng Đạo vốn bệnh nặng liền qua đời.

Từ đó về sau, vận mệnh của Thái Diễm ngày càng lận đận.

Nhìn người Vệ gia Hà Đông từng người chết đi, Lưu Húc không có ý định ra tay.

Rõ ràng, hai bên có oán thù riêng.

Cừ soái Dương Phụng nhanh chóng tìm đến Vệ Thành.

Võ nghệ của hắn khá cao, trường thương trong tay liên tục đâm ra.

Chưa đến mấy chục chiêu, Vệ Thành đã bị Dương Phụng một thương đánh trúng lưng, ngã xuống ngựa.

Chưa đợi Vệ Thành cầu xin tha mạng, Dương Phụng đã theo một thương, đâm xuyên qua người Vệ Thành.

Thấy người chủ sự đã chết, sĩ khí Vệ gia sa sút, không còn sức phản kháng.

Chưa đầy một lát, người Vệ gia đã bị tàn sát sạch sẽ.

Lưu Húc lắc đầu, định thúc ngựa rời đi.

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn khẽ nhướng lên.

Chỉ thấy ở chính giữa đoàn xe, là một cỗ kiệu đỏ.

Lúc này Dương Phụng, đã đến trước cỗ kiệu đỏ đó.

Hắn quát lớn: Người trên xe mau xuống đây.

Nếu không, đừng trách ta không khách khí.

Bên ngoài kiệu có một tỳ nữ đứng.

Nàng ta vẻ mặt căng thẳng, liên tục vái lạy Dương Phụng: Vị cừ soái này, nhà ta là cô nương.

Chúng ta. không phải người Vệ gia.

Dương Phụng nghe vậy cười lớn: Không phải người Vệ gia.

Không phải người Vệ gia mà lại được bảo vệ ở chính giữa đoàn xe sao.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Ít nói nhảm.

Mau xuống đây.

Ngay sau đó, rèm kiệu được vén lên, một khuôn mặt xuất hiện trước mặt mọi người.

Lông mày lá liễu, mắt tựa nước thu, điểm xuyết trên khuôn mặt như ngọc đông, phảng phất có một loại mị lực thiên nhiên.

Khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi rung động.

Dương Phụng mừng rỡ.

Hắn cười sang sảng: Anh em, mang về cho bản cừ soái.

Thủ hạ Khăn Vàng đồng loạt tiến lên, vây quanh cỗ kiệu.

Nữ tử trong kiệu nhẹ nhàng hành lễ: Dương cừ soái, ta là Thái

Diễm ở Trần Lưu.

Gia phụ Thái Ung, là Tả trung lang tướng đương triều.

Nếu cừ soái có thể giơ cao đánh khẽ, Thái gia chúng ta tất có hậu báo.

Thái gia Thái Diễm.

Dương Phụng cười lớn, Đã lâu nghe danh Thái cô nương là tài nữ đương thời.

Tốt lắm, mang về sơn trại làm áp trại phu nhân cho ta.

Vừa nói, y vừa thúc ngựa, định ra tay.

Lúc này, Điển Vi kinh ngạc kêu lên: Chúa công, trong kiệu đó là một nữ nhân.

Giọng của Điển Vi, không phải là đùa.

Sức xuyên thấu đó, tuyệt đối vô địch.

Tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy giọng của Điển Vi.

Tỳ nữ bên ngoài kiệu như thể thấy được cứu tinh.

Nàng ta phịch một tiếng quỳ xuống đất, khẩn cầu: Vị công tử này, xin ngài cứu cô nương nhà ta.

Thái Diễm cũng quay đầu nhìn về phía Lưu Húc.

Trong ánh mắt của nàng, cũng đầy vẻ khẩn thiết: Xin công tử, cứu ta.

Lưu Húc sững sờ.

Nhìn bộ giá y trên người Thái Diễm, lại kết hợp với cảnh tượng trước mắt.

Rõ ràng, lúc này Thái Diễm, vừa mới xuất giá.

Chuẩn bị được đón về Vệ gia Hà Đông, cùng Vệ Trọng Đạo hoàn hôn.

Lưu Húc thực sự không ngờ, lại ở đây gặp phải Thái Diễm xuất giá.

Cũng quá trùng hợp rồi.

Hắn chưa kịp hành động, đã nghe Điển Vi quát lớn: Chúa công của ta là Duyện Châu mục Lưu Húc.

Tên Dương Phụng kia lại dám hành hung trước mặt chúa công ta.

Nếu biết điều, thì mau hạ vũ khí, nhanh chóng đầu hàng.

Động tác trong tay Dương Phụng bỗng dừng lại.

Hắn quay đầu, cười lớn: Duyện Châu mục Lưu Húc.

Không ngờ, lại ở đây gặp được một con cá lớn như vậy.

Xem ra vận may của Dương Phụng ta đã đến.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện chỉ có Lưu Húc và Điển Vi hai người, lập tức mừng rỡ.

Chỉ thấy hắn vung tay lớn: Anh em, chỉ có hai người, cùng bản cừ soái bắt sống bọn chúng.

Thái Diễm cũng khẽ sững sờ.

Không ngờ, lại ở đây gặp được Lưu Húc.

Mấy ngày trước nghe tin Lưu Húc được phong làm Ung Hương hầu, trong lòng nàng đối với người này khá tò mò.

Không ngờ, đã gặp mặt.

Nàng ngước mắt quan sát Lưu Húc một phen, phương tâm khẽ động.

Tuấn kiệt như vậy, nếu vì mình mà chết ở đây, thực sự quá đáng

tiếc.

Nàng liền vội nói: Lưu hầu, ngài mau đi đi.

Đừng quản ta.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Nghe ý của Thái Diễm, nàng đã nghe danh hiệu của mình.

Xem ra, nàng sợ mình không phải là đối thủ của giặc Khăn Vàng.

Nhưng, tên Dương Phụng kia đã khiêu khích đến tận đầu mình rồi, tự nhiên không thể nhịn.

Hắn cười nhạt: Điển Vi, cùng bản hầu giết địch.

Điển Vi đã sớm cầm song kích trong tay.

Lúc này nghe lời của Lưu Húc, y quát lớn: Giặc Khăn Vàng, mau đến chịu chết.

Vừa nói, y vừa sải bước xông ra.

Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký dưới háng, trong nháy mắt đã vượt qua Điển Vi.

Hình Thiên thương trong tay liên tục quét ra.

Sức nặng một ngàn sáu trăm cân của Hình Thiên thương, kết hợp với cự lực của Lưu Húc, uy lực phi phàm.

Dưới cú quét ngang của Hình Thiên thương, giặc Khăn Vàng ngã xuống thành từng mảng.

Điển Vi cũng không chịu kém cạnh.

Hai tay nắm chặt thiết kích, rồi xoay tròn mạnh mẽ.

Vù.

Điển Vi như thể hóa thân thành một cỗ máy xay thịt hình người.

Những tên giặc Khăn Vàng ở gần, đâu phải là đối thủ một hiệp, chỉ cần va phải là đều mất mạng tại chỗ.

Thấy thủ hạ thương vong thảm trọng, Dương Phụng vô cùng lo lắng.

Hắn nắm chặt trường thương trong tay, xông thẳng về phía Lưu Húc.

Nhân cơ hội thủ hạ đang cầm chân Lưu Húc, hắn đâm trường thương trong tay, nhắm vào ngực Lưu Húc.

Nhìn đòn tấn công của Dương Phụng, Lưu Húc cười nhạt.

Hình Thiên thương quét ngang một cái, đã dọn sạch đám giặc Khăn Vàng bên cạnh.

Rồi Hình Thiên thương trong tay, quét mạnh về phía trước.

Bốp.

Trường thương của Dương Phụng lập tức bị Lưu Húc quét bay.

Hắn trong lòng kinh hãi.

Chỉ cảm thấy hổ khẩu đau nhức.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện hổ khẩu hai tay đều đã nứt ra.

Máu tươi nhuộm đỏ cán thương.

Hắn lúc này mới ý thức được, mình đã gặp phải đối thủ không thể địch lại.

Hắn liền lùi về phía sau.

Chỉ là, Lưu Húc đâu có để Dương Phụng được như ý.

Hắn quát lớn một tiếng, Hình Thiên thương trong tay đập mạnh xuống Dương Phụng.

Sức mạnh của hắn lớn đến mức nào.

Dưới sức bộc phát, Hình Thiên thương tăng tốc đột ngột.

Vút.

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Dương Phụng trong lòng kinh hãi.

Trường thương chưa đến gần, hắn đã cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương.

Lưng hắn, đã hoàn toàn bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Trên ngọn thương này, hắn cảm nhận được sự khủng bố vô biên.

Bao nhiêu năm nay, hắn đã trải qua trăm trận chiến, nhưng chưa có trận chiến nào, khiến hắn sợ hãi như vậy.

Hắn biết, nếu thật sự bị ngọn thương này đập trúng, chắc chắn sẽ chết tại chỗ.

Dương Phụng vội nắm chặt trường thương trong tay, giơ trường thương lên đỉnh đầu.

Bốp.

Hình Thiên thương đập mạnh vào trường thương của Dương Phụng.

Một luồng cự lực, truyền đến trường thương của Dương Phụng.

Rắc.

Theo một tiếng giòn vang, trường thương trong tay Dương Phụng lập tức gãy thành hai đoạn.

Không thể nào.

Trường thương của hắn là do người ta đặt làm riêng, bao năm nay theo hắn trải qua trăm trận chiến, chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Điều khiến Dương Phụng càng kinh hãi hơn là, ngọn thương trên

đầu hắn thế không giảm, tiếp tục đập xuống người hắn.

Khủng bố.

Khủng bố vô biên.

Dương Phụng phúc chí tâm linh, thân hình bỗng nghiêng đi, ngã xuống đất.

Đáng tiếc, đã muộn.

Bốp.

Hình Thiên thương đập thẳng vào người Dương Phụng, rồi thế không giảm đập vào con chiến mã dưới háng Dương Phụng.

Trong nháy mắt, máu thịt bay tứ tung.

Chương 25

Hai mắt Dương Phụng trợn tròn, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Cho đến chết, hai mắt hắn vẫn chưa nhắm lại.

Dương Phụng vốn ở hậu thế vì có công bảo vệ Lưu Hiệp, làm đến Nhất phẩm Xa Kỵ tướng quân, phong quang vô hạn, dưới một thương của Lưu Húc đã triệt để thân tử đạo tiêu.

Chiến mã dưới háng Dương Phụng chưa kịp hí một tiếng, đã cùng bị đập chết tại chỗ.

Không xa.

Nhìn cảnh tượng máu tanh này, Thái Diễm không khỏi quay đầu đi, nhưng rồi lại quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, phương tâm chấn động.

Nàng chưa từng thấy, có người dũng vũ như vậy.

Từ trước đến nay, những gì nàng thấy đều là những công tử phong nhã, dù có đeo trường kiếm, cũng là để trang trí nhiều hơn là thực dụng.

Nhưng bây giờ, cảnh tượng vừa rồi của Lưu Húc, đã khắc sâu vào trong đầu nàng.

Trong lòng nàng, có một loại trực giác.

Có lẽ, cảnh tượng này sẽ mãi mãi khắc sâu trong ký ức của nàng.

Giặc Khăn Vàng thấy Dương Phụng đã chết, không còn lòng chiến đấu, lũ lượt quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Lưu Húc liếc nhìn thi thể Dương Phụng, trong lòng khẽ động.

Hắn nhớ vào những năm đầu, Ngũ tử lương tướng Từ Hoảng

chính là thuộc hạ của Dương Phụng.

Chỉ sau khi Dương Phụng bị Tào Tháo đánh bại, Từ Hoảng mới đầu quân dưới trướng Tào Tháo.

Từ đó về sau, Từ Hoảng một đường chém tướng giết địch, hát vang tiến mạnh, tích lũy vô số chiến công, cuối cùng trở thành Ngũ tử lương tướng của Tào Ngụy.

Nếu có thể thu phục được Từ Hoảng, vậy thì lần này, coi như kiếm được món hời lớn.

Lưu Húc lập tức quát đám Khăn Vàng: Bản hầu hỏi các ngươi, trong số những người này, có ai tên là Từ Hoảng không.

Trong đám Khăn Vàng có một tiểu đầu mục bẩm báo: Bẩm Lưu hầu, trong sơn trại của chúng tôi, vừa hay có một người, tên là Từ Hoảng.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy mừng rỡ.

Hắn lập tức nhìn về phía người đó, quát khẽ: Nếu ngươi dẫn Từ Hoảng đó đến, bản hầu ta sẽ tha cho ngươi không chết.

Vâng.

Đa tạ Lưu hầu.

Tiểu đầu mục vội vàng nhận lời.

Lưu Húc quay sang dặn dò Điển Vi: Điển Vi, ngươi đi theo hắn đến sơn trại xem, dẫn Từ Hoảng đến đây.

Vâng.

Điển Vi cung kính đáp.

Rồi y áp giải tiểu đầu mục, đi lên núi.

Thái Diễm từ trong kiệu bước ra, bước sen nhẹ nhàng, đến bên cạnh Lưu Húc.

Lúc này nàng một thân áo đỏ, trên đầu đội một chiếc khăn voan, quả thật mỹ diễm động lòng người.

Nàng nhẹ nhàng hành lễ với Lưu Húc: Thái Diễm ra mắt Lưu hầu.

Lưu Húc quay đầu, gật đầu với Thái Diễm: Chiêu Cơ không cần đa lễ.

Thái Diễm không khỏi sững sờ, kinh ngạc kêu lên: Lưu hầu nhận ra ta sao.

Trong giọng nói của nàng, có mấy phần kinh hỉ.

Lưu Húc suy nghĩ một chút, liền biết vấn đề ở đâu.

Chắc chắn là mình đã gọi ra tên tự của Thái Diễm, khiến nàng hiểu lầm là mình nhận ra nàng.

Hắn cười nhạt: Tài nữ chi danh của Chiêu Cơ, ở Duyện Châu ai mà không biết, ai mà không hay.

Lưu hầu quá khen rồi.

Thái Diễm nhẹ nhàng hành lễ với Lưu Húc, trong lòng ẩn ẩn một tia ngọt ngào.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn Lưu Húc một cái.

Chỉ một cái nhìn, đã cảm thấy phương tâm chấn động, trên mặt cũng hiện ra mấy vệt ửng hồng.

Tim nàng đập thình thịch, thầm nghĩ: Hắn, đã cứu mình khỏi tay giặc Khăn Vàng.

Trong mắt nàng, không khỏi hiện ra cảnh tượng Lưu Húc đại triển thần uy lúc nãy, nhất thời gương mặt xinh đẹp ửng hồng.

Không lâu sau, Điển Vi áp giải tiểu đầu mục đi xuống, bên cạnh y có một người đi theo.

Người đó thân cao tám thước, mặt đỏ râu dài, tướng mạo đường đường.

Chỉ điều khiến Lưu Húc kinh ngạc là, trên người người đó lại bị trói bằng dây thừng.

Điển Vi chắp tay với Lưu Húc, lớn tiếng nói: Chúa công, vị này chính là Từ Hoảng.

Bị trói sao.

Lưu Húc hỏi.

Tiểu đầu mục ngượng ngùng nói: Lưu hầu, Từ Hoảng vốn là quan quân của quận Hà Đông.

Lần trước chúng tôi đại chiến với quan quân quận Hà Đông, ngựa của Từ Hoảng bị trượt chân, chúng tôi liền bắt được hắn.

Nhưng, mấy ngày nay chưa kịp xử lý.

Từ Hoảng hừ lạnh một tiếng: Chết cái tâm đó đi, ta, Từ Hoảng, sẽ không đầu hàng giặc Khăn Vàng.

Lưu Húc bước lên trước, cười nhìn Từ Hoảng.

Đây, chính là Từ Hoảng.

Chiến tích đáng tự hào nhất của Từ Hoảng, phải kể đến trận Tương Phàn.

Ở giai đoạn đầu của trận Tương Phàn, Quan Vũ đại sát tứ phương, đánh ra trạng thái siêu thần.

Vây Tương Phàn, khốn Tào Nhân, dìm bảy quân, chém Bàng Đức, uy chấn An Lạc.

Tào Tháo thậm chí còn muốn dời đô, để tránh mũi nhọn của Quan Vũ.

Cũng vào lúc đó, Từ Hoảng lâm nguy thụ mệnh.

Liên tục công phá doanh trại của Quan Vũ, đánh bại Quan Vũ, lại tiến thẳng vào, triệt để giải vây cho Tương Phàn.

Từ Hoảng cũng vì vậy mà được Tào Tháo hết lời khen ngợi.

Nghĩ vậy, Lưu Húc cười nhạt: Đây là Từ Công Minh phải không.

Bản hầu là Duyện Châu mục Lưu Húc.

Đã lâu nghe danh ngài dũng mãnh phi phàm, lại trung nghĩa vô song, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm.

Vừa nói, hắn vừa tiến lên cởi trói cho Từ Hoảng, rồi vỗ vai y.

Công Minh, bản hầu nguyện phong ngươi làm Tư mã, thế nào.

Từ Hoảng trong lòng cảm động.

Lưu Húc là Duyện Châu mục đường đường, còn mình chỉ là một quận tốt nhỏ bé.

Y lập tức cúi người thật sâu chào Lưu Húc: Chúa công tại thượng, xin nhận của Từ Hoảng một lạy.

Lưu Húc một tay đỡ Từ Hoảng dậy, rồi cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Có được Công Minh, chuyến đi này không uổng công.

Sau đó, Lưu Húc nhìn về phía đám giặc Khăn Vàng: Bản hầu giữ lời hứa, nếu các ngươi nguyện ý quy hàng, bản hầu có thể thu nhận.

Giặc Khăn Vàng nghe vậy, đồng loạt quy hàng.

Sau một hồi kiểm điểm, số lượng có gần ngàn người.

Không lâu sau, thân vệ của Lưu Húc và Trương Mạc lần lượt đến.

Thấy hiện trường thi thể la liệt, thân vệ và Trương Mạc đều lo lắng.

Vội vàng tiến lên xem xét.

Thấy Lưu Húc an toàn vô sự, mới hoàn toàn yên tâm.

Trương Mạc chủ động tiến lên, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu hầu.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Trương Mạc hoàn toàn kinh ngạc, tròng mắt của y gần như lồi ra.

Lưu Húc chỉ mang theo một mình Điển Vi, nhanh như vậy, đã đánh bại hơn hai ngàn giặc Khăn Vàng.

Còn thu hàng gần ngàn tên Khăn Vàng.

Chiêu mộ được một viên đại tướng.

Điều này, quả thực như có thần trợ giúp.

Y bất giác nhìn về phía hông của Lưu Húc, thanh Trạm Lư kiếm đó.

Trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ, truyền thuyết Trạm Lư kiếm có thể chọn minh chủ, là thật sao.

Lưu Húc hờ hững gật đầu: Trương Mạc, phiền ngài dẫn theo đám Khăn Vàng này đi sau.

Ta sẽ đi trước một bước.

Vâng.

Trương Mạc chắp tay với Lưu Húc, cung kính lĩnh mệnh.

Lưu Húc dẫn theo Điển Vi, Từ Hoảng, chuẩn bị lên đường lần nữa.

Tỳ nữ đứng sau Thái Diễm, thở dài: Cô nương, bây giờ người của Vệ gia Hà Đông đều chết cả rồi, phải làm sao bây giờ.

Thái Diễm khẽ thở dài.

Nàng ngước mắt nhìn Lưu Húc: Lưu hầu, ngài có thể mang theo hai người chúng ta không.

Lưu Húc khẽ nhíu mày: Chiêu Cơ, ta lần này là đến Xương Ấp, hiện nay thành Xương Ấp không an toàn.

Nàng chắc cũng biết, không lâu trước giặc Khăn Vàng Thanh Châu đã phái hai ba vạn người, vây thành Xương Ấp của ta.

Lần này, không chừng bọn giặc Khăn Vàng đó lại xuất binh vây khốn thành Xương Ấp của ta.

Thái Diễm cười khổ: Lưu hầu, mẫu thân ta mất sớm, phụ thân hiện đang đến Trường An.

Bây giờ ở nhà Trần Lưu, không có ai lo liệu.

Đường đến Trường An xa xôi, trên đường binh hoang mã loạn, đạo phỉ hoành hành.

Ta một thân nữ nhi yếu đuối, một mình lên đường quả thực có chút không dám.

Vừa nói, nàng vừa nhẹ nhàng hành lễ với Lưu Húc, cầu xin: Mong Lưu hầu thu lưu.

Lưu Húc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Thái Diễm, gật đầu: Thôi được.

Vậy Chiêu Cơ cứ cùng ta lên đường đi.

Tỳ nữ nghe vậy, hoan hô một tiếng: Tuyệt quá.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thái Diễm, cũng lộ ra mấy phần vui

mừng.

Nàng nhẹ nhàng hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ Lưu hầu.

Thế là, Lưu Húc liền dẫn theo Điển Vi, Từ Hoảng lên đường, xe ngựa của Thái Diễm cũng đi theo bên cạnh.

Quận Tế Âm, thành Định Đào.

Sau khi Trần Cung đến quận Tế Âm, chỉ khuyên giải sơ qua, Thái thú quận Tế Âm Ngô Tư liền đồng ý xuất binh tương trợ.

Sở dĩ thuận lợi như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì chức vị Thái thú của Ngô Tư, là do Lưu Đại giúp tranh thủ được.

Cũng vì vậy, Ngô Tư từ trước đến nay, đều đứng về phía Lưu Đại.

Lúc này, Trần Cung trong phòng không ngừng đi đi lại lại.

Ngô Tư bước vào, thấy Trần Cung vẻ mặt bất an, liền kinh ngạc hỏi: Công Đài, sao vậy.

Trần Cung cũng không giấu giếm.

Y thở dài với Ngô Tư: Nguyên Ước, chúa công lần này đến quận Trần Lưu, trong lòng ta quả thực có chút không yên tâm.

Công Đài lo lắng rất phải.

Ngô Tư gật đầu, trên mặt cũng lộ ra mấy phần lo lắng.

Trương Mạc người này vốn giao hảo với Tào Tháo.

Bây giờ Lưu Châu mục chỉ mang theo hai trăm thân vệ đến đó, nếu Trương Mạc nổi loạn, e rằng.

Lời tiếp theo, y không nói ra.

Nhưng ý tứ trong đó, lại rất rõ ràng.

Trần Cung nghe vậy, trong lòng càng thêm lo lắng.

Y quay người, chắp tay với Ngô Tư: Nguyên Ước, mau giúp ta chuẩn bị binh mã, ta sẽ xuất phát đến Trần Lưu ngay.

Ngô Tư gật đầu: Được.

Ta sẽ đi chuẩn bị binh mã.

Chỉ là lần này, do ta và ngươi cùng đi.

Như vậy, vạn nhất sự tình không ổn, ta cũng có thể tương trợ một hai.

Chưa đầy một lát, Trần Cung và Ngô Tư hai người đã dẫn theo ba ngàn người đến quận Trần Lưu.

Chỉ là, điều họ không ngờ tới là, vừa mới xuất phát không lâu, đã gặp Lưu Húc ở một nơi không xa thành Định Đào.

Thấy Lưu Húc chỉ mang theo mấy người, Trần Cung trong lòng khẽ thở dài.

Quả nhiên, kế hoạch mời Trương Mạc xuất binh, đã thất bại rồi.

Về điểm này, trong lòng Trần Cung đã sớm có dự liệu.

Trương Mạc người này, trước nay vẫn luôn có quan hệ tốt với Tào Tháo.

Nay chúa công chiếm được vị trí Duyện Châu mục, rõ ràng đã đứng ở phía đối lập với Tào Tháo, kẻ cũng đang nhòm ngó chức vị này.

Dưới tình huống đó, Trương Mạc không muốn xuất binh cũng là lẽ thường tình.

Trần Cung chắp tay hành lễ với Lưu Húc, nói: Chúa công.

Lưu Húc thấy Trần Cung không sao, nỗi lo trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

Hắn gật đầu cười nói: Công Đài, không sao là tốt rồi.

Thấy dáng vẻ quan tâm của Lưu Húc, Trần Cung trong lòng cảm động.

Hắn thầm nghĩ: Đừng thấy chúa công bình thường có vẻ mặt lãnh đạm, nhưng thực ra rất quan tâm đến thuộc hạ.

Hắn nhìn sang Điển Vi bên cạnh, thấy y đeo đôi song kích ở hông.

Hắn bèn cất tiếng cười sang sảng: Chắc hẳn vị tráng sĩ to lớn hùng tráng thế này chính là Điển tráng sĩ rồi.

Trước khi xuất phát, chúa công đã hết lời ca ngợi ngài.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Điển Vi cười lớn nói: Tại hạ Điển Vi, ra mắt Trần quân sư.

Trần Cung gật gật đầu, rồi lại nhìn về phía Từ Hoảng, cười hỏi: Chúa công, ta thấy vị tướng quân này tướng mạo phi phàm, chắc chắn là một mãnh tướng.

Không biết nên xưng hô thế nào.

Lưu Húc cười lớn đáp: Công Đài quả nhiên có mắt nhìn.

Vị này là Từ Hoảng, tự Công Minh, một tay đao pháp vô cùng bất phàm.

Càng hiếm có hơn là, tài hành quân đánh trận, điều binh luyện mã của y cũng đều rất giỏi.

Trần Cung vuốt râu khen ngợi: Chuyến đi này của chúa công thu hoạch thật phong phú.

Cái gọi là ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu.

Có Điển Vi và Từ Hoảng hai người tương trợ, đây là một sự tăng cường cực lớn cho chiến lực của chúng ta.

Chương 26

Tuy Trương Mạc không chịu xuất binh, nhưng nay có Ngô thái thú của quận Tế Âm thân chinh dẫn ba ngàn binh mã đến giúp.

Đến lúc đó, hợp với binh lực của chúng ta, chỉ cần ta trù tính kỹ lưỡng, từ từ mưu đồ, cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận với giặc Khăn Vàng.

Ngô Tư vội vàng tiến lên, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Ra mắt Lưu Châu mục.

Lưu Húc chắp tay đáp lễ: Được Ngô thái thú hết lòng tương trợ, Bản hầu xin đa tạ.

Rồi hắn nhìn về phía Trần Cung nói: Công Đài không cần lo lắng, nay Trương Mạc ở Trần Lưu cũng đang đích thân dẫn bốn ngàn binh mã tới.

Trần Cung không khỏi ngẩn người.

Đúng lúc này, từ xa có tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, ngày càng vang dội.

Trần Cung không khỏi căng thẳng nói: Chúa công, phía sau có đại quân đang đến, chẳng lẽ là giặc Khăn Vàng.

Chúng ta cần sớm ứng phó.

Lưu Húc liếc nhìn hướng âm thanh truyền đến, rồi chỉ thản nhiên cười nói: Không sao.

Theo ta thấy, đó chắc hẳn là Trương Mạc dẫn quân đến rồi.

Chẳng bao lâu sau, một đội binh mã xuất hiện ở góc núi.

Nhìn người đi đầu, kinh ngạc thay chính là Trương Mạc.

Phía sau Trương Mạc là một đội quân.

Nhìn số lượng, đủ bốn ngàn người.

Sao có thể.

Trần Cung trong lòng vô cùng không dám tin.

Chúa công, không lẽ thực sự mời được cả Trương Mạc.

Trong kế hoạch trước đó của hắn, phản ứng của Trương Mạc có hai khả năng.

Một là dứt khoát không phái một binh một tốt nào, hoàn toàn ngả về phía Tào Tháo.

Hai là, đồng ý phái năm trăm một ngàn quân để đối phó cho xong chuyện.

Còn việc thực sự phái mấy ngàn binh mã.

Đó là điều không thể.

Nếu Trương Mạc làm vậy, chẳng phải là hoàn toàn trở mặt với Tào Tháo sao.

Tào Tháo người này, là một kẻ kiêu hùng thực sự.

Hắn còn từng nói ra câu Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.

Đương nhiên, qua quan sát của hắn, khi hành xử, Tào Tháo cũng đang làm đúng như vậy.

Đối với một người như thế, theo Trần Cung, Trương Mạc không nên hoàn toàn trở mặt mới phải.

Vậy mà giờ đây, Trương Mạc không chỉ làm vậy, mà còn đích thân thống lĩnh binh mã đến.

Làm như thế chẳng phải là tự chặt đứt đường lui của mình sao.

Chuyện này, có chút không ổn.

Trương Mạc nhanh chóng đến gần, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc khẽ gật đầu đáp lại.

Sau đó, Trương Mạc chắp tay hành lễ với Trần Cung: Công Đài, lâu rồi không gặp.

Trần Cung cười ha hả, cũng chắp tay đáp lễ: Trương thái thú, vẫn khỏe chứ.

Lần này đa tạ Trương thái thú hết lòng tương trợ.

Trương Mạc nói đầy ẩn ý: Công Đài, không biết ngài có hiểu biết gì về một thanh thần binh không.

Thần binh.

Trần Cung nghe mà đầu óc mờ mịt.

Hắn có chút không hiểu: Không biết Trương thái thú đang chỉ thanh thần binh nào.

Ánh mắt Trương Mạc khẽ lóe lên.

Rồi hắn cười ha hả: Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không có thâm ý gì.

Công Đài không cần để tâm, ha ha.

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

Trương Mạc càng như vậy, Trần Cung càng cảm thấy có vấn đề.

Nhưng dù trí kế phi phàm, nhất thời hắn cũng không hiểu được hàm ý trong câu nói của Trương Mạc.

Nhìn bóng lưng Trương Mạc đi xa, hắn lẩm bẩm: Thần binh.

Lúc này tâm trạng Lưu Húc rất tốt.

Hiện tại dưới trướng hắn, cộng thêm ba ngàn binh mã của Ngô Tư, đã có bảy ngàn người.

Cộng thêm năm ngàn năm trăm người trong thành Xương Ấp, đã có một vạn hai ngàn năm trăm người.

Binh mã nhiều như vậy, lại thêm Điển Vi, Từ Hoảng, Vu Cấm, Mãn Sủng, văn có Trần Cung.

Nếu được huấn luyện tốt, hắn đã có đủ tư cách chủ động xuất kích.

Ngay lập tức, Lưu Húc vung tay ra lệnh: Mọi người cùng ta về Xương Ấp.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, mọi người thẳng tiến về thành Xương Ấp.

Đông quận.

Tào Tháo và Hí Chí Tài ngồi đối diện nhau.

Tào Tháo cất tiếng cười sang sảng: Chí Tài, vừa nhận được tình báo, có bốn năm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu đang tiến về thành Xương Ấp.

Sao lần này giặc Khăn Vàng hành động nhanh vậy.

Trên mặt Hí Chí Tài lộ vẻ kinh ngạc.

Không sai.

Tào Tháo cười lớn nói, Nguyên nhân là vì thống soái của giặc Khăn Vàng Thanh Châu lần này là Từ Hòa.

Từ Hòa người này, là huynh đệ kết nghĩa với Cảnh Lăng bị Lưu

Húc chém trước trận.

Nghĩa đệ bị chém, Từ Hòa tự nhiên không cam tâm, liền thống lĩnh bốn năm vạn giặc Khăn Vàng thẳng tiến đến thành Xương Ấp.

Hí Chí Tài nghe vậy, cũng cười nói: Nay Lưu Húc không ở thành Xương Ấp, lúc này thành Xương Ấp rắn mất đầu.

Bọn Vương Úc, Vương Khuông đó, đều không đủ sức chống lại nhiều giặc Khăn Vàng như vậy.

Chính là như vậy.

Tào Tháo mỉm cười.

Hắn vuốt râu, cười nói: Nếu Vương Khuông có năng lực chống lại giặc Khăn Vàng Thanh Châu, thì lúc đầu khi giặc Khăn Vàng tấn công Đông quận, hắn cũng đã không bó tay chịu trói.

Ta, Tào Tháo, cũng sẽ không có cơ hội vào làm chủ Đông quận.

Ánh mắt Hí Chí Tài cũng sáng lên: Chúa công, nếu lần này thành Xương Ấp bị giặc Khăn Vàng phá, vậy thì cơ nghiệp của Lưu Húc coi như mất hết.

Chính là như vậy.

Tào Tháo gật đầu cười, Nói không chừng, đối với ta, đây là một cơ hội không tồi.

Vừa nói, ánh mắt hắn dần sáng lên.

Hí Chí Tài cười sang sảng: Chúa công, nếu giặc Khăn Vàng Thanh Châu công hạ thành Xương Ấp, thì Lưu Húc hoàn toàn không còn chỗ đi.

Nếu nhân cơ hội này, chúng ta khởi binh nam hạ, lúc đó quận Sơn Dương sẽ dễ dàng trong tầm tay.

Chúa công lại hô một tiếng, mọi người chắc chắn sẽ hưởng ứng.

Nói rồi, hắn chắp tay với Tào Tháo: Hí Trung ở đây, xin chúc mừng trước chúa công giành được vị trí Duyện Châu mục.

Nụ cười trên mặt Tào Tháo càng rạng rỡ.

Hắn cười lớn: Nếu Tào Tháo ta lần này thuận lợi đoạt được vị trí Duyện Châu mục, thì Hí Chí Tài công đầu.

Hí Chí Tài vội vàng hành lễ: Vậy thì, đa tạ chúa công.

Tào Tháo xua tay, cười nói: Chí Tài không cần đa lễ.

Nếu không có Chí Tài nhiều lần mưu hoạch, Tào Tháo ta cũng không thể thuận lợi giành được chức thái thú Đông quận.

Càng không thể trong thời gian ngắn như vậy, đoạt được vị trí Duyện Châu mục.

Rồi hắn lắc đầu khẽ thở dài: Chỉ tiếc, Lưu Húc kia tuy dũng mãnh, nhưng cũng chỉ là một gã mãng phu mà thôi.

Lúc này rời khỏi thành Xương Ấp đi đến quận Trần Lưu, thật là không khôn ngoan.

Trương Mạc ở quận Trần Lưu là bạn tốt của ta, chẳng lẽ Lưu Húc cho rằng, chỉ bằng một mình hắn, là có thể khiến Trương Mạc bỏ ta mà đầu quân dưới trướng Lưu Húc sao.

Đùa à.

Ta và Trương Mạc là tình nghĩa sinh tử, há có thể bị mấy lời nói lay động.

Nói xong, hắn lại cười lớn.

Hí Chí Tài nghe vậy, cũng vuốt râu cười dài.

Đúng lúc này, Tuân Úc cầm một phong thư tình báo, vội vã bước

vào phủ quận thủ.

Thấy Tào Tháo, y liền chắp tay hành lễ: Chúa công.

Văn Nhược đến rồi à.

Tào Tháo vuốt râu, mỉm cười nói, Nào, ngồi đi.

Rồi, không đợi Tuân Úc mở lời, hắn đã cười sang sảng: Báo cho Văn Nhược một tin tốt, quả như Văn Nhược dự liệu, đám giặc Khăn Vàng Thanh Châu đã hướng về thành Xương Ấp rồi.

Tuân Úc nghe vậy, trên mặt lại không có chút ý cười, khẽ thở dài một tiếng: Chúa công, ta vừa nhận được tình báo, Ngô Tư kia dưới sự khuyên bảo của Trần Cung, đã đích thân dẫn ba ngàn binh mã đi tương trợ Lưu Húc.

Tào Tháo nghe vậy, mày khẽ nhíu lại: Ngô Tư trước nay vẫn luôn giao hảo với Lưu Đại.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Chỉ là, ba ngàn binh mã cỏn con của Ngô Tư, cũng không đáng lo.

Hí Chí Tài cũng gật gù: Không sai.

Giặc Khăn Vàng Thanh Châu có trăm vạn quân, há có thể bị ba ngàn người lay động.

Tuân Úc lại cười khổ một tiếng: Chúa công, không chỉ Ngô Tư phái binh mã, mà Trương Mạc ở Trần Lưu cũng dẫn bốn ngàn quân dưới trướng, theo Lưu Húc đi về thành Xương Ấp.

Cái gì.

Tào Tháo bật mạnh dậy.

Cái bàn trước mặt bị thân thể hắn kéo theo, đổ nhào xuống đất, thẻ tre trên bàn rơi lả tả.

Nhưng hắn dường như không hề hay biết.

Hắn nhìn chằm chằm Tuân Úc, thân thể có chút run rẩy: Văn Nhược, ngươi. ngươi vừa nói gì.

Vẻ cười khổ trên mặt Tuân Úc càng đậm.

Hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Chúa công, Trương Mạc Trương Mạnh Trác dẫn bốn ngàn người, theo Lưu Húc về thành Xương Ấp rồi.

Hơn nữa, theo ta thấy, trong chuyện này ắt có ẩn tình.

Chân Tào Tháo mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Tuân Úc thấy vậy, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tào Tháo.

Tào Tháo ngửa mặt thở dài: Mạnh Trác, là bạn chí giao của ta.

Có tình nghĩa sinh tử.

Sao có thể bỏ ta mà đi.

Hắn liếc nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược nói rất đúng, trong chuyện này nhất định có ẩn tình.

Hắn xua tay, gạt Tuân Úc ra: Không được.

Ta phải đi hỏi Trương Mạc.

Hỏi xem, vì sao y lại bỏ Tào Tháo ta mà đi.

Hỏi xem, vì sao y lại giúp tên nhóc Lưu Húc kia.

Nói xong, hắn lấy thanh Ỷ Thiên kiếm trên tường, rồi đi ra ngoài.

Tuân Úc quay đầu nhìn Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài vội vàng tiến lên, giữ chặt Tào Tháo, nói: Chúa công, chuyện này hãy để Văn Nhược tra rõ rồi hãy bàn.

Nói không chừng Trương Mạc kia chỉ là hư trương thanh thế mà

thôi.

Tuân Úc gật đầu: Chí Tài nói rất đúng.

Với giao tình giữa chúa công và Trương Mạc, hành động lần này của Trương Mạc quả thực khác thường.

Ta sẽ sai người, đi tra xét lại một lần nữa.

Tào Tháo nghe vậy gật đầu: Văn Nhược, mau đi tra rõ.

Mạnh Trác, không lẽ đã bị Lưu Húc uy hiếp.

Nếu thật sự như vậy, Tào mỗ ta dù có bỏ đi cơ nghiệp Đông quận này.

Cũng phải khởi binh đến thành Xương Ấp, đòi lại công đạo cho Mạnh Trác.

Ký Châu, Nghiệp thành.

Viên Thiệu nhìn tình báo trước mắt, không khỏi lắc đầu.

Hắn khẽ thở dài một tiếng: Lưu Húc kia tuy dũng mãnh, nhưng đáng tiếc thực sự quá trẻ tuổi.

Thành Xương Ấp là căn cơ của Lưu Húc, sao có thể rời khỏi thành Xương Ấp vào thời điểm quan trọng như vậy.

Lần này bộ hạ của Từ Hòa, giặc Khăn Vàng Thanh Châu có động tĩnh, e rằng chính là tiến về thành Xương Ấp.

Điền Phong cũng cười khổ một tiếng: Chúa công nói rất đúng.

Nếu thành Xương Ấp bị giặc Khăn Vàng Thanh Châu phá, thì Lưu Húc sẽ không còn căn cơ.

Như vậy, muốn diệt giặc Khăn Vàng Thanh Châu, e rằng không còn nửa phần cơ hội.

Viên Thiệu cũng khẽ thở dài, rồi cười nói: Ta chỉ cần tĩnh quan kỳ

biến.

Nếu Mạnh Đức chiếm được Duyện Châu, đối với ta mà nói, cũng không tệ.

Lúc này, tại nơi giao giới giữa quận Nhậm Thành và quận Sơn Dương.

Có một đội quân Khăn Vàng, đang tiến về quận Sơn Dương.

Kéo dài thành một mảng, nhìn không thấy điểm cuối.

Nhìn số lượng, đủ bốn năm vạn quân.

Phó tướng đến bên cạnh người đi đầu, hỏi: Cừ soái, hành động lần này của chúng ta, có phải hơi vội vàng không.

Người cầm đầu lắc đầu: Lưu Húc kia dám giết nghĩa đệ Cảnh Lăng của ta, mối thù này không đội trời chung.

Lần này, ta nhất định phải để Lưu Húc nếm mùi lợi hại của ta.

Đúng lúc này, lính trinh sát tiến lên bẩm báo: Từ Cừ soái, ta đã dò xét rõ, Lưu Húc dẫn thân vệ rời khỏi thành Xương Ấp, đến nay chưa về.

Tốt.

Tốt lắm.

Vị cừ soái cười lớn, Lưu Húc kia dám giết nghĩa đệ ta, hôm nay, ta, Từ Hòa, sẽ phá thành Xương Ấp, báo thù cho nghĩa đệ.

Nói xong, hắn vung tay ra lệnh: Huynh đệ, cùng ta xông lên, giết đến thành Xương Ấp.

Gầm.

Trong quân trận, một trận gầm lớn vang lên từ miệng quân Khăn Vàng.

Ngay lập tức, tốc độ của quân Khăn Vàng Thanh Châu lại tăng lên rất nhiều.

Mãn Sủng đứng trên tường thành phía đông của Xương Ấp, nhìn ra xa.

Kể từ khi Lưu Húc giao cho y công việc phòng thủ thành, y đã hết lòng hết sức.

Có thể nói trừ lúc ăn, ngủ, thời gian còn lại y đều ở trên tường thành.

Đúng lúc này, mày y khẽ nhíu lại.

Loáng thoáng, y nhìn thấy phía trước, dường như có dấu vết của một đội quân lớn.

Lòng y không khỏi thót lên.

Chẳng lẽ, giặc Khăn Vàng, lại đến rồi sao.

Ngay lập tức, Mãn Sủng hét lớn một tiếng: Tướng sĩ, chú ý.

Binh lính trên tường thành nghe vậy, từng người bắt đầu cảnh giác.

Từng người căng mắt nhìn về phía trước.

Xa xa, Từ Hòa vung mạnh đại đao trong tay, cất giọng hét lớn: Huynh đệ, thành Xương Ấp ở phía trước.

Chương 27

Hôm nay ta muốn tắm máu thành Xương Ấp, mọi người xông lên cho ta.

Quân Khăn Vàng Thanh Châu điên cuồng chạy về phía thành Xương Ấp.

Lần này, Mãn Sủng đã nhìn rõ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những kẻ đang xông tới kia, chắc chắn là giặc Khăn Vàng.

Tùng.

Một hồi trống dồn dập vang lên, đây là phương pháp báo động mà Lưu Húc đã đề ra trước khi đi.

Trong chốc lát, tiếng trống truyền khắp thành Xương Ấp.

Binh lính thủ thành, ai nấy đều nghiêm trận chờ địch.

Nhìn đám người đen kịt ở xa, một mảng nhìn không thấy điểm cuối, lòng Mãn Sủng chùng xuống.

Lần này, e là phiền phức rồi.

Số lượng giặc Khăn Vàng, vượt xa tưởng tượng của y.

Cộp.

Một trận bước chân dồn dập vang lên.

Vu Cấm cầm tam tiêm đao, vội vã chạy từ dưới thành lên tường thành.

Vừa chạy, y vừa cất tiếng hỏi: Bá Ninh, tình hình thế nào.

Mãn Sủng lắc đầu, nói: Văn Tắc, số lượng giặc Khăn Vàng lần

này, e rằng nhiều hơn gấp đôi lần trước.

Số lượng nhiều như vậy, nếu cùng lúc công thành, e rằng thành Xương Ấp khó giữ.

Vu Cấm đứng trên tường thành, nhìn ra xa.

Ngay lập tức mày hắn nhíu chặt lại, nói: Bá Ninh.

Nay chúa công không ở trong thành, chỉ dựa vào chúng ta, muốn đánh bại nhiều giặc Khăn Vàng như vậy hiển nhiên là không thể.

Kế sách bây giờ, chúng ta chỉ có thể liên lạc với chúa công và Công Đài trước, xem có cách nào không.

Cũng chỉ có thể như vậy.

Mãn Sủng cười khổ một tiếng.

Chẳng bao lâu sau, cửa tây thành trì mở ra.

Hơn chục lính trinh sát cưỡi ngựa nhanh, ra khỏi cửa tây, một đường đi về phía tây.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, tiến về thành Xương Ấp.

Sau mấy ngày hành quân, nay đã tiến vào quận Sơn Dương.

Giữa trưa, Lưu Húc đang hạ trại trong một thung lũng.

Còn Lưu Húc, thì leo lên một sườn núi để quan sát xa.

Đúng lúc này, có một lính trinh sát từ xa phi ngựa tới.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ thành Xương Ấp đã xảy ra vấn đề gì.

Người lính trinh sát đến trước mặt Lưu Húc, trực tiếp ngã từ trên ngựa xuống, rồi quỳ một gối trước mặt Lưu Húc.

Bẩm chúa công, sáng nay, cừ soái giặc Khăn Vàng Thanh Châu là Từ Hòa đã suất lĩnh bốn năm vạn quân, vây thành Xương Ấp.

Lưu Húc nhìn về phía lính trinh sát, hỏi: Thành Xương Ấp bây giờ tình hình thế nào.

Chúa công, lúc thuộc hạ vừa ra ngoài, giặc Khăn Vàng mới vừa đến thành Xương Ấp.

Vu Tư mã và Mãn Tư mã đã đích thân lên tường thành, sắp xếp việc phòng thủ.

Nghe lính trinh sát bẩm báo, mày Lưu Húc nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên đến rồi.

Lý do y để Vu Cấm và Mãn Sủng lại thành Xương Ấp, mục đích chính là để đề phòng khả năng giặc Khăn Vàng Thanh Châu tập kích.

Trần Cung tiến lên một bước, nói: Chúa công, hiện tại mới qua nửa ngày, có Văn Tắc và Bá Ninh trấn thủ thành Xương Ấp, thành Xương Ấp hẳn là chưa bị giặc Khăn Vàng phá.

Nhưng nếu thời gian kéo dài, e rằng.

Lưu Húc gật đầu: Công Đài, việc không thể chậm trễ, ta lập tức xuất phát.

Ngay lập tức, y bước nhanh xuống sườn núi.

Đã có thân vệ dắt ngựa Xích Ký đến.

Lưu Húc đưa tay đặt lên lưng ngựa Xích Ký, rồi thân hình nhảy lên ngựa.

Hình Thiên thương trong tay vung lên, cất giọng hét lớn: Tướng sĩ, lần trước giặc Khăn Vàng Thanh Châu bị Bản châu mục đánh cho đại bại chạy trốn, nay nhân lúc Bản châu mục không có mặt, lại quay trở lại.

Thành Xương Ấp nguy trong sớm tối, mọi người cùng ta xông về thành Xương Ấp, đánh bại giặc Khăn Vàng.

Ngay lập tức, Lưu Húc dẫn đầu, xông về phía thành Xương Ấp.

Điển Vi và Từ Hoảng hai người, theo sát phía sau Lưu Húc, tiến về thành Xương Ấp.

Trương Mạc và Ngô Tư hai người liếc nhìn nhau, cũng không dừng lại, tiến về thành Xương Ấp.

Rào rào.

Binh sĩ dưới trướng toàn bộ bắt đầu hành động.

Ngoài thành, cách năm dặm.

Lưu Húc cho binh sĩ toàn bộ dừng lại.

Dưới bóng cây ở sườn núi, Lưu Húc đứng phía trước, Trần Cung, Điển Vi, Từ Hoảng, Trương Mạc, Ngô Tư vây quanh Lưu Húc thành một vòng.

Lưu Húc quét mắt nhìn mọi người nói: Các vị, đối với tình hình trước mắt, các vị thấy thế nào.

Ngô Tư khẽ thở dài một tiếng: Ta thấy số lượng giặc Khăn Vàng thực sự quá nhiều, đám đông dày đặc kia phải có đến bốn năm vạn.

Số lượng nhiều như vậy, chúng ta muốn công phá quả thực quá khó khăn.

Không sai.

Trương Mạc gật đầu, Số lượng giặc Khăn Vàng lần này, nhiều hơn lần trước không ít.

Số lượng thực sự quá nhiều, không dễ xử lý.

Vừa nói hắn vừa lắc đầu cười khổ.

Điển Vi bước lên một bước, vung cây thiết kích trong tay nói: Chúa công, theo ta thấy, chúng ta chỉ cần xông vào chém tên cừ soái là

được.

Không phải vậy.

Trương Mạc lắc đầu, Ta thấy trong bộ hạ của Từ Hòa có ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ tinh nhuệ.

Từ Hòa có ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ bảo vệ, muốn chém giết e rằng khó càng thêm khó.

Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn Lưu Húc.

Rõ ràng, hắn cũng khá rõ về tình hình Lưu Húc chém Cảnh Lăng trước trận lần trước.

Trần Cung lại vẫn luôn không nói gì.

Ánh mắt của y, vẫn luôn đảo qua lại trên người Điển Vi và Từ Hoảng.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Cung nói: Công Đài, không biết ngài thấy thế nào.

Trần Cung nhíu mày: Chúa công, hiện tại sau một ngày khổ chiến, giặc Khăn Vàng đang lúc người mệt ngựa mỏi.

Chính là lúc tốt nhất để chúng ta tấn công, chỉ là lần này Từ Hòa rõ ràng có chuẩn bị.

Hắn để ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ bảo vệ, như vậy muốn chém Từ Hòa lại khó càng thêm khó.

Ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ sao.

Trên mặt Lưu Húc, lộ ra mấy phần ý cười, Thực ra, nếu hợp sức của ta, Điển Vi và Công Minh ba người, thì ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ cỏn con đó căn bản không thể chống đỡ.

Thật sao.

Ánh mắt Trần Cung không khỏi sáng lên.

Chúa công, không biết hợp sức của ngài, Điển Vi và Công Minh ba người, có mấy phần thắng, có thể chém giết được Từ Hòa trong đám ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ đó.

Ánh mắt Lưu Húc, rơi trên người Điển Vi và Từ Hoảng.

Điển Vi hai tay nắm chặt thiết kích, bỗng hét khẽ một tiếng: Chúa công, yêm nhất định có thể giúp ngài diệt đám Hoàng Cân Lực Sĩ đó.

Từ Hoảng tuy không nói gì, nhưng ánh mắt y thẳng tắp nhìn Lưu Húc, ánh mắt kiên nghị.

Tay phải của y, cũng từ từ nắm chặt đại đao trong tay.

Lưu Húc mới thản nhiên cười nói: Công Đài, có Điển Vi, Từ Hoảng và ta cùng nhau, ta nắm chắc chém giết Từ Hòa, có mười thành.

Mười thành.

Sao có thể.

Trương Mạc kinh hô một tiếng, Lưu Châu mục, đám Hoàng Cân Lực Sĩ bên cạnh Từ Hòa, không hề đơn giản.

Đám Hoàng Cân Lực Sĩ đó, mỗi người đều được chọn lựa từ trong đám giặc Khăn Vàng.

Chỉ riêng vóc dáng, sức lực, đã không phải giặc Khăn Vàng bình thường có thể so sánh.

Năm xưa Trương Giác chính là dựa vào đám Hoàng Cân Lực Sĩ này, mới có thể liên tục đánh bại quan quân.

Lưu Húc xua tay: Trương thái thú, chuyện này không cần nói nữa.

Tất cả, đợi ta và Điển Vi, Công Minh ra chiến trường, sẽ biết.

Ánh mắt Trương Mạc khẽ híp lại, nhưng không nói gì nữa.

Trần Cung mới cười sang sảng: Nếu vậy, thì mọi chuyện đơn giản rồi.

Hiện tại chúng ta cộng thêm thân vệ của chúa công, tổng cộng có tám ngàn năm trăm người.

Trương thái thú, Ngô thái thú và ta cùng nhau, dẫn bảy ngàn quân, kìm chân đại quân giặc Khăn Vàng.

Chúa công, thì dẫn một ngàn năm trăm người, thẳng hướng tấn công Từ Hòa.

Nghe lời của Trần Cung, Lưu Húc cười.

Rõ ràng, Trần Cung có chút không yên tâm.

Thần sắc của y nghiêm lại: Các vị nghe lệnh, lần này, Công Đài và Trương thái thú, Ngô thái thú cùng nhau, lĩnh tám ngàn ba trăm người, kìm chân chủ lực giặc Khăn Vàng.

Ta và Điển Vi, Từ Hoảng, dẫn hai trăm thân vệ, đi chém giết Từ Hòa.

Chúa công, như vậy, e là không ổn.

Trần Cung nghe vậy vội nói, Chúa công, lấy hai trăm người đối đầu với ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ, độ khó thực sự quá lớn.

Trương Mạc cũng khuyên: Lưu Châu mục, ta biết ngài dũng mãnh phi phàm, nhưng đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia, từng người cũng sức lớn vô cùng.

Nếu chỉ dẫn hai trăm thân vệ, e rằng.

Ngô Tư cũng tiến lên khuyên: Lưu Châu mục, theo thiển ý của ta, nên dẫn thêm người.

Không sao.

Chuyện này không cần bàn nữa.

Lưu Húc xua tay.

Ngược lại, các ngươi không được đối đầu trực diện với giặc Khăn Vàng.

Giặc Khăn Vàng dù sao số lượng cũng đông, chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Đến lúc đó, Vu Cấm nhất định sẽ toàn lực xuất kích, khi đó, hai bên giáp công, nhất định có thể đại phá giặc Khăn Vàng.

Lưu Húc mấy bước đã đến bên ngựa Xích Ký, lập tức lật người lên ngựa: Hai trăm thân vệ, cùng Bản hầu đi.

Thái Diễm đến trước mặt Lưu Húc, khom người hành lễ: Lưu hầu, lần này đi xin hãy cẩn thận.

Ừm.

Lưu Húc nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Thái Diễm, gật đầu, Chiêu Cơ cứ ở đây tạm nghỉ, một lát nữa chiến đấu kết thúc, ta sẽ quay lại đón nàng.

Vâng.

Thái Diễm khẽ gật đầu, nhưng ngẩng đầu nhìn Lưu Húc, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Lưu Húc thản nhiên cười, rồi dặn dò Trần Cung: Công Đài, để lại cho Chiêu Cơ ba trăm hộ vệ, để đảm bảo an toàn.

Vâng.

Trần Cung gật đầu đáp.

Lưu Húc gật đầu với Thái Diễm, rồi thúc ngựa.

Ngựa Xích Ký phát ra một tiếng hí vang, rồi tung vó, xông về hướng của Từ Hòa, tướng giặc Khăn Vàng.

Từ xa, giọng của Thái Diễm, truyền đến từ phía sau Lưu Húc.

Lưu hầu, hãy cẩn thận.

Ta, sẽ chờ ngài.

Điển Vi cầm thiết kích, vỗ ngực, cười lớn: Cứ xem đây.

Xem ta làm sao đại phá Từ Hòa.

Từ Hoảng cũng cất giọng sang sảng: Trần quân sư không cần lo lắng.

Chúa công có ơn tri ngộ với ta, ta, Từ Hoảng, dù có vứt bỏ cái mạng này, cũng nhất định sẽ bảo vệ chúa công chu toàn.

Vừa nói, hai người đã xông ra ngoài.

Hai trăm thân vệ vốn đã theo sau Lưu Húc, cũng hét lớn xông ra.

Trần Cung nhìn về phía Trương Mạc và Ngô Tư hai người: Trương thái thú, Ngô thái thú, việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức tiến binh.

Ngay lập tức, y dẫn binh mã dưới trướng, cũng xông về phía giặc Khăn Vàng.

Thành Xương Ấp.

Lúc này trên tường thành, chiến đấu vô cùng thảm liệt.

Binh lính trên tường thành, mỗi người trên người đều dính máu.

Một binh lính thủ thành lau vết máu tươi vừa bắn lên mặt, rồi lại vung đao, chiến đấu với giặc Khăn Vàng.

Vu Cấm cầm tam tiêm đao, một đao chém tên giặc Khăn Vàng vừa xông lên tường thành làm hai nửa.

Y mới cười khổ một tiếng: Không ngờ, bộ hạ của Từ Hòa, lại có chiến lực như vậy.

Mãn Sủng vung mạnh trường thương trong tay, tên giặc Khăn Vàng vừa ló đầu trên thang mây bị đâm trúng, rồi ngã xuống.

Y mới thở hổn hển một hơi: Văn Tắc, nếu chúa công còn chưa đến, e rằng chúng ta phiền phức rồi.

Vu Cấm cũng thở dài một tiếng: Chúa công, chắc chắn đang trên đường tới.

Nếu chúa công còn chưa đến, ta chỉ có thể điều động toàn bộ binh lực dự bị, lên thủ thành.

Không ổn.

Mãn Sủng lắc đầu, Đám binh lực dự bị đó là để chuẩn bị phản công.

Nếu toàn bộ đều dùng để thủ thành, đến lúc người mệt ngựa mỏi, dù chúa công có dẫn binh mã về, chúng ta cũng không còn sức phản công.

Vu Cấm hét lớn một tiếng: Mau, thả lôi mộc.

Ầm ầm.

Mấy khúc lôi mộc to bằng nửa người ôm, bị binh lính thủ thành khiêng, ném xuống tường thành.

Bịch.

Một loạt âm thanh vang lên, giặc Khăn Vàng trên thang mây, ào ào ngã xuống đất.

Áp lực thủ thành, mới tạm thời giảm bớt.

Mãn Sủng vội vàng dặn dò: Đi, xem dầu sôi dưới tường thành,

chuẩn bị xong chưa.

Vâng.

Một binh lính thủ thành chạy xuống.

Đúng lúc này, ánh mắt Vu Cấm khẽ sáng lên: Bá Ninh, nhìn kia, không phải viện quân đến rồi sao.

Mãn Sủng lắc đầu: Văn Tắc, theo ta thấy, chúa công không thể đến nhanh như vậy.

Quận Trần Lưu cách đây khá xa, một đi một về, không có năm sáu ngày thì không kịp.

Thêm cả Trương Mạc ở Trần Lưu, e rằng không muốn xuất binh.

Những lời tiếp theo, y không nói ra được nữa.

Bởi vì, y thấy xa xa, có một đội nhân mã đang điên cuồng xông tới.

Người đi đầu, con chiến mã màu đỏ dưới háng vô cùng nổi bật.

Y không khỏi vui mừng: Đến rồi.

Nhất định là chúa công.

Con chiến mã màu đỏ đi đầu thần tuấn như vậy, nhất định là ngựa Xích Ký của chúa công không sai.

Vu Cấm cũng tinh thần đại chấn, cười lớn: Tướng sĩ, cố gắng thêm một lát nữa, chúa công dẫn viện quân đến rồi.

Binh lính thủ thành nghe vậy, ai nấy đều tinh thần đại chấn.

Dưới thành, Từ Hòa nhìn đám giặc Khăn Vàng bị lôi mộc đánh rơi xuống tường thành, không khỏi tức giận: Có lý nào.

Thành Xương Ấp, lại có nhiều lôi mộc, dầu sôi như vậy.

Nếu không, thành Xương Ấp, sớm đã bị ta công hạ rồi.

Hắn hét lớn với người bên cạnh: Mau, xông lên cho ta.

Hôm nay, ta nhất định phải công phá thành Xương Ấp.

Vâng.

Tên đầu lĩnh lĩnh mệnh, dẫn năm ngàn thanh niên trai tráng của Khăn Vàng, phát động xung kích về phía tường thành.

Xa xa.

Chương 28

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Giết.

Cùng ta, giết Từ Hòa.

Giết.

Điển Vi, Từ Hoảng cùng hai trăm thân vệ phía sau, ai nấy đều hét lớn.

Phía trước, Từ Hòa dường như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại.

Đúng lúc này, một lính trinh sát vội vã chạy đến: Cừ soái, phía sau có đại quân tập kích.

Nhìn số lượng, e rằng có tám ngàn.

Tám ngàn.

Từ Hòa lại khinh thường cười một tiếng, Số lượng ít ỏi đó, làm sao so được với bốn năm vạn quân của ta.

Chiến lực binh sĩ của ta, không phải nghĩa đệ Cảnh Lăng của ta có thể so sánh.

Tất cả đều là tinh nhuệ trong quân Khăn Vàng.

Ngay lập tức, Chu đầu lĩnh bên cạnh mắt sáng lên: Người trên con chiến mã màu đỏ đi đầu, chính là Lưu Húc.

Ồ.

Trên mặt Từ Hòa, cũng lộ ra mấy phần ý cười, Thật là đạp phá giày sắt không tìm thấy, có được chẳng tốn công.

Bản cừ soái đang muốn tìm Lưu Húc, Lưu Húc kia đã tự tìm đến

cửa.

Hắn từ từ xoay trường thương trong tay, nụ cười trên mặt cũng dần trở nên đầy hứng thú, nói: Đã đến rồi, thì ở lại đây đi.

Hắn cười khẽ một tiếng: Thực ra, ta vẫn chưa thể hiện thực lực của mình, thực ra ta từ nhỏ đã có thần lực trời sinh.

Trường thương trong tay hắn bỗng rung lên.

Xoẹt.

Tấm vải bọc trường thương tuột hết xuống.

Từ Hòa cười lớn: Cây trường thương này của ta, là do ta tìm danh tượng chế tạo, toàn thân đều do tinh thiết làm, nặng đến sáu mươi cân.

Sáu mươi cân.

Nặng quá.

Chu đầu lĩnh mặt hiện vẻ kinh hãi, nói, Cừ soái, trường thương nặng như vậy, làm sao sử dụng.

Từ Hòa lại thản nhiên cười: Một lát nữa, sẽ để ngươi xem, ta làm sao dùng cây trường thương này chém giết Lưu Húc.

Vừa nói, hắn vừa vung trường thương trong tay, cất giọng hét: Hoàng Cân Lực Sĩ, cùng bản cừ soái nghênh địch.

Giết Lưu Húc, báo thù cho nghĩa đệ Cảnh Lăng của ta.

Lời vừa dứt, Hoàng Cân Lực Sĩ đồng loạt hành động.

Đám Hoàng Cân Lực Sĩ này, ai nấy đều đầu đội khăn vàng, tay cầm đại đao, thân hình tráng kiện.

Khi ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ toàn bộ đều hành động, thanh thế vô cùng kinh người.

Ngựa Xích Ký của Lưu Húc dẫn đầu, xông về phía đội quân của Từ Hòa.

Phía sau hắn, Điển Vi, Từ Hoảng cùng hai trăm thân vệ, theo sát.

Thấy Lưu Húc đến gần, đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia ai nấy đều bắt đầu hưng phấn.

Ba Hoàng Cân Lực Sĩ đi đầu, vung đại đao trong tay, chém về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc khẽ nhếch lên, Hình Thiên thương trong tay bỗng vung về phía trước.

Vút.

Một tia sáng lạnh lóe lên, Hình Thiên thương quét qua ngực ba Hoàng Cân Lực Sĩ kia.

Đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cả người liền bay về phía sau, chưa rơi xuống đất đã không còn hơi thở.

Lưu Húc không thèm liếc mắt nhìn.

Đòn tấn công của hắn lúc này đơn giản, đều sử dụng thương pháp cơ bản.

Nhưng chính cái gọi là, trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công.

Với sức mạnh kinh khủng hiện tại của hắn, dù chỉ là một đòn quét ngang, cũng không phải đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia có thể chống đỡ.

Hoàng Cân Lực Sĩ, ai nấy đều xông lên.

Từng người thân hình vạm vỡ, trước nay vẫn đi theo con đường sức mạnh.

Vung đại đao, bao vây Lưu Húc.

Lưu Húc cất giọng hét, rồi Hình Thiên thương trong tay liên tục

điểm ra.

Bất cứ ai bị Hình Thiên thương điểm trúng, đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia không ai có thể sống sót, đều bay ra ngoài mấy mét ngã chết tại chỗ, thi thể của chúng đè lên những tên giặc Khăn Vàng khác.

Trịnh Lập là đầu lĩnh Hoàng Cân Lực Sĩ, cũng là người có sức mạnh lớn nhất trong đám Hoàng Cân Lực Sĩ này.

Y đã tham gia quân Khăn Vàng năm sáu năm.

Trong năm sáu năm đó, y tham gia vô số trận chiến, nhưng mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra.

Càng dựa vào từng chiến công, từ một tiểu binh, từng bước thăng tiến thành đầu lĩnh Hoàng Cân Lực Sĩ.

Nguyên nhân, là vì y thích ẩn mình trong đám đông, phát động đột kích đối thủ.

Phương pháp này, giúp y luôn thành công.

Lần này, cũng như vậy.

Y cởi bỏ áo giáp, trà trộn vào đám Hoàng Cân Lực Sĩ.

Sau khi thấy Lưu Húc liên tiếp chém giết mấy chục Hoàng Cân Lực Sĩ, bằng kinh nghiệm của mình, y biết, cơ hội của mình đã đến.

Nhân cơ hội tốt này, y đã đến sau lưng Lưu Húc.

Khi y vừa định phát động tấn công, đột nhiên, ngựa Xích Ký phát ra một tiếng hí.

Lưu Húc nhíu mày, rồi Hình Thiên thương trong tay, bỗng vung về phía sau.

Vút.

Hình Thiên thương mang theo một tiếng rít nhẹ, quét về phía Trịnh

Lập.

Trịnh Lập ý thức được không ổn.

Y không biết vấn đề ở đâu, nhưng vẫn đặt đại đao ngang trước mặt.

Y tự tin, với sức mạnh của mình, chặn một thương này căn bản không thành vấn đề.

Trong ánh mắt tự tin của Trịnh Lập, một thương của Lưu Húc, nặng nề đâm vào đại đao của Trịnh Lập.

Keng.

Một tiếng va chạm vang lên.

Âm thanh của Hình Thiên thương và đại đao của Trịnh Lập va vào nhau.

Ngay lập tức, một tiếng rắc giòn tan vang lên.

Vẻ tự tin trên mặt Trịnh Lập biến mất.

Y ngây ngốc nhìn thanh đại đao trước mắt, không biết từ lúc nào, đầu đao đã biến mất.

Chỉ còn lại một cán đao nắm trong tay.

Không, không thể.

Y gầm lên một tiếng, nhưng ngay sau đó, không nói ra được nữa.

Bởi vì, Hình Thiên thương thế không giảm, thẳng tắp cắt qua cổ y.

Đầu của y theo đó bay lên.

Tiếng gầm chưa kịp phát ra, cả người y đã bay sang một bên.

Bịch.

Y nặng nề rơi xuống đất, không còn hơi thở.

Lưu Húc không thèm liếc Trịnh Lập một cái.

Trong mắt hắn, Trịnh Lập chỉ là một Hoàng Cân Lực Sĩ bình thường mà thôi.

Loại người này, hắn đã giết mấy chục người, có gì đáng quan tâm.

Hắn thì vậy, nhưng đám Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh lại không nghĩ vậy.

Khi Trịnh Lập đi đánh lén, ai nấy đều trong lòng gầm thét: Đầu lĩnh ra tay rồi.

Lưu Húc kia sắp toi đời rồi.

Nhưng cảnh tượng sau đó, khiến chúng đồng loạt đứng ngây tại chỗ.

Ngay lập tức, là sợ hãi.

Nỗi sợ hãi vô biên.

Trịnh Lập cả đao cả người, đều bị chém thành hai đoạn.

Điều này, quá kinh khủng.

Kia, là đầu lĩnh Hoàng Cân Lực Sĩ a.

Là người có sức mạnh lớn nhất trong Hoàng Cân Lực Sĩ a.

Vậy mà bây giờ, lại không chống đỡ nổi một đòn tùy tiện của người trước mắt.

Đây, là người sao.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc liên tục điểm ra.

Trong chốc lát, đám Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh như lúa mì, toàn bộ đều ngã bay ra ngoài.

Thấy đám Hoàng Cân Lực Sĩ phía trước không còn lòng chiến đấu, Từ Hòa cất giọng hét lớn: Chuyện gì vậy.

Bẩm cừ soái, Trịnh Lập chết rồi.

Chu đầu lĩnh báo cáo, giọng nói mang theo mấy phần run rẩy.

Trịnh Lập tên phế vật.

Từ Hòa tức giận hét, Sao chết nhanh vậy.

Trịnh Lập, là người đắc lực nhất trong Hoàng Cân Lực Sĩ.

Trước nay, y vẫn rất xem trọng.

Đúng lúc này, Điển Vi và Từ Hoảng hai người dẫn thân vệ cùng nhau xông tới.

Điển Vi bước lớn xông vào đám Hoàng Cân Lực Sĩ.

Tay cầm song kích, thân hình bỗng xoay tròn.

Bịch.

Một loạt âm thanh vang lên, đám Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh toàn bộ đều ngã xuống đất.

Điển Vi mới hét lớn một tiếng: Sảng khoái.

Thật sảng khoái.

Vừa nói, y lại xông vào đám Hoàng Cân Lực Sĩ.

Từ Hoảng cầm đại đao, ngồi trên chiến mã.

Đại đao trong tay, cũng liên tục vung ra.

Chỉ là, y có thể cảm nhận rõ ràng, đám Hoàng Cân Lực Sĩ trước mắt, mỗi người đều sức lớn vô cùng.

Điều này khiến y cảm thấy có chút khó nhằn.

Nhưng sau đó, khi y ngẩng đầu nhìn, lại rõ ràng ngẩn người.

Thực sự, tốc độ xông pha của Lưu Húc và Điển Vi quá nhanh.

Y không khỏi thầm mắng một tiếng: Hai tên quái vật.

Ngay lập tức, y lại cầm đại đao, xông vào đám Hoàng Cân Lực Sĩ.

Có Điển Vi và Từ Hoảng ở phía trước, thân vệ cũng theo sau, tiến lên.

Lưu Húc lúc này đang giết đến hăng.

Không biết vì sao, khi chém tướng giết địch, y có thể cảm nhận được nhiệt huyết dâng trào trong cơ thể.

Có lẽ điều này đại biểu cho, y sinh ra đã thích hợp với giết chóc.

Từ Hòa trong lòng rất vội.

Y biết, nếu còn không ra tay, Hoàng Cân Lực Sĩ e là sẽ gặp phiền phức.

Y hét lớn một tiếng: Phế vật.

Đều là phế vật.

Ngay lập tức, tay y nắm chặt trường thương tinh thiết.

Một luồng tự tin mạnh mẽ, dâng trào trong cơ thể y.

Tiếp theo, hãy để ta, Từ Hòa, giải quyết đi.

Hãy để ngươi xem, thần lực trời sinh mà ta, Từ Hòa, đã ẩn giấu bao năm nay, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Lưu Húc ngẩng mắt nhìn, phát hiện lúc này khoảng cách đến thống soái giặc Khăn Vàng Từ Hòa, không đến trăm mét.

Tốt lắm.

Y hét lớn một tiếng, đang định thúc ngựa tiến lên.

Chỉ là, y cảm thấy có chút mệt mỏi, phát hiện thể lực của mình có chút không theo kịp.

Từ lúc chiến đấu đến giờ, y đã chém giết mấy trăm Hoàng Cân Lực Sĩ.

Chương 29

Đây, cũng là lần chiến đấu cường độ cao lâu nhất của y từ trước đến nay.

Lần trước, không lâu sau đám giặc Khăn Vàng đã bỏ chạy.

Nhưng lần này lại khác.

Chiến đấu cường độ cao lâu như vậy, khiến sức bền của y bị thử thách cực lớn.

Phải làm sao.

Lưu Húc trong lòng rất vội.

Hình Thiên thương trong tay không ngừng điểm ra, chỉ là lần này, tốc độ điểm ra lại chậm đi không ít.

Từ Hòa phía trước cũng phát hiện ra điều này.

Trong lòng hắn vui mừng.

Hắn cười lớn: Huynh đệ, Lưu Húc không trụ nổi nữa rồi.

Mọi người cùng ta xông lên.

Chém giết Lưu Húc, ngay hôm nay.

Theo tiếng hô, đám giặc Khăn Vàng vốn có chút sợ hãi, ai nấy lại hưng phấn.

Đồng loạt xông về phía Lưu Húc.

Mấy chục mét xa.

Điển Vi và Từ Hoảng tự nhiên thấy hết mọi chuyện.

Hai người vẫn luôn theo sau Lưu Húc, chỉ vì tốc độ chém giết Hoàng Cân Lực Sĩ của Lưu Húc thực sự quá nhanh, khiến họ vẫn

luôn không theo kịp.

Lúc này thấy tốc độ của Lưu Húc chậm lại, tự nhiên trong lòng lo lắng.

Từ Hoảng cất giọng hét lớn: Điển huynh, ta thấy chúa công hình như có chút mệt.

Công Minh.

Cùng ta lên.

Điển Vi hét lớn một tiếng, Có gan thì xông vào ta.

Vừa nói, hai tay y nắm chặt thiết kích trong tay, thân hình lại điên cuồng xoay tròn.

Vù.

Mặt đất như nổi lên một trận lốc xoáy.

Bất cứ Hoàng Cân Lực Sĩ nào lại gần Điển Vi, toàn bộ đều ngã xuống đất, bỏ mạng.

Thấy Điển Vi đại phát thần uy, Từ Hoảng tự nhiên không chịu thua kém.

Y hét lớn: Giặc Khăn Vàng con, ăn một đao của ta.

Vừa nói, y vừa thúc ngựa tiến lên, đại đao trong tay liên tục chém ra.

Trong chốc lát, phía trước hai người trống không.

Hai người cũng nhân cơ hội này, đột phá về phía trước.

Khóe miệng Từ Hòa lộ ra một nụ cười: Muốn cứu chúa công Lưu Húc.

Ha ha, muộn rồi.

Trường thương tinh thiết trong tay chỉ lên trời, cười lớn: Huynh

đệ, chia một đội ra chặn thuộc hạ của Lưu Húc, những người còn lại cùng ta giết Lưu Húc.

Lưu Húc trong lòng lo lắng, nhưng không biết vì sao, lúc này đầu óc y vô cùng tỉnh táo.

Hiện tại, chỗ dựa lớn nhất của y chính là Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống.

Vậy muốn giải quyết vấn đề trước mắt, tự nhiên cũng phải dựa vào Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống.

Chỉ là, nên dung hợp gen nào.

Lưu Húc quay đầu nhìn bốn phía.

Ngay lập tức, mày y khẽ nhướng lên.

Y đã thấy, những con chiến mã ở không xa.

Có rồi.

Nếu nói về sức bền, ngựa, xứng đáng là số một.

Nếu có thể dung hợp gen chiến mã, thì sức bền chẳng phải cũng sẽ được nâng cao rất nhiều sao.

Nghĩ đến đây, y quét mắt nhìn xung quanh.

Đám Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh, toàn bộ đều là bộ binh, không ai cưỡi ngựa.

Chỉ có những tên đầu lĩnh, dưới háng mới có chiến mã.

Y phát hiện, ở phía bên trái không xa, có một người mặc áo giáp đang lượn lờ ở đó.

Điều đặc biệt thu hút y, là con chiến mã dưới thân người đó.

Con chiến mã đó toàn thân trắng muốt, không có một chút tạp sắc.

Ngựa tốt như vậy, dùng để dung hợp gen, chẳng phải là quá tuyệt

vời sao.

Vậy còn chờ gì nữa.

Kẻ đang lượn lờ ở đó, tên là Ngô Vân.

Phó đầu lĩnh Hoàng Cân Lực Sĩ.

Sau khi Lưu Húc liên tiếp chém giết Trịnh Lập và Chu Thành, Ngô Vân mới ý thức được, y đang đối mặt với một quái vật như thế nào.

Nếu xông lên, kết quả chắc chắn cũng không khác gì Trịnh Lập.

Y, sợ rồi.

Hoàn toàn sợ rồi.

Ngô Vân chưa bao giờ nghĩ, y, một người luôn dũng mãnh tiến lên, sẽ có một ngày sợ hãi.

Nhưng bây giờ, y lại thực sự gặp phải.

Lưu Húc trước mắt, thực sự quá. biến thái.

Sức mạnh đó, hoàn toàn vượt qua phạm trù của con người.

Đối mặt với sự tồn tại phi nhân loại như vậy, y còn có cách nào.

Cũng vì lý do này, y không dám tiến lên nữa, chỉ hô hào thuộc hạ xông lên, còn y, thì lượn lờ xung quanh Lưu Húc.

Nói cho hay là: điều độ.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, Từ Hòa phát hiện Lưu Húc thể lực không còn, Ngô Vân tự nhiên cũng phát hiện.

Xuất phát từ sự cẩn thận, sau khi phát hiện Lưu Húc thể lực không còn, y lại quan sát bên ngoài một lúc lâu.

Đến lúc này, y mới nhận ra cơ hội chém giết Lưu Húc đã xuất hiện, mới dưới sự thúc giục của Hoàng Cân Lực Sĩ từ từ đến gần Lưu Húc.

Ngô Vân trong lòng có chút do dự.

Có nên, bây giờ xông lên không.

Hay là, đợi thêm chút nữa.

Đúng lúc này, y phát hiện, Lưu Húc bỗng thúc ngựa, xông về phía y.

Con chiến mã màu đỏ rực kia, phối hợp với tư thế của người trên ngựa, khiến y cảm thấy trong lòng chấn động.

Ngô Vân theo bản năng chạy về phía xa.

Đối với việc bỏ chạy, y có sự tự tin rất lớn.

Bởi vì, con ngựa trắng này có lai lịch không tầm thường.

Đó là, dưới một cơ duyên xảo hợp, y đã chém giết một tướng lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Công Tôn Toản mà có được.

Đây, cũng là công lao lớn nhất của y kể từ khi gia nhập quân Khăn Vàng.

Lưu Húc thấy con ngựa kia định chạy, trong lòng rất vội.

Lúc này, Ngô Vân trên con chiến mã đó, y đã không còn quan tâm.

Hiện tại y quan tâm, chỉ là con chiến mã đó.

Y phát hiện, con chiến mã màu trắng này vô cùng thần tuấn.

Lưu Húc hét lớn một tiếng, rồi thúc ngựa Xích Ký.

Tốc độ tấn công của Hình Thiên thương trong tay, cũng bỗng nhiên tăng nhanh.

Phụt phụt.

Liên tiếp mấy thương, Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh toàn bộ đều ngã bay ra ngoài, ngã trong vũng máu.

Y cũng như ý muốn đến trước con chiến mã thuần trắng kia.

Y thản nhiên cười, Hình Thiên thương trong tay vung cao, rồi một thương, chém xiên về phía Ngô Lập.

Ngô Lập trong lòng kinh hãi.

Quá đáng sợ.

Chỉ là, Hoàng Cân Lực Sĩ phía sau thực sự quá nhiều.

Y chỉ chạy lùi được một đoạn ngắn.

Y có chút hối hận, vừa rồi đã điều độ hăng hái như vậy.

Ngay lập tức, y cảm nhận được một luồng hàn ý.

Một luồng hàn ý lạnh thấu tim gan.

Ngô Lập khó khăn quay đầu, đập vào mắt, chỉ có một tia sáng lạnh lẽo.

Ngay lập tức, cả người y bay lên không trung, không còn hơi thở.

Thấy Lưu Húc đại phát thần uy, một thương chém bay Ngô Lập, Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh đều sợ.

Ai nấy đều sợ hãi không dám tiến lên.

Lưu Húc trong lòng không khỏi vui mừng.

Tốt lắm.

Vừa hay cho y thời gian dung hợp gen ngựa trắng.

Ngay lập tức, Lưu Húc đưa tay, đặt lên người con ngựa trắng.

Đồng thời, trong lòng y nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen chiến mã.

Ngay sau đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chiến mã, đang tiến hành dung

hợp.

Giọng của hệ thống vừa dứt, một luồng nhiệt kỳ diệu, trong nháy mắt dâng lên khắp người y.

Luồng nhiệt này thoải mái, như thể toàn thân được massage kỳ diệu một lần.

Y không nhịn được muốn rên lên.

Ting, chúc mừng túc chủ, dung hợp gen chiến mã thành công, nhận được sức bền siêu phàm và tốc độ siêu nhanh.

Một con ngựa trắng của tướng lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng, sức bền và tốc độ của nó, tuyệt đối là đỉnh cao.

Bây giờ, Lưu Húc dung hợp gen chiến mã, có được sức bền siêu phàm và tốc độ siêu nhanh, chỉ cảm thấy sự mệt mỏi trên người tan biến.

Toàn thân lại tràn đầy tinh lực.

Có lẽ là do hiệu quả của tốc độ siêu nhanh.

Y chỉ cảm thấy bây giờ, thân nhẹ như yến.

Lưu Húc bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía Từ Hòa ở phía trước bên phải, hai mắt lóe sáng.

Trận chiến này, sắp kết thúc rồi.

Đến lúc, giải quyết ngươi, Từ Hòa.

Thấy Lưu Húc xông về phía trước bên trái, Từ Hòa tưởng Lưu Húc định bỏ chạy.

Hắn hét lớn một tiếng: Huynh đệ, cùng ta lên.

Thúc ngựa, xông về phía Lưu Húc.

Chỉ là, cảnh tượng sau đó, khiến hắn không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy Lưu Húc sau khi giết Ngô Vân, liền quay đầu xông về phía hắn.

Uy thế đó, còn mạnh hơn cả lúc bắt đầu rất nhiều.

Hắn, uống thuốc à.

Chương 30

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc điên cuồng vung vẩy.

Lúc này trong cơ thể y, như có vô tận tinh lực.

Bất cứ nơi nào đi qua, Hình Thiên thương xuất ra như rồng.

Đám Hoàng Cân Lực Sĩ kia đồng loạt ngã xuống đất, bỏ mạng.

Màn trình diễn cuồng mãnh này, khiến Điển Vi và Từ Hoảng đang điên cuồng xông pha phía sau, cũng không khỏi ngẩn người.

Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương, sự kính sợ.

Lâu như vậy, có thể duy trì công thế cuồng mãnh như vậy, sức bền này phải đạt đến trình độ phi nhân loại nào.

Thấy Từ Hòa ở ngay trước mắt, Lưu Húc cất giọng hét: Từ Hòa, nạp mạng.

Vừa nói, Hình Thiên thương trong tay, bỗng quét ngang về phía trước.

Bịch bịch.

Một loạt âm thanh cơ thể ngã xuống, theo đó vang lên.

Giữa y và Từ Hòa, không còn một người nào.

Từ Hòa siết chặt trường thương tinh thiết trong tay, cười lớn: Lưu Húc, ta biết ngươi là nỏ mạnh hết đà.

Mọi chuyện vừa rồi, chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười khinh bỉ: Ta, đường đường là thống soái quân Khăn Vàng Thanh Châu Từ Hòa, sẽ bị lừa sao.

Vẻ chế nhạo trên mặt càng đậm: Đừng đùa nữa.

Lưu Húc bật cười.

Hắn thản nhiên cười: Ít nói nhảm.

Có phải nỏ mạnh hết đà hay không, đánh một trận là biết.

Hình Thiên thương trong tay, bỗng quét về phía Từ Hòa.

Từ Hòa mặt đầy ý cười: Bao năm nay, ta vẫn luôn giấu nghề, thực ra ta có thần lực trời sinh.

Từ Hòa vừa nói, hai tay nắm chặt trường thương tinh thiết trong tay, bỗng giơ lên trước người.

Đối với đòn này, y có sự tự tin tuyệt đối.

Từ khi sinh ra, y chưa từng gặp, người có sức mạnh hơn mình.

Keng.

Hai thương nặng nề va vào nhau.

Ngay lập tức, một luồng sức mạnh kinh khủng truyền đến hai tay y.

Y, không còn cầm nổi trường thương tinh thiết trong tay nữa.

Trường thương tinh thiết theo đó bay lên, ném về phía xa, bay xa đến mười mấy mét.

Sốc.

Từ Hòa cả người đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Trên đời thực sự có người có sức mạnh kinh khủng như vậy.

Lúc này, y mới phát hiện, cái gọi là thần lực trời sinh, trước mặt Lưu Húc, như một trò đùa.

Y cúi đầu nhìn hai tay.

Y phát hiện hổ khẩu hai tay đã rách toạc, ngay cả ngón tay cũng

gãy hết.

Máu tươi từ vết thương chảy ra.

Lúc này, y mới cảm nhận được một cơn đau thấu tim.

Y hoảng rồi.

Y vội hét lớn một tiếng: Mau, bảo vệ ta.

Vừa nói, y vừa lùi về phía sau.

Hoàng Cân Lực Sĩ đồng loạt xông lên.

Đến khi bị Hoàng Cân Lực Sĩ bao vây ở giữa, y mới hoàn toàn thả lỏng.

Trong tình huống này, chiến mã căn bản không thể chen vào.

Lưu Húc thản nhiên cười.

Món thịt béo đã đến tay, sao có thể để nó bay đi.

Đừng tưởng trốn trong đám đông, là ta không có cách.

Ngay lập tức y lật người xuống ngựa, chân điểm một cái, liền xông về phía Từ Hòa.

Từ Hoảng thấy Lưu Húc xuống ngựa, không khỏi rất vội.

Y hét lớn một tiếng: Chúa công, đừng mà.

Một tiếng hét lớn, Trần Cung, Trương Mạc cũng nghe thấy.

Quay đầu nhìn, thấy Lưu Húc xuống ngựa Xích Ký, tất cả đều vội.

Khi một mình ở trong vòng vây của Hoàng Cân Lực Sĩ, lại nhảy xuống chiến mã.

Quá nguy hiểm rồi.

Từ Hòa cũng không khỏi ngây người.

Lưu Húc, đang làm gì vậy.

Hắn, tìm chết sao.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến y không khỏi tê dại da đầu.

Nhanh.

Thực sự quá nhanh.

Lưu Húc bây giờ, có tốc độ siêu nhanh.

Y chạy, như một con chiến mã hình người.

Trong nháy mắt, Lưu Húc đã xuyên qua vòng vây của Hoàng Cân Lực Sĩ.

Vượt qua khoảng cách mười mấy mét, xông đến trước mặt Từ Hòa.

Không ổn.

Từ Hòa trong lòng kinh hãi.

Sắc mặt y không khỏi trắng bệch, định bỏ chạy.

Chỉ là, không đợi y phản ứng, một cây trường thương đã mang theo uy thế vô cùng, quét về phía y.

Bịch.

Thân thể Từ Hòa bỗng bay ngược mấy chục mét, chưa rơi xuống đất, đã không còn hơi thở.

Cừ soái chết rồi.

Hoàng Cân Lực Sĩ sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, là sợ hãi.

Người trước mắt, đơn giản là quá kinh khủng.

Hoàn toàn là một con quái thú hình người.

Một ác ma không thể giết chết.

Ai nấy đều la hét, chạy tán loạn về bốn phía.

Hoàng Cân Lực Sĩ là tồn tại đặc biệt nhất trong đám giặc Khăn Vàng.

Thấy Hoàng Cân Lực Sĩ đều loạn, giặc Khăn Vàng ai nấy cũng sĩ khí không còn.

Không còn lòng chiến đấu, toàn bộ đều chạy tán loạn.

Trần Cung, Trương Mạc và Ngô Tư ba người, cùng nhau lau mồ hôi trên trán.

Lần này, nhiệm vụ của họ, tuy chỉ là kìm chân số quân Khăn Vàng còn lại tại chỗ.

Nhưng do số lượng quân Khăn Vàng thực sự quá nhiều, khiến áp lực trên người họ cũng rất lớn.

Lúc này giặc Khăn Vàng chạy tán loạn, áp lực trên người họ cũng đột nhiên nhẹ bẫng.

Trên tường thành.

Vu Cấm mày nhíu chặt.

Y có chút bối rối, có nên xuất kích hay không.

Chỉ là, y càng lo lắng hơn, nếu xuất kích sớm, lỡ giặc Khăn Vàng xông vào thành, thì phải làm sao.

Phải biết, trong thành, đa phần là tân binh chưa từng ra trận.

Đúng lúc này, y thấy, trên chiến trường phía dưới, Hoàng Cân Lực Sĩ bắt đầu chạy tán loạn.

Ngay sau đó, số giặc Khăn Vàng còn lại cũng bắt đầu chạy tán loạn.

Cơ hội tốt.

Y cất giọng hét: Chúng tướng sĩ, cùng ta, xuất thành giết địch.

Giết.

Binh lính đồng thanh hét lớn.

Thấy Lưu Húc ở phía dưới đại sát tứ phương, họ sớm đã không kìm nén được nữa.

Cửa thành theo đó mở ra.

Dưới sự dẫn dắt của Vu Cấm và Mãn Sủng hai người, binh lính trong thành đồng loạt xông ra.

Giặc Khăn Vàng vốn sĩ khí đã sa sút, lúc này dưới sự giáp công của hai bên, không còn lòng chống cự.

Trong chốc lát, tất cả giặc Khăn Vàng đều bắt đầu tháo chạy.

Lưu Húc chân động một cái, thân hình vượt qua mười mấy mét, lại đến bên ngựa Xích Ký, lật người lên ngựa, mới cất giọng hét lớn: Điển Vi, Công Minh, cùng Bản hầu giết.

Dưới sự truy sát của đại quân Lưu Húc, giặc Khăn Vàng Thanh Châu đại bại.

Truy đuổi đến mười mấy dặm, mới cuối cùng dừng bước.

Trần Cung tiến lên bẩm báo: Chúa công, lần này, chúng ta bắt được tù binh giặc Khăn Vàng, e rằng có hơn một vạn.

Nhiều vậy sao.

Lưu Húc có chút kinh ngạc.

Ngay lập tức, y vung tay: Chúng ta về thành.

Vâng.

Chúng tướng sĩ đồng thanh hét lớn.

Cửa thành.

Tất cả binh lính thủ thành đều xếp thành hai hàng, hưng phấn vỗ tay.

Ở giữa họ, Vương Úc, Vương Khuông cũng có mặt.

Ánh mắt của họ, toàn bộ đều đổ dồn vào Lưu Húc.

Chỉ thấy Lưu Húc dưới háng cưỡi một con ngựa Xích Ký như ngọn lửa, thân mặc một bộ Bảo Tương Kỳ Lân Minh Quang Khải, tay cầm một cây Hình Thiên thương.

Dưới ánh hoàng hôn, Minh Quang Khải phát ra ánh sáng chói mắt.

Vô cùng uy phong lẫm liệt, khiến người ta không khỏi tự thấy xấu hổ.

Tất cả mọi người, đều chắp tay cúi người, hành lễ với Lưu Húc, miệng cất giọng sang sảng: Cung nghênh chúa công về thành.

Lưu Húc thản nhiên cười, đưa tay phất một cái: Các vị không cần đa lễ, mau đứng dậy đi.

Mọi người đồng thanh hét: Tạ Lưu hầu.

Phía sau hắn, Thái Diễm nhìn Lưu Húc uy phong lẫm liệt kia, trong mắt lấp lánh ánh nước.

Ánh mắt của nàng, ẩn hiện có chút si mê.

Xe ngựa theo sau đại đội nhân mã của Lưu Húc, tiến vào trong thành.

Bên trong cửa thành, vô số bá tánh, cũng đều xếp hàng hai bên đường.

Ai nấy đều một vẻ sùng bái nhìn Lưu Húc.

Trong lòng họ, Lưu Húc đã trở thành thần hộ mệnh.

Thấy Lưu Húc tiến vào, tất cả đều bắt đầu hưng phấn reo hò.

Chấn động.

Cảnh tượng trước mắt, Thái Diễm chưa từng thấy.

Phụ thân Thái Ung là đường đường Tả trung lang tướng, lại là một đại nho, danh tiếng của ông ở kinh đô đều thuộc hàng đầu.

Nhưng dù vậy, khi phụ thân về Trần Lưu, cũng không được lễ ngộ như vậy.

Danh vọng của Lưu Húc, đã đạt đến trình độ nào.

Chẳng lẽ đây là lòng dân mong mỏi.

Chương 31

Chẳng lẽ đây là lòng người hướng về.

Đứng sau lưng Lưu Húc là Hứa Chử và Từ Hoảng.

Trong lòng họ dâng lên một niềm kiêu ngạo.

Dân chúng thành Xương Ấp đã dành cho hắn một sự đón tiếp trọng thể như vậy, khiến họ không khỏi phấn khích.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Lưu Húc.

Trong lòng họ đã âm thầm hạ quyết tâm sẽ mãi mãi đi theo Lưu Húc.

Còn Trương Mạc và Ngô Tư thì nhìn Lưu Húc với vẻ mặt phức tạp.

Tâm trạng của họ rất rối bời.

Họ chưa từng thấy ai có danh vọng cao đến vậy trong lòng dân chúng.

Loại người này, thật sự có chút đáng sợ.

Lòng Lưu Húc cũng khá phức tạp.

Kể từ cuối thời Hán mạt, những gì mình làm cho dân chúng cũng không nhiều.

Nhưng dân chúng thời nay quả nhiên thuần phác.

Hắn khẽ mỉm cười, có lẽ đến khi lương thực được thu hoạch, họ sẽ còn cảm tạ ta hơn nữa.

Bởi vì, chỉ có ta mới có thể giúp họ thoát khỏi cảnh đói rét.

Nghĩ vậy, Lưu Húc đưa tay lên, vẫy vẫy về phía đám đông.

Trước phủ Châu mục.

Lưu Húc xoay người xuống ngựa.

Hắn dặn dò Vu Cấm và Vương Quảng: Văn Tắc, Quân Phụ, hai ngươi phụ trách kiểm kê và tuyển chọn số tù binh Khăn Vàng này.

Hãy chọn ra những kẻ tinh tráng để luyện tập cùng binh mã dưới trướng Văn Tắc.

Vâng.

Vu Cấm và Vương Quảng cung kính đáp.

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ hưng phấn trong mắt đối phương.

Đó là hơn một vạn người đó.

Tuy phần lớn là già yếu, nhưng ít nhất cũng có thêm không ít nguồn binh lực.

Lập tức, hai người hớn hở rời đi.

Phía sau, một chiếc xe ngựa từ từ dừng lại.

Thái Diễm được thị nữ dìu xuống xe.

Trên tay nàng ôm một cây đàn cầm.

Nàng duyên dáng cúi chào Lưu Húc: Lưu Hầu.

Rồi nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Lưu Húc, ánh mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

Tuy không tận mắt thấy Lưu Húc giết địch, nhưng chỉ qua lời kể của Điển Vi, Từ Hoảng và các binh sĩ, nàng cũng đủ hiểu sự dũng mãnh của hắn.

Anh hùng yêu mỹ nhân.

Mà mỹ nhân, nào đâu không ngưỡng mộ anh hùng.

Nhìn cây đàn trong tay Thái Diễm, Lưu Húc hơi sững người.

Hắn phát hiện, đuôi cây đàn đó có màu vàng cháy sém.

Một đoạn ký ức về Tiêu Vĩ cầm hiện lên trong đầu hắn.

Chẳng lẽ đây chính là cây đàn cùng với Thái Diễm lưu danh thiên hạ trăm đời Tiêu Vĩ cầm sao.

Hắn liền cất tiếng hỏi: Chiêu Cơ, đây chẳng phải là Tiêu Vĩ cầm sao.

Ánh mắt Thái Diễm khẽ lóe lên.

Trên mặt nàng lộ ra vài phần vui mừng: Lưu Hầu, cây đàn này chính là Tiêu Vĩ cầm.

Chẳng lẽ Lưu Hầu cũng am hiểu về đàn.

Lưu Húc khẽ cười, xua tay nói: Ta đâu có biết gì về đàn.

Ta chỉ nghe nói tiếng đàn Tiêu Vĩ cầm rất du dương, khiến người ta say đắm mà thôi.

Ánh mắt Thái Diễm sáng rực.

Ngay sau đó, gương mặt nàng ửng hồng, e thẹn nói: Nếu Lưu Hầu thích, ngài có thể tìm thiếp bất cứ lúc nào.

Chiêu Cơ tuy bất tài, nhưng tự thấy cầm kỹ của mình cũng đáng để nghe.

Chiêu Cơ quá khiêm tốn rồi.

Lưu Húc cười nói, Chiêu Cơ là tài nữ đương thời, tài nghệ chơi đàn càng tuyệt vời.

E rằng trong thiên hạ, ít ai có thể sánh bằng.

Tiếng đàn như vậy, đâu chỉ đáng để nghe.

Nếu có cơ hội, ta cũng muốn được thưởng thức.

Vậy chúng ta hẹn nhé.

Nụ cười trên môi Thái Diễm càng thêm rạng rỡ, nàng dịu dàng nói: Thiếp chờ Lưu Hầu.

Ừm.

Lưu Húc cười gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại hỏi: Chiêu Cơ, hay là ta tìm cho nàng một viện riêng nhé.

A.

Vẻ thất vọng thoáng qua trên gương mặt Thái Diễm, Hậu viện của Lưu Hầu, đã có chủ nhân chưa.

Lưu Húc hơi sững người.

Đúng rồi còn gì.

Hậu viện của ta, chủ nhân đương nhiên là ta rồi.

Có gì kỳ lạ đâu.

Hắn nghiêm túc gật đầu: Đúng vậy.

Trần Cung đứng bên cạnh không khỏi vỗ trán.

Người ta là Thái cô nương, nữ thần có ý, thật đáng tiếc lại vớ phải một khúc gỗ như chúa công.

Ông bèn ho nhẹ một tiếng: Chúa công, thuộc hạ nhớ hình như ngài vẫn chưa thành thân.

Lưu Húc không khỏi lúng túng.

Lúc này hắn mới hiểu ra, chủ nhân hậu viện mà Thái Diễm nói đến, rõ ràng là chỉ thê tử.

Cũng may hắn là người đã trải qua nhiều thử thách.

Hắn liền thản nhiên gật đầu: Đúng vậy.

Vẻ thất vọng trên mặt Thái Diễm tan biến, một nét e thẹn lại hiện lên trên má nàng.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: Vậy Lưu Hầu, không biết trong hậu viện có còn phòng dư không.

Cái này thì đương nhiên.

Lưu Húc cười gật đầu.

Mọi người xung quanh đều vểnh tai lên nghe xem Lưu Húc sẽ trả lời thế nào.

Chấp nhận ư.

Hay là chấp nhận đây.

Đối mặt với lời đề nghị chung sống của một tuyệt sắc giai nhân như Thái Diễm, nếu Lưu Húc còn không đồng ý, chỉ sợ sẽ làm tan nát trái tim nàng.

Hắn chỉ đành gật đầu: Trong hậu viện phòng trống cũng không thiếu.

Nếu Chiêu Cơ không chê, ngoại trừ phòng ta ở, những phòng còn lại nàng có thể tùy ý chọn.

Thật sao.

Thái Diễm mỉm cười.

Trong khoảnh khắc đó, nàng tựa như đóa hoa tươi thắm nở rộ trước mặt Lưu Húc.

Dù là người đã bị vô số hình ảnh mỹ nhân oanh tạc như Lưu Húc cũng không khỏi ngẩn ngơ trong giây lát.

Thái Diễm thấy Lưu Húc ngây người, trong lòng không khỏi vui

mừng.

Nàng duyên dáng cúi chào Lưu Húc: Vậy thì, đa tạ Lưu Hầu.

Nói xong, nàng nhẹ bước sen, đi về phía hậu viện của phủ Châu mục.

Ngay sau đó, một tiếng cười trong trẻo vang lên từ miệng Thái Diễm.

Lưu Húc nhìn theo bóng lưng nàng.

Có gì vui đến vậy chứ.

Chẳng phải chỉ cho tùy tiện chọn phòng thôi sao.

Quả nhiên, tâm tư con gái, đừng nên đoán.

Chỉ sợ có đoán cũng không hiểu nổi.

Hắn lắc đầu, không để ý đến Thái Diễm nữa, quay sang nhìn Trương Mạc và Ngô Tư.

Hắn kinh ngạc phát hiện hai người đang nhìn mình với vẻ mặt hâm mộ.

Lưu Húc ho nhẹ một tiếng: Trương Thái thú, Ngô Thái thú.

Trương Mạc và Ngô Tư hoàn hồn, đồng loạt chắp tay hành lễ: Chúc mừng Lưu Hầu.

Hạ hỉ Lưu Hầu.

Lưu Húc sững người.

Chúc mừng ta đại thắng lần này sao.

Chắc vậy.

Hắn liền xua tay: Đại thắng lần này, cũng là nhờ hai vị xuất binh tương trợ.

Nếu không, bản Hầu tuyệt đối không thể có được thắng lợi này.

Trương Mạc và Ngô Tư đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, cả hai cùng gật đầu.

Trương Mạc cười sang sảng: Có thể giành được đại thắng như vậy, là do Lưu Hầu dũng mãnh.

Đúng vậy.

Ngô Tư gật đầu cười nói, Ta chẳng qua chỉ cầm chân bọn giặc Khăn Vàng mà thôi.

Nếu không có Lưu Hầu dũng mãnh, sao chúng ta có thể giành được đại thắng như vậy.

Lúc này, ánh mắt Trương Mạc thay đổi.

Ông ta nhìn về phía Điển Vi, trong mắt thoáng qua vẻ không nỡ.

Thực lực của Điển Vi, ông ta đã thấy rồi.

Tuy không bằng Lưu Húc, nhưng thực lực đó cũng thừa sức là một vạn người địch.

Một nhân vật lợi hại như vậy, dưới trướng Triệu Sủng mà ông ta lại không hề phát hiện ra.

Giờ phút này, trong lòng ông ta càng thêm bất mãn với Triệu Sủng.

Tướng tài vạn người địch như Điển Vi, không biết trọng dụng, lôi kéo thì thôi.

Lại còn làm khó làm dễ.

May mà hắn đã chết, nếu không, ông ta cũng sẽ xử tử Triệu Sủng.

Ông ta nhìn Lưu Húc, tha thiết nói: Lưu Châu mục, ngài xem, có thể nào để Điển Vi, quay về với.

Lưu Húc xua tay: Trương Thái thú, chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Trước đó ta đã nói rõ rồi.

Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Nào có lý nuốt lời.

Hắn ngước mắt nhìn Trương Mạc, nhíu mày nói: Hoặc không, ta chọn một binh sĩ tặng ngài, thế nào.

Trương Mạc không khỏi cười khổ.

Chọn một binh sĩ tặng ta.

Có thể giống nhau sao.

Nhưng Lưu Húc không để ý, chỉ nói với Vương Úc: Văn Khanh, đi từ trong đám binh sĩ truân điền của ta, tìm một người cho Trương Thái thú.

Khóe miệng Vương Úc lộ ra một nụ cười, gật đầu đáp ứng.

Không lâu sau, ông ta dẫn một binh sĩ truân điền đến.

Người lính đó hành lễ với Lưu Húc: Bái kiến Lưu Châu mục.

Nói chuyện mà vẻ mặt gượng gạo.

Lưu Húc gật đầu: Ngươi tên gì.

Người lính vội vàng trả lời: Tại tại hạ Đinh Tam Thạch.

Lúc nói, giọng hắn còn run rẩy.

Lưu Húc quan sát hắn một lượt, mới yên tâm.

Ít nhất, người này không thể là một nhân vật lợi hại được.

Hắn liền nhìn Trương Mạc: Trương Thái thú, Đinh Tam Thạch này, sẽ thuộc quyền quản lý của ngài.

Trương Mạc xua tay nói: Lưu Châu mục, cái này, e là không được Lời ông ta chưa dứt, Lưu Húc đã nói lớn: Trương Thái thú cũng mệt

rồi, Văn Khanh, đưa ông ấy về nghỉ ngơi đi.

Vâng.

Vương Úc mỉm cười, hành lễ với Trương Mạc: Trương Thái thú, mời.

Trương Mạc nào đâu cam tâm.

Ông ta tiến lên một bước: Lưu Châu mục, chuyện này chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn Lưu Húc hừ nhẹ một tiếng: Văn Khanh, Trương Thái thú lần này đến đây giúp ta giải vây khỏi giặc Khăn Vàng, công lao to lớn.

Trương Thái thú vất vả như vậy, sao còn không mau đưa ông ấy xuống nghỉ ngơi.

Nói rồi, hắn đi thẳng vào trong phủ Châu mục.

Vương Úc vội vàng chặn trước mặt Trương Mạc: Trương Thái thú, mời.

Trương Mạc bất lực thở dài.

Ông ta biết rằng về chuyện này, Lưu Húc chắc chắn sẽ không thương lượng nữa.

Vạn phần bất đắc dĩ, ông ta chỉ đành rời đi.

Thấy Trương Mạc đi xa, Trần Cung, Từ Hoảng và mấy người khác đều bật cười.

Điển Vi từ xa chạy tới.

Vừa chạy vừa hưng phấn la lớn.

Rồi hắn nhìn Trần Cung, hỏi: Các người cười gì mà vui thế.

Trần Cung nhìn thẳng vào Điển Vi, ánh mắt khẽ lóe lên.

Ông cười sang sảng: Điển Vi, nếu Trương Mạc đích thân đến, bảo

ngươi quay về dưới trướng ông ta, ngươi có đồng ý không.

Điển Vi trợn mắt tức giận: Đùa à.

Hắn vươn tay, nắm chặt hai cây thiết kích bên hông, nói: Nếu Trương Mạc dám nói vậy, lão tử sẽ đánh cho hắn bò lê khắp đất.

Rồi hắn nhìn Lưu Húc, ánh mắt đầy vẻ hưng phấn: Chúa công, ta Điển Vi từ khi sinh ra, chưa từng gặp ai có sức lực lớn hơn mình.

Nhưng hôm nay, ta thấy sức lực của chúa công, dường như lớn hơn ta không ít.

Chương 32

Hay là, chúng ta tỷ thí một phen nhé.

Lưu Húc gật đầu: Cũng được.

Nếu Điển Vi đã ngứa ngáy tay chân, vậy bản Hầu sẽ chiều theo ý ngươi.

Đi thôi, chúng ta ra giáo trường.

Nhân tiện, cũng để cho binh sĩ dưới trướng bản Hầu xem một chút.

Nói xong, hắn giậm chân một cái, người đã lên ngựa Xích Kỵ.

Mọi người cùng nhau đi về phía đông giáo trường.

Lúc này, trong giáo trường đang tiến hành huấn luyện thường lệ.

Do Vu Cấm đang tuyển chọn binh sĩ, nên lúc này do Mãn Sủng chỉ huy.

Thấy Lưu Húc, Mãn Sủng vội vàng cúi người hành lễ: Chúa công.

Các binh sĩ cũng cung kính hô: Chúa công.

Lưu Húc khẽ cười: Sau đây, ta và Điển Tư mã sẽ có một trận tỷ thí.

Nghe Lưu Húc nói vậy, giáo trường lập tức trở nên náo nhiệt.

Mọi người đều vây quanh.

Ngay cả Vu Cấm và Vương Quảng đang tuyển chọn binh sĩ ở bên cạnh cũng vây lại.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, vẫy vẫy tay với Điển Vi: Điển Vi, bản Hầu biết ngươi bộ chiến lợi hại.

Chúng ta sẽ tỷ thí bộ chiến, thế nào.

Đa tạ chúa công.

Điển Vi chắp tay với Lưu Húc.

Sau đó, hai tay hắn nắm chặt một cây thiết kích, hét lớn: Chúa công, xem chiêu.

Nói rồi, hắn giậm chân một cái.

Bành.

Một hố sâu xuất hiện trên giáo trường.

Thân hình hắn lao về phía Lưu Húc.

Khi đến trước mặt Lưu Húc, hắn dẫm mạnh xuống đất, rồi thân mình bật lên cao.

Hai cây thiết kích trong tay giơ cao, bổ xuống đầu Lưu Húc.

Mọi người không khỏi kinh hô.

Không ngờ, Điển Vi vừa ra tay đã dùng sát chiêu như vậy.

Trên hai cây thiết kích lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Từ Hoảng nhíu chặt mày.

Khi xem Lưu Húc và Điển Vi đại chiến, hắn bất giác đặt mình vào vị trí đó.

Hắn lắc đầu.

Với thực lực của mình, hắn không có nửa phần nắm chắc đỡ được một chiêu này của Điển Vi.

Chiêu này, căn bản không thể có người nào đỡ nổi.

Bởi vì, chiêu này thực sự quá hung tàn.

Một kích này, dù là một tảng đá, cũng sẽ bị đập tan tành.

Chỉ thấy Lưu Húc khẽ cười.

Ngay sau đó, hắn nắm chặt Hình Thiên thương trong tay, nghênh đón một kích của Điển Vi.

Đừng.

Từ Hoảng hét lớn.

Một kích đáng sợ như vậy, sao có thể đỡ được.

Tất cả mọi người trên giáo trường đều nín thở.

Sắc mặt của Trần Cung, Mãn Sủng đều tái nhợt.

Tim họ như thắt lại.

Họ thậm chí đã dự cảm được cảnh tượng kinh hoàng sắp xảy ra.

Đang.

Hai tiếng va chạm liên tiếp vang lên.

Hình Thiên thương và hai cây thiết kích lần lượt va vào nhau.

Nhưng Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc lại không hề lay động.

Khóe miệng hắn vẫn nở nụ cười, tay phải đột nhiên hất lên.

Điển Vi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến hai tay.

Ngay sau đó, cả người hắn bay thẳng ra ngoài.

Hắn nặng nề rơi xuống đất.

Lùi Điển Vi lùi liên tiếp hơn mười bước.

Thân thể hắn va vào bức tường phía sau mới dừng lại.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên.

Bức tường phía sau giáo trường sụp đổ Điển Vi cũng ngã vào

đống gạch đá sau khi bức tường sụp đổ Kinh ngạc.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Họ không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Sao có thể.

Phải có sức mạnh lớn đến mức nào mới gây ra cảnh tượng này.

Đây có thực sự là điều mà con người có thể làm được không.

Điển Vi cũng ngây người.

Từ trước đến nay, hắn luôn dựa vào sức mạnh trời sinh và kỹ năng chiến đấu luyện được trong rừng sâu, đi đâu cũng thuận lợi.

Có thể nói, trong bộ chiến, hắn chưa từng gặp đối thủ.

Vậy mà hôm nay, trước mặt Lưu Húc, hắn lại không đỡ nổi một chiêu.

Hoàn toàn thất bại.

Điều khiến hắn cảm thấy không thể tin được hơn nữa là sức mạnh khổng lồ mà hắn luôn tự hào cũng thua Lưu Húc.

Hắn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào Lưu Húc.

Lưu Húc khẽ cười: Điển Vi, thế nào.

Điển Vi hét lớn: Lại lần nữa.

Nói rồi, hắn lại cầm thiết kích, lao về phía Lưu Húc.

Cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả mọi người trong giáo trường hiểu rõ thế nào là nghiền ép.

Cũng khiến tất cả mọi người hiểu rõ, thế nào là kinh hoàng.

Mỗi lần, Điển Vi đều lao về phía Lưu Húc với tốc độ cực nhanh.

Nhưng mỗi lần, Điển Vi đều bị đánh bay ra ngoài với tốc độ còn

nhanh hơn.

Chỉ trong vòng hai khắc, Điển Vi đã tấn công mười lần.

Nhưng mỗi lần, đều bị Lưu Húc đánh bại bằng một chiêu.

Lưu Húc nhìn Điển Vi lại một lần nữa bị đánh bay, khẽ cười: Điển Vi, thế nào.

Điển Vi cười khổ, chắp tay cúi người trước Lưu Húc: Chúa công, ta Điển Vi, phục rồi.

Lưu Húc tiến lên, đỡ Điển Vi dậy.

Hắn vỗ vai Điển Vi: Điển Vi, hãy làm việc cho tốt, bản Hầu nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.

Điển Vi ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ kích động: Chúa công yên tâm.

Sau ngày hôm nay, ta Điển Vi nguyện vì chúa công mà khuyển mã chi lao.

Lưu Húc không khỏi cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Nhưng Điển Vi lại chú ý đến cây Hình Thiên thương của Lưu Húc.

Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Vừa rồi, hắn đã dùng toàn lực.

Trong tình huống mạnh như vậy, trường thương của Lưu Húc lại không hề bị tổn thương.

Điều này thật không thể tin được.

Với sự tò mò, hắn hỏi Lưu Húc: Chúa công, không biết cây trường thương trong tay ngài, có thể cho ta xem một chút không.

Có gì mà không được.

Lưu Húc gật đầu, nói, Chỉ là Hình Thiên thương của ta hơi nặng.

Điển Vi cười nói: Chúa công yên tâm, hai cây thiết kích của ta cũng không nhẹ.

Hai cây thiết kích của ta đều làm bằng tinh thiết.

Hai cây cộng lại nặng tám mươi cân Vừa nói, hắn vừa dùng hai tay đón lấy trường thương của Lưu Húc.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm thấy tay mình trĩu xuống, không thể nào cầm nổi.

Bành.

Hình Thiên thương rơi thẳng xuống đất.

Tức thì, đá vụn bắn tung tóe.

Nơi Hình Thiên thương rơi xuống, xuất hiện một hố sâu.

Điển Vi ngây người tại chỗ.

Hắn có sức mạnh ngàn cân, vậy mà hôm nay lại không cầm nổi một cây thương.

Chuyện này truyền ra ngoài, e là không hay ho gì.

Lập tức, Điển Vi bước lên, hai tay nắm lấy cây Hình Thiên thương trước mặt.

Hai tay hắn nắm chặt trường thương, miệng hét lớn: Lên.

Hình Thiên thương liền bị Điển Vi nhấc lên.

Hắn nhấc Hình Thiên thương ngang hông, thử múa một vòng.

Hình Thiên thương bắt đầu quay với tốc độ chậm chạp.

Sau hơn một trăm hơi thở, nhịp thở của hắn cũng trở nên dồn dập.

Hắn mới đặt Hình Thiên thương trở lại mặt đất.

Hắn ngẩng đầu hỏi: Chúa công, cây Hình Thiên thương này, e là cũng phải một nghìn năm sáu trăm cân chứ.

Lưu Húc khá ngạc nhiên nhìn Điển Vi một cái.

Rồi hắn gật đầu: Không sai.

Không ngờ Điển Vi lại ước lượng trọng lượng chuẩn đến vậy.

Hình Thiên thương của ta, vừa đúng một nghìn sáu trăm cân.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Một nghìn sáu trăm cân.

Sao có thể.

Một cây trường thương nặng như vậy, thật sự có người sử dụng được sao.

Trong ánh mắt Từ Hoảng mang theo vài phần không tin: Chúa công, Hình Thiên thương, có thể cho ta thử không.

Lưu Húc gật đầu: Nếu muốn thử, thì cứ thử đi.

Vậy thì, đa tạ chúa công.

Từ Hoảng chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Hắn bước đến trước cây Hình Thiên thương.

Rồi hai tay nắm chặt trường thương, vận khí hét lớn: Lên.

Nhưng điều hắn không ngờ là cây Hình Thiên thương không hề nhúc nhích.

Hắn nhấc liên tiếp mấy lần, nhưng cây trường thương đó như thể đã mọc rễ.

Dù hắn có dùng hết sức thế nào, cây trường thương vẫn như cũ,

không hề lay động.

Hắn cười khổ: Cây Hình Thiên thương của chúa công, e là ít nhất cũng hơn một nghìn cân.

Thân ta mang sức mạnh ngàn cân, vậy mà lại không nhấc nổi vũ khí mà chúa công thường dùng.

Hắn nhìn Lưu Húc, chắp tay cúi người: Chúa công, ta Từ Hoảng, phục rồi.

Trên mặt Lưu Húc lộ ra vài phần ý cười.

Nhờ một trận tỷ thí, hắn đã hoàn toàn thu phục được Điển Vi và Từ Hoảng.

Như vậy, trận tỷ thí này quả thực quá đáng giá.

Trong giáo trường, các binh sĩ đồng thanh hoan hô.

Chúa công Lưu Húc vẫy tay với mọi người: Các vị, hãy chăm chỉ thao luyện.

Sau này, bản Hầu sẽ đích thân dẫn các ngươi ra trận giết địch.

Nghe lời Lưu Húc, các binh sĩ càng thêm phấn khích.

Trong lãnh thổ Đại Kinh, vô số ánh mắt đều đang đổ dồn về một triệu quân Khăn Vàng ở Duyện Châu.

Tin tức Lưu Húc lại một lần nữa đại phá quân Khăn Vàng cũng lan truyền đi khắp nơi.

Chương 33

Đông Quận, trong phủ Quận thú.

Tào Tháo ngẩng đầu lên từ thẻ tre.

Hắn lẩm bẩm: Cũng không biết giặc Khăn Vàng Thanh Châu, có vây được thành Xương Ấp không Lúc này, Tuân Úc cầm một phần tình báo, từ bên ngoài đi vào.

Thấy Tuân Úc, sắc mặt Tào Tháo không khỏi vui mừng.

Hắn cười sang sảng: Văn Nhược, có phải có tình báo từ thành Xương Ấp truyền về không.

Chính là vậy.

Tuân Úc gật đầu.

Rồi ông ta chắp tay hành lễ với Tào Tháo, bẩm báo: Chúa công, cừ soái giặc Khăn Vàng Thanh Châu là Từ Hòa, suất lĩnh bốn năm vạn quân vây thành Xương Ấp.

Từ Hòa sợ đêm dài lắm mộng, vừa đến thành Xương Ấp liền bắt đầu công thành toàn lực.

Nghe Tuân Úc nói vậy, Tào Tháo không khỏi vui mừng.

Trong thành Xương Ấp quần long vô chủ, chắc chắn không thể giữ được.

Hắn vui vẻ hỏi: Kết quả thế nào.

Lại nghe Tuân Úc cười khổ: Chỉ là, mắt thấy thành Xương Ấp sắp bị giặc Khăn Vàng Thanh Châu công phá.

Vào thời khắc quan trọng, Lưu Húc kịp thời đến, chém chết Từ Hòa.

Số quân Khăn Vàng còn lại đều tan tác.

Hiện tại, vòng vây của quân Khăn Vàng ở thành Xương Ấp đã hoàn toàn được giải.

Bộp.

Thẻ tre trong tay Tào Tháo rơi xuống đất.

Hắn không để ý, chỉ nhìn Tuân Úc: Có thật không.

Văn Nhược, lời này có thật không.

Chúa công, chuyện này hoàn toàn là thật.

Tuân Úc cười khổ gật đầu, nói: Chuyện này, ta đã cho người xác nhận.

Nào có lý đó.

Tào Tháo hận thanh đạo, Trước đây Cảnh Lăng bị Lưu Húc chém giết thì thôi.

Lúc đó, mọi người đối với võ lực của Lưu Húc hoàn toàn không biết.

Nhưng hiện tại, sao Từ Hòa lại đi vào vết xe đổ đó.

Hắn nhìn Tuân Úc: Văn Nhược, những tên cừ soái Khăn Vàng đó ngu ngốc đến vậy sao, lại không biết phái trọng binh bảo vệ.

Sắc mặt Tuân Úc có chút không tự nhiên: Chúa công, lần này, bên cạnh Từ Hòa có ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ làm hộ vệ.

Ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ.

Tào Tháo hít một hơi khí lạnh.

Hắn không hiểu: Văn Hòa, lúc Lưu Húc chém giết Từ Hòa, hắn đang được ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ bảo vệ.

Đúng vậy.

Tuân Úc gật đầu.

Tào Tháo hoàn toàn sững sờ.

Hắn đã từng nếm mùi uy lực của Hoàng Cân lực sĩ.

Những tên giặc Khăn Vàng khác quả thực không đáng một đòn, nhưng chiến lực của Hoàng Cân lực sĩ lại rất cao.

Hồi lâu sau, miệng hắn mới lẩm bẩm: Không thể nào.

Không thể nào.

Trường An, trong phủ Đổng Trác.

Lý Nho từ bên ngoài vội vã đi vào.

Đổng Trác lúc này đang ngồi ở vị trí cao nhất.

Lý Nho chắp tay với Đổng Trác: Thái sư.

Duyện Châu mục Lưu Húc lại thắng rồi.

Đổng Trác lộ ra vài phần vui mừng: Văn Ưu, nói cho ta nghe chi tiết.

Lý Nho gật đầu.

Ông ta liền kể lại chuyện Lưu Húc đánh bại quân Khăn Vàng Thanh Châu của Từ Hòa một cách chi tiết.

Đổng Trác vuốt râu tán thưởng: Không tồi.

Rất không tồi.

Nếu Lưu Húc có thể giữ vững đà này, Tào Tháo e là phải đau đầu rồi.

Thái sư nói rất phải.

Lý Nho cười sang sảng, Trước đây lúc Lưu Đại xin chỉ, ta cũng không ngờ con trai ông ta lại lợi hại đến vậy.

Đổng Trác cười ha hả: Không ngờ một hành động thuận nước đẩy thuyền, lại mang đến cho tên Tào A Man phiền phức lớn như vậy.

Có lẽ, trọng trách bình định loạn Khăn Vàng ở Duyện Châu, phải rơi vào tay Lưu Húc rồi.

Ký Châu, Nghiệp Thành.

Một người mặc áo xanh, cưỡi một con ngựa trắng, đi về phía cổng thành.

Phía sau, một người gầy gò cưỡi ngựa đuổi theo.

Hắn nhìn người phía trước, lớn tiếng gọi: Phụng Hiếu, đợi ta với.

Người mặc áo xanh phía trước dừng lại, quay đầu nhìn người đang đuổi theo.

Người mặc áo xanh có dung mạo khá tuấn tú.

Điều nổi bật hơn là khí chất của hắn.

Trên người hắn, toát ra vài phần lười biếng.

Người này chính là danh sĩ Dĩnh Xuyên Quách Gia Quách Phụng Hiếu, xuất thân từ thư viện Dĩnh Xuyên, được người đời gọi là quỷ tài.

Trí lược mưu kế của hắn, đứng hàng đầu đương thời.

Quách Gia khẽ gật đầu: Hữu Nhược, ý ta đã quyết.

Ở lại đây vô ích, nên đi thôi.

Lời này vừa nói ra, người phía sau liền im lặng.

Hắn biết, với sự hiểu biết về Quách Gia, một khi Quách Gia đã quyết định, sẽ không thay đổi.

Người này cũng là danh sĩ Dĩnh Xuyên, tên là Tuân Kham, tự Hữu Nhược.

Lại nghe người mặc áo xanh khẽ cười: Như vậy, Hữu Nhược, có hứng thú đi cùng ta không.

Tuân Kham thở dài: Ngươi thật sự chuẩn bị đến Duyện Châu sao.

A.

Quách Gia gật đầu, Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chi bằng đi xem một chút cũng tốt.

Sau đó hắn thở dài: Hữu Nhược, Văn Nhược cũng đã rời đi rồi, ngươi vẫn chưa nhìn ra sao.

Viên Thiệu người này hảo mưu vô đoạn, thực sự không phải minh chủ.

Tuân Kham thở dài, nhưng không nói gì.

Quách Gia lười biếng cười: Nếu có cơ hội thích hợp, ta sẽ mời ngươi.

Đến lúc đó chúng ta cùng nhau phò tá, thế nào.

Nói rồi, hắn vẫy tay với Tuân Kham, rồi thúc ngựa đi về phía ngoài thành.

Tuân Kham đứng tại chỗ, sắc mặt có chút phức tạp Duyện Châu, cổng thành Xương Ấp.

Một nam tử mặc áo xanh kéo cương, chiến mã dưới hông dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn những vết loang lổ trên tường thành, không khỏi tán thưởng: Vết tích trên tường thành rõ ràng như vậy, hiển nhiên trận chiến mấy ngày trước rất kịch liệt.

Cũng không biết, Lưu Hầu đó làm thế nào đại phá bốn năm vạn quân của Từ Hòa.

Hắn đứng tại chỗ do dự một lúc.

Mới lắc đầu: Thôi vậy.

Đã đến rồi, thì vào xem một chút.

Nói rồi, hắn thúc ngựa, đi vào trong thành Xương Ấp.

Lưu Húc và Trần Cung đang đi dạo trên phố.

Hai người vừa mới đi xem xét lúa nước.

Hiện tại giống lúa mới đã gieo được hơn nửa tháng, lúa đã mọc mầm.

Lần này đi xem xét giống lúa mới, họ cố tình mặc quần áo bình thường.

Trần Cung không giấu được vẻ hưng phấn, hạ thấp giọng nói: Chúa công, giống lúa ngài bồi dưỡng thực sự quá thần kỳ.

Mới có hơn mười ngày, đã qua giai đoạn mầm, tiến vào giai đoạn đẻ nhánh.

Điều đáng quý hơn là có thể trồng ở bất cứ đâu.

Lưu Húc chỉ khẽ cười.

Lúc này, một con ngựa trắng xuất hiện ở phía trước không xa, trên ngựa là một nam tử mặc áo xanh.

Hắn chắp tay với Lưu Húc và Trần Cung: Dám hỏi hai vị tiên sinh, có phải đang bàn luận về lúa nước không.

Lưu Húc và Trần Cung không khỏi sững người.

Ngay sau đó mới phản ứng lại, hai người vì ra ngoài cho tiện nên đều mặc quần áo bình thường.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ tò mò trong mắt đối phương.

Lập tức, Trần Cung cười sang sảng: Đúng là như vậy.

Quách Gia từ khi vào thành Xương Ấp, liền phát hiện rất nhiều khoảng đất trống ở đây đều trồng lúa.

Điều này khiến hắn không sao hiểu được.

Lúa nước, đâu có thể trồng tùy tiện như vậy.

Cũng chính vì đang trầm tư, nên khi nghe có người bàn luận về lúa nước, hắn theo bản năng liền tiến lên hỏi han.

Ban đầu, hắn cũng không để ý lắm.

Nhưng khi nhìn rõ dung mạo hai người trước mặt, trong lòng hắn liền giật thót.

Hai người này, e là không phải nhân vật tầm thường.

Nghĩ vậy, Quách Gia khẽ cười: Ta từ Ký Châu đến, đi du ngoạn một phen.

Đến thành Xương Ấp, ta phát hiện các khoảng đất trống trong thành đều trồng lúa.

Chỉ là lúa nước, chẳng phải nên trồng trong ruộng nước sao.

Trần Cung cười ha hả: Lúa nước của chúng ta à, không giống lúa nước thông thường, của chúng ta là giống lúa mới.

Đối với yêu cầu địa hình không cao như vậy, ngay cả đất đồi núi cũng có thể trồng được.

Thì ra là vậy.

Trong mắt Quách Gia lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, mắt hắn khẽ chớp, tia sáng đó liền ẩn đi.

Hắn mới nói: Như vậy, giống lúa mới quả thực có chỗ thần kỳ.

Không sai.

Trần Cung gật đầu.

Sau đó, ông ta như thể tùy ý hỏi một câu: Không biết vị tiên sinh này xưng hô thế nào.

Tim Quách Gia đập thót một cái.

Nhưng trên mặt lại không hề có chút biểu hiện nào.

Dĩnh Xuyên Quách Phụng Hiếu, ở vùng Dự Châu cũng có chút danh tiếng.

Cũng không biết hai người này có biết không.

Có rồi.

Từ Nguyên Trực có một cái tên giả, nhưng không có danh tiếng.

Dùng ở đây, lại vừa khéo.

Sau khi quyết định, Quách Gia mang theo vài phần lười biếng, cười nói: Ta chỉ là một người nhà quê mà thôi, ta tên là Đan Phúc.

Đan Phúc.

Lông mày Lưu Húc giật giật.

Đan Phúc, là tên giả của Từ Thứ Từ Nguyên Trực.

Trong quỹ đạo ban đầu, Từ Thứ chính là dùng cái tên này, đầu quân cho Lưu Bị.

Chẳng lẽ người trước mắt là Từ Thứ.

Cũng có khả năng.

Chỉ là, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Kệ đi.

Bất kể có phải Từ Thứ hay không, cứ mời về rồi nói sau.

Gặp được đại tài, sao có thể bỏ qua.

Nghĩ vậy, Lưu Húc khẽ cười: Vị tiên sinh này, nếu muốn biết chuyện về giống lúa mới, chỗ ta có một người rất am hiểu.

Nếu ngài có thời gian, không ngại cùng đến, đến lúc đó hỏi một chút là biết ngay.

Quách Gia gật đầu.

Tuy cảm thấy hai người trước mắt không đơn giản, nhưng hắn tự cho rằng mình dùng là tên giả.

Chỉ cần cẩn thận trong lời nói và hành động, không tỏ ra quá thông minh là được.

Lập tức, hắn gật đầu, chắp tay hành lễ với Lưu Húc và Trần Cung: Vậy thì, làm phiền rồi.

Không sao đâu.

Lưu Húc cười xua tay.

Trần Cung ngạc nhiên.

Người mà chúa công nói là tinh thông về giống lúa mới, chẳng phải là chính chúa công sao.

Chỉ là, tại sao lại muốn dẫn Đan Phúc đi.

Chẳng lẽ, Đan Phúc này có vấn đề.

Ông ta nhìn kỹ Quách Gia một cái, thấy cũng không có gì khác thường, mới cười nói: Đi thôi.

Ba người cùng nhau đi về phía phủ Châu mục.

Trên đường đi, ba người vừa đi vừa nói cười.

Quách Gia, Trần Cung đều là người có kiến thức sâu rộng.

Lưu Húc cũng được tôi luyện ở hậu thế, đối với các phương diện kiến thức, đều biết một chút.

Sau một hồi trò chuyện, Quách Gia đối với hai người trước mắt, càng thêm kính nể.

Từ trước đến nay, hắn luôn nổi tiếng với tài trí nhanh nhạy, mưu kế liên tục, nhưng không ngờ, tốc độ phản ứng của người trẻ tuổi kia lại còn lợi hại hơn hắn.

Thường thường hắn chỉ mới mở đầu, người trẻ tuổi kia liền đưa ra mấy ý tưởng.

Điều khiến hắn cảm thấy không thể tin được hơn nữa là giữa những ý tưởng này, có cái lại mâu thuẫn với nhau.

Nhưng mỗi ý tưởng, nghe ra, lại đều có đạo lý của nó.

Âm thầm, đối với hắn lại có tác dụng khai sáng.

Trong nhất thời, hắn không khỏi kinh ngạc, có cảm giác hận vì gặp nhau quá muộn.

Chương 34

Lưu Húc khẽ cười.

Hắn tự nhiên cũng nhìn ra, Đan Phúc trước mắt có chút bị lừa.

Hắn cố ý làm vậy.

Muốn chiêu mộ người khác, cũng phải có chút gì đó chứ.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Quách Gia, Lưu Húc không nhịn được cười.

Đùa à.

Ta đến từ hậu thế, mỗi ngày bị các loại thông tin tấn công, lâu dần, ai mà không nói được mấy ý tưởng.

Một khắc sau, khi Quách Gia vẫn còn chưa hết hứng, đã đến phủ Châu mục.

Trần Cung nhìn sâu vào Lưu Húc một cái.

Tài năng của Lưu Húc, ông đã được lĩnh giáo.

Lúc trước, ông chỉ thấy sự dũng mãnh và quyết đoán của Lưu Húc, nhưng không ngờ, Lưu Húc trong việc phân tích sự việc, lại có nhiều kiến giải độc đáo như vậy.

Một hồi trò chuyện, khiến ông cũng thu hoạch được không ít.

Trong lòng ông đã quyết định, ngày sau nhất định phải cùng Lưu Húc trò chuyện sâu hơn một lần.

Lưu Húc khẽ cười: Đan Phúc tiên sinh, mời.

Được.

Quách Gia vừa suy nghĩ về lời nói của Lưu Húc, vừa nhấc chân

định đi vào.

Chỉ khi nhìn thấy ba chữ lớn Phủ Châu mục trên đó, hắn sững sờ.

Quách Gia quay đầu nhìn Lưu Húc và Trần Cung một cái, rồi lại dồn sự chú ý vào Lưu Húc: Không ngờ lại gặp Lưu Hầu, Quách Đan Phúc thất lễ rồi.

Ánh mắt Lưu Húc khẽ sáng lên.

Quách.

Cộng thêm việc người trước mắt có thể theo kịp những ý tưởng trên trời dưới đất của mình.

Hắn thầm nghĩ: Chẳng lẽ, người trước mắt chính là quỷ tài Quách Phụng Hiếu.

Không vội.

Đừng dọa người ta chạy mất.

Cứ ổn định rồi nói.

Nghĩ vậy, Lưu Húc gật đầu cười: Đan Phúc tiên sinh khách khí rồi.

Hôm nay được gặp Đan Phúc tiên sinh, quả thực rất hợp ý.

Cao kiến của tiên sinh, khiến bản Hầu được lợi không ít, mời vào trong ngồi.

Quách Gia có ý muốn từ chối, lại nghe Lưu Húc quát nhẹ: Người đâu, không mau dắt ngựa cho Đan Phúc tiên sinh.

Quách Gia vội vàng xua tay, chỉ là lời từ chối chưa kịp nói ra, đã có thân vệ tiến lên giật lấy dây cương từ tay hắn.

Quách Gia dở khóc dở cười.

Có ai mời người kiểu này không.

Nói là cướp người, có lẽ hợp lý hơn một chút.

Lưu Húc đưa tay ra: Đan Phúc tiên sinh, mời.

Nói rồi, hắn nắm lấy tay Quách Gia, kéo vào trong.

Quách Gia bất lực, chỉ đành bị kéo nửa lôi nửa đẩy đi vào phủ Châu mục.

Trần Cung ngước mắt nhìn Lưu Húc một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Lúc ông bị chúa công lôi vào hố, chẳng phải cũng bị nửa ép buộc như vậy sao.

Ba người trong phủ Châu mục, phân chia chủ khách ngồi xuống.

Trần Cung và Quách Gia cũng chắp tay hành lễ với nhau.

Đã có người dâng lên các loại bánh ngọt, hoa quả.

Quách Gia nhìn Lưu Húc: Không ngờ, Lưu Hầu lại thực tế như vậy.

Lưu Húc cười ha hả: Bình thường, nếu mặc áo giáp, có phần bất tiện.

Quách Gia gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn xung quanh một vòng, mới chắp tay hành lễ: Ta đối với chuyện giống lúa mới rất tò mò.

Không biết Lưu Hầu có thể mời người đó ra gặp một lần không.

Lưu Húc thản nhiên gật đầu: Tiên sinh có chuyện, không ngại cứ hỏi thẳng.

Chỉ cần bản Hầu biết, nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói không giấu giếm.

A.

Quách Gia rõ ràng sững người.

Hắn ngơ ngác nhìn Lưu Húc, hồi lâu mới vỗ tay cười: Thì ra là vậy.

Thì ra người đó chính là Lưu Hầu.

Lập tức, hắn chắp tay với Lưu Húc: Xin Lưu Hầu không ngại chỉ giáo.

Giống lúa mới đó trồng tùy tiện ở các khoảng đất trống, thật sự có thể mọc ra bông lúa sao.

Tự nhiên.

Lưu Húc thản nhiên gật đầu, Nếu không, ta trồng ở đó, còn có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, lúa nước thông thường nếu trồng ở những nơi đó, căn bản sẽ không nảy mầm.

Nhưng những cây lúa này lại sinh trưởng tốt, chẳng phải là minh chứng.

Quách Gia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn nói: Không biết những giống lúa mới đó, là do ai tạo ra.

Hắn nhìn Lưu Húc, lại phát hiện Lưu Húc chỉ cười mà không nói.

Trần Cung cười sang sảng: Giống lúa mới, chính là do chúa công của ta tạo ra.

Quách Gia nghe vậy sững người.

Hắn nhìn Lưu Húc, không thể tin được: Lưu Hầu, giống lúa mới, thật sự là ngài làm ra.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Trong mắt Quách Gia đột nhiên lóe lên tinh quang.

Điểm này, thực sự quá ngoài dự liệu của hắn.

Vấn đề nan giải về điều kiện trồng lúa khắc nghiệt, từ trước đến nay không ai có thể giải quyết, vậy mà hôm nay lại được Lưu Hầu trước mắt giải quyết.

Nếu điều này là thật, thì công lao này thực sự quá lớn.

Ba người lại nói chuyện một lúc, Quách Gia thấy trời đã gần hoàng hôn, liền cười nói: Lưu Hầu, hôm nay đa tạ khoản đãi, chỉ tiếc ta còn có việc bận, ngày khác gặp lại.

Nói rồi, hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc và Trần Cung: Công Đài, ngày khác gặp lại.

Lưu Húc thầm nghĩ: Đến rồi.

Trong lòng hắn, sớm đã có kế hoạch.

Lập tức, hắn khẽ cười: Hôm nay cùng tiên sinh trò chuyện, thực sự được lợi rất nhiều, sau khi về, xin hãy thay ta gửi lời hỏi thăm đến ông nhà.

Quách Gia sững người, nói: Đa tạ ý tốt của Lưu Hầu, chỉ là cha mẹ ta mất sớm, không thể thay Lưu Hầu hỏi thăm.

Hắn lại chắp tay: Nếu vậy, ngày khác chúng ta lại cùng nhau uống rượu nói chuyện.

Nói rồi, hắn xoay người đi ra ngoài.

Lại nghe phía sau, Lưu Húc cười sang sảng: Phụng Hiếu, bên ngoài đã gần hoàng hôn, một mình lên đường e là không an toàn.

Không sao, ta đi một mình quen rồi Quách Gia theo bản năng trả lời.

Chỉ ngay sau đó, cả người hắn không khỏi cứng đờ.

Rồi hắn giả vờ cười: Lưu Hầu, ta là Đan Phúc, Lưu Hầu gọi nhầm rồi.

Ánh mắt Lưu Húc vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Quách Gia, tự nhiên phát hiện ra sự khác thường của hắn.

Lúc này hắn có mười phần chắc chắn, người trước mắt chính là Quách Gia.

Hắn nắm lấy tay Quách Gia, cười sang sảng: Phụng Hiếu, cũng không cần giấu ta.

Đã đến rồi, hà tất phải vội đi.

Hay là, ở lại thành Xương Ấp của ta vài năm cũng không muộn.

Vừa nói, hắn vừa kéo Quách Gia đi vào trong.

Quách Gia vốn không muốn vào lại, nhưng dưới sức mạnh kinh khủng của Lưu Húc, không kịp phản ứng đã bị kéo đi.

Ba người vừa vào trong phủ.

Lưu Húc liền dặn dò thân vệ: Đi chuẩn bị một ít rượu ngon, ta muốn đích thân vì Phụng Hiếu tiên sinh mà đón gió tẩy trần.

Lấy hũ rượu mà cha ta cất giữ ra đây.

Thân vệ nhận lệnh đi.

Lưu Húc mới cười nói: Nghe danh Phụng Hiếu tiên sinh hảo rượu đã lâu.

Hôm nay, chúng ta không say không về.

Quách Gia nghe vậy có chút cảm động: Lưu Hầu, sao ngài biết, ta thích uống rượu.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Ở hậu thế, chỉ cần biết đến Quách Gia, ai mà không biết đây là

một tên nghiện rượu.

Một người coi rượu như mạng.

Hắn cười sang sảng: Danh tiếng hảo rượu của Phụng Hiếu tiên sinh, cũng giống như danh tiếng quỷ tài vậy, sớm đã được mọi người biết đến.

Trần Cung nghe mà ngơ ngác.

Quỷ tài Quách Phụng Hiếu.

Hình như chưa từng nghe qua.

Ông nhìn sâu vào Lưu Húc một cái.

Càng tiếp xúc với Lưu Húc lâu, càng phát hiện ra sự thần kỳ của hắn.

Lưu Húc luôn có những thứ mới mẻ xuất hiện.

Như Điển Vi trước đây, Quách Gia bây giờ, và cả những ý tưởng kỳ lạ đó nữa.

Quách Gia không nén được sự tò mò trong lòng, hỏi: Lưu Hầu, trong lòng ta có một thắc mắc.

Lưu Húc khẽ cười: Phụng Hiếu chắc chắn muốn hỏi, làm sao bản Hầu nhận ra ngươi.

Không sai.

Quách Gia gật đầu, Chuyện này, ta nghĩ mãi không ra.

Xin Lưu Hầu giải đáp giúp ta.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười nhạt: Chuyện này cũng đơn giản.

Quách Gia nhìn sang, chỉ cảm thấy Lưu Húc trước mắt, lại có một cảm giác cao thâm khó lường.

Lưu Húc thản nhiên mở miệng: Đan Phúc, tên thật là Từ Phúc, những năm đầu vì báo thù cho người mà được cứu, sau đó đổi tên thành Từ Thứ, tự Nguyên Trực.

Người này túc trí đa mưu, là một mưu sĩ hàng đầu, những điều này đều không quan trọng nhất, có một điểm quan trọng hơn.

Nói đến đây, hắn lại cười nhìn hai người.

Quách Gia, Trần Cung đều nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, muốn nghe xem Lưu Húc nói thế nào.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mặt Quách Gia và Trần Cung, mới khẽ cười: Nguyên Trực người này, là người chí hiếu, đối với mẹ già ở nhà vô cùng hiếu thuận.

Lời này của Lưu Húc vừa nói ra, Quách Gia hoàn toàn sững sờ.

Không ngờ, lại vì lý do này, mà bị Lưu Húc phát hiện ra mình không phải Từ Thứ.

Nhưng trong lòng hắn càng tò mò hơn, không biết Lưu Húc làm sao xác định mình là Quách Gia.

Hắn liền hỏi: Lưu Hầu, lời này rất có đạo lý.

Chỉ là, trước đó ta chỉ lỡ lời một chữ Quách, ngài liền nhận ra ta.

Lưu Húc cười gật đầu: Quách Gia, tự Phụng Hiếu, người Dĩnh Xuyên.

Tài trí nhanh nhạy, trí lược bất phàm, có danh xưng quỷ tài.

Cùng với Từ Nguyên Trực đều là học sinh của thư viện Dĩnh Xuyên.

Trước đó một phen trò chuyện, ta đã thấy được sự linh hoạt trong tư duy của Phụng Hiếu.

Trên đời này, chắc không tìm được người thứ hai.

Tuy có một số chỗ không nghe hiểu, nhưng đại ý, Quách Gia đã hiểu.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu quá khen rồi.

Lưu Húc gật đầu cười: Phụng Hiếu tiên sinh không cần đa lễ.

Chắc hẳn Phụng Hiếu tiên sinh, từ chỗ Viên Thiệu ở Ký Châu đến đây.

Lời này vừa nói ra, Quách Gia hoàn toàn kinh ngạc.

Chuyện này, ngài cũng biết.

Lưu Hầu, ngài có cần phải thần thánh đến vậy không.

Hắn kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Phải biết, từ chỗ Viên Thiệu đến đây, trên đường hắn không hề nghỉ ngơi.

Người duy nhất biết hắn rời khỏi Viên Thiệu, đến Duyện Châu, cũng chỉ có Tuân Kham.

Chẳng lẽ, là Tuân Kham tiết lộ.

Quách Gia nhanh chóng phủ nhận suy đoán này.

Hắn và Tuân Kham là bạn tốt nhiều năm, cũng là học sinh của thư viện Dĩnh Xuyên.

Với sự hiểu biết về Tuân Kham, Tuân Kham tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này.

Hắn kinh ngạc nhìn Lưu Húc: Không biết Lưu Hầu lấy được tin tức từ đâu.

Lưu Húc khẽ cười: Phụng Hiếu không cần nghi ngờ.

Tin tức này chỉ là ta đoán mò mà thôi.

Sở dĩ hắn nói vậy, là vì hắn biết, Quách Gia trước khi đầu quân cho Tào Tháo, thực ra đã đến chỗ Viên Thiệu.

Chỉ vì phát hiện Viên Thiệu không thể phò tá, mới rời khỏi, bắt đầu cuộc sống ở nhà bốn năm năm.

Sắc mặt Quách Gia lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn đứng dậy, cúi sâu người trước Lưu Húc: Lưu Hầu quả nhiên lợi hại.

Quách Gia bội phục.

Lưu Húc đứng dậy, đỡ Quách Gia lên.

Hắn biết, cơ hội mời Quách Gia đã đến.

Lại một lần nữa đi trước Tào Tháo, trong lòng hắn không khỏi hưng phấn.

Trong lòng Lưu Húc hưng phấn, nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm nào.

Hắn nhìn Quách Gia: Phụng Hiếu tiên sinh, với tài hoa của ngài, nếu về nhà chẳng phải là đáng tiếc.

Nay Hán thất suy vi, Khăn Vàng tứ ngược, chiến loạn không ngừng, dân chúng lầm than.

Cứ thế này, đất Thăng Long e sẽ bị ngoại tộc xâm chiếm.

Nói đến đây, khóe miệng hắn khẽ run rẩy.

Hắn nghĩ đến thời kỳ Ngũ Hồ loạn Hoa, Bát vương chi loạn sau thời Tam Quốc.

Toàn bộ đất Thăng Long, chìm trong thời kỳ đen tối nhất.

Chương 35

Trong nhất thời, vẻ mặt hắn phức tạp.

Sau đó, Lưu Húc chắp tay hành lễ với Quách Gia: Ta Lưu Húc là tông thân Hán thất, theo bối phận là Hoàng huynh của đương kim thiên tử.

Bản Hầu thành tâm mời Phụng Hiếu tiên sinh đảm nhiệm chức Quân sư tế tửu.

Vì bản Hầu xuất mưu hoạch sách.

Chúng ta cùng nhau, phò tá Hán thất, kiến lập một phen công nghiệp.

Thấy Lưu Húc thành tâm như vậy, Quách Gia động lòng.

Tuy chỉ ngắn ngủi một hai canh giờ, nhưng trong quá trình giao tiếp với Lưu Húc, hắn phát hiện người này làm việc quyết đoán.

Sau khi đã thấy được sự do dự của Viên Thiệu, Quách Gia nhận ra điểm này rất quan trọng.

Hơn nữa, Quân sư tế tửu là thủ lĩnh quân sư, từ đó cũng có thể thấy được sự coi trọng của Lưu Húc đối với mình.

Lập tức, Quách Gia cúi sâu người trước Lưu Húc: Lưu Hầu tâm niệm thương sinh, ta Quách Gia tuy bất tài, nhưng nguyện trợ Lưu Hầu một tay.

Lưu Húc bước lên một bước, đỡ Quách Gia dậy, mới cười sang sảng: Được Phụng Hiếu tương trợ, thực là hạnh sự của bản Hầu.

Hạnh sự của Hán thất.

Quách Gia nghe vậy, trong lòng càng thêm cảm động.

Sau đó, Vương Úc dẫn theo Vu Cấm và Vương Quảng, cùng nhau bước vào.

Họ đồng loạt chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Vương Úc mới bẩm báo: Chúa công, lần này đại chiến với giặc Khăn Vàng Thanh Châu, chúng ta tổng cộng tổn thất năm trăm người, giết được năm nghìn tên giặc.

Tù binh Khăn Vàng cũng đã kiểm kê xong, tổng cộng một vạn hai nghìn người.

Trong đó, thanh tráng có ba nghìn người, tất cả đều đã được biên chế vào quân đội, cùng luyện tập.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu cười, Ba vị mấy ngày nay, vất vả rồi.

Làm rất tốt.

Ba người đồng loạt chắp tay: Đa tạ chúa công khen ngợi, đây là việc trong phận sự của chúng thần.

Quách Gia kinh ngạc hô lên: Chúa công, ngài nói, chẳng lẽ là trận đại chiến với giặc Khăn Vàng Thanh Châu gần đây.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu.

Quách Gia không thể tin được: Lần này giặc Khăn Vàng Thanh Châu, dường như có bốn năm vạn người.

Mà chúa công lại chỉ tổn thất năm trăm người.

Vu Cấm cười sang sảng: Trận đại chiến này, chúa công dẫn theo Điển Vi, Từ Hoảng và hai trăm thân vệ, xông thẳng vào giữa ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ.

Và chém chết cừ soái giặc Khăn Vàng là Từ Hòa được Hoàng Cân lực sĩ bảo vệ.

Sau đó, giặc Khăn Vàng không còn lòng chiến đấu, chúng ta trước sau giáp công, mới giành được chiến quả như vậy.

Nếu nói trận chiến này, ai là người đứng đầu công lao, thì chúa công tự nhiên không ai sánh bằng.

Quách Gia nhìn Lưu Húc, mặt đầy vẻ chấn động.

Hắn đã nghe nói Lưu Húc dũng mãnh, nhưng không ngờ, Lưu Húc lại dũng mãnh đến mức độ này.

Giữa vòng vây của ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ, chém chết cừ soái giặc Khăn Vàng là Từ Hòa.

Điều này cũng quá kinh khủng rồi.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, phải đánh giá lại thực lực của Lưu Húc.

Quách Gia đang trầm tư, Lưu Húc lại không để ý nữa.

Hắn chỉ cười nói: Những thanh tráng được tuyển chọn ra, giao cho Văn Tắc phụ trách huấn luyện.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại: Văn Tắc, quân Khăn Vàng có lẽ đã quen thói lười biếng.

Cần phải nhớ quản giáo nghiêm khắc.

Vu Cấm gật đầu đáp ứng.

Lưu Húc mới nhìn Vương Úc: Còn những người còn lại, Văn Khanh, do ngươi phụ trách biên chế tất cả vào đội quân truân điền.

Vương Úc cũng gật đầu đáp ứng.

Lưu Húc mới cười sang sảng: Sau đây ta giới thiệu cho mọi người

một người.

Vị này là quỷ tài Quách Phụng Hiếu, bản Hầu bổ nhiệm làm Quân sư tế tửu.

Vương Úc, Vu Cấm và mấy người khác đồng loạt nhìn Quách Gia.

Từ khi vào phủ Châu mục, họ đã thấy người mặc áo xanh này.

Thấy người này dáng vẻ đường hoàng, lại ngồi bên cạnh Lưu Húc, liền biết người này nhất định không phải là nhân vật tầm thường.

Bây giờ biết là Quân sư tế tửu, họ tự nhiên đồng loạt chắp tay hành lễ với Quách Gia.

Quách Gia cũng vội vàng đáp lễ.

Sau đó, hắn nói: Chúa công, ta nghe nói ngài vừa nhắc đến quân truân điền.

Chẳng lẽ, ngài bắt chước Kinh Vũ Đế, thực thi chế độ truân điền.

Lưu Húc cười gật đầu: Không sai.

Trong đám giặc Khăn Vàng có nhiều người già trẻ, ta có thể đem những người còn lại, biên vào đội quân truân điền.

Lại dùng quân chế để quản lý, như vậy, có thể dùng để truân điền.

Quách Gia vỗ tay tán thưởng: Tuyệt.

Thực sự tuyệt.

Phương pháp truân điền này trông như thoát thai từ quân truân do Kinh Vũ Đế khởi xướng.

Nhưng thực ra, cách dùng trong đó đã hoàn toàn khác.

Hắn nhìn Lưu Húc, nói: Chỉ không biết, phương pháp truân điền,

là do vị cao nhân nào sáng tạo ra.

Quách Gia muốn gặp vị cao nhân đó, không biết chúa công có thể sắp xếp được không.

Vương Úc nghe vậy cười sang sảng: Người đưa ra phương pháp truân điền, chính là chúa công của chúng ta.

Thật sao.

Quách Gia sững người.

Hắn nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, trong đôi mắt, ẩn hiện tinh quang biến đổi nhanh chóng.

Lưu Húc thản nhiên gật đầu.

Quách Gia thở dài: Lợi hại.

Đại tài của chúa công, Quách Gia bội phục.

Lưu Húc xua tay: Chỉ là chút tài mọn mà thôi.

Phụng Hiếu mới là đại tài thực sự.

Quách Gia liên tục xua tay.

Lưu Húc nhìn Vương Úc và Vu Cấm: Hiện tại dưới trướng ta có bao nhiêu binh lực.

Vương Úc tiến lên một bước bẩm báo: Chúa công, Vạn Tiềm trước đây đi các nơi ở quận Sơn Dương chiêu mộ binh sĩ, nay cũng đã trở về.

Ồ.

Lưu Húc cười gật đầu, Đã trở về, vậy thì mời Tử Ẩn vào đi.

Thân vệ lập tức chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Vạn Tiềm vội vã đi vào.

Hắn hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Tử Ẩn đến rồi.

Lưu Húc khẽ cười, Không biết lần này đi các nơi ở quận Sơn Dương, kết quả chiêu mộ thế nào.

Chúa công, lần này tổng cộng chiêu mộ được sáu nghìn người.

Vạn Tiềm bẩm báo.

Lưu Húc gật đầu: Cũng tốt, số người này, cũng giao cho Văn Tắc huấn luyện đi.

Vu Cấm không có ý kiến, đáp ứng một tiếng.

Vương Úc mới tiếp tục bẩm báo: Chúa công, ban đầu chúng ta có binh lực năm nghìn năm trăm người, tổn thất năm trăm người, còn lại năm nghìn binh mã.

Thêm vào sáu nghìn binh mã chiêu mộ từ các nơi, và ba nghìn người tuyển chọn từ tù binh Khăn Vàng.

Hiện tại binh mã dưới trướng chúng ta, tổng cộng có một vạn bốn nghìn người.

Lưu Húc thản nhiên gật đầu: Ta có binh mã một vạn bốn nghìn người, cộng thêm binh mã dưới trướng Trương Thái thú và Ngô Thái thú.

Như vậy, ta có tổng cộng hai vạn một nghìn người.

Hắn thở dài: Binh lực này, so với một triệu quân Khăn Vàng Thanh Châu, chênh lệch quá xa.

Ngay sau đó, ánh mắt Lưu Húc lướt qua mọi người.

Hắn mới cười sang sảng: Nhưng có các vị, ta cảm thấy lần này quét sạch giặc Khăn Vàng, bình định Duyện Châu, bản Hầu đã có lòng

tin.

Lưu Húc gọi tất cả Điển Vi, Từ Hoảng, Mãn Sủng và những người khác vào.

Lại cho người thông báo cho Trương Mạc và Ngô Tư.

Không lâu sau, mọi người đều có mặt đầy đủ.

Lưu Húc nhìn Quách Gia và Trần Cung: Không biết Phụng Hiếu và Công Đài, có kế sách gì hay không.

Trần Cung và Quách Gia nhìn nhau.

Trần Cung cười nói: Chúa công, quân giặc Khăn Vàng Thanh Châu thế lớn, trong đó có lợi cũng có hại.

Chính vì thế giặc lớn, lương thảo của chúng chắc chắn sẽ thành vấn đề.

Vì vậy chúng ta có thể làm gì đó về phương diện này.

Quách Gia gật đầu cười: Công Đài nói rất phải.

Một triệu quân Khăn Vàng, lượng lương thảo tiêu hao mỗi ngày là một con số khổng lồ.

Hiện tại chúng cướp bóc lương thảo trong kho của các nơi để chống đỡ.

Nhưng số lương thảo này, rồi cũng sẽ có ngày dùng hết.

Đến lúc đó, chính là cơ hội để chúng ta khắc địch chế thắng.

Hai vị nói rất phải.

Lưu Húc gật đầu, Chỉ là cụ thể nên xử lý thế nào.

Quách Gia vươn vai lười biếng: Kế sách hiện tại, ta có ba kế có thể đẩy nhanh quá trình này, khiến quân Khăn Vàng nhanh chóng thất bại hơn.

Thứ nhất, chính là kiên bích thanh dã và giữ vững các nơi, để quân Khăn Vàng không có nơi nào cướp bóc lương thực.

Thứ hai, một khi quân giặc Khăn Vàng lương thảo không đủ, chúng sẽ từ Thanh Châu điều vận lương thảo.

Lúc này, chúng ta có thể chủ động xuất kích, cắt đứt nguồn cung cấp lương thảo của quân Khăn Vàng.

Như vậy, quân Khăn Vàng tất nhiên sẽ dao động.

Thứ ba, khi lòng quân Khăn Vàng dao động, chính là thời cơ tốt để chúng ta xuất binh.

Chúng ta có thể xuất động binh lính, tiêu diệt từng bộ phận quân Khăn Vàng.

Như vậy, quân Khăn Vàng Thanh Châu dù có một triệu, cũng không đáng sợ.

Trần Cung nghe vậy cười, nói: Tài của Phụng Hiếu, quả nhiên không tầm thường.

Lưu Húc cũng gật đầu cười: Có kế sách hay của Phụng Hiếu, thì việc bình định giặc Khăn Vàng Thanh Châu, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chỉ có một điểm, chúng ta cần ghi nhớ.

Lần này chúng ta cần tốc chiến tốc thắng.

Nếu đợi đến mùa thu, thì quân Khăn Vàng sẽ có nguồn cung cấp binh lương.

Vì vậy chúng ta phải tranh thủ trước mùa thu, tiêu diệt hoàn toàn quân Khăn Vàng.

Tất cả mọi người có mặt đều đồng loạt gật đầu.

Vương Quăng có chút do dự.

Hồi lâu sau mới mở miệng nói: Chúa công, quân ta chưa đến hai vạn, muốn đánh bại trăm vạn quân Khăn Vàng ở Thanh Châu, e rằng có chút khó khăn.

Lưu Húc đưa mắt nhìn lướt qua mọi người.

Hắn phát hiện Vương Úc, Vương Quăng, Vạn Tiềm đều mang vẻ lo âu.

Ngay cả Trương Mạc và Ngô Tư cũng chẳng khá hơn là bao.

Trong lòng suy tính một chút, hắn liền biết vấn đề nằm ở đâu.

Đây là di chứng để lại từ trước.

Lưu Húc bèn mỉm cười nhàn nhạt, nói: Đừng thấy giặc Khăn Vàng có trăm vạn quân, nhưng thực tế, binh lực thật sự của chúng căn bản không nhiều như vậy.

Hãy xem, ta đã bắt được một vạn hai ngàn tên giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, nhưng trong số đó trai tráng cũng chưa đến ba ngàn người.

Cứ như vậy, trong trăm vạn giặc Khăn Vàng, nhiều nhất cũng chỉ có hơn hai mươi vạn trai tráng mà thôi.

Nói đoạn, hắn lại nhìn lướt qua vẻ mặt mọi người.

Thấy sắc mặt họ đã dịu đi một chút, hắn mới lộ vẻ châm biếm nói: Gọi giặc Khăn Vàng là binh sĩ, không bằng gọi là giặc cướp thì thỏa đáng hơn.

Phần lớn trong số chúng đều không có binh khí ra hồn, càng chưa từng được huấn luyện.

Thứ chúng dựa vào chẳng qua chỉ là sĩ khí mà thôi.

Một khi phía trước chiến sự bất lợi, chúng sẽ dễ dàng bỏ chạy tán loạn.

Đó cũng là nguyên nhân hai trận trước chúng ta đều thắng.

Chúa công nói rất phải.

Trần Cung cười lớn nói: Trước đây ta chỉ dùng hai ngàn người đã chiến thắng hai ba vạn quân của giặc Khăn Vàng.

Chúa công còn dẫn theo Điển Vi, Công Minh cùng hai trăm thân vệ, phá tan quân bài chủ lực của giặc Khăn Vàng Thanh Châu: Hoàng Cân Lực Sĩ.

Tất cả đều cho thấy, giặc Khăn Vàng không chịu nổi một đòn.

Điển Vi lớn giọng nói: Chẳng qua chỉ là lũ giặc Khăn Vàng quèn.

Giặc Khăn Vàng có lợi hại đến đâu cũng không đỡ nổi một cú quét của cây Hình Thiên thương của chúa công.

Cây thương đó nặng tới một ngàn sáu trăm cân đấy.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Lưu Húc.

Trương Mạc và Ngô Tư càng lộ vẻ kinh hãi.

Sử dụng trường thương nặng một ngàn sáu trăm cân ư.

Đó thật sự là người sao.

Quách Gia khẽ nhướng mày.

Bá Vương Hạng Vũ thời xưa cũng chỉ có sức mạnh ngàn cân, chúa công lại trực tiếp sử dụng trường thương nặng một ngàn sáu trăm cân ư.

Cũng quá khủng bố rồi.

Vẻ lo âu trên mặt mọi người hoàn toàn biến mất.

Lưu Húc nhìn thấy tất cả, mới cười nói: Thật ra, việc giặc Khăn Vàng Thanh Châu hiện nay chiếm giữ hai quận Nhậm Thành và Đông Bình quốc lại là một trợ lực lớn cho ta chiến thắng chúng.

Bởi vì binh lực của giặc Khăn Vàng đã bị phân tán.

Chính là đạo lý này.

Trần Cung cũng gật đầu tán thành.

Lưu Húc đứng dậy, nhìn vào bản đồ Duyện Châu nói: Chư vị, hãy xem, quận Sơn Dương của chúng ta bao vây toàn bộ quận Nhậm Thành.

Hiện nay quận Nhậm Thành bị giặc Khăn Vàng chiếm giữ, đối với quận Sơn Dương của chúng ta, đó luôn là một mối họa.

Bản Hầu chuẩn bị dọn dẹp sạch sẽ mối họa này trước.

Quách Gia gật đầu nói: Chúa công nói rất phải.

Đợi sau khi chúng ta chiếm được quận Nhậm Thành, chúng ta có thể hình thành thế bao vây đối với Đông Bình quốc.

Cứ như vậy, việc giải quyết giặc Khăn Vàng Thanh Châu sẽ càng dễ dàng hơn.

Trương Mạc lo lắng nói: Nếu giặc Khăn Vàng Thanh Châu thấy tình hình không ổn, chuyển sang tấn công Tế Bắc quốc.

Hiện nay quốc tướng Tế Bắc quốc là Bảo Tín đã chết, Tế Bắc quốc như rắn mất đầu, e rằng sẽ khá phiền phức.

Lưu Húc cười nói: Không sao.

Ta đã phái người đến Tế Bắc quốc rồi.

Muốn khống chế Tế Bắc quốc, chắc không thành vấn đề.

Trương Mạc lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 36

Hắn không ngờ Lưu Húc đã đi trước một bước, phái người khống chế Tế Bắc quốc.

Lưu Húc lại nhìn về phía Vu Cấm nói: Văn Tắc, theo ngươi thấy, binh sĩ của chúng ta nếu muốn hình thành sức chiến đấu sơ bộ thì cần bao lâu.

Vu Cấm nhíu mày suy nghĩ một lúc.

Hồi lâu sau mới bẩm báo: Chúa công, theo thuộc hạ thấy, nhanh nhất là nửa tháng, có thể hình thành sức chiến đấu sơ bộ.

Nửa tháng.

Lưu Húc thầm nghĩ.

Hiện tại là trung tuần tháng tư, nửa tháng sau sẽ là đầu tháng năm.

Trận chiến này phải kết thúc trước tháng chín, nghĩa là có hơn bốn tháng để chiến đấu.

Nếu tranh thủ thời gian thì cũng đủ.

Ngay lập tức, Lưu Húc cười lớn nói: Tốt.

Văn Tắc, vậy Bản Hầu cho ngươi nửa tháng.

Nửa tháng sau, chúng ta sẽ xuất binh tấn công quận Nhậm Thành.

Mọi người đồng loạt chắp tay tuân lệnh.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Lưu Húc thấy trời đã về chiều, liền đi về phía hậu viện.

Nhưng khi vừa đến hậu viện, hắn đã nghe thấy một tiếng đàn du dương.

Tiếng đàn ấy, khiến một người đã được âm nhạc đời sau hun đúc như hắn cũng không khỏi lòng sinh hướng về.

Hắn bất giác đi về phía phát ra tiếng đàn.

Trong hoa viên của hậu viện, có một lương đình.

Tại lương đình đó, Thái Diễm đang ngồi ngay ngắn.

Trước mặt nàng, đặt một cây đàn, đó chính là Tiêu Vĩ cầm, một trong tứ đại danh cầm thời cổ đại.

Những ngón tay nàng không ngừng lướt trên Tiêu Vĩ cầm.

Một khúc nhạc tuyệt diệu, từ trên Tiêu Vĩ cầm không ngừng tuôn ra.

Nhất thời, Lưu Húc nghe đến ngẩn ngơ.

Hồi lâu, tiếng nhạc mới dần dần dừng lại.

Lưu Húc cũng cuối cùng hoàn hồn.

Hắn đang định bước lên phía trước thì nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ từ trong lương đình truyền ra.

Nhu Nhi, ngươi nói xem, Lưu Hầu thật sự bận đến vậy sao.

Người có phải có phải đã quên ta rồi không.

Tỳ nữ tiến lên đưa khăn tay, nói: Cô nương xinh đẹp tuyệt trần, lại đa tài đa nghệ như vậy, Lưu Hầu sao có thể không để mắt tới.

Chắc chắn là do Người quá bận rộn thôi.

Cũng phải.

Thái Diễm nhận lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau đôi tay ngọc.

Sau đó đưa lại khăn cho tỳ nữ, mới gật đầu nói: Hiện nay trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu đang áp sát biên giới, Lưu Hầu chắc chắn rất bận rộn.

Nàng khẽ thở dài: Tiếc rằng ta chỉ là một nữ tử, nếu không, biết đâu có thể giúp được chút gì đó.

Cô nương thông tuệ như vậy.

Lại là đệ nhất tài nữ đương thời.

Sao lại không giúp được gì cho Lưu Hầu chứ.

Tỳ nữ nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Cô nương đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ ngày mai, Lưu Hầu sẽ đến thăm cô nương.

Thái Diễm lắc đầu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Tỳ nữ bưng chậu nước định rời đi, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, nàng ta liền sững sờ tại chỗ.

Nhìn thấy Lưu Húc, nàng vội vàng hành lễ: Lưu Hầu.

Thái Diễm nghe vậy cũng ngẩng đầu lên.

Thấy Lưu Húc, trên mặt nàng lộ vẻ vui mừng: Lưu Hầu, ngài đến rồi.

Nhưng ngay sau đó, gương mặt nàng lại ửng hồng: Lưu Hầu, ngài, ngài đã đến bao lâu rồi.

Lưu Húc lộ vẻ trêu chọc nói: Chiêu Cơ yên tâm, những lời không muốn cho Bản Hầu nghe, Bản Hầu một câu cũng không nghe thấy.

A.

Thái Diễm kinh hô một tiếng.

Lời của Lưu Húc chẳng phải có nghĩa là, hắn chắc chắn đã nghe không ít rồi sao.

Một thoáng ngượng ngùng hiện lên trên má.

Lưu Húc cười nhẹ nói: Chiêu Cơ quả nhiên không hổ danh là một

đại tài nữ, tiếng đàn nàng vừa tấu, thực sự là âm thanh hay nhất mà ta từng được nghe trong đời này.

Câu nói này, tự nhiên không phải nói dối.

Từ khi đến cuối thời Hán, đây thực sự là lần đầu tiên hắn nghe có người gảy đàn.

Còn ở đời sau ư.

Tự nhiên là không tính.

Thái Diễm nghe Lưu Húc khen ngợi, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào.

Nàng ngẩng đầu, khẽ mở đôi môi đỏ mọng: Thật sao.

Ừm.

Lưu Húc cười nhạt nói: Thử khúc chỉ ứng thiên thượng hữu, nhân gian năng đắc kỷ hồi văn.

Lời này vừa nói ra, thân hình Thái Diễm chấn động.

Nàng ngước mắt nhìn Lưu Húc, miệng không ngừng lẩm nhẩm.

Cùng với việc ngâm nga, trong đôi mắt nàng ánh lên tia sáng rực rỡ.

Đôi mắt nàng cứ nhìn thẳng vào Lưu Húc, hồi lâu sau mới nở nụ cười nói: Lưu Hầu quả nhiên tài hoa.

Tùy miệng cũng có thể ngâm ra được câu thơ tuyệt mỹ như vậy.

Câu thơ này tuy có chút kỳ lạ về cách thức, nhưng không thể không nói, đây là hai câu thơ kinh điển.

Chỉ là, Thái Diễm thực sự không dám nhận lời khen tặng của Lưu Hầu.

Đôi mắt to của nàng không ngừng chớp chớp, nhưng vẫn luôn

nhìn chăm chú vào Lưu Húc.

Khoảnh khắc Thái Diễm mỉm cười, ngay cả một người đã ngắm vô số mỹ nhân như Lưu Húc cũng có một thoáng thất thần.

Hắn cười nói: Chiêu Cơ không cần khiêm tốn.

Tiếng đàn Chiêu Cơ vừa gảy, đúng là nhiễu lương tam nhật, dư âm bất tuyệt.

Đôi mắt Thái Diễm sáng lên.

Nàng nhìn Lưu Húc chăm chú, miệng lẩm bẩm: Nhiễu lương tam nhật, dư âm bất tuyệt Hồi lâu sau, nàng mới hành lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu tài hoa, Thái Diễm bội phục.

Lưu Húc thản nhiên nhận một lễ của Thái Diễm.

Những câu thơ này bây giờ chưa ra đời, đã dùng rồi, vậy tự nhiên là của hắn.

Nếu không thì cũng không giải thích được.

Nhiều nhất là trong lòng thầm cảm ơn tác giả gốc.

Ngay sau đó, Lưu Húc hỏi: Chiêu Cơ, không biết khúc nhạc nàng vừa đàn tên là gì.

Lời này vừa nói ra, mặt Thái Diễm đỏ bừng.

Ngay cả cổ nàng cũng đỏ theo.

Nàng cúi đầu, thẹn thùng nói: Khúc nhạc tên là Phượng Cầu Hoàng Giọng Thái Diễm rất nhỏ.

Nếu không phải Lưu Húc đứng khá gần, e rằng thật sự không nghe rõ.

Phượng Cầu Hoàng ư.

Lưu Húc gật đầu nói: Là khúc nhạc Tư Mã Tương Như sáng tác

để cầu hôn Trác Văn Quân phải không.

Ở đời sau, danh tiếng của khúc nhạc Phượng Cầu Hoàng khá vang dội.

Nhưng hắn chỉ nghe danh mà chưa từng được nghe.

Không ngờ, dưới tiếng đàn của Thái Diễm, nó lại hay đến vậy.

Thái Diễm đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Đôi tay ngọc ngà của nàng có chút không biết phải làm sao.

Khúc Phượng Cầu Hoàng này, mang một hàm ý rất đặc biệt.

Chỉ là nàng nhất thời có cảm xúc nên mới đàn.

Nhưng không ngờ lại gặp phải chính chủ là Lưu Húc.

Nghĩ vậy, nàng hành lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu, ta có việc, hay là ta xin cáo lui trước.

Nói đoạn, không đợi Lưu Húc đồng ý, nàng đã vội vàng rời đi.

Trong lúc hoảng loạn, nàng thậm chí còn quên cả Tiêu Vĩ cầm.

Đợi đến khi trốn về phòng, nàng mới nhẹ nhàng vỗ ngực.

Lúc này, nàng mới nhận ra, mình đã quên mất Tiêu Vĩ cầm.

Phải biết rằng, Tiêu Vĩ cầm là bảo bối của nàng.

Nàng chưa bao giờ rời khỏi nó.

Nàng dậm chân, muốn đi lấy lại, nhưng lại thấy tim đập thình thịch Lưu Húc ngạc nhiên nhìn Thái Diễm đi xa, rồi lại nhìn nàng trốn vào phòng.

Hắn thầm nhớ lại.

Hình như, mình cũng không nói gì sai cả.

Lưu Húc lắc đầu.

Quả nhiên.

Lời bài hát nói rất đúng.

Đoán đi đoán lại, cũng chẳng thể hiểu nổi Hắn thở dài một hơi, rồi xoay người đi về phòng mình.

Lúc này, trong lòng Thái Diễm lại khá căng thẳng.

Nàng lẩm bẩm: Nếu Lưu Hầu mang đàn đến tận cửa, ta nên nhận hay không nhận đây.

Nghĩ vậy, trên mặt nàng lại phủ đầy ráng hồng.

Thôi được rồi thật ra ráng hồng chưa từng tan đi.

Nàng ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp, chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ mất mặt như vậy Từ Châu, Hạ Bì quốc.

Ở phía đông nam huyện Đông Thành, có một trang viên khổng lồ.

Người sống ở đó là Lỗ gia.

Lỗ gia là một trong tứ đại phú hào thương nhân cuối thời Hán.

Gia chủ đương thời tên là Lỗ Túc.

Dưới sự kinh doanh của Lỗ Túc, sự giàu có của Lỗ gia được phát huy đến đỉnh điểm.

Tài sản của Lỗ gia cũng nhanh chóng tích lũy.

Để cảm tạ hàng xóm láng giềng, ông đã đặc biệt mở một quán cháo, mỗi ngày đều đúng giờ phát cháo.

Một ngày nọ, ông vẫn đang phát cháo như thường lệ.

Tiếng bàn tán của bá tánh gần đó lần lượt truyền vào tai ông.

Nghe gì chưa.

Duyện Châu đại thắng.

Nghe rồi, Lưu Hầu thật lợi hại.

Lại một lần nữa đánh bại giặc Khăn Vàng.

Bắt được hơn một vạn tù binh.

Nếu ta có thể tham gia vào đó thì tốt rồi Thôi đi.

Cái thân thể đó của ngươi à.

Uống thêm một bát cháo đi Trong lòng Lỗ Túc khẽ động.

Ông gọi người bên cạnh, đưa chiếc muôi trong tay ra, rồi vội vã đi vào hậu viện.

Ông từ nhỏ sống cùng bà nội, người ở hậu viện chính là bà nội ông.

Không lâu sau, ông đã đến bên cạnh bà nội.

Ông chắp tay nói: Bà nội.

Túc nhi đến rồi, mau ngồi đi.

Bà nội, Đào Khiêm người này năng lực không đủ, nhưng dã tâm lại rất lớn, bề ngoài lương thiện nhưng nội tâm lại khá âm hiểm.

Tâm tính như vậy sớm muộn cũng sẽ gây họa cho Từ Châu.

E rằng Từ Châu không phải là nơi có thể ở lâu.

Lỗ Túc nói, rồi chắp tay với bà nội: Bà nội, con muốn chúng ta nhanh chóng dời khỏi Từ Châu.

Túc nhi đã nghĩ kỹ sẽ đi đâu chưa.

Bà nội, con vốn định đến Giang Đông, nhưng con nghe tin Lưu Hầu ở Duyện Châu đại thắng, nên con có ý muốn đến Duyện Châu.

Vì sao.

Bà nội, Lưu Hầu dũng mãnh phi thường, trong các trận giao chiến

với giặc Khăn Vàng đều liên tiếp chiến thắng, theo con thấy, việc Lưu Hầu chiến thắng trăm vạn giặc Khăn Vàng chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu chúng ta đến đó vào lúc này, chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tự nhiên không thể so sánh với việc đến sau này.

Lỗ Túc nói, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nếu đã quyết định, vậy thì cứ yên tâm mà làm đi.

Bà nội, bà không hỏi con vì sao lại chọn Người sao.

Túc nhi à, bà nội già rồi.

Bây giờ Lỗ gia là do con làm chủ, quyết định của con chính là quyết định của tất cả mọi người trong Lỗ gia.

Lỗ Túc nghiến răng nói: Bà nội, con còn một điểm quan trọng nhất chưa nói.

Quan trọng nhất là Lưu Hầu là tông thân Hán thất.

Là người có hy vọng ngồi lên bảo tọa kia.

Sắc mặt bà nội cũng khẽ thay đổi, nói: Đi đi, nếu đã quyết định, thì sớm lên đường đi.

Chỉ cần chú ý an toàn là được.

Bà nội yên tâm.

Lỗ Túc nói, vẻ mặt đầy tự tin.

Con đã chuẩn bị sẵn nhân thủ, chuyến đi đến thành Xương Ấp này nhất định sẽ an toàn, chắc chắn không xảy ra sai sót.

Lỗ Túc nói xong, liền lui ra khỏi hậu viện, cũng trong ngày hôm đó, cả Lỗ gia bắt đầu bận rộn.

Vài ngày sau, vô số xe ngựa xuất hiện trong sân nhà Lỗ gia.

Sau một hồi bận rộn, Lỗ gia mang theo một đoàn xe ngựa hướng về thành Xương Ấp ở Duyện Châu.

Một ngày nọ, Lưu Húc đang ở giáo trường xem binh sĩ diễn luyện.

Qua mấy ngày diễn luyện, tinh thần của binh sĩ đã có sự cải thiện rõ rệt, từng chiêu từng thức cũng ra dáng ra hình.

Chương 37

Lúc này, Trần Cung tiến lên bẩm báo: Chúa công, thành Xương Ấp của chúng ta có một đội người ngựa lớn đến.

Ồ.

Lưu Húc nói: Có biết người đến là ai không.

Chúa công, những người đó đều là người của Lỗ gia ở Từ Châu, nghe nói tuân theo lệnh của gia chủ, đến thành Xương Ấp của chúng ta định cư.

Lời của Trần Cung vừa nói ra, Lưu Húc liền sững sờ.

Lỗ gia ở Từ Châu.

Chẳng phải là Lỗ Túc sao.

Lỗ Túc người này, về phương diện chính trị và chiến lược đều có những điểm độc đáo.

Hắn còn một mình kết nối liên minh Thục Ngô.

Hắn cũng rất có tầm nhìn xa, sớm đã đề ra cho Tôn Quyền quy hoạch chiến lược chân vạc ở Giang Đông.

Đương nhiên, đối với Lưu Húc, điều quan trọng nhất là năng lực trị chính của Lỗ Túc.

Năng lực đó dù thế nào cũng là tiêu chuẩn hàng đầu cuối thời Hán, bỏ xa Vương Úc và những người khác không biết bao nhiêu con phố.

Nhân vật như vậy, nếu có thể chiêu mộ, thì sẽ có lợi ích cực lớn cho sự phát triển của Duyện Châu hiện nay.

Cứ như vậy, mảnh ghép cuối cùng của Duyện Châu cũng được lấp đầy.

Ngay sau đó, Lưu Húc liền nảy ra một ý nghĩ: Lỗ Túc vào lúc này đến thành Xương Ấp của ta.

Chẳng phải là có ý muốn đầu quân sao.

Lưu Húc trong lòng suy tính, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nhạt nói: Công Đài, dẫn ta ra ngoài xem thử.

Vâng.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi giáo trường, không lâu sau, liền thấy một người bước nhanh tới.

Người này ăn mặc khá tươm tất, khi đi lại toát ra một khí thế.

Lưu Húc thầm nghĩ: Người này, chắc chắn là Lỗ Túc.

Chỉ thấy người đó đến trước mặt Lưu Húc, chắp tay cúi người nói: Tại hạ là Lỗ Túc ở Từ Châu, ra mắt Lưu Hầu.

Lưu Húc cười nhạt nói: Tử Kính mau mau đứng lên.

Lỗ Túc không khỏi sững sờ: Lưu Hầu nhận ra tại hạ.

Lưu Húc cười lớn nói: Tự nhiên.

Danh tiếng của Lỗ Tử Kính, Lỗ đại thiện nhân, ai mà không biết, ai mà không hay.

Không dám nhận lời khen của Lưu Hầu.

Lỗ Túc tuy nói vậy, nhưng trên mặt lại hiện lên vài phần ý cười.

Tử Kính, vì sao lúc này lại dời đến thành Xương Ấp của ta.

Lưu Húc nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lỗ Túc.

Lỗ Túc nghiêm túc đánh giá Lưu Húc một lượt, rồi mới cười lớn nói: Không giấu gì Lưu Hầu, Từ Châu thực sự không phải là nơi có thể ở lâu.

Ngược lại, Duyện Châu lại hoàn toàn khác.

Dưới sự cai trị của Lưu Hầu, thành Xương Ấp ngày càng hưng thịnh.

Lưu Húc nghe vậy sững sờ.

Hắn nhìn sâu vào Lỗ Túc.

Lỗ Túc quả nhiên không đơn giản.

Trong lúc có trăm vạn giặc Khăn Vàng, Lỗ Túc lại dám cả nhà di dời, nhãn lực và quyết đoán như vậy, quả thực không tầm thường.

Nhưng, điều đó chẳng phải cũng chứng tỏ, Lưu Húc được Lỗ Túc xem trọng sao.

Cứ như vậy, nếu bây giờ chiêu mộ Lỗ Túc, khả năng thành công chẳng phải rất lớn sao.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc không còn do dự nữa.

Hắn lớn tiếng nói: Tử Kính, hiện nay dưới trướng Bản Hầu đang thiếu nhân tài trị chính, không biết Tử Kính có nguyện giúp Bản Hầu một tay không.

Lỗ Túc nghe vậy vô cùng vui mừng.

Cả nhà di dời, chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao.

Ngay lập tức, ông cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Lưu Hầu, Lỗ Túc ta bất tài, nguyện vì Lưu Hầu mà dốc sức khuyển mã.

Lưu Húc một tay đỡ Lỗ Túc dậy, rồi cười lớn nói: Tốt.

Bản Hầu được Tử Kính trợ giúp, thực là vinh hạnh của Bản Hầu.

Bản Hầu liền bổ nhiệm ngươi làm Tòng sự, tham gia chính sự.

Đa tạ Chúa công.

Lỗ Túc vô cùng vui mừng.

Cả nhà di dời, thực ra là đang gánh chịu rủi ro.

Nhưng sở dĩ làm vậy, chính là để cho Lưu Húc thấy được thành ý của mình.

Hiện nay lại đạt được đúng như ý muốn.

Lưu Húc khẽ nhướng mày nói: Tử Kính, hiện nay Duyện Châu có trăm vạn giặc Khăn Vàng, ngươi đến lúc này không sợ Bản Hầu không đối phó được với bọn giặc Khăn Vàng đó sao.

Lỗ Túc nghe vậy cười.

Gương mặt ông lộ vẻ kiên định nói: Với năng lực của Chúa công, muốn tiêu diệt trăm vạn giặc Khăn Vàng chắc chắn không thành vấn đề.

Chắc hẳn trong lòng Chúa công, cũng nghĩ như vậy phải không.

Lưu Húc cười nhạt.

Ngay sau đó, hắn nắm lấy cánh tay Lỗ Túc nói: Đi, Tử Kính từ xa đến vất vả, Bản Hầu sẽ vì Tử Kính mà tiếp phong tẩy trần.

Nói rồi, hắn liền kéo cánh tay Lỗ Túc đi về phía phủ Châu mục.

Sau đó, hắn triệu tập tất cả mọi người, giới thiệu Lỗ Túc cho mọi người.

Mọi người tự nhiên lại có một bữa tiệc rượu linh đình.

Tại phủ quận Nhậm Thành.

Trên ghế chủ vị là một gã cao lớn, đầu quấn khăn vàng.

Gã chính là cừ soái của giặc Khăn Vàng Thanh Châu ở quận Nhậm Thành, Lý Điều.

Phía dưới, có mấy tên giặc Khăn Vàng đang quỳ trước mặt gã.

Đó chính là những tên giặc Khăn Vàng đã trốn thoát khỏi trận chiến với Lưu Húc.

Lý Điều nhìn mấy người phía dưới, giận dữ nói: Phế vật.

Đều là phế vật.

Chẳng qua chỉ là một thành Xương Ấp.

Hai lần tấn công lại liên tiếp thất bại.

Thất bại cũng thôi đi.

Lại còn tổn thất cả ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ.

Phía dưới, mấy người đều quỳ rạp trên đất, không dám thở mạnh.

Lý Điều trầm giọng nói: Người đâu.

Cho gọi tiểu cừ soái Tư Mã Câu đến.

Truyền lệnh binh vội vàng đi ra ngoài.

Không lâu sau, Tư Mã Câu vội vã bước vào.

Áo gã mở phanh, để lộ cơ bắp săn chắc bên trong.

Gã ôm quyền với Lý Điều trên ghế chủ vị nói: Cừ soái.

Lý Điều nhìn Tư Mã Câu một cái, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tư Mã Câu dũng mãnh phi thường, là một viên mãnh tướng dưới trướng gã.

Hắn lớn tiếng nói: Tư Mã Câu, mấy ngày trước, Từ Hòa binh bại tử trận tại thành Xương Ấp.

Tư Mã Câu nhíu mày nói: Cừ soái, ta đã sớm nói rồi, thực lực của tên Từ Hòa đó quá kém, căn bản không xứng làm một tiểu cừ soái.

Có ba ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ do cừ soái đích thân điều phái mà lại tử trận.

Đúng là một tên phế vật.

Lý Điều khẽ nhíu mày nói: Vậy ta hỏi ngươi, nếu để ngươi tấn

công thành Xương Ấp, không biết có nắm chắc không.

Cừ soái yên tâm.

Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng, giúp ngài chiếm được thành Xương Ấp.

Tư Mã Câu vỗ ngực nói.

Nói đoạn, cây chùy trong tay gã mạnh mẽ đập xuống đất.

Bốp.

Một cú đánh xuống, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu.

Gã mới cười lớn nói: Lần này, ta nhất định sẽ bắt tên Lưu Húc đó nợ máu trả bằng máu.

Tốt.

Lý Điều đứng dậy, đi mấy bước đến trước mặt Tư Mã Câu.

Hắn vỗ vai Tư Mã Câu nói: Lập tức đến huyện Kháng Phụ, chỉnh đốn binh lực.

Đợi lệnh của Bản cừ soái, liền xuất binh đến thành Xương Ấp.

Vâng.

Tư Mã Câu chắp tay với Lý Điều, rồi nghênh ngang bước ra ngoài.

Nửa tháng trôi qua vội vã.

Trong vòng nửa tháng, Vương Úc theo chỉ thị của Lưu Húc, cho Âu gia rèn đúc không ít vũ khí.

Cả gia tộc Âu gia đều được huy động.

Sau một phen nỗ lực, cộng thêm số vũ khí vốn định cung cấp cho Tào Tháo, tất cả gộp lại cũng đủ cho Lưu Húc cần.

Sau khi nhận được lô vũ khí này, Vương Úc liền phân phát hết

xuống dưới.

Từ đó, binh mã dưới trướng Lưu Húc đều được trang bị vũ khí.

Lưu Húc tranh thủ đến Đông giáo trường xem mấy lần.

Hắn phát hiện Từ Hoảng, Mãn Sủng và những người khác, có việc hay không có việc cũng sẽ đến Đông giáo trường, cùng Vu Cấm luyện binh.

Có mọi người giúp đỡ, sức chiến đấu của binh sĩ cũng dần dần hình thành.

Mấy ngày nay, Lưu Húc cũng không lười biếng.

Ngoài việc luyện tập thương pháp như thường lệ.

Khi rảnh rỗi, hắn sẽ cùng Quách Gia, Trần Cung bàn bạc về xu thế tiếp theo.

Đương nhiên, cùng ở trong hậu viện với Thái Diễm, có lúc sẽ vô tình gặp nhau.

Thái Diễm có lúc cũng sẽ gảy đàn trong hậu viện.

Mỗi lần hai người gặp nhau, tự nhiên cũng không thể thiếu một phen trò chuyện.

Cuộc trò chuyện giữa hai người, vẫn luôn khá hòa hợp.

Một ngày nọ, Lưu Húc dậy từ sớm, sau khi rửa mặt xong, liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Hôm nay là ngày xuất chinh thảo phạt giặc Khăn Vàng.

Việc cần làm bây giờ là đại hội thề sư.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, đi ra ngoài.

Nhưng sau đó, hắn sững sờ.

Hắn thấy Thái Diễm, đang lặng lẽ đợi ở đó.

Đôi mắt đẹp của nàng, chăm chú nhìn hắn, như thể có thể chảy ra nước Thấy Lưu Húc, Thái Diễm hành lễ: Lưu Hầu.

Lưu Húc gật đầu chắp tay đáp lễ: Chiêu Cơ, hôm nay sao lại dậy sớm vậy.

Thái Diễm mỉm cười nói: Hôm nay là ngày Lưu Hầu xuất chinh, ta, ta tiễn Lưu Hầu.

Ừm.

Lưu Húc cười nói: Cũng tốt, vậy chúng ta cùng đi một đoạn đi.

Nói đoạn, hắn liền bước đi về phía trước.

Nghe Lưu Húc đồng ý, đôi mắt đẹp của Thái Diễm khẽ sáng lên.

Nàng mỉm cười nói: Tốt.

Ngay sau đó, nàng liền bước đi, đi về phía trước.

Nàng nhìn về phía Lưu Húc nói: Lưu Hầu, ngài có sợ không.

Lưu Húc ngạc nhiên nhìn Thái Diễm một cái, rồi lắc đầu nói: Thật ra, lần đầu tiên ta thực sự ra chiến trường, trong lòng ta có sự hưng phấn, chỉ có sự kích động, chứ không có một chút sợ hãi nào.

Hắn nhìn về phía Thái Diễm nói: Chiêu Cơ, có phải cảm thấy có chút kỳ lạ không.

Thái Diễm lắc đầu nói: Có lẽ, Lưu Hầu trời sinh đã thích hợp với chiến trường, là một người sinh ra để chiến đấu.

Lưu Húc gật đầu cười nhẹ: Có lẽ vậy.

Thật ra, trước đây ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày ra chiến trường.

Trong đầu hắn, cuộc sống ở đời sau lần lượt hiện ra.

Đi học, tan học, ký túc xá Hai điểm một đường.

Lưu Húc thậm chí có thể tưởng tượng được cuộc sống sau khi tốt nghiệp.

Lúc đó, cũng là đi làm, tan làm, về nhà.

Vẫn như cũ, hai điểm một đường.

Chỉ là đổi trường học thành công ty mà thôi.

Thái Diễm tự nhiên không biết Lưu Húc đang nói đến cái gì.

Nàng chỉ nghĩ rằng, đó là suy nghĩ của Lưu Húc lúc còn nhỏ.

Trong lòng nàng cũng khẽ thở dài, nói: Lưu Hầu, trên chiến trường cần phải bảo trọng.

Lưu Húc thu lại tâm tư, rồi gật đầu cười nói: Chiêu Cơ yên tâm đi.

Ngươi cũng không phải không biết thực lực của ta, chỉ là lũ giặc Khăn Vàng quèn, có thể làm gì được ta.

Đôi mắt đẹp của Thái Diễm khẽ sáng lên.

Từ trên người Lưu Húc, nàng thấy được sự tự tin vô hạn.

Có lẽ, chính vì sự tự tin này, Lưu Húc mới trở nên lợi hại như vậy Thái Diễm thầm nghĩ.

Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu, chăm chú nhìn Lưu Húc nói: Lưu Hầu, chuyến đi này, nhất định phải bảo trọng.

Vì vì ta cũng phải bảo trọng.

Lưu Húc nghe vậy sững sờ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Thái Diễm, khoảnh khắc đó, hắn có chút nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Nhưng, hiện ra trước mắt, là một dung nhan tuyệt mỹ.

Cùng với đôi mắt to sáng ngời, đang chăm chú nhìn mình.

Lưu Húc không khỏi vô cùng cảm động.

Hắn gật đầu nói: Ừm, Chiêu Cơ yên tâm đi.

Ta nhất định sẽ an toàn trở về.

Ừm.

Thái Diễm nghiêm túc gật đầu nói: Vậy ta sẽ ở đây đợi Lưu Hầu trở về.

Giọng của nàng tuy không lớn, nhưng lại dứt khoát mạnh mẽ.

Chương 38

Lưu Húc khẽ sững sờ.

Lúc này, một thân vệ đi vào.

Khi thấy Lưu Húc và Thái Diễm đang ở cùng nhau, hắn liền dừng bước ở xa.

Lưu Húc nhìn thân vệ một cái, cười nói: Ngươi đi trước đi, ta ra ngay.

Thân vệ gật đầu, rồi lui xuống.

Lưu Húc nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Thái Diễm, cười nhạt nói: Chiêu Cơ, ta phải đi rồi.

Ừm.

Thái Diễm gật đầu thật mạnh: Lưu Hầu, nhất định phải bình an trở về.

Lưu Húc gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Không biết tại sao, trong lòng Thái Diễm có chút mất mát.

Dường như, vì tiếng lòng của nàng, không nhận được hồi đáp.

Lưu Húc đi ra ngoài, khi đến cổng lớn của hậu viện, hắn đột ngột quay đầu, nhìn về phía Thái Diễm.

Hắn gật đầu, như một lời hứa: Chiêu Cơ yên tâm đi.

Cho dù là vì ngươi, Bản Hầu ta, cũng nhất định sẽ an toàn trở về.

Nghe lời của Lưu Húc, Thái Diễm vô cùng vui mừng.

Nàng ngẩng đầu, vừa hay thấy Lưu Húc bước ra khỏi cổng lớn.

Ở cổng, có không ít hộ vệ đang canh giữ.

Cũng không biết Thái Diễm lấy đâu ra dũng khí, lớn tiếng nói: Lưu Hầu, ta ở đây đợi ngài.

Đáp lại nàng, chỉ có một tiếng Ừm. thật mạnh.

Tuy chỉ có một từ, nhưng ý tứ bên trong dường như khá phong phú.

Nhìn bóng lưng xa dần của Lưu Húc, Thái Diễm cười.

Một nụ cười, trời đất dường như không còn màu sắc nào khác.

Tâm trạng của Lưu Húc cũng khá tốt.

Sau khi ra khỏi phủ Châu mục, hắn phát hiện Quách Gia, Trần Cung đã sớm đợi ở một bên.

Thấy Lưu Húc ra, mọi người đồng loạt tiến lên, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Mọi người đều đến cả rồi à.

Điển Vi lớn giọng nói: Chúa công, ngài mới ra, bọn ta đều đợi không kịp rồi.

Lưu Húc trợn mắt, rồi cười nói: Điển Vi, ngươi có phải da lại ngứa rồi không.

Điển Vi lớn tiếng nói: Chúa công, không cần dùng lời lẽ đó chọc tôi, tôi không sợ.

Cùng lắm thì chúng ta lại đấu một trận.

Nói đoạn, hắn bày ra tư thế: Lần này, chúng ta so đấu tay không, thế nào.

Lưu Húc có chút cạn lời.

Hắn vỗ vai Điển Vi nói: Ta nói này Điển Vi, nửa tháng nay, ngươi và ta đã đấu hơn mười trận rồi phải không.

Ngươi thua chưa đủ à.

Điển Vi hét lớn: Còn gì thú vị hơn so tài nữa.

Đi.

Lưu Húc cười nói: Không đi nữa là trễ thật đấy.

Nói đoạn, hắn bước đi ra ngoài.

Điển Vi thấy Lưu Húc đi, vội vàng theo sau, vừa đi vừa nói: Chúa công, chúng ta đấu thêm một trận nữa, một trận thôi.

Lưu Húc cạn lời.

Điển Vi đúng là một võ si.

Ngày nào cũng tìm người so tài.

Không được, phải tìm cho hắn một người có thể đấu được.

Hắn khẽ nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ.

Ngay sau đó, mắt hắn sáng lên.

Mình sao lại quên Thái Sử Từ nhỉ.

Thái Sử Từ, tự Tử Nghĩa, là người quận Đông Lai, Thanh Châu, cùng quận với hắn.

Hơn nữa, Thái Sử Từ giỏi cả cung lẫn ngựa, thương pháp xuất chúng, một tay tiễn pháp cũng không phải người thường có thể bì.

Nếu nói về võ lực, thì trong cả cuối thời Hán, Thái Sử Từ cũng có thể xếp vào hàng mười người đứng đầu.

Nếu chỉ nói về tiễn thuật, thì Thái Sử Từ e rằng có thể xếp vào hàng ba người đứng đầu.

Nhân vật như vậy, nếu bỏ lỡ, chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Ngay lập tức, Lưu Húc quay đầu nhìn về phía Vương Quăng nói:

Quân Phụ, ngươi đích thân đến Đông Lai, gửi một phong thư cho Thái Sử Từ.

Nói Duyện Châu của ta bị giặc Khăn Vàng Thanh Châu vây thành, Bản Hầu mời hắn đến giúp một tay.

Vương Úc sững sờ: Chúa công, Thái Sử Từ đó, có đến giúp không.

Lưu Húc gật đầu nói: Người khác ta không biết, nhưng Thái Sử Tử Nghĩa là người trượng nghĩa, lại là đồng hương với ta.

Nhất định sẽ đến giúp một tay.

Vâng.

Vương Úc cúi người đáp.

Điển Vi lớn tiếng nói: Chúa công, Thái Sử Từ đó lợi hại không.

Lưu Húc cười gật đầu: Không tệ.

Thương pháp của Thái Sử Từ đó xuất chúng, hơn xa Bản Hầu.

Tiễn thuật đó, càng xuất thần nhập hóa.

Cho dù là mười tên như ngươi, cũng không phải đối thủ.

Ánh mắt Điển Vi càng ngày càng sáng.

Hắn cười lớn nói: Tốt.

Tốt quá rồi.

Cứ như vậy, ta liền có người có thể so tài rồi.

Hắn thúc giục: Vương Biệt giá, mau tìm người đó về đây, ta đợi không kịp rồi.

Lưu Húc thầm cười.

Cứ như vậy, Điển Vi sẽ không phải ngày nào cũng bám theo hắn

đòi so tài nữa.

Còn về việc Thái Sử Từ có đến không.

Điểm này, hắn không nghi ngờ.

Nếu theo quỹ đạo ban đầu, Thái Sử Từ sẽ trong vài năm tới đầu quân cho Lưu Diêu.

Lưu Diêu là em trai thứ hai của cha hắn, nếu nói về vai vế, chính là thúc phụ của thân thể này.

Đối với vị thúc phụ hờ này, hắn chỉ có thể trong lòng thầm xin lỗi.

Dù sao cũng là người thân, ai dùng mà chẳng được, có quan hệ gì đâu.

Sau đó, Lưu Húc nhìn về phía Vu Cấm bên cạnh nói: Văn Tắc, việc luyện binh mã, đã ổn thỏa chưa.

Chúa công yên tâm.

Vu Cấm cười lớn nói: Tuy ta không dám đảm bảo sức chiến đấu của họ cao đến đâu, nhưng sức chiến đấu sơ bộ đã có.

Lưu Húc vỗ vai Vu Cấm, gật đầu nói: Lần này, vất vả cho Văn Tắc rồi.

Vu Cấm trên mặt hiện lên nụ cười, nói: Đa tạ Chúa công.

Trần Cung tiến lên một bước nói: Chúa công, các phương diện sự vụ xuất chinh, đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Rất tốt.

Lưu Húc gật đầu cười nói.

Hắn quay đầu nhìn về phía Vương Úc, Vạn Tiềm và Vương Quăng, tiến lên một bước vỗ vai họ nói: Sau hôm nay, Xương Ấp liền giao phó cho các ngươi.

Vương Úc, Vạn Tiềm hai người, đồng loạt hơi cúi người trước Lưu Húc.

Vương Úc mới lớn tiếng nói: Chúa công yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận tâm tận lực, quyết không phụ sự ủy thác của Chúa công.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Vương Quăng đang có chút thất vọng, vỗ vai Vương Quăng nói: Bá Ninh, ngày tháng còn dài.

Hôm nay tuy không thể theo Bản Hầu xuất chinh, nhưng còn có lần sau.

Có ngươi trấn thủ Xương Ấp, Bản Hầu dù xuất chinh ở ngoài cũng có thể yên tâm.

Vương Quăng gật đầu nói: Chúa công yên tâm, Vương Quăng ta dù có chết, cũng sẽ thay Chúa công giữ vững Xương Ấp.

Lưu Húc khẽ nhíu mày nói: Bá Ninh, Bản Hầu hy vọng thấy ngươi sống.

Đại trượng phu, không thể dễ dàng chết.

Vương Quăng cúi người đáp: Vâng.

Trong lòng hắn, vô cùng cảm động.

Lưu Húc lớn tiếng nói: Chư vị, mỗi một người có mặt ở đây, đều là cánh tay của Bản Hầu.

Cũng là chỗ dựa của Bản Hầu.

Bản Hầu hy vọng, sau này vài năm, Bản Hầu có thể cùng các ngươi kề vai sát cánh.

Ánh mắt của hắn, lần lượt lướt qua mọi người.

Mọi người không khỏi cảm động.

Rõ ràng, Lưu Húc thực sự đã coi họ là người của mình.

Quách Gia nhìn Lưu Húc, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Hắn có thể cảm nhận được một cách chân thực, tấm lòng của Lưu Húc đối với họ.

Trước đây ở chỗ Viên Thiệu, hắn chưa bao giờ cảm nhận được điều đó.

Lưu Húc vung tay một cái nói: Trong thành lưu lại ba ngàn người thủ thành, để đảm bảo an toàn.

Vương Úc, Vạn Tiềm, Vương Quăng ba người ở lại, những người còn lại, theo Bản Hầu xuất chinh quận Nhậm Thành.

Mọi người đều cúi người tuân lệnh.

Nói đoạn, đã có thân vệ dắt ngựa Xích Ký đến.

Ngựa Xích Ký đến bên cạnh Lưu Húc, dùng đầu nhẹ nhàng cọ vào Lưu Húc.

Cảm nhận được sự quyến luyến của ngựa Xích Ký, Lưu Húc đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vỗ vào đầu ngựa Xích Ký.

Ngay sau đó, hắn một tay ấn lên lưng ngựa, thân hình đã bay lên không.

Ngồi vững trên lưng ngựa Xích Ký, tay phải cầm Hình Thiên thương, hắn cười lớn nói: Chư vị, chúng ta xuất phát.

Rồi hắn thúc ngựa, phi về phía giáo trường.

Không lâu sau, đã đến giáo trường.

Lúc này binh sĩ, tất cả đều tập trung ở giáo trường.

Nhìn binh sĩ trước mắt, Lưu Húc có thể cảm nhận được một cách nhạy bén, những binh sĩ này, đã khác xa so với trước đây.

Nhìn quân trận chỉnh tề đó, liền có thể cảm nhận được thực lực

của đội quân này.

Lưu Húc trong lòng không khỏi thầm tán thưởng.

Quả nhiên không hổ là Vu Cấm.

Chẳng trách, Tào Tháo lại giao toàn bộ việc huấn luyện tân binh cho Vu Cấm.

Trước đây hắn không hiểu.

Nhưng bây giờ, hắn mới thực sự cảm nhận được trình độ huấn luyện khủng bố của Vu Cấm.

Hắn vỗ vai Vu Cấm nói: Văn Tắc, không tệ.

Rất không tệ.

Qua một tháng huấn luyện, binh sĩ đã có sức chiến đấu sơ bộ rồi.

Vu Cấm xua tay nói: Chúa công, những binh sĩ này nếu muốn hình thành sức chiến đấu thực sự, tiếp theo cần phải thực chiến.

Chỉ có trưởng thành trong thực chiến không ngừng, sức chiến đấu của họ mới cao.

Văn Tắc nói rất phải.

Lưu Húc cười lớn nói: Giặc Khăn Vàng tiếp theo, vừa hay dùng để luyện binh cho ta.

Vu Cấm gật đầu nói: Chính là như vậy.

Chúa công, muốn dùng đội quân này, chúng ta chỉ cần không ngừng chiến đấu.

Đợi khi chúng ta hoàn toàn nắm giữ Duyện Châu trong tay, binh sĩ dưới trướng của ta, cũng gần như có thể trở thành một đội quân tinh nhuệ.

Lúc đó, trong tay Chúa công sẽ có binh mã tinh nhuệ.

Tốt.

Tốt quá rồi.

Lưu Húc cười lớn nói.

Ở phía trước nhất của giáo trường, là một đài cao.

Lưu Húc bước lên đài cao, rồi lớn tiếng nói: Các vị tướng sĩ, hiện nay giặc Khăn Vàng Thanh Châu vô cớ xâm phạm Duyện Châu của ta.

Chiếm quận Nhậm Thành của ta.

Trước đó hai lần, còn phái binh mã, đến tập kích thành Xương Ấp của ta.

Tuy đều bị ta đẩy lui, nhưng bị động phòng thủ không phải là kế lâu dài.

Hiện nay, ta muốn chủ động xuất kích, giành lại quận Nhậm Thành từ tay giặc Khăn Vàng.

Giành lại.

Binh sĩ lớn tiếng hô vang.

Đối với sĩ khí của binh sĩ, Lưu Húc khá hài lòng.

Hắn cười lớn nói: Có người đã cùng Bản Hầu kề vai tác chiến, có người vừa mới gia nhập dưới trướng Bản Hầu.

Nhưng đã gia nhập dưới trướng Bản Hầu, vậy thì.

Tất cả mọi người, đều là binh sĩ của Lưu Húc ta.

Trong thời gian tới, chúng ta đều phải kề vai tác chiến.

Lưu Húc nói, tay chỉ về phía quân trận, ánh mắt của hắn, cũng theo ngón tay không ngừng di chuyển.

Mỗi một binh sĩ, đều cảm thấy Lưu Húc đang chỉ về phía mình, đang nhìn về phía mình.

Lời của Lưu Húc, cũng là đang nói với mình.

Cũng vì vậy, cảm xúc của binh sĩ càng thêm hưng phấn.

Lưu Húc thấy cảm xúc đã được khuấy động gần đủ, mới hét lớn một tiếng: Xuất phát.

Hống.

Binh sĩ đồng loạt hô vang.

Lưu Húc nhắm chuẩn phương hướng, thân hình tung người, nhảy xuống khỏi đài cao.

Đúng lúc này, ngựa Xích Ký như có linh tính, phi bốn vó đến dưới thân Lưu Húc.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, vững vàng đáp xuống lưng ngựa Xích Ký.

Thân hình ngựa Xích Ký không có chút nào rung lắc.

Ngay sau đó, thân hình nó bất ngờ chồm lên, mở miệng, một tiếng hí dài cũng từ miệng phát ra.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc, mạnh mẽ giơ cao, mũi thương thẳng tắp chỉ lên trời cao.

Bộ Bảo Tượng Kỳ Lân Minh Quang Khải trên người hắn, dưới ánh nắng mặt trời, phát ra ánh sáng chói mắt.

Thoáng chốc, như thể thiên thần giáng thế.

Hắn mới lớn tiếng hô: Xuất phát.

Binh sĩ nhìn dáng vẻ uy phong lẫm liệt của Lưu Húc, từng người một đều kích động.

Tất cả đều cất tiếng hô vang.

Chương 39

Lưu Húc thúc mạnh vào bụng ngựa.

Hai vó trước của ngựa Xích Ký mạnh mẽ nện xuống đất.

Oanh.

Trên mặt đất giáo trường, đá vụn văng tung tóe.

Một hố sâu khổng lồ, xuất hiện dưới hai vó ngựa Xích Ký.

Cùng lúc đó, nó bất ngờ tung mình, thân hình bay lên không, nhảy về phía xa.

Một cú nhảy, vượt qua bốn năm trượng.

Ngay sau đó, bốn vó phi nước đại, chạy ra ngoài.

Điển Vi, Từ Hoảng và Vu Cấm, từng người một đều nhìn đến ngẩn người.

Cảnh tượng trước mắt, họ chưa từng thấy.

Điển Vi cùng binh sĩ, liên tục hô vang.

Từ Hoảng bất giác nuốt nước bọt nói: Chúa công thật uy phong.

Thật bá khí.

E rằng cũng chỉ có Hạng Vũ thời xưa, mới có thể cùng Chúa công so tài cao thấp.

Mãn Sủng nhìn về phía Vu Cấm: Văn Tắc, ta nhớ Hình Thiên thương của Chúa công, có một ngàn sáu trăm cân nặng phải không.

Trọng lượng nặng như vậy, con chiến mã dưới trướng Chúa công, không sao chứ.

Trên mặt Vu Cấm, cũng rực rỡ sắc màu.

Hắn lớn tiếng nói: Con ngựa Xích Ký đó của Chúa công, là bảo mã vạn người không có một, căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Ngựa tốt xứng anh hùng.

Bảo kiếm xứng minh chủ.

Trương Mạc lẩm bẩm: Có lẽ, cũng chỉ có anh hùng như vậy, mới xứng với Trạm Lư kiếm.

Trần Cung nhìn về phía Trương Mạc, trong lòng mơ hồ, như thể đã nghe được điều gì đó không thể tin được.

Quách Gia cách Trương Mạc càng gần, ngạc nhiên nhìn về phía Trương Mạc, miệng lẩm bẩm: Trạm Lư kiếm.

Chẳng lẽ là vương đạo chi kiếm Trạm Lư kiếm.

Nghĩ vậy, từng người một cũng thúc ngựa, theo sau Lưu Húc.

Binh sĩ trong giáo trường, tất cả đều di chuyển.

Từng người một xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, đi ra cổng giáo trường.

Nhất thời, trong ngoài giáo trường, đều là binh sĩ.

Đông giáo trường này, nằm ở phía đông thành Xương Ấp, cách cửa Đông thành, có một khoảng cách.

Lưu Húc một mình một ngựa đi đầu, sau khi ra khỏi giáo trường, liền thẳng tiến về phía cửa Đông thành.

Nhưng trên đường, phải đi qua một con đường.

Vì nhu cầu xuất chinh bình thường, con đường này khá rộng rãi.

Nhưng do nằm ở phía đông thành, cách khu vực náo nhiệt có chút xa, nên bình thường người ở đây không nhiều.

Nhưng sau khi Lưu Húc đặt chân lên con đường này, hắn không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy cả con đường, chi chít toàn là người.

Tất cả đều chen chúc trên đường, từng người một ngóng cổ, nhìn về phía giáo trường.

Khi thấy Lưu Húc cưỡi ngựa Xích Ký phi nước đại, đám đông náo loạn.

Đến rồi.

Mau nhìn, Lưu Hầu đến rồi.

Lưu Châu mục cuối cùng cũng đến rồi.

Trong những tiếng hô náo, đám đông bắt đầu dồn lên.

Đến rồi.

Chẳng lẽ, là hội hoan nghênh.

Lưu Húc nhất thời không hiểu.

Hắn căn bản không cho người tổ chức bá tánh đến tiễn.

Vậy, chuyện gì thế này.

Chẳng lẽ bá tánh tự nguyện đến.

Bá tánh ở gần, có không ít người chạy về phía Lưu Húc.

Trong tay họ, cầm các loại thức ăn.

Có một bà lão tóc đã bạc trắng, thân hình cũng có chút còng lưng.

Nhưng bà ôm một cái rá, đến trước mặt Lưu Húc.

Đôi tay run rẩy, bà đưa mấy cái bánh trong rá đến trước mặt Lưu Húc nói: Lưu, Lưu Hầu, ngài mang những cái này đi đường ăn.

Lưu Húc cảm động.

Hắn xuống ngựa, một tay đỡ bà lão nói: Lão bà bà, những cái này, bà giữ lại ăn đi.

Lưu Lưu Hầu, đây là một chút tấm lòng của lão phụ.

Nếu không có gạo của Lưu Hầu, lão phụ ta, ta đã sớm chết đói rồi.

Bà lão nói, rồi nhét những cái bánh đó vào lòng Lưu Húc: Ngài, ngài cầm lấy đi.

Lưu Húc không khỏi cảm động.

Hắn lấy một cái bánh ra nói: Vậy cảm ơn lão bà bà.

Vậy ta lấy một cái, những cái còn lại bà giữ lại.

Phía sau, Quách Gia, Trần Cung, Điển Vi, Từ Hoảng, tất cả đều ngây người.

Họ không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhiều người đến tiễn như vậy ư.

Quách Gia quay đầu nhìn về phía Trần Cung nói: Công Đài, là ngươi tổ chức sao.

Trần Cung mờ mịt lắc đầu nói: Phụng Hiếu đùa rồi.

Ta sao lại đi tổ chức những việc này.

Nghe lời của Trần Cung, Trương Mạc hít một hơi lạnh nói: Vậy thì, những người này, tất cả đều tự nguyện đến.

Lời này vừa nói ra, những người xung quanh, tất cả đều kinh ngạc tại chỗ.

Ngô Tư khó khăn nuốt nước bọt nói: Mạnh Trác huynh, khi ngươi xuất chinh, có nhiều người đến tiễn như vậy không.

Đừng đùa nữa.

Trương Mạc lắc đầu, cười khổ nói: Khi ta xuất chinh, trên đường

không có một bá tánh nào.

Họ thấy quân đội, đều trốn hết trong nhà.

Sao lại có bá tánh, ra đường, vì ta mà tiễn.

Ha.

Ngô Tư cũng lộ vẻ cười khổ nói: Khi ta xuất chinh, cũng giống hệt như Mạnh Trác.

Bá tánh từng người một sợ ta như hổ, sao lại có người đến tiễn.

Trương Mạc nhìn sâu vào Lưu Húc một cái nói: Vậy tại sao, khi Lưu Hầu xuất chinh, bá tánh lại có phản ứng như vậy.

Chỉ đón nhận sự im lặng của Ngô Tư.

Điển Vi không khỏi hưng phấn.

Hắn nhìn về phía trước, lớn tiếng cười nói: Nhiều người quá, sợ không phải có mấy ngàn người chứ.

Quách Gia lắc đầu nói: Nhìn phía trước, toàn là người, sợ không phải mấy vạn người rồi.

Điển Vi nghe vậy, cũng không khỏi sững sờ.

Mấy vạn người.

Cũng quá khủng bố rồi.

Chúa công, lại có danh vọng cao như vậy.

Lưu Húc lại một lần nữa lên ngựa, ngẩng đầu nhìn dọc theo con đường.

Chỉ thấy phía trước toàn là người, một cái nhìn không thấy cuối.

Hắn không khỏi cảm động.

Nhưng như vậy, lại ảnh hưởng đến việc xuất chinh.

Ngay lập tức hắn vung tay, lớn tiếng nói: Các vị hương thân, các vị bá tánh, cảm ơn đã đến.

Bản Hầu ở đây, xin cảm ơn mọi người.

Đám đông lập tức náo loạn.

Lần đầu tiên, họ nghe thấy có quan viên cảm ơn họ.

Đó là Lưu Hầu.

Đó là Lưu Châu mục.

Là quý tộc hoàng thất.

Vậy mà, lại công khai cảm ơn họ.

Nói ra ngoài, sẽ có bao nhiêu thể diện chứ.

Nhất thời, tất cả đều hưng phấn khôn tả.

Thấy chưa, Lưu Hầu cảm ơn ta rồi.

Trời ơi, ta không phải đang nằm mơ chứ.

Lão phu, lão phu sống lâu như vậy, lần đầu tiên nghe có quan viên cảm ơn ta.

Lưu Hầu, lão phu, lão phu ta chết cũng không hối tiếc.

Lưu Húc hai tay ấn xuống.

Tiếng ồn ào, lập tức dừng lại.

Lưu Húc mới lớn tiếng nói: Chư vị hương thân, hiện nay giặc Khăn Vàng hoành hành, khiến bá tánh quận Nhậm Thành, An Bình quốc khổ không kể xiết.

Lần này ta xuất chinh, chính là muốn đuổi giặc Khăn Vàng, ra khỏi Duyện Châu của ta.

Nói đoạn, hắn chắp tay với đám đông nói: Binh quý thần tốc.

Xin chư vị hãy nhường đường một chút.

Để binh mã dưới trướng Bản Hầu đi qua.

Soạt soạt.

Người trên đường, tất cả đều lại một lần nữa dồn lên.

Chỉ là lần này, tất cả đều dạt sang hai bên đường.

Có người, vì không đứng được, chỉ có thể vào trong ngõ nhỏ.

Chưa đầy nửa khắc đồng hồ, con đường trước mắt, đã trống không.

Mọi người đều sững sờ.

Trần Cung nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút không thể tin được.

Sức hiệu triệu mạnh mẽ như vậy, hắn chưa từng thấy.

Cũng quá khủng bố rồi.

Biểu hiện của những người khác, cũng không khá hơn là bao.

Họ, cũng đâu có từng thấy cảnh tượng trước mắt.

Lưu Húc chắp tay với bá tánh hai bên đường nói: Đa tạ chư vị hương thân.

Đa tạ chư vị bá tánh.

Ngay sau đó, hắn vung tay một cái nói: Xuất phát.

Nói đoạn, hắn thúc ngựa, bước đi.

Binh sĩ phía sau, cũng tất cả đều di chuyển.

Từng người một ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

Tiễn đưa.

Nhiều người như vậy, tất cả đều đến tiễn họ xuất chinh.

Nếu ngày nào đó, giành được thắng lợi, vậy, sẽ có bao nhiêu người nghênh đón.

Nghĩ đến đây, từng người một đều sĩ khí tăng cao.

Cùng với việc binh sĩ tiến về phía trước, bá tánh hai bên đường hoan hô như sấm.

Trong đó, có không ít người đưa thức ăn, cho binh sĩ.

Chỉ là, tất cả đều giữ trật tự, không còn xông vào giữa đường, ảnh hưởng đến việc hành quân của binh sĩ.

Sau khi ra khỏi thành Xương Ấp, tốc độ hành quân của đội ngũ, bắt đầu tăng lên.

Quận Đông, trong phủ quận.

Tào Tháo và Tuân Úc đang ngồi đối diện nhau.

Hí Chí Tài cười lớn đi vào.

Hắn bẩm báo với Tào Tháo: Chúa công, Lưu Húc đã dẫn binh mã dưới trướng, xuất phát đến quận Nhậm Thành.

Ồ.

Tào Tháo nhìn về phía Hí Chí Tài, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói: Mới qua một tháng, Lưu Húc đã xuất binh nhanh như vậy sao.

Làm như vậy, không phải quá tự đại rồi sao.

Tuân Úc cũng nhíu mày nói: Theo lý, Công Đài không phải là người không có trí tuệ như vậy.

Hí Chí Tài cười lớn nói: Lưu Húc tự đại mới tốt.

Nếu xuất sư bất lợi, chúng ta sẽ có cơ hội.

Duyện Châu không thể một ngày không có chủ, Chúa công có thể nhân cơ hội trở thành chủ nhân của Duyện Châu.

Tào Tháo nghe vậy vô cùng vui mừng nói: Nếu thật sự có thể như vậy, Văn Nhược và Chí Tài hai người sẽ là công đầu.

Quận Nhậm Thành vốn nằm trong vòng vây của quận Sơn Dương, khoảng cách từ thành Xương Ấp đến quận Nhậm Thành cũng không xa.

Ba ngày sau, Lưu Húc đã tiến vào phạm vi quận Nhậm Thành.

Mười dặm về phía đông huyện Kháng Phụ.

Trong trung quân đại trướng, Lưu Húc ngồi cao trên ghế chủ vị, Quách Gia, Trần Cung đều ngồi hai bên.

Vu Cấm vén rèm cửa doanh trướng, từ ngoài đi vào.

Hắn chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công.

Chương 40

Đã tra rõ, trong huyện Kháng Phụ phía trước, có đại quân Khăn Vàng đóng quân.

Ồ.

Lưu Húc cũng không khỏi tò mò, gật đầu hỏi: Không biết phía trước có tổng cộng bao nhiêu binh mã.

Chúa công, theo thám tử báo cáo, binh mã ở đó mới tăng thêm hai ngày trước.

Nhìn số lượng, có đến bốn năm vạn.

Vu Cấm đáp.

Nhiều vậy.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Không ngờ, một huyện Kháng Phụ nhỏ bé, lại có nhiều giặc Khăn Vàng như vậy.

Lưu Húc ngón tay, nhẹ nhàng gõ lên bàn mấy cái.

Giặc Khăn Vàng điều binh mã đến đó, chẳng lẽ lại muốn động binh với thành Xương Ấp của chúng ta.

Chúa công nói rất phải.

Trần Cung gật đầu nói: Nếu không, huyện Kháng Phụ căn bản không thể có nhiều binh mã như vậy.

Lưu Húc cười nhạt nói: Cứ như vậy, chúng ta thật sự đến đúng lúc.

Vừa hay.

Nhân lúc chúng chưa xuất phát, tiêu diệt toàn bộ.

Hắn nhìn về phía Vu Cấm nói: Văn Tắc, có biết đội quân Khăn Vàng đó, do ai thống lĩnh không.

Vu Cấm gật đầu nói: Theo tình báo thu được, người đó là một tiểu cừ soái của giặc Khăn Vàng, tên là Tư Mã Câu.

Tư Mã Câu.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Hắn mơ hồ nhớ ra người này.

Người này, là một cừ soái trong giặc Khăn Vàng.

Không ngờ, lại ở đây.

Lúc này, Từ Hoảng vội vã đi vào, chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Công Minh về rồi.

Tình hình ngươi tra xét thế nào.

Từ Hoảng lớn tiếng nói: Chúa công, phía tây huyện Kháng Phụ, hướng Nhậm Thành, có đại quân đang tiến đến.

Nhìn số lượng, e rằng có ba bốn vạn.

Giọng của hắn, có mấy phần cấp bách.

Lại có nhiều như vậy.

Lưu Húc sững sờ.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn lộ ra một tia cười: Xem ra, giặc Khăn Vàng vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tiếp tục tập kích thành Xương Ấp của chúng ta.

Hắn nhìn về phía Từ Hoảng nói: Công Minh, có biết đội quân đó, do ai thống lĩnh không.

Chúa công, thám tử báo cáo, đội quân đó do phó tướng của Tư Mã Câu là Vu Đốn thống lĩnh.

Lưu Húc nhíu mày, hắn phát hiện mình chưa từng nghe đến cái tên này.

Trần Cung lớn tiếng nói: Chúa công, nếu để hai bên hợp lại một chỗ, muốn đánh bại chúng, e rằng sẽ tốn không ít công sức.

Chúng ta không bằng chủ động xuất kích.

Đánh cho giặc Khăn Vàng một trận bất ngờ.

Nụ cười lười biếng trên mặt Quách Gia, hơi thu lại.

Hắn mới gật đầu cười nói: Chúa công, lần này lại vừa hay.

Chỉ là số lượng giặc Khăn Vàng, có vẻ hơi ít một chút Điển Vi bước lên hai bước, lớn tiếng nói: Hai bên cộng lại, có hơn tám vạn.

Sao lại ít được.

Lưu Húc xua tay nói: Điển Vi, nghe Phụng Hiếu nói hết đã.

Hắn nhìn về phía Quách Gia, cười nói: Tiên sinh Phụng Hiếu nói như vậy.

Chắc hẳn trong đó có thâm ý phải không.

Quách Gia gật đầu cười nói: Chính xác.

Giặc Khăn Vàng Thanh Châu có trăm vạn, những tên giặc Khăn Vàng này đều tập trung ở hai quận Nhậm Thành và Đông Bình quốc.

Cứ như vậy, trị sở của quận Nhậm Thành là Nhậm Thành, giặc Khăn Vàng ở đó nhất định không ít.

Khóe miệng hắn cong lên một đường cong: Tuy sức chiến đấu của giặc Khăn Vàng không mạnh, nhưng nhiều giặc Khăn Vàng như vậy tập trung lại một chỗ, chúng ta muốn chiếm được, cũng phải tốn

không ít công sức.

Nhưng hiện nay, lại là một cơ hội tốt.

Lưu Húc nghe vậy, không khỏi mắt sáng lên: Ý của Phụng Hiếu, là dụ giặc Khăn Vàng ở Nhậm Thành ra khỏi thành.

Không sai.

Nụ cười trên mặt Quách Gia càng rạng rỡ: Nếu giặc Khăn Vàng đã phái viện quân, vậy chúng ta sẽ để chúng phái thêm ra.

Trần Cung không khỏi cười nói: Vừa hay.

Chúng ta có thể tiêu diệt viện quân của giặc Khăn Vàng lần này trước.

Lưu Húc vỗ tay cười nói: Tuyệt.

Kế này rất tuyệt.

Vậy cứ theo kế này mà làm.

Hắn đứng dậy, cười nhạt nói: Truyền lệnh của Bản Hầu, chúng ta lập tức tiến binh.

Vâng.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi người nhận lệnh.

Điển Vi hưng phấn vung vẩy thiết kích, cười sang sảng: Tốt quá rồi.

Lại có thể chiến đấu rồi.

Hắn thúc giục: Chúa công nhanh lên, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Lưu Húc cười nhạt: Đừng vội.

Lũ giặc Khăn Vàng kia, một tên cũng không thoát được.

Điển Vi bắt chéo hai thanh thiết kích trước ngực, chắp tay nói: Chúa công, thuộc hạ xin ra trận.

Xin chúa công hãy giao chức tiên phong trận đầu cho thuộc hạ.

Nhìn vẻ mặt sốt ruột của Điển Vi, Lưu Húc gật đầu: Cũng được.

Nhưng lần này, ta cần tốc chiến tốc thắng, ngươi tuyệt đối đừng ham chiến.

Điển Vi sang sảng đáp: Đa tạ chúa công.

Chúa công cứ yên tâm.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, đi đầu ra ngoài.

Không lâu sau, đại quân bắt đầu xuất phát, tiến về phía tây.

Cách huyện thành Kháng Phụ mười dặm về phía tây.

Một đội quân đang men theo đường lớn phi nước đại, nhìn số lượng, có đến ba bốn vạn người.

Trên đầu tất cả đều quấn khăn vàng.

Hẳn nhiên, đây đều là giặc Khăn Vàng.

Giữa đội ngũ, có một người đang ngồi trên lưng một con chiến mã màu đen.

Nhìn đội quân dưới trướng, trong lòng hắn vô cùng đắc ý.

Vu Đốn tham gia quân Khăn Vàng đã mấy năm nay.

Bây giờ, cuối cùng cũng được làm Cừ soái một phương.

Tuy chỉ là phó, một Phó tiểu Cừ soái.

Nhưng dù sao cũng là Cừ soái.

Vu Đốn thầm nghĩ.

Nếu lần này khi công đả thành Xương Ấp lại lập được chiến

công, không chừng có thể bỏ đi chữ phó kia.

Lúc này, một tên lính trinh sát chạy tới báo: Phó soái, phía trước mười dặm là huyện Kháng Phụ.

Ồ, nhanh vậy sao.

Vu Đốn hơi nhíu mày.

Khó khăn lắm mới có cơ hội một mình thống lĩnh binh mã, hắn không muốn giao quyền chỉ huy ra nhanh như vậy.

Nếu đại quân đến huyện Kháng Phụ, với tư cách là phó tướng của Tư Mã Câu, hắn chắc chắn phải chịu sự quản lý của Tư Mã Câu.

Đến lúc đó, sẽ không thể một mình cầm quân được nữa.

Nghĩ đến đây, Vu Đốn lớn tiếng ra lệnh: Truyền lệnh của ta, tất cả nghỉ ngơi tại chỗ.

Lính truyền lệnh hơi nhíu mày: Phó soái, Vu Cừ soái ra lệnh cho chúng ta phải nhanh chóng đến huyện Kháng Phụ, hội quân cùng binh mã của Tư Mã Cừ soái.

Vu Đốn trừng mắt: Sao.

Ngươi có ý kiến gì với mệnh lệnh của ta à.

Lính truyền lệnh vội cúi người: Không dám.

Mau đi.

Vu Đốn thúc giục.

Lính truyền lệnh đem mệnh lệnh truyền xuống.

Lập tức, binh mã dừng lại tại chỗ.

Giặc Khăn Vàng người thì ngồi bệt xuống đất.

Thậm chí có không ít kẻ nằm thẳng ra bãi cỏ.

Lúc này, một đội quân từ bên cạnh xông ra.

Tốc độ của họ cực nhanh, người đi đầu là một đại hán mặt đen.

Chính là Điển Vi.

Phía sau hắn, tự nhiên là binh mã dưới trướng Lưu Húc.

Điển Vi hét lớn: Ăn một kích của Điển Vi ta đây.

Vừa hét, hắn vừa xông vào giữa đội quân Khăn Vàng.

Trong chớp mắt, giặc Khăn Vàng đại loạn.

Quan quân.

Quan quân đến rồi.

Quan quân tới giết người, mau chạy.

Vu Đốn sốt ruột.

Hắn biết, nếu đại quân xảy ra vấn đề, không nghi ngờ gì, hắn cũng không thoát được.

Dù có may mắn chạy thoát, thứ đối mặt với hắn cũng chỉ có lửa giận của Vu Độc.

Nghĩ đến đây, hắn gầm lên: Mau.

Chỉnh đốn quân ngũ, nghênh địch.

May mắn là.

Dưới trướng hắn có hai nghìn binh mã, là Hoàng Cân lực sĩ do Vu Độc phái tới.

Những người này chính là át chủ bài của hắn.

Hắn hét lớn: Hoàng Cân lực sĩ, theo ta nghênh địch.

Tay cầm đại đao, hắn dẫn đầu xông lên phía trước.

Nhìn đám Hoàng Cân lực sĩ phía trước, Điển Vi không khỏi bật

cười.

Đã từng giao thủ với Hoàng Cân lực sĩ, hắn tự nhiên biết bọn chúng lợi hại.

Nhưng, chẳng phải điều đó rất hợp ý hắn sao.

Xoay cây thiết kích trong tay, hắn xông thẳng về phía Vu Đốn.

Vu Đốn thấy Điển Vi xông về phía mình, trong lòng hưng phấn.

Từ nhỏ đến lớn, đao pháp của hắn tuy kém hơn Vu Độc một chút, nhưng ít nhất trong quân Khăn Vàng cũng thuộc hàng đầu.

Vu Đốn thầm nghĩ: Chỉ cần giết chết tên mặt đen to con này.

Quan quân rắn mất đầu, tự nhiên sẽ không còn uy hiếp nữa.

Nghĩ vậy, hắn gầm lên, dẫn theo Hoàng Cân lực sĩ phía sau xông về phía Điển Vi.

Thấy một kẻ rõ ràng có dáng vẻ tướng lĩnh, được Hoàng Cân lực sĩ vây quanh xông tới, Điển Vi không khỏi mừng rỡ.

Tốc độ lao tới lại nhanh thêm vài phần.

Chẳng mấy chốc, đã đến trước mặt Vu Đốn.

Vu Đốn hét lớn: Ta là Phó Cừ soái quân Khăn Vàng Vu Đốn.

Tướng nào tới, báo tên.

Điển Vi lúc này đang hưng phấn, nào có hơi đâu để ý những chuyện này.

Hét lớn một tiếng, hắn liền vung thiết kích trong tay, lao về phía Vu Đốn.

Vu Đốn đại nộ.

Hắn là Phó Cừ soái đường đường, vậy mà lại bị người ta xem thường như vậy.

Trong lòng quyết tâm, nhất định phải cho tên mặt đen to con trước mặt một bài học.

Đợi sau trận chiến, sẽ cho Hoàng Cân lực sĩ trói tên này lại.

Xem hắn còn kiêu ngạo thế nào.

Vu Đốn đang tính toán, hét giận một tiếng, đại đao trong tay chém mạnh về phía Điển Vi.

Một đao này, khá có sức nặng.

Lưỡi đao còn lơ lửng trên không, đã ẩn hiện một luồng khí lạnh lẽo ập về phía Điển Vi.

Điển Vi lại không quan tâm, gầm lớn, thiết kích trong tay đón đỡ.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền ra.

Thiết kích và đại đao giao nhau.

Vu Đốn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn truyền đến cánh tay.

Đại đao trong tay rung lên dữ dội, suýt chút nữa không cầm vững.

Vu Đốn nào dám ham chiến, thúc ngựa quay đầu bỏ chạy về phía sau.

Vừa chạy vừa hét lớn: Mọi người, chặn tên mặt đen to con kia lại.

Điển Vi lại không chịu tha: Tên nhãi kia, chạy rồi sao.

Để ta đánh tiếp chứ.

Vừa la, hắn vừa xông lên.

Nhưng hắn là bộ binh, còn Vu Đốn cưỡi ngựa, làm sao đuổi kịp.

Hắn giận dữ hét: Ăn ta một kích.

Vừa nói, hắn vừa vung mạnh thiết kích trong tay, ném về phía Vu Đốn.

Thiết kích bay khỏi tay Điển Vi, bay thẳng về phía Vu Đốn.

Vu Đốn chạy về phía sau hơn mười mét, thấy Hoàng Cân lực sĩ xung quanh đều đã xông lên, mới thở phào một hơi.

Hiện tại, chỉ cần trốn trong đám Hoàng Cân lực sĩ, tên mặt đen kia dù lợi hại đến đâu, cũng không làm gì được hắn.

Xoa xoa cánh tay hơi đau nhức, hắn không khỏi thầm tặc lưỡi.

Chỉ một kích.

Chỉ một kích mà đã không chịu nổi.

Nếu thêm một kích nữa, làm gì còn mạng.

Vu Đốn đang suy nghĩ, bỗng cảm giác phía sau có gì đó khác thường.

Hắn vội quay đầu.

Một vật thể màu đen, đang xoay tròn, bay về phía hắn.

Chương 41

Là thiết kích.

Kinh hãi tột độ.

Lúc này vung đao không kịp, hắn vội thúc ngựa muốn né tránh.

Nhưng tất cả đã muộn.

Khoảnh khắc tiếp theo, thiết kích đập mạnh vào người hắn.

Ngay sau đó, cắm sâu vào sau tim hắn.

Một vòi máu tươi bắn ra.

Vu Đốn, sau một tiếng kêu thảm, liền ngã xuống đất, toi mạng.

Hoàng Cân lực sĩ xung quanh thấy vậy, từng người lớn tiếng la hét.

Cừ soái chết rồi.

Cừ soái chết rồi, mau chạy đi.

Trong chốc lát, trận doanh Khăn Vàng đại loạn.

Điển Vi thấy một kích đã đập chết Vu Đốn, mới cất tiếng hét lớn.

Ngay sau đó, hắn vung vẩy thiết kích trong tay, xông thẳng vào giữa đám Hoàng Cân lực sĩ.

Phía sau, Lưu Húc dẫn theo binh mã dưới trướng toàn bộ đuổi tới.

Lưu Húc một ngựa đi đầu, xông vào trận doanh Hoàng Cân lực sĩ.

Từ Hoảng, Vu Cấm và những người khác cũng không chịu kém cạnh, lần lượt xông vào trận doanh Khăn Vàng tàn sát.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc liên tiếp điểm ra bốn phía.

Hình Thiên thương phát ra từng tiếng rít khẽ, đâm vào thân thể giặc Khăn Vàng.

Bất cứ ai bị chạm phải, đều bỏ mạng tại chỗ.

Bên kia.

Trương Mạc và Ngô Tư hai người cũng dẫn binh mã dưới trướng đuổi tới.

Nhìn tình hình trước mắt, họ không khỏi ngây người.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi đi.

Mới bao lâu, giặc Khăn Vàng đã loạn thành thế này.

Sức chiến đấu này, cũng quá mạnh mẽ rồi.

Ngay sau đó, Trương Mạc, Ngô Tư, cũng cùng nhau tham gia chiến đấu.

Chẳng mấy chốc, giặc Khăn Vàng đã tứ tán bỏ chạy.

Huyện Kháng Phụ, trong huyện nha.

Tư Mã Câu ngồi ở ghế trên cao, mấy vị phó tướng còn lại thì chia ra đứng hai bên.

Tư Mã Câu nâng bát rượu, sang sảng nói: Chư vị, cùng bản Cừ soái cạn một bát.

Mọi người ồn ào hưởng ứng.

Mọi người cạn.

Cừ soái, ta xin cạn trước Lúc này, một tên thân vệ dẫn theo một lính trinh sát vội vã chạy vào.

Tên lính trinh sát kia dường như có chút mệt mỏi, cứ thở hổn hển.

Thân vệ chắp tay với Tư Mã Câu: Cừ soái, lính trinh sát dưới trướng Phó soái Vu, đặc biệt đến báo tin.

Tư Mã Câu xua tay với tên thân vệ, rồi nhíu mày hỏi: Có chuyện gì.

Từ khi bước vào, tên lính trinh sát kia vẫn luôn cúi gằm đầu.

Nghe Tư Mã Câu hỏi, hắn chắp tay nói: Cừ soái, Phó soái Vu dẫn thuộc hạ đến nơi cách thành mười dặm về phía tây thì gặp phải quân triều đình phục kích.

Phó soái Vu sợ không địch lại nổi, nên đặc biệt sai thuộc hạ đến cầu cứu Tư Mã Câu.

Cái gì.

Tư Mã Câu nhìn tên lính trinh sát, vẻ mặt không thể tin nổi, Quan quân ở đâu ra.

Sao quan quân lại ở phía tây thành của chúng ta.

Phó soái Vu sai thuộc hạ đến cầu cứu, đám quan quân kia toàn bộ đều là người của Lưu Húc.

Lính trinh sát lại bẩm báo.

Khi nói, đầu hắn vẫn cúi thấp.

Người của Lưu Húc.

Tư Mã Câu đặt bát rượu trong tay xuống, Tổng cộng có bao nhiêu người.

Nhìn số lượng, e rằng có hơn một vạn người.

Lính trinh sát lại chắp tay với Tư Mã Câu, Cừ soái, thực lực quan quân hùng mạnh, Phó soái Vu e rằng không chống đỡ được bao lâu.

Những người khác đang ngồi cũng đều biến sắc.

Tất cả đều đứng dậy, mặt đầy vẻ không tin.

Vị phó tướng đứng đầu bên trái tiến lên một bước: Cừ soái, nếu

ba vạn binh mã Vu Đốn mang theo toàn bộ đều tổn thất, chúng ta tiếp theo sẽ không đủ binh lực để công đả thành Xương Ấp.

Một người bên phải cũng phụ họa: Đúng vậy, Cừ soái.

Chúng ta bây giờ chỉ có bốn năm vạn binh mã, nếu chỉ dựa vào chúng ta công đả thành Xương Ấp, e là không đủ.

Một tên thân tín tiến lên một bước: Cừ soái, Vu Đốn là em trai ruột của Đại Cừ soái Vu Độc.

Nếu không cứu, e rằng Đại Cừ soái biết được, chắc chắn sẽ trách tội chúng ta.

Vu Đốn tên phế vật này.

Tư Mã Câu mắng một tiếng.

Ngay sau đó hắn vung tay: Chư vị theo ta đi cứu Vu Đốn, đợi sau khi trở về, bản Cừ soái sẽ mời mọi người uống một bữa thật ngon.

Mọi người trong sảnh ồn ào hưởng ứng.

Tư Mã Câu cầm lấy hai cây chùy đặt bên cạnh, rồi xoay người đi ra ngoài.

Các phó tướng còn lại đều theo sau.

Tên lính trinh sát kia khẽ ngẩng đầu, để lộ một khuôn mặt quen thuộc.

Người đó, chính là Từ Hoảng.

Nhìn bóng lưng của đám người rời đi, hắn khẽ lẩm bẩm: Nếu không phải không thể mang theo đại đao vào đây, nếu không thì tin hay không ta đã xử lý hết các ngươi rồi.

Lúc này, một tiếng quát từ ngoài cửa truyền vào.

Tên lính trinh sát kia, mau ra đây, dẫn đường cho bản Cừ soái.

Giọng nói đó chính là của Tư Mã Câu.

Từ Hoảng vội cung kính đáp một tiếng: Vâng, Cừ soái.

Vừa nói, hắn vừa chạy nhanh ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Tư Mã Câu dưới sự dẫn dắt của Từ Hoảng, dẫn theo đại đội binh mã ra khỏi cổng thành phía tây, phi nước đại về phía tây.

Dưới sự thúc giục của Từ Hoảng, họ đi suốt một mạch.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng họ cũng xuất hiện ở nơi cách thành mười dặm về phía tây.

Bên hai ven đường đều là rừng cây.

Từ xa, Tư Mã Câu đã thấy trên mặt đất, đâu đâu cũng là vết máu.

Có không ít thi thể quân Khăn Vàng nằm la liệt trên đất.

Nhưng điều khiến hắn khá kinh ngạc là, căn bản không thấy binh sĩ của cả hai bên.

Lắng nghe kỹ một hồi, hắn phát hiện cũng không có tiếng đánh nhau.

Tư Mã Câu không khỏi nhíu mày, hỏi tên lính trinh sát phía sau: Lính trinh sát, ta hỏi ngươi.

Người đâu.

Lính trinh sát tiến lên hai bước, đến bên cạnh Tư Mã Câu.

Ngay sau đó tay phải của hắn đột nhiên rút mạnh từ bên hông.

Trong tiếng keng.

Một thanh trường đao đột ngột tuốt vỏ.

Một đao chém về phía Tư Mã Câu, hắn gầm lên: Gia gia nhà ngươi ở đây.

Tư Mã Câu trong lòng chấn động mạnh.

Hắn vội nâng song chùy lên đỡ đòn.

Nhưng một đao của Từ Hoảng là một đòn toàn lực.

Tuy thanh đao trong tay nhỏ hơn một chút, nhưng khi tung ra đòn toàn lực, uy lực vô cùng phi phàm.

Keng.

Một luồng sức mạnh cực lớn truyền tới, cả người Tư Mã Câu ngã xuống đất.

Hắn chật vật lăn một vòng trên đất, mới nửa quỳ ổn định được thân hình.

Phó tướng giặc Khăn Vàng phía sau, từng người đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ hét lớn: Mau cứu Cừ soái.

Lúc này, từng tiếng hét giết từ hai bên rừng cây truyền ra.

Giết.

Giết sạch giặc Khăn Vàng.

Hôm nay là ngày tàn của giặc Khăn Vàng.

Trong khoảnh khắc, những tiếng hét giết này hội tụ lại thành một mảng, tiếng hét giết rung trời.

Vô số binh mã, từ hai bên rừng cây xông ra.

Tư Mã Câu tức giận hét lớn: Ngươi, tại sao lại phản bội ta.

Từ Hoảng cười sang sảng: Phản bội ngươi.

Ta là Từ Hoảng, là Tư mã dưới trướng chủ công ta.

Lúc này, một giọng nói từ bên cạnh truyền đến.

Từ Tư mã, nhận lấy.

Vừa nói, một phó tướng từ phía sau xông lên, trong tay hắn cầm một thanh đại đao.

Từ Hoảng cười lớn: Tốt.

Đưa rất tốt.

Hắn đưa tay ra, nhận lấy thanh đại đao.

Ngay sau đó, vác ngược đại đao, hắn xông về phía Tư Mã Câu.

Đã sớm có phó tướng xông lên trước, hét lớn: Muốn giết Cừ soái của ta, trước hết qua ải của ta đã.

Trường thương trong tay hắn, đâm mạnh về phía Từ Hoảng.

Trên khuôn mặt đỏ của Từ Hoảng hiện lên một nụ cười.

Ngay sau đó đại đao trong tay hắn chém mạnh xuống người kia.

Cảm nhận được uy thế của đại đao, tên phó tướng kia biết không ổn.

Hắn vội muốn giơ ngang thương để đỡ.

Nhưng tất cả đã muộn.

Đại đao của Từ Hoảng chém xéo lên thân thể hắn.

Đại đao không hề giảm thế, xuyên thẳng qua toàn bộ thân thể của tên phó tướng.

Bịch.

Tên phó tướng kia ngã xuống đất.

Từ Hoảng cười sang sảng: Tư Mã Câu, nạp mạng.

Bên trái khu rừng, Điển Vi hét lớn xông ra.

Hắn lớn tiếng hét: Công Minh, giết chậm thôi.

Chừa cho ta mấy tên.

Từ Hoảng cười sang sảng: Cái này thì không nhường được.

Vừa nói, hắn vừa thúc ngựa dưới háng, đuổi theo Tư Mã Câu.

Lúc này, Tư Mã Câu đã cướp được một con chiến mã từ tay thân vệ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hai bên rừng cây.

Chỉ thấy hai bên đen nghịt toàn là người.

Trong lòng sinh ra sợ hãi, hắn gầm lên: Có mai phục.

Mọi người theo ta rút lui.

Lập tức hắn kéo cương ngựa, muốn chạy ngược lại đường cũ.

Từ Hoảng đang định đuổi theo, lại phát hiện bên cạnh có hai tên phó tướng xông ra.

Họ cầm vũ khí, chặn đường tiến của Từ Hoảng.

Từ Hoảng đại phát thần uy, đại đao trong tay liên tục chém ra.

Keng.

Thấy không địch lại nổi, hai tên phó tướng cố ý kéo dài thời gian.

Điển Vi mừng rỡ.

Chân như nổi gió, hắn lao về phía trước.

Dưới sự bảo vệ của thân vệ, Tư Mã Câu chạy ngược lại đường cũ.

Đi được một dặm, hắn phát hiện, trước mặt xuất hiện một đội quân gần hai nghìn người.

Phía trước đội quân này, có một viên đại tướng cầm thương đứng đó.

Chỉ thấy người đó thân mặc Bảo Tướng Kỳ Lân Minh Quang Khải, dưới háng cưỡi một con chiến mã màu đỏ thẫm, tay cầm một cây trường thương, vô cùng uy phong lẫm liệt.

Tư Mã Câu con ngươi co rút mạnh.

Hắn biết, người trước mặt, tất định là Lưu Húc.

Hắn muốn đổi hướng, lại phát hiện hai bên rừng cây cũng xuất hiện một lượng lớn quan quân.

Tư Mã Câu cắn răng, hạ quyết tâm.

Hắn liếc nhìn phía sau, lúc này, phía sau đã tụ tập được mấy nghìn người.

Lúc này, phía trước chỉ có hai nghìn người.

Vậy tự nhiên là xông về phía trước.

Xông qua, là có thể thoát chết.

Hắn hét lớn: Lưu Húc, hôm nay, xem ta một chùy đập nát ngươi.

Vừa nói, hắn vừa thúc ngựa, xông về phía Lưu Húc.

Chương 42

Lưu Húc cười.

Hắn thích nhất là những kẻ không biết tự lượng sức mình như thế này.

Ngươi nghĩ bên này dễ xông qua sao.

Đùa à.

Lưu Húc một tay cầm trường thương, yên lặng đứng tại chỗ.

Hai nghìn binh sĩ phía sau hắn, đã từng chứng kiến sự lợi hại của Lưu Húc, lúc này cũng không hề sợ hãi.

Tư Mã Câu thấy Lưu Húc không động, trong lòng mừng rỡ.

Hắn sử dụng song chùy, loại vũ khí này là chuyên dụng của các đại lực sĩ.

Sở dĩ hắn sử dụng song chùy, nguyên nhân chính là vì sức mạnh của hắn lớn.

Từ nhỏ đến lớn, sức mạnh của hắn không người cùng tuổi nào có thể so sánh.

Vì thế, hắn đặc biệt cho người đặt làm hai cây chùy.

Hai cây chùy, mỗi cây đều nặng ba mươi cân.

Khi hắn dùng toàn lực, dù là chiến mã cũng không chịu được mấy cú.

Khi Tư Mã Câu cách Lưu Húc hai trượng, song chùy trong tay hắn vung cao.

Ngay sau đó hắn gầm lên một tiếng.

Đồng thời, song chùy trong tay đập xuống Lưu Húc.

Hắn tự tin.

Hai chùy này, nếu để hắn đập trúng thật, thì Lưu Húc dù có thần dũng đến đâu, cũng sẽ chết tại chỗ.

Đó là sự tự tin của một đại lực sĩ.

Lưu Húc động.

Mang theo một nụ cười nhàn nhạt, Hình Thiên thương trong tay hắn khẽ nâng lên.

Vút.

Một tiếng rít khẽ vang lên.

Hình Thiên thương vẽ ra một đường hàn quang, đón lấy song chùy của Tư Mã Câu.

Keng.

Tiếng vang lan khắp mọi ngóc ngách.

Giặc Khăn Vàng dưới trướng Tư Mã Câu đều nhìn về phía hiện trường.

Chỉ là, điều khiến tất cả đều kinh ngạc tột độ, song chùy trong tay Tư Mã Câu bay văng sang một bên.

Không thể nào.

Tư Mã Câu giận dữ gầm lên.

Đó là hai chùy toàn lực của hắn.

Lúc này, hai cánh tay của hắn đã cong theo một góc độ không tự nhiên.

Rõ ràng.

Trong cú va chạm vừa rồi, không chỉ song chùy bay ra ngoài, mà cả hai tay hắn cũng đã hoàn toàn phế.

Miệng hắn lẩm bẩm: Không thể nào.

Không thể nào.

Nhìn vào đôi mắt Lưu Húc, tràn đầy kinh ngạc và khó tin.

Từ trước đến nay, hắn luôn dựa vào sức mạnh kinh khủng đó để áp chế người khác.

Nhưng bây giờ, lại gặp phải một người có sức mạnh còn kinh khủng hơn hắn.

Ngươi không phải người.

Quái vật.

Tư Mã Câu hét lớn.

Vừa hét, vừa lùi lại từng bước.

Lưu Húc không kiên nhẫn xua tay, nói: Ồn ào.

Cùng với việc xua tay, hắn thúc con ngựa Xích Ký dưới háng.

Ngựa Xích Ký hí lên một tiếng, bốn vó đạp mạnh xuống đất.

Thân nó nhảy vọt lên cao.

Trong nháy mắt, đã đến bên cạnh Tư Mã Câu.

Lưu Húc nhắm chuẩn cơ hội, Hình Thiên thương trong tay tùy ý chém xuống.

Xoẹt.

Một tiếng động nhẹ vang lên.

Trong ánh mắt kinh hãi của Tư Mã Câu, một thương đã chém cả người hắn thành hai nửa.

Một thương dư thế không giảm, lại đập vào con chiến mã dưới háng Tư Mã Câu.

Bịch.

Chiến mã kêu lên một tiếng ai oán, ngã xuống tại chỗ.

Từ lưng ngựa đến bụng ngựa, tất cả đều bị một thương chia làm hai.

Máu tươi bắn tung tóe.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, từng người đều ngây ra tại chỗ.

Tất cả đều không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Cái này cũng quá kinh khủng rồi đi.

Đây thật sự là người sao.

Lưu Húc khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: Lần này, lại dùng sức quá lớn rồi.

Thật đáng tiếc một con chiến mã, có thể được Tư Mã Câu chọn, hẳn là không tệ.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, nghe câu nói đó xong tất cả đều sợ hãi đến ngây người.

Lúc này trong lòng họ chỉ có một ý niệm.

Chạy.

Chạy khỏi đây.

Chạy càng xa càng tốt.

Tuyệt đối không bao giờ đối địch với người trước mặt nữa.

Binh sĩ dưới trướng Lưu Húc thì sĩ khí đại chấn.

Họ vung vũ khí trong tay, xông vào trận doanh Khăn Vàng.

Trận chiến, thể hiện một cục diện một chiều.

Vô số giặc Khăn Vàng, lần lượt buông vũ khí trong tay xuống cầu xin đầu hàng.

Bên kia.

Một đội quân hơn trăm người, đến trước cổng thành huyện Kháng Phụ.

Từng người bụi bặm, trông có vẻ chật vật.

Nhưng lúc này, từng người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết, đã trốn thoát rồi.

Cũng là vận khí tốt, khi giao chiến, họ vừa hay ở phía sau cùng.

Thấy chiến sự bất lợi, liền vội vàng chạy vào rừng núi bên cạnh, mới giữ được một mạng.

Người đi đầu tiến lên, nhìn lên tường thành, lớn tiếng hét: Mau mở cổng thành.

Ta là tiểu đầu mục Đinh Hỉ dưới trướng Phó Cừ soái Vu.

Những người còn lại, cũng đều hét lớn.

Mau mở cổng thành.

Cho chúng ta vào Trên tường thành, một người tay cầm tam tiêm thương, đứng ra.

Hắn cười sang sảng: Huyện Kháng Phụ đã thuộc về ta rồi.

Đinh Hỉ kinh hãi thất sắc.

Nhìn người trên tường thành, hắn run giọng hỏi: Ngươi, ngươi là quan quân.

Không sai.

Ta là Tư mã dưới trướng Lưu Hầu, Vu Cấm.

Trên tường thành, Vu Cấm cười lớn: Chúa công ta sớm đã bày diệu kế, huyện Kháng Phụ đã sớm rơi vào tay ta.

Còn không mau mau đầu hàng.

Đinh Hỉ sốt ruột.

Hắn vung tay: Huynh đệ, chúng ta mau chạy.

Chỉ là, họ sớm đã người mệt ngựa mỏi, nào còn chạy nổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, cổng thành mở ra, một đội nhân mã từ trong thành xông ra.

Nhìn thấy quan quân quân dung chỉnh tề xuất hiện trước mặt, hơn trăm người kia đồng loạt ngã ngồi xuống đất.

Quan quân ào ào tiến lên.

Hơn trăm người kia chưa kịp phản kháng, đã bị bắt toàn bộ.

Phía tây huyện thành Kháng Phụ mười dặm.

Từ Hoảng giết sạch hai viên phó tướng trước mắt, lại phát hiện đã mất dấu Tư Mã Câu.

Hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ngay sau đó liền xông về phía viên phó tướng đang lén lút bắn tên lạnh ở bên cạnh.

Nếu không phải tên này cứ quấy nhiễu, hắn cũng không bị trì hoãn lâu như vậy.

Điển Vi hét lớn xông lên.

Nhảy lên cao, một kích đã giết chết tên phó tướng trước mặt Từ Hoảng.

Rồi hắn mới giận dữ quát: Công Minh, sao không đợi ta.

Từ Hoảng bất đắc dĩ xòe tay, rồi chỉ về phía trước: Tư Mã Câu

chạy về hướng đó, ngươi có thể đuổi theo xem thử.

Điển Vi lắc đầu: Nơi đó có chúa công trấn giữ, ai mà chạy thoát được.

Vừa nói, hắn lại lần nữa lao vào đám binh sĩ.

Chập tối.

Bên trong huyện nha huyện Kháng Phụ.

Lưu Húc ngồi ở ghế trên cao, những người còn lại thì ngồi hai bên.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mọi người, rồi mới cười sang sảng: Trận này, nhờ chư vị liều mạng, ta mới có thể một lần quét sạch toàn bộ giặc Khăn Vàng.

Điển Vi lớn giọng nói: Chúa công, lần này giết không đã chút nào.

Từ Hoảng bất đắc dĩ nói: Điển Vi, hai tên phó tướng phía sau đều là ngươi giết, ngươi còn thấy không đã sao.

Thực lực của chúng quá kém.

Ta mới ra mấy chiêu, chúng đã chết rồi.

Điển Vi thở dài một hơi.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Từ Hoảng: Công Minh, ta thấy thực lực của ngươi khá lắm.

Hay là, chúng ta đấu một trận, thế nào.

Vừa nói, tay phải hắn vừa nắm chặt thiết kích trong tay.

Thôi.

Từ Hoảng xua tay, Nếu muốn đánh, hãy tìm chúa công mà so tài đi.

Mọi người đều cười lớn.

Điển Vi nhìn về phía Lưu Húc: Chúa công, cao thủ tên Thái Sử Từ mà ngài nói, khi nào sẽ đến.

Lưu Húc cười nhạt: Quận Đông Lai cách đây cũng không xa, chắc sẽ không quá lâu đâu.

Quận Đông Lai, huyện Hoàng.

Bên trong một căn nhà cấp bốn.

Một vị lão phu nhân đang ngồi bên cửa, tay cầm một chiếc áo, đang tỉ mỉ vá lại.

Tóc bà đã bạc trắng, thân hình cũng hơi còng.

Lúc này, từ bên ngoài một người thanh niên bước vào.

Thân cao tám thước, tướng mạo khá bất phàm.

Tay trái hắn cầm một thanh trường thương, trên vai vác một con lợn rừng.

Hắn tiện tay đặt con lợn rừng trên vai xuống sân, rồi mới nhìn về phía lão phu nhân: Mẫu thân, người lại đang vá đồ.

Mắt người không được tốt lắm, cần phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Được.

Lão phu nhân nhìn người thanh niên, quan tâm hỏi, Tử Nghĩa, con không bị thương chứ.

Mẫu thân người yên tâm đi.

Người thanh niên cười sang sảng, Con lợn rừng này ăn trộm lương thực của thôn chúng ta, con tiện tay giết nó luôn.

Vừa nói, hắn vừa đặt trường thương trong tay, cùng với cung tên trên vai, dựa vào tường.

Rồi hắn lấy một con dao từ bên cạnh, đến bên con lợn rừng.

Lão phu nhân thò đầu ra, nhìn con lợn rừng, không khỏi tán thưởng: Con lợn rừng to thật.

Chẳng trách gần đây đồ trong ruộng đều bị nó ăn hết.

Ngay sau đó, bà cười nói: Tử Nghĩa à, con lợn rừng này thật sự quá lớn, nhà chúng ta cũng ăn không hết đâu.

Hay là, con chia ra một ít, đem cho bà con lối xóm đi.

Được ạ.

Thái Sử Từ vừa xử lý lợn rừng, vừa cười nói, Lát nữa con dọn dẹp xong, sẽ đem đi cho mọi người.

Thủ pháp của hắn rất thành thục.

Rõ ràng, đây không phải là lần đầu tiên hắn xử lý lợn rừng.

Lão phu nhân mới ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục vá đồ.

Chỉ là ánh mắt bà, thỉnh thoảng lại dừng trên người Thái Sử Từ.

Chương 43

Hồi lâu sau, bà mới đặt đồ trong tay xuống, nói: Tử Nghĩa, hảo nam nhi chí ở bốn phương.

Nếu có cơ hội thì cứ đi đi.

Cũng không cần ở nhà, cứ mãi trông chừng bà già này.

Mẫu thân, không vội.

Đợi vài năm nữa, con ra ngoài cũng không muộn.

Người thanh niên cười lắc đầu.

Lúc này, hai kỵ mã từ xa phi tới.

Họ dừng lại bên ngoài sân.

Một người trong đó nhìn vào trong sân: Dám hỏi, đây có phải là nhà của Thái Sử Từ, Thái Sử Tử Nghĩa không.

Người thanh niên vốn đang xử lý lợn rừng, dừng động tác, nhìn ra ngoài sân: Tại hạ chính là Thái Sử Từ.

Tốt quá rồi.

Người đi đầu nhìn con lợn rừng dưới chân Thái Sử Từ, không khỏi thầm khen ngợi.

Hắn chắp tay với Thái Sử Từ, cười sang sảng, Đã ngưỡng mộ đại danh Tử Nghĩa từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thái Sử Từ thu dọn một chút, mới đi ra cổng sân.

Mở cổng sân, hắn chắp tay với hai người: Không biết hai vị tiên sinh xưng hô thế nào.

Người đi đầu cũng chắp tay đáp lễ: Tại hạ Vương Quảng, là Tòng sự của Duyện Châu.

Nay phụng lệnh của chúa công ta là Duyện Châu mục Lưu Húc, chuyên trình đến đây tìm Tử Nghĩa huynh.

Sắc mặt Thái Sử Từ hơi động, hắn chắp tay với Vương Quảng: Hai vị khách từ xa đến, mời vào trong.

Mời.

Vương Quảng cũng chắp tay với Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ dẫn Vương Quảng hai người vào trong nhà ngồi xuống.

Hắn chắp tay với Vương Quảng: Dám hỏi hai vị tướng quân, Duyện Châu mục không phải là Lưu Công Sơn sao.

Vương Quảng thở dài một tiếng: Lưu Công Sơn là lão chúa công của chúng ta, đáng tiếc, tháng trước vì chinh thảo giặc Khăn Vàng mà bị chúng sát hại.

Cái gì.

Thái Sử Từ đứng phắt dậy.

Hắn nhìn Vương Quảng hai người: Lời này là thật sao.

Vương Quảng gật đầu: Chính vì lão chúa công bị giặc Khăn Vàng sát hại, chúa công ta mới tiếp nhận chức vị Duyện Châu mục.

Sao lại thế.

Thái Sử Từ xúc động.

Hắn lớn tiếng nói: Lưu Công Sơn cả đời nhân nghĩa đi đầu, nay lại bị giặc Khăn Vàng sát hại.

Đáng tiếc.

Đáng thương.

Vương Quảng thở dài một tiếng: Hiện nay giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu tụ tập trăm vạn quân, cướp bóc hai quận Đông Bình quốc, Nhậm Thành quận của Duyện Châu chúng ta.

Thái Sử Từ đập bàn: Trước đây giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu cũng đã nhiều lần gây án.

Mấy tháng nay không thấy tung tích, không ngờ, đám giặc Khăn Vàng kia lại đến Duyện Châu.

Vương Quảng cười khổ: Dưới sự lãnh đạo của chúa công ta, chúng ta lần đầu đã dùng hai nghìn binh mã đánh bại hai ba vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Sau đó, lại dùng mấy nghìn quân phá tan bốn năm vạn quân của chúng.

Nhưng khổ nỗi giặc binh thế lớn, tình thế có phần không mấy lạc quan.

Ánh mắt Thái Sử Từ hơi sáng lên: Thì ra, thực lực của Lưu Châu mục mạnh mẽ như vậy.

Vương Quảng không khỏi mừng rỡ.

Từ khi nhắc đến lão chúa công, cảm xúc của Thái Sử Từ trước mặt đã trở nên kích động.

Lúc này chính là lúc rèn sắt khi còn nóng, là cơ hội tốt để mời Thái Sử Từ đến Duyện Châu.

Ngay lập tức, hắn chắp tay với Thái Sử Từ: Tử Nghĩa huynh, chúa công biết huynh trung dũng, võ lực lại phi phàm.

Nên sai tại hạ chuyên trình đến đây, mời Tử Nghĩa huynh đến tương trợ.

Xin Tử Nghĩa huynh hãy đồng ý.

Thái Sử Từ mở miệng, vừa định đồng ý.

Nhưng ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn vào phòng trong một cái.

Cảm xúc kích động ban đầu đã bình tĩnh lại.

Vương Quảng trong lòng không khỏi giật mình.

Hắn có thể cảm nhận được sự thay đổi của Thái Sử Từ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng kế hoạch mời Thái Sử Từ đến Duyện Châu sẽ thất bại.

Lông mày nhíu lại, hắn định mở miệng khuyên nhủ.

Lúc này, trong phòng trong, một lão phu nhân từ trong đi ra.

Vương Quảng hai người thấy vậy, vội đứng dậy.

Thái Sử Từ vội tiến lên, đỡ lão phu nhân: Mẫu thân, sao người lại ra đây.

Lão phu nhân gật đầu với hai người: Lão thân thất lễ rồi.

Ngay sau đó, bà nhìn về phía Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, hảo nam nhi, phải có lòng với thiên hạ.

Cả ngày cứ ở bên bà già này làm gì.

Lưu Công Sơn là người trọng nghĩa hiệp, lại là người Đông Lai quận chúng ta.

Năm đó, ông ấy đã chiếu cố rất nhiều người Đông Lai quận, vào năm đói kém còn mở rộng các quán cháo.

Mấy quán cháo đó đã cứu sống không biết bao nhiêu bà con.

Nay Lưu Công Sơn bị giặc Khăn Vàng sát hại.

Con trai ông ấy là Lưu Húc mời con xuất sơn tương trợ, sao con

có lý do gì để từ chối.

Nhưng, mẫu thân người đã cao tuổi Thái Sử Từ chưa nói hết câu, đã bị lão phu nhân ngắt lời.

Chỉ thấy bà xua tay: Tử Nghĩa, sao con lại hồ đồ thế.

Mẹ vẫn đi lại được, cần gì con phải chăm sóc.

Chuyện này, nghe lời mẹ, ngày mai con hãy cùng hai vị tướng quân xuất phát, đến Duyện Châu.

Vừa nói, lão phu nhân vừa cúi người với Vương Quảng hai người: Chuyến đi này, xin hai vị tướng quân chiếu cố nhiều hơn.

Vương Quảng hai người vội cúi người đáp lễ, liên tục nói: Không dám.

Lão phu nhân quay người trở vào phòng trong.

Thái Sử Từ cung kính nhìn theo lão phu nhân trở về phòng.

Vương Quảng nhìn về phía Thái Sử Từ: Tử Nghĩa huynh, huynh thấy sao.

Thái Sử Từ cắn răng: Lời mẹ ta nói rất đúng.

Cứu binh như cứu hỏa.

Sáng mai, ta sẽ cùng các vị đến Duyện Châu.

Ngay sau đó, hắn mời: Hai vị, bữa tối, hay là ở đây dùng tạm một bữa.

Vừa hay có thịt lợn rừng tươi, cũng cùng nhau nếm thử.

Vừa nói, hắn vừa đi ra ngoài, Tay nghề làm thịt lợn rừng của ta cũng khá lắm đấy.

Vương Quảng hai người cũng theo sau Thái Sử Từ, đi ra ngoài.

Nhìn con lợn rừng trên đất, hai người không nhịn được thầm tặc

lưỡi.

Vương Quảng tán thưởng: Tử Nghĩa huynh, con vật to thế này, sao huynh bắt được nó.

Thái Sử Từ vừa xử lý lợn rừng, vừa cười sang sảng: Đừng thấy con lợn rừng này nặng thế, thực ra nếu tìm được phương pháp đúng, cũng khá đơn giản.

Ta chỉ cần từ xa, dùng cung tên bắn vào nó là được.

Yếu hại của lợn rừng ở cổ, chỉ cần dùng cung tên bắn xuyên cổ, thì lợn rừng sẽ nhanh chóng chết.

Hoặc là bắn trúng phía sau vai lợn rừng, cũng có thể lập tức thấy hiệu quả.

Bởi vì nơi đó là tim phổi của lợn rừng Vừa giới thiệu phương pháp săn lợn rừng, hắn vừa dùng tay vẽ trên thân lợn rừng.

Vương Quảng nghe mà thầm tặc lưỡi.

Trước kia nghe Lưu Húc nói Thái Sử Từ dũng mãnh, hắn không có một khái niệm trực quan.

Nhưng bây giờ, nghe Thái Sử Từ giới thiệu cách săn lợn rừng, hắn mới phát hiện, phương pháp này người không dũng mãnh, căn bản không dùng được.

Bởi vì có một điều kiện tiên quyết, là phải bắn xuyên qua lớp da dày của lợn rừng, thẳng đến nội tạng.

Người thường, đừng nói là có tài bắn cung như vậy hay không, dù có tìm đúng vị trí, cũng căn bản không bắn xuyên được.

Thái Sử Từ nhanh chóng xử lý gần xong.

Sau đó, hắn giữ lại một miếng cho nhà mình, rồi lại giữ lại một miếng lớn cho hai người.

Phần còn lại, hắn dùng rổ đựng, bắt đầu đi từng nhà phân phát.

Sáng sớm hôm sau, sau khi từ biệt mẹ Thái Sử Từ, Vương Quảng liền dẫn theo Thái Sử Từ, thẳng tiến Duyện Châu.

Huyện Kháng Phụ.

Sau khi Lưu Húc dẫn theo thuộc hạ vào đây, liền bắt đầu đóng quân.

Sáng sớm hôm sau, hắn đi dạo trên đường.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn trong lòng khá cảm khái.

Chỉ thấy nhà cửa xung quanh, rách nát, bách tính ai nấy đều mặt vàng da bủng.

Điều khiến hắn cảm thán hơn nữa là, những bách tính này chỉ dám trốn trong nhà, qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

Nếu có chút động tĩnh gì, họ sẽ đóng chặt cửa sổ lại.

Cũng không biết, trong mấy tháng qua, những bách tính này đã trải qua những gì, mới khiến họ trở thành bộ dạng như bây giờ.

Lưu Húc không nỡ nhìn tiếp, bước chân quay về.

Sau đó hắn thấy có mấy người, đang đánh nhau dữ dội bên cạnh một gốc cây.

Đến gần xem, mới phát hiện, những người này sở dĩ đánh nhau, lại là vì tranh giành vỏ cây trên cây.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lưu Húc thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, bên cạnh mấy người, hắn thấy một cô bé.

Cô bé đó khoảng năm sáu tuổi, đang ngồi xổm trên đất, khóc rất thương tâm.

Hắn bước lên, đến bên cạnh cô bé: Cô bé, sao vậy.

Tiếng khóc của cô bé hơi ngừng lại.

Ngẩng đầu, nhìn Lưu Húc một cái, rồi mới rụt rè nói: Đại ca ca, con đói quá.

Trong nhà không có gì ăn sao.

Lưu Húc nhẹ nhàng hỏi.

Không có.

Cô bé có chút sợ sệt, nhưng rõ ràng đã đỡ hơn lúc đầu.

Lưu Húc hỏi: Vậy lương thực trong nhà đâu.

Lương thực trong nhà, bị mấy chú đầu quấn khăn vàng cướp đi rồi Cô bé vừa nói, vừa không ngừng nức nở.

Đầu quấn khăn vàng.

Chẳng phải là giặc Khăn Vàng sao.

Giặc Khăn Vàng, đã bắt đầu cướp bóc lương thực của bách tính rồi sao.

Hắn thở dài một tiếng, trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Hay là mở quán cháo đi.

Ít nhất, không thể để bách tính đều chết đói.

Nếu bách tính đều chết đói, dù có chiếm được cả Duyện Châu, thì có ích gì.

Lưu Húc đến bên cạnh cô bé: Cô bé, cùng đại ca ca đi nhé, phía trước có đồ ăn.

Thật không ạ.

Cô bé kinh hỷ hỏi.

Tất nhiên là thật rồi.

Lưu Húc cười nhạt, Đại ca ca lừa con làm gì.

Cô bé lập tức vui vẻ, bắt đầu vỗ tay.

Lúc này, một cậu bé hưng phấn từ xa đi tới.

Cậu bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trong tay cầm mấy miếng vỏ cây.

Thấy Lưu Húc, cậu kinh ngạc kêu lên: Em gái, em đang làm gì vậy.

Ngay sau đó, cậu đến bên cạnh cô bé, vẻ mặt căng thẳng nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc quay đầu, nhìn về phía nơi đánh nhau vừa rồi.

Phát hiện, mấy người còn lại toàn bộ đều mặt mũi bầm dập nằm trên đất.

Hắn không khỏi ngẩn ra, rồi quan sát cậu bé trước mặt một lượt.

Thực lực của cậu bé này, mạnh vậy sao.

M lẽ, là một nhân vật nào đó chăng.

Cô bé vui vẻ nói: Anh trai, đại ca ca nói với em, phía trước có đồ ăn.

Thật sao.

Cậu bé vẻ mặt căng thẳng.

Nhưng ngay sau đó, lại lắc đầu: Không thể nào.

Có đồ ăn, cũng sớm đã bị giặc Khăn Vàng cướp đi rồi.

Lưu Húc thở dài một tiếng, rồi cười nói: Ta nói có, thì là có.

Nếu ngươi không tin, có thể theo ta đi xem thử.

Ngay sau đó, hắn bước đi về phía trước.

Cô bé thấy vậy vội vàng.

Kéo tay cậu bé: Anh trai, đại ca ca nói phía trước có đồ ăn, chúng ta đi xem thử được không.

Cậu bé rõ ràng có chút do dự.

Nhưng cuối cùng, không chịu nổi sự năn nỉ của cô bé, đành dẫn theo em gái, theo sau từ xa.

Khi rẽ vào một con phố, Lưu Húc vẫy tay về phía sau.

Một tên thân vệ chạy nhanh đến, chắp tay với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Bảo Công Đài đi kiểm tra kho phủ xem, giặc Khăn Vàng có để lại lương thực không.

Nếu có, thì lấy ra một ít mở quán cháo đi.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Khi Lưu Húc trở lại trước cổng quận thủ phủ, Trần Cung bước ra đón.

Hắn chắp tay với Lưu Húc: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, Công Đài, tình hình thế nào.

Chúa công, có lẽ vì giặc Khăn Vàng muốn công đả thành Xương Ấp của chúng ta, nên trong kho phủ, có để lại một ít lương thực.

Trần Cung cười báo cáo.

Lưu Húc không khỏi kinh ngạc: Có bao nhiêu.

Khoảng một vạn thạch.

Nghe Trần Cung nói, Lưu Húc có chút kinh ngạc.

Số lượng này cũng không ít.

Một vạn thạch, có nghĩa là, có thể cung cấp cho một vạn binh sĩ ăn trong một tháng.

Giặc Khăn Vàng ở đây ban đầu có hơn tám vạn, có nghĩa là, có thể ăn được ba ngày Hình như, đó cũng là lương thực ba ngày của đám giặc Khăn Vàng kia Lưu Húc không nói nên lời.

Hắn khẽ thở dài: Công Đài, lấy ra một ít, chúng ta mở mấy quán cháo đi.

Trần Cung có chút ngạc nhiên: Chúa công, tại sao ngài lại đột nhiên có ý nghĩ này.

Lưu Húc quay đầu nhìn về phía sau.

Chương 44

Chỉ thấy cậu bé và cô bé kia, theo sau từ xa.

Rồi mới nói: Thấy không.

Cậu bé kia, vì mấy miếng vỏ cây, đã đánh nhau với bốn năm đứa trẻ khác Theo ánh mắt của Lưu Húc, Trần Cung ngẩng đầu nhìn.

Khi thấy mấy miếng vỏ cây trong tay cậu bé, hắn khẽ thở dài: Nếu vậy, thì cứ làm theo lời chúa công phân phó.

Chỉ là, nếu chúng ta lại chiêu hàng giặc Khăn Vàng, lương thực của chúng ta, e là sẽ không đủ.

Lưu Húc gật đầu: Có thể chống đỡ cho chúng ta mười mấy ngày không.

Mười mấy ngày.

Trần Cung sắc mặt hơi ngẩn ra, rồi gật đầu, Cái đó thì không thành vấn đề.

Lưu Húc cười nhạt: Vậy thì tốt rồi.

Vậy trước hết sắp xếp đi, mở hai quán cháo ở gần đây trước.

Trần Cung chắp tay hưởng ứng, nhưng ngay sau đó lại hỏi thêm: Mười mấy ngày.

Không biết ý của chúa công là gì.

Bởi vì mười mấy ngày nữa, lúa trong thành Xương Ấp sẽ chín.

Lưu Húc nói, khóe miệng mang theo một nụ cười.

Trần Cung lúc này mới bừng tỉnh.

Nhìn dáng vẻ tự tin của Lưu Húc, trong lòng hắn đối với những

hạt lúa đó, cũng bắt đầu mong đợi.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại lắc đầu: Chúa công, chúng ta trồng bảy vạn mẫu, theo sản lượng một thạch mỗi mẫu hiện nay, cũng chỉ có bảy vạn thạch mà thôi.

Lương thực ít như vậy, đối với chúng ta hiện nay vẫn không đủ.

Lưu Húc nghe vậy cười nói: Công Đài, ta đúng là trồng bảy vạn mẫu, nhưng sản lượng lương thực không thể tính theo một thạch.

Đùa à.

Đây là giống lúa cao sản, sản lượng sao có thể là một thạch mỗi mẫu.

Theo như hệ thống nói, đó là ba thạch một mẫu.

Lưu Húc thầm tính toán.

Một mẫu ba thạch, tổng cộng bảy vạn mẫu.

Như vậy, tổng cộng sẽ được hai mươi mốt vạn thạch lúa.

Hai mươi mốt vạn thạch, dù là mười vạn người, cũng đủ dùng trong hai tháng.

Nếu khi đánh trận tiết kiệm một chút, dù là mười lăm vạn người, cũng có thể ứng phó.

Hai tháng, đủ để trồng thêm một đợt lúa nữa.

Trần Cung không khỏi hỏi: Chẳng lẽ giống lúa mới của chúa công có thể tăng sản lượng sao.

Không sai.

Lưu Húc cười nhạt, Mười mấy ngày nữa, Công Đài tự nhiên sẽ biết mọi chuyện.

Bây giờ, hãy đi sắp xếp việc mở quán cháo trước đi.

Trần Cung đáp ứng một tiếng, liền vội vàng đi sắp xếp.

Không lâu sau, hai quán cháo đã được mở.

Cậu bé và cô bé kia, tự nhiên trở thành hai khách hàng đầu tiên của quán cháo.

Cô bé bưng bát cháo, vẻ mặt hưng phấn cười.

Bưng bát cháo, cô đến bên cạnh Lưu Húc: Đại ca ca, anh cũng uống một chút đi.

Lưu Húc lắc đầu, xoa xoa đầu cô bé: Cô bé, em uống trước đi, đại ca ca uống rồi.

Thật không ạ.

Cô bé nhìn Lưu Húc một cái.

Thấy Lưu Húc vẻ mặt nghiêm túc, cô bé mới bưng bát cháo, bắt đầu uống.

Uống hết nửa bát, cô mới vẻ mặt hạnh phúc cười nói: Đại ca ca, cháo ngon lắm, hay là, anh cũng uống một chút đi.

Nói rồi, cô lại đưa bát qua.

Lưu Húc đẩy bát cháo lại, rồi cười hỏi: Cô bé, nói cho đại ca ca biết, em tên là gì.

Cô bé nghiêm túc nói: Đại ca ca, anh trai em nói không được nói tên mình cho người lạ.

Nhưng đại ca ca là người tốt, em sẽ nói nhỏ cho anh biết.

Em tên là Từ Vũ, anh trai em tên là Từ Thịnh.

Cô chớp mắt hỏi: Đại ca ca, tên của em có hay không.

Lưu Húc theo bản năng gật đầu, hưởng ứng: Hay.

Nhưng trong lòng, hắn lại có chút ngẩn ngơ.

Bởi vì tên của cậu bé kia, thực sự quá quen thuộc.

Từ Thịnh.

Từ Thịnh được ca ngợi là Hổ thần Giang Biểu sao.

Chỉ là, tại sao Từ Thịnh lại xuất hiện ở đây.

Lưu Húc có chút ngơ ngác lắc đầu, không suy nghĩ kỹ nữa.

Cậu bé chạy tới, chắp tay với Lưu Húc: Đa tạ vị ân công này.

Hắn không ngốc.

Với tuổi của hắn hiện nay, tự nhiên biết, hai quán cháo này là do người trước mặt phân phó mới mở.

Lưu Húc gật đầu, cười nhạt: Không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào.

Cậu bé hơi do dự: Tôi tên Từ Thịnh, tự Văn Hướng.

Em gái tôi tên Từ Vũ.

Từ Thịnh, tự Văn Hướng.

Không sai được.

Chính là Từ Thịnh này.

Lại nghe cậu bé bạo dạn hỏi: Không biết vị ân công này, xưng hô thế nào.

Lưu Húc cười nhạt: Ta tên Lưu Húc.

Ngay sau đó, hắn quan sát Từ Thịnh một lượt.

Tuy lúc này Từ Thịnh có chút gầy yếu, nhưng từ cánh tay có thể thấy, cơ bắp của Từ Thịnh khá tốt.

Hắn cười hỏi: Thế nào, có hứng thú gia nhập quân đội, làm thân vệ dưới trướng ta không.

Từ Thịnh rõ ràng có chút do dự.

Phía sau, Trần Cung bước tới.

Hắn chắp tay với Lưu Húc: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu.

Quay đầu nhìn về phía Từ Thịnh: Thế nào, suy nghĩ thế nào rồi.

Biểu cảm của Từ Thịnh rõ ràng có chút kinh ngạc.

Người phía sau Lưu Húc, vừa rồi rõ ràng đang ở bên cạnh quán cháo.

Những người trong quán cháo, toàn bộ đều đối với người này cung kính.

Rõ ràng, thân phận của người này không tầm thường.

Nhưng bây giờ, lại gọi vị đại ca ca trước mặt là chúa công.

Chẳng lẽ, trong đầu hắn, một ý niệm dần dần hình thành.

Lưu Châu mục.

Chủ nhân của Duyện Châu, Lưu Hầu.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi hai mắt sáng lên.

Nhìn về phía Lưu Húc, hắn hỏi: Lưu, Lưu Châu mục, tôi thật sự có thể làm thân vệ sao.

Lưu Húc tán thưởng nhìn Từ Thịnh một cái, nói: Không sai.

Nếu làm tốt, có thể làm Tư mã, làm Giáo úy, thậm chí có thể làm tướng quân.

Khi nghe đến hai chữ tướng quân cuối cùng, sắc mặt Từ Thịnh rõ ràng thay đổi.

Hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công tại thượng, xin nhận một lạy của Từ Thịnh.

Lưu Húc lập tức đỡ Từ Thịnh dậy, rồi cười sang sảng: Từ ngày mai, bắt đầu đi.

Vâng.

Từ Thịnh vội vàng đáp ứng.

Hắn biết, từ nay về sau, hắn và em gái sẽ không bao giờ phải chịu đói nữa.

Lưu Húc quay đầu nhìn về phía cô bé: Cô bé, nếu em còn muốn ăn, bên kia có.

Cô bé lắc lắc cái bát rỗng, rồi lắc đầu: Vũ nhi đã ăn một bát, nhưng có rất nhiều người chưa ăn, Vũ nhi không thể tham lam.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Thực sự không ngờ, một cô bé lại có thể nói ra những lời như vậy.

Hắn lại lần nữa nhìn kỹ cô bé một cái.

Lúc này, cùng với việc mở quán cháo, người xung quanh bắt đầu đông lên.

Bách tính sau khi ăn xong một bát, liền chạy đi báo cho nhau.

Cốc Một trận gõ cửa dồn dập vang lên.

Chị Lý, mau mở cửa.

Là em đây.

Cửa lớn sau đó mở ra, một người từ trong thò đầu ra.

Một người phụ nữ trung niên, nói: Em gái nhà họ Vương, có chuyện gì sao.

Chị Lý, chị không biết sao.

Trước cổng châu mục phủ, đang phát cháo.

Phát cháo.

Không thể nào.

Chị Lý rõ ràng có chút không tin.

Em lừa chị làm gì.

Không tin, em mới vừa ăn xong trở về đây.

Nói rồi, người phụ nữ họ Vương xoa xoa bụng.

Chị Lý rõ ràng động lòng rồi.

Bà đã ăn vỏ cây mấy ngày rồi.

Lập tức vội vàng chạy ra ngoài.

Người phụ nữ họ Vương ngẩn ra, hét: Chị Lý, cửa nhà chị chưa đóng Nhưng chị Lý đã chạy xa rồi.

Người phụ nữ họ Vương bất đắc dĩ, chỉ có thể giúp chị Lý đóng cửa.

Cảnh tượng như vậy, đang diễn ra ở nhiều nơi trong huyện Kháng Phụ.

Mọi người lần lượt kéo đến quán cháo.

Trước quán cháo trước cổng châu mục phủ, người xếp hàng ngày càng nhiều.

Cách quán cháo không xa, có người đang ngồi xổm ở đó, say sưa uống cháo.

Biểu cảm đó, giống như đang ăn món ngon nhất trên đời.

Có người nhận ra Lưu Húc, đều chào hỏi hắn.

Dần dần, người chào hỏi Lưu Húc ngày càng nhiều.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều đến bên cạnh hắn, chắp tay hành lễ.

Lưu Húc trong lòng khá xúc động.

Người xưa, quả nhiên thuần phác đến mức đáng yêu.

Một bát cháo, đã có thể khiến họ cảm kích như vậy.

Người chào hỏi ngày càng nhiều, đường ở đây đã xuất hiện tắc nghẽn.

Lưu Húc biết, không thể ở lại đây nữa.

Nếu không, không chừng, con đường này thật sự sẽ tắc.

Hắn ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu cô bé, chỉ vào quận thủ phủ bên cạnh: Đại ca ca phải về rồi.

Cô bé, nếu muốn tìm đại ca ca, có thể vào trong tìm.

Vâng.

Cô bé vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, Con nhất định sẽ đi tìm đại ca ca.

Lưu Húc và Trần Cung cùng bước vào trong quận thủ phủ, Vu Cấm cũng đi vào.

Vu Cấm lúc này mới bẩm báo: Chúa công, lần này chúng ta tổng cộng chiêu hàng được hai vạn giặc Khăn Vàng.

Tốt.

Lưu Húc cười sang sảng, Công Đài, Văn Tắc, do hai người các ngươi, chọn lựa một lượt đám giặc Khăn Vàng này.

Chọn ra những người thanh tráng biên vào quân ngũ.

Còn những người còn lại, thì làm theo cách cũ, biên chế theo quân

chế, để làm việc đồn điền.

Hai người đồng loạt cung kính hưởng ứng.

Lưu Húc nói: Tổn thất của chúng ta trong trận chiến này thế nào.

Chúa công, lần này chúng ta tổng cộng chém giết được hơn một vạn giặc Khăn Vàng.

Lần này tuy chúng ta đột kích, nhưng vì trong binh sĩ của chúng ta, số lượng tân binh thực sự quá nhiều.

Cho nên lần này chúng ta tổng cộng tổn thất hơn một nghìn người, trong đó, đại bộ phận đều là tân binh vừa mới huấn luyện.

Hắn nắm chặt tay: Ta tin rằng, có kinh nghiệm tác chiến lần này, tổn thất của chúng ta lần sau nhất định sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Vu Cấm: Không tệ.

Có Văn Tắc phụ trách huấn luyện, ta tự nhiên yên tâm.

Trần Cung và Vu Cấm hai người lập tức lui ra ngoài.

Một lát sau, một tên thân vệ tiến lên bẩm báo: Chúa công, bên ngoài có một có một người trẻ tuổi, tên Từ Thịnh, đến tòng quân.

Nhanh vậy sao.

Lưu Húc có chút kinh ngạc.

Hắn gật đầu với tên thân vệ: Cho hắn vào đi.

Vâng.

Thân vệ đáp ứng một tiếng, liền lui ra ngoài.

Không lâu sau, thân vệ liền dẫn Từ Thịnh vào.

Từ Thịnh chắp tay cúi người với Lưu Húc: Chúa công.

Ừm, đến rồi à.

Lưu Húc gật đầu nhạt.

Ngay sau đó, hắn quan sát Từ Thịnh một lượt.

Rõ ràng, Từ Thịnh đã trải qua một phen thu dọn, ít nhất vết bẩn trên mặt đã được rửa sạch.

Hắn cười hỏi: Văn Hướng, nhanh vậy đã đến rồi sao.

Không phải ta nói ngày mai mới đến à.

Từ Thịnh chắp tay với Lưu Húc: Chúa công nhân nghĩa, mở quán cháo cứu tế mọi người.

Thuộc hạ cũng không có việc gì, nên đến trước.

Cũng tốt.

Nếu vậy, thì hãy làm thân vệ dưới trướng bản Hầu đi.

Lưu Húc gật đầu.

Ngay sau đó hắn liền phân phó với thân vệ: Dẫn hắn xuống, thay trang phục thân vệ.

Không lâu sau, Từ Thịnh lại bước vào.

Lúc này, trên người hắn đã mặc xong trang phục thân vệ.

Lưu Húc trước mắt không khỏi hơi sáng lên.

Chương 45

Quả nhiên người đẹp vì lụa.

Sự thay đổi của Từ Thịnh, thực sự có chút lớn.

Lúc này mặc trang phục thân vệ, Từ Thịnh có vẻ khá anh khí.

Lưu Húc gật đầu: Từ nay về sau, hãy theo bên cạnh ta.

Văn Hướng, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

Chúa công, tôi năm nay vừa tròn mười lăm tuổi.

Từ Thịnh trả lời.

Lưu Húc thầm nghĩ: Trẻ tuổi tốt thật.

Trẻ tuổi, có thể huấn luyện một phen.

Không chừng tiền cảnh của Từ Thịnh sẽ tốt hơn một chút.

Nhìn vào vóc dáng của Từ Thịnh, tố chất cơ thể của hắn khá tốt.

Nếu tráng kiện hơn một chút, không chừng thật sự có thể trở thành một viên mãnh tướng.

Quách Gia mấy người từ bên ngoài đi vào, hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Mọi người đến rồi à, mau mời ngồi.

Lưu Húc cười nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Quách Gia: Phụng Hiếu, chuyện kia sắp xếp thế nào rồi.

Quách Gia khóe miệng lộ ra một nụ cười: Chúa công yên tâm, mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Chỉ cần đợi mấy ngày nữa, giặc Khăn Vàng ở Nhậm Thành nhất định sẽ phái viện binh đến.

Vậy thì tốt lắm.

Lưu Húc gật đầu cười, Chỉ là, Phụng Hiếu không sợ có người để lộ tin tức sao.

Quách Gia nghe vậy cười nói: Chúa công sợ có tàn quân lần này, đi báo tin phải không.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu.

Chuyện này chúa công cứ yên tâm.

Quách Gia đứng dậy, đến bên cạnh một cái bàn.

Ở đó trải một tấm bản đồ.

Hắn chỉ vào bản đồ trên đó: Chúa công mời xem.

Vừa nói, ngón tay hắn vừa điểm trên bản đồ: Chúng ta hiện đang ở huyện Kháng Phụ, từ đây đến Nhậm Thành, chỉ có hai con đường.

Trước đó Mãn Bá Ninh đã phụng mệnh đi trấn thủ phía trước, như vậy, tiếp theo chỉ còn lại một con đường nhỏ.

Nhưng con đường nhỏ này khúc khuỷu khó đi, quan trọng hơn là, nếu chọn nó, lộ trình sẽ xa hơn rất nhiều.

Đợi tàn binh từ con đường nhỏ này chạy về Nhậm Thành, binh mã tăng viện của Nhậm Thành đã sớm ở nửa đường rồi.

Lưu Húc nghe vậy, cười sang sảng: Không tệ.

Có Phụng Hiếu ra tay, giặc Khăn Vàng Thanh Châu chỉ có thể bị ta đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Quách Gia lại lắc đầu: Thực ra, kế của chúa công mới thực sự là

diệu kế.

Vu Cấm lộ vẻ kinh ngạc.

Quách Gia cười giải thích: Chúa công trực tiếp phái một Quân hầu của chúng ta, giả làm giặc Khăn Vàng, cưỡi ngựa nhanh đến Nhậm Thành cầu viện.

Như vậy, cùng với việc thời gian được rút ngắn, khả năng xảy ra vấn đề cũng giảm đi rất nhiều.

Vu Cấm lúc này mới bừng tỉnh.

Lưu Húc cười nhạt: Thực ra, bản Hầu sở dĩ chọn người tên Lục Nhân kia, nguyên nhân căn bản là vì hắn gan lớn, lại dám nói dối lâu.

Tại quận Nhậm Thành, bên trong quận thủ phủ.

Cừ soái của giặc Khăn Vàng là Vu Độc đang ngồi ở vị trí cao nhất.

Hắn ra lệnh cho thân vệ bên cạnh: Hiện nay thời cơ đã chín muồi, nhân viên ở huyện Kháng Phụ cũng đã tập hợp xong.

Truyền lệnh của bản cừ soái, lập tức xuất binh, công đả thành Xương Ấp.

Vâng.

Thân vệ cúi người, định chạy ra ngoài.

Nhưng ngay lập tức, hắn lại lui vào.

Vu Độc nhíu mày hỏi: Sao không đi.

Chỉ thấy thân vệ cúi người bẩm báo: Cừ soái, huyện Kháng Phụ có tín sứ đến cầu viện.

Vu Độc nhướng mày, Chẳng lẽ không tuân lệnh của bản cừ soái, đã tự ý xuất binh rồi sao.

Hắn nổi giận đùng đùng: Dẫn người vào đây.

Ta phải chất vấn cho ra lẽ.

Không lâu sau, một người toàn thân đầy vết máu bị dìu vào.

Sở dĩ phải dìu là vì người này trông rõ ràng đã kiệt sức.

Vu Độc trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Hắn đứng dậy quát hỏi: Có chuyện gì.

Tín sứ thở hổn hển mấy hơi, mới nói: Cừ soái, đại sự không hay rồi.

Vu phó cừ soái đã tử trận.

Huyện Kháng Phụ bị bao vây.

Sắc mặt Vu Độc bất giác tái đi.

Hắn nhìn người kia nói: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ ràng.

Tín sứ dừng lại một chút, rồi tiếp tục: Cừ soái, Duyện Châu mục Lưu Hầu đột nhiên xuất hiện ở nơi cách huyện Kháng Phụ mười dặm, phục kích đội quân tăng viện của Vu Đốn phó cừ soái, khiến Vu Đốn phó cừ soái tử trận, ba vạn binh mã tổn thất gần hết.

Tư Mã cừ soái đến tăng viện, lại bị Thái thú quận Trần Lưu và Thái thú quận Tế Âm hai mặt giáp công, dẫn đến đại bại.

May mà Tư Mã cừ soái đại phát thần uy, một lần đột phá vòng vây.

Nhưng sau trận chiến đó, binh lực huyện Kháng Phụ tổn thất nặng nề, bị Duyện Châu mục Lưu Húc cùng Thái thú quận Trần Lưu, Thái thú quận Tế Âm vây chặt.

Hiện tại huyện Kháng Phụ có thể bị công phá bất cứ lúc nào, xin cừ soái đến cứu viện.

Sắc mặt Vu Độc hoàn toàn thay đổi.

Không ngờ, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, huyện Kháng Phụ lại xảy ra biến cố như vậy.

Càng khiến hắn không thể chấp nhận được là đệ đệ của hắn, Vu Đốn, đã chết.

Vu Đốn là đệ đệ ruột của hắn.

Bấy lâu nay, hai huynh đệ nương tựa vào nhau mà sống.

Không ngờ, đệ đệ lại chết thảm như vậy.

Không được.

Ta nhất định phải báo thù.

Duyện Châu mục Lưu Húc.

Ta muốn ngươi đến được, về không được.

Huyện Kháng Phụ là một bức bình phong của Nhậm Thành.

Nếu huyện Kháng Phụ mất, Nhậm Thành sẽ phải trực tiếp đối mặt với mũi nhọn của Lưu Húc.

Như vậy, Nhậm Thành sẽ không còn vùng đệm nữa.

Nhưng hiện tại, phái bao nhiêu binh lực đi tăng viện lại là một vấn đề.

Khoan đã.

Vu Độc khẽ nhíu mày, rồi đứng bật dậy.

Hắn vỗ mạnh tay xuống bàn, nói: To gan.

Dám lừa gạt bản cừ soái.

Giả mạo tín sứ, miệng thì nói là thuộc hạ quân Khăn Vàng của ta, nhưng thực chất là người của Lưu Húc, đúng không.

Lần này đến đây, chẳng phải là để ta phái viện binh ra, rồi các

ngươi sẽ tiêu diệt từng cánh quân một sao, đúng hay không.

Tín sứ kinh hãi.

Chết tiệt, bị phát hiện rồi sao.

Không đúng.

Tim hắn đập thịch một cái.

Hắn đang lừa ta.

Ngay lập tức, hắn giận dữ quát: Cừ soái, nếu không xuất binh thì thôi.

Cớ sao lại nói ta không phải người của quân Khăn Vàng.

Ta đã theo dưới trướng Tư Mã cừ soái nhiều năm, chinh chiến khắp nơi, không có công lao cũng có khổ lao.

Vu Độc cười lạnh: Ta hỏi ngươi, huyện Kháng Phụ bị vây, vậy, ngươi làm sao thoát ra được.

Hắn nhướng mày, Chẳng lẽ, ngươi biết bay trên trời độn dưới đất sao.

Tín sứ sắc mặt hơi biến đổi.

Cuối cùng hắn đã hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Hắn cố gắng giữ bình tĩnh, trong lòng suy nghĩ đối sách.

Ngay sau đó, trong lòng hắn nảy ra một ý.

Hắn bèn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Ngươi cười cái gì.

Giọng nói của Vu Độc trở nên lạnh như băng.

Tay hắn đã đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Nếu không có lời giải thích hợp lý, hắn sẽ rút kiếm giết người.

Nhưng chỉ nghe tín sứ dõng dạc nói: Ta cười, Vu phó soái bị người ta bao vây trùng trùng, nhưng thà chết không hàng.

Ta cười, Tư Mã cừ soái đại phát thần uy, dù thân bị trọng thương vẫn vung song chùy, liều mình đột phá vòng vây.

Ta cười, Tư Mã cừ soái vì để đưa ta ra ngoài, mang theo thương tích, lại xông pha trận mạc.

Ta cười, ta thúc ngựa phi nhanh, chiến mã mệt chết ngay bên ngoài, ta đã dùng đôi chân của mình chạy đến Nhậm Thành.

Vẻ mặt hắn chuyển thành nụ cười khổ: Thế mà kết quả nhận được, lại là sự nghi ngờ của cừ soái.

Hắn nhìn về phía Vu Độc, hai mắt trợn trừng: Cừ soái rốt cuộc đang nghi ngờ điều gì.

Nghi ngờ ta, quá liều mạng sao.

Lời này vừa nói ra, Vu Độc cũng không khỏi động lòng.

Hắn lớn tiếng quát: Nếu những gì ngươi nói là thật, lần này ta sẽ thăng ngươi làm tiểu cừ soái.

Nhưng nếu nói dối lừa gạt, ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh.

Nói đoạn, tay phải Vu Độc đột ngột giơ lên.

Trong tiếng keng vang lên, thanh trường kiếm bên hông đã hơi ra khỏi vỏ.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trên thân kiếm.

Tín sứ cúi người thật sâu trước Vu Độc nói: Việc này cũng đơn giản.

Cừ soái có thể cho ta theo bên cạnh ngài.

Nếu lời ta nói không thật, cừ soái có thể trực tiếp chém ta một kiếm.

Vu Độc nhìn sâu vào tín sứ trước mặt, rồi mới hỏi: Ta hỏi ngươi, lần này bộ hạ của Trần Húc tổng cộng có bao nhiêu binh mã.

Tín sứ cúi người nói: Cừ soái, lần này, binh mã của Duyện Châu mục cùng với quận Trần Lưu, quận Tế Âm cộng lại có khoảng hai vạn người.

Hai vạn người.

Vu Độc gật đầu, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng.

Hắn quát lớn: Người đâu.

Truyền quân lệnh của bản cừ soái, lập tức tập kết toàn bộ binh mã, ta muốn tự mình dẫn binh xuất chinh.

Báo thù cho đệ đệ ta.

Ngay sau đó, hắn sờ vào hông, một tấm lệnh bài xuất hiện trong tay.

Hắn quát khẽ: Truyền quân lệnh của ta, lệnh cho Giang Cung ở huyện Phàn điểm đủ binh mã, tức khắc tiến quân đến huyện Kháng Phụ.

Nói đoạn, hắn đưa lệnh bài trong tay cho thân vệ.

Vâng.

Thân vệ cung kính cầm lệnh bài, lui ra ngoài.

Vu Độc nhìn về phía tín sứ nói: Ta thấy ngươi ăn nói không tầm thường, không biết họ tên là gì, hiện đang giữ chức vụ gì.

Tín sứ chắp tay với Vu Độc nói: Cừ soái, ta tên Lục Nhân, ở bên cạnh Tư Mã cừ soái, giữ chức thân tùy.

Tốt.

Vu Độc vỗ vỗ vai tín sứ, gật đầu nói: Lục Nhân, sau ngày hôm nay, ngươi cứ theo bên cạnh ta đi.

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Lục Nhân thở phào một hơi dài.

Vừa rồi, thật quá kích thích.

Nếu không phải chúa công tự mình chỉ dạy, hắn vạn lần không dám to gan như vậy.

E rằng đã sớm lộ ra sơ hở.

Đúng lúc này, một tiếng nói khẽ vang lên.

Lục Nhân, sao còn không mau theo ta.

Giọng nói đó, chính là của Vu Độc.

Lục Nhân không dám chậm trễ, vội vàng đi theo.

Một canh giờ sau, Vu Độc đích thân suất lĩnh mười lăm vạn đại quân, hùng hổ kéo về phía huyện thành Kháng Phụ.

Ngày thứ hai, huyện Phàn cũng dốc toàn bộ năm vạn binh mã trong thành, tiến về huyện Kháng Phụ để bao vây.

Bên trong huyện thành Kháng Phụ.

Một thân vệ vội vã chạy vào trong phủ châu mục, cúi người hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, Mãn Tư mã gửi tới tình báo khẩn cấp.

Lưu Húc gật đầu: Trình lên.

Vâng.

Thân vệ nói đoạn, đưa tình báo trong tay lên.

Lưu Húc mở ra xem, không khỏi khẽ nhíu mày.

Quách Gia hỏi: Chúa công, có phải Nhậm Thành đã xuất binh rồi không.

Không sai.

Lưu Húc đưa tình báo trong tay ra, rồi nói: Vu Độc cũng quả quyết thật.

Đã không xuất binh thì thôi, một khi đã xuất binh là dốc toàn bộ lực lượng.

Không chỉ Nhậm Thành dốc toàn bộ, mà cả huyện Phàn cũng vậy.

Vu Độc quả thật quyết đoán.

Trần Cung không khỏi tán thưởng một tiếng.

Ngay sau đó khẽ cười: Nhưng như vậy, lại đúng ý của chúng ta.

Hiện giờ trong thành Nhậm Thành và huyện Phàn đều trống rỗng, ta có thể nhân cơ hội này, tương kế tựu kế, chiếm luôn cả Nhậm Thành và huyện Phàn vào tay.

Không sai.

Lưu Húc cười lớn.

Ngay sau đó, hắn gọi thân vệ vào, dặn dò: Sai hai người, lập tức đến chỗ Mãn Bá Ninh.

Lệnh cho Mãn Bá Ninh theo kế hoạch ta đã định trước, dẫn binh mã dưới trướng, tức khắc tiến đến Nhậm Thành, chiếm lấy Nhậm Thành.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh, cưỡi ngựa phi nhanh đi.

Lưu Húc đứng dậy, nhìn về phía Vu Cấm ở dưới: Văn Tắc, hiện giờ ta có bao nhiêu binh lực.

Chúa công.

Vu Cấm chắp tay hành lễ, Trong số hai vạn tù binh giặc Khăn Vàng lần trước, ta đã tuyển chọn ra được bốn ngàn người.

Như vậy, cộng thêm binh mã dưới trướng Trương Mạc và Ngô Tư, chúng ta có tổng cộng hai vạn năm ngàn người.

Trừ đi ba ngàn người Bá Ninh đã mang đi, hiện tại chúng ta còn hai vạn hai ngàn người.

Từ Hoảng nghe vậy cười khổ: Hai vạn hai ngàn người, đối phó với hai mươi vạn người, binh lực chênh lệch có chút lớn a.

Trần Cung cười nói: Công Minh, ngươi xem mấy trận chiến của chúng ta với giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, có trận nào mà binh lực không chênh lệch không.

Từ Hoảng nhíu mày suy nghĩ, rồi gãi đầu: Hình như đúng là vậy.

Lưu Húc cười nhạt: Tuy trước đó đã có dự liệu, nhưng không ngờ Vu Độc lại quả quyết đến vậy.

Không chút do dự đã điều động toàn bộ binh lực trong Nhậm Thành và huyện Phàn.

Ngay sau đó, hắn thở dài một hơi: Chỉ tiếc là, số phận của Vu Độc đã được định sẵn rồi.

Chẳng mấy chốc, hắn sẽ phát hiện ra, tất cả những gì hắn làm chẳng qua chỉ là công dã tràng mà thôi.

Quách Gia và Trần Cung nhìn nhau, rồi cùng mỉm cười.

Chương 46

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mấy người dưới trướng, rồi quát khẽ: Công Minh.

Từ Hoảng lập tức ra khỏi hàng, chắp tay với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Công Minh, ta lệnh cho ngươi sáng sớm ngày mai, dẫn hai ngàn binh mã tiến đến huyện Phàn.

Nhân lúc binh lực huyện Phàn đang trống rỗng, nhất định phải chiếm được huyện Phàn.

Từ Hoảng gật đầu cúi người: Vâng.

Lưu Húc nhìn tất cả mọi người có mặt, nói: Các vị, lần này, chức tiên phong là nhiệm vụ tối quan trọng Lời hắn chưa dứt, Điển Vi đã bước lên hai bước, chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, chức tiên phong, nhất định phải giao cho ta.

Giọng hắn cực lớn, chấn đến tai người khác ong ong.

Lưu Húc gật đầu: Như vậy rất tốt.

Bản Hầu chính là có ý này.

Điển Vi vỗ ngực nói: Chúa công, lần này, ta nhất định sẽ mang đầu của Vu Độc về cho ngài.

Lưu Húc xua tay, cười nói: Điển Vi, lần này trách nhiệm của tiên phong không phải giết địch, mà là dụ địch.

Dụ địch.

Điển Vi ngẩn ra, Chúa công, lời này có ý gì.

Lưu Húc cười nhạt: Nhiệm vụ tiên phong lần này chính là giả thua, dẫn dụ binh mã của Vu Độc vào Lạc Nham Cốc.

A.

Điển Vi lộ vẻ khó xử, Chúa công, xem ra như vậy, ta hình như không hợp lắm.

Khóe miệng Lưu Húc cong lên một nụ cười: Không đâu.

Điển Vi dũng mãnh phi thường, theo bản Hầu thấy, chức tiên phong là hợp nhất.

Đầu Điển Vi lắc như trống bỏi.

Dụ địch vào sâu.

Hắn cảm thấy mình không hợp.

Không được đánh cho ra hồn mà phải cố ý thua cho đối thủ.

Điều này, khiến hắn không chịu nổi.

Điển Vi đảo mắt một vòng, níu lấy tay Từ Hoảng: Chúa công, ta thấy chức tiên phong lần này, Văn Tắc là hợp nhất.

Quách Gia và Trần Cung nhìn nhau, đều cười.

Lưu Húc lắc đầu: Điển Vi, trọng trách dụ địch lần này, nhất định phải rơi vào tay ngươi.

Lời này vừa nói ra, Điển Vi không khỏi ngẩn người.

Chỉ nghe Lưu Húc nói nhàn nhạt: Ta hỏi ngươi, Điển Vi, lần trước tên Vu Đốn dẫn viện binh đến có phải do ngươi giết không.

Không sai.

Nhưng, chuyện đó thì có liên quan gì đến nhiệm vụ dụ địch lần này.

Vẻ mặt Điển Vi lộ ra vẻ khó hiểu.

Trong đó quan hệ lớn lắm Ánh mắt Lưu Húc nhìn thẳng vào Điển Vi, Thực ra, cừ soái Nhậm Thành Vu Độc, chính là đại huynh của tên

Vu Đốn ngươi giết lần trước.

Ngươi nói xem, Vu Độc nhìn thấy kẻ thù đã giết đệ đệ ruột của mình, có tức giận đặc biệt không.

Như vậy, nhiệm vụ dẫn dụ địch mới có thể làm ít công to.

Điển Vi lộ vẻ mặt rối rắm: Chúa công, thật sao.

Lưu Húc gật đầu: Lời của Bản Hầu, tự nhiên không phải hư ngôn.

Điển Vi mặt mày khổ sở, bất lực nói: Vậy vậy chức tiên phong, ta nhận vậy.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra mấy phần ý cười, chỉ vào vị trí Lạc Nham Cốc trên bản đồ.

Hắn mới nói: Thực ra, nhiệm vụ dụ địch cũng khá đơn giản.

Chỉ cần giả thua, dẫn đội quân tiên phong của Vu Độc vào một nơi gọi là Lạc Nham Cốc.

Điển Vi cười khổ: Thuộc hạ hiểu rồi.

Lưu Húc vỗ vai Điển Vi: Rất tốt.

Vậy làm phiền Điển Vi.

Kế hoạch hỏa thiêu Lạc Nham Cốc của ta thành hay bại, mấu chốt lớn nhất, chính là ở trên người ngươi.

Vâng.

Thuộc hạ nhất định không phụ sự kỳ vọng của chúa công.

Điển Vi dõng dạc nói.

Lưu Húc gật đầu, ngay sau đó nhìn xuống phía dưới: Văn Tắc.

Vu Cấm lập tức ra khỏi hàng: Chúa công.

Văn Tắc, lần này ngươi dẫn sáu ngàn người, mai phục ở đây.

Lưu Húc chỉ vào một nơi cách phía tây Lạc Nham Cốc năm dặm.

Đợi đến lúc Lạc Nham Cốc bốc cháy, giặc Khăn Vàng Thanh Châu bên ngoài Lạc Nham Cốc trong lúc hoảng loạn, nhất định sẽ quay về đường cũ.

Lúc đó ngươi hãy thừa loạn xông ra, đại phá giặc Khăn Vàng.

Vu Cấm hai mắt sáng lên: Vâng.

Thuộc hạ hiểu rồi.

Lưu Húc nhìn Trương Mạc: Trương Thái thú, phiền ngài mai phục ở phía bên kia.

Đến lúc Lạc Nham Cốc bốc cháy, liền cùng Văn Tắc xông ra.

Trương Mạc liếc nhìn Vu Cấm một cái, rồi gật đầu.

Lưu Húc nhìn Ngô Tư: Ngô Thái thú.

Ngô Tư tiến lên một bước: Lưu Châu mục.

Lần này, ngươi phụ trách cùng Điển Vi dụ địch, chặn đứng đường tiến của Vu Độc.

Khiến Vu Độc không thể đột phá xông ra khỏi Lạc Nham Cốc.

Hoàn toàn vây chết hắn trong Lạc Nham Cốc.

Lưu Húc cười nhạt nói.

Ngô Tư do dự: Lưu Châu mục, chỉ e có chút khó khăn.

Một khi Vu Độc biết trúng kế, nhất định sẽ phản công dữ dội.

Thuộc hạ chỉ có ba ngàn người, Điển Vi tướng quân cũng không đến một ngàn người, tổng cộng chưa đến bốn ngàn.

Vu Độc người đông thế mạnh, lúc đó, chỉ e với binh lực của ta, căn bản không thể giữ được cửa cốc.

Việc này ta tự có diệu kế.

Lưu Húc không chút hoang mang, Ngươi có biết, tại sao ta lại chọn địa điểm là Lạc Nham Cốc không.

Ngô Tư và Điển Vi đều ngẩn ra, rồi cùng lắc đầu.

Trần Cung dõng dạc giải thích: Thực ra, điểm này phải bắt đầu từ tên của Lạc Nham Cốc.

Lạc Nham Cốc sở dĩ gọi là Lạc Nham Cốc, nguyên nhân là vì ở cửa cốc thường xuyên có đá rơi xuống.

Như vậy, cửa cốc khá hẹp.

Tối đa chỉ có thể cho ba bốn người cùng lúc đi qua.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Ngô Tư khẽ sáng lên.

Hắn dường như đã hiểu ra.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tư lắc đầu: Ba bốn người cùng lúc đi qua, uy hiếp quả thực nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng nếu Vu Độc liều mạng phản kích, chỉ e tổn thất của ta cũng không nhỏ.

Khóe miệng Lưu Húc thoáng hiện một nụ cười: Ta có diệu pháp.

Đến lúc đó, cứ theo cách của ta dùng đá lớn chặn cửa cốc, thì đại sự thành rồi.

Ánh mắt Ngô Tư sáng rực.

Hắn cười lớn: Nếu vậy, ta không còn dị nghị gì nữa.

Điển Vi càng không cần nói, sớm đã vỗ ngực hứa hẹn.

Lưu Húc lúc này mới phất tay: Phụng Hiếu, Công Đài, hai người theo ta, lên phía trên Lạc Nham Cốc.

Đến lúc đó, ta sẽ phụ trách phóng hỏa thiêu cốc.

Để cho Vu Độc đến được, về không được.

Quách Gia vỗ tay cười lớn: Hay.

Kế của chúa công thật hay.

Trần Cung cũng gật đầu tán thưởng: Như vậy, chỉ e đám giặc Khăn Vàng dưới trướng Vu Độc, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Lưu Húc lại khẽ nhíu mày.

Thực ra, hắn đang thiếu một viên võ tướng.

Một viên tướng có thể một mình đảm đương một mặt, chặn đứng tướng lĩnh giặc Khăn Vàng Thanh Châu từ huyện Phàn đến.

Nhưng, hiện tại, các tướng lĩnh dưới trướng hắn đều đã được phái đi rồi.

Lưu Húc liếc nhìn Từ Thịnh sau lưng.

Hiện tại Từ Thịnh còn quá trẻ, lại chưa được rèn luyện, không thể tự mình lĩnh binh.

Trong lòng không khỏi thầm kêu đáng tiếc.

Nếu Thái Sử Từ ở đây, vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng.

Hắn khẽ thở dài một hơi.

Hay là, tự mình đi một chuyến vậy.

Đột nhiên, một thân vệ vội vã chạy vào.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, Vương Quảng Tòng sự dẫn theo một người, ở ngoài phủ cầu kiến.

Vương Quảng về rồi.

Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Chuyến đi này của Vương Quảng, là đi mời Thái Sử Từ.

Chẳng lẽ, đã mời được Thái Sử Từ về.

Ngay lập tức, hắn lớn tiếng nói: Mời Quân Phụ vào đi.

Vương Quảng từ ngoài đi vào, bên cạnh có một người.

Người đó cao tám thước, tướng mạo khá bất phàm, tay cầm một cây thiết thương, sau lưng đeo một cây cung dài.

Chỉ đứng đó thôi, đã có một khí chất anh dũng lẫm liệt.

Vương Quảng chắp tay hành lễ: Chúa công, mạt tướng không làm nhục mệnh lệnh của chúa công, đã đưa Thái Sử Từ đến.

Thái Sử Từ cũng tiến lên một bước, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Tại hạ là Thái Sử Từ người Đông Lai, ra mắt Lưu Hầu.

Lưu Húc đứng dậy, đánh giá Thái Sử Từ từ trên xuống dưới: Đã lâu nghe danh Thái Sử Tử Nghĩa, hôm nay được gặp, quả nhiên anh vũ bất phàm.

Hạnh ngộ.

Thái Sử Từ không khỏi động lòng: Lưu Hầu khách khí rồi.

Ta Thái Sử Từ chẳng qua chỉ là một người chốn quê mùa, làm sao đáng được Lưu Hầu khen ngợi như vậy.

Xứng đáng.

Lưu Húc bước lên trước, một tay nắm lấy cánh tay Thái Sử Từ.

Hắn kéo Thái Sử Từ đến trước mặt mọi người, nói: Các vị, đây, chính là Thái Sử Từ người Đông Lai mà ta đã từng nói với các ngươi.

Trần Cung đã đứng dậy, chắp tay với Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, cuối cùng cũng đến rồi.

Chúa công nhắc đến ngươi không ít đâu.

Vu Cấm cũng cười gật đầu: Không sai.

Hiện tại chúng ta và giặc Khăn Vàng sắp có đại chiến, Tử Nghĩa huynh đến thật đúng lúc.

Điển Vi bước lớn tới, một tay nắm lấy cánh tay Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, mau lên.

Đi với ta.

Thái Sử Từ ngơ ngác nhìn Điển Vi.

Chỉ nghe Điển Vi cười lớn: Ta tên Điển Vi.

Nghe chúa công nói, thương pháp của Tử Nghĩa lợi hại.

Tiễn pháp càng bất phàm.

Ta Điển Vi thích nhất là so tài với người khác.

Đi nào, chúng ta ra ngoài so tài.

Lời này vừa nói ra, Thái Sử Từ cũng không khỏi hứng thú.

Từ khi tu tập võ nghệ đến nay, hắn chưa từng gặp đối thủ.

Hiện tại, nhìn cơ bắp trên người Điển Vi, nhất định là một cao thủ.

Cái gọi là văn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị.

Thái Sử Từ tự nhiên cũng hy vọng được so tài một trận với cường giả.

Ngay lập tức, hắn gật đầu: Được.

Nếu vậy, Thái Sử Từ ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Mọi người cũng hứng thú.

Bao gồm cả Lưu Húc.

Tuy võ nghệ của Thái Sử Từ không tầm thường, nhưng rốt cuộc

không tầm thường đến mức nào, thì chưa ai từng chứng kiến.

Mọi người đến một võ trường.

Điển Vi và Thái Sử Từ, đứng đối diện nhau.

Từ Hoảng vì ý tốt, cao giọng nhắc nhở: Tử Nghĩa huynh, đừng chủ quan nhé.

Theo ta thấy, thực lực bộ chiến của Điển huynh, chỉ e trong toàn bộ Đại Hán, cũng nằm trong top ba.

Lưu Húc cười nhạt, nhưng không nói gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngoài hắn ra, thực lực bộ chiến của Điển Vi, trong toàn bộ thời Hán mạt đều thuộc hàng đầu.

Thiết kích trong tay Điển Vi đột ngột xoay một vòng, quát lớn: Tử Nghĩa, cẩn thận.

Nói đoạn, chân hắn dẫm mạnh xuống đất, cả người xông về phía Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ không hề sợ hãi.

Thiết thương trong tay cũng đột ngột rung lên.

Vút.

Một bóng thương theo đó xuất hiện.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có bản lĩnh hay không.

Sắc mặt Từ Hoảng không khỏi nghiêm lại.

Giữa lúc Thái Sử Từ vừa rung tay, hắn rõ ràng cảm nhận được, thực lực của Thái Sử Từ trước mặt rõ ràng cao hơn hắn.

Ngay lập tức, hắn càng thêm mong đợi trận so tài trước mắt.

Tốc độ của Điển Vi cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở, đã đến trước mặt Thái Sử Từ.

Cặp thiết kích trong tay, đột ngột bổ xuống Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ không hoảng không vội, thân hình lùi về sau một bước, rồi thiết thương trong tay đột ngột rung lên.

Keng.

Một tiếng vang lớn vang lên.

Thiết thương và hai cây thiết kích va vào nhau.

Thái Sử Từ trong lòng chấn động.

Điển Vi, sức lực thật lớn.

Sức của bản thân hắn cực lớn, điểm này, từ cây thương nặng sáu mươi cân trong tay, có thể thấy rõ.

Nhưng hiện tại, khi thiết thương chặn đòn vừa rồi của Điển Vi, hắn lại cảm thấy hơi vất vả.

Điều này, hắn chưa từng gặp phải.

Trong lòng hắn chợt hiểu ra.

Không thể đấu sức với Điển Vi.

Ngay lập tức, Thái Sử Từ bắt đầu di chuyển trong võ trường.

Keng Tiếng trường thương và thiết kích va chạm, không ngừng vang lên.

Cuộc giao chiến của hai người, cũng đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Hai người ngươi tới ta lui, đánh thật náo nhiệt.

Trên mặt đất, thỉnh thoảng có cát đá bay lên.

Những người có mặt, ai nấy đều nhìn nhau.

Chương 47

Nghe Lưu Húc nói Thái Sử Từ mạnh.

Nhưng thực sự không ngờ, Thái Sử Từ lại mạnh đến mức này.

Lại có thể cầm cự được với Điển Vi.

Những ngày này, thực lực của Điển Vi, mọi người đã sớm công nhận.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Điển Vi là người mạnh nhất trong đám họ.

Ngay cả người có võ lực mạnh nhất trong số họ là Từ Hoảng, cũng chỉ có thể chống đỡ dưới song kích của Điển Vi được ba năm mươi hiệp.

Nhưng hiện tại, Thái Sử Từ đã đánh đủ một canh giờ rồi.

Từ Hoảng thầm tắc lưỡi: Không ngờ, Tử Nghĩa huynh lại có thể cầm cự với Điển huynh lâu như vậy.

Ta cũng không ngờ.

Vu Cấm lộ vẻ kinh ngạc, Sau khi xem trận chiến giữa Điển Vi và Thái Sử Từ, ta mới hiểu lời của chúa công không hề sai.

Đó là tự nhiên.

Trần Cung vuốt râu, Khả năng nhìn người của chúa công, ta từ trước đến nay đều vô cùng khâm phục.

Nói đoạn, hắn nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia cười khổ một tiếng.

Mình, chẳng phải là bị Lưu Húc giữ lại đó sao.

Nếu không phải Lưu Húc có con mắt tinh đời, chỉ e hắn đi một vòng trong thành Xương Ấp, đã quay về Dĩnh Xuyên rồi.

Cuộc chiến giữa Điển Vi và Thái Sử Từ, kéo dài suốt hai canh giờ.

Thái Sử Từ sau khi đỡ một đòn của Điển Vi, mượn lực từ cú va chạm, tung người nhảy ra khỏi vòng chiến.

Hô hấp của hắn có chút gấp gáp.

Hắn thu trường thương trong tay lại, rồi chắp tay với Điển Vi: Thực lực của Điển huynh cao tuyệt, ta Thái Sử Từ không bằng.

Điển Vi cũng thu lại thiết kích trong tay, cười lớn: Thoải mái.

Thật sự thoải mái.

Trận này đánh thật thoải mái.

Hắn đến bên cạnh Thái Sử Từ, nhỏ giọng nói: Tử Nghĩa, có muốn cùng ta, liên thủ đấu với chúa công một trận không.

A.

Thái Sử Từ lộ vẻ không thể tin được, Một mình Điển huynh, đánh không lại chúa công sao.

Điển Vi lộ vẻ cười khổ: Đừng nhắc nữa.

Chúa công a, là một con quái vật.

Ngươi xem sức lực của ta thế nào, không nhỏ chứ.

Sắc mặt Thái Sử Từ nghiêm lại: Sức lực của Điển huynh, thực sự là hiếm thấy trong đời ta.

Trước khi gặp Điển huynh, ta cứ tưởng sức lực của mình đã khá bất phàm.

Nhưng vừa rồi giao thủ với Điển huynh một phen, ta mới hiểu, sức lực của ta trước mặt Điển huynh, thực sự chênh lệch quá xa.

Điển Vi khoác vai Thái Sử Từ: Tử Nghĩa à, nói thế này nhé, nếu chỉ thuần túy so sức mạnh, sức của ta trước mặt chúa công, một chiêu cũng không đỡ nổi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thái Sử Từ thay đổi.

Hắn không dám tin nhìn Điển Vi, hỏi: Lời này của Điển huynh là thật chứ.

Điển Vi cười khổ: Tử Nghĩa à.

Nói thế này nhé, ta và chúa công đã đánh hơn chục lần, chưa từng thắng.

Thái Sử Từ hai mắt trợn tròn, quay đầu, đánh giá Lưu Húc.

Chỉ thấy Lưu Húc trông khá tuấn tú, dáng người cũng khá cao ráo.

Nhưng cơ bắp trên người, lại không hề rõ ràng.

Hắn lại đánh giá Điển Vi một phen từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy Điển Vi thân hình vạm vỡ, cơ bắp trên người, trên tay, đều nổi lên cuồn cuộn.

Trong mắt hắn, tràn đầy vẻ khó hiểu.

Thân hình của hai người, căn bản không thể so sánh.

Điển Vi thở dài một hơi.

Hắn biết sẽ như vậy.

Hắn cười khổ nói: Tử Nghĩa à, ngươi thử đi nhấc cây trường thương của chúa công, sẽ biết thôi.

Thái Sử Từ trong lòng thắc mắc.

Trường thương.

Trường thương có thể có huyền cơ gì.

Chẳng lẽ, cây trường thương của chúa công là làm bằng tinh thiết.

Điều này cũng bình thường.

Cây trường thương trong tay hắn, cũng là làm bằng tinh thiết, nặng sáu mươi cân.

Là cây trường thương nặng nhất hắn từng thấy.

Dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Thái Sử Từ vẫn quay đầu nhìn Lưu Húc.

Hắn chắp tay với Lưu Húc: Lưu Hầu, không biết có thể cho ta xem trường thương của ngài không.

Lưu Húc cười nhạt gật đầu.

Hắn liền tiện tay nhấc cây Hình Thiên Thương đặt bên cạnh lên.

Hắn múa một đường thương hoa, rồi mới đặt ngang Hình Thiên Thương trước ngực.

Thái Sử Từ không do dự.

Hắn bước lên trước, đưa tay phải ra, định nhận lấy Hình Thiên Thương từ tay Lưu Húc.

Lưu Húc thấy Thái Sử Từ dùng một tay, liền nhắc nhở: Tử Nghĩa, cây thương này của ta tên là Hình Thiên Thương, trọng lượng của nó không tầm thường đâu.

Không tầm thường.

Thái Sử Từ hơi ngẩn ra.

Hắn từ nhỏ đã luyện thương pháp, nên rất hiểu về trường thương.

Cũng vì vậy, hắn biết, trọng lượng của một cây trường thương bình thường cũng chỉ vài cân.

Cho dù làm bằng tinh thiết, nhiều nhất cũng chỉ như cây thiết

thương của hắn.

Ngay lập tức, hắn gật đầu: Đa tạ Lưu Hầu nhắc nhở.

Rồi, hắn đưa tay trái ra, hai tay cùng nắm lấy trường thương của Lưu Húc.

Sau đó hai tay dùng sức, nhận lấy trường thương.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắn ngây ra.

Hắn phát hiện, mình dùng sức như vậy, mà lại không nhấc nổi cây trường thương.

Điều này, sao có thể.

Thái Sử Từ lộ vẻ mặt không thể tin được.

Ngay sau đó, hai tay hắn đột ngột dùng sức.

Lần này, cuối cùng cũng nhấc được cây Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc lên.

Nhưng, rất nhanh, hô hấp của hắn bắt đầu nặng nề.

Cây thương, thực sự quá nặng.

So với tạ đá dùng để luyện sức, còn nặng hơn không ít.

Bịch.

Cây Hình Thiên Thương trong tay hắn, nặng nề nện xuống đất.

Trên mặt đất, đá vụn bay tung tóe.

Thái Sử Từ thở hổn hển mấy hơi, mới kinh ngạc thốt lên: Chúa công, trường thương này cũng quá nặng rồi.

Sợ rằng phải hơn một ngàn cân chứ.

Lưu Húc gật đầu, nhàn nhạt nói: Không sai.

Cây Hình Thiên Thương này của Bản Hầu, nặng đến một nghìn

sáu trăm cân.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều kinh hô.

Một nghìn sáu trăm cân.

Cũng quá khoa trương rồi.

Vu Cấm và Từ Hoảng, cũng nhìn nhau.

Tuy biết trường thương trong tay Lưu Húc nặng, nhưng không ngờ, trường thương lại nặng đến mức này.

Vẻ mặt Thái Sử Từ tràn đầy kinh ngạc.

Trường thương nặng một nghìn sáu trăm cân.

Lưu Húc lại có thể sử dụng một cách tự nhiên như vậy.

Sức mạnh của hắn, ít nhất cũng phải có mấy ngàn cân chứ.

Cũng quá kinh khủng rồi.

Chỉ e Hạng Vũ thời xưa có thể nhấc đỉnh, cũng không thể nào sánh được với Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn cây Hình Thiên Thương của Lưu Húc, rồi lại nhìn cây trường thương của mình, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Hắn là người thẳng thắn, liền hỏi: Lưu Hầu, thiết thương của ta dài một trượng ba thước, ta thấy Hình Thiên Thương của ngài cũng chỉ dài một trượng ba thước chín tấc.

Tuy Hình Thiên Thương của ngài có hơi thô hơn thiết thương của ta, nhưng trọng lượng, cũng không đến mức chênh lệch như vậy.

Lưu Húc cười giải thích: Trường thương của Tử Nghĩa hẳn là do tinh thiết rèn thành, nhưng Hình Thiên Thương của Bản Hầu không phải làm từ tinh thiết thông thường.

Nghe Âu đại sư nói, cây Hình Thiên Thương này của Bản Hầu, là

dùng thiên ngoại vẫn thiết chế thành.

Chắc là do mật độ của thiên ngoại vẫn thiết đặc biệt lớn.

Thái Sử Từ gãi đầu.

Câu cuối cùng của Lưu Húc, hắn không hiểu.

Mật độ là gì.

Nhưng điều này, cũng không ảnh hưởng đến việc hắn hiểu ý của Lưu Húc.

Chắc là do loại thiên ngoại vẫn thiết đó.

Hắn tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, rồi lại hai tay phát lực, nhấc Hình Thiên Thương từ trên đất lên.

Mặt hắn đỏ bừng, cuối cùng cũng nhấc được Hình Thiên Thương lên trước ngực.

Lưu Húc đưa tay phải ra, một tay đã nhận lấy Hình Thiên Thương.

Ngay sau đó, tay phải hắn khẽ rung.

Mũi thương rung lên, một đóa thương hoa xuất hiện trước mặt hắn.

Đồng tử của Thái Sử Từ đột ngột co lại.

Vẻ mặt hắn lộ ra vẻ chấn động.

Sức mạnh của Lưu Húc, cũng quá kinh khủng rồi.

Trường thương nặng như vậy, lại có thể tiện tay múa ra thương hoa.

Sức mạnh đó, sợ rằng phải có vạn cân.

Nếu vậy, chỉ e lời của Điển Vi, là sự thật.

Dù động tác của Lưu Húc, và trước đó giống hệt nhau.

Nhưng lúc này, cảm nhận của tất cả mọi người có mặt hoàn toàn khác.

Lúc này, họ mới thực sự cảm nhận được sự kinh khủng của Lưu Húc.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc thu hết vẻ mặt của mọi người vào mắt.

Biểu cảm trên mặt hắn, vẫn như cũ, vẻ mặt điềm nhiên.

Trong lòng hắn thầm nghĩ.

May quá.

May mà không nói cho các ngươi sự thật là mình có hai mươi sáu vạn cân vô thượng cự lực.

Nếu không, dọa các ngươi chết khiếp, cũng không hay.

Lưu Húc nhìn về phía Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ trong toàn bộ thời Hán mạt, nếu luận về võ lực, có thể xếp vào top mười.

Nhân vật như vậy, nếu không thể giữ lại, thì thật quá đáng tiếc.

Ngay lập tức, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Thái Sử Từ, dõng dạc nói: Tử Nghĩa, lần này mời ngươi đến, là vì chuyện giặc Khăn Vàng.

Từ mấy tháng trước, giặc Khăn Vàng Thanh Châu đã tàn phá Duyện Châu của ta.

Hiện tại Bản Hầu quyết ý bình định giặc Khăn Vàng, đã lâu nghe Tử Nghĩa là đồng hương của ta, lại là người trung dũng, là tướng tài khó có được.

Trong mắt hắn đầy vẻ khẩn thiết, nói: Bản Hầu là tông thân của nhà Hán, theo vai vế còn là hoàng huynh của thiên tử.

Hiện tại tạm giữ chức Duyện Châu mục, nếu không thể khu trục giặc Khăn Vàng, chấn hưng nhà Hán, thì ta thật hổ thẹn là tông thân của nhà Hán.

Chỉ là thế giặc lớn mạnh, thế lực của Bản Hầu có nhiều chỗ không bằng.

Cũng vì vậy, Bản Hầu mời Tử Nghĩa trợ giúp Bản Hầu một tay.

Nói đoạn, hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Chương 48

Thái Sử Từ đã sớm bị thực lực của Lưu Húc chinh phục.

Lúc này nghe Lưu Húc xem trọng mình như vậy, không khỏi vô cùng cảm động.

Hắn chắp tay cúi người với Lưu Húc: Được Lưu Hầu xem trọng, Thái Sử Từ ta thật không dám nhận.

Lần này Lưu Hầu đã có chí lớn như vậy, ta nguyện vì chúa công mà cống hiến sức chó ngựa.

Nói đoạn, hắn cúi người thật sâu.

Lưu Húc mừng rỡ.

Thái Sử Từ cuối cùng cũng thuộc về mình.

Hắn một tay đỡ Thái Sử Từ dậy, rồi cười lớn: Tốt.

Quá tốt rồi.

Bản Hầu lại được một viên lương tướng, như vậy, lo gì giặc Khăn Vàng không diệt.

Lo gì không thể chấn hưng Đại Hán.

Hắn kéo Thái Sử Từ, đi vào bên trong.

Mọi người lại ngồi xuống.

Lưu Húc mới dõng dạc nói: Tử Nghĩa, ngươi đến lần này thật đúng lúc.

Bản Hầu có một trọng trách, muốn giao vào tay ngươi.

Nói đoạn, hắn chỉ vào bản đồ: Tử Nghĩa, hiện tại giặc Khăn Vàng ở Nhậm Thành và huyện Phàn, toàn bộ đều đã dốc toàn bộ lực lượng

ra.

Nhậm Thành tổng cộng xuất động mười lăm vạn giặc Khăn Vàng, chuyện này, Bản Hầu đã bố trí đối sách xong.

Ta chuẩn bị ở Lạc Nham Cốc, hỏa thiêu giặc Khăn Vàng.

Nói đoạn, hắn đem chuyện hỏa thiêu Nham Pha, thừa cơ đoạt lấy Nhậm Thành, huyện Phàn mà vừa định ra, toàn bộ đều nói lại cho Thái Sử Từ một lần.

Thái Sử Từ lộ vẻ kích động.

Kế hoạch này, từng bước ăn khớp, quả thực tinh diệu.

Vừa gia nhập, đã có thể tham gia vào, thực sự là một đại hạnh sự.

Ngay lập tức, hắn chắp tay với Lưu Húc: Chúa công có việc, cứ việc phân phó.

Ta Thái Sử Từ nhất định sẽ toàn lực ứng phó, để hoàn thành nhiệm vụ chúa công giao phó.

Tốt.

Lưu Húc cười lớn, Hiện tại, Bản Hầu thiếu một viên đại tướng, thay Bản Hầu trấn thủ phía sau, chặn đứng giặc Khăn Vàng từ huyện Phàn đến.

Nhiệm vụ này rất quan trọng.

Nếu để giặc Khăn Vàng huyện Phàn xông đến, quân ta sẽ rơi vào cảnh bị địch hai mặt.

E rằng, kế hoạch hỏa thiêu Lạc Nham Cốc của ta sẽ đổ sông đổ biển.

Nhiệm vụ của Tử Nghĩa, chính là chặn đứng giặc Khăn Vàng từ huyện Phàn đến.

Thái Sử Từ chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công yên tâm.

Ta nhất định sẽ liều chết giữ vững một đường cho chúa công.

Chỉ cần ta Thái Sử Từ một ngày chưa chết.

Đám giặc Khăn Vàng đó, một ngày cũng không thể đi qua.

Quách Gia nghe vậy, gật đầu.

Trong ánh mắt hắn, tràn đầy vẻ vui mừng.

Vị Thái Sử Từ trước mặt, quả nhiên như lời chúa công, là một trung nghĩa chi sĩ.

Ngay lập tức, hắn cười nói: Tử Nghĩa, không cần phải như vậy.

Lần này phòng thủ giặc Khăn Vàng huyện Phàn, ta đã có kế hoạch chu toàn.

Hắn đứng dậy, đến bên bản đồ: Huyện Phàn đến đây nhất định sẽ đi qua Đại Cương Sơn, chúa công đã sớm phái người đến Đại Cương Sơn xây dựng đài cao.

Tử Nghĩa chỉ cần dựa vào đài cao, giữ vững năm ngày.

Thì chúng ta có thể hoàn toàn giải quyết được giặc Khăn Vàng ở hướng Nhậm Thành.

Thái Sử Từ chắp tay với Quách Gia: Đa tạ Phụng Hiếu đã giải đáp thắc mắc cho ta.

Ngay sau đó, hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giữ vững Đại Cương Sơn cho chúa công.

Trong vòng năm ngày, quyết không để một tên giặc Khăn Vàng nào đi qua.

Lưu Húc vỗ vai Thái Sử Từ, cười nói: Tốt.

Nếu đã vậy, Bản Hầu liền bổ nhiệm ngươi làm Tư mã.

Sáng sớm ngày mai, liền lĩnh binh ba ngàn, đến Đại Cương Sơn.

Lời này vừa nói ra, Thái Sử Từ không khỏi ngẩn ra.

Lưu Húc thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: , chẳng lẽ Tử Nghĩa định một mình đi sao.

Thái Sử Từ gật đầu.

Hắn vốn tưởng, lần này là để hắn một mình đi, không ngờ, Lưu Húc lại phái cho hắn ba ngàn quân mã.

Hôm nay mới vừa gia nhập, chúa công đã để hắn một mình lĩnh một quân.

Đây là sự tin tưởng đến nhường nào.

Nội tâm hắn liền cảm động, ngay lập tức gật đầu thật mạnh: Chúa công.

Đông quận, bên trong quận thủ phủ.

Tào Tháo nhìn tình báo trong tay, nhíu mày nói: Lần này giặc Khăn Vàng dốc toàn bộ lực lượng, Chí Tài cho rằng Lưu Húc có thể chống đỡ được không.

Hí Chí Tài lắc đầu: Cừ soái giặc Khăn Vàng Vu Độc cũng là một nhân vật.

Lại có thể đồng thời xuất động toàn bộ giặc Khăn Vàng trong Nhậm Thành và huyện Phàn.

Tào Tháo gật đầu: Vu Độc làm việc lại quả quyết như vậy.

Trọn vẹn hai mươi vạn giặc Khăn Vàng, cũng không biết Lưu Húc Lưu Cảnh Sơ kia sẽ ứng phó thế nào.

Đáng tiếc a.

Lưu Cảnh Sơ cũng là một nhân vật.

Chỉ tiếc là, lần này chỉ e phải gãy rồi.

Biểu tình của Hí Chí Tài khá phức tạp.

Cũng không biết là may mắn, hay đáng tiếc.

Hay là cả hai.

Ngay sau đó, khóe miệng Hí Chí Tài nở nụ cười: Chúa công, theo ta thấy, chúng ta nên sớm chuẩn bị.

Ngày Lưu Cảnh Sơ bại trận, chính là lúc chúng ta mưu đoạt chức vị Duyện Châu mục.

Tốt.

Tào Tháo mừng rỡ.

Ngay lập tức quát lớn: Nguyên Nhượng ở đâu.

Hạ Hầu Đôn từ ngoài đi vào, chắp tay với Tào Tháo: Mạnh Đức.

Nguyên Nhượng, ta lệnh cho ngươi gấp rút rèn luyện binh mã, đợi Lưu Cảnh Sơ vừa bại, ta liền tiến quân thành Xương Ấp.

Tào Tháo nói đoạn, nghiễm nhiên mang theo mấy phần bá khí.

Hạ Hầu Đôn lập tức chắp tay: Mạnh Đức yên tâm.

Ta nhất định sẽ gấp rút rèn luyện binh mã, không phụ sự kỳ vọng của Mạnh Đức.

Tốt.

Tào Tháo cười lớn, Như vậy, ta liền xem Lưu Cảnh Sơ kia, bại vong như thế nào.

Vu Độc dẫn theo mười lăm vạn binh mã dưới trướng, một đường hành quân cấp tốc.

Chưa đầy hai ngày, đã đến nơi cách huyện thành Kháng Phụ hai mươi dặm về phía tây.

Thân vệ tiến lên bẩm báo: Cừ soái, ta phát hiện ở phía trước mười dặm, có rất nhiều thi thể của quân Khăn Vàng chúng ta.

Xem thời gian, chắc là trận chiến mới xảy ra cách đây vài ngày.

Vu Độc quay đầu liếc nhìn Lục Nhân một cái, rồi mới xua tay với thân vệ.

Thân vệ lập tức lui xuống.

Vu Độc mới gật đầu với Lục Nhân: Lục Nhân, phía trước mười dặm, có phải là nơi Vu Đốn bị phục kích không.

Lục Nhân gật đầu: Cừ soái, phía trước mười dặm tên là Kim Kê Pha.

Vu phó soái chính là ở nơi đó, bị quan binh tiêu diệt.

Vu Độc gật đầu, rồi phất tay lớn: Tiếp tục tiến lên.

Hiện tại trời còn sớm, ta tranh thủ thời gian, hôm nay sẽ đến huyện Kháng Phụ.

Ngay sau đó, tốc độ hành quân của binh mã dưới trướng, lại lần nữa tăng lên.

Nhưng, mới đi được không bao lâu, đã thấy một đội binh mã, xuất hiện trước mặt hắn.

Phía trước đội binh mã đó, có một viên tướng đứng ngay giữa đường.

Hắn quát khẽ về phía trước: Kẻ nào, mau bỏ vũ khí xuống, ta sẽ tha cho không chết.

Vu Độc liếc nhìn đội binh mã đối diện.

Chỉ thấy đội binh mã đó nhiều nhất cũng chỉ hơn ngàn người, không khỏi nhíu mày: Ngươi là ai, vì sao cản đường ta.

Người đó xoay mạnh cây thiết kích trong tay, cười lớn: Ta chính là Điển Vi.

Các ngươi đám giặc Khăn Vàng, sao còn không ngoan ngoãn xuống ngựa đầu hàng.

Khóe miệng Vu Độc lộ ra một nụ cười lạnh: To gan, hơn ngàn người mà dám cản đường ta, sợ rằng ngươi không muốn sống nữa rồi.

Lại nghe Lục Nhân bên cạnh hét lớn: Cừ soái, hắn, chính là kẻ đã giết Vu phó cừ soái.

Vu Độc nghe vậy, nổi giận đùng đùng.

Nhìn kẻ thù đã giết đệ đệ ruột của mình, hai mắt hắn đột ngột trợn trừng.

Ngay sau đó hắn dõng dạc quát: Người đâu, bắt tên đó lại cho bản cừ soái.

Nói đoạn, có một người từ trong xông ra.

Hắn cầm một thanh đại đao, cưỡi một con chiến mã màu đen, từ sau lưng Vu Độc xông ra.

Vừa xông, vừa lớn tiếng quát: Cừ soái, để ta.

Hắn, là một phó tướng dưới trướng Vu Độc, tên là Liêm Lực.

Vu Độc gật đầu.

Liêm Lực tuy lỗ mãng, nhưng võ lực của hắn, lại khá bất phàm.

Ngay cả dưới trướng hắn, cũng thuộc top năm.

Lần này, để hắn đối phó với người trước mặt, chắc là không vấn đề gì.

Liêm Lực kéo đại đao đến trước mặt Điển Vi.

Hắn rất tự tin vào sức mạnh của mình.

Hắn quát lớn: Ta là Liêm Lực, ăn một đao của ta.

Nói đoạn, đại đao trong tay hắn vung lên cao, bổ thẳng xuống đầu Điển Vi.

Nhưng Điển Vi lại khá bình tĩnh.

Hắn chỉ giơ hai cây thiết kích trong tay lên, đỡ trên đầu.

Keng.

Một tiếng vang lớn vang lên.

Đại đao của Liêm Lực, nặng nề bổ vào thiết kích của Điển Vi.

Nhưng thiết kích trong tay Điển Vi lại không hề nhúc nhích.

Liêm Lực lộ vẻ kinh hãi.

Hai mắt hắn trợn tròn, hai con ngươi sắp rơi ra ngoài.

Điển Vi chỉ nhìn Liêm Lực, cười lớn: Liêm Lực phải không.

Chút sức lực đó, chẳng lẽ chưa ăn cơm sao.

Ngay sau đó, thiết kích trong tay hắn, đột ngột nhấc lên.

Liêm Lực chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn, truyền đến.

Cả người hắn theo đó bay lên, bị hất văng ra sau.

Sao có thể.

Bịch.

Cả người hắn bay ra xa mấy mét, rồi nặng nề rơi xuống đất.

Hắn chỉ cảm thấy cổ họng ngọt lịm, một ngụm máu tươi, phun ra từ miệng.

Giặc Khăn Vàng đều kinh hãi.

Không ngờ, vừa mới giao thủ, đại tướng của họ đã bị đánh rơi xuống ngựa.

Vu Độc cũng kinh hãi thất sắc.

Điển Vi mạnh mẽ như vậy, hắn không ngờ tới.

Lúc này trong lòng thầm nghĩ: Quái không trách đệ đệ lại chết trong tay Điển Vi.

Sức mạnh của Điển Vi, thực sự không đơn giản.

Hắn phất tay lớn: Người đâu.

Cứu Liêm tướng quân về trước.

Một đội giặc Khăn Vàng, định xông lên, cứu Liêm Lực.

Điển Vi lại cười lớn, rồi bước lớn chạy lên.

Khi đến bên cạnh Liêm Lực, hắn đột ngột nhảy lên, thiết kích trong tay nặng nề bổ xuống Liêm Lực.

Bịch.

Ngực của Liêm Lực lập tức lõm xuống.

Phụt.

Một ngụm máu tươi, từ miệng Liêm Lực phun ra.

Liêm Lực không còn hơi thở.

Vu Độc đại nộ.

Nhìn phía sau Điển Vi chỉ có hơn một ngàn người, hắn phất tay lớn: Mọi người cùng ta xông lên.

Ai giết được Điển Vi, bản cừ soái phong làm tiểu cừ soái.

Nói đoạn, hắn thúc bụng ngựa, xông về phía trước.

Phía sau hắn, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Giết a.

Giết Điển Vi.

Họ gầm thét, xông về phía Điển Vi.

Nhìn đám giặc Khăn Vàng đang ùn ùn kéo đến, Điển Vi liếm môi.

Cả người hắn không khỏi hưng phấn.

Nếu là bình thường, hắn đã xông vào giữa đám giặc Khăn Vàng, đại sát ba trăm hiệp.

Nhưng nghĩ đến lời của chúa công, hắn cắn răng, đè nén sự thôi thúc trong lòng xuống.

Rồi hắn lật người lên ngựa, thúc bụng ngựa nói: Mọi người theo ta rút.

Rút.

Mau rút.

Một ngàn người lập tức hoảng loạn.

Họ lũ lượt bán sống bán chết mà chạy.

Chương 49

Nhìn dáng vẻ chật vật của Điển Vi, đám giặc Khăn Vàng ai nấy đều cười lớn.

Vu Độc lớn tiếng quát: Mọi người theo ta xông lên.

Hôm nay nhất định phải giết Điển Vi, báo thù cho đệ đệ ta.

Giết Điển Vi.

Mọi người lại thúc ngựa, đuổi theo Điển Vi.

Sau nửa khắc, Vu Độc đột ngột ngẩng đầu.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên một tia bất an.

Nơi này, là một sơn cốc, hai bên đều là vách núi hiểm trở.

Điều này, càng khiến hắn bất an hơn, là cửa cốc của sơn cốc này có chút nhỏ.

Nếu bị phục kích ở đây, chỉ e căn bản không thể chạy thoát.

Hắn phất tay, ngăn cản mọi người truy đuổi, rồi hỏi: Tình hình phía trước thế nào.

Có cỏ dại và cành cây khô không.

Trinh sát tiến lên bẩm báo: Cừ soái.

Nơi này không có cỏ dại, cũng không có cành cây khô.

Vu Độc quay đầu nhìn lên phía trên sơn cốc, thấy trên đó cũng không có người, mới yên tâm.

Rồi, hắn nhìn về phía trước, Điển Vi đang cưỡi ngựa bỏ chạy.

Ngay lập tức, nghĩ đến đệ đệ, hắn không khỏi giơ đại đao trong tay, quát lớn: Mọi người cùng bản cừ soái xông lên.

Hôm nay, ta nhất định phải giết tên ác tặc này, báo thù cho đệ đệ ta.

Giặc Khăn Vàng lại gầm thét, xông về phía trước.

Phía trên Lạc Nham Cốc.

Nơi này, là một vùng đất trống trải, nối liền với dãy núi phía sau.

Chỉ là trên núi trơ trụi một mảng, ngay cả một cái cây cũng không có.

Lúc này, trên đỉnh núi, có không ít những cái lều đơn giản được dựng bằng cỏ khô, cành cây.

Bên vách đá, cũng có vô số tảng đá lớn.

Phía sau những tảng đá lớn này, đều có những cây gỗ đặt xiên.

Trong một cái lều, Lưu Húc, Quách Gia, Trần Cung mấy người, đang trốn ở bên trong.

Quách Gia lau mồ hôi trên trán, cười khổ: Hôm nay nóng quá, may mà ta đã sớm chuẩn bị mấy cái lều này.

Trần Cung nhìn sâu vào Lưu Húc: Hôm qua chúa công nói hôm nay là trời quang mây tạnh, ta có chút không tin.

Không ngờ, chúa công lại tinh thông cả thuật quan sát thiên tượng.

Lưu Húc lắc đầu: Bản Hầu không giống Phụng Hiếu, Bản Hầu làm gì biết xem thiên tượng.

Bản Hầu chỉ biết đạo lý ráng mỡ gà chẳng qua ba ngày, ráng mỡ chó thì đi cả tuần thôi.

Chúa công không cần khiêm tốn.

Quách Gia cười lớn, Câu vừa rồi của chúa công, đã nói ra tinh túy của thuật quan sát thiên tượng.

Chúa công có thể thuận miệng ngâm ra câu này, đủ thấy chúa công đối với thuật quan sát thiên tượng nhất định có sự lĩnh ngộ sâu sắc.

Trần Cung cũng đồng tình gật đầu.

Lưu Húc cười nhạt, nhưng không nói gì.

Hắn hiểu rồi.

Có những lúc, càng giải thích, càng giải thích không rõ.

Thấy Lưu Húc mặc nhận, Trần Cung mới quay đầu nhìn những tảng đá lớn.

Hắn nói: Chúa công, thuộc hạ có một việc không rõ, mong chúa công giải đáp cho thuộc hạ.

Lưu Húc cầm quạt, phe phẩy: Công Đài cứ nói không sao.

Trần Cung hỏi: Chúa công, thuộc hạ không biết, tảng đá lớn như vậy, tại sao phía sau lại đặt những cây gậy gỗ thô đó, là có thể bẩy được.

Nghe Trần Cung hỏi vậy, vẻ mặt Quách Gia, cũng lộ ra vẻ tò mò.

Ngay cả những binh lính xung quanh, cũng mang vẻ mặt tò mò.

Họ đã được chứng kiến rồi.

Tảng đá lớn như vậy, bình thường, năm sáu người, cũng không di chuyển nổi.

Nhưng chúa công lại đẩy tất cả những tảng đá này lên đây.

Càng khiến họ cảm thấy không thể tin được là, chúa công đặt những cây gậy gỗ thô đó phía sau những tảng đá này xong, mỗi người đều có thể đẩy được.

Lưu Húc cười nhạt.

Chẳng phải là nguyên lý đòn bẩy sao.

Thấy mọi người đều tò mò nhìn mình, hắn liền cười giải thích: Thực ra à, cái này, cũng đơn giản thôi.

Nguyên lý này, gọi là nguyên lý đòn bẩy.

Các ngươi xem bên dưới cây gậy gỗ thô kia, có một khúc gỗ tròn đặt ngang.

Đó chính là điểm tựa.

Muốn đòn bẩy cân bằng, hai lực tác dụng lên hai bên điểm tựa của đòn bẩy phải có mô men lực bằng nhau.

Nếu chúng ta kéo dài chiều dài của cây gậy gỗ thô phía trên điểm tựa, đừng nói là những tảng đá này, cho dù là đá nặng hơn nữa, cũng có thể đẩy được.

Quách Gia lộ vẻ mặt như có điều suy nghĩ, miệng lẩm bẩm: Nguyên lý đòn bẩy Những thân vệ xung quanh, ai nấy đều hướng về phía Lưu Húc với ánh mắt sùng bái.

Tuy không biết chúa công đang nói gì, nhưng chỉ nghe thôi, đã cảm thấy rất có đạo lý.

Trần Cung lộ vẻ khâm phục.

Đối với nguyên lý đòn bẩy mà Trần Húc nói, hắn có chút không hiểu, liền hỏi thêm: Chúa công, vậy giới hạn trọng lượng của tảng đá mà chúng ta có thể đẩy được là bao nhiêu.

Lưu Húc hai tay chắp sau lưng, cười nhạt: Chỉ cần cánh tay đòn đủ dài, thì trọng lượng tảng đá mà chúng ta có thể đẩy được là không có giới hạn.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Ai nấy đều không thể tin được nhìn Lưu Húc.

Ngay cả Quách Gia và Trần Cung, hai người cũng trợn to mắt,

kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, sơn cốc bên dưới vang lên một trận tiếng ngựa hí.

Đến rồi.

Lưu Húc phất tay về phía sau.

Mọi người đều im lặng, nhìn xuống phía dưới.

Quả nhiên.

Bên dưới sơn cốc, có một đội binh mã ngàn người, chạy vào trước.

Ở phía sau đội binh mã này, chính là Điển Vi.

Phía sau đội binh mã này, có một đại quân, đang xông vào trong sơn cốc.

Đi đầu, là một viên tướng lĩnh.

Chỉ thấy đầu hắn quấn khăn vàng, người mặc áo giáp, tay cầm đại đao, uy phong lẫm liệt.

Bên cạnh có trinh sát tiến lên, hạ thấp giọng: Chúa công, đó, chính là cừ soái giặc Khăn Vàng Vu Độc.

Lưu Húc phất tay lớn: Các tướng sĩ, thả lôi mộc, đẩy lều cỏ.

Nói đoạn, hắn đi mấy bước đến trước lôi mộc bên cạnh.

Rồi, hắn đưa tay, đẩy vào lôi mộc.

Ầm Một đống lôi mộc cao hơn người lớn, bắt đầu lăn xuống.

Sau đó, tất cả mọi người xung quanh đều hành động.

Vô số khúc gỗ lăn, vô số cỏ khô, và những bó củi khô đều bị đẩy xuống.

Trong sơn cốc, Vu Độc ngẩng đầu nhìn lên hai bên đỉnh núi.

Lúc này mới phát hiện, trên đỉnh núi có người.

Cùng lúc đó, vô số khúc gỗ lăn, những bó củi khô, cỏ khô đều lăn xuống phía dưới.

Vu Độc không khỏi kinh hãi thất sắc.

Trong lòng thầm kêu một tiếng: Hỏng rồi.

Trúng mai phục rồi.

Ngay lập tức, hắn phất tay lớn: Các tướng sĩ, theo ta xông lên.

Rồi, hắn đi đầu, xông về phía trước.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt, khiến cả người hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy Điển Vi nhếch miệng cười với hắn.

Rồi hắn cầm một cây gậy gỗ thô bằng bắp đùi, ở sau một tảng đá lớn, dùng sức bẩy một cái.

Tảng đá đó, lại bắt đầu lăn.

Sao có thể.

Tảng đá đó, chỉ e phải nặng mấy ngàn cân, đá nặng như vậy sao có thể dùng sức người đẩy được.

Nhưng ngay sau đó, Vu Độc ý thức được điều không ổn.

Bởi vì, tảng đá đó, đã chặn cửa cốc lại rồi.

Mấy vị phó tướng tiến lên xem xét một phen, không quên tự mình tiến lên đẩy tảng đá đó.

Nhưng rất nhanh, họ đã từ bỏ.

Họ lắc đầu với Vu Độc: Cừ soái, tảng đá quá nặng, chúng ta căn bản không đẩy nổi.

Họ cố gắng trèo lên trên.

Nhưng hai bên đều là vách đá hiểm trở, căn bản không thể leo.

Thấy đường trước đã bị chặn, Vu Độc quát lớn: Mọi người theo bản cừ soái, quay về đường cũ.

Rồi, hắn thúc bụng ngựa, chạy về phía sau.

Đúng lúc này, từng thùng gỗ lớn, lăn xuống dưới.

Khi những thùng gỗ đó lăn xuống, chúng đều vỡ tan tành.

Một mùi nồng nặc, lan tỏa dưới đáy cốc.

Hỏng rồi.

Dầu hỏa.

Có người kinh hô.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Mọi người mau chạy a.

Chúng ta trúng mai phục rồi.

Không chạy nữa không kịp đâu.

Nhìn dáng vẻ hoảng loạn bên dưới, Lưu Húc quát lớn: Phóng hỏa tiễn.

Các cung thủ đã chuẩn bị sẵn, ai nấy đều bắn hỏa tiễn xuống đáy cốc.

Vút.

Vút Từng mũi hỏa tiễn xé toạc bầu trời, rơi xuống đáy cốc.

Ầm Trong nháy mắt, vô số ngọn lửa bùng lên.

Trong sơn cốc, bốn phương tám hướng đều bắt đầu bốc cháy.

Lửa ngày càng lớn, những ngọn lửa đó, đều liền thành một mảng.

Những tên giặc Khăn Vàng trong sơn cốc, ai nấy đều kêu la thảm thiết.

Cứu mạng a.

Ai cứu ta với.

Lửa lớn quá.

Ta không thoát ra được.

Cừ soái, cừ soái ở đâu a.

Vu Độc vốn định lùi về sau, ai nấy cũng kinh hãi thất sắc.

Hắn chưa từng gặp phải ngọn lửa lớn như vậy.

Bên cạnh, phó tướng lớn tiếng bẩm báo: Cừ soái, đường lui về đều là lửa, chúng ta không về được nữa.

Cừ soái, làm sao bây giờ.

Vu Độc thở dài một hơi: Hôm nay, chúng ta chỉ e phải chết ở đây rồi.

Phía trên sơn cốc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Sau khi nhìn thấy cảnh thê thảm của bá tánh huyện Kháng Phụ, hắn đối với những tên giặc Khăn Vàng này, không còn chút đồng tình nào.

Nếu không phải do chúng, chỉ e trong huyện Kháng Phụ, vô số bá tánh sẽ vì vậy mà mất mạng.

Hắn lạnh lùng nói: Thả đá lớn.

Nói đoạn, tay phải hắn hướng về tảng đá cao hơn một người trước mặt, đẩy mạnh một cái.

Ầm.

Tảng đá bắt đầu lăn xuống dưới.

Theo đà lăn, tốc độ của tảng đá ngày càng nhanh.

Lần này, sở dĩ bố trí nhiều như vậy, tự nhiên là vì, không cho giặc Khăn Vàng bất kỳ cơ hội lật kèo nào.

Những binh sĩ xung quanh, cũng ai nấy đến bên vách đá.

Họ đều đẩy vào cây gỗ trước tảng đá.

Ầm.

Vô số tảng đá, lăn xuống phía dưới.

Chương 50

Tốc độ của những tảng đá này ngày càng nhanh.

Bịch.

Tảng đá đập vào người một tên giặc Khăn Vàng, nhưng đà không giảm, lại tiếp tục đập vào những tên giặc Khăn Vàng khác.

Trong sơn cốc, lúc này khắp nơi đều là lửa.

Thêm vào đó, vô số khói đặc, khiến tầm nhìn trong sơn cốc thấp.

Vu Độc đang tìm kiếm cơ hội đột phá khắp nơi.

Đúng lúc này, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn truyền đến.

Bịch.

Cả người hắn bị đập bay ra ngoài.

Bay ra xa mấy mét, rồi nặng nề rơi xuống đất.

Vu Độc chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Bị thứ gì đó đập trúng rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tảng đá lớn, đang lăn về phía hắn.

Không.

Vu Độc gầm lên một tiếng, dùng hết sức lực còn lại, né sang bên cạnh.

Nhưng, tất cả, đều đã quá muộn.

Rắc.

Một tiếng vang lên.

Vu Độc bị tảng đá nghiền qua, cả áo giáp trên người, cũng bị nghiền thành vụn.

Phó tướng bên cạnh gầm lên: Cừ soái.

Ngay sau đó, lại một tảng đá lớn lăn tới, nghiền qua người hắn.

Đám cháy kéo dài suốt hai canh giờ.

Trong không khí, khắp nơi lan tỏa một mùi khét.

Trên đỉnh núi, nhìn đám giặc Khăn Vàng phía dưới lần lượt bỏ mạng, binh sĩ đồng loạt hoan hô.

Một thân vệ tiến lên bẩm báo: Chúa công, giặc Khăn Vàng ở phía sau định quay lại đường cũ, đã bị Vu Cấm và Trương Mạc dẫn binh mã chặn giết.

Hiện đã toàn thắng.

Đang áp giải tù binh về đây.

Lưu Húc gật đầu nói: Tốt lắm.

Bảo Văn Tắc đợi một lát, ta sẽ đến ngay.

Trần Cung tiến lên một bước nói: Chúa công, lần này đại thắng toàn bộ là nhờ vào kế sách hỏa thiêu Lạc Nham Cốc của chúa công.

Lưu Húc xua tay nói: Không phải.

Lần này là nhờ Công Đài và Phụng Hiếu hai người hiến kế.

Cộng thêm các tướng sĩ trên dưới liều mình, mới có thể giành được đại thắng như vậy.

Khóe miệng Quách Gia và Trần Cung đều nở nụ cười.

Được Lưu Húc công nhận khiến trong lòng họ rất hài lòng.

Lưu Húc mỉm cười vẫy tay với hai người: Phụng Hiếu, Công Đài, đi, theo ta xuống núi.

Ta đi xem chiến quả lần này.

Ngay lập tức, mọi người cùng xuống núi.

Từ xa, Vu Cấm và Trương Mạc đã nghênh đón.

Vu Cấm sang sảng nói: Chúa công, lần này hai người chúng ta không phụ sự phó thác của chúa công, đã thành công chặn được giặc Khăn Vàng.

Đồng thời bắt được hơn tám vạn tù binh.

Tốt.

Tốt lắm.

Lưu Húc cười nói, Lần này vất vả cho hai vị rồi.

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng hắn lại đang âm thầm tính toán.

Hiện tại tuy đã giành được đại thắng, nhưng năm vạn giặc Khăn Vàng ở Phàn Thành vẫn đang do một mình Thái Sử Từ cầm cự.

Tiếp theo, chắc chắn phải đi chi viện.

Chỉ là phái ai đi lại trở thành một vấn đề.

Rõ ràng, không thể để Trương Mạc và Ngô Tư ở lại đây.

Nếu có mình trấn áp, Trương Mạc và Ngô Tư sẽ không có dị tâm.

Nhưng nếu để họ ở lại một mình mà không có ai kiềm chế, lỡ xảy ra chuyện gì thì phiền phức to.

Trong lòng Lưu Húc khẽ động, liền có chủ ý.

Hắn nhìn về phía Vu Cấm nói: Văn Tắc, vất vả cho ngươi dẫn bốn ngàn binh mã, áp giải đám tù binh Khăn Vàng này về huyện Kháng Phụ.

Vu Cấm có chút ngập ngừng.

Lưu Húc vỗ vai Vu Cấm nói: Văn Tắc, dưới trướng đa phần là tân binh, nay vừa trải qua trận chiến, cần phải nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen.

Hơn nữa, cần phải từ mấy vạn tù binh Khăn Vàng chọn ra những người khỏe mạnh, biên chế vào quân ngũ để huấn luyện.

Ngày tháng còn dài, không cần vội vàng nhất thời.

Vu Cấm nghe vậy, gật đầu nhận lệnh.

Lưu Húc nhìn về phía Trương Mạc nói: Đa tạ Trương Thái thú hết lòng tương trợ, ta mới có được đại thắng như vậy.

Tâm trạng của Trương Mạc vừa mới giành được đại thắng vốn đang rất tốt.

Nghe Lưu Húc khen ngợi, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Ông ta cười lớn nói: Đa tạ Lưu Châu mục khen ngợi.

Giặc Khăn Vàng ngang ngược, ta có thể cống hiến một phần sức lực cho Duyện Châu cũng là vinh hạnh của Trương Mạc ta.

Trương Thái thú quả nhiên nhân nghĩa.

Lưu Húc lại khen một câu, rồi mới chuyển chủ đề, Trương Thái thú, hiện nay ta tuy đã giành được đại thắng, nhưng giặc Khăn Vàng ở Phàn Thành vẫn còn trên đường.

Lần này, phiền ngài theo Bản hầu đi một chuyến, tiến đến tiêu diệt đám giặc Khăn Vàng ở Phàn Thành.

Trương Mạc liếc nhìn Lưu Húc.

Ông ta tự nhiên biết dụng ý của Lưu Húc khi sắp xếp như vậy.

Nếu đặt mình vào vị trí đó, ông ta cũng sẽ làm thế.

Lập tức gật đầu nói: Cũng được.

Nếu Lưu Hầu đã mời, Trương Mạc ta tất nhiên không thể từ chối.

Lưu Húc cười sang sảng nói: Tốt.

Nếu vậy, ta nghỉ ngơi một lát rồi sẽ tiến phát đến Đại Cương Sơn.

Trương Mạc gật đầu đáp ứng, rồi lập tức đi chỉnh đốn binh mã.

Sau đó, Điển Vi và Ngô Tư hai người từ trong sơn cốc đi ra.

Điển Vi vừa thấy Lưu Húc liền cười lớn nói: Chúa công, lần này ta làm tiên phong thế nào.

Trong lời nói lộ ra vẻ tự đắc.

Lưu Húc gật đầu nói: Không tệ.

Nếu không phải Điển Vi thành công dụ Vu Độc vào Lạc Nham Cốc, kế sách hỏa thiêu Lạc Nham Cốc lần này, tuyệt đối sẽ không thành công như vậy.

Điển Vi không khỏi hưng phấn.

Hắn quay đầu, lớn tiếng nói với Ngô Tư: Thấy chưa, đến chúa công cũng nói lần này công lao của ta là lớn nhất.

Ngô Tư cười phụ họa.

Rồi chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu Châu mục.

Lưu Húc gật đầu nói: Ngô Thái thú, lần này vất vả cho ngài rồi.

Ngô Tư xua tay nói: Đại thắng lần này hoàn toàn là nhờ Lưu Châu mục vận trù trong trướng.

Ngô Tư ta đâu dám nhận công.

Lưu Húc nhìn sâu vào mắt Ngô Tư, rồi mới cười nói: Đại thắng lần này, không thể thiếu sự tương trợ hết mình của Ngô Thái thú.

Hiện tại giặc Khăn Vàng ở Phàn Thành, cũng cần Ngô Thái thú hết lòng tương trợ mới được.

Ngô Tư không chút do dự, liền đáp ứng: Tất cả cứ theo sự phân phó của Lưu Châu mục.

Tốt.

Lưu Húc cười sang sảng, Nếu vậy, chúng ta thu dọn một chút rồi xuất phát.

Một khắc sau, Trần Cung cười lớn bước vào nói: Chúa công, đại thắng.

Đại thắng a.

Lần này chúng ta tổng cộng tiêu diệt hơn hai vạn giặc Khăn Vàng.

Mà quân ta, chỉ có dưới trướng Văn Tắc và Trương Thái thú là tổn thất mỗi bên hai ba trăm người.

Hơn nữa, chúng ta còn bắt được hơn tám vạn tù binh.

Do thời gian quá gấp rút, con số cụ thể vẫn chưa có.

Tốt.

Lưu Húc cũng vô cùng vui mừng.

Hắn biết lần này sẽ đại thắng, nhưng không ngờ chiến quả lại huy hoàng đến vậy.

Hắn xua tay nói: Những chuyện đó không vội.

Sau này ta sẽ thống kê kỹ lại.

Lập tức, Lưu Húc nhìn về phía Quách Gia và Trần Cung nói: Phụng Hiếu, Công Đài, việc không nên chậm trễ.

Ta sẽ xuất phát ngay, đi chi viện cho Tử Nghĩa.

Vâng.

Hai người đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, Vu Cấm dẫn theo bốn ngàn binh mã, phụ trách việc an trí, tuyển chọn và huấn luyện tù binh Khăn Vàng.

Những người còn lại, dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, tiến về phía Đại Cương Sơn.

Lưu Húc ngồi trên lưng Xích Ký Mã, nhìn các binh sĩ từng người ngẩng cao đầu ưỡn ngực, sải bước tiến về phía trước.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái.

Lúc này, hắn đối với việc luyện binh đã có một nhận thức mới.

Chỉ cần cứ thắng mãi như thế này, binh mã dưới trướng hắn tích lũy được kinh nghiệm từ những trận đại chiến, lại có Vu Cấm và những người khác tận tình huấn luyện, nhất định sẽ ngày càng trở nên tinh nhuệ.

Sẽ có một ngày, binh mã dưới tay hắn sẽ trở thành những binh lính tinh nhuệ trăm trận trăm thắng.

Đến lúc đó, hắn có thể dựa vào đội quân này mà tung hoành thiên hạ, không gì cản nổi.

Đại Cương Sơn.

Giờ Thìn.

Trong một quân trướng.

Một vị tướng lĩnh đang ngồi ngay ngắn, tay cầm một cuộn thẻ tre, chăm chú đọc.

Người này chính là Thái Sử Từ.

Đọc đến đoạn đặc sắc, ông không khỏi vỗ bàn.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài bước vào.

Người đó chắp tay hành lễ với Thái Sử Từ: Tư mã, đám giặc

Khăn Vàng lại đang la hét ở bên dưới.

Chúng kêu gào đòi Tư mã đích thân ra nghênh địch.

Thái Sử Từ đặt thẻ tre trong tay xuống, cười nhạt nói: Cứ để chúng ồn ào, không cần để ý.

Lũ hề nhảy nhót đó, chút thực lực ấy, căn bản không đáng một đòn.

Sau đó, ông cười hỏi: Hôm nay, hẳn là ngày thứ tư rồi nhỉ.

Thân vệ gật đầu.

Ngón tay Thái Sử Từ gõ nhẹ lên kỷ án, miệng không ngừng lẩm bẩm: Ngày mai là ngày thứ năm rồi.

Chúa công, cũng sắp đến rồi nhỉ.

Ông nhìn về phía thân vệ nói: Chuyện ta dặn trước đó, làm đến đâu rồi.

Thân vệ lập tức bẩm báo: Thái Sử Tư mã yên tâm, sau mấy ngày chuẩn bị, mọi thứ đã sẵn sàng.

Thuộc hạ đã tìm được nguồn nước uống của giặc Khăn Vàng.

Chỉ chờ Tư mã ra lệnh, thuộc hạ có thể hành động, cắt đứt hoàn toàn nguồn nước uống của chúng.

Tốt.

Thái Sử Từ cười sang sảng, Nếu đã vậy, việc không nên chậm trễ, chúng ta ra tay ngay, cắt đứt nguồn nước.

Bây giờ ngươi dẫn thêm năm trăm người, đến nơi nguồn nước đó, giữ chặt lấy.

Từ bây giờ trở đi, ta hy vọng giặc Khăn Vàng, không còn lấy được một giọt nước nào nữa.

Vâng.

Thân vệ lớn tiếng đáp, rồi vội vã đi ra ngoài.

Khóe miệng Thái Sử Từ hiện lên một nụ cười, miệng lẩm bẩm: Ta không tin.

Không có nước, các ngươi làm sao duy trì chiến lực.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài ngày một lớn, ông dứt khoát cầm lấy thiết thương và cung tiễn, đi ra ngoài.

Thấy Thái Sử Từ xuất hiện, đám giặc Khăn Vàng vốn đang ồn ào, lập tức im bặt.

Giữa đại quân Khăn Vàng, một người đàn ông lớn tiếng quát: Thái Sử Từ, có gan thì ra đây.

Người này chính là thống lĩnh giặc Khăn Vàng, Giang Cung.

Thái Sử Từ giơ cung tiễn trong tay lên nói: Được.

Nếu đã vậy, hãy để ngươi xem tiễn pháp của ta thế nào.

Nói xong, ông thở ra một hơi rồi cất cao giọng.

Vù.

Cây trường cung trong tay ông, được kéo căng thành hình trăng tròn.

Thấy Thái Sử Từ dễ dàng kéo căng cung, trong lòng Giang Cung không khỏi giật thót.

Sự lợi hại của Thái Sử Từ, mấy ngày nay hắn đã lĩnh giáo.

Nếu không phải chiếm ưu thế áp đảo về số lượng, cộng thêm quân lệnh của Vu Độc khó trái, nếu không hắn đã sớm rút lui.

Thực lực của Thái Sử Từ, thực sự khiến hắn tê cả da đầu.

Ngọn thương pháp đó, xông vào trận địa, quả thực như vào chỗ

không người.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy xấu hổ khó tả.

Khụ.

Đúng lúc này, băng, một tiếng động nhẹ truyền vào tai hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Thái Sử Từ đã buông tay phải ra.

Chương 51

Cây trường cung đã trở lại trạng thái ban đầu.

Đã bắn ra rồi sao.

Giang Cung trong lòng kinh hãi.

Lập tức, hắn lùi về phía sau.

Chỉ là, hắn vừa mới động, liền cảm thấy vai đau nhói.

Quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, một mũi tên đang cắm trên vai hắn.

Máu tươi, từ vết thương chảy ra.

Hắn vội vàng đưa tay bịt lấy vết thương, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi.

Không thể nào.

Mũi tên của hắn đâu.

Giang Cung đột ngột quay đầu nhìn về phía Thái Sử Từ.

Kinh ngạc phát hiện, Thái Sử Từ đang cười nhạt với hắn: Giang Cừ soái, đáng tiếc thật.

Vừa rồi nếu ngươi không động, e rằng bây giờ, đã không thể đứng ở đây được nữa.

Giang Cung chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn nhớ rõ, vừa rồi thân thể hắn có động đậy.

Nếu không phải vậy, mục tiêu của mũi tên đó, chính là ngực hắn.

Lúc này, hắn phát hiện, Thái Sử Từ lại một lần nữa kéo căng trường cung.

Đùa sao.

Vừa rồi là may mắn, nếu thêm một lần nữa, hắn không dám chắc còn mạng hay không.

Không dám chần chừ nữa, hắn thúc ngựa, liền lùi về phía sau.

Thái Sử Từ thấy Giang Cung bị che khuất thân hình, mày ông khẽ nhíu lại.

Ngay lập tức, ông lật người lên ngựa, vẫy tay với thuộc hạ: Mọi người theo ta xông lên.

Hống.

Binh sĩ dưới trướng ông từng người sĩ khí ngút trời.

Tựa như, họ mới là bên chiếm ưu thế về binh lực.

Ngược lại, giặc Khăn Vàng lại sĩ khí khá thấp.

Thái Sử Từ thúc ngựa dưới háng, một mình đi đầu, xông ra khỏi doanh trại.

Ngọn thiết thương trong tay không ngừng điểm ra.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, căn bản không phải là đối thủ một hiệp.

Ông tung hoành trong đám giặc Khăn Vàng, không ai có thể cản được một phân nào.

Trong chốc lát, giặc Khăn Vàng đại bại, lần lượt lùi về phía sau.

Thái Sử Từ sau khi truy sát một hồi, dừng lại trước một quân doanh.

Bên trong quân doanh, có mấy vạn giặc Khăn Vàng.

Thái Sử Từ xua tay nói: Chư vị, theo ta về doanh.

Lập tức, ông dẫn binh mã dưới trướng, quay trở lại đại doanh.

Trong lòng có chút tiếc nuối.

Nếu không phải binh mã quá ít, ông đã sớm phá được giặc Khăn Vàng.

Nhưng bây giờ, cũng không vội trong một ngày.

Trong đại doanh của giặc Khăn Vàng.

Trung ương đại trướng.

Giang Cung nghiến răng.

Hắn nắm lấy mũi tên, dùng sức một cái, liền nhổ mũi tên trên vai ra.

Tức thì, máu chảy như suối.

Nhưng hắn không hề rên một tiếng.

Hắn chỉ lấy thuốc trị thương đã chuẩn bị sẵn bên cạnh, đắp lên trên.

Một thân vệ xông vào quân trướng, chắp tay với Giang Cung: Cừ soái, địch tướng Thái Sử Từ cuối cùng đã rút lui.

Chỉ là tổn thất của chúng ta e rằng không dưới ngàn người.

Rút là tốt rồi.

Giang Cung khẽ thở dài.

Trong lòng ông ta khá lo lắng.

Bốn ngày.

Bị vây ở đây bốn ngày.

Đối với cánh quân của Vu Độc, ông ta thực sự có chút lo lắng.

Giang Cung đứng dậy, nói: Ta hỏi ngươi, thứ ta bảo ngươi chuẩn bị, chuẩn bị thế nào rồi.

Cừ soái yên tâm, còn ba ngày nữa, chúng ta sẽ chuẩn bị xong.

Thân vệ bẩm báo.

Ba ngày.

Giang Cung nhíu mày trầm ngâm một lúc, rồi mới lắc đầu nói, Bảo họ nhanh lên.

Chậm trễ, ta sợ bên chỗ Vu Đại cừ soái, sẽ xảy ra biến cố.

Không thể nào.

Thân vệ rõ ràng giật mình.

Hắn không dám tin nhìn Giang Cung: Cừ soái, bên Vu Đại cừ soái, có đến mười lăm vạn binh mã.

Giang Cung lắc đầu, không giải thích thêm.

Hắn chỉ xua tay với thân vệ: Đi xuống phân phó một tiếng, bảo họ trong vòng hai ngày, phải làm xong xe công thành.

Vâng.

Thân vệ vội vã đi xuống.

Giang Cung thì rơi vào trầm tư.

Tầm chạng vạng, một thân vệ vội vã chạy vào quân trướng của Giang Cung, lớn tiếng nói.

Cừ soái, đại sự không hay rồi.

Nguồn nước của chúng ta, bị cắt rồi.

Cái gì.

Giang Cung đột ngột đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào thân vệ, Chuyện gì vậy.

Cừ soái.

Vừa rồi khi thuộc hạ đi lấy nước, phát hiện trong vũng nước lấy nước của chúng ta không còn nước nữa.

Nghe thân vệ bẩm báo, Giang Cung nhíu chặt mày.

Nguồn nước, là vấn đề lớn.

Thiếu nước, thiếu lương thực sẽ gây ra dao động quân tâm.

Trong đó, vấn đề thiếu nước, còn nghiêm trọng hơn thiếu lương thực.

Là người kỳ cựu trong quân Khăn Vàng, ông ta rất coi trọng điểm này.

Vì vậy, ông ta đã phái một ngàn binh mã, chuyên môn đóng quân bên cạnh điểm lấy nước.

Nguyên nhân căn bản, chính là sợ có người phá hoại nguồn nước của mình.

Giang Cung nhíu chặt mày nói: Đi, dẫn ta đến chỗ nguồn nước xem.

Nói rồi, ông ta đi đầu ra ngoài.

Thân vệ cũng vội vàng theo sau.

Hai người đi nhanh, chẳng bao lâu đã đến điểm lấy nước.

Nơi này là một vũng nước lớn.

Diện tích vũng nước chừng sáu bảy trượng, độ sâu cũng chừng hơn một trượng.

Chỉ là bây giờ, nước đã cạn đáy.

Thấy Giang Cung, tiểu đầu mục canh giữ ở đây chạy tới.

Hắn cung kính hành lễ với Giang Cung, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Giang Cung đè nén sự phiền muộn trong lòng, cố gắng bình tĩnh

hỏi: Chuyện gì vậy.

Kể kỹ cho ta nghe.

Trên mặt tiểu đầu mục cũng lộ vẻ khó hiểu: Cừ soái, thuộc hạ vừa phát hiện trong vũng không còn nước.

Thuộc hạ thuộc hạ cũng không biết.

Ngươi canh giữ ở đây mà cũng không biết.

Giọng Giang Cung cao lên mấy phần, Mấy ngày nay, có ai đến đây không.

Không có.

Tiểu đầu mục ra sức lắc đầu, Cừ soái, thuộc hạ dám đảm bảo, không có ai đến đây.

Giang Cung ngước mắt, quét qua mặt quân Khăn Vàng.

Những quân Khăn Vàng canh giữ ở đây, từng người ra sức gật đầu: Cừ soái, thật sự không có ai đến.

Giang Cung nhìn vào trong vũng.

Từ những tảng đá bên bờ có thể thấy, mực nước bình thường của vũng nước ngập đến bờ.

Nhưng bây giờ, mực nước đã hoàn toàn cạn đáy.

Ông ta ngước mắt nhìn xung quanh.

Ngay lập tức, ông ta phát hiện, lượng nước từ thượng nguồn chảy xuống rất nhỏ.

Ông ta nói: Ta hỏi ngươi, dòng nước này, trước đây cũng nhỏ như vậy sao.

Tiểu đầu mục lắc đầu nói: Cừ soái, trước đây, lưu lượng nước đều rất lớn.

Sáng nay thuộc hạ còn đang ngạc nhiên, sao dòng nước lại nhỏ đi Phế vật.

Giang Cung giận dữ quát, Dị thường lớn như vậy, mà không báo cáo.

Ông ta chỉ tay theo con suối lên núi: Nhất định có người ở trên đó, cắt đứt nguồn của con suối này.

Không có nguồn, nước ở đây chỉ ra không vào, đương nhiên là hết nước.

A.

Tiểu đầu mục cả người ngây ra tại chỗ.

Giang Cung lớn tiếng quát: Mau thuận theo dòng suối, leo lên trên, đi xem chỗ nào có vấn đề.

Rồi ông ta lại nói với thân vệ: Ngươi dẫn một số người, thuận theo dòng suối đi xuống hạ lưu xem, xem hạ lưu có nước không.

Lập tức, hai đội người, mỗi đội đi về hai hướng khác nhau.

Trong lòng Giang Cung, lại khá bất an.

Ông ta mơ hồ cảm thấy, Thái Sử Từ đã ra tay rồi, muốn giành lại, sẽ không dễ dàng như vậy.

Mơ hồ, trước mặt ông ta, hiện ra bóng dáng Thái Sử Từ.

Miệng ông ta, với giọng chỉ mình nghe thấy, không ngừng lẩm bẩm: Lần này, e là phiền phức rồi.

Đêm khuya.

Thân vệ xách mấy thùng nước, đi vào quân trướng của Giang Cung.

Cừ soái, đây đều là nước lấy từ hạ lưu.

Giang Cung đứng dậy, lần lượt xem qua.

Mới phát hiện, nước trong những thùng này, nhiều nhất cũng không đến một nửa.

Ông ta nhíu mày nói: Sao vậy, chỉ có chừng này nước.

Thân vệ cười khổ: Cừ soái, thuộc hạ men theo dòng suối, đi xuống mấy dặm, nhưng nước ở hạ lưu cũng không nhiều.

Không thể nào.

Giang Cung trừng mắt nói, Chẳng lẽ hạ lưu, không có vũng nước nào tích được nhiều nước sao.

Thân thể thân vệ không khỏi run lên.

Nhưng ngay sau đó, dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng nói: Cừ soái, những vũng nước vốn tụ nước ở hạ lưu, mỗi cái đều có dấu vết bị người đào ra.

Bành.

Giang Cung một chưởng nặng nề vỗ lên án kỷ.

Chiêu này, thực sự quá độc ác.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu được mọi việc Thái Sử Từ đã làm.

Không chỉ cắt đứt nguồn, mà còn đào cả những vũng nước ở hạ lưu.

Đây là muốn khát chết họ a.

Giang Cung đi đi lại lại.

Ngay lập tức, bước chân ông ta đột ngột dừng lại, quát ra ngoài trướng: Người đâu.

Đi xem những người lên thượng nguồn, đã về chưa.

Ngoài trướng, một thân vệ vội vã rời đi.

Chẳng bao lâu, thân vệ lại chạy về, bẩm báo với Giang Cung.

Cừ soái, mấy trăm huynh đệ đó, một người cũng chưa về.

Phế vật.

Giang Cung gầm lên, Người đâu.

Phái thêm một ngàn người, lên thượng nguồn tra xem.

Sau đó, ông ta nhìn mấy thân vệ trong doanh trướng: Lập tức lệnh cho người, đào giếng ở gần đây cho ta.

Mắt thân vệ sáng lên, vội vã chạy ra ngoài.

Bên kia.

Thái Sử Từ đang đứng trong doanh địa, nhìn về phía vị trí của giặc Khăn Vàng.

Thấy phương hướng doanh trướng của giặc Khăn Vàng bóng người thấp thoáng, khóe miệng ông không khỏi mỉm cười: Giờ này, không phải đang đào giếng sao.

Miệng khô lưỡi rát, bận rộn cả một đêm, giặc Khăn Vàng nhìn nước giếng trước mắt, mừng rỡ khôn xiết.

Từng người chạy đi báo tin: Có nước rồi.

Đào được nước rồi.

Giang Cung với đôi mắt thâm quầng, từ trong doanh trướng đi ra.

Một tên lính Khăn Vàng thấy Giang Cung, lập tức hưng phấn bẩm báo: Cừ soái, có nước rồi.

Đào được nước rồi.

Giang Cung mừng rỡ, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Chương 52

Ông ta sải bước đi về phía đám đông tụ tập.

Thấy Giang Cung, tất cả giặc Khăn Vàng tụ tập ở đó, đều nhường ra một lối đi.

Miệng đều cung kính hô: Cừ soái.

Giang Cung đi thẳng đến giữa đám đông, kinh ngạc phát hiện, trước mặt ông ta có một cái giếng.

Trong giếng có không ít nước.

Có người đặc biệt dâng lên nước giếng.

Nhìn thứ nước giếng hơi đục, Giang Cung nếm thử một ngụm.

Rồi gật đầu nói: Làm không tệ.

Đám đông hoan hô ầm ĩ.

Giang Cung xuyên qua đám đông, nhìn những cái giếng khô san sát, cùng vô số quân Khăn Vàng hưng phấn nhưng không che giấu được vẻ mệt mỏi.

Lông mày ông ta nhíu chặt, trong lòng thầm kêu một tiếng: Hỏng rồi.

E rằng không chỉ đơn giản là cắt nước.

Đây là kế làm mệt binh sĩ sao.

Ông ta trầm giọng nói: Bây giờ, bản Cừ soái ra lệnh, tất cả trở về doanh trướng của mình, ngủ.

Binh lính Khăn Vàng tuy không hiểu chuyện gì, nhưng tất cả đều gật đầu tuân lệnh, rồi đi về doanh trướng của mình.

Bên kia, Thái Sử Từ đang ngồi yên trong quân trướng.

Một thân vệ tiến lên bẩm báo: Tư mã, trong doanh trướng của giặc Khăn Vàng, đã yên tĩnh trở lại.

Ồ.

Thái Sử Từ đặt thông tin trong tay xuống, đi ra ngoài.

Ngước mắt nhìn một lúc, quả nhiên, cảnh tượng ồn ào náo nhiệt ban đầu đã biến mất.

Khóe miệng ông ta không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ: Đi đi, bảo huynh đệ gõ chiêng, nổi trống trận.

Nếu gõ đủ lớn, đợi chiến sự kết thúc, ta sẽ đích thân xin công cho các ngươi.

Vâng.

Thân vệ mừng rỡ.

Lập tức dẫn một đội người vội vã đi.

Chẳng mấy chốc, mười mấy chiếc trống trận được đặt ở phía trước doanh trướng, còn có không ít binh sĩ cầm chiêng, đến phía trước doanh trại.

Trong chớp mắt, chiêng trống cùng vang, âm thanh vang dội khắp núi rừng.

Trong doanh trại của giặc Khăn Vàng không xa, những tên lính Khăn Vàng vừa mới ngủ, lần lượt bị đánh thức khỏi giấc mơ.

Họ mở đôi mắt ngái ngủ.

Lúc này cách lúc đi ngủ, chưa được nửa canh giờ.

Hầu hết mọi người, cũng mới vừa chìm vào giấc ngủ không lâu.

Lòng Giang Cung lạnh đi.

Ông ta biết lần này, phiền phức rồi.

Ông ta lớn tiếng nói: Đi, bảo binh sĩ dùng vải bịt tai lại.

Trong doanh trại của giặc Khăn Vàng, dần dần yên tĩnh trở lại.

Xa xa, ở một góc cua, có một đội quân lớn đang phi nước đại.

Đó chính là đội quân do Lưu Húc đích thân dẫn đầu.

Lần này, ngoài bốn ngàn binh mã của Vu Cấm, hắn đã mang theo toàn bộ số binh mã còn lại, tổng cộng một vạn ba ngàn người.

Đúng lúc này, một tiếng chiêng trống giao tranh, truyền đến.

Lông mày Lưu Húc khẽ nhướng lên.

Hắn vẫy tay nói: Mau đi tra xem, tiếng chiêng trống có phải từ doanh trại của quân ta truyền ra không.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Chẳng bao lâu, có thân vệ tiến lên bẩm báo: Chúa công, tiếng chiêng trống, là do Thái Sử Tư mã ở trong doanh nổi trống và gõ chiêng gây ra.

Ồ.

Lông mày Lưu Húc khẽ nhướng lên.

Quách Gia cười sang sảng: Chúa công, hành động này chắc chắn là Tử Nghĩa biết chúa công sắp đến, nên cố ý dùng tiếng chiêng trống để che giấu tiếng động hành quân của đại quân chúng ta.

Không sai.

Trần Cung cũng gật đầu cười nói, Không ngờ Tử Nghĩa lại chu đáo đến vậy.

Như vậy thì tốt quá.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn vung tay ra lệnh: Toàn quân toàn tốc tiến lên, phải nhanh chóng đến được doanh trại của chúng ta.

Lập tức, tốc độ của toàn bộ binh mã, bắt đầu tăng lên.

Thái Sử Từ ở phía sau doanh trại của mình, cúi đầu thật sâu với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc vỗ vai Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, làm tốt lắm.

Thái Sử Từ mặt lộ vẻ vui mừng, miệng lại cười khiêm tốn: Chúa công quá khen rồi.

Sau đó, mọi người hành lễ với nhau, rồi dưới sự dẫn dắt của Thái Sử Từ, cùng nhau bước vào doanh trướng.

Lưu Húc đi xung quanh xem xét một vòng, nhìn những người đang đánh trống gõ chiêng.

Hắn gật đầu khen: Không tệ.

Cách này rất hay.

Thái Sử Từ lại cười sang sảng: Chúa công, mạt tướng thỉnh cầu bây giờ liền xuất chiến, tấn công giặc Khăn Vàng.

Ồ.

Lưu Húc ngạc nhiên, Tử Nghĩa, vì sao.

Chẳng lẽ phương pháp ta định ra, đã có hiệu quả.

Chính xác.

Thái Sử Từ chắp tay hành lễ, Chúa công, từ khi đến đây, mạt tướng liền làm theo lời dặn của chúa công, bắt đầu tìm kiếm nguồn nước.

Từ sáng sớm hôm qua, mạt tướng đã cắt đứt nguồn nước.

Tối hôm qua, trong doanh trại của giặc Khăn Vàng, đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng.

Chắc chắn là do giặc Khăn Vàng đang đào giếng sâu.

Như vậy, lúc này chắc chắn chúng đang ngủ say.

Ánh mắt Lưu Húc khẽ sáng lên, nhìn Thái Sử Từ, mặt lộ vẻ cười nói: Không tệ.

Tử Nghĩa lại có thể dựa trên cơ sở kế sách cắt nước của bản hầu, nghĩ ra nhiều kế sách như vậy.

Những kế sách này mỗi cái lại móc nối với nhau, từng chi tiết chặt chẽ, khiến giặc Khăn Vàng không tự chủ được mà rơi vào bẫy.

Hắn vỗ vai Thái Sử Từ: Không tệ.

Rất không tệ.

Quách Gia nhìn Thái Sử Từ với ánh mắt tán thưởng, nói: Tử Nghĩa tướng quân có dũng có mưu, không hổ là một đại lương tướng.

Lập tức, y chắp tay nói: Chúa công, Quách Gia phụ nghị.

Lúc này xuất binh, chính là thời cơ tốt nhất.

Trần Cung cũng chắp tay, sang sảng nói: Chúa công, Trần Cung cũng phụ nghị.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn vung tay: Nếu đã vậy, việc không nên chậm trễ, chúng ta liền xuất binh.

Nói rồi, hắn thúc con Xích Ký Mã dưới háng: Các tướng sĩ, lúc này chính là thời điểm đại phá giặc Khăn Vàng, mọi người theo ta xông lên.

Xích Ký Mã đột ngột chồm lên, há cái miệng ngựa khổng lồ ra.

Hống.

Một tiếng hí vang lên.

Ngay sau đó, bốn vó mạnh mẽ đạp xuống đất, thân hình nhảy vọt lên cao.

Tựa như hóa thành một ngọn lửa đỏ rực, nhảy qua hàng rào.

Dưới trướng, từng binh sĩ tinh thần đại chấn.

Giết a.

Họ vung vũ khí trong tay, cùng nhau xông về phía doanh trại giặc Khăn Vàng.

Ầm.

Trong chốc lát, tiếng ngựa hí, tiếng hò hét giết chóc vang trời.

Trong doanh trại của giặc Khăn Vàng, Giang Cung lo lắng cả một đêm, dùng vải rách bịt tai, mới miễn cưỡng ngủ được.

Chỉ là, đúng lúc này, thân vệ từ bên ngoài xông vào, lo lắng nói.

Cừ soái, đại sự không hay rồi.

Có một lượng lớn binh mã đang giết tới.

Giang Cung mặt lộ vẻ khinh thường: Lượng lớn binh mã.

Dưới trướng Thái Sử Từ đó, cũng chỉ có ba ngàn binh mã mà thôi.

Sao lại là lượng lớn binh mã.

Thân vệ lo lắng, vội vàng bẩm báo: Cừ soái, thuộc hạ thấy binh mã xông tới, ít nhất cũng có hơn một vạn người.

Cái gì.

Giang Cung đột ngột bật dậy từ giường.

Để phòng ngừa vạn nhất, hắn vốn ngủ cả quần áo.

Lúc này xách đại đao, liền đi ra ngoài.

Chỉ là, vừa mới ra ngoài, liền nghe một trận tiếng hò hét giết chóc cùng tiếng ngựa hí.

Giang Cung ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy xa xa, vô số binh mã đang hướng về phía này giết tới.

Số binh mã đó, đâu chỉ có ba ngàn.

Nhìn cảnh hỗn loạn bên ngoài, trong lòng hắn không khỏi vô cùng lo lắng.

Hắn lật người lên ngựa, giơ cao đại đao, quát lớn một tiếng: Mọi người theo ta cùng nhau, nghênh địch.

Chỉ là, lời vừa dứt, một con ngựa chiến màu đỏ lửa, liền nhảy vọt lên cao, bay qua hàng rào, xông vào trong doanh trại.

Trên lưng ngựa, một vị tướng lĩnh mặc bảo giáp kỳ lân minh quang, tay cầm một ngọn trường thương, đang mỉm cười nhạt với hắn.

Giang Cung không khỏi kinh hãi thất sắc.

Phải biết rằng, hàng rào doanh trại cao tới một trượng, là để phòng ngựa chiến xông trận, cố ý làm cao thêm.

Nhưng hắn không ngờ, với độ cao như vậy, lại có ngựa có thể bay vào.

Người đó, chính là Lưu Húc.

Hắn tay cầm Hình Thiên Thương, ngồi cao trên lưng Xích Ký Mã.

Xích Ký Mã chưa kịp đáp đất, liền nhìn thấy Giang Cung ở không xa.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nhạt.

Người trước mắt, một thân áo giáp, lại vừa từ trung quân đại trướng đi ra, chắc chắn là đầu mục của giặc Khăn Vàng.

Hắn điều khiển Xích Ký Mã, liền xông về phía Giang Cung.

Giang Cung trong lòng kinh hãi.

Hắn đã nghe về truyền thuyết bất bại đó.

Lập tức vội vàng vung tay quát: Người đâu.

Hắn chính là Duyện Châu mục Lưu Húc.

Ai bắt được hắn, bản Cừ soái thưởng ngàn vàng.

Mỹ nữ hai mươi người.

Cảnh tượng hỗn loạn, không khỏi im lặng một chút.

Sau đó mọi người lần lượt vung vũ khí trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Hình Thiên Thương trong tay hắn múa lên.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, lần lượt ngã xuống đất.

Lưu Húc một đường xông giết, nhanh chóng đến trước mặt Giang Cung.

Sau đó Hình Thiên Thương trong tay, nặng nề đập xuống Giang Cung.

Giang Cung kinh hãi thất sắc.

Hắn vội vàng giơ đại đao trong tay, đón lấy trường thương của Lưu Húc.

Bành.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng lực đạo kinh khủng, truyền đến hai tay.

Đại đao trong tay, không còn cầm nổi nữa.

Keng một tiếng.

Đại đao rơi xuống đất.

Lưu Húc cười nhạt, sau đó Hình Thiên Thương trong tay lại một thương đâm tới.

Phụt.

Hình Thiên Thương đâm thẳng vào ngực Giang Cung, máu tươi theo đó bắn tung tóe.

Bành.

Giang Cung cả người rơi xuống đất, không còn hơi thở.

Sau đó, hắn lớn tiếng quát: Giang Cung đã chết, lúc này không hàng, còn đợi đến bao giờ.

Kinh ngạc.

Tất cả giặc Khăn Vàng, đều ngây người tại chỗ.

Tiếp đó, vô số quan quân, la hét xông vào.

Sau một hồi chém giết, giặc Khăn Vàng không còn lòng chiến đấu, lần lượt hạ vũ khí trong tay xuống.

Chương 53

Mọi việc tiếp theo, đơn giản hơn rất nhiều.

Tự có Thái Sử Từ, Điển Vi thu gom giặc Khăn Vàng.

Trong trung quân đại trướng.

Lưu Húc ngồi cao ở trung tâm, cười sang sảng: Chư vị, đối với tình hình tiếp theo, có ý kiến gì không.

Trần Cung khẽ vuốt cằm, rồi nhíu mày nói: Hiện tại quận Nhậm Thành đã bình định, ba mươi mấy vạn giặc Khăn Vàng ở quận Nhậm Thành, cũng bị quân ta một lần đánh bại.

Nhưng, nước Đông Bình có sáu mươi mấy vạn binh mã, muốn tiêu diệt, e rằng không dễ.

Lời này của Công Đài sai rồi.

Quách Gia cười sang sảng, Ta đoán chắc, chiến tích lần này vừa ra, quân tâm của giặc Khăn Vàng Thanh Châu sẽ dao động.

Y đứng dậy, ung dung nói: Giặc Khăn Vàng Thanh Châu ở quận Bột Hải bị Viên Thiệu và Công Tôn Toản hai người liên thủ tiêu diệt, quân tâm vốn đã không ổn.

Cộng thêm hiện tại giặc Khăn Vàng ở Duyện Châu đã lâu ngày, vốn không mang theo lương thảo, lúc này lương thảo chắc chắn không cung ứng kịp.

Lý do chúng gấp gáp muốn tấn công thành Xương Ấp của chúng ta, nguyên nhân căn bản chính là vì thiếu lương thực.

Trần Cung nhíu mày nói: Phụng Hiếu, đại bản doanh của giặc Khăn Vàng Thanh Châu ở Thanh Châu, nếu từ Thanh Châu điều

lương, vấn đề sẽ phiền phức.

Nụ cười trên mặt Quách Gia càng đậm.

Y nhìn về phía Lưu Húc nói: Giữa hai châu Thanh và Duyện, có nhiều dãy núi ngăn cách.

Nếu đi vòng quanh núi, thời gian sẽ kéo dài.

Đi vòng quanh núi, cũng cho chúng ta cơ hội cắt đứt lương thảo của giặc Khăn Vàng.

Chắc chắn chúa công cho Trình Dục đến nước Tế Bắc làm tướng, chính là vì ý này.

Không sai.

Lưu Húc cười gật đầu, Giặc Khăn Vàng nếu vận lương từ Thanh Châu, tất nhiên phải đi qua địa giới nước Tế Bắc.

Đến lúc đó, nếu Trọng Đức có thể thừa cơ xông ra, cắt đứt lương thảo của giặc Khăn Vàng, thì đại thế có thể định vậy.

Trần Cung nhíu mày trầm ngâm một lúc, mới gật đầu nói: Nếu vậy, thì khá tốt.

Chỉ là, chúng ta làm sao để khuyên giặc Khăn Vàng Thanh Châu đầu hàng, lại là một vấn đề.

Khuyên.

Lưu Húc cười nhạt, Có gì khó.

Trực tiếp tiêu diệt toàn bộ là được.

Đến lúc đó, hàng hay không hàng, không còn do chúng quyết định nữa.

Trần Cung nghe vậy mắt sáng lên: Chúa công, chẳng lẽ đã có định kế.

Ngay cả Quách Gia, cũng không khỏi tò mò.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Bản hầu trong lòng đã có cách, đến lúc đó, nhất định có thể một lần tiêu diệt giặc Khăn Vàng.

Việc này để sau hãy bàn.

Lúc này Thái Sử Từ bước vào: Chúa công, giặc Khăn Vàng ở đây toàn bộ đã đầu hàng, số lượng có hơn ba vạn người.

Lưu Húc gật đầu: Vất vả cho Tử Nghĩa rồi.

Trần Cung nhíu mày nói: Chúa công, số lượng tù binh Khăn Vàng quá nhiều, cộng thêm tám vạn người trước đó, tổng cộng có khoảng mười ba vạn người.

Với lương thảo hiện tại của chúng ta, e rằng không thể chống đỡ nổi.

Không sao.

Lưu Húc cười nhẹ, Bản hầu vừa tính thời gian, mấy ngày trước, lúa ta trồng, hẳn là đã chín rồi.

Thái Sử Từ lắc đầu, cười nói: Chúa công nói vậy là có ý gì.

Lúc này là tháng sáu, chưa đến mùa thu hoạch, lúa sao có thể chín.

Mọi người nghe vậy, đều lộ vẻ khó hiểu.

Lưu Húc lại cười nhạt, một vẻ cao thâm khó lường.

Trần Cung cười giải thích: Mọi người không biết chuyện này cũng là thường tình.

Giống lúa đó, tự nhiên không phải lúa thông thường, là do chúa công đích thân tạo ra.

Giống lúa đó à, Phụng Hiếu cũng từng thấy.

Quách Gia gật đầu: Cũng kỳ lạ, giống lúa đó của chúa công không cần trồng trong ruộng nước, nhưng lại phát triển rất tốt.

Mọi người đều lộ vẻ tò mò.

Lưu Húc cười nhạt: Ta lúc này trở về, vừa kịp lúc thu hoạch lúa.

Hắn vỗ tay với mọi người: Mọi người thu dọn một chút, chúng ta trở về thành Xương Ấp.

Mọi người nghe vậy, ai nấy đều mừng rỡ.

Trần Cung và Quách Gia nhìn nhau, đều lộ vẻ lo lắng.

Cho dù những giống lúa đó đã chín, cũng không đủ để nuôi sống những tù binh này.

Đó là mười ba vạn người.

Nhưng những điều này, họ không nói nhiều.

Trong lòng đã quyết định, nếu không được, e rằng chỉ có thể dùng kế sách tạm thời.

Sau một hồi thu dọn, họ liền lên đường, trở về thành Xương Ấp.

Quận Sơn Dương, thành Xương Ấp, trong phủ Châu mục.

Vương Úc, Vạn Tiềm đang xử lý công vụ.

Đúng lúc này, một thân vệ chạy vào.

Người đó bẩm báo với Vương Úc: Vương Biệt giá, chúa công đã về.

Cái gì.

Vương Úc mặt lộ vẻ kinh hỷ, Chúa công đã đến đâu rồi.

Theo thám tử báo, chúa công còn cách năm dặm.

Thân vệ bẩm báo.

Mau.

Theo ta đi nghênh đón.

Vương Úc cười sang sảng.

Nói rồi, Vương Úc, Vạn Tiềm hai người dẫn theo thân vệ dưới trướng, cùng nhau đến cửa đông thành.

Nghe gì chưa.

Lưu Hầu đã về.

Thật sao.

Vậy còn chờ gì nữa, mau đi nghênh đón a.

Lưu Hầu đại thắng trở về, chúng ta tự nhiên phải đi nghênh đón.

Không sai.

Huynh đài nói có lý.

Mọi người theo ta cùng đi.

Bách tính từng người một, cũng đều đi theo sau Vương Úc, đến cửa đông thành.

Trong hậu viện của phủ Châu mục.

Một thị nữ vội vã chạy vào một căn phòng.

Trong phòng, có một nữ tử tuyệt sắc, đang chống cằm.

Ánh mắt của nàng, chăm chú nhìn vào tờ thư trên bàn.

Chữ viết trên đó, khá là ngay ngắn.

Nàng thỉnh thoảng lại cười nhẹ hai tiếng.

Thị nữ thấy vậy, từ xa đã hô: Cô nương, Lưu Hầu đã về.

Nữ tử tuyệt sắc đó đột ngột đứng dậy.

Nàng quay đầu nhìn thị nữ: Nhu Nhi, ngươi nói thật chứ.

Lưu Hầu đã về rồi sao.

Nữ tử tuyệt sắc, không ai khác chính là Thái Diễm.

Thị nữ gật đầu: Cô nương, vừa rồi Vương Biệt giá cho người đến báo tin.

Vương Biệt giá đã đi trước đến cửa đông thành rồi.

Vậy còn chờ gì nữa.

Thái Diễm vội nói, Nhu Nhi, mau giúp ta sửa soạn một chút.

Lập tức, nàng vội vàng đến trước bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm.

Sau một hồi trang điểm, nàng mới vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài phủ Châu mục, Vương Úc đã sớm chuẩn bị xe ngựa cho Thái Diễm.

Bên cạnh xe ngựa, có hơn trăm binh sĩ.

Thái Diễm được thị nữ dìu, vội vã lên xe ngựa, đến cửa đông thành.

Cửa đông thành.

Lưu Húc dẫn theo binh mã dưới trướng, cùng một đám tù binh Khăn Vàng, rầm rộ kéo đi.

Bách tính từng người một ở cửa thành, trông ngóng chờ đợi.

Đến rồi đến rồi.

Mọi người mau nhìn.

Thấy chưa.

Người cưỡi ngựa chiến màu đỏ son đó, là Lưu Hầu.

Lưu Hầu thật sự đã đến rồi.

Phát hiện ra không, lúc Lưu Hầu xuất chinh, mới có hơn một vạn người.

Bây giờ, lại nhìn không thấy cuối.

A.

Cũng quá khủng khiếp rồi.

E rằng không dưới mười mấy vạn người nhỉ.

Nghe gì chưa.

Lưu Hầu lần này xuất chinh, đã đánh bại ba mươi mấy vạn giặc Khăn Vàng.

Bách tính nghị luận sôi nổi.

Lưu Húc một mình đi đầu, nhanh chóng đến cửa đông thành.

Vương Úc, Vạn Tiềm, cùng nhau tiến lên nghênh đón.

Ở cửa thành, một chiếc xe ngựa đang yên tĩnh đậu ở đó.

Xung quanh chiếc xe ngựa đó, có mấy chục binh sĩ mặc áo giáp sáng ngời canh gác.

Bên cạnh chiếc xe ngựa đó, có một vị thị nữ, đang đứng chờ.

Lúc này, nàng đang kích động nói: Cô nương, người mau nhìn.

Lưu Hầu đã về.

Thật sao.

Một giọng nói kinh hỷ từ trong xe ngựa truyền ra.

Ngay sau đó rèm xe được vén lên, một vị nữ tử tuyệt sắc từ bên trong bước ra.

Đó chính là Thái Diễm.

Thái Diễm mang theo vài phần mong đợi, nhìn về phía trước.

Ngay sau đó, ánh mắt của nàng liền cố định ở đó, không thể rời đi được nữa.

Miệng nàng lẩm bẩm: Lưu Hầu, thật là anh vũ.

Bất chợt, thị nữ kinh hô một tiếng: Cô nương, người nhìn kìa, Lưu Hầu đang nhìn về phía chúng ta.

Thái Diễm vội nói: Nhu Nhi, mau dìu ta xuống.

Thị nữ nghe vậy, vội vàng tiến lên dìu Thái Diễm xuống.

Thấy ở cửa thành, có nhiều bách tính nghênh đón như vậy, Lưu Húc khá là bất ngờ.

Nhìn những bách tính nhiệt tình đó, hắn lần lượt gật đầu ra hiệu.

Thấy Vương Úc, Vạn Tiềm nghênh đón, Lưu Húc gật đầu với họ: Mấy ngày nay, vất vả cho chư vị rồi.

Vương Úc, Vạn Tiềm liên tục xua tay.

Vương Úc cười nói: Chúa công một đường vất vả rồi.

Mau về phủ đi.

Ánh mắt Lưu Húc, lại nhìn thấy chiếc xe ngựa ở trong góc.

Hắn xua tay: Không vội.

Nói rồi, hắn thúc con Xích Ký Mã dưới háng, đi về phía xe ngựa.

Thái Diễm bước lên, duyên dáng hành lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn sâu vào Lưu Húc một cái: Đã lâu không gặp, phong thái của Lưu Hầu vẫn như xưa.

Lưu Húc gật đầu: Chiêu Cơ quá khen rồi.

Ngược lại là Chiêu Cơ, đã lâu không gặp, sao lại tiều tụy đến vậy.

Chẳng lẽ là do ưu tư quá độ.

Nói rồi, hắn hứng thú đánh giá Thái Diễm.

Quả không hổ là Thái Diễm.

Dung nhan, quả thật xứng là tuyệt sắc.

Thái Diễm nghe vậy, trong ánh mắt thoáng qua một tia hoảng loạn.

Không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy, tâm tư ẩn giấu của mình dường như bị Lưu Húc nhìn thấu.

Ngay sau đó, nàng cố gắng trấn tĩnh: Lưu Hầu đùa rồi.

Mấy ngày nay, ta ăn ngon ngủ ngon, đâu có ưu tư gì.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc, Kỳ lạ, chẳng lẽ bản hầu nhìn nhầm sao.

Khóe miệng hắn, lộ ra vài phần ý cười.

Trên mặt Thái Diễm hiện lên vẻ hoảng loạn.

Nhưng ngay sau đó, nàng đưa tay phải ra, sửa lại tóc mai.

Nhân lúc này, nàng đang sắp xếp lại suy nghĩ.

Sau đó, nàng mới nở nụ cười: Nếu nói ưu tư, thì cũng có một chút.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lưu Húc: Ta nay đã đến đây, nhưng chưa bẩm báo với phụ thân.

Mỗi lần ta cầm bút viết thư cho phụ thân, lại mỗi lần đều không biết phải hạ bút thế nào.

Phụ thân của Chiêu Cơ sao.

Lưu Húc nhìn Thái Diễm, mặt lộ vẻ suy tư.

Hắn nhớ, không lâu sau, Đổng Trác sẽ chết.

Sau đó, Thái Ung sẽ vì khóc thương cho Đổng Trác, bị Vương Doãn phái người giết hại.

Thái Ung là đại nho hàng đầu đương thời.

Càng là nhà văn, nhà thư pháp nổi tiếng.

Địa vị trong giới sĩ nhân, không ai sánh bằng.

Nhân vật như vậy, nếu vì thế mà mất mạng, thực sự quá đáng tiếc.

Quan trọng hơn, Thái Ung là phụ thân của Thái Diễm.

Thái Diễm tự nhiên không biết Lưu Húc đang nghĩ gì.

Thấy Lưu Húc cứ nhìn chằm chằm vào mình, lập tức vài vệt hồng lan lên má nàng.

Lưu Húc suy nghĩ một lúc, trong lòng đã quyết định.

Bất kể thế nào, cũng không thể để Thái Ung vì thế mà mất mạng.

Chương 54

Nếu mời ông về, dạy học cũng tốt a.

Lập tức, Lưu Húc liền mở miệng: Chiêu Cơ, nếu tiện, thì mời Bá Giai công đến thành Xương Ấp một chuyến đi.

Bản hầu có một số việc, muốn bàn với Bá Giai công.

Ân.

Thái Diễm ngẩng đầu.

Thấy Lưu Húc một vẻ trịnh trọng, thần sắc nàng không khỏi ngẩn ra.

Lưu Hầu, vì sao lại trịnh trọng như vậy.

Chẳng lẽ, thật sự có việc, muốn thương lượng với phụ thân mình sao.

Chỉ là, vì sao lại muốn phụ thân mình nhất định phải tự mình đến.

Chẳng lẽ, là vì chuyện đó sao.

Nàng ngước mắt nhìn Lưu Húc một cái, chỉ một cái, liền hoảng loạn dời tầm mắt.

Đúng rồi.

Nhất định là vì chuyện đó.

Chỉ là, không phải có chút quá nhanh sao.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hoàn toàn đỏ bừng.

Sau đó, nàng khẽ ân một tiếng, đáp ứng.

Lưu Húc có chút ngạc nhiên nhìn Thái Diễm.

Biểu hiện vừa rồi của Thái Diễm, hắn đều thấy trong mắt.

Chỉ là, hắn có chút ngạc nhiên, vì sao Thái Diễm lại đột nhiên đỏ mặt.

Chẳng lẽ, là vì mình quá anh tuấn sao.

Lưu Húc quan tâm nói: Chiêu Cơ, nàng về phủ trước đi, lát nữa ta về sẽ đến thăm nàng.

Thái Diễm gật đầu, duyên dáng hành lễ với Lưu Húc: Nếu vậy, vậy ta xin phép về trước.

Lưu Hầu, ngài cũng về sớm đi.

Lưu Húc chỉ cảm thấy không khí, dường như đã trở nên khác đi.

Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng hắn gật đầu: Ừ.

Thái Diễm nhìn sâu vào Lưu Húc một cái, dường như muốn khắc ghi cả con người Lưu Húc vào trong đầu.

Sau đó, nàng mới được thị nữ dìu, đi về phía xe ngựa.

Vào khoảnh khắc Thái Diễm bước vào xe ngựa, Lưu Húc lại một lần nữa dặn dò: Chiêu Cơ, chuyện ta vừa nói, nhất định phải để trong lòng.

Nhớ kỹ, mấy ngày nay, nhất định phải để phụ thân nàng đến một chuyến.

Tim Thái Diễm đập mạnh.

Dưới chân nàng lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Ngay sau đó, không dám dừng lại nữa, vội vàng chui vào trong xe ngựa.

Mãi đến khi ngồi yên trong xe ngựa, nàng mới ôm ngực.

Chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh đến lợi hại.

Nàng muốn vén rèm, nhìn ra ngoài.

Nhưng lại lo lắng, nếu lúc này vén rèm, e rằng sẽ vừa hay bị Lưu Húc nhìn thấy.

Nhìn chiếc xe ngựa, dưới sự bảo vệ của hơn trăm thị vệ, đi về phía phủ Châu mục, Lưu Húc mới yên lòng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Vương Úc.

Điều mà hắn không phát hiện, trong chiếc xe ngựa phía sau, rèm bên hông đã được vén lên cao.

Một khuôn mặt xinh đẹp vừa vui vừa thẹn, đang chăm chú nhìn bóng lưng của hắn.

Vương Úc nhìn đội quân kéo dài không dứt, trong lòng không khỏi tò mò: Chúa công, không biết lần này ngài mang về bao nhiêu người.

Lưu Húc cười nhạt: Vừa hay, chuyện này ta đang muốn nói với ngươi.

Lần này, tù binh ta mang về, có hơn mười ba vạn.

Những người này sau khi tuyển chọn kỹ lưỡng, đều cho vào đội quân đồn điền đi.

Chỉ là, hắn phát hiện, Vương Úc lại không có phản ứng.

Nhìn sang, mới phát hiện Vương Úc và Vạn Tiềm hai người đều đang trong trạng thái ngây ngốc.

Lưu Húc khẽ ho một tiếng.

Vương Úc và Vạn Tiềm hai người mới hoàn hồn.

Vương Úc vội vàng gật đầu đáp ứng: Chúa công yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, hoàn thành nhiệm vụ.

Ừ.

Lưu Húc gật đầu.

Sau đó hắn giới thiệu Quách Gia, Thái Sử Từ cho hai người.

Mọi người tự nhiên hành lễ với nhau.

Lưu Húc nhìn Vương Úc, hỏi: Văn Khanh, mấy ngày nay, giống lúa ta trồng trước đó, hẳn là đã chín rồi.

Vương Úc gật đầu: Chúa công.

Chuyện này thuộc hạ đang muốn báo cáo với ngài.

Ở phía bắc thành, giống lúa chúng ta trồng, toàn bộ đều đã chín rồi.

Thuộc hạ đang muốn đi xem.

Thật sao.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn vung tay: Nếu đã vậy, ta sẽ trực tiếp đến bắc thành, đi xem giống lúa của ta.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp.

Lập tức đội ngũ đổi hướng, đi về phía bắc thành.

Bách tính phía sau, từng người một nghị luận.

Đi đâu vậy.

Đi về phía bắc thành rồi.

Giống lúa mới trồng trên sườn núi, đất hoang ở phía bắc thành, toàn bộ đều đã chín rồi.

Lưu Hầu chắc chắn là đi xem giống lúa mới.

Không đùa chứ.

Mới chưa được hai tháng mà, sao có thể chín được.

Chẳng lẽ ngươi không biết, những giống lúa đó là do Lưu Hầu đích thân tạo ra.

Thứ mà Lưu Hầu tạo ra, có thể kém được sao.

Đi thôi, nói nhiều làm gì, chúng ta mau theo sau là được.

Đi đi, đi xem là biết.

Lập tức, bách tính toàn bộ đều đi theo sau Lưu Húc, đến bắc thành.

Bắc thành của thành Xương Ấp.

Nơi này là những dãy núi liên miên, nhìn không thấy cuối.

Cũng chính vì nguyên nhân này, ngoài việc đốn củi săn bắn, bình thường ít có người đến đây.

Nhưng bây giờ, nơi này đâu đâu cũng là người.

Lúc này, vô số bách tính cùng nhau tụ tập ở đây.

Nơi này ba lớp trong, ba lớp ngoài, vây kín không lọt một giọt nước.

Lúc này, ở chính giữa đám đông, Duyện Châu mục Lưu Húc cùng một đám người dưới trướng, cùng nhau tụ tập ở đây.

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên sườn núi.

Theo tầm mắt của họ nhìn đi, sẽ phát hiện, trên sườn núi trước mặt, đâu đâu cũng là một màu vàng óng.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện, những vùng đất núi vốn lộ ra bên ngoài, lúc này toàn bộ bị lúa vàng óng bao phủ.

Những dãy núi liên miên không dứt, lúc này toàn bộ đều một màu vàng óng.

Dày đặc, nhìn không thấy cuối.

Một cơn gió thổi qua, sóng lúa vàng óng dập dờn.

Nơi này, chính là nơi trước đó để gieo trồng giống lúa mới, Lưu Húc đã lệnh cho người đặc biệt khai khẩn ra.

Quách Gia mặt lộ vẻ kinh ngạc: Không ngờ, những giống lúa này toàn bộ đều đã chín rồi.

Không sai.

Trần Cung gật đầu, Lần trước ta tổng cộng trồng bảy vạn mẫu, phần lớn đều ở đây.

Nói rồi, ông bước lên, đưa tay bứt một bông lúa.

Nhìn những hạt lúa căng mẩy trong lòng bàn tay, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm.

Một mẫu lúa như thế này, e rằng sản lượng gấp ba lần lúa thông thường.

Quách Gia gật đầu: Không sai.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, mới chưa được hai tháng, đã toàn bộ chín rồi.

Thái Sử Từ không dám tin dụi mắt: Ta sợ không phải là ảo giác chứ.

Trên sườn núi lại có lúa.

Lưu Húc đích thân tiến lên, từ trong ruộng lúa, vốc một nắm lên.

Nhìn những hạt lúa căng mẩy trong lòng bàn tay, trong lòng hắn cũng khá hài lòng.

Nếu xét theo độ căng mẩy của những hạt lúa này, sản lượng gấp ba lần, là chắc chắn.

Một lão nông, run rẩy bước lên.

Ông đưa hai tay ra, nhẹ nhàng nâng niu những bông lúa, giọng nói run rẩy: Những bông lúa này, những bông lúa này là thần vật a.

Lão hán ta trồng lúa nhiều năm như vậy, chưa từng thấy lúa nào căng mẩy như vậy.

Chưa từng thấy lúa nào năng suất cao như vậy.

Thân thể ông run lên, liền quỳ xuống trước Lưu Húc: Lưu Hầu a, đa tạ những giống lúa mới này của ngài.

Có giống lúa năng suất cao như vậy, sau này chúng tôi, không còn phải chịu đói nữa.

Lão thay mặt bà con, cảm tạ ngài.

Lưu Hầu ngài, là Thần Nông tại thế a.

Bách tính xung quanh, cũng đồng loạt quỳ xuống.

Vô số giọng nói vang lên.

Lưu Hầu nhân nghĩa a.

Lưu Hầu ngài, là Thần Nông tại thế a.

Lưu Húc tiến lên hai bước, đỡ lão nông dậy: Lão nhân gia, không cần như vậy.

Ta là tông thân của nhà Hán, lại là Duyện Châu mục, tự nhiên phải vì bách tính Duyện Châu của ta mà lo.

Hắn vẫy tay với bách tính: Mọi người mau mau đứng dậy.

Lời này vừa nói ra, lão nông cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Bách tính xung quanh, cũng từng người một kích động không thôi.

Sau khi an ủi bách tính xong, Lưu Húc mới cười nói: Văn Khanh, những giống lúa này đều đã chín rồi.

Ngươi hãy sắp xếp cho quân đồn điền, thu hoạch đi.

Vâng.

Vương Úc đáp một tiếng.

Trong giọng nói của ông, cũng đầy vẻ kích động.

Sau đó, trên một dãy núi, vô số người di chuyển.

Những thửa ruộng lúa, cũng không ngừng được thu hoạch.

Lưu Húc lại nhìn về phía xa.

Ở đó, trên những mảnh đất hoang, dường như đã được xử lý một phen.

Nhìn một cái, lại nhìn không thấy cuối.

Hắn nhìn Vương Úc: Văn Khanh, kia không phải là những thửa ruộng vừa mới được xới lên sao.

Chính xác.

Vương Úc gật đầu, Chúa công, đây là những mảnh đất hoang mà thuộc hạ đã cho quân đồn điền xới lên theo lời dặn của ngài trước khi đi.

Tốt.

Văn Khanh làm không tệ.

Lưu Húc cười sang sảng.

Hiện tại ta vừa mới tăng thêm mười mấy vạn quân Khăn Vàng, tuy ta cũng đã mang lương thực của quân Khăn Vàng về, nhưng những thứ đó, lại xa xa không đủ.

Hiện tại, việc cấp bách của ta, chính là nhanh chóng trồng lại lúa.

Vương Úc gật đầu: Chúa công yên tâm, thuộc hạ sẽ sắp xếp cho quân đồn điền, bắt đầu trồng lúa.

Lưu Húc nghĩ đến khóa gen.

Trong giống lúa mới, có khóa gen.

Nếu không được xử lý, những giống lúa này căn bản không thể gieo trồng.

Lập tức, hắn phân phó với Vương Úc: Văn Khanh, sau khi thu hoạch những giống lúa mới này, lệnh cho người mỗi ngày vận chuyển đến nhà kho bên cạnh phủ Châu mục của ta.

Vương Úc tuy trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Lưu Húc cũng không giấu giếm, lập tức cười giải thích: Những giống lúa này, trước khi gieo trồng phải do bản hầu đích thân xử lý.

Nếu không có lúa do bản hầu xử lý, sẽ không thể sinh trưởng được.

Lời này vừa nói ra, không chỉ Vương Úc ngây người tại chỗ.

Ngay cả Quách Gia và Trần Cung, cũng từng người một đều ngây ngốc tại chỗ.

Bắt đầu từ chiều hôm đó.

Từng bao lúa lớn, toàn bộ đều được chuyển vào nhà kho bên cạnh phủ Châu mục.

Đợi đến chạng vạng, Lưu Húc liền tranh thủ thời gian, bước về phía nhà kho đó.

Đẩy cửa ra, cảnh tượng trước mắt, khiến hắn không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy trước mặt hắn, từng bao lúa lớn, được xếp ngay ngắn ở đó.

Hắn bước lên, đặt tay lên bao lúa bên ngoài.

Chương 55

Ngay sau đó, trong lòng, hắn mặc niệm với hệ thống: Hệ thống, mở khóa gen.

Một giọng nói của hệ thống, xuất hiện trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng ký chủ, mở khóa gen thành công.

Lưu Húc kiểm tra giao diện hệ thống, mới phát hiện, khóa gen của cả một bao lúa lớn trước mắt, toàn bộ đều đã được mở ra.

Hắn không khỏi mừng rỡ.

Thật tiện lợi.

Phương pháp mở khóa gen, là hệ thống đã nói cho hắn.

Chỉ cần đặt tay lên bên ngoài vật chứa lúa, gián tiếp tiếp xúc với hạt lúa, đồng thời trong lòng mặc niệm mở khóa gen, là có thể mở khóa gen của những hạt lúa này.

Điều này giúp tiết kiệm thời gian và công sức.

Nếu phải tiếp xúc với từng hạt lúa, e rằng sẽ mệt chết.

Một khắc sau, Lưu Húc từ trong nhà kho đi ra.

Lưu Húc trước khi vào nhà kho, đã thông báo cho Vương Úc, bảo Vương Úc đến.

Chỉ là, Vương Úc vừa đến nhà kho, liền phát hiện chúa công từ trong nhà kho đi ra.

Ông không khỏi ngẩn ra.

Lại thấy Lưu Húc vẫy tay với mình.

Vương Úc vội vàng bước lên, cung kính hành lễ: Chúa công.

Lưu Húc cười nhạt: Văn Khanh, ngũ cốc bên trong, toàn bộ đều đã xử lý xong rồi, ngươi mang đi cho người gieo trồng đi.

Nghe lời của Lưu Húc, Vương Úc không khỏi ngây người.

Ông lại hỏi một lần nữa: Chúa công, những giống lúa này, đều đã xử lý xong rồi.

Không sai.

Lưu Húc thần sắc bình thản, Sau khi thu hoạch ngày mai, lại cho người mang lúa mới thu hoạch, gửi vào nhà kho này.

Nói rồi, hắn bước vào trong phủ Châu mục.

Vương Úc ngơ ngác nhìn Lưu Húc.

Mãi đến khi Lưu Húc vào trong phủ Châu mục, ông mới đột nhiên hoàn hồn.

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết: Người đâu.

Mang lúa trong này ra.

Chúng ta bắt đầu gieo trồng thôi.

Lời này vừa nói ra, binh sĩ đều lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Từng người một hăng hái tiến lên, bắt đầu chủ động khiêng lúa.

Bốn năm ngày sau, Vương Úc ôm một chồng thẻ tre, hưng phấn chạy vào trong phủ Châu mục.

Lúc này, Lưu Húc, Quách Gia và Trần Cung đang thương lượng về những công việc tiếp theo.

Vương Úc cúi người hành lễ với Lưu Húc, nói: Chúa công, đại hỷ.

Đại hỷ a.

Lưu Húc hơi ngẩn ra, nói: Văn Khanh, ngài nói vậy là sao.

Không biết tin vui ngài nói là chuyện gì.

Chúa công, dưới sự hợp tác của đồn điền binh, lúa nước đã thu hoạch xong cả rồi.

Đây là sản lượng lúa nước vụ đầu tiên của chúng ta.

Vương Úc vừa nói, vừa đưa thẻ tre trong tay lên.

Hắn tiếp tục nói: Chúa công, thuộc hạ tổng cộng trồng bảy vạn mẫu, thu được hai mươi mốt vạn thạch lúa.

Nếu tính ra, bình quân mỗi mẫu sản lượng là ba thạch.

Cái gì.

Trần Cung bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Ông không dám tin mà hỏi lại: Văn Khanh, bao nhiêu.

Một mẫu bao nhiêu thạch.

Ba thạch.

Đúng ba thạch.

Vương Úc đáp lại.

Giọng nói của ông ta mang theo vài phần run rẩy.

Ba thạch.

Trần Cung kinh ngạc thốt lên, Không thể nào.

Lúa nước sao có thể có sản lượng cao như vậy.

Ngũ cốc thông thường trồng trên ruộng nước thượng đẳng, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ, nhiều nhất cũng chỉ được một thạch mỗi mẫu.

Biểu hiện của Quách Gia cũng không khá hơn là bao.

Lúc này, mặt ông cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Cả hai cùng nhìn về phía Lưu Húc, xem cậu phân giải thế nào.

Lại thấy Lưu Húc chỉ cười nhạt gật đầu nói: Thời gian qua, vất vả cho các vị rồi.

Trong lòng Vương Úc chỉ có một ý nghĩ: Chúa công hình như không hề kinh ngạc chút nào.

Chẳng lẽ mình báo cáo sai rồi sao.

Hắn tự nhiên không biết Lưu Húc đang nghĩ gì trong lòng.

Sản lượng ba thạch mỗi mẫu, ngay từ khi lúa nước vừa được hệ thống cải tạo ra, cậu đã biết rồi.

Đã biết trước tình hình, thì có gì mà phải kinh ngạc.

Cuối cùng, Trần Cung không nén được, hỏi: Chúa công, vì sao lúa nước lại có sản lượng cao như vậy.

Chẳng lẽ loại lúa mới này có gì đặc biệt sao.

Lưu Húc gật đầu nói: Thực ra loại lúa này có ba đặc điểm lớn.

Thứ nhất là không kén môi trường, bất kể nơi nào cũng có thể trồng được.

Thứ hai là chu kỳ sinh trưởng ngắn.

Mọi người cũng đã thấy, chu kỳ trưởng thành của lúa nước chỉ khoảng sáu mươi ngày.

Thứ ba, tự nhiên là sản lượng.

Sản lượng lúa nước về cơ bản là ba thạch mỗi mẫu.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đối với Lưu Húc, họ lại càng thêm khâm phục.

Loại lúa mới này, quả thực là thần vật a.

Quách Gia kinh hô một tiếng: Chúa công, vì sao trước đây chưa từng nghe ngài nhắc đến những ưu điểm này.

Lưu Húc cười nói: Bản hầu sở dĩ không nói trước cho các ngươi, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Nếu trước khi lúa chưa trồng ra, bản hầu nói như vậy với các ngươi, phần lớn các ngươi sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Nhưng đợi sau khi lúa đã trồng ra, sự thật bày ra trước mắt, tự nhiên sẽ không còn dị nghị nữa.

Trần Cung, Quách Gia, Vương Úc đồng loạt gật đầu.

Những thông tin về loại lúa mới này quả thực quá kinh người.

Tự hỏi lòng, nếu sớm biết được những tin này, nói không chừng thật sự sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Trần Cung mỉm cười nói: Có hai mươi mốt vạn thạch lương thực, cộng thêm số lương thực ta lấy được từ đám giặc Khăn Vàng, muốn chống đỡ hai tháng là dư dả.

Hai tháng sau, lương thực mới của chúng ta sẽ lại được thu hoạch.

Quách Gia cũng thở phào nhẹ nhõm: Vấn đề lương thực cuối cùng cũng được giải quyết rồi.

Nhìn Quách Gia và Trần Cung, Lưu Húc không khỏi mỉm cười.

Mấy ngày nay, hai người họ đã lo lắng không ít.

Cậu nhìn về phía Vương Úc, hỏi: Văn Khanh, lúa nước mới bây giờ chúng ta đã gieo trồng bao nhiêu mẫu rồi.

Vương Úc chắp tay nói: Chúa công, hiện tại chúng ta đã gieo trồng mười vạn mẫu.

Mười vạn mẫu, vậy là ba mươi vạn thạch lương thực.

Như vậy, cũng chỉ đủ cho mười lăm vạn binh mã ăn trong hai tháng.

Lưu Húc thuận miệng tính toán.

Nhưng cậu không phát hiện, mấy người trước mặt đều lộ vẻ trầm tư.

Lưu Húc tự mình tính toán tiếp: Nếu sau khi đánh bại giặc Khăn Vàng ở Đông Bình quốc, rồi chiêu mộ thêm, e là có hơn năm mươi vạn người.

Cộng thêm mười mấy vạn người ngựa hiện có của ta.

Tổng cộng lại, e là gần bảy mươi vạn.

Bảy mươi vạn người ăn trong hai tháng, cần một trăm bốn mươi vạn thạch.

Như vậy, ta cần phải trồng ít nhất bốn mươi bảy vạn mẫu.

Lập tức, cậu phân phó cho Vương Úc: Văn Khanh, để đồn điền binh tiếp tục trồng trọt.

Theo bản hầu thấy, chúng ta cần trồng thêm ba mươi bảy vạn mẫu nữa là gần đủ.

Cộng thêm vụ thu hoạch sau này, đến lúc đó chúng ta sẽ có không ít lương thực dự trữ.

Quách Gia, Trần Cung, Vương Úc nghe lời Lưu Húc, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đông quận.

Tào Tháo từ khi biết tin Nhậm Thành xuất binh mười lăm vạn, Phàn Thành xuất binh năm vạn, tổng cộng hai mươi vạn giặc Khăn Vàng cùng nhau tấn công Lưu Húc, tâm trạng của y liền vô cùng vui vẻ.

Theo y thấy, trong tình hình binh lực chênh lệch như vậy, Lưu Húc không có một chút cơ hội thắng nào.

Thậm chí y chỉ cần ngồi yên ở Đông quận chờ đợi, không cần làm bất kỳ hành động nhỏ nào, Lưu Húc sẽ tan rã dưới thế công của giặc Khăn Vàng.

Đến lúc đó, y lại thừa cơ ra tay, là có thể khống chế toàn bộ Duyện Châu trong tay.

Một ngày nọ, Tuân Úc cầm theo tình báo, vội vã bước vào.

Sắc mặt của ông ta có chút không được tốt.

Tào Tháo có chút kinh ngạc nhìn Tuân Úc một cái.

Tuân Úc là loại nam tử ôn nhuận như ngọc, trên mặt luôn treo nụ cười nhàn nhạt, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng của Tuân Úc, y biết nhất định đã có chuyện xảy ra.

Tào Tháo hỏi: Văn Nhược, sao vậy.

Tuân Úc hành lễ với Tào Tháo, nói: Chúa công, Lưu Húc đã trở về thành Xương Ấp.

Tào Tháo nhướng mày: Chẳng lẽ Lưu Húc thấy thế lực giặc Khăn Vàng ở quận Nhậm Thành quá lớn, nên đã chủ động rút khỏi quận Nhậm Thành.

Khóe miệng y lộ ra một tia mỉa mai: Thằng nhóc đó cũng thông minh, biết chủ động lùi bước.

Nếu giống như cha nó không biết lùi bước, chẳng phải sẽ phải bỏ mạng giống như cha nó sao.

Tuân Úc lắc đầu nói: Chúa công, Lưu Húc đã triệt để đánh bại giặc Khăn Vàng ở quận Nhậm Thành, thu phục lại quận Nhậm Thành rồi.

Cái gì.

Tào Tháo kinh ngạc trợn tròn hai mắt, trực tiếp đứng dậy khỏi bồ đoàn.

Văn Nhược, ngươi nói gì.

Mới chưa đầy mười ngày, Lưu Húc đã đánh bại hai mươi vạn đại quân.

Điều đó sao có thể.

Đó là hai mươi vạn binh mã đấy.

Tên Lưu Húc đó cộng thêm bộ hạ của Trương Mạc cũng chưa tới hai vạn binh mã.

Lấy hai vạn chống lại hai mươi vạn, chênh lệch gấp mười lần, làm sao có thể thắng.

Tuân Úc cười khổ lắc đầu nói: Trận này, Lưu Húc chủ động xuất kích, đặt mai phục ở Lạc Nham Cốc, hỏa thiêu Lạc Nham Cốc.

Cừ soái giặc Khăn Vàng là Vu Độc chết ngay tại trận.

Giặc Khăn Vàng đại bại.

Sau đó, Lưu Húc đích thân suất lĩnh đại quân, đến Đại Cương Sơn, cũng triệt để đánh bại cánh quân giặc Khăn Vàng từ Phàn Thành.

Tào Tháo mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Hồi lâu, y mới hỏi: Văn Nhược, có phải tình báo trong phủ có vấn đề không.

Tuân Úc khẽ thở dài một tiếng: Chúa công, hiện nay Lưu Húc đã mang theo binh mã dưới trướng, cùng hơn mười vạn tù binh giặc Khăn Vàng trở về thành Xương Ấp.

Tào Tháo nghe vậy liền ngẩn ra.

Hai mắt nhìn chằm chằm Tuân Úc, mặt mang vẻ dò hỏi: Văn

Nhược, ngươi nói Lưu Húc mang về hơn mười vạn tù binh giặc Khăn Vàng.

Tuân Úc gật đầu.

Tào Tháo cất tiếng cười to: Tốt.

Tốt lắm.

Hành động này của Lưu Húc chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

Tào Tháo ta dưới trướng vì sao đến nay binh lực còn chưa đủ một vạn.

Xét cho cùng, là vì thiếu lương thực.

Bây giờ Lưu Húc có thêm mười mấy vạn giặc Khăn Vàng, ta để xem thử, Lưu Húc lấy đâu ra nhiều lương thực như vậy.

Hí Chí Tài vuốt râu cười nói: Chúa công nói rất đúng.

Mười mấy vạn giặc Khăn Vàng, có nghĩa là mỗi tháng cần đến mười mấy vạn thạch lương thực.

Nhiều lương thực như vậy, cho dù Lưu Húc có vơ vét toàn bộ lương thực trong thành Xương Ấp, cũng căn bản không đủ dùng.

Đây là nội ưu.

Còn có ngoại hoạn.

Đó chính là sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng ở Đông Bình quốc.

Đợi đến ngày chúng xuất binh, xem tên Lưu Húc đó làm sao chống đỡ.

Tuân Úc khẽ nhíu mày.

Nhìn từ những hành động gần đây của Lưu Húc, cậu ta không giống một người thiếu trí tuệ như vậy.

Chỉ là nhất thời, ông cũng không hiểu được, phương pháp phá cục của Lưu Húc rốt cuộc là gì.

Trường An, phủ Thái sư.

Đổng Trác vuốt râu cười lớn: Lưu Cảnh Sơ lại có bản lĩnh như vậy, thật là một niềm vui bất ngờ.

Bản thái sư đối với Lưu Cảnh Sơ, ngược lại có thêm vài phần mong đợi.

Lý Nho gật đầu: Nếu Lưu Cảnh Sơ có thể kìm hãm Tào Tháo, không để Tào Tháo lớn mạnh, đối với chúng ta ngược lại là một tin tốt.

Đổng Trác vuốt râu tán thưởng: Văn Ưu nói chính hợp ý ta.

Hà Bắc Ký Châu, thành Nghiệp.

Viên Thiệu ngồi cao trên đại đường, các mưu sĩ chia làm hai bên.

Viên Thiệu quét mắt qua mọi người, mới nói: Ta lần này triệu tập mọi người đến, là có việc cần thương lượng.

Viên Thiệu nhìn về phía Thư Thụ nói: Công Dữ, đem tình báo nhận được, nói cho mọi người nghe một chút.

Vâng.

Thư Thụ đứng dậy, nói: Theo tình báo mới nhất từ Duyện Châu, Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ hỏa thiêu Lạc Nham Cốc, đại phá mười lăm vạn giặc Khăn Vàng ở Nhậm Thành.

Sau đó lại ở Đại Cương Sơn, một lần nữa đánh tan năm vạn giặc Khăn Vàng.

Hiện tại, đã mang theo hơn mười vạn tù binh, hùng dũng trở về thành Xương Ấp.

Cái gì.

Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Quách Đồ vụt một tiếng đứng dậy khỏi bồ đoàn.

Chương 56

Hắn ta trước giờ đều phản đối Viên Thiệu và Lưu Đại, ngược lại phản đối việc kết minh với Lưu Húc.

Lúc này, Viên Thiệu nhìn hắn, hỏi: Công Tắc, trước đây ngươi cho rằng Lưu Cảnh Sơ không chống đỡ nổi lần này.

Bây giờ Lưu Cảnh Sơ đại thắng, không biết ngươi có cách nhìn gì về việc này.

Sắc mặt Quách Đồ không khỏi cứng lại.

Lưu Húc có thể thần dũng như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ là, bây giờ tự nhiên không thể dễ dàng đổi giọng.

Hắn phải làm được.

Trong lòng có chủ ý, hắn liền cười khẩy một tiếng: Chúa công, theo thuộc hạ thấy, Lưu Cảnh Sơ tuy bây giờ đắc thế, nhưng chắc chắn không chống đỡ nổi lần này.

Ồ.

Viên Thiệu lộ vẻ tò mò, Công Tắc, nói kỹ nghe xem.

Quách Đồ chắp tay với Viên Thiệu: Chúa công, Duyện Châu chiến loạn quanh năm, trong tay Lưu Cảnh Sơ không có nhiều lương thực như chúng ta.

Trong tình huống này, Lưu Cảnh Sơ lại thu phục hơn mười vạn giặc Khăn Vàng, không khác gì tự tìm đường chết.

Viên Thiệu gật gật đầu: Công Tắc nói rất có lý.

Điền Phong khẽ nhíu mày, đứng dậy nói: Chúa công, thuộc hạ cho

rằng việc này không ổn.

Khi Lưu Đại còn tại thế, chúng ta vẫn luôn duy trì quan hệ mật thiết với ông ấy.

Lúc này Lưu Cảnh Sơ gặp nạn, chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta giúp đỡ trong lúc khó khăn.

Ít nhất sau khi Lưu Cảnh Sơ hoàn toàn nắm giữ Duyện Châu, sẽ không vì chuyện này mà ngả về phía Công Tôn Toản.

Viên Thiệu cũng gật đầu, lộ vẻ tán thành.

Nguyên Hạo nói rất đúng.

Thẩm Phối vỗ tay tán thưởng, Chúng ta hiện nay với Công Tôn Toản thế như nước với lửa, nếu có thể được Lưu Cảnh Sơ giúp đỡ, chẳng khác nào làm ít công to.

Lời của ông ta còn chưa nói hết, Phùng Kỷ đã lên tiếng cắt ngang.

Chính Nam nói xem ra có lý, nhưng thực ra không phải vậy.

Thuộc hạ cho rằng Quách Công Tắc nói rất có lý.

Tên Lưu Cảnh Sơ đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, làm sao có năng lực bình định sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng kia.

Hắn chắp tay với Viên Thiệu: Chúa công, bây giờ Lưu Đại đã qua đời, Tào Mạnh Đức đã có ý muốn làm chủ Duyện Châu.

Thuộc hạ cho rằng, chúng ta lúc này nên tĩnh quan kỳ biến mới phải.

Nếu mạo muội đứng về phía Lưu Cảnh Sơ, thì Tào Mạnh Đức chắc chắn sẽ nảy sinh hiềm khích với chúa công.

Đến lúc đó, e là được không bù mất.

Lời này vừa nói ra, Viên Thiệu vốn đang có chút dao động, sắc

mặt lập tức thay đổi.

Hắn gật đầu nói: Nếu vậy, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến.

Xem Lưu Cảnh Sơ đối phó thế nào đã.

Điền Phong là người cương trực, lúc này nghe vậy không khỏi nóng vội.

Ông bước lên phía trước, nói: Chúa công, thuộc hạ quan sát thấy Lưu Húc mấy lần đối phó đều thỏa đáng, ẩn có tướng của bậc nhân chủ.

Chúng ta chính là cần phải kết giao cho tốt mới phải.

Tướng của bậc nhân chủ.

Viên Thiệu trừng mắt nhìn Điền Phong, mặt lộ vẻ không vui.

Ngay sau đó, hắn phất tay áo, bỏ đi một mạch.

Nhìn tình báo trước mặt, Công Tôn Toản ngẩng đầu nhìn Công Tôn Phạm, khẽ nhíu mày nói: Công Nghi, ngươi hãy đích thân đến Dự Châu, gặp mặt tên Lưu Cảnh Sơ đó một lần.

Nếu Lưu Cảnh Sơ chịu giúp ta kìm hãm Viên Bản Sơ, ta sẽ xuất binh, giúp hắn ta chiếm lấy Duyện Châu.

Công Tôn Phạm gật đầu: Vâng.

Lập tức, hắn thu dọn qua loa, rồi đi về phía Duyện Châu.

Duyện Châu, Đông Bình quốc, huyện Vô Diêm.

Trong phủ Quận thủ.

Một đám thủ lĩnh giặc Khăn Vàng tụ tập tại đây.

Người ngồi ở vị trí cao nhất, trên mặt có một vết sẹo đao sâu hoắm.

Hai mắt hắn đảo quanh mang theo vài phần âm hiểm.

Người này, chính là thủ lĩnh giặc Khăn Vàng Thanh Châu, Trương Nhiêu.

Hắn nhìn mọi người phía dưới nói: Các vị, chắc cũng đã biết tình hình rồi.

Vu Độc chết rồi.

Nghĩa đệ Giang Cung của ta cũng chết rồi.

Ba mươi mấy vạn huynh đệ ở quận Nhậm Thành, cũng chết thì chết, bị bắt thì bị bắt.

Ta gọi các vị huynh đệ đến đây, là muốn nghe xem các vị có cách gì không.

Người ngồi bên trái tên là Quản Hợi, là đại tướng số một dưới trướng Trương Nhiêu.

Hắn chắp tay nói: Thủ lĩnh, chúng ta đều nghe ngài, ngài bảo chúng ta giết ai, chúng ta liền giết người đó.

Đúng vậy.

Mọi người đồng loạt phụ họa.

Trương Nhiêu mỉm cười nói: Tốt.

Lúc này, một tên thân vệ xông vào.

Khải bẩm thủ lĩnh, lương thực chúng ta vận chuyển từ Thanh Châu, đã bị quan quân Tế Bắc quốc cướp mất.

Cái gì.

Trương Nhiêu bật dậy.

Lô lương thực này là khẩu phần ăn của hắn.

Nếu mất đi lô lương thực này, hắn sẽ rơi vào tình trạng thiếu lương.

Quận Tế Bắc.

Khóe miệng Trương Nhiêu lộ ra một tia cười lạnh, Muốn thu hút sự chú ý của ta sao.

Hắn nhìn một người bên phải nói: Chu cừ soái, lương thực của chúng ta bây giờ, đủ dùng trong bao nhiêu ngày.

Bẩm thủ lĩnh, đủ cho chúng ta dùng nửa tháng.

Nửa tháng sao.

Sắc mặt Trương Nhiêu lạnh đi, Muốn cản bước tiến công của ta.

Ta lại cứ không để các ngươi như ý.

Tay phải của hắn đập mạnh xuống bàn: Truyền quân lệnh của ta, chúng ta lập tức xuất binh, tiến đánh thành Xương Ấp.

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Vốn tưởng rằng lương thực bị cướp, thủ lĩnh nhất định sẽ dẫn người đi cướp lại.

Nhưng không ngờ, mục tiêu của thủ lĩnh lại là thành Xương Ấp.

Trương Nhiêu sắc mặt âm lãnh: Các vị có dị nghị gì không.

Trong lúc nói, vết sẹo trên mặt hắn không ngừng co giật, càng thêm vài phần âm hiểm.

Quản Hợi là người đầu tiên đứng dậy: Tuân lệnh.

Thuộc hạ liền đi thu dọn, chuẩn bị xuất binh.

Có Quản Hợi dẫn đầu, những người còn lại, từng người một đều đáp ứng.

Lập tức, Đông Bình quốc bắt đầu náo nhiệt.

Buổi chiều, trừ năm ngàn người ở lại, hơn sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng còn lại đều xuất động, hùng dũng kéo về phía thành

Xương Ấp.

Thành Xương Ấp, trong phủ Châu mục.

Lưu Húc nhìn tình báo trong tay, khóe miệng mang theo vài phần ý cười: Tên Trương Nhiêu đó, cuối cùng cũng ngồi không yên rồi.

Không sai.

Trần Cung cười nói, Chỉ tiếc, lần này hắn đến có hơi muộn.

Nếu sớm hơn một chút, e là chúng ta cũng không có thời gian chuẩn bị.

Lưu Húc gật đầu: Phụng Hiếu, Công Đài, những việc bản hầu bảo các ngươi chuẩn bị cho trận hỏa ngưu hỏa mã, chuẩn bị đến đâu rồi.

Trận hỏa ngưu mà chúa công nói, là do Điền Đan sáng tạo ra.

Mấy trăm năm nay, thỉnh thoảng có người thử, nhưng không ai không thất bại.

Quách Gia mặt lộ vẻ lo lắng, Chúa công nếu muốn dùng hỏa ngưu trận, có một vấn đề lớn nhất, đó là làm sao để bầy trâu chỉ biết xông về phía trước.

Ông cười khổ nói: Bất luận là trâu hay ngựa, sau khi bị kinh động, sẽ chạy tán loạn.

Như vậy, không những uy lực không đủ, mà còn có thể làm hại đến chính chúng ta.

Trần Cung cũng gật đầu: Phụng Hiếu nói rất đúng.

Đó cũng là vấn đề ta mấy ngày nay vẫn luôn suy nghĩ.

Nói xong, hai người cùng nhìn về phía Lưu Húc: Xin chúa công suy nghĩ kỹ lại.

Quách Gia khuyên: Thế giặc Khăn Vàng rất lớn.

Cùng lắm thì chúng ta lùi một bước, đợi giặc Khăn Vàng mỏi mệt, chúng ta lại tái khởi.

Lưu Húc lắc đầu: Phụng Hiếu và Công Đài, về việc làm sao để trâu và ngựa lừa chỉ biết xông về phía trước, bản hầu trong lòng đã có diệu kế.

Chỉ cần theo kế hoạch, chuẩn bị thêm nhiều trâu và ngựa lừa là được.

Quách Gia và Trần Cung lộ vẻ tò mò.

Hai người nhìn nhau, rồi mới đáp vâng.

Đột nhiên, một tên thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, cáo thị dán trước đó, bây giờ có ba người đến cửa rồi.

Ồ.

Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Cậu cất tiếng cười to: Xem ra, phương pháp này không tệ.

Ngay sau đó, cậu gật đầu với thân vệ: Mau cho ba người đó vào.

Vâng.

Thân vệ lui ra ngoài.

Ngay sau đó, ba người từ bên ngoài bước vào.

Vừa vào bên trong, họ liền quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh: Lưu hầu, thảo dân khẩn xin Lưu hầu phát binh, giúp chúng thảo dân trừ khử mãnh hổ gây hại.

Lưu Húc khẽ nhíu mày: Chuyện gì vậy.

Kể kỹ cho ta nghe.

Ba người mới đứng dậy.

Trong ba người, người đứng đầu là một lão hán.

Lão hướng về phía Lưu Húc cúi người nói: Lưu hầu, ba người chúng tôi là thợ săn ở phía bắc thành, từ nhỏ đã sống bằng nghề săn bắn.

Bây giờ lão già này tuổi đã cao, liền giao nhiệm vụ săn bắn cho con trai.

Nhưng nào ngờ, hai ngày trước, con trai của tôi sau khi đến núi Bắc Mang, liền một đi không trở lại.

Lão già trong lòng lo lắng, liền nhờ hai vị thợ săn cùng thôn đến xem xét.

Ai ngờ, hai người họ lại cùng lúc nghe thấy tiếng hổ gầm trên núi Bắc Mang.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu, rồi nhìn hai người bên cạnh lão hán: Các ngươi thật sự nghe thấy tiếng hổ gầm trên núi Bắc Mang.

Người bên trái lão hán cúi người nói: Lưu hầu, tôi mới đi đến sườn núi Bắc Mang, liền nghe thấy tiếng hổ gầm, nên vội vàng chạy xuống núi.

Biết Lưu hầu dán bảng, tôi liền đến đây, xin Lưu hầu vì bách tính trừ hại.

Lưu Húc quét mắt qua ba người.

Cậu mới gật đầu nói: Vậy cũng tốt.

Việc không nên chậm trễ, mau dẫn bản hầu đến núi Bắc Mang.

Hai người hơi do dự một chút, rồi mới gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Lưu Húc mỉm cười với Quách Gia và Trần Cung: Phụng Hiếu, Công Đài, đừng quên nhiệm vụ của các ngươi.

Nhìn Lưu Húc đi ra ngoài, trong lòng Trần Cung chợt nhảy lên.

Phải trừ hổ sao.

Con hổ đó, thật sự có tác dụng thần kỳ sao.

Ông nhìn sang Quách Gia, phát hiện đối phương cũng một mặt lo lắng.

Lập tức, ông vội vàng đuổi ra ngoài.

Nhưng lại phát hiện, bên ngoài phủ Châu mục trống không, không có bóng dáng Lưu Húc đâu cả.

Quách Gia khẽ quát một tiếng: Mau đi.

Mời Điển Vi đến đây.

Thân vệ vội vàng đi.

Lưu Húc dẫn theo hơn trăm thân vệ, theo chân thợ săn, đến núi Bắc Mang.

Cậu ngẩng đầu nhìn núi Bắc Mang.

Chỉ thấy núi Bắc Mang cao chót vót, trên đỉnh núi có mây mù bao quanh.

Không dừng lại lâu, cậu liền đi lên núi.

Chỉ là, khi đến sườn núi, thợ săn chỉ về một hướng, rồi không dám đi tiếp nữa.

Lưu Húc cũng không để ý.

Sở dĩ cậu dán cáo thị, nguyên nhân tự nhiên không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn giúp bách tính đánh hổ.

Nếu là như vậy, trực tiếp để Điển Vi dẫn binh mã lên là được.

Lý do Lưu Húc làm vậy, thực ra là vì con hổ.

Đúng vậy.

Đó chính là cách cậu nghĩ ra, để trâu và ngựa lừa chỉ biết chạy về phía trước.

Hổ uy.

Lợi dụng hổ uy của hổ, khiến cho trâu và ngựa lừa chỉ dám chạy về phía trước.

Lập tức, Lưu Húc dẫn theo hơn trăm thân vệ, đi thẳng lên núi.

Khi còn cách đỉnh núi một đoạn, liền nghe thấy một tràng tiếng hổ gầm.

Các thân vệ đồng loạt tim đập thình thịch.

Có chút sợ hãi nhìn xung quanh.

Lưu Húc lại rất vui mừng.

Quả nhiên có hổ.

Cậu siết chặt cây thương Hình Thiên trong tay, đi nhanh lên núi.

Các thân vệ thấy Lưu Húc đi lên, tự nhiên cũng theo sát phía sau.

Đi không bao lâu, Lưu Húc liền thấy, trong rừng núi có một con hổ, đang trợn đôi mắt to nhìn mình.

Đó là một con bạch hổ mắt xếch.

Bộ lông trắng muốt của nó, sáng bóng vô cùng.

Chữ vương trên trán trông vô cùng nổi bật.

Con bạch hổ này thân thể cường tráng, trông to lớn vô cùng, rất đáng sợ.

Theo ước tính của Lưu Húc, trọng lượng của con bạch hổ này ít nhất cũng phải một ngàn bốn, năm trăm cân.

Lại là bạch hổ.

Lưu Húc có chút vui mừng ngoài mong đợi.

Nhìn thân hình thể phách của con bạch hổ này, khác hẳn những con hổ bình thường.

Nếu có thể dung hợp gien của con bạch hổ này, chẳng phải hiệu quả sẽ tốt hơn sao.

Các thân vệ phía sau, từng người một đều nuốt nước bọt.

Chương 57

Uy áp của bạch hổ, thật sự quá mạnh.

Thân thể họ có chút run rẩy.

Nếu không có Lưu Húc chắn phía trước, e là đã sớm bỏ chạy rồi.

Lưu Húc khẽ quát một tiếng: Tản ra.

Canh gác xung quanh, đừng để nó chạy thoát.

Lực tát của con hổ này, e là phải nặng ba, bốn ngàn cân.

Rõ ràng, với năng lực của đám thân vệ này, không thể đỡ nổi đòn tấn công của con bạch hổ.

Cũng vì thế, cậu chuẩn bị đích thân ra tay.

Vâng.

Các thân vệ đáp lời, rồi vội vàng tản ra xung quanh.

Lưu Húc cầm thương Hình Thiên, đi về phía bạch hổ.

Bạch hổ mở cái miệng to như chậu máu, gầm lên một tiếng.

GÀO.

Âm thanh vang vọng khắp núi rừng.

Vô số lá cây, từ trên cây rơi xuống.

Toàn bộ dã thú trên núi Bắc Mang, đều chạy tán loạn tứ phía.

Các thân vệ ai nấy cũng tim đập thình thịch.

Tiếng hổ gầm này, thật sự quá bá đạo.

Ở sườn núi, Điển Vi và Thái Sử Từ hai người đều nóng ruột.

Hai người phi ngựa suốt đường, chính là vì sợ Lưu Húc gặp nguy

hiểm.

Nhưng không ngờ, đã muộn một bước.

Điển Vi hét lớn một tiếng: Tử Nghĩa, mau lên.

Nói xong, người đã xông lên núi.

Thái Sử Từ tự nhiên không chịu yếu thế.

Khi Điển Vi hét lớn, hắn cũng bước chân, xông lên núi.

Nhìn con bạch hổ mắt xếch đang ngửa mặt lên trời gầm thét, Lưu Húc cười.

Hứng thú của cậu đối với con bạch hổ này, càng thêm nồng đậm.

Nói ra, cậu chưa bao giờ ăn thịt hổ.

Ở thời đại của cậu, ăn thịt hổ là phạm pháp, bây giờ thì, có thể thử xem sao.

Một con bạch hổ to như vậy, cũng không biết vị thịt hổ đó, rốt cuộc thế nào.

Ừm, còn có hổ tiên nữa, nghe nói hổ tiên là vật đại bổ, cũng không thể lãng phí.

Cậu bước đến bên cạnh con bạch hổ mắt xếch, ngoắc ngoắc ngón tay với nó.

Lúc này, bạch hổ đột nhiên nhảy lên, lao về phía Lưu Húc.

Sức bật của hổ, là hai mươi lần của con người.

Cùng với cú vồ, gần như trong nháy mắt đã đến bên cạnh Lưu Húc.

Đây chính là bản lĩnh sở trường của hổ.

Một vồ, hai cắn, ba quét đuôi.

Lúc này tốc độ của Lưu Húc, nhanh đến mức nào, đột ngột né sang một bên.

Bạch hổ thấy một vồ không trúng, lập tức mở miệng to như chậu máu, cắn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt, lại lùi ra mấy bước.

Cậu nhìn bộ da hổ của con bạch hổ trước mắt, nếu dùng thương Hình Thiên, e là sẽ để lại vết tích.

Bạch hổ thấy không cắn trúng, lập tức xoay người.

VÙ.

Một tiếng gió rít vang lên.

Cái đuôi hổ đó, mang theo sức mạnh vô song, quét về phía Lưu Húc.

Nếu bị quét trúng, e là không chết cũng bị thương.

Lưu Húc lại không lùi mà tiến.

Cậu lao lên, tay trái đấm mạnh vào đầu bạch hổ.

BỐP.

Một tiếng động trầm đục vang lên.

Toàn bộ thân thể con hổ bị một quyền đấm bay đi.

Tuy sức bật của cậu không bằng hổ, nhưng sức mạnh của một quyền, lực đó mạnh đến mức nào.

RẮC.

Tiếng xương cốt vỡ vụn rõ ràng vang lên.

Con hổ gầm lên một tiếng thảm thiết, rồi nặng nề rơi xuống đất, tắt thở.

Dưới một quyền của Lưu Húc, con bạch hổ mắt xếch đã chết hoàn toàn.

Các thân vệ đồng loạt hô lớn: Chúa công uy vũ.

Đã từng chứng kiến uy năng của bạch hổ, khi nhìn thấy Lưu Húc một quyền đấm chết bạch hổ, sự chấn động trong lòng họ, có thể tưởng tượng được.

Lưu Húc chỉ cười nhạt.

Cậu bước đến bên cạnh bạch hổ.

Rồi đưa tay, đặt lên người bạch hổ.

Ngay sau đó, trong lòng cậu nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gien bạch hổ.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gien bạch hổ mắt xếch, đang tiến hành dung hợp.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, luồng khí ấm kỳ diệu đó lại xuất hiện, trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân cậu.

Cảm giác thoải mái đó, khiến cậu không tự chủ được mà muốn khẽ rên lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ, dung hợp gien bạch hổ mắt xếch thành công, nhận được siêu cường bạo phát lực, hổ vương uy nhiếp.

Ngay sau đó, giải thích về siêu cường bạo phát lực và hổ vương uy nhiếp, cũng xuất hiện trong đầu cậu.

Siêu cường bạo phát lực: năng lực nhận được khi dung hợp gien bạch hổ mắt xếch, túc chủ sở hữu sức bật gấp hai mươi lần.

Thú vương uy nhiếp: năng lực nhận được khi dung hợp gien bạch hổ mắt xếch, túc chủ sở hữu uy thế của thú vương.

Khá lắm.

Lần này lại nhận được hai năng lực.

Sức bật gấp hai mươi lần, kết hợp với hai mươi vạn cân cự lực, uy lực quả thực có chút đáng sợ.

Thú vương uy nhiếp đó, cũng rất thực dụng.

Lần này, không phải là để làm việc này sao.

Hơn nữa, nếu trên chiến trường, đột nhiên dùng thú vương uy nhiếp, chiến mã của đối phương chẳng phải sẽ rơi vào hỗn loạn sao.

Điển Vi và Thái Sử Từ xông lên.

Vừa nhìn, liền thấy cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Lưu Húc một tay đang đặt trên người con bạch hổ mắt xếch, vừa đang ngẩn người.

Hai người, đều sững sờ.

Không dám tin bước lên phía trước, nhìn con bạch hổ không còn một chút hơi thở, hai người đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Một con bạch hổ thật lớn.

Chỉ là, con bạch hổ này, chết rồi.

Mới bao lâu chứ.

Điều khiến họ cảm thấy không thể chấp nhận được hơn, là trên người con bạch hổ, không có một vết thương nào.

Không lẽ là bị tay không đấm chết chứ.

Khoảnh khắc này, họ chỉ cảm thấy, phải định vị lại thực lực của Lưu Húc.

Nhìn Điển Vi và Thái Sử Từ, Lưu Húc cười nhạt: Điển Vi, Tử Nghĩa, hai người đến rồi.

Hai người hoàn hồn sau cơn chấn động.

Thái Sử Từ bẩm báo: Chúa công, Quách quân sư và Trần chủ bạ không yên tâm về ngài, nên để chúng tôi theo đến xem.

Ừm.

Có lòng rồi.

Lưu Húc gật đầu, Vừa hay, đợi mang con bạch hổ này về, các ngươi cũng được nếm thử.

Vâng.

Điển Vi và Thái Sử Từ đều rất vui mừng.

Sau đó, Lưu Húc lệnh cho các thân vệ, tìm kiếm trên núi một lượt.

Cuối cùng ở một sườn dốc cách không xa rừng rậm, đã phát hiện ra người thợ săn kia.

Người thợ săn đó bị ngã gãy chân, không thể đi lại được.

Người thợ săn này cũng may mắn, nếu Lưu Húc không đến, không bị đói chết, thì cũng bị bạch hổ coi là điểm tâm.

Một đám thân vệ, khiêng bạch hổ, cõng người thợ săn kia xuống núi.

Giữa sườn núi, lão hán nhìn thấy con trai, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Lão cảm tạ Lưu Húc một hồi lâu.

Lưu Húc chỉ nhàn nhạt phất tay, rồi rời đi.

Lúc này, mấy người thợ săn kia mới thấy đám thân vệ khiêng con bạch hổ, ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Thân vệ khiêng bạch hổ, đi về phía thành Xương Ấp.

Điển Vi thì một mặt hưng phấn đi theo bên cạnh.

Trong thành Xương Ấp.

Nhìn thấy thân vệ khiêng con bạch hổ mắt xếch, bách tính đều náo động.

Họ từ bốn phương tám hướng vây lại, chỉ để nhìn xem bộ dạng của bạch hổ.

Nhìn con bạch hổ to lớn đó, bách tính ai nấy đều kinh ngạc không thôi, rồi sau đó, là những lời bàn tán sôi nổi.

Nghe bách tính bàn tán xôn xao, các thân vệ cũng nổi hứng, bắt đầu kể lại quá trình Lưu Húc đánh chết bạch hổ.

Nghe nói Lưu Húc một quyền đã đánh chết con bạch hổ này, ánh mắt bách tính nhìn Lưu Húc đã thay đổi.

Quách Gia và Trần Cung hai người, cũng vội vã chạy ra.

Quách Gia đi vòng quanh con bạch hổ mấy vòng, rồi cười lớn: Tốt lắm.

Tốt lắm.

Trong thời loạn thế, bạch hổ là hung thú, chủ sát phạt.

Bây giờ, chúa công đánh chết bạch hổ, chẳng phải là có ý kết thúc chiến tranh sao.

Đây, chẳng phải là điềm báo của thượng thiên sao.

Nghĩ đến đây, hai mắt ông ta không khỏi sáng lên.

Ông quay đầu nhìn Trần Cung, đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương.

Trần Cung vỗ tay cười nói: Chúa công, có thi thể bạch hổ, chúng ta có thể xua đuổi những con trâu và ngựa lừa kia.

Tuy hiệu quả không bằng lúc hổ còn sống, nhưng cũng có chút tác

dụng.

Quách Gia gật đầu tán thưởng: Không sai.

Như vậy, trận hỏa ngưu hỏa mã của chúng ta liền không còn gì đáng lo.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, cậu lắc đầu nói: Các ngươi hiểu lầm ý của bản hầu rồi.

Lần này đám trâu và ngựa lừa kia, bản hầu sẽ đích thân xua đuổi.

Còn về con bạch hổ trước mắt này, tự nhiên là dùng để ăn.

Trong lúc nói, cậu đột nhiên phát động thú vương uy nhiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo, chiến mã xung quanh đồng loạt bị kinh hãi.

Lưu Húc trong lòng chợt động.

Thử xem, có thể chủ động điều chỉnh phạm vi tác dụng của thú vương uy nhiếp không.

Không ngờ, thử một lần, lại thật sự thành công.

Chương 58

Không lâu sau, cậu đã có thể điều khiển phạm vi sử dụng của thú vương uy nhiếp một cách tự nhiên.

Cậu khống chế, để thú vương uy nhiếp chỉ tác dụng lên phía trước mình.

Tương ứng với đó, con chiến mã trước mặt cậu, kinh hãi chạy về phía trước, còn những con chiến mã khác, lại không có chút động tĩnh nào.

Lưu Húc mừng rỡ.

Như vậy, vấn đề cuối cùng của trận hỏa ngưu hỏa mã lần này cũng đã được giải quyết.

Nhìn con chiến mã trước mặt Lưu Húc chạy như điên, trên mặt Quách Gia lộ ra một tia suy tư.

Sau đó liền kinh hỉ.

Tuy không biết ở giữa đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúa công dường như thật sự có thể điều khiển chiến mã.

Trước mặt chúa công, chiến mã đã như vậy, huống chi là ngựa lừa.

Quách Gia từ trên người Lưu Húc, cảm nhận được một luồng uy áp mãnh liệt.

Ông lùi lại một chút, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Loại uy áp này, là thứ ông chưa từng cảm nhận được.

Nó khiến trong lòng ông không khỏi rùng mình.

Những người đứng xem bên cạnh, cảm nhận của họ cũng tương

tự.

Họ đều cảm nhận được một luồng uy áp khó hiểu từ trên người Lưu Húc.

Từ Hoảng huých vào vai Điển Vi nói: Điển huynh, uy áp trên người chúa công, sao lại nặng như vậy.

Điển Vi một mặt nghiêm trọng nói: Luồng uy áp này, ta đã từng cảm nhận khi một mình đối mặt với hổ.

Chỉ là luồng uy áp này của chúa công, mạnh hơn nhiều so với con hổ ta gặp trước đây.

Rồi hắn cười khổ một tiếng: Sau này, đối mặt với luồng uy áp này, ta muốn chiến thắng chúa công, càng trở nên không thể.

Thái Sử Từ gật đầu: Đúng là như vậy, dưới luồng uy áp này, thực lực của ta chắc chắn sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Từ Hoảng, Vu Cấm và những người khác đều gật đầu.

Lưu Húc ngồi trên lưng ngựa Xích Ký, cảm nhận sự nhiệt tình của mọi người, vung tay nói: Hôm nay, trong phủ Châu mục mở tiệc bạch hổ.

Bản hầu mời mọi người ăn thịt bạch hổ.

Mọi người đồng loạt hoan hô.

Lưu Húc cho người mang con bạch hổ đi, xử lý cho tốt.

Tự nhiên có nhà bếp, giúp xử lý.

Vừa mới bắt đầu hầm, đã có một luồng hương thơm xộc vào mũi, khiến Điển Vi thèm không chịu nổi.

Điển Vi còn chạy thẳng vào nhà bếp, mỹ danh là: giúp bếp.

Mọi người đối với tiệc bạch hổ tràn đầy mong đợi.

Dù sao, đó là bạch hổ a, là sự tồn tại mà ngay cả nhìn cũng chưa từng thấy.

Đêm đó.

Lưu Húc đại yến tân khách, mọi người tự nhiên được thưởng thức một bữa no nê.

Những ngày sau đó, tin tức Lưu Húc một quyền đánh chết bạch hổ, dần dần lan truyền ra ngoài.

Bạch hổ là hung thú, chủ sát phạt, đại biểu cho chiến tranh và giết chóc.

Lưu Húc một quyền đánh chết bạch hổ, liền đại biểu cho việc Lưu Húc đã kết thúc sự giết chóc.

Những ngày sau, Vu Cấm dựa theo đó, đối với quân Khăn Vàng mới chiêu hàng tiến hành một lượt tuyển chọn.

Trong mười ba, mười bốn vạn tù binh, sau một lượt tuyển chọn, đã chọn ra được ba vạn ba ngàn thanh niên trai tráng.

Như vậy, cộng thêm một vạn tám ngàn người ban đầu, trừ đi một số người chết trận, dưới trướng Lưu Húc tổng cộng có năm vạn binh mã.

Nhiều binh mã như vậy, Lưu Húc đều giao cho Vu Cấm, do hắn phụ trách thống lĩnh.

Mỗi hai ba ngày, Vu Cấm đều sẽ báo cáo cho Lưu Húc tình hình liên quan đến việc huấn luyện tân binh.

Một ngày nọ, Vu Cấm lại tiến vào trong phủ Châu mục.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Văn Tắc, mấy ngày gần đây, việc huấn luyện tân binh thế nào rồi.

Vu Cấm cười nói: Chúa công, tuy đây là tân binh, nhưng vì trước đây có nền tảng là quân Khăn Vàng, nên việc huấn luyện tiến triển khá nhanh.

Lưu Húc gật đầu, nói: Vậy thì tốt.

Trong lòng cậu, thực ra có một nỗi lo ngầm.

Trong ký ức của cậu, sau khi Tào Tháo thu phục quân Thanh Châu dưới trướng, tuy chiến lực của quân Thanh Châu rất mạnh, nhưng về mặt kỷ luật lại có khá nhiều vấn đề.

Bây giờ, đã thu nhận đám quân Thanh Châu này, về phương diện này, tự nhiên phải sớm có phòng bị.

Lập tức, cậu mỉm cười với Vu Cấm: Văn Tắc à, năng lực huấn luyện binh mã của ngươi, bản hầu rất tin tưởng.

Nhưng về phía quân Thanh Châu, có một vấn đề, ngươi cần chú ý.

Vu Cấm vội chắp tay: Xin chúa công chỉ rõ.

Văn Tắc, ngươi ngồi xuống nói chuyện.

Lưu Húc ra hiệu cho Vu Cấm ngồi xuống.

Cậu mới cười nhạt nói: Quân Thanh Châu trước đây là giặc Khăn Vàng, rất thiện chiến, nên sức chiến đấu khá tốt.

Nhưng cũng chính vì vẫn luôn là giặc Khăn Vàng, nên về mặt kỷ luật, có vấn đề lớn.

Biểu cảm trên mặt Vu Cấm không khỏi nghiêm lại.

Mấy ngày nay, khi huấn luyện hắn đã gặp phải vấn đề này.

Lưu Húc tiếp tục cười nhạt: Việc này, chúng ta không thể không phòng.

Nếu là ngày thường thì thôi.

Nhưng, nếu gặp phải lúc chiến sự bất lợi, điều này e là sẽ gây ra tai họa.

Những lời Lưu Húc nói, tự nhiên không phải là không có cơ sở.

Hơn nữa, còn có căn cứ.

Trong trận chiến ở Uyển Thành của Tào Tháo, quân Thanh Châu đã xảy ra vấn đề lớn.

Thấy chiến sự bất lợi, họ lại cướp bóc quân bạn ngay trong doanh trại.

Điều này, có thể coi là làm loạn.

Nếu không phải Vu Cấm vào thời khắc quan trọng đứng ra, e là tình hình trận chiến Uyển Thành sẽ càng tồi tệ hơn.

Sắc mặt Vu Cấm, hoàn toàn thay đổi.

Trên trán hắn rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Ngay cả lưng, cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Dưới sự nhắc nhở của Lưu Húc, hắn đã hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu để vấn đề này tiếp tục tồn tại, đến lúc đó, e là sẽ gây ra đại họa.

Đến lúc đó, hối cũng không kịp.

Hắn vội đứng dậy, cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công, do thuộc hạ suy nghĩ không chu đáo, mới để lại ẩn họa như vậy.

Nếu không có chúa công nhắc nhở, e là tương lai chắc chắn sẽ gây ra đại họa.

Xin chúa công trách phạt.

Trong lúc nói, hắn quỳ một gối xuống đất.

Lưu Húc đứng dậy, mấy bước đã đến trước mặt Vu Cấm, một tay đỡ Vu Cấm dậy, rồi mới nói.

Văn Tắc, bản hầu sở dĩ nêu ra vấn đề này, là vì phòng ngừa từ lúc mới manh nha.

Quân Thanh Châu là chủ lực trong quân ta.

Nếu vấn đề này không được giải quyết, sẽ là một ẩn họa cho các cuộc chiến trong tương lai của chúng ta.

Đa tạ chúa công không trách tội.

Vu Cấm gật đầu, Chúa công nói rất đúng.

Trong những buổi diễn luyện tiếp theo, thuộc hạ sẽ chú ý đến quân kỷ của quân Thanh Châu.

Lưu Húc mỉm cười gật đầu: Như vậy rất tốt.

Khóe miệng cậu cong lên một đường cong: Nếu có kẻ không tuân thủ quân kỷ, ngươi có thể tùy ý xử trí.

Vu Cấm nghe vậy ngẩn ra.

Ngay sau đó liền mừng rỡ.

Hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Đại ân của chúa công, Vu Cấm nguyện lấy cái chết để báo đáp.

Lưu Húc đỡ Vu Cấm dậy, hai người lại nói chuyện một lúc, Vu Cấm liền đi trước.

Một tên thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Hắn chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Chúa công, bên ngoài có một sứ giả của Công Tôn Toản cầu kiến, tự xưng là Công Tôn Phạm.

Công Tôn Phạm.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Cậu nhớ Công Tôn Phạm, là em họ của Công Tôn Toản.

Lập tức, cậu gật đầu nói: Mời Công Tôn tướng quân vào.

Không bao lâu, một võ tướng từ bên ngoài bước vào.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Công Tôn Phạm ra mắt Lưu hầu.

Lưu Húc đứng dậy, cười nhạt nói: Công Tôn tướng quân khách sáo rồi, mau mau mời ngồi.

Hai người ngồi vào vị trí khách chủ, tự nhiên có thị tòng dâng lên trà bánh.

Lưu Húc trên dưới đánh giá Công Tôn Phạm một lượt, rồi mới cười nói: Công Tôn tướng quân từ U Châu đến, đường xa vất vả.

Không biết Công Tôn huynh lần này đến, là vì chuyện gì.

Công Tôn Phạm nghe vậy ngẩn ra.

Ngay sau đó cất tiếng cười to: Lưu hầu quả nhiên nói năng nhanh gọn.

Điểm này, ngược lại có mấy phần tương tự với đại huynh của ta.

Lưu Húc cũng cười nói: Đã lâu nghe danh Bạch Mã tướng quân huynh làm việc quyết đoán, xem ra lời đồn không sai a.

Công Tôn Phạm nhìn sâu vào Lưu Húc một cái, cười nói: Ta thay mặt chúa công chúc mừng Lưu hầu, đại thắng trong trận giao chiến với giặc Khăn Vàng.

Công Tôn tướng quân khách sáo rồi.

Lưu Húc phất tay nói, Chuyện nhỏ nhặt, không đáng nhắc đến.

Công Tôn Phạm thầm nghĩ: Lưu Cảnh Sơ quả nhiên bất phàm.

Đối mặt với đại thắng như vậy, lại không có một chút tự mãn nào.

Chỉ riêng điểm này, đã là hiếm có.

Đáng sợ hơn, Lưu Cảnh Sơ mới mười sáu tuổi.

Nếu để hắn ta trưởng thành, e là tương lai tiền đồ vô hạn.

Quan trọng hơn, Lưu Cảnh Sơ là Hán thất tông thân.

Chỉ riêng điểm này, đã có nghĩa là vô hạn khả năng.

Lập tức, Công Tôn Phạm nghiêm mặt nói: Lưu hầu, trước đây, quan hệ hai nhà chúng ta không phải tầm thường.

Đại huynh của ta còn phái binh trú đóng ở thành Xương Ấp quanh năm, giúp phụ thân ngài ổn định cục diện Duyện Châu.

Lưu Húc thầm nghĩ: Vào vấn đề chính rồi.

Cậu cười nhạt: Đúng là như vậy.

Công Tôn Phạm chắp tay với Lưu Húc: Hiện tại đại huynh của ta nghe tin Lưu hầu thiếu niên anh kiệt.

Bây giờ giặc Khăn Vàng ở Đông Bình quốc thế lực hung hãn, nên đặc biệt cử ta đến, xem Lưu hầu ngài có cần giúp đỡ không.

Lưu Húc cười nhạt: Đối với ta mà nói, đám giặc Khăn Vàng này chẳng khác nào gà đất chó sành, không đáng nhắc đến.

Trước đây ta có thể dựa vào hơn một vạn binh mã, đánh bại hai mươi vạn giặc Khăn Vàng ở quận Nhậm Thành.

Bây giờ binh lực dưới trướng ta đã tăng mạnh, tự nhiên cũng không coi sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng kia ra gì.

Trong lúc nói, thú vương uy nhiếp trong cơ thể cậu được sử dụng.

Công Tôn Phạm chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Một luồng uy áp mãnh liệt, ập vào mặt hắn.

Lúc này, trong mắt hắn, Lưu Húc trước mặt dường như biến

thành một con mãnh hổ đáng sợ.

Đứng trước mặt Lưu Húc, giống như đang đối mặt trực diện với một con mãnh hổ, khiến hắn sinh lòng bất an.

Thân thể hắn, không tự chủ được mà lùi lại mấy phần.

Lưu Húc thu lại thú vương uy nhiếp.

Công Tôn Phạm mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trong lòng hắn thầm kinh hãi.

Uy thế này, còn mạnh hơn cả đại huynh thường xuyên chinh chiến của hắn rất nhiều.

Hồi lâu, hắn mới tiếp tục nói: Nếu vậy, ta liền chúc Lưu hầu, đại thắng trở về.

Trong lòng hắn, mơ hồ có một cảm giác mất mát.

Trên đường đến đây, hắn đã nghĩ đến khả năng này, nhưng không ngờ, Lưu Húc lại từ chối việc phái binh viện trợ.

Nhìn biểu cảm của Công Tôn Phạm, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia ý cười.

Cậu cười gật đầu: Đa tạ Công Tôn tướng quân.

Rồi cậu chuyển chủ đề: Đã lâu nghe danh Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Bạch Mã tướng quân chiến lực vô song, không biết Bạch Mã tướng quân có thể cắt ái một hai không.

Công Tôn Phạm im lặng.

Nếu là trước đây, Lưu Húc muốn Bạch Mã Nghĩa Tòng, hắn chắc chắn sẽ từ chối không nói hai lời.

Nhưng lúc này lại hoàn toàn khác.

Hắn thật sự sợ sau khi từ chối, việc kết minh giữa hắn và Lưu

Húc sẽ không thể tiếp tục được.

Như vậy, nhiệm vụ lần này của hắn sẽ hoàn toàn thất bại.

Lưu Húc thấy Công Tôn Phạm do dự, trên mặt mỉm cười.

Mọi thứ, đều nằm trong dự liệu của cậu.

Đối với Bạch Mã Nghĩa Tòng của Công Tôn Toản, cậu có hứng thú khá lớn.

Đương nhiên, hứng thú lớn hơn, là Triệu Vân trong Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Cậu cười nhạt nói: Công Tôn tướng quân lần đầu đến đây, chưa được chiêm ngưỡng phong quang thành Xương Ấp của ta.

Hay là để bản hầu dẫn ngài, đích thân đi chiêm ngưỡng một phen, thế nào.

Công Tôn Phạm trong lòng chợt động.

Lần này đến đây, mục đích lớn nhất tự nhiên là mang theo ý định kết minh.

Hắn vừa mới bại trong trận Giới Kiều dưới tay Viên Thiệu.

Chương 59

Lúc này nếu có thể lôi kéo Lưu Húc, để Lưu Húc kìm hãm Viên Thiệu, sẽ có lợi rất lớn cho những cuộc giao tranh tiếp theo với Viên Thiệu.

Đương nhiên, sở dĩ hắn được phái đến đây, còn có một dụng ý khác.

Đó là, thăm dò hư thực của Lưu Húc.

Điều này, cũng liên quan đến việc, có nên đồng ý yêu cầu của Lưu Húc hay không.

Nghĩ vậy, Công Tôn Phạm gật đầu: Nếu vậy, ta liền không khách sáo.

Lưu Húc trước tiên phân phó cho thân vệ một tiếng.

Thân vệ đi trước đến đông giáo trường, cậu mới dẫn Công Tôn Phạm, đi về phía đông giáo trường.

Rất nhanh đã đến đông giáo trường.

Nhìn thấy mấy vạn tinh nhuệ trên đông giáo trường, cả người Công Tôn Phạm đều sững sờ.

Hắn không dám tin nói: Lưu hầu, đây đều là binh mã dưới trướng ngài.

Lưu Húc cười nhạt: Không sai.

Nhưng đây cũng không phải là tất cả.

Trong lúc nói, lại có mấy vạn binh mã chạy về phía bên này.

Cả người Công Tôn Phạm đều sững sờ.

Dưới trướng Lưu Húc, sao có thể có nhiều binh mã như vậy.

Cộng lại, e là gần mười vạn rồi chứ.

Lưu Húc thản nhiên nói: Để Công Tôn tướng quân chê cười rồi.

Công Tôn Phạm trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt lại cố gắng trấn tĩnh: Nguyên lai binh lực của Lưu hầu lại cường thịnh như vậy.

Nếu vậy, cho dù không có ta tương trợ, muốn đối phó với giặc Khăn Vàng Thanh Châu, cũng dư dả.

Lưu Húc gật đầu: Đúng là như vậy.

Rồi cậu khẽ thở dài một tiếng, Chỉ tiếc.

Duyện Châu ta tuy ở vị trí quan trọng, nhưng lại thiếu chiến mã, cũng không có kỵ binh giỏi.

Nếu Công Tôn huynh chịu cắt ái, bản hầu sẽ càng có thêm nắm chắc chiến thắng giặc Khăn Vàng.

Việc này Công Tôn Phạm rơi vào trầm ngâm.

Hắn nghĩ đến lời dặn của đại huynh về việc giúp đỡ trong lúc khó khăn Bây giờ nhân lúc Lưu Húc chưa đánh bại giặc Khăn Vàng Thanh Châu, có thể coi là giúp đỡ trong lúc khó khăn.

Nếu đợi Lưu Húc triệt để đánh bại giặc Khăn Vàng Thanh Châu, lúc đó, e là muốn thể hiện thiện chí với Lưu Húc, sẽ càng khó hơn.

Lập tức, hắn cắn răng nói: Thôi được.

Vậy ta liền đáp ứng yêu cầu của Lưu hầu, phái năm trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng cho Lưu hầu.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ, nói: Công Tôn tướng quân, năm trăm quả thực hơi ít, hay là một ngàn người thì thế nào.

Công Tôn Phạm cười khổ: Lưu hầu, thực không dám giấu, trước đây trong trận Giới Kiều, Viên Thiệu dùng quỷ kế dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng của ta vào bẫy.

Bây giờ Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng ta, chỉ còn lại mấy ngàn người.

Lưu Húc nghe vậy liền cười.

Cậu phất tay nói: Có Bạch Mã tướng quân ở đây, lo gì không thể tái lập Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Không biết Công Tôn tướng quân thấy thế nào.

Rồi cậu chuyển chủ đề, Thôi được.

Bản hầu cũng không làm khó Công Tôn tướng quân, hay là thế này, Công Tôn tướng quân cắt ái tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng cho bản hầu.

Thế nào.

Công Tôn Phạm lộ vẻ do dự, nhưng trong lòng dần dần hạ quyết tâm.

Hắn thở dài một tiếng: Lưu hầu, ta muốn Lưu hầu một lời hứa.

Công Tôn tướng quân cứ nói không sao.

Lưu Húc cười nhạt.

Công Tôn Phạm chắp tay với Lưu Húc: Lưu hầu, nếu ta và Viên Thiệu tranh chấp, xin Lưu hầu nhất định giúp đỡ kìm hãm hắn ta.

Lưu Húc gật đầu: Nếu điều kiện cho phép, ta tự nhiên sẽ giúp kìm hãm một hai.

Điểm này, cậu đã sớm cùng Quách Gia, Trần Cung thương nghị.

Trong quỹ đạo ban đầu, không bao lâu nữa, Công Tôn Toản sẽ bại

trận trong cuộc tranh giành với Viên Thiệu.

Điểm này, Lưu Húc không muốn thấy.

Đối với cậu, cục diện tốt nhất, tự nhiên là Viên Thiệu vẫn luôn cùng Công Tôn Toản tranh đấu.

Như vậy, cậu có thể ngồi thu ngư ông chi lợi.

Cũng vì thế, vào thời điểm thích hợp, giúp Công Tôn Toản một tay, cũng là ý kiến chung của cậu với Quách Gia, Trần Cung.

Nghe lời hứa của Lưu Húc, Công Tôn Phạm hít sâu một hơi, rồi mới gật đầu: Nếu vậy, ta liền thay mặt đại huynh hứa hẹn.

Nếu vậy, đa tạ Công Tôn tướng quân.

Lưu Húc chắp tay với Công Tôn Phạm, Chỉ là bản hầu, có một yêu cầu.

Công Tôn Phạm khẽ nhướng mày: Lưu hầu, về điểm này, ta đã nhượng bộ rất lớn rồi.

Điểm này, bản hầu tự nhiên biết.

Lưu Húc nhàn nhạt nói, Khi ta còn nhỏ, đến quận Thường Sơn, đã được một người cứu giúp.

Mấy năm nay, ta vẫn luôn bốn phương dò hỏi, cuối cùng biết được vị ân công đó đang ở dưới trướng ngài.

Không biết Công Tôn tướng quân có thể nhịn đau cắt ái không.

Công Tôn Phạm hơi ngẩn ra.

Không ngờ, Lưu Húc lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Hắn nói: Không biết người mà Lưu hầu nói, tên là gì.

Tên của vị ân công đó là Triệu Vân.

Lưu Húc trả lời.

Triệu Vân.

Công Tôn Phạm suy nghĩ kỹ một lúc, rồi lắc đầu.

Cái tên này, hắn không có một chút ấn tượng nào.

Ngay sau đó, hắn gọi thân vệ vào.

Sau một hồi hỏi han, cuối cùng có một tên thân vệ trả lời: Công Tôn tướng quân, Triệu Vân đó, tiểu nhân biết.

Ồ.

Công Tôn tướng quân lộ vẻ tò mò, Vậy, Triệu Vân đó rốt cuộc ở đâu.

Bẩm tướng quân.

Thân vệ chắp tay, Triệu Vân đó là người quận Thường Sơn, hiện đang đảm nhiệm chức đội suất trong Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Đội suất.

Công Tôn Phạm ngẩn ra.

Thông thường, năm người một ngũ, mười người một thập.

Một đội là năm mươi người.

Thủ lĩnh một đội chính là đội suất.

Hắn nhìn Lưu Húc nói: Lưu hầu, có phải là người này không.

Lưu Húc nhìn tên thân vệ đó: Không biết Triệu Vân đó, là người ở đâu.

Tên thân vệ trả lời: Lưu hầu, Triệu Vân đó tự là Tử Long, người Chân Định, Thường Sơn.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Chính là ân nhân cứu mạng của bản hầu.

Xin Công Tôn tướng quân nhất định cắt ái mới được.

Để bản hầu có cơ hội báo đáp một hai.

Hiếm có Lưu hầu trọng nghĩa như vậy.

Ánh mắt Công Tôn Phạm nhìn Lưu Húc đã thay đổi.

Người thời Hán thượng võ trọng nghĩa.

Người trọng nghĩa cũng sẽ được người khác coi trọng.

Lập tức, Công Tôn Phạm vuốt râu cười khẩy: Tốt.

Nếu đã như vậy, ta liền thay mặt đại huynh đáp ứng.

Đa tạ Công Tôn tướng quân.

Lưu Húc chắp tay với Công Tôn Phạm, Hành động này của Công Tôn tướng quân, giúp bản hầu có thể báo đáp ân cứu mạng, bản hầu xin tạ ơn tại đây.

Biểu cảm của cậu, có chút kích động.

Kích động, là điều khó tránh khỏi.

Đó là Triệu Vân a.

Triệu Vân, tự Tử Long.

Trong cả thời mạt Hán, võ lực của Triệu Vân xếp thứ hai, là mãnh tướng chỉ sau Lữ Bố.

Càng quan trọng hơn, Triệu Vân trọng tình trọng nghĩa, trung can nghĩa đảm.

Người như vậy, nếu có thể nắm trong tay, đối với cậu, chắc chắn là một trợ lực lớn.

Công Tôn Phạm khóe miệng mỉm cười.

Thiện cảm của hắn đối với Lưu Húc, lại tăng thêm mấy phần.

Có thể ghi nhớ ân cứu mạng lúc nhỏ trong lòng, vẫn luôn bốn phương dò hỏi, muốn tìm cơ hội báo đáp, người trọng nghĩa như vậy thật hiếm có.

Lưu Húc kéo Công Tôn Phạm, đi vào trong phủ Châu mục.

Vừa đi vừa nói: Công Tôn tướng quân, mấy ngày trước, ta vừa đánh chết một con bạch hổ.

Hiện trong phủ, còn giữ lại xương hổ của bạch hổ.

Ta sẽ cho người lấy ra hầm canh.

Hôm nay chúng ta không say không về.

Xương hổ của bạch hổ.

Công Tôn Phạm tim đập thình thịch.

Hai mắt hắn trợn tròn, con ngươi sắp rơi ra ngoài.

Đó là bạch hổ a.

Đùa sao.

Hắn không dám tin nhìn Lưu Húc: Lưu hầu nói thật chứ.

Tự nhiên.

Lưu Húc gật đầu, Chuyện này, mọi người đều đã thấy, tự nhiên không có lời nói dối.

Nghe Lưu Húc nói vậy, cả người Công Tôn Phạm đều kích động.

Hắn lập tức thúc giục: Lưu hầu nói vậy, ta ngược lại thật sự có chút đói rồi.

Hai người nhìn nhau cười.

Trong phủ Châu mục, Lưu Húc và Công Tôn Phạm trò chuyện, Quách Gia và Trần Cung cũng ngồi bên cạnh.

Điển Vi từ bên ngoài, bước vào.

Hắn chắp tay với Lưu Húc, lớn tiếng nói: Chúa công, không phải lại đang hầm xương hổ của bạch hổ đấy chứ.

Lưu Húc cười ha hả: Mũi Điển Vi thật thính.

Không sai, xương hổ đang được hầm.

Vị này là Công Tôn tướng quân, lát nữa chúng ta phải uống vài chén cho đã.

Vậy thì tốt quá.

Điển Vi lớn giọng nói, Công Tôn tướng quân, xương hổ của bạch hổ đó a, so với xương hổ bình thường, còn thơm hơn mấy phần.

Vị đó chậc chậc, không chê vào đâu được.

Công Tôn Phạm cười nói: Đa tạ Điển tướng quân, nếu vậy, ta quả thực phải uống thêm vài chén.

Vừa nói, hắn vừa đánh giá Điển Vi.

Nhìn Điển Vi, liền biết là một viên mãnh tướng.

Lúc này, ngoài cửa Thái Sử Từ và Từ Hoảng cùng bước vào.

Nhìn hai người này, Công Tôn Phạm tim đập thình thịch.

Không nghi ngờ gì, hai vị này cũng là hai vị mãnh tướng.

Hắn quay đầu nhìn sâu vào Lưu Húc một cái.

Thực lực của Lưu Húc, quả nhiên sâu không lường được a.

Lúc này, hắn có chút may mắn, vì trước đó đã đồng ý.

Nếu để Lưu Húc ngả về phía Viên Thiệu, đối với hắn, mới thực sự là đại phiền toái.

Đêm đó.

Dưới sự chiêu đãi của Lưu Húc, có xương hổ làm đồ nhắm, Công Tôn Phạm uống rất sảng khoái.

Ngày thứ hai, Công Tôn Phạm sau khi thu dọn xong, liền vội vã rời đi.

Trước khi đi, Lưu Húc đã chuẩn bị cho Công Tôn Phạm mấy khúc xương hổ của bạch hổ.

Cậu nắm lấy tay Công Tôn Phạm nói: Bản hầu cùng Công Tôn tướng quân vừa gặp đã thân.

Chỉ tiếc, Công Tôn tướng quân đã vội phải đi.

Hay là ở lại thêm mấy ngày, thế nào.

Công Tôn Phạm nghe vậy cũng cảm động, nói: Đa tạ mỹ ý của Lưu hầu.

Chỉ là đại huynh của ta đang ở U Châu đợi ta.

Hắn nắm chặt tay Lưu Húc, Lưu hầu yên tâm, hôm qua, ta đã phái sứ giả suốt đêm trở về U Châu.

Tin rằng không lâu nữa, tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng sẽ nhanh chóng đến nơi.

Nếu vậy, đa tạ Công Tôn tướng quân.

Lưu Húc nhận lấy xương hổ từ tay thân vệ, đưa cho Công Tôn Phạm.

Mấy khúc xương hổ của bạch hổ này, Công Tôn tướng quân nhất định phải mang về.

Giúp ta chuyển giao cho Bạch Mã tướng quân.

Sau đó, cậu lại lấy một túi lớn đưa vào tay Công Tôn Phạm: Chỗ này, Công Tôn tướng quân có thể hầm kỹ, bồi bổ thân thể.

Công Tôn Phạm mừng rỡ.

Cậu cất tiếng cười to: Nếu vậy, tại hạ liền không khách sáo.

Hắn ghé sát vào bên cạnh Lưu Húc, Hôm nay ta sẽ thúc giục một phen, để ân công của Lưu hầu và tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng nhanh chóng đến nơi.

Ngày sau, nếu Lưu hầu cần chiến mã, cũng có thể liên hệ với ta.

Đa tạ Công Tôn tướng quân.

Lưu Húc cười gật đầu, Công Tôn tướng quân, hiện tại ta cần một ít ngựa lừa, không biết Công Tôn tướng quân có tiện sắp xếp một hai không.

Ngựa lừa.

Công Tôn Phạm kinh ngạc nhìn Lưu Húc một cái, Lưu hầu nếu thật sự cần ngựa lừa, tại hạ tự nhiên sẽ gửi đến cho Lưu hầu.

Lưu Húc mừng rỡ: Nếu vậy, đa tạ rồi.

Công Tôn Phạm thúc ngựa, rời đi.

Chỉ để lại một chuỗi tiếng cười.

Rõ ràng, Công Tôn Phạm rất hài lòng với chuyến đi này.

Nhìn bóng lưng Công Tôn Phạm rời đi, Quách Gia tiến lên hai bước, kinh ngạc nói: Chúa công, ngài hôm nay có vẻ đặc biệt vui.

Lưu Húc cười ha hả: Phụng Hiếu, cứ chờ xem, không bao lâu nữa, dưới trướng bản hầu sẽ lại có thêm một viên mãnh tướng.

Mãnh tướng.

Quách Gia hơi ngẩn ra.

Ông nói: Không biết là cấp bậc mãnh tướng nào.

Lưu Húc cười bí ẩn: Thế này đi, sau Lữ Bố, là đứng đầu.

Lời này vừa nói ra, Quách Gia sững sờ.

Ông suy nghĩ kỹ lại cuộc đối thoại giữa Lưu Húc và Công Tôn Phạm.

Hồi lâu, mới lẩm bẩm: Chẳng lẽ, là vị ân công mà chúa công nói đến.

U Châu.

Trên một sân huấn luyện, Triệu Vân mình vận bạch y, cưỡi bạch mã, tay cầm ngân thương, đang dẫn theo năm mươi Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng xung kích.

Đúng lúc này, một thân vệ của Công Tôn Toản vội vã chạy vào sân huấn luyện, lớn tiếng hỏi: Vị nào là Triệu Vân người Thường Sơn.

Triệu Vân dừng chiến mã, quay đầu lại, đáp: Ta chính là Triệu Vân.

Chúa công cho mời, xin hãy theo ta đến đại trướng của chúa công.

Triệu Vân nghe vậy hơi sững người.

Từ khi gia nhập dưới trướng Công Tôn Toản, chàng chưa từng được yết kiến riêng.

Dù không biết Công Tôn Toản triệu kiến mình vì việc gì, chàng vẫn gật đầu nói: Tướng quân đợi một lát, ta đi rồi sẽ về ngay.

Sau khi dặn dò năm mươi kỵ binh dưới trướng tiếp tục diễn luyện, chàng liền theo người thân vệ đến phủ Thứ sử.

Triệu Vân bước vào phủ Thứ sử, chắp tay hành lễ với Công Tôn Toản: Thuộc hạ ra mắt chúa công.

Công Tôn Toản nhìn lướt qua chàng một lượt rồi hỏi: Là Triệu Vân à, không biết ngươi hiện đang giữ chức vụ gì.

Bẩm chúa công, ta hiện đang giữ chức Đội suất trong Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Công Tôn Toản lại nhìn chàng một lượt nữa rồi hỏi: Ngươi có cách nhìn nhận thế nào về Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Có phương pháp cải tiến nào không.

Triệu Vân ngẩn người, có chút không hiểu vì sao Công Tôn Toản lại hỏi vậy.

Thật ra, chàng cũng có vài ý tưởng cải tiến Bạch Mã Nghĩa Tòng và đang trong quá trình thử nghiệm.

Buổi diễn luyện trên sân ban nãy chính là một phần trong đó.

Chương 60

Nhưng bản tính chàng không thích khoe khoang, với những việc chưa có kết luận chắc chắn thì tự nhiên sẽ không nói nhiều.

Thế là Triệu Vân chắp tay đáp: Bẩm chúa công, Bạch Mã Nghĩa Tòng là kỵ binh tinh nhuệ bậc nhất, Vân tạm thời không có phương pháp cải tiến nào.

Công Tôn Toản có chút thất vọng.

Y vốn nghĩ rằng người mà Lưu Húc đích danh muốn chắc chắn phải có điểm hơn người, đó cũng là lý do y triệu kiến Triệu Vân.

Nhưng vừa gặp mặt đã khiến y vô cùng thất vọng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng có khuyết điểm, điều này không cần phải nghi ngờ.

Nếu không, họ đã chẳng đại bại trong trận Giới Kiều.

Trong lòng y cũng đã có ý tưởng, nhưng chưa suy nghĩ thấu đáo.

Cũng vì vậy, y mới hỏi thử ý Triệu Vân.

Nếu Triệu Vân có thể nói ra được một chút gì đó, y cũng sẽ giữ chàng lại.

Nhưng bây giờ.

Ngay lập tức, y lại thấy nhẹ nhõm.

Dù sao Triệu Vân cũng chỉ là một Đội suất mà thôi.

Nếu thực sự có năng lực, sao có thể chỉ là một Đội suất nhỏ bé.

Nghĩ đến đây, trong lòng y đã có quyết định.

Y gật đầu với Triệu Vân, nói: Triệu Vân, từ hôm nay, ngươi hãy

đến Duyện Châu đi.

A.

Triệu Vân ngơ ngác.

Công Tôn Toản kiên nhẫn giải thích: Triệu Vân, từ hôm nay, ngươi không còn là người dưới trướng Công Tôn Toản ta nữa.

Ngươi hãy đến Duyện Châu, đi theo Duyện Châu mục Lưu Húc.

Triệu Vân sững sờ tại chỗ, không dám tin nhìn Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản thấy Triệu Vân mãi không có phản ứng, liền xua tay nói: Ngươi lui ra đi.

Trong mắt y, Triệu Vân chẳng qua chỉ là một Đội suất nhỏ nhoi, vừa rồi nói mấy câu đó đã là nể mặt lắm rồi.

Lòng Triệu Vân lạnh đi.

Chàng vội bước lên trước, cúi người thật sâu nói: Chúa công, có phải Vân đã làm gì không phải chăng.

Xin chúa công chỉ ra, Vân nhất định sẽ sửa đổi.

Công Tôn Toản xua tay: Ý ta đã quyết.

Cứ vậy đi.

Triệu Vân như bị sét đánh.

Từ khi gia nhập dưới trướng Công Tôn Toản, chàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Nhìn bộ dạng quyết tuyệt của Công Tôn Toản, trái tim chàng dần dần nguội lạnh.

Ngay lập tức, chàng nghĩ đến những huynh đệ dưới trướng mình.

Trong năm mươi người đó, phần lớn là đồng hương cùng chàng đến đầu quân cho Công Tôn Toản.

Nghĩ vậy, chàng chắp tay với Công Tôn Toản: Chúa công, không biết năm mươi Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng ta, liệu ta có thể dẫn đi cùng không.

Công Tôn Toản hơi tức giận trong lòng.

Y hừ lạnh một tiếng: Triệu Vân, chú ý thân phận của ngươi.

Trước mặt Công Tôn Toản ta, ngươi có quyền lên tiếng sao.

Triệu Vân sốt ruột.

Chàng lại chắp tay hành lễ với Công Tôn Toản lần nữa: Chúa công, năm mươi người đó phần lớn là đồng hương của ta, ta có thể dẫn họ đi cùng được không.

Công Tôn Toản giận sôi lên.

Y xua tay, quát: Dẫn đi, dẫn hết đi.

Nói xong, y cầm lấy thẻ tre trên bàn, ném mạnh xuống đất.

Triệu Vân cúi người thật sâu hành lễ với Công Tôn Toản, sau đó mới lảo đảo bước ra khỏi phủ Thứ sử.

Cả người chàng có chút mất hồn mất vía.

Theo chàng thấy, từ đầu đến cuối, chàng đều một lòng một dạ vì Công Tôn Toản, chưa từng có hai lòng.

Nhưng không ngờ, lại nhận được kết cục như thế này.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chẳng biết vì sao, ánh mặt trời vốn cảm thấy khá chói mắt giờ cũng trở nên u ám đi nhiều.

Trong đám thân vệ, có một người là đồng hương của Triệu Vân.

Thấy chàng như vậy, trong lòng có chút không nỡ.

Hắn nhìn quanh, thấy không ai chú ý, mới kéo Triệu Vân vào một

góc.

Tử Long, tính cách của chúa công xưa nay vẫn vậy, điểm này, lẽ ra huynh phải rõ mới đúng.

Triệu Vân gật đầu một cách máy móc, cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Người thân vệ thấy Triệu Vân ủ rũ như vậy, liền ghé sát vào bên chàng, nhỏ giọng nói: Tử Long, ta nghe nói, lần này huynh rời U Châu đến Duyện Châu là vì Duyện Châu mục Lưu Hầu đã đích danh xin huynh từ Công Tôn tướng quân.

Hả.

Triệu Vân cuối cùng cũng có lại chút thần sắc.

Chàng ngạc nhiên nhìn người thân vệ, rồi gật đầu nói: Cảm ơn đệ đã an ủi ta.

Người thân vệ cười khổ: Ta nói thật đó.

Hắn nhìn quanh một lượt, rồi tiếp tục: Chuyện này, ta nghe được lúc vô tình mang công văn đến cho chúa công.

Duyện Châu mục Lưu Húc đã đích danh muốn huynh.

Người đó là ân nhân cứu mạng của huynh.

Nói rồi, vẻ mặt hắn lộ ra vài phần ngưỡng mộ: Tử Long, lần này, huynh sắp phất lên rồi.

Triệu Vân ngơ ngác.

Chàng lẩm bẩm: Lưu Húc.

Ta cứu chàng sao.

Triệu Vân và tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng cùng nhau phi ngựa nhanh.

Chẳng bao lâu đã tiến vào địa giới quận Sơn Dương.

Thành Xương Ấp, tại cổng thành.

Nhìn ba chữ lớn Thành Xương Ấp treo cao trên cổng thành, Triệu Vân không khỏi ngẩn ngơ.

Bên cạnh, người đồng hương Vương Lương thúc ngựa đến bên cạnh Triệu Vân, hỏi: Tử Long, đến rồi.

Triệu Vân khẽ thở dài, nhưng không nói gì.

Vương Lương cười nói: Tử Long, lần này, bọn ta đều trông cậy vào huynh cả đấy.

Ta nghe nói, huynh được Duyện Châu mục đích danh muốn đến mà.

Vẻ mặt Triệu Vân hiện lên một tia mờ mịt: Nhưng ta không nhớ mình đã cứu Duyện Châu mục Lưu Húc bao giờ cả.

Có lẽ huynh quên rồi chăng.

Vương Lương cười chỉ về phía trước, Xem kìa, mọi người đều vào thành rồi, chúng ta cũng mau theo kịp thôi.

Nói rồi, gã thúc ngựa đuổi theo.

Triệu Vân khẽ thở dài: Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Chàng vỗ vỗ chiến mã dưới háng.

Con chiến mã dường như có linh tính, cất bốn vó, chạy vào trong cổng thành.

Trong thành Xương Ấp, bên trong phủ Châu mục.

Lưu Húc đang cùng Quách Gia, Trần Cung thương nghị về chi tiết trận Hỏa Ngưu Hỏa Mã.

Bỗng nhiên, một thân vệ từ bên ngoài bước vào.

Hắn chắp tay bẩm báo với Lưu Húc: Chúa công, bên ngoài có tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng xin gặp.

Ồ.

Lưu Húc không khỏi vui mừng, Nhanh vậy sao.

Mau, mau dẫn họ vào gặp ta.

Nhưng ngay lập tức, chàng lại xua tay: Ta sẽ đích thân ra nghênh đón.

Nói đoạn, chàng sải bước đi ra ngoài.

Quách Gia và Trần Cung cũng đầy vẻ tò mò.

Hiếm khi thấy Lưu Húc phấn khích như vậy.

Hai người liền nhìn nhau, rồi cũng theo sau Lưu Húc đi ra ngoài.

Lưu Húc ra đến ngoài phủ Châu mục, chỉ thấy trước mặt mình là tám trăm kỵ binh đang xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Ai nấy đều áo trắng ngựa trắng, tay cầm một cây trường cán.

Dù chỉ xếp trận trước cửa phủ Châu mục, nhưng ẩn hiện một luồng khí thế lẫm liệt.

Quả không hổ danh là Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Vừa nhìn đã biết là đội quân tinh nhuệ hiếm có.

Lưu Húc không khỏi thầm tán thưởng.

Thấy Lưu Húc ra, tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng loạt chắp tay với chàng: Bạch Mã Nghĩa Tòng, tham kiến Lưu Hầu.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Tốt.

Các vị đường xa vất vả rồi.

Ánh mắt chàng lướt qua tất cả mọi người, tán thưởng: Thường

nghe Bạch Mã Nghĩa Tòng là đội quân tinh nhuệ hiếm có trong thiên hạ, hôm nay được thấy, quả nhiên bất phàm.

Vẻ mặt của các Bạch Mã Nghĩa Tòng đều lộ ra vẻ vui mừng.

Từ hôm nay, các ngươi sẽ nghe lệnh dưới trướng bản hầu.

Lưu Húc nói xong, Thú Vương Uy Nhiếp cũng theo đó mà phóng ra.

Các Bạch Mã Nghĩa Tòng chỉ cảm thấy một luồng uy thế vô hình ập đến, khiến ai nấy đều rùng mình.

Cũng vào lúc này, những con bạch mã dưới háng họ không chịu nổi uy áp như vậy, đồng loạt lùi lại mấy bước.

Ánh mắt họ nhìn Lưu Húc đã thay đổi.

Từ lúc Lưu Húc xuất hiện, ánh mắt của Triệu Vân vẫn luôn đặt trên người chàng.

Chàng cứ mãi hồi tưởng, không biết mình đã cứu Lưu Húc lúc nào.

Nhưng nghĩ mãi mà không có chút ấn tượng nào.

Đột nhiên, chàng chỉ cảm thấy một luồng uy áp ập tới.

Sắc mặt chàng không khỏi nghiêm lại, thân thể bất giác căng cứng, tay phải nắm chặt cây Long Đảm Lượng Ngân Thương.

Đó là phản ứng tự nhiên của người luyện võ nhiều năm.

Ngay sau đó, chiến mã dưới háng chàng lùi lại một bước.

Lòng chàng không khỏi kinh hãi.

Con chiến mã dưới háng chàng, là do tình cờ gặp được trong một bầy ngựa hoang mà thu phục.

Vì con chiến mã này vừa uy vũ hùng tráng lại vừa phiêu dật ưu

nhã, giống như một con sư tử bằng ngọc thạch, nên chàng đặt tên là Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử.

Đây thực sự là một con bảo mã.

Là mã vương của bầy ngựa hoang.

Chàng chưa từng thấy Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử chủ động lùi bước.

Lưu Húc thu lại Thú Vương Uy Nhiếp, cười nhạt nói: Sắp tới ta sẽ phải chiến đấu với Hoàng Cân tặc ở Thanh Châu, đến lúc đó cần phải dựa vào các vị.

Chàng nhìn về phía Vương Úc đang vội vã chạy tới: Văn Khanh, dẫn họ xuống nghỉ ngơi cho tốt.

Tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng loạt xuống ngựa, cúi người với Lưu Húc, cung kính nói: Vâng.

Sau đó liền theo Vương Úc rời đi.

Trong lòng Triệu Vân có chút mất mát.

Chàng vốn nghĩ rằng lần này sẽ được Lưu Húc trọng dụng.

Nhưng đến giờ, Lưu Húc còn chưa nhìn kỹ chàng.

Chàng thầm thở dài trong lòng, tự nhủ: quả nhiên, tất cả chỉ là lời đồn sao.

Nghĩ vậy, chàng định dắt ngựa, theo Bạch Mã Nghĩa Tòng rời đi.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào tai chàng.

Xin Tử Long tướng quân ở lại.

Triệu Vân ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện Lưu Húc đang nhìn mình chăm chú.

Giọng nói vừa rồi, chính là của Lưu Húc.

Lưu Húc đã sớm chú ý đến Triệu Vân.

Không còn cách nào khác.

Triệu Vân thực sự quá nổi bật.

Không chỉ vì ngoại hình anh tuấn, mà con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của chàng, cùng với cây Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Quan trọng hơn, vừa rồi dưới áp lực của Thú Vương Uy Nhiếp, chỉ có Triệu Vân là tỏ ra bình tĩnh nhất.

Chàng cười vẫy tay với Triệu Vân: Tử Long tướng quân, mời vào trong nói chuyện.

Những Bạch Mã Nghĩa Tòng còn lại đều nhìn Triệu Vân với ánh mắt ngưỡng mộ.

Người đồng hương của Triệu Vân là Vương Lương còn thầm ôm quyền với chàng.

Triệu Vân dắt Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử đến trước mặt Lưu Húc.

Chàng lập tức chắp tay hành lễ, nói: Ra mắt Lưu Hầu.

Không dám nhận danh xưng của Lưu Hầu, Triệu Vân chẳng qua chỉ là một Đội suất mà thôi.

Lưu Húc cười ha hả, một tay nắm lấy cánh tay Triệu Vân: Tử Long tướng quân không cần khiêm tốn.

Đã lâu nghe đại danh của Tử Long tướng quân, hôm nay được gặp, thật là may mắn của bản hầu.

Triệu Vân xua tay: Lưu Hầu quá khen, Triệu Vân hổ thẹn không dám nhận.

Đã có thân vệ tiến lên, nhận lấy Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử từ tay chàng.

Tử Long, theo bản hầu vào trong nói chuyện.

Nói đoạn, Lưu Húc kéo Triệu Vân đi vào trong phủ Châu mục.

Quách Gia và Trần Cung nhìn nhau, rồi lại theo vào.

Lưu Húc mời Triệu Vân vào phủ, ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái.

Triệu Vân nào dám ngồi.

Chỉ đến khi Lưu Húc kiên quyết ba lần bốn lượt, chàng mới đành phải ngồi xuống.

Chương 61

Trong lòng chàng cũng thầm kinh ngạc.

Vừa rồi lúc khiêm nhường với Lưu Húc, chàng đã cảm nhận rõ ràng được luồng sức mạnh kinh khủng của Lưu Húc.

Dù chàng không phải là người nổi trội về sức mạnh, nhưng dù sao qua nhiều năm rèn luyện, sức mạnh của chàng cũng vượt xa người thường.

Nhưng sức mạnh của chàng, trước mặt Lưu Húc, lại không có nửa phần chống cự.

Cứ như vậy, bị Lưu Húc ấn ngồi xuống vị trí đầu tiên bên trái.

Triệu Vân nhìn Lưu Húc, trong lòng có không ít nghi vấn.

Lưu Húc dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Vân, cười nhạt nói: Tử Long, bản hầu ở đây, phải xin lỗi ngươi.

Nói đoạn, chàng đứng dậy, chắp tay hành lễ với Triệu Vân: Chuyện bản hầu được cứu mạng kia là lời nói dối.

Triệu Vân trong lòng đã hiểu ra.

Chẳng trách.

Chẳng trách chàng suy nghĩ mãi mà không có một chút ấn tượng nào.

Nhưng trong lòng chàng lại dấy lên một nghi vấn khác: Lưu Húc, vì sao lại làm vậy.

Lưu Húc cười nói: Thật ra, bản hầu làm vậy, nguyên nhân căn bản chính là vì Tử Long.

Bản hầu biết Tử Long là người trung nghĩa, nếu không làm vậy, e

rằng Tử Long sẽ không bao giờ đến đây.

Bất đắc dĩ, bản hầu chỉ có thể dùng hạ sách này.

Triệu Vân thầm gật đầu.

Chàng biết, Lưu Húc nói không sai.

Với tính cách của chàng, nếu không phải bị Công Tôn Toản đuổi đi, chắc chắn chàng sẽ không chủ động rời khỏi.

Lưu Húc đến trước mặt Triệu Vân, hai mắt nhìn thẳng vào chàng, nói: Hơn nữa, ta biết Tử Long sư thừa từ Thương Thần Đồng Uyên, một thân thương pháp đã sớm xuất thần nhập hóa.

Hiện giờ Tử Long ở chỗ Công Tôn Toản, không được trọng dụng, chẳng phải là đáng tiếc sao.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân không khỏi giật mình.

Vẻ mặt chàng lộ ra sự kinh hãi.

Chuyện sư phụ là Đồng Uyên, từ khi xuống núi chàng chưa từng nói với ai.

Lưu Húc, làm sao lại biết được.

Trong lòng chàng, con người Lưu Húc không khỏi trở nên thần bí.

Lại nghĩ đến hai năm bị đối xử ở chỗ Công Tôn Toản, trong lòng không khỏi nản lòng.

Lưu Húc thở dài một tiếng, khái nhiên nói: Hiện nay Hán thất suy tàn, có dấu hiệu sụp đổ.

Thiên hạ chư hầu nổi lên, bách tính lầm than.

Trong lúc nguy nan này, ta sinh ra là tông thân nhà Hán, là hoàng huynh của thiên tử, tự nhiên phải gánh vác trọng trách chấn hưng Đại Hán.

Cũng chính vì lý do này, dưới trướng ta đã tụ tập rất nhiều năng thần dũng tướng.

Nhưng chừng đó là xa xa không đủ.

Ta cần nhiều hơn nữa năng thần dũng tướng.

Nhân vật như Tử Long, nếu không thể vì Đại Hán mà dùng, thực sự là tổn thất của Đại Hán.

Vì vậy bản hầu mới dùng hạ sách này, mong Tử Long xem xét trên tấm lòng thành của bản hầu, đừng trách tội.

Nói đoạn, chàng hơi cúi người với Triệu Vân.

Một phen lời nói, khiến lòng Triệu Vân sôi trào.

Triệu Vân vội vàng cúi người đáp lễ: Lưu Hầu vạn vạn không thể như vậy.

Lưu Hầu một lòng vì Đại Hán thiên hạ, một lòng vì thương sinh thiên hạ, thực là may mắn của Đại Hán, thực là phúc của bách tính.

Triệu Vân nào có lý do gì để trách tội.

Đa tạ Tử Long thông cảm.

Lưu Húc hai mắt nhìn thẳng vào Triệu Vân, tha thiết nói, Bản hầu có ý muốn chấn hưng lại cơ nghiệp mấy trăm năm của Đại Hán ta, xin Tử Long nhất định hãy giúp ta một tay.

Triệu Vân vốn là người trung dũng, lúc này thấy Lưu Húc một lòng vì Đại Hán, một lòng vì thương sinh, đâu còn kìm nén được.

Chàng cúi người thật sâu với Lưu Húc, nói: Triệu Vân vốn là người dưới trướng Viên Thiệu.

Vì thấy Viên Thiệu không có lòng trung quân cứu dân, mới đầu quân cho Công Tôn Toản.

Nay chúa công có tấm lòng cứu nước vì dân như vậy, Vân nguyện vì chúa công mà khuyển mã chi lao.

Vừa nói, chàng vừa cúi người thật sâu với Lưu Húc.

Lưu Húc đại hỷ.

Chàng bước lên một bước, nắm lấy cánh tay Triệu Vân, cười lớn: Tốt.

Có Tử Long trợ giúp, bản hầu chấn hưng Đại Hán lại thêm mấy phần tự tin.

Ngay sau đó, chàng giới thiệu Quách Gia và Trần Cung cho Triệu Vân.

Quách Gia và Trần Cung đều là người thông minh, biết Lưu Húc coi trọng Triệu Vân, tự nhiên sẽ không lạnh nhạt với chàng.

Ba người tự hàn huyên một phen.

Lưu Húc ra lệnh cho thân vệ: Người đâu, đi thông báo cho tất cả mọi người, hôm nay bản hầu muốn mở tiệc đón gió cho Tử Long.

Vâng.

Thân vệ đáp một tiếng, rồi chạy ra ngoài.

U Châu.

Lưu Bị như thường lệ, hớn hở đi đến sân huấn luyện.

Sắp được nói chuyện với Triệu Vân, trong lòng y vô cùng vui vẻ.

Quan Vũ và Trương Phi đều bước theo sau y.

Trương Phi nhìn Lưu Bị bước chân nhẹ nhàng, đi rất nhanh, không khỏi mở toang cái miệng nói: Nhị ca, gần đây đại ca sao lại thích đến sân huấn luyện thế.

Quan Vũ liếc Trương Phi bằng đôi mắt phượng, nói: Tam đệ, đại

ca làm việc tự có lý do của đại ca.

Hà tất phải hỏi nhiều.

Trương Phi nài nỉ: Nhị ca, nói cho ta biết đi.

Nếu huynh không nói cho ta biết, ta tò mò đến chết mất.

Quan Vũ trừng Trương Phi bằng đôi mắt phượng.

Rồi thở dài một tiếng: Thôi được, ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng tam đệ, tuyệt đối không được nói cho người khác.

Nếu vì vậy mà làm hỏng kế hoạch của đại ca, xem đại ca có xử lý ngươi không.

Trương Phi rụt cổ lại: Nhị ca, yên tâm đi.

Quan Vũ nhẹ nhàng vuốt râu nói: Đại ca đến sân huấn luyện là để tìm người.

Tìm người.

Trương Phi hai mắt trợn tròn.

Ngay lập tức phản ứng lại: Nhị ca, đại ca đến sân huấn luyện là để tìm cái tên Triệu Vân đó.

Chính xác.

Quan Vũ vuốt râu dài, gật đầu đáp.

Nhưng ngay sau đó, y lại thấy Lưu Bị ủ rũ cúi đầu từ sân huấn luyện đi ra.

Y không khỏi bước nhanh lên, hỏi: Đại ca, sao vậy.

Lưu Bị ngẩng mắt nhìn Quan Vũ, rồi thở dài một hơi: Ta không thấy Triệu Vân ở sân huấn luyện.

Quan Vũ không khỏi sững người.

Nhưng ngay lập tức, y khuyên: Đại ca đừng lo.

Triệu Vân thương pháp xuất chúng, thực lực cao tuyệt.

Gần đây cũng không có chiến sự lớn, U Châu lại là địa bàn của Bạch Mã tướng quân, Triệu Vân chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm.

Y nhẹ nhàng vuốt râu: Theo ta thấy, có lẽ hôm nay Triệu Vân có việc bận thôi.

Lưu Bị trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu tán thành: Chắc là vậy.

Vậy ta về doanh trước, ngày mai lại đến.

Thế là, ba người đi về nơi ở của mình.

Ngày thứ hai.

Ngày thứ ba.

Mỗi ngày, Lưu Bị đều hớn hở đến sân huấn luyện xem xét mấy lần.

Nhưng lần nào cũng thất vọng trở về.

Mãi đến ngày thứ tư.

Lại một lần nữa không thấy Triệu Vân, Lưu Bị không thể kiềm chế được nữa.

Y vội vã đi đến phủ Thứ sử.

Đến cửa phủ Thứ sử, y chỉnh lại y phục, rồi bước vào trong.

Thấy Công Tôn Toản, Lưu Bị vội vàng chắp tay hành lễ, mặt mày vui vẻ nói: Bá Khuê huynh.

Công Tôn Toản gật đầu: Huyền Đức đến rồi à, mau mời ngồi.

Lưu Bị khách sáo một phen, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Công Tôn Toản ngạc nhiên hỏi: Huyền Đức, hôm nay có thời gian

đến đây sao.

Lưu Bị chắp tay với Công Tôn Toản: Bá Khuê huynh, ta có một việc muốn hỏi, xin Bá Khuê huynh giải đáp giúp ta.

Công Tôn Toản cười lớn: Huyền Đức cứ nói thẳng.

Lưu Bị hơi do dự, rồi chắp tay nói: Bá Khuê huynh, ta trước đây thấy một tiểu tướng áo bào trắng trên sân huấn luyện, nhưng mấy ngày nay lại không thấy đâu.

Công Tôn Toản hơi nhíu mày.

Y nhìn sâu vào Lưu Bị, nói: Không biết Huyền Đức nói là tiểu tướng nào.

Lưu Bị trong lòng có việc, không để ý đến phản ứng của Công Tôn Toản.

Y nói thẳng: Tiểu tướng đó tên là Triệu Vân.

Triệu Vân.

Công Tôn Toản hơi nhướng mày, Huyền Đức tìm hắn làm gì.

Giọng nói của y mang theo vài phần lạnh lùng.

Đan Kinh đứng bên cạnh còn quát nhẹ: Lưu Huyền Đức, chủ công ta niệm tình đồng môn, đối với ngươi đã chiếu cố rất nhiều.

Nhưng ngươi lại dám nhòm ngó người dưới trướng chủ công ta.

Cách làm này, không phải có chút không phúc hậu sao.

Lưu Bị trong lòng chùng xuống.

Y không khỏi thầm nghĩ hỏng rồi.

Nhất là khi thấy Công Tôn Toản lộ vẻ không vui, y càng thêm hối hận.

Y vội vàng giải thích: Bá Khuê huynh, ta chỉ là nhàn rỗi không có

việc gì, đi dạo lung tung.

Thuận tiện giúp Bá Khuê huynh tìm kiếm nhân tài thôi.

Đan Kinh vẻ mặt đầy mỉa mai: Nếu vậy, ngược lại phải đa tạ ý tốt của Lưu Huyền Đức.

Lưu Bị chỉ cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nhưng mặt y vốn rất dày, chưa đầy một lát đã hoàn toàn hồi phục.

Y chắp tay với Công Tôn Toản: Bá Khuê huynh, huynh biết con người Lưu Bị ta, sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Công Tôn Toản không vui nhìn Lưu Bị: Huyền Đức, ta niệm tình đồng môn, chuyện này coi như xong.

Nhưng sau này, Huyền Đức tuyệt đối đừng làm những chuyện như vậy nữa.

Nói xong, y phất tay áo: Trước đây đã nói tốt, phiền ngươi đến Thanh Châu giúp đỡ Điền Giai, hay là ngày mai lên đường luôn đi.

Nói xong, y đứng dậy, đi vào phía sau.

Lưu Bị nghĩ đến thân thủ võ nghệ siêu phàm của Triệu Vân, cắn răng, truy hỏi: Bá Khuê huynh, không biết Triệu Vân người đâu rồi.

Công Tôn Toản mặt ẩn chứa sự tức giận, quát nhẹ: Giờ này, Triệu Vân chắc đã ở Duyện Châu.

Bái kiến dưới trướng Duyện Châu mục Lưu Húc.

Lưu Bị bật dậy.

Y không dám tin nhìn Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản lại không để ý đến Lưu Bị, chỉ phất tay áo, nghênh ngang bỏ đi.

Lưu Bị ủ rũ đi ra ngoài phủ Thứ sử.

Quan Vũ ngạc nhiên hỏi: Đại ca, sao vậy.

Có hỏi được tung tích của Triệu Vân không.

Lưu Bị cười khổ, lắc đầu: Triệu Vân đã đến dưới trướng Duyện Châu mục Lưu Húc, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Quan Vũ nhất thời nghẹn lời, không biết nên khuyên Lưu Bị thế nào.

Lưu Bị thở dài một tiếng: Nhị đệ, tam đệ, chúng ta về thu dọn một chút, ngày mai đi Thanh Châu.

A.

Quan Vũ rõ ràng có chút không phản ứng kịp.

Lưu Bị mặt đầy cay đắng: Ta vốn định, đợi mấy ngày nữa đi Thanh Châu, sẽ mượn Triệu Vân từ Bá Khuê huynh.

Đến lúc đó lại có thêm một mãnh tướng, nhưng không ngờ.

Đối với Lưu Húc đã cướp mất Triệu Vân, tâm trạng của y vô cùng phức tạp.

Y cắn răng nói: Lưu Húc.

Ngươi cứ đợi đấy.

Đối với biểu hiện của Lưu Bị, Lưu Húc tự nhiên không biết.

Dù có biết, chàng cũng không để tâm.

Lúc này, chàng đang cùng các thuộc hạ Quách Gia, Trần Cung, Điển Vi, Thái Sử Từ tụ tập vui vẻ.

Lưu Húc nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, từ hôm nay, bản hầu nguyện bái ngươi làm Biệt bộ tư mã, thống lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Triệu Vân sững sờ.

Ngay lập tức đến trước mặt Lưu Húc, chắp tay cúi người: Đa tạ chúa công, Vân nhất định sẽ dốc hết sức lực, để báo đáp chúa công.

Lưu Húc tiến lên vài bước, vỗ vỗ vai Triệu Vân: Tử Long, ngươi có thể tự mình tuyển chọn, xem có sĩ tốt nào phù hợp yêu cầu, có thể huấn luyện thành Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Triệu Vân ánh mắt mang vẻ cảm kích, cung kính đáp: Vâng.

Lưu Húc lúc này mới nâng chén: Các vị, cùng ta cạn chén này, vì Tử Long đón gió tẩy trần.

Mọi người đồng loạt nâng chén rượu, uống cạn rượu trong chén.

Lưu Húc nhìn các vị trong sảnh đường: Hiện nay Hoàng Cân tặc khí thế hung hăng, mang theo sáu mươi vạn binh mã, càn quét.

Tiếp theo, cần mọi người đồng tâm hiệp lực, đối kháng Hoàng Cân tặc.

Điển Vi vỗ ngực nói: Chúa công yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức.

Ánh mắt hắn lướt qua mọi người, Nếu ai không tận tâm, Điển Vi ta là người đầu tiên không đồng ý.

Thái Sử Từ cũng lớn tiếng đáp: Cũng tính ta một phần.

Cũng bao gồm cả ta.

Mọi người đồng loạt hứa hẹn.

Lưu Húc cười nhạt: Tốt.

Như vậy, phiền các vị rồi.

Bản hầu kính các vị một chén.

Mọi người đều vui mừng, vội vàng nâng chén tương ứng.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Lưu Húc đặt chén rượu trong tay xuống, nhìn Trần Cung: Công Đài, lần này trận Hỏa Ngưu Hỏa Mã của chúng ta chuẩn bị thế nào rồi.

Trần Cung vẻ mặt hiện lên một nụ cười: Chúa công, lần này theo Tử Long tướng quân đến đây, có hơn nghìn con ngựa thồ.

Không ngờ Công Tôn Phạm kia lại là người giữ chữ tín.

Cộng thêm số ngựa thồ này, số lượng ngựa thồ và bò của chúng ta đã vượt xa dự tính ban đầu.

Lưu Húc khóe miệng mỉm cười: Rất tốt.

Chàng trầm ngâm một lát, Ta định lần này sẽ huy động toàn lực của Duyện Châu.

Để đối phó với sáu mươi vạn Hoàng Cân tặc.

Chàng nhìn Trần Cung, Công Đài, ta muốn kéo cả Tào Tháo vào trận chiến lần này.

Trần Cung nghe vậy sững sờ, nói: Chúa công, Tào Tháo người này e rằng sẽ không để chúng ta tùy ý sắp đặt.

Dù có đến, e rằng cũng sẽ gây rối.

Lưu Húc cười nhạt: Vậy theo ý của Công Đài, nếu ta không mời Tào Tháo đến, hắn sẽ không gây rối sao.

Cái này Trần Cung lắc đầu, Lần này Hoàng Cân tặc, gần như là cơ hội cuối cùng của Tào Tháo.

Nếu chúa công đánh tan Hoàng Cân tặc, chúa công có thể một lần bình định Duyện Châu, đến lúc đó Tào Tháo không còn cơ hội nhúng tay vào chức Duyện Châu mục nữa.

Theo sự hiểu biết của ta về Tào Tháo, e rằng hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chính là như vậy.

Lưu Húc gật đầu nhàn nhạt, Nếu đã như vậy, Tào Tháo dù thế nào cũng sẽ hành động, chi bằng ta cứ gọi hắn đến, giao cho hắn nhiệm vụ.

Chương 62

Như vậy, cũng giảm bớt cơ hội Tào Tháo ngầm giở trò.

Trần Cung ngây người.

Hồi lâu, ông mới tán thưởng: Kế này của chúa công, suy nghĩ kỹ lại quả thật có vài phần đạo lý.

Chúa công nói rất đúng.

Quách Gia đặt chén rượu xuống, chép miệng, rồi cười nói: Nếu để Tào Tháo ở Đông quận, ngược lại sẽ cho Tào Tháo cơ hội thao túng ngầm.

Chúng ta không bằng gọi hắn đến, cắt đứt cơ hội hắn ngầm giở trò.

Lưu Húc gật đầu: Nhân cơ hội này, ta cũng có thể gặp mặt Tào Tháo, vị kiêu hùng này.

Chàng xoay xoay chén rượu trong tay, Quận Tế Bắc có Trình Dục thống lĩnh, Trình Dục người này sát phạt quả quyết, lại có trí lược, ta không lo lắng chút nào.

Về phần quận Thái Sơn, cũng giao cho Trình Dục phụ trách.

Chàng nhìn Trần Cung, Công Đài, sáng mai, hãy phái sứ giả đi.

Trần Cung cúi người đáp vâng.

Hoàng Cân tặc ở Đông Bình quốc, hùng hổ, tiến về thành Xương Ấp.

Lần này, do thiếu mất quận Nhậm Thành làm bàn đạp, tốc độ tiến quân của Hoàng Cân tặc chậm đi rất nhiều.

Nguyên nhân là do con đường từ Đông Bình quốc đến thành

Xương Ấp có phần không dễ đi.

Lúc này, họ đã tiến vào quận Sơn Dương, thẳng tiến đến thành Xương Ấp.

Đông quận, bên trong phủ quận thủ.

Tuân Úc vội vã bước vào phủ quận thủ.

Ông chắp tay hành lễ với Tào Tháo: Chúa công.

Văn Nhược đến rồi à, mau mời ngồi.

Tào Tháo chào một tiếng.

Rồi vội vàng hỏi: Văn Nhược, không biết Hoàng Cân tặc ở Đông Bình quốc đã đến đâu rồi.

Chúa công, đã tiến vào quận Sơn Dương.

Hiện đang ở khu vực huyện Gia Tường.

Tuân Úc bẩm báo.

Tào Tháo nhíu mày: Sao chậm vậy, đã mấy ngày rồi mà chưa đến thành Xương Ấp.

Hoàng Cân tặc không biết đạo lý binh quý thần tốc sao.

Tuân Úc, người trông như một quân tử ôn nhuận, nói: Chúa công đừng vội.

Hiện nay quận Nhậm Thành đã rơi vào tay Lưu Húc, trên đường từ Đông Bình quốc đến quận Sơn Dương có nhiều đồi núi.

Chậm một chút, cũng là hợp tình hợp lý.

Tào Tháo hít một hơi thật sâu.

Sắc mặt hắn khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày, nói: Lần này, là ta có chút nóng vội.

Hắn cười cười: Cũng không biết Lưu Cảnh Sơ kia chuẩn bị thế nào rồi, ta trong lòng thật sự rất mong đợi.

Bên cạnh, Hí Chí Tài cười lớn: Chúa công yên tâm đi.

Đó là sáu mươi vạn Hoàng Cân tặc.

Nhiều Hoàng Cân tặc như vậy, dù là ai, cũng sẽ vây chết thành Xương Ấp.

Tào Tháo gật đầu: Lời này của Chí Tài cũng có vài phần đạo lý.

Nhưng ta luôn cảm thấy, Lưu Cảnh Sơ kia có thể sẽ có kế lạ.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài bước vào.

Hắn chắp tay với Tào Tháo: Chúa công, bên ngoài có sứ giả của Duyện Châu mục xin gặp.

Tào Tháo nghi ngờ mình nghe nhầm.

Chúa công, bên ngoài có sứ giả xin gặp, phụng mệnh của Duyện Châu mục Lưu Húc, từ thành Xương Ấp đến.

Tào Tháo nhíu mày: Sứ giả của Lưu Cảnh Sơ đến đây làm gì.

Hắn nhìn Tuân Úc và Hí Chí Tài, phát hiện hai người cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Chúa công, dù sao cũng phải gọi vào hỏi rõ ý đồ.

Tuân Úc nói.

Tào Tháo gật đầu: Cũng được, vậy gọi vào, xem hắn nói gì.

Sau đó, một sứ giả được đưa vào phủ quận thủ.

Sứ giả chắp tay với Tào Tháo: Phụng mệnh của Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ, trong vòng hai ngày, mời Thái thú Đông quận Tào Tháo đến thành Xương Ấp tụ họp.

Thương nghị việc bình định Hoàng Cân tặc.

Lưu Cảnh Sơ mời ta đi.

Tào Tháo trợn mắt, mặt đầy vẻ không dám tin.

Sứ giả gật đầu: Ngài có phải là Thái thú Đông quận Tào Tháo không.

Nếu phải thì đúng rồi.

Đây là công văn thư tay của chúa công chúng tôi.

Nói xong, hắn đưa công văn trong tay lên.

Tào Tháo đưa tay nhận công văn, rồi lại đưa cho Tuân Úc.

Tuân Úc xem xong, lại đưa cho Hí Chí Tài.

Tào Tháo gật đầu với sứ giả: Công văn, ta nhận rồi.

Sứ giả chắp tay với Tào Tháo: Không biết Tào thái thú có đích thân đến thành Xương Ấp không.

Tiểu nhân cũng tiện có lời hồi đáp.

Tào Tháo nhíu mày: Chuyện này, để ta thương nghị một phen.

Mời sứ giả đến hậu đường ngồi đợi một lát.

Sứ giả gật đầu, rồi theo sự dẫn dắt của thân vệ đi xuống hậu đường.

Nhìn bóng lưng xa dần của sứ giả, trong mắt Tào Tháo lóe lên một tia sát khí.

Hắn nhìn Tuân Úc và Hí Chí Tài: Văn Nhược, Chí Tài, không biết hai vị có cách nhìn nhận thế nào về chuyện này.

Hí Chí Tài ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Hồi lâu mới nói: Chúa công, hiện nay trên danh nghĩa, Lưu Húc là Duyện Châu mục.

Nay Duyện Châu bị Hoàng Cân tặc hoành hành, nếu chúa công công khai từ chối trưng triệu của Lưu Húc, e rằng sẽ để lại cớ cho Lưu Húc.

Đến lúc đó ngược lại sẽ bất lợi cho chúa công.

Tuân Úc cũng gật đầu: Chí Tài nói rất có lý.

Chỉ là, ta có một việc không hiểu.

Tào Tháo hỏi: Văn Nhược có việc gì không hiểu, cứ nói thẳng.

Tuân Úc nhíu mày: Chúa công, theo ta thấy, kế này không giống như kế sách của Trần Cung.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo cũng sững người.

Hắn trầm ngâm một lát, rồi gật đầu: Không sai.

Công Đài tuy trí lược không tầm thường, nhưng kế này quả thực không giống phong cách của ông ta.

Hắn nhìn Tuân Úc, Chẳng lẽ, Văn Nhược cho rằng, người định ra kế này, là người khác.

Tuân Úc lắc đầu: Chuyện này ta cũng không dám chắc.

Có lẽ là do Lưu Cảnh Sơ tự mình định ra kế sách.

Nhưng, gần đây Lưu Cảnh Sơ liên chiến liên thắng, cộng thêm cách xử sự này không giống như Trần Cung, chẳng lẽ sau lưng lại có cao nhân khác.

Trong mắt ông, hiện lên một gương mặt lười biếng, không câu nệ, trong lòng không biết vì sao lại dấy lên một tia bất an.

Ông cúi đầu lẩm bẩm: Hy vọng, không phải là huynh ấy Hạ Hầu Đôn đứng sau Tào Tháo tiến lên hai bước, cười lớn: Mạnh Đức đừng lo.

Nếu Lưu Húc kia dám đối xử bất kính với Mạnh Đức, ta nhất định sẽ cho hắn nếm thử sự lợi hại của cây trường thương trong tay ta.

Tào Tháo xua tay với Hạ Hầu Đôn: Nguyên Nhượng, mau đi chuẩn bị binh mã, việc này không thể trì hoãn, ngày mai liền xuất binh.

Vâng.

Hạ Hầu Đôn cúi người đáp vâng, rồi vội vã đi ra ngoài.

Tào Tháo cười lạnh: Cũng tốt.

Lần này đi, nhân tiện xem Lưu Húc là nhân vật thế nào.

Sáng sớm hôm sau, Tào Tháo dẫn theo binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến quận Sơn Dương.

Tào Tháo vốn muốn để Tuân Úc ở lại Đông quận để trấn thủ, nhưng Tuân Úc trong lòng có chút bất an, liền chủ động yêu cầu đi theo Tào Tháo.

Đối với điều này, Tào Tháo tuy trong lòng ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức liền gật đầu đồng ý.

Tào Tháo một đường phi nhanh.

Đông quận vốn cách thành Xương Ấp không xa, chưa đầy hai ngày, đã đến quận Sơn Dương.

Nhìn thành Xương Ấp trước mặt, vẻ mặt hắn lộ ra vài phần cảm khái.

Đây chính là trị sở của Duyện Châu.

Chỉ thiếu một chút nữa là rơi vào tay hắn.

Thật sự chỉ thiếu một chút.

Chỉ tiếc.

Hắn thở dài một hơi.

Phía trước, Hạ Hầu Đôn dừng lại, nhìn Tào Tháo, hỏi: Mạnh Đức, sao vậy.

Tào Tháo lắc đầu: Không có gì, chúng ta đi thôi.

Nói xong, hắn thúc ngựa theo lên.

Rồi nhìn Tuân Úc một cái, Văn Nhược, có phải có tâm sự không.

Ta thấy ngươi từ hôm trước đến giờ, vẫn luôn có chút tâm thần bất an.

Tuân Úc đè nén sự bồn chồn trong lòng: Đa tạ chúa công quan tâm, ta chỉ là cơ thể có chút không khỏe thôi.

Tào Tháo nhíu mày: Văn Nhược nếu đã không khỏe, sao lại miễn cưỡng như vậy.

Hắn ra lệnh cho người phía sau: Người đâu.

Đem xe ngựa của ta đến.

Lập tức có thân vệ đi.

Không lâu sau, phu xe đánh xe ngựa từ bên ngoài đến.

Văn Nhược, nếu đã không khỏe, vậy thì ngồi xe ngựa đi.

Nói xong, Tào Tháo đích thân xuống ngựa, tiến lên đỡ Tuân Úc.

Tuân Úc lắc đầu: Chúa công, ta không sao đâu Lời của ông chưa nói xong, đã bị Tào Tháo dứt khoát ngắt lời.

Sau đó, Tào Tháo đích thân đỡ Tuân Úc, để ông ngồi vào trong xe ngựa.

Nhìn Tào Tháo cưỡi ngựa đi bên cạnh xe, Tuân Úc mặt đầy vẻ cảm động.

Hai khắc sau, một đoàn người đã đến trước phủ Châu mục.

Nhìn phủ Châu mục uy nghiêm trước mặt, sắc mặt Tào Tháo càng

thêm phức tạp.

Hắn ngồi trên lưng ngựa Tuyệt Ảnh, nhìn phủ Châu mục trước mặt, ngẩn ngơ.

Hồi lâu, hắn mới xua tay với Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài đích thân tiến lên nói: Phiền thông báo một tiếng, Thái thú Đông quận Tào Mạnh Đức cầu kiến.

Thân vệ nhìn lướt qua một lượt, rồi vội vã chạy vào trong phủ Châu mục.

Hắn chắp tay với Lưu Húc: Khởi bẩm chúa công, bên ngoài có Thái thú Đông quận Tào Mạnh Đức cầu kiến.

Lưu Húc và Quách Gia, Trần Cung nhìn nhau: Mời vào.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Ngoài phủ Châu mục.

Thân vệ lớn tiếng nói: Các vị, chúa công cho mời.

Tào Tháo gật đầu.

Sau đó mang theo tâm trạng có chút phức tạp, bước vào trong phủ Châu mục.

Trong lòng Lưu Húc, ngược lại có vài phần mong đợi.

Không lâu sau, một đoàn người bước vào.

Người đi đầu, mặc một bộ hắc bào, cao không đến bảy thước, để một bộ râu quai nón.

Sau khi vào, hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Thái thú Đông quận Tào Tháo, ra mắt Lưu châu mục.

Lưu Húc nhìn Tào Tháo từ trên xuống dưới, gật đầu cười nói: Tào

thái thú một đường vất vả, mau mau mời ngồi.

Tào Tháo cũng đang quan sát Lưu Húc.

Mới nhìn qua, ngoài dung mạo anh tuấn ra thì không có gì đặc biệt.

Nhưng ngay sau đó, cả người hắn không khỏi cứng đờ.

Một luồng uy thế vô hình, bao trùm lấy cả người hắn.

Sắc mặt hắn không khỏi trắng bệch.

Nhưng ngay lập tức, luồng uy thế đó liền biến mất không dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện.

Hắn ngạc nhiên nhìn những người xung quanh, lại phát hiện mọi người đều như thường.

Chuyện gì vậy.

Hắn ngạc nhiên nhìn Lưu Húc.

Lại phát hiện Lưu Húc đang nhìn hắn với vẻ mặt như cười như không.

Trong lòng hắn không khỏi rùng mình.

Quả nhiên.

Quả nhiên là Lưu Húc giở trò.

Chỉ là Lưu Húc, sao lại có uy thế mạnh như vậy.

Hắn chinh chiến nhiều năm, nam chinh bắc chiến, cũng chưa từng có uy thế như vậy.

Trong lòng không hiểu.

Phía sau, Hạ Hầu Đôn phát hiện sự khác thường của Tào Tháo, hỏi: Mạnh Đức, có phải cơ thể không khỏe không.

Tào Tháo lắc đầu: Không sao.

Nhưng trán của Mạnh Đức đều đổ mồ hôi rồi.

Hạ Hầu Đôn quan tâm nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tào Tháo không khỏi cứng đờ.

Hắn trừng mắt nhìn Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn vừa nói ra câu đó, liền ý thức được không đúng.

Chỉ là lời đã nói ra, chỉ có thể cúi đầu, không nói một lời.

Lưu Húc trong lòng cười lớn.

Luồng uy thế đó, chính là Thú Vương Uy Nhiếp.

Tào Tháo là một đại kiêu hùng, nếu không cho Tào Tháo một chút hạ mã uy, để Tào Tháo trong lòng có sự kiêng dè, e rằng Tào Tháo sẽ không ngoan ngoãn.

Bây giờ thì sao.

Với tính cách đa nghi của Tào Tháo, chắc chắn sẽ có nhiều suy nghĩ.

Lúc này, Lưu Húc giả vờ quan tâm hỏi: Tào thái thú, bản hầu thấy sắc mặt ngài trắng bệch, trán đổ mồ hôi, có phải cơ thể không khỏe không.

Tào Tháo mặt dày vô cùng.

Hắn như không có chuyện gì xảy ra, lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nhẹ: Đa tạ Lưu châu mục quan tâm.

Có lẽ là do trong lòng lo lắng về họa Hoàng Cân tặc, nên một đường phi nhanh.

Một đường mệt mỏi, cơ thể có chút mệt mỏi thôi.

Lưu Húc không khỏi thầm tán thưởng một tiếng.

Tào Tháo, quả nhiên không phải là hạng người dễ đối phó.

Ngắn gọn mấy câu, đã hóa giải được cục diện xấu hổ trước mắt, thuận tiện còn tỏ rõ lòng lo lắng về phỉ họa.

Chương 63

Lợi hại.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Tào thái thú đường xa vất vả.

Để tránh Tào thái thú quá mệt mỏi, hay là Tào thái thú giao binh mã dưới trướng cho bản hầu thống lĩnh.

Thế nào.

Tào Tháo sững người, định mở miệng từ chối.

Chỉ là chưa kịp mở miệng, Điển Vi vẫn luôn đứng sau Lưu Húc, đã bước lên một bước, chắp tay với Lưu Húc.

Chúa công, thuộc hạ nguyện thay chúa công thống suất binh mã dưới trướng Tào thái thú.

Lưu Húc mặt lộ ra vài phần tán thưởng.

Hắn nhìn Tào Tháo: Không biết Tào thái thú cho rằng, mãnh tướng Điển Vi của ta, có thể đảm đương trọng trách này không.

Nhìn Điển Vi trước mặt, Tào Tháo trong lòng không khỏi rùng mình.

Thể hình của Điển Vi, vừa nhìn đã biết là một viên mãnh tướng.

Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên đồng loạt tiến lên, che chắn bên cạnh Tào Tháo.

Tào Tháo xua tay, ý bảo hai người đừng vội, rồi cười nói: Đa tạ Lưu châu mục quan tâm.

Mỗ chỉ cần ngồi một lát, sẽ hồi phục.

Hiện nay Hoàng Cân tặc thế lớn, nên dốc sức kháng giặc.

Binh mã dưới trướng ta, không cần Lưu châu mục phải bận tâm.

Lưu Húc cũng xua tay với Điển Vi: Cũng tốt.

Tuân Úc sau khi vào, liền bắt đầu quan sát.

Khi nhìn Lưu Húc, ông quan sát kỹ một phen, không khỏi thầm gật đầu.

Ngay sau đó, ông liền nhìn những người ở phía dưới.

Khi nhìn thấy người ở vị trí đầu tiên bên tay phải, ánh mắt ông không khỏi hơi ngưng lại.

Đó, không phải là Quách Gia sao.

Hắn, quả nhiên ở đây.

Chưa đợi Tuân Úc mở miệng, Quách Gia đã chủ động chào hỏi: Văn Nhược, vẫn khỏe chứ.

Nhìn Quách Gia có phần lười biếng, sắc mặt phức tạp của Tuân Úc càng thêm đậm.

Ông gật đầu cười nói: Phụng Hiếu, đã lâu không gặp, vẫn như thường lệ.

Khóe miệng ông lộ ra một tia cười: Phụng Hiếu, có hứng thú theo ta một lát, đến chỗ ta ngồi không.

Quách Gia cười nhạt: Con người ta vốn như vậy, không đổi được rồi.

Ngay sau đó, hắn nhìn Tào Tháo một cái, ý vị sâu xa nói: Ngược lại là Văn Nhược, không bằng thử thay đổi một chút.

Tuân Úc không khỏi thở dài một hơi.

Ông biết sẽ như vậy.

Chỉ là, tuy biết rõ kết quả sẽ như vậy, vẫn không nhịn được phải

thử một phen.

Ông cười xua tay: Ta Tuân Úc cũng giống như Phụng Hiếu, sinh ra đã như vậy, không đổi được rồi.

Lưu Húc quan sát Tuân Úc từ trên xuống dưới.

Lúc này, chàng cũng không khỏi thầm tán thưởng một tiếng.

Tuân Úc không hổ là Tuân Úc.

Cả người như một công tử ôn nhuận.

Tuân Úc có thể coi là người quan trọng nhất dưới trướng Tào Tháo.

Trong lòng chàng hơi động.

Lập tức cười lớn: Vị này, chắc là Tuân Văn Nhược nhỉ.

Không sai.

Chính là người có tài Vương tá Tuân Úc Tuân Văn Nhược.

Quách Gia cười nhạt đáp.

Khóe miệng hắn lộ ra một tia trêu chọc.

Lưu Húc gật đầu tán thưởng: Đã lâu nghe danh Tuân Văn Nhược, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Văn Nhược, bản hầu Lưu Húc là tông thân nhà Hán, là hoàng huynh của thiên tử.

Hiện nay Hán thất phong vũ phiêu dao, bách tính lầm than.

Bản hầu vì kế Đại Hán, vì kế thương sinh, chấn hưng lại hùng phong Đại Hán, không biết Văn Nhược có ý không.

Tuân Úc không khỏi ngây người.

Từ trước đến nay, ông đều trung thành với nhà Hán.

Sở dĩ lựa chọn Tào Tháo, không ngoài việc cảm thấy Tào Tháo có tư chất kiêu hùng, có thể chấn hưng Hán thất.

Nay Lưu Húc trước mặt ông nói như vậy, ông không khỏi quan sát kỹ Lưu Húc một lượt.

Quả thật, Lưu Húc người này anh tư bừng bừng, ẩn hiện có khí tượng của bậc nhân chủ.

Tào Tháo sốt ruột rồi.

Trong lòng thầm mắng.

Lưu Húc khá lắm.

Cướp mất Duyện Châu trong tầm tay của ta thì thôi đi.

Bây giờ còn dám đào góc tường của ta, muốn đào Tuân Úc quan trọng nhất dưới trướng ta đi sao.

Thật không thể nhịn được.

Hắn bật dậy, lớn tiếng quát: Lưu Húc, ta kính ngươi là châu mục, đối đãi tốt với ngươi.

Vì sao lại công khai đào văn thần hàng đầu dưới trướng ta.

Lưu Húc mặt lộ ra vài phần cười: Tào thái thú nói quá lời.

Bản hầu là Duyện Châu mục, Tào thái thú là Thái thú Đông quận trong địa phận Duyện Châu.

Chúng ta vốn cùng thuộc Duyện Châu, Tào thái thú là thuộc hạ của bản hầu.

Như vậy, Văn Nhược cũng là thuộc hạ của bản hầu.

Bản hầu hỏi ý kiến của Văn Nhược, hỏi Văn Nhược có muốn đến phủ Châu mục không, có gì không đúng sao.

Tào Tháo không khỏi nghẹn lời.

Vốn dĩ Tuân Úc là thuộc hạ riêng của Tào Tháo hắn.

Nhưng những điều này, hiện nay đều chưa được công khai.

Nếu trả lời như vậy, e rằng sẽ bị thiên hạ khinh bỉ.

Lưu Húc chính là nhìn rõ điểm này.

Hiện nay là năm 192, tất cả các chư hầu đều không dám công khai phản bội Đại Hán.

Kể cả năm 197, Viên Thuật xưng đế, cũng bị tứ phương chinh thảo.

Cho nên, lúc này, Tào Tháo căn bản không dám công khai những chuyện này.

Lưu Húc sắc mặt lạnh đi, quát nhẹ: Chẳng lẽ, Tào thái thú, không phải là thần tử nhà Hán.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo thật sự sốt ruột rồi.

Cái mũ lớn này, nếu đội lên đầu hắn, Tào Tháo đi đâu cũng sẽ bị người ta chửi mắng.

Hắn lập tức chắp tay: Lưu châu mục, lời này có phần quá đáng.

Ta Tào Tháo, trung với Hán thất, nhiều năm nay vẫn luôn vì Hán thất mà bôn ba.

Lưu châu mục sao có thể vô lễ vu hãm ta như vậy.

Hắn lập tức phất tay áo, định nghênh ngang bỏ đi.

Đúng lúc này, bên ngoài một tiếng cười sảng khoái vang lên.

Chỉ thấy Trương Mạc và Ngô Tư hai người từ bên ngoài bước vào.

Trương Mạc một tay kéo Tào Tháo lại: Mạnh Đức huynh, bớt giận.

Tào Tháo hừ lạnh một tiếng.

Trương Mạc cười nói: Mạnh Đức huynh, chúng ta đã lâu không gặp, nay vừa mới gặp, đã muốn rời đi.

Có phần không hợp lý.

Tào Tháo cũng có chút do dự.

Trương Mạc là Thái thú Trần Lưu.

Trần Lưu là một quận lớn của Duyện Châu.

Thêm vào đó, Trương Mạc người này là hào cường ở Duyện Châu, quan hệ ở Duyện Châu rất rộng.

Quan trọng hơn, Trương Mạc vẫn luôn là minh hữu của hắn.

Nếu có thể kéo Trương Mạc về phía mình, thực lực sẽ tăng mạnh.

Thế là, Tào Tháo dừng bước.

Trương Mạc kéo Tào Tháo đi vào trong.

Vừa đi vừa cười nói: , Lưu châu mục có bảo bối.

Mạnh Đức chưa từng được nếm bảo bối này.

Ông cười lớn: Xương cốt hổ trắng, Mạnh Đức chưa từng nếm qua chứ.

Xương cốt hổ trắng.

Tào Tháo mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Không sai.

Chính là con hổ trắng chủ về sát phạt.

Trương Mạc nói xong, chắp tay với Lưu Húc, Lưu châu mục, hôm nay Trương mỗ mạo muội, xin Lưu châu mục một khúc xương cốt hổ trắng, để đón gió cho Mạnh Đức.

Tào Tháo mặt càng thêm kinh ngạc.

Lưu Húc cười nhạt: Tào thái thú đường xa đến đây, vì vậy mệt mỏi quá độ, khiến cơ thể không khỏe.

Bản hầu tự nhiên phải đón gió cho Tào thái thú.

Chàng ra lệnh ra ngoài: Người đâu.

Thông báo cho nhà bếp, chuẩn bị thật tốt.

Lấy thêm hai khúc xương cốt hổ trắng hầm canh đặc.

Vâng.

Thân vệ cúi người lui xuống.

Lưu Húc mới cười nói: Trương thái thú, Tào thái thú, Ngô thái thú, mời ngồi.

Hạ Hầu Đôn nói: Thật sự có xương cốt hổ trắng sao.

Tất nhiên rồi.

Điển Vi cười lớn, Con hổ trắng đó, bị chúa công ta một quyền đánh chết.

Một quyền.

Hạ Hầu Đôn đồng tử hơi co lại.

Ngay sau đó, hắn liền lắc đầu: Không thể.

Đừng nói là hổ trắng, dù là con hổ bình thường cũng hung hãn dị thường, xa không phải sức người có thể chế phục.

Huống hồ, đó là con hổ trắng.

Điển Vi trừng mắt: Tên hán tử này, lại không tin lời Điển Vi ta.

Nào, ra ngoài đại chiến ba trăm hiệp.

Ta nhất định phải cho ngươi biết sự lợi hại của Điển Vi ta.

Hạ Hầu Đôn trong lòng không khỏi giật mình.

Từ thân hình của Điển Vi, cùng với cơ bắp cuồn cuộn đó, có thể thấy Điển Vi rất mạnh.

Nhưng lúc này, hắn đại diện cho thể diện của Tào Tháo, tự nhiên không thể lùi bước.

Thế là, hắn cũng trừng mắt: Đánh thì đánh.

Lưu Húc thì cười tủm tỉm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đùa à.

Hạ Hầu Đôn, sao có thể là đối thủ của Điển Vi.

Không bị đánh cho răng rơi đầy đất đã là may rồi.

Chàng rất vui khi xem cảnh này.

Lại thấy Tào Tháo hơi nhíu mày: Nguyên Nhượng, không được vô lễ.

Hạ Hầu Đôn thấy cơ hội hiếm có, lập tức đáp một tiếng, rồi lui về sau Tào Tháo.

Lưu Húc không khỏi thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Nhưng cũng không để ý, dù sao ngày tháng còn dài, Điển Vi không sợ không có cơ hội, sẽ nắm bắt cơ hội, đánh Hạ Hầu Đôn một trận cho hả giận.

Gần đây, Lưu Húc để mọi người ăn uống vui vẻ, mỗi ngày đều hầm hai khúc xương hổ.

Vì vậy, không lâu sau, thân vệ đã bưng canh xương hổ đã chia phần, mang lên.

Nhìn canh xương hổ trước mặt, Tào Tháo có chút kinh nghi bất định.

Sau khi nếm thử một phen, chỉ cảm thấy bát canh trước mắt, ngon hơn tất cả các loại canh đã từng uống.

Chẳng lẽ, đây thật sự là canh xương hổ trắng.

Nhìn biểu cảm của Tào Tháo, Lưu Húc không khỏi cười.

Vị của canh, tự nhiên không tầm thường.

Đùa à.

Hầm bằng canh đặc, có thể không ngon sao.

Lưu Húc khẽ ho một tiếng: Lần này Hoàng Cân tặc mang theo sáu mươi vạn đại quân, thế hung hăng, từ Đông Bình quốc đến.

Ta triệu các vị đến, là muốn nghe ý kiến của các vị.

Chàng nhớ, lúc ban đầu, khi Tào Tháo vừa mới vào Duyện Châu, đã rất coi thường Hoàng Cân tặc.

Lúc đó, hắn chỉ mang theo mấy trăm kỵ binh, đích thân đi do thám tình hình địch, lại gặp phải Hoàng Cân tặc, đại bại trở về.

Bảo Tín, để cứu Tào Tháo, cũng chết trong trận chiến đó.

Thế là, Lưu Húc nhìn Tào Tháo: Tào thái thú, không biết có lương sách gì.

Tào Tháo đặt chiếc thìa trong tay xuống, như còn dư vị, hồi tưởng một phen.

Hắn nhìn quanh, cười lớn: Hoàng Cân tặc, chẳng qua là gà đất chó sành thôi.

Chương 64

Nếu Tào Tháo ta ra tay, chắc chắn có thể một lần bình định Hoàng Cân tặc.

Vẻ mặt hắn, ẩn chứa sự tự đắc.

Đây cũng là suy nghĩ thật trong lòng hắn.

Năm ngoái, hắn chỉ mang theo mấy nghìn binh mã, đã đánh đuổi Hắc Sơn tặc ra khỏi Đông quận.

Cũng chính trận chiến đó, hắn hoàn toàn chiếm được Đông quận, trở thành Thái thú Đông quận.

Nay, Hoàng Cân tặc Thanh Châu dù thanh thế lớn, nhưng hắn căn bản không để vào mắt.

Nhưng, câu nói tiếp theo của Lưu Húc, lại khiến hắn sững sờ.

Chỉ thấy Lưu Húc chắp tay với Tào Tháo: Nếu vậy, lần này Hoàng Cân tặc phiền Tào thái thú rồi.

Bản hầu ở đây, cảm tạ Tào thái thú.

Tào Tháo sững người.

Hắn nhìn sâu vào Lưu Húc.

Lưu Húc chưa đến tuổi nhược quán, đã cầm được, buông được như vậy, người này không thể coi thường.

Tuy hắn đối với Hoàng Cân tặc mà Lưu Húc nói, có chút không để ý, nhưng nếu ôm đồm việc đánh bại Hoàng Cân tặc vào người, lại hoàn toàn không cần thiết.

Thế là, Tào Tháo xua tay cười nói: Lưu châu mục đùa rồi.

Lưu châu mục nắm giữ Duyện Châu, binh lực hùng hậu, đâu cần ta ra tay.

Tào thái thú không cần tự khiêm.

Lưu Húc cười nói, Ta biết Mạnh Đức huynh thiện chiến, dưới trướng lại có mưu thần mãnh tướng vô số.

Nói xong, chàng chắp tay với Tào Tháo.

Nghe Lưu Húc khen, Tào Tháo lâng lâng.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn tự nhủ: bình tĩnh.

Thế là, vẻ mặt hắn cố ý lộ ra một nụ cười khổ: Lưu châu mục, với binh lực của ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tiên phong, thay Lưu châu mục do thám hư thực của Hoàng Cân tặc thôi.

Lưu Húc cười rồi.

Vốn không có lý do gì giao hết Hoàng Cân tặc cho Tào Tháo đối phó.

Nếu Tào Tháo bại thì tốt, nếu vạn nhất Tào Tháo thật sự thắng, lại thu phục hết Hoàng Cân tặc về dưới trướng, thế chẳng phải thiệt sao.

Nhưng, thực ra chàng không quá lo lắng, vì lúc này Tào Tháo không có địa bàn, không có lương thực.

Chàng chắp tay nói: Nếu vậy, chức tiên phong, giao cho Mạnh Đức huynh.

Tào Tháo sững sờ.

Mình, bị bổ nhiệm làm tiên phong.

Hắn vội vàng xua tay từ chối: Lưu châu mục, lần này tiêu diệt Hoàng Cân tặc là việc trọng đại.

Chức tiên phong càng là trọng trung chi trọng.

Mỗ cho rằng, việc bổ nhiệm tiên phong, cần phải thận trọng.

Không sai.

Mạnh Đức huynh nói rất có lý.

Lưu Húc tán thành.

Chính vì lý do này, ta mới giao trọng trách tiên phong vào tay Mạnh Đức huynh.

Thử hỏi, trong phủ Châu mục này, luận về khả năng chinh chiến, ai có thể so sánh với Mạnh Đức huynh.

Trương Mạc cũng phụ họa: Không sai.

Mấy năm nay, Mạnh Đức huynh nam chinh bắc chiến, chiến công hiển hách.

Ta Trương Mạc, tự thẹn không bằng.

Ngô Tư cũng lớn tiếng nói: Chính là như vậy.

Nếu luận về khả năng chinh chiến, ta Ngô Tư xa không bằng.

Tào Tháo thấy không thể từ chối, đành bất lực nói: Nếu vậy, chức tiên phong mỗ xin nhận.

Chỉ là, ta nói trước, ta chỉ đi do thám hư thực của Hoàng Cân tặc.

Nếu bắt ta đối phó chủ lực của Hoàng Cân tặc, với binh lực hiện nay của ta, thực sự lực bất tòng tâm.

Lưu Húc gật đầu: Tất nhiên.

Mạnh Đức huynh yên tâm.

Ta Lưu Húc tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Tào Tháo có chút uất ức đi ra khỏi phủ Châu mục.

Nhìn Tào Tháo rời đi, Trần Cung không thể nhịn được nữa.

Ông cười lớn: Nhìn bộ dạng uất ức của Tào Tháo, ta không nhịn được cười.

Quách Gia cũng khóe miệng mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó, hắn khuyên: Chúa công, ta thấy Tào Tháo là một kiêu hùng thực sự.

Chúng ta cần đề phòng, hắn thu phục Hoàng Cân tặc về dưới trướng.

Không sai.

Trần Cung cũng gật đầu, Vạn nhất Tào Tháo thành công thu phục Hoàng Cân tặc, binh lực của Tào Tháo sẽ tăng mạnh.

Lưu Húc gật đầu: Có lý.

Vì vậy, theo ta thấy, đợi Tào Tháo do thám hư thực của Hoàng Cân tặc xong, ta sẽ phát động tổng công kích vào Hoàng Cân tặc.

Trần Cung mặt đầy vẻ không hiểu: Vậy hành động này của chúa công, có ý gì.

Lưu Húc cười nói: Theo ông thấy, Tào Tháo có coi trọng Hoàng Cân tặc không.

Coi trọng sao.

Trần Cung lẩm bẩm.

Rồi ông lắc đầu, Từ tình hình vừa rồi, Tào Tháo căn bản không coi những Hoàng Cân tặc đó ra gì.

Ánh mắt ông hơi lóe lên: Chẳng lẽ ý của chúa công, là để Tào Tháo ăn quả đắng trước mặt Hoàng Cân tặc.

Lưu Húc cười một cách thần bí.

Làm chúa công, phải giữ một chút thần bí chứ.

Trong một phủ đệ.

Hí Chí Tài nói: Chúa công, vừa rồi vì sao lại nhận chức tiên phong.

Tào Tháo hừ lạnh một tiếng: Những Hoàng Cân tặc đó, không đáng kể.

Ta chỉ đi do thám hư thực của Hoàng Cân tặc, không đáng lo.

Hí Chí Tài khuyên: Chúa công, Hoàng Cân tặc tuy chiến lực không mạnh, nhưng dù sao số lượng đông đảo, không thể không phòng.

Tào Tháo gật đầu.

Hí Chí Tài không khỏi thở dài.

Từ biểu cảm của Tào Tháo, hắn biết Tào Tháo căn bản không nghe lọt tai.

Hắn nhìn Tuân Úc, định để Tuân Úc khuyên một chút.

Nhưng khi quay đầu nhìn, lại phát hiện Tuân Úc có chút thất thần.

Hắn hỏi: Văn Nhược, sao vậy.

Tuân Úc khẽ thở dài: Các vị có biết, người mà ta vừa chủ động chào hỏi là ai không.

Tào Tháo và Hí Chí Tài đồng loạt lắc đầu.

Người đó, chính là Quách Gia Quách Phụng Hiếu.

Nghe lời của Tuân Úc, Tào Tháo sững người: Quách Phụng Hiếu lợi hại lắm sao.

Tuân Úc thở dài một hơi: Quách Gia từng học ở thư viện Dĩnh Xuyên, là đồng môn với ta.

Trong cả thư viện Dĩnh Xuyên, Quách Gia cũng là người xuất chúng.

Người ta gọi là Quỷ tài.

Kế sách của y trăm đường, về mặt mưu lược, vượt xa ta.

Lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt đều sững sờ.

Năng lực của Tuân Úc, ở đây ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Nhưng nay, Tuân Úc lại đích thân thừa nhận về mặt kế lược không bằng Quách Gia.

Đơn giản là chuyện chưa từng có.

Tim Tào Tháo chợt thắt lại.

Hắn lập tức nhìn về phía Tuân Úc, nói: Văn Nhược, lời này là thật sao.

Tuyệt không nói dối.

Tuân Úc cười khổ.

Ngay sau đó, vẻ mặt ông lộ ra mấy phần kinh ngạc, nói: Ta nhớ Quách Gia đã đến Ký Châu ở Hà Bắc, đầu quân dưới trướng Viên Thiệu.

Không ngờ, bây giờ lại ở dưới trướng Lưu Húc.

Tào Tháo khẽ nhướng mày, nói: Văn Nhược, ngươi và Quách Gia là bạn học cũ, xem ra có thể chiêu mộ hắn về không.

Vẻ mặt Tào Tháo lộ rõ sự mong chờ.

Tuân Úc cười khổ lắc đầu nói: Chúa công, tuy ta và Quách Gia là bạn học cũ, nhưng Quách Gia là đại diện của phe hàn môn, còn ta lại thuộc dòng dõi thế gia.

Muốn chiêu mộ Quách Gia, e rằng khó lại càng khó.

Hơn nữa, vừa rồi ta cũng đã lên tiếng chiêu mộ, kết quả thế nào chúa công cũng đã thấy rồi.

Nhớ lại tình hình vừa rồi, Tào Tháo thầm than trong lòng.

Nhưng hắn không bỏ cuộc.

Một người còn lợi hại hơn cả Tuân Úc.

Dù chỉ là về mưu lược, đó cũng là một kỳ tài hiếm có trên đời.

Nhân vật như vậy, nếu không thể thu về dưới trướng thì quả thật quá đáng tiếc.

Hắn vỗ vỗ vai Tuân Úc nói: Văn Nhược, hay là ngươi đi thử dò xét một phen, thế nào.

Tuân Úc nhìn Tào Tháo một cái, rồi cười khổ gật đầu.

Lúc này, Tào Tháo mừng rỡ nói: Vất vả cho Văn Nhược rồi.

Nếu lần này thành công, ta nhất định sẽ ghi cho ngươi một công lớn.

Rồi hắn thúc giục: Nếu đã vậy, việc không nên chậm trễ, Văn Nhược đi sớm về sớm.

Tuân Úc gật đầu.

Sau khi hỏi thăm một lượt, ông liền đi về phía nhà của Quách Gia.

Khi đến cửa nhà Quách Gia, ông phát hiện một người hầu đã chủ động ra nghênh đón: Là Tuân Úc tiên sinh phải không ạ.

Tuân Úc không khỏi ngẩn ra: Ngươi biết ta.

Chủ nhân nhà ta biết Tuân Úc tiên sinh sắp đến, nên đặc biệt sai ta ra đây chờ. người hầu đáp lời.

Tuân Úc thở dài một hơi: Phụng Hiếu quả nhiên bất phàm.

Nếu đã vậy, ngươi dẫn đường đi.

Hai người một trước một sau, bước vào trong thư phòng.

Quách Gia chắp tay làm lễ với Tuân Úc, cười lớn nói: Văn Nhược đến rồi, mời vào trong.

Tuân Úc cũng chắp tay đáp lễ: Phụng Hiếu, mời.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Quách Gia chỉ cầm chén rượu, liên tục uống.

Dù có trò chuyện cũng chỉ nói về những chuyện cũ.

Tuân Úc đành bất lực, khẽ thở dài: Phụng Hiếu, mục đích ta đến đây lần này, chắc ngươi đã sớm biết.

Không biết ngươi có cách nhìn thế nào về chúa công của ta.

Quách Gia cười nhạt nói: Không nghi ngờ gì nữa, Tào Mạnh Đức có tư chất của một kiêu hùng.

Tuân Úc nghe vậy mừng rỡ, hỏi dồn: Vậy không biết Phụng Hiếu có bằng lòng đầu quân dưới trướng chúa công của ta, cùng ta kề vai tác chiến không.

Quách Gia cười cười.

Rồi mới nói: Văn Nhược, Tào Tháo có tư chất kiêu hùng, không sai chút nào.

Vậy ngươi thấy chúa công của ta, Lưu Húc, thế nào.

Tuân Úc sững sờ.

Hồi lâu sau mới nói: Không thể phủ nhận, Lưu Húc cũng có tư chất kiêu hùng.

Quách Gia nâng chén rượu, uống cạn một hơi rồi nói: Không.

Hai người không giống nhau.

Ngươi có biết vì sao không.

Không cho Tuân Úc thời gian trả lời, hắn tự mình đáp: Bởi vì chúa công của ta là tông thân Hán thất.

Nếu chúa công của ta thành tựu bá nghiệp, thiên hạ sẽ là thiên hạ

của nhà Hán.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tuân Úc không khỏi cứng đờ.

Nói đi nói lại, lời của Quách Gia không sai chút nào.

Lưu Húc là tông thân Hán thất.

Nếu phát hiện Lưu Hiệp không thể phò tá, hoàn toàn có thể thay thế Lưu Hiệp.

Trong lòng ông không khỏi có chút dao động.

Nhưng ngay sau đó, ông lắc đầu nói: Phụng Hiếu quả nhiên vẫn như xưa, giỏi nhất là đọc thấu lòng người.

Quách Gia lắc lắc chén rượu trong tay, cười nói: Văn Nhược, ngươi sai rồi.

Tuân Úc khẽ nhướng mày.

Quách Gia cười nói: Thực ra, người chỉ ra rằng ngươi lòng hướng về Hán thất, chính là chúa công của ta, Lưu Cảnh Sơ.

Tuân Úc ngây người.

Chuyện lòng hướng về Hán thất là bí mật giấu sâu trong lòng ông.

Từ khi bắt đầu phò tá Viên Thiệu, sau lại rời bỏ Viên Thiệu đầu quân cho Tào Tháo, ông chưa từng nhắc đến với ai.

Nếu vậy, Lưu Húc kia làm sao mà biết được.

Chẳng lẽ Lưu Húc thật sự thần kỳ đến vậy sao.

Ông có chút thất thần.

Rất nhanh, Tuân Úc liền hoàn hồn, nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, ta chỉ hỏi một câu, ngươi có bằng lòng đầu quân dưới trướng chúa công Tào Mạnh Đức của ta không.

Quách Gia nhẹ nhàng lắc chén rượu trong tay, nhàn nhạt lắc đầu.

Nếu đã vậy, Tuân mỗ không làm phiền thêm nữa.

Trời đã tối, ta xin cáo từ.

Nói xong, Tuân Úc lập tức đứng dậy, chắp tay làm lễ với Quách Gia rồi đi ra ngoài.

Quách Gia không đứng dậy, chỉ nói vọng ra cửa: Văn Nhược, chúa công của ta nói, ngài ấy đang chờ ngươi.

Bước chân Tuân Úc có chút rối loạn.

Sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài.

Quách Gia nhìn chất lỏng sóng sánh trong chén rượu, khẽ cười một tiếng: Thú vị.

Thật thú vị.

Rồi hắn ngửa cổ, uống cạn chén rượu.

Trong phủ đệ tạm thời của Tào Tháo.

Tào Tháo đang đứng ở cửa phòng, nóng lòng mong ngóng.

Lúc này đêm đã se lạnh, hắn không khỏi rùng mình một cái.

Hạ Hầu Đôn bước lên nói: Mạnh Đức, Tuân quân sư và Quách Gia kia lâu ngày gặp lại, cần chút thời gian.

Mạnh Đức không bằng vào phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta gọi là được.

Tào Tháo lắc đầu nói: Nguyên Nhượng, không biết kết quả, ta sao có thể ngủ yên được.

Hắn xua tay: Nguyên Nhượng tự đi ngủ đi, ta đợi thêm một lát.

Đúng lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài sân.

Tào Tháo vội vã chạy ra cổng sân.

Hắn đích thân mở cửa, thò đầu ra ngoài nhìn.

Vừa nhìn đã thấy Tuân Úc, lập tức hỏi: Văn Nhược, tình hình thế nào.

Tuân Úc lắc đầu.

Nhìn sắc mặt và hành động của Tuân Úc, trong lòng Tào Tháo liền trùng xuống.

Hắn lập tức nói: Văn Nhược, đi thôi, vào trong ngồi một lát.

Tuân Úc cúi người với Tào Tháo: Chúa công, Úc phụ lòng chúa công giao phó, mong chúa công thứ tội.

Tào Tháo vội vàng đỡ Tuân Úc dậy: Văn Nhược sao lại nói vậy.

Lúc này trời đã lạnh, mau vào trong mời.

Tuân Úc lắc đầu nói: Chúa công, Úc cảm thấy trong người không khỏe, xin về nghỉ ngơi sớm.

Nói xong, ông chắp tay hành lễ với Tào Tháo.

Chương 65

Được rồi.

Nếu đã vậy, Văn Nhược nghỉ ngơi sớm đi.

Tào Tháo quan tâm nói.

Rồi hắn gọi về phía sau: Nguyên Nhượng, thay ta tiễn Văn Nhược.

Chúa công, không cần phiền phức đâu.

Tuân Úc xua tay, rồi bước sang bên cạnh.

Nhìn bóng lưng xa dần của Tuân Úc, Tào Tháo có chút ngẩn ngơ.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Húc sau khi luyện một lượt thương pháp liền đi về phía phòng mình.

Nhưng khi đến cửa phòng, cậu sững sờ.

Chỉ thấy một thân ảnh yểu điệu đang lặng lẽ đứng ở đó.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia nở một nụ cười nhẹ.

Đó chính là Thái Diễm.

Đôi mắt đẹp của nàng chăm chú nhìn Lưu Húc.

Ngay sau đó, Thái Diễm mỉm cười rạng rỡ, làm một lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu, Thái Diễm có lễ.

Lưu Húc cười nhạt gật đầu: Chiêu Cơ, không cần khách sáo.

Chiêu Cơ dậy sớm vậy.

Lưu Hầu còn dậy sớm hơn, đã luyện thương xong rồi.

Trong đôi mắt đẹp của Thái Diễm, dường như có những gợn sóng

lăn tăn.

Nàng khẽ cúi đầu: Lưu Hầu, nô gia tự tay làm chút điểm tâm, mời Lưu Hầu nếm thử.

Nói rồi, nàng khẽ giơ tay lên.

Lúc này Lưu Húc mới phát hiện, trong tay Thái Diễm đang xách một hộp thức ăn nhỏ.

Nàng đưa hộp thức ăn trong tay về phía Lưu Húc: Mời Lưu Hầu nếm thử.

Nói đoạn, trên mặt nàng hiện lên một vệt ửng hồng.

Lưu Húc có chút bất ngờ.

Nhưng đối với ý tốt của Thái Diễm, cậu tự nhiên sẽ không từ chối.

Cậu đưa tay nhận lấy hộp thức ăn từ tay Thái Diễm, đặt lên tay mình rồi từ từ mở ra.

Trong hộp thức ăn, một hộp điểm tâm nhỏ xuất hiện trước mắt.

Bánh điểm tâm trong suốt, trông rất ngon miệng.

Lưu Húc đưa tay lấy một miếng từ trong hộp, bỏ vào miệng.

Rồi cậu nhai ngấu nghiến.

Phải nói, điểm tâm không chỉ đẹp mắt mà hương vị cũng vô cùng thơm ngon.

Cậu ăn liền hai miếng.

Nhìn bộ dạng ăn ngon lành của Lưu Húc, nụ cười trên mặt Thái Diễm càng thêm rạng rỡ.

Lưu Húc ngẩng đầu, nhìn Thái Diễm nói: Chiêu Cơ, đừng chỉ nhìn Bản Hầu ăn, nàng cũng ăn đi.

Nói đoạn, cậu đưa tay lấy một miếng từ hộp thức ăn, đưa đến bên miệng Thái Diễm.

Thái Diễm theo phản xạ mở miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng vào chiếc bánh.

Nhưng ngay sau đó, cả người nàng không khỏi cứng đờ.

Thì ra, tay cầm bánh của Lưu Húc đã chạm vào môi nàng.

Vầng hồng trên mặt Thái Diễm càng thêm đậm.

Ngay lập tức, nàng làm một lễ với Lưu Húc, có chút hoảng loạn nói: Lưu Hầu, nô gia thất lễ rồi.

Nói xong, nàng quay người, chạy về phía sau.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Phải nói, đôi môi thật mềm mại.

Nhìn miếng bánh đã bị cắn một miếng, nụ cười trên mặt cậu càng đậm hơn.

Sau khi giải quyết xong cả hộp điểm tâm, Lưu Húc đặt hộp thức ăn vào phòng rồi đi ra ngoài.

Vừa đến sân trước của phủ Châu mục, cậu đã nghe thấy một trận la hét.

Lưu Húc không khỏi khẽ ngẩn ra.

Đã xảy ra chuyện gì.

Cậu lập tức tăng tốc bước ra ngoài.

Ngay sau đó, cậu liền thấy trên khoảng đất trống trước phủ Châu mục có hai người đang đứng đối diện nhau.

Một người là Điển Vi, người còn lại chính là Hạ Hầu Đôn.

Điển Vi lớn giọng nói: Hạ Hầu Đôn, ngươi không thể làm gì được

ta sao.

Có ngon thì nhào vô.

Vừa nói, hắn vừa xoay hai cây thiết kích trong tay.

Hạ Hầu Đôn cầm một cây trường thương, nghênh cổ nói: Đến đây.

Bên ngoài vòng chiến, Tào Tháo đang đứng đó với vẻ mặt căng thẳng.

Bên cạnh Tào Tháo, Hạ Hầu Uyên khuyên nhủ: Chúa công đừng lo, ngài đâu phải không biết bản lĩnh của Nguyên Nhượng.

Nguyên Nhượng là người có võ lực đệ nhất trong tông tộc ta.

Tên to con đen thui kia trông có vẻ dũng mãnh, nhưng ta tin Nguyên Nhượng chắc chắn có thể đối phó được.

Ừm.

Tào Tháo đáp một tiếng.

Đôi mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào trong sân.

Nghe lời của Hạ Hầu Đôn, Điển Vi cười lớn: Nam tử hán đại trượng phu, nên cứng rắn như vậy.

Lời hắn vừa dứt, thân hình liền bước những bước lớn, lao về phía Hạ Hầu Đôn.

Ầm ầm Mặt đất rung chuyển.

Hạ Hầu Đôn thấy vậy, cũng cầm trường thương xông về phía Điển Vi.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp.

Khi khoảng cách chỉ còn hơn một trượng, hai tay của Điển Vi đã động.

Chỉ thấy hắn giơ cao thiết kích trong tay, rồi cả người bật lên không, nhảy bổ về phía Hạ Hầu Đôn.

Đồng tử Hạ Hầu Đôn co rụt lại.

Hắn vội vàng đâm trường thương trong tay ra, đón đỡ một kích này.

Bành.

Hai cây thiết kích nặng nề đập vào trường thương của Hạ Hầu Đôn.

Ngay lập tức, Hạ Hầu Đôn chỉ cảm thấy trường thương trong tay đột nhiên nặng trĩu.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hô.

Sức mạnh thật cuồng mãnh.

Chỉ một kích đã khiến miệng hổ của hắn ẩn ẩn đau nhói.

Rầm.

Hắn lùi về sau bốn năm bước mới miễn cưỡng đứng vững được thân hình.

Chỉ cảm thấy khí huyết trong người dâng trào.

Hạ Hầu Đôn ngẩng đầu, lại phát hiện Điển Vi đang ung dung nhìn mình.

Điển Vi cười lớn: Không tệ.

Lại có thể đỡ được một kích của ta.

Xem ra, ngươi không vô dụng như vẻ ngoài.

Lời này vừa nói ra, Hạ Hầu Đôn nổi giận.

Hắn gầm lên một tiếng: Tên to con đen thui kia, ngươi khinh người quá đáng.

Không lùi mà tiến, hắn xông về phía Điển Vi.

Điển Vi cười.

Đây chính là kết quả mà hắn muốn.

Hai người lại lần nữa chiến đấu với nhau.

Trong vòng chiến, từng tiếng kim loại va chạm vang lên.

Lưu Húc không khỏi cười nhạt.

Từ đòn giao thủ đầu tiên của hai người, cậu đã nhìn ra.

Rõ ràng, lúc đòn đầu tiên, trong lòng Hạ Hầu Đôn đã có ý lui.

Nhưng sau khi bị Điển Vi kích động, Hạ Hầu Đôn liền không màng gì mà xông lên.

Cuộc chiến của hai người, chỉ cần là người có mắt đều biết kết quả.

Lưu Húc quay đầu nhìn Tào Tháo một cái.

Phát hiện sắc mặt Tào Tháo có chút không ổn.

Khóe miệng cậu không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Đùa sao.

Điển Vi là ai chứ.

Đó là người đứng đầu về bộ chiến trong cả thời Hán mạt.

Hạ Hầu Đôn tuy không tệ, nhưng nếu so bộ chiến với Điển Vi thì căn bản không có cửa.

Về phần tình hình trong sân, thực ra đã rõ ràng.

Chỉ thấy Điển Vi gầm lớn xông lên, vừa xông vừa hét: Để xem ngươi còn dám bất kính với chúa công của ta không.

Bành.

Cặp thiết kích kia đập vào trường thương của Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn lùi về phía sau liên tiếp bốn năm bước.

Yết hầu khẽ động, nuốt ngược ngụm máu tươi bên miệng vào.

Điển Vi lại lần nữa gầm lớn xông lên.

Chúa công của ta cũng là người ngươi có thể coi thường sao.

Thiết kích trong tay hắn lại lần nữa nặng nề đập về phía Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn dồn hết dũng khí, lại lần nữa đâm thương nghênh chiến.

Bành.

Cặp thiết kích của Điển Vi lại lần nữa đập vào trường thương của Hạ Hầu Đôn.

Phụt.

Lần này, Hạ Hầu Đôn cuối cùng không nhịn được nữa, một ngụm máu tươi phun ra.

Lúc này, miệng hổ trên cả hai tay của hắn đã nứt toác.

Cả cây trường thương cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thấy Điển Vi lại lần nữa hét lớn xông lên, Tào Tháo sốt ruột.

Hắn vội vàng hét về phía Hạ Hầu Uyên: Diệu Tài, mau lên, giúp Nguyên Nhượng một tay.

Hạ Hầu Uyên lập tức xông lên.

Lại thấy từ bên cạnh, một người đi ra.

Người đó chặn trước mặt Hạ Hầu Uyên nói: Vị huynh đài này, xin đừng làm phiền hai người trong sân tỷ thí.

Hạ Hầu Uyên nhíu mày: Ngươi là ai, vì sao cản đường ta.

Ta.

Người đó cười nhạt, Ta là Thái Sử Từ người Đông Lai.

Thấy Hạ Hầu Uyên bị chặn lại, trong sân, Hạ Hầu Đôn đã bắt đầu hiến máu, Tào Tháo hoàn toàn sốt ruột.

Nhìn sang bên kia, có hai ba người đang chờ sẵn ở đó.

Rõ ràng.

Dù hắn có lên, cũng sẽ bị chặn lại.

Quay đầu nhìn quanh, hắn mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Lưu Húc đã đứng ở đó.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Ngay sau đó, Tào Tháo cắn môi, hạ quyết tâm trong lòng.

Hắn lập tức nhanh chóng đi về phía Lưu Húc.

Từ xa, hắn đã cười lớn nói: Lưu Hầu thật có nhã hứng.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười: Mạnh Đức huynh.

Hiếm khi được xem một trận đấu ngang tài ngang sức như vậy, Bản Hầu liền xem thêm một lát.

Tào Tháo suýt nữa hộc máu.

Chương 66

Cái này gọi là ngang tài ngang sức sao.

Ngang tài ngang sức ở chỗ nào.

Ngươi không thấy huynh đệ Hạ Hầu Đôn của ta đã hộc máu rồi sao.

Trong lòng thầm nghĩ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: Lưu Hầu, không biết có thể ra mặt, kêu dừng cuộc tỷ thí này không.

Lưu Húc thầm vui trong lòng.

Vì sao.

Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ khó hiểu: Mạnh Đức huynh, ta thấy hai người đánh khá là sảng khoái, vì sao phải sớm kêu dừng.

Tào Tháo sắp sụp đổ.

Sảng khoái.

Sảng khoái ở chỗ nào.

Chỉ thấy tên Điển Vi thuộc hạ của ngươi đánh sảng khoái thôi phải không.

Trong lòng thầm chửi, nhưng trên mặt vẫn đầy nụ cười.

Hắn biết, nếu không có lý do, e rằng Lưu Húc sẽ không kêu dừng.

Lúc này, suy nghĩ trong lòng hắn xoay chuyển.

Rất nhanh, hắn đã có chủ ý.

Hắn cười lớn nói: Lưu Hầu, ta đến đây lần này là để từ biệt Lưu Hầu.

Lần này giặc Khăn Vàng thế lực hung hãn, đã đến gần huyện Kim

Hương.

Nếu đi tiếp nữa sẽ là thành Xương Ấp của ta.

Tào Tháo ta là tiên phong, tự nhiên phải đi đầu, tra rõ động tĩnh của giặc Khăn Vàng.

Xin Lưu Hầu chấp thuận.

Lưu Húc nghe vậy, cảm động nói: Mạnh Đức huynh hôm qua mới vừa đến thành Xương Ấp, hôm nay đã muốn đi nghênh chiến giặc Khăn Vàng, tấm lòng này quả thực hiếm có.

Mạnh Đức huynh cần mẫn như vậy, Bản châu mục sao có thể không đồng ý.

Hắn gật đầu: Nếu vậy, chúc Mạnh Đức huynh một đường thuận lợi.

Bản châu mục không tiễn xa.

Tào Tháo hận đến nghiến răng.

Nhưng nụ cười trên mặt không hề giảm sút.

Hắn cười lớn: Nếu vậy, đa tạ Lưu châu mục.

Ngay sau đó, hắn hét lớn một tiếng: Nguyên Nhượng, chúng ta đi.

Hạ Hầu Đôn như được đại xá.

Hắn lập tức hét lớn: Điển Vi huynh thần dũng, Đôn tự thấy không bằng.

Chỉ là hiện nay quân vụ trong người, không tiện ở lâu.

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Chỉ đi được vài bước, hắn lại lần nữa hộc ra một ngụm máu tươi.

Tào Tháo vô cùng lo lắng.

Hắn vội vàng bước lên, đỡ Hạ Hầu Đôn.

Điển Vi cắn răng, định xông lên lần nữa.

Đúng lúc này, một đội người ngựa xông đến.

Mấy người đi đầu chính là con em nhà họ Tào.

Phía sau những người đó, Tuân Úc cũng ở đó.

Mau.

Chúa công ở đằng kia.

Chúa công, chúng ta đến rồi.

Họ đồng loạt xông lên, bảo vệ trước mặt Tào Tháo.

Tào Tháo trong lòng mới yên tâm.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu, ta đi thu dọn một phen, chiều nay sẽ xuất thành tra rõ thực lực của giặc Khăn Vàng.

Rồi hắn đi ra ngoài.

Phía sau hắn, mấy người con em họ Tào đi theo.

Hai người trong số đó đỡ Hạ Hầu Đôn.

Phía sau những người này là thân vệ của Tào Tháo.

Đi được một đoạn khá xa, Tào Tháo mới chắp tay cúi người với Tuân Úc: Đa tạ Văn Nhược đã giải vây cho mỗ.

Tuân Úc vội vàng né người: Chúa công, sao lại làm vậy.

Tuân Úc đến muộn, xin chúa công đừng trách tội.

Văn Nhược sao lại nói vậy.

Nếu không phải là Văn Nhược, lần này e rằng khó khăn rồi.

Tào Tháo cười khổ một tiếng.

Hắn nhìn Hạ Hầu Đôn, lúc này trên người Hạ Hầu Đôn đầy máu tươi, trông khá đáng sợ.

Không nghi ngờ gì, những vết máu đó đều là do hắn hộc ra.

Hạ Hầu Đôn thở hổn hển, hồi lâu sau mới nói: Không ngờ gã to con đen thui đó lại lợi hại đến vậy.

Sức mạnh của hắn thực sự là điều ta hiếm thấy trong đời.

Đồng tử Tào Tháo co rụt lại.

Hắn hỏi: Nguyên Nhượng, nếu hợp sức của ngươi và Diệu Tài, có thể chiến thắng Điển Vi đó không.

Hạ Hầu Đôn cười khổ lắc đầu: Theo ta thấy, phần lớn là không thể.

Sức mạnh của gã to con đen thui đó thực sự quá lớn.

Hạ Hầu Uyên xen vào: Chúa công, vừa rồi người đối đầu với ta là Thái Sử Từ, thực lực của hắn cũng hơn xa ta.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tào Tháo hoàn toàn thay đổi.

Hắn thở dài một hơi: Cũng không biết Lưu Húc kia rốt cuộc đã tìm đâu ra những cao thủ này.

Hắn vung tay lớn: Đi thôi, chúng ta lập tức xuất thành, chậm trễ sẽ sinh biến.

Hạ Hầu Uyên không hiểu: Chúa công, đồ đạc của chúng ta còn chưa thu dọn.

Không kịp nữa rồi.

Tào Tháo lắc đầu cười khổ.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc: Những vật phẩm quan trọng chắc Văn Nhược đã thu dọn rồi chứ.

Tuân Úc gật đầu: Không sai.

Nhưng thời gian thực sự quá vội vàng, không thu dọn được hết.

Không lo được nhiều thế nữa.

Tào Tháo thở dài.

Hắn ngoái lại nhìn về phía phủ Châu mục Duyện Châu, vẻ mặt khá phức tạp.

Ngay sau đó, Tào Tháo liền dẫn binh mã của mình rời thành Xương Ấp, đi về phía bắc quận Sơn Dương.

Bên kia, Điển Vi cười lớn đến trước mặt Lưu Húc.

Chúa công, ngài xem ta làm vừa rồi, có được không.

Lưu Húc cười vỗ vai Điển Vi, gật đầu.

Tào Tháo dẫn binh mã dưới trướng, một đường hành quân gấp rút, đi về huyện Kim Hương.

Nơi đó chính là nơi đóng quân hiện tại của giặc Khăn Vàng.

Không lâu sau, có thân vệ đến báo cáo với Lưu Húc: Chúa công, Tào Tháo đã dẫn binh mã dưới trướng xuất thành rồi.

Nhanh vậy sao.

Lưu Húc khẽ nhíu mày, Tào Tháo quả nhiên cẩn thận.

Ngay sau đó, Lưu Húc nói với Trần Cung bên cạnh: Công Đài, lệnh cho tất cả mọi người, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất binh tấn công giặc Khăn Vàng.

Dạ.

Trần Cung đáp một tiếng, lập tức lui xuống sắp xếp.

Sáng sớm hôm sau, giờ Thìn.

Lưu Húc mặc Bảo Tương Kỳ Lân Minh Quang Khải, tay cầm Hình Thiên Thương, uy phong lẫm liệt, đi ra ngoài phủ Châu mục.

Chỉ là, khi vừa đến cửa phủ Châu mục, cậu liền thấy Thái Diễm đang mỉm cười nhìn mình.

Trong tay Thái Diễm đang cầm một gói giấy.

Thấy Lưu Húc, Thái Diễm chủ động bước lên, làm một lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu, ta vừa làm xong điểm tâm, mời Lưu Hầu mang theo ăn trên đường.

Thị nữ của Thái Diễm là Nhu Nhi xen vào: Lưu Hầu, cô nương nhà ta đã dậy từ giờ Dần, mất hai canh giờ tự tay làm điểm tâm đó Thái Diễm đỏ mặt, khẽ nói: Nhiều lời.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy gói giấy từ tay Thái Diễm, rồi gật đầu: Nếu vậy, đa tạ Chiêu Cơ.

Vâng.

Mắt đẹp của Thái Diễm chan chứa tình cảm, Lưu Hầu, lần này giặc Khăn Vàng thế lực lớn, Lưu Hầu xin hãy cẩn thận.

Lưu Húc cười nhạt: Chiêu Cơ cứ yên tâm, Bản Hầu dù vì nàng cũng nhất định sẽ an toàn trở về.

Mặt Thái Diễm đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu đáp: Vâng.

Mỹ nhân tình trọng, Lưu Húc sao lại không hiểu.

Cậu bước lên, một tay ôm Thái Diễm vào lòng, nói: Diễm nhi, yên tâm, đợi ta bình định Duyện Châu xong, sẽ mời Thái Bá Giai đến, chúng ta sẽ cử hành đại hôn, thế nào.

Ta Mặt Thái Diễm hoàn toàn đỏ bừng.

Ngay cả hơi thở cũng không khỏi gấp gáp mấy phần.

Đối mặt với cảnh tượng này, Lưu Húc sao có thể nhịn được.

Cậu đưa tay trái ra, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Thái Diễm lên.

Thái Diễm nào đã từng trải qua chuyện này.

Lúc này, nàng đã ngây người.

Lưu Húc ha ha cười, khẽ cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Hồi lâu, môi mới rời.

Lưu Húc quay người, sải bước ra ngoài.

Chỉ để lại Thái Diễm, ngơ ngác đứng tại chỗ, chăm chú nhìn bóng lưng xa dần của Lưu Húc.

Trên khuôn mặt xinh đẹp kia, tràn đầy vẻ e thẹn.

Bên ngoài phủ Châu mục, mọi người đều đã chờ sẵn.

Thấy Lưu Húc ra, tất cả đều bước lên hành lễ.

Lưu Húc vung tay lớn: Xuất phát.

Đã có thân vệ dắt Xích Ký Mã đến.

Cậu lật người lên ngựa, liền dẫn mọi người đi đến giáo trường.

Một khắc sau, Lưu Húc dẫn năm vạn đại quân, hùng dũng tiến về huyện Kim Hương.

Huyện Kim Hương.

Tào Tháo nói với Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, hai người cùng ta đi do thám một phen.

Tào Nhân bước lên khuyên: Chúa công, lần này giặc Khăn Vàng thế lực lớn, không thể không đề phòng.

Chúng ta cần phải cẩn thận.

Tào Tháo không quan tâm xua tay: Giặc Khăn Vàng tuy có hơn sáu

mươi vạn, nhưng thực tế binh lính khỏe mạnh dưới trướng chúng nhiều nhất không quá hai mươi vạn.

Không đáng lo ngại.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh: Tào Tháo ta nam chinh bắc chiến, sao có thể sợ.

Hơn nữa, thủ lĩnh giặc Khăn Vàng là Trương Nhiêu chẳng phải là bại tướng dưới tay ta sao, không đáng lo ngại.

Hắn cười lớn: Ta lần này chỉ đi do thám một phen thôi, chứ không phải nghênh địch chính diện.

Còn một câu, hắn không nói ra.

Theo hắn thấy, Lưu Húc dẫn tân binh mà còn có thể liên tục đánh bại giặc Khăn Vàng, có thể thấy chiến lực của giặc Khăn Vàng chắc chắn không ra sao.

Tào Nhân và Tào Hồng nhìn nhau.

Sau đó đồng loạt bước lên: Chúa công, dẫn hai người chúng ta cùng đi, thế nào.

Tào Tháo gật đầu đồng ý.

Hắn liền dẫn bốn người, cùng một ngàn binh mã dưới trướng, ra khỏi cửa bắc thành đi về phía Dương Sơn.

Phía bắc huyện Kim Hương, doanh địa giặc Khăn Vàng.

Trong soái trướng.

Thủ lĩnh Trương Nhiêu đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa, nâng chén rượu trong tay nói: Các vị, cùng ta cạn chén này.

Hai bên soái trướng, tất cả mọi người đều đồng loạt nâng chén rượu.

Đúng lúc này, một đại hán vạm vỡ xông vào soái trướng.

Nhìn người đến, Trương Nhiêu cười lớn: Quản Hợi, ngươi đến rồi.

Mau, mau vào chỗ ngồi.

Nói xong, hắn chỉ vào vị trí trống bên phải.

Quản Hợi chắp tay với Trương Nhiêu: Thủ lĩnh, quan quân dẫn mấy ngàn người ngựa, đã vào đóng ở huyện Kim Hương.

Đến hay lắm.

Trương Nhiêu cười lớn.

Rồi hắn nói: Lần này Lưu Húc vì sao chỉ mang mấy ngàn binh mã, chẳng lẽ có gian kế gì chăng.

Quản Hợi cười lớn: Bẩm thủ lĩnh, lần này đến Kim Hương không phải Lưu Húc, mà là Đông Quận Thái thú Tào Tháo.

Tào Tháo.

Trương Nhiêu nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn Quản Hợi, Tin tức có đáng tin không.

Quản Hợi nghiêm túc gật đầu: Hoàn toàn chính xác.

Bây giờ Tào Tháo đang dẫn một ngàn binh mã, đã rời huyện Kim Hương, đi về phía Dương Sơn.

Khinh người quá đáng.

Trương Nhiêu nặng nề đập chén rượu trong tay xuống bàn, Năm ngoái ở Đông Quận, Tào Tháo đã giết huynh đệ của ta, đuổi ta ra khỏi Đông Quận.

Bây giờ, ta đã cố ý tránh Đông Quận, không ngờ Tào Tháo lại một lần nữa tìm đến cửa.

Hắn đứng phắt dậy, nói: Huynh đệ, Tào Tháo khinh người quá đáng như vậy, chúng ta có thể nhịn không.

Không thể.

Mọi người trong trướng đồng loạt hét lớn, nhất thời, lòng người sôi sục.

Tốt.

Trương Nhiêu giận dữ hét lên, Nếu đã vậy, mọi người cùng ta đi, giết sạch Tào Tháo không cho hắn mảnh giáp trở về.

Hắn cầm lấy chén rượu trên bàn, hét lớn: Cạn.

Ngay sau đó, hắn ngửa cổ, uống hết cả bát rượu.

Rồi hắn nặng nề ném chén rượu xuống đất.

Choang.

Chén rượu vỡ tan.

Cạn.

Mọi người trong trướng đồng loạt uống cạn rượu trong bát, sau đó lần lượt ném chén rượu xuống đất.

Trương Nhiêu cầm đại đao, đi ra ngoài.

Tất cả các cừ soái đều theo sau.

Ngoài trướng, có một đội binh mã đang diễn luyện.

Tất cả mọi người trong đội binh mã này đều thân hình cao lớn, eo thon vai rộng, vừa nhìn đã biết là những người có sức mạnh.

Theo từng tiếng hét lớn, đại đao trong tay họ liên tục chém về phía trước.

Một luồng sát khí lạnh lẽo ập đến.

Nhìn đội binh mã này, trong mắt Trương Nhiêu lóe lên một tia vui mừng.

Đây chính là đội quân tinh nhuệ nhất dưới trướng hắn, gọi là Hoàng Cân Lực Sĩ.

Tám ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ này luôn là thân vệ của Trương Nhiêu, bảo vệ bên cạnh hắn.

Chiến lực của họ vượt xa những đội quân khác.

Về lai lịch của đội Hoàng Cân Lực Sĩ này, phải kể từ thủ lĩnh quân Khăn Vàng là Trương Giác.

Năm đó, dưới trướng Trương Giác có hơn một vạn Hoàng Cân Lực Sĩ, và chính nhờ vào những Hoàng Cân Lực Sĩ này, Trương Giác mới liên tục khắc địch.

Chương 67

Chỉ là sau này, Trương Giác bệnh nặng qua đời, đội Hoàng Cân Lực Sĩ dưới trướng liền chia làm hai, thuộc về hai người.

Một trong số đó, chính là đội quân trước mắt, hiện do Trương Nhiêu thống lĩnh.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì Trương Nhiêu là cháu của Trương Giác.

Trương Nhiêu vung tay lớn, hét lớn: Tám ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ, cùng ta đi nghênh chiến Tào Tháo.

Hôm nay, ta phải khiến hắn có đi mà không có về.

Lúc cuối cùng, giọng hắn vừa giận vừa nghiêm.

Lúc này, hắn dẫn tám ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ, sát khí đằng đằng, thẳng tiến về Dương Sơn.

Trên sườn núi Dương Sơn.

Tào Tháo lên cao nhìn xa.

Nhìn doanh trại giặc Khăn Vàng ở xa, trên mặt hắn hiện lên vẻ khinh thường.

Hắn dùng tay chỉ vào doanh trại giặc Khăn Vàng ở xa, cười lớn: Nhìn cách bố trí doanh trại kia, thật là không hợp lý.

Lại bố trí doanh trại ở nơi bằng phẳng như vậy, không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ, không có địa thế hiểm yếu để dựa vào.

Địa thế như vậy, nếu Tào Tháo ta có một đội kỵ binh năm ngàn người không, hai ngàn người.

Chỉ cần ta có một đội kỵ binh hai ngàn người, giặc Khăn Vàng sẽ chết không có chỗ chôn.

Nói đoạn, hắn có một loại cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Hạ Hầu Đôn, từng người một lớn tiếng phụ họa.

Đúng lúc này, hành động của Tào Tháo có chút khựng lại.

Hắn quay đầu nhìn Hạ Hầu Đôn bên cạnh: Nguyên Nhượng, có nghe thấy tiếng la hét không.

Chắc là binh lính dưới trướng của ta phát ra thôi.

Hạ Hầu Đôn cười nói.

Rồi hắn bước lên hai bước, thò đầu ra hét lớn với binh sĩ phía dưới: Tất cả đừng có ồn ào Chỉ nói được nửa câu, hắn không nói tiếp được nữa.

Bởi vì, hắn phát hiện binh lính dưới trướng, người thì dựa, người thì ngồi, đều đang nghỉ ngơi bên cạnh.

Hạ Hầu Đôn toàn thân run rẩy.

Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng: Địch tập kích.

Rồi hắn đột nhiên đến bên cạnh Tào Tháo: Mạnh Đức cẩn thận, có địch binh tập kích.

Nói đoạn, hắn kéo Tào Tháo, chạy xuống núi.

Tào Tháo có chút mơ hồ.

Chạy được mấy bước, hắn mới đột nhiên hoàn hồn.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa, một đội binh mã đang phi nhanh đến.

Tất cả đều dùng khăn vàng quấn đầu.

Chính là giặc Khăn Vàng.

Nhìn lại số lượng, có đến tám ngàn người.

Những tên giặc Khăn Vàng này, quân dung chỉnh tề, vừa nhìn đã biết là những binh sĩ tinh nhuệ đã trải qua nhiều trận chiến.

Vừa rồi sở dĩ không nhìn thấy là do bị cây cối bên sườn núi che khuất tầm mắt.

Tào Tháo không khỏi toàn thân run rẩy.

Hắn không còn lo được gì nữa, liều mạng chạy xuống núi.

Đội binh mã kia chính là bộ hạ của Trương Nhiêu.

Người đi đầu, mặc giáp trụ, tay cầm một thanh đại đao, chính là Trương Nhiêu.

Nhìn một nhóm người từ trên sườn núi chạy xuống, đồng tử Trương Nhiêu khẽ co lại.

Hắn giơ đại đao trong tay, cười lớn: Các tướng sĩ theo ta giết.

Phía trước người chạy xuống núi, chính là Tào Tháo.

Giết.

Giết sạch.

Giặc Khăn Vàng, từng người một hét lớn bắt đầu chạy như điên.

Tào Tháo dưới sự giúp đỡ của Hạ Hầu Đôn, vừa mới lên được chiến mã, Hoàng Cân Lực Sĩ do Trương Nhiêu dẫn đầu đã đến gần.

Cuộc chiến nổ ra ngay lập tức.

Trương Nhiêu dẫn các cừ soái dưới trướng, thẳng tiến vào trận chiến.

Đại đao trong tay liên tục vung ra.

Binh mã dưới trướng Tào Tháo, lúc này cũng đã phản ứng.

Dù sao cũng là binh sĩ tinh nhuệ của Tào Tháo, sau một lúc hoảng loạn ban đầu, đã lấy lại được bình tĩnh.

Chỉ là do chênh lệch binh lực quá lớn, nên luôn bị áp đảo.

Trương Nhiêu đi đầu, xác định vị trí của Tào Tháo, dẫn theo Quản Hợi và các cừ soái khác, thẳng tiến chém giết.

Hắn chém chết một tên thân vệ của Tào Tháo, cười lớn: Tào Tháo, hôm nay ta xem ngươi làm sao thoát khỏi trời.

Hắn vung tay: Mọi người theo ta giết.

Nói xong, hắn thúc ngựa dưới háng, xông về phía Tào Tháo.

Đại đao trong tay, bổ thẳng xuống Tào Tháo.

Tào Tháo vung sóc, gắng sức chống đỡ.

Hắn vốn đã trải qua nhiều trận chiến, đối phó với một mình Trương Nhiêu thì không thành vấn đề.

Chỉ là, khi những người theo sau Trương Nhiêu tham gia vào vòng chiến, hắn liền nhíu mày.

Hắn phát hiện, mấy người phía sau Trương Nhiêu có chiến lực khá đáng gờm.

Đặc biệt là người cưỡi ngựa đen kia, võ lực của hắn còn hơn xa mình.

Trong chốc lát, hắn trái phải khó chống đỡ, vô cùng chật vật.

Trương Nhiêu thấy bộ dạng chật vật của Tào Tháo, không khỏi cười lớn: Quản Hợi, làm tốt lắm.

Lần này nếu bắt được Tào Tháo, ta ghi cho ngươi công đầu.

Lời này vừa nói ra, Quản Hợi càng ra sức hơn.

Cách đó không xa.

Hạ Hầu Đôn sốt ruột.

Hắn hét lớn một tiếng: Mau, bảo vệ Mạnh Đức.

Nói đoạn, trường thương trong tay đột nhiên quét ngang, đẩy lui Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh, rồi xông về phía Tào Tháo.

Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, cũng từng người một xông về phía Tào Tháo.

Chỉ là Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh thực sự quá đông.

Tào Nhân giận dữ hét lên: Bọn giặc Khăn Vàng này, sao lại khó đối phó như vậy.

Bọn này, e rằng là thân vệ Hoàng Cân Lực Sĩ bên cạnh Trương Nhiêu.

Tào Hồng vừa nói, vừa dồn hết sức lực toàn thân, đánh lui Hoàng Cân Lực Sĩ xung quanh.

Hai người mới xông được đến bên cạnh Tào Tháo.

Có họ trợ giúp, tình hình của Tào Tháo mới khá hơn một chút.

Tào Tháo dùng sóc đỡ một kích của Trương Nhiêu, sau đó thở hổn hển: Chúng ta phải tìm cách thoát thân.

Số lượng quân Khăn Vàng quá đông, đánh lâu e rằng chúng ta sẽ kiệt sức.

Không sai.

Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng, đỡ một đao của Quản Hợi.

Rồi hắn tiếp tục: Nơi này quá gần doanh trại giặc Khăn Vàng.

Chậm trễ e rằng sẽ có vấn đề.

Đang nói, liền thấy xa xa một trận cờ hiệu phấp phới.

Hắn không khỏi biến sắc: Không hay rồi.

Đại quân giặc Khăn Vàng đã xuất động.

Tào Tháo trong lòng kinh hãi.

Hắn nhìn về phía doanh trại giặc Khăn Vàng, quả nhiên, nơi đó bụi mù bay mịt trời.

Vô số giặc Khăn Vàng từ trong đó xông ra.

Hắn không khỏi kinh hãi.

Nếu để những tên giặc Khăn Vàng đó đến đây, thì mạng hắn còn đâu.

Hắn không khỏi bi thương hét lên một tiếng: Lần này, Tào Tháo ta thật sự gặp đại nạn này sao.

Thấy đại quân dưới trướng đang tiến lên, Trương Nhiêu cười lớn: Tào Tháo, lần này xem ngươi còn kiêu ngạo thế nào.

Nói đoạn, hắn một đao chém về phía Tào Tháo.

Tiếng đao phát ra một tiếng rít, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tào Tháo.

Tào Tháo vội vàng đâm sóc chống đỡ, nhưng tất cả đều đã muộn.

Hắn không khỏi nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một thanh đại đao từ bên cạnh vươn ra, đỡ lấy một kích này.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền ra.

Tào Tháo mở mắt, thấy Tào Hồng đang che trước mặt mình.

Lúc này, Quản Hợi cũng đã giết đến.

Một đao chém vào tay trái của Tào Hồng.

Tào Hồng không khỏi đau đớn hét lên một tiếng.

Rồi hắn hét lớn: Chúa công, đi trước đi, để ta cản chúng.

Tào Tháo đâu chịu nghe.

Tào Hồng là em họ, từ nhỏ quan hệ đã rất thân thiết.

Cũng vì vậy, khi hắn cần binh lính, Tào Hồng liền mang mấy chục người đến đầu quân.

Từ đó đến nay, Tào Hồng vẫn luôn theo bên cạnh Tào Tháo, cùng Tào Tháo nam chinh bắc chiến, lập nên những chiến công hiển hách.

Tào Hồng thấy tình hình không ổn, không còn lo được gì nữa.

Hắn phản tay một đao, dùng mặt đao đập vào con chiến mã Tuyệt Ảnh của Tào Tháo.

Hí.

Tuyệt Ảnh phát ra một tiếng hí, rồi mở bốn vó, chạy về phía trước.

Tào Hồng hét lớn một tiếng: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, Tử Hiếu, bảo vệ tốt chúa công.

Vừa nói, hắn vừa dồn hết sức lực toàn thân, nghênh chiến Trương Nhiêu.

Tào Nhân mở miệng.

Tào Hồng hét lớn: Mau đi bảo vệ chúa công.

Tào Nhân nhìn sâu Tào Hồng một cái, thở dài một hơi: Bảo trọng.

Ngay sau đó, hắn liền thúc ngựa, xông về phía Tào Tháo.

Dưới sự hợp lực của Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và Tào Nhân, Tào Tháo cuối cùng đã thoát khỏi vòng vây.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trên người Tào Hồng, từng vệt máu tươi bay ra.

Nhưng Tào Hồng dường như không cảm thấy đau đớn, vẫn kiên quyết chặn đứng công kích của Trương Nhiêu.

Ngoài huyện Kim Hương, Tào Tháo liều mạng chạy trốn, đã gặp được toàn bộ binh mã dưới trướng.

Thì ra, Tuân Úc phát hiện Tào Tháo không thấy đâu, hỏi ra mới biết Tào Tháo đã đến Dương Sơn do thám tình hình giặc Khăn Vàng.

Ông ý thức được điều không ổn, lập tức điều động toàn bộ binh mã dưới trướng Tào Tháo đến chi viện.

Lúc này, mặt Tào Tháo đầy bùn đất, trên người đầy máu tươi.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Tào Tháo, ngay cả Tuân Úc cũng bị dọa cho một phen.

Từ khi theo Tào Tháo, ông chưa từng thấy Tào Tháo thảm hại như vậy.

Ông bước lên, quan tâm nói: Chúa công, ngài không sao chứ.

Tào Tháo bi thương hét lên: Văn Nhược, Tử Liêm vì ta mà chiến tử, lòng ta vô cùng đau đớn.

Tuân Úc trong lòng giật thót.

Tào Hồng chết rồi sao.

Ông nhìn quanh, thấy Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và Tào Nhân đều một vẻ chật vật, toàn thân trên dưới đầy máu tươi.

Duy chỉ không thấy Tào Hồng.

Trong lòng ông thở dài một hơi, rồi khuyên nhủ: Chúa công, Tử Liêm chiến tử, mọi người đều không dễ chịu.

Nhưng lúc này không phải là lúc tính toán những chuyện đó, hiện

nay đại quân giặc Khăn Vàng xuất động, nếu chúng ta ở lại đây, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Hay là, chúng ta lui về hậu phương, rồi tính kế sau.

Tào Tháo nhìn về phía sau.

Chỉ thấy xa xa khói bụi mù mịt.

Không cần hỏi cũng biết, đó là động tĩnh của chủ lực giặc Khăn Vàng.

Chương 68

Hắn dùng tay áo lau mặt, khàn giọng nói: Tử Liêm đã vì ta mà chết, ta không thể phụ lòng Tử Liêm, mọi người theo ta rút lui.

Xa xa.

Trên một gò đất.

Lưu Húc và mọi người đang nhìn ra xa.

Đúng lúc này, một kỵ binh phi nhanh từ xa đến.

Chúa công, Tào Tháo đến Dương Sơn do thám tình hình giặc Khăn Vàng, lại bị thủ lĩnh giặc Khăn Vàng Trương Nhiêu đột kích.

Hiện nay Tào Hồng đã chiến tử, Tào Tháo đại bại, binh mã dưới trướng tổn thất hơn phân nửa.

Hiện đã chủ động lui về phía nam hơn hai mươi dặm, rút về khu vực huyện Phương Dữ.

Lưu Húc nhướng mày.

Tào Tháo lần này bại trận nằm trong dự liệu của cậu.

Suy cho cùng, là Tào Tháo quá khinh thường giặc Khăn Vàng.

Về phần tại sao Tào Tháo lại khinh thường giặc Khăn Vàng, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Một trong những nguyên nhân lớn nhất là vì thống soái của đội quân Khăn Vàng này là Trương Nhiêu, đã từng thảm bại dưới tay Tào Tháo.

Về phần Tào Hồng chết, điểm này quả thực cậu không ngờ tới.

Lưu Húc lại hỏi dồn: Vậy động hướng của chủ lực giặc Khăn

Vàng thế nào.

Giặc Khăn Vàng truy sát về phía nam hơn mười dặm, hiện đã thắng lợi trở về.

Trinh sát báo cáo.

Ồ.

Ngay cả chủ lực giặc Khăn Vàng cũng xuất động rồi sao.

Lưu Húc cười nhạt, Cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ.

Cậu lập tức vung tay lớn: Truyền tướng lệnh của ta, chúng ta lập tức tiến về phía đông bắc.

Tấn công chủ lực giặc Khăn Vàng.

Triệu Vân, Thái Sử Từ và những người khác đều gật đầu tuân lệnh.

Lưu Húc dẫn năm vạn binh mã dưới trướng, đứng trên một vùng bình nguyên, trước mắt là một khu đất trống.

Phía trước năm dặm, chính là doanh trại giặc Khăn Vàng.

Nhìn giặc Khăn Vàng lần lượt đi vào doanh trại, khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười lạnh.

Dám xây doanh trại ở vùng đất trống, e rằng không biết chữ chết viết thế nào.

Tưởng rằng dưới trướng Lưu Húc ta không có lượng lớn kỵ binh sao.

Hay là cậy đông người, nên không sợ hãi.

Ha ha.

Vậy thì hãy nếm thử uy lực của trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Lúc này, trước mặt cậu, một phương trận đang được bày ra.

Phương trận này hoàn toàn do trâu và ngựa tạo thành.

Ở trung tâm phương trận là một ngàn con trâu.

Con nào con nấy đều vô cùng cường tráng, cặp sừng sắc nhọn của chúng lóe lên ánh sáng lạnh, khiến người ta không rét mà run.

Trên người chúng buộc một cây trường mâu, thân mâu hướng về phía trước.

Trên trường mâu lại buộc một mảnh vải đỏ lớn.

Chỉ là lúc này, mảnh vải đỏ đó bị cuộn lại, buộc chặt trên trường mâu.

Trên cặp sừng của những con trâu này, mỗi bên đều buộc một con dao găm.

Ở hai bên phương trận, mỗi bên có hai ngàn con ngựa thồ.

Bên tai chúng cũng buộc một con dao găm.

Bất kể là ngựa thồ hay trâu, trên đuôi chúng đều buộc một sợi dây thừng cỏ thô.

Lúc này, trên dây thừng cỏ đang nhỏ giọt dầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, dây thừng cỏ bắt đầu cháy.

Cùng lúc đó, Lưu Húc ngồi cao trên Xích Ký Mã, Hình Thiên Thương trong tay đột nhiên giơ lên, hét lớn: Giết.

Lời vừa dứt, Thú Vương Uy Nhiếp cũng được phát động.

Lần này, cậu khống chế phạm vi của Thú Vương Uy Nhiếp ngay trước mặt mình.

Trâu và ngựa thồ đồng loạt kinh hãi.

Chúng gào thét, xông về phía trước.

Lưu Húc thúc vào bụng Xích Ký Mã.

Xích Ký Mã phát ra một tiếng hí, theo sau trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Phía sau, năm vạn người đồng loạt xuất động.

Ầm Trâu lửa, ngựa lửa xông đến.

Chúng liều mạng chạy như điên.

May mà có tác dụng trấn áp của Thú Vương Uy Nhiếp, nếu không, những con trâu lửa, ngựa lửa này e rằng đã sớm chạy tán loạn.

Trương Nhiêu thắng lợi trở về, cười lớn đi vào soái trướng.

Sảng khoái, thật là sảng khoái.

Hôm nay đại bại Tào Tháo, giết được em họ hắn.

Mối thù năm ngoái, hôm nay một sớm được báo, thật là sảng khoái vô cùng.

Các cừ soái dưới trướng, từng người một cũng vô cùng phấn khích.

Thấy không, bộ dạng Tào Tháo chạy trối chết.

Thấy rồi.

Biểu cảm đó, giống như người thân bị giết vậy.

Chậc chậc.

Nhớ lại thật là vô cùng thú vị.

Thật là hả lòng hả dạ.

Không được.

Sau khi trở về, ta nhất định phải để họa sĩ vẽ lại, lúc đó, dán khắp Đông Quận, để tất cả mọi người đều xem.

Ý kiến này hay.

Nếu vẽ lại, tên văn sĩ ta bắt được mấy hôm trước chắc là có thể làm được.

Trương Nhiêu vung tay lớn: Hôm nay, bản soái mở tiệc, chúng ta mổ lợn giết dê ăn mừng một phen.

Hắn bước một bước lên đài cao: Hôm nay, chúng ta không say không về.

Những người dưới trướng đồng loạt chắp tay: Đa tạ thủ lĩnh.

Đột nhiên, bên ngoài có một tên thân vệ xông thẳng vào, chắp tay với Trương Nhiêu, lo lắng nói.

Thủ lĩnh, xa xa có một đàn trâu, ngựa lớn đang xông về phía này.

Gì.

Trương Nhiêu giật mình, đứng phắt dậy.

Trong trướng lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đều chăm chú nhìn tên thân vệ đó.

Ngay sau đó, một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Sắc mặt Trương Nhiêu khẽ biến.

Hắn sải bước đến trước trướng, rồi tay phải mạnh mẽ vén rèm trướng lên, đi ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hắn hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy xa xa, mấy ngàn con trâu và ngựa đang gào thét.

Đằng sau đuôi chúng, đều đang cháy lửa.

Tốc độ của chúng đã tăng đến cực hạn, dường như có khí thế phá tan mọi thứ.

Phía sau những con trâu và ngựa đó, là vô số binh sĩ.

Đặc biệt là người đi đầu.

Chỉ thấy hắn mặc một bộ Bảo Tương Kỳ Lân Minh Quang Khải, tay cầm một cây trường thương, dưới háng là một con chiến mã màu đỏ rực.

Nhìn cảnh này, Trương Nhiêu kinh hãi thất sắc.

Gì đây.

Chẳng lẽ là trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Hắn hét lớn một tiếng: Địch tập kích.

Mọi người theo ta rút lui.

Lời hắn vừa dứt, những con trâu lửa, ngựa lửa chạy ở phía trước nhất đã xông vào doanh trại.

Những con trâu lửa, ngựa lửa này dường như đã phát điên, doanh trại trước mặt chúng không hề có một chút sức cản nào.

Ầm Giặc Khăn Vàng lập tức đại bại.

Lưu Húc thúc ngựa phi nhanh.

Cậu luôn theo sát phía sau trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ của Xích Ký Mã vẫn chưa phát huy hết.

Thú Vương Uy Nhiếp cũng luôn bao trùm lên những con trâu lửa, ngựa lửa trước mặt.

Bên cạnh cậu, Triệu Vân và Thái Sử Từ một trái một phải, theo sát.

Tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng theo sau Triệu Vân.

Lúc này, trong doanh địa giặc Khăn Vàng, một mảnh hỗn loạn.

Sau khi xông vào doanh trại, mảnh vải đỏ liền rủ xuống, phấp

phới trước mặt trâu lửa.

Trâu lửa càng thêm điên cuồng.

Lưu Húc thậm chí còn nhìn thấy hơi nóng bốc ra từ lỗ mũi chúng.

Cậu đi đầu, xông vào doanh địa giặc Khăn Vàng.

Đại khai đại hợp, Hình Thiên Thương trong tay liên tục quét ra.

Bành.

Bốn tên giặc Khăn Vàng bên trái bị quét ngã xuống đất.

Bên phải lại có năm tên giặc Khăn Vàng bị Hình Thiên Thương quét trúng.

Bất cứ ai bị Hình Thiên Thương chạm vào, đều chết ngay tại chỗ, không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Triệu Vân và Thái Sử Từ phía sau cũng tinh thần đại chấn.

Thấy Lưu Húc dũng mãnh như vậy, họ tự nhiên không cam chịu tụt hậu.

Trường thương trong tay cũng liên tục đâm ra.

Trường thương trong tay tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng không ngừng đâm ra.

Đối với việc thu hoạch đầu người của quân địch, họ có kinh nghiệm phong phú.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, một đường truy sát.

Một đường truy sát, truy sát suốt năm dặm.

Trên một con đường nhỏ cách doanh trại giặc Khăn Vàng năm dặm.

Trương Nhiêu dưới sự bảo vệ của Hoàng Cân Lực Sĩ, một đường chạy trốn đến đây.

Lúc này, bên cạnh hắn chỉ còn lại ba trăm Hoàng Cân Lực Sĩ.

Hắn thở hổn hển, rồi cầm lấy bình nước bên cạnh, uống hai ngụm.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Hắn trong lòng kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy xa xa, một đội kỵ binh đang phi nhanh đến.

Người đi đầu, tay cầm một cây trường thương, cưỡi trên một con chiến mã màu đỏ rực.

Hắn không khỏi hoảng hốt, vội vàng hét lớn: Mau rút lui.

Chỉ là, tốc độ của Xích Ký Mã thực sự quá nhanh.

Bây giờ người mệt ngựa mỏi, căn bản không thể thoát được.

Quản Hợi đứng ra, hét lớn một tiếng: Cừ soái, đi trước đi, ta giúp ngài cản hắn.

Nói đoạn, hắn nghênh chiến Lưu Húc.

Nhìn bộ hạ của Trương Nhiêu liều mạng chạy trốn, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Nếu không phải Trương Nhiêu thấy tình hình không ổn mà chạy nhanh, lại có binh mã đoạn hậu, nếu không hắn căn bản không thể chạy đến đây.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Hắn thúc vào hông Xích Ký Mã.

Chương 69

Xích Ký Mã phát ra một tiếng hí.

Ngay sau đó, tốc độ của nó lại tăng thêm mấy phần.

Nhìn một tên tướng giặc Khăn Vàng đơn thương độc mã xông đến, Lưu Húc cười nhạt.

Quản Hợi hét lớn một tiếng: Lưu Húc, hôm nay muốn giết thủ lĩnh giặc Khăn Vàng của ta, phải qua được ải Quản Hợi ta.

Lưu Húc cười.

Quản Hợi.

Cũng là một nhân vật.

Luận về võ lực, trong số giặc Khăn Vàng có thể xếp vào hàng đầu.

Thôi vậy.

Bây giờ đang thiếu người, vậy thì thu nhận đi.

Nghĩ vậy, cậu ngoắc ngoắc tay với Quản Hợi.

Quản Hợi tức giận.

Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, đại đao trong tay, hướng về phía mặt Lưu Húc, nặng nề bổ xuống.

Một đao thế mạnh lực trầm.

Ánh đao lóe lên, đã đến trước mặt Lưu Húc.

Quản Hợi trong lòng đắc ý.

Từ khi luyện võ đến nay, đây là nhát đao lợi hại nhất hắn từng chém ra.

Dựa vào nhát đao này, hắn dám chém sạch mọi kẻ địch.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lưu Húc động.

Cậu tùy ý giơ tay, Hình Thiên Thương trong tay liền va vào đại đao của Quản Hợi.

Keng.

Một tiếng vang lớn vang vọng trời đất.

Quản Hợi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng truyền đến hai tay mình.

Hắn không thể nắm chặt đại đao trong tay nữa.

Đại đao bay về phía xa, rồi nặng nề cắm vào mặt đất.

Một cơn đau buốt truyền đến từ tay Quản Hợi.

Hắn cúi đầu nhìn.

Mới kinh hãi phát hiện, hai tay hắn đã đầy máu tươi.

Thì ra, miệng hổ trên cả hai tay đã nứt toác dưới một đòn.

Kinh ngạc.

Hắn không thể tin được nhìn vào hai tay mình.

Rồi hắn trợn tròn đôi mắt lớn, vẻ mặt kinh hãi nói: Sao có thể Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười lạnh.

Hắn thúc Xích Ký Mã.

Khi lướt qua Quản Hợi, tay phải nhẹ nhàng vươn ra, một tay nhấc lên.

Quản Hợi liền bị nhấc lên.

Cậu tiện tay đặt hắn lên lưng Xích Ký Mã.

Trương Nhiêu quay đầu, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Kinh hãi vô cùng, cả người suýt nữa ngã khỏi lưng ngựa.

Sao có thể.

Quản Hợi là mãnh tướng đệ nhất dưới trướng hắn.

Lúc bình thường tỷ thí, Quản Hợi một mình đấu với hai ba người không thành vấn đề.

Bây giờ, Quản Hợi lại bị bắt trong một chiêu.

Thật là quá khoa trương.

Võ lực của Lưu Húc rốt cuộc cao đến mức nào.

Ngay sau đó, Trương Nhiêu liền thấy Lưu Húc cười nhạt với mình.

Trương Nhiêu cả người run rẩy.

Hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn không còn lo được gì nữa, hét lớn: Mau chạy.

Nhanh lên.

Lưu Húc nhìn Trương Nhiêu, cười nhạt.

Cậu đưa tay vỗ vỗ Xích Ký Mã.

Xích Ký Mã dường như có linh tính, mở bốn vó, chạy về phía trước.

Trên mặt đất, xuất hiện từng cái hố.

Đó là vết vó ngựa do Xích Ký Mã để lại.

Cùng lúc đó, tốc độ của Xích Ký Mã cũng không ngừng tăng lên, lại tăng lên.

Triệu Vân kinh hô một tiếng: Tử Nghĩa, mau xem, Xích Ký Mã của chúa công nhanh quá.

Trên mặt Thái Sử Từ cũng đầy vẻ kinh hãi: Tốc độ quả thực đáng sợ.

Xích Ký Mã, e rằng có thể là chiến mã đệ nhất Đại Hán chúng ta rồi.

Triệu Vân gật đầu: Không sai.

Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của ta đã là một con bảo mã hiếm có.

Nhưng khi Xích Ký Mã của chúa công hoàn toàn thả sức chạy, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của ta căn bản nhìn theo không kịp.

Phía sau, Bạch Mã Nghĩa Tòng từng người một cũng kinh hãi vô cùng.

Đệ nhất khinh kỵ binh Đại Hán.

Luận tốc độ, họ là đệ nhất Đại Hán.

Nhưng bây giờ, trước mặt Lưu Húc, căn bản hoàn toàn không đáng xem.

Trương Nhiêu kinh hãi vô cùng.

Hắn biết, nếu bị Lưu Húc đến gần, không có một chút cơ hội thắng.

Chỉ bằng một mình Lưu Húc, đã có thể giải quyết hắn rồi.

Huống hồ, phía sau Lưu Húc còn có mấy trăm khinh kỵ binh.

Những kỵ binh đó, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hắn hét lớn một tiếng: Hoàng Cân Lực Sĩ, nghênh địch.

Phía sau, Hoàng Cân Lực Sĩ đều quay người, nghênh chiến Lưu Húc.

Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc liên tục quét ra.

Bành bành Một loạt âm thanh vang lên, những Hoàng Cân Lực Sĩ

đến gần Lưu Húc đều bị quét ngã xuống đất.

Chỉ trong vài hơi thở, Lưu Húc đã thoát khỏi vòng vây của Hoàng Cân Lực Sĩ.

Cậu thúc ngựa đến sau lưng Trương Nhiêu, một thương đâm tới.

Trương Nhiêu trong lòng kinh hãi.

Hắn vội vàng cầu xin: Lưu Hầu, tha mạng.

Ta nguyện đầu hàng Lời hắn chưa nói xong, một tiếng phụt nhẹ vang lên, Hình Thiên Thương đã xiên vào eo của Trương Nhiêu.

Ngay sau đó, cả người Trương Nhiêu liền bị ném bay đi.

Bành.

Thân thể hắn nặng nề đập xuống đất, không còn hơi thở.

Lưu Húc dừng lại, lạnh lùng nhìn Trương Nhiêu.

Cầu xin tha mạng.

Muộn rồi.

Nếu ngay từ đầu đã đầu hàng, cậu sẽ xem xét một hai.

Nhưng bây giờ thì, miễn đi.

Cậu sẽ không để lại mối họa ngầm Trương Nhiêu này.

Ngay sau đó, cậu thúc ngựa lên, một thương cắt đầu của Trương Nhiêu xuống.

Cầm đầu của Trương Nhiêu, hắn hét lớn một tiếng: Trương Nhiêu đã chết, những người còn lại đầu hàng không chết.

Lúc này Hoàng Cân Lực Sĩ chỉ còn lại mấy chục người, thấy Trương Nhiêu đã chết, từng người một cũng lần lượt đầu hàng.

Khi Lưu Húc quay trở lại doanh địa giặc Khăn Vàng, mọi người

đã dọn dẹp gần xong.

Hai mươi dặm ngoài.

Tào Tháo dựa vào một gốc cây nghỉ ngơi.

Lúc này hắn đã kiệt sức.

Nếu không phải ý chí mạnh mẽ chống đỡ, nếu không hắn đã sớm mệt mỏi ngã xuống đất rồi.

Hắn thở hổn hển, chỉ cảm thấy cổ họng dường như muốn bốc lửa.

Ngay cả không khí thở ra cũng đầy nóng bỏng.

Bên cạnh hắn, một đám binh sĩ cũng nằm la liệt trên đất.

Hạ Hầu Đôn bước lên đưa bình nước.

Tào Tháo uống mấy ngụm lớn, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Hắn quan sát tình hình xung quanh, phát hiện lúc này binh sĩ dưới trướng chỉ còn chưa đến một nửa.

Đội binh mã này là những binh sĩ tinh nhuệ còn lại sau nhiều năm nam chinh bắc chiến.

Bây giờ lại tổn thất hơn một nửa, khiến hắn không khỏi có chút hối hận.

Sớm biết như vậy, không nên khinh địch như thế.

Hối hận không kịp nữa rồi.

Hồi lâu sau, hắn mới lau mặt, ngẩng đầu hỏi: Giặc Khăn Vàng có truy đuổi không.

Hạ Hầu Đôn lắc đầu, rồi lại bổ sung: Giữa đường ta đã phái trinh sát đi, chắc cũng sắp về rồi.

Lời vừa dứt, thấy xa xa có một con ngựa phi nhanh đến.

Vừa đến gần, người trên ngựa đã lăn xuống.

Hắn chắp tay với Tào Tháo: Bẩm chúa công, Lưu châu mục đã phát động tổng công kích vào giặc Khăn Vàng, giặc Khăn Vàng đại bại.

Gì.

Tào Tháo đang ngồi dựa bỗng đứng phắt dậy.

Hắn trợn tròn mắt, nhìn về phía tên lính trinh sát: Ngươi nói gì.

Nói lại lần nữa.

Tên lính trinh sát có chút căng thẳng nuốt nước bọt, rồi nói lại: Chúa công, Lưu châu mục đã dẫn đại quân tấn công doanh trại giặc Khăn Vàng, giặc Khăn Vàng đại bại.

Không thể nào Tào Tháo mặt đầy vẻ không dám tin, dường như đang nói mê, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Tuân Úc từ bên cạnh đi đến.

Vốn là người ôn nhuận như ngọc, lúc này cũng đầy vẻ chật vật.

Ông hỏi dồn: Ta hỏi ngươi, Lưu Húc làm sao đánh bại được giặc Khăn Vàng.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo cũng không khỏi nhìn về phía tên lính trinh sát.

Chúa công, Tuân quân sư, Lưu châu mục đã chuẩn bị mấy ngàn con trâu và ngựa, rồi buộc dao găm lên đầu trâu ngựa, châm lửa vào đuôi.

Đám trâu ngựa đó phẫn phất như phát điên, xông thẳng vào doanh trại của giặc Khăn Vàng.

Doanh địa của giặc Khăn Vàng lập tức đại loạn, Lưu châu mục

thừa thế truy kích hơn mười dặm, đâm chết thủ lĩnh giặc Khăn Vàng là Trương Nhiêu.

Lính trinh sát bẩm báo.

Tuân Úc lẩm bẩm: Trận hỏa ngưu, hỏa mã sao.

Không ngờ Lưu Húc lại có thể tái hiện được trận hỏa ngưu.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và những người khác đều tỏ vẻ hoang mang.

Hạ Hầu Đôn chủ động hỏi: Tuân quân sư, trận hỏa ngưu đó thật sự lợi hại đến vậy sao.

Không sai.

Tuân Úc giải thích, Trận hỏa ngưu là chiến thuật do danh tướng Điền Đan thời Chiến Quốc phát minh ra.

Chương 70

Thời Yên Chiêu Vương, tướng Yên là Nhạc Nghị phá Tề, Điền Đan cố thủ ở Tức Mặc không ra.

Sau đó, Điền Đan dùng kế trá hàng, rồi bất ngờ sử dụng trận hỏa ngưu, mới đại phá được nước Yên.

Tuân Úc kể lại tình hình trận hỏa ngưu của Điền Đan một lượt.

Ngay sau đó, y lại lắc đầu nói: Chỉ là điều kiện để sử dụng trận hỏa ngưu rất hà khắc.

Nếu không cẩn thận, đám trâu lửa sẽ va chạm loạn xạ ngay tại chỗ, tự giẫm đạp lên nhau, gây ra tổn thất cực lớn cho chính phe mình.

Chỉ không biết Lưu Húc làm thế nào để sử dụng trận hỏa ngưu.

Hí Chí Tài cũng từ bên cạnh đi tới.

Dùng tay áo lau mặt rồi nói: Đúng vậy.

Trận hỏa ngưu thi triển rất khó khăn, từ sau Điền Đan, chưa có ai dùng được.

Thậm chí có người còn nghi ngờ tính xác thực của trận hỏa ngưu.

Không ngờ trận hỏa ngưu lại tái hiện trong tay Lưu Húc.

Trên mặt Tuân Úc đầy vẻ phức tạp.

Đêm hôm đó, lời khuyên hàng của Quách Gia lại vang lên bên tai y.

Chúa công của ta, Lưu Cảnh Sơ, là người thuộc dòng dõi Hán thất Y lắc đầu, gạt những lời đó ra khỏi tâm trí.

Sau đó nhìn về phía lính trinh sát hỏi: Ta hỏi ngươi, lần này Lưu

hầu xuất động bao nhiêu trâu lửa, ngựa lửa.

Lính trinh sát lộ vẻ hồi tưởng, một lúc lâu sau mới nói: Cụ thể bao nhiêu thì thuộc hạ không rõ.

Nhưng thuộc hạ chỉ biết số lượng trâu lửa, ngựa lửa thực sự không ít, ít nhất cũng phải bốn năm ngàn con.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Tuân Úc trở nên ngưng trọng.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc nhìn y.

Tào Tháo mặt lộ vẻ không hiểu, hỏi: Văn Nhược, trong đó có vấn đề gì sao.

Tuân Úc chắp tay thi lễ với Tào Tháo, rồi cười khổ một tiếng nói: Đối với trận hỏa ngưu, số lượng trâu lửa, ngựa lửa càng nhiều, độ khó càng lớn.

Bởi vì số lượng càng nhiều, đám trâu ngựa sau khi bị đốt lửa sẽ càng dễ giẫm đạp, va chạm lẫn nhau.

Ngay cả người như Điền Đan cũng chỉ dùng một ngàn con trâu để lập trận hỏa ngưu mà thôi.

Nếu đã như vậy, tại sao Lưu Húc lại tập hợp nhiều trâu lửa, ngựa lửa như thế, bày ra trận thế lớn như vậy.

Hạ Hầu Uyên nói.

Tuân Úc lại giải thích: Điều này tự nhiên là vì số lượng trâu lửa, ngựa lửa càng nhiều, uy lực của trận pháp cũng càng lớn.

Hiện nay, binh lực của giặc Khăn Vàng ở phía đối diện thực sự quá đông.

Nếu số lượng trâu ngựa ít đi, e rằng sẽ không đạt được hiệu quả tương ứng.

Hạ Hầu Uyên mặt mang vẻ khó hiểu nói: Chúa công, kế sách hiện giờ, chúng ta nên làm thế nào.

Trở về Đông Quận sao.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía Tào Tháo.

Tào Tháo nghe vậy, cũng lộ vẻ khổ sở.

Hắn tự nhiên biết mọi người muốn hỏi nguyên nhân gì.

Rất đơn giản, vì lúc này Lưu Húc đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ giặc Khăn Vàng, nếu quay về Đông Quận, bước tiếp theo, người mà Lưu Húc muốn xử lý tự nhiên sẽ là hắn.

Hiện tại, Lưu Húc đang mang khí thế chiến thắng, chắc chắn sẽ gây áp lực cho hắn.

Hoặc là đầu hàng, hoặc là cút đi.

Tào Tháo nhìn lướt qua xung quanh, binh mã dưới trướng chỉ còn chưa tới hai ngàn người.

Nhìn những binh sĩ này ai nấy đều thảm hại, quan trọng hơn là trong mắt họ đầy vẻ mất mát.

Ngầm trong đó, còn có sự bất mãn đối với hắn.

Sĩ khí, thực sự quá thấp rồi.

Không được.

Ta phải xoay chuyển cục diện này.

Nghĩ vậy, ý niệm trong lòng Tào Tháo vừa chuyển, liền có chủ ý.

Hắn nhớ lại thảm trạng hôm nay, lại thêm việc Tào Hồng tử trận, không khỏi bi thương từ trong lòng dâng lên.

Trong chốc lát, hốc mắt hắn đỏ hoe.

Mấy giọt nước mắt từ trong mắt chảy xuống.

Hắn cúi người thật sâu trước các binh sĩ, nói: Các tướng sĩ, vì sai lầm của ta Tào Tháo, đã khiến Tử Liêm tử trận, làm cho mọi người phải cùng ta chịu khổ.

Ta Tào Tháo, ở đây xin tạ tội với mọi người.

Nói rồi, tay phải hắn đột nhiên đặt lên chuôi kiếm bên hông, sau đó mạnh mẽ rút ra.

Keng một tiếng.

Ỷ Thiên kiếm đã ra khỏi vỏ.

Hắn cầm Ỷ Thiên kiếm, đặt trước người.

Mọi người ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Căng thẳng nhìn Tào Tháo.

Hạ Hầu Đôn phịch một tiếng quỳ xuống đất, lớn tiếng hét lên: Mạnh Đức, vạn lần đừng nghĩ quẩn a.

Mạnh Đức, chúng ta vẫn còn cơ hội.

Tào Nhân cũng hét lớn.

Ngay cả Tuân Úc bình thường ôn nhuận như ngọc cũng không khỏi sốt ruột.

Vội vàng tiến lên nói: Chúa công.

Tào Tháo cũng không khỏi hơi sững sờ.

Hắn vốn chỉ định cắt tóc mà thôi.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ khẩn thiết của mọi người, ý niệm trong lòng hơi động.

Lập tức, hắn liền đặt Ỷ Thiên kiếm bên cạnh cổ mình.

Ánh mắt hắn quét qua mọi người: Ta Tào Tháo, có lỗi với mọi người.

Nói rồi, tay hắn cử động, định cứa xuống.

Đúng lúc này, Hạ Hầu Đôn bước lên hai bước, đã đến bên cạnh Tào Tháo.

Anh ta vươn hai tay, nắm chặt lấy tay Tào Tháo nói: Mạnh Đức, vạn lần không được.

Vạn lần không được a.

Một đám võ tướng, toàn bộ đều quỳ xuống đất, khẩn thiết nói: Chúa công, vạn lần không được a.

Ngay sau đó, binh sĩ dưới trướng cũng đồng loạt quỳ xuống, nói: Chúa công.

Ánh mắt Hí Chí Tài khẽ động.

Bước lên phía trước nói: Chúa công, hiện nay Hán thất suy vi, chính là lúc cần chúa công đứng ra xoay chuyển càn khôn.

Cũng chỉ có chúa công mới có thể để cho chúng ta gây dựng được một phen sự nghiệp.

Xin chúa công, vạn lần bảo trọng thân thể.

Mọi người đồng thanh hét lớn: Xin chúa công, vạn lần bảo trọng thân thể.

Tào Tháo nhìn tất cả mọi người có mặt, khẽ thở dài một tiếng nói: Thôi được.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Ta Tào Tháo nguyện cắt tóc thay đầu.

Trong lúc nói chuyện, tay trái hắn nắm lấy một lọn tóc, Ỷ Thiên kiếm trong tay mạnh mẽ vung lên.

Lọn tóc đó liền bị cắt đứt.

Hắn giơ tay lên nói: Chư vị, hôm nay, ta tạm thời giữ lại thân mang tội này, để lập công chuộc tội.

Nếu ngày sau ta lại phạm tội kiêu căng khinh địch, ta nhất định sẽ tự vẫn để tạ tội với chư vị.

Xin chư vị cùng làm chứng.

Mọi người nghe vậy, đều cảm động nói: Chúa công.

Các binh sĩ cũng ai nấy đều cảm động: Chúa công.

Tào Tháo vung Ỷ Thiên kiếm trong tay lên nói: Các tướng sĩ, tuy quân ta vừa mới bại trận, nhưng chiến lực vẫn còn.

Hôm nay, chúng ta sẽ quay về Đông Quận, ngày sau, ta nhất định sẽ tái khởi.

Trong thành Xương Ấp.

Ở phía đông thành, một đám người tụ tập lại bàn tán xôn xao.

Nghe nói chưa, Lưu châu mục đã đánh bại toàn bộ giặc Khăn Vàng rồi.

Thật sao.

Nhanh vậy.

Tất nhiên là thật.

Nghe nói đội quân chiến thắng của Lưu châu mục sắp trở về rồi.

Tốt quá rồi.

Như vậy, Duyện Châu chúng ta sẽ không còn phải chịu khổ vì giặc Khăn Vàng nữa.

Không được.

Ta phải đi báo tin này cho bà con.

Đợi ta với, ta cũng đi.

Bách tính trong thành bàn tán sôi nổi.

Thậm chí, không ít bách tính còn bắt đầu gõ chiêng đánh trống, đi khắp nơi loan báo tin vui này.

Lưu Húc dẫn theo binh mã dưới trướng và hơn năm mươi vạn tù binh, rầm rộ tiến về thành Xương Ấp.

Khi đến thành Xương Ấp, vô số bách tính đã tự phát ra ngoài thành nghênh đón.

Từ ngoài thành mấy dặm, đã lục tục có bách tính ra chào đón.

Từng tốp ba năm người, đứng nghênh đón ở hai bên đường.

Khi nhìn thấy Lưu Húc, ai nấy đều hưng phấn hô to gọi nhỏ.

Trong tay không ít người còn cầm theo lương khô và hoa quả.

Thấy quân đội tiến lên, họ liền đưa lương khô và hoa quả trong tay tới.

Sau đó, những người này liền đi theo hai bên đội ngũ, cùng nhau tiến vào thành Xương Ấp.

Khi khoảng cách đến thành Xương Ấp càng ngày càng gần, số lượng bách tính ra đón cũng ngày một đông.

Có người còn gõ chiêng đánh trống để chào mừng.

Khi đến cổng thành, Lưu Húc hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nhìn từ xa, bên ngoài thành Xương Ấp, đứng đầy vô số bách tính.

Quần áo trên người không ít người đều cũ nát rách rưới.

Không ít người còn mặt vàng mày xanh.

Nhưng trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười.

Không ít người còn hưng phấn hô lớn.

Khi đội quân đến gần, bách tính đồng loạt chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Từng tiếng hô vang lên không ngớt.

Cung nghênh Lưu hầu trở về.

Lưu hầu vất vả rồi.

Nghe những âm thanh đó, nhìn những ánh mắt chất phác, trong khoảnh khắc, lòng Lưu Húc tràn đầy cảm động.

Cậu ngồi trên lưng ngựa Xích Ký, vẫy tay với bách tính, lớn tiếng nói: Bà con, vất vả rồi.

Cũng vào lúc này, trong lòng cậu, mơ hồ có thêm một cảm giác đồng cảm.

Có lẽ, mình thực sự nên làm gì đó cho bách tính, cho Đại Hán này.

Như vậy mới không uổng phí một chuyến đi đến cuối thời Hán mạt.

Đây là trách nhiệm của một nam nhân.

Cũng là trách nhiệm của một người thuộc dòng dõi Hán thất.

Vương Úc, Vạn Tiềm, đồng loạt bước lên, cúi người hành lễ với Lưu Húc, đồng thanh nói: Chúa công.

Lưu Húc mỉm cười gật đầu nói: Các vị đều đứng dậy đi.

Cách đó không xa, Thái Diễm cũng đang chăm chú nhìn Lưu Húc, trên mặt nàng tràn đầy vui mừng.

Lưu Húc mỉm cười tiến lại gần.

Thái Diễm dịu dàng hành lễ với Lưu Húc: Lưu hầu.

Lưu Húc mỉm cười, gật đầu nói: Chiêu Cơ, mấy ngày không gặp,

trong lòng có nhớ ta không.

Tim Thái Diễm không khỏi đập thình thịch, trên mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Lưu hầu, biết sao.

Ngay sau đó, nàng liền phản ứng lại.

Lưu Húc, rõ ràng đang trêu nàng.

Lập tức, mặt nàng đầy vẻ e thẹn.

Lưu Húc mỉm cười nói: Đi thôi, cùng ta về phủ.

Vâng.

Thái Diễm đáp một tiếng, đi theo sau lưng Lưu Húc.

Trong phủ Châu mục.

Lưu Húc ngồi cao trên đại đường, vẫy tay xuống phía dưới nói: Người đâu, giải Quản Hợi vào cho bản hầu.

Vâng.

Thân vệ đáp một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Không bao lâu sau, một thân vệ áp giải Quản Hợi từ bên ngoài bước vào.

Lưu Húc mỉm cười nói: Quản Hợi, ngươi có gì muốn nói không.

Quản Hợi ngẩng đầu nhìn Lưu Húc một cái, nói: Ta là tướng bại trận, không dám nói chuyện dũng mãnh.

Lưu hầu muốn giết, cứ việc giết ta là được.

Lưu Húc đưa mắt ra hiệu cho Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ hiểu ý gật đầu.

Rồi cười nhìn Quản Hợi nói: Quản Hợi, chúa công của ta quý

ngươi là một nhân tài, muốn chiêu mộ ngươi, ngươi còn do dự gì nữa.

Nói đoạn, hắn bước lên hai bước, vỗ vỗ vai Quản Hợi nói: Ta biết ngươi có chút bản lĩnh, đầu quân dưới trướng chúa công, chúng ta cùng nhau uống rượu ăn thịt, há chẳng phải sung sướng sao.

Quản Hợi quay đầu nhìn Lưu Húc một cái, mặt lộ vẻ do dự.

Chương 71

Lưu Húc mặt hơi vui mừng.

Cậu bước lên phía trước, đích thân cởi trói cho Quản Hợi.

Sau đó, nhìn thẳng vào Quản Hợi, mỉm cười nói: Quản Hợi, bản hầu biết ngươi là một viên đại tướng hiếm có, không bằng đầu quân dưới trướng bản hầu, thế nào.

Quản Hợi mặt lộ vẻ cảm động.

Chắp tay cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: May được Lưu hầu không chê, Quản Hợi nguyện dắt ngựa cầm cương cho chúa công, để báo đáp ơn tri ngộ của ngài.

Lưu Húc một tay đỡ Quản Hợi dậy, mới cười nói: Tốt.

Nếu đã như vậy, ta liền phong Quản Hợi làm Kỵ đô úy.

Đa tạ chúa công.

Quản Hợi cúi người thật sâu nói.

Đúng lúc này, Triệu Vân từ bên ngoài bước vào.

Chúa công, thuộc hạ phát hiện một văn sĩ trong số tù binh Khăn Vàng.

Ồ.

Trong giặc Khăn Vàng cũng có văn sĩ.

Lưu Húc tò mò nói.

Triệu Vân gật đầu nói: Không sai.

Thuộc hạ vừa rồi lúc tuyển binh cho Bạch Mã Nghĩa Tòng, đã thấy một văn sĩ.

Trong lòng hiếu kỳ, liền chủ động bắt chuyện với y, không ngờ văn sĩ đó ăn nói khá bất phàm.

Thậm chí còn nói ra được xuất xứ trận hỏa xa của chúa công.

Có chút thú vị.

Lưu Húc không khỏi có thêm mấy phần hứng thú.

Chỉ không biết văn sĩ đó tên là gì.

Nói rồi, cậu ra hiệu cho Triệu Vân ngồi xuống trước mặt.

Người đó tên là Pháp Chính.

Pháp Chính.

Nghe lời của Triệu Vân, tay Lưu Húc vốn đang rót trà không khỏi khựng lại.

Pháp Chính, là nhân vật chủ chốt trong việc nghênh đón Lưu Bị vào Xuyên.

Cả đời kỳ mưu không dứt, được Lưu Bị vô cùng tin tưởng.

Khi còn sống, Gia Cát Lượng tổng quản hậu cần, còn Pháp Chính là mưu chủ, phụ trách theo Lưu Bị xuất chinh.

Về mặt quân sự kế lược, y còn lấn át Gia Cát Lượng một bậc, từ đó có thể thấy sự bất phàm của Pháp Chính.

Thậm chí nói về quan hệ với Lưu Bị, Pháp Chính còn thân cận hơn Gia Cát Lượng không ít.

Lưu Húc ngẩng đầu, nhìn Triệu Vân nói: Người này hiện đang ở đâu.

Chúa công, thuộc hạ đã đưa y tới, hiện đang chờ bên ngoài phủ.

Lưu Húc cười lớn nói: Tử Long a, may mà có con mắt tinh đời của ngươi.

Pháp Chính Pháp Hiếu Trực là một mưu sĩ hiếm có, mau đưa y vào đây.

Triệu Vân nghe vậy cũng trong lòng vui mừng.

Quay người liền đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Triệu Vân dẫn một người bước vào.

Người này cao hơn bảy thước, thân hình có phần gầy gò, trên khuôn mặt hơi non nớt lại toát ra ánh sáng vượt xa tuổi tác.

Sau khi vào, y liền chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Phù Phong Pháp Chính, ra mắt Lưu hầu.

Lưu Húc giơ tay nói: Pháp Hiếu Trực mời ngồi.

Pháp Chính hơi sững sờ.

Mang theo mấy phần kinh ngạc nhìn Lưu Húc, nói: Lưu hầu biết tại hạ.

Lưu Húc ung dung nói: Pháp Chính, tự Hiếu Trực, người Phù Phong, là kỳ sĩ đương thời.

Người này ân oán phân minh, thấu hiểu lòng người, giỏi phán đoán, giỏi kỳ mưu.

Khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười: Không biết bản hầu nói, có đúng không.

Sắc mặt Pháp Chính cuối cùng cũng thay đổi.

Y không dám tin nhìn Lưu Húc nói: Lưu hầu lại hiểu rõ tại hạ đến vậy.

Trong lòng có chút không dám tin.

Hiện tại y mới mười bảy tuổi, chưa từng thể hiện tài năng trước mặt người khác.

Cũng vì vậy, người biết y rất ít.

Nghĩ vậy, y nhìn về phía Triệu Vân.

Triệu Vân cười nói: Ta trước đó đã nói với ngươi, chúa công của ta có tài nhìn người.

Bây giờ tận mắt chứng kiến, ngươi cuối cùng cũng tin rồi chứ.

Pháp Chính hơi cúi người trước Lưu Húc nói: Lưu hầu tuệ nhãn, Pháp Chính bội phục.

Nói đoạn, y cũng không khách khí, ngồi thẳng xuống một bên.

Lưu Húc vẫy tay sang bên cạnh.

Không bao lâu sau, thức ăn đã được bưng lên.

Pháp Chính không chút ngại ngùng.

Cầm lấy miếng thịt trên bàn, ăn ngấu nghiến.

Ăn hết cả miếng thịt, y mới ngẩng đầu nói: Không giấu gì Lưu hầu, ta đã khá lâu rồi không được ăn một bữa tử tế, thật khiến Lưu hầu chê cười rồi.

Lưu Húc không để ý xua tay nói: Không sao.

Hiếu Trực cứ ăn đi, chút thức ăn này bản hầu vẫn lo được.

Sau đó, cậu tò mò hỏi: Hiếu Trực, sao lại ở trong đám giặc Khăn Vàng.

Pháp Chính cười khổ một tiếng nói: Không giấu gì Lưu hầu, ta từ Phù Phong bắt đầu đi du lịch thiên hạ.

Không ngờ lại gặp phải giặc Khăn Vàng.

Y xòe hai tay ra nói: Sau đó, ta liền thành ra bộ dạng này.

Thấy bộ dạng buồn cười của Pháp Chính, Triệu Vân không khỏi cười khẽ.

Lưu Húc cũng không khỏi bật cười.

Pháp Chính lại ăn một hồi, sau khi ăn no uống đủ, mới tùy ý dùng tay lau miệng.

Sau đó, y chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ Lưu hầu khoản đãi, Pháp Chính ở đây xin tạ ơn.

Lưu Húc mỉm cười nói: Hiếu Trực khách khí rồi.

Pháp Chính tán thưởng: Đã lâu nghe danh Lưu hầu dũng võ nhân từ, gần đây mới phát hiện Lưu hầu đối xử với người dưới trướng lại nhân nghĩa đến vậy.

Lưu Húc nghe vậy, ánh mắt khẽ sáng lên.

Mơ hồ, dường như cậu đã nắm bắt được suy nghĩ của Pháp Chính.

Pháp Chính bây giờ chủ động nói ra, chứng tỏ trong lòng đã có mấy phần ý định đầu quân dưới trướng mình.

Nếu vậy, nếu mình mở lời chiêu mộ, tỷ lệ thành công hẳn là không tồi.

Lập tức, Lưu Húc đứng dậy, chắp tay với Pháp Chính nói: Bản hầu đã nghe danh đại tài của Hiếu Trực từ lâu, hiện nay Hán thất suy vi, bách tính lầm than.

Bản hầu muốn chấn hưng cơ nghiệp mấy trăm năm của Hán thất, không biết Hiếu Trực có thể giúp ta một tay không.

Pháp Chính cười lớn nói: Ta đi chu du khắp nơi, chính là để tìm một vị minh chủ.

Nay Lưu hầu thành ý như vậy, ta Pháp Chính không có lý do gì để từ chối.

Nói rồi, y cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Chúa công, thuộc hạ

nguyện vì chúa công mà khuyển mã chi lao.

Tốt.

Lưu Húc nghe vậy đại hỷ.

Vội vàng bước lên, một tay đỡ Pháp Chính dậy.

Tốt quá rồi.

Hôm nay, bản hầu sẽ đích thân vì ngươi mà mở tiệc tẩy trần.

Pháp Chính chắp tay với Lưu Húc: Đa tạ Lưu hầu.

Sau đó, Quách Gia, Trần Cung, Vu Cấm và những người khác từ bên ngoài bước vào.

Họ hành lễ với Lưu Húc.

Trần Cung mới bẩm báo: Chúa công, lần này thuộc hạ kiểm kê tổn thất, giặc Khăn Vàng chết và bị thương mười vạn người, chúng ta bắt được hơn năm mươi vạn tù binh.

Trong trận chiến này, chúng ta tổng cộng tổn thất hơn bốn trăm người.

Hơn một ngàn người còn lại bị thương nhẹ.

Không tệ.

Lưu Húc hài lòng gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Vương Úc, Vu Cấm nói: Văn Khanh, Văn Tắc, điều động nhân thủ, tiến hành tuyển chọn trong giặc Khăn Vàng.

Chọn ra những người tinh nhuệ, giao cho Vu Cấm phụ trách huấn luyện.

Còn những người còn lại, cứ theo phương pháp cũ, biên nhập vào quân đồn điền.

Vương Úc, Vu Cấm hai người đồng thanh cúi người nhận lệnh.

Lưu Húc lại dặn dò: Khi tuyển chọn, nhất định phải nhớ một điều: binh quý ở tinh, không quý ở nhiều.

Vương Úc, Vu Cấm hai người lại nhận lệnh.

Lưu Húc mỉm cười nói: Trận đại thắng này, đều nhờ chư vị tướng sĩ trên dưới một lòng, dũng mãnh tiến lên.

Sau lần này, ta sẽ luận công hành thưởng.

Mọi người đồng thanh vui mừng: Đa tạ chúa công.

Từ Hoảng cười nói: Thấy chưa, lúc đó đám trâu lửa, ngựa lửa phát cuồng, quả thực kinh khủng.

Ha ha.

Ta chưa bao giờ thấy trâu hung hãn như vậy.

Triệu Vân cũng gật đầu cười nói.

Sau đó, y nói: Chúa công, trước đó ngài đặt vải đỏ trước mặt trâu, có phải có dụng ý đặc biệt gì không.

Lời này vừa nói ra, những người xung quanh, bao gồm cả Quách Gia, Trần Cung cũng đều nhìn về phía Lưu Húc.

Trong lòng họ cũng rất tò mò.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Tấm vải đỏ ta cho người đặt trước mặt trâu, chính là để kích động chúng.

Thì ra là vậy.

Triệu Vân vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, Thì ra vải đỏ có thể kích động trâu.

Lưu Húc mỉm cười nói: Thực ra, thứ thực sự kích động trâu không phải là vải đỏ.

Thôi được, hôm nay, ta sẽ nói cho các ngươi biết.

Cậu hắng giọng nói: Thực ra, trâu là loài mù màu đỏ lục đúng nghĩa.

Trước mặt nó, ta cầm một tấm vải đỏ hay một tấm vải màu khác, đều không có gì khác biệt.

Bò đực chỉ dễ bị kích động bởi những vật thể di chuyển nhanh.

Ra là vậy.

Từ Hoảng gãi đầu, Nói như vậy, nếu ta vẫy vải trước mặt bò đực, nó sẽ lao tới sao.

Lưu Húc kinh ngạc nhìn Từ Hoảng một cái.

Không ngờ, ngộ tính của Từ Hoảng khá cao.

Chẳng lẽ hắn định phát minh ra hoạt động đấu bò trước thời đại sao.

Quách Gia cũng vẻ mặt tán thưởng nói: Học thức của chúa công quả nhiên phi phàm.

Cách nói này, ta chưa từng nghe qua.

Sau đó, mặt mang mấy phần hiếu kỳ nói: Chúa công, không biết mù màu đỏ lục mà ngài nói có ý nghĩa gì.

Trần Cung, Triệu Vân, cũng giống như những đứa trẻ tò mò nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc cười khẽ, giải thích: Thực ra, con người chúng ta nhìn thấy màu sắc, chủ yếu là do ba màu đỏ, lục, lam tạo thành.

Mắt của trâu, căn bản không phân biệt được màu đỏ và màu lục.

Cũng vì vậy, đối với nó, vải đỏ, vải lục hay vải màu khác, hiệu quả đều như nhau.

Sau đó, cậu nhìn Từ Hoảng một cái, lại bổ sung một câu: Sở dĩ dùng vải đỏ, chẳng qua là để chúng ta chú ý, đừng để bị những con bò đực đó vô tình làm bị thương mà thôi.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, sau đó liền lần lượt lui ra ngoài.

Trong phủ chỉ còn lại Lưu Húc và Quách Gia hai người.

Lưu Húc nhíu mày, trầm ngâm.

Sau đó, cậu ngẩng đầu, nhìn Quách Gia nói: Phụng Hiếu, Tào Tháo là một kẻ kiêu hùng.

Nếu để hắn chiếm cứ Đông Quận, chỉ e là nuôi hổ gây họa.

Ý ta là nhân lúc Tào Tháo vừa mới bại trận, thừa thế xuất kích, không biết Phụng Hiếu thấy thế nào.

Quách Gia thu lại vẻ lười biếng thường ngày, nghiêm túc nói: Chúa công, việc này nên làm sớm không nên làm muộn.

Lưu Húc trong lòng đã hạ quyết tâm, chuẩn bị tức khắc thống lĩnh binh mã tiến về Đông Quận.

Đúng lúc này, Trần Cung cười lớn từ bên ngoài bước vào.

Chúa công, mật thám ta cài cắm dưới trướng Tào Tháo trước đây, vừa gửi mật báo khẩn.

Tào Tháo đã lui về quận Hà Đông rồi.

Lưu Húc không khỏi sững sờ: Nhanh vậy.

Trần Cung cười lớn nói: Không sai.

Binh lực dưới trướng Tào Tháo tổn thất quá nửa, hiện đã không đủ hai ngàn người.

Dù cho hắn ở lại Đông Quận, cũng không dám.

Nói đoạn, y chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, kế này quả

nhiên tuyệt diệu.

Chúng ta không tốn chút sức lực nào, đã khiến binh lực của Tào Mạnh Đức tổn thất quá nửa, và chủ động tháo chạy khỏi Duyện Châu.

Như vậy, Duyện Châu đã hoàn toàn nằm trong tay chúa công rồi.

Quách Gia tán thưởng.

Lưu Húc điềm nhiên nói: Không biết hai vị thấy, ai có thể làm Thái thú Đông Quận.

Trần Cung cười nói: Lúc này Tào Mạnh Đức vừa mới rời khỏi Đông Quận, chính là lúc cần có người thu phục nhân tâm Đông Quận.

Thuộc hạ tiến cử Trình Trọng Đức.

Trình Trọng Đức là người Đông Quận, uy vọng ở Đông Quận khá cao, lúc này ra mặt là thích hợp nhất.

Chỉ đáng tiếc, Trình Trọng Đức hiện đang ở nước Tế Bắc.

Không sao, theo ta thấy, Trọng Đức nhất định đang trên đường tới đây.

Giọng Lưu Húc vừa dứt, một thân vệ tiến lên bẩm báo: Chúa công, Quốc tướng nước Tế Bắc Trình Dục cầu kiến.

Ồ.

Trọng Đức về rồi.

Lưu Húc mỉm cười nói, Mau mời Trọng Đức vào.

Thân vệ cúi người lui xuống.

Sau đó, Trình Dục liền dẫn theo một người, bước vào.

Trình Dục chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc đứng dậy, mỉm cười nói: Trọng Đức đi đường xa vất vả

rồi.

Trên mặt Trình Dục hiện lên một nụ cười.

Y vẫn luôn đánh giá Lưu Húc.

Khi đó, gia nhập dưới trướng Lưu Húc có mấy phần bất đắc dĩ.

Nhưng liên hệ với tình cảnh hiện nay, không khỏi trong lòng may mắn.

Chúa công là hùng chủ đương thời.

Ngay cả những kiêu hùng như Tào Tháo cũng có nhiều điểm không bằng.

Y thu lại tâm thần, mới cười lớn nói: Chúa công, vị này là Thái thú quận Thái Sơn, Ứng Thiệu Ứng Trọng Viện.

Lưu Húc đánh giá Ứng Thiệu một phen rồi nói: Ứng thái thú đến rồi, mau mau mời ngồi.

Hai người lập tức ngồi xuống một bên.

Lưu Húc cười nói: Trọng Đức, lần này may mà có ngươi dẫn binh, cắt đứt lương thảo của giặc Khăn Vàng.

Trình Dục xua tay nói: Chúa công dùng binh như thần, không phải người thường có thể bì kịp.

Ta và Ứng thái thú hai người, vốn định từ bên sườn tấn công giặc Khăn Vàng, để tiếp ứng.

Nhưng chưa đợi chúng ta phát động tấn công, giặc Khăn Vàng đã tan tác trước trận hỏa ngưu, hỏa mã của chúa công.

Ứng Thiệu cũng chắp tay nói: Lần này Ứng mỗ thực sự đã mở rộng tầm mắt.

Không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến trận hỏa ngưu, hỏa mã,

Ứng mỗ thật không uổng đời này.

Lưu Húc cười nói: Ứng thái thú khách khí rồi.

Bản hầu cũng chỉ là đột nhiên nảy ra ý nghĩ, thử tài một chút mà thôi.

Ứng Thiệu lại liên tục tán thưởng: Trận hỏa ngưu do Điền Đan sáng tạo ngày đó, cũng chỉ dùng hơn một ngàn con bò đực.

Nay Lưu hầu dùng năm ngàn con bò đực, ngựa cái, uy lực quả nhiên phi phàm.

Trình Dục cũng tán thưởng: Không sai.

Sau đó ta đã đến doanh địa của giặc Khăn Vàng xem xét.

Nơi đó sớm đã là một bãi hỗn loạn.

Chắc chắn lúc đó, đám giặc Khăn Vàng đã bị đánh cho tơi bời.

Quách Gia cũng không nén được sự kích động trong lòng.

Thay đổi vẻ lười biếng thường ngày, vỗ tay cười nói: Đúng vậy.

Nói thật, lúc đó nghe chúa công muốn sử dụng trận hỏa ngưu, hỏa mã, trong lòng ta khá lo lắng.

Trận hỏa ngưu sở dĩ từ sau Điền Đan, không còn ai dám dùng, nguyên nhân căn bản là vì trâu lửa, ngựa lửa khó điều khiển.

Chương 72

Nhưng chúa công lại giải quyết hoàn mỹ vấn đề này, không chỉ tái hiện trận hỏa ngưu, mà còn khiến uy lực của nó tăng lên gấp mấy lần.

Chỉ e rằng, sau chúa công, không ai có thể tái hiện được uy lực của trận hỏa ngưu, hỏa mã này.

Trình Dục nhìn Quách Gia một cái, chắp tay nói: Chắc hẳn vị này là Quách Phụng Hiếu có danh xưng Quỷ tài.

Quách Gia chắp tay đáp lễ: Ta chính là Quách Gia.

Trình Trọng Đức, hữu lễ.

Lời của Phụng Hiếu, không hẹn mà hợp với ý ta.

Năm ngàn con trâu lửa, ngựa lửa, uy thế đó quả nhiên phi phàm.

Trình Dục mặt lộ vẻ trầm tư nói.

Trên đường đi, ta vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc có phương pháp nào có thể khống chế nhiều trâu lửa, ngựa lửa như vậy, nhưng đến bây giờ, ta vẫn chưa hiểu ra.

Ứng Thiệu cũng phụ họa: Đúng vậy.

Điểm này, ta cũng nghĩ mãi không ra.

Mọi người đều nhìn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc lại cười một cách bí ẩn, không nói nhiều.

Trình Dục thấy Lưu Húc không có ý định nói thêm, liền chủ động chuyển chủ đề: Chúa công, lần này ta đến đây, đã mang theo lương thảo cướp được của giặc Khăn Vàng trước đó.

Tổng cộng ba mươi vạn thạch, xin chúa công tiếp nhận.

Nhiều vậy.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến số lượng giặc Khăn Vàng, trong lòng liền hiểu ra.

Thực ra ba mươi vạn thạch, cũng chỉ là khẩu phần ăn mười ngày của một triệu giặc Khăn Vàng mà thôi.

Lập tức, mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Chỉ thấy trên một khoảng đất trống bên ngoài, có một đoàn xe dài dằng dặc, nhìn không thấy điểm cuối.

Bên cạnh mỗi chiếc xe đều có binh sĩ phụ trách bảo vệ.

Trên những chiếc xe đó, chất đầy từng bao lương thực.

Lúc này, bên cạnh đoàn xe, có rất nhiều bách tính đang chỉ trỏ bàn tán.

Thấy chưa.

Nhiều lương thực quá.

Ha ha.

Lưu hầu yêu dân như con, từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn phải lo không có gì ăn nữa.

Nói gì vậy, từ khi Lưu hầu nhậm chức Châu mục, đã mở tiệm cháo trong thành, lúc nào mà không có gì ăn.

Không phải là đói sợ rồi sao Người đó nói, giọng dần yếu đi.

Vương Úc kích động bước lên.

Mấy ngày nay, ông ta lo đến bạc cả đầu.

Bây giờ có thêm hơn năm mươi vạn giặc Khăn Vàng, đang lo lương thực không đủ.

Không ngờ, vấn đề lớn này lại được giải quyết trong thời gian ngắn như vậy.

Hai tháng sau, giống lúa mới của chúa công lại sắp chín, đến lúc đó sẽ không còn phải lo nữa.

Ông ta kích động kiểm tra khắp các xe.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Sở dĩ cậu vẫn luôn không hoảng hốt, là vì sớm đã biết Trình Dục cướp được lương thực của giặc Khăn Vàng.

Cậu ra lệnh cho Vương Úc: Văn Khanh, nếu cộng thêm số lương thực này, không biết lương thực của chúng ta có đủ không.

Vương Úc liền nói: Đủ rồi.

Đủ rồi.

Hai tháng sau, giống lúa mới sẽ chín, cộng thêm số này, sớm đã thừa mứa.

Như vậy thì tốt quá.

Lưu Húc cười nói, Văn Khanh, việc này phiền ngươi xử lý một phen.

Vâng.

Vương Úc lúc này đang trong lòng hưng phấn, nào có chút do dự, lập tức gật đầu nhận lời.

Lưu Húc kéo Trình Dục trở lại phủ quận thủ, mới cười nói: Trọng Đức, ở nước Tế Bắc ngươi xử lý rất tốt.

Chỉ là hiện nay, Tào Mạnh Đức vừa mới chạy khỏi Đông Quận, Đông Quận đang cần có người tiếp quản.

Không biết ngươi có bằng lòng đến đó không.

Trình Dục nhướng mày: Tào Tháo đi rồi.

Không sai.

Trần Cung vuốt râu cười nói, Tào Tháo làm tiên phong lần này, khi đi do thám quân tình của giặc Khăn Vàng, không may bị giặc Khăn Vàng thừa cơ, gặp đại bại.

Hiện nay, đã bỏ Đông Quận mà đi về quận Hà Nội rồi.

Trình Dục nhìn sâu vào Lưu Húc một cái, lập tức chắp tay hành lễ: Chúa công, ta nguyện làm Thái thú Đông Quận, đến Đông Quận xử lý mọi việc.

Tốt.

Lưu Húc cười nói, Vậy thì vất vả cho Trọng Đức rồi.

Trình Dục đứng thẳng người, nói: Đây là bổn phận thuộc hạ nên làm.

Việc không nên chậm trễ, ta sẽ xuất phát đến Đông Quận ngay.

Trọng Đức, không biết chuyến đi này cần bao nhiêu binh mã.

Lưu Húc hỏi.

Trình Dục cười lớn nói: Chúa công, cho thuộc hạ hai ngàn binh mã, ta nhất định sẽ thay chúa công nắm chắc Đông Quận.

Tốt.

Lưu Húc mỉm cười nói, Trọng Đức, lần này bản hầu sẽ cấp cho ngươi bốn ngàn binh mã, và phái thêm một viên đại tướng cùng ngươi đến Đông Quận.

Lập tức, cậu ra lệnh cho thân vệ: Người đâu, tìm Công Minh đến cho ta.

Không bao lâu sau, Từ Hoảng vội vã bước vào: Chúa công, ngài

tìm thuộc hạ.

Lưu Húc vẫy tay nói: Công Minh, lần này Tào Tháo đã rút khỏi Đông Quận, hiện Đông Quận cần có người đến trấn thủ.

Lần này Trọng Đức sẽ đến Đông Quận đảm nhiệm chức Thái thú, Công Minh lĩnh bốn ngàn binh sĩ cùng Trọng Đức đi.

Từ Hoảng chắp tay hành lễ: Vâng.

Lưu Húc từ bên cạnh lấy hai chén rượu, lấy rượu rót đầy hai chén.

Sau đó bưng rượu đến trước mặt Trình Dục, nói: Hai vị, bản hầu ở đây kính đợi tin tốt của Trọng Đức và Công Minh.

Trình Dục và Từ Hoảng hai người đưa tay nhận chén rượu từ tay Lưu Húc, hơi cúi người trước cậu, cung kính nói: Đa tạ chúa công.

Sau đó, hai người uống cạn rượu trong chén.

Rồi chắp tay hành lễ với Lưu Húc, cười lớn đi ra ngoài.

Năm ngày sau.

Đông Quận, ngoài thành Bộc Dương.

Từ Hoảng nhìn Trình Dục: Trọng Đức, thế nào rồi.

Tình báo chúa công vừa gửi tới có nói gì không.

Trình Dục nghe vậy cười.

Tình báo ta cần, đã đủ cả rồi.

Nói đoạn, y đưa tình báo trong tay cho Từ Hoảng.

Từ Hoảng theo bản năng nhận lấy, mở ra xem, không khỏi lộ vẻ vui mừng: Tốt quá rồi.

Như vậy, chúng ta có thể tiến binh rồi chứ.

Trên mặt Trình Dục cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Mấy ngày nay, đã vất vả cho Công Minh cùng ta ở ngoài thành thu thập tình báo.

Hiện giờ mọi việc đã xong, chúng ta vào thành thôi.

Lập tức, hai người thẳng tiến đến thành Bộc Dương.

Nhìn thấy phủ quận thủ Đông Quận trước mặt, hai người nhìn nhau cười.

Sau đó, Trình Dục chắp tay sau lưng, khẽ quát một tiếng: Lệnh cho tất cả quan viên Đông Quận, trong vòng nửa canh giờ phải đến gặp ta.

Các binh sĩ trước cửa phủ quận thủ, ai nấy đều bắt đầu bận rộn.

Từ Hoảng thì vung tay một cái: Bao vây, lát nữa nếu có ai dám rời khỏi phủ quận thủ, giết không tha.

Vâng.

Các binh sĩ đồng thanh hô lớn.

Sau đó lần lượt tản ra.

Các quan viên Đông Quận lần lượt đến.

Hoặc là uể oải, hoặc là nghiêm túc, hoặc là cẩn thận dè dặt, không ai giống ai.

Nhưng, khi thấy số lượng lớn binh sĩ trước cửa phủ quận thủ, ai nấy đều sắc mặt đại biến.

Trình Dục giơ tay nói: Chư vị, mời vào.

Trời, Trình Trọng Đức vậy mà đã trở về.

Thì ra là Trình Trọng Đức.

Trong số những người này, không ít người nhận ra Trình Dục.

Họ vừa bàn tán, vừa đi vào trong phủ quận thủ.

Nửa canh giờ sau, Trình Dục liền gật đầu với Từ Hoảng.

Từ Hoảng hiểu ý, vung tay một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, cổng lớn của phủ quận thủ bị đóng chặt lại.

Những người có mặt, ai nấy đều tim đập nhanh hơn.

Ai nấy đều bắt đầu bàn tán.

Trình Trọng Đức, ban ngày ban mặt đóng cổng lớn làm gì.

Đúng vậy.

Chúng ta đều ở đây, lại không bỏ đi.

Chẳng lẽ có văn kiện cơ mật cần tuyên bố.

Trình Dục quét mắt qua mọi người, mới cười lớn một tiếng: Công Minh, phiền ngươi đến nhà mấy người này, khám xét.

Nói đoạn, y lắc lắc danh sách trong tay.

Tim Vương đốc bưu run lên.

Trong danh sách đó, y kinh ngạc thấy tên của con trai trưởng Vương Thành.

Y run giọng nói: Trình thái thú, con trai ta đêm qua không khỏe, hiện đang nằm liệt giường, xin ngài tha cho con ta một con đường sống.

Trình Dục lạnh lùng cười: Ngươi là Vương Tiết Vương đốc bưu phải không.

Con trai ngươi nằm liệt giường.

Y đi tới trước mặt Vương đốc bưu, quan tâm nói: Con trai ngài là quan lại của Đông Quận, bị bệnh nằm giường, ta làm thái thú tự nhiên

phải đến thăm một chuyến mới phải.

Hay là thế này, ta sẽ dẫn theo y quan đến nhà ngài, để y quan bắt mạch cho con trai ngài, thế nào.

Vương đốc bưu sắc mặt căng thẳng, vội xua tay cười nói: Trình thái thú công vụ bận rộn, đâu dám phiền Trình thái thú đại giá.

Trình Dục lại không hề để ý, chỉ mỉm cười nói: Vương đốc bưu, hiện tại ta có bằng chứng xác thực, chứng minh con trai ngài có dị tâm.

Y hừ lạnh một tiếng: Con trai ngài sở dĩ không đến, là vì lúc này hắn căn bản không ở trong phủ đúng không.

Thân thể Vương đốc bưu lảo đảo, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh: Con trai ta một lòng trung thành, trời đất có thể chứng giám, xin Trình thái thú minh giám.

Trình Dục khinh thường cười.

Tùy tay từ trong tay áo lấy ra một vật, ném xuống trước mặt Vương đốc bưu: Lòng trung thành của con trai ngài, e rằng là thể hiện với Tào Tháo đúng không.

Y vung tay: Phiền Từ tư mã giúp ta lôi hắn ra ngoài.

Từ Hoảng cũng không nói gì, vung tay một cái.

Rầm rập.

Từ bên cạnh tiến vào bốn binh sĩ, lôi Vương đốc bưu xuống.

Từ Hoảng nhận lấy danh sách từ tay Trình Dục, liền chỉ huy binh mã, chạy đến các nơi.

Trong phủ mọi người, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Họ chưa từng thấy ai làm việc quyết liệt như vậy.

Trình Dục lạnh lùng cười: Những người trong danh sách vừa rồi, đều có liên hệ riêng với Tào Tháo.

Hiện Tào Tháo đã chạy khỏi Đông Quận, nếu còn liên hệ với Tào Tháo, vậy thì kết cục chỉ có một, chết.

Y vuốt râu nói: Nhưng chư vị có mặt ở đây, ta tin rằng đều không có vấn đề gì.

Ta cũng hy vọng chư vị có mặt, có thể cùng ta quản lý tốt Đông Quận.

Tất nhiên.

Trình thái thú cứ yên tâm.

Chúng ta tự nhiên sẽ theo Trình thái thú răm rắp.

Một đám quan viên Đông Quận, ai nấy đều vỗ mông ngựa.

Toàn bộ thái thú phủ sớm đã bị quân sĩ bao vây, nếu không tuân theo, e rằng căn bản không thể đi ra khỏi đây.

Yên tâm, chỉ cần trung thành với chúa công, chúa công nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi.

Trình Dục ung dung ngồi xuống ghế trên, mới mỉm cười.

Chư vị đã kinh hãi rồi.

Đợi ngày mai, bản thái thú sẽ đích thân đến kho bạc lấy một ít ngân lượng, phát cho chư vị.

Đa tạ Trình thái thú.

Mọi người lại chắp tay thi lễ.

Một phủ đệ ở phía đông thành Bộc Dương.

Phủ đệ này chiếm diện tích cực lớn, tường viện cũng cao hơn phủ đệ bình thường không ít.

Đây chính là phủ đệ của Vương đốc bưu Đông Quận.

Lúc này, quan lại Đông Quận Vương Thành, đang đi ra từ một con hẻm.

Vừa đi vừa cười khẽ: Chúa công cũng quá cẩn thận rồi.

Đã năm ngày trôi qua, Lưu Húc kia vẫn không có phản ứng gì.

Thôi được, đi cửa nhỏ thì đi cửa nhỏ vậy.

Đến trước cửa, y tùy tay đẩy cửa viện ra.

Đúng lúc này, mấy bóng người từ bên cạnh xông ra.

Họ đồng loạt tiến lên, ba hai lần liền ấn Vương Thành ngã xuống đất.

Vương Thành lớn tiếng kêu cứu: Người đâu.

Có kẻ cướp.

Nhưng điều khiến y khá kinh ngạc là, trong viện không có một chút động tĩnh nào.

Trong lòng không khỏi run lên.

Để cẩn thận, y đã đặc biệt bố trí mấy tên hộ vệ bên cạnh cửa viện.

Lúc này, động tĩnh lớn như vậy, mà không một hộ vệ nào xuất hiện.

Chẳng lẽ, trong sân đã xảy ra chuyện.

Vương Thành xin tha: Chư vị có gì từ từ nói.

Muốn tiền muốn lương cứ việc mở miệng.

Mấy người bên cạnh lại không hề để ý.

Chỉ tự mình trói Vương Thành lại.

Vương Thành cố sức giãy giụa, nhưng mấy người trước mắt khá

khỏe mạnh, khiến y không có cách nào.

Y khẽ quát: Mấy vị huynh trưởng, cha ta là Vương đốc bưu Đông Quận, có phải các vị nhầm rồi không.

Lời này vừa nói ra, người cầm đầu phía sau mở miệng hỏi: Ngươi là con trai trưởng của Vương đốc bưu, Vương Thành phải không.

Đúng đúng.

Vương Thành vui mừng.

Ở Đông Quận, danh tiếng của cha hắn chỉ cần nói ra, vô cùng hữu dụng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám công khai liên lạc với Tào Tháo.

Vậy thì tốt.

Người phía sau lạnh lùng cười, Bắt chính là ngươi.

Hắn vung tay: Mang đi.

Cùng lúc đó.

Tại các địa giới của Đông Quận.

Từng đội binh sĩ xông vào các phủ đệ.

Một số người có quan hệ thân thiết với Tào Tháo, lần lượt bị bắt.

Thời gian trôi qua từng ngày, dưới sự ân uy song hành của Trình Dục, những tai mắt mà Tào Tháo để lại, lần lượt bị nhổ đi.

Chương 73

Trình Dục lấy lương thực trong kho, bắt đầu phát chẩn.

Đối với các quan viên thái thú phủ, y cũng không thất hứa.

Sau khi kiểm kê tiền bạc trong kho, liền lấy ra một phần, phân phát xuống.

Các quan viên tự nhiên cảm kích vô cùng.

Dưới sự ân uy song hành, Đông Quận cũng được nắm chắc trong tay Lưu Húc.

Duyện Châu, thành Xương Ấp.

Lưu Húc nhìn tình báo trước mắt, không khỏi mỉm cười.

Trình Trọng Đức làm không tệ.

Mười ngày, trong thành Đông Quận đã không còn gián điệp tồn tại.

Trần Cung cũng cười lớn nói: Từ trước đến nay, Trình Trọng Đức vẫn nổi tiếng là quyết liệt.

Lần này Đông Quận có thể nhanh chóng nằm trong tay chúa công như vậy, cũng là nhờ chúa công biết người dùng người.

Y đứng dậy, chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Chúc mừng chúa công, hạ hỉ chúa công.

Sau lần này, Duyện Châu đã hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của chúa công.

Lưu Húc mặt lộ ra mấy phần ý cười: May mà có Công Đài và chư vị, đồng tâm hiệp lực, toàn lực phụ tá ta.

Bản hầu mới có thể nhanh chóng nắm giữ Duyện Châu.

Quận Hà Đông.

Trong thái thú phủ, Tào Tháo nhìn Tuân Úc: Văn Nhược, mấy ngày nay, Đông Quận không có tin tức gì truyền về sao.

Tuân Úc bất đắc dĩ lắc đầu: Chúa công, việc này ta cũng không rõ lắm.

Tào Tháo mặt hiện vẻ lo lắng: Theo lý, thời gian dài như vậy, không thể không có tin tức gì truyền về mới phải.

Tuân Úc than thở một tiếng: Mấy ngày nay, ta cũng đã nhiều lần liên lạc với mật thám ở Đông Quận.

Nhưng dù ta liên lạc thế nào, mật thám ở Đông Quận cũng không có chút phản ứng nào.

Không lẽ bị phát hiện rồi chứ.

Hí Chí Tài xen vào.

Lời này vừa nói ra, tim Tào Tháo liền trùng xuống.

Ngầm trong đó, hắn cảm thấy đây chính là sự thật.

Nếu không, mật thám hắn để lại ở Đông Quận, cũng sẽ không có một chút tin tức nào truyền ra.

Phải biết, mật thám hắn để lại ở Đông Quận không phải một hai người, nhiều mật thám như vậy toàn bộ đều không có tin tức truyền về, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng rõ.

Y quay đầu nhìn Tuân Úc, phát hiện sắc mặt Tuân Úc cũng có chút khó coi.

Rõ ràng, Tuân Úc cũng đã nghĩ đến điểm này.

Quận Sơn Dương, huyện Cự Dã.

Lý Điển ở trên tửu lầu, một mình uống rượu.

Bỗng nhiên, bên cạnh y có mấy người đi tới.

Nghe nói chưa.

Lưu hầu đã thu phục toàn bộ Duyện Châu.

Chuyện này sớm đã lan truyền rồi.

Lưu hầu lần này, bắt được mấy chục vạn giặc Khăn Vàng.

Ta nói này, đại sự quốc gia liên quan gì đến chúng ta.

Uống rượu.

Chúng ta uống rượu.

Lý Điển xoay xoay chén rượu trong tay, khẽ trầm ngâm.

Một lúc lâu sau, y đặt chén rượu xuống bàn, rồi đi ra ngoài.

Một khắc sau, Lý Điển vội vã đi vào viện của gia chủ.

Y chắp tay với gia chủ Lý gia: Gia chủ, ta cho rằng, hiện nay chúng ta đầu quân dưới trướng Lưu hầu, là thời điểm thích hợp.

Ồ.

Gia chủ Lý gia nhìn Lý Điển một cái, Nói xem, tại sao lại nói vậy.

Gia chủ, hiện nay Lưu Cảnh Sơ vừa mới bình định giặc Khăn Vàng, chính là lúc đang triệt để nắm giữ các châu quận, nếu ta lúc này đầu quân dưới trướng Lưu Cảnh Sơ, nhất định sẽ được trọng dụng.

Nghe lời của Lý Điển, gia chủ Lý gia gật đầu: Thôi được.

Nếu đã như vậy, ngươi hãy mang theo hơn một ngàn tư binh của Lý gia chúng ta cùng đi đi.

Vâng.

Lý Điển đáp một tiếng.

Sau đó, y tập hợp toàn bộ tư binh của Lý gia.

Chiều hôm đó, liền dẫn theo tư binh, tiến về thành Xương Ấp.

Khi biết Lý Điển đến, Lưu Húc tự nhiên vô cùng vui mừng.

Lý Điển người này, thâm hiểu đại nghĩa, không tranh công với người khác, có phong thái của bậc trưởng giả.

Hơn nữa còn lập nhiều chiến công dưới trướng Tào Tháo.

Nếu không phải Lý Điển chết sớm, nếu không, Lý Điển nhất định cũng có thể đứng vào hàng ngũ Ngũ tử lương tướng.

Khi Lý Điển đến, liền đã quyết định.

Cho nên sau khi diện kiến Lưu Húc, liền cúi người hành lễ: Bái kiến chúa công.

Lưu Húc đại hỷ.

Một tay đỡ Lý Điển dậy, mới cười nói: Nếu vậy, ta liền phong ngươi làm Kỵ đô úy.

Lý Điển lập tức nhận lời: Đa tạ chúa công.

Hai ngày sau, Vương Úc, Vu Cấm hai người từ bên ngoài bước vào.

Vương Úc bẩm báo: Chúa công, công tác tuyển chọn quân Khăn Vàng đã hoàn thành, chúng ta đã tuyển chọn ra mười vạn thanh niên trai tráng, toàn bộ biên chế vào quân ngũ.

Cộng với binh mã ban đầu, chúng ta có tổng cộng mười lăm vạn binh mã.

Ồ.

Lưu Húc đại hỷ, Không tệ.

Nhanh vậy đã kiểm kê xong, vất vả cho các vị rồi.

Vu Cấm cười lớn nói: Lần này may mà có Tử Long, Tử Nghĩa, Bá Ninh, Tử Hợi giúp đỡ.

Nếu chỉ dựa vào hai người chúng ta, làm sao có thể nhanh như vậy được.

Không sai.

Lưu Húc hài lòng gật đầu, nói, Quân ta đoàn kết một lòng, ta mới ngày càng hưng thịnh.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, dưới trướng đã có mười lăm vạn binh mã, cậu không khỏi có chút kích động.

Đây mới là binh mã thực sự thuộc về cậu.

Cũng là vốn liếng để sau này xưng bá thiên hạ.

Hơn nữa, những binh mã này đều được tuyển chọn từ những tù binh Khăn Vàng sau khi đã bị triệt để đánh bại.

So với việc chiêu hàng trực tiếp, lại có sự khác biệt lớn.

Mấy trận đại chiến đó, sớm đã đánh tan ngạo khí của giặc Khăn Vàng.

Lại thêm việc huấn luyện nghiêm ngặt, tật xấu không phục quản giáo của giặc Khăn Vàng, nhất định có thể giải quyết.

Lưu Húc nhìn Vu Cấm, cười nói: Hiện những binh mã này ở đâu, mau dẫn bản hầu đi xem.

Chúa công, những binh mã này thuộc hạ đã bố trí ở đông giáo trường.

Chỉ do đông giáo trường có phần không đủ lớn, thuộc hạ đã theo lời chúa công lần trước, san phẳng một số đất trống bên cạnh.

Vu Cấm vừa báo cáo, vừa dẫn Lưu Húc đi về phía đông giáo

trường.

Hai người đến đông giáo trường.

Quả nhiên, lúc này bên ngoài đông giáo trường, đã có thêm không ít đất được san phẳng.

Hiện giờ, binh sĩ toàn bộ đều tập trung ở đây.

Thấy Lưu Húc đến, ai nấy đều đứng thẳng người.

Nhìn binh mã trước mắt, Lưu Húc trong lòng vô cùng vui mừng.

Cứ đà này, binh mã dưới trướng, nhất định có thể trở thành một đội quân hùng mạnh.

Nhưng ngay sau đó, lông mày cậu lại hơi nhíu lại.

Cậu phát hiện, trong giáo trường, binh sĩ của Bạch Mã Nghĩa Tòng rõ ràng cường tráng hơn không ít.

Nếu so với Bạch Mã Nghĩa Tòng, binh mã dưới trướng rõ ràng gầy yếu hơn nhiều.

Vu Cấm vẫn luôn chú ý sắc mặt của Lưu Húc, thấy Lưu Húc mỉm cười, tâm tình y cũng vô cùng vui mừng.

Khi thấy Lưu Húc hơi nhíu mày, tim y liền đập thình thịch.

Sao vậy.

Chẳng lẽ mình có chỗ nào xử lý không chu toàn.

Y không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

Triệu Vân theo lệnh của Lưu Húc, đang tuyển chọn những người tinh nhuệ trong binh sĩ, để bổ sung cho Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Lúc này thấy Lưu Húc, liền vội vàng đón lên nói: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Tử Long, ta hỏi ngươi.

Bạch Mã Nghĩa Tòng tại sao lại cường tráng như vậy.

Triệu Vân không khỏi sững sờ.

Nhưng ngay sau đó liền trả lời: Chúa công, Bạch Mã Nghĩa Tòng là những người tinh nhuệ được tuyển chọn từ mười mấy vạn binh mã, cường tráng hơn một chút cũng là bình thường.

Hơn nữa, U Châu giáp với thảo nguyên phía bắc, ngựa hoang, dê hoang trên thảo nguyên khá phổ biến.

Cho nên dã vị ở U Châu cũng nhiều hơn.

Thì ra là vậy.

Thời đại này, có thể ăn no đã là không tệ, đâu ra mà có thịt.

Cũng là Công Tôn Toản vận khí tốt, động vật trên thảo nguyên tương đối nhiều.

Chẳng lẽ, cũng phải để binh sĩ đi săn sao.

Nhưng ngay sau đó, cậu liền lắc đầu.

Rõ ràng là không thực tế.

Không nói là không có nhiều động vật hoang dã, cho dù có, cũng tốn không ít thời gian.

Hiện tại, thứ cậu cần nhất chính là thời gian.

Tính theo thời gian hiện tại, Đổng Trác cũng không còn sống được bao lâu.

Xung quanh cậu, Viên Thiệu, Công Tôn Toản đang như hổ rình mồi.

Đào Khiêm xem ra là một lão tốt bụng, nhưng thực ra ngầm có dã tâm cực lớn.

Lại thêm Viên Thuật vẫn luôn gây chuyện ở Dự Châu.

Đối mặt với tình huống như vậy, chỉ có nhanh chóng lớn mạnh, mới có thể ứng phó được mọi chuyện.

Chỉ là. làm thế nào để những binh sĩ này trở nên cường tráng hơn, lại là một vấn đề.

Thịt.

Khẽ trầm ngâm, trong lòng cậu đã có chủ ý.

Hiện tại thứ cậu có thể dựa vào, tự nhiên chính là Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Nếu dùng gen siêu cấp để cải tạo gia cầm, vậy thì vấn đề chẳng phải có thể giải quyết sao.

Còn về tại sao lại chọn gia cầm, nguyên nhân cũng đơn giản.

Vì so với lợn, dê, chu kỳ sinh trưởng của gà, vịt rõ ràng ngắn hơn không ít.

Chu kỳ sinh trưởng ngắn, có nghĩa là binh sĩ có thể sớm ăn được thịt.

Quan trọng nhất là, trước khi gà, vịt trưởng thành, binh sĩ có thể ăn trứng.

Lưu Húc âm thầm suy tính.

Chỉ là, dùng gen để cải tạo, lại là một vấn đề.

Muốn có thịt liên tục, có nghĩa là, gen dùng để cải tạo phải có khả năng sinh sản và sinh trưởng mạnh mẽ.

Có rồi.

Trong đầu Lưu Húc lóe lên một tia sáng.

Chuột.

Trong các loài động vật có vú, chuột sinh sản nhanh nhất và có khả

năng thích ứng mạnh nhất.

Chuột mỗi lần sinh từ năm đến mười con.

Một năm, một con chuột cái có thể làm cho số lượng gia tộc chuột tăng lên hàng ngàn con.

Nếu dung hợp thành công gen của chuột vào gà, vịt, chẳng phải có nghĩa là khả năng sinh sản của gà, vịt có thể được nâng cao đáng kể sao.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc không khỏi có chút kích động.

Lưu Húc kìm nén niềm vui trong lòng, đi tuần tra một vòng trong giáo trường.

Sau đó, liền vội vã rời khỏi đông giáo trường.

Chương 74

Vu Cấm trong lòng bất an.

Vội vàng đi theo sau lưng Lưu Húc, ra khỏi giáo trường.

Sau đó, bước nhanh đến trước mặt Lưu Húc, cúi người hành lễ, mặt mang vẻ hổ thẹn nói: Chúa công, mỗ huấn luyện sĩ tốt không tốt, xin chúa công trách phạt.

Lưu Húc hơi sững sờ.

Nhưng rất nhanh, liền phản ứng lại.

Thì ra biểu hiện vừa rồi của mình, đã khiến Vu Cấm hiểu lầm.

Cậu bước lên một bước, đỡ Vu Cấm dậy.

Mới vỗ vỗ vai Vu Cấm nói: Văn Tắc, ngươi lo xa rồi.

Trong thời gian ngắn, những binh sĩ này đã có chiến lực như vậy, bản hầu trong lòng rất vui mừng.

Đây đều là công lao khổ công rèn luyện của Văn Tắc.

Lời này vừa nói ra, Vu Cấm cũng có chút ngại ngùng.

Y lắc đầu nói: Chúa công nói quá rồi, Vu Cấm chẳng qua là dốc hết sức mình mà thôi.

Sau đó, y nói: Ta thấy sắc mặt chúa công không tốt, có phải gần đây có chút quá lao lực.

Trên mặt y, lộ ra một biểu cảm mà đàn ông ai cũng hiểu.

Lưu Húc trừng mắt nhìn Vu Cấm một cái.

Đừng nói, nhắc đến mới nhớ, thật sự đã có một thời gian cậu không ngồi xuống nói chuyện tử tế với Thái Diễm.

Nên tìm một thời gian, cùng Thái Diễm nói chuyện nhân sinh.

Nhưng ngay sau đó, lông mày cậu hơi nhíu lại.

Toàn do chuyện này gây ra.

Tên nhóc Vu Cấm này, làm mình cũng nghĩ lệch đi rồi.

Cậu lại trừng mắt nhìn Vu Cấm một cái: Văn Tắc, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ.

Vu Cấm vội vàng đáp: Chúa công cứ việc phân phó.

Mỗ nhất định sẽ toàn lực hoàn thành.

Vừa nói, vừa vỗ ngực.

Tốt.

Lưu Húc hài lòng gật đầu, Phiền ngươi giúp bản hầu bắt một ít chuột.

Bắt. bắt chuột.

Vu Cấm cả người đều cứng đờ tại chỗ.

Điển Vi không khỏi cười lớn.

Cười chết ta, Văn Tắc phải đích thân đi bắt chuột rồi.

Lưu Húc quay đầu nhìn Điển Vi một cái.

Chỉ một cái nhìn, đã khiến tiếng cười của Điển Vi tắt ngấm.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Sẽ không để mình cũng đi bắt chuột chứ.

Nghĩ đến đây, Điển Vi không còn cười nổi nữa, dùng tay che chặt miệng, không để phát ra âm thanh.

Chỉ là, mọi thứ đều không thể giúp hắn thoát khỏi những gì sắp tới.

Chỉ thấy Lưu Húc mỉm cười nói: Điển Vi, ngươi cũng vất vả một chuyến, khổ cực một phen đi.

Điển Vi gục đầu xuống, bắt đầu tìm chuột.

Tiếp theo, bách tính đã thấy một cảnh tượng khá kỳ quái.

Điển Vi và Vu Cấm hai người, dẫn theo một đám binh sĩ, bắt đầu tìm kiếm trước nhà sau nhà.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú đó, người không biết, còn tưởng đang tìm kho báu.

Điển tư mã, mau lên, ở kia kìa.

Ây da, nó chạy vào trong rồi.

Các binh sĩ một trận luống cuống tay chân.

Cuối cùng, Điển Vi một cú vồ như hổ, đè con chuột đó dưới hai tay.

Nhìn Điển Vi chổng mông, nằm sấp trên đất, bách tính không khỏi một trận tò mò.

Có bách tính dạn dĩ tiến lên hỏi: Vị tướng quân này, không biết ngài đang tìm gì vậy.

Điển Vi đưa tay lên, cầm con chuột trong tay.

Mắt đảo một vòng, mới nghiêm nghị nói: Chúa công sợ chuột sẽ trộm lương thực trong nhà các vị, cho nên phái ta thay các vị bắt chuột đi.

Lời này vừa nói ra, bách tính đều ngẩn người.

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng, lại có quan viên sẽ vì họ mà làm như vậy.

Lưu hầu, là Châu mục Duyện Châu đường đường, dòng dõi Hán

thất, Phấn uy tướng quân, Ung Hương hầu.

Mỗi một danh hiệu đưa ra, đều là tồn tại không tầm thường.

Huống chi, Lưu hầu đồng thời sở hữu tất cả những danh hiệu này.

Nhân vật như vậy, dù đặt ở toàn bộ Hán thất, cũng là đại nhân vật lừng lẫy.

Ai nấy đều cảm động.

Có bách tính hét lớn một tiếng: Bà con, thấy chưa.

Lưu hầu sợ chuột ăn trộm lương thực của chúng ta, lại phái tướng quân dưới trướng giúp chúng ta bắt chuột.

Lưu hầu nhân nghĩa như vậy, chúng ta há có thể ngồi yên mà xem.

Đúng vậy.

Lưu hầu thực sự quá nhân nghĩa rồi.

Bắt chuột.

Cái này ta giỏi nè.

Cho ta một chân nữa.

Bách tính đồng loạt hưởng ứng.

Ai nấy đều vừa xắn tay áo, vừa gia nhập vào hành động bắt chuột.

Tin tức, một truyền mười, mười truyền trăm.

Không đầy nửa ngày, tất cả bách tính đều hành động.

Sử dụng các loại thủ đoạn, bắt đầu cuộc đại truy bắt chuột.

Đương nhiên, người thử nghiệm là Lưu Húc, đối với mọi chuyện tự nhiên không thể biết được.

Điển Vi xách con chuột đầu tiên bắt được, hưng phấn chạy vào trong phủ Châu mục.

Hắn nói lớn với Lưu Húc: Chúa công, chuột ngài cần đến rồi.

Nhìn con chuột đang nhảy loạn xạ, trên đầu Lưu Húc không khỏi xuất hiện vài vạch đen.

Nhưng lúc này, hắn cũng không bận tâm nhiều.

Hắn vươn tay túm lấy đuôi chuột, đi thẳng về phía hậu viện.

Chỉ còn lại Điển Vi, mắt trông mong nhìn theo.

Hậu viện là cấm địa, không thể tùy tiện bước vào.

Lưu Húc đến một góc của hậu viện, lúc này trước mặt hắn đã bày sẵn mấy con gà và vịt.

Đây đều là do thân vệ vừa mới đưa vào.

Hắn vươn tay, đồng thời nắm lấy cánh của hai con gà.

Cùng lúc đó, hắn thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen chuột.

Giọng nói vừa dứt, một âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chuột, đang tiến hành dung hợp.

Trên thân hai con gà trước mặt, một lớp quang mang khó nhận ra lóe lên.

Ngay sau đó, thân hình của hai con gà đó lớn hơn một chút, lông vũ trên người cũng trở nên sáng bóng hơn.

Đặc biệt là cái mào gà, trở nên lớn hơn trước không ít, ngay cả màu sắc cũng từ hồng nhạt trước đó biến thành màu đỏ tươi.

Ting, chúc mừng ký chủ, gà mái dung hợp gen chuột thành công.

Ngay sau đó, tình hình của con gà mái sau khi dung hợp cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Gà mái loại mới sau khi dung hợp gen chuột, biến hóa như sau: 1, Chu kỳ trưởng thành rút ngắn đáng kể.

Chu kỳ ấp của gà mái rút ngắn còn mười ngày.

Chu kỳ trưởng thành, rút ngắn còn hai mươi ngày.

Nhìn thấy sự thay đổi này, Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Thật sự đã rút ngắn.

Vốn dĩ chu kỳ ấp trứng gà là hai mươi mốt ngày, nay đã rút ngắn còn mười ngày.

Chu kỳ trưởng thành, rút ngắn còn nhiều hơn.

Vốn dĩ chu kỳ từ lúc gà con nở ra đến khi trưởng thành, nếu nuôi thả rông thì thời gian trưởng thành phải trên năm tháng.

Giống như gà ăn cám ở hậu thế, cũng cần ít nhất ba tháng.

Ngay cả những con gà sử dụng hormone, sinh trưởng không bình thường, chu kỳ của chúng cũng cần bốn mươi mấy ngày.

Nhưng con gà trước mắt này, lại trực tiếp rút ngắn chu kỳ trưởng thành xuống còn hai mươi ngày.

Ngay cả so với loại gà lớn nhanh nhất ở hậu thế, chu kỳ cũng ngắn hơn một nửa.

Không hổ là Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống.

Như vậy, nếu nuôi một lượng lớn gà, binh lính của hắn có thể được ăn thịt gà.

Có thịt bổ sung, thể chất binh lính sẽ có một sự nâng cao rõ rệt.

Như thế này, kế hoạch trước đó của hắn đã có thể thực hiện được rồi. 2, Năng lực sinh tồn của gà mái được nâng cao đáng kể.

Khả năng chịu đói, chịu lạnh, chịu nóng, kháng bệnh của gà mái

được nâng cao đáng kể, sẽ không dễ dàng chết.

Thấy điều này, Lưu Húc chỉ biết thốt lên 666.

Chịu đói, chịu lạnh, chịu nóng, những điều này không nghi ngờ gì đã nâng cao đáng kể khả năng sinh tồn của gà.

Điều khiến Lưu Húc vui mừng nhất là khả năng kháng bệnh của loại gà mái mới.

Nếu nuôi gà với số lượng lớn, rất dễ mắc bệnh dịch cúm gà.

Ngay cả ở hậu thế, vấn đề dịch cúm gà này cũng chưa được giải quyết triệt để.

Huống chi là vào cuối thời Hán gần hai nghìn năm trước.

Ở thời đại cuối Hán này, không có nhiều loại thuốc đặc trị như hậu thế.

Có khả năng kháng bệnh này, có nghĩa là việc Lưu Húc muốn nuôi gà với số lượng lớn đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng, cũng chỉ có vậy thôi.

Dù sao, có những thay đổi trên, gà mái loại mới đã rất thực dụng rồi.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, còn có một bất ngờ lớn đang chờ đợi hắn. 3, Khả năng sinh sản của gà mái được nâng cao đáng kể.

Gà mái sau khi dung hợp, khi trưởng thành mỗi ngày đều có thể đẻ trứng, số lượng mỗi lần đẻ là ba đến bốn quả.

Nhìn thấy sự thay đổi này, Lưu Húc mừng rỡ khôn xiết.

Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống, quả nhiên mạnh vô địch.

Gà mái vốn dĩ mỗi lần chỉ có thể đẻ một quả trứng, trung bình một năm chỉ đẻ được một trăm năm mươi sáu mươi quả.

Nhưng bây giờ, không chỉ mỗi ngày đều có thể đẻ trứng, mà số lượng mỗi lần đẻ cũng từ một quả tăng lên ba bốn quả.

Như vậy, số lượng trứng đẻ trong một năm ít nhất đã tăng lên gấp sáu đến tám lần.

Con số thật đáng kinh ngạc.

Nếu mỗi nhà đều nuôi vài con gà mái, vậy có nghĩa là, một gia đình chỉ ăn trứng gà cũng ăn không hết.

Nếu mở một trang trại chăn nuôi, nuôi một ít gà, vậy có nghĩa là ngày nào cũng có thể cho binh lính ăn trứng gà.

Dinh dưỡng của trứng gà, khá là cao.

Nếu không, nó cũng sẽ không trở thành thực phẩm bắt buộc trong bữa sáng của trẻ em hậu thế.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lưu Húc khẽ sáng lên.

Chẳng phải điều này có nghĩa là, hắn có thể để cho trăm họ dưới quyền mình đều được ăn trứng gà sao.

Điều này thật quá tuyệt vời.

Nếu mỗi người mỗi ngày đều có thể ăn một quả trứng gà.

Vậy thể chất của trăm họ dưới quyền hắn, sẽ có thể nâng cao đến mức độ nào.

Đặc biệt là những đứa trẻ.

Cái gọi là thiếu niên cường thì quốc gia cường.

Nếu những đứa trẻ đó mỗi ngày đều dùng trứng gà để bổ sung dinh dưỡng, đợi chúng lớn lên, thể chất chắc chắn sẽ có một bước tiến vượt bậc.

Chương 75

Đến lúc đó, trăm họ dưới trướng hắn, chỉ riêng thể chất cũng đủ để đè bẹp những người khác rồi.

Đến lúc đó, chắc chắn là nằm không cũng thắng.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Lưu Húc tự nhiên không quên, thiết lập khóa gen cho gà mái.

Những thế lực khác, dù có trộm gà mái đi, hoặc trộm trứng gà, cũng đều vô dụng.

Nếu không đạt được yêu cầu giải khóa gen, trứng gà căn bản không thể ấp nở được.

Xong rồi.

Đây chắc chắn là một sự kiện lớn.

Một sự kiện lớn sẽ ảnh hưởng đến hàng trăm năm sau này.

Đợi khi chiếm được toàn bộ An Lạc, rồi để cho trăm họ toàn bộ An Lạc mỗi ngày đều ăn ít nhất một quả trứng gà, như vậy, thể chất của trăm họ An Lạc sẽ được nâng cao.

Hàng trăm năm sau, thể chất của người An Lạc chắc chắn sẽ có một sự nâng cao rõ rệt.

Lúc này, một giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc vang lên sau lưng hắn.

Lưu Hầu, thì ra ngài ở đây.

Lưu Húc quay đầu lại, thấy Thái Diễm trong bộ váy lụa, xuất hiện sau lưng mình.

Thái Diễm lúc này đang mặc một bộ váy lụa màu trắng.

Kết hợp với thân hình yểu điệu của nàng, khiến khí chất trên người càng thêm mê người.

Ngay cả Lưu Húc đã quen nhìn mỹ nữ hậu thế, cũng không khỏi có chút thất thần.

Thấy bộ dạng này của Lưu Húc, trong lòng Thái Diễm dâng lên một tia ngọt ngào.

Lưu Húc cười nhạt nói: Chiêu Cơ à.

Thái Diễm đến bên cạnh Lưu Húc, mang theo vài phần tò mò quan sát.

Lưu Hầu, ngài đang làm gì vậy.

Lưu Húc cười giải thích một câu: Ta đang nghiên cứu loại gà và vịt mới Ánh mắt Thái Diễm khẽ sáng lên.

Kinh ngạc nói: Lưu Hầu, chẳng lẽ đây chính là loại gà và vịt mới mà Lưu Hầu nghiên cứu ra.

Lưu Húc cũng không giấu giếm, chỉ vào hai con gà mái vừa mới cải tạo nói: Hai con này mới là gà mái loại mới ta nghiên cứu ra, còn những con khác là gà và vịt bình thường.

Thái Diễm đưa mắt nhìn kỹ.

Nàng cúi người xuống, ngồi xổm bên cạnh Lưu Húc, tỉ mỉ quan sát.

Sau đó, đôi môi anh đào khẽ mở: Lưu Hầu, hai con gà mái này quả nhiên có sự khác biệt rõ rệt so với những con khác.

Không chỉ mào của chúng lớn hơn, màu sắc đậm hơn, mà ngay cả lông vũ cũng đẹp hơn rất nhiều.

Vừa quan sát vừa tán thưởng: Ta lần đầu tiên thấy gà mái đẹp như vậy Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Nếu Chiêu Cơ thích, vậy ta sẽ tặng hai con gà mái loại mới này cho Chiêu Cơ.

A.

Thái Diễm rõ ràng sững sờ.

Sau đó vội vàng đứng dậy, hướng về phía Lưu Húc cúi người hành lễ: Đa tạ Lưu Hầu đã tặng.

Thị nữ của Thái Diễm, Nhu Nhi, lẩm bẩm trong miệng: Lưu Hầu cũng thật kỳ lạ, lại tặng gà mái cho tiểu thư nhà ta Sắc mặt Lưu Hầu không có một chút thay đổi, cười nhạt nói: Chiêu Cơ, đừng xem thường hai con gà này, chúng không phải là gà mái tầm thường đâu.

Thái Diễm tò mò hỏi: Lưu Hầu, có thể cho biết sự khác biệt của chúng không.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười bí ẩn, nói: Chiêu Cơ cứ mang về đi, đợi đến ngày mai sẽ biết.

Thái Diễm cười gật đầu.

Nhu Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên xách lồng gà.

Nàng nhìn trên dưới trái phải, ra vẻ một đứa trẻ tò mò.

Hồi lâu, nàng bĩu môi nói: Chẳng qua là trông đẹp hơn những con gà mái khác một chút thôi, có gì đặc biệt đâu Lúc này, Lưu Húc đã bước ra ngoài.

Thấy Vu Cấm và Điển Vi đang đứng bên ngoài, hắn liền cười vẫy tay: Văn Tắc, Điển Vi, lại giao cho hai người một nhiệm vụ.

Vu Cấm và Điển Vi sững sờ.

Điển Vi kinh ngạc kêu lên: Chúa công, không phải lại muốn bắt chuột chứ.

Lưu Húc giơ ngón cái về phía Điển Vi: Điển Vi, không ngờ ngươi đoán trúng phóc.

Không tệ, không ngờ ngươi lại thâm tàng bất lộ.

Tốt lắm.

Lần này phiền hai người lại giúp bản Hầu bắt thêm ít chuột nữa.

A.

Điển Vi kêu lên một tiếng, ngồi phịch xuống đất.

Các thân vệ xung quanh, ai nấy đều bật cười khe khẽ.

Họ cũng bị Điển Vi chọc cười.

Lưu Húc đá một phát vào mông Điển Vi, cố ý làm ra vẻ tức giận nói: Mau đi đi.

Liếc nhìn Điển Vi một cái, hắn cười nhạt: Nếu ngươi còn không đi, ta sẽ ném ngươi ra ngoài đấy.

Nếu là người khác nói câu này, Điển Vi vạn lần cũng không tin.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Vì hắn khỏe như một con trâu vậy.

Đương nhiên, câu nói này không hề khoa trương, đó là sự thật.

Trong tình huống này, hắn không hề lo lắng người khác sẽ ném mình ra ngoài.

Đương nhiên, ngoại trừ Chúa công.

Vì sức mạnh của Chúa công, lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Điển Vi tin rằng: chỉ cần Chúa công muốn, đừng nói là hắn khỏe như trâu, dù có khỏe như một ngọn núi cũng vô dụng, cũng sẽ bị ném ra ngoài như thường.

Lập tức, hắn vội vàng lật người bò dậy, phủi phủi mông, rồi đi ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, hắn đã từ bên ngoài quay trở vào.

Lưu Húc ngạc nhiên hỏi: Xong rồi sao, Điển Vi.

Điển Vi cười lớn: Chúa công, nhiệm vụ ngài giao tôi đã hoàn thành rồi.

Tất cả đều để ở bên ngoài.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Hắn bước ra ngoài.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến cả người hắn ngây ra tại chỗ.

Bên ngoài phủ Châu mục, vô số cái lồng xuất hiện trước mặt hắn.

Trong những cái lồng này, toàn bộ đều là chuột.

Chỉ thấy Vương Úc bước lên phía trước nói: Chúa công, bá tánh đã tự phát đi bắt chuột, mang đến tặng cho chúa công.

Vẻ mặt Lưu Húc không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc này, bên ngoài phủ Châu mục đã tụ tập rất đông bá tánh.

Thấy Lưu Húc đi ra, tất cả đồng loạt cúi người hành lễ: Đa tạ Lưu Hầu.

Vương Úc đến bên cạnh Lưu Húc, kể lại đầu đuôi sự việc.

Nghe bá tánh tự phát đi bắt chuột, rồi mang chuột bắt được đến tặng, hắn không khỏi cảm động.

Bá tánh đối đãi với mình chân thành như vậy, tự nhiên mình cũng phải có chút biểu thị.

Nhớ đến loại gà mái mới vừa được Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống cải tạo, trong lòng hắn liền có chủ ý.

Hắn bước lên phía trước, ánh mắt quét qua những người dân phía dưới.

Hồi lâu, Lưu Húc mới chắp tay với bá tánh.

Tâm ý của chư vị, bản Hầu nhận rồi.

Để cảm tạ tâm ý của mọi người, bản Hầu có một đề nghị.

Bản Hầu hiện đang cần một lượng lớn gà và vịt, trong vòng ba ngày, nếu có ai sẵn lòng cung cấp, bản Hầu nguyện dùng một trăm tiền để mua.

Lời này vừa nói ra, đám đông phía dưới đều hò reo.

Vật giá hiện nay, giá thịt gà, thịt vịt thường chỉ khoảng mười lăm tiền một cân.

Một con gà, vịt nặng khoảng ba bốn cân, tính ra cũng chỉ khoảng sáu mươi tiền.

Lưu Hầu sẵn lòng dùng một trăm tiền để thu mua, đối với họ mà nói, đều là một món hời.

Trong đám đông bá tánh, không ít người vội vã đi ra ngoài.

Vương Úc và Trần Cung, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Từng người một tò mò nhìn Lưu Húc.

Không hiểu chúa công đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Lưu Húc thấy đã đạt được mục đích, cũng không ở lại lâu.

Hắn chỉ dặn dò Vương Úc một tiếng: Văn Khanh, ra lệnh cho người kiểm tra một lượt, nhốt kỹ những con chuột này.

Sau đó toàn bộ đều giúp bản Hầu đưa đến kho hàng phía tây thành.

Vâng.

Vương Úc vội vàng đáp ứng.

Trên mặt hắn đầy vẻ cung kính.

Môi hắn mấp máy, muốn hỏi điều gì đó, nhưng lời đến bên miệng, cuối cùng lại không hỏi ra.

Nếu Vương Úc không hỏi, Lưu Húc cũng mừng được nhàn rỗi, tự nhiên sẽ không chủ động trả lời.

Vừa hay, để lại cho mọi người một chút bí ẩn cũng tốt.

Lưu Húc xách hai con chuột, đi vào hậu viện.

Mấy con vịt đó, tất cả đều ở đó.

Hắn vươn tay đồng thời nắm lấy cánh của hai con vịt, rồi thầm nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen chuột.

Một âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chuột, đang tiến hành dung hợp.

Sau đó, trên thân hai con vịt đó, có một luồng ánh sáng khó nhận ra lưu chuyển.

Hai con vịt đó cao lớn hơn không ít, ngay cả màu lông cũng rõ ràng trở nên bóng mượt hơn nhiều.

Ting, chúc mừng ký chủ, vịt dung hợp gen chuột thành công.

Nhìn những thay đổi sau khi cải tạo hoàn thành.

Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Những thay đổi này gần như giống hệt với gà mái trước đó.

Như vậy, việc nuôi vịt quy mô lớn, cũng có thể đưa vào chương trình nghị sự.

Trong hậu viện.

Nhu Nhi vội vã chạy về một sân viện.

Vừa chạy vừa gọi: Tiểu thư, ta vừa thấy Lưu Húc đi về phía mấy con vịt, chắc là sắp bồi dục loại vịt mới rồi.

A.

Trong một tiếng kinh hô, Thái Diễm từ trong phòng chạy ra.

Nàng vội vàng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: Nhu Nhi mau lên, lát nữa đừng để muộn.

Hai người vội vã đi.

Nhưng, ngay sau đó, Thái Diễm đột nhiên dừng bước.

Nhu Nhi không để ý, suýt nữa đâm vào người Thái Diễm.

Nàng vội vàng dừng bước, kinh ngạc hỏi: Tiểu thư, sao đột nhiên dừng lại.

Thái Diễm sửa lại mái tóc mây nói: Nhu Nhi, xem trâm cài tóc trên đầu ta có bị lệch không.

Sau đó, nàng lại sửa sang lại quần áo: Quần áo trên người ta có chỉnh tề không.

Nhu Nhi bất đắc dĩ nói: Tiểu thư, vừa rồi đã kiểm tra hai lần rồi, tất cả đều ổn cả.

Tốt Thái Diễm thở phào một hơi, sau đó, bước ra ngoài.

Lưu Húc đã sớm nghe thấy tiếng của Thái Diễm, trong lòng đang lấy làm lạ.

Chỉ thấy, Thái Diễm thướt tha từ cửa viện bước vào.

Thấy Thái Diễm đang nhìn chằm chằm vào mình, Thái Diễm làm sao không hiểu chuyện gì.

Gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, nàng mới hướng về phía Lưu Húc cúi người hành lễ: Lưu Hầu.

Lưu Húc gật đầu nói: Chiêu Cơ đến vừa đúng lúc, ta ở đây có hai con vịt loại mới, vừa hay tặng cho nàng.

Thật sao.

Trong mắt Thái Diễm tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng chạy lon ton đến trước mặt Lưu Húc.

Nhìn hai con vịt rõ ràng khác biệt bên cạnh Lưu Húc, trên mặt nàng lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó, nàng hướng về phía Lưu Húc cúi người hành lễ: Đa tạ Lưu Hầu.

Nhu Nhi cũng vui mừng nhìn hai con vịt đó.

Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vào con vịt, dường như muốn tìm ra tất cả những điểm đặc biệt của chúng.

Lưu Húc bước lên một bước.

Trên mặt Thái Diễm không khỏi nóng lên.

Gương mặt mang vẻ e thẹn nói: Lưu Hầu, lần sau có thể đổi một món quà trao đổi khác được không.

Lưu Húc có chút không hiểu.

Có thể đừng dùng nụ hôn làm quà đáp lễ được không Thái Diễm nói, đầu liền cúi xuống.

Lưu Húc nghe vậy hơi sững sờ.

Hắn vươn tay, gỡ một chiếc lá cây trên đầu Thái Diễm xuống.

Rồi cười nói: Được rồi.

A.

Thái Diễm ngẩng đầu.

Khi thấy chiếc lá trong tay Lưu Húc, sắc mặt nàng hoàn toàn đỏ bừng.

Lại nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Lưu Húc, nàng vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Lưu Húc nữa.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Từ khi sinh ra đến nay, nàng chỉ cảm thấy chưa bao giờ ngượng ngùng như vậy.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười nói: Chiêu Cơ, vậy nàng muốn đáp lễ như thế nào.

Thái Diễm cố gắng trấn tĩnh nói: Ta ta có thể gảy một khúc đàn cho Lưu Hầu nghe được không.

Cũng được.

Lưu Húc gật đầu nói, Như vậy, phiền Chiêu Cơ rồi.

Thái Diễm mừng rỡ khôn xiết, liếc nhìn Nhu Nhi một cái.

Nhu Nhi đã sớm xách cái giỏ đựng hai con vịt, vui vẻ chạy đi.

Chương 76

Không bao lâu, nàng đã chạy lon ton quay lại.

Trong lòng nàng ôm, chính là cây Tiêu Vĩ cầm.

Trong đình, Thái Diễm ngồi trước cây Tiêu Vĩ cầm.

Lúc này nàng, đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

Nàng ngước mắt nhìn Lưu Húc nói: Lưu Hầu, không biết ngài muốn nghe khúc nào.

Nghe khúc nào.

Lưu Húc cau mày suy nghĩ.

Đừng nói.

Hắn đối với cầm khúc một chữ cũng không biết, thật không biết bây giờ có những khúc đàn nào.

Nhưng ngay sau đó, mày hắn khẽ nhướng lên.

Một khúc đàn hiện ra trong đầu hắn.

Hắn buột miệng nói ra: Vậy thì nghe Phượng cầu hoàng đi.

Phượng Phượng cầu hoàng.

Thái Diễm mang theo vài phần dò hỏi, nhìn về phía Lưu Húc.

Trong ánh mắt nàng, mơ hồ có chút mong đợi.

Lưu Húc lại không phản ứng, chỉ gật đầu nói: Không sai.

Như vậy, phiền Chiêu Cơ rồi.

Vẻ mặt bình thản vừa rồi của Thái Diễm, lại một lần nữa thay đổi.

Nàng e thẹn nói: Vâng ạ.

Nhìn Thái Diễm lại đỏ mặt, Lưu Húc có chút không hiểu.

Trong lòng thầm nghĩ: Thái Diễm, sao càng ngày càng dễ đỏ mặt vậy.

Nhưng, điều hắn không biết là, trong lòng Thái Diễm xa không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Khi Lưu Húc nói ra Phượng cầu hoàng, trái tim Thái Diễm, đã loạn rồi.

Ngoài đình, nắng trong, gió nhẹ.

Trong đình, một nam một nữ, ngồi đối diện, tiếng đàn bầu bạn.

Cảnh này tình này, tạo nên một bức tranh động lòng người.

Hồi lâu, Thái Diễm mới dừng động tác gảy đàn.

Nàng e thẹn nói: Lưu Hầu, không biết tiếng đàn này, có lọt vào tai ngài không.

Lưu Húc nghe vậy cười nhạt nói: Chiêu Cơ không cần khiêm tốn.

Tiếng đàn của Chiêu Cơ dư âm lượn lờ, khiến người ta lưu luyến không muốn rời.

Vâng.

Trên mặt Thái Diễm hiện lên một tia e thẹn.

Hồi lâu, nàng mới nói: Lưu Hầu, phụ thân ta mấy ngày trước có thư hồi âm.

Công vụ ở Trường An bận rộn, e là cần thêm ít thời gian nữa mới đến được.

Mày Lưu Húc khẽ nhíu lại.

Trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Xét về mặt thời gian, cái chết của Đổng Trác đã cận kề.

Đến lúc đó, e rằng cái chết của Thái Ung cũng không còn xa.

Hắn thở dài một tiếng nói: Việc này cấp bách, xin Chiêu Cơ nhất định phải nói rõ với Bá Giai công.

A.

Gấp như vậy sao.

Thái Diễm kinh ngạc kêu lên.

Nàng che miệng, mặt đầy vẻ e thẹn.

Đúng là như vậy.

Lưu Húc gật đầu nói, Xin Bá Giai công vạn lần đừng chậm trễ.

Đôi mắt đẹp của Thái Diễm, chăm chú nhìn Lưu Húc.

Trong đôi mắt đó, dường như có thể nhỏ ra mật.

Hồi lâu, nàng mới e thẹn gật đầu: Như vậy, ta sẽ thúc giục một lần nữa, nhất định phải để phụ thân ta đến trước trong vòng ba tháng.

Không.

Lưu Húc xua tay nói, Ba tháng, e là cũng muộn rồi.

Theo ý ta, Bá Giai công nhất định phải rời khỏi Trường An trong vòng một tháng.

Hồi lâu, Thái Diễm mới gật đầu: Như vậy, cứ theo ý Lưu Hầu.

Lưu Húc đứng dậy, chắp tay với Thái Diễm: Đa tạ Chiêu Cơ đã vì bản Hầu gảy đàn, bản Hầu xin cáo từ trước.

Vâng.

Thái Diễm lập tức đứng dậy tiễn.

Trong mắt nàng đầy vẻ lưu luyến.

Cứ như vậy, chăm chú nhìn Lưu Húc đi xa.

Đợi Lưu Húc biến mất ngoài sân viện, Nhu Nhi mới hỏi: Tiểu thư, người và Lưu Hầu đã tư định chung thân rồi sao.

Thái Diễm vội đưa tay che miệng Nhu Nhi, nói: Nhu Nhi, chuyện này không thể nói bậy.

Nàng quay đầu nhìn xung quanh, thấy không có ai, mới thầm thở phào một hơi: Nếu truyền ra ngoài, bảo ta biết phải làm sao.

Tiểu thư cứ yên tâm.

Nhu Nhi cười ngọt ngào, Nhu Nhi biết rồi.

Lưu Hầu xuất sắc như vậy, tiểu thư đương nhiên phải nắm chắc mới được.

Nàng đến bên cạnh Thái Diễm, hạ thấp giọng nói: Với lại, ta thấy Lưu Hầu cũng khá sốt ruột.

Ngươi.

Thái Diễm dậm chân.

Sau đó, nàng chạy một mạch vào trong sân.

Nhu Nhi vội hỏi: Tiểu thư đi đâu vậy.

Ta về, viết thêm một bức thư nữa cho phụ thân Nghe lời của Thái Diễm, Nhu Nhi không khỏi sững sờ.

Sau đó, nàng ôm cây Tiêu Vĩ cầm, vội vàng đi theo.

Ngày thứ hai, Lưu Húc vừa bước ra khỏi hậu viện, liền nghe thấy bên ngoài có một trận ồn ào.

Hắn không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Vương Úc từ bên ngoài chạy vào nói: Chúa công, bên ngoài có vô số bá tánh mang gà và vịt đến.

Nhanh vậy sao.

Lập tức, Lưu Húc liền đi ra ngoài.

Lưu Húc đến ngoài phủ, nhìn một cái, chỉ thấy vô số bá tánh mang theo gà và vịt.

Lúc này, Vương Quăng đang dẫn một đám thân vệ, duy trì trật tự bên ngoài.

Nhìn bá tánh xếp thành hai hàng dài, Lưu Húc mới thực sự cảm nhận được, cái gì gọi là sự nhiệt tình của bá tánh.

Trong lòng khá là vui mừng.

Như vậy, hắn không còn phải lo lắng về việc gà và vịt dùng để cải tạo nữa.

Thấy Lưu Húc đi ra, bá tánh đồng loạt hô lớn: Lưu Hầu.

Lưu Húc cười nhạt gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn về phía Vương Úc nói: Văn Khanh, ra lệnh cho người mang những con gà và vịt này, toàn bộ đều đưa đến kho hàng phía tây thành.

Lại tìm hai khu đất trống gần kho hàng, dùng để nuôi gà và vịt.

Vâng.

Vương Úc cung kính gật đầu.

Sau đó liền chạy lên phía trước, để xử lý việc thu mua gà, vịt.

Pháp Chính cũng từ trong phủ đi ra, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn có chút không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn hỏi: Chúa công, thu mua nhiều gà và vịt như vậy, để làm gì.

Lưu Húc cười nhạt nói: Bản Hầu chuẩn bị bồi dục loại gà và vịt

mới.

A.

Pháp Chính có chút không phản ứng kịp.

Hắn ngạc nhiên nhìn Lưu Húc một cái.

Lưu Húc nhìn về phía Pháp Chính nói: Hiếu Trực, ngươi đã xem loại lúa mới chưa.

Cái này Pháp Chính có chút không hiểu, Dám hỏi chúa công, lúa mới.

Hiếu Trực, nếu rảnh rỗi, có thể đến phía bắc thành xem một chút.

Lưu Húc bước vào trong phủ nói, Có lẽ, sẽ có phát hiện.

Pháp Chính ngơ ngác.

Hắn ngạc nhiên nhìn bóng lưng đi xa của Lưu Húc.

Triệu Vân tiến lên hai bước, vỗ vai Lưu Húc: Hiếu Trực, đi thôi, ta đưa ngươi đến phía bắc thành xem xem.

Pháp Chính tuy có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Hai người nhanh chóng đến phía bắc thành.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt, khiến Pháp Chính không khỏi có chút thất thần.

Chỉ thấy trên vùng đất núi xa xa, có vô số cây mạ non.

Nhìn từ xa, một màu xanh mướt.

Pháp Chính nhìn về phía Triệu Vân, mặt lộ vẻ không hiểu: Tử Long, những cây mạ xanh này là gì.

Triệu Vân nghe vậy cười nói: Đây, thực ra là loại lúa mới của chúa công.

Cái gì.

Pháp Chính cả người sững sờ tại chỗ.

Hắn không tin nổi nhìn Triệu Vân: Tử Long, ngươi không phải đang đùa ta chứ.

Hắn chỉ vào dãy núi không xa: Ngươi gọi đây là lúa mới.

Lúa có thể trồng trên núi sao.

Ta tuy không làm nông, nhưng đối với lúa, ta cũng có chút hiểu biết.

Lúa thường cần trồng ở ruộng nước, như vậy mới có thể sinh trưởng bình thường Triệu Vân cười nói: Hiếu Trực, những gì ngươi nói, là lúa thường.

Nhưng lúa ở đây không phải là lúa thường, đây là loại lúa mới do chúa công bồi dục ra.

Lúa mới Pháp Chính lẩm bẩm trong miệng, Lúa mới quả nhiên bất phàm.

Sau đó, hắn bừng tỉnh ngộ: Chẳng lẽ, loại gà, vịt mới mà chúa công nói, cũng giống như loại lúa mới này, là vật bất phàm.

Triệu Vân nhún vai nói: Cái này, ta cũng không biết.

Có lẽ ít ngày nữa, chúng ta sẽ có thể thấy được thành quả bồi dục của chúa công.

Lúc này Lưu Húc, đã cưỡi ngựa Xích Ký, đến phía tây thành.

Trong kho hàng khổng lồ, đặt từng cái lồng một, lồng được chia thành ba đống, lần lượt nhốt gà, vịt và chuột.

Nhìn số lượng gà, vịt, đủ có đến mấy nghìn con.

Lập tức, Lưu Húc liền bắt đầu bận rộn.

Tay trái hắn bắt một con chuột, tay phải thì bắt mấy con gà trống.

Sau đó, hắn thầm nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen chuột.

Giọng nói vừa dứt, một âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chuột, đang tiến hành dung hợp.

Trên thân mấy con gà trống trước mặt, một lớp quang mang khó nhận ra lóe lên.

Ngay sau đó, thân hình của hai con gà đó lớn hơn một chút, lông vũ trên người cũng trở nên sáng bóng hơn.

Đặc biệt là cái mào gà, trở nên lớn hơn trước không ít, ngay cả màu sắc cũng từ hồng nhạt trước đó biến thành màu đỏ tươi.

Ting, chúc mừng ký chủ, gà trống dung hợp gen chuột thành công.

Sau đó, ba tiếng gà gáy vang dội vang lên.

Lưu Húc cứ lặp đi lặp lại.

Mãi đến chập tối, mới dung hợp xong toàn bộ số gà, vịt này.

Lưu Húc đứng dậy, vươn vai một cái.

Với sức bền siêu phàm có được từ việc dung hợp chiến mã, chỉ làm những việc này căn bản sẽ không cảm thấy mệt.

Vì, hắn chỉ cần tay trái kẹp đuôi chuột, tay phải kẹp cánh gà hoặc vịt mà thôi.

Còn lại mọi việc, đều do hệ thống giúp đỡ hoàn thành.

Nhiều nhất cũng chỉ hơi nhàm chán mà thôi.

Nhìn năm nghìn con gà và vịt đã dung hợp xong, hắn hài lòng gật đầu.

Thành quả khá là tốt.

Có những loại gà, vịt mới này, không còn lo thiếu trứng gà nữa, một tháng sau, lô thịt gà, thịt vịt đầu tiên có thể cung cấp được rồi.

Từ đó về sau, thịt gà, vịt liên tục, có thể xuất hiện trên bàn ăn của binh lính.

Tương ứng với đó, binh lính có thịt bổ sung, cũng sẽ trở nên ngày càng khỏe mạnh.

Còn trong vòng một tháng, sẽ phải dựa vào việc cung cấp trứng gà, vịt.

Tin rằng có dinh dưỡng từ gà, vịt, binh lính cũng sẽ trở nên khỏe mạnh hơn một chút.

Lưu Húc đi dạo ra ngoài kho hàng.

Đi gọi Công Đài, Văn Khanh đến giúp ta.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Không bao lâu, Trần Cung, Vương Úc vội vàng đến.

Hướng về phía Lưu Húc cúi người: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc cười gật đầu, Văn Khanh, trong này có năm nghìn con gà và vịt mỗi loại, ngươi chịu trách nhiệm tìm người chăn nuôi.

Ngày mai và ngày kia, gom đủ một vạn quả trứng gà và trứng vịt, toàn bộ đều đưa vào phủ Châu mục.

A.

Chúa công, điều này căn bản không thể làm được.

Vương Úc sững sờ, cười khổ nói.

Số gà ta thu mua, có cả gà trống và gà mái.

Số lượng gà mái cũng chỉ khoảng ba nghìn, trong hai ngày nhiều nhất cũng chỉ được sáu nghìn quả trứng Lưu Húc chắp tay sau lưng, cười nhạt nói: Không đâu, những con gà, vịt này đều là loại gà và vịt mới.

Số lượng đẻ trứng vượt xa gà và vịt thông thường.

Ngày mai ngươi sẽ biết.

Vương Úc nghe vậy, cũng không phản bác gì.

Sau nhiều lần chứng kiến sự thần kỳ của Lưu Húc, lúc này hắn, lại có thêm vài phần mong đợi.

Lưu Húc cười nhạt nói: Còn số trứng gà và trứng vịt dư ra, Công Đài sắp xếp đưa đến quân doanh, để Văn Tắc cho binh lính ăn thêm.

Trần Cung đáp vâng.

Sau đó, Vương Úc tìm hơn mười binh sĩ đồn điền, để họ chịu trách nhiệm nuôi gà và vịt.

Lưu Húc nhìn số chuột dư ra trong kho hàng, mày khẽ nhíu lại.

Dù sao, thịt dê, lợn, bò mới là chủ đạo, chi bằng cải tạo luôn một lượt.

Lập tức, hắn liền giao nhiệm vụ thu thập lợn, bò, dê cho Trần Cung.

Ngày thứ hai, Lưu Húc vừa vươn vai, vừa từ trong phòng đi ra, thấy Thái Diễm đang ở trong đình tử không xa.

Thấy Lưu Húc ra, Nhu Nhi kinh ngạc kêu lên: Tiểu thư, xem kìa, Lưu Hầu ra rồi.

Lúc này, Thái Diễm đã sớm đứng dậy.

Chương 77

Nàng nhẹ bước sen, đến trước mặt Lưu Húc, mới cúi người hành lễ: Lưu Hầu buổi sáng tốt lành.

Lưu Húc gật đầu: Chiêu Cơ buổi sáng tốt lành.

Nhu Nhi tiến lên một bước: Lưu Hầu, ngài có biết hai con gà mái đó đẻ được mấy quả trứng không.

Đẻ mấy quả trứng.

Vấn đề kỳ lạ.

Nhu Nhi kinh ngạc kêu lên: Hai con gà tổng cộng đẻ được bảy quả trứng.

Trọn vẹn bảy quả, thật quá kinh ngạc.

Vừa kinh ngạc, vừa mở nắp hộp trong tay.

Trong hộp đó, bảy quả trứng gà đang yên lặng xếp ở đó.

Ánh mắt Lưu Húc cũng không khỏi bị thu hút.

Hắn phát hiện, hình dạng của bảy quả trứng gà đó cũng có sự khác biệt lớn so với trứng gà thông thường.

Bảy quả trứng đó mỗi quả đều có trạng thái bán trong suốt, mơ hồ, có thể xuyên qua vỏ trứng nhìn thấy lòng trắng, và cả lòng đỏ bên trong.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Mình có thể xuyên qua vỏ trứng, trực tiếp nhìn thấy lòng đỏ bên trong.

Điều này cũng quá khó tin rồi.

Lúc này hắn mới phát hiện, lòng trắng đó hoàn toàn trong suốt.

Thái Diễm đưa tay ngọc ra, cẩn thận lấy một quả trứng gà đặt trong lòng bàn tay.

Như thể quả trứng gà đó, là một bảo vật tuyệt thế vậy.

Lưu Hầu, ngài biết không.

Hôm qua khi ngài nói với ta hai con gà mái là loại gà mái mới, ta đã biết chúng không đơn giản.

Nàng đặt quả trứng gà đó vào lòng bàn tay Lưu Húc, rồi tiếp tục: Nhưng ta thực sự không ngờ, lại không đơn giản đến vậy.

Cũng không biết Thái Diễm vô tình hay cố ý, ngón tay Thái Diễm nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay Lưu Húc.

Giọng nói ấm áp của Thái Diễm, cũng truyền vào tai Lưu Húc.

Cảm ơn ngài, Lưu Hầu, món quà ngài tặng ta rất thích.

Khi hai bàn tay chạm vào nhau, Lưu cảm nhận được sự ấm áp trên lòng bàn tay.

Khi tay Thái Diễm sắp rời đi, hắn liền nắm lại, nắm chặt tay Thái Diễm trong lòng bàn tay.

Sau đó, nhẹ nhàng kéo một cái, Thái Diễm liền trong một tiếng kinh hô nhào vào lòng hắn.

Lưu Húc rõ ràng cảm nhận được, hơi thở của Thái Diễm có chút gấp gáp.

Hắn cười nhẹ: Chiêu Cơ, bản Hầu tặng quà, chẳng phải cũng phải có quà đáp lễ sao.

Sau đó cúi người, hôn lên đôi môi anh đào của Thái Diễm.

Hồi lâu, hắn mới xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Thái Diễm đỏ bừng mặt, ngơ ngác nhìn bóng lưng Lưu Húc rời đi, nhất thời có chút ngây dại.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc, vang bên tai nàng.

Chiêu Cơ, nhớ bảo phụ thân sớm một chút, nhớ kỹ.

Thái Diễm như tỉnh mộng, đang xấu hổ không kìm được.

Lúc này, chiếc cổ vốn trắng ngần, cũng trở nên đỏ ửng.

Sau đó, như nhớ ra điều gì, nàng vội vàng hỏi: Lưu Hầu, mấy quả trứng gà đó làm thế nào ạ.

Lời nói bình thản của Lưu Húc, lại một lần nữa truyền đến.

Trứng gà ngày nào cũng sẽ có, ăn đi thôi Ăn đi thôi.

Trên mặt Thái Diễm và Nhu Nhi đầy vẻ kinh ngạc.

Lưu Húc vào trong phủ Châu mục, ngồi trên ghế chủ, tay cầm quả trứng gà đó, đang nhìn không chớp mắt.

Miệng lẩm bẩm: Chẳng trách Thái Diễm lại kinh ngạc như vậy, quả trứng gà này vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường.

Quả trứng gà này nếu mang ra ngoài, nói là trứng của thần điểu phượng hoàng trong truyền thuyết, e là cũng có người sẽ tin.

Lưu Húc trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

Chỉ dung hợp gen chuột, đã mang lại sự thay đổi thần kỳ như vậy.

Siêu Cấp Cơ Nhân Hệ Thống cũng quá lợi hại rồi.

Quách Gia và Trần Cung hai người cùng nhau từ bên ngoài đi vào.

Thấy Lưu Húc đang quan sát thứ gì đó, không khỏi tò mò trong lòng.

Hai người đồng loạt đi lên.

Thấy quả trứng gà trong tay Lưu Húc, Quách Gia không khỏi kinh ngạc: Chúa công, ngài lấy được ngọc thạch này từ đâu vậy.

Hắn tiến lại gần hơn: Ngọc thạch này thật kỳ lạ.

Giữa có màu đỏ.

Giống như lòng đỏ trứng gà vậy.

Trần Cung cũng ghé đầu lại, tò mò quan sát.

Muốn xem, vậy thì xem cho kỹ đi.

Lưu Húc nói, tiện tay ném quả trứng gà trong tay về phía Quách Gia.

Quách Gia một phen luống cuống tay chân.

Khó khăn lắm mới giữ chắc được quả trứng gà, mới cẩn thận đặt trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát.

Trần Cung cũng ghé lại, nhìn quả trứng gà trên dưới trái phải.

Hồi lâu, Quách Gia mới ngạc nhiên nói: Chúa công, hình như đây không phải là ngọc thạch.

Lưu Húc lườm hai người một cái.

Bản Hầu lúc nào nói, đây là ngọc thạch.

Nhưng nếu không phải là ngọc thạch, thì là gì.

Quách Gia hỏi dồn.

Lưu Húc rót một chén trà, thong thả uống một ngụm.

Rồi mới cười nhạt: Thực ra, đây là một quả trứng gà.

Cái gì.

Quách Gia gần như nghi ngờ mình nghe nhầm.

Hắn trừng mắt, không tin nổi nhìn Lưu Húc.

Phản ứng của Trần Cung cũng y hệt.

Hắn cũng hai mắt trợn tròn, không tin nổi nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu, Quách Gia mới cười nhẹ một tiếng: Chúa công, đừng đùa Lời hắn chưa nói xong, đã bị Lưu Húc xua tay cắt ngang.

Chỉ thấy Lưu Húc đặt chén trà trong tay xuống, cười nhạt: Ta không đùa với các ngươi đâu.

Đây thực sự là một quả trứng gà.

Lời này vừa nói ra, Trần Cung và Quách Gia hai người đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Lưu Húc bước ra ngoài.

Trong phủ, chỉ còn lại Quách Gia và Trần Cung hai người.

Hai người nhìn quả trứng gà đó một hồi lâu.

Quách Gia lắc đầu: Công Đài, dù thế nào đi nữa, đây cũng không thể là một quả trứng gà được.

Nói rồi, hắn cẩn thận đưa quả trứng gà trong tay cho Trần Cung: Công Đài, ngươi xem đi.

Trần Cung vội đưa tay ra, cẩn thận nhận lấy.

Chỉ là nhất thời không giữ chắc, quả trứng gà rơi xuống đất.

Bốp.

Vỏ trứng vỡ ra, lòng trắng bên trong cũng theo đó chảy ra.

Quách Gia nhìn xuống đất, không khỏi cười khổ: Công Đài, xem ra, đây thực sự là một quả trứng gà.

Nói rồi, hắn không kìm được nuốt nước bọt.

Trên mặt Trần Cung, cũng lộ ra vẻ cười khổ.

Lưu Húc thì bước vào trong phủ Châu mục.

Nhiệm vụ của hắn cũng đơn giản, đó là nếm thử vị trứng gà, trứng vịt, rốt cuộc như thế nào.

Lật tay một cái, trong lòng bàn tay hắn đã có thêm mấy quả trứng gà và trứng vịt.

Đây là những quả trứng mà gà, vịt cải tạo hôm qua, vừa mới đẻ.

Lưu Húc quay về hậu viện phủ Châu mục, hơi do dự một chút, liền bước về phía tiểu viện của Thái Diễm.

Trong tiểu viện của Thái Diễm.

Thái Diễm đang ngồi trước bàn.

Tay nàng cầm một cây bút, thỉnh thoảng viết lên bàn.

Nhu Nhi thì nằm bên cạnh, trừng mắt nhìn mấy quả trứng gà trên bàn ngẩn người.

Hồi lâu, Nhu Nhi đứng dậy, cẩn thận cầm quả trứng gà, đến bên cạnh Thái Diễm.

Tiểu thư, những quả trứng gà này, thật sự có thể ăn được sao.

Có thể có giả sao.

Thái Diễm không ngẩng đầu nói, Lưu Hầu đã nói có thể ăn, vậy chắc chắn có thể ăn.

Nhưng nhưng ta thấy, chúng đều giống như ngọc thạch vậy.

Nhu Nhi bĩu môi nói.

Đừng nói nữa.

Thái Diễm ngẩng đầu cười, Đi bỏ vào nồi luộc đi, rồi đi gọi Lưu Hầu đến cùng thưởng thức.

Thật sự phải luộc à Nhu Nhi không nỡ nói.

Nhưng ngay sau đó, nàng nhìn về phía Thái Diễm: Tiểu thư, người viết đã lâu rồi, có phải không dễ viết không.

Trên mặt Thái Diễm không khỏi ửng hồng: Có một chút Lúc này, một giọng nói trầm hậu vang lên ngoài cửa.

Chiêu Cơ, có ở đó không.

Thái Diễm không khỏi tim đập thình thịch.

Nàng nhìn về phía cửa, hỏi: Là Lưu Hầu sao.

Là ta.

Lưu Húc xuất hiện ở cửa.

Ngài đợi một chút.

Thái Diễm soi gương đồng, kiểm tra một lượt.

Rồi mới bước đến cửa, mừng rỡ khôn xiết: Lưu Hầu, ngài đến rồi.

Mấy ngày nay, ngài chưa từng đến.

Lưu Húc cười gật đầu: Không phải, ta vừa mới có được mấy quả trứng gà và trứng vịt, mang đến cho nàng nếm thử.

Nói rồi, lòng bàn tay xòe ra, những quả trứng gà và trứng vịt đó xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn trong lòng bàn tay Lưu Húc, những quả trứng rõ ràng lớn hơn trứng gà một cỡ, Thái Diễm vui mừng: Lưu Hầu, vừa hay.

Gà và vịt ngài tặng, cũng đều đã đẻ trứng.

Lưu Húc gật đầu, Như vậy vừa hay, hay là Chiêu Cơ giúp làm, để bản Hầu cũng nếm thử xem vị thế nào.

Được.

Thái Diễm đưa tay, nhận lấy trứng gà và trứng vịt từ tay Lưu Húc.

Khi ngón tay chạm vào nhau, một cảm giác như bị điện giật, khiến tim Thái Diễm đập thình thịch.

Nàng vội quay đầu dặn dò: Nhu Nhi, mau, mang những quả trứng gà, trứng vịt này đi luộc đi.

Hôm nay Lưu Hầu hiếm khi đến, chuẩn bị thêm ít món ngon, mời Lưu Hầu dùng bữa.

Nhu Nhi tiến lên, nhận lấy trứng gà và trứng vịt, sau đó liền đi bận rộn.

Lưu Húc cười nhạt: Chiêu Cơ, không mời bản Hầu vào ngồi sao.

A.

Thái Diễm mang theo vài phần e thẹn.

Nàng chưa từng để đàn ông vào khuê phòng của mình.

Ngay cả phụ thân, cũng chưa từng vào.

Lúc này, không khỏi có chút hoang mang.

Thái Diễm thầm nghĩ: căn nhà được chia thành nhiều gian, nếu chỉ ở phòng khách bên ngoài, thì cũng không sao.

Lập tức, nàng đưa tay ra mời: Lưu Hầu mời.

Lưu Húc cũng không khách khí, lập tức bước vào.

Thái Diễm ở bên cạnh, bắt đầu chuẩn bị các loại điểm tâm.

Phải nói, Thái Diễm không hổ là tài nữ đương đại, cách bài trí trong phòng không hề tầm thường.

Tuy nhìn có vẻ bài trí đơn giản, nhưng không biết tại sao, lại toát lên một luồng khí chất thư hương.

Trong lòng hắn không khỏi thầm khen một tiếng.

Sau đó chậm rãi đi dạo, nhìn ngó xung quanh.

Khi thấy bàn sách bên cạnh, trong lòng không khỏi tò mò.

Thái Diễm là tài nữ đệ nhất đương thời, thư pháp chắc chắn bất phàm.

Cơ hội hiếm có, nhân tiện thưởng thức một phen.

Nghĩ vậy, hắn liền chắp tay sau lưng, bước tới.

Thì ra, là thư viết cho Thái Ung Lưu Húc bừng tỉnh ngộ.

Như vậy, lúc nãy, Thái Diễm đang viết bức thư nhà này.

Nhưng, nhìn xuống phía dưới bức thư, vẻ mặt Lưu Húc hơi sững sờ.

Tình huống gì đây.

Mình có nhầm không.

Trong lòng thầm nghĩ: ta hình như chưa từng đề cập đến chuyện hôn ước với Thái Diễm.

Chẳng lẽ.

Hắn vô thức quay đầu liếc nhìn Thái Diễm một cái.

Lúc này, Thái Diễm đang bưng mấy món điểm tâm đi ra.

Vừa đi vừa cười nhẹ: Lưu Hầu, mấy món điểm tâm này ta vừa mới làm, ngài nếm thử Nói đến đây, nàng lại sững sờ.

Chỉ thấy trong đại sảnh, không có bóng dáng Lưu Húc.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt Ngay sau đó, Thái Diễm liền thấy, Lưu Húc đang ở trước bàn của mình, ánh mắt đó, đang nhìn vào bức thư nhà mà nàng vừa viết.

Chương 78

Nàng không khỏi lo lắng.

Bức thư nhà này, có một số nội dung không thể để Lưu Húc xem.

Nàng kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó liền chạy tới.

Đúng lúc này, Lưu Hầu cũng quay đầu nhìn lại.

Thái Diễm chạy một mạch đến trước mặt Lưu Húc.

Sau đó một tay chộp lấy bức thư nhà, có chút hoảng loạn: Lưu Hầu, sao ngài lại ở đây.

Đã lâu nghe danh Chiêu Cơ là tài nữ đệ nhất Đại Kinh, bản Hầu liền muốn thưởng thức bút tích của Chiêu Cơ.

Thấy đây là thư phòng, liền không kìm được mà đi vào.

Lưu Húc nói, chỉ vào bức thư nhà trong tay Thái Diễm: Chiêu Cơ, trong thư viết, bảo phụ thân nàng đến Xương Ấp thành để bàn chuyện hôn sự, là có ý gì.

A.

Thái Diễm kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Nàng ngước mắt nhìn Lưu Húc một cái, thấy Lưu Húc đang chăm chú nhìn mình, không khỏi sắc mặt càng đỏ.

Nàng vuốt lại tóc mai, cố tỏ ra bình tĩnh: Đây không phải là thủ đoạn ta lừa phụ thân ta đến sao.

Lưu Hầu cũng biết đó, phụ thân ta cứ thoái thác chính vụ bận rộn, không thể rời đi.

Ta nếu không làm vậy, phụ thân chắc chắn sẽ thoái thác.

Thật sao.

Lưu Húc nhìn Thái Diễm một cái.

Tim Thái Diễm không khỏi đập thình thịch.

Nàng đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Cố gắng trấn tĩnh: Cái này tự nhiên.

Vả lại, ta ở Xương Ấp thành cũng không quen biết ai, cùng ai đi bàn chuyện hôn ước, lẽ nào là Lưu Hầu sao.

Nàng hơi ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Húc.

Trong ánh mắt đó mang theo vài phần mong đợi.

Lưu Húc cười nhẹ một tiếng: Cũng phải.

Trên mặt Thái Diễm lộ ra vài phần thất vọng.

Hồi lâu mới nói: Lưu Hầu, ta vừa chuẩn bị ít đồ ăn, ngài mau nếm thử đi.

Lưu Húc vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của Thái Diễm.

Lúc này trong lòng, đã có chín phần chắc chắn.

Trong lòng Thái Diễm, đã sớm có dấu ấn của hắn.

Hắn đã sớm coi Thái Diễm là người của mình, tự nhiên sẽ không chắp tay nhường cho người khác.

Nghĩ vậy, Lưu Húc gật đầu: Cũng được.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Thái Diễm cười nhẹ: Lưu Hầu, ta gảy một khúc đàn cho ngài nghe nhé.

Ừm.

Lưu Húc khẽ gật đầu.

Thái Diễm từ bên cạnh lấy ra cây Tiêu Vĩ cầm, nhẹ nhàng gảy.

Trong khoảnh khắc, tiếng đàn lưu chuyển Lưu Húc hơi sững sờ.

Tiếng đàn này chính là khúc Phượng cầu hoàng khá quen thuộc.

Khóe miệng hắn mang theo một đường cong.

Một khúc đàn kết thúc, Thái Diễm e thẹn: Lưu Hầu, tiếng đàn của ta có lọt vào tai ngài không.

Chiêu Cơ nói đùa rồi.

Lưu Húc cười, Tiếng đàn của Chiêu Cơ du dương như vậy, khiến ta không kìm được mà có chút say mê.

Thái Diễm quan sát Lưu Húc một cái: Lưu Hầu nghĩ nhiều rồi.

Đang nói, thì thấy Nhu Nhi bước vào.

Một mùi thơm nồng nặc, cũng theo đó truyền đến.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Ngước mắt nhìn, thứ tỏa ra mùi thơm đó, chính là trứng gà.

Lúc này, sự chú ý của Thái Diễm cũng bị mùi thơm đó thu hút.

Trong tiếng kinh ngạc, hai người đối mặt nhau ăn một bữa ngon lành.

Sau đó Lưu Húc liền cáo từ rời đi.

Thái Diễm quyến luyến tiễn Lưu Húc ra cửa.

Lưu Húc đột nhiên quay người, cười: Chiêu Cơ, theo ý của bản Hầu, hay là để phụ thân nàng chọn luôn ngày cưới của chúng ta đi.

A.

Thái Diễm kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Cả người sững sờ tại chỗ.

Lời của Lưu Húc, khiến nàng không có một chút chuẩn bị nào.

Đợi khi hoàn hồn, lại phát hiện Lưu Húc đã đi rồi.

Trong lòng không khỏi dâng lên một tia ngọt ngào.

Thì ra, Lưu Hầu đã sớm biết rồi Ngay sau đó, nàng hưng phấn quay về phòng, bắt đầu viết thư nhà.

Trưa ngày thứ hai.

Binh lính kết thúc buổi diễn luyện buổi sáng, từng người một ngồi trong giáo trường.

Này, trưa nay chúng ta sẽ ăn gì nhỉ.

Ăn gì cũng được.

Ít nhất là tốt hơn nhiều so với trước khi ta trở thành binh lính.

Đúng vậy.

Hồi đó, ta mỗi ngày đều phải đi đào rau dại nấu cháo ăn Nghĩ đến cơm gạo trắng thơm lừng đó, ta lại chảy nước miếng.

Chứ còn gì nữa, loại lúa mới đó thật quá ngon.

Vị đó, mùi thơm đó, xa không phải là lương thực bình thường có thể so sánh được.

Đừng nói nữa, đến rồi đến rồi.

Rào rào Tất cả binh lính có mặt, toàn bộ đều chạy về phía trước.

Ở lối vào giáo trường, mấy chục chiếc xe do nô mã kéo vào.

Trên những chiếc xe đó, toàn bộ đều là từng thùng cơm.

Binh lính tự giác xếp thành từng hàng dài.

Từ Nhị Cẩu chen vào vị trí đầu tiên trong đội ngũ, múc đầy một bát cơm, liền đi ra ngoài.

Nhưng, bị đội suất kéo lại.

Nhị Cẩu Tử, này, trứng gà của ngươi.

Cái gì.

Trứng gà.

Từ Nhị Cẩu sững sờ, sau đó xua tay, Đừng đùa nữa.

Ta làm sao có thể ăn được trứng gà chứ Lời hắn chưa nói xong, trong tay hắn đã bị nhét vào một thứ.

Hắn cúi đầu nhìn, không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy trong tay là một vật quý hình tròn, thậm chí xuyên qua bề mặt có thể nhìn thấy màu đỏ ở giữa.

Điều khiến hắn ngạc nhiên hơn là, vật quý trong tay lại đang tỏa ra hơi ấm.

Đây là gì vậy.

Từ Nhị Cẩu không hiểu hỏi.

Đội suất cười hắc hắc: Trứng gà.

Trứng trứng gà Từ Nhị Cẩu quan sát nửa ngày, lắc đầu, Đội suất, ta Nhị Cẩu Tử tuy chưa từng thấy đời, nhưng trứng gà thì ta đã thấy rồi Đội suất cười lớn: Nhị Cẩu Tử, đây là trứng gà.

Nếu ngươi không tin, gõ vào bát một cái là biết.

Từ Nhị Cẩu nửa tin nửa ngờ đi đi.

Hắn ngồi ở góc tường, quan sát.

Không bao lâu, người trong đội từng người một đều quay lại.

Trong tay mỗi người, đều cầm một vật quý như quả mai tròn, nhìn lên nhìn xuống.

Trong chốc lát, không khí có chút kỳ quái.

Cảnh tượng mọi người cúi đầu ăn cơm thường ngày đã biến mất.

Có không ít người còn cẩn thận cất trứng gà vào lòng.

Vu Cấm bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hắn biết sẽ có cảnh tượng như vậy.

Hắn lên trên đài cao, mới lớn tiếng quát: Tất cả đều đã nhận được trứng gà rồi chứ.

Nói rồi, hắn xòe lòng bàn tay, một quả trứng gà xuất hiện ở đó.

Này, chính là trứng gà.

Vu Cấm cười, Yêu cầu của ta rất đơn giản: ăn nó đi.

Binh lính bên dưới, từng người một đều nhìn Vu Cấm.

Từ Nhị Cẩu mang theo vài phần rụt rè: Vu Tư mã, cái này căn bản không giống trứng gà.

Trứng gà căn bản không phải như thế này.

Vu Cấm cười khổ một tiếng: Đây là trứng gà.

Là trứng do gà mà chúa công tự tay cải tạo, đẻ ra.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng gõ hai cái vào áo giáp.

Vỏ trứng vỡ ra, lộ ra lòng trắng trong suốt như pha lê bên trong.

Hắn đặt lên cạnh mũi, hít một hơi thật sâu.

Chỉ cảm thấy mùi thơm xộc vào mũi, khiến hắn không khỏi thèm thuồng.

Vu Cấm đặt quả trứng gà bên miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Sau đó, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Vị này, thật quá ngon.

Sau đó một miếng liền cho cả quả trứng gà vào miệng.

Hắn nhắm mắt lại, từ từ nhai, trên mặt không kìm được mà lộ ra nụ cười.

Thấy bộ dạng say sưa như vậy của Vu Cấm, binh lính bên dưới không kìm được nuốt nước bọt.

Hồi lâu, Vu Cấm mới mở mắt ra: Chư vị, mọi người đều ăn đi.

Các ngươi là lính cũ của ta, cũng là bộ đội tinh nhuệ.

Sau này, mỗi ngày, đều có thể ăn một quả trứng gà.

Bây giờ, ta yêu cầu mọi người ăn hết trứng gà.

Binh lính lập tức xôn xao.

Từ Nhị Cẩu lại từ trong lòng lấy ra quả trứng gà, lại một lần nữa tỉ mỉ quan sát.

Sau đó cắn răng một cái, liền đập quả trứng gà vào mép bát.

Vỏ trứng vỡ ra.

Nhìn lòng trắng trong suốt như pha lê bên trong, hắn gần như không tin vào mắt mình.

Càng nhìn càng giống bảo bối.

Hắn nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó liền nhắm mắt lại.

Đây là thứ ngon nhất hắn từng ăn.

Xung quanh, tất cả binh lính đều như đang hưởng thụ mà nhắm mắt lại.

Ngoài cổng bắc, bên sườn núi.

Từ Thứ trong bộ áo xanh, đang đứng đó, nhìn những cây lúa và mạ trên sườn núi.

Miệng hắn lẩm bẩm: không sai, mọi điều nghe được từ tin đồn trước đây, lại là sự thật.

Lúa có thể trồng tùy ý, nếu sản lượng thật sự cao như bá tánh nói, vậy thì quá tốt rồi.

Như vậy, e rằng bá tánh không còn sợ ăn không no bụng nữa.

Đây là một việc tốt phúc lợi cho vạn dân.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, e rằng Lưu Hầu có thể được tôn là Thần Nông đương thời.

Khóe miệng hắn mang theo một đường cong.

Như vậy, chuyến đi này của ta, thực sự đúng rồi.

Hắn xoay người, đi vào trong thành Xương Ấp.

Hắn đi thẳng một mạch, về phía phủ Châu mục.

Lưu Húc lúc này, đang trên đường, hai người đều mặc thường phục.

Trần Cung đi cùng, vừa đi, vừa nói.

Công Đài à, việc ta nhờ ngươi thu thập lợn, dê, bò, thế nào rồi.

Công tử, yên tâm, ta đã sắp xếp rồi.

Chỉ là số lượng công tử cần quá nhiều, đại khái cần hai ba ngày.

Cũng được.

Lưu Húc gật đầu, Đợi thu thập xong, đều đặt ở phía tây thành đi.

Ta tính đặt các loại trại chăn nuôi ở phía tây thành, như vậy tập trung chăn nuôi, cũng có khá nhiều lợi ích.

Ít nhất, những phân đó có thể dùng làm phân bón, lúc xử lý tập trung chăn nuôi cũng sẽ tiện hơn một chút Từ Thứ nghe câu cuối cùng của Lưu Húc, trên mặt không khỏi hiện lên một tia khác lạ.

Hắn không kìm được sự tò mò trong lòng, hỏi: Hai vị huynh đài, vừa rồi có nói, tập trung chăn nuôi.

Lưu Húc quay đầu liếc nhìn Từ Thứ một cái.

Chương 79

Trong lòng thầm có phán đoán.

Người này một bộ áo xanh, vừa nhìn đã biết là người đọc sách.

Cộng thêm khí chất của người này cực tốt, nhất định không phải là người tầm thường.

Lưu Húc trong lòng đã có chủ ý, mới gật đầu: Không sai.

Ưu thế của việc tập trung chăn nuôi rất lớn, còn có thể liên kết với việc trồng cây ăn quả.

Có thể dùng phân từ chăn nuôi làm phân bón cho cây ăn quả, những quả bị hỏng của cây ăn quả, cũng có thể dùng để nuôi lợn, dê.

Thực ra, nếu trồng thêm nấm dưới gốc cây ăn quả, đó mới là một công ba việc.

Nghe lời của Lưu Húc, Từ Thứ sững sờ.

Hắn chưa từng nghe những lời như vậy, tất cả mọi thứ, như thể mở ra cho hắn một cánh cửa đến thế giới mới.

Trong mắt hắn ánh sáng liên tục lóe lên: Huynh đài quả nhiên cao luận, tại hạ Đan Phúc bội phục.

Lời này vừa nói ra, Lưu Húc và Trần Cung hai người đều sững sờ.

Đan Phúc người này, Lưu Húc tự nhiên biết.

Chẳng phải là Từ Thứ Từ Nguyên Trực sao.

Cũng vì vậy, khi nghe thấy cái tên Đan Phúc, hắn mới sững sờ.

Không sai, Từ Thứ đã đến rồi.

Hắn nhìn sâu vào Từ Thứ một cái.

Trong lòng hạ quyết tâm.

Bất kể thế nào, dù có trói, cũng phải trói Từ Thứ ở thành Xương Ấp.

Còn Trần Cung, nguyên nhân sững sờ cũng đơn giản.

Vì hắn đã nghe qua cái tên Đan Phúc này.

Lần trước, khi Quách Gia đến, chẳng phải đã dùng cái tên giả Đan Phúc này sao.

Lưu Húc và Trần Cung hai người nhìn nhau một cái, đều từ đáy mắt đối phương, nhìn ra một tia cười ý.

Lưu Húc cũng không ngờ, cùng một cái tên giả lại lần lượt từ miệng hai người thốt ra, quả thực khá là thú vị.

Hắn chỉ cười nhạt: Đan tiên sinh chắc không phải là người bản hương.

Từ Thứ gật đầu: Không sai, ta là người Dĩnh Xuyên, du học đến đây.

Thì ra là vậy.

Lưu Húc cũng không vạch trần, chỉ đưa tay ra, Đan tiên sinh nếu có hứng thú, hay là đến phủ ta bàn kỹ hơn.

Từ Thứ có chút do dự.

Vừa rồi nhất thời tò mò, liền không nhịn được mà hỏi.

Nhưng lúc này, hắn đã nhận ra, hai người trước mắt nhất định không phải là người tầm thường.

Tuy trên người mặc thường phục, nhưng phong thái đó, không phải là người tầm thường có thể có được.

Nghĩ vậy, Từ Thứ chắp tay hành lễ: Tại hạ có việc trong người,

không làm phiền nữa.

Không làm phiền.

Lưu Húc vừa cười nhạt, vừa đưa tay nắm lấy cánh tay Từ Thứ.

Lập tức, hắn kéo Từ Thứ đi về phía phủ Châu mục.

Từ Thứ hơi giãy giụa, lại phát hiện căn bản không giãy ra được.

Không khỏi liếc nhìn Lưu Húc một cái.

Trong lòng hắn đầy vẻ không hiểu.

Sức mạnh của người này, sao lại khủng khiếp như vậy.

Lưu Húc kéo Từ Thứ, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Từ Thứ cũng bị những lời của Lưu Húc thu hút, thỉnh thoảng nói xen vào mấy câu.

Đến nỗi, đến trước phủ Châu mục, cũng không phát hiện ra.

Đợi khi thấy hàng thân vệ trước phủ Châu mục, mới đột nhiên phản ứng lại.

Hắn ngơ ngác nhìn Lưu Húc, hồi lâu mới nói: Thì ra là Lưu Hầu đương diện, tại hạ Đan Phúc thực sự thất lễ rồi.

Thấy Từ Thứ như vậy, khóe miệng Lưu Húc cũng hiện lên một nụ cười.

Hắn cười lớn: Nguyên Trực không cần khách sáo.

Chúng ta vừa gặp đã như quen, khá là hợp ý, hay là vào phủ bàn kỹ hơn.

Từ Thứ không khỏi sững sờ.

Hắn ngơ ngác nhìn Lưu Húc, nói: Lưu Hầu làm sao biết tên của ta.

Lưu Húc cười nhạt: Từ Thứ, tự Nguyên Trực, người Dĩnh Xuyên.

Người này là mưu sĩ hạng nhất.

Từ Thứ nghe vậy, vội xua tay: Lưu Hầu nghĩ nhiều rồi, quý không dám nhận.

Tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt lại cũng không che giấu được.

Lưu Húc cười: Đi thôi, Nguyên Trực, chúng ta vào trong bàn kỹ hơn.

Cũng được.

Từ Thứ gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Trần Cung và Từ Thứ hai người, lần lượt giới thiệu.

Sau khi chào hỏi nhau, ba người cùng đi vào trong phủ Châu mục.

Lưu Húc ra lệnh cho người lấy rượu ngon hoa quả, bắt đầu trò chuyện.

Nghe những gì Lưu Húc nói, trong lòng Từ Thứ kinh ngạc liên tục.

Hắn cảm thán: Lưu Hầu, những lời này của ngài, gần như là những điều chưa ai từng nói, thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Hắn là người hậu thế, nếu không thể lừa được các ngươi, vậy kiến thức gần hai nghìn năm, là để đùa sao.

Sau đó, Từ Thứ như nhớ ra điều gì, nói: Lưu Hầu, vừa rồi khi ta nói ta tên là Đan Phúc, hình như biểu cảm của ngài có chút không đúng.

Chẳng lẽ, lúc đó, ngài đã biết ta là Từ Thứ.

Lưu Húc gật đầu cười: Không sai.

Nhưng, tại sao.

Tên giả Đan Phúc của ta, chưa từng dùng ở bên ngoài.

Lưu Hầu đáng lẽ chưa từng nghe qua, vậy làm sao lại chỉ dựa vào tên giả của ta, mà nhận ra ta.

Lưu Húc bí ẩn cười: Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, lát nữa ngươi sẽ biết.

Chúng ta uống rượu trước.

Trong lòng Từ Thứ, đầy nghi hoặc.

Nhưng Lưu Húc không nói, hắn cũng không có cách nào.

Một lát sau, một giọng nói lười biếng từ bên ngoài vang lên.

Trời đẹp để ngủ trưa, lại không thể ngủ trưa, thật đáng tiếc a.

Nói rồi, một người liền từ bên ngoài đi vào.

Người này, chính là Quách Gia.

Thấy Quách Gia, Từ Thứ sững sờ.

Hắn ngơ ngác: Phụng Hiếu, sao ngươi lại ở đây.

Quách Gia dụi dụi mắt, rồi mừng rỡ khôn xiết: Nguyên Trực, ngươi cũng đến rồi.

Lâu rồi không gặp.

Từ Thứ đột nhiên phản ứng lại.

Hắn chỉ vào Quách Gia: Phụng Hiếu, có phải ngươi, đội cái tên giả Đan Phúc của ta, chạy lung tung khắp nơi không.

Đâu có chạy lung tung, ta chỉ là trước mặt chúa công nhắc đến một lần Giọng Quách Gia dần dần yếu đi.

Từ Thứ không nói nên lời nhìn Quách Gia.

Thì ra, vấn đề nằm ở cái tên giả Đan Phúc này.

Quách Gia xua tay: Nguyên Trực cũng không cần tức giận, cho dù không có ta mạo danh ngươi, chúa công cũng đã sớm biết Đan Phúc chính là Nguyên Trực.

Thật sao.

Lần này, Từ Thứ lại sững sờ.

Hắn nhìn biểu cảm của ba người có mặt, biết Quách Gia nói thật.

Nhưng, không đúng a.

Cái tên giả Đan Phúc này, rõ ràng ngoài Quách Gia mấy người, những người khác hoàn toàn không nói cho ai biết.

Vậy, lại là tình huống gì.

Hắn một mặt bối rối nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc lại cười nhạt, một bộ dạng cao thâm khó lường.

Có một số thứ, thực sự không dễ giải thích.

Chi bằng không giải thích, mặc cho hắn đoán.

Hắn chỉ đứng dậy, bưng một chén rượu, đến trước mặt Từ Thứ.

Nguyên Trực, nay Duyện Châu của ta đang cần người tài, xin Nguyên Trực giúp ta một tay.

Nói rồi, hắn đưa tay đưa chén rượu đến trước mặt Từ Thứ.

Từ Thứ trong lòng đã sớm có quyết định.

Hắn vội vàng đứng dậy, nhận lấy chén rượu từ tay Lưu Húc, rồi hơi cúi người: Nhờ Lưu Hầu coi trọng.

Ta nguyện vì Lưu Hầu hiệu lực chó ngựa.

Tốt.

Lưu Húc cười lớn, Vậy, Nguyên Trực, chúng ta cạn chén này.

Hai người cùng uống cạn rượu ngon trong chén, Lưu Húc mới cười: Hôm nay, chư vị cứ uống thỏa thích, ta vì Nguyên Trực tiếp phong tẩy trần.

Vài ngày sau, Lưu Húc lại một lần nữa trở về phía tây thành, tiến vào trong nhà kho.

Lúc này, trong mấy nhà kho đã có bò, dê, lợn mỗi loại lên tới vài ngàn con.

Việc tiếp theo Lưu Húc cần làm chính là cải tạo chúng.

Vậy thì bắt đầu thôi.

Hắn tay trái xách một con chuột, đi đến bên cạnh một con lợn.

Lập tức, hắn thầm nói với hệ thống trong đầu: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen chuột.

Giây tiếp theo, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chuột, tiến hành dung hợp.

Ngay sau đó, một luồng sáng khó có thể nhận ra xuất hiện trên người con lợn trước mặt.

Trên da của nó, lờ mờ hiện ra ánh sáng.

Ting, chúc mừng ký chủ, lợn dung hợp gen chuột thành công.

Tức thì, thông tin về con lợn sau khi dung hợp cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Loài lợn kiểu mới sau khi dung hợp gen chuột có những thay đổi như sau: 1.

Chu kỳ trưởng thành được rút ngắn đáng kể.

Chu kỳ trưởng thành của lợn rút xuống còn sáu mươi ngày.

Thấy điều này, Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Vốn dĩ, chu kỳ trưởng thành của lợn ít nhất cũng phải gần năm tháng.

Nhưng bây giờ, chu kỳ này đã rút ngắn hơn một nửa.

Như vậy, binh sĩ của hắn sẽ sớm được ăn thịt lợn. 2.

Khả năng sinh tồn của lợn kiểu mới được tăng cường đáng kể.

Khả năng chịu đói, chịu lạnh, chịu nóng, kháng bệnh của lợn đều tăng lên rất nhiều, sẽ không dễ dàng chết.

Thấy điều này, Lưu Húc càng thêm phấn khích.

Nếu vậy, chẳng phải lũ lợn này có thể tùy tiện nuôi lớn sao.

Điều này có tác dụng cực lớn đối với việc chăn nuôi lợn quy mô lớn.

Ít nhất, không cần lo lắng về dịch tả lợn.

Phải biết rằng, dịch tả lợn luôn ảnh hưởng rất lớn đến việc chăn nuôi.

Ngay cả ở hậu thế, vấn đề dịch tả lợn vẫn chưa được giải quyết.

Bây giờ, khả năng kháng bệnh của lợn đã tăng lên đáng kể, đồng nghĩa với việc không cần lo lắng về dịch tả lợn nữa.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi vô cùng phấn khích.

Ban đầu, hắn nghĩ như vậy đã là không tồi rồi.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, còn có một bất ngờ lớn hơn đang chờ đợi. 3.

Tốc độ sinh sản của lợn kiểu mới tăng lên đáng kể.

Chu kỳ mang thai của lợn kiểu mới được rút ngắn một tháng.

Thấy sự thay đổi này, Lưu Húc kinh ngạc đến ngây người.

Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân này cũng quá vô địch rồi.

Vốn dĩ chu kỳ mang thai của lợn cần gần bốn tháng, nhưng bây giờ đã rút ngắn được một tháng.

Điều này có nghĩa là, trước đây lợn nái nhiều nhất chỉ có thể sinh hai, ba lứa, nhưng bây giờ một con lợn nái có thể sinh khoảng mười hai lứa.

Đây là khái niệm gì.

Tăng gấp bốn đến sáu lần.

Hơn nữa, một lứa lợn nái có thể sinh hơn chục con lợn con.

Có nghĩa là, chỉ một con lợn nái, một năm có thể sinh hơn một trăm con lợn con.

Đúng là lợn chiến trong giới lợn nái.

Chương 80

Như vậy, cho dù có thả cửa mà ăn thì cũng không thành vấn đề lớn.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.

Hắn đưa mắt nhìn sang đàn bò.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bò, trong thời đại này, có tác dụng vô cùng đặc biệt.

Bởi vì chúng được coi là hy vọng của nông dân.

Có chúng, nông dân mới có thể canh tác tốt hơn.

Cũng vì vậy, ở thời Hán, nếu vô cớ giết bò, có thể bị xử tử hình.

Mọi người chỉ có thể ăn thịt những con bò bệnh hoặc bị thương không thể cày ruộng được.

Hơn nữa, còn phải đăng ký với quan phủ.

Nhưng nếu có thể cải tạo đàn bò một phen, vậy thì bò cày sẽ không còn là một khâu hạn chế nông nghiệp nữa.

Lập tức, Lưu Húc xách con chuột, đi đến bên cạnh một con bò.

Sau đó, hắn đặt tay lên mình một con bò cái.

Đồng thời, hắn thầm nói với hệ thống trong đầu: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen chuột Lời còn chưa dứt, một giọng nói của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen chuột, tiến hành dung hợp.

Ngay sau đó, một luồng sáng khó có thể nhận ra xuất hiện trên

mình con bò trước mặt.

Màu da của con bò trở nên sẫm hơn.

Cặp sừng của nó cũng trở nên cường tráng hơn không ít.

Ting, chúc mừng ký chủ, bò dung hợp gen chuột thành công.

Loài bò kiểu mới sau khi dung hợp gen chuột có những thay đổi như sau: 1.

Chu kỳ trưởng thành được rút ngắn đáng kể.

Chu kỳ trưởng thành của bò rút xuống còn một trăm ngày.

Thấy điểm này, Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Vốn dĩ chu kỳ trưởng thành của bò khoảng một năm.

Bây giờ rút ngắn còn một trăm ngày, tức là đã rút ngắn được một phần ba.

Như vậy, mục đích ban đầu của hắn khi dung hợp gen chuột cho bò đã thực hiện được.

Số lượng bò cũng có thể tăng lên nhanh chóng.

Đến lúc đó, bò cày sẽ không còn là vấn đề.

Binh sĩ dưới trướng cũng có thể nhanh chóng được ăn thịt bò. 2.

Khả năng sinh tồn của bò kiểu mới được tăng cường đáng kể.

Khả năng chịu đói, chịu lạnh, chịu nóng, kháng bệnh của bò đều tăng lên rất nhiều, sẽ không dễ dàng chết.

Điểm này cũng giống hệt như của loài lợn kiểu mới.

Đến đây, việc chăn nuôi bò quy mô lớn cũng trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Hắn tiếp tục xem xuống dưới. 3.

Tốc độ sinh sản của bò kiểu mới tăng lên đáng kể.

Chu kỳ mang thai của bò kiểu mới được rút ngắn hai tháng.

Mỗi lứa sinh ba bốn con bê.

Kinh hỉ.

Hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ.

Mặc dù hắn biết có khả năng có mục thứ ba, nhưng khi thực sự nhìn thấy, hắn không thể kìm nén được niềm vui trong lòng.

Bởi vì, lần này mức độ rút ngắn thực sự quá lớn.

Vốn dĩ, chu kỳ mang thai của bò khoảng hai trăm tám mươi ngày, tức là chín tháng rưỡi, nhưng bây giờ đã rút ngắn hai tháng.

Điều này có nghĩa là, đã rút ngắn hơn một phần tư so với ban đầu.

Mức độ rút ngắn này thực sự quá lớn.

Ban đầu, một con bò từ khi mang thai đến khi bê con trưởng thành, phải mất gần hai năm.

Nhưng bây giờ, loài bò kiểu mới chỉ cần một trăm sáu mươi ngày, tức là chưa đến nửa năm.

Chênh lệch này quả thực quá lớn.

Hơn nữa, thay đổi lớn nhất chính là điều cuối cùng.

Vốn dĩ, một con bò thường chỉ sinh được một con bê.

Nhưng bây giờ một lần có thể sinh ba bốn con.

Số lượng cứ thế tăng vọt.

Lưu Húc vô cùng phấn khích.

Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân quả nhiên siêu cấp cường đại.

Thời gian tiếp theo, Lưu Húc bắt đầu công việc cải tạo bận rộn.

Mất trọn một ngày, cuối cùng hắn cũng cải tạo xong toàn bộ lợn, bò, dê trong kho.

Nghĩ đến đây, hắn thực sự có chút mong đợi.

Có thể tưởng tượng ra cảnh tượng binh sĩ dưới trướng ai nấy đều được ăn thịt.

Thôi.

Mặc kệ.

Trước tiên làm một con bò ăn đã.

Ừm, bò không thể tùy tiện ăn, đây là luật pháp quy định, cũng không thể tùy tiện vi phạm.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc đi đến bên một con bò, nhẹ nhàng vỗ vào chân nó.

Nghe tiếng rắc từ chân bò truyền đến.

Hắn không khỏi mỉm cười.

Hoàn hảo.

Hắn ra lệnh cho bên ngoài một tiếng.

Không bao lâu sau, Lỗ Túc chạy vào.

Chúa công, có gì phân phó.

Ừm, Tử Kính à, mấy nhà kho bò, lợn, dê này, ngươi chịu trách nhiệm sắp xếp người chăn nuôi.

Chúa công yên tâm, ta đã chọn những binh sĩ đồn điền trong nhà từng nuôi bò, dê, lợn, họ sẽ phụ trách chăn nuôi.

Lưu Húc nghe vậy, không khỏi hài lòng nhìn Lỗ Túc một cái rồi nói: Không tồi.

Sau đó, hắn lại tiếp tục nói: Tử Kính, tìm người kéo con bò này đi,

hôm nay ta ăn tiệc toàn bò.

Chúa công, e là không ổn lắm đâu.

Lưu Húc không quan tâm mà cười nói: Không sao.

Con bò này vừa rồi không cẩn thận, bị ngã gãy chân, giữ lại cũng không cày ruộng được.

Ngã gãy chân.

Ta tin ngươi mới là lạ.

Ở trong nhà kho này, đâm vào tường thì còn có thể hiểu được, ngã gãy chân là cái quỷ gì.

Khụ khụ.

Lỗ Túc ho khan hai tiếng, không cẩn thận đã học được câu cửa miệng của chúa công.

Ánh mắt của hắn rơi vào chân con bò, nhìn độ cong của cái chân, hắn thở dài một tiếng.

Rõ ràng là bị đánh gãy.

Thôi vậy.

Nếu chúa công muốn ăn, thì cứ ăn thôi.

Dù sao mình cũng được ăn ké, cũng không tồi.

Lỗ Túc lập tức vội vàng đáp ứng.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, đi ra ngoài.

Trại chăn nuôi phía tây thành đã xong, cũng coi như giải quyết xong một việc.

Có những con lợn, bò, dê này, sau một năm rưỡi nữa, lợn bò dê có thể cung cấp thoải mái rồi.

Tại một thao trường.

Ngọn Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân không ngừng múa may.

Chỉ thấy trường thương trong tay hắn đột nhiên hóa thành vô số ảnh thương, những ảnh thương này cuối cùng lại hội tụ thành một thương.

Bành.

Một thương đâm mạnh vào tảng đá lớn bên cạnh.

Bành.

Mũi thương đâm sâu vào tảng đá.

Triệu Vân thu thương đứng thẳng, nhìn vào lỗ thương trước mắt, chìm vào im lặng.

Hồi lâu, hắn mới thở dài một hơi.

Thái Sử Từ từ bên cạnh đi tới, ngạc nhiên nói: Tử Long, sao vậy.

Triệu Vân khẽ thở dài: Thương pháp của ta biến hóa có thừa, nhưng cương mãnh không đủ.

Ta biết rõ nhược điểm của mình, nhưng nhất thời lại không biết phải thay đổi thế nào.

Đây vẫn luôn là vấn đề của hắn.

Hắn nhớ lại lời của sư phụ mình, Thương Thần Đồng Uyên, khi xuống núi.

Tử Long à, thương pháp của con biến hóa có thừa nhưng cương mãnh không đủ.

Nếu một ngày nào đó con lĩnh ngộ được ý cảnh cương mãnh, thương pháp của con sẽ một đường thênh thang.

Triệu Vân hoàn hồn, nhìn Thái Sử Từ nói: Tử Nghĩa, hay là chúng ta lại đấu vài chiêu.

Thái Sử Từ xua tay nói: Tử Long, thương pháp của ngươi hơn ta rất nhiều, có đấu nữa cũng không thể đột phá được nút thắt hiện tại.

Triệu Vân bất đắc dĩ nói: Ta tuy ngày nào cũng luyện thương pháp, nhưng về mặt cương mãnh lại tiến bộ không lớn.

Thái Sử Từ vuốt râu nói: Nếu bàn về sự cương mãnh của thương pháp, e rằng cả Đại Hán này chỉ có Chúa công là nhất.

Hắn khẽ nhướng mày nói: Tử Long sao không tìm Chúa công thỉnh giáo một phen.

Ánh mắt Triệu Vân sáng lên.

Hắn vui mừng khôn xiết nói: Đúng vậy, ta lại quên mất chuyện này.

Không được, ta phải đi thỉnh giáo ngay.

Nói rồi, hắn đạp chân một cái, thân hình đã nhảy lên lưng con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử bên cạnh.

Hắn chắp tay hành lễ với Thái Sử Từ: Đa tạ Tử Nghĩa đã giải đáp thắc mắc cho ta.

Lập tức, hắn thúc ngựa, thẳng tiến đến phủ Châu mục.

Triệu Vân sải bước đi vào trong phủ Châu mục.

Thấy Lưu Húc, hắn vội chắp tay nói: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, Tử Long đến rồi, mau vào ngồi đi.

Thấy Triệu Vân vẫn đứng tại chỗ, hắn kỳ quái hỏi: Tử Long, sao vậy.

Triệu Vân cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Vân đến thỉnh giáo thương pháp của Chúa công, xin Chúa công chấp thuận.

Thỉnh giáo thương pháp.

Lưu Húc khó hiểu nói, Tử Long, thương pháp ngươi học là loại nhất đẳng thiên hạ.

Sao lại đến thỉnh giáo thương pháp của Bản Hầu.

Triệu Vân chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, thương pháp của ta khi thi triển, biến hóa có thừa cương mãnh không đủ.

Thương pháp của Chúa công cương mãnh, thiên hạ vô song.

Vì vậy Vân cả gan, xin Chúa công chỉ điểm một hai.

Lưu Húc chợt hiểu ra nói: Ra là vậy.

Thôi được, vậy Bản Hầu thử xem.

Đa tạ Chúa công.

Triệu Vân cúi người thật sâu trước Lưu Húc.

Sau đó, hai người đi về phía thao trường bên cạnh.

Triệu Vân tay cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương, nói: Chúa công, ta thi triển một lần thương pháp của mình, xin Chúa công chỉ ra vấn đề.

Chậm đã.

Lưu Húc giơ tay ngăn lại, Tử Long, thương pháp của ngươi là tuyệt kỹ sư môn, e là không thích hợp lắm.

Triệu Vân hơi sững người nói: Chúa công cứ yên tâm.

Bạo Vũ Lê Hoa Thương ta đang sử dụng là do một lần tình cờ có được.

Không phải là tuyệt kỹ sư môn của ta.

Chúa công nếu có thể học được cũng không sao.

Có một câu hắn không nói ra.

Bạo Vũ Lê Hoa Thương tuy mạnh, nhưng yêu cầu tư chất của người tu luyện rất cao.

Nếu tư chất không đủ, dù tu luyện bao lâu cũng không thể luyện thành.

Không đợi Lưu Húc mở miệng, Triệu Vân đã thi triển.

Trong chốc lát, xung quanh toàn là ảnh thương.

Chương 81

Lưu Húc chăm chú xem Triệu Vân thi triển bộ Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Lúc này hắn mới thực sự hiểu được sự tinh diệu của Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Điều khiến hắn khá ngạc nhiên là, sau khi Triệu Vân thi triển một lần, hắn đã ghi nhớ kỹ bộ thương pháp này.

Sau khi thi triển xong Bạo Vũ Lê Hoa Thương, Triệu Vân thu thương đứng thẳng, một đôi mắt nhìn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Hắn phát hiện, Bạo Vũ Lê Hoa Thương học thì đã học được, nhưng lại không thể thi triển ra được.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bạo Vũ Lê Hoa Thương yêu cầu rất cao về sự linh hoạt và tốc độ tấn công.

Hiện tại, con đường hắn đi là cương mãnh, chú trọng lấy một sức mạnh hạ gục mười kỹ xảo.

Về phần linh hoạt và tốc độ, thực sự không phải sở trường của hắn.

Hắn thầm trầm ngâm.

Bây giờ muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Chỉ cần dung hợp với động vật là được.

Hắn suy nghĩ kỹ.

Trong ấn tượng, hắn nhớ tốc độ tấn công của bọ ngựa không hề tầm thường.

Tốc độ vung đao của bọ ngựa có thể đạt 0,05 giây.

Có nghĩa là, trong một giây, nó có thể vung ra hai mươi nhát đao.

Tốc độ như vậy, dùng để thi triển Bạo Vũ Lê Hoa Thương thì thừa sức.

Chỉ là, đi đâu tìm bọ ngựa lại là một vấn đề.

Lưu Húc ý niệm vừa chuyển, trong lòng đã có đối sách.

Hắn khẽ mỉm cười, nói: Tử Long, thương pháp của ngươi ta có cách giải quyết.

Chỉ cần ngươi giúp ta đi tìm hai con bọ ngựa.

Bọ ngựa.

Triệu Vân không khỏi sững sờ.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Đến lúc tìm được hai con bọ ngựa, ta sẽ dạy ngươi cách giải quyết vấn đề thương pháp.

Triệu Vân tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Lập tức, hắn chạy ra ngoài.

Chỉ là, điều khiến hắn khá thất vọng là, tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy.

Tiếp theo, Bạch Mã Nghĩa Tòng nhận được một nhiệm vụ kỳ lạ.

Nhiệm vụ của họ: bắt bọ ngựa.

Về phần tại sao phải bắt, điều này họ không rõ.

Nhưng vì bội phục võ nghệ của Triệu Vân, nên từng người một

không có chút dị nghị, bắt đầu tìm kiếm trong bụi cây, trên cây nhỏ.

Chiều ngày hôm sau, Triệu Vân mang theo hai con bọ ngựa, hớn hở đến phủ Châu mục.

Vừa bước vào trong phủ Châu mục, hắn liền cười lớn nói: Chúa công, bọ ngựa ngài bảo ta tìm, ta tìm được rồi.

Lập tức, hắn nói: Chúa công, ý của ngài, chẳng lẽ là để ta mô phỏng tốc độ ra thương của bọ ngựa.

Hắn hai mắt nhìn chằm chằm vào con bọ ngựa nói: Ta vừa rồi lúc bắt bọ ngựa đã phát hiện, tốc độ vung đao của bọ ngựa cực nhanh.

Nếu ta có thể học được, uy lực thương pháp chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Hắn cũng không ngắt lời Triệu Vân, chỉ lấy đi một con bọ ngựa từ bên cạnh Triệu Vân.

Mới cười nói: Tử Long, ngươi cứ quan sát một lúc, Bản Hầu đi một lát sẽ về.

Vâng.

Triệu Vân không ngẩng đầu mà đáp một tiếng.

Hai mắt hắn vẫn chăm chú nhìn con bọ ngựa.

Lưu Húc đi thẳng vào hậu đường.

Nơi này là nơi nghỉ ngơi tạm thời của hắn.

Lập tức, hắn thầm nói với hệ thống trong đầu: Hệ thống, giúp ta dung hợp gen bọ ngựa.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen bọ ngựa, tiến hành dung hợp.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một luồng ấm áp kỳ diệu lập tức

tràn khắp toàn thân hắn.

Hắn cảm thấy toàn thân như đang tắm nắng, khiến cả cơ thể đều ấm áp, vô cùng thoải mái.

Ting, chúc mừng ký chủ, dung hợp gen bọ ngựa thành công, nhận được Siêu Phàm Công Tốc.

Giải thích về Siêu Phàm Công Tốc cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Siêu Phàm Công Tốc: Năng lực nhận được sau khi dung hợp gen bọ ngựa, tốc độ tấn công của ký chủ đạt 20 lần mỗi giây.

Một giây tấn công hai mươi lần.

Đây không phải là võ kỹ thông thường có thể đạt được.

Hoặc là, căn bản không phải cơ thể người có thể đạt được.

Sớm đã vượt qua giới hạn của cơ thể người.

Nhưng bây giờ Lưu Húc, lại đạt được dưới sự trợ giúp của hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân.

Lập tức, tay phải hắn đặt lên thanh Trạm Lư kiếm.

Xoẹt.

Một vệt kiếm quang lóe lên.

Cái bàn trước mắt vỡ thành hai mảnh.

Đúng lúc này, tiếng Trạm Lư kiếm ra khỏi vỏ mới truyền vào tai hắn.

Lưu Húc hơi thất thần.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn thực sự cảm nhận được uy lực của Siêu Phàm Công Tốc.

Tốc độ này, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Quả không hổ danh là Siêu Phàm Công Tốc.

Trong lúc Lưu Húc đang cảm khái, Triệu Vân đột nhiên ngẩng đầu.

Hắn hét lớn một tiếng: Chúa công, đã xảy ra chuyện gì.

Trong tiếng hét lớn, hắn lao vào hậu đường.

Khi thấy chiếc bàn trong phòng vỡ nát trên đất, sắc mặt Triệu Vân không khỏi đại biến.

Hắn cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ là, điều khiến hắn khá ngạc nhiên là, căn bản không tìm thấy dấu vết khả nghi nào khác.

Lưu Húc hoàn hồn, khẽ cười nói: Tử Long, Bản Hầu không sao.

Triệu Vân cảnh giác nhìn quanh một lượt.

Tuy không phát hiện điều gì bất thường, nhưng vẫn che chắn trước mặt Lưu Húc.

Lưu Húc trong lòng không khỏi cảm động.

Triệu Vân quả nhiên là người trung nghĩa.

Hắn cười vỗ vai Triệu Vân nói: Đi thôi, Bản Hầu sẽ biểu diễn cho ngươi xem, xem ngươi có lĩnh ngộ được gì không.

Hả.

Triệu Vân hơi sững người, lập tức gật đầu mạnh, Vâng.

Hai người đi thẳng đến thao trường.

Triệu Vân tay cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương nói: Chúa công, ta thi triển lại một lần Bạo Vũ Lê Hoa Thương, xin Chúa công chỉ điểm.

Lưu Húc xua tay nói: Không cần.

Hắn nhấc thanh Hình Thiên Thương trong tay, khí thế cả người lập tức thay đổi.

Chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng: Tử Long, nhìn cho kỹ.

Nói rồi, Hình Thiên Thương trong tay hắn đột nhiên động.

Bạo Vũ Lê Hoa Thương được thi triển trong tay Lưu Húc.

Lúc bắt đầu, thương pháp của Lưu Húc không khác gì Bạo Vũ Lê Hoa Thương mà Triệu Vân thi triển.

Nhưng dần dần.

Thương pháp của Lưu Húc bắt đầu thay đổi.

Tốc độ của nó trở nên nhanh hơn, sức mạnh cũng ngày càng lớn.

Kéo theo đó, uy lực của Bạo Vũ Lê Hoa Thương tăng vọt.

Sốc.

Triệu Vân cả người ngây ra tại chỗ.

Hắn một mặt kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Cảnh tượng trước mắt, khiến hắn gần như tưởng mình đang ở trong mộng.

Nhưng những tiếng gió rít phát ra từ trường thương kia, lại không ngừng chứng minh, cảnh tượng này là thật.

Sao có thể.

Hắn tổng cộng mới thi triển hai lần thôi mà.

Hơn nữa, bộ Bạo Vũ Lê Hoa Thương này có lai lịch không tầm thường.

Từ khi có được nó, hắn ngày đêm khổ luyện, cũng mất hai năm công phu mới cuối cùng luyện được Bạo Vũ Lê Hoa Thương đến cảnh giới hiện tại.

Dù vậy, hắn cũng được sư phụ mình, Thương Thần Đồng Uyên, nhận định là kỳ tài võ học trăm năm khó gặp.

Nhưng bây giờ.

Chúa công chỉ xem hai lần, đã thi triển ra toàn bộ Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Cũng quá yêu nghiệt rồi.

Không, yêu nghiệt cũng không đủ để hình dung.

Bởi vì, thương pháp mà Lưu Húc thi triển sau đó, đã thoát khỏi phạm trù của Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Hơn nữa, còn tự sáng tạo ra một môn thương pháp.

Nói chung, chỉ có những đại sư thương pháp thực sự, mới có khả năng kết hợp tình hình của bản thân để sáng tạo ra một môn thương pháp.

Nhưng Chúa công, lại ở tuổi 16, đã làm được điều này.

Đúng là yêu nghiệt tuyệt thế.

Lưu Húc chỉ cảm thấy Bạo Vũ Lê Hoa Thương càng thi triển càng thuận tay.

Về sau, dường như thương pháp này được làm riêng cho hắn.

Điều này cũng bình thường.

Thương pháp được sáng tạo dựa trên tình hình của bản thân, chẳng phải là làm riêng cho mình sao.

Trong tình huống như vậy, tự nhiên có thể vận dụng một cách thành thạo.

Triệu Vân vội thu liễm tâm thần, chăm chú quan sát.

Lưu Húc chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hắn hét lớn một tiếng, Hình Thiên Thương trong tay đột nhiên rung lên.

Xoạt xoạt.

Một luồng sáng chói lọi, sáng lên trước mặt Lưu Húc.

Một luồng sáng này, kinh ngạc thay được tạo thành từ đúng một trăm lẻ tám thương.

Triệu Vân cả người choáng váng.

Cũng quá khủng bố rồi.

Hắn chỉ cảm thấy trái tim kiêu ngạo của mình, bị đả kích.

Đồng thời xuất hiện một trăm lẻ tám ảnh thương, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hắn luyện thương pháp nhiều năm, một thương cũng chỉ có thể đâm ra ba mươi sáu thương.

Hơn nữa, đó là nhờ thiên tư trác tuyệt của hắn.

Bây giờ, một trăm lẻ tám ảnh thương, đúng gấp ba lần.

Hơn nữa, lại đến từ tay một người vừa mới học Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Chương 82

Lưu Húc lại một lần nữa thu thương đứng thẳng.

Hắn không nhịn được mà khẽ reo lên.

Sau đó, hắn chắp tay với Triệu Vân nói: Tử Long, Bạo Vũ Lê Hoa Thương quả nhiên uy lực phi phàm.

Triệu Vân xua tay nói: Chúa công, thương pháp ngài vừa thi triển, đã thoát khỏi nút thắt của Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Ý ngươi là.

Lưu Húc ngạc nhiên nói.

Cũng có nghĩa là, thương pháp mà Chúa công thi triển sau đó, là do Chúa công tự sáng tạo dựa trên tình hình của bản thân.

Nghe lời Triệu Vân, Lưu Húc có chút mơ hồ.

Cũng được sao.

Ta tự sáng tạo rồi.

Hắn nói một cách khó hiểu: Tử Long, tự sáng tạo thương pháp, dễ dàng vậy sao.

Lời này vừa ra, Triệu Vân suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lời này, cũng quá đả thương người ta rồi.

Bao nhiêu người, muốn tự sáng tạo một môn thương pháp, nhưng lại không tìm được đường vào.

Bao nhiêu người, luyện thương pháp mấy chục năm, nhưng cũng chỉ luyện được thương pháp của người khác đến bảy tám phần.

Bao nhiêu người, ngày đêm mong mỏi, chỉ để có thể chạm đến

ngưỡng cửa tự sáng tạo thương pháp, nhưng luôn lỡ mất cơ hội.

Nhưng trước mặt Chúa công, tự sáng tạo thương pháp lại chỉ mất một ngày.

Không.

Chỉ mất một canh giờ.

Ban đầu, để luyện tốc độ thương, hắn đã mất mấy năm trời.

Nhưng Chúa công của hắn, vừa ra tay, tốc độ thương đó đã vượt xa hắn.

Là một thiên tài tuyệt thế, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự chênh lệch về thiên tư.

Hắn cũng cuối cùng đã trải nghiệm được ánh mắt phức tạp của người khác khi nhìn mình.

Bởi vì, lúc này hắn, chính đang dùng ánh mắt phức tạp như vậy, nhìn người trước mặt.

Lưu Húc nhìn Triệu Vân sắc mặt biến ảo không ngừng, có chút ngạc nhiên.

Sao vậy.

Chẳng lẽ thương pháp ta tự sáng tạo, có vấn đề gì sao.

Hắn nói: Tử Long, chẳng lẽ thương pháp Bản Hầu tự sáng tạo, có vấn đề gì sao.

Triệu Vân vội xua tay nói: Chúa công, thương pháp ngài tự sáng tạo không có vấn đề gì, ngược lại, uy lực của thương pháp còn vượt xa uy lực của Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Ra là vậy.

Lưu Húc lẩm bẩm.

Chúa công, có thể đặt tên cho thương pháp ngài tự sáng tạo.

Đặt tên.

Lưu Húc gật đầu nói, Cũng được.

Tên thương là Hình Thiên, thương pháp cứ gọi là Hình Thiên Thương Pháp đi.

Lập tức, hắn nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, thế nào, thương pháp của ta có gợi mở gì cho ngươi không.

Triệu Vân gật đầu nói: Đa tạ Chúa công.

Vừa rồi, ta đã có lĩnh ngộ về thương pháp.

Thì ra thương pháp phải giống như Chúa công, tốc độ của chiêu thức phải kết hợp với sức mạnh.

Lập tức, hắn chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, Vân khẩn thiết xin Chúa công phóng ra luồng uy thế trên người.

Ta muốn thử xem, có thể tu luyện thương pháp dưới luồng uy thế đó không.

Lưu Húc khẽ cười nói: Cũng được.

Nói rồi, hắn phát huy toàn bộ uy lực của Thú Vương Uy Nhiếp.

Lần này, phạm vi tác dụng của Thú Vương Uy Nhiếp, chỉ khóa chặt trên người Triệu Vân.

Giây tiếp theo, Triệu Vân chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Hắn có thể cảm nhận, một luồng khí thế cường tuyệt đã khóa chặt mình, khiến hắn không tự chủ được muốn trốn khỏi đây.

Hắn cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó thử diễn luyện thương pháp.

Lập tức hắn phát hiện, dưới luồng uy thế này, thương pháp của hắn chậm đi rất nhiều.

Một khắc sau.

Triệu Vân lau mồ hôi trên trán.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thương pháp đã có tiến triển.

Điều khiến hắn vui mừng hơn là, dưới sự giúp đỡ của Lưu Húc, hắn cuối cùng đã tìm được con đường tiến cảnh cho thương pháp của mình.

Hắn có tự tin, tương lai không xa, hắn sẽ đứng trên đỉnh cao của Đại Hán.

Đương nhiên, tự nhiên là trong tình huống không bao gồm Chúa công.

Đến lúc đó, nhất định có thể đỡ được chiêu thứ hai trong tay Chúa công.

Nhất định.

Các nơi trên Đại Hán, sau khi biết chiến tích của Lưu Húc, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Trường An, phủ Thái sư.

Đổng Trác đang ngồi cao ở trên, phía dưới có mấy vũ cơ, đang uốn lượn eo thon.

Lý Nho cầm tình báo, đi vào trong phủ Thái sư.

Hắn chắp tay hành lễ với Đổng Trác: Thái sư, vừa nhận được tình báo về Lưu Cảnh Sơ ở Duyện Châu.

Đổng Trác nghe vậy, khẽ nhướng mày.

Hắn xua tay.

Các vũ cơ lần lượt lui xuống.

Lý Nho mới bẩm báo: Thái sư, Lưu Cảnh Sơ một trận đại thắng

giặc Khăn Vàng, chém hơn mười vạn địch, bắt làm tù binh hơn mười vạn tên.

Cái gì.

Đổng Trác cả người đứng bật dậy.

Hắn trợn trừng đôi mắt to lớn, nhìn chằm chằm Lý Nho nói: Lưu Cảnh Sơ dưới trướng không phải chỉ có một vạn người sao.

Sao lại có thể đại thắng như vậy.

Trận này, Lưu Cảnh Sơ đã tái hiện trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Mới có thể đại phá giặc Khăn Vàng.

Trong mắt Lý Nho, tràn đầy vẻ tán thưởng.

Nói rồi, hắn đưa tình báo trong tay lên.

Đổng Trác mở tình báo ra xem.

Lập tức, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: Không ngờ, Lưu Cảnh Sơ lại có bản lĩnh như vậy.

Bản Thái sư trước đây thực sự đã xem thường hắn.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, nhìn Lý Nho nói: Văn Ưu, theo như Bản Thái sư được biết, trận Hỏa Ngưu muốn sử dụng vô cùng khó khăn.

Lý Nho gật đầu: Thái sư nói rất đúng.

Trận Hỏa Ngưu, là do Điền Đan sử dụng đầu tiên.

Nhưng, từ sau đó, chưa từng có ai có thể sử dụng được trận Hỏa Ngưu.

Nguyên nhân là vì trận Hỏa Ngưu quá khó, một chút sơ sẩy, sẽ rơi vào cảnh chưa làm địch bị thương đã làm hại chính mình.

Năm ngàn con ngựa, đúng là năm ngàn con ngựa.

Cũng không biết Lưu Cảnh Sơ kia rốt cuộc đã dùng phương pháp gì, mới có thể khống chế được những con bò lửa, ngựa lửa đó.

Trong lời nói của Đổng Trác, không hề che giấu ý tán thưởng.

Lý Nho cũng lộ vẻ trầm tư nói: Ta vừa rồi trên đường đi, cũng vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, nhưng đến giờ vẫn chưa biết được nguyên do.

Thái sư, hay là mời Văn Hòa đến, hỏi han một chút.

Đổng Trác gật đầu cười lớn: Được, vậy mời Văn Hòa và Phụng Tiên hai người đến, tham khảo một chút.

Không bao lâu sau, Giả Hủ và Lữ Bố hai người từ bên ngoài đi vào.

Giả Hủ chắp tay cúi người với Đổng Trác: Thái sư.

Lữ Bố cũng sải bước tiến lên, chắp tay với Đổng Trác: Nghĩa phụ.

Đổng Trác gật đầu nói: Phụng Tiên, Văn Hòa đến rồi, mau mau vào ngồi.

Giả Hủ gật đầu, sau đó lại chắp tay với Lý Nho.

Hai người ngồi xuống phía dưới.

Đổng Trác cười lớn nói: Phụng Tiên, Văn Hòa, Bản Thái sư lần này mời đến, là vì chuyện của Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ.

Lưu Cảnh Sơ.

Giả Hủ thần sắc hơi sững người.

Gần đây, đại danh của Lưu Cảnh Sơ có thể nói là như sấm bên tai.

Không còn cách nào khác, chiến tích của Lưu Cảnh Sơ thực sự quá chói mắt.

Liên tiếp mấy lần, đều lấy thế yếu thắng thế mạnh giặc Khăn

Vàng.

Nhưng hắn không mở miệng.

Lữ Bố lớn tiếng hỏi: Nghĩa phụ, lẽ nào Lưu Cảnh Sơ lại có chiến tích mới sao.

Đổng Trác cười nói: Không sai.

Văn Ưu, giải thích cho Phụng Tiên, Văn Hòa hai người một phen.

Lý Nho gật đầu nói: Theo tình báo vừa truyền về từ Duyện Châu, Lưu Cảnh Sơ đã dùng mấy vạn tân binh, lấy trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã đại phá sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu.

Lữ Bố và Giả Hủ hai người, đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc.

Giả Hủ kinh hô một tiếng: Lại có chuyện này.

Lưu Cảnh Sơ lại có thể sử dụng cả trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã.

Trong mắt hắn, lóe lên một tia tò mò.

Cũng không biết Lưu Cảnh Sơ kia, rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Đổng Trác cười lớn nói: Đây là trận đại thắng hiếm có trong những năm gần đây.

Bản Thái sư mời các ngươi đến, là muốn xem, các ngươi có cách nhìn gì về chuyện này.

Giả Hủ ánh mắt khẽ lóe lên: Thái sư hỏi, là mấu chốt của trận Hỏa Ngưu, Hỏa Mã ở đâu phải không.

Không sai.

Đổng Trác gật đầu, Mời Văn Hòa giải thích một phen.

Giả Hủ nhíu mày nói: Thực ra, đối với trận Hỏa Ngưu, ta biết cũng không nhiều.

Nhưng Lữ tướng quân cực kỳ giỏi khống chế ngựa, đối với việc khống chế ngựa như vậy, tất có kiến giải độc đáo.

Ba người có mặt, đồng loạt nhìn về phía Lữ Bố.

Lữ Bố mặt lộ vẻ ngạo nghễ nói: Bàn về khống chế ngựa, trong cõi Đại Hán, ta Lữ Bố đứng thứ hai, e rằng không ai dám đứng thứ nhất.

Lập tức, hắn nhíu mày nói: Nhưng nếu muốn khống chế mấy ngàn con bò lửa, ngựa lửa, ta thực sự bất lực.

Mọi người tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi Lữ Bố thực sự nói như vậy, không khỏi kinh ngạc.

Đổng Trác giơ tay an ủi: Phụng Tiên con ta, không cần phải bận lòng về chuyện này.

Chắc chắn chuyện này có mấu chốt gì đó, chúng ta chưa nắm được.

Lữ Bố cung kính chắp tay với Đổng Trác: Vâng, nghĩa phụ.

Tuy cung kính, nhưng khi cúi đầu, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười lạnh.

Hắn thầm nghĩ: để lão già Đổng Trác này đắc ý một thời gian, vài ngày nữa, xem hắn còn cười được không.

Đổng Trác đối với điều này, lại không hề hay biết.

Hắn cười lớn: Lưu Húc có thể triệt để áp chế được Tào Tháo, điểm này, thực sự có chút ngoài dự liệu của Bản Thái sư.

Giả Hủ hai mắt, lướt qua người Lữ Bố.

Trên mặt hắn, hiện lên một tia trầm tư.

Trong lòng lại có chút tính toán.

Hắn chắp tay với Đổng Trác nói: Thái sư, Lưu Cảnh Sơ tuổi còn

trẻ đã có bản lĩnh như vậy, tương lai chắc chắn có thể trở thành cánh tay đắc lực của Thái sư.

Theo ngu kiến của ta, không bằng ban thêm chút ân huệ, cũng để hắn giúp Thái sư áp chế Viên Thiệu, Tào Tháo và những người khác.

Đổng Trác ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, gật đầu đáp ứng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên buổi chầu sớm.

Thiên tử Lưu Hiệp ngồi cao ở trên, các vị triều thần còn lại, chia làm hai bên.

Đổng Trác tay đặt lên chuôi kiếm, sải bước từ bên ngoài đi vào.

Vừa đi, vừa cười lớn nói: Bệ hạ, Bản Thái sư có việc đến trễ, xin bệ hạ đừng trách tội.

Giọng nói có phần non nớt của Lưu Hiệp vang lên.

Thái sư công vụ bận rộn, vì vậy mà chậm trễ, quả nhân đâu có lý do gì để trách tội.

Đổng Trác đi thẳng đến trước mặt Thiên tử, mới cười lớn nói: Hôm nay ta có một việc, muốn thỉnh thị bệ hạ.

Tuy miệng nói là thỉnh thị, nhưng trên mặt lại không có nửa phần cung kính.

Sau đó, không đợi Lưu Hiệp mở miệng, hắn đã tiếp tục nói: Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ đại phá giặc Khăn Vàng Thanh Châu, hiện đã triệt để bình định loạn Khăn Vàng ở Duyện Châu.

Bản Thái sư cho rằng nên ban thưởng thêm cho Lưu Cảnh Sơ này, không biết bệ hạ thấy thế nào.

Lưu Hiệp thần sắc hơi sững người: Đổng Thái sư nói Lưu Cảnh Sơ, có phải là vị Lưu Húc vừa mới được ban thưởng mấy ngày trước không.

Không sai.

Đổng Trác bước lên hai bước, nhìn thẳng vào Lưu Hiệp nói, Chẳng lẽ bệ hạ có ý kiến gì sao.

Lưu Hiệp thần sắc không khỏi hoảng hốt.

Hắn cố gắng trấn tĩnh nói: Cứ theo ý Thái sư mà làm.

Chỉ là trẫm nghe nói, Lưu Húc này là con trai độc nhất của cựu Duyện Châu Thứ sử.

Đổng Trác không để ý đến Lưu Hiệp.

Vương Doãn nghe vậy, bước ra khỏi hàng bẩm báo: Bệ hạ nói rất đúng.

Lưu Húc, chính là con trai độc nhất của cựu Duyện Châu Thứ sử Lưu Đại.

Ánh mắt Lưu Hiệp khẽ lóe lên.

Trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

Lưu Đại là tông thân Hán thất, là hoàng bá của mình, như vậy, chẳng phải có nghĩa là, Lưu Cảnh Sơ này là hoàng huynh của mình sao.

Hắn nhìn về phía Vương Doãn, ý vị sâu xa nói: Nếu vậy, Lưu Cảnh Sơ này, cũng là hậu duệ của trung lương.

Vương Doãn gật đầu: Chính là vậy.

Hạ quan nghe nói, Lưu Cảnh Sơ kia đã dùng sức một mình, một quyền đánh chết bạch hổ.

Tim Lưu Hiệp đập thình thịch.

Bạch hổ, đó là bạch hổ đó.

Bạch hổ, là một trong tứ đại hung thú, từ xưa đến nay đều tượng

trưng cho sát phạt.

Bây giờ, Lưu Húc một quyền đánh chết bạch hổ, chẳng phải có nghĩa là, Lưu Húc cuối cùng sẽ bình định loạn thế.

Quan trọng nhất là, Lưu Húc là người họ Lưu.

Tông thân Hán thất.

Hắn ngẩng đầu nhìn Đổng Trác một cái.

Sống dưới bóng của Đổng Trác, hắn chính cần có người giúp đỡ.

Trước đây nghe tin Lưu Đại qua đời, hắn đã đau lòng một thời gian dài.

Bây giờ, nghe tin hoàng huynh của mình lại anh dũng thiện chiến như vậy, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Chương 83

Chỉ là lúc này, không thể để lộ sơ hở, lập tức cười nói: Đổng Thái sư, chuyện này cứ do ngài quyết định.

Đổng Trác cười lớn: Như vậy rất tốt.

Ý của Bản Thái sư, phong Lưu Cảnh Sơ làm Bộc Dương Hầu, Bình Đông Tướng quân.

Lĩnh chức Duyện Châu mục và Thanh Châu Thứ sử.

Hắn quay đầu nhìn Lưu Hiệp một cái: Không biết bệ hạ thấy thế nào.

Lưu Hiệp trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhưng Đổng Trác đang ở trước mắt, hắn không dám có chút biểu lộ.

Lập tức, hắn kìm nén niềm vui trong lòng nói: Nếu vậy, cứ theo ý Đổng Thái sư.

Đổng Trác phất tay áo: Bệ hạ, Bản Thái sư có việc quan trọng, xin cáo lui.

Nói rồi, hắn đi ra ngoài.

Trưa hôm đó, mấy tiểu hoàng môn mang theo thánh chỉ, đi về phía Duyện Châu.

Một ngày nọ, Lưu Húc đang ở trong hậu viện, nghe Thái Diễm gảy đàn.

Lại nghe có thân vệ vội vã đi vào.

Chúa công, bên ngoài có thánh chỉ đến.

Thánh chỉ.

Lưu Húc hơi sững người.

Mình là Duyện Châu mục, Hương hầu, chẳng lẽ lại được thăng quan sao.

Thăng quan dễ dàng vậy sao.

Hương hầu mà lên nữa, chẳng phải là Huyện hầu sao.

Hít.

đã chạm đến đỉnh cao của tước Hầu rồi sao.

Trên mặt Thái Diễm cũng lộ vẻ kinh hỉ.

Nàng đứng dậy, hướng về phía Lưu Húc cúi người hành lễ: Chúc mừng Lưu Hầu vinh thăng.

Nói rồi, nàng vẫn nhìn Lưu Húc, trong mắt ẩn hiện sóng nước.

Trong đầu Lưu Húc lóe lên một tia sáng, vô thức ngâm nga: Mắt thu ba lượn sóng, mày ngài núi non tụ.

Trong mắt Thái Diễm sáng rực.

Ánh mắt nàng rực rỡ nhìn chằm chằm vào Lưu Húc: Lưu Hầu quả nhiên văn tài xuất chúng, Chiêu Cơ còn kém xa.

Lưu Húc khẽ cười: Chiêu Cơ quá khen rồi.

Hắn chắp tay với Thái Diễm: Nếu vậy, Bản Hầu đi tiếp thánh chỉ trước.

Thái Diễm cười nói: Vâng, Lưu Hầu cứ đi đi.

Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi một câu: Lưu Hầu, ta ở đây chờ ngài.

Ừm.

Lưu Húc xua tay với Thái Diễm, xoay người rời đi.

Ngoài phủ, mấy tiểu hoàng môn đang đứng trước cửa.

Thấy Lưu Húc ra, Trần Cung và mọi người đều tiến lên chúc mừng Lưu Húc.

Tiểu hoàng môn cũng bước tới.

Người đi đầu the thé giọng, cung kính nói: Gia gia ra mắt Lưu Hầu.

Lưu Húc chắp tay: Sứ giả, đường xa vất vả rồi.

Lưu Hầu khách sáo rồi. tiểu hoàng môn tiếp tục nói, Lưu Hầu, hay là để ta tuyên chỉ trước.

Thánh chỉ không được tuyên đọc, trong lòng ta cứ bất an.

Lưu Húc khẽ cười: Sứ giả, mời.

Tiểu hoàng môn lập tức tuyên đọc.

Lưu Húc mới hiểu, mình được phong làm Bộc Dương Hầu, Bình Đông Tướng quân.

Lĩnh chức Duyện Châu mục và Thanh Châu Thứ sử.

Nghe xong ban thưởng, hắn hơi ngẩn người.

Thành Huyện hầu rồi sao.

Dễ dàng vậy sao.

Nếu lên nữa, chẳng phải là phong Vương sao.

Hơn nữa, phong thêm chức Thanh Châu Thứ sử là sao.

Trong lòng hắn khẽ động.

Chẳng lẽ, Đổng Trác muốn khiêu khích mình và Viên Thiệu tranh đấu sao.

Đến lúc đó, ba bên mình, Viên Thiệu, Công Tôn Toản tranh đấu, Đổng Trác ngồi thu lợi ngư ông.

Đổng Trác tính toán thì hay đấy, tiếc là tiếc là. tiếc là Đổng Trác sắp hết mệnh rồi.

Lưu Húc giơ tay nhận thánh chỉ từ tay tiểu hoàng môn, mới khẽ cười nói: Đa tạ sứ giả.

Văn Khanh, mau đưa sứ giả xuống nghỉ ngơi.

Vương Úc bước lên, đưa mấy thỏi bạc vụn lên.

Tiểu hoàng môn chúc mừng Lưu Húc mấy câu, mới bước đi.

Quách Gia, Trần Cung, Triệu Vân lần lượt tiến lên chúc mừng Lưu Húc.

Bách tính sớm đã tụ tập xung quanh.

Lúc này cũng hướng về phía Lưu Húc chúc mừng.

Chúc mừng Lưu Hầu vinh thăng.

Trong chốc lát, tiếng hô vang vọng khắp thành Xương Ấp.

Lưu Húc lớn tiếng nói: Cảm tạ mọi người.

Hôm nay, ta đích thân mở tiệc chiêu đãi mọi người.

Lập tức, hắn nhìn về phía bách tính nói: Hôm nay, trong quán cháo sẽ thêm món cháo trứng gà.

Bách tính ai nấy đều vui mừng.

Trứng gà, bình thường căn bản không nỡ ăn.

Bây giờ có thể ăn trong quán cháo, quả là niềm vui bất ngờ.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười.

Hiện tại, dưới trướng hắn đã có mấy vạn con gà, vịt, chỉ là nhiều

con chưa trưởng thành.

Thêm một thời gian nữa, không chỉ trứng gà, mà cả thịt gà cũng có thể cung cấp được.

Nhưng việc cấp bách hiện tại, là cung cấp cho văn võ và binh sĩ dưới trướng dùng trước.

Lưu Húc lại một lần nữa trở về hậu viện, quả nhiên, Thái Diễm đang đứng chờ ở đó.

Chỉ là, lúc này nàng lại đang cúi đầu viết gì đó.

Lưu Húc rón rén bước tới.

Thấy chữ Thái Diễm viết, hắn vô thức đọc ra.

Mắt thu ba lượn sóng, mày ngài.

Chẳng phải là câu thơ ta vừa ngâm sao.

Thái Diễm mới phản ứng lại, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi hơi ửng hồng.

Chiêu Cơ, chữ viết quả nhiên không tồi.

Nghe Lưu Hầu khen, trên mặt Thái Diễm lóe lên một tia vui mừng: Thật sao.

Tất nhiên.

Lưu Húc gật đầu.

Thái Diễm cúi người hành lễ: Chúc mừng Lưu Hầu vinh thăng.

Không cần khách sáo.

Lưu Húc vô thức đưa tay ra đỡ.

Chỉ cảm thấy tay Thái Diễm khá mềm mại, khiến lòng hắn khẽ động.

Thái Diễm cũng không có ý định rút tay về, cứ để mặc cho Lưu Húc nắm.

Lưu Húc kéo Thái Diễm, ngồi xuống bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, từ từ cúi đầu xuống.

Hồi lâu, Lưu Húc mới mở miệng: Chiêu Cơ, hôm nay ta muốn mở tiệc lớn đãi văn võ, cùng ta đi nhé.

Vâng.

Trên mặt Thái Diễm một mảng đỏ ửng, nhưng vẫn đáp ứng.

Đêm.

Lưu Húc nắm tay mềm mại của Thái Diễm, đi về phía phòng khách.

Trong phòng khách, đèn đuốc sáng trưng.

Tất cả văn võ, đều đã tụ tập ở đây.

Thấy có nhiều người như vậy, Thái Diễm vô thức muốn rút tay ra.

Phát hiện Lưu Húc nắm khá chặt, không rút ra được, liền không còn động tác nào nữa, mặc cho Lưu Húc nắm tay mình.

Lặng lẽ đi theo bên cạnh Lưu Húc.

Lưu Húc cứ thế nắm tay Thái Diễm, bước vào trong phòng khách.

Mọi người nhìn Lưu Húc và Thái Diễm hai người bước vào, đồng loạt lộ vẻ vui mừng.

Trong lòng họ, sớm đã coi Thái Diễm là chủ mẫu.

Bây giờ, hành động lần này của Lưu Húc, không nghi ngờ gì đã chứng thực điều này.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi người với Lưu Húc: Ra mắt Chúa công, ra mắt Chủ mẫu.

Nghe lời mọi người, Lưu Húc khẽ cười: Các vị không cần đa lễ.

Hôm nay mọi người không cần khách sáo.

Thái Diễm nghe vậy, mặt cười hơi đỏ, nhưng vẫn gật đầu với mọi người.

Lưu Húc kéo Thái Diễm, ngồi xuống ghế chủ tọa.

Hắn cười lớn nói: Các vị, hôm nay Bản Hầu đã chuẩn bị rượu ngon thịt ngon cho mọi người, mọi người nhất định phải ăn ngon uống say.

Nghe có rượu ngon thịt ngon, mắt Quách Gia lập tức sáng lên.

Hắn nói với Trần Cung bên cạnh: Công Đài, Chúa công có rượu ngon, đã nếm thử chưa.

Lần trước nếm một lần, sau đó uống, vẫn chưa được uống.

Phụng Hiếu, Công Đài, rượu ngon gì.

Có thơm bằng rượu của nghênh khách lâu không.

Công Đạt à, lát nữa nếm thử sẽ biết.

Lời Quách Gia vừa dứt, đã thấy thị tòng bưng mấy vò rượu đi vào.

Thấy rượu trong tay thị tòng, mắt Quách Gia lập tức sáng lên.

Lưu Húc giơ tay nhận vò rượu, cười lớn nói: Rượu này là rượu ngon.

Mọi người đều nếm thử, do chính tay Bản Hầu ủ.

Hắn vỗ một cái.

Nắp vò rượu vỡ tan, một luồng hương rượu nồng nàn, lan tỏa ra xung quanh.

Mọi người đều quay đầu, nhìn về phía Lưu Húc.

Điển Vi còn đứng dậy, nói: Chúa công, rượu này, không phải chỉ có một vò chứ.

Lưu Húc khẽ cười: Hôm nay, rượu uống đủ.

Hắn vỗ tay nói: À, rót đầy cho mọi người đi.

Hơn mười thị tòng từ bên cạnh đi ra, mỗi người bưng một vò rượu cho mọi người.

Lưu Húc lại nói: Hôm nay à, để các ngươi nếm thử món ngon của gà, vịt, lợn, dê kiểu mới.

Mọi người ai nấy đều phấn khích.

Có thể được gọi là kiểu mới, không gì không phải là do chính tay Chúa công làm ra.

Bây giờ có vinh hạnh được nếm thử, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Trong chốc lát, mọi người chén thù chén tạc, vô cùng náo nhiệt.

Thái Diễm và Lưu Húc cụng mấy ly.

Nàng nhẹ nhàng chạm vào vai Lưu Húc nói: Lưu Hầu, ta có chút không uống được nữa.

Nói rồi, người nàng hơi nghiêng đi.

Lưu Húc vội giơ tay, đỡ lấy Thái Diễm, mới nhẹ nhàng hỏi: Chiêu Cơ, không sao chứ.

Thái Diễm môi mềm khẽ mở: Lưu Hầu, ta. có chút không khỏe.

Lưu Húc nói với mọi người phía dưới: Các vị hôm nay uống cho vui, Chiêu Cơ có chút không uống được nữa, Bản Hầu đưa nàng về trước.

Ồ.

Mọi người một trận hò reo, biểu cảm của ai nấy đều có chút kỳ lạ.

Lưu Húc lườm một cái, sau đó liền đỡ Thái Diễm đi về phía hậu viện.

Lưu Húc đi rồi, Quách Gia giơ cao ly rượu nói: Các vị, Chúa công của chúng ta cuối cùng cũng chuẩn bị khai chi tán diệp, mọi người phải ăn mừng một phen.

Không sai.

Lỗ Túc cũng nâng ly rượu, cười lớn nói, Chúa công tài mạo song toàn, văn võ song toàn, chủ mẫu là đệ nhất tài nữ Đại Hán, tư dung tuyệt sắc, chính là trời sinh một cặp.

Đúng, vì Chúa công, Chủ mẫu nâng ly.

Trần Cung ra hiệu với mọi người.

Sau đó ngửa cổ, uống cạn rượu trong ly.

Mọi người tự nhiên cũng hưởng ứng, cũng đồng loạt uống cạn rượu trong ly.

Trong phút chốc, không khí trong phòng khách, trở nên càng thêm náo nhiệt.

Đối với tất cả những điều này, Lưu Húc tự nhiên không biết.

Lúc này hắn, đã đến hậu viện.

Hắn đỡ Thái Diễm, đi thẳng vào phòng ngủ của nàng.

Lúc này, Thái Diễm đang ngủ.

Lưu Húc liền đặt Thái Diễm lên giường.

Lúc này Thái Diễm mặt như hoa đào, mày mắt như vẽ, dáng người yểu điệu, lại thêm khí chất tri thức toát ra từ toàn thân, khiến người ta nhìn có một sức hấp dẫn kinh người.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Hắn thấy, mí mắt Thái Diễm đang khẽ run.

Đang giả vờ say sao.

Chẳng lẽ, Thái Diễm không ngủ.

Chương 84

Nghĩ đến đây, lòng Lưu Húc khẽ động.

Lúc này Thái Diễm tim đập như nai con, loạn xạ.

Lưu Húc không do dự nữa, lật người đè lên.

Đến tận chiều ngày hôm sau.

Hai người mới rời khỏi giường.

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói ra.

Lưu Húc đỡ Thái Diễm ngồi xuống bên cạnh, mới cười nói: Diễm nhi, bây giờ vị trí chủ mẫu hậu viện, mới thực sự ổn định.

Mặt Thái Diễm đỏ bừng.

Nhưng nụ cười trên mặt, lại cũng không thể che giấu.

Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lưu Húc.

Lưu Húc nhân tiện ôm lấy Thái Diễm, sau đó để đầu nàng, nhẹ nhàng tựa vào vai mình.

Trong lòng, lại đang âm thầm suy nghĩ.

Theo lẽ thường, tuổi thọ của Đổng Trác sắp hết rồi.

Nhưng phía Trường An, lại không có tin tức gì truyền về.

Trong đó, chẳng lẽ đã xảy ra sai sót gì sao.

Bây giờ đã có tiến triển thực chất với Thái Diễm, tự nhiên không thể ngồi yên nhìn Thái Ung xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc trong lòng đã có chủ ý.

Hắn khẽ vuốt tay Thái Diễm nói: Diễm nhi, chuẩn bị giấy mực

cho phu quân.

Vâng, phu quân.

Thái Diễm nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó đứng dậy đi về phía thư phòng.

Lưu Húc nắm lấy Thái Diễm, hỏi: Diễm nhi, không hỏi, Bản Hầu vì sao lại để ngươi chuẩn bị giấy mực sao.

Phu quân hành sự tự nhiên có đạo lý của phu quân.

Thái Diễm mỉm cười, sau đó bước về phía thư phòng.

Nhìn giấy mực đã chuẩn bị xong, Thái Diễm đang lặng lẽ mài mực, Lưu Húc tiến lên ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói.

Diễm nhi, Bản Hầu chuẩn bị viết một lá thư cho Bá Giai công.

Hả.

Trên mặt Thái Diễm lóe lên một tia kinh hỉ, sau đó, trên mặt nàng liền treo đầy vẻ đỏ ửng.

Lưu Húc sắc mặt nghiêm túc nói: Diễm nhi, Bản Hầu sở dĩ phải đích thân viết thư cho Bá Giai công, nguyên nhân căn bản là, Bá Giai công có nguy cơ đến tính mạng.

Lời này vừa ra, sắc mặt Thái Diễm không khỏi trắng bệch.

Nàng ôm lấy cánh tay Lưu Húc, lo lắng nói: Phu quân, xin hãy cứu phụ thân ta.

Lưu Húc nhẹ nhàng vỗ vỗ tay mềm của Thái Diễm nói: Diễm nhi yên tâm.

Bá Giai công là phụ thân của nàng, Bản Hầu tự nhiên sẽ bảo vệ vẹn toàn.

Hơn nữa, nguy cơ đến tính mạng của Bá Giai công vẫn chưa xuất

hiện.

Nói rồi, hắn bước đến trước bàn.

Sau đó, nhấc bút, bắt đầu viết.

Không bao lâu sau, một lá thư đã được viết xong.

Hắn ra lệnh cho bên ngoài: Đem thư này giao cho thân vệ, bảo đưa đến Trường An, giao cho Bá Giai công.

Nhu nhi từ bên ngoài đi vào, đáp ứng Lưu Húc một tiếng, liền vội vã đi ra ngoài.

Lưu Húc không biết rằng, sở dĩ kế hoạch trừ khử Đổng Trác bị trì hoãn, nguyên nhân căn bản là vì hắn.

Trường An.

Trong phủ Tư đồ Vương Doãn.

Lữ Bố uống hết ly này đến ly khác.

Miệng không ngừng than khổ với Vương Doãn, thỉnh thoảng lại chửi rủa Đổng Trác.

Vương Doãn ngồi đối diện Lữ Bố, lúc này trong lòng do dự.

Hắn biết, lúc này chính là thời cơ tốt để khuyên Lữ Bố ra tay với Đổng Trác.

Nhưng hắn đã do dự.

Nhìn Lữ Bố say khướt, nằm sang một bên.

Vương Doãn đứng dậy, sau đó, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hắn bước ra ngoài.

Quản gia đón lên, khẽ nói: Lão gia, sao vậy.

Vương Doãn xua tay, nhanh chân vào thư phòng, đóng chặt cửa

thư phòng.

Mới khẽ thở dài một tiếng: Chuyện này ta phải có một kế sách vẹn toàn.

Bây giờ Lưu Cảnh Sơ nổi lên, nếu ta trừ được Đổng Trác, vạn nhất Lưu Cảnh Sơ kia vì Đổng Trác báo thù, Hán thất e là sẽ gặp nhiều tai ương.

Quản gia hơi sững người.

Vương Doãn lẩm bẩm: Đến lúc đó phái một người đi xem phản ứng của Lưu Hầu.

Thái Ung nhìn thư trong tay, lẩm bẩm: Nếu Lưu Hầu đã đích thân gửi thư đến, vậy thì đi một chuyến xem sao.

Ngày hôm sau, hắn liền bắt đầu thu dọn.

Trong lúc đang thu dọn, quản gia đi tới, nói với Thái Ung: Lão gia, Vương Tư đồ đến.

Ừm.

Thái Ung và Vương Tư đồ cũng khá thân quen.

Nhưng thực ra giao du riêng tư lại không nhiều.

Hắn chỉ lẩm bẩm một mình: Vương Tư đồ lúc này đến làm gì.

Lập tức, hắn bước ra ngoài đón.

Hai người ngồi xuống trong sảnh, Thái Ung cười lớn nói: Vương Tư đồ đến, nhà tranh của ta rồng đến nhà tôm.

Bá Giai huynh khách sáo rồi.

Vương Doãn khẽ cười một tiếng, Hôm nay gặp lại, Bá Giai huynh phong thái hơn xưa.

Thái Ung thần sắc hơi sững người.

Trong ấn tượng của hắn, Vương Doãn thực ra không phải là người dễ gần.

Bình thường, Vương Doãn thường cau có.

Những lúc hòa nhã như bây giờ, thực ra không nhiều, hoặc là rất ít.

Trong lòng, hắn không hiểu tại sao Vương Doãn lại hòa nhã như vậy.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không động thanh sắc: Vương Tư đồ khách sáo rồi.

Ta thấy Vương Tư đồ dường như mặt có ưu sầu.

Vương Doãn nhẹ nhàng thở dài một tiếng: Bá Giai huynh, nghe nói huynh sắp đi Duyện Châu.

Thái Ung cũng không giấu giếm, gật đầu nói: Không sai.

Vương Doãn khẽ thở dài một tiếng: Ta có một món quà cũng muốn mang đến cho Lưu Hầu, xin Bá Giai huynh cho phép quản gia của ta cùng đi.

Thái Ung không nghi ngờ gì: Cũng được.

Vương Doãn chắp tay hành lễ với Thái Ung: Chúc Bá Giai chuyến đi này thuận lợi.

Đa tạ Vương Tư đồ.

Thái Ung chắp tay cười nói.

Nhìn bóng lưng Vương Doãn rời đi, Thái Ung một mặt như có điều suy nghĩ.

Hắn thầm nghĩ: chẳng lẽ Vương Doãn nói tốt như vậy, là vì Lưu Cảnh Sơ.

Nếu vậy, Lưu Cảnh Sơ này thực sự không tầm thường.

Xem ra, thái độ của mình dường như có thể thay đổi một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Ung liền mang theo một đám tùy tùng đi Duyện Châu.

Một ngày nọ, Lưu Húc đang nằm trong lương đình.

Bên cạnh hắn, Thái Diễm đang bóc hoa quả, thỉnh thoảng lại đút vào miệng hắn.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Chúa công, Chủ mẫu, Bá Giai công đến rồi.

Thái Diễm thần sắc không khỏi hoảng hốt.

Lưu Húc giơ tay nắm lấy tay Thái Diễm, cười nói: Diễm nhi, mọi chuyện đều có Bản Hầu ở đây.

Thái Diễm thần sắc thả lỏng, gật đầu.

Trong lòng dâng lên một cảm giác an toàn nồng nàn.

Lưu Húc đứng dậy, nắm lấy Thái Diễm nói: Diễm nhi, đi thôi, chúng ta cùng đi gặp Bá Giai công.

Vâng.

Thái Diễm gật đầu đáp một tiếng.

Sau đó, liền đi theo sau lưng Lưu Húc, đi ra ngoài.

Hai người ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài đứng mấy người.

Người đi đầu dáng vẻ đường đường, tướng mạo bất phàm.

Nhưng hiếm có là khí chất trên người ông ta.

Cái khí chất như không cùng thế nhân đồng lưu hợp ô.

Hẳn là, vị này chính là Thái Ung Thái Bá Giai.

Cách đó không xa, Trần Cung có chút lo lắng nói: Ta nghe nói Bá Giai công tính tình không tốt lắm, liệu có đánh nhau tại chỗ không.

Nếu đánh, ta không cần lo lắng nữa.

Quách Gia lười biếng cười nói, Ai có thể đánh thắng Chúa công của chúng ta.

Chính là vậy.

Lỗ Túc gật đầu nói, Chỉ sợ Bá Giai công mắng chửi trước mặt mọi người, vậy thì không hay lắm.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Thái Diễm nhỏ giọng nói với Lưu Húc: Đó chính là phụ thân đại nhân của ta.

Lưu Húc thầm nghĩ: quả nhiên.

Hắn bước lên, chắp tay hành lễ với Thái Ung: Lưu Húc ra mắt Bá Giai công.

Thái Diễm cũng cúi người hành lễ: Phụ thân đại nhân.

Thái Ung gật đầu, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Ra mắt Lưu Hầu.

Lưu Húc giơ tay: Bá Giai công đường xa vất vả, mời vào trong.

Mời.

Thái Ung cũng giơ tay.

Lập tức hai người liền đi vào bên trong.

Thái Diễm đứng sau lưng, có chút ngơ ngác.

Nhu nhi đến bên cạnh Thái Diễm, nhỏ giọng nói: Cô nương, lão gia trở nên hòa nhã rồi sao.

Nếu là bình thường, e là lão gia sẽ nổi giận.

Thái Diễm khẽ nhíu mày.

Nàng vốn là người thông minh.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, đã hiểu được nguyên do.

Lập tức, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười: Có lẽ phụ thân đại nhân lâu ngày không gặp, trở nên cởi mở hơn rồi.

Nhu nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: Ta thấy không giống.

Giống như lão gia nể mặt ai đó, tha cho cô nương.

Nàng gãi đầu nói: Có lẽ, có người thay cô nương cầu xin rồi.

Thái Diễm không tỏ ý kiến: Có lẽ vậy.

Chỉ là nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn.

Cách đó không xa.

Lỗ Túc nhìn Trần Cung, khó hiểu nói: Công Đài, tin đồn trong phủ có sai sót sao.

Trần Cung lắc đầu: Không phải.

Bá Giai công là đại nho đương thời, lại là người Trần Lưu, tính tình của ông ấy người Trần Lưu ai cũng biết.

Khóe miệng Quách Gia lộ ra một nụ cười: Xem ra, hôm nay náo nhiệt e là không xem được rồi.

Thái Ung lúc này đang ngồi trong đại sảnh, đánh giá Lưu Húc.

Hắn muốn xem kỹ, người có thể khiến Vương Doãn kiêng dè, rốt cuộc là người như thế nào.

Phải biết rằng, hiện nay tuy Đổng Trác chuyên quyền, nhưng về mặt chính sự, Đổng Trác ít khi quản.

Những việc chính sự này cơ bản đều giao cho Vương Doãn.

Có thể nói như vậy, hiện nay, trong triều đình, Vương Doãn nghiễm nhiên trở thành nhân vật số hai dưới trướng Đổng Trác.

Bình thường, Vương Doãn ngoài việc nói tốt với Đổng Trác và thân tín của Đổng Trác, đối với các đại thần khác, thực ra đều khá nghiêm túc.

Lưu Cảnh Sơ trước mắt này, nếu có thể khiến Vương Doãn kiêng dè, vậy tất định có chỗ bất phàm.

Thái Ung vuốt râu, cố gắng làm cho giọng nói của mình bình ổn một chút, nói: Lưu Hầu, không biết giấu con gái ta đi, ý định là gì.

Lưu Húc xua tay với xung quanh.

Những người xung quanh đều lui xuống.

Lưu Húc mới khẽ cười nói: Bá Giai công, dám hỏi gả con gái cho một người sắp chết, có phải là việc làm của người làm cha không.

Lời này vừa ra, Thái Ung ngẩn người.

Lập tức, hắn nhíu mày nói: Lưu Hầu, lời này có ý gì.

Bá Giai công, có biết, Vệ Trọng Đạo kia mệnh không còn bao lâu.

Cái gì.

Thái Ung bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Hắn không dám tin nhìn Lưu Húc: Lưu Hầu, lời này là thật sao.

Lưu Húc gật đầu: Bản Hầu nói câu nào cũng là thật.

Thái Ung hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Lưu Húc, thấy Lưu Húc nghiêm túc như vậy, nhất thời cũng có chút không chắc chắn.

Hắn trầm giọng nói: Lưu Hầu, Vệ Trọng Đạo kia tại sao lại mệnh không còn bao lâu.

Lưu Húc khẽ thở dài một tiếng: Bá Giai huynh, Vệ Trọng Đạo kia

thực ra sớm đã bệnh nguy kịch.

Chuyện này, điều tra là biết.

Thái Ung hét lớn một tiếng: Trịnh quản gia.

Một người đàn ông trung niên từ bên ngoài đi vào, cúi người với Thái Ung: Lão gia.

Thái Ung sắc mặt khó coi.

Hắn hét lớn một tiếng: Lập tức đến Vệ gia ở quận Hà Đông, ngầm điều tra một phen, xem Vệ Trọng Đạo có bệnh nặng trong người không.

Vâng.

Trịnh quản gia đáp một tiếng, sau đó liền vội vã đi ra ngoài.

Lưu Húc ra hiệu cho bên ngoài.

Từ Thịnh, người vẫn luôn đóng vai thân vệ của Lưu Húc, hiểu ý, đi ra ngoài.

Lúc này, Thái Diễm vẫn luôn trốn bên ngoài cửa, một mặt kinh ngạc.

Không ngờ, ở giữa lại có ẩn tình như vậy.

Thái Ung chắp tay với Lưu Húc: Lưu Hầu, nếu lời ngài nói là thật, vậy hôn sự của ta và Chiêu Cơ, ta đồng ý.

Lưu Húc sững sờ.

Hắn chưa mở miệng, Thái Ung đã đồng ý.

Vậy những lo lắng trăm bề của Thái Diễm trước đây, chẳng phải là lo lắng vô ích sao.

Lưu Húc khẽ gật đầu: Nếu vậy, đa tạ Bá Giai công.

Hắn chắp tay hành lễ với Thái Ung: Bá Giai công, hay là ở lại

thành Xương Ấp của ta vài ngày.

Thái Diễm trong lòng kinh hỉ.

Chương 85

Vội bước ra, nói: Phụ thân đại nhân, thành Xương Ấp của chúng ta có không ít rượu ngon mỹ thực.

Phụ thân đại nhân phải nếm thử cho đã.

Thái Ung lườm Thái Diễm một cái: Thành Xương Ấp của chúng ta.

Mặt Thái Diễm trở nên đỏ ửng.

Thái Ung khẽ thở dài một tiếng: Thôi được.

Vậy lão già ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Lưu Húc đại hỷ.

Hắn lớn tiếng nói: Người đâu, rượu ngon món ngon đều mang lên.

Bản Hầu hôm nay muốn đích thân vì Bá Giai công tiếp phong tẩy trần.

Thái Diễm ở bên cạnh giới thiệu cho Thái Ung: Phụ thân đại nhân, ngài không biết đâu, phu quân. khụ, Lưu Hầu có thể ủ một loại rượu ngon.

Vị rượu đó như Quỳnh Tương Ngọc Dịch vậy.

Thái Ung bất đắc dĩ.

Chỉ có thể coi như không nghe thấy.

Nhưng lập tức, sự chú ý của ông ta liền bị lời nói sau đó của Thái Diễm thu hút.

Hắn quay đầu hỏi: Chiêu Cơ lời này là thật sao.

Thật.

Thái Diễm gật đầu, Lần trước con cũng uống mấy ly, vị đó xa xa không phải là rượu khác có thể sánh bằng.

Uống rượu, chính là ngày hôm đó.

Nếu không phải nhân lúc say, nàng cũng tuyệt đối không có can đảm như vậy.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng đầy hồng vựng.

Lập tức quay đầu nhìn Lưu Húc một cái.

Thái Ung trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Quả nhiên con gái lớn không giữ được trong nhà.

Hắn chỉ có thể lại một lần nữa giả vờ không thấy.

Không bao lâu sau, thị tòng liền bưng vò rượu đi lên.

Lưu Húc giơ tay nhận vò rượu: Bá Giai công, đây chính là rượu trắng do chính tay Bản Hầu ủ, tên là Nhị Oa Đầu.

Nhị Oa Đầu.

Thái Ung một mặt không hiểu.

Lưu Húc khẽ cười: Cái gọi là Nhị Oa Đầu, chính là lấy loại rượu chưng cất tốt nhất.

Nói rồi, tay hắn nhẹ nhàng vỗ lên nắp vò rượu.

Một luồng hương vị nồng nàn, từ vò rượu bay ra, lan tỏa ra xung quanh.

Mũi Thái Ung bắt đầu hít hít.

Hắn lẩm bẩm: Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon.

Lập tức, hắn đứng dậy, đến bên vò rượu.

Lưu Húc khẽ cười.

Hắn biết, chỉ cần là người thích rượu, nhất định không thể từ chối Nhị Oa Đầu.

Nguyên nhân ư, tự nhiên là vì Nhị Oa Đầu so với các loại rượu khác bây giờ, tốt hơn rất nhiều.

Nhìn Thái Ung một mặt say sưa, hận không thể nhúng mình vào vò rượu, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Xong rồi.

Không.

Mới chỉ bắt đầu.

Lưu Húc giơ tay vỗ vỗ.

Một thị tòng bưng mấy chén canh nhỏ đi lên.

Lưu Húc khẽ cười: Bá Giai huynh, đừng chỉ mải uống rượu, cũng nếm thử canh đi.

Ừm.

Thái Ung gật đầu, sau đó bưng chén nhỏ, bắt đầu nếm thử.

Bá Giai công, canh xương cốt bạch hổ, vị thế nào.

Tay Thái Ung run lên, chén nhỏ suýt nữa rơi xuống đất.

Hắn vội nắm chặt, mới nhìn về phía Lưu Húc: Cái gì.

Lưu Hầu.

Bá Giai công, ngài vừa nếm thử là canh xương cốt bạch hổ.

Thái Ung đại kinh thất sắc.

Canh. canh bạch hổ.

Phải biết rằng, bạch hổ là thần thú thượng cổ, chủ sát phạt.

Hai mắt hắn trợn tròn, không dám tin: Sao có thể.

Phụ thân đại nhân, là thật.

Bạch hổ là do Lưu Hầu một quyền đánh chết.

Thái Diễm gật đầu đáp.

Một quyền. một quyền đánh chết.

Thái Ung mặt lộ vẻ kinh hãi.

Nhìn Thái Diễm nghiêm túc gật đầu, lòng Thái Ung phức tạp.

Hắn nhìn về phía Lưu Húc: Lưu Hầu, thật sự đánh chết bạch hổ.

Lưu Húc cũng không giấu giếm.

Hắn thản nhiên nói: Không sai.

Lập tức, hắn chỉ về phía sau: Kia chính là da bạch hổ.

Thái Ung định thần nhìn lại, mới phát hiện, dưới chỗ ngồi của Lưu Húc chẳng phải là một tấm da hổ sao.

Hơn nữa, tấm da hổ đó có màu trắng.

Chẳng lẽ, thật sự là da của con bạch hổ đó.

Hắn bật dậy, sau đó mấy bước đã đến bên cạnh Lưu Húc.

Tay hắn, có chút run rẩy.

Hồi lâu, mới nhẹ nhàng vuốt lên tấm da bạch hổ. là thật.

Từ trước đến nay, trong nhận thức của ông ta, bạch hổ là thần thú chủ sát phạt.

Bây giờ, bạch hổ lại bị một quyền đánh chết.

Nếu vậy, Lưu Húc chẳng phải là người bình định loạn thế sao.

Nghĩ đến đây, hắn sâu sắc nhìn Lưu Húc một cái.

Hồi lâu, mới hoàn hồn.

Hắn nhìn về phía Lưu Húc: Cảnh Sơ, ta suýt nữa quên mất.

Lần này, Vương Tư đồ có mang quà cho ngươi.

Chưa đợi Lưu Húc đáp lời, Thái Ung đã gọi ra ngoài: Lý phó quản gia, không phải có lễ vật Vương Tư đồ mang đến sao.

Lấy ra cho Lưu Hầu xem đi.

Lý quản gia đáp một tiếng, lập tức bước vào, tay cầm một chiếc hộp nói: Lưu Hầu xin vui lòng nhận cho, lão gia nhà ta, Vương Tư đồ, bảo ta mang đến cho Lưu Hầu bức tự họa này.

Lưu Húc đặt bức tự họa sang một bên rồi mới nhìn kỹ Lý quản gia: Lý quản gia, lần này đến đây có phải có nhiệm vụ gì khác không.

Lời này vừa thốt ra, tim Lý quản gia bất giác đập thịch một cái.

Lần này, sở dĩ ông ta đi theo Thái Ung là để có thể tiếp xúc với Lưu Húc tốt hơn, từ đó phán đoán thái độ của hắn.

Điều này có quan hệ rất lớn đến kế hoạch tiếp theo của Vương Doãn.

Lưu Húc cười nhạt: Lần này đến đây, có phải Vương Tư đồ muốn biết thái độ của ta không.

Trong lúc nói chuyện, một luồng uy áp của bậc thượng vị giả ập về phía Lý quản gia.

Lý quản gia phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: Lưu Hầu, ta, ta hoàn toàn không có ý mạo phạm, chỉ là Chỉ là lo lắng ta sẽ đứng về phía Đổng Trác, phải không.

Kinh ngạc.

Lý quản gia cả người ngây ra tại chỗ, không dám tin nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu sau mới lại cúi đầu xuống: Lưu Hầu nguôi giận.

Ta không hề có ý mạo phạm.

Lưu Húc cười lạnh: Về nói với lão gia nhà ngươi, ta, Lưu Húc là hoàng thân quốc thích, không thể nào làm điều tra.

Lý quản gia thân thể mềm nhũn, cả người nằm rạp trên đất.

Lưu Húc hừ lạnh một tiếng: Cút đi.

Đa tạ Lưu Hầu Lý quản gia liên tục dập đầu, sau đó mới đứng dậy, loạng choạng bước ra ngoài.

Thái Diễm khẽ thở dài: Phu quân, dù sao cũng là phó quản gia nhà Vương Tư đồ, phu quân thực ra không cần phải đắc tội với nhà Vương Tư đồ.

Lưu Húc lại cười nhạt: Diễm nhi không cần lo nhiều.

Chỉ cần đem lời của ta nguyên văn nói lại với Vương Doãn, vậy thì, Vương Doãn sẽ chỉ vui mừng, chứ không tức giận đâu.

Vì sao.

Thái Diễm lộ vẻ khó hiểu.

Khóe miệng Lưu Húc nở nụ cười: Bởi vì làm như vậy, mới không sợ bị Đổng Trác phát hiện.

Thái Ung sắc mặt có chút phức tạp, nhìn Lưu Húc một cái rồi nói: Cảnh Sơ, ý của con là, Tư đồ Vương Doãn sắp động thủ với Đổng tướng quốc.

Lưu Húc khẽ thở dài.

Thái Ung mọi phương diện đều ưu tú, chỉ là sự nhạy bén chính trị kém đi một chút.

Nếu không, trong quỹ tích ban đầu, Thái Ung cũng sẽ không vì than

tiếc Đổng Trác mà bị xử tử.

Thái Ung vốn không phải người phe Đổng Trác, thực ra ông trung thành với Hán thất.

Chỉ vì nhạy bén chính trị không cao, mới có hành động đó trước mặt mọi người, bị bắt làm gương điển hình.

Nhưng bây giờ thì khác, chuyện đó tự nhiên sẽ không xảy ra nữa.

Lưu Húc gật đầu: Bá Giai công, chúng ta uống rượu.

Thái Ung thấy Lưu Húc ngầm thừa nhận, bèn khẽ thở dài một tiếng.

Sau đó liền cùng Lưu Húc vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Quận Hà Đông.

Trịnh quản gia của nhà Thái Ung lúc này đang ngồi trong một tửu lầu.

Đối diện ông là một thanh niên trẻ tuổi.

Thanh niên này chính là Từ Thịnh.

Đúng lúc này, một người từ dưới lầu đi lên, cúi chào Trịnh quản gia: Trịnh quản gia, đã tra rõ, Vệ Trọng Đạo hiện đang nằm liệt giường.

Trịnh quản gia chau mày: Lời này là thật.

Vâng.

Người nọ gật đầu chắc nịch, nói nhỏ: Ta đã nhét ít bạc cho một tên lính canh nhà họ Vệ, hắn nói cho ta biết.

Ừm.

Trịnh quản gia đáp một tiếng.

Ngay sau đó, ông gọi xuống lầu: Tiểu nhị.

Đến đây.

Tiểu nhị vừa đáp vừa chạy lên.

Trịnh quản gia lấy ra một miếng bạc vụn, đẩy đến trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị mặt mày tươi rói, nói: Khách quan cứ việc hỏi, tiểu nhị ta nhất định biết gì nói nấy.

Ta nghe nói, thân thể nhị công tử nhà họ Vệ hình như không được tốt lắm.

Trịnh quản gia hỏi.

Tiểu nhị nhìn quanh một lượt rồi mới nói: Khách quan không phải người bản địa, không biết cũng là thường tình.

Phàm là người quận Hà Đông ta, ai mà không biết nhị công tử nhà họ Vệ đó sắp không qua khỏi.

Trịnh quản gia lạnh giọng nói: Tiểu nhị ca, nếu ngươi bịa chuyện, chỉ e người nhà họ Vệ sẽ không tha cho ngươi đâu.

Tiểu nhị ca xua tay: Khách quan yên tâm, chuyện này à, cứ tùy tiện tìm một người là hỏi ra ngay.

Nói xong, gã cầm lấy miếng bạc vụn trên bàn rồi đi xuống lầu.

Trịnh quản gia thở dài một hơi: Đi thôi Quận Hà Đông, nhà họ Vệ.

Lúc này bên trong nhà họ Vệ, người người qua lại, ai nấy đều vội vã chạy về phía đông viện.

Trong căn phòng ở đông viện lúc này đã chật ních người.

Gia chủ nhà họ Vệ đứng bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn người trên giường bệnh.

Lúc này trên giường đang có một nam tử trẻ tuổi nằm đó.

Nam tử này khoảng mười bảy, mười tám tuổi, chỉ là sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng còn vương một vệt máu.

Một vị đại phu đang ngồi đó, bắt mạch cho nam tử.

Hồi lâu sau, ông ta mới bất đắc dĩ lắc đầu rồi đứng dậy.

Gia chủ nhà họ Vệ đi theo ra gian ngoài.

Đại phu, bệnh tình của con ta thế nào rồi.

Vệ gia chủ, bệnh của Trọng Đạo công tử thực sự quá nặng rồi.

Lão phu ta cũng bó tay không có cách nào.

Xin mời cao minh khác vậy.

Nói xong, ông ta liền xách hòm thuốc đi ra ngoài.

Gia chủ nhà họ Vệ bất đắc dĩ thở dài.

Ngay sau đó lớn tiếng quát: Quản gia.

Một người bên cạnh bước ra, chắp tay với Vệ gia chủ: Gia chủ.

Quản gia, ta hỏi ngươi, đã tìm được Thái Chiêu Cơ chưa.

Quản gia lắc đầu: Ta đã kiểm tra hiện trường, nhưng không tìm thấy manh mối nào cả.

Tìm tiếp.

Vệ gia chủ tức giận quát.

Đúng lúc này, một người từ bên ngoài chạy vào.

Gia chủ, có thám tử báo về, chúng ta vẫn luôn theo dõi Thái Ung, ông ta đã đến phủ Châu mục Duyện Châu.

Phủ Châu mục Duyện Châu.

Vệ gia chủ khẽ nhíu mày, Có biết lần này đi là vì chuyện gì không.

Thám tử hỏi thăm khắp nơi, dân chúng đều nói Thái Diễm đang ở

trong phủ Lưu Hầu.

Vệ gia chủ lập tức nổi giận: Thật vô lý.

Lưu Húc sao dám làm vậy.

Ngay lập tức, ông ta lớn tiếng quát: Chuẩn bị ngựa.

Ta muốn đích thân đến thành Xương Ấp.

Rồi ông ta lại nhíu mày: Đi gọi Vệ Danh đến đây.

Vâng.

Quản gia lui ra ngoài.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên bước vào, chắp tay với Vệ gia chủ: Đại huynh.

Chương 86

Tìm ta.

Vệ gia chủ gật đầu: Vệ Danh, đã tìm được tung tích của Thái Diễm rồi.

Ở đâu.

Vệ Danh trừng mắt hỏi.

Hiện đang ở Duyện Châu.

Thật vô lý.

Vệ Danh giận dữ nói: Nếu có Thái Diễm xung hỉ cho Trọng Đạo, bệnh tình của Trọng Đạo tuyệt đối sẽ không nghiêm trọng đến mức này.

Ông ta chắp tay với Vệ gia chủ: Đại huynh yên tâm, ta sẽ đến đó ngay, bắt tên Lưu Cảnh Sơ kia giao ra Thái Diễm.

Vệ gia chủ khẽ nhíu mày: Bây giờ thực lực của Lưu Cảnh Sơ đã không còn như xưa, chỉ e không dễ làm đâu Sợ gì chứ.

Vệ Danh hừ lạnh một tiếng, Cướp tân nương của người khác, hắn còn có lý hay sao.

Nói xong, ông ta phất tay áo, đi thẳng ra ngoài.

Duyện Châu, thành Xương Ấp.

Thái Ung đang vừa nhâm nhi rượu, vừa trò chuyện với Lưu Húc.

Kể từ ngày hôm đó, ông đã thích hương vị của rượu, thỉnh thoảng lại gọi Lưu Húc cùng uống.

Lưu Húc tự nhiên không có gì không được.

Lúc này, một thân vệ bẩm báo: Lưu Hầu, Trịnh quản gia đã trở về.

Lưu Húc nhìn Thái Ung một cái rồi nói: Mời Trịnh quản gia vào đi.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh lui ra.

Không lâu sau, Trịnh quản gia bước vào.

Ông ta chắp tay chào Lưu Húc và Thái Ung rồi nói: Gia chủ, tên Vệ Trọng Đạo kia quả nhiên bị bệnh nặng, hiện đang nằm liệt giường không thể dậy nổi.

Thật vô lý.

Thái Ung giận dữ quát: Nhà họ Vệ coi Chiêu Cơ là cái gì chứ.

Đúng lúc này, một thân vệ bẩm báo: Chúa công, bên ngoài có Vệ Danh của nhà họ Vệ ở Hà Đông đến.

Chỉ đích danh muốn gặp chúa công.

Ồ.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Thời cơ nắm bắt thật đúng lúc.

Thái Ung nghe vậy, đã sớm đứng dậy, sải bước đi ra ngoài.

Lưu Húc tự nhiên cũng đi theo.

Thái Ung ra đến bên ngoài, lớn tiếng quát: Ai là Vệ Danh.

Một người đàn ông trung niên tiến lên hai bước: Ta chính là Vệ Danh của nhà họ Vệ ở Hà Đông đây.

Ta tìm ngươi đây.

Thái Ung gầm lên, Nhà họ Vệ các ngươi rốt cuộc có ý đồ gì.

Vệ Danh lắc đầu, khóe miệng lộ ra một tia chế nhạo: Thái Trung

lang, ta kính ngài là một vị đại nho, nhưng nhà họ Thái hủy hôn trước, có tư cách gì mà chất vấn ta.

Thái Ung giận dữ: Vệ Trọng Đạo nhà họ Vệ bệnh nặng, đã sớm nằm liệt giường.

Vậy mà dám bắt Chiêu Cơ nhà ta xung hỉ cho Vệ Trọng Đạo, nhà họ Vệ các ngươi có ý đồ gì.

Vệ Danh trong lòng lộp bộp một tiếng.

Chẳng lẽ tin tức đã bị tiết lộ.

Ông ta khẽ nhíu mày: Thái Trung lang, mong ngài đừng nghe lời đồn nhảm.

Lời đồn nhảm.

Thái Ung tức giận đến bật cười, Chuyện này ở quận Hà Đông ai mà không biết, ai mà không hay.

Vệ Danh phất tay: Toàn là chuyện không đâu.

Có kẻ ác ý phỉ báng.

Lưu Húc từ bên trong bước ra.

Hắn đạp chân một cái, cả người lao về phía Vệ Danh.

Vệ Danh chỉ cảm thấy hoa mắt, đã thấy Lưu Húc đứng bên cạnh mình.

Lưu Húc đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ lên mặt Vệ Danh.

Bốp.

Một tiếng bạt tai vang dội, Vệ Danh cả người bay ngược ra ngoài.

Máu tươi từ miệng Vệ Danh phun ra, vẽ một đường vòng cung trong không trung.

Rầm.

Vệ Danh nặng nề ngã xuống đất, miệng vừa há ra, một ngụm máu tươi nữa lại phun ra.

Cùng với máu tươi là mấy chiếc răng.

Cả người ông ta đều bị đánh choáng váng.

Thái Ung cũng sững sờ nhìn Lưu Húc.

Ông không ngờ, sức mạnh của Lưu Húc lại lớn đến như vậy.

Lưu Húc khẽ thở dài: Ai, lại đánh mạnh quá rồi.

Hắn bước đến bên cạnh Vệ Danh, khẽ thở dài: Này ai đó, ta vừa rồi không cẩn thận không kiểm soát được lực, hay là để ta đánh lại một lần nữa nhé.

Vệ Danh hoảng sợ.

Đây là lần đầu tiên ông ta gặp người hung tàn như vậy.

Cố gắng ngồi dậy trên đất, ông ta từ từ lùi về phía sau.

Lưu Húc nhìn lòng bàn tay mình, cười nhạt: Ngươi là Vệ Danh phải không.

Yên tâm, lần này bản Hầu nhất định sẽ cẩn thận.

Đừng đừng mà Vệ Danh cầu xin, Lưu Hầu, tha tha cho ta đi Lời của ông ta còn chưa nói hết, Lưu Húc đã vung một bạt tai nữa.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra theo đó.

Vệ Danh bay về phía xa.

Lần này, ông ta bay xa đến hơn mười mét mới nặng nề rơi xuống đất.

Cổ của ông ta đã bị vặn sang một góc.

Rõ ràng, cổ của ông ta đã bị gãy dưới cú tát đó.

Lưu Húc khẽ thở dài: Ai, lại không kiểm soát được lực đạo.

Mấy tên thân tùy của nhà họ Vệ đều hoảng sợ, tất cả đều quỳ rạp xuống đất.

Lưu Húc hừ lạnh: Nhà họ Vệ gan to thật, bản Hầu chưa tìm đến phiền phức của các ngươi, các ngươi lại dám chủ động tìm đến cửa.

Hắn vung tay: Giết hết tất cả.

Vâng.

Chúng thân vệ khẽ hô một tiếng, lập tức xông lên, chém chết tại chỗ mấy tên thân tùy đi cùng Vệ Danh.

Thái Ung có chút không nỡ.

Nhưng nghĩ đến việc nhà họ Vệ dám lừa gạt ông, bắt Thái Diễm xung hỉ cho Vệ Trọng Đạo, ông lại không kìm được lửa giận.

Thái Diễm là con gái lớn của ông.

Già mới có con, ông đối với Thái Diễm vẫn luôn vô cùng cưng chiều.

Bây giờ cô con gái quý như châu báu lại suýt bị đẩy vào hố lửa, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ông bước lên mấy bước, nắm chặt tay Lưu Húc: Lưu Hầu, Chiêu Cơ giao phó cho ngài.

Mong sau này ngài đối xử tốt với con bé, ta, Thái Ung xin cảm tạ.

Lưu Húc cười nhạt: Bá Giai công cứ yên tâm.

Ta nhất định sẽ không phụ Diễm nhi.

Đúng lúc này, Thái Diễm từ bên trong chạy ra.

Nàng nghe được cuộc đối thoại của hai người, trong lòng vô cùng

vui mừng.

Nàng nép vào bên cạnh Thái Ung: Phụ thân, người cứ ở lại thành Xương Ấp của con, đừng đi nữa.

Được.

Vậy ta không đi nữa.

Thái Ung cười lớn.

Đợi Chiêu Cơ sau này sinh cho ta một đứa cháu trai hay cháu gái, cái thân già này của ta sẽ giúp các con dạy dỗ con cháu.

Thái Diễm nghe vậy, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu mạnh: Vâng.

Thái Ung nắm lấy tay Thái Diễm, sau đó trịnh trọng đặt vào tay Lưu Húc.

Lưu Hầu à, Chiêu Cơ nhà ta, phiền ngài chăm sóc rồi.

Thái Diễm khẽ hừ một tiếng: Phụ thân, con và Lưu Hầu sẽ chăm sóc lẫn nhau Được.

Chăm sóc lẫn nhau là tốt rồi.

Thái Ung cười sảng khoái.

Ông nhìn về phía Lưu Húc: Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ chọn một ngày lành, tổ chức hôn lễ cho hai con.

Ông nhìn Lưu Húc và Thái Diễm: Thế nào.

Thái Diễm mặt hơi đỏ, nói: Tất cả do phụ thân làm chủ.

Được.

Thái Ung nhìn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt: Nếu vậy, ta sẽ chọn một ngày tốt.

Thái Ung cười lớn: Tốt.

Ta mấy ngày nay sẽ xem kỹ khụ, ngày tốt gần nhất là mười ngày sau.

Ông nhìn Lưu Húc với vẻ dò hỏi: Lưu Hầu, có gấp quá không.

Lưu Húc cười nhạt: Bây giờ là lúc nhiều chuyện.

Làm sớm cũng tốt.

Một bên, Trần Cung và Lỗ Túc cùng những người khác đều bước tới, chắp tay với Lưu Húc: Chúc mừng chúa công.

Tất cả mọi việc đều tiến hành rầm rộ.

Mọi công việc chuẩn bị liên quan đều có Lỗ Túc, Trần Cung giúp lo liệu, tự nhiên không cần Lưu Húc động tay.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Mấy ngày nay, cả Duyện Châu đều một màu hân hoan.

Phủ Châu mục từ trên xuống dưới đã sớm được trang hoàng lại.

Khắp nơi đều dán chữ Hỷ màu đỏ, treo lồng đèn đỏ.

Lúc này, có một đội binh mã, ngụy trang thành giặc Khăn Vàng, đang tiến về quận Hà Đông.

Chuyện này bắt đầu từ ngày thứ ba sau khi Lưu Húc giết Vệ Danh.

Vào ngày đó, mật thám dưới trướng Lưu Húc gửi về tình báo, nhà họ Vệ ở Hà Đông có động tĩnh bất thường.

Nhà họ Vệ bí mật tập hợp người ngựa, dùng tiền tài để mở đường, chiêu mộ nhân thủ khắp nơi, chuẩn bị đại náo hôn lễ của Lưu Húc.

Gia chủ nhà họ Vệ còn tuyên bố với thân tín rằng: sẽ cho Lưu Húc

nếm thử mùi vị bị cướp tân nương.

Điều này có thể nhịn, nhưng cái gì không thể nhịn.

Lưu Húc vốn định để nhà họ Vệ nhảy nhót thêm vài ngày, lập tức nổi giận.

Các văn võ dưới trướng cũng đồng loạt xin ra trận.

Lưu Húc vì hôn lễ không thể rời đi, liền ra lệnh cho hai thuộc hạ là Từ Thịnh và Quản Hợi dẫn năm nghìn binh mã, thẳng tiến đến nhà họ Vệ ở Hà Đông.

Quận Hà Đông.

Một ngày nọ, trong thành An Ấp xuất hiện năm nghìn tên giặc Khăn Vàng.

Sau khi vào thành, chúng liền tiến thẳng đến trang viên của nhà họ Vệ.

Hai người dẫn đầu, vóc dáng vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là hạng dũng mãnh.

Chính là Từ Thịnh và Quản Hợi.

Lưu Húc sở dĩ chọn hai người này, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Từ Thịnh trước đây chưa từng dẫn binh xuất chinh, người nhận ra hắn sẽ tương đối ít.

Còn Quản Hợi, vốn xuất thân từ giặc Khăn Vàng, ngụy trang thành giặc Khăn Vàng càng như cá gặp nước.

Khụ, thực ra Quản Hợi căn bản không cần ngụy trang, chỉ cần diễn đúng bản chất là được.

Hai người cải trang kỹ lưỡng, nếu không phải người quen, chỉ e

căn bản không nhận ra.

Từ Thịnh từ trang viên họ Vệ trở về.

Quản Hợi vội vàng hỏi: Văn Hướng, thế nào rồi.

Từ Thịnh gật đầu: Hôm nay nhà họ Vệ đang tổ chức đại hội thề sư.

Người nhà họ Vệ không thiếu một ai.

Tốt.

Thật quá tốt.

Quản Hợi cười lớn, Vậy chúng ta còn đợi gì nữa, xuất phát thôi.

Từ Thịnh cười nhạt: Không vội.

Chúng ta là giặc Khăn Vàng, tự nhiên phải có chút phong thái của giặc Khăn Vàng.

Đơn giản.

Chúng ta không chỉ muốn giết sạch cả tộc nhà họ Vệ, mà còn muốn cướp sạch sành sanh.

Từ Thịnh nói, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Lưu Húc đối với hắn có ơn tri ngộ.

Nếu không phải Lưu Húc, hai huynh muội hắn không biết đã phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Bây giờ, có thể làm chút việc cho Lưu Húc, tự nhiên phải dốc toàn lực làm tốt.

Quản Hợi sững sờ nhìn Từ Thịnh.

Hồi lâu sau, hắn mới vỗ mạnh một cái vào vai Từ Thịnh: Văn Hướng, sớm biết vậy, năm xưa ta cũng phải lôi ngươi vào giặc Khăn Vàng.

Thực sự quá hợp làm giặc Khăn Vàng.

Từ Thịnh vỗ tay Quản Hợi ra: Tử Hợi, còn động tay động chân nữa, ta sẽ so tài với ngươi một phen đấy.

Quản Hợi mặt lộ vẻ hưng phấn: Vậy thì đến đi.

Từ Thịnh dùng sống đao vỗ vỗ Quản Hợi: Đi thôi.

Vạn nhất để người nhà họ Vệ chạy thoát thì phiền phức rồi.

Lời này vừa thốt ra, Quản Hợi cũng sốt ruột, vội thúc giục: Mau đi thôi.

Thế là, hai người dẫn theo năm nghìn thuộc hạ, thẳng tiến đến trang viên nhà họ Vệ.

Bên trong trang viên nhà họ Vệ.

Gia chủ nhà họ Vệ đứng trên một đài cao, lớn tiếng nói: Các vị, có người vì tiền, có người vì đất.

Những điều đó đều không quan trọng, chỉ cần làm tốt việc, nhà họ Vệ ta bảo đảm các vị cả đời cơm áo không lo.

Bên dưới đứng mấy trăm người.

Có người hỏi: Vệ gia chủ, lần này chúng ta đi cướp tân nương nhà ai.

Tân nương nhà ai.

Vệ gia chủ hừ lạnh, Tự nhiên là nhà ta.

Vệ gia chủ, ta, Triệu Báo là vì tiền, nhà họ Vệ đã chuẩn bị tiền chưa.

Vệ gia chủ ra hiệu bằng mắt.

Lập tức, mấy hòm lớn được khiêng ra từ bên trong.

Rầm Mấy tiếng vang lên liên tiếp.

Mấy chiếc hòm đều bị mở ra.

Mọi người có mặt đều trừng lớn mắt.

Trong mắt họ lộ ra vẻ tham lam.

Ở một phía khác của trang viên nhà họ Vệ.

Người ở đây còn đông hơn.

Từng người xếp hàng ngay ngắn, chỉnh tề hơn bên kia.

Phía trước những người này, Vệ Ký đang lớn tiếng nói: Các vị, lời thừa không nói nhiều.

Bây giờ là lúc sinh tử tồn vong của nhà họ Vệ ta, xin mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực.

Sẽ có người tấn công trước, các vị chỉ cần nhân lúc hỗn loạn xông vào là được.

Một người ra khỏi hàng: Đại công tử yên tâm, chúng ta là tư binh của nhà họ Vệ, tự nhiên sẽ dốc toàn lực.

Tốt.

Vệ Ký gật đầu, Nếu vậy, chúng ta nửa canh giờ sau sẽ xuất phát.

Từ Thịnh và Quản Hợi đã đến cửa trang viên nhà họ Vệ.

Binh chia làm hai đường, trước sau giáp công.

Chương 87

Từ Thịnh một cước đá văng cửa sân, xông vào bên trong.

Cùng lúc đó, Quản Hợi cũng từ sân sau xông vào.

Từ Thịnh và Quản Hợi hai người đều là mãnh tướng đương thời.

Đám ô hợp kia sao có thể so sánh được.

Huống hồ, đối mặt với họ là những lão binh kinh qua trăm trận dưới trướng Lưu Húc.

Từ Thịnh đi đầu, xông thẳng vào đám người.

Vệ gia chủ sốt ruột.

Ông ta lớn tiếng hét: Phỉ tặc phương nào, dám ngang ngược như vậy.

Đây là nhà họ Vệ.

Nhà họ Vệ ở Hà Đông.

Từ Thịnh lại không hề để ý, chỉ xông thẳng về phía Vệ gia chủ.

Vệ gia chủ hoảng hốt chạy về phía sau.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Từ Thịnh mạnh mẽ nhảy lên, chém mạnh xuống Vệ gia chủ.

Xoẹt.

Một tiếng vang lên, Vệ gia chủ đầu lìa khỏi cổ.

Mọi người xung quanh đều tản ra, nhưng lại bị binh lính bao vây.

Một khắc sau, hai đội quân trước sau hội tụ tại một chỗ.

Từ Thịnh nhìn Quản Hợi: Có thấy tên Vệ Trọng Đạo kia không.

Quản Hợi ha ha cười: Văn Hướng, tên Vệ Trọng Đạo kia nằm trên giường, động cũng không động được, đã sớm bị ta một đao giết rồi.

Lần này thực sự quá chậm chạp.

Từ Thịnh gật đầu: Vậy chúng ta bắt đầu thôi, động tác nhanh một chút.

Lại một khắc nữa.

Sau khi lục soát toàn bộ trang viên họ Vệ một lượt, họ liền quay người rời đi.

Chỉ là, lúc rời đi, tiện tay châm một mồi lửa.

Sau đó, họ cố ý đổi đường, đi vòng một chút.

Sau khi thay đổi trang phục, lại luồn lách qua mấy khu rừng, mới quay trở về Duyện Châu.

Duyện Châu, thành Xương Ấp, phủ Châu mục.

Từ Thịnh và Quản Hợi đứng trước mặt Lưu Húc: Chúa công, may mắn không làm nhục sứ mệnh.

Tốt.

Lưu Húc khen ngợi, Lần này đường sá xa xôi, vất vả cho hai vị rồi.

Từ Thịnh và Quản Hợi vội vàng xua tay: Chúa công, ngài khách sáo rồi.

Sau đó Từ Thịnh nói: Chúa công, lần này ta mang về không ít tiền lương, tất cả đều để trong mấy nhà kho ở phía tây.

Chỉ là ta đi quá vội vàng, không kịp lấy hết.

Ồ.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Nhưng nhà họ Vệ là một trong tứ đại phú thương, tài sản chắc chắn không ít.

Thế là hắn gật đầu: Văn Hướng, Tử Hợi, những người đi chấp hành nhiệm vụ lần này, mỗi người lĩnh năm trăm tiền.

Còn hai ngươi, mỗi người lĩnh năm mươi hoàng kim.

Đa tạ chúa công.

Từ Thịnh và Quản Hợi đồng thanh đáp.

Lưu Húc đi kiểm tra một phen.

Lúc này mới phát hiện, nhà họ Vệ quả không hổ là một trong tứ đại phú thương.

Trong lòng hắn không khỏi thầm kinh ngạc.

Trước mắt, bốn năm nhà kho lớn đều bị chất đầy.

Bên trong chỉ riêng tiền đã có mấy chục triệu, còn có mười vạn hoàng kim, bạch ngân Lương thực càng chất thành đống, lại một đống nữa.

Trong lòng hắn vô cùng vui mừng.

Vừa hay.

Có số ngân lượng này, vừa hay dùng để cải thiện trang bị cho binh mã dưới trướng.

Trước đây hắn đang đau đầu vì chuyện này.

Mặc dù nhà họ Âu đã đầu quân cho hắn, nhưng vì trang bị, vũ khí cần cho mười mấy vạn binh mã quá lớn, với tài lực hiện tại của hắn căn bản không thể chống đỡ nổi.

Nhưng bây giờ, số tiền này vừa hay dùng để sắm sửa vũ khí và

trang bị.

Tin tức nhà họ Vệ bị tàn sát sạch sẽ được lan truyền khắp nơi.

Quận Hà Đông còn phái binh mã chuyên môn điều tra việc này.

Kết quả điều tra rất rõ ràng.

Tất cả mọi thứ đều chỉ về phía giặc Khăn Vàng.

Hỏi thăm dân chúng khắp nơi, câu trả lời nhận được đều giống hệt nhau.

Một đám giặc Khăn Vàng lưu động gây án, muốn bắt cũng không biết bắt ở đâu.

Triều đình vì thế chấn động, giặc Hắc Sơn cũng vì thế mà bị các phe đàn áp.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Lúc này, Lưu Húc không để ý đến những chuyện đó nữa.

Bây giờ, hắn đang tham gia hôn lễ.

Sau một loạt nghi thức, Lưu Húc cuối cùng cũng đưa Thái Diễm vào động phòng.

Lưu Húc lại đi ra, bắt đầu tiếp đãi mọi người.

Lần này người đến khá đông, các nhân vật ở Duyện Châu đều có mặt.

Chỉ vì thời gian quá gấp, các nơi khác không kịp phái người đến, chỉ phái ngựa nhanh mang lễ vật đến.

Đối với việc người không đến, Lưu Húc cũng không quá để ý, lễ vật đến là được.

Các văn võ dưới trướng, ai nấy đều uống cạn chén.

Lưu Húc cho mở các quán cháo ở khắp nơi trong Duyện Châu,

trong đó cho thêm các loại thịt, để thể hiện ý cùng vui với dân.

Trong thành Xương Ấp, vô số dân chúng đến trước phủ Châu mục, chúc mừng Lưu Húc.

Lưu Húc bưng chén rượu đến trước mặt Thái Ung.

Thái Ung cười lớn: Cảnh Sơ, sau ngày hôm nay, con phải đối xử tốt với Chiêu Cơ đấy.

Bá Giai công cứ yên tâm.

Diễm nhi là thê tử kết tóc của ta, ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng.

Lưu Húc khẽ cười, Hơn nữa, đâu phải bắt đầu từ bây giờ, sớm đã như vậy rồi.

Tốt.

Rất tốt.

Thái Ung mặt mày vui vẻ, Có được người con rể tốt như Cảnh Sơ, nhà họ Thái ta thực sự ba đời có phúc a.

Lưu Húc cười lớn: Bá Giai công, bản Hầu kính ngài một chén.

Thái Ung lại lắc đầu: Một chén không được, ít nhất cũng phải ba chén.

Được.

Lưu Húc gật đầu đáp, Vậy thì ba chén.

Hôm nay là ngày đại hỷ của bản Hầu, rượu vạn vạn không thể thiếu được.

Quách Gia, Trần Cung, Lỗ Túc cùng những người khác đều bước tới, đồng loạt chào Lưu Húc: Chúc mừng chúa công đại hỷ.

Phụng Hiếu, Công Đài, Tử Kính, các vị đều đến rồi.

Lưu Húc cười lớn.

Chúa công, ta kính ngài một chén.

Nói xong, ba người cùng nâng chén.

Được.

Lưu Húc không chút do dự, uống cạn chén rượu.

Sau đó, Triệu Vân, Thái Sử Từ cùng một đám võ tướng cũng đều tiến lên.

Lưu Húc tự nhiên không từ chối.

Hắn cũng là người từng trải trên bàn rượu.

Có lẽ vì được cải tạo gen, bây giờ hắn không phải là ngàn chén không say, nhưng trăm chén không say thì dễ như trở bàn tay.

Hôm nay lại là ngày đại hỷ, Lưu Húc bèn uống thả cửa.

Trong chốc lát, không khí trong đại sảnh trở nên vô cùng náo nhiệt.

Sau một hồi chén thù chén tạc, Lưu Húc quay người trở về hậu viện.

Nơi đó mới là chiến trường chính của đêm nay.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vào.

Lúc này, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, tám cây nến đỏ đặt trên bàn, chiếu sáng cả căn phòng.

Trong phòng, hơn mười thị nữ đứng hầu một bên.

Lưu Húc phất tay, cho những thị nữ này lui ra.

Sau đó, hắn bước đến bên giường.

Lúc này, Thái Diễm đầu đội khăn trùm đỏ, mình mặc hồng trang, đang yên lặng ngồi bên giường.

Lưu Húc đưa tay ra, vén khăn trùm đỏ, để lộ một khuôn mặt tuyệt

mỹ.

Dưới ánh hồng trang, nàng càng trở nên vũ mị động lòng người.

Dù là Lưu Húc, cũng không khỏi có chút thất thần.

Thái Diễm môi son khẽ mở: Phu quân.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu mạnh, sau đó đưa tay vuốt ve má Thái Diễm.

Thái Diễm lại cười duyên: Phu quân, chúng ta cần phải uống rượu hợp cẩn trước đã.

Rượu hợp cẩn.

Lưu Húc có chút ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó liền hiểu ra, nguyên lai là rượu giao bôi.

Cái này thì được.

Rượu giao bôi vừa vào bụng, nhìn giọt rượu còn vương trên môi Thái Diễm, lòng Lưu Húc khẽ động.

Hắn một tay ôm lấy vòng eo thon của Thái Diễm: Diễm nhi, rượu giao bôi của ta đã uống, rượu của nàng đừng lãng phí.

Thái Diễm có chút ngạc nhiên, không hiểu ý của Lưu Húc.

Đúng lúc này, Lưu Húc đã cúi người xuống, hôn lên đôi môi mềm mại của Thái Diễm, sau đó hơi dùng sức, ôm Thái Diễm ngã xuống giường.

Hà Bắc, Ký Châu.

Viên Thiệu đột nhiên đứng dậy.

Hắn nhìn Thư Thụ, không dám tin: Công Dữ, những gì ngươi nói đều là thật sao.

Tên Lưu Cảnh Sơ kia thật sự đã chiến thắng trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Quách Đồ tiến lên một bước: Chúa công, ta cho rằng, tin tức này phần lớn có sai sót.

Mấy ngày trước, giặc Khăn Vàng có hơn sáu mươi vạn.

Với hai vạn binh mã ít ỏi của Lưu Cảnh Sơ, muốn chiến thắng hơn sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng, quả thực là chuyện viển vông.

Không sai.

Phùng Kỷ cũng tiến lên, Có lẽ trong đó có phần khoa trương.

Có người đem những tin tức không xác thực này trình lên chúa công, cũng không biết là có ý đồ gì.

Trong mắt Viên Thiệu cũng thoáng qua một tia nghi hoặc.

Hắn nhìn Thư Thụ một cái.

Thư Thụ đang định nói, thì thấy Thẩm Phối vội vàng từ bên ngoài vào, tay cầm một văn thư.

Ông ta nhanh chóng đến trước mặt Viên Thiệu, chào một cái: Chúa công, Tào công gửi đến mật hàm khẩn cấp.

Viên Thiệu không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn cười lớn: Mạnh Đức có mật hàm gửi đến à.

Mau trình lên cho ta.

Hắn nhận mật hàm từ tay Thẩm Phối, mở ra xem, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hắn chỉ vào Quách Đồ, Phùng Kỷ, giận dữ nói: Xem đi, trong mật hàm của Mạnh Đức, Lưu Cảnh Sơ đã dùng hỏa ngưu, hỏa mã trận, một trận bình định loạn giặc Khăn Vàng.

Mạnh Đức vì thế mà phải đào thoát khỏi Đông quận.

Như vậy, các ngươi còn có gì để nói.

Nói xong, hắn ném mật hàm trong tay về phía Quách Đồ, Phùng Kỷ.

Quách Đồ nhặt mật hàm từ dưới đất lên, cùng Phùng Kỷ xem xong, không khỏi mặt mày biến sắc.

Nhìn thần sắc của hai người, các mưu sĩ của Viên Thiệu có mặt ở đây, sao lại không biết sự thật.

Ai nấy đều chấn động không thôi.

Một trận bình định hơn sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng, kỳ tích như vậy, nếu dùng binh lực của họ, cũng có vài phần khả năng.

Nhưng với thực lực của Lưu Húc mà lại giành được đại thắng như vậy, quả thực khiến người ta khó tin.

Trong lòng Điền Phong cũng kinh ngạc vô cùng.

Ông tiến lên, giật lấy mật hàm từ tay Phùng Kỷ.

Ngay sau đó, miệng lẩm bẩm: Hỏa ngưu, hỏa mã trận Viên Thiệu nhìn về phía Điền Phong: Nguyên Hạo, chẳng lẽ ngươi có hiểu biết về hỏa ngưu, hỏa mã trận.

Điền Phong gật đầu: Chúa công, hỏa ngưu trận là phương pháp do danh tướng Điền Tề nước Tề thời Chiến Quốc khởi xướng.

Chỉ là chiến thuật này độ khó cực lớn.

Chương 88

Cũng không biết, Lưu Cảnh Sơ rốt cuộc làm thế nào khống chế được những con hỏa ngưu, hỏa mã đó.

Thư Thụ chắp tay với Viên Thiệu: Chúa công, có thám tử báo về, có gần một nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng tiến vào Duyện Châu.

Sau khi truy tra, cuối cùng phát hiện những Bạch Mã Nghĩa Tòng này hiện đang quy về dưới trướng Lưu Cảnh Sơ.

Lời này vừa thốt ra, mọi người có mặt đều biến sắc.

Viên Thiệu vừa mới ngồi xuống, càng trực tiếp đứng dậy.

Lời này là thật.

Hắn trừng mắt, nói, Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Công Tôn Toản lại xuất hiện dưới trướng Lưu Húc.

Thư Thụ gật đầu: Chuyện này, ta đã cho thám tử xác nhận lại nhiều lần.

Viên Thiệu vỗ mạnh bàn: Thật vô lý.

Tên Lưu Đại kia không phải đã cùng ta định minh ước sao, bây giờ lại cấu kết với tên Công Tôn Toản kia.

Thư Thụ khẽ thở dài: Chúa công, khi chúng ta cùng Lưu Đại định lập ước miệng, Lưu Cảnh Sơ không có mặt ở đó Lời này vừa thốt ra, Viên Thiệu không khỏi ngẩn ra.

Hắn đi đi lại lại.

Ngay sau đó, tay vỗ mạnh bàn: Không được.

Bây giờ Lưu Cảnh Sơ vừa mới thu nạp trăm vạn giặc Khăn Vàng dưới trướng, thực lực đại tăng.

Nếu Lưu Cảnh Sơ hoàn toàn ngả về phía Công Tôn Toản, đến lúc đó Lưu Cảnh Sơ và Công Tôn Toản hai bên giáp công, ta sẽ rơi vào thế bị động.

Hắn nhìn về phía mọi người bên dưới: Các vị, có kế sách gì hay không.

Quách Đồ lúc này đang vô cùng hối hận.

Vừa rồi không chú ý, lại phạm phải một sai lầm sơ cấp như vậy.

Lúc này thấy có cơ hội, lập tức tiến lên hai bước: Chúa công, trưởng nữ nhà họ Chân ở Vô Cực, huyện Trung Sơn, tên là Chân Khương, dung mạo như hoa như nguyệt.

Theo ngu kiến của ta, chúng ta không bằng gả Chân Khương cho Lưu Cảnh Sơ làm thiếp, để củng cố quan hệ giữa chúng ta và Lưu Cảnh Sơ.

Nghe ý kiến của Quách Đồ, Viên Thiệu không khỏi ngẩn ra.

Lại nghe Phùng Kỷ cũng bước lên: Chúa công, ta cho rằng Quách công tử nói rất đúng.

Gia nghiệp của nhà họ Chân ở Ký Châu ta, Lưu Cảnh Sơ nhất định phải cân nhắc mấy phần.

Viên Thiệu nghe vậy, mày khẽ nhíu.

Hồi lâu sau mới nói: Thôi được, chuyện này cứ quyết định như vậy, chỉ là ai bằng lòng đi một chuyến đến Duyện Châu.

Trong đám người, Tuân Kham vẫn luôn không nói gì đứng ra.

Ông chắp tay với Viên Thiệu: Chúa công, ta nguyện đến hai nơi là Vô Cực và Duyện Châu, để thúc đẩy việc này.

Viên Thiệu nhìn Tuân Kham, không khỏi vui mừng.

Tuân Kham trí lược bất phàm, chỉ là gần đây dần dần trầm lặng, ít khi chủ động xử lý sự vụ.

Bây giờ Tuân Kham nguyện chủ động đảm nhận việc này, hắn tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Thế là, hắn quyết định ngay: Tốt.

Nếu vậy, phiền Hữu Nhược vất vả một phen rồi.

Tuân Kham nhìn Viên Thiệu vui vẻ, trong lòng lại thở dài.

Ông thầm nghĩ: Phụng Hiếu, nếu ngươi đã đề cao Lưu Cảnh Sơ như vậy, vậy ta sẽ đi xem một chút.

Trung Sơn quốc, huyện Vô Cực.

Ở đây có một trang viên khổng lồ, chiếm diện tích cực rộng, gần như chiếm một nửa diện tích của huyện Vô Cực.

Đây chính là nhà họ Chân ở Trung Sơn.

Gia chủ của nhà họ Chân tên là Chân Nghiễm.

Chân Nghiễm từng đảm nhiệm chức Thượng Thái lệnh, nhưng sau đó vì nhiều nguyên nhân, đã từ quan về quê, bắt đầu kinh doanh.

Làm quan không được, nhưng kinh doanh lại là một tay lão luyện.

Trong tay ông, việc kinh doanh của nhà họ Chân ngày càng lớn mạnh, cuối cùng trở thành một gia tộc giàu có như ngày nay.

Nếu luận về mức độ giàu có, nhà họ Chân là một trong tứ đại phú thương cuối thời Hán.

Nhưng phú thương cũng có phiền não của phú thương.

Lúc này, Chân Nghiễm đang ngồi trên đại đường, nhìn quản gia bên dưới: Sao.

Lương thực nhà ta lại bị cướp.

Quản gia run giọng: Gia chủ, chuyện này là do tàn dư giặc Khăn Vàng làm.

Lúc này, chúng đang đóng quân ở phía tây nam ngoài huyện ba mươi dặm.

Lại nữa.

Chân Nghiễm tức giận, Tháng này là lần thứ ba rồi.

Ông đi đi lại lại, sau đó ngẩng đầu nhìn quản gia: Lý quản gia, Trần huyện lệnh không có hồi đáp sao.

Lý quản gia cười khổ lắc đầu: Trần huyện lệnh thoái thác rằng binh lực trong huyện không đủ, thế giặc lớn mạnh, không thể xử lý việc này.

Chân Nghiễm giận dữ: Thật vô lý.

Nhà họ Chân ta mỗi tháng đều cung phụng cho hắn, vậy mà lúc cần đến, hắn lại lùi bước.

Nói xong, ông bắt đầu ho khan.

Trần quản gia không dám phát ra một tiếng động.

Đúng lúc này, một nữ tử từ bên ngoài bước vào.

Nàng mặc một bộ bạch bào, mày thanh mắt tú, đi lại mang theo vài phần khí chất thoát tục.

Phụ thân, hà tất vì chuyện này mà nổi giận.

Trần huyện lệnh là trưởng một huyện, bây giờ huyện Vô Cực có phỉ hoạn, Trần huyện lệnh tự nhiên phải xử lý cho chúng ta.

Chân Nghiễm nhìn người đến, mặt lộ ra một tia cười: Khương nhi, con đến rồi.

Nàng cúi chào Chân Nghiễm: Phụ thân, bệnh tình của người vừa

mới hồi phục, vạn vạn không thể vì thế mà nổi giận.

Con đã sắc thuốc cho phụ thân, xin phụ thân dùng trước.

Nói xong, nàng đưa chén thuốc trong tay đến trước mặt Chân Nghiễm.

Chân Nghiễm đưa tay nhận lấy, uống cạn chén thuốc, mới gật đầu: Vất vả cho Khương nhi.

Ông đưa lại chén cho Chân Khương, mặt mày buồn rầu.

Chân Khương nhíu mày: Phụ thân, nếu Trần huyện lệnh không xử lý, con sẽ yêu cầu Ngô quốc tướng của Trung Sơn quốc ra mặt.

Chuyện này nói dễ vậy sao.

Chân Nghiễm xua tay, cười khổ một tiếng, Không được, ta chỉ đành nhận thiệt vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài có hộ vệ tiến lên bẩm báo: Gia chủ, mưu sĩ Tuân Kham dưới trướng Viên công đã đến.

Tuân Kham Tuân Hữu Nhược.

Chân Nghiễm không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, ông đứng dậy: Mời.

Mau mời.

Không, ta đích thân đi nghênh đón.

Nói xong, ông liền bước ra ngoài.

Chỉ là, có lẽ đi quá nhanh, thân thể hơi loạng choạng.

Chân Khương vội bước lên, một tay đỡ lấy Chân Nghiễm: Phụ thân, chậm thôi.

Bệnh tình của người vừa khỏi, phải cẩn thận một chút.

Ba người gặp nhau trong sân.

Chân Nghiễm vừa nhìn đã thấy một văn sĩ đang đứng trong sân ngắm cảnh, sau lưng văn sĩ đó là mấy chục thân vệ.

Những thân vệ này ai nấy đều trang bị tinh lương, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ.

Ông vội bước lên, chắp tay với văn sĩ đó: Chân Nghiễm nhà họ Chân, bái kiến Tuân tiên sinh.

Người này chính là Tuân Kham.

Ông quay đầu lại, cười: Chân gia chủ có lễ rồi.

Chân Nghiễm cười lớn: Tuân tiên sinh đại giá quang lâm, nhà họ Chân ta thật vẻ vang.

Tuân Kham xua tay, cười nhạt: Chân gia chủ khách sáo rồi.

Ngay sau đó, ánh mắt ông khẽ sáng lên: Vị này chắc là trưởng nữ của Chân gia chủ, Chân Khương phải không.

Chân Khương gật đầu với Tuân Kham: Chân Khương bái kiến Tuân tiên sinh.

Chỉ là phụ thân ta bệnh vừa khỏi, ta không tiện hành lễ.

Tuân Kham xua tay cười: Không sao.

Dù có thi lễ, ta cũng phải do dự có nên nhận hay không.

Chân Nghiễm và Chân Khương đều ngẩn ra.

Đối với lời của Tuân Kham, họ có chút không hiểu.

Tuân Kham cũng không giải thích, chỉ cười nhạt: Chân gia chủ, không mời ta vào trong ngồi sao.

Chân Nghiễm vội đưa tay: Tuân tiên sinh, mời vào trong.

Mấy người phân ngôi chủ khách ngồi xuống, Chân Nghiễm lại cho

người mang lên các loại bánh điểm tâm.

Chân Khương chào Chân Nghiễm: Phụ thân, vậy nữ nhi xin cáo lui trước.

Chân Nghiễm gật đầu.

Lời của ông còn chưa nói ra, Tuân Kham đã lên tiếng giữ lại: Chân cô nương đi thong thả.

Chân Khương nghe vậy ngẩn ra.

Tuân Kham khẽ cười: Chắc trong lòng Chân gia chủ đang đoán, mục đích ta đến lần này là gì phải không.

Chân Nghiễm rót đầy một chén trà cho Tuân Kham, mới cười nói: Tuân tiên sinh, nhà họ Chân ta tự nhiên quét dọn nhà cửa nghênh đón.

Chân gia chủ không cần khách sáo.

Tuân Kham vuốt râu, Ta nghe nói nhà họ Chân gần đây gặp phải chút phiền phức.

Ta đến lần này, chính là để giải quyết phiền phức cho nhà họ Chân.

Chân Nghiễm tim đập thịch một cái.

Gần đây nhà họ Chân gặp phiền phức, không phải là hàng hóa hai lần bị giặc Khăn Vàng ở núi Vô Cực cướp sao.

Khóe miệng Tuân Kham nở nụ cười: Chân gia chủ, chắc là đám người ở núi Vô Cực, khiến ngài khá không vui phải không.

Quả nhiên là chuyện này.

Chân Nghiễm nghe vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, miệng lại nói: Chuyện vặt của nhà họ Chân ta, sao dám làm phiền đến Tuân tiên sinh.

Chân gia chủ không cần lo lắng.

Tuân Kham cười lớn, Ta đến lần này, đối với nhà họ Chân chỉ có lợi, không có hại.

Nếu nhà họ Chân đồng ý, không chỉ phiền phức trước mắt có thể giải quyết, mà sau này, đám người ở núi Vô Cực kia cũng không dám động đến chủ ý của nhà họ Chân nữa.

Lại có chuyện tốt như vậy.

Chân Nghiễm trong lòng kinh ngạc, mặt lại lộ vẻ vui mừng, Xin Tuân tiên sinh mau nói.

Tuân Kham tự nhiên biết sự lo lắng trong lòng Chân Nghiễm, cũng không vạch trần, chỉ vuốt râu: Không biết Chân gia chủ có từng nghe đến Lưu Cảnh Sơ không.

Lưu Cảnh Sơ Chân Nghiễm lẩm bẩm.

Ngay sau đó, ông liền bừng tỉnh: Tuân tiên sinh nói, chẳng lẽ là Châu mục Duyện Châu mới nhậm chức, Lưu Húc Lưu Cảnh Sơ.

Không sai.

Tuân Kham gật đầu, Không biết Chân gia chủ cho rằng, Lưu Cảnh Sơ con người thế nào.

Tuân tiên sinh đùa rồi.

Chân Nghiễm cười khổ một tiếng, Lưu Cảnh Sơ kia là Châu mục Duyện Châu, lại là hoàng thân quốc thích.

Nhân vật như vậy, sao một thương nhân nhỏ bé như ta có thể bình phẩm được.

Tuân Kham cười lớn: Không chỉ như vậy.

Lưu Cảnh Sơ bây giờ là Bình Đông tướng quân, là Bộc Dương

Hầu đường đường.

Trong mắt Chân Nghiễm lộ ra vẻ kinh hãi: Ta nghe nói Lưu Cảnh Sơ kia mới mười sáu tuổi.

Tuổi như vậy đã được phong làm huyện hầu.

Không sai.

Tuân Kham vuốt râu.

Nghe Tuân Kham xác nhận, mặt Chân Nghiễm lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó lại cười khổ: Tuân tiên sinh, nhân vật như vậy, sao một thương nhân nhỏ bé như ta có thể bình phẩm được, không nhắc đến cũng thôi.

Tuân Kham lắc đầu: Không phải vậy.

Chân gia chủ, chỉ cần ngài gật đầu, rất nhanh có thể cùng Lưu Hầu kia kết thân.

Chân Nghiễm không khỏi ngẩn ra.

Ông có chút không hiểu ý của Tuân Kham.

Tuân Kham cũng không có ý định đánh đố, nói thẳng: Chân gia chủ, ta lần này chuyên trình từ Nghiệp thành đến, chính là phụng mệnh chúa công, để tác thành chuyện tốt cho trưởng nữ nhà họ Chân là Chân Khương và Lưu Cảnh Sơ kia.

Chỉ cần ngài đồng ý, ta sẽ đích thân đến Duyện Châu, thay nhà họ Chân cầu thân, để Chân Khương vào phủ Lưu Hầu làm thiếp.

Chân Nghiễm sững sờ.

Tuân Kham cười: Chuyện này chúa công của ta đã có kết luận, mong Chân gia chủ đồng ý.

Chân Nghiễm không khỏi tim đập thịch một cái.

Nếu vừa rồi là thương lượng, vậy bây giờ đã là ép buộc rồi.

Lại nghe Tuân Kham khẽ thở dài: Chân gia chủ, ta chủ động nhận việc này, là hy vọng có thể nói chuyện tốt đẹp định ra việc này, nếu đổi người khác đến, chỉ e sẽ không dễ nói chuyện như ta đâu.

Đúng lúc này, Chân Khương tiến lên một bước, cúi chào: Phụ thân, nữ nhi nguyện vào phủ Lưu Hầu làm thiếp.

Khương nhi Chân Nghiễm nhìn Chân Khương.

Chân Khương là trưởng nữ nhà họ Chân, dưới Chân Khương còn có ba người em gái.

Từ trước đến nay, khí phách của Chân Khương rất cao.

Câu nói luôn treo ở cửa miệng là không làm thiếp cho người.

Đây cũng là nguyên nhân Chân Nghiễm do dự.

Làm thiếp, có nghĩa là phải nhìn sắc mặt chính thất mà hành sự.

Mặt khác, là vì trong lòng ông, Duyện Châu bây giờ không an toàn.

Trong lòng Chân Khương lại có một tính toán khác.

Nàng biết, nhà họ Chân tuy bề ngoài phồn hoa như gấm, nhưng thực ra nguy cơ tứ phía.

Nguyên nhân chính là không có chỗ dựa.

Nếu có thể vào phủ Lưu Hầu làm thiếp, vậy thì Lưu Cảnh Sơ sẽ trở thành chỗ dựa của nhà họ Chân.

Có Lưu Cảnh Sơ chống lưng, đám giặc cỏ kia sao dám ngang ngược.

Chân Nghiễm xua tay: Khương nhi, ta biết con từ trước đến nay đều không muốn làm thiếp, vạn vạn đừng miễn cưỡng.

Chân Khương lắc đầu, mặt lộ ra vài phần cười: Phụ thân, nữ nhi

đối với Lưu Cảnh Sơ kia, thật sự có vài phần hứng thú.

Lưu Cảnh Sơ kia cũng giống như nữ nhi, mới mười sáu tuổi, nhưng đã ở vị trí cao.

Nhân vật như vậy, nhất định có chỗ bất phàm.

Tuân Kham mặt lộ ra vài phần tán thưởng: Không sai.

Chân cô nương không chỉ dung mạo hơn người, kiến thức cũng phi thường.

Lưu Hầu kia quả thực không phải người tầm thường.

Ông lại nhìn về phía Chân Nghiễm: Chân gia chủ, chắc trong lòng ngài lo lắng không ngoài hai việc, một là cục thế Duyện Châu.

Ông khẽ cười, mới chậm rãi nói: Bây giờ cục thế Duyện Châu, hoàn toàn khác rồi.

Ông đứng dậy: Mấy ngày trước, Lưu Hầu đã dùng hỏa ngưu, hỏa mã trận, một trận quét sạch giặc Khăn Vàng ở Duyện Châu.

Bây giờ trong Duyện Châu, đã không còn sự quấy nhiễu của giặc Khăn Vàng nữa.

Sao.

Chân Nghiễm không dám tin, Sao có thể.

Đó là trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Tuân Kham mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Ngay sau đó, thần sắc ông nghiêm lại: Chuyện này, chúa công của ta đã có tin tức chính xác, tuyệt đối không sai.

Còn việc thứ hai ngài lo lắng.

Chắc trong lòng Chân cô nương, đã sớm có quyết định.

Chân Khương cúi chào Tuân Kham: Xin Tuân tiên sinh tác thành

việc này.

Tuân Kham vội né người, nói: Chân cô nương không cần khách sáo.

Sau này vào phủ Lưu Hầu, nếu được Lưu Hầu sủng ái, thân phận sẽ rất tôn quý.

Đến lúc đó, xin hãy quan tâm nhiều hơn.

Chân Nghiễm và Chân Khương không khỏi ngẩn ra.

Tuân Kham cười lớn: Nếu vậy, việc không nên chậm trễ, ta lập tức đến Duyện Châu, thương lượng việc này với Lưu Hầu.

Nếu vậy, đa tạ rồi.

Chân Nghiễm chắp tay với Tuân Kham.

Không sao.

Tuân Kham cười bí ẩn, Có lẽ, ta phải đa tạ Chân gia chủ giúp đỡ.

Lời này vừa thốt ra, Chân Nghiễm thần sắc ngây ra.

Tuân Kham cũng không giải thích, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tuân Kham xa dần, Chân Nghiễm cười khổ: Khương nhi, không phải con không muốn làm thiếp sao.

Chân Khương một tay đỡ lấy Chân Nghiễm, dìu ông đi vào trong.

Vừa đi vừa nói: Phụ thân, Khương nhi luôn cảm thấy Lưu Hầu kia, không đơn giản.

Hơn nữa, nhà họ Chân ta nếu cứ như bây giờ không có người chống lưng, chỉ e tài sản của nhà ta sớm muộn cũng bị người khác đoạt mất.

Mặt nàng lộ ra vài phần cười: Có lẽ, đúng như Tuân tiên sinh nói, đây là một cơ duyên của nhà họ Chân ta.

Hoặc cũng là một cơ duyên của nữ nhi.

Năm ngày sau, Duyện Châu, trước cửa phủ Châu mục.

Tuân Kham mặt mày tươi cười, nhìn phủ Châu mục trước mắt.

Mặt ông lộ ra vài phần tán thưởng, từ khi vào Duyện Châu đến nay, những gì ông thấy hoàn toàn khác với ở Ký Châu.

Dân chúng Duyện Châu, trên mặt không có chút nào vẻ đói khổ, điều này hoàn toàn khác với ở Ký Châu.

Sau đó, ánh mắt ông khẽ ngưng lại.

Ông thấy, ở không xa, có một quán cháo đang bốc khói.

Ông bước tới.

Chương 89

Chưa kịp mở miệng, một bát cháo nóng đã được đưa tới.

Vẻ mặt ông không khỏi ngây ra.

Ngay sau đó, mặt ông lộ ra vài phần cười: Thú vị.

Ông đưa tay nhận lấy, liền ngồi xổm một bên, vui vẻ ăn.

Quách Gia lúc này đang đi dạo về phía phủ Châu mục.

Tâm tình hắn lúc này khá tốt, buổi sáng uống chút rượu, khiến cả người khá thoải mái.

Vừa đi vừa ngâm nga tiểu khúc, trong lòng nghĩ đến vũ tư của cô nương ở Túy Hoa Lâu.

Đúng lúc này, bước chân hắn khựng lại.

Hắn nhìn người đang ngồi xổm ở góc tường uống cháo ở không xa, không khỏi ngây người.

Đó không phải là Tuân Kham sao.

Sao lại ở đây.

Lại còn ngồi xổm ở góc tường uống cháo của quan phủ.

Thế là, Quách Gia nhanh chóng đến trước mặt Tuân Kham.

Hắn vỗ vào người Tuân Kham: Hữu Nhược, sao ngươi lại ở đây.

Nói xong, hắn nắm lấy cánh tay Tuân Kham: Đến rồi cũng không nói một tiếng, để ta đi nghênh đón a.

Đi, đi.

Ta mời ngươi đi ăn ngon.

Tuân Kham vẻ mặt cứng đờ.

Ông nhìn Quách Gia, không khỏi khẽ cười: Phụng Hiếu à.

Ai, đừng vội, đợi ta ăn xong đã.

Ngay sau đó, ông ba hai miếng uống sạch cháo trong bát, mới chùi miệng: Phụng Hiếu, đừng nói, cháo ở đây, vị thật sự rất ngon.

Quách Gia mặt đầy vẻ cạn lời: Này Hữu Nhược, ngươi nói xem, sao lại ngồi đây uống cháo.

Nói xong, hắn kéo Tuân Kham đi về phía phủ Châu mục.

Tuân Kham bất đắc dĩ: Phụng Hiếu đừng vội.

Đợi ta trả bát đã.

Ông tiến lên, đưa bát trả lại cho quán cháo, mới gật đầu: Cháo vị ngon.

Cảm ơn rồi.

Quan lại ở quán cháo, mặt mày cổ quái nhìn Tuân Kham.

Quách Gia Quách Phụng Hiếu, hắn tự nhiên nhận ra.

Đó là Quân sư Tế tửu bên cạnh chúa công, là nhân vật lớn thực sự.

Bạn của nhân vật lớn như vậy, sao có thể là người bình thường.

Ngay sau đó hắn mới phản ứng lại, vội cúi người với Tuân Kham.

Tuân Kham đã sớm bị Quách Gia kéo đi, về phía phủ Châu mục.

Tuân Kham bất đắc dĩ: Phụng Hiếu, thả ta ra đi, ta tự đi được.

Quách Gia mới buông tay, cười lớn: Chúng ta đã lâu không gặp, ngươi nhận được thư của ta chưa.

Nhận được rồi.

Tuân Kham gật đầu.

Quách Gia không khỏi cười: Vậy thì sao, hay là ở lại thành Xương Ấp, thế nào.

Tuân Kham cười khổ một tiếng: Ta lần này đến, không phải để du ngoạn.

Ông chỉnh lại y quan, mới nghiêm túc nói: Ta là phụng mệnh chúa công của ta, đến vì giao hảo giữa hai bên chúng ta.

Đừng có chúa công của ngươi nữa, theo ta thấy, không bằng ở lại thành Xương Ấp của ta.

Quách Gia vỗ vai Tuân Kham, Chúa công của ta có mắt nhìn người, nếu nghe được ngươi, nhất định vui mừng khôn xiết.

Với năng lực của ngươi, nhất định có thể được trọng dụng.

Đến lúc đó hai ta cùng phò tá chúa công, chẳng phải vui sao.

Tuân Kham lại cười lảng sang chuyện khác: Phụng Hiếu, sao ngươi lại ở đây, không phải chỉ đến thành Xương Ấp xem thôi sao.

Sao lại xem rồi không đi nữa.

Quách Gia nhìn Tuân Kham một cái.

Hắn biết chuyện này không thể vội vàng, thế là cười khổ: Chuyện này nói ra dài dòng.

Ta lúc đến đây, vừa hay gặp chúa công và Trần Công Đài hai người đang trò chuyện, ta nghe thấy trong lòng hiếu kỳ liền tiến lên hỏi.

Lúc đó chúa công liền hỏi ta họ tên là gì.

Ta liền dùng tên giả Đan Phúc của Từ Thứ.

Ai ngờ, chúa công của ta lại một mắt nhìn thấu.

Đến tận bây giờ, ta vẫn không hiểu, chúa công của ta làm thế nào nhận ra ta.

Có chuyện như vậy sao.

Tên giả Đan Phúc của Từ Thứ, trước nay chưa từng dùng ở bên ngoài, Lưu Hầu làm sao lại biết.

Tuân Kham cũng không khỏi có vài phần hứng thú, Chuyện này, sau đó ngươi không hỏi Lưu Hầu sao.

Hỏi rồi, nhưng chúa công của ta vẫn luôn tỏ ra thần bí, không chịu nói cho ta biết nguyên do trong đó.

Quách Gia mặt lộ ra vài phần cười khổ.

Có chuyện này sao.

Tuân Kham vuốt râu, Thú vị.

Thật thú vị.

Sau đó, ông như nghĩ ra điều gì, hỏi: Phụng Hiếu, những thứ trồng trước phòng sau nhà, đều là gì vậy.

Cái đó à.

Quách Gia cười bí ẩn, Cái đó thực ra là lúa.

Đừng đùa.

Tuân Kham quả quyết phủ nhận, Lúa sao lại có thể trồng khắp nơi như vậy.

Ta tuy không làm nông, nhưng đạo lý này ta hiểu.

Quách Gia cười lớn.

Tuân Kham không khỏi nói: Phụng Hiếu, không phải chứ.

Ngươi nói thật à.

Tự nhiên.

Quách Gia gật đầu, Đó là loại lúa mới do chúa công của ta làm ra, tự nhiên không thể so sánh với lúa thông thường.

Tuân Kham trong lòng hiếu kỳ, liền lại hỏi: Phụng Hiếu, nói thêm cho ta, loại lúa mới đó rốt cuộc có gì thần kỳ.

Quách Gia lại cười lắc đầu: Muốn ta nói cũng đơn giản.

Chỉ cần đầu quân dưới trướng chúa công của ta.

Lời này vừa thốt ra, Tuân Kham liền cười khổ một tiếng, không hỏi nữa.

Đi thôi.

Quách Gia lại kéo Tuân Kham đi về phía phủ Châu mục.

Khi Quách Gia và Tuân Kham hai người đến phủ Châu mục, các thân vệ ai nấy đều đứng thẳng người, cung kính nói: Quách Tế tửu.

Quách Gia lại chỉ gật đầu nhẹ, liền kéo Tuân Kham đi vào trong phủ Châu mục.

Tuân Kham tắc lưỡi: Phụng Hiếu, địa vị của ngươi khá cao đấy chứ.

Quân sư Tế tửu, chậc chậc, đó là thủ tịch quân sư a.

Quách Gia liếc Tuân Kham một cái: Hữu Nhược, nếu ngươi đầu quân dưới trướng chúa công, cũng có thể làm một mưu chủ đấy, thế nào.

Tuân Kham không khỏi có chút động lòng.

Quách Gia bèn đứng lại: Hữu Nhược à, bây giờ, ngươi còn chưa nhìn rõ sao.

Viên Bản Sơ tuy mô phỏng Chu Công, đối với các văn võ lễ hiền

hạ sĩ, nhưng Viên Bản Sơ con người này do dự không quyết đoán, quyết sách không hiệu quả.

Thực sự không phải minh chủ.

Tuân Kham lại không nói gì.

Quách Gia định khuyên nữa, thì thấy Lưu Húc vừa hay từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy Quách Gia, Lưu Húc cười nhạt: Phụng Hiếu, đến rồi à.

Mau vào trong mời.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Tuân Kham bên cạnh Quách Gia: Vị này là.

Quách Gia vội chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, vị này là Tuân Kham Tuân Hữu Nhược.

Tuân Kham vội tiến lên, chắp tay với Lưu Húc: Mưu sĩ Tuân Kham dưới trướng Viên Thiệu bái kiến Lưu Hầu.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Tuân Kham, hắn tự nhiên đã nghe nói.

Tuân Kham là một trong tám đại mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu, trí lược của người này tương đối bất phàm.

Sự tích của ông, nổi bật nhất là hai điểm.

Một là dựa vào sức mình, giúp Viên Thiệu đoạt Ký Châu từ tay Hàn Phức.

Hai là trong trận Quan Độ, Tuân Kham là mưu chủ của phe Viên Thiệu.

Chỉ là sau đó, không hiểu sao lại mất tích.

Lưu Húc lập tức tiến lên, nắm lấy cánh tay Tuân Kham: Hữu

Nhược từ xa đến, một đường vất vả rồi.

Mau vào trong mời.

Nói xong, hắn liếc Quách Gia một cái, phát hiện Quách Gia đang nháy mắt với mình.

Trong lòng hắn hiểu ý.

Lập tức kéo Tuân Kham đi vào trong phủ.

Vừa đi vừa nói: Đã lâu nghe Hữu Nhược tài trí bất phàm, phong lưu nhân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Tuân Kham cười: Lưu Hầu khách sáo rồi.

Đã lâu nghe đại danh của Lưu Hầu, hôm nay được gặp, thực là vinh hạnh của Tuân Kham.

Ba người phân ngôi chủ khách ngồi xuống trong sảnh.

Lưu Húc lại cho thị tòng mang lên các loại bánh điểm tâm, cùng các loại món ngon.

Lão thanh tiếu đạo: , hữu nhược đương chân hảo vận khí. kim thiên, bản hầu tiện nhượng thường thường, bản hầu tạc thiên tài cương cương cải tiến hậu đích hảo tửu.

Ồ.

Tuân Kham mặt lộ vẻ hiếu kỳ.

Ông nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia cũng ngơ ngác.

Ngay sau đó, ông bừng tỉnh: Chúa công, hai ngày nay ngài thường xuyên ra ngoài, chắc là vì vật này phải không.

Không sai.

Lưu Húc cười nhạt.

Lưu Húc vẫy tay với phó tòng: Đi, mang loại bạch tửu mà bản Hầu hôm qua phối chế đến đây.

Vâng.

Phó tòng ứng mệnh đi, không lâu sau liền mang một vò rượu nhỏ quay lại.

Lưu Húc đưa tay nhận vò rượu, sau đó tay phải mở nắp vò.

Trong chốc lát, một luồng hương rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Quách Gia và Tuân Kham hai người, đồng loạt hít hít mũi.

Cái gọi là vật họp theo loài, người phân theo nhóm.

Quách Gia và Tuân Kham hai người đều là người thích rượu.

Được rồi, thích rượu chỉ là cách nói hay, thực ra là nghiện rượu như mạng thì đúng hơn.

Lúc này ngửi thấy hương rượu, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Quách Gia còn đứng dậy, đi đến bên cạnh Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay rót cho ba người mỗi người một chén.

Nhìn chất lỏng trong suốt chảy vào chén rượu, ngửi hương rượu nồng nặc, Quách Gia sao chịu nổi.

Hắn một tay bưng chén rượu, đặt lên mũi hít sâu, mặt mày đầy vẻ say sưa.

Nhìn Quách Gia mặt mày say sưa, Tuân Kham vốn định giữ vẻ căng thẳng, lúc này sao chịu nổi.

Ba bước làm hai bước, ông đến bên cạnh Lưu Húc, một tay lấy một chén rượu từ trên bàn.

Sau đó, ông đặt chén rượu lên mũi, hít sâu.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Sớm đã biết Quách Gia nghiện rượu như mạng, bây giờ xem ra quả nhiên như vậy.

Hắn cười gật đầu: , Phụng Hiếu, Hữu Nhược, chúng ta cạn chén này.

Quách Gia, Tuân Kham hai người, đồng loạt ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Một luồng rượu thuần hậu vào miệng, khiến Tuân Kham không khỏi khẽ ân một tiếng.

Ông nhắm mắt lại, để rượu từ từ chảy trong miệng, sau đó mới nuốt xuống.

Không khỏi tán thưởng: Rượu ngon.

Quả nhiên rượu ngon.

Tiên tửu Dao Trì cũng không bằng.

Hồi lâu sau, ông mới mở mắt.

Lúc này mới phát hiện, Quách Gia đã rót đầy chén thứ hai, đang định đưa lên miệng, không khỏi sốt ruột.

Thế là, Quách Gia và Tuân Kham rơi vào cảnh tranh giành.

Lưu Húc bưng chén rượu nhấp một ngụm.

Cảm nhận rượu thuần hậu vào miệng, mới hài lòng gật đầu.

Đây mới là rượu quen thuộc.

Một khắc sau, Quách Gia và Tuân Kham có chút ngà ngà, lúc này đang khoác vai nhau, ở đó bàn chuyện nhân sinh.

Lưu Húc cười nhìn hai người một cái, sau đó liền cho người đưa hai người đến phòng khách nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Tuân Kham ngồi dậy trong phòng.

Ông lắc lắc đầu.

Lạ thay, lại không cảm thấy đau đầu sau khi say rượu.

Ngay sau đó, ông liền cười khổ lắc đầu: Chuyện gì thế này, gặp rượu ngon lại quên mất chính sự.

Sau khi đứng dậy, mới phát hiện có phó tòng đang hầu bên ngoài.

Tuân Kham trong lòng thầm khen một tiếng: Lưu Hầu quả nhiên chu đáo.

Trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Tuân Kham thu dọn một phen, liền dưới sự dẫn dắt của phó tòng, đến phủ Châu mục.

Xa xa, đã thấy Quách Gia cũng đang đi về phía phủ Châu mục.

Không khỏi có chút ngại ngùng: Phụng Hiếu.

Quách Gia tiến lên, một tay khoác vai Tuân Kham: Hữu Nhược, ta nhớ tối qua, chúng ta đã hẹn rồi, ngươi phải đầu quân dưới trướng chúa công của ta.

Tuân Kham không khỏi ngẩn ra.

Ông suy nghĩ một phen, mới nói: Có sao.

Không có.

Quách Gia nghiêm mặt, Hôm qua chúng ta đã nói chuyện vui vẻ, chẳng lẽ ngươi định nuốt lời sao.

Tuân Kham suy nghĩ lại nhiều lần, cũng không nhớ có chuyện này.

Mặt đầy vẻ nghi ngờ: Phụng Hiếu, ngươi không lừa ta đấy chứ.

Quách Gia nghiêm túc: Hữu Nhược, ngươi xem ta là người như vậy sao.

Tuân Kham nghiêm túc gật đầu: Ta thấy vậy.

Quách Gia trừng Tuân Kham một cái, nói: Ngươi nói đi, lúc nào thì đầu quân dưới trướng chúa công của ta.

Tuân Kham thở dài một hơi: Phụng Hiếu, ta bây giờ có công vụ trong người, nói những chuyện này không thích hợp lắm.

Chương 90

Chúng ta sau này hãy bàn, thế nào.

Thôi được.

Quách Gia gật đầu, Vậy chúng ta lát nữa hãy bàn.

Tuân Kham chân loạng choạng một cái, suýt ngã xuống đất.

Hai người cùng đi vào trong phủ Châu mục.

Nhìn thấy Lưu Húc, đồng loạt chắp tay thi lễ.

Lưu Húc cười lớn: Phụng Hiếu, Hữu Nhược, đến rồi, mau vào ngồi.

Hai người ngồi xuống.

Lưu Húc ánh mắt lướt qua hai người, nói: Thế nào, Hữu Nhược, đêm qua ngủ có ngon không.

Tuân Kham chắp tay với Lưu Húc: Làm phiền Lưu Hầu quan tâm.

Đêm qua ta ngủ rất thoải mái.

Như vậy là tốt rồi.

Lưu Húc gật đầu cười.

Tuân Kham đứng dậy, cúi người với Lưu Húc: Đêm qua Tuân Kham say rượu thất lễ, có chỗ mạo phạm, mong Lưu Hầu đừng trách.

Không sao.

Lưu Húc xua tay, Hữu Nhược không cần để trong lòng.

Hơn nữa, đêm qua cũng không có gì thất lễ.

Trước mắt hắn không khỏi hiện lên hình ảnh Quách Gia và Tuân

Kham hai người, khoác vai nhau, bàn chuyện nhân sinh, trong lòng không khỏi thầm cười.

Tuân Kham thấy Lưu Húc có chút thất thần, sao lại không biết nguyên do, mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng ngay sau đó, liền khôi phục vẻ điềm tĩnh.

Ông khẽ ho một tiếng: Lưu Hầu, hôm qua Tuân Kham ham chén mà lỡ mất chính sự.

Ông chắp tay với Lưu Húc: Ta đến lần này, là phụng mệnh chúa công của ta, đến làm mai cho Lưu Hầu.

Lưu Húc trong lòng không khỏi khẽ động.

Làm mai.

Chẳng lẽ là Chân Mật.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền phủ quyết ý nghĩ này trong lòng.

Nguyên nhân đơn giản.

Bởi vì bây giờ Chân Mật nhiều nhất cũng mới mười hai tuổi, tuổi thực sự quá nhỏ.

Hắn nói: Không biết Hữu Nhược cầu thân cho cô nương nhà ai.

Tuân Kham đứng dậy, chỉnh lại y quan.

Mới chậm rãi nói: Ở Trung Sơn quốc, huyện Vô Cực của Ký Châu ta có nhà họ Chân, là một gia đình giàu có.

Gia chủ đương thời của nhà họ Chân là Chân Dật có năm người con gái, trong đó trưởng nữ Chân Khương năm nay đã mười sáu tuổi, xinh đẹp như ngọc.

Dung mạo thanh tú, xứng đáng là hoa dung nguyệt mạo.

Ông chắp tay với Lưu Húc: Chúa công của ta nguyện làm chủ, gả

Chân Khương cho Lưu Hầu làm thiếp, không biết Lưu Hầu có bằng lòng không.

Chân Khương.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Tên Chân Khương, hắn tự nhiên biết.

Đúng như Tuân Kham nói, Chân Khương là trưởng nữ của Chân Dật, chị cả của Chân Mật.

Nghe nói tư sắc của nàng cũng tương đối bất phàm.

Thêm vào đó nhà họ Chân là một gia đình cự thương, nạp làm thiếp cũng được.

Chỉ là, cần phải làm rõ âm mưu của Viên Thiệu trước.

Thế là, hắn liền liếc Quách Gia một cái.

Quách Gia là người tinh tường, lúc này đã hiểu ý, cười lớn: Nếu vậy, tại hạ xin chúc mừng chúa công trước, nạp được thiếp thất.

Lưu Húc cười nhạt.

Quách Gia quay đầu nhìn Tuân Kham: Hữu Nhược, không biết Viên Bản Sơ có ý đồ gì.

Tuân Kham cười khổ một tiếng: Chúa công của ta chỉ là muốn kéo gần khoảng cách giữa hai nhà chúng ta mà thôi.

Quách Gia nhìn Tuân Kham từ trên xuống dưới: Thật sao.

Tuyệt không nói dối.

Tuân Kham giơ tay phải lên, Ta nguyện lập thệ.

Sao lại làm vậy.

Quách Gia miệng nói, tay lại không ngăn cản.

Tuân Kham cười khổ hạ tay phải xuống: Phụng Hiếu, ngươi có biết không.

Có lúc làm bạn với ngươi, thực sự không phải chuyện tốt.

Ngươi nhìn thấu lòng người quá.

Quách Gia ha ha cười, một đôi mắt lại nhìn chằm chằm Tuân Kham.

Tuân Kham khẽ thở dài: Thôi được.

Nguyên do trong đó nói cho Lưu Hầu cũng không sao.

Chỉ xin Lưu Hầu vạn vạn không được truyền ra ngoài, nếu không, chỉ e ta ở chỗ chúa công không dễ giải thích.

Lưu Húc và Quách Gia nhìn nhau.

Ngay sau đó Quách Gia gật đầu nhẹ.

Tuân Kham cười nói: Thực ra, nguyên do trong đó đơn giản.

Không ngoài việc Lưu Hầu một trận đại chiến thực sự đánh quá gọn gàng, chúa công của ta liền nghĩ đến việc tu sửa lại quan hệ giữa hai nhà.

Lưu Húc nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia gật đầu.

Lưu Húc hiểu ý, mới cười lớn: Nếu vậy, cũng được.

Tuân Kham không khỏi cười lớn: Tốt.

Nếu vậy, ta sẽ quay về, báo tin vui này cho chúa công.

Không vội.

Lưu Húc xua tay, cười nói, Hữu Nhược, không bằng ở lại đây, phò tá ta, thế nào.

Tuân Kham mặt lộ vẻ cười khổ: Đa tạ Lưu Hầu coi trọng.

Chỉ là ta nhận ơn tri ngộ của chúa công, bây giờ lại có yếu vụ trong người, nếu cứ thế rời đi, cũng không thích hợp lắm.

Lưu Húc mặt lộ vẻ thất vọng.

Tuân Kham hơi trầm ngâm: Lưu Hầu, ta giúp ngài tiến cử một người, xem thế nào.

Ồ.

Lưu Húc ngạc nhiên, Không biết Hữu Nhược chuẩn bị tiến cử ai.

Ta chuẩn bị tiến cử cháu trong tộc của ta là Tuân Du, bây giờ đã từ quan về quê, đang ở trong tộc ở Dĩnh Xuyên.

Tuân Kham hắng giọng, chuẩn bị giới thiệu chi tiết.

Lưu Húc nghe vậy không khỏi vui mừng.

Tên Tuân Du, vang như sấm bên tai.

Tuân Du là mưu chủ của Tào Tháo, cả đời đã hiến vô số kỳ mưu diệu kế.

Hắn cười lớn: Tốt.

Tên Tuân Du Tuân Công Đạt, bản Hầu đã sớm nghe danh.

Nói xong, hắn chắp tay với Tuân Kham: Xin Hữu Nhược thay ta tiến cử.

Tuân Kham không khỏi ngẩn ra.

Ông vốn định giới thiệu chi tiết cho Lưu Húc, rồi khuyên Lưu Húc trưng triệu Tuân Du.

Nhưng không ngờ, ông còn chưa bắt đầu giới thiệu, Lưu Húc đã biết tất cả.

Ông nhìn sâu Lưu Húc một cái, trong lòng thầm khen: Năng lực

nhìn người của Lưu Hầu quả nhiên bất phàm.

Tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng Tuân Kham không biểu hiện ra ngoài.

Chỉ gật đầu: Lưu Hầu cứ yên tâm.

Ta sẽ viết thư cho Công Đạt.

Tốt.

Lưu Húc cười lớn, Hữu Nhược, mời vào trong.

Tuân Kham bước lên, đến trước bàn, bắt đầu viết.

Không bao lâu, đã viết xong.

Ông mới tháo ngọc bội bên hông xuống: Lưu Hầu, chỉ cần mang phong thư này cùng ngọc bội của ta đến Dĩnh Xuyên, Tuân Du nhất định sẽ đến.

Rất tốt.

Lưu Húc gật đầu, Như vậy đa tạ Hữu Nhược rồi.

Tuân Kham xua tay: Ngày sau, nếu ta không có nơi nào để về, xin Lưu Hầu thu lưu.

Hữu Nhược khiêm tốn rồi.

Lưu Húc cười lớn, Bất kể lúc nào, chỉ cần Hữu Nhược đến, ta nhất định sẽ dùng vị trí quân sư để đối đãi.

Tuân Kham có chút cảm động.

Ông cúi sâu người với Lưu Húc: Đa tạ Lưu Hầu.

Hữu Nhược không cần khách sáo.

Lưu Húc vẫy tay với thị tòng.

Đi lấy một ít rượu ngon mà ta tự tay ủ, và một ít trứng gà cùng

trứng vịt đến đây.

Thị tòng vội lui ra ngoài.

Không bao lâu, thị tòng bưng một cái mâm đi vào.

Nhìn trứng gà trước mặt, Tuân Kham ngắm đi ngắm lại, nhìn đi nhìn lại.

Hồi lâu sau, mới ngạc nhiên: Lưu Hầu, đây là.

Trứng gà.

Lưu Húc cười nhạt, Hôm qua mời Hữu Nhược uống rượu, hôm nay tự nhiên phải để Hữu Nhược nếm thử đặc sản trứng gà của ta.

Tuân Kham quả thực không dám tin vào mắt mình.

Trứng gà.

Không phải đang đùa với ta chứ.

Nhưng ngay sau đó, ông liền thấy Lưu Húc cầm trứng gà, nhẹ nhàng gõ vào bát.

Vỏ trứng vỡ ra, để lộ lòng trứng bên trong.

Tuân Kham sững sờ nhìn.

Hồi lâu sau, mới cuối cùng tin rằng, trước mắt mình là một quả trứng gà.

Nhẹ nhàng cắn một miếng, nuốt xuống xong, mới tán thưởng: Ở chỗ Lưu Hầu, có nhiều món ngon như vậy.

Cứ thế này, ta không nỡ đi mất.

Vậy thì tốt.

Quách Gia cạn một chén rượu, mới cười lớn, Vừa hay, hai ta cùng uống rượu ăn thịt, chẳng phải vui sao.

Tuân Kham lắc đầu cười khổ: Chuyện này tạm không nhắc đến, uống rượu.

Uống rượu.

Ba người lại uống một trận thỏa thích.

Lúc Tuân Kham đi, mang theo hơn một trăm quả trứng gà.

Về phần cho Tuân Kham xong, có bị tiết lộ hay không.

Điều này, Lưu Húc lại không hề lo lắng.

Có khóa gen, phe Viên Thiệu ấp cũng không ấp ra được.

Chỉ là Tuân Kham đối với chuyện này, lại không hề hay biết.

Sau khi thấy Lưu Húc tặng nhiều trứng gà như vậy, Tuân Kham cảm động vô cùng.

Nhìn bóng lưng Tuân Kham rời đi, Quách Gia có chút lo lắng: Chúa công, tặng Hữu Nhược nhiều trứng gà như vậy, không phải có chút không ổn sao.

Lưu Húc mày khẽ nhíu: Ý của Phụng Hiếu là, sợ bị tiết lộ.

Không sai.

Quách Gia gật đầu, Hữu Nhược tuy là bạn tốt của ta, ta và hắn cũng quen biết nhiều năm.

Nhưng dù sao cũng ở dưới trướng Viên Thiệu, vạn nhất có người lén lấy trứng gà từ đó, chỉ e Viên Thiệu khẳng định sẽ nuôi trồng số lượng lớn Lưu Húc trong lòng thầm vui.

Hắn trong lòng hiểu rõ, Viên Thiệu dù có lấy trứng gà, cũng không thể ấp ra gà con.

Nhưng điều này, hắn tự nhiên sẽ không nói ra.

Chỉ xua tay: Phụng Hiếu, ta biết ngươi lo lắng.

Nhưng Hữu Nhược và bản Hầu vừa gặp đã thân, còn vì bản Hầu tiến cử Công Đạt.

Ta tin hắn biết nặng nhẹ trong đó.

Hơn nữa, dù có vì thế mà tiết lộ, ta cũng sẽ không vì thế mà trách hắn.

Quách Gia nghe vậy, thần sắc có chút phức tạp.

Hồi lâu sau, mới chắp tay cúi người: Chúa công nhân nghĩa, thế gian hiếm có.

Ta, Quách Gia, xa không bằng được.

Lưu Húc một tay kéo lấy cánh tay Quách Gia: Phụng Hiếu, đi thôi, trong phủ bản Hầu có một ít rượu mới ủ, ngươi cũng nếm thử.

Quách Gia nghe vậy vui mừng.

Nghe có rượu ngon, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Thế là cười lớn: Nếu vậy, đa tạ chúa công.

Thực ra, Lưu Húc trong lòng có một tính toán.

Hắn chỉ mong Tuân Kham tiết lộ trứng gà ra ngoài, như vậy, Tuân Kham sẽ vì không hiểu nguyên do mà sinh lòng áy náy.

Đến lúc đó, đối với việc thu phục Tuân Kham cũng có chút lợi không phải sao.

Dù sao, một trận chiến với Viên Thiệu, khó tránh khỏi.

Tuân Kham sau khi về Ký Châu, liền bắt đầu lo liệu.

Huyện Vô Cực, nhà họ Chân.

Nghe Tuân Kham đến, Chân Dật vội nghênh đón ra ngoài.

Nhìn thấy Chân Dật, Tuân Kham cười lớn: May mắn không làm nhục sứ mệnh.

Chân Dật nghe vậy cũng vui mừng.

Tuy Chân Khương chỉ làm một thiếp thất của Lưu Cảnh Sơ, nhưng đúng như Chân Khương nói, vào lúc này có thể kết thân với Lưu Cảnh Sơ, đối với họ lại là một sự trợ giúp không nhỏ.

Lão cười: Tuân tiên sinh, mời vào trong.

Hai người ngồi xuống trong phòng, Tuân Kham mới cười lớn: Lần này ta đến chỗ Lưu Cảnh Sơ, vừa gặp đã phát hiện Lưu Cảnh Sơ người này bất phàm.

Ông chắp tay với Chân Dật: Ta ở đây xin chúc mừng Chân gia chủ trước.

Chân Dật nghe vậy, cũng chắp tay: Nếu không có Tuân tiên sinh ở giữa tác hợp, nhà họ Chân ta cũng không thể lọt vào mắt Lưu Hầu.

Ta ở đây xin tạ ơn Tuân tiên sinh trước.

Sau đó, sau khi thương lượng xong thời gian với Lưu Húc, nhà họ Chân liền chuẩn bị đầy đủ sính lễ, đi đến Duyện Châu.

Duyện Châu, cửa thành Xương Ấp.

Quách Gia đích thân ra nghênh đón.

Nhìn thấy Tuân Kham, ông chắp tay: Hữu Nhược, đến rồi.

Tuân Kham cười: Làm phiền Phụng Hiếu chờ đợi.

Đi đi, chúng ta về phủ uống rượu.

Quách Gia nói, liền nghênh đón mọi người vào phủ Châu mục.

Vì chỉ nạp thiếp, nên mọi lễ tiết đều đơn giản.

Thậm chí có thể nói, căn bản không có cái gọi là lễ tiết.

Lưu Húc chỉ cùng Tuân Kham, Quách Gia, Triệu Vân cùng mọi người uống vài chén.

Đêm.

Lưu Húc đẩy cửa phòng, chỉ thấy trong phòng, có một bóng dáng yểu điệu đang ngồi đó.

Bên cạnh nàng, mấy vị thị nữ đang đứng.

Lưu Húc phất tay.

Mấy thị nữ kia liền lui xuống.

Trong phòng, chỉ còn lại Lưu Húc và Chân Khương hai người.

Nhìn dáng vẻ anh vũ của Lưu Húc, mặt Chân Khương lộ ra vài phần e thẹn.

Nhưng ngay sau đó, nàng cúi người chào Lưu Húc: Phu quân.

Lưu Húc gật đầu: Khương nhi, để nàng phải chờ lâu rồi.

Phu quân nói gì vậy, Chân Khương là thiếp thất của phu quân, tự nhiên phải chờ đợi.

Chân Khương bước lên, giúp Lưu Húc cởi áo khoác ngoài.

Thiếp thân quan sát phu quân hình như uống không ít rượu, thiếp thân đã sớm hâm nóng canh giải rượu cho phu quân.

Nói xong, nàng lấy một bát canh từ bên cạnh.

Chương 91

Lưu Húc một hơi uống cạn.

Chân Khương nhận lấy bát, mới nhẹ nhàng nói: Phu quân, ta giúp ngài chuẩn bị chút nước nóng, tắm rửa một chút, cũng để xua tan mệt mỏi Lưu Húc nắm lấy tay Chân Khương, cười nhạt: Khương nhi không cần như vậy.

Tuy là thiếp thất, nhưng yên tâm, ta sẽ không phụ nàng.

Lời này vừa thốt ra, mắt Chân Khương đỏ hoe.

Mấy ngày nay, trong lòng nàng khá uất ức.

Từ nhỏ cũng gấm vóc lụa là, nào có ngày phải làm thiếp cho người.

Nhưng bây giờ, Viên Thiệu có lệnh, gia tộc lại nguy cơ tứ phía, không thể không cúi đầu mà thôi.

Lưu Húc kéo Chân Khương đến bên giường, nói: Khương nhi, nhà nàng là nhà họ Chân ở Vô Cực, là một gia đình giàu có.

Chẳng lẽ có nỗi khổ gì sao.

Chân Khương do dự cắn môi.

Lưu Húc cười nhạt: Khương nhi có gì cứ nói thẳng.

Bây giờ ta là người thân cận nhất của nàng, còn có lời gì không thể nói.

Chân Khương cúi người: Phu quân, thiếp thân mạo muội, xin phu quân làm chủ cho ta.

Nhà họ Chân ta tuy có chút tài sản, nhưng bây giờ nội ưu ngoại hoạn.

Trên có Viên công áp bức, dưới có đạo phỉ ức hiếp.

Lưu Húc cười nhạt: Không sao.

Đã vào cửa nhà Lưu Húc ta, thì là người của Lưu Húc ta.

Nhà họ Chân là nhà mẹ đẻ của nàng, bản Hầu tự sẽ quan tâm một chút.

Có bản Hầu ở đây, đám Viên Bản Sơ trong thời gian ngắn cũng không dám động đến nhà nàng.

Còn đạo phỉ.

Cái này đơn giản.

Cho nhà nàng tung tin ra ngoài, nói là người nhà của bản Hầu là được.

Nếu đám đạo phỉ kia không biết điều, bản Hầu tự sẽ tìm người xử lý.

Đơn giản vậy sao.

Chân Khương sững sờ.

Một đôi mắt, đỏ hoe nhìn Lưu Húc.

Vậy có gì khó.

Lưu Húc không quan tâm xua tay, Trăm vạn giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, bản Hầu còn bình định được, đám giặc cỏ này có gì khó.

Hơn nữa, bây giờ thực lực của bản Hầu đã khác xưa, tay nắm trăm vạn Khăn Vàng, gần hai mươi vạn binh lực, đã thành khí hậu.

Khương nhi, đừng quên, bản Hầu là hoàng thân quốc thích, có cơ hội phong vương.

Lời này vừa thốt ra, Chân Khương sững sờ.

Nàng không dám tin nhìn Lưu Húc.

Một khắc này, cuối cùng cũng có chút hiểu được ý nghĩa thân phận tôn quý mà Tuân Kham nói.

Lưu Húc khẽ cười: Khương nhi, đó đều là chuyện sau này, bây giờ điều quan trọng nhất của chúng ta là nhìn trước mắt.

Xuân tiêu ngắn ngủi, đừng lãng phí.

Chân Khương mặt đỏ bừng, sau đó, chủ động đi tới.

Lưu Húc một tay ôm lấy Chân Khương, ngã xuống giường.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Húc tỉnh dậy từ giấc mộng.

Lại thấy Chân Khương bên cạnh lông mày khẽ run.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Giả vờ ngủ sao.

Chẳng lẽ xấu hổ rồi.

Trong lòng hắn nảy ra ý trêu chọc, cố ý khẽ thở dài: Thôi được, vốn định cùng Khương nhi ăn sáng, tiếc quá Nói xong, hắn liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chân Khương mạnh mẽ mở mắt, gọi: Phu quân, thiếp thân tỉnh rồi.

Thiếp thân cùng ngài một Lời nói đến đây, lại không nói tiếp được nữa.

Bởi vì, nàng thấy Lưu Húc đang đứng bên giường, nhìn chằm chằm mình, trong chốc lát, Chân Khương xấu hổ không thôi.

Sau khi cùng Chân Khương ăn sáng, Lưu Húc liền đi ra ngoài.

Nhà họ Chân.

Chân Dật đứng ở cửa phòng chính, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài.

Quản gia thì hầu bên cạnh.

Chân Dật trầm giọng: Lý quản gia, sao vậy, Triệu quản sự chưa về.

Lý quản gia vội cung kính: Gia chủ, chờ một lát, ta cho người đi tra thêm một phen.

Nói xong, ông liền chạy ra ngoài.

Không bao lâu, ông lớn tiếng chạy vào.

Gia chủ, đến rồi.

Triệu quản sự về rồi.

Chân Dật vội vã chạy ra ngoài.

Lúc này, một nhóm mấy người đang cưỡi ngựa vội vã về phía nhà họ Chân.

Người đi đầu, chính là Triệu quản sự.

Nhìn thấy Chân Dật, mấy người đồng thời xuống ngựa.

Gia chủ, chúng tôi về rồi.

Chân Dật nhìn ra sau lưng Triệu quản sự: Sao, Lưu Húc không phái người đến giúp sao.

Triệu quản sự lắc đầu, nhưng ngay sau đó, lại mặt đầy hưng phấn: Gia chủ, tiểu thư cho thị nữ truyền lời, chỉ cần tung tin ra ngoài, đám đạo phỉ kia sẽ không dám đến nữa.

Thật sao.

Chân Dật có chút không dám tin.

Ông khẽ thở dài: Thôi được, vậy thử xem sao.

Nghĩ vậy, ông liền phân phó cho quản gia: Đi, tìm người truyền lời cho giặc Khăn Vàng ở núi Vô Cực Quản gia mặt lộ vẻ khó xử: Cái này gia chủ, núi Vô Cực chỉ e không ai dám đi đâu.

Giặc Khăn Vàng ở núi Vô Cực thực sự quá ngang ngược, chúng giết người không chớp mắt.

Chân Dật thở dài một hơi: Dù sao cũng phải thử.

Bản gia chủ nguyện xuất trọng kim, mời người đi.

Quản gia mới gật đầu.

Đúng lúc này, mấy trăm chiến mã từ xa phi đến.

Nhìn bóng dáng trên chiến mã, dân chúng xung quanh đều đóng chặt cửa.

Bước chân của quản gia khựng lại, lớn tiếng hét: Gia chủ, giặc Khăn Vàng đến rồi.

Chân Dật tim đập thịch một cái.

Ông ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước mấy trăm kỵ binh, đầu buộc một mảnh khăn vàng.

Lại nhìn kỹ, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Đó không phải là giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực sao.

Người đi đầu, không phải là tặc thủ Trương Bá của giặc Khăn Vàng núi Vô Cực sao.

Ông vội chạy vào trong sân, lớn tiếng hét: Đóng cửa.

Mau đóng cửa.

Chỉ là, tất cả đều đã muộn.

Mấy chục tên giặc Khăn Vàng đã đến gần.

Chân Dật thần sắc đại khủng.

Mắt thấy Trương Bá ngày càng gần, ông lớn tiếng hét: Người đâu.

Mau cứu người.

Đúng lúc này, Trương Bá lật người xuống ngựa, chắp tay cúi người với Chân Dật: Chân gia chủ, Trương mỗ không biết nhà họ Chân lại có quan hệ với Lưu Hầu, trước đây có nhiều mạo phạm, xin hãy hải hàm.

Cái gì.

Chân Dật rõ ràng chưa phản ứng kịp.

Trương Bá lại vẫy tay: Người đâu.

Lôi kẻ chủ mưu lần trước ra đây cho ta.

Mấy tên giặc Khăn Vàng lôi một người từ phía sau ra.

Người bị lôi trên người đầy vết máu, trông thê thảm.

Trương Bá cười: Chân gia chủ, người này vốn là tam đương gia của núi Vô Cực ta.

Chính hắn cấu kết với người ngoài, nhiều lần cướp đoạt tài vật của nhà họ Chân, hôm nay Trương Bá ta sẽ cho nhà họ Chân một lời giải thích.

Tam đương gia vội khóc lóc: Chân gia chủ, cứu mạng, cứu cứu ta Chân Dật có chút ngơ ngác.

Đến tận lúc này vẫn chưa phản ứng kịp.

Lại thấy ánh mắt Trương Bá lạnh đi: Hành hình.

Sau lưng hắn một tên đại hán khôi ngô tay cầm đại đao bước ra.

Tay đao rơi xuống, một cái đầu lớn của tam đương gia rơi xuống đất.

Thi thể của hắn đã ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Chân Dật cả người bị dọa ngây ra.

Lại nghe Trương Bá lại chắp tay cúi người: Chân gia chủ, trước

đây có nhiều đắc tội, hàng hóa của nhà họ Chân đã được gửi đến kho của nhà họ Chân.

Sau này hàng hóa của nhà họ Chân, ở khu vực núi Vô Cực ta sẽ phụ trách hộ tống, xin Chân gia chủ ở trước mặt Lưu Hầu nói tốt vài câu.

Nói xong, hắn lại lật người lên ngựa: Chân gia chủ, sau này sẽ gặp lại.

Ngay sau đó, hắn thúc ngựa, đi về phía xa.

Chân Dật theo bản năng chắp tay với Trương Bá, sững sờ nhìn Trương Bá đi xa.

Đến tận lúc này, ông vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện vừa rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một quản sự từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Vừa chạy vừa hét: Gia chủ, đại hỷ.

Vừa rồi, hàng hóa của chúng ta đều được gửi về.

Chân Dật nhìn người đến, chính là Vân quản sự của kho.

Ông mới phản ứng lại, nhìn về phía Vân quản sự: Thật sao.

Gia chủ, những hàng hóa đó một món cũng không thiếu.

Một món cũng không thiếu.

Gia chủ cứ có thể phái người đi kiểm tra.

Vân quản sự mặt đầy vẻ kích động.

Chân Dật lại nhìn về phía Trương Bá đi xa, cười lớn: Uy vọng của Lưu Hầu, lại cao đến vậy sao.

Có Lưu Hầu trấn giữ, nhà họ Chân ta có hy vọng rồi.

Ông phân phó cho người phía sau: Quản gia, thay ta chuẩn bị một phần hậu lễ gửi đến thành Xương Ấp, tặng cho Lưu Hầu.

Ngay sau đó, ông xua tay: Lần này, do ta đích thân đi.

Quản gia mặt đầy vui mừng, cung kính đáp một tiếng, sau đó liền lui xuống.

Xa xa.

Trương Bá của núi Vô Cực thở phào một hơi, nhìn người bên cạnh: Nhị đệ, Lưu Hầu chắc sẽ không động thủ với chúng ta chứ.

Người kia khẽ thở dài: Chắc sẽ không đâu.

Trương Bá nghiến răng: Nếu kẻ xúi giục kia lại xuất hiện, ta nhất định sẽ trói hắn lại đưa đến trước mặt Lưu Hầu.

Nói xong, ông nhìn về phía trang viên nhà họ Chân một cái, mới vẫy tay: Đi, về núi Vô Cực.

Chân Dật bước vào trong nhà, Trương phu nhân đã vội vàng ra đón từ xa.

Vẻ mặt bà đầy lo lắng, nói: Phu quân, đám thổ phỉ trên núi Vô Cực lại đến, ta phải làm sao đây.

Hay là, ta mau đi báo quan.

Huyện lệnh Vô Cực chắc chắn sẽ không ngồi yên không lo liệu đâu.

Nghe lời Trương phu nhân, Chân Dật phá lên cười lớn.

Phu nhân cứ yên tâm, đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực đã lui rồi.

Hả.

Trương phu nhân vẻ mặt không dám tin, nói: Lui rồi ư.

Chẳng lẽ phu quân đã hứa hẹn lợi lộc gì với chúng.

Hứa thì cũng đã hứa rồi, bao nhiêu thiếp cũng đưa, chỉ cần người

nhà chúng ta bình an vô sự là được.

Chân Dật lại cười lớn.

Phu nhân cứ yên tâm.

Lần này đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực đến đây không phải để đòi tiền lương, mà là để trả lại số tiền lương đã cướp đi.

Sao có thể.

Trương phu nhân vẫn không dám tin.

Bọn thổ phỉ trên núi Vô Cực nổi tiếng hung hãn nhất vùng Trung Sơn quận, sao có thể trả lại tiền lương đã cướp được.

Phu quân đừng lừa thiếp.

Tâm trạng của Chân Dật càng thêm thoải mái.

Ông lại cười lớn nói: Phu nhân, chúng không những trả lại tiền bạc hàng hóa đã cướp, mà còn hứa sau này hễ là xe đội của Chân gia chúng ta, chúng đều sẽ phụ trách áp tải.

Trương phu nhân nhìn Chân Dật với vẻ mặt không thể tin nổi.

Lập tức, sắc mặt bà đột nhiên biến đổi: Phu quân, chẳng lẽ tên Trương Bá trên núi Vô Cực đó đã đưa ra yêu cầu quá đáng nào.

Xin phu quân vạn lần đừng đồng ý.

Phu nhân không cần căng thẳng.

Chân Dật cười lớn nói, Đại đương gia Trương Bá của núi Vô Cực vừa rồi đã đích thân đến cửa, còn chém tam đương gia ngay trước mặt mọi người để tỏ thành ý.

Vì sao.

Vẻ mặt Trương phu nhân lộ ra sự khó hiểu.

Chân Dật chắp hai tay sau lưng, cất cao giọng nói: Nguyên nhân à,

đơn giản thôi.

Vì Trương Bá sợ Lưu Hầu.

Danh tiếng của Lưu Hầu vang dội đến vậy sao.

Sắc mặt Trương phu nhân thay đổi.

Đúng vậy.

Chân Dật cười nói, Lưu Hầu hiện nay là Huyện Hầu, lại còn là Duyện Châu mục và Thanh Châu Thứ sử.

Quan trọng hơn nữa là, Lưu Hầu vừa mới quét sạch trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Vẻ mặt Trương phu nhân trở nên trịnh trọng: Phu quân, Lưu Hầu đã giúp chúng ta một việc lớn như vậy, thiếp nghĩ chúng ta nên đích thân đến tận cửa cảm tạ.

Đúng vậy.

Chân Dật gật đầu, Ta sẽ bảo quản gia chuẩn bị một phần lễ vật hậu hĩnh, rồi ta sẽ đích thân đến cửa.

Như vậy rất tốt, tiếc là Khương nhi của chúng ta không phải là chính thất.

Trương phu nhân còn chưa nói hết lời, một bé gái đã từ bên cạnh chạy ra.

Cô bé trông như được tạc từ phấn ngọc, tuy mới mười hai tuổi nhưng đã ra dáng thiếu nữ yêu kiều, khuôn mặt đã lộ ra vài phần tư chất tuyệt sắc.

Cô bé này nếu lớn lên, ắt hẳn sẽ là một tuyệt sắc nữ tử.

Cô bé nắm lấy tay Trương phu nhân nói: Mẫu thân, người định đi Duyện Châu sao.

Trương phu nhân cười gật đầu: Đúng vậy.

Lưu Hầu đã giúp nhà chúng ta, ta nên đến cảm tạ người một phen mới phải.

Phụ thân, mẫu thân, lần này đi Duyện Châu, có thể cho con đi cùng không.

Cô bé nũng nịu.

Chân Dật lắc đầu: Mật nhi, con là một tiểu cô nương, đi xa như vậy làm gì.

Lòng Trương phu nhân khẽ động.

Bà nhớ ra, khi con gái Chân Mật ba tuổi, có một thầy tướng số đã xem mệnh cho con bé.

Khi đó, thầy tướng số đã hô lớn: Quý không thể tả.

Chương 92

Nàng này quý không thể tả.

Chẳng lẽ.

Bà quay đầu nhìn Chân Dật, hỏi: Phu quân, vị Lưu Hầu đó là người trong hoàng tộc Hán thất sao.

Đúng vậy.

Chân Dật gật đầu, Lưu Hầu hiện nay mới mười sáu tuổi, nhưng đã đường đường là Huyện Hầu, lại là Duyện Châu mục một phương, còn được sắc phong làm Thanh Châu Thứ sử.

Tương lai à, quý không thể tả được.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Trương phu nhân thầm nghĩ: Chẳng lẽ tướng mệnh của Mật nhi nhà ta sẽ ứng vào người Lưu Húc.

Nghĩ vậy, bà xoa đầu Chân Mật nói: Mật nhi, nếu con muốn đi, vậy thì chúng ta cùng đi.

Rồi nhìn Chân Dật nói: Phu quân, Mật nhi lớn từng này rồi mà chưa từng rời khỏi Trung Sơn quận, lần này cứ mang con bé theo đi.

Chân Dật trầm ngâm một lát rồi gật đầu đồng ý.

Sau đó ông lại bổ sung một câu: Nếu đã vậy, thì mấy chị em Mật nhi cùng đi cả đi.

Chân Mật không khỏi vui mừng.

Cô bé cười tươi nói: Cảm ơn phụ thân, cảm ơn mẫu thân.

Ngày hôm sau, sau khi chuẩn bị xong xuôi đoàn xe, cả nhà liền

hướng về thành Xương Ấp ở Duyện Châu.

Vài ngày sau.

Tại thành Xương Ấp, Chân Mật vén rèm cửa sổ xe ngựa, tò mò ngắm nhìn xung quanh.

Mọi thứ trước mắt khiến cô bé cảm thấy mới lạ.

Thực ra, Chân Dật và Trương phu nhân cũng có cảm nhận tương tự.

Chân Dật thở dài một tiếng: Ta cứ ngỡ thành Xương Ấp nhiều lần bị giặc Khăn Vàng quấy nhiễu, sớm đã tiêu điều xơ xác, không ngờ thành Xương Ấp lại phồn vinh đến thế.

Trương phu nhân cũng cảm khái: Đúng vậy.

Cảnh tượng trong thành Xương Ấp quả thật có chút ngoài dự liệu.

Bà quay đầu nhìn Chân Mật một cái, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc này, Lưu Húc đang ở giáo trường diễn luyện thương pháp trước mặt các tướng lĩnh dưới trướng.

Một thân vệ tiến lên bẩm báo: Chúa công, gia chủ Chân gia đến.

Lưu Húc trong lòng hơi kinh ngạc.

Gia chủ Chân gia đến ư.

Chẳng lẽ là vì Chân Khương.

Hắn lập tức gật đầu nói: Mời họ vào.

Lưu Húc lại tiếp tục diễn luyện mấy chiêu tiếp theo của Hình Thiên thương pháp.

Cũng vào lúc đó, Chân Mật đã bước đến cửa giáo trường trước, vừa nhìn đã thấy ngay Lưu Húc đang diễn luyện thương pháp ở kia.

Chỉ một cái nhìn ấy đã khiến nàng chấn động.

Từ nhỏ nàng đã sống cùng các chị gái, người nam giới duy nhất nàng tiếp xúc cũng chỉ có phụ thân.

Nhưng nàng nào đã từng thấy một nam tử anh vĩ bất phàm như vậy.

Nàng ngây người nhìn Lưu Húc, nhìn hắn đứng trước mặt các tướng lĩnh diễn luyện Hình Thiên thương pháp.

Trong lòng nàng, dường như có một thứ gì đó mơ hồ bắt đầu nảy mầm.

Cũng chính lúc đó, Lưu Húc quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Chân Mật đang đứng ở cửa giáo trường.

Chỉ thấy Chân Mật tuy mới mười hai tuổi nhưng đã sớm ra dáng thiếu nữ yêu kiều, đặc biệt là làn da kia còn ẩn hiện một vầng sáng nhàn nhạt.

Thân hình nhỏ nhắn ấy đã thể hiện rõ ý nghĩa của câu nói thêm một phân thì thừa, bớt một phân thì thiếu.

Môi son khẽ mở, mỗi một nụ cười đều để lộ hàm răng trắng như ngọc.

Người ta thường nói da trắng hơn tuyết, mắt trong như nước mùa thu, tóc mượt như mây, hôm nay hắn mới được chứng kiến lần đầu.

Dù là Lưu Húc cũng không khỏi có chút thất thần.

Hắn thầm nghĩ, liên hệ với việc thân vệ vừa bẩm báo gia chủ Chân gia đến, chẳng lẽ nữ tử trước mắt chính là Chân Mật.

Chân Mật được mệnh danh là Lạc Thần, có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, hôm nay vừa gặp quả nhiên mỹ lệ không gì sánh bằng.

Nếu thêm hai ba năm nữa, không biết Chân Mật sẽ trưởng thành

đến mức nào.

Cũng chẳng trách Chân Mật lại khiến ba người nhà họ Tào phải động lòng.

Nhưng bây giờ thì. a ha. chỉ có thể xin lỗi ba người nhà họ Tào vậy.

Nhưng mà, Tào Mạnh Đức bây giờ cũng chẳng rảnh mà để ý đến chuyện này.

Hắn thầm nghĩ: Không biết ám tử được phái đi giám thị Tào Tháo bây giờ ra sao rồi.

Chân Mật bước những bước sen nhẹ nhàng, chủ động đi vào giáo trường, hướng về phía Lưu Húc cúi người thi lễ: Bái kiến Lưu Hầu.

Lưu Húc cười nói: Ngươi là Chân Mật sao.

Chân Mật ngẩng đầu, khuôn mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên: Lưu Hầu, người biết ta sao.

Lưu Húc chỉ cười nhạt: Vậy Chân Mật cũng biết ta sao.

Chân Mật nghe vậy không khỏi cười khẽ: Đại danh của Lưu Hầu, ở Đại Hán này ai mà không biết, ai mà không hay.

Lưu Húc không tỏ ý kiến, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí: Vẻ đẹp tuyệt sắc của Chân cô nương, tương lai cũng sẽ nhà nhà đều biết.

Chân Mật sững người.

Nàng ngơ ngác không hiểu ý của Lưu Húc.

Nhưng rồi nàng dường như đã hiểu ra, bất giác cúi đầu, một vầng hồng hiện lên trên má.

Chân Mật len lén ngẩng đầu, trộm nhìn Lưu Húc một cái.

Thấy dáng vẻ của Chân Mật, lòng Lưu Húc khẽ động, bài Lạc

Thần Phú bất giác được ngâm lên: Phảng phất tựa chim hồng kinh động, uyển chuyển như rồng lượn trên mây.

Rực rỡ như cúc mùa thu, tươi tốt như tùng mùa xuân.

Mờ ảo như trăng sau mây nhẹ, phiêu diêu như tuyết bay trong gió cuốn.

Nhìn từ xa, rạng rỡ như mặt trời lên trong ráng sớm. lại gần xem, lấp lánh như sen hồng vươn khỏi sóng xanh.

Chân Mật ngây người lắng nghe.

Từ nhỏ nàng đã thuộc làu các loại sách vở, khi những đứa trẻ khác còn đang vui đùa thì nàng đã miệt mài đọc sách.

Vì vậy, tuy mới mười hai tuổi nhưng nàng đã có trình độ văn học khá cao.

Lúc này nghe Lưu Húc ngâm Lạc Thần Phú, nàng không khỏi có chút si ngốc.

Đây thật sự là lời thơ của nhân gian sao.

Sao lại có thể. mỹ lệ đến vậy.

Sắc mặt nàng ửng hồng, ngơ ngẩn nhìn Lưu Húc.

Chẳng lẽ, người đang nói về ta sao.

Nhưng ta có xinh đẹp đến vậy không.

Bên ngoài, Chân Dật, Trương phu nhân và ba chị em nhà họ Chân cùng nhau tiến vào.

Chân Dật vừa định lên tiếng thì bị Trương phu nhân kéo lại.

Chân Dật có chút kinh ngạc nhìn Trương phu nhân, không hiểu tại sao.

Trên mặt Trương phu nhân lại hiện lên một nụ cười.

Bà thầm nghĩ: Không ngờ mọi chuyện tiến triển còn thuận lợi hơn mình tưởng.

Nhìn dáng vẻ của con gái, rõ ràng là đã có ý với Lưu Hầu rồi.

Lúc này, nếu mình đẩy thêm một cái.

Lưu Húc nhìn thấy mọi người phía sau Chân Mật, Chân Mật cũng hoàn hồn, quay đầu nhìn lại.

Thấy Chân Dật và Trương phu nhân đều đứng cách đó không xa, nàng có cảm giác như tâm sự của mình bị vạch trần.

Ngay lập tức, mặt nàng đỏ bừng.

Chân Dật và Trương phu nhân cùng tiến lên, chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Bái kiến Lưu Hầu.

Lưu Húc đáp lễ: Chân gia chủ, Trương phu nhân từ xa tới, vất vả rồi.

Hắn giơ tay mời: Hai vị mời vào trong.

Sau đó, cả đoàn người cùng đi vào trong phủ Châu mục.

Chân Mật bước theo sau Lưu Húc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn.

Cảnh tượng Lưu Húc thi triển thương pháp lúc nãy cứ liên tục hiện ra trước mắt nàng, khiến vẻ ngượng ngùng trên mặt càng thêm đậm.

Sau khi mọi người đã yên vị, Lưu Húc mới ra lệnh cho thân vệ đi thông báo cho Chân Khương.

Lưu Húc đưa mắt nhìn qua mấy người, cười nhạt nói: Chân gia chủ từ xa đến, thật là khách quý.

Chân Dật cười nói: Trước đây trong nhà gặp chút biến cố, nên lúc Chân Khương đến, ta đã không đến bái kiến.

Lần này rảnh rỗi, tự nhiên phải đến bái kiến Lưu Hầu.

Chân gia chủ khách sáo rồi.

Sau đó, Lưu Húc hơi nhíu mày, Nghe ý của Chân gia chủ, dường như gần đây Chân gia có chút không thuận lợi.

Chẳng lẽ là chuyện giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực trước đó.

Hắn ngửa cổ, uống cạn chén rượu, rồi mới cười nhạt nói: Nếu đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực không biết điều, Bản Hầu có thể phái người đến tiêu diệt chúng, cũng đỡ cho Chân gia chủ phải bận tâm.

Trong lời nói, trên người hắn tỏa ra một luồng bá khí.

Một luồng bá khí của người nắm mọi thứ trong tay.

Chân Dật không khỏi giật mình.

Ông đi nam về bắc, đã gặp không ít người, nhưng chưa từng thấy ai bá khí như Lưu Húc.

Dường như trong mắt Lưu Húc, đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực chỉ cần tiện tay là có thể tiêu diệt.

Nghĩ đến đội kỵ binh tinh nhuệ mà ông vừa thấy, ông không khỏi có chút thất thần.

Đó, chỉ là một góc của tảng băng chìm của Lưu Húc.

Nghe nói dưới trướng Lưu Húc có hơn mười vạn binh mã, xem ra muốn tiêu diệt giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực, quả thật dễ như trở bàn tay.

Khóe miệng ông lộ ra một nụ cười khổ.

Chuyện mà Chân gia phải đối đãi một cách trịnh trọng, trước mặt Lưu Húc lại chỉ là chuyện một câu nói.

Ngay lập tức, Chân Dật đứng dậy, cúi người trước Lưu Húc: Đa tạ Lưu Hầu đã bận tâm.

Đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực đã trả lại hàng hóa bị cướp, còn hứa từ nay về sau sẽ bảo vệ cho chúng tôi ở khu vực núi Vô Cực.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc gật đầu, Nếu đã vậy, Bản Hầu tạm thời tha cho đám giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực một mạng.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười: Nếu ngày nào đó, Chân gia chủ cảm thấy đám giặc Khăn Vàng đó chướng mắt, cứ việc nói thẳng.

Bản Hầu không ngại phái binh đến xử lý một chút.

Chân Dật vui mừng khôn xiết: Đa tạ Lưu Hầu.

Đến lúc này, tảng đá đè nặng trong lòng ông mới thực sự được gỡ xuống.

Chân Khương từ hậu viện vội vã đi ra, thấy Chân Dật, Trương phu nhân và các chị em, không khỏi mừng rỡ.

Nàng bước lên, hành lễ với mọi người.

Chân Mật và các chị em cùng tiến lên, thi lễ với Chân Khương: Đại tỷ.

Chân Khương cười cưng chiều: Mật nhi, sao em lại đến đây.

Chân Mật cười khẽ: Em nhớ đại tỷ.

Lời này vừa nói ra, Chân Khương không khỏi có chút cảm động.

Từ trước đến nay, người thân thiết nhất với nàng chính là Chân Mật.

Chân Khương là chị cả trong năm chị em, nên mọi việc nàng đều

phải gánh vác, cũng vì thế, nàng là người độc lập tự chủ nhất.

Chân Mật tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng so với ba chị gái còn lại, Chân Mật là người hiểu chuyện nhất.

Từ trước đến nay, nàng luôn giúp Chân Khương xử lý một số công việc.

Cũng vì thế, từ nhỏ quan hệ của hai người đã rất tốt.

Chân Khương ôm chầm lấy Chân Mật nói: Đại tỷ cũng nhớ Mật nhi của chúng ta.

Trương phu nhân kéo Chân Khương, nhìn nàng từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới cười nói: Khương nhi ngày càng xinh đẹp rồi.

Chân Khương cười nhẹ: Từ khi con đến Duyện Châu, phu quân luôn đối xử với con rất tốt.

Trương phu nhân thi lễ với Lưu Húc: Đa tạ Lưu Hầu, đã để ngài phải bận tâm rồi.

Trương phu nhân nói gì vậy.

Lưu Húc cười nhạt, Khương nhi đã theo Bản Hầu, Bản Hầu tự nhiên sẽ đối xử tốt với nàng ấy.

Trương phu nhân chợt nảy ra một ý.

Một kế hoạch đã hình thành.

Bà cúi người thi lễ với Lưu Húc: Lưu Hầu, tại hạ có một thỉnh cầu đường đột.

Lưu Húc hơi sững người.

Sau đó, hắn cười nhẹ: Trương phu nhân có lời gì cứ nói thẳng, ngài là người nhà mẹ của Khương nhi, chỉ cần Bản Hầu giúp được,

Bản Hầu tự nhiên sẽ cân nhắc.

Vậy thì thiếp xin nói thẳng.

Trương phu nhân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bà lại cúi người thi lễ: Tuy giặc Khăn Vàng trên núi Vô Cực đã được dẹp yên, nhưng thực ra Chân gia chúng tôi đang trong cảnh nội ưu ngoại hoạn.

Hiện nay Mật nhi càng lúc càng xinh đẹp, thiếp sợ có kẻ sẽ nảy sinh ý đồ xấu.

Đến lúc đó nếu có sơ suất gì, thì hối hận cũng đã muộn.

Nói đến đây, bà không kìm được mà rơi nước mắt.

Chân Khương tiến lên, giúp Trương phu nhân lau nước mắt, rồi quay đầu nhìn Chân Mật một cái.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Chân Mật, cùng với tình cảm chân thật mà Chân Mật đã thể hiện, trong lòng Chân Khương âm thầm hạ quyết tâm.

Nàng mới nhìn về phía Lưu Húc, nói: Phu quân, Chân Khương cả gan xin ngài cho mấy muội muội của thiếp ở lại thành Xương Ấp, xin phu quân chấp thuận.

Lưu Húc trong lòng hơi sững sờ.

Hắn thật không ngờ, mọi chuyện lại tiến triển như vậy.

Nhưng như thế này cũng tốt.

Nếu để Chân Mật trở về, lỡ như bị tên Viên Hi kia nhanh chân đoạt mất, chẳng phải sẽ phiền phức sao.

Ngay lập tức, Lưu Húc gật đầu nói: Vậy cũng tốt.

Vậy thì Chân Mật cứ ở lại thành Xương Ấp đi.

Mọi người đều vui mừng.

Chân Dật có chút ngạc nhiên.

Mọi chuyện tiến triển có chút ngoài dự liệu của ông.

Nhưng với cục diện hiện tại của Chân gia, cùng với việc Trương phu nhân trước nay luôn có kiến giải, ông liền chắp tay với Lưu Húc: Như vậy, phiền Lưu Hầu bận tâm rồi.

Không sao.

Lưu Húc thản nhiên nói.

Nghe tin được ở lại Duyện Châu, Chân Mật vui mừng khôn xiết, bước lên phía trước, môi son khẽ mở: Đa tạ Lưu Hầu.

Bốn chị em Chân Vinh, Chân Thoát, Chân Đạo, Chân Vinh cũng đồng loạt tiến lên thi lễ.

Chân Mật ngẩng đầu, len lén liếc nhìn Lưu Húc một cái.

Chương 93

Vừa hay lúc này, Lưu Húc cũng quay đầu nhìn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lần này, Chân Mật lại không lập tức cúi đầu.

Nàng chỉ khẽ ngẩng đầu, cứ thế nhìn thẳng vào Lưu Húc.

Chân Dật uống một chén rượu, nói: Lưu Hầu, trên đường đến đây, ta thấy trong thành Xương Ấp, trước nhà sau nhà đâu đâu cũng trồng lúa.

Chỉ là, lúa không phải trồng ở ruộng nước sao.

Lưu Húc cười nhạt: Chân gia chủ nói không sai.

Lúa thông thường tự nhiên là trồng ở ruộng nước, chỉ là, lúa ở chỗ Bản Hầu không phải là lúa thông thường mà thôi.

Chân Dật có chút ngạc nhiên.

Ông ngơ ngác nhìn Lưu Húc: Hả.

Lưu Húc chỉ cười nhạt, không nói gì.

Chân Khương rót đầy chén rượu cho Lưu Húc, rồi giải thích: Thực ra, lúa chúng tôi trồng ở đây là loại lúa kiểu mới.

Lúa kiểu mới.

Chân Dật vẻ mặt khó hiểu.

Đúng vậy.

Chân Khương nói, rồi kể ra những ưu điểm của loại lúa mới.

Không thể nào.

Chân Dật không dám tin, Nếu có loại lúa như vậy, Đại Hán ta đâu

còn thiếu lương thực.

Người đã bồi dưỡng ra loại giống tốt như vậy, thực sự có thể được xưng là Thần Nông đương thời a.

Lập tức, ông vội vàng đứng dậy, nghiêm túc chỉnh lại y phục: Khương nhi, nói cho vi phụ biết người đó hiện giờ ở đâu, ta muốn đích thân đến bái kiến một phen.

Chân Khương nghe vậy, che miệng cười khẽ: Phụ thân đại nhân, nếu muốn bái kiến, thì bái kiến ngay tại đây đi.

Được.

Chân Dật còn chưa nói xong, cả người đã sững lại.

Ông ngơ ngác nhìn Chân Khương: Khương nhi, chẳng lẽ người con nói, là Lưu Hầu.

Đúng vậy.

Chân Khương nghiêm túc gật đầu, Người đã bồi dưỡng ra loại lúa kiểu mới, chính là phu quân của con.

Nói đến đây, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác tự hào.

Đây chính là phu quân của nàng.

Phu quân độc nhất vô nhị.

Chân Dật ngây người nhìn Lưu Húc.

Ngay cả Trương phu nhân và Chân Mật, cũng đồng loạt nhìn về phía Lưu Húc.

Ánh mắt Chân Mật sáng rực.

Nhìn Lưu Húc, trong mắt nàng lộ ra vẻ si mê.

Trên đời, thật sự có nhân vật xuất sắc như vậy sao.

Không chỉ văn võ toàn tài, còn biết nấu rượu, biết trồng lúa, có gì

mà Lưu Hầu không biết.

Trái tim non nớt của nàng đập thình thịch.

Lưu Húc cười nhạt: Chỉ là chút tiểu đạo, không đáng nhắc tới.

Hắn nâng chén rượu lên: Chân gia chủ, nào, chúng ta uống rượu.

Chân Dật bừng tỉnh, nghiêm túc chỉnh lại y phục.

Ông cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Chân Dật bái kiến Lưu Hầu.

Hành động này của Lưu Hầu tạo phúc cho vạn dân, công đức vô lượng.

Lưu Húc giơ tay ra: Chân gia chủ vạn lần không được hành đại lễ này, mau mau đứng dậy.

Trương phu nhân trong lòng khẽ động.

Bà quay đầu hỏi: Khương nhi, vị của loại lương thực đó thế nào.

Trương phu nhân, vị của loại lúa kiểu mới, ngài sẽ được nếm thử ngay bây giờ.

Lưu Húc nói, rồi vỗ tay.

Lập tức, mấy người hầu bước lên, trong tay bưng những bát cơm.

Trương phu nhân nhận lấy một bát.

Bà chỉ cảm thấy một mùi thơm xộc vào mũi, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Bà mới mở mắt ra, từ từ thưởng thức một miếng.

Một lúc lâu sau, bà mới không ngớt lời khen: Cơm ngon.

Quả nhiên là cơm ngon.

Bà bước lên phía trước: Lưu Hầu, thiếp cả gan xin giúp Lưu Hầu

bán lương thực.

Ý của Trương phu nhân chắc là quyền đại lý lương thực phải không.

Quyền đại lý.

Trương phu nhân có chút ngạc nhiên.

Bà lẩm bẩm trong miệng.

Một lúc lâu sau, bà mới gật đầu tán thưởng: Từ quyền đại lý của Lưu Hầu quả thật vô cùng xác đáng.

Đúng vậy, thứ thiếp muốn chính là quyền đại lý lương thực của Lưu Hầu.

Lưu Húc xua tay: Hiện tại loại lương thực này ta chỉ cung cấp cho nội bộ sử dụng, chứ không bán ra ngoài.

Trương phu nhân không khỏi thất vọng.

Loại lương thực ngon như vậy, nếu có thể bán ra ngoài, chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

Lưu Húc trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Nếu Trương phu nhân không nhắc đến, hắn suýt nữa đã quên mất.

Chân gia ở Ký Châu, mà Ký Châu cũng giống như U Châu, cũng là nơi sản xuất ngựa.

Như vậy, chẳng phải có nghĩa là, hắn có thể thông qua Chân gia để có được ngựa chiến sao.

Nghĩ vậy, Lưu Húc nhìn về phía Trương phu nhân: Chân gia chủ yếu kinh doanh những gì.

Chân gia chúng tôi kinh doanh chủ yếu là ngựa chiến và lương thực.

Hiện tại việc kinh doanh của chúng tôi đã lan khắp mười ba châu Đại Hán.

Nghe Trương phu nhân thao thao bất tuyệt, Lưu Húc gật đầu: Tốt lắm.

Hiện tại Bản Hầu đang thiếu ngựa chiến, không biết Chân gia có thể cung cấp không.

Trương phu nhân quay đầu nhìn Chân Dật.

Chân Dật dù sao cũng là gia chủ, một số việc bà không tiện tự quyết.

Chân Dật gật đầu: Lưu Hầu, Chân gia chúng tôi có kinh doanh ngựa chiến, nhưng từ trước đến nay, lượng tiêu thụ không lớn lắm.

Nếu Lưu Hầu cần một ít ngựa chiến, Chân gia chúng tôi có thể có cách.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc gật đầu, cười nhạt, Vậy thì trước tiên đưa cho Bản Hầu năm nghìn con ngựa chiến đi.

Hả.

Chân Dật và Trương phu nhân đồng thanh kinh ngạc.

Lập tức, họ liền ý thức được sự thất thố của mình.

Chân Dật ngại ngùng chắp tay với Lưu Húc: Lưu Hầu, số lượng ngựa chiến này quả thật hơi nhiều.

Ông trầm ngâm một lát rồi nói: Lưu Hầu, ta có thể hứa sẽ mang về cho ngài một nghìn con ngựa chiến.

Nhưng Lưu Hầu phải phái một số người bảo vệ an toàn cho chúng tôi.

Dù sao, ngựa chiến rất đắt tiền, nếu giữa đường xảy ra vấn đề gì, e rằng.

Lưu Húc giơ tay nâng chén rượu, uống cạn một hơi.

Trong lòng hắn lại đang suy tính.

Chân gia bảo hắn cung cấp người bảo vệ.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, hắn có thể nhân cơ hội này cài cắm ám vệ vào trong đó sao.

Ý kiến hay.

Đến lúc đó, chỉ cần nơi nào có việc kinh doanh của Chân gia, thì nơi đó sẽ có ám vệ của hắn.

Nghĩ vậy, Lưu Húc gật đầu: Phái một số người đi, cũng không phải là không được, chỉ là Chân gia phải chia lợi nhuận cho Bản Hầu.

Sau một hồi mặc cả, Chân gia trả giá sáu thành lợi nhuận, đổi lại Lưu Húc sẽ phái một số lính truân điền, sắp xếp vào đội thương buôn của Chân gia.

Chân Dật vốn không tình nguyện, nhưng Lưu Húc không nhượng bộ, ông cũng đành bất lực, chỉ có thể đồng ý.

Như vậy, Lưu Húc đã xây dựng được mạng lưới tình báo của mình, mà chỉ phải bỏ ra một số lính truân điền.

Chân gia lại vì thế mà yên tâm hơn rất nhiều.

Sau đó, Chân Mật liền theo Chân Khương đến hậu viện, định cư ở đó.

Chân Dật và Trương phu nhân ở lại hai ngày rồi cáo từ rời đi.

Chân Dật và Trương phu nhân ngồi trên xe ngựa, trở về Trung Sơn quận.

Viên Hi quất roi ngựa một cái, hăm hở đi về phía Trung Sơn quận.

Phía sau hắn, một đám thân vệ theo sát.

Một viên đại tướng đi đầu cười khổ nói: Nhị công tử, chúng ta đi đâu vậy.

Viên Hi quay đầu cười nói: Cao tướng quân, ta nghe nói Chân gia có một cô con gái tên Chân Mật, lớn lên quốc sắc thiên hương, bản công tử đến xem thử.

Người phía sau, chính là đại tướng Cao Lãm dưới trướng Viên Thiệu.

Nghe vậy ông cười khổ một tiếng: Nhị công tử, hiện tại Ký Châu có không ít đạo phỉ, ngài vạn lần đừng chạy lung tung.

Có gì phải lo.

Viên Hi không để tâm mà cười lớn, Có Cao tướng quân bảo vệ bên cạnh, vài tên sơn tặc không đáng lo ngại.

Nói rồi, roi ngựa trong tay hắn quất mạnh xuống.

Con ngựa dưới yên hí lên một tiếng, lao nhanh về phía trước.

Cao Lãm bất lực, chỉ có thể thúc ngựa theo sau Viên Hi.

Nửa ngày sau, họ dừng lại trước một trang viên ở huyện Vô Cực.

Nhìn hai chữ lớn Chân phủ trước mặt, Viên Hi trong lòng vui mừng.

Hắn vung roi ngựa về phía Chân phủ: Gõ cửa.

Lập tức có thân vệ bước lên, đập vào cửa lớn Chân gia.

Bành bành.

Một tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Chân Dật và Trương phu nhân vừa về đến nơi.

Trương phu nhân nhìn gạo lúa trên xe ngựa mà Lưu Hầu tặng, khẽ thở dài: Tiếc là loại gạo này, Lưu Hầu không bán ra ngoài.

Nếu có thể bán loại gạo này, thì Chân gia chúng ta chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

Đúng vậy.

Chân Dật cũng thở dài, Tiếc thật, vị gạo ngon như vậy, lại thêm mùi thơm nồng nàn đó, nhất định có thể bán chạy khắp Đại Hán.

Chính là như vậy.

Trương phu nhân cười khổ, Xem ra bây giờ chỉ có thể đợi một thời gian nữa xem sao.

Nhìn tình hình trong Trung Sơn quận, nhìn vô số dân đói, ông không khỏi cười khổ lắc đầu.

Lúc trước, không cảm nhận được sự khác biệt.

Nhưng sau khi ở thành Xương Ấp mấy ngày, ông đã có thể hiểu sâu sắc rằng, sự khác biệt giữa hai nơi thực sự quá lớn.

Lập tức, Trương phu nhân hơi nhíu mày: Phu quân, xem phía trước là ai vậy.

Chân Dật tim đập thình thịch.

Nhìn đội binh lính trước mặt, cả người ông căng thẳng.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến Lưu Húc, lòng ông có phần bình tĩnh lại.

Ông bước xuống xe, chắp tay với mọi người: Vị công tử này, ta là gia chủ Chân gia Chân Dật, không biết ngài tìm ai.

Viên Hi quay đầu lại, đánh giá Chân Dật một lượt.

Sau đó cười lớn: Ta là Viên Hi.

Nghe nói Chân gia có con gái tên Chân Mật, sinh ra quốc sắc thiên hương.

Ta đến xem một chút, có được không.

Chân Dật tim đập mạnh.

Rõ ràng, tên Viên Hi trước mắt này đến không có ý tốt.

Con người Viên Hi này, ông cũng có nghe qua.

Nhưng những gì ông nghe được đều là chuyện Viên Hi qua đêm ở nhà chứa này nọ.

Rõ ràng, tên Viên Hi này là một công tử ăn chơi trác táng.

Nếu thật sự để Viên Hi nhìn trúng Chân Mật nhà mình, thì phiền phức to.

Nhưng bây giờ thì, ông không lo lắng nữa.

Ngay lập tức, ông lại chắp tay thi lễ: Thì ra là Nhị công tử của Viên gia ghé thăm, tại hạ có lỗi đã không ra đón từ xa, thất kính.

Thất kính.

Viên Hi gật đầu, không tỏ ý kiến.

Chân Dật cười khổ: Chỉ là Nhị công tử đến không đúng lúc, tiểu nữ Chân Mật của ta hiện không có ở trong phủ.

Ồ.

Viên Hi hơi nhướng mày, Không có ở trong phủ, chẳng lẽ, là không muốn gặp ta.

Làm gì có.

Chân Dật cười lớn, Tiểu nữ nhi Chân Mật của ta vì nhớ đại tỷ của nó, nên ta đã đưa nó đến thành Xương Ấp ở Duyện Châu rồi.

Thành Xương Ấp.

Viên Hi khẽ lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Cao Lãm tiến lên một bước: Nhị công tử, thành Xương Ấp là nơi đóng quân của Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ Lưu Hầu, đại nữ nhi của Chân gia đã được gả cho Lưu Hầu.

Viên Hi hơi nhíu mày.

Danh tiếng của Lưu Cảnh Sơ, trong khoảng thời gian gần đây phụ thân hắn đã nhắc đến trước mặt hắn không biết bao nhiêu lần, làm sao hắn có thể không biết.

Hắn hơi nghiêng người về phía trước, khẽ quát: Lời này là thật.

Chân Dật nghiêm túc gật đầu: Tuyệt không nói dối.

Viên Hi trợn mắt: Vậy mấy chị em còn lại của nó đâu.

Bản công tử đã đến đây một lần, không thể tay không trở về được chứ.

Chân Dật khẽ thở dài: Nhị công tử, thật không may, mấy đứa con gái của ta đều đã đi Duyện Châu rồi.

Viên Hi hậm hực vung roi.

Bốp.

Một tiếng vang giòn giã vang lên.

Xui xẻo.

Chúng ta đi.

Nói rồi, hắn vung roi ngựa, quay trở lại con đường lúc đến.

Chân Dật vội vàng phất tay.

Phu xe lái xe ngựa, tiến vào trong Chân phủ.

Chân Dật lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà ông dù sao cũng chỉ là một gia đình thương nhân, đối mặt với nhân vật có thực quyền như vậy, trong lòng có chút lo lắng.

Lúc này, ông thầm cảm thấy may mắn.

May mà đã đưa Chân Mật đến Duyện Châu, ông nắm chặt tay Trương phu nhân: May nhờ phu nhân sáng suốt, chúng ta mới có thể thoát được kiếp nạn này.

Trương phu nhân cười nhẹ, không nói gì.

Mưu tính trong lòng bà, tự nhiên sẽ không tùy tiện nói ra.

Dĩnh Xuyên, trong một trang viên.

Tuân Du đang cầm một cuộn thẻ tre, chăm chú đọc.

Đúng lúc đó, một người hầu từ bên ngoài đi vào.

Bẩm thiếu chủ, có người gửi thư tín đến.

Ồ.

Tuân Du ngẩng đầu, nhìn về phía người hầu.

Chương 94

Người hầu vội vàng tiến lên, dâng thư tín.

Tuân Du gật đầu.

Đợi người hầu đi rồi, ông mới mở thư ra.

Lập tức, một miếng ngọc bội xuất hiện trong thư.

Nhìn chữ Kham trên ngọc bội, Tuân Du hơi nhướng mày.

Miếng ngọc bội này ông tự nhiên nhận ra.

Người trong Tuân gia, mỗi người đều có một miếng ngọc bội.

Trên ngọc bội khắc tự của mỗi người.

Giống như ngọc bội của ông, trên đó khắc chữ Du.

Miếng ngọc bội có chữ Kham này, thuộc về tộc thúc Tuân Kham của ông.

Khóe miệng ông không khỏi hiện lên một nụ cười.

Thú vị đây.

Tộc thúc đang ở dưới trướng Viên Bản Sơ, lại có thể giúp Lưu Cảnh Sơ gửi thư.

Lập tức, Tuân Du lấy thư ra, cẩn thận xem xét.

Ngón tay ông khẽ gõ trên bàn.

Mấy ngày trước, ông cũng đã nhận được thư của Tuân Úc.

Tào Mạnh Đức.

Lưu Cảnh Sơ.

Trong lòng ông, đã có đáp án.

Lập tức, ông ra lệnh cho quản gia: Chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, ngày mai ta sẽ rời Dĩnh Xuyên.

Vâng.

Quản gia đáp một tiếng.

Tuân Du thì chỉnh lại y phục, đi về phía đông viện.

Trong đông viện, người ở là gia chủ đương đại của Tuân gia.

Gia chủ đương đại của Tuân gia là Tuân Sảng.

Tuân Sảng, tự Từ Minh, người đời gọi là Từ Minh Công, là một trong tám con rồng của nhà họ Tuân.

Lại có mỹ danh Tuân gia bát long, Từ Minh vô song.

Thấy Tuân Du, quản gia đông viện vội vàng đón vào.

Tuân Du bước lên, theo quản gia vào một thư phòng.

Ông chắp tay thi lễ với Tuân Sảng: Gia chủ.

Tuân Sảng ngẩng đầu, thấy Tuân Du, liền thân thiết vẫy tay: Công Đạt, nào, vào trong ngồi đi.

Tuân Du cung kính đáp một tiếng, rồi mới vào trong ngồi xuống.

Tuân Sảng đặt cuộn thẻ tre trong tay xuống: Công Đạt, lần này đến đây có việc gì.

Tuân Du chắp tay nói: Gia chủ, mấy ngày gần đây, con đã nhận được thư của Tào Mạnh Đức và Lưu Cảnh Sơ.

Bên Tào Mạnh Đức có tộc thúc Tuân Văn Nhược tiến cử.

Bên Lưu Cảnh Sơ thì do tộc thúc Tuân Hữu Nhược tiến cử.

Ồ.

Tuân Sảng khẽ ngạc nhiên, Hữu Nhược lại giúp Lưu Cảnh Sơ

tiến cử người, cũng thú vị đấy.

Ông nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm: Ta xem thần sắc của con, có lẽ trong lòng đã có quyết định.

Đúng vậy.

Tuân Du gật đầu, Con nghiêng về Lưu Cảnh Sơ, xin gia chủ giúp con cân nhắc một chút.

Tuân Sảng không tỏ ý kiến: Vì sao.

Tuân Du cung kính nói: Tào Mạnh Đức người này là một kiêu hùng.

Nếu có được một châu làm căn cơ, thì tiền đồ không thể lường được.

Nhưng tiếc là, Tào Mạnh Đức dường như thời vận có chút không tốt.

Ngược lại, Lưu Cảnh Sơ mới chỉ bắt đầu nổi danh.

Nhưng con quan sát mấy trận chiến gần đây, Lưu Cảnh Sơ trận nào cũng đại thắng.

Ổn định đến mức không giống một người trẻ tuổi.

Tuân Sảng gật đầu: Công Đạt nói có lý.

Tào Mạnh Đức là một kiêu hùng, tự không cần phải nói nhiều.

Nhưng Lưu Cảnh Sơ người này, ta lại vẫn luôn không nhìn thấu được.

Lời này vừa nói ra, Tuân Du không khỏi sững người.

Ông không dám tin: Gia chủ, ngay cả ngài cũng không nhìn thấu.

Đúng vậy.

Tuân Sảng khẽ thở dài, Trên người Lưu Cảnh Sơ, dường như có

một lớp sương mù bao phủ.

Công Đạt lần này đi, cần phải dụng tâm mới được.

Vâng.

Gia chủ, vậy ngày mai con sẽ lên đường.

Tuân Du lui ra ngoài.

Tuân Sảng thở dài một tiếng.

Ta vốn tưởng lựa chọn của Văn Nhược là thượng sách, nhưng bây giờ.

Ngày hôm sau, Tuân Du rời khỏi Tuân gia, thẳng tiến Duyện Châu.

Vài ngày sau.

Duyện Châu, thành Xương Ấp.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Tuân Du không khỏi thầm kinh ngạc.

Vốn dĩ, trong suy nghĩ của ông, Duyện Châu đã trải qua loạn giặc Khăn Vàng, đang trong thời kỳ trăm việc chờ khôi phục.

Nhưng điều khiến ông không ngờ tới là, trên đường đi, ông thấy đâu đâu cũng là một cảnh tượng yên bình, thịnh vượng.

Không dừng lại nhiều, ông đi thẳng đến phủ Châu mục.

Lưu Húc và Quách Gia đang thương lượng những công việc tiếp theo.

Lúc đó, một thân vệ vội vã đi vào.

Chúa công, ngoài cửa có một người cầu kiến, tự xưng là Tuân Du.

Ồ.

Lưu Húc nghe vậy mừng rỡ.

Hắn cười lớn: Phụng Hiếu, cùng ta ra ngoài nghênh tiếp một phen,

thế nào.

Quách Gia tự nhiên đồng ý.

Hai người liền cùng nhau ra đón.

Lưu Húc vừa nhìn đã thấy, ngoài phủ Châu mục có một người đang đứng.

Người đó cao bảy thước có dư, vẻ mặt đầy khí chất thư sinh.

Hắn bước lên phía trước: Có phải là Tuân Công Đạt không.

Tuân Du chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Tại hạ Tuân Du, bái kiến Lưu Hầu.

Lưu Húc một tay đỡ Tuân Du dậy, rồi cười nhạt: Công Đạt từ xa đến, trên đường vất vả rồi.

Mau vào trong mời.

Hắn tay trái kéo Tuân Du, tay phải kéo Quách Gia, cùng đi vào bên trong.

Ba người ngồi xuống trong phủ, Lưu Húc lập tức lớn tiếng nói: Người đâu, mau xuống chuẩn bị một bữa tiệc, ta muốn vì Tuân Công Đạt mà đón gió tẩy trần.

Vâng.

Người hầu lập tức lui xuống.

Không bao lâu sau, đồ ăn thức uống đã được mang lên.

Lưu Húc vỗ vào một vò rượu.

Nút vò rượu vỡ tan.

Đã ngưỡng mộ đại danh của Công Đạt từ lâu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, thật là may mắn.

Lưu Húc nói, rồi tự mình rót đầy chén cho ba người.

Tuân Du đã sớm bị mùi rượu hấp dẫn.

Ông nâng chén rượu, hít một hơi thật sâu, rồi ngạc nhiên nói: Lưu Hầu, không biết đây là rượu gì.

Mùi thơm nồng nàn như vậy.

Lưu Húc nâng chén rượu, nói: Rượu này, là do bản hầu tự mình nấu.

Trên đời này ngoài chỗ bản hầu, không nơi nào có.

Nào, Công Đạt, ta kính ngài một chén.

Tuân Du vội vàng ra hiệu với Lưu Húc: Đa tạ Lưu Hầu.

Hai người cùng nhau uống cạn chén rượu.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Lưu Húc cười nói: Công Đạt, ngài tài trí hơn người, bản hầu ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nguyện mời ngài làm quân sư, không biết ý ngài thế nào.

Tuân Du đứng dậy: Thực không dám giấu.

Ta trước đây sở dĩ từ quan về quê, chính là vì đã chứng kiến quá nhiều sự đen tối của quan trường.

Quách Gia uống cạn một hơi chén rượu, rồi nói: Công Đạt yên tâm, dưới trướng chúa công tuyệt đối không có sự đen tối đó.

Nếu không, một kẻ lười biếng như ta, cũng sẽ không ở lại tự tại như vậy.

Tuân Du nghe vậy cười lớn.

Quách Gia được mệnh danh là Quỷ Tài, tài năng của y tự không cần phải nói nhiều.

Quách Gia lười biếng, trong đám bạn đồng học cũng đã sớm

truyền tai nhau.

Ngay lập tức, ông cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Được Lưu Hầu không chê, Tuân Du nguyện vì chúa công mà hết lòng.

Tốt.

Lưu Húc một tay kéo Tuân Du, nói, Có sự trợ giúp của Công Đạt, bản hầu như hổ thêm cánh.

Tuyệt diệu.

Thật sự tuyệt diệu.

Sau đó, hắn nâng chén rượu: Nào, Công Đạt, ta kính ngài một chén.

Tuân Du giơ tay nhận chén rượu: Đa tạ chúa công.

Nói rồi, ông ngửa cổ, uống cạn chén rượu.

U Châu.

Công Tôn Toản nhìn tình báo trong tay, cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Ông nhìn Công Tôn Phạm bên cạnh, nói: Công Nghi, khi nói chuyện với Lưu Cảnh Sơ, người này tính tình thế nào.

Công Tôn Phạm chắp tay với Công Tôn Toản: Đại huynh, Lưu Cảnh Sơ tuy còn trẻ tuổi, nhưng lại có phong thái của bậc đại trượng phu.

Ta cho rằng, có thể kết giao sâu sắc.

Ồ.

Công Tôn Toản ngạc nhiên nhìn Công Tôn Phạm, Ngươi lại coi trọng Lưu Cảnh Sơ như vậy.

Công Tôn Phạm chắp tay: Đại huynh, thực không dám giấu.

Sau khi ta kết giao với Lưu Cảnh Sơ, cảm thấy người này khá có khí chất.

Ta thậm chí còn từ trên người hắn, nhìn thấy được vài phần phong thái của đại huynh.

Tốt.

Công Tôn Toản nghe vậy cười lớn.

Một lúc lâu sau, ông mới cười vang: Hiện nay Lưu Cảnh Sơ đã hoàn toàn dẹp yên loạn Khăn Vàng.

Khoảng cách đến việc hoàn toàn ổn định Duyện Châu, cũng không xa.

Ta có thể cùng hắn kết giao sâu sắc một phen.

Viên Bản Sơ đã ra tay rồi, ta cũng phải tìm cách lôi kéo một hai người.

Ngươi hãy đến Duyện Châu một lần nữa, cùng Lưu Cảnh Sơ nói chuyện, xem hắn có cần ngựa chiến không.

Công Tôn Phạm chắp tay thi lễ: Vâng.

Ông không khỏi liếm liếm môi.

Vừa hay, xương cốt hổ trắng đã ăn hết, lần này đến Duyện Châu, vừa hay có thể ăn một bữa no nê.

Ngay lập tức, Công Tôn Phạm dẫn theo thân vệ, một đường đến Duyện Châu.

Nghe thân vệ nói Công Tôn Phạm đến, Lưu Húc không khỏi sững người.

Công Tôn Phạm sao lại đến đây.

Chẳng lẽ, lại đến tặng đồ.

Cái này, cũng khá tốt.

Ngay lập tức, Lưu Húc gật đầu: Người đâu, mời Công Tôn tướng quân vào.

Không bao lâu sau, Công Tôn Phạm đi vào.

Lưu Húc chủ động ra đón: Công Tôn tướng quân, đã lâu không gặp.

Lưu Hầu, đã lâu không gặp.

Nào, mời vào trong.

Lưu Húc kéo tay Công Tôn Phạm, vào trong ngồi xuống.

Hắn mới cười lớn: Công Tôn tướng quân từ xa đến, vất vả rồi.

Công Tôn Phạm cười nói: Không vội.

Lưu Hầu, ta lần này đến đây, là để thắt chặt quan hệ giữa hai bên chúng ta.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Vừa hay.

Trước khi nói chuyện cứ uống cho vui vẻ đã, tự nhiên mọi chuyện đều dễ nói.

Hơn nữa, U Châu là vùng đất lạnh giá, những người ở đó thích nhất là rượu mạnh.

Rượu trắng mà hắn nấu ra, so với rượu hiện tại, chẳng phải là rượu mạnh sao.

Như vậy, rượu trắng không chừng có thể phát huy tác dụng lớn.

Nghĩ vậy, hắn liền giơ tay ngăn lại: Công Tôn tướng quân trên đường vất vả, chúng ta trước tiên cứ uống vài chén đã rồi hãy nói.

Công Tôn Phạm đang định nói, thì Lưu Húc lại cười một cách thần bí: Bản hầu gần đây có được không ít rượu ngon.

Ta bảo đảm, Công Tôn tướng quân chưa từng uống qua.

Thật sao.

Cơn nghiện rượu của Công Tôn Phạm bị khơi dậy.

U Châu vốn lạnh lẽo, nên khi xuất chinh giết địch, họ đều mang theo từng túi rượu lớn.

Cũng vì thế, đàn ông U Châu không ai là không thích rượu.

Ngay lập tức, ông chắp tay với Lưu Húc: Nghe Lưu Hầu nói vậy, ta đã có chút không thể chờ đợi được rồi.

Lưu Húc vỗ tay, ra lệnh: Nào.

Mang rượu ngon nhất của bản hầu ra đây.

Vâng.

Người hầu lĩnh mệnh đi.

Không bao lâu sau, một vò rượu đã được mang lên.

Theo nút vò rượu được mở ra, một mùi thơm nồng nàn của rượu liền lan tỏa khắp cả căn phòng.

Con sâu rượu trong người Công Tôn Phạm bị câu lên.

Ông nghển cổ, nhìn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc nâng vò rượu, khẽ lắc nhẹ.

Chương 95

Trong nháy mắt, mùi rượu lan tỏa khắp nơi.

Tiếng rượu va vào thành vò, vang vọng khắp cả căn phòng.

Công Tôn Phạm không thể nhịn được nữa.

Ông đứng dậy, ba bước thành hai bước đến trước mặt Lưu Húc.

Ông ghé sát vò rượu, hít một hơi thật sâu.

Lập tức, ông nhắm chặt mắt, vẻ mặt lộ ra sự say mê.

Một lúc lâu sau, ông mới mở mắt ra: Lưu Hầu, cũng không biết đây là rượu gì, mùi thơm nồng nàn như vậy.

Rượu.

À, chưa đặt tên.

Lưu Húc linh cơ khẽ động, cười nhạt: Rượu này tên là Nhị Oa Đầu.

Nhị Oa Đầu.

Công Tôn Phạm gật đầu, Rượu ngon, mau cho ta nếm thử.

Lưu Húc thấy con sâu rượu đã bị câu gần đủ rồi, liền bắt đầu rót rượu.

Rào rào.

Rượu nguyên chất rót vào trong bát.

Thấy rượu hoàn toàn không đục như các loại rượu khác, trong mắt Công Tôn Phạm lóe lên một tia hưng phấn.

Lưu Hầu, vậy ta không khách sáo nữa.

Nói rồi, ông vớ lấy một bát, đổ vào miệng.

Sau đó, ông lau miệng, cười lớn: Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon.

Rượu nồng như vậy, lại còn nguyên chất, e rằng là quỳnh tương ngọc dịch phải không.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười: Nam nhi, nên uống Nhị Oa Đầu.

Còn những loại rượu khác, để cho đàn bà uống đi.

Công Tôn Phạm nghe vậy sững người.

Lập tức, ông cũng không khỏi tán thưởng: Có lý.

Lời này của Lưu Hầu có lý.

Nhị Oa Đầu, mới là rượu mà nam nhi chúng ta nên uống.

Ông nâng vò rượu, rót đầy một bát cho Lưu Húc và mình, rồi nói: Lưu Hầu, nào, uống.

Nói rồi, ông lại uống cạn một hơi.

Cứ như vậy liên tiếp mấy bát.

Công Tôn Phạm chỉ cảm thấy có chút choáng váng.

Ông lắc lắc đầu: Lưu Hầu, rượu này thật nồng.

Lưu Húc thấy thời cơ đã chín muồi, mới cười nói: Công Tôn tướng quân, lần này đến, dường như có việc muốn bàn với bản hầu.

À.

Công Tôn Phạm lại lắc lắc đầu, Ai, chuyện gì nhỉ.

Lưu Húc dẫn dắt: Không phải là chuyện ngựa chiến sao.

Đúng, đúng.

Chuyện ngựa chiến.

Công Tôn Phạm lè lưỡi nói.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, Công Tôn Phạm cuối cùng đã ký vào mấy điều khoản bất bình đẳng.

Ngày hôm sau, mãi đến chiều, Công Tôn Phạm mới tỉnh rượu.

Ông vỗ vỗ đầu: Hôm qua ta chỉ lo uống rượu, hình như chưa bàn chính sự.

Lại hình như đã bàn rồi.

Sau đó, ông liền thấy mấy tờ giấy bên cạnh.

Xem qua từng tờ một, ông mới cười khổ: Chết tiệt, phiền phức rồi.

Lập tức, ông vội vã đi đến phủ Châu mục.

Trong phủ Châu mục.

Lưu Húc nhíu mày: Công Tôn tướng quân, ngài đến rồi.

Lưu Hầu, các điều khoản dường như có chút vấn đề.

Công Tôn Phạm đưa tờ giấy trong tay cho Lưu Húc.

Lưu Húc cười khổ: Công Tôn tướng quân, hôm qua ngài cứ nhất quyết phải làm như vậy, bản hầu cũng rất bất lực.

Bản hầu lúc đó khuyên cũng không được.

Có. có sao.

Công Tôn Phạm cố gắng nhớ lại.

Nhớ nửa ngày, nhưng căn bản không nhớ ra gì.

Lưu Húc gật đầu, nghiêm túc nói: Đương nhiên là có rồi.

Quách Gia bên cạnh không thể nhịn được nữa.

Y chắp tay với Lưu Húc, rồi đi ra ngoài.

Đợi đến nơi không có người, y mới phá lên cười lớn.

Công Tôn Phạm tự nhiên không biết những điều này, cười khổ nói: Lưu Hầu, nếu ta trở về như vậy, không thể giao phó được.

Ngài xem, một thạch lương thực dù là gạo ngon nhất cũng chỉ 400 tiền, mười vạn thạch cũng chỉ bốn mươi triệu tiền.

Nhưng một con ngựa chiến, ít nhất cũng phải hai vạn tiền, năm nghìn con ngựa chiến ít nhất cũng phải một trăm triệu tiền.

Chênh lệch ở giữa, thực sự quá lớn.

Lưu Húc cười khổ: Vậy phải làm sao đây.

Ông hơi nhíu mày: Công Tôn tướng quân, hay là thế này.

Ta cho ngài thêm ba mươi vò rượu, ngài xem thế nào.

Ba mươi vò rượu.

Ánh mắt Công Tôn Phạm sáng lên.

Mùi vị và cảm giác của rượu hôm qua, không khỏi khiến ông ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng ngay sau đó, ông nhíu mày: Lưu Hầu, ba mươi vò rượu, cũng không đáng sáu mươi triệu phải không.

Vậy bốn mươi vò nhé.

Sau một hồi mặc cả, cuối cùng họ chốt giá năm mươi vò rượu.

Công Tôn Phạm ngại ngùng nói: Lưu Hầu, có thể cho ta một vò rượu trước không, để ta mang về U Châu cho đại huynh của ta nếm thử.

Được thôi.

Lưu Húc đồng ý.

Công Tôn Phạm mang theo vò rượu đó đi.

Quách Gia và những người khác từ bên ngoài đi vào.

Quách Gia nhìn Lưu Húc, cười lớn: Chúa công, ngài lừa Công Tôn Phạm cũng quá thảm rồi.

Lần này số ngựa chiến hắn phải cung cấp, bao gồm cả một nghìn con ngựa trắng thượng hạng.

Lưu Húc khẽ thở dài: Tiếc là, chỉ có một nghìn con ngựa trắng thượng hạng.

Nếu nhiều hơn một chút, Bạch Mã Nghĩa Tòng của ta có thể mở rộng quân số nhiều hơn nữa.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi sững người.

Lập tức, y nhìn về phía Lỗ Túc: Tử Kính, hiện tại giá ngựa chiến thượng hạng thế nào rồi.

Lỗ Túc cười lớn: Giá ngựa chiến thượng hạng, không thể so sánh với ngựa chiến thông thường.

Nếu là ngựa chiến thượng hạng như của Bạch Mã Nghĩa Tòng, thì giá khoảng hai mươi vạn tiền.

Hơn nữa, ngựa chiến thượng hạng như vậy rất ít khi thấy trên thị trường, có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu.

Mười mấy ngày sau, có người mang theo năm nghìn con ngựa chiến đến.

Lưu Húc vui mừng khôn xiết.

Ông lập tức ra lệnh cho thân vệ: Đi tìm Tử Long và Tử Nghĩa đến đây.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Không bao lâu sau, Triệu Vân và Thái Sử Từ đi vào.

Họ cúi người trước Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Ừm.

Tử Long, việc ta bảo ngươi tuyển chọn binh lính cho Bạch Mã Nghĩa Tòng, tiến hành thế nào rồi.

Chúa công, hiện tại ta đã tuyển chọn được một nghìn người, chỉ là chúa công, ta căn bản không có ngựa tốt, phải làm sao đây.

Lưu Húc không tỏ ý kiến.

Hắn lại nhìn về phía Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, việc ta bảo ngươi tuyển chọn kỵ binh, tiến hành thế nào rồi.

Chúa công, binh lính đã tuyển chọn xong, chỉ là vấn đề ta gặp phải cũng giống như Tử Long.

Ta cũng không có ngựa chiến.

Thái Sử Từ cung kính bẩm báo.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc cười nhạt, Đi, cùng ta đi nhận ngựa chiến.

Thật sao.

Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng thanh kinh ngạc.

Lập tức, họ nhìn nhau, đều thấy sự vui mừng trong mắt đối phương.

Ngay lập tức, hai người cùng theo sau Lưu Húc, đi ra ngoài.

Ba người đi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến bắc giáo trường.

Từ xa, đã nghe thấy tiếng ngựa hí.

Triệu Vân và Thái Sử Từ vui mừng khôn xiết.

Họ hưng phấn chạy về phía trước.

Lập tức, cảnh tượng trước mắt khiến hai người vốn trầm ổn cũng phải reo lên.

Chỉ thấy, trong bắc giáo trường, có tới mấy nghìn con ngựa chiến.

Những con ngựa này con nào con nấy đều béo tốt khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết không phải ngựa chiến tầm thường.

Thái Sử Từ không kìm được mà tiến lên, vuốt ve những con ngựa đó: Ngựa tốt a.

Quả nhiên là ngựa tốt.

Ánh mắt của Triệu Vân, thì hướng về phía xa.

Ở đó, có gần một nghìn con ngựa trắng.

Triệu Vân vui mừng khôn xiết.

Có gần một nghìn con ngựa trắng, Bạch Mã Nghĩa Tòng, có thể mở rộng quân số.

Nghĩ đến đây, ông hưng phấn chạy lên phía trước.

Tay ông vuốt ve từng con ngựa trắng.

Xem ngựa vô số, ông biết những con ngựa trắng trước mắt này đều cùng cấp bậc với ngựa trắng của Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ông không khỏi vô cùng hưng phấn.

Phải biết, ngựa trắng của Bạch Mã Nghĩa Tòng rất khó có được.

Họ trở lại bên cạnh Lưu Húc: Chúa công, những con ngựa trắng này đều là của ta sao.

Đúng vậy.

Lưu Húc gật đầu, Những con ngựa trắng này là ta đổi từ tay Công Tôn Toản ở U Châu.

Tử Long cứ lấy đi mở rộng quân số.

Đa tạ chúa công.

Triệu Vân mừng không kể xiết.

Thái Sử Từ cũng cúi người trước Lưu Húc: Đa tạ chúa công.

Không sao.

Lưu Húc cười nhạt, Chuyện kỵ binh, cần Tử Nghĩa phải bận tâm nhiều rồi.

Chúa công yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết tâm sức.

Thái Sử Từ cung kính nói.

Tử Nghĩa, không biết đội kỵ binh, ngài chuẩn bị đặt tên là gì.

Thái Sử Từ trầm ngâm một lát: Chúa công đã giết hổ trắng, ta đặt tên là Bạch Hổ quân, thế nào.

Lưu Húc sững người.

Hắn lắc đầu: Nếu đã lấy hổ làm tên, không bằng cứ gọi là Hổ Báo Kỵ đi.

Tào Tháo xem ra không có khả năng thành lập Hổ Báo Kỵ nữa rồi, thôi thì mình cứ cướp tên trước cho xong.

Tên hay.

Thái Sử Từ cũng rất hài lòng.

Ngay lập tức, cái tên đã được định đoạt.

Nhìn vẻ hưng phấn của Triệu Vân và Thái Sử Từ, Lưu Húc cũng khá hài lòng.

Như vậy, một thời gian nữa, trong tay hắn sẽ có một nghìn tám trăm kỵ binh Bạch Mã Nghĩa Tòng, và bốn nghìn kỵ binh Hổ Báo Kỵ.

Trong cấu trúc của hắn, Hổ Báo Kỵ là một đội trọng kỵ binh thực sự.

Người mặc áo giáp, ngựa mặc giáp sắt.

Áo giáp và giáp ngựa, có Âu gia ở đó, tự nhiên không thành vấn đề.

Đến lúc đó, Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng kết hợp với nhau, uy lực sẽ càng lớn hơn.

Trong lòng hắn, có chút mong đợi.

Những ngày sau đó, Triệu Vân và Thái Sử Từ liền lao vào việc huấn luyện kỵ binh.

Thanh Châu.

Trong quân doanh giặc Khăn Vàng.

Quản Thừa đang đi đi lại lại.

Lập tức, hắn nhìn người bên cạnh: Hoàng huynh, hiện tại Duyện Châu thất lợi, theo ý huynh, chúng ta bây giờ nên làm thế nào.

Hoàng Thiệu nhíu chặt mày, một lúc lâu sau mới nói: Quản huynh, Bắc Hải dưới sự cai trị của Khổng Dung, có không ít lương thảo.

Theo ý ta, không bằng hợp sức hai nhà chúng ta công hạ Bắc Hải, có quận Bắc Hải làm căn cơ, thì không còn lo lắng gì nữa.

Ánh mắt Quản Thừa đột nhiên sáng lên.

Tay phải của hắn vỗ mạnh xuống bàn, vui mừng nói: Tốt.

Đề nghị của Hoàng huynh không tồi.

Đến lúc đó, có quận Bắc Hải trong tay, không còn lo lắng gì nữa.

Hắn vung tay: Người đâu.

Ta lập tức điểm binh mã, đi đến Bắc Hải.

Ngay lập tức, quân giặc Khăn Vàng của hai bên Quản Thừa và Hoàng Thiệu hợp lại, hùng hổ kéo về phía quận Bắc Hải của Thanh Châu.

Quận Bắc Hải, huyện Kịch.

Khổng Dung đang mở tiệc lớn đãi khách trong phủ, mọi người chén thù chén tạc, uống rất vui vẻ.

Đúng lúc đó, bên ngoài có sứ giả báo: Khổng Thái thú, bên ngoài có một lượng lớn giặc Khăn Vàng đang đến.

Hả.

Chén rượu trong tay Khổng Dung đột ngột dừng lại.

Ông nhìn người đó: Có nhìn rõ không, có bao nhiêu người.

Sợ rằng không dưới hai mươi vạn.

Nhiều vậy.

Chén rượu trong tay Khổng Dung run lên, rơi xuống đất.

Ông vội vàng đứng dậy, chạy ra ngoài.

Các vị khách nhìn nhau, từng người cũng theo sau Khổng Dung.

Khổng Dung leo lên tường thành, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài đen kịt một màu, nhìn không thấy điểm cuối, toàn bộ đều là giặc Khăn Vàng.

Từng tràng tiếng hò hét giết chóc, cũng truyền vào tai ông.

Chương 96

Trong đám giặc Khăn Vàng, một kỵ binh từ trong trận xông ra.

Hắn cười lớn: Ta là Quản Thừa, hiện cùng với Thương Cừ soái, suất lĩnh hai mươi vạn quân Khăn Vàng đến đây.

Các ngươi mau mau xuống ngựa đầu hàng.

Ta tự khắc tha cho các ngươi không chết.

Khổng Dung chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Ông vội vàng vịn vào tường thành, mới tạm đứng vững lại.

Ông vội vàng nhìn hai bên, vẻ mặt lo lắng khổ sở: Hiện tại thế giặc Khăn Vàng lớn, ta phải làm sao đây.

Phía sau ông, một viên tướng đứng ra.

Người này, chính là đại tướng đệ nhất dưới trướng Khổng Dung, Tông Bảo.

Ông chắp tay với Khổng Dung: Khổng Thái thú, ta nguyện suất binh ra nghênh chiến.

Khổng Dung run giọng nói: Ngươi, có chắc chắn không.

Khổng Thái thú yên tâm, chút giặc Khăn Vàng cỏn con, không đáng lo ngại.

Nói rồi, ông giơ cây trường thương trong tay: Ta từ nhỏ đã luyện võ, một thân võ nghệ đến nay chưa gặp đối thủ.

Đợi ta chém Quản Thừa và Hoàng Thiệu, giặc Khăn Vàng sẽ tự động rút lui.

Khổng Dung nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Ông lớn tiếng nói: Như vậy, phiền ngài rồi.

Nếu thắng trận trở về, ta nhất định sẽ vì ngài mà xin công.

Ngay lập tức, cửa thành được mở ra, Tông Bảo dẫn theo ba nghìn binh mã xông ra ngoài.

Ông giơ thương tấn công Quản Thừa.

Hai người đánh nhau chưa được mấy hiệp, đao của Quản Thừa đã hạ xuống, chém Tông Bảo ngã ngựa.

Trong nháy mắt, ba nghìn binh mã lập tức đại bại.

Quản Thừa ha ha cười lớn: Khổng Thái thú, nếu biết điều, giao ra quận Bắc Hải, ta tự khắc tha cho các ngươi không chết.

Khổng Dung tim đập mạnh.

Ông cố gắng trấn tĩnh: Câm miệng.

Lời vừa dứt, thân thể ông đã run lên.

Vẻ mặt ông trở nên già nua đi rất nhiều.

Ông buông thõng tay, lẩm bẩm:. phải làm sao đây.

Một viên Tòng sự tiến lên một bước: Khổng Thái thú, Vương Biệt giá mấy ngày trước đã đến huyện Trường An.

Nếu chúng ta đốt lửa hiệu, Vương Biệt giá nhất định sẽ có cách, mời cứu binh.

Khổng Dung cười khổ: Cũng chỉ có thể như vậy.

Ngay lập tức, trong quận Bắc Hải lửa hiệu bốc lên ngùn ngụt.

Quản Thừa vung tay: Vây chặt cho ta.

Ta không tin tên hèn Khổng Dung không đầu hàng.

Hoàng Thiệu cũng ha ha cười lớn: Ta chỉ sợ tên Khổng Dung đó, sớm đã sợ vỡ mật rồi.

Quản Thừa và Hoàng Thiệu cùng nhau cười lớn.

Hai mươi vạn giặc Khăn Vàng vây chặt huyện Kịch của quận Bắc Hải đến mức nước cũng không lọt.

Xa xa.

Vương Biệt giá xử lý xong công vụ, đang từ huyện Trường An trở về quận Bắc Hải.

Đúng lúc đó, ông thấy phía trước lửa cháy ngút trời.

Ông không khỏi kinh hãi thất sắc: Hướng quận Bắc Hải đó, có phải đã xảy ra chuyện lớn không.

Một lính trinh sát tiến lên bẩm báo: Vương Biệt giá, hai mươi vạn giặc Khăn Vàng vây quận Bắc Hải, hiện tại quận Bắc Hải, ta sợ không trở về được nữa rồi.

Vương Biệt giá nhíu mày: Kế sách bây giờ, chỉ có thể cầu cứu người khác.

Ông nhìn về phía sau: Chúng ta nên cầu cứu ai, mau mau nói.

Vương Biệt giá, huyện Bình Nguyên hiện đang ở dưới trướng Lưu Huyền Đức, dưới trướng có Quan, Trương hai người đều là danh tướng đương thời, chúng ta nên đến đó cầu cứu.

Một thuộc hạ Giả tá bẩm báo.

Vương Biệt giá gật đầu: Rất tốt.

Chỉ là Lưu Huyền Đức chẳng qua chỉ là một tướng ở Bình Nguyên mà thôi.

E rằng không thể đối phó với nhiều giặc Khăn Vàng như vậy.

Một Giả tá khác bẩm báo: Theo ý ta, Lưu Cảnh Sơ vừa mới dẹp yên trăm vạn giặc Khăn Vàng, lại còn dũng mãnh phi thường, chính là người thích hợp để nhờ giúp giải vây.

Vương Biệt giá cười khổ một tiếng: Dưới trướng Lưu Cảnh Sơ, có ai chúng ta quen biết không.

Bẩm Vương Biệt giá.

Ta biết Thái Sử Từ ở quận Đông Lai của chúng ta, hiện đang là đại tướng dưới trướng Lưu Cảnh Sơ.

Người này trung dũng nhân nghĩa, lại thêm Khổng Thái thú có ơn với nhà Thái Sử, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn quận Bắc Hải rơi vào tay giặc.

Vương Biệt giá nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Ông lập tức phái ngựa nhanh, đến huyện Bình Nguyên và Duyện Châu.

Do đường đến Duyện Châu hơi xa, ông đặc biệt ra lệnh cho người đi một người hai ngựa, đến thành Xương Ấp ở Duyện Châu.

Kể từ khi nhận được lời cầu cứu của Vương Biệt giá, Thái Sử Từ lòng nóng như lửa đốt.

Khổng Dung trước nay vẫn luôn quan tâm chiếu cố gia đình ông, nay Khổng Dung gặp nạn, nếu ngồi yên không lo, trong lòng quả thực không yên.

Đang lúc lo lắng, Triệu Vân cười lớn từ bên ngoài bước vào.

Tử Nghĩa, may mà ngươi bảo ta đi tìm Chúa công, bây giờ nhờ sự giúp đỡ của Chúa công, ta cuối cùng đã tìm ra phương hướng đột phá thương pháp của mình.

Thái Sử Từ nở một nụ cười: Nếu vậy, xin chúc mừng Tử Long.

Đi.

Chúng ta đi uống rượu.

Vừa nói, Triệu Vân vừa kéo Thái Sử Từ đi ra ngoài.

Sau khi uống vài chén, Triệu Vân liền nói: Tử Nghĩa, có phải ngươi đang có chuyện khó xử không.

Cứ nói thẳng, Triệu Vân ta nhất định sẽ không từ chối.

Thái Sử Từ hơi do dự rồi cười khổ: Tử Long, Thái thú Bắc Hải Khổng Bắc Hải có ơn với nhà ta, nhưng hiện giờ quận Bắc Hải đang bị hai mươi vạn giặc Khăn Vàng bao vây, nguy trong sớm tối, lòng ta thật sự không yên a.

Ông uống cạn ly rượu trong chén, rồi nghiến răng nói: Ngày mai ta sẽ một mình một ngựa đến quận Bắc Hải, dốc chút sức mọn của mình.

Chỉ tiếc là ta không thể báo đáp ơn tri ngộ của Chúa công.

Triệu Vân lắc đầu: Tử Nghĩa, quận Bắc Hải có hai mươi vạn giặc Khăn Vàng, một mình một ngựa đến đó thì có ích gì.

Thái Sử Từ cầm thẳng bầu rượu lên tu ừng ực.

Ngay sau đó, ông ném mạnh bầu rượu xuống đất, nói: Kế sách hiện giờ, phải làm sao đây.

Dù không thể giải vây cho Bắc Hải, ta cũng phải đến đó.

Triệu Vân gõ nhẹ ngón tay lên bàn, rồi hỏi: Chuyện này, ngươi đã từng bàn bạc với Chúa công chưa.

Thái Sử Từ sững sờ: Chưa từng.

Thanh Châu đường sá xa xôi, Duyện Châu lại vừa mới bình định, đang lúc trăm việc chờ khôi phục, lúc này xuất binh đến Thanh Châu e

là không thích hợp lắm.

Chuyện này, cứ đợi bàn bạc với Chúa công rồi nói sau.

Triệu Vân nói rồi kéo Thái Sử Từ đi thẳng đến phủ Châu mục.

Bên trong phủ Châu mục.

Lưu Húc đang cùng Quách Gia và những người khác bàn bạc công việc tiếp theo.

Nghe Triệu Vân và Thái Sử Từ đến, hắn liền gật đầu: Cho Tử Long, Tử Nghĩa vào đi.

Sau khi hai người tiến vào, Thái Sử Từ lộ vẻ hổ thẹn, nhưng mãi không chịu lên tiếng.

Triệu Vân bèn báo cáo: Chúa công, Tử Nghĩa có một việc muốn thương lượng với Chúa công.

Vừa nói, y vừa kéo tay Thái Sử Từ.

Lưu Húc cười nhạt: Tử Nghĩa là đại tướng mà ta trọng dụng, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Thái Sử Từ lúc này mới bẩm báo: Chúa công, hôm nay có sứ giả từ Bắc Hải, Thanh Châu đến, nói rằng huyện Kịch của quận Bắc Hải bị vây, Khổng Bắc Hải nguy trong sớm tối.

Khổng Bắc Hải có ơn với nhà ta, ta muốn một mình một ngựa đến cứu viện, chỉ có thể phụ lòng ơn tri ngộ của Chúa công.

Phịch một tiếng.

Ông quỳ một gối xuống đất, chắp tay nói: Đại ân của Chúa công, ta thế nào cũng sẽ báo đáp.

Nói xong, ông liền định bước ra ngoài.

Lưu Húc trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Theo tình tiết này, rõ ràng là đám giặc ở Thanh Châu vây Khổng Bắc Hải.

Chỉ là, hiện tại Quản Hợi vốn dĩ vây quận Bắc Hải đã về dưới trướng hắn, vậy lần này kẻ thống soái đám giặc Khăn Vàng vây quận Bắc Hải là ai.

Hoàn hồn lại, hắn thấy Thái Sử Từ đã đi ra ngoài.

Lưu Húc nhíu mày nói: Khoan đã.

Bước chân của Thái Sử Từ khựng lại, ông quay người nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc khẽ quát: Tử Nghĩa là đại tướng dưới trướng ta, sao ta có thể để ngươi một mình dấn thân vào chốn hiểm nguy.

Thái Sử Từ không khỏi vô cùng cảm động.

Nhưng ngay sau đó, ông lại xua tay: Chúa công, Duyện Châu ta tuy binh mã không ít, nhưng đa số đều là tân binh.

Hơn nữa, viễn chinh đường xa sẽ rất hao tổn lương thảo.

Hiện tại Duyện Châu ta vừa tiếp nhận gần một triệu quân Khăn Vàng, lương thực đang rất eo hẹp.

Lúc này viễn chinh thực sự không phải là lựa chọn tốt nhất.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Tử Nghĩa, ngươi cho rằng để phá đám giặc Khăn Vàng kia mà cần phải huy động mười mấy vạn đại quân của ta sao.

Đùa à.

Hắn đứng dậy, vài bước đã đến bên cạnh Thái Sử Từ.

Ngay lập tức, hắn kéo Thái Sử Từ lại, ấn ngồi xuống ghế.

Sau đó, hắn cho triệu tập tất cả mọi người.

Lưu Húc đưa mắt nhìn quanh, trầm giọng nói: Các vị, hôm nay ta, Lưu Húc, xin trịnh trọng nói lại một lần nữa.

Tất cả mọi người đều là huynh đệ cốt nhục của Lưu Húc ta.

Bản Hầu còn tại vị một ngày, sẽ bảo vệ các ngươi chu toàn.

Nếu có chuyện gì, nhất định phải nói rõ với Bản Hầu.

Mọi người đều lộ vẻ cảm kích, đồng loạt cúi người vái Lưu Húc: Tạ Chúa công.

Lưu Húc vỗ vai Thái Sử Từ, cười nói: Tử Nghĩa, chuyện giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, Bản Hầu nhận thay ngươi.

Thái Sử Từ cúi người: Đa tạ Chúa công.

Chỉ là.

Lưu Húc cười xua tay: Chuyện này đừng nhắc lại nữa, ngươi là đại tướng dưới trướng Bản Hầu, làm gì có chuyện Bản Hầu để ngươi một mình một ngựa đi.

Hơn nữa, Tử Nghĩa đừng quên, Bản Hầu còn đang mang danh hão Thanh Châu Thứ sử đấy.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi sững sờ.

Lưu Húc mới cười nói: Tử Nghĩa, kể lại tình hình cụ thể đi.

Ngay lập tức, Thái Sử Từ liền kể lại chi tiết tình hình ở Thanh Châu.

Lưu Húc nhìn mọi người nói: Các vị có diệu kế gì không.

Pháp Chính vừa về dưới trướng Lưu Húc, chưa lập được tấc công nào, lúc này vội nói: Chúa công, lần này giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu chia làm hai nhánh là Đổng Thừa và Hoàng Thiệu.

Nếu ta có thể khiến hai tên này nảy sinh nội chiến thì tốt rồi.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người không khỏi sáng lên.

Quách Gia, Trần Cung và những người khác cũng đồng loạt nhìn Pháp Chính một cái.

Không ngờ Pháp Chính nhìn nhận vấn đề lại sắc bén như vậy.

Quả nhiên, người được Chúa công để mắt tới, không ai là kẻ tầm thường.

Lưu Húc gật đầu: Không tệ, Hiếu Trực nói có lý.

Ly gián kế, chẳng qua cũng chỉ vì lợi ích mà thôi.

Bây giờ, ta chỉ cần khiến Hoàng Thiệu và Đổng tặc phân chia chiến lợi phẩm không đều, ly gián kế liền thành công.

Quách Gia cười lớn: Không sai.

Lời Chúa công nói rất đúng.

Lần này chúng ta chỉ cần cử người vào nội bộ giặc Khăn Vàng tung tin đồn liên quan, giữa hai người bọn chúng ắt sẽ nảy sinh hiềm khích.

Đến lúc đó, chúng ta có thể chia ra mà đánh.

Lưu Húc cười lớn: Tốt, ai nguyện ý xử lý việc này.

Pháp Chính đứng dậy: Chúa công, ly gián kế cứ giao cho ta đi.

Lưu Húc gật đầu: Nếu vậy, phiền Hiếu Trực rồi.

Rồi hắn cười nhạt nói: Chuyến đi Thanh Châu lần này, do Bản Hầu tự mình thống lĩnh.

Tử Long, Tử Nghĩa làm phó tướng.

Điển Vi bước lên một bước: Chúa công, có chiến đấu, sao có thể thiếu ta.

Lưu Húc gật đầu: Cũng được, Điển Vi cứ đi theo bên cạnh ta.

Quản Hợi cũng bước lên nói: Chúa công, ta vốn là người của quân Thanh Châu, trong quân Thanh Châu có rất nhiều người ta quen biết, hay là để ta cũng đi cùng một chuyến.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, hắn phất tay: Nếu vậy, Phụng Hiếu, Nguyên Trực, Công Đạt, Hiếu Trực, cùng Bản Hầu xuất chinh Thanh Châu.

Giải vây khẩn cấp cho Bắc Hải ở Thanh Châu.

Dạ.

Mọi người đồng loạt chắp tay tuân lệnh.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Húc liền dẫn theo bốn ngàn Hổ Báo Kỵ, một ngàn tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng, cùng với ba vạn lão binh dưới trướng, thẳng tiến Thanh Châu.

Giặc Khăn Vàng từ khi vây thành, mỗi ngày đều tấn công quận Bắc Hải của Khổng Dung.

Khổng Dung không có kế sách gì, thân thể cũng ngày càng gầy gò.

Ông xuất thân gia học uyên bác, nếu bảo ông làm học vấn, đàm kinh giảng học, tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng giờ đây đối mặt với binh lực hùng hậu của giặc Khăn Vàng, ông sớm đã có chút không gánh vác nổi.

Cả ngày ngay cả cơm cũng ăn không ngon, tinh thần cũng ngày một sa sút.

Vương Biệt giá cũng lòng nóng như lửa đốt.

Ông theo Khổng Dung nhiều năm, cũng biết rất rõ thực lực của Khổng Dung.

Cũng vì vậy, ông càng lo lắng cho Khổng Dung hơn.

Ông thở dài một tiếng: Cũng không biết khi nào viện binh sẽ đến.

Đúng lúc này, xa xa bụi mù cuồn cuộn, có mấy ngàn binh mã đang phi tới.

Ông không khỏi mừng rỡ.

Chẳng lẽ viện binh đã đến rồi sao.

Ông lập tức ra đón.

Một đội binh mã dần dần tiến lại gần.

Vương Biệt giá tiến lên chắp tay: Đa tạ tôn giá đến cứu viện.

Dám hỏi tôn danh đại danh của tôn giá.

Người đi đầu chắp tay đáp lễ: Vương Biệt giá khách khí rồi, ta là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương, Lưu Bị Lưu Huyền Đức.

Hiện đang là Huyện lệnh huyện Bình Nguyên. rồi ông đưa tay giới thiệu: Đây là nhị đệ của ta Quan Vũ Quan Vân Trường, và tam đệ Trương Phi Trương Dực Đức.

Vương Biệt giá nhìn binh mã sau lưng Lưu Bị, phát hiện chỉ có lèo tèo vài ngàn người, trong lòng có chút thất vọng.

Ông bèn hỏi: Đa tạ Lưu Huyện lệnh đã đến, không biết Lưu Huyện lệnh lần này mang theo bao nhiêu binh mã.

Lưu Bị mặt hơi đỏ lên: Trong huyện ta chỉ có ba ngàn binh mã, nay ta đã mang đi toàn bộ.

Nghe quả nhiên chỉ có ba ngàn người, Vương Biệt giá không giấu được vẻ thất vọng.

Ông bèn nói: Lưu Huyện lệnh, ta đã chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi rồi, mời ngài nghỉ ngơi trước.

Đa tạ Vương Biệt giá.

Lưu Bị chắp tay hành lễ.

Rồi ông hỏi: Vương Biệt giá, không biết trong phủ còn có ai đến nữa không.

Vương Biệt giá khẽ thở dài: Ta cũng không biết, vị kia chắc sẽ đến thôi.

Ông không nói thêm, chỉ lắc đầu: Mời Lưu Huyện lệnh vào trong nghỉ ngơi trước.

Nói xong, ông không để ý đến ba người Lưu Bị nữa, quay người đi nơi khác.

Lưu Bị lại lần nữa cảm tạ: Cảm ơn sự khoản đãi của Vương Biệt giá.

Rồi ông theo một tên thị tòng đi vào trong.

Thấy phản ứng của Vương Biệt giá, Trương Phi xắn tay áo, định xông lên.

Quan Vũ nắm chặt cánh tay Trương Phi, nói nhỏ: Dực Đức, đừng manh động.

Trương Phi chỉ vào bóng lưng Vương Biệt giá, hận thù nói: Nhị ca, xem thái độ của lão ta kìa.

Chúng ta đến giúp đỡ, mà lại có thái độ đó sao.

Quan Vũ chậm rãi lắc đầu.

Lưu Bị quay đầu trừng mắt nhìn Trương Phi: Dực Đức.

Trương Phi bình sinh sợ nhất Lưu Bị, chỉ đành hậm hực vung nắm đấm, không nói thêm lời nào.

Ba người theo thị tòng vào một sân viện.

Lưu Bị quan sát xung quanh một lượt, rồi mới đóng cửa phòng.

Chương 97

Quan Vũ đến bên cạnh Lưu Bị, nói nhỏ: Đại ca, thái độ của Vương Biệt giá quả thực quá tệ.

Lưu Bị bất đắc dĩ thở dài: Chắc là thấy binh lính trong tay chúng ta quá ít rồi.

Đại ca.

Trương Phi hét lên một tiếng, Chẳng phải chỉ là giặc Khăn Vàng thôi sao.

Hai mươi vạn thì đã sao, ta dẫn ba ngàn tinh binh của ta đi, nhất định sẽ giết chúng không còn một mảnh giáp.

Quan Vũ lắc đầu: Tam đệ, đừng lỗ mãng.

Đó là hai mươi vạn giặc Khăn Vàng, không phải hai vạn.

Lưu Bị xua tay: Vân Trường, Dực Đức, đừng tranh cãi nữa, cứ đợi vài ngày xem sao.

Quan Vũ nhíu mày: Đại ca, có biết vị mà Vương Biệt giá nói là ai không.

Lưu Bị lắc đầu.

Đại ca đợi một lát, để ta đi dò hỏi một phen.

Quan Vũ nói rồi ra khỏi cửa, đi dò la tin tức.

Không lâu sau, Quan Vũ đã quay về.

Đóng cửa xong, ông mới nói: Đại ca, tin tức về vị kia, ta đã hỏi được rồi.

Lưu Bị vội hỏi: Vân Trường mau nói, người đó là ai.

Nhị ca, đừng úp mở nữa.

Mau nói đi.

Trương Phi sốt ruột.

Người ta đều gọi là Lưu Hầu.

Lời này vừa nói ra, Lưu Bị lập tức trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Quan Vũ: Lưu Húc.

Kẻ đã cướp mất Tử Long ư.

Quan Vũ bất đắc dĩ gật đầu.

Lưu Bị lộ vẻ căm hận: Lại là hắn.

Cướp Tử Long đi, còn chưa đủ sao.

Ngay sau đó, ông nắm chặt tay Quan Vũ: Nhị đệ, Tử Long có đến không.

Quan Vũ lắc đầu: Chuyện này không ai biết, nhưng với thực lực của Tử Long, chắc là sẽ đến.

Trong mắt Lưu Bị lóe lên một tia hy vọng.

Ông xoa tay đi đi lại lại: Tốt quá rồi.

Thật sự tốt quá rồi.

Lần này ta nhất định phải nói chuyện thật kỹ với Tử Long.

Ông không ngừng lẩm bẩm.

Trương Phi tức giận hừ một tiếng: Nếu gặp tên Triệu Vân kia, ta nhất định phải hỏi cho ra lẽ, hỏi hắn tại sao lại bỏ chúng ta mà đi.

Quan Vũ cũng khẽ nhíu mày, nhưng không nói nhiều.

Trong nha huyện Xương An.

Một kỵ binh phi ngựa như bay từ xa tới.

Anh ta nhảy thẳng từ trên ngựa xuống, rồi nhanh chóng chạy vào nha huyện.

Vương Biệt giá, đại sự không hay rồi.

Khổng Thái thú sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Chuyện gì vậy.

Vương Biệt giá vội hỏi.

Giặc Khăn Vàng đã phát động tổng công kích, hiện giờ thành huyện Kịch đang nguy kịch, e là trong vòng nửa canh giờ nữa sẽ thất thủ.

Vương Biệt giá lòng nóng như lửa đốt.

Ông đi đi lại lại, nhất thời không biết phải làm sao.

Ngay sau đó, ông nghiến răng nói: Không đợi được nữa.

Ta sẽ xuất binh trước.

Ông ấn tay lên chuôi kiếm, sải bước ra ngoài.

Nhanh chóng đến sân viện của ba huynh đệ Lưu Quan Trương, ông xông thẳng vào, lớn tiếng gọi.

Huyền Đức huynh.

Huyền Đức huynh có ở đó không.

Cửa phòng được mở ra, Lưu Bị từ trong bước ra.

Vương Biệt giá tiến lên hai bước, cúi người thật sâu: Huyền Đức huynh, Khổng Thái thú e là không chống đỡ nổi nữa, xin Huyền Đức huynh ra tay cứu giúp.

Lưu Bị vội vàng đỡ Vương Biệt giá dậy: Vương Biệt giá tuyệt đối không được làm vậy.

Lưu Bị ta sẽ đi giải vây cho Bắc Hải ngay.

Có gì phân phó, cứ nói thẳng.

Huyền Đức huynh nhân nghĩa.

Vương Biệt giá khen một tiếng, Nếu vậy, chúng ta xuất phát.

Lưu Bị dứt khoát đáp ứng: Được.

Ngay lập tức, Vương Biệt giá dẫn theo hai ngàn binh mã dưới trướng, Lưu Bị dẫn theo ba ngàn binh mã dưới trướng, thẳng tiến thành huyện Kịch.

Thành huyện Kịch.

Lúc này, vô số giặc Khăn Vàng đang xông về phía thành huyện Kịch.

Thành huyện Kịch giống như một chiếc thuyền con giữa biển lớn, có nguy cơ bị lật úp bất cứ lúc nào.

Lúc này trên tường thành, tất cả binh sĩ đều đầy thương tích.

Khổng Dung đứng trên tường thành, lớn tiếng hô hoán: Người đâu.

Mau lên.

Bên kia có người xông lên rồi.

Bên cạnh ông, tên thân vệ cuối cùng cũng xông ra.

Chỉ là, rất nhanh, tên thân vệ đó đã bị hai tên giặc Khăn Vàng hợp công làm trọng thương.

Hắn hét lớn một tiếng, một đao chém bay đầu một tên giặc Khăn Vàng.

Nhưng, hắn cũng bị một tên giặc Khăn Vàng khác đâm xuyên ngực.

Hắn nhìn Khổng Dung một cái, muốn hét lớn, nhưng lại bất lực

buông thõng tay xuống.

Chết rồi.

Tên giặc Khăn Vàng còn lại giơ cao đại đao, xông về phía Khổng Dung.

Tay Khổng Dung đột nhiên đưa ra.

Thanh trường kiếm bên hông tuốt ra khỏi vỏ.

Một kiếm đâm vào tên giặc Khăn Vàng đó.

Tên giặc Khăn Vàng ngã xuống đất, Khổng Dung dùng kiếm chống xuống đất, thở hổn hển.

Mấy ngày nay, ông quá mệt mỏi rồi.

Giặc Khăn Vàng liên tục công thành, gây cho ông áp lực cực lớn.

Buổi tối, giặc Khăn Vàng không ngừng quấy nhiễu, khiến ông căn bản không thể ngủ yên.

Ông biết, mình sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Ầm.

Ngoài cổng thành.

Một tràng tiếng động lớn không ngừng truyền đến.

Giặc Khăn Vàng đang công thành.

Chúng dùng xe công thành, không ngừng công phá cổng thành.

Cổng thành dưới sự công phá liên tục của giặc Khăn Vàng, lung lay sắp sụp.

Bên trong cổng thành.

Có mấy binh sĩ thủ thành đang không ngừng gia cố.

Nhưng cổng thành, dưới sự công phá không ngừng của giặc Khăn

Vàng, cứ liên tục rung lắc.

Lúc này, Vương Biệt giá dẫn theo ba huynh đệ Lưu Quan Trương, vội vã chạy đến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Biệt giá trong lòng vô cùng lo lắng.

Ông hét lớn một tiếng, liền xông về phía giặc Khăn Vàng.

Lưu Bị giơ đôi song kiếm uyên ương trong tay lên: Vân Trường, Dực Đức, theo ta xông lên.

Giọng ông vừa dứt, Quan Vũ và Trương Phi đã xông ra ngoài.

Quản Thừa sớm đã phát hiện ra Vương Biệt giá và ba huynh đệ Lưu Quan Trương.

Thấy số lượng của họ tổng cộng không quá năm sáu ngàn người, y không khỏi cười lớn: Hoàng huynh, bên kia có mấy ngàn quan quân đến, phiền Hoàng huynh giải quyết một chút.

Hoàng Thiệu cũng cười lớn.

Y đang định đáp ứng, thì bị phó tướng bên cạnh kéo tay áo.

Y không khỏi sững sờ, nhìn sang bên cạnh.

Thì ra phó tướng bên cạnh đang ra hiệu cho y.

Y không khỏi nhớ lại tin đồn nghe được mấy ngày nay.

Trong lòng y không khỏi chùng xuống.

Chẳng lẽ, thật như lời đồn, Quản Thừa muốn điều ta đi, để độc chiếm quận Bắc Hải.

Y nghĩ thầm, nhưng vẫn cười lớn: Quản huynh, nói về độ tinh nhuệ của binh mã dưới trướng, Hoàng mỗ ta còn kém xa.

Theo ta thấy, lần này cần Quản huynh ra tay mới được.

Quản Thừa nhìn sâu vào mắt Hoàng Thiệu.

Trước đó y không nghĩ nhiều, nhưng hành động của tên phó tướng sau lưng Hoàng Thiệu quá rõ ràng.

Lúc này, y cũng nhớ lại tin đồn nghe được mấy ngày nay.

Y bèn cười lớn: Hoàng huynh khách khí rồi, nói về độ tinh nhuệ của binh mã dưới trướng, Quản Thừa ta sao dám so sánh với Hoàng huynh.

Hoàng Thiệu nghe vậy, càng thêm chắc chắn những gì mình nghĩ trước đó, ha ha cười một tiếng: Nếu vậy, mỗi người chúng ta xuất hai vạn binh, thế nào.

Cũng được.

Quản Thừa trong lòng cũng có tính toán.

Y cười lớn: Cũng được.

Như vậy rất tốt.

Ngay sau đó, y ra hiệu cho phó tướng sau lưng.

Lúc này, hai bên mỗi người phái ra hai vạn binh mã, nghênh chiến Vương Biệt giá và Lưu Quan Trương.

Quan Vũ tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, cưỡi ngựa tiến lên.

Thấy giặc Khăn Vàng ra trận, khóe miệng ông lộ ra một nụ cười lạnh.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay liên tục chém ra.

Giặc Khăn Vàng xung quanh lần lượt ngã xuống đất.

Bên cạnh, Trương Phi tay cầm một cây Trượng Bát Xà Mâu, hét lớn một tiếng, rồi thúc ngựa dưới háng, xông vào trận doanh của giặc

Khăn Vàng.

Trượng Bát Xà Mâu trong tay liên tục vung vẩy, giặc Khăn Vàng gần đó đều chết ngay tại chỗ.

Hai người, giống như hai mũi tên sắc bén, xé toạc phòng thủ của giặc Khăn Vàng.

Phía sau, ba ngàn tinh binh theo sát.

Ánh mắt Quan Vũ, vẫn luôn chú ý đến Quản Thừa và Hoàng Thiệu.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì Quản Thừa và Hoàng Thiệu quá nổi bật.

Hai lá cờ soái của hai cừ soái, bay phấp phới trên cao.

Ông biết, hiện giờ binh lực của giặc Khăn Vàng quá đông, muốn giành chiến thắng, chỉ có cách chém tướng đoạt cờ, mới là biện pháp tốt nhất.

Lúc này, ông cao giọng nói với Trương Phi: Tam đệ, đợi ta đi chém hai tên cừ soái giặc Khăn Vàng kia.

Trương Phi ngẩng đầu nhìn một cái, cười lớn: Nhị ca cứ đi đi.

Ta yểm trợ cho.

Quan Vũ một mình một ngựa, xông thẳng vào trận doanh của giặc Khăn Vàng.

Tốc độ phi ngựa ngày càng nhanh.

Trương Phi theo sát phía sau, yểm trợ cho Quan Vũ.

Hai người như vào chốn không người.

Thấy Quan Vũ và Trương Phi xông về phía mình, Quản Thừa trong lòng hơi kinh hãi.

Cùng Hoàng Thiệu bàn bạc, hai người lại chia ra hai vạn người nữa, nghênh chiến Quan Vũ, Trương Phi.

Để hạn chế Quan Vũ, Trương Phi, hai người mỗi người phái ra một ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ.

Cứ như vậy, áp lực của Quan Vũ, Trương Phi đột ngột tăng lên.

Bên kia.

Vương Biệt giá đánh khá vất vả.

Ông vốn là một nho sinh.

Tuy tinh thông quân tử lục nghệ, cũng có thể coi là cưỡi ngựa bắn cung thành thạo, nhưng dù sao cũng không giỏi về võ lực.

Lúc đầu xông lên còn tốt, nhưng khi thực sự xông vào trận của giặc Khăn Vàng, liền đánh ngày càng khó khăn.

Thêm vào đó, hai ngàn binh mã dưới trướng ông là binh lính của huyện, không thể coi là tinh nhuệ.

Cũng vì vậy, dưới sự bao vây của giặc Khăn Vàng, ông ngày càng vất vả.

Rất nhanh, ông không còn sức để đột phá về phía trước nữa.

Thậm chí, dưới sự bao vây của giặc Khăn Vàng, binh lực cũng ngày càng ít đi, tình thế ngày càng nguy cấp.

Lưu Bị thấy Vương Biệt giá theo không kịp, chỉ có thể hơi giảm tốc độ.

Quan Vũ và Trương Phi dẫn theo hơn trăm kỵ binh dưới trướng, đột phá về phía giặc Khăn Vàng.

Chương 98

Chỉ là, sau khi những Hoàng Cân Lực Sĩ cao to vạm vỡ kia xuất hiện, tốc độ chém giết rõ ràng đã giảm đi không ít.

Càng khiến Quan Vũ cảm thấy không ổn là giặc Khăn Vàng ở đây thực sự quá đông.

Do Thanh Long Yển Nguyệt Đao quá nặng, ông có chút sức lực không chống đỡ nổi.

Trong lòng thầm nghĩ không ổn, ông bèn hét lớn: Tam đệ, chúng ta đợi đại ca trước đã.

Trương Phi không nghi ngờ gì.

Hai người lập tức giảm tốc độ.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, họ phát hiện binh mã trước mặt ngày càng nhiều, khiến họ giết không xuể, chém không hết.

Cùng lúc đó, Quan Vũ cảm thấy Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay ngày càng nặng.

Ông nhìn Quản Thừa và Hoàng Thiệu một cái, khẽ thở dài, rồi hét lên: Tam đệ, chúng ta đi hội quân với đại ca.

Trương Phi hét lớn một tiếng.

Hai người lập tức quay đầu ngựa, hướng về phía Lưu Bị mà xông tới.

Mọi người tụ tập một chỗ, áp lực giảm đi rất nhiều, nhưng giải vây cho Bắc Hải lại trở thành chuyện cười.

Vương Biệt giá thở dài một tiếng, khẩn thiết nói với Lưu Bị: Huyền Đức huynh, không cần lo cho ta, xin hãy cứu Khổng Thái thú

một phen.

Lưu Bị mặt lộ vẻ khó xử, nhìn sang Quan Vũ và Trương Phi.

Ông phát hiện, lúc này hơi thở của Quan Vũ có chút gấp gáp.

Trong lòng ông thở dài.

Khổng Dung xuất thân danh môn, trong giới sĩ lâm có địa vị đáng kể.

Lần này ông đến cũng vì danh tiếng của Khổng Dung.

Chỉ là, với tình hình hiện tại, e là không cứu được rồi.

Ông bất đắc dĩ nói: Vương Biệt giá, lúc này thế giặc đang lớn, hay là chúng ta tạm thời rút lui, rồi tính kế sau, thế nào.

Vương Biệt giá cười khổ.

Nhìn cổng thành phía trước đang nguy kịch, ông biết, lần này, e là thất bại rồi.

Ông không khỏi bi thương hét lên một tiếng.

Lưu Bị thúc giục: Vương Biệt giá, lúc này không phải lúc do dự, giặc binh ngày càng đông, chúng ta quay về rồi tính kế sau.

Lúc này, trên tường thành huyện Kịch, Khổng Dung nhìn tên tướng lĩnh giặc Khăn Vàng vừa leo lên, trong lòng bất lực.

Tên tướng lĩnh này, đã giết liên tiếp mấy tên thân vệ.

Ông bi thán: Trời cao ơi, hãy cứu huyện Kịch.

Cứu quận Bắc Hải đi.

Ầm.

Giữa đồng bằng, vang lên một tiếng sấm sét.

Cũng vào lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một tràng tiếng ầm ầm vang lên từ xa.

Nhìn theo tiếng động.

Chỉ thấy một con ngựa Xích Ký màu đỏ như máu, đi đầu.

Phía sau nó, là Triệu Vân và Thái Sử Từ.

Tiếp theo, là Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Xa hơn nữa, là ba vạn bộ tốt tinh nhuệ.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy khá kỳ quái là trên con ngựa Xích Ký đi đầu kia lại không có người.

Hóa ra lại là một con ngựa không.

Bao gồm cả Triệu Vân và Thái Sử Từ, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cái ao nhỏ bên cạnh.

Lộp cộp.

Một tràng tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Ngay sau đó, bên bờ ao, có một người đang phi nước đại.

Thân mặc Bảo Tượng Kỳ Lân Minh Quang Khải, tay cầm một cây Hình Thiên Thương, chính là Lưu Húc.

Tốc độ của Lưu Húc cực nhanh, mỗi bước chân đạp xuống, trên mặt đất đều xuất hiện những hố sâu.

Tốc độ của hắn, cũng không ngừng tăng tốc, rồi lại tăng tốc.

Rất nhanh, hắn đã từ bờ ao, đuổi kịp Triệu Vân và Thái Sử Từ.

Hắn gật đầu với hai người, rồi chân lại tăng tốc.

Trong vài hơi thở, hắn đã đến bên cạnh con ngựa Xích Ký.

Tay hắn mạnh mẽ ấn lên mình ngựa, thân thể vọt lên không.

Ngay sau đó, hắn liền mạnh mẽ đáp xuống lưng ngựa Xích Ký.

Kinh khủng.

Triệu Vân và Thái Sử Từ, đồng loạt trừng lớn mắt.

Mấy vạn binh mã sau lưng, cũng từng người một trợn mắt há mồm.

Mọi thứ xảy ra trước mắt, quả thực đã lật đổ nhận thức của họ.

Khiến họ không thể không nghi ngờ, mình đang mơ.

Nhưng mọi thứ trước mắt, lại chân thực đến vậy.

Dùng hai chân, đuổi kịp tốc độ của kỵ binh.

Quả thực là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Nhưng bây giờ, mọi thứ lại chân chân thực thực xuất hiện trước mắt họ.

Nhưng ngay sau đó, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trên người Chúa công, dường như, mọi thứ đều không khó hiểu đến vậy.

Triệu Vân và Thái Sử Từ nhìn nhau một cái, đồng loạt lộ ra một nụ cười khổ.

Lúc này, Lưu Húc lại đang quan sát tay trái của mình.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, tay trái của Lưu Húc lúc này đang cầm một con ếch xanh.

Không sai.

Ếch xanh.

Nguyên nhân Lưu Húc vừa rồi nhảy xuống ngựa Xích Ký.

Hắn nghe thấy tiếng ếch kêu, nhìn thấy sức bật kinh người của con ếch.

Bây giờ, sức bật kinh người này xuất hiện trước mắt, sao hắn không động lòng được.

Cơ hội ngay trước mắt, tự nhiên không thể bỏ qua.

Không, liền nhân cơ hội xuống ngựa, đi bắt một con.

Thấy giặc Khăn Vàng không còn xa, hắn không do dự nữa.

Lúc này, Lưu Húc thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, hãy giúp ta dung hợp gen ếch xanh.

Một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, gen ếch xanh đang được trích xuất, đang dung hợp.

Ngay sau đó, một luồng khí ấm tràn khắp cơ thể hắn.

Luồng khí ấm này khiến cả người hắn như được ngâm trong suối nước nóng, khiến hắn thoải mái đến mức rên rỉ.

Đặc biệt là hai chân và đôi mắt, cảm giác này đặc biệt rõ ràng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng ký chủ, dung hợp gen ếch xanh thành công, nhận được Siêu Cấp Đạn Khiêu và Động Thái Thị Giác.

Ngay sau đó, giới thiệu về Siêu Cấp Đạn Khiêu và Động Thái Thị Giác cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Siêu Cấp Đạn Khiêu: Năng lực nhận được sau khi dung hợp ếch xanh, ký chủ sở hữu sức bật siêu cấp gấp năm đến mười lần chiều cao của bản thân.

Nhìn thấy Siêu Cấp Đạn Khiêu, Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Lý do hắn dung hợp ếch xanh, chẳng phải là vì năng lực này sao.

Chiều cao của hắn là một mét tám mươi lăm, sức bật gấp năm đến mười lần chiều cao, nghĩa là, hắn có thể bật nhảy đến chín mươi hai mét.

Kinh khủng.

Ngay cả Lưu Húc, cũng bị kết quả tính toán này dọa cho một phen.

Một cú nhảy có thể nhảy cao đến chín mươi hai mét, cũng quá đáng sợ rồi.

Một tầng lầu thường cao 2,8 mét.

Chín mươi hai mét nghĩa là cao bằng tòa nhà 32 tầng.

Không biết thì thôi, biết rồi thì giật mình.

Tường thành bây giờ, dù là thành Trường An, cũng chỉ cao khoảng mười hai mét.

Các thành trì khác, càng không cao đến mười hai mét.

Nói cách khác, có Siêu Cấp Đạn Khiêu, Lưu Húc một cú nhảy có thể dễ dàng nhảy lên đầu thành.

Động Thái Thị Giác: Thị giác động thái nhận được sau khi dung hợp ếch xanh, đối với vật thể đang chuyển động cực kỳ nhạy bén, có thể nắm bắt được từng thay đổi nhỏ nhất của vật thể đang chuyển động.

Động Thái Thị Giác.

Hay lắm.

Nếu muốn bắn trúng vật thể đang di chuyển, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Cái Động Thái Thị Giác này, đối với cung thủ, quả thực là thần kỹ a.

Hắn vừa nghĩ, liền kích hoạt Động Thái Thị Giác.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền nhìn thấy trên tường thành xa xa, một tên giặc Khăn Vàng mặc giáp trụ, đang cầm đại đao áp sát một

nho sĩ mặc quan phục.

Nho sĩ kia đang lùi lại phía sau.

Hắn thậm chí còn nhìn thấy, trên mặt nho sĩ kia, lộ ra vẻ kinh hãi.

Chuyện gì vậy.

Lưu Húc trong lòng chấn động.

Nhìn quan phục của nho sĩ kia, rõ ràng là quan phục của Thái thú.

Chẳng lẽ, người này chính là Khổng Dung.

Nếu để tên tướng lĩnh giặc Khăn Vàng kia đắc thủ, thành huyện Kịch chẳng phải sẽ bị phá sao.

Lưu Húc nhíu mày.

Khoảng cách thực sự quá xa, chạy đến không kịp.

Hơn nữa, phía trước có rất nhiều giặc Khăn Vàng.

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể dùng cung tên.

Lưu Húc liếc nhìn ra sau lưng.

Một cái liếc mắt liền thấy cung tên trên chiến mã của Thái Sử Từ.

Lúc này, hắn trầm giọng quát Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, đưa cung tên của ngươi cho ta.

Thái Sử Từ tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng lúc này đối với Lưu Húc đã bội phục từ tận đáy lòng, nên không chút do dự, liền ném cung tên cho Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay bắt lấy.

Ngay sau đó, giương cung lắp tên.

Tay phải nhẹ nhàng kéo một cái.

Cây trường cung liền được kéo căng hết cỡ.

Ken két két.

Cung tên phát ra những tiếng kêu ken két.

Rõ ràng, lúc này trường cung đã bị kéo căng hết cỡ.

Nếu dùng sức thêm nữa, e là sẽ bị kéo đứt.

Thái Sử Từ cả người sững sờ.

Chương 99

Cây cung này là vật tùy thân của ông, vì tinh thông tiễn kỹ, nên ông luôn mang theo cây trường cung này bên mình.

Cung tên là Thần Tí Cung, là cung tám thạch tiêu chuẩn.

Một thạch là một trăm hai mươi cân, tám thạch là chín trăm sáu mươi cân.

Binh sĩ bình thường, có thể kéo một thạch đã được coi là người xuất sắc trong giới cung thủ.

Người có thể kéo hai thạch, càng hiếm có.

Càng không nói đến, cung mạnh tám thạch như thế này.

Thái Sử Từ bình thường sử dụng, muốn kéo căng hết cỡ cũng sẽ rất khó khăn.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc một tay liền kéo căng Thần Tí Cung.

Nghe tiếng kêu, còn đạt đến giới hạn chịu đựng của Thần Tí Cung, cũng quá kinh khủng rồi.

Trong lúc Thái Sử Từ đang suy nghĩ, một tiếng rít vang lên.

Thì ra, thông qua Động Thái Thị Giác, Lưu Húc nhìn thấy, trên tường thành huyện Kịch, tên tướng lĩnh giặc Khăn Vàng kia đang chém đao về phía người đang chuẩn bị trên tường thành.

Bàn tay tên giặc Khăn Vàng vung đại đao, trong mắt hắn hiện lên vô cùng rõ ràng.

Hắn không do dự nữa.

Tay phải đột nhiên buông ra.

Mũi tên dài với tốc độ cực nhanh, bay về phía trước.

Vút.

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Mũi tên xuyên qua không gian, ma sát với không khí ở tốc độ cao tạo ra tiếng động.

Lúc này, trên tường thành huyện Kịch, tên giặc Khăn Vàng lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Hắn vung đại đao trong tay, chém về phía Khổng Dung.

Thanh trường kiếm của Khổng Dung, đã bị chém bay đi trong cú đánh vừa rồi.

Ông lùi lại, nhưng phát hiện đã đến mép tường thành, không thể lùi được nữa.

Nhìn đại đao ngày càng gần, mặt ông lộ vẻ kinh hãi.

Ông than một tiếng, rồi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cung tên xé toạc hư không, trong nháy mắt đã đến tường thành huyện Kịch.

Tên tướng lĩnh giặc Khăn Vàng chỉ cảm thấy trong lòng chấn động.

Trong vô thức, hắn dường như cảm nhận được một tia bất an.

Ngay sau đó, khóe mắt hắn nhìn thấy một mũi tên, từ phía tây ngoài thành bay tới.

Hắn kinh hãi.

Mũi tên ở đâu bay tới.

Hắn vội vàng né sang bên cạnh.

Chỉ là, tất cả đã quá muộn.

Chưa kịp phản ứng, mu bàn tay phải của hắn đã bị một mũi tên bắn trúng.

Máu tươi bắn tung tóe.

Đại đao trong tay cũng theo đó rơi xuống đất.

Càng khiến hắn không thể tin được là mũi tên dư thế không giảm, ghim thẳng hắn vào tường thành.

Sau đó, hắn mới cảm nhận được một cơn đau thấu tim.

Hắn không kìm được mà hét lên một tiếng.

Hắn muốn rút mũi tên trên mu bàn tay, từ trên tường thành xuống.

Nhưng phát hiện, không rút được.

Hắn sợ hãi.

Một mũi tên, lại có uy lực như vậy.

Không thể nào.

Cũng quá khoa trương rồi.

Khổng Dung nghe thấy tiếng hét đau đớn, mở mắt ra.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cả người ông không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy tên vừa cầm đao chém về phía ông, lại bị một mũi tên ghim vào tường thành.

Cây trường đao kia, lại rơi bên cạnh hắn.

Chuyện gì vậy.

Khổng Dung không kịp suy nghĩ nhiều, kiếp sau dư sinh vội vàng nhặt lấy cây trường đao trên đất.

Ông tiến lên hai bước, rồi một đao đâm vào ngực tên tướng lĩnh giặc Khăn Vàng.

Chuyện gì vậy.

Quản Thừa và Hoàng Thiệu vẫn luôn quan sát động tĩnh trên tường thành.

Vốn đang vui mừng, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Họ quay đầu nhìn quanh, nhưng mãi không tìm thấy người bắn tên.

Kết hợp với hướng mũi tên bắn tới, Quản Thừa và Hoàng Thiệu không khỏi kinh hãi.

Không thể nào.

Họ phủ quyết ý nghĩ này trong lòng.

Nhưng đã ẩn nấp.

Thái Sử Từ vốn giỏi bắn cung.

Nên thị lực của ông cực tốt, thấy cung tên của Chúa công bắn ra, trên tường thành có một người trúng tên.

Kết hợp với hướng ngắm của Chúa công, ông không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Không phải đùa chứ.

Từ đây đến tường thành đủ năm trăm bước, khoảng cách xa như vậy, sao có thể bắn trúng.

Dù tiễn thuật của ông phi phàm, là một đại thần xạ thủ, cũng chỉ có thể bắn trúng vật thể ở khoảng cách một trăm năm mươi bước.

Xa hơn nữa, thì lòng có dư, mà sức không đủ.

Lúc này, ông không khỏi nhìn Lưu Húc với vẻ sùng bái.

Lưu Húc đưa mắt tìm kiếm phía trước.

Phát hiện hai tên đầu lĩnh giặc Khăn Vàng vừa rồi đã ẩn nấp, không khỏi khẽ thở dài.

Thôi vậy.

Vậy thì xông lên giết sau.

Lưu Húc ném Thần Tí Cung lại cho Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ đưa tay bắt lấy, rồi cung kính nói: Chúa công, xạ thuật của ngài còn tinh thông hơn ta, hay là ngài cứ cầm cung đi.

Lưu Húc lắc đầu, khẽ thở dài: Tử Nghĩa, cung này quả thực hơi nhẹ, cầm không thuận tay cho lắm.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng loạt sững sờ tại chỗ.

Triệu Vân càng kinh hãi trong lòng.

Cung tám thạch.

Cung tám thạch a.

Người có thể trên ngựa kéo căng cung tám thạch, chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Nhưng bây giờ, Chúa công lại chê cung tám thạch quá nhẹ.

Lưu Húc tự nhiên không biết những điều này.

Lúc này, tình hình ở thành huyện Kịch phía trước, lần lượt hiện ra trong mắt hắn.

Hắn biết tình thế nguy cấp.

Lúc này, Hình Thiên Thương trong tay đột nhiên giơ lên, hét lớn: Các tướng sĩ, theo ta giết.

Giết.

Lưu Húc một mình một ngựa, vung vẩy Hình Thiên Thương, xông

vào giữa đám giặc Khăn Vàng.

Bành bành.

Một loạt tiếng động vang lên.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, đều bay ra bốn phía.

Dư thế không giảm, lại lần nữa va vào những tên giặc Khăn Vàng khác.

Những tên giặc Khăn Vàng bị va phải, cũng từng người một ngã xuống đất.

Trong phút chốc, xung quanh Lưu Húc trống ra một khoảng lớn.

Giặc Khăn Vàng từng người một da đầu tê dại.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Lưu Húc lại xông thẳng vào.

Triệu Vân và Thái Sử Từ, cũng cầm thương nghênh chiến.

Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng phía sau, cũng từng người một xông vào.

Rất nhanh, một con đường rộng mấy người đã được mở ra.

Trong con đường này, chỉ có thi thể và máu tươi.

Vương Biệt giá vốn đã tuyệt vọng, biết là cầu viện vô vọng.

Nhưng lúc này, trong lòng cũng dâng lên hy vọng.

Nhìn thấy con chiến mã màu đỏ như trong lời đồn, ông cao giọng hét lớn: Người đến, có phải Duyện Châu mục Lưu Hầu không.

Hành động trong tay Lưu Húc không ngừng.

Tùy tay một đường quét ngang, giặc Khăn Vàng phía trước đều bay ra ngoài.

Ngay sau đó, những tên giặc Khăn Vàng này lại va phải những tên giặc Khăn Vàng xông lên phía sau, cũng ngã xuống đất.

Lưu Húc mới cười lớn: Bản Hầu Lưu Húc đây.

Vương Biệt giá cung kính nói: Đa tạ Lưu Hầu đến tương trợ, mong Lưu Hầu cứu Khổng Thái thú.

Được.

Vừa rồi ta một mũi tên đã giải vây cho Khổng Thái thú rồi.

Lưu Húc cười lớn.

Ngay sau đó, hắn cao giọng hét: Các tướng sĩ, giết.

Hướng về thành huyện Kịch, giải vây cho giặc Khăn Vàng.

Cùng lúc đó, hắn hướng về phía giặc Khăn Vàng phía trước và hai bên trái phải, phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Lập tức, hành động của giặc Khăn Vàng xung quanh không khỏi khựng lại.

Giết.

Mọi người phía sau đồng loạt hô lớn.

Một luồng sát khí lạnh lẽo, theo đó lan ra.

Có sự hỗ trợ của Thú Vương Uy Nhiếp, khi binh sĩ giết địch, cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhìn binh sĩ ngã xuống hàng loạt, ba người Lưu Quan Trương từng người một trừng lớn mắt.

Không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quan Vũ là người kiêu ngạo đến mức nào, quần hùng thiên hạ đều không đặt trong mắt ông.

Nhưng bây giờ, sau khi thấy Lưu Húc đại phát thần uy, trong lòng

cũng không kìm được mà lẩm bẩm: Lưu Hầu lại dũng mãnh đến thế, ta không bằng y.

Trương Phi cũng trừng lớn đôi mắt bò, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ông là vạn nhân địch, trong vạn quân lấy đầu thượng tướng.

Chương 100

Nhưng bây giờ, đối mặt với công kích kinh khủng như vậy của Lưu Húc, ông tự thấy hổ thẹn không bằng.

Miệng lẩm bẩm: Nhị ca,. sức mạnh của hắn phải lớn đến mức nào a.

Quan Vũ cười khổ: Không biết.

Nhưng so với hai người chúng ta, phải mạnh hơn mấy lần không chỉ.

Trương Phi không dám tin nhìn Quan Vũ một cái.

Ông chưa bao giờ thấy Quan Vũ trong trạng thái như vậy.

Nhưng ngay sau đó, thấy Lưu Húc lại quét bay mười mấy tên giặc Khăn Vàng, những tên giặc Khăn Vàng này bay ra, lại đè ngã mấy chục người.

Ông cũng cười khổ: Đúng là như vậy.

Sức mạnh này, e là ngay cả Hạng Vương thời xưa, cũng kém xa.

Lưu Bị vốn sau khi thấy Triệu Vân, trong lòng mừng rỡ, lúc này nghe đối thoại của Quan Vũ và Trương Phi, cũng lộ vẻ không dám tin.

Đợi khi chú ý đến Lưu Húc, cả người lập tức đứng hình.

Sức mạnh kinh khủng như vậy, thật sự là người sao.

Kể từ khi Lưu Húc xông vào trận quân Khăn Vàng, Đổng Thừa và Hoàng Thiệu cũng vẫn luôn quan sát.

Thấy binh sĩ dưới trướng ngã xuống hàng loạt, hai người đều há hốc mồm.

Miệng há lớn đến mức, khiến người ta lo lắng, cằm của họ có bị rơi xuống không.

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau một cái, đồng loạt mở miệng: Đổng huynh trên Hoàng huynh, có nên phái toàn bộ Hoàng Cân Lực Sĩ lên không.

Hoàng Thiệu cười khổ: Chỉ sợ Hoàng Cân Lực Sĩ, cũng căn bản không có tác dụng.

Thử xem sao.

Đổng Thừa đáp một tiếng.

Trong lòng đã nghĩ đến đường lui.

Hai người mỗi người đem hai ngàn Hoàng Cân Lực Sĩ còn lại, toàn bộ đều phái lên.

Những Hoàng Cân Lực Sĩ này, đều hướng về phía Lưu Húc mà vây lại.

Trương Phi hét lớn một tiếng: Đại ca, nhị ca, mau nhìn, Hoàng Cân Lực Sĩ.

Quan Vũ khẽ thở dài: Lần này, e là khó rồi.

Những Hoàng Cân Lực Sĩ này từng người một sức mạnh vô cùng, quả thực khó đối phó.

Trương Phi cũng đồng ý gật đầu.

Lưu Húc nhìn Hoàng Cân Lực Sĩ đang phi nước đại, khóe miệng không khỏi nhếch lên một đường cong.

Hoàng Cân Lực Sĩ sao.

Bạn cũ rồi.

Lúc này, hắn thúc ngựa Xích Ký, xông vào giữa đám Hoàng Cân

Lực Sĩ.

Hoàng Cân Lực Sĩ từng người một thân hình cao lớn, tay cầm một cây đại đao, chém về phía Lưu Húc.

Chỉ là, thương của Lưu Húc, còn nhanh hơn.

Sau khi sáng tạo ra Hình Thiên Thương Pháp, bây giờ thương pháp của hắn đã không còn như trước.

Bá.

Trường thương rung lên, một trăm lẻ tám bóng thương xuất hiện xung quanh hắn.

Phàm là bị những bóng thương này đâm trúng, đều phun máu tươi bay ra ngoài.

Bành.

Xung quanh Lưu Húc, trong phạm vi mười mét, không một bóng người.

Tĩnh.

Hiện trường lập tức yên tĩnh.

Mọi người đều bị chiêu này dọa sợ.

Ngay cả Hoàng Cân Lực Sĩ ở xa, thấy cảnh này cũng chân tay mềm nhũn.

Quả thực là quái vật a.

Đồng tử của Quan Vũ đột nhiên co lại.

Ông thật sự bị cú thương vừa rồi của Lưu Húc dọa sợ.

Trong một cú thương vừa rồi, lại có nhiều bóng thương như vậy, tốc độ công kích của trường thương kia rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Cũng thôi đi.

Càng kinh khủng hơn là những bóng thương này, mỗi thương đều mạnh mẽ như vậy.

Ông không kìm được mà muốn chửi thề.

Lưu Húc, e là một con hung thú hình người.

Căn bản đã thoát ly khỏi phạm trù của con người.

Trong lòng, ông âm thầm so sánh Lưu Húc với Lữ Bố.

Kết quả rõ ràng.

Lữ Bố căn bản không phải đối thủ của Lưu Húc trước mắt.

Trương Phi kinh hô một tiếng.

Ông cũng bị dọa sợ.

Cú thương vừa rồi của Lưu Húc, quả thực đã vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của ông.

Ông thầm an ủi.

Tuy cú thương đó, uy lực mạnh hơn một mâu của ông rất nhiều rất nhiều, nhưng có lẽ, đó là cú bộc phát cực hạn của Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, miệng ông há thành hình tròn, ông phát hiện, mỗi cú thương tiếp theo của Lưu Húc, đều giống hệt nhau, đều kinh khủng như vậy.

Đổng Thừa và Hoàng Thiệu sắc mặt một mảnh tái nhợt.

Sau khi thấy mấy cú thương của Lưu Húc, họ biết, xong rồi.

Mọi thứ đều xong rồi.

Công kích kinh khủng như vậy, căn bản không phải là thứ họ có thể chống đỡ.

Huống chi, sau lưng Lưu Húc còn có mấy ngàn kỵ binh, mấy vạn binh mã.

Quả nhiên.

Họ phát hiện, Hoàng Cân Lực Sĩ đều bắt đầu tan rã.

Những Hoàng Cân Lực Sĩ này là tồn tại đặc biệt nhất trong quân Khăn Vàng.

Đợi những tên giặc Khăn Vàng này tan rã, quân Khăn Vàng còn lại không còn sức chống cự nữa.

Đổng Thừa cố gắng trấn tĩnh, mắt đảo một vòng, trong lòng liền có chủ ý.

Hắn nhìn Hoàng Thiệu một cái: Hoàng huynh, bây giờ thành huyện Kịch sắp bị công hạ rồi, ta quyết định tự mình đến công kích.

Còn những người sau lưng ta, phiền huynh vất vả rồi.

Nói xong, hắn liền dẫn theo binh mã dưới trướng, xông về phía cổng thành huyện Kịch.

Hoàng Thiệu sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, khóe miệng hắn liền lộ ra một nụ cười lạnh.

Lấy ta làm lá chắn sao.

Đùa à.

Lúc này, hắn phất tay lớn: Chúng ta đi.

Nói xong, hắn liền chạy trốn.

Đổng Thừa để che giấu ý đồ, xông về phía tường thành.

Lúc này thấy Hoàng Thiệu chạy thẳng, không khỏi chửi lớn một tiếng.

Ngay sau đó, hắn cũng không còn quan tâm gì nữa, chạy về phía

xa.

Nhìn giặc Khăn Vàng trước mặt đều tan rã, Lưu Húc một mình một ngựa, xông về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn hơi nhíu lại.

Hắn thấy, hai người vừa rồi hắn chú ý đang chạy về phía xa.

Không mất bao lâu, họ có thể chạy thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Hắn quay đầu nhìn ra sau, phát hiện Thái Sử Từ đang xông về phía bên phải.

Lúc này mượn cung tên lại không kịp rồi.

Làm sao bây giờ.

Chỉ có giết hai tên đầu sỏ giặc Khăn Vàng, mới có thể chiêu hàng những người này.

Lưu Húc nhíu mày.

Có rồi.

Vừa rồi chẳng phải đã nhận được Siêu Cấp Đạn Khiêu của ếch xanh sao.

Vừa rồi chỉ nhìn thấy độ cao bật nhảy, nhưng thực ra, khoảng cách bật nhảy theo chiều dài cũng vậy.

Cũng có nghĩa là, một cú bật nhảy có thể nhảy xa chín mươi hai mét.

Lúc này, Lưu Húc không do dự nữa.

Hắn dặn dò Tử Long một tiếng: Tử Long, giúp ta trông chừng con Xích Ký Mã.

Triệu Vân theo phản xạ đáp một tiếng, nhưng ngay sau đó, một cảm giác dâng lên trong lòng.

Chúa công không cưỡi Xích Ký Mã, sao lại bảo ta trông.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người y sững sờ.

Y thấy Lưu Húc lật người xuống ngựa Xích Ký.

Hắn muốn làm gì.

Lưu Húc hét lớn một tiếng, cùng lúc đó, hai chân hắn mạnh mẽ đạp xuống đất.

Ầm.

Mặt đất, giống như bị một tảng đá mấy vạn cân đập trúng, xuất hiện hai hố sâu khổng lồ.

Cả người Lưu Húc, lại với một tốc độ kinh khủng, nhảy về phía thành huyện Kịch.

Bên tai, gió rít gào.

Cả người hắn giống như đang bay.

Hắn phát hiện, lúc này mình cao gần bằng những cây cối ở xa.

Cảm giác này, khiến cả người hắn vô cùng say mê.

Ngay sau đó, hắn nặng nề đạp xuống mặt đất.

Trong tiếng nổ lớn, mặt đất bị đạp ra hai hố sâu.

Hắn lại nhảy lên.

Mục tiêu của hắn, chính là Hoàng Thiệu đang chạy trốn ở xa.

Hoàng Thiệu trong lòng đắc ý.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Đấu với ta, Quản Thừa còn non lắm.

Lúc này, hắn không kìm được mà cười lớn.

Thân vệ sau lưng, cũng đồng loạt cười lớn.

Nhưng ngay sau đó, tiếng cười của thân vệ sau lưng đột nhiên im

bặt.

Sao vậy.

Hoàng Thiệu trong lòng nghĩ.

Hắn quay đầu lại, thấy tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn bên cạnh hắn.

Trong lòng hắn càng hoảng hốt.

Ngay sau đó, hắn nhìn theo hướng mọi người đang nhìn.

Chương 101

Chỉ thấy một bóng người đang bay về phía hắn.

Không sai.

Trong mắt hắn, người trước mắt không thể dùng từ nhảy, chỉ có thể dùng từ bay để hình dung.

Nếu là nhảy, sao có thể nhảy cao như vậy.

Nhưng nếu là bay, sao có thể.

Người, có thể bay sao.

Trong phút chốc, cả người hắn đều ngơ ngác.

Người bay này tự nhiên là Lưu Húc.

Lúc này, hắn đang ở trên không trung cao hơn hai mươi mét, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Thiệu.

Ngay sau đó, hắn mạnh mẽ phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Hoàng Thiệu chỉ cảm thấy một áp lực vô hình, ập về phía mình.

Toàn thân không kìm được mà run rẩy hai cái.

Phịch.

Chiến mã của Hoàng Thiệu dưới ảnh hưởng của Thú Vương Uy Nhiếp, trực tiếp quỳ xuống đất.

Hoàng Thiệu thấy tình hình không ổn, vội vàng lăn sang bên cạnh.

Ngay sau đó, chiến mã của thân vệ của Hoàng Thiệu, cũng toàn bộ quỳ xuống đất.

Những thân vệ đó có người phản ứng nhanh, né được.

Có người phản ứng chậm, trực tiếp bay về phía trước.

Trong phút chốc, tại chỗ quỳ đầy chiến mã.

Giống như những chiến mã này, đang tham kiến vua của chúng.

Hoàng Thiệu cả người đều ngơ ngác.

Miệng há lớn, một vẻ kinh hãi.

Tình hình này, thực sự quá quỷ dị.

Chẳng lẽ, người trên kia là thần minh.

Những chiến mã này đang tham kiến vị thần minh trên kia.

Thân vệ cũng toàn bộ ngơ ngác.

Từng người một nhìn Lưu Húc trên kia, sắc mặt kinh nghi bất định.

Đông.

Lưu Húc đáp xuống mặt đất, trong phút chốc, bùn đất bay tung tóe, hai hố sâu theo đó xuất hiện.

Những bùn đất bay tung tóe này, bắn đầy miệng Hoàng Thiệu.

Lưu Húc vững vàng đứng bên cạnh Hoàng Thiệu, khóe miệng lộ vẻ chế nhạo, rồi Hình Thiên Thương trong tay tùy ý vung về phía Hoàng Thiệu.

Hoàng Thiệu lúc này sớm đã bị áp đảo tinh thần, đợi khi hoàn hồn, định có hành động thì tất cả đã quá muộn.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Lưu Húc một thương đập vào người Hoàng Thiệu.

Hoàng Thiệu chỉ cảm thấy một lực cực lớn truyền đến, chỉ cảm

thấy cả người đều bay lên không trung.

Rồi sau đó không còn tri giác nữa.

Kinh khủng.

Giặc Khăn Vàng xung quanh, ngơ ngác nhìn Hoàng Thiệu đang bay trên không trung, từng người một đều sững sờ tại chỗ.

Ngơ ngác nhìn Lưu Húc uyển chuyển như thiên thần hạ phàm.

Lưu Húc Thú Vương Uy Nhiếp theo đó phát động, áp lên những tên giặc Khăn Vàng phía trên.

Cùng với đó, một giọng nói uy nghiêm vang vọng giữa trời đất.

Hoàng Thiệu đã chết, hàng giả bất sát.

Soạt.

Trong khoảnh khắc, trên mặt đất quỳ xuống một mảng lớn.

Tất cả giặc Khăn Vàng theo sau Hoàng Thiệu, đều quỳ xuống đất.

Đầu của họ đều cúi xuống, một vẻ cung kính.

Lưu Húc cười nhạt, rồi quay đầu nhìn Quản Thừa một cái.

Chân hắn mạnh mẽ đạp xuống.

Mặt đất lõm xuống hai hố sâu, cùng lúc đó, thân thể hắn bay lên không trung.

Lúc này Quản Thừa đã chạy được một đoạn.

Hắn trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Hắn trong lòng đắc ý.

Nếu không nhanh chân chạy, e là đã gục tại chỗ.

Cảnh tượng người cầm thương giết địch kinh khủng kia, trong lòng hắn không khỏi run rẩy.

Nhưng ngay sau đó, một dự cảm không lành nảy sinh trong đầu hắn: người kia sẽ không đuổi kịp chứ.

Rất nhanh, hắn liền lắc đầu.

Đùa à.

Giữa đường có nhiều binh mã cản trở như vậy, sao có thể có nguy hiểm.

Sau đó, hắn liền nghe thấy một tiếng hét lớn của binh sĩ.

Cừ soái, cẩn thận.

Hoàn hồn lại, khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắn đều cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy trước mặt, có một người đang bay về phía hắn.

Mắt ta hoa rồi sao.

Hắn theo phản xạ dụi dụi mắt, nhưng cảnh tượng trước mắt, giống hệt lúc nãy.

Sau đó, hắn liền thấy một cây trường thương, trước mặt hắn ngày càng lớn.

Hắn muốn né, nhưng phát hiện không thể né.

Lưu Húc khi còn trên không, đã giơ cao Hình Thiên Thương.

Sau đó, hắn hung hăng đập xuống.

Mọi thứ đều trở lại yên tĩnh.

Tiếng ồn ào của giặc Khăn Vàng, tiếng ngựa hí. tất cả âm thanh đều biến mất.

Có, chỉ có những mảnh máu thịt bắn tung tóe, không phân biệt được là của Đổng Thừa, hay của chiến mã dưới háng hắn.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Lưu Húc từ trên trời giáng xuống.

Lúc này, nếu phối hợp với một câu ăn một gậy của lão Tôn đây, thì hình ảnh đó thật là ngầu.

Sau đó, Lưu Húc mạnh mẽ phát động Thú Vương Uy Nhiếp, bao trùm toàn bộ những tên giặc Khăn Vàng xung quanh.

Những tên giặc Khăn Vàng này làm sao chịu được áp lực như vậy, lập tức từng người một quỳ xuống đất.

Những người phía sau thấy vậy, cũng từng người một quỳ xuống đất.

Lưu Húc chắp tay sau lưng đứng, một vẻ điềm nhiên nhìn những tên giặc Khăn Vàng trước mắt.

Tất cả những người có mặt tại hiện trường, đều ngơ ngác.

Họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Lúc này, Lưu Bị một vẻ ngơ ngác nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu, ông mới quay đầu nhìn Quan Vũ và Trương Phi bên cạnh: Vân Trường, võ lực của Lưu Cảnh Sơ thế nào.

Trương Phi thẳng thắn, cười khổ: Võ lực của Lưu Cảnh Sơ, không phải là thứ ta có thể so sánh.

Ngay sau đó, ông quay đầu nhìn Quan Vũ: Nhị ca, huynh thấy sao.

Quan Vũ là người kiêu ngạo đến mức nào, nhưng lúc này, cũng không thể không nói một câu: Sự dũng mãnh của người này, e là chỉ có Lữ Bố, mới có thể đánh một trận.

Lời này vừa nói ra, Lưu Bị một vẻ kinh hãi nhìn Quan Vũ.

Tuy ông biết Quan Vũ nói sự thật, nhưng lời này, từ miệng Quan Vũ nói ra, khiến ông có chút không dám tin.

Rõ ràng, võ lực của ba huynh đệ họ không bằng Lữ Bố.

Quan Vũ nói, chỉ có Lữ Bố mới có thể cùng Lưu Cảnh Sơ một trận, nghĩa là, Quan Vũ thừa nhận võ lực không thể so sánh với Lưu Cảnh Sơ.

Ông nhìn sâu vào Lưu Húc một cái, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vốn dĩ, ông cho rằng Lưu Cảnh Sơ này cũng giống như những tông thân Hán thất khác, là nhờ phúc ấm của đời trước mới có được vị trí Duyện Châu mục.

Ông vẫn luôn tin rằng, thực lực của mình chắc chắn không dưới Lưu Cảnh Sơ.

Nhưng bây giờ, ông lại bị đả kích sâu sắc.

Rất nhanh, Lưu Bị tay phải nắm chặt: Lưu Bị ta cả đời không thua kém người, bây giờ có Vân Trường và Dực Đức tương trợ.

Ông quay đầu nhìn Triệu Tử Long áo trắng ngựa trắng thương bạc, trong lòng thầm tính toán: Lòng Tử Long cũng hướng về ta thôi.

Đến dưới trướng Lưu Cảnh Sơ, nhất định là do bất đắc dĩ.

Nội tâm lại bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Tuy xuất thân chiếu rơm, nhưng nhất định, nhất định sẽ lập nên một phen công nghiệp.

Trên tường thành, Khổng Dung thở hổn hển.

Sau khi trải qua cảnh hiểm tử hoàn sinh vừa rồi, cả người ông đều cảm thấy không ổn.

Chỉ là, bây giờ trọng trách trên vai, không thể lơ là.

Ông bò dậy, hướng về phía dưới tường thành nhìn, xem xem, rốt cuộc là ai, đã bắn ra mũi tên thần kỳ đó.

Sau đó, ông liền thấy Lưu Húc từ trên trời giáng xuống, đập Đổng

Thừa cả người lẫn ngựa thành bùn nát.

Ông không dám tin mà dụi đi dụi lại mắt, nhưng nhìn vẫn giống hệt lúc nãy.

Trên mặt đất, cái hố sâu hơn một trượng, đủ để minh chứng sự kinh khủng của cảnh tượng vừa rồi.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Điển Vi từng người một đều kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Thái Sử Từ nhìn Triệu Vân: Tử Long, ngươi nghĩ có thể đỡ được một thương của Chúa công không.

Triệu Vân không kìm được mà nuốt một ngụm nước bọt, cười khổ: Nếu có thể, ta hy vọng ở phía trước thêm một kỳ hạn. kiếp sau.

Binh sĩ dưới trướng Lưu Húc, từng người một sĩ khí cao ngất.

Không có gì, hơn là có một thống soái vô địch khiến người ta phấn chấn.

Từng người một giơ cao vũ khí trong tay, lớn tiếng hô hoán.

Triệu Vân, Thái Sử Từ lần lượt thống lĩnh binh sĩ tiến lên, bắt đầu khuyên hàng.

Quản Hợi với tư cách là một trong những thống soái cũ của quân Thanh Châu, lúc này cũng tiến lên bắt đầu khuyên hàng.

Chỉ là, điều khiến ông khá bất lực là, việc khuyên hàng căn bản không có tác dụng.

Không phải hiệu quả khuyên hàng không tốt, mà là hiệu quả khuyên hàng. quá tốt.

Tốt đến mức căn bản không cần ông ra mặt, những tên giặc Khăn Vàng kia đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hết cả một mảng.

Khiến ông có cảm giác bất lực.

Thì ra, danh vọng của ông trong quân Khăn Vàng kém xa Chúa công.

Lưu Húc liếc nhìn xung quanh.

Lúc này giặc Khăn Vàng xung quanh đều đã từ bỏ chống cự.

Chương 102

Nếu vậy, cứ giao cho Triệu Vân đi.

Vậy thì vào thành thôi.

Ngay sau đó, hai chân hắn nặng nề đạp xuống mặt đất.

Bành.

Bùn đất bay tung tóe.

Cả người Lưu Húc hướng về phía tường thành, bay đi.

Khổng Dung dùng trường kiếm chống xuống đất, hồi lâu, mới hét lớn một tiếng: Mau, mau mở cổng thành.

Đón Lưu Hầu.

Vừa nói, ông vừa chạy xuống dưới thành lầu.

Chỉ là, vừa mới đi được hai bước, liền có một giọng nói từ phía sau ông truyền đến.

Ông quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên không trung, có một người đang cười nhạt với ông: Khổng Thái thú, ngưỡng mộ đã lâu.

Khổng Dung phịch một tiếng ngồi bệt xuống đất.

Ngơ ngác nhìn Lưu Húc giống như thiên thần hạ phàm.

Nhìn gần so với lúc nãy, còn chấn động hơn rất nhiều.

Lúc này Lưu Húc, cao hơn tường thành gấp mấy lần.

Độ cao như vậy, cả Đại Kinh có tường thành nào có thể cản được.

Khoảnh khắc này, ông trực giác cảm thấy, mình đã già rồi.

Có lẽ, đã đến lúc lui về rồi.

Khổng Dung chống trường kiếm, gắng gượng đứng dậy từ trên mặt đất.

Đoạn, ông chắp tay thi lễ với Lưu Húc, cười khổ nói: Lưu Hầu, Khổng mỗ thất thố rồi.

Lưu Húc cười nhạt đáp: Không sao cả, Văn Cử huynh trung nghĩa, kháng giặc Khăn Vàng ngoài thành, thực là nghĩa cử vì nước vì dân.

Khổng Dung nghe vậy mừng rỡ.

Lúc này, ý nghĩ trong lòng lại càng thêm kiên định.

Ông cúi người thật sâu trước Lưu Húc, nói: Lưu Hầu là Thanh Châu Thứ sử, nay quận Bắc Hải này, Khổng mỗ xin giao vào tay ngài.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Dễ dàng vậy sao.

Chỉ thuận miệng khen Khổng Dung vài câu mà ông ta đã dâng quận Bắc Hải cho mình rồi sao.

Có lẽ Khổng Dung đã quen với việc nhường lê rồi.

Chuyện này khiến hắn có chút ngượng ngùng.

Nhưng ngượng thì ngượng, vấn đề cũng không lớn, chỉ không thể để Khổng Dung phải khó xử.

Ngay lập tức, Lưu Húc cúi người đáp lễ Khổng Dung: Văn Cử làm vậy sao được.

Làm thế chẳng phải khiến người trong thiên hạ hiểu lầm ta sao.

Khổng Dung cúi người nói: Lưu Hầu đại tài, không phải Khổng mỗ có thể so sánh.

Sau sự kiện giặc Khăn Vàng vây thành này, Khổng mỗ đã hiểu sâu sắc rằng, việc trấn thủ biên cương thực không phải sở trường của mình.

Mỗ chỉ nguyện có thể dưỡng lão dưới trướng Lưu Hầu.

Trưởng bối ban cho, không dám từ chối.

Lưu Húc gật đầu đáp ứng, Nếu đã vậy, ta cũng không khách khí nữa.

Khổng Dung cũng thầm thở dài trong lòng.

Chân tâm, thực ý, những thứ đó có quan trọng không.

Quan trọng là, ông biết mình không thể cản được Lưu Húc.

Thôi thì làm một người thuận nước đẩy thuyền cho xong.

Lưu Húc xoay người nhìn xuống phía dưới, thấy mọi người bắt đầu chiêu hàng giặc Khăn Vàng.

Văn Cử huynh, hiện nay ta có ý muốn lập một thư viện, không biết huynh có bằng lòng đến Duyện Châu giúp ta một tay không.

Khổng Dung hơi thất thần, lẩm bẩm: Lập thư viện sao.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Hiện nay Đại Hán suy vi, nghịch tặc hoành hành, nếu thư viện có thể đào tạo thêm nhiều bậc tài đức cho Đại Hán, thì Đại Hán sẽ có thêm một phần hy vọng.

Xoay đầu nhìn Khổng Dung, hắn nói: Thái Ung Thái Bá Giai huynh hiện đang nhàn cư ở Duyện Châu, nếu lập thư viện, chắc ông ấy cũng sẽ vui lòng.

Khổng Dung có chút động lòng.

Suy nghĩ hồi lâu, ông mới gật đầu nói: Nếu vậy, đa tạ Lưu Hầu.

Lưu Húc quay đầu nhìn Khổng Dung, cười nhạt nói: Văn Cử, có những lúc nếu ngoảnh đầu nhìn lại, huynh sẽ phát hiện ra rằng, chính lựa chọn lần đó đã thành công rồi.

Khổng Dung nghe vậy, khẽ ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử ông khẽ co lại.

Lời này.

đã rõ rồi.

Lưu Hầu là tông thân Hán thất, có hy vọng phong Vương, thậm chí có hy vọng ngồi lên bảo tọa kia.

Nghĩ đến đây, chút không vui trong lòng lúc nãy cũng tan biến theo.

Khổng Dung cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Đa tạ Lưu Hầu chỉ điểm.

Nếu như lúc nãy, trong lòng ông có chút bất đắc dĩ và cảm giác bị ép buộc, thì bây giờ, tất cả những cảm giác đó đã không còn tồn tại nữa.

Nếu có thể trở thành tòng long chi thần, thì một chức vị Thái thú Bắc Hải nho nhỏ này có đáng là gì.

Nghĩ vậy, ông chủ động đi theo sau lưng Lưu Húc, hướng xuống phía dưới.

Bá tánh trong thành, ai nấy đều căng thẳng.

Mấy ngày qua, tất cả đều biết chuyện giặc Khăn Vàng vây thành.

Quả thật, không ít người đã tham gia vào việc chống lại giặc Khăn Vàng.

Cũng vì chúng chí thành thành, quận Bắc Hải mới kiên trì được

đến bây giờ.

Giờ đây, thấy Khổng Dung đột nhiên đi xuống, ai nấy đều có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ, vòng vây Khăn Vàng đã được giải rồi sao.

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn về phía Khổng Dung, xem xem ông sẽ nói gì.

Khổng Dung đứng trên bậc thềm, nhìn bá tánh phía dưới.

Tâm trạng lúc này của ông khá tốt, bèn cười sang sảng nói: Các vị bá tánh, ta ở đây muốn báo cho mọi người hai tin tốt.

Bá tánh nghe vậy, khẽ nín thở.

Trong lòng họ bắt đầu âm thầm mong đợi.

Khổng Dung hắng giọng, cười lớn nói: Vòng vây Khăn Vàng ở quận Bắc Hải của chúng ta, đã được giải.

Bá tánh ai nấy đều bắt đầu phấn khích.

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi Khổng Dung thật sự tuyên bố tin tức này, họ khó có thể che giấu sự kích động trong lòng.

Mọi người hoan hô, nhảy nhót.

Cũng không ít người đã rơi lệ.

Mấy ngày qua, họ đã chịu quá nhiều khổ cực, nhưng bây giờ, tất cả đều xứng đáng.

Sự kiên trì của họ cuối cùng đã gặt hái thành công.

Không ít người chạy đi khắp nơi báo tin.

Dần dần, ngày càng nhiều bá tánh từ trong nhà đi ra, đến bên tường thành, bắt đầu hoan hô.

Họ dùng cách đó để thể hiện sự kích động của mình.

Dần dần, lại có thêm nhiều người tụ tập lại.

Không ít người còn lên tiếng hỏi: Khổng Thái thú, vậy tin tốt thứ hai là gì.

Lần này, Khổng Dung cười còn to hơn.

Bá tánh ai nấy bắt đầu mong đợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, từ biểu hiện của Khổng Dung, tin tốt thứ hai chắc chắn còn lớn hơn tin vừa rồi.

Chỉ là, có tin tức gì mà lại lớn hơn cả việc giải vây Khăn Vàng sao.

Trong lòng, ai nấy đều có chút không hiểu.

Nhất thời, hiện trường dần dần yên tĩnh lại.

Khổng Dung lúc này mới hắng giọng, dùng âm thanh còn lớn hơn lúc nãy mà hô lên: Từ nay về sau, quận Bắc Hải của chúng ta hoàn toàn thuộc về Thanh Châu Thứ sử Lưu Hầu.

Yên tĩnh.

Xung quanh yên tĩnh.

Bá tánh ai nấy đều lộ vẻ khó hiểu.

Không hiểu tại sao lại có thêm một Thanh Châu Thứ sử.

Hơn nữa, có thêm một Thanh Châu Thứ sử, Khổng Thái thú có cần phải vui mừng đến thế không.

Hình như có gì đó không đúng.

Lúc này, một giọng nói vang lên trong đám đông: Khổng Thái thú, Lưu Hầu mà ngài nói có phải là Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ Lưu Hầu không.

Giọng nói của người này tràn đầy kích động.

Bá tánh xung quanh đều nghe thấy.

Đối với đại danh Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ Lưu Hầu, họ tự nhiên biết.

Có thể nói, sau khi Lưu Húc triệt để đánh bại trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu, danh tiếng của hắn đã lan truyền khắp Thanh Châu.

Nguyên nhân thì đơn giản thôi.

Bởi vì bá tánh Thanh Châu đã khổ vì giặc Khăn Vàng từ lâu rồi.

Do vị Thanh Châu Thứ sử tiền nhiệm không làm gì, khiến Thanh Châu trở thành khu vực bị giặc Khăn Vàng tàn phá nặng nề nhất.

Bá tánh Thanh Châu sớm đã khổ không tả xiết.

Đây cũng là nguyên nhân họ tự phát ra khỏi nhà, giúp Khổng Dung cùng nhau bảo vệ quận Bắc Hải.

Nhưng trong lòng họ vẫn lo lắng.

Giặc Khăn Vàng đã đến một lần, vậy thì có thể sẽ có lần tiếp theo, rồi lại lần nữa.

Không biết họ có thể giữ được bao lâu.

Nhưng nếu Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ Lưu Hầu đến, vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

Lưu Hầu chỉ với hai nghìn binh lực, trong vòng vài tháng ngắn ngủi đã bình định hoàn toàn trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Càng khoa trương hơn, trong trận chiến cuối cùng đó, Duyện Châu mục còn dùng cái giá vài trăm người để phá tan hơn sáu mươi vạn giặc Khăn Vàng.

Chiến tích khủng bố như vậy, khiến mỗi một người dân Thanh Châu đều tin rằng, Lưu Hầu chính là chiến thần.

Chiến thần tái thế.

Bá tánh đã từng vô số lần bàn luận, vô số lần ngưỡng vọng.

Hy vọng rằng Thanh Châu cũng có thể có một vị chiến thần như vậy bảo vệ.

Nếu vậy, họ căn bản không cần lo lắng có giặc Khăn Vàng đến quấy nhiễu.

Ánh mắt bá tánh, ai nấy đều sáng lên.

Tất cả đều chăm chú nhìn Lưu Húc, nhìn Khổng Dung.

Lưu Húc khẽ dẫm chân một cái, thân hình bay lên không trung.

Ngay sau đó, hắn đã vượt qua khoảng cách hơn bốn mươi mét, đến phía trên cổng thành.

Hai tay khẽ dang ra, thân hình liền đáp xuống đỉnh cao nhất của cổng thành.

Hắn cứ thế yên lặng nhìn bá tánh phía dưới.

Bá tánh ai nấy đều nín thở tập trung.

Họ không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Một bước nhảy qua hơn bốn mươi mét, đây thật sự là chuyện con người có thể làm được sao.

Người này, sợ rằng không phải là thần tiên chứ.

Chỉ nghe Lưu Húc cười nhạt nói: Các vị bá tánh quận Bắc Hải, ta, Lưu Húc, đến rồi.

Ầm.

Trong khoảnh khắc, phía dưới hoàn toàn bùng nổ.

Bá tánh ai nấy đều phấn khích hoan hô.

Trong lòng Khổng Dung khẽ động.

Ngay lập tức, ông bắt đầu vung tay hô lớn: Lưu Hầu.

Lưu Hầu Cùng với từng tiếng hô, âm thanh phía dưới cũng dần dần hội tụ thành một tiếng hô đồng đều: Lưu Hầu.

Lưu Hầu Lưu Húc có chút kinh ngạc.

Chương 103

Hắn hoàn toàn không ngờ Khổng Dung lại chủ động tham gia như vậy.

Khổng Dung, dù sao cũng là một đại nho.

Làm vậy có phải quá mất giá không.

Hắn không biết rằng, lúc này Khổng Dung, sớm đã chuẩn bị cho việc leo lên đại bảo rồi.

Đối với những nho sinh này, tòng long chi công hấp dẫn đến nhường nào.

Lưu Húc không suy nghĩ nhiều về những chuyện này nữa, đưa tay xuống phía dưới ra hiệu im lặng.

Hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đều ngừng hô hoán, ai nấy đều yên lặng nhìn Lưu Húc.

Trong ánh mắt họ, tràn đầy sự sùng bái.

Lưu Húc cười nhạt nói: Bá tánh quận Bắc Hải, thành công giữ được quận Bắc Hải, không thể thiếu công lao của mọi người.

Bản Hầu ở đây xin cảm tạ mọi người.

Chỉ cần tin tưởng Bản Hầu, chỉ cần nghe theo chỉ thị của Bản Hầu, vậy thì xin hãy tin rằng, ngày tháng tốt đẹp của các vị sắp đến rồi.

Bá tánh lại lần nữa hoan hô.

Chỉ là lần này, không cần Khổng Dung dẫn dắt nữa.

Nhưng không ai biết, trong lòng Khổng Dung lại có chút thất vọng.

Ông đã mất đi cơ hội thể hiện mình một lần nữa.

Lưu Húc nhìn ra bên ngoài, lúc này tù binh Khăn Vàng đã được thu gom gần xong.

Hắn giơ tay nói: Tiếp theo, hãy để chúng ta hoan nghênh một nhóm công thần khác.

Chính họ đã dục huyết phấn chiến, mới cuối cùng khiến giặc Khăn Vàng phải cúi đầu.

Ta xin mời họ.

Một tràng pháo tay vang lên.

Cổng thành cũng theo đó được mở ra.

Một đội quân, bước những bước chân đều tăm tắp tiến vào.

Người đi đầu, chính là bạch mã bạch giáp ngân thương Triệu Tử Long.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của bá tánh xung quanh, trong lòng Triệu Vân cảm động.

Lần đầu tiên.

Lần đầu tiên hắn tiến vào thành dưới tiếng vỗ tay của nhiều bá tánh như vậy.

Tất cả, đều là do Chúa công mang lại.

Hắn thầm thề trong lòng, cả đời này sẽ đi theo Chúa công.

Dù Chúa công có đuổi đi, hắn cũng sẽ không đi.

Phía sau, tâm trạng của mọi người đều giống hệt nhau.

Ngoài kích động, chính là cảm kích.

Cảm kích Lưu Húc vì tất cả những gì đã làm cho họ.

Tất cả bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng, không biết ai đã hô lớn một tiếng: Nhìn kìa, Chúa công đang ở trên đỉnh cao nhất của cổng thành.

Tất cả văn võ bá quan, tất cả binh sĩ, đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên cổng thành.

Ở đó, có một người đang ngạo nghễ đứng.

Bộ Bảo Tương Kỳ Lân Minh Quang Khải trên người, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Trong lòng họ, chỉ có sự cảm kích và sùng bái đối với Lưu Húc.

Đoàn quân di chuyển rất lâu.

Nguyên nhân đơn giản, vì tù binh Khăn Vàng thực sự quá nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của giặc Khăn Vàng, bá tánh lại phấn khích ca hát nhảy múa.

Ở cuối cùng của đoàn quân, là ba anh em Lưu, Quan, Trương.

Tâm trạng lúc này của họ vô cùng phức tạp.

Lưu Bị ngước mắt nhìn Lưu Húc, lúc này, y không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với hắn.

Về phần Quan Vũ, vẫn là dáng vẻ kiêu ngạo đó, chỉ là phần kiêu ngạo ấy còn lại bao nhiêu, thì không ai biết được.

Chỉ có Trương Phi.

Chỉ có Trương Phi một mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Lưu Húc.

Hắn là người luyện võ.

Thấy một cao thủ dùng thương lợi hại như Lưu Húc, hắn sớm đã không kìm được sự kích động trong lòng.

Hắn khao khát được một trận chiến với Lưu Húc.

Sau khi Khổng Dung chủ động đầu hàng, quận Bắc Hải thuận lý thành chương thuộc về Lưu Húc.

Bên trong phủ Quận thú.

Lưu Húc ngồi cao ở trên, Khổng Dung thì đi sang một bên, bàn giao công việc với Từ Thứ.

Ba người Lưu, Quan, Trương thì cô đơn đứng ở một bên.

Những cảnh tượng mà Lưu Bị đã mong đợi vô số lần trong lòng, đều không xuất hiện.

Mới đây thôi, y còn ảo tưởng rằng, liệu mình có thể đường đường chính chính đứng trước mặt Khổng Dung, nói với ông ta một câu: Bây giờ, Khổng Bắc Hải cuối cùng cũng biết trên đời này có ta, Lưu Bị rồi chứ.

để báo thù năm xưa Khổng Dung không chịu gặp mặt.

Có thể tưởng tượng được, khi nói ra câu đó, y sẽ sảng khoái đến nhường nào.

Khổng Dung lại sẽ xấu hổ đến mức nào.

Nhưng tất cả, tất cả đều đã biến thành ảo tưởng của y.

Từ lúc gặp Khổng Dung, ông ta chưa từng liếc nhìn y một cái.

Lưu Bị khẽ thở dài.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt y rơi vào bóng dáng Triệu Vân.

Đúng rồi.

Ta còn có Tử Long.

Khi còn ở dưới trướng Công Tôn Toản ở U Châu, Tử Long và ta đã nói chuyện rất hợp.

Bây giờ, là lúc đi tìm Tử Long, có lẽ Tử Long sẽ bằng lòng đi theo

ta.

Đúng rồi.

Tử Long sở dĩ đi theo Lưu Húc, chẳng phải vì tình thế bắt buộc thôi sao.

Nghĩ vậy, Lưu Bị liền tìm một cơ hội, đi về phía Triệu Vân.

Lúc này, Triệu Vân đang cúi người bẩm báo với Lưu Húc.

Vừa bẩm báo vừa tò mò đánh giá Lưu Húc.

Trong lòng hắn tò mò, không biết Lưu Húc rốt cuộc còn bao nhiêu năng lực chưa thể hiện ra.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu.

Chỉ một động tác này, đã khiến Triệu Vân vui mừng.

Bởi vì điều đó đại biểu cho sự công nhận của Chúa công đối với hắn.

Mãi đến khi Thái Sử Từ tiến lên, Triệu Vân mới kết thúc bẩm báo, bước ra ngoài.

Lưu Bị thấy Triệu Vân đi ra, trong lòng kích động.

Y đã chờ ở bên cạnh từ lâu, lập tức bước lên đón.

Chắp tay thi lễ với Triệu Vân nói: Tử Long, đã lâu không gặp.

Triệu Vân khẽ ngẩn người.

Loáng thoáng cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, bèn quay đầu nhìn.

Khi thấy Lưu Bị, trong lòng hắn kinh ngạc, nói: Ngài là Triệu Vân ngài nửa ngày, cuối cùng cũng không nói ra được tên của Lưu Bị.

Lưu Bị không khỏi sốt ruột.

Bèn cười nói: Tử Long, ta là Lưu Huyền Đức đây.

Triệu Vân có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ lên, chắp tay thi lễ với Lưu Bị: Nguyên là Huyền Đức huynh.

Thất kính.

Lưu Bị tiến lên một bước, một tay nắm lấy tay Triệu Vân nói: Tử Long, từ sau khi chia tay ở U Châu, Bị ta ngày đêm đều nhớ đến Tử Long.

Không biết Tử Long dạo này thế nào.

Triệu Vân khá kinh ngạc.

Ngước mắt nhìn Lưu Bị một cái, nói: Đa tạ Huyền Đức huynh quan tâm, hiện nay ta ở dưới trướng Chúa công rất tốt.

Nói đoạn, hắn liếc nhìn Lưu Húc một cái, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Có được mọi thứ như ngày hôm nay, đều là nhờ Lưu Húc ban cho.

Lưu Bị lại hiểu lầm.

Y cho rằng cái liếc mắt của Triệu Vân là vì kiêng kỵ Lưu Húc.

Bèn kéo Triệu Vân sang bên cạnh vài bước, mới hạ thấp giọng nói: Tử Long, ta hiện là Huyện lệnh Bình Nguyên, hay là, Tử Long đến dưới trướng ta, thế nào.

Triệu Vân kinh ngạc nhìn Lưu Bị một cái.

Trong lòng có chút xấu hổ.

Ngay trước mặt Chúa công, lại đang bàn chuyện nhảy việc với người khác, cũng quá vô lý rồi.

Hắn có chút oán trách nhìn Lưu Bị, trong lòng có chút trách y không biết nặng nhẹ.

Nghĩ vậy, Triệu Vân chắp tay với Lưu Bị: Huyền Đức huynh, ta bên này còn có nhiệm vụ, không tiện ở đây trì hoãn thêm.

Nói đoạn, liền muốn đi ra ngoài.

Lưu Bị lại kéo lấy cánh tay Triệu Vân: Tử Long đi thong thả.

Không cần lo lắng quá nhiều, chỉ cần đến dưới trướng ta, ta nhất định sẽ phong cho huynh một chức Kỵ đô úy.

Triệu Vân trong lòng muốn thổ huyết.

Kỵ đô úy.

Đừng đùa nữa được không.

Ta hiện nay đã là Biệt bộ tư mã, một mình thống lĩnh một nghìn tám trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Quan trọng nhất là, sau này toàn bộ Bạch Mã Nghĩa Tòng đều do ta thống lĩnh.

Một chức Kỵ đô úy sao có thể so sánh.

Chỉ là, tính cách của Triệu Vân trước nay luôn tốt, không nỡ từ chối thẳng mặt, bèn lại lần nữa chắp tay với Lưu Bị: Huyền Đức huynh, ta nếu không đi chấp hành công vụ nữa, chỉ sợ Chúa công của ta sẽ trách tội.

Lưu Bị xua tay: Không sao, sau khi gia nhập dưới trướng ta, Lưu Húc sẽ không trách tội được huynh đâu Triệu Vân hoàn toàn bất lực.

Lúc này, Thái Sử Từ vừa bẩm báo xong đi ra.

Thấy Triệu Vân đang đứng ở cửa, không khỏi tò mò hỏi: Tử Long, Chúa công không phải đã giao công vụ cho huynh rồi sao, sao còn chưa đi chấp hành.

Nói đoạn, hắn ngước mắt nhìn Lưu Bị một cái.

Hắn có chút ấn tượng với người này, hình như trong trận chiến với giặc Khăn Vàng, chiến lực khá bình thường.

Triệu Vân mừng rỡ.

Đang lúc không biết làm thế nào để thoát thân, thấy Thái Sử Từ hỏi, bèn cười nói: Tử Nghĩa, vừa hay ta có chuyện cần huynh giúp, đợi ta một lát.

Ngay sau đó, lại lần nữa chắp tay thi lễ với Lưu Bị: Huyền Đức huynh, ta có công vụ trong người, xin cáo từ.

Lưu Bị đang định nói gì đó, lại nghe một tiếng cười lớn truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Lưu Húc khẽ hừ một tiếng: Lưu Bị phải không.

Cớ sao lại chiêu mộ đại tướng dưới trướng của ta ngay trước mặt mọi người.

Việc làm này có phần quá đáng rồi chăng.

Lời này vừa ra, mọi người xung quanh đều nhìn lại, đồng loạt nhìn chằm chằm vào Lưu Bị.

Lưu Bị trong lòng có chút xấu hổ.

Nhưng mặt dày của y, có thể nói là vô địch.

Chỉ cười cười nói: Lưu Hầu hiểu lầm rồi, ta và Tử Long là bạn tri giao, nay lâu ngày gặp lại, trong lòng vui mừng, mới kéo Tử Long nói thêm vài câu.

Y cười nhìn Triệu Vân: Tử Long, phải không.

Trên mặt Triệu Vân hiện ra vài phần xấu hổ.

Thái Sử Từ lại khẽ hừ một tiếng: Lưu Bị phải không.

Chương 104

Cũng không cần giả bộ làm gì.

Lời chiêu mộ Tử Long lúc nãy, ta đều nghe thấy rồi.

Bây giờ dù không thừa nhận, thì có ích gì.

Ánh mắt Lưu Bị khẽ lóe lên.

Trên mặt Lưu Húc lộ ra vài phần vẻ trêu chọc: Lưu Bị, ngươi có gì muốn nói không.

Trên mặt Lưu Bị lộ ra nụ cười: Bị chỉ có thể nói Lưu Hầu hiểu lầm rồi.

Nói đoạn, y chắp tay với Lưu Húc: Nếu Lưu Hầu không chào đón Bị, vậy Bị đi là được.

Lời vừa dứt, y liền đi ra ngoài.

Lưu Húc không khỏi khẽ tán thưởng một tiếng.

Lời này nói ra quả thật có trình độ.

Vài câu ngắn ngủi, Lưu Bị đã đặt mình vào vị thế của kẻ yếu.

Cứ như Lưu Húc vì không ưa y mà bắt nạt y vậy.

Nếu không phải là một trong những người trong cuộc, không chừng đã thật sự tin vào màn bán thảm của Lưu Bị.

Lưu Húc cười nhạt: Lưu Bị, trong lòng ngươi đang nghĩ gì, ta biết.

Chẳng qua là thấy Tử Long là một đại tướng hiếm có, liền muốn đào Tử Long đi thôi.

Tâm sự của Lưu Bị bị nói trúng, trong lòng khẽ giật mình.

Nhưng sắc mặt y lại không một chút thay đổi.

Lưu Húc đứng dậy, vài bước đã đến bên cạnh Lưu Bị, mới cười nhẹ nói: Ngươi cho rằng, Tử Long sẽ đi theo ngươi sao.

Đừng đùa nữa.

Hắn nhìn Triệu Vân: Tử Long, nói cho tên Lưu Bị này biết, để hắn từ bỏ ý định đi.

Triệu Vân gật đầu: Lưu Bị, chính như Chúa công ta đã nói, ta là đại tướng dưới trướng Chúa công, ta tuyệt đối không thể đi theo ngươi, xin ngươi đừng tự mình lầm tưởng.

Lời này vừa ra, trong lòng Lưu Bị liền lạnh đi.

Bị Lưu Húc nói, y có thể không quan tâm.

Nhưng y không ngờ, Triệu Vân lại đối xử với y như vậy.

Môi y có chút run rẩy: Tử Long, những gì ngươi nói là thật sao.

Triệu Vân bất lực thở dài: Lưu Bị, ta chỉ gặp ngươi vài lần ở U Châu thôi.

Về phần giao tình sâu hơn thì một chút cũng không có.

Xin Lưu Bị tự trọng.

Lần này, sắc mặt Lưu Bị cuối cùng cũng thay đổi.

Trên mặt y hiện lên một màu trắng bệch.

Lúc này, Trương Phi gầm lên một tiếng: Triệu Vân, sao ngươi dám.

Hắn sải bước lớn đi về phía Triệu Vân, vừa đi vừa hét lớn: Uổng công đại ca ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi.

Không ngờ, Triệu Vân lại là người như vậy.

Triệu Vân ngẩng đầu nhìn Trương Phi một cái, nói: Nguyên, nguyên Hắn gãi đầu, nói: Dám hỏi vị tráng sĩ này quý danh là gì.

Trong đại sảnh, lập tức xôn xao.

Mọi người đều bật cười.

Ai nấy đều nhìn hai người Triệu Vân và Trương Phi.

Ngay cả Trương Phi, cũng không khỏi đỏ mặt.

Nhưng chuyện này cũng không thành vấn đề lớn, dù sao mặt hắn vốn dĩ đã đen, dù đỏ thêm một chút, cũng căn bản không nhìn ra được.

Trương Phi gầm lên một tiếng: Ngươi.

Triệu Vân sao ngươi dám như vậy.

Bên cạnh, Thái Sử Từ dùng vai huých Triệu Vân.

Một mặt đầy vẻ thán phục nói: Tử Long, không ngờ, ngươi lại có tài nói móc như vậy, bội phục.

Bội phục.

Triệu Vân cười khổ: Tử Nghĩa, không giấu gì huynh, đối với người trước mắt này, ta quả thực không có ấn tượng.

Hắn thở dài nói: Thực ra, ta và Lưu Bị cũng chỉ gặp nhau vài lần trên thao trường thôi Trương Phi đã đến trước mặt Triệu Vân, Trượng Bát Xà Mâu trong tay giơ lên, gầm lên một tiếng: Triệu Vân, ăn một mâu của ta.

Tiếng hắn chưa dứt, Trượng Bát Xà Mâu trong tay đã đâm về phía Triệu Vân.

Thế thương này mạnh mẽ uy mãnh, vừa ra tay, đã ẩn hiện một tiếng gầm gừ.

Triệu Vân trong lòng rùng mình.

Từ một thương này của Trương Phi, hắn đã nhìn ra thực lực của đối phương.

Thực lực này, e rằng còn trên cả hắn trước đây.

Nhưng lúc này, hắn lại không hề sợ hãi.

Nguyên nhân đơn giản, vì dưới sự chỉ điểm của Chúa công, hắn sớm đã tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là chiêu Bạo Vũ Lê Hoa Thương, càng có tiến bộ cực lớn.

Trên cơ sở này, hắn đã cải tiến Bách Điểu Triều Phượng Thương, còn sáng tạo ra Bàn Long Thập Bát Thức.

Hắn cười nhạt nói: Nếu muốn đánh, ta tự nhiên sẽ phụng bồi.

Theo ta.

Nói đoạn, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay khẽ rung lên.

Cùng lúc đó, một bước lao lên, xông ra ngoài.

Trương Phi gầm lên một tiếng: Triệu Vân, chạy đi đâu.

Một tiếng gầm, như sấm rền cuồn cuộn.

Mọi người xung quanh không khỏi bịt tai lại.

Dù vậy, vẫn cảm thấy tai ù ù.

Lưu Húc lại tò mò đánh giá Trương Phi một cái.

Âm lượng của Trương Phi quả nhiên không tầm thường.

Có thể so kè với Điển Vi.

Trong lòng hắn cũng tò mò, không biết Điển Vi đấu với Trương Phi, sẽ là cục diện như thế nào.

Thôi được rồi.

Bây giờ, xem Triệu Vân đấu Trương Phi trước đã.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt vẫy tay: Các

vị, cùng Bản Hầu ra ngoài xem một trận thì thế nào.

Rất tốt.

Quách Gia vươn vai một cái, rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

Khổng Dung đến bên cạnh Lưu Húc, nói: Lưu Hầu, võ nghệ cả đời của Trương Phi kia khá bất phàm.

Trong trận Hổ Lao Quan trước đây, Trương Phi đã thể hiện thân thủ của mình.

Đó là nhân vật có thể đấu với Lữ Bố mấy chục hiệp.

Lưu Húc xua tay: Không sao.

Lần này ta càng tin tưởng Tử Long hơn.

Ồ.

Khổng Dung không dám tin nhìn Lưu Húc một cái.

Nhưng đối với những gì Lưu Húc nói, ông lại tin.

Chỉ là trong lòng khá kinh ngạc.

Mặc dù danh tiếng của Lưu Bị không lớn, nhưng hai người huynh đệ kết nghĩa của y quả thực thực lực bất phàm.

Lưu Húc cũng không giải thích.

Dưới sự chỉ điểm của hắn, thương pháp của Triệu Vân đã có tiến bộ lớn.

Nếu như vậy mà không thắng được Trương Phi, thì hắn tuyệt đối không tin.

Mọi người ra ngoài.

Chỉ thấy Trương Phi gầm lên một tiếng, xông về phía Triệu Vân.

Chỉ trong vài hơi thở, đã đến trước mặt Triệu Vân.

Ngay sau đó, Trượng Bát Xà Mâu trong tay đập về phía Triệu Vân.

Lưu Húc không khỏi lộ ra vài phần cười khổ.

Cái tốt không học, học cái xấu.

Hắn phát hiện, Triệu Vân theo hắn lâu ngày, lại cũng học được cách lấy tĩnh chế động.

Phương pháp này, đối với Lưu Húc thì thích hợp.

Nhưng sức mạnh của Tử Long vốn dĩ yếu hơn Trương Phi, không cần phải đối phó như vậy chứ.

Lúc này, Triệu Vân động.

Chỉ thấy chân hắn mạnh mẽ đạp sang một bên, thân hình né khỏi một mâu.

Cùng lúc đó, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay rung lên.

Vút.

Hai đóa thương hoa liên tiếp xuất hiện trên đầu thương.

Keng.

Hai tiếng thương mâu giao nhau vang lên liên tiếp.

Trương Phi chỉ cảm thấy tay mình khẽ trĩu xuống.

Trên mặt hắn lộ ra một tia hưng phấn.

Sau một đòn này, hắn đã đặt Triệu Vân vào vị trí ngang hàng.

Triệu Vân cũng khẽ quát một tiếng, xông về phía Trương Phi.

Lần này, hắn thi triển ra chính là Bạo Vũ Lê Hoa Thương.

Dưới sự chỉ điểm của Lưu Húc, Bạo Vũ Lê Hoa Thương đã có tiến bộ rõ rệt.

Bây giờ chính là lúc thi triển ra, xem uy lực của bộ thương pháp

này rốt cuộc thế nào.

Trương Phi hét lớn một tiếng: Đến hay lắm.

Ngay lập tức, hắn cũng xông về phía Triệu Vân.

Tốc độ của một thương này của Triệu Vân cực nhanh, trong nháy mắt, tám đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt Trương Phi.

Trương Phi trong lòng rùng mình.

Cuối cùng cũng cảm nhận được sự khó chơi của Triệu Vân.

Nếu hôm nay có sơ suất, không chừng sẽ thua trong tay Triệu Vân.

Không còn do dự, hắn cũng sử dụng bản lĩnh sở trường của mình.

Hai người thương pháp qua lại, đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Một người lấy tốc độ để thắng, một người lại chiếm ưu thế về thế mạnh lực trầm.

Vốn dĩ, lúc trước, Triệu Vân sẽ có chút kiêng kỵ sức mạnh của Trương Phi.

Nhưng bây giờ thì sao.

Dưới sự chỉ điểm thực chiến của Lưu Húc, hắn căn bản không một chút lo lắng.

Dù sao, trong cả thiên hạ này, lại có ai có sức mạnh có thể so sánh với Chúa công của hắn.

Chưa từng có, e rằng sau này truy ngược lại, cũng sẽ không có.

Sau khi chứng kiến sức mạnh vĩ đại đó, lại gặp sức mạnh của Trương Phi, chỉ có thể nói, tất cả đều là tiểu đệ của Chúa công. khụ. ngay cả tiểu đệ cũng không bằng. thực sự chênh lệch quá lớn rồi.

Hai người giao chiến một phen, đánh nhau suốt một canh giờ.

Mọi người xem đến say sưa.

Ngay cả Quan Vũ cũng khẽ vuốt râu.

Không thể không thừa nhận rằng, dù là y đối đầu với Triệu Vân, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh hòa như Trương Phi.

Lưu Bị nhìn Quan Vũ nói: Vân Trường, nếu gặp phải Tử Long, phần thắng là bao nhiêu.

Quan Vũ là người như thế nào.

Nhưng bây giờ, y cũng không dám khoác lác, chỉ có thể vuốt râu nói: Năm năm thôi.

Lưu Bị trong lòng khẽ run lên.

Lại có thể bỏ lỡ một nhân vật như vậy.

Thực là một tiếc nuối lớn trong đời.

Nếu sớm biết như vậy, nên sớm đề xuất với Công Tôn Toản chuyện mượn binh Không giống với quan điểm của những người có mặt, Lưu Húc lại khẽ nhíu mày.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, Triệu Vân đang thử thương pháp.

Hắn khẽ ho một tiếng.

Triệu Vân trong lòng giật mình.

Chương 105

Hắn rất quen thuộc với tiếng ho nhẹ này.

Mỗi lần, khi đối chiến với Chúa công, chỉ cần Chúa công không hài lòng sẽ ho nhẹ một tiếng.

Bây giờ hắn biết, không thể nương tay nữa.

Lập tức, thương pháp trong tay Triệu Vân, đã thay đổi.

Lúc này thi triển ra, không còn là Bạo Vũ Lê Hoa Thương pháp cứng rắn như lúc nãy.

Mà là Xà Bàn Thập Bát Thức mới sáng tạo ra.

Đương nhiên, Xà Bàn Thập Bát Thức hiện nay, cũng chỉ mới là Xà Bàn Bát Thức.

Trương Phi cảm nhận được áp lực từ Triệu Vân.

Chỉ cảm thấy uy lực thương pháp của Triệu Vân, đột nhiên tăng lên không ít, khiến hắn có chút không đỡ nổi.

Khi đỡ xong thức thứ tám, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Nếu uy lực còn mạnh thêm vài phần nữa, hắn sẽ thua.

Triệu Vân khẽ thở dài.

Thiếu một chút.

Trương Phi đã có dấu hiệu bại trận, nếu có thể thừa thắng truy kích, không chừng đã thắng rồi.

Đáng tiếc, hắn chưa hoàn toàn nắm vững nội dung mà Lưu Húc chỉ điểm.

Triệu Vân đi về phía Lưu Húc, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện nói: Chúa công, ta thiếu chút nữa là thắng rồi Lưu Húc khẽ ho một tiếng.

Triệu Vân liền gật đầu: Chúa công cứ yên tâm.

Ta về sau sẽ đi luyện thêm.

Tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều ngơ ngác.

Nhìn Triệu Vân giống như một đứa trẻ, tất cả đều có chút không phản ứng kịp.

Biểu hiện hiện tại của Triệu Vân, so với cảnh tượng đại phát thần uy, đè ép Trương Phi lúc nãy hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lưu Húc cười nhạt: Vậy thì cứ thế đi.

Nói đoạn, hắn liền lắc đầu, đi về phía phủ Quận thú.

Đã xem xong náo nhiệt, vậy thì nên đi rồi.

Về phần Lưu Bị.

A a.

Hắn lại thực sự muốn xem thử.

Lưu Bị trước nay, đều dựa vào danh tiếng của mình, dựa vào danh nghĩa nhân nghĩa để lôi kéo văn võ và bá tánh.

Nhưng vừa rồi, danh tiếng của Lưu Bị đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Trong tình huống đó, nếu danh tiếng của Lưu Bị không được vãn hồi, thì ảnh hưởng đến tương lai của y có thể nói là khủng khiếp.

Danh nghĩa nhân nghĩa là nền tảng lập thân.

Về điểm này, Lưu Bị tự nhiên cũng biết.

Tâm trạng lúc này của y vô cùng phức tạp.

Y nhiều lần nhìn về phía Lưu Húc, biết rằng, nếu muốn rửa sạch vết nhơ vừa rồi, thì cách của y không nhiều.

Cách duy nhất hiện nay, chính là chiến thắng Lưu Húc.

Y đến bên cạnh Quan Vũ, nhỏ giọng nói: Vân Trường, nếu hợp sức ba người chúng ta, có cơ hội chiến thắng Lưu Húc không.

Quan Vũ khẽ thở dài.

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của Lưu Bị, y không nói ra được chữ không đó.

Khẽ thở dài nói: Có thể miễn cưỡng thử một lần.

Khi nói, ngữ khí rất miễn cưỡng.

Quan Vũ là người kiêu ngạo đến mức nào, lúc này có thể nói như vậy đã rõ là không đủ tự tin.

Chỉ là, lúc này Lưu Bị có chút nóng vội nên không nghe ra được.

Y cười lớn: Tốt.

Tốt quá rồi.

Nhìn Lưu Bị, Quan Vũ trong lòng thở dài một hơi.

Thấy Lưu Húc sắp bước vào phủ Thái thú, Lưu Bị hét lớn một tiếng: Lưu Hầu, khoan đã.

Để chứng minh sự trong sạch của Lưu Bị ta, ta nguyện lĩnh giáo cao chiêu của ngài.

Lúc này Trương Phi mới thở phào một hơi dài.

Từ trên người Triệu Vân, hắn cảm nhận được một luồng áp lực cực mạnh.

Nếu không phải thương pháp của Triệu Vân không hoàn chỉnh, nếu không thì, hắn chắc chắn đã thua.

Nhưng ngay sau đó, nghe Lưu Bị muốn khiêu chiến Lưu Húc, không khỏi sốt ruột.

Đại ca làm sao có thể là đối thủ của Lưu Húc.

Nghĩ vậy, Trương Phi sải bước lớn đến bên cạnh Lưu Bị, nói: Đại ca, để ta.

Ngay sau đó, hắn hét lớn một tiếng: Lưu Hầu, ta là Trương Dực Đức người đất Yến.

Để ta lĩnh giáo cao chiêu của Lưu Hầu.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Xoay người, hắn nhìn Lưu Bị nói: Lưu Bị, Bản Hầu là Duyện Châu mục, Thanh Châu Thứ sử, Bộc Dương Hầu đường đường chính chính.

Bản Hầu cớ sao phải đối chiến với ngươi.

Mọi người có mặt đều gật đầu.

Thân phận hai bên, hoàn toàn không tương xứng.

Lưu Húc cớ sao phải ứng chiến.

Trương Phi ngẩn ra.

Quay đầu nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị không ngờ Lưu Húc lại công khai từ chối.

Nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

Bèn, khóe miệng nở nụ cười nói: Nếu muốn ta đáp ứng yêu cầu của ngươi cũng không phải không được, chỉ cần ngươi hứa nợ Bản Hầu một lời hứa, Bản Hầu sẽ đáp ứng.

Không thể nào Lưu Bị dứt khoát từ chối.

Làm sao y có thể đáp ứng yêu cầu như vậy.

Trương Phi còn tức giận hừ nói: Lưu Hầu, nếu ngươi dùng yêu cầu này để uy hiếp đại ca ta tự sát, chẳng lẽ đại ca ta thật sự phải tự sát sao.

Lưu Húc lắc đầu: Bản Hầu tự nhiên sẽ không đề xuất yêu cầu vô lễ như vậy.

Bản Hầu có thể hứa, nhất định sẽ không đề xuất yêu cầu có hại đến tính mạng.

Lời này vừa ra, Trương Phi không nói gì nữa.

Chỉ quay đầu nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị trong lòng lại có chút bất an.

Y vẫn luôn im lặng không nói gì.

Lưu Húc thấy vậy, cười nhạt nói: Nếu đã vậy, vậy thì thôi vậy Lời hắn chưa nói xong, Lưu Bị đã sốt ruột.

Hét lớn một tiếng: Khoan đã, yêu cầu của ngài ta đáp ứng.

Đồng tử Quan Vũ khẽ nheo lại.

Khi mở ra lần nữa, một tia sáng tinh anh theo đó lóe lên rồi tắt.

Lưu Húc lại lần nữa xoay người, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười, nói: Nếu vậy, đã định rồi.

Ngay sau đó, hắn nhìn Quan Vũ nói: Chuyện này, xin Vân Trường giúp làm chứng.

Lời này vừa ra, mọi người đều ngây người.

Đánh cược với anh cả người ta, lại nhờ em trai thứ hai làm chứng.

Chơi kiểu gì vậy.

Người ta lén lút thông đồng với nhau rồi, đến lúc đó không nhận nợ thì làm gì được.

Lưu Húc lại không chút lo lắng.

Màn này hắn đã có mưu tính.

Đôi mắt phượng của Quan Vũ đột nhiên mở to.

Nhìn Lưu Húc, trong mắt lóe lên một tia không thể tin được.

Lưu Húc chắp tay với Quan Vũ: Ta biết Vân Trường luôn đặt trung nghĩa lên hàng đầu, là một người giữ chữ tín.

Sắc mặt Quan Vũ khẽ thay đổi.

Ngay sau đó, trên người y toát ra vài phần ngạo khí: Không sai.

Đại trượng phu hành tẩu giữa thế gian, nên lấy trung nghĩa làm đầu.

Y khẽ vuốt râu, khóe miệng cũng theo đó lộ ra một nụ cười: Chứng nhân này, Quan Vũ ta làm.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc gật đầu, Đã có Vân Trường làm chứng, vậy là đủ rồi.

Phía sau, Quách Gia nhìn Lưu Húc, một mặt đầy vẻ suy tư.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi vào Quan Vũ và Trương Phi.

Trong lòng hắn âm thầm có một suy đoán.

Lưu Húc muốn Lưu Bị một lời hứa, tự nhiên có dụng ý của mình.

Hắn biết, lúc này cưỡng ép thu phục Quan Vũ, Trương Phi là không thể.

Vậy thì, sao không học theo cách thu phục Triệu Vân.

Chỉ cần thay đổi một chút chi tiết là được.

Bèn, Lưu Húc bước ra nói: Nếu đã vậy, vậy chúng ta tốc chiến tốc thắng đi.

Lưu Bị chắp tay với Lưu Húc: Thực lực Lưu Hầu xuất chúng, đuổi kịp Lữ Phụng Tiên.

Ta một mình xuất chiến e rằng căn bản không phải là đối thủ của Lưu Hầu, theo ý của Bị Lời y chưa nói xong, đã bị Lưu Húc cắt ngang.

Chỉ thấy hắn cười nhạt: Nói nhiều vô ích, vậy thì cùng lên đi.

Lưu Bị mừng rỡ.

Hét khẽ với Quan Vũ, Trương Phi một tiếng: Vân Trường, Dực Đức, chúng ta lên.

Nói đoạn, y vung Thư Hùng Bảo Kiếm trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Sắc mặt Quan Vũ có chút phức tạp.

Với sự kiêu ngạo của y, căn bản không thèm ba người hợp lực vây công.

Nhưng bây giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Y nói một tiếng: Đắc tội rồi.

Sau đó mới theo sau Lưu Bị.

Trương Phi thì theo sau Quan Vũ.

Lưu Húc xách trường thương trong tay, một mặt đầy ý cười nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị không khỏi trong lòng lạnh đi.

Trương Phi lại không quản không lo mà xông lên.

Vung Trượng Bát Xà Mâu trong tay, đâm về phía Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ khẽ nhấc tay phải.

Hình Thiên Thương trong tay, quét về phía Trương Phi.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền ra.

Hình Thiên Thương của Lưu Húc đã quét trúng Trượng Bát Xà Mâu của Trương Phi.

Một luồng lực cực lớn ập về phía Trương Phi.

Trương Phi trong lòng kinh hãi.

Sức mạnh thật đáng sợ.

Lùi, lùi Một loạt tiếng vang lên, trên mặt đất xuất hiện từng cái hố sâu, Trương Phi liên tục lùi về phía sau.

Rầm.

Cả người hắn đập vào một cây đại thụ.

Đại thụ theo đó vỡ tan.

Trương Phi chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Lưu Bị không khỏi kinh hãi thất sắc.

Chương 106

Y chưa từng thấy Trương Phi chật vật như vậy.

Dù là đối mặt với Lữ Bố, Trương Phi tuy bị áp chế, cũng không khoa trương đến mức một đòn đã thổ huyết.

Bàn tay đang vuốt râu của Quan Vũ cũng khựng lại.

Lúc này, bộ râu vô cùng quý giá của y, lúc này bị bứt mất mấy sợi.

Nhưng y lại không để ý đến chuyện đó nữa.

Hai mắt y trừng trừng, nhìn tình hình trong sân.

Tất cả mọi người có mặt cũng đều ngơ ngác.

Không ít người biết Lưu Húc mạnh, nhưng không ngờ, Lưu Húc lại mạnh đến mức này.

Ba người Lưu, Quan, Trương tuy quan chức không cao, nhưng thực lực sớm đã được mọi người công nhận.

Trong trận Hổ Lao Quan, Lữ Bố thể hiện tư thế vô địch.

Cũng vào lúc đó, Trương Phi đứng ra, cùng Lữ Bố chiến đấu.

Sau đó, Quan Vũ, Lưu Bị lần lượt tiến lên, Tam Anh chiến Lữ Bố, Lữ Bố thể hiện tư thế vô địch cũng đã bại trận trong trận chiến đó.

Cũng vì nguyên nhân này, Tam Anh chiến Lữ Bố đã trở thành kinh điển lưu truyền trong giới võ tướng.

Ngoài Lưu Bị là kẻ góp vui ra, Quan Vũ, Trương Phi cũng được liệt vào hàng mãnh tướng đệ nhất đương thời.

Nhưng bây giờ, Trương Phi dũng mãnh khi đối mặt với Lưu Húc, lại ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Nếu tin này truyền ra ngoài, e rằng cả Đại Hán sẽ chấn động.

Trương Phi dùng tay phải lau máu tươi ở khóe miệng, gầm lên một tiếng.

Mọi người xung quanh đều bịt tai lại, dù vậy, ai nấy đều cảm thấy tai ù ù.

Trương Phi, nổi giận rồi.

Trương Phi nổi giận, lại lần nữa xách Trượng Bát Xà Mâu, xông về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Bị lộ ra một nụ cười.

Đúng rồi, đây mới là tam đệ Trương Phi của y.

Một kẻ cuồng chiến đấu.

Nếu có chiến đấu, trong ba người, Trương Phi thường là người đầu tiên xông lên.

Lưu Bị tin rằng, đòn vừa rồi, chẳng qua là tam đệ bất cẩn thôi.

Lúc này Trương Phi đã vào trạng thái cuồng nộ, võ lực trị tăng vọt.

Y tin rằng, lần này, Trương Phi nhất định sẽ đánh Lưu Húc ngã xuống đất.

Nhất định.

Bàn tay đang dừng lại của Quan Vũ, lại lần nữa vuốt râu.

Mạnh, nhưng không thể không thừa nhận, khi Trương Phi nổi giận, võ lực bộc phát ra khiến y cũng phải lui một hai bước.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Phi tuy lỗ mãng, tuy vô lễ, nhưng y vẫn luôn tôn trọng Trương Phi.

Hai chân Trương Phi mạnh mẽ đạp xuống đất.

Mặt đất dường như khẽ rung chuyển.

Ngay sau đó, cả người Trương Phi liền nhảy lên.

Hai tay nắm Trượng Bát Xà Mâu, cơ bắp trên cánh tay nổi lên cao, ngay sau đó, eo hắn mạnh mẽ phát lực, kéo theo sức mạnh của cả cơ thể, đập xuống phía Lưu Húc bên dưới.

Đây là đòn mạnh nhất từ trước đến nay của hắn.

Hắn tin rằng, dưới đòn này, tất cả mọi người đều sẽ bị đập bẹp.

Dù là Lữ Bố thiên hạ đệ nhất cũng không được.

Đây là sự tự tin của một mãnh tướng siêu nhất lưu đương thời, cũng là sự tự tin mà hắn vẫn luôn dám khiêu khích Lữ Bố.

Trượng Bát Xà Mâu phát ra một tiếng gào thét chói tai, mang theo khí thế vô địch, đập xuống phía Lưu Húc.

Tim mọi người có mặt không khỏi thắt lại.

Tay Khổng Dung nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Ông mới vừa đầu quân cho Lưu Húc, lúc này, Lưu Húc vạn vạn lần không thể chết được.

Mày Quan Vũ khẽ nhướng lên.

Thấy Lưu Húc vẫn luôn không có động tác gì, không biết tại sao, trong lòng y có chút lo lắng.

Lưu Húc quá bình tĩnh.

Hoàn toàn không bình thường.

Quản Hợi đến bên cạnh Điển Vi, mặt đầy vẻ lo lắng: Điển huynh, đòn tấn công của Trương Phi cuồng mãnh như vậy, Chúa công sẽ không đỡ nổi chứ.

Điển Vi không khỏi cười lớn: Tử Hợi, cứ yên tâm.

Sức mạnh của Chúa công không thể nào tưởng tượng được đâu.

Lúc này, Trương Phi đã nhảy đến trước mặt Lưu Húc.

Lưu Húc ngước mắt đánh giá Trương Phi một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Ngay sau đó, tay phải hắn vung lên, Hình Thiên Thương trong tay mạnh mẽ quét lên không trung.

Vút.

Một tiếng gào thét chói tai theo đó vang lên.

Hình Thiên Thương với tốc độ kinh khủng, đánh về phía Trượng Bát Xà Mâu của Trương Phi.

Keng.

Hình Thiên Thương và Trượng Bát Xà Mâu va chạm mạnh vào nhau.

Ngay sau đó, Trương Phi liền với tốc độ nhanh hơn, bật ngược về phía sau.

Lưu Húc cười nhạt, giống như tiện tay đuổi một con muỗi vậy.

Cơ thể Trương Phi đập vào thân cây đại thụ ở xa.

Rầm.

Đại thụ theo đó gãy lìa.

Cổ họng Trương Phi ngòn ngọt, một ngụm máu tươi theo đó phun ra.

Ngay sau đó, hắn mới rơi xuống đất.

Yên tĩnh.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Lúc này Quan Vũ không thể bình tĩnh được nữa, nhanh chóng đến trước mặt Trương Phi.

Một tay đỡ Trương Phi dậy: Dực Đức, sao rồi.

Trương Phi ho khan vài tiếng.

Trên mặt hắn tràn đầy chiến ý: Nhị ca, ta không sao.

Quan Vũ lo lắng nhìn Trương Phi một cái.

Trương Phi từ trên đất đứng lên, giơ tay lên nhìn, chỉ thấy tay mình đầy máu tươi.

Rõ ràng.

Dưới hai đòn vừa rồi, hổ khẩu hai tay đã nứt ra.

Hắn một tay xé quần áo trên người, xé thành hai mảnh, rồi tùy ý buộc vào hổ khẩu hai tay.

Mới khẽ hét một tiếng: Nhị ca, xong rồi.

Được.

Đừng đấu sức mạnh với Lưu Hầu.

Sức mạnh của hắn quá mạnh.

Quan Vũ đứng lên, một mặt nghiêm trọng nhìn Lưu Húc.

Dực Đức, tiếp theo, hãy để chúng ta lại lần nữa kề vai tác chiến.

Quan Vũ nói, tay phải nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Khí thế trên người, cũng không ngừng tăng lên, lại tăng lên.

Lưu Húc vẫn luôn cười nhạt nhìn hai người, đối với thực lực của Quan Vũ khá có hứng thú.

Người kiêu ngạo như Quan Vũ, chỉ có khi đánh bại hắn lúc mạnh nhất, mới có thể khiến lòng Quan Vũ dao động.

Cũng vì vậy, Lưu Húc vẫn luôn không ra tay trước.

Đợi đến lúc Quan Vũ mạnh nhất, một đòn đánh bại y.

Thân hình Quan Vũ đột nhiên xông về phía Lưu Húc.

Cùng lúc đó, Trương Phi cũng từ một bên xông về phía Lưu Húc.

Hai người ở bên nhau mỗi ngày, đối với thủ đoạn công kích, phương thức công kích của đối phương sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Lúc này phối hợp càng thiên y vô phùng.

Cùng với việc Quan Vũ xông lên, khí thế cũng càng ngày càng cao.

Chút kiêng kỵ đối với Lưu Húc trước đây sớm đã biến mất, thay vào đó là sự tự tin.

Tự tin tuyệt đối.

Dưới sự tự tin này, khí thế trên người Quan Vũ dần dần tăng lên đến đỉnh cao nhất.

Hai tay nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Tiếp theo, chính là một đòn cuồng bạo.

Người người đều nói, ba đao đầu tiên của y mạnh nhất.

Thực ra, cách nói này cũng đúng, cũng không đúng.

Mạnh nhất thực sự, là đao thứ nhất.

Khi dung nhập toàn bộ tinh khí thần vào đao thứ nhất, bất kể ai đứng trước mặt y, y đều có tự tin có thể một đao chém chết.

Giờ đây, Quan Vũ đã tăng lên trạng thái mạnh nhất.

Y có thể cảm nhận được, trạng thái lúc này của mình là trạng thái tốt nhất từ khi tập võ đến nay.

Tương ứng với đó, đao tiếp theo, cũng là đao mạnh nhất từ khi tập võ đến nay.

Mặc dù lúc đó trước Hổ Lao Quan, đao mạnh nhất của y không đánh bại được Lữ Bố.

Nhưng cũng chính vì đao này, khiến Lữ Bố sinh lòng kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã khác rồi.

Nếu, trận chiến lúc đó là trận chiến đỉnh cao.

Vậy thì đao tiếp theo, chính là đao mạnh nhất trong cả sự nghiệp của y.

Bởi vì, trong hai năm qua, thực lực của y đã có một sự tăng trưởng kinh người.

Đôi mắt phượng của Quan Vũ khẽ nheo lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt phượng đột nhiên mở to, một tia sáng tinh anh từ trong mắt lóe lên rồi tắt.

Cũng vào lúc này, Thanh Long Yển Nguyệt Đao, động rồi.

Vút.

Một vệt đao quang rực rỡ, từ trước mặt y chém chéo, bổ xuống phía Lưu Húc.

Khóe miệng y khẽ nhếch lên, lộ rõ vẻ cuồng ngạo.

Trong lòng y, một giọng nói theo đó vang lên.

Một đao của ta, có thể chém đứt nhật nguyệt.

Lưu Húc vẫn luôn yên lặng nhìn Quan Vũ, xem xem Quan Vũ rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào.

Chương 107

Xem xem, Quan Vũ rốt cuộc có đáng để hắn tốn công sức lôi kéo không.

Khi thấy một đao này của Quan Vũ, Lưu Húc cười rồi.

Quả nhiên không hổ là Quan Vũ.

Một đao này quả nhiên bất phàm.

E rằng tất cả mọi người, khi gặp một đao này, đều không dám trực diện đối đầu.

Nhưng đáng tiếc, Quan Vũ gặp phải hắn.

Một người định sẵn không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Lưu Húc trong lòng có quyết định.

Đã Quan Vũ đã phát ra đòn mạnh nhất, vậy thì, nghiền nát nó.

Trên mặt Lưu Húc hiện lên một nụ cười, ngay sau đó tay phải hắn mạnh mẽ nắm chặt Hình Thiên Thương trong tay.

Khí thế trên người cũng bắt đầu theo đó tăng lên.

Đây là khí thế tích lũy sau mỗi trận chiến tất thắng, cũng là khí thế kết hợp với thú vương uy nhiếp mà hắn lĩnh ngộ được.

Khí thế trên người ngày càng mạnh mẽ.

Tại một khoảnh khắc nào đó, luồng khí thế này đã vững vàng đè ép Quan Vũ xuống.

Vào lúc này, Lưu Húc động rồi.

Hình Thiên Thương trong tay động rồi, Hình Thiên Thương pháp cũng được sử dụng.

Vút.

Một tiếng nổ kinh người theo đó vang lên.

Bởi vì tốc độ của một thương này thực sự quá nhanh, khiến không khí phát ra tiếng nổ chói tai như vậy.

Thương ảnh lóe lên rồi tắt, trong nháy mắt quét ngang.

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, nó đã xuất hiện trước mặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Vũ.

Keng.

Một tiếng vang khủng bố theo đó vang lên.

Đôi mắt phượng của Quan Vũ trong nháy mắt trừng tròn, cảm nhận được luồng lực cực lớn truyền đến từ Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Luồng lực này khiến y gần như không nắm nổi Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Chấn động.

Nội tâm lúc này của y tràn đầy chấn động.

Một đao của y, lại bị đỡ được.

Không thể nào.

Nhưng ngay sau đó, cả người y liền dưới một luồng lực cực lớn, bay ngược về phía sau.

Khi bay trên không trung, đập vào mắt y, là nụ cười nhạt của Lưu Húc.

Nụ cười nhạt bình thường đến cực điểm đó.

Lại thua rồi.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng Quan Vũ lại dấy lên một tia hy

vọng.

Bởi vì y đã thấy đạo mâu ảnh đó.

Phía sau Lưu Húc, một đạo mâu ảnh khủng bố, đang với tốc độ kinh người đâm về phía Lưu Húc.

Nhãn lực của y cao minh đến mức nào, biết rằng, một mâu này của Trương Phi cũng là trạng thái mạnh nhất của Trương Phi.

Dù là y, cũng không dám chắc có thể đỡ được một mâu này.

Quả nhiên không hổ là Dực Đức.

Nhưng ngay sau đó, y thấy nụ cười ở khóe miệng Lưu Húc dần dần phóng đại.

Môi Lưu Húc khẽ mở, cười nhẹ thành tiếng.

Lưu Húc đang làm gì.

Cả người Quan Vũ có chút ngơ ngác.

Thời khắc nguy cấp như vậy, Lưu Húc lại cười.

Hắn, không phải đang đùa chứ.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử y mạnh mẽ co lại.

Y thấy Lưu Húc động rồi.

Không thể nào.

Cảm nhận được đòn tấn công cuồng bạo phía sau, Lưu Húc cười nhẹ thành tiếng.

Lúc này nếu muốn xoay người đã không kịp.

Nhưng nếu muốn né tránh, thì lại là chuyện dễ dàng, nguyên nhân đơn giản, vì hắn có sức bộc phát gấp hai mươi lần đã dung hợp trước đó.

Nhưng né tránh, không phải phong cách của hắn.

Phong cách của hắn chính là lấy cương chế cương, lấy bạo chế bạo.

Ngươi một mâu đâm tới, ta tự một thương đánh trả.

Bèn, Lưu Húc tay phải một tay nắm chặt Hình Thiên Thương, đập về phía sau lưng.

Trương Phi lúc này trong lòng mừng rỡ.

Thời cơ xuất mâu của hắn nắm bắt rất chuẩn.

Ngay lúc Lưu Húc xuất thương, hắn cũng đã ra tay.

Trong tình huống này, Lưu Húc căn bản không có thời gian xoay người, chính là cơ hội của hắn.

Khi thấy Lưu Húc một thương quét tới, Trương Phi cười rồi.

Quả nhiên.

Lưu Húc căn bản không kịp xoay người.

Về phần Lưu Húc dùng một cú vung để đánh lui đòn tấn công của hắn.

Có chút si nhân nói mộng.

Trên đời này, người có thể tùy ý một đòn đã hóa giải một thương đỉnh phong, còn chưa ra đời.

Về điểm này, hắn có sự tự tin tuyệt đối.

Hơn nữa, đừng thấy một mâu này bình thường, đơn giản.

Nhưng một mâu này, là một thức tinh túy nhất trong các mâu pháp mà hắn đã học.

Trong một thức này, vào thời điểm cuối cùng, sẽ chia làm ba, mỗi một mâu uy lực đều có thể sánh ngang với một đòn đỉnh phong.

Một thức này, kết hợp với thiên phú của bản thân, mới đây hắn mới tự sáng tạo ra.

Chưa từng dùng trước mặt người khác.

Một thức này là để chuẩn bị cho võ tướng đệ nhất thiên hạ Lữ Bố.

Nhưng bây giờ thì sao, tiện thể thử trên người Lưu Húc trước vậy.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Hình Thiên Thương của Lưu Húc va chạm mạnh vào Trượng Bát Xà Mâu của Trương Phi.

Cùng lúc đó, nụ cười trên mặt Trương Phi cũng ngày càng lớn.

Hắn biết, hắn thắng rồi Nhưng ngay sau đó, nụ cười trên mặt hắn theo đó cứng lại.

Keng.

Ba tiếng vang lớn liên tiếp vang lên.

Khoảng cách giữa ba tiếng vang cực ngắn, nếu không phải là người có thực lực mạnh, căn bản không phân biệt được.

Không.

Trương Phi gầm lên.

Hắn quả thực không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Đòn tấn công đỉnh phong nhất của hắn, lại bị Lưu Húc toàn bộ đỡ được.

Hơn nữa, lại đỡ được bằng cách đùa giỡn như vậy.

Không phải thật.

Hắn chịu một đả kích nặng nề.

Ngay sau đó, Trương Phi chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn truyền đến.

Thân hình hắn bay ngược về phía sau.

Khi còn trên không, hắn thấy Lưu Húc xoay người, cười với hắn một cái.

Nụ cười đó chói mắt đến vậy, khiến tim hắn rơi xuống đáy vực.

Hắn, thua rồi.

Khi Trương Phi bay ngược về phía sau, Quan Vũ nặng nề đập xuống đất.

Gương mặt đỏ như gấc của y, hiện lên màu trắng bệch.

Chỉ trong một đòn, lại thua rồi.

Khi cùng tam đệ giáp công, lại thua rồi.

Điều này khiến sự tự tin tuyệt đối của y, chịu một đả kích nặng nề.

Cả người y ngồi trên đất, không nhúc nhích.

Trước mắt y không ngừng chiếu lại cảnh tượng vừa rồi.

Nụ cười nhàn nhạt của Lưu Húc.

Khí thế tuyệt đối của Lưu Húc.

Một thương kinh thiên của Lưu Húc.

Tất cả đều không ngừng chiếu lại trước mắt y.

Trương Phi cũng nặng nề đập xuống mặt đất.

Miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng hắn lại không lau đi, chỉ nằm đó, không dám tin nhìn Lưu Húc.

Miệng hắn từ từ thốt ra hai chữ: Quái vật.

Thường ngày, hai chữ quái vật thường là người khác tặng cho hắn, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy Lưu Húc mới là quái vật thực sự.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây ngẩn tại chỗ.

Từng người một há hốc mồm, trợn to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cảnh tượng này, thực sự quá khoa trương rồi.

Sắc mặt Triệu Vân có chút không tốt.

Nếu Trương Phi vừa rồi dùng tới chiêu kia, vậy thì y căn bản không thể áp chế được Trương Phi.

Chương 108

Nhưng nhiều hơn cả, lại là sự kinh hãi.

Y biết thực lực của chúa công rất mạnh.

Rất mạnh.

Nhưng thực sự không ngờ, thực lực của chúa công lại mạnh đến mức này.

Một chiêu đánh bại Quan Vũ ở trạng thái đỉnh phong.

Lại thuận tay một chiêu đánh bại Trương Phi cũng đang ở trạng thái đỉnh phong.

Quả thực không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Đúng là một con quái vật.

Thôi được rồi.

Triệu Vân bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Chúa công vốn dĩ là quái vật.

Điều này căn bản không có chút nghi ngờ nào.

Lúc này Lưu Bị, hoảng rồi.

Ban đầu, y còn tràn đầy hy vọng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Luôn ở cùng Quan Vũ, Trương Phi, y hiểu rất rõ nhị đệ, tam đệ của mình mạnh đến mức nào.

Hiểu rất rõ trong hai năm qua, Quan Vũ và Trương Phi đã trưởng thành bao nhiêu.

Cũng vì vậy, dù Lưu Húc lợi hại đến thế, y vẫn muốn để Quan Vũ, Trương Phi xuất chiến.

Bởi vì y tin rằng, khắp thiên hạ này, không ai có thể cản được Quan Vũ và Trương Phi của hiện tại liên thủ.

Không một ai.

Kể cả đệ nhất võ tướng thiên hạ Lữ Bố cũng không được.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc lại dễ dàng đánh bại Quan Vũ và Trương Phi như vậy, khiến cho tim y run rẩy.

Lưu Bị nhìn Lưu Húc, tâm tư ngổn ngang trăm mối.

Hồi lâu sau, y mới hoàn hồn.

Lúc này, không phải là lúc nghĩ ngợi lung tung.

Bây giờ, điều cần quan tâm nhất là Quan Vũ và Trương Phi.

Bởi vì chỉ có Quan Vũ và Trương Phi mới có thể giúp y thực hiện dã tâm của mình.

Không sai.

Y có dã tâm của riêng mình.

Đó chính là trở thành hoàng đế của một đế quốc.

Một hoàng đế độc nhất vô nhị.

Vì điều này, y nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Ngay lập tức, Lưu Bị quay đầu nhìn quanh, thấy Trương Phi đã đứng dậy, còn Quan Vũ vẫn ngồi tại chỗ.

Tim y liền thắt lại.

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy.

Nghĩ vậy, y liền chạy về phía Quan Vũ.

Lưu Bị nhìn Quan Vũ trước mắt, trong lòng không khỏi co rút.

Vội vàng ngồi xổm xuống, một tay nắm lấy tay Quan Vũ nói: Vân

Trường, ngươi không sao chứ.

Quan Vũ hơi thất thần.

Hoàn hồn lại, phát hiện là Lưu Bị, liền gật đầu nói: Đại ca, ta không sao.

Không sao là tốt rồi.

Lưu Bị đỡ Quan Vũ dậy.

Tâm trạng có chút phức tạp.

Nhưng ngay sau đó, y dần dần hạ quyết tâm.

Mình nhất định phải khôi phục lại danh tiếng.

Như vậy, mới có cơ hội leo lên bảo tọa.

Nghĩ vậy, y nắm chặt cánh tay Quan Vũ, thấp giọng hỏi: Vân Trường, còn có thể chiến đấu không.

Đôi mắt phượng của Quan Vũ đột nhiên trợn to, không dám tin nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị trước mắt này, dường như có sự khác biệt rất lớn so với vị đại ca trong ký ức của y.

Nhưng Lưu Bị dù sao cũng là đại ca của y.

Y không nói ra được cái cảm giác không giống đó.

Ngay lập tức, Quan Vũ gật đầu nói: Không sao.

Ngay sau đó, y nhìn về phía Lưu Bị nói: Đại ca, người có muốn cùng ta và Dực Đức không.

Ba huynh đệ chúng ta lại lần nữa liên thủ, thế nào.

Lưu Bị trong lòng hơi động.

Y nghĩ đến trận chiến Hổ Lao Quan.

Trận chiến đó, là trận chiến uy phong nhất của y.

Y nắm chặt chuôi Thư Hùng song kiếm bên hông.

Nhưng ngay sau đó, y sợ rồi.

Thể chất của Quan Vũ và Trương Phi khác hẳn người thường, mới có thể bình an vô sự dưới cú va chạm cuồng mãnh đó.

Nhưng y thì khác.

Y chỉ là một người bình thường.

Nếu bị Lưu Húc một kích đánh bay đi, thì còn mạng sao.

Nghĩ vậy, Lưu Bị liền làm như không nghe thấy lời của Quan Vũ, nói: Vân Trường cùng Dực Đức lần này đi, cần phải cẩn thận.

Tim Quan Vũ đột nhiên nhảy lên.

Y không thể tin được mà nhìn Lưu Bị.

Người này, thật sự là vị đại ca đã cùng mình kề vai tác chiến sao.

Người này, thật sự là vị đại ca đã chăm sóc mình và Trương Phi vô cùng chu đáo sao.

Người này, thật sự là vị đại ca đã hứa hẹn hào ngôn tráng chí, muốn cùng mình tung hoành thiên hạ sao.

Y không biết.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy, Lưu Bị trước mắt có chút xa lạ.

Nhưng ngay sau đó, những điều tốt đẹp của Lưu Bị lại hiện lên trước mắt y.

Y gật đầu nói: Được.

Nói xong, Quan Vũ nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Ngay sau đó, y khẽ giơ tay phải lên, lau bên mép.

Nơi đó, là vết máu vừa mới còn sót lại.

Trương Phi chạy tới.

Lớn tiếng hét lên: Nhị ca, lại nào.

Quan Vũ khẽ nhướng mày.

Đây mới là tam đệ quen thuộc của y.

Y liếc nhìn Lưu Bị một cái, sau đó hướng về phía Trương Phi đáp: Tới rồi.

Sau đó, y liền sải bước như rồng như hổ đi về phía Lưu Húc.

Thấy Quan Vũ và Trương Phi hai người đã chuẩn bị xong, Lưu Húc khẽ cười nói: Tiếp theo, đến lượt Bản hầu công kích rồi.

Nói xong, chân y khẽ đạp một cái, thân hình liền hướng về phía Trương Phi và Quan Vũ phóng tới.

Lúc này, khoảng cách giữa Quan Vũ và Trương Phi với Lưu Húc còn tới hơn ba mươi mét.

Nhưng Lưu Húc chỉ một lần nhảy, đã đến bên cạnh Quan Vũ và Trương Phi.

Hình Thiên thương trong tay khẽ rung lên.

Trên Hình Thiên thương hóa ra một trăm linh tám đóa thương hoa, bao phủ cả Quan Vũ và Trương Phi vào trong đó.

Quan Vũ và Trương Phi hai người không khỏi kinh hãi.

Chiêu này, bảo hai người làm sao chống đỡ.

Binh.

Quan Vũ và Trương Phi hai người dùng hết toàn bộ sức lực, cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được một bộ phận.

Ngay sau đó, hai người bị ném bay về phía sau.

Trương Phi lộn người, hét lớn một tiếng: Lại nào.

Quan Vũ cũng không khỏi cười lớn một tiếng: Hay.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Quan Vũ và Trương Phi như vậy cũng khá tốt.

Như thế, cũng không uổng Bản hầu vì chuyện này mà phí một phen tâm sức.

Ngay sau đó, y lại lần nữa nghênh đón.

Binh.

Một trận kịch chiến kéo dài hai khắc đồng hồ.

Trong vòng nửa canh giờ, Quan Vũ và Trương Phi không ngừng phát động xung kích, lại không ngừng bị đánh bay về phía sau.

Cho đến khi hai người kiệt sức, Lưu Húc mới ngừng công kích.

Lưu Húc nhìn về phía Lưu Bị, Hình Thiên thương trong tay cắm xuống đất.

Rầm.

Một cái hố sâu theo đó xuất hiện.

Nửa thân Hình Thiên thương đã chìm vào trong đất.

Y mới nhàn nhạt cười nói: Lưu Bị, thế nào.

Tim Lưu Bị không khỏi nhảy lên.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, lúc này trong lòng y hoảng loạn.

Cố gắng trấn định, y mới hướng về phía Lưu Húc chắp tay cúi người nói: Lưu Hầu thực lực quả nhiên bất phàm.

Lưu Bị ta bội phục.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Nếu vậy, mời đi.

Lưu Bị hơi ngẩn ra nói: Để ta rời đi.

Không thì sao.

Lưu Húc khẽ hừ một tiếng nói, Chẳng lẽ muốn ở lại hay sao.

Không, không.

Bị không có ý đó.

Lưu Bị vội vàng xua tay nói.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang lên.

Khoan đã.

Quản Hợi tiến lên một bước nói: Chúa công, kẻ này công khai chiêu mộ Tử Long trước, lại vô lễ với chúa công sau, tuyệt đối không thể để kẻ này chạy thoát.

Không sai.

Điển Vi cũng hét lớn một tiếng nói, Chúa công, để mạt tướng bắt lấy tên này.

Thái Sử Từ cũng ra khỏi hàng nói: Chúa công, tuyệt đối không thể thả y rời đi.

Soạt soạt.

Binh lính xung quanh, toàn bộ đều tiến lên hai bước, bao vây lấy nơi này.

Trong phút chốc, không khí trở nên căng thẳng.

Sắc mặt Lưu Bị có chút khó coi.

Dưới tình huống Quan Vũ, Trương Phi đã kiệt sức, muốn thoát ra khỏi đây, căn bản là không thể.

Hơn nữa, dưới trướng Lưu Húc có quá nhiều cường tướng.

Chỉ sợ không cần Lưu Húc ra tay, y cũng sẽ bị vây khốn ở đây.

Lưu Húc lại nhíu mày nói: Làm gì vậy.

Điển Vi hét lớn: Chúa công, kẻ này thực sự quá vô lễ.

Lui ra.

Lưu Húc khẽ quát một tiếng.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp một tiếng, sau đó liền lùi về phía sau.

Lưu Bị trong lòng vui mừng khôn xiết.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Nếu vậy, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Lưu Húc gật đầu nói: Đi thong thả.

Không tiễn.

Lưu Bị gọi Quan Vũ và Trương Phi một tiếng, liền đi ra ngoài.

Chương 109

Quan Vũ và Trương Phi liếc nhìn nhau.

Ngay sau đó, liền cùng nhau đi theo.

Lưu Húc khẽ thở dài.

Quan Vũ và Trương Phi hai người quả nhiên trung nghĩa.

Nhưng, không vội.

Y sớm đã định sẵn biện pháp.

Chỉ là, điều khiến y không ngờ tới là, Quan Vũ lại kéo Trương Phi một cái.

Ngay sau đó, hai người hướng về phía Lưu Húc chắp tay hành lễ, cung kính nói: Đa tạ Lưu Hầu.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Có ý tứ.

Y hướng về phía Quan Vũ và Trương Phi cao giọng nói: Vân Trường, Dực Đức, nếu ngày sau có rảnh, chúng ta lại chiến một trận, thế nào.

Trương Phi tính tình thẳng thắn.

Khẽ quát một tiếng: Hay.

Quan Vũ sâu sắc nhìn Lưu Húc một cái, sau đó cũng gật đầu.

Nhìn ba người rời đi, Lưu Húc liền đi vào trong phủ Thái thú.

Quách Gia vội vàng bước theo.

Đợi sau khi vào phủ Thái thú, thấy bốn phía không có ai, Quách Gia hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Chúa công.

Ừm, Phụng Hiếu, ngồi đi.

Quách Gia trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: Chúa công, Quách Gia có một chuyện không hiểu.

Ồ.

Lưu Húc liếc nhìn Quách Gia một cái nói, Phụng Hiếu có lời gì, cứ nói thẳng.

Chúa công, Lưu Bị kia vô lễ trước, lại khiêu khích sau, vì sao chúa công lại muốn thả Lưu Bị rời đi.

Lưu Húc trong lòng thở dài.

Mình cũng muốn lắm chứ.

Đáng tiếc, Lưu Bị kia quá nhát gan, không chịu mắc câu.

Nếu vừa rồi lúc đối chiến, Lưu Bị dám ra tay, y đã sớm một thương kết liễu Lưu Bị.

Nhưng bây giờ thì, chỉ có thể dựa theo kế hoạch mà đi tiếp.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng miệng lại không thể nói như thế.

Ngay lập tức, y nhàn nhạt cười nói: Lưu Bị dù sao cũng là tông thân Đại Hán, Bản hầu cũng không thể quá làm khó y.

Quách Gia chắp tay nói: Chúa công quả nhiên nhân nghĩa.

Lưu Húc nhìn về phía Quách Gia, nhàn nhạt cười nói: Phụng Hiếu, ngươi thấy Quan Vũ và Trương Phi hai người thế nào.

Quách Gia hơi trầm ngâm nói: Quan Vũ là người trung nghĩa, lại thêm dũng vũ bất phàm, là một đại tướng tài ba khó có được.

Về phần Trương Phi, tuy bề ngoài có vẻ lỗ mãng, nhưng thực chất thô trung hữu tế, cũng là một dũng tướng khó có được.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu nói, Quan Vũ người này cao ngạo dị thường, nhưng nếu có người có thể ước thúc y, cũng là một tướng lĩnh không tồi.

Trương Phi người này dũng vũ bất phàm, nếu dùng tốt, cũng là một mãnh tướng.

Y khẽ thở dài nói: Đáng tiếc, hai người không thể vì ta mà dùng.

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng lại không có chút tiếc nuối nào.

Bởi vì y sớm đã có kế hoạch toàn diện.

Lần này thả Quan Vũ, Trương Phi hai người rời đi, là để ban ân.

Điểm này, từ hành động của Quan Vũ, Trương Phi lúc rời đi có thể thấy, việc ban ân đã có chút hiệu quả.

Cứ như vậy, đợi sau này Lưu Bị chết đi, Quan Vũ, Trương Phi hai người liền có thể vì mình mà dùng.

Chuyện này, không vội.

Dù sao với tính cách của Quan Vũ và Trương Phi, nếu cưỡng ép, chỉ sợ hai người căn bản sẽ không trung thành với y.

Tiếp theo, mọi chuyện liền đơn giản.

Có Trần Cung, Từ Thứ ở đây, quận Bắc Hải nhanh chóng bị y khống chế hoàn toàn.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người cùng nhau đi vào.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Bái kiến chúa công.

Ừm.

Lưu Húc hướng về phía hai người cười nói, Tử Long, Tử Nghĩa tới rồi, ngồi đi.

Thái Sử Từ hướng về phía Lưu Húc cúi sâu một cái nói: Đa tạ

chúa công đã thành toàn cho danh tiếng trung nghĩa của mạt tướng.

Không sao.

Lưu Húc xua tay nói, Bản hầu làm vậy, cũng là để cho dân chúng Đại Hán ta bớt phải chịu sự tàn độc của giặc Khăn Vàng.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người đồng loạt hướng về phía Lưu Húc cúi người nói: Chúa công nhân nghĩa, mạt tướng bội phục.

Lưu Húc xua tay.

Triệu Vân mới chắp tay nói: Chúa công, lần này chúng ta tổng cộng bắt được tù binh giặc Khăn Vàng mười ba vạn người.

Quân ta thương vong mấy trăm người.

Lưu Húc gật đầu nói: Tử Long, Tử Nghĩa, vất vả rồi, trước tiên hãy huấn luyện một phen.

Vâng.

Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng thanh đáp một tiếng.

Thái Sử Từ hướng ra ngoài đi.

Triệu Vân lại ở lại, đối với Lưu Húc cúi sâu một cái nói: Chúa công, vừa rồi lúc Lưu Bị chiêu mộ mạt tướng, mạt tướng cũng không đáp lời.

Lưu Húc đứng dậy, vài bước đã đến trước mặt Triệu Vân.

Mới một tay nắm lấy cánh tay Triệu Vân, nhàn nhạt cười nói: Tử Long, Bản hầu hiểu rõ con người ngươi trung nghĩa, ta đã thành tâm đối đãi, Tử Long cũng tất định sẽ không phụ ta.

Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Triệu Vân cảm động.

Y sâu sắc nhìn Lưu Húc một cái, cung kính nói: Chúa công, Vân nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Triệu Vân, cười lớn nói: Hay.

Có Tử Long hết lòng tương trợ, hà cớ gì không thể bình định tứ phương.

Sau đó, Khổng Dung bước vào.

Đối với Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Chúa công, Thái thú quận Đông Lai và Thái thú nước Lạc An đều có quan hệ cũ với ta, ta nguyện viết một phong thư, để họ đầu quân cho Lưu Hầu.

Ồ.

Lưu Húc gật đầu nói, Nếu vậy thì vất vả cho Văn Cử.

Khổng Dung lập tức đứng dậy, đến một bên bắt đầu viết thư.

Rất nhanh, đã viết xong thư, đưa cho Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ nhìn qua một chút, liền cười nói: Là do Văn Cử tự tay viết, Bản hầu tự nhiên tin tưởng.

Ngay sau đó liền cất lá thư đi.

Khổng Dung có chút động lòng, hướng về phía Lưu Húc chắp tay cúi người, cung kính nói: Đa tạ Lưu Hầu tín nhiệm.

Lưu Húc lại nhàn nhạt cười.

Ở đời sau, y sớm đã luyện được bản lĩnh một mắt mười hàng.

Một phong thư không đến mấy trăm chữ, chỉ lướt qua một cái, đã xem xong toàn bộ.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười, phân phó nói: Đi tìm Tử Nghĩa đến đây.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Không lâu sau, Thái Sử Từ liền vội vàng đi vào.

Đối với Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Chúa công.

Khổng Dung đối với Thái Sử Từ chắp tay cúi người nói: Đa tạ Tử Nghĩa.

Nếu không phải chúa công nhắc tới, ta cũng không biết lần này chúa công đích thân đến đây có một phần công lao của Tử Nghĩa.

Thái Sử Từ xua tay cười nói: Khổng Thái thú khách sáo rồi.

Ngài có ơn với nhà ta, ta tự nhiên phải dốc hết một phần tâm sức.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Tử Nghĩa là người trung nghĩa, điểm này Bản hầu sớm đã biết.

Ngay sau đó, y hướng về phía Thái Sử Từ vẫy tay nói: Ngươi là người quận Đông Lai, bây giờ Khổng Thái thú có một phong thư gửi cho Thái thú quận Đông Lai, mời Tử Nghĩa vất vả một chuyến.

Thái Sử Từ lập tức lĩnh mệnh.

Ngay sau đó, cưỡi ngựa nhanh, đi về phía quận Đông Lai.

Quận Đông Lai, trong phủ quận thủ.

Thái Bá đang đi đi lại lại.

Y chính là Thái thú của quận Đông Lai.

Từ khi biết hai mươi vạn quân giặc Khăn Vàng bao vây quận Bắc Hải, trong lòng y liền bất an.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì bên cạnh quận Bắc Hải, chính là quận Đông Lai.

Nếu quận Bắc Hải bị giặc Khăn Vàng công hạ, vậy thì mục tiêu tiếp theo của giặc Khăn Vàng, nhất định là quận Đông Lai.

Chỉ là dưới trướng y không có người tài, khiến trong lòng y vô cùng bất đắc dĩ.

Hồi lâu, y thở dài một tiếng, đối với Chủ bộ bên cạnh nói: Quận Đông Lai ở nơi xa xôi, trong quận không có người tài có thể dùng, cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, một quận vệ vội vàng chạy vào.

Thái thú, bên ngoài có người dưới trướng Bộc Dương Hầu Lưu Cảnh Sơ đến, tự xưng là Thái Sử Từ người Đông Lai.

Y trừng mắt nói: Người đó là người Đông Lai.

Không sai.

Thân vệ đáp.

Thái thú không khỏi có chút lúng túng.

Vừa mới nói quận Đông Lai không có người tài, liền đến một người.

Trong khóe mắt, thậm chí y còn thấy Chủ bộ đang ở đó lén cười.

Y khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: Mau mời y vào.

Thái Sử Từ sải bước như rồng như hổ, ngay sau đó chắp tay nói: Bái kiến Thái thú.

Thái thú nhìn qua một chút, liền cảm thấy Thái Sử Từ dũng mãnh phi phàm.

Vội vàng tiến lên hai bước nói: Tướng quân đường xa vất vả, mời ngồi.

Thái Sử Từ xua tay cười nói: Khổng Thái thú của quận Bắc Hải có một phong thư, mời Thái thú xem qua.

Thái Bá nhận thư xem, vui mừng nói: Vòng vây Bắc Hải đã được

giải.

Thái Sử Từ chắp tay sau lưng, nhàn nhạt cười nói: Không sai.

Chúa công của ta đích thân ra tay, chỉ là hai mươi vạn giặc Khăn Vàng cỏn con, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Thái Bá không khỏi toàn thân chấn động.

Cỏn con.

Hai mươi vạn giặc Khăn Vàng, trong mắt Lưu Hầu, lại chỉ là con số cỏn con.

Khí phách này, thực sự là y không thể bì kịp.

Nhưng nghĩ lại Lưu Cảnh Sơ chỉ dùng mấy tháng thời gian, liền một lần bình định trăm vạn giặc Khăn Vàng Thanh Châu, trong lòng y không dấy lên chút phản kháng nào.

Ngay lập tức, y đối với Thái Sử Từ chắp tay cúi người nói: Tướng quân xin đợi một lát, để ta thu thập một chút, liền đi gặp Lưu Hầu.

Ngay sau đó, y đối với Chủ bộ nói: Lý Chủ bộ, lấy bản đồ quận Đông Lai của ta, lại chuẩn bị một phần văn thư giao tiếp.

Chủ bộ lộ vẻ không hiểu nói: Thái thú, ngài.

Mau đi.

Thái Bá khẽ quát một tiếng.

Nhân lúc Chủ bộ rời đi, y thấp giọng hỏi: Tử Nghĩa tướng quân là người quận Đông Lai chúng ta.

Thái Sử Từ nhàn nhạt gật đầu nói: Không sai.

Ta là người huyện Hoàng.

Nguyên lai là vậy.

Thái Bá vui mừng.

Lập tức đến trước mặt Thái Sử Từ, mang theo vài phần nịnh nọt nói: Nếu vậy, ta và tướng quân là đồng hương.

Xin tướng quân vì ta mà nói tốt vài câu trước mặt Lưu Hầu.

Cái này tự nhiên.

Thái Sử Từ gật đầu đáp ứng.

Thái Bá đối với Thái Sử Từ cúi sâu một cái, cung kính nói: Đa tạ Thái Sử tướng quân.

Chưa được bao lâu, Chủ bộ liền mang theo một loạt văn thư vội vàng đến.

Thái Bá nhanh chóng đến trước bàn, lấy ra quan ấn nói: Thái Sử tướng quân, mời đi.

Ngay sau đó, Thái Sử Từ liền cùng Thái Bá, hướng về quận Bắc Hải.

Một bên khác, Triệu Vân cũng theo chỉ thị của Lưu Húc, cầm văn thư của Khổng Dung, đi đến nước Lạc An.

Nước Lạc An sau khi thấy Triệu Vân, liền mang theo quan ấn cùng một loạt văn thư, đi về quận Bắc Hải.

Đến đây, quận Đông Lai và nước Lạc An đều thuộc về tay Lưu Húc, Lưu Húc nhờ đó chiếm được ba trong sáu quận của Thanh Châu, cùng với Điền Giai ở phía bắc phân chia cai trị Thanh Châu.

Nước Tế Nam, huyện Đông Bình Lăng, phủ quận thủ.

Điền Giai nhìn tình báo trong tay, mày nhíu chặt.

Ngay sau đó, y nhìn về phía Điền Dự nói: Bây giờ Lưu Hầu thế lực hùng mạnh, ta nên làm thế nào đây.

Sắc mặt Điền Dự cũng không tốt lắm.

Nhưng ngay sau đó, y nhìn về phía Điền Giai nói: Nghe nói em họ của chúa công là Công Tôn Phạm cùng Lưu Húc có nhiều qua lại, không bằng mời y đến, thế nào.

Điền Giai vui mừng nói: Rất tốt.

Bây giờ Công Tôn Công Nghi vừa hay đang ở huyện Đài của nước Tế Nam ta, ta đi tìm y thương nghị.

Ngay sau đó, y xua tay nói: Ta sẽ đích thân đi mời.

Ngay lập tức, y vội vàng chạy ra khỏi phủ quận thủ, đi về phía huyện Đài.

Huyện Đài và huyện Đông Bình Lăng vốn không xa, chưa đến một canh giờ, đã đến địa phận huyện Đài.

Sau một hồi thông báo, y thuận lợi gặp được Công Tôn Phạm.

Điền Giai đối với Công Tôn Phạm cúi người nói: Công Tôn tướng quân, bây giờ Lưu Cảnh Sơ chiếm ba quận Bắc Hải, Lạc An, Đông Lai của Thanh Châu, đối với ta như hổ rình mồi.

Tướng quân cùng Lưu Húc có quan hệ cũ, xin đến khuyên giải một phen.

Công Tôn Phạm trong lòng hơi vui mừng.

Y sở dĩ chủ động yêu cầu đến nước Tế Nam, là vì nước Tế Nam giáp với Duyện Châu.

Rượu của y bây giờ đã uống hết, đang tìm cớ đến tìm Lưu Húc một phen.

Không ngờ, cớ lại tự động đưa đến cửa.

Nhưng y lại khẽ nhíu mày nói: Chuyện này chưa được sự đồng ý

của đại huynh ta, chỉ sợ có chút không hợp thời.

Không sao.

Trên mặt Điền Giai hiện lên một tia vui mừng nói, Lúc đó chúa công giao ba quận Thanh Châu cho ta, đã nói rõ, mọi việc ở Thanh Châu, ta có thể toàn quyền quyết định.

Hơn nữa, ta bây giờ viết một phong thư, sai người ngựa nhanh gửi cho chúa công, chúa công sẽ không trách tội đâu.

Nếu vậy thì tốt.

Công Tôn Phạm trong lòng vui như hoa nở, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần sầu muộn nói.

Chỉ là ta khuyên Lưu Hầu từ bỏ ba quận phía bắc của chúng ta, nên hứa hẹn một số lợi ích.

Lợi ích.

Ta đã chuẩn bị xong rồi.

Điền Giai cười lớn nói, U Châu chúng ta không thiếu nhất chính là chiến mã.

Lần này, ta từ chỗ chúa công điều động ba ngàn chiến mã, ta sẽ chia một nửa.

Công Tôn Phạm lộ vẻ khổ sở nói: Điền Thái thú chưa từng gặp Lưu Hầu.

Lưu Hầu tuy trọng tình trọng nghĩa, nhưng muốn lợi ích, lại không hề mềm lòng.

Chỉ là một ngàn năm trăm con chiến mã, chỉ sợ chưa chắc đã đồng ý.

Điền Giai không khỏi lộ vẻ khổ sở.

Một ngàn năm trăm con chiến mã đã không ít.

Nhưng bây giờ đối mặt là Công Tôn Phạm, y lại có thể làm gì.

Y khổ sở nói: Vậy theo ý tướng quân, ta nên chuẩn bị bao nhiêu chiến mã.

Chuyện này cũng đơn giản.

Công Tôn Phạm nhàn nhạt cười nói, Chuyện này cứ giao cho ta.

Ta trước tiên sẽ nói với Lưu Hầu về một ngàn năm trăm con chiến mã.

Nếu Lưu Hầu không đồng ý, tệ nhất thì, ta sẽ tặng ba ngàn con chiến mã cho Lưu Hầu.

Điền Giai có chút do dự.

Thực ra, về binh lực, y hoàn toàn không sợ Lưu Húc.

Nhưng bây giờ, chúa công Công Tôn Toản đang rơi vào thế yếu trong cuộc tranh giành với Viên Thiệu, cần y làm hậu thuẫn.

Lúc này lại không thể phân tâm đối phó với Lưu Húc.

Ngay lập tức, y liền hướng về phía Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Nếu vậy, thì phiền tướng quân rồi.

Công Tôn Phạm nhàn nhạt gật đầu nói: Cũng được, nếu vậy ta sẽ miễn cưỡng đi một chuyến đến quận Bắc Hải.

Ngay sau đó, y liền vội vàng đi ra khỏi trang viên, đi về phía quận Bắc Hải.

Điền Giai nhìn Điền Dự, tán thưởng một tiếng: Công Tôn tướng quân không hổ là em họ của chúa công, mọi nơi đều vì chúa công mà nghĩ.

Điền Dự khẽ nhướng mày, khóe miệng lộ ra một nụ cười: Có ý

tứ.

Trường An.

Chương 110

Phó quản gia Lý cưỡi một con ngựa nhanh, tiến vào phủ Tư đồ.

Lật người xuống ngựa, y đi về phía thư phòng của Vương Doãn.

Chỉ là, thần sắc y rõ ràng có chút bất an.

Y thấp thỏm đến cửa thư phòng, đối với Vương Doãn bẩm báo: Lão gia, tôi về rồi.

Vương Doãn vốn đang ngồi viết.

Ngẩng đầu, thấy phó quản gia Lý, không khỏi vui mừng.

Vội vàng đứng dậy nói: Lý quản gia về rồi, mau vào.

Phó quản gia Lý lại tỏ ra lo lắng.

Vương Doãn trong lòng chùng xuống, nói: Lý quản gia, sao vậy.

Phó quản gia Lý cúi sâu một cái nói: Xin lão gia trách phạt.

Chuyện gì vậy.

Vương Doãn nói, mày y cũng nhíu chặt lại.

Phó quản gia Lý run giọng nói: Lão gia, Lưu Cảnh Sơ sau khi gặp tôi, một lời liền nói ra ý định của tôi.

Y nổi giận đùng đùng, nói y là tông thân Hán thất, không đến lượt tôi đi tra xét.

Vương Doãn thần sắc ngẩn ra.

Ngay sau đó, vội vàng hỏi: Lý quản gia, vừa rồi nói là lời nguyên văn của Lưu Cảnh Sơ.

Không sai.

Phó quản gia Lý phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Đối với Vương Doãn liên tục dập đầu nói: Thuộc hạ làm việc không tốt, xin lão gia nguôi giận.

Vương Doãn lại không để ý đến phó quản gia Lý, chỉ vừa dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, vừa lẩm bẩm: Tông thân Hán thất.

Cùng với lời lẩm bẩm, trên mặt y lộ ra một tia vui mừng, nói: Chẳng lẽ, thật sự là như vậy.

Vương Doãn hoàn hồn, một tay đỡ phó quản gia Lý dậy nói: Lý quản gia, lần này đi đường vất vả.

Chuyện này làm rất thỏa đáng, bản Tư đồ rất hài lòng.

Lão gia.

Phó quản gia Lý một mặt không hiểu.

Vương Doãn lại không trả lời, chỉ hướng về phía phó quản gia Lý phất tay nói: Trước tiên lui ra đi.

Sau đó đến kho lĩnh mười lạng hoàng kim, là ta cho ngươi lĩnh.

Tạ lão gia.

Phó quản gia Lý cung kính đáp một tiếng.

Mặc dù trong lòng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng y vui mừng lui ra.

Vương Doãn đi đi lại lại trong phủ.

Mấy lần muốn ra ngoài, nhưng đi đến cửa, đều kìm nén lại.

Cho đến ngày thứ hai, y mới theo thời gian bình thường hàng ngày, ngồi lên kiệu quan đi về phía hoàng cung.

Vương Doãn đi trong hoàng cung, giữ vẻ mặt như thường lệ, không nhanh không chậm.

Lần này là đi gặp Thiên tử.

Đây là công việc định kỳ mấy ngày một lần.

Từ trước đến nay, y luôn thuận theo Đổng Trác, cũng vì sự thuận theo này mà có được cơ hội.

Bây giờ, trong triều đình, y là người đứng đầu dưới Đổng Trác.

Do Đổng Trác không giỏi xử lý chính sự, cũng không thèm xử lý chính sự, nên đã giao toàn bộ những việc vặt vãnh trong triều chính cho Vương Doãn.

Nhìn hoàng cung mọi thứ như thường, nhưng Vương Doãn biết, những hộ vệ này, đều đã bị đổi thành người của Đổng Trác.

Đi lại ở đây, cần phải không lộ ra một chút sơ hở nào.

Trước điện Vị Ương, y hướng về phía thủ vệ gật đầu.

Thủ vệ cười lớn nói: Vương Tư đồ lại đến rồi.

Hôm nay dường như muộn hơn lần trước một chút.

Vương Doãn bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Già rồi.

Chân cẳng không còn linh hoạt.

Vương Tư đồ nói đùa rồi.

Thủ vệ theo lệ thường mở cửa.

Vương Doãn hơi thả lỏng một chút.

Y cố ý khống chế tốc độ, không ngờ, lại đến muộn.

Do trong lòng quá căng thẳng, điểm này ngay cả y cũng không phát hiện.

Y tiến lên hai bước, từ trong lòng lấy ra hai bình rượu.

Trong mắt hai hộ vệ lộ ra một tia vui mừng.

Xem ra, lại làm phiền Vương Tư đồ rồi.

Hộ vệ bên trái nói, tay đã vươn ra.

Vương Doãn lấy ra con gà quay đã chuẩn bị sẵn, nói: Lão hủ vừa mới cố ý đến Đức Tụ Hiên ở Nam Nhai mua, vì đường hơi xa, nên đến muộn một chút.

Hai người trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

Hộ vệ hướng về phía Vương Tư đồ chắp tay nói: Nếu vậy, tạ ý tốt của Vương Tư đồ.

Vương Doãn ái ngại nói: Hai vị, lão hủ mấy hôm trước vì có việc trì hoãn chính vụ, nếu hôm nay không xử lý xong, chỉ sợ Đổng Thái sư sẽ trách phạt.

Hai vị xem có thể nới lỏng chút thời gian không.

Nói xong, y lộ ra một ánh mắt mà ai cũng hiểu.

Hai hộ vệ liếc nhìn nhau, cười lớn nói: Vương Tư đồ yên tâm, cứ xử lý đi.

Hôm nay chúng tôi coi như không thấy gì.

Nói xong, bắt đầu thưởng thức mỹ thực.

Đa tạ hai vị.

Vương Doãn hướng về phía hai người chắp tay cúi người.

Nhìn cánh cửa mở ra trước mặt, y mới bước vào.

Vừa vào bên trong điện Vị Ương, y liền đóng chặt cửa lại.

Bên trong điện Vị Ương.

Thiên tử Lưu Hiệp tuy ngồi yên ở đó, nhưng trên gương mặt non nớt lại đầy vẻ lo lắng.

Y lẩm bẩm: Vương Tư đồ sao còn chưa đến.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, một người bước vào.

Nhìn kỹ lại, chính là Vương Tư đồ.

Cậu vụt một tiếng từ trên ghế nhảy xuống, chạy về phía Vương Tư đồ hai bước.

Mới hoàn hồn lại, dừng bước, nghiêm mặt nói: Vương Tư đồ, hôm nay có chính vụ gì cần xử lý.

Vương Tư đồ hướng về phía Lưu Hiệp chắp tay cúi người nói: Bệ hạ, hôm nay chính vụ tương đối nhiều.

Lưu Hiệp phất tay nói: Ngày nào cũng nhiều, bao giờ mới hết đây.

Bên ngoài điện Vị Ương, hộ vệ Triển dựa vào cửa nghiêng tai lắng nghe.

Nghe Lưu Hiệp oán trách, hắn cười hắc hắc một tiếng: Vẫn như mọi khi.

Hộ vệ Tả bên cạnh cười nói: Được rồi.

Lão Triển, ngươi cẩn thận làm gì.

Lão già Vương Doãn kia chẳng lẽ có thể giở trò gì sao.

Tay cầm bình rượu giơ lên nói: Lão Triển, nào, uống rượu.

Ngay lập tức, hai người cứ thế ngồi trước cửa, vừa ăn gà quay vừa bắt đầu uống rượu.

Nghe bên ngoài đang uống rượu say sưa, Vương Doãn hạ thấp giọng nói: Bệ hạ, tin tốt.

Tin tức ngài muốn đã dò hỏi được rồi.

Thật sao.

Lưu Hiệp liếc nhìn Vương Doãn một cái, hạ thấp giọng nói.

Lúc nói chuyện, trên mặt lóe lên một tia kinh hỉ.

Nào, Vương Tư đồ, theo trẫm.

Cậu đi vào bên trong.

Đợi đến nơi sâu nhất trong điện, mới hỏi: Vương Tư đồ, mau nói.

Vương Doãn hướng về phía Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Bệ hạ, trước đây lão thần đã phái quản gia trong nhà đến Duyện Châu.

Hôm qua quản gia Lý vừa mới trở về, Lưu Cảnh Sơ đã mắng y một trận, thẳng thắn nói y là tông thân Hán thất, không dung được lão thần điều tra.

Tông thân Hán thất.

Lưu Hiệp không ngừng lẩm bẩm.

Hồi lâu, mày cậu mới hơi nhíu lại nói: Vương Tư đồ, nói cho trẫm biết, Lưu Cảnh Sơ có ý gì.

Nếu y đồng ý giúp ta, lại vì sao lại mắng người mà Vương Tư đồ phái đi.

Bệ hạ, theo lão thần thấy, Lưu Cảnh Sơ sở dĩ có phản ứng như vậy, chính là vì coi trọng thân phận tông thân Hán thất.

Nghe lời của Vương Doãn, trên mặt Lưu Hiệp lộ ra vẻ bừng tỉnh nói: Nguyên lai là vậy.

Cậu nhìn về phía Vương Doãn, mang theo vẻ mặt hỏi han nói: Vậy theo ý của Vương Tư đồ, tiếp theo nên xử lý thế nào.

Bệ hạ.

Nếu Lưu Cảnh Sơ coi trọng thân phận của mình, vậy thì chúng ta có thể lợi dụng.

Trên mặt Lưu Hiệp lóe lên một tia lo lắng nói: Chỉ là trẫm trực tiếp sử dụng Lưu Cảnh Sơ như vậy, có phải quá mạo hiểm không.

Cậu khổ sở cười một tiếng nói: Nếu Lưu Cảnh Sơ kia không thèm để ý thì thôi.

Trẫm sợ, sợ Lưu Cảnh Sơ kia nếu hướng về Đổng tặc, thiên hạ Đại Hán chỉ sợ sẽ thật sự loạn mất.

Không phải vậy.

Vương Doãn xua tay.

Ngay sau đó, y ghé vào tai Lưu Hiệp, hạ thấp giọng nói: Bệ hạ, Lưu Cảnh Sơ là con trai của Lưu đại nhân, Lưu hoàng bá.

Lưu Hiệp khẽ nhướng mày.

Lại nghe Vương Doãn tiếp tục nói: , Lưu hoàng bá vì sao lại để lại di chúc, nhất định phải phong con trai mình Lưu Cảnh Sơ làm Duyện Châu mục.

Lưu Hiệp thần sắc vui mừng, nhưng không nói một lời, chỉ nhìn Vương Doãn.

Vương Doãn thản nhiên cười nói: Lão thần hôm qua đã suy nghĩ kỹ cả đêm, tự nhận đã hiểu được cách làm của Lưu hoàng bá.

Trên mặt y lộ ra vẻ tự tin nói: Lưu hoàng bá trước đây sở dĩ không màng an nguy, trực tiếp dùng binh lực yếu thế nghênh đón giặc Khăn Vàng, chính là để sớm tích lũy sức mạnh, đánh đổ Đổng tặc.

Sau đó, sở dĩ dâng thư phong con trai làm Duyện Châu mục, cũng là để lại cho chúng ta một cỗ sức mạnh để đánh đổ Đổng tặc.

Trên mặt y lộ ra một nụ cười nói: Đồng thời, cũng là để nói cho chúng ta, nói cho Bệ hạ ngài, rằng con trai duy nhất của ông ấy có thể đảm đương trọng trách.

Nguyên lai là vậy.

Trên mặt Lưu Hiệp lóe lên một tia hiểu rõ.

Vương Doãn thần sắc ngẩn ra.

Phản ứng của Lưu Hiệp có chút ngoài dự liệu của y.

Theo lý, có được viện trợ mạnh mẽ như Lưu Cảnh Sơ, Thiên tử Lưu Hiệp nên vui mừng vạn phần mới phải.

Thần sắc lại như vậy. lãnh đạm.

Suy nghĩ một chút, y liền hiểu ra mối lo ngại trong đó.

Y vỗ trán một cái nói: Đều tại lão thần không nói rõ với Bệ hạ.

Thần dũng của Lưu Hầu Lưu Cảnh Sơ kia, so với kẻ được xưng là đệ nhất võ tướng thiên hạ Lữ Bố còn mạnh hơn mấy phần.

Thật sự như vậy.

Trên mặt Lưu Hiệp lộ ra vài phần hoài nghi.

Thật sự.

Giọng Vương Doãn hơi kích động nói, Lưu Cảnh Sơ dùng hai ngàn binh mã, liên tiếp chiến thắng gấp mười lần giặc Khăn Vàng.

Cuối cùng, lại dùng hỏa ngưu, hỏa mã trận, một lần đánh bại toàn bộ trăm vạn giặc Khăn Vàng.

Giọng y không tự chủ được nâng cao mấy phần nói: Uy lực của hỏa ngưu, hỏa mã trận mà Lưu Hầu sử dụng, đến cả người sáng tạo ra nó thời xưa là Điền Đan cũng không dám so sánh.

Hơi thở của y có chút gấp gáp nói: , quan trọng nhất là, Lưu Hầu một quyền đánh bại bạch hổ.

Cái gì.

Vương Tư đồ, ngài nói bạch hổ.

Sắc mặt Lưu Hiệp, cuối cùng cũng thay đổi.

Cậu không dám tin nhìn Vương Doãn nói: Chẳng lẽ là thần thú

bạch hổ chủ về sát phạt trong truyền thuyết.

Chính là nó.

Vương Doãn hạ thấp giọng, nhưng cả khuôn mặt, đã cười toe toét.

Từng có lời đồn, Lưu Hầu một quyền đánh chết thần thú bạch hổ, chuyện này, quản gia của ta đã xác minh.

Lúc đó, Thái Bá cũng đã xác nhận tại chỗ, chuyện này xác nhận không nghi ngờ gì.

Trên gương mặt non nớt của Lưu Hiệp lộ ra vài phần kích động nói: Nếu thật sự như vậy, đúng là trời phù hộ Đại Hán ta.

Cậu ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn lên trên.

Thấy Lưu Hiệp mãi không nói, Vương Doãn sốt ruột.

Hướng về phía Lưu Hiệp chắp tay nói: Bệ hạ, theo lão thần thấy, Bệ hạ lúc này nên đích thân viết một phong thư, do mật sứ mang đến Duyện Châu, mời Lưu Hầu xuất binh cần vương.

Như vậy, Đổng tặc có thể trừ, Đại Hán có thể định rồi.

Lưu Hiệp mặt hiện vẻ do dự nói: Vương Tư đồ, không phải trẫm không muốn, thực sự là vì chuyện này có quá nhiều rủi ro.

Nếu chuyện này bị tiết lộ, thì thiên hạ Hán thất ta, nguy rồi.

Vương Doãn thần sắc nghiêm nghị, lẫm liệt nói: Bệ hạ, chiếu thư này lão thần sẽ đích thân mang ra ngoài.

Nếu bị Đổng tặc phát hiện, Bệ hạ cứ nói là lão thần uy hiếp Bệ hạ viết.

Như vậy, thì Bệ hạ có thể bảo toàn.

Lưu Hiệp ngơ ngác nhìn Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, liên

hoàn kế mà ngài thực hiện trước đây đã đến hồi kết, vì sao lại phải làm chiêu hiểm này.

Vương Doãn thở dài một tiếng: Bệ hạ, liên hoàn kế tuy tốt, nhưng trong đó có một ẩn họa lớn không thể loại bỏ.

Đó là, binh mã của Đổng tặc quá đông, chúng ta căn bản không có sức để kiềm chế.

Trên mặt y lộ ra vài phần đau khổ nói: Chuyện này, cũng là gần đây ta mới hiểu ra.

Nếu Lý Giác, Quách Tỷ bọn chúng liều lĩnh, phát động binh biến, thì Hán thất nguy rồi.

Bệ hạ, nguy rồi.

Một đôi mắt, nhìn chằm chằm vào Lưu Hiệp.

Trong đôi mắt đó mơ hồ có lệ quang.

Y tự nhiên sẽ không nói, mọi thứ là do Thái Bá nhắc nhở mới biết.

Về phần Thái Bá vì sao có những suy đoán đó, tự nhiên là vì phong thư mà Lưu Húc viết trước đây.

Thực ra, mọi thứ chẳng qua là bố cục của Lưu Húc mà thôi.

Đương nhiên, Lưu Húc chỉ ẩn ý đề cập đến những chuyện xảy ra sau khi liên hoàn kế được thi triển.

Những điều đó, đều là những chuyện đã thực sự xảy ra trong lịch sử nguyên bản.

Sắc mặt Lưu Hiệp đại biến.

Sau khi Vương Doãn nói ra những lời đó, cậu thậm chí có thể tưởng tượng được cục diện nguy cấp sẽ phải đối mặt tiếp theo.

Cậu không khỏi nghĩ đến quá khứ.

Lần đó, cậu và hoàng huynh Lưu Biện cùng nhau lưu lạc nơi hoang dã, bốn phía đào vong.

Lần đó, có một thanh đao thép mấy lần kề bên cổ cậu.

Lần đó, cậu trơ mắt nhìn từng vị cận thần vì bảo vệ mình mà hy sinh.

Kinh nghiệm như vậy, cậu không bao giờ muốn trải qua nữa.

Nỗi khổ như vậy, cậu không bao giờ muốn chịu đựng nữa.

Đó là lời thề mà cậu đã lập ra vào đêm hôm đó.

Ngay lập tức, thần sắc Lưu Hiệp trở nên kiên nghị.

Cậu cắn răng nói: Vương Tư đồ, việc không nên chậm trễ, chuẩn bị bút mực cho ta.

Hay.

Vương Doãn vui mừng, lập tức đáp ứng.

Đúng lúc này, một giọng nói hơi say ở bên ngoài vang lên.

Vương Tư đồ, động tác nhanh một chút, thời gian sắp hết rồi.

Lỡ như để Thái sư bắt gặp, huynh đệ chúng tôi không dễ làm.

Vương Doãn thần sắc nghiêm lại.

Giọng nói này, y quen thuộc.

Ngay lập tức, y vội vàng đáp một tiếng: Biết rồi, Triển hộ vệ.

Ở đây có một số việc cần xử lý, sắp xong ngay.

Giọng nói mang theo vài phần oán trách của Lưu Hiệp cũng theo đó vang lên.

Chương 111

Vương Tư đồ, sao hôm nay chính vụ nhiều thế.

Có một số việc không quan trọng, ngài tự quyết định đi.

Ngoài cửa.

Hộ vệ Tả không khỏi khẽ cười.

Được rồi.

Một bên nói, một bên kéo hộ vệ Triển một cái.

Anh em ta uống rượu của mình.

Động tác phải nhanh một chút, hôm nay Đổng Thái sư không có ở đây, lát nữa không khéo thật sự muốn.

Nào, uống rượu.

Uống.

Lưu Hiệp và Vương Doãn đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, trên mặt hai người lộ ra vẻ lo lắng.

Vương Doãn khổ sở cười nói: Bệ hạ, hay là lão thần ra ngoài trước, hai ngày sau lão thần lại đến lấy mật chiếu.

Lời y chưa nói xong, đã bị Lưu Hiệp đưa tay cắt ngang.

Không được.

Vương Tư đồ, chuyện này không thể kéo dài thêm nữa.

Chậm trễ sẽ sinh biến.

Vương Doãn vội vàng đi về phía bàn.

Vừa đi vừa nói: Bệ hạ, lão thần mài mực cho ngài.

Lưu Hiệp đến trước bàn, cắn răng nói: Không kịp nữa rồi.

Mật chiếu này trẫm sẽ dùng máu tươi của trẫm để viết.

Nói xong, cậu đưa ngón trỏ tay phải lên miệng, dùng sức cắn một cái.

Ngón trỏ liền xuất hiện một vết thương, máu tươi theo đó chảy ra.

Vương Doãn sốt ruột.

Y một tay nắm lấy tay phải của Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, đâu đến mức này.

Lưu Hiệp thần sắc nghiêm nghị, hận thù nói: Trẫm hận không thể uống máu Đổng tặc, ăn thịt Đổng tặc, chút đau đớn này, có đáng gì.

Vương Doãn sững sờ.

Ngây ngốc nhìn Lưu Hiệp.

Giờ phút này, y mới phát hiện, lòng căm hận của Lưu Hiệp đối với Đổng tặc, còn sâu hơn y tưởng tượng rất nhiều.

Lưu Hiệp lại không để ý đến Vương Doãn.

Chỉ giơ ngón tay lên, trên tấm gấm, từng nét một viết.

Cùng với sự viết lách của cậu, từng chữ Hán màu máu cũng xuất hiện trên tấm gấm.

Đợi máu trên ngón trỏ khô lại, cậu lại cắn ngón giữa.

Cứ như vậy liên tiếp mấy lần, một phong huyết chiếu mới hoàn thành.

Lưu Hiệp cầm phong huyết chiếu, ở góc dưới bên phải ấn dấu vân tay của mình.

Sau đó lại lấy ra ngọc tỷ, đưa đến khóe miệng hà một hơi thật mạnh.

Ngay sau đó, y dùng ngọc tỷ ấn mạnh lên huyết chiếu.

Nhìn huyết chiếu đã thành hình, thần sắc Lưu Hiệp không khỏi thả lỏng.

Cả người cậu lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Lúc này, cậu mới cảm nhận được cơn đau truyền đến từ ngón tay.

Cắn răng, cậu đưa phong huyết chiếu cho Vương Doãn.

Vương Doãn tay cầm phong huyết chiếu, lại nhìn gương mặt non nớt của Lưu Hiệp, nhất thời nước mắt lưng tròng.

Cắn răng, y hận thù nói: Hại Bệ hạ chịu khổ nạn này, Đổng tặc kia dù có chết vạn lần, cũng khó chuộc tội.

Thần sắc y nghiêm nghị nói: Bệ hạ yên tâm.

Vương Doãn dù có chết ngay lập tức, cũng sẽ đưa huyết chiếu này đến tay Lưu Cảnh Sơ, Lưu Hầu.

Vương Doãn vừa nói, vừa gấp huyết chiếu lại.

Ngoài cửa, một giọng nói lại lần nữa truyền đến.

Vương Tư đồ, có thể nhanh lên không.

Thời gian quá lâu rồi.

Giọng nói, chính là của hộ vệ Triển đã thúc giục trước đó.

Vương Tư đồ lau nước mắt nói: Còn một việc cuối cùng, sắp xong ngay.

Bên ngoài vang lên một tiếng ồ nhẹ: Vương Tư đồ, giọng ngài thay đổi.

Vương Tư đồ tim đập thình thịch.

Vừa rồi có cảm xúc, lại vừa khóc, giọng liền hơi thay đổi.

Y hắng giọng nói: Nói nhiều, cổ họng hơi căng.

Lát nữa uống chút nước là được.

Hộ vệ Tả trêu chọc: Anh Triển của tôi ơi, quan tâm một lão già làm gì.

Lại không phải là cô nương trong lầu Nghênh Hương.

Cô nương trong lầu Nghênh Hương, ta đã hai ngày chưa đến.

Hai người lại bắt đầu trêu chọc nhau.

Lưu Hiệp và Vương Doãn hai người lại không có tâm trí để ý đến những điều đó.

Lại lần nữa thở phào nhẹ nhõm.

Vương Doãn cất huyết chiếu đã gấp vào lòng, nhưng ngay sau đó, động tác của y dừng lại.

Sau đó, y cởi đai lưng ra, đặt lên tay cẩn thận vuốt ve.

Lưu Hiệp không khỏi ngẩn ra, không hiểu Vương Doãn đang làm gì.

Có rồi.

Vương Doãn vui mừng khẽ hô một tiếng.

Ngay sau đó tay phải y giơ lên, trên đai lưng có một khe hở.

Vương Doãn giơ tay nhét huyết chiếu vào trong đai lưng.

Do khe hở không lớn, nên tốc độ nhét vào cũng không nhanh.

Vừa nhét, vừa giải thích với Lưu Hiệp: Bệ hạ, đây là một cách lão thần vô tình nghĩ ra, không ngờ hôm nay lại dùng đến.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Phương pháp này của Vương Tư đồ rất hay.

Trong lúc nói chuyện, thần sắc rõ ràng đã dịu đi không ít.

Vương Tư đồ giấu càng kỹ, khả năng huyết chiếu bị tiết lộ càng nhỏ.

Cứ như vậy, nguy hiểm tự nhiên cũng sẽ nhỏ đi không ít.

Mặc dù có Vương Doãn gánh tội, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ảnh hưởng đối với cậu tự nhiên không cần phải nói.

Vương Doãn buộc lại đai lưng, lại hơi chỉnh trang lại một chút.

Đúng lúc này, giọng nói gấp gáp của hộ vệ Triển lại lần nữa vang lên.

Vương Tư đồ, nhanh lên, Đổng Thái sư đến rồi.

Vương Doãn lảo đảo một cái, đối với Lưu Hiệp cúi sâu một cái nói: Bệ hạ, lão thần đi đây.

Lưu Hiệp một tay đỡ Vương Doãn nói: Bảo trọng.

Vương Tư đồ.

Vương Doãn gật đầu, liền muốn đi ra ngoài.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, y đưa tay lấy một phần công văn đã xử lý xong trên bàn, nhét vào lòng.

Làm xong những việc này, y mới bước ra ngoài.

Nhìn Vương Doãn như thể sắp ra trận, trên mặt Lưu Hiệp lộ ra vài phần mệt mỏi.

Cậu, dù sao cũng là một đứa trẻ.

Một đứa trẻ mới mười hai tuổi.

Vương Doãn bước nhanh về phía cửa, chỉ chưa đến cửa, cửa điện đã bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Hộ vệ Triển và hộ vệ Tả hai người đều lộ vẻ mặt oán trách.

Vương Tư đồ, sao muộn thế.

Sợ chết, tôi bị hại thảm rồi.

Vương Doãn hướng về phía hai người chắp tay, sau đó bước ra ngoài.

Hộ vệ Triển và hộ vệ Tả hai người thần sắc không khỏi ngẩn ra.

Hộ vệ Triển thấp giọng lẩm bẩm: Lão Tả, tôi có uống say không, Vương Tư đồ hình như có chút khác.

Có gì khác.

Hộ vệ Tả trừng mắt nhìn hộ vệ Triển một cái nói, Vừa rồi bảo chia cho tôi một ít mà không chịu, tửu lượng đó.

Suỵt, đừng nói nữa, Thái sư đến rồi.

Tiếng nói đột ngột dừng lại.

Lưu Hiệp vội vàng thu dọn một chút.

Ngoài điện, Vương Doãn bước ra ngoài.

Chỉ đi chưa được bao xa, liền có một thân hình mập mạp xuất hiện trước mặt y.

Vương Doãn thần sắc không khỏi căng thẳng, nhưng nhanh chóng khôi phục lại.

Y đối với người đó chắp tay hành lễ nói: Bái kiến Đổng Thái sư.

Ừm.

Đổng Trác tùy ý phất tay.

Đôi mắt hổ đó nhìn chằm chằm vào Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, hôm nay ra muộn thế.

Tim Vương Doãn đập thình thịch.

Xong rồi.

Nếu một câu trả lời không tốt, y sẽ chết ngay tại chỗ.

Ngay lập tức, y đối với Đổng Trác chắp tay cúi người nói: Đổng Thái sư, hôm nay ta và Bệ hạ có chút tranh cãi, nên đến muộn.

Đổng Trác trợn mắt nói: Vì sao.

Trong lúc nói chuyện, một cỗ áp lực vô hình hướng về phía Vương Doãn.

Sắc mặt Vương Doãn không khỏi thay đổi.

Nhưng y kịp thời lộ ra một nụ cười khổ nói: Còn không phải vì chính vụ quá phiền phức, Bệ hạ mệt rồi.

Đổng Trác nhìn về phía trước, đối với hộ vệ Triển và hộ vệ Tả hai người vẫy tay.

Hộ vệ Triển và hộ vệ Tả hai người thấy vậy, lật đật chạy đến trước mặt Đổng Trác.

Đồng loạt đối với Đổng Trác chắp tay cúi người nói: Bái kiến Đổng Thái sư.

Ta hỏi các ngươi.

Đổng Trác trừng một đôi mắt hổ nói, Vừa rồi, Vương Tư đồ và Bệ hạ có tranh cãi.

Hộ vệ Triển vội vàng gật đầu nói: Có, có, Đổng Thái sư.

Vậy vì sao không vào khuyên giải một phen.

Nghe lời của Đổng Trác, hộ vệ Triển và hộ vệ Tả sững sờ.

Trên trán họ đổ mồ hôi.

Vương Doãn trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn.

Nếu hai người chịu không nổi áp lực, nói ra sự thật, Đổng Trác tất

định sẽ nghi ngờ.

Cứ như vậy, huyết chiếu tất định sẽ bị tiết lộ.

Nếu chỉ có mình y thì thôi.

Chết thì chết.

Vương Doãn, sớm đã có tâm thế sẵn sàng chết.

Nhưng mấu chốt là, chuyện này liên lụy đến Bệ hạ.

Vương Doãn trong lòng hơi động.

Ngay lập tức, y tiến lên một bước, khổ sở cười một tiếng nói: Đổng Thái sư, nếu không phải hộ vệ Triển và hộ vệ Tả khuyên giải, chỉ sợ lúc này còn chưa xử lý xong.

Hộ vệ Triển và hộ vệ Tả hai người vội vàng gật đầu đáp ứng.

Trong lòng thầm mắng.

Một lần rượu và gà quay xa xa không đủ.

Nhất định phải để Vương Doãn mang thêm mấy lần nữa.

Ánh mắt Đổng Trác lướt qua mặt ba người, sau đó gật đầu nói: Cũng được.

Vậy bản Thái sư đi đây.

Nói xong, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Ba người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Vương Doãn càng thầm hô may mắn.

Vừa rồi, tim y sắp nhảy ra ngoài.

Đúng lúc này, Đổng Trác đột nhiên quay đầu lại.

Vương Doãn chỉ cảm thấy hơi thở của mình sắp ngừng lại.

Giọng Đổng Trác vang bên tai y.

Vương Tư đồ, trong ngực giấu cái gì.

Vương Doãn co cổ lại, sau đó lấy ra phần công văn trong ngực.

Đổng Trác một tay giật lấy.

Trên dưới trái phải cẩn thận xem xét.

Liên tục xem xét mấy lần, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Mới trừng một đôi mắt hổ, ngạc nhiên nhìn Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, bản Thái sư hỏi ngươi.

Giấu phần công văn này làm gì.

Vương Doãn bất đắc dĩ nói: Đổng Thái sư, ta và Bệ hạ tranh cãi chính là vì phần công văn này.

Ta đi xử lý trước.

Đổng Trác cứ nhìn chằm chằm Vương Doãn xem xét, nhưng không phát hiện gì.

Ngay sau đó, y tùy tay ném phần công văn xuống đất, nói: Đi.

Nói xong, liền xoay người đi.

Vương Doãn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, thật sự bị dọa rồi.

Chương 112

Dù đã trải qua nhiều năm trên quan trường, y cũng chưa từng thấy cảnh tượng kinh hiểm như vậy.

Lúc này, sau lưng y sớm đã ướt đẫm.

Gió nhẹ thổi qua, khiến y không khỏi rùng mình.

Y liếc nhìn bóng lưng xa dần của Đổng Trác một cái, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Trên đường đi, y đi mà lòng thấp thỏm.

Cho đến khi ngồi trên kiệu quan, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả người y ngã xuống trong kiệu quan.

Vương Doãn từ khi về phủ, liền tiến vào mật thất.

Kiểm tra bốn phía một phen, sau đó mới cởi đai lưng.

Y cẩn thận lấy huyết chiếu từ bên trong ra.

Nhìn huyết chiếu, hai mắt y đỏ ngầu.

Mơ hồ có nước mắt lăn dài.

Giờ phút này, y không thể kìm nén được cảm xúc của mình.

Thống khổ khóc nức nở nói: Bệ hạ, lão thần vô năng.

Lão thần đội ơn thánh ân, lại không có sức bảo vệ Bệ hạ bình an.

Thần có tội.

Sau một hồi thống khổ, y mới bắt đầu suy nghĩ kỹ.

Trường An cách Duyện Châu đường xa, nếu người được phái đi không đủ năng lực, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Nhiệm vụ cấp bách, là ủy thác cho một người có năng lực.

Ngay lập tức, y liền gọi Vương quản gia vào.

Vương quản gia đối với Vương Doãn hơi cúi người nói: Lão gia.

Ừm.

Vương Doãn gật đầu.

Ánh mắt y lướt qua người Vương quản gia nói: Vương quản gia, bình thường ta đối xử với ngươi thế nào.

Vương quản gia hơi ngẩn ra, nhưng cung kính nói: Lão gia đối với tôi ơn nặng như núi.

Lại cứu cả nhà tôi khỏi nước lửa, lại ban cho tôi họ Vương, tôi dù có chết vạn lần cũng khó báo đáp được một phần vạn đại ân của lão gia.

Vương Doãn hai mắt cứ nhìn chằm chằm Vương quản gia, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm nói: Ta hỏi ngươi, bây giờ trong thành Trường An, có người trung nghĩa không.

Người trung nghĩa.

Không sai.

Vương Doãn gật đầu nói, Trung với Đại Hán, trung với Bệ hạ.

Vương quản gia tim đập thình thịch.

Hơi trầm ngâm nói: Lão gia, trong thành Trường An có một kiếm sư tên là Vương Việt.

Kiếm thuật của người này là một tuyệt kỹ.

Nói xong, y hơi ghé lại gần một chút nói: Tôi quen một người, tên là Sử A, là đệ tử của Vương Việt.

Nghe Sử A thỉnh thoảng đề cập, sư phụ Vương Việt thường ở

nhà uống rượu một mình, đề cập đến chuyện Đổng Trác lộng quyền.

Lại có chuyện này.

Vương Doãn mang vẻ mặt hiếu kỳ nói.

Không sai.

Vương quản gia nghiêm mặt nói, Lão gia, nếu cần, tôi có thể tìm Vương Việt.

Vương Doãn gật đầu nói: Nếu vậy, thì mời y đến, cho ta gặp một lần.

Vương quản gia đáp vâng rồi đi.

Chiều hôm đó, Vương quản gia liền thông qua Sử A, tìm được Vương Việt.

Lúc vào, thấy Vương Việt đang một tay cầm bình rượu, một tay múa trường kiếm.

Sau một đoạn múa kiếm, Vương Việt lại lần nữa uống một ngụm lớn.

Ngay sau đó, Vương Việt ngồi phịch xuống đất, thở dài nói: Đổng tặc không trừ, Hán thất bao giờ mới có thể chấn hưng.

Nói xong, liền uống một ngụm rượu.

Vương quản gia trong lòng hơi động.

Khẽ quát một tiếng: Ai gan to thế, lại dám công khai bàn luận về Đổng Thái sư, không muốn sống nữa à.

Vương Việt tay trái giơ lên.

Bình rượu theo đó bay đi, tay trái vỗ mạnh xuống đất.

Cả người liền từ trên đất nhảy lên.

Chân đạp một cái, thân hình hướng về phía Vương quản gia lao

tới.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay rung lên.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang rực rỡ lóe lên, liền hướng về phía Vương quản gia đâm xiên.

Một loạt động tác, như mây trôi nước chảy.

Vương quản gia cả người đều ngây ngẩn.

Hoàn toàn không ngờ, võ nghệ kiếm pháp của Vương Việt lại mạnh đến thế.

Đúng lúc này, Sử A bên cạnh đột nhiên kéo Vương quản gia một cái.

Ngay sau đó, mới hướng về phía Vương Việt chắp tay nói: Sư phụ khoan đã.

Người này không phải người xấu.

Lúc này, trường kiếm của Vương Việt đã chém qua nơi Vương quản gia vừa đứng.

Nghe lời của Sử A, y hừ lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, kiếm quang biến mất không thấy.

Vương Việt cũng đạp chân một cái, thân hình lại lần nữa lùi về.

Đợi Vương quản gia hoàn hồn, phát hiện Vương Việt đã trở lại nơi cũ.

Vương Việt tay trái cầm bình rượu, đang rót vào miệng.

Mọi thứ, đều như y vừa thấy.

Nếu không phải cánh tay truyền đến cơn đau, y suýt nữa đã cho rằng mình bị ảo giác.

Trong lòng thầm kinh hãi.

Võ nghệ kiếm thuật của Vương Việt, quả nhiên bất phàm.

Vương Việt một đôi mắt liếc nhìn, nói: Sử A, chuyện này giải thích thế nào.

Sử A vội vàng tiến lên đối với Vương Việt chắp tay nói: Sư phụ, người này là Vương quản gia của Vương Tư đồ.

Ồ.

Sắc mặt Vương Việt hơi dịu lại nói, Không biết có chuyện gì tìm ta.

Vương quản gia thu thập lại tâm tình, mới đến trước mặt Vương Việt.

Đối với Vương Việt chắp tay nói: Vương sư, lần này ta đến không có ác ý.

Ta có chuyện muốn thương lượng, xin Vương sư tìm một nơi yên tĩnh.

Vương Việt liếc nhìn Sử A một cái.

Sử A không động thanh sắc gật đầu.

Vương Việt mới gật đầu nói: Nếu vậy, thì theo ta.

Hai người vào một mật thất trong nhà.

Vương Việt đưa tay mời nói: Mời ngồi.

Vương quản gia cũng không khách khí, ngồi phịch xuống.

Không biết Vương sư, đối với thời cuộc hiện nay, nhìn nhận thế nào.

Vương Việt khẽ hừ một tiếng: Cách nhìn của ta đối với thời cuộc, Vương quản gia không phải đã nghe hết rồi sao.

Đổng tặc họa loạn triều cương, bách tính lầm than.

Nói ra, ta không được sao.

Y nhướng mày nói: Vương quản gia đến đây, rốt cuộc có ý gì.

Vương quản gia chắp tay nói: Vương sư, ta có một vụ làm ăn chém đầu, không biết Vương sư có làm không.

Làm ăn chém đầu.

Khóe miệng Vương Việt hiện lên một nụ cười lạnh.

Người học kiếm như chúng ta, nên dùng thanh phong ba thước quét sạch bất bình trong thế gian.

Nếu bảo ta cùng Đổng tặc đồng lưu hợp ô, chuyện này xin thứ lỗi ta không thể làm.

Vương quản gia sắc mặt nghiêm nghị.

Hướng về phía Vương Việt chắp tay cung kính nói: Lão gia nhà ta Vương Tư đồ có lời mời, xin Vương sư theo ta đi một chuyến, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ.

Vương Việt thấy Vương quản gia thần sắc chân thành, liền gật đầu nói: Nếu vậy, thì đi thôi.

Ngay lập tức, Vương Việt và Sử A hai người cùng Vương quản gia, đi về phủ Tư đồ.

Trong phủ Tư đồ.

Vương Việt theo Vương quản gia vào mật thất, Sử A thì canh giữ bên ngoài.

Vương Doãn đánh giá Vương Việt.

Sau một hồi thử thách, mới nghiêm mặt nói: Nghe quản gia của ta nói Vương sư là một đại hiệp, ta có một chuyện xin Vương sư giúp đỡ.

Vương Việt chắp tay nói: Vương Tư đồ có việc gì cứ phân phó.

Ta có một phần văn thư muốn gửi đến Duyện Châu, giao cho Duyện Châu mục, không biết Vương sư có nguyện đi một chuyến không.

Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ.

Không sai.

Vương Doãn gật đầu nói.

Vương Việt nhíu mày nói: Chuyện gửi văn thư, tự có ngựa nhanh hoàn thành, Vương Tư đồ lại hà tất tìm đến ta.

Phần văn thư này quan hệ đến xã tắc chúng sinh, tín sứ bình thường, ta Vương Doãn không tin được.

Vậy vì sao lại tin được ta.

Vương Doãn nhàn nhạt cười nói: Ta lúc còn trẻ, từng có một người bạn tốt, cũng là một kiếm sư.

Y tự mình kể câu chuyện của mình, dường như mọi thứ đều không liên quan đến người trước mắt.

Nhưng Vương Việt lại hiểu.

Y gật đầu nói: Lần này có yêu cầu gì.

Vương Doãn thần sắc nghiêm lại, sát khí lộ ra: Ngoài Lưu Cảnh Sơ ra, bất kỳ ai thấy phần văn thư này, đều phải chết.

Lời này vừa nói ra, đến cả Vương Việt cũng tim đập thình thịch.

Y nghiêm túc nhìn Vương Doãn, hồi lâu mới gật đầu nói: Nhiệm vụ này, ta nhận.

Không hỏi thù lao sao.

Vương Doãn hiếu kỳ nói.

Vương Việt nhàn nhạt cười nói: Vì xã tắc chúng sinh, đủ rồi.

Vương Doãn thần sắc kiên định lại.

Y liếc nhìn Vương quản gia một cái.

Vương quản gia hướng ra ngoài đi.

Sau đó, hộ vệ bên ngoài phủ Tư đồ, mới thu kiếm vào vỏ.

Đến lúc này, Vương Việt mới thông qua bài kiểm tra của Vương Doãn.

Vương Doãn từ một nơi bí mật lấy ra một ống tre.

Ống tre có một nắp đậy rất kín, và bên ngoài ống tre được niêm phong bằng sáp.

Vương Doãn thần sắc trịnh trọng đưa vào tay Vương Việt nói: Vương sư, nếu chuyện này bị tiết lộ, không chỉ ta sẽ vì vậy mà mất mạng, đến cả chúng sinh thiên hạ, cũng sẽ vì vậy mà lầm than.

Y một tay nắm lấy tay Vương Việt nói: Thận trọng.

Vương Việt thần sắc trịnh trọng nhận lấy, nói: Vương Tư đồ yên tâm, ta Vương Việt còn, văn thư còn.

Vương Doãn trịnh trọng nói: Nếu vậy, phiền ngài rồi.

Vương Việt gật đầu, sau đó bước ra ngoài.

Nhìn Vương Việt và Sử A hai người đi từ phía sau, dần dần đi xa, Vương Doãn trong lòng hơi thở dài.

Ngay sau đó, y hướng về phía Vương quản gia vẫy tay.

Vương Doãn lạnh lùng nói: Phái một đội người theo sau hai người, nếu đi thẳng ra khỏi thành Trường An thì thôi.

Nếu có bất kỳ động tĩnh nào, giết không tha.

Vương quản gia lập tức đi theo sau Vương Việt.

Khóe miệng Vương Việt lộ ra một nụ cười.

Y liếc nhìn sau lưng một cái nói: Sử A, nào, chúng ta tăng tốc.

Ngay sau đó, tốc độ của hai người đột nhiên nhanh hơn mấy phần, trong nháy mắt đã biến mất trong đám đông.

Một đám hộ vệ nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Thanh Châu, quận Bắc Hải.

Lưu Húc và Quách Gia hai người đang ở đó đối ẩm.

Miệng Lưu Húc lẩm bẩm: Vương Tư đồ cũng thực sự kìm nén được, chiếu thư kia sao còn chưa đến.

Quách Gia an ủi: Chúa công yên tâm.

Có mưu kế trước đó, Vương Tư đồ kia tất định không nhảy ra khỏi lòng bàn tay của chúa công.

Chỉ là Trường An cách Thanh Châu có chút khoảng cách, cần thêm chút thời gian mà thôi.

Lưu Húc gật đầu nói: Vậy thì cứ như vậy đi.

Đúng lúc này, một thân vệ chạy vào.

Đối với Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Chúa công, Công Tôn Phạm, Công Tôn tướng quân đến rồi.

Đến rồi.

Lưu Húc lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngay sau đó, mày y khẽ nhướng lên, nói: Chẳng lẽ, là đến tặng quà cho Bản hầu hay sao.

Quách Gia cười lớn nói: Chúa công nói rất đúng.

Công Tôn Phạm trở thành đồng tử tặng tài lộc cho chúa công rồi.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Nếu đã như vậy, thì mời đồng tử tặng tài lộc của ta vào đi.

Thân vệ đáp vâng rồi đi.

Chưa được bao lâu, Công Tôn Phạm liền từ bên ngoài đi vào.

Vừa vào, y cười lớn nói: Lưu Hầu, lâu rồi không gặp.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Lâu rồi không gặp.

Công Tôn tướng quân vẫn khỏe chứ.

Công Tôn Phạm mặt khổ sở nói: Lưu Hầu, ta đã mấy ngày không được uống rượu, xem này, sắc mặt đều xấu đi rồi.

Lưu Húc đưa tay mời nói: Mời ngồi.

Hôm nay, Bản hầu sẽ mời ngươi uống một bữa no nê.

Nếu vậy thì tốt quá.

Công Tôn Phạm vừa nói, vừa ngồi xuống bên cạnh Lưu Húc.

Ngay sau đó, y không thể chờ đợi được mà rót đầy một chén, lại ngửa cổ, uống cạn chén rượu.

Cứ như vậy liên tiếp ba lần, mới thở dài một hơi nói: Thoải mái.

Đây mới gọi là rượu.

Y khổ sở cười nói: Lưu Hầu, ngài không biết, từ khi uống rượu do ngài pha chế, ta đi uống rượu khác, quả thực như nước tiểu ngựa vậy.

Vừa nói, y lại uống say sưa.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Công Tôn Phạm thấy Lưu Húc vẫn luôn không hỏi nguyên do, liền có chút không kìm nén được.

Y khổ sở cười một tiếng: Lưu Hầu, ta lần này đến, là vì tình hữu hảo của hai nhà chúng ta.

Ồ.

Lưu Húc trong lòng thầm vui.

Trên mặt y lại nghiêm nghị nói: Công Tôn tướng quân nói lời này là có ý gì.

Từ trước đến nay, quan hệ hai nhà chúng ta vẫn rất tốt.

Công Tôn Phạm thấy Lưu Húc không bắt lời, chỉ có thể tiếp tục nói: Lưu Hầu, bây giờ ngài chiếm ba quận của Thanh Châu, không biết có tính toán gì.

Tính toán gì.

Lưu Húc khẽ nhướng mày nói, Ta là Thanh Châu Thứ sử đường đường, tự nhiên phải lấy nốt mấy quận còn lại vào tay.

Công Tôn Phạm sắc mặt không khỏi khổ sở nói: Nếu như vậy, thì hai chúng ta, thế như nước với lửa rồi.

Công Tôn tướng quân nói lời này là có ý gì.

Lưu Húc xua tay nói, Địa bàn của Công Tôn gia ở U Châu, đất Thanh Châu thì liên quan gì.

Công Tôn Phạm bị nghẹn lời.

Y bất đắc dĩ nói: Lưu Hầu, ta biết trong lòng ngài sáng như gương, cũng đừng trêu chọc ta.

Ta chỉ hỏi một câu, làm thế nào mới chịu từ bỏ, không đoạt lấy ba quận còn lại của Thanh Châu.

Lưu Húc ngẩng mắt nhìn Công Tôn Phạm một cái.

Công Tôn Phạm đã trở nên thông minh hơn rồi.

Xem ra phải thay đổi sách lược.

Chương 113

Ngay lập tức, y gật đầu nói: Nếu Công Tôn tướng quân đã nói rõ, vậy thì ta cũng nói rõ.

Thần sắc y nghiêm nghị nói: Trước đó, ta phải nhấn mạnh một điểm.

Nếu không phải vì quan hệ của chúng ta không tồi, thì dù ngài đưa ra điều kiện tốt thế nào, Bản hầu cũng sẽ không đồng ý từ bỏ việc đoạt lấy ba quận phía bắc Thanh Châu.

Cái này ta tự nhiên hiểu.

Công Tôn Phạm vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hiểu là tốt rồi.

Lưu Húc gật đầu nói, Vậy Công Tôn gia, nguyện đưa ra lợi ích gì.

Ánh mắt Công Tôn Phạm hơi lóe lên: Một ngàn con chiến mã.

Lưu Húc không tỏ thái độ.

Chỉ nâng chén rượu lên nói: Uống rượu.

Thời gian trôi qua, Lưu Húc lại không hề đề cập đến chuyện này.

Điều này khiến Công Tôn Phạm vô cùng sốt ruột.

Y còn hy vọng xin được ít rượu ngon từ Lưu Húc mang về, nếu chuyện bàn không thành, Lưu Húc cũng sẽ không cho rượu ngon.

Y ngăn Lưu Húc uống thêm một chén rượu: Lưu Hầu, một ngàn con chiến mã, rốt cuộc thế nào.

Lưu Húc lại nhàn nhạt nói: Một ngàn con chiến mã, đổi lấy ba quận Thanh Châu, ngài có đổi không.

Công Tôn Phạm sững sờ.

Nếu là y, tự nhiên là không đổi.

Ba quận Thanh Châu, đâu chỉ đáng giá một ngàn binh mã.

Đùa à.

Nhưng ngay sau đó, y ý thức được có gì đó không ổn.

Y xua tay nói: Lưu Hầu, chuyện này không thể nói chung chung được.

Ba quận phía bắc Thanh Châu đó, không phải chưa rơi vào tay Lưu Hầu sao.

Ồ, có khác biệt sao.

Lưu Húc nhìn Công Tôn Phạm, cười nói, Nếu Bản hầu muốn lấy ba quận phía bắc Thanh Châu đó, dễ như lấy đồ trong túi.

Công Tôn Phạm há miệng.

Y vốn muốn phản bác lời của Lưu Húc, nhưng lời đến bên miệng, lại phát hiện căn bản không thể phản bác.

Lưu Húc lấy ba quận Thanh Châu quá nhanh.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, quận Bắc Hải, nước Lạc An, quận Đông Lai liền toàn bộ rơi vào tay Lưu Húc.

Nếu theo tốc độ này, Lưu Húc muốn lấy ba quận phía bắc Thanh Châu, xác thực không có chút khó khăn nào.

Y khổ sở cười nói: Vậy thì một ngàn năm trăm con chiến mã thế nào.

Lưu Húc khẽ cười một tiếng: Năm ngàn con.

Lời này vừa nói ra, Công Tôn Phạm cả người đều nhảy dựng lên.

Y lắc đầu nói: Lưu Hầu, số lượng năm ngàn con thực sự quá khoa

trương.

Uống rượu.

Lưu Húc lại lần nữa không hề đề cập đến chuyện này.

Lần này, Công Tôn Phạm hoàn toàn ngây ngẩn.

Cho đến khi Công Tôn Phạm say nằm trên đất, Lưu Húc cũng không đề cập lại chuyện ba quận phía bắc Thanh Châu.

Ngày thứ hai, Công Tôn Phạm tỉnh lại.

Nhìn xung quanh, nhớ lại tình hình tối qua, không khỏi khổ sở cười.

Lần này, chỉ sợ phải bị Lưu Hầu chém đẹp rồi.

Đợi y đi tìm Lưu Húc, lại căn bản không thấy người đâu.

Thân vệ trả lời y: Lưu Hầu không ở đây.

Điều này, khiến y vô cùng uất ức.

Y đã chuẩn bị sẵn sàng bị chém, nhưng Lưu Húc lại không thấy đâu.

Lúc này Lưu Húc, đang đi trong rừng núi, bên cạnh y không xa là vách đá.

Mục đích của chuyến đi này, là Nhai Đại Bàng.

Về phần nguyên nhân đến đây, cũng rất đơn giản.

Bởi vì Lưu Húc phát hiện ra một vấn đề về tiễn thuật của mình.

Hiện tại, tiễn thuật của y chủ yếu dựa vào thị giác động có được từ việc dung hợp ếch xanh, nhưng thị giác động có một vấn đề, đó là động.

Nói đơn giản, thị giác động nhạy cảm với vật thể động, đối với vật thể không động thì như không thấy.

Nhạy cảm với vật thể động, giúp y có thể dễ dàng nhắm chuẩn.

Nhưng tương ứng với đó, việc như không thấy vật thể không động, lại khiến Lưu Húc vô cùng lúng túng.

Không thể, không bắn vật thể tĩnh được.

Cũng vì vậy, sau khi phát hiện vấn đề này, y liền bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Nếu gen đã dung hợp có chút khuyết điểm, vậy tự nhiên cần hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân giải quyết.

Cũng vì vậy, y quyết định dung hợp thêm một loại gen nữa.

Sau khi suy nghĩ, y quyết định dung hợp gen của đại bàng.

Thị giác của đại bàng, không nghi ngờ gì là cực kỳ mạnh mẽ.

Điểm này, bất kỳ ai cũng không thể phủ nhận.

Chúng có thể từ độ cao hai ngàn mét, dễ dàng phát hiện động vật nhỏ, có thể không ngừng điều chỉnh khoảng cách nhìn và tiêu điểm, để nhìn rõ hơn các chi tiết, giúp bắt được nhiều con mồi hơn.

Không chỉ vậy, khoảng cách nhìn của đại bàng đạt tới 72 dặm, gấp sáu lần con người.

Việc sử dụng Ưng Nhãn ở đời sau, cũng đã chứng minh đầy đủ sự công nhận của mọi người đối với thị lực của đại bàng.

Sau một hồi hỏi thăm, một người dân địa phương liền cho y biết vị trí của Nhai Đại Bàng.

Người đàn ông trung niên phía trước siết chặt cung tên, sau đó dừng bước, quay đầu nhìn Lưu Húc.

Hầu gia, phía trước chính là Nhai Đại Bàng.

Y chính là người dẫn đường đến Nhai Đại Bàng lần này, cũng là

một thợ săn địa phương, nổi tiếng trong làng vì tài bắn cung.

Hay.

Lưu Húc gật đầu nói, Chúng ta tranh thủ thời gian, cố gắng tìm thấy đại bàng sớm nhất.

Thợ săn Trương sảng khoái cười: Yên tâm đi Lưu Hầu, trước đây lúc ta đi săn, đã nhiều lần phát hiện dấu vết của đại bàng ở đây.

Lời y chưa nói xong, liền có một tiếng đại bàng kêu vang, vang vọng khắp núi rừng.

Thợ săn Trương chỉ tay lên trời: Lưu Hầu, nhìn kìa, đó chính là đại bàng.

Thực ra không cần thợ săn Trương nói nhiều, Lưu Húc đã nhìn thấy con đại bàng đó.

Không có gì, chỉ là tai thính mắt tinh.

Khụ.

Thực ra là vì thị giác động của Lưu Húc, đối với vật thể đang chuyển động quá nhạy cảm.

Hai ngày nay, thợ săn Trương đã thân với Lưu Húc.

Lúc này, y sớm đã lấy cung tên sau lưng xuống.

Chỉ thấy y tự tin cười: Lưu Hầu, xem tôi đây, lão Trương tôi không có bản lĩnh gì khác, nhưng nếu luận về tiễn thuật, chỉ sợ ngài còn lâu mới là đối thủ của tôi.

Vừa nói, hai tay y dùng sức kéo cung tên, một đôi mắt chăm chú nhìn con đại bàng trên trời.

Chỉ là ngay sau đó, y liền thu cung tên lại, khổ sở cười: Đại bàng cũng quá gian xảo, lại cứ lượn vòng trên cao.

Khoảng cách xa như vậy, đến thần tiên cũng không bắn được.

Y vô thức quay đầu nhìn Lưu Húc.

Khoảnh khắc tiếp theo, y, sững sờ.

Chỉ thấy bên cạnh y, trong tay Lưu Húc đang cầm một cây cung tên cực kỳ khoa trương.

Cây cung tên đó trước đây y đã thấy Lưu Húc đeo sau lưng, vẫn luôn vô cùng tò mò.

Bởi vì, nó thực sự quá lớn.

Chiều cao của cung tên, vượt qua chiều cao cơ thể y.

Lưu Húc trong tay hơi dùng lực, cung tên liền được kéo thành hình trăng tròn.

Cây cung này, là y đã cho người chuyên môn chế tạo.

Cung dài hai mét, cung nặng năm trăm cân.

Nguyên nhân rất đơn giản, cung tên hiện có thực sự quá nhẹ quá nhẹ.

Thông qua thị giác động, Lưu Húc khóa chặt con đại bàng trên cao.

Ngay sau đó, y hướng về phía thợ săn Trương nhàn nhạt cười, đợi khi y lại ngẩng đầu lên, tay phải y liền buông ra.

Vút.

Một tiếng rít kinh khủng theo đó vang lên.

Một mũi tên cực kỳ khoa trương, từ cung tên bắn ra, hướng về phía bầu trời bay đi.

Tốc độ mũi tên cực nhanh.

Chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên, mũi tên đã đến trên cao.

Phập.

Tiếng mũi tên cắm vào đại bàng nghe rõ mồn một.

Ngay sau đó, đại bàng kêu thảm một tiếng, liền từ trên trời rơi xuống.

Thợ săn Trương hai mắt trợn tròn, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cũng quá khoa trương rồi.

Cao như vậy, lại thật sự bắn trúng.

Đang đùa à.

Y liên tục dụi mắt, nhưng mọi thứ trước mắt lại không có chút thay đổi nào.

Cuối cùng y tin, cảnh tượng vừa thấy là thật.

Nhưng ngay sau đó, thợ săn Trương khổ sở cười một tiếng.

Đáng tiếc rồi.

Hướng rơi của con đại bàng đó, chính là dưới vách đá.

Vách đá này chính là Nhai Đại Bàng.

Sở dĩ có tên này, nguyên nhân đơn giản, vì đây là một vách đá thẳng đứng, con người căn bản không thể leo lên, cũng chỉ có đại bàng mới có thể bay qua.

Nên mới có tên Nhai Đại Bàng.

Thợ săn Trương than thở một tiếng: Đáng tiếc.

Nhưng ngay sau đó, y lại mở miệng nói: Lưu Hầu không cần vội.

Ta biết có một nơi, ở đó cũng có đại bàng.

Chỉ là khoảng cách có chút xa.

Lời y chưa nói xong, cả người liền cứng đờ tại chỗ.

Y thấy bên cạnh mình, một người lao ra ngoài.

Nhìn người đang ở trên không trung, bay về phía xác con đại bàng, cả miệng y đều há thành hình chữ O khoa trương.

Người bay đi, chính là Lưu Húc.

Chỉ thấy y nhảy lên trên vách đá, vươn tay trái, vững vàng nắm lấy xác con đại bàng đang rơi xuống.

Cẩn thận.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi kêu lên.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Yên tâm.

Tiếng nói vừa dứt, tay phải y nắm lấy Hình Thiên thương.

Ngay sau đó, trong tay hơi dùng lực.

Rầm.

Đá vụn bay tứ tung.

Một thương đâm vào vách đá.

Cùng với một thương đâm ra, cả người Lưu Húc liền đứng yên trên không.

Từ cực động đến cực tĩnh, chỉ trong vòng một hai hơi thở.

Ngay sau đó, Lưu Húc ném con đại bàng lên lưng, tay trái y từ bên hông lấy ra Trạm Lư kiếm.

Keng.

Trước Trạm Lư kiếm, vách đá cứng rắn như đậu hũ.

Trong lúc đá vụn bay tứ tung, một cái hố sâu nhanh chóng được tạo ra.

Lưu Húc làm tương tự, không lâu sau, trên vách đá liền xuất hiện một cái bệ nhỏ.

Một cái bệ chỉ đủ cho Lưu Húc đặt chân.

Lưu Húc đứng trên bệ, sau đó liền rút Hình Thiên thương ra.

Chương 114

Y lại lấy con đại bàng từ sau lưng xuống.

Cùng lúc đó, y nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen đại bàng.

Ting, hệ thống đang trích xuất gen đại bàng, đang dung hợp.

Tiếng của hệ thống vừa dứt, một luồng ấm áp kỳ diệu lập tức tràn ngập toàn bộ cơ thể, và hội tụ về phía hai mắt y.

Y chỉ cảm thấy hai mắt mình như đang được mát xa.

Thoải mái.

Y không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Ting, chúc mừng ký chủ, dung hợp gen đại bàng thành công, nhận được Ưng Nhãn.

Y mở mắt ra, chỉ cảm thấy cả thế giới đều trở nên khác biệt.

Lúc này tầm nhìn của y trở nên mạnh mẽ.

Y ngẩng đầu nhìn lên trên.

Y thấy một bầu trời xanh khác, một đám mây trắng khác.

Thậm chí y còn thấy vẻ lo lắng của thân vệ.

Thậm chí y còn thấy biểu cảm không dám tin của thợ săn Trương.

Mọi thứ, đều rõ ràng như vậy.

Đây, chính là sự thay đổi mà Ưng Nhãn mang lại sao.

Thật tốt.

Thông tin về Ưng Nhãn cũng hiện lên trong đầu Lưu Húc.

Ưng Nhãn: Năng lực thu được sau khi dung hợp gen của đại bàng,

tầm nhìn của ký chủ được tăng lên sáu lần, đạt tới 7,2 dặm, ký chủ có thể dễ dàng nắm bắt các chi tiết nhỏ cách xa bốn dặm.

Kinh ngạc.

Nhìn thông báo của hệ thống, Lưu Húc không thể tin vào mắt mình, mọi thứ thật quá khoa trương.

Ưng Nhãn này, cũng quá bá đạo đi.

Chẳng trách thị lực lại trở nên đáng sợ như vậy.

Nhìn ra bốn phía, hắn phát hiện bất kể là vật động hay vật tĩnh, tất cả đều hiện rõ mồn một.

Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Ở phía đối diện vách núi, mọi người đang lo lắng nhìn Lưu Húc, khi phát hiện hắn không sao, các thân vệ mới hoàn toàn thả lỏng.

Trương Liệp Hộ bất giác nuốt nước bọt nói: Lưu hầu, ngài đáng sợ đến vậy sao.

Một thân vệ cười ha hả nói: Lưu hầu là kỳ nhân đương thời, sao có thể dùng lẽ thường để đo lường.

Lưu Húc giậm chân một cái, thân hình đã bay vọt lên.

Hắn bay vút qua khoảng cách mấy chục mét, đáp thẳng lên vách núi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Liệp Hộ cả người cứng đờ.

Lưu Húc ném con đại bàng trong tay cho một thân vệ bên cạnh, rồi mới nhìn Trương Liệp Hộ nói: Trương Liệp Hộ, làm tốt lắm.

Sau khi trở về, bản hầu sẽ ghi cho ngươi một công.

Trương Liệp Hộ lập tức mừng rỡ.

Hắn chắp tay cúi người với Lưu Húc nói: Đa tạ Lưu hầu.

Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Lưu Húc, hắn đã tràn đầy kính ý, không còn dám tùy tiện như trước nữa.

Lưu Húc nhìn quanh một lượt.

Ngay sau đó, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười.

Hắn nhìn Trương Liệp Hộ nói: Trương Liệp Hộ, có biết tổ của đại bàng ở đâu không.

Trương Liệp Hộ lắc đầu đáp: Đại bàng à, chúng thích làm tổ trên vách núi hiểm trở nhất, cực kỳ khó tìm.

Ta đã tìm mấy lần mà chưa lần nào thấy.

Lời của hắn vừa dứt, đã thấy Lưu Húc chỉ về phía xa nói: Tổ của một con đại bàng, ở kia kìa.

Trương Liệp Hộ trừng lớn mắt nhìn kỹ, nhưng chỉ thấy ở đó toàn là vách núi, làm gì có tổ đại bàng nào.

Hắn nghi hoặc hỏi: Lưu hầu, ở đó có tổ đại bàng sao.

Lưu Húc mỉm cười nói: Ở đó.

Lúc này, trong mắt hắn, cái tổ đại bàng trên vách núi xa xa hiện ra rõ mồn một.

Điều khiến hắn hứng thú hơn là trong cái tổ đó lại có một con đại bàng trống.

Con đại bàng đó rất lớn.

Mặc dù cùng loài với con hắn vừa săn được, nhưng thân hình lại to hơn rất nhiều.

Lưu Húc nảy sinh hứng thú.

Đại bàng lớn như vậy, cũng phải bắt cho bằng được.

Nếu đem hầm canh, chắc hẳn sẽ rất ngon.

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười nói: Xem bản hầu đi bắt con chim ưng đó về đây.

Vừa dứt lời, hắn giậm chân một cái, thân hình nhảy vọt về phía trước.

Đôi chân hắn đạp lên vách đá cheo leo.

Con đại bàng dường như nghe thấy động tĩnh, nó vỗ cánh, từ trong tổ bay vút lên trời.

Mọi người trong lòng không khỏi thầm than một tiếng.

Con đại bàng này cảnh giác như vậy, xa thế mà đã có phản ứng.

Nhìn đại bàng vỗ cánh bay cao, họ biết lần này sợ là không bắt được rồi.

Đôi cánh của con đại bàng khi dang ra dài tới hơn ba mét.

Vì vậy, tốc độ bay của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã bay về phía sau vách núi.

Nếu để nó bay đi, e rằng không thể nào bắt lại được nữa.

Ta đi săn bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy con đại bàng lớn như vậy.

Trương Liệp Hộ kinh ngạc thốt lên, nhưng rồi lại lắc đầu nói: Tiếc là tốc độ của nó quá nhanh, ta dù dùng cung tên cũng không kịp.

Như để đáp lại lời Trương Liệp Hộ, Lưu Húc đang bay trên không trung, đưa tay ra sau lưng.

Cây cung cao hơn người xuất hiện trong tay hắn.

Cùng lúc đó, hắn hơi dùng sức.

Cây cung được kéo căng hết cỡ.

Lưu Húc khẽ buông tay phải.

Vút.

Một tiếng dây cung trầm đục vang lên.

Mũi tên hóa thành một vệt sáng, bay về phía con đại bàng trên vách núi xa.

Lưu Húc lại không thèm nhìn con đại bàng, hắn đạp mạnh lên vách núi.

Sau khi mượn lực lần nữa, cả người hắn liền nhảy vọt sang vách núi đối diện.

Mọi người ngơ ngác nhìn Lưu Húc như đang bay lượn giữa sườn núi.

Lúc này, trong mắt họ tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Bản lĩnh phi thiên độn địa như vậy, ai mà không muốn chứ.

Mũi tên bay với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh con đại bàng.

Con đại bàng vỗ mạnh đôi cánh, muốn trốn thoát.

Nhưng tất cả đã muộn.

Phập.

Mũi tên xuyên thẳng vào thân thể con đại bàng, rồi lại từ phía bên kia xuyên ra.

Két.

Một tiếng kêu thảm thiết của đại bàng vang lên.

Ngay sau đó, con đại bàng rơi thẳng xuống dưới.

Lưu Húc không có thời gian để ý đến những chuyện đó, lúc này hắn đã vững vàng đáp xuống vách núi đối diện.

Mượn lực đạp một cái, thân hình hắn bay về phía con đại bàng

đang rơi.

Trong chớp mắt, hắn đã đến bên cạnh con đại bàng.

Ngay lập tức, hắn đưa tay ra, tóm gọn con đại bàng đang rơi xuống.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Họ ngây người nhìn cảnh tượng huyền bí trước mắt.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu họ.

Chẳng lẽ, Lưu hầu là tiên nhân tại thế.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền không thể xua đi được nữa.

Ngay sau đó, một tiếng hét kinh hãi vang lên: Lưu hầu cẩn thận.

Thì ra, lúc này Lưu Húc không có chỗ mượn lực, đang rơi thẳng xuống vách núi.

Tim của mọi người đều thắt lại.

Không ít thân vệ thậm chí đã bắt đầu tìm kiếm bên rìa vách núi, muốn tìm một con đường xuống dưới.

Trương Liệp Hộ lắc đầu nói: Đừng phí công vô ích.

Vách núi này tên là Lão Ưng Nhai, nguyên nhân chính là vì vách núi này không ai có thể leo lên được.

Cũng chỉ có đại bàng mới có thể tung cánh ở đây Nói đến đây, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Lưu Húc bay vọt lúc nãy.

Vì vậy, những lời tiếp theo hắn không thể nói ra được nữa.

Hắn thở dài một tiếng, rồi nói với các thân vệ: Nếu muốn xuống dưới, chỉ có một cách, đó là quay trở lại Nói rồi, hắn quay người đi xuống.

Nhưng ngay sau đó, cả người hắn sững sờ tại chỗ.

Hắn ngây ngốc nhìn xuống phía dưới.

Bên dưới vách núi, Lưu Húc không hề căng thẳng.

Đối với cảnh tượng trước mắt, hắn đã sớm có sự chuẩn bị.

Hắn rút một mũi tên từ sau lưng.

Mũi tên này giống hệt mũi tên lúc nãy, chỉ khác là phía sau nó có buộc một sợi dây thừng to bằng mấy ngón tay.

Lưu Húc đặt mũi tên lên cung, rồi liếc nhìn vách núi gần nhất.

Vách núi cách đó không quá mấy trượng, nhưng sợi dây thừng trên mũi tên lại dài tới bảy, tám trượng.

Hắn hơi dùng sức, cây cung được kéo căng hết cỡ.

Vút.

Mũi tên bay ra, lao về phía bên cạnh.

Cùng với mũi tên bay đi, sợi dây thừng không ngừng duỗi ra.

Bụp.

Đầu mũi tên cắm sâu vào vách núi.

Lưu Húc dùng sức kéo mạnh, cả người hắn cũng bay về phía vách núi.

Tay áo hắn bay phần phật trong gió, trông như một vị tiên nhân.

Tiếp theo, mọi chuyện trở nên đơn giản.

Thân hình hắn đạp trên vách núi, nhanh chóng bay vọt lên.

Mãi cho đến khi Lưu Húc đứng ngay bên cạnh, mọi người vẫn chưa phản ứng lại.

Tâm trạng của Lưu Húc khá tốt, hắn vung tay nói: Chuyến này, đa tạ Trương Liệp Hộ đã chỉ đường cho bản hầu.

Trương Liệp Hộ vội vàng xua tay.

Đối mặt với một nhân vật như tiên nhân thế này, hắn đã sớm hoảng hồn.

Các thân vệ ai nấy đều nhìn chằm chằm vào con đại bàng trên người Lưu Húc.

Lưu Húc dứt khoát đưa tay ném con đại bàng cho họ.

Mọi người đều phấn khích la hét.

Trời ơi, nhìn thấy chưa, con đại bàng này to quá.

Đúng vậy, ta lần đầu tiên thấy một con đại bàng to như thế.

Ngay cả Trương Liệp Hộ cũng không ngừng cảm thán.

Lưu Húc chỉ mỉm cười, vung tay nói: Đi.

Cùng bản hầu về thành.

Nói rồi, hắn dẫn đầu đi xuống núi.

Một đường ngựa phi nước đại, khoảng một canh giờ sau, họ đã trở về Kịch Huyện.

Người dân trong thành, ai nấy đều dừng bước.

Nhìn thấy chưa.

Hai con đại bàng.

Oa, con đại bàng trống sao mà to thế.

Đại bàng như vậy mà cũng bị bắn hạ được sao.

Trời ơi.

Từng tiếng kinh hô không ngớt.

Chương 115

Các thân vệ ai nấy đều ưỡn ngực ngẩng đầu, như thể vừa thắng trận trở về.

Trong đám đông, một giọng nói vang lên: Đại bàng to như vậy, ai săn được thế.

Một thân vệ lớn tiếng đáp: Là do chúa công ta tự mình săn được.

Thấy không, cây cung sau lưng chúa công chính là minh chứng.

Người đó nhìn con đại bàng trống, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Sau đó, hắn nhìn về phía cây cung dài sau lưng Lưu Húc.

Chỉ nhìn một cái, hắn đã sững sờ.

Cây cung to như vậy, thật sự có người kéo nổi sao.

Có phải quá khoa trương rồi không.

Chắc không phải dùng để dọa người đấy chứ.

Nghĩ vậy, hắn bất giác kinh ngạc thốt lên: Cây cung đó, thật sự dùng được sao.

Thân vệ nghe vậy liền nổi nóng, lập tức phản bác: Sao lại không dùng được.

Lúc này, Lưu Húc cũng quay đầu nhìn người vừa lên tiếng.

Chỉ một cái nhìn, hắn đã sững sờ.

Người trước mắt thân cao tám thước, mặt như táo đỏ.

Nhìn tướng mạo, lại có vài phần tương tự Quan Vũ.

Hắn lại nhìn Ngụy Diên, trên người toát ra một luồng khí thế lẫm liệt, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Trong lòng hắn khẽ động.

Chẳng lẽ người này là Ngụy Diên.

Nghĩ vậy, Lưu Húc mỉm cười nói: Dám hỏi vị tráng sĩ này cao danh quý tính là gì.

Ngụy Diên đâu dám làm cao, vội chắp tay cúi người với Lưu Húc nói: Tại hạ là Ngụy Diên.

Người Nghĩa Dương, Kinh Châu.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Người này quả nhiên là Ngụy Diên.

Ngụy Diên người này, ở hậu thế được lưu truyền rộng rãi.

Hắn là người năng chinh thiện chiến, dũng mãnh thiện chiến, bản thân đối với việc huấn luyện binh sĩ cũng rất có tài.

Binh lính do hắn huấn luyện cũng là một đội quân tinh nhuệ được rèn luyện nghiêm ngặt.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn cả chính là Tý Ngọ Cốc kỳ mưu.

Khi Gia Cát Lượng dẫn quân Bắc phạt lần đầu tiên, Ngụy Diên đã đề xuất Tý Ngọ Cốc kỳ mưu.

Hắn đề nghị, học theo kế sách Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương của Hàn Tín, Ngụy Diên tự mình dẫn năm ngàn quân tinh nhuệ đi qua Tý Ngọ Cốc, thẳng đến Trường An.

Sau đó một lần chiếm được Trường An và Đồng Quan, đại quân của Gia Cát Lượng từ Tà Cốc tiến binh Trường An, Đồng Quan, hai quân hội sư tại Đồng Quan.

Thực ra kế sách này có tỷ lệ thành công rất lớn, nguyên nhân cơ

bản là vì lúc đó quân trấn thủ Trường An là Hạ Hầu Mậu.

Năng lực của Hạ Hầu Mậu thực sự không nổi bật.

Sở dĩ hắn có thể trấn thủ những nơi trọng yếu như Trường An là vì phu nhân của hắn là con gái của Tào Tháo, Thanh Hà công chúa.

Lưu Húc chắp tay với Ngụy Diên nói: Nguyên lai là Ngụy Văn Trường, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Ngụy Diên sững sờ.

Lúc này hắn căn bản không có danh tiếng gì.

Hoặc có thể nói, lúc này hắn mới chỉ là một kẻ vô danh.

Hắn nhìn Lưu Húc, hỏi: Lưu hầu nhận ra ta sao.

Tự nhiên.

Lưu Húc gật đầu nói, Văn Trường là người dũng mãnh, bản hầu tự nhiên nhận ra.

Vừa nói, hắn đã xuống ngựa: Văn Trường, đi, chúng ta vào phủ nói chuyện.

Ngụy Diên cảm động.

Lưu Húc một tay nắm lấy cánh tay Ngụy Diên, rồi đưa tay chỉ về phía trước nói: Quận thủ phủ ở phía trước.

Hắn quay lại dặn dò thân vệ phía sau: Các ngươi, giúp bản hầu chuẩn bị rượu và thức ăn, hôm nay ta muốn vì Văn Trường mà đón gió tẩy trần.

Sau đó, hắn chỉ vào hai con đại bàng nói: Đem xuống cho nhà bếp xử lý rồi mang lên.

Hôm nay ta cũng muốn nếm thử mùi vị của đại bàng.

Vâng.

Thân vệ vội vã chạy vào quận thủ phủ.

Lưu Húc kéo tay Ngụy Diên nói: Văn Trường, bản hầu ở đó có rượu ngon.

Rượu ngon mà ngươi chưa bao giờ được uống.

Nghe có rượu ngon, mắt Ngụy Diên hơi sáng lên.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhẹ.

Thích rượu ngon là tốt rồi.

Chỉ sợ không thích rượu ngon thôi.

Rượu của bản hầu, bên ngoài mua cũng không được, đến lúc đó không phải ngoan ngoãn ở lại, vì ta hiệu lực sao.

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười, kéo Ngụy Diên đi vào quận thủ phủ.

Hai người ngồi vào vị trí chủ khách.

Đã có người mang rượu và thức ăn lên.

Theo tiếng vỗ tay của Lưu Húc, nắp vò rượu được mở ra.

Một luồng hương rượu nồng nàn lan tỏa ra bốn phía.

Ngụy Diên cả người sững sờ.

Mũi hắn khịt khịt.

Ngay sau đó không thể kìm nén được nữa.

Hắn đứng dậy, mấy bước đã đến trước mặt Lưu Húc nói: Lưu hầu, không biết đây là rượu gì.

Ta Ngụy Diên uống không ít rượu, nhưng chưa từng có loại rượu nào, có hương vị thuần khiết như vậy.

Lưu Húc thầm cười trong lòng.

Hắn biết sẽ có cục diện này.

Nhưng trên mặt hắn lại bình thản nói: Rượu này là Nhị Oa Đầu, là do bản hầu tự mình ủ.

Vừa nói, hắn tự mình rót cho Ngụy Diên một chén.

Ngụy Diên nâng chén rượu, khẽ ra hiệu với Lưu Húc, rồi uống cạn.

Từ đó về sau, hắn không thể dừng lại được nữa.

Hắn uống liền bảy, tám chén, mới cười lớn nói: Rượu ngon.

Quả nhiên là rượu ngon.

Hắn ợ một tiếng, rồi cười nói: Không ngờ trên đời lại có rượu ngon như vậy.

Lưu Húc thầm nghĩ quả nhiên.

Như vậy, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn.

Hắn nhìn Ngụy Diên, nói: Văn Trường, ngươi là người Nghĩa Dương, Kinh Châu, sao lại đến Thanh Châu.

Ngụy Diên cười khổ một tiếng nói: Không giấu gì Lưu hầu.

Ta trước đây đến chỗ Lưu Biểu, chỉ là không được trọng dụng.

Hắn ngửa cổ, lại uống cạn một chén nói: Ta Ngụy Diên là đường đường nam nhi tám thước.

Ở chỗ Lưu Biểu, lại chỉ có thể làm một bộ khúc.

Càng khiến người ta tức giận hơn là, Lưu Biểu căn bản không biết trọng dụng võ tướng.

Ta nghe danh Lưu hầu là người nhân nghĩa, liền trong cơn tức giận đến bái kiến Lưu hầu.

Hắn đứng dậy, chắp tay cúi người với Lưu Húc nói: Hôm nay được Lưu hầu xem trọng, ta nguyện làm một tên lính quèn dưới

trướng Lưu hầu.

Lưu Húc đứng dậy, vội vàng bước lên.

Hắn một tay đỡ Ngụy Diên dậy nói: Văn Trường cần gì phải hành đại lễ như vậy.

Bản hầu có được sự trợ giúp của Văn Trường, thực sự là vinh hạnh của bản hầu.

Kéo Ngụy Diên ngồi xuống, hắn mới cười lớn nói: Ta nguyện phong Văn Trường làm Quân tư mã.

Mong Văn Trường đừng chê.

Ngụy Diên mừng ngoài ý muốn.

Hắn lại chắp tay cúi người với Lưu Húc nói: Được Lưu hầu không chê, ta Ngụy Diên nguyện chết để báo đáp.

Tốt.

Lưu Húc cười lớn nói, Văn Trường, bản hầu kính ngươi một chén.

Hai người lại uống một trận thỏa thích.

Đến cuối cùng, Ngụy Diên đã có chút men say.

Hắn ôm quyền với Lưu Húc nói: Chúa công, ta thấy cây cung sau lưng chúa công lúc nãy cao tới hai mét, không biết ta có thể thử tay một chút không.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Hắn nhớ, Ngụy Diên cũng là một người giỏi bắn cung.

Từng một mũi tên bắn rụng hai chiếc răng cửa của Tào Tháo, tài bắn cung như vậy cũng không tầm thường.

Nghĩ vậy, hắn gật đầu cười nói: Lúc này canh đại bàng vẫn chưa

làm xong, chúng ta vừa hay đi thử tài bắn cung.

Đúng lúc này, Triệu Vân, Thái Sử Từ và những người khác cùng nhau đi vào.

Người đi đầu là Triệu Vân, hắn chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, mạt tướng nghe nói chúa công ở đây có canh đại bàng uống, trong lòng ngứa ngáy không yên, mong chúa công chia cho một ít.

Tốt.

Đều có, đều có.

Lưu Húc cười lớn nói: Không bằng bây giờ, Văn Trường có ý muốn đến giáo trường thử cung của bản hầu, không biết ý các ngươi thế nào.

Như vậy cũng tốt.

Thái Sử Từ xắn tay áo nói, Mạt tướng sớm đã muốn thử một phen.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, mọi người cùng nhau đi đến giáo trường bên cạnh.

Lưu Húc liếc nhìn một cái, không khỏi ngẩn ra.

Trời ạ.

Mấy người trước mắt, đều là những người giỏi bắn cung.

Tài bắn cung của Thái Sử Từ không cần phải nói.

Thành tích tốt nhất của Thái Sử Từ khi sử dụng cung tên là trong một lần thảo phạt giặc, hắn đứng dưới thành, chỉ vào người trên đầu thành nói: Ta muốn bắn vào lòng bàn tay trái của tên giặc đó.

Sau đó, giương cung lắp tên, một mũi tên bắn trúng vào lòng bàn tay trái của tên giặc đó.

Triệu Vân cũng là người giỏi bắn cung.

Khi Gia Cát Lượng trong trận Xích Bích, sau khi mượn gió đông.

Triệu Vân liền điều khiển thuyền nhỏ, đón Gia Cát Lượng rời đi.

Phía sau có Từ Thịnh và Đinh Phụng dẫn binh truy đuổi, hắn quay người một mũi tên bắn trúng dây thừng trên buồm của thuyền truy đuổi.

Phải biết rằng, mũi tên đó là trong tình huống có gió lớn.

Còn về tài bắn cung của Ngụy Diên, thì không cần phải nói chi tiết.

Một mũi tên bắn rụng hai chiếc răng cửa của Tào Tháo, khiến Tào Tháo trở thành người vô sỉ, cũng là một chuyện hay.

Mấy người đứng vững trong giáo trường.

Lưu Húc liền cười nói: Bản hầu biết các vị tướng quân đều là người giỏi bắn cung, nếu chỉ là thi đấu bình thường thì không có ý nghĩa.

Theo ý kiến của bản hầu, chúng ta hãy đặt hai mươi cái bia tên ở phía trước, cái gần nhất đặt ở ngoài một trăm bước, sau đó mỗi năm mươi bước lại đặt một cái.

Khi thi đấu, chúng ta sẽ xem ai có thể bắn trúng nhiều bia tên hơn.

Người bắn trúng nhiều bia tên hơn, bắn chuẩn hơn sẽ là người thắng, không biết các vị thấy thế nào.

Triệu Vân tự nhiên không có ý kiến.

Chỉ có Ngụy Diên trong lòng thầm oán.

Yêu cầu này cũng thực sự quá cao rồi.

Bắn trúng tâm bia ở ngoài một trăm bước, đã có thể được coi là

thần xạ thủ.

Cái gọi là bách bộ xuyên dương, chính là từ đây mà ra.

Bây giờ, yêu cầu thấp nhất cho một lần thi đấu lại là một trăm bước.

Cũng quá đáng sợ rồi.

Điểm này, Lưu Húc là cố ý.

Một trăm bước nếu đổi thành đơn vị của hậu thế, tương đương khoảng một trăm năm mươi sáu mươi mét.

Khoảng cách xa như vậy, đối với tài bắn cung thực sự là một thử thách.

Nhưng nếu quá gần, đối với những người này, lại có ý nghĩa gì.

Ngụy Diên là người mới đến, liền bước lên một bước nói: Mũi tên đầu tiên hãy để ta ném gạch dẫn ngọc nhé.

Vừa nói, hắn liền nhận lấy cây cung dài từ tay Lưu Húc.

Tay hắn không khỏi chùng xuống, suýt chút nữa làm rơi cây cung xuống đất.

Trời ạ.

Cây cung này sao mà nặng thế.

Hắn không khỏi thầm oán.

Nhưng Ngụy Diên cũng là người dũng vũ, cây cung năm trăm cân tuy nặng, nhưng vẫn có thể cầm được.

Chỉ là cảnh tượng tiếp theo, khiến hắn khá là lúng túng.

Chỉ thấy hắn dùng hết sức lực toàn thân, cũng chỉ miễn cưỡng kéo cây cung ra được một chút.

Hắn hét lớn một tiếng, rồi tay mạnh mẽ kéo một cái.

Nhưng dù vậy, cây cung dài đó chỉ kéo ra được thêm một chút so với lúc nãy.

Lúng túng.

Mặt hắn không khỏi hơi đỏ lên.

Nhưng may mắn thay, mặt hắn vốn đã có màu táo đỏ, nên dù mặt đỏ cũng căn bản không nhìn ra được.

Chương 116

Ngay sau đó, Ngụy Diên tay phải mạnh mẽ buông ra.

Mũi tên mang theo tiếng gió rít, bay về phía trước.

Đốt.

Mũi tên chính xác bắn trúng bia tên đầu tiên ở ngoài một trăm bước.

Nhìn thấy cảnh này, Ngụy Diên trong lòng mới hơi yên tâm.

Ít nhất, không biểu hiện quá thảm.

Sau đó mũi tên xuyên qua bia tên đầu tiên, bay về phía bia tên thứ hai.

Đốt.

Mũi tên vững vàng cắm vào bia tên thứ hai ở ngoài một trăm năm mươi bước.

Sau đó thì không còn động tĩnh gì nữa.

Lưu Húc nhìn ra sự lúng túng của Ngụy Diên, liền cười nói: Văn Trường, mũi tên này bắn trúng tâm bia ở ngoài một trăm năm mươi bước, ngay cả thần xạ thủ thời xưa cũng không bằng.

Sắc mặt Ngụy Diên mới tốt lên không ít.

Hắn cười khổ một tiếng nói: Chúa công, cây cung dài quá nặng, với sức lực của ta, cũng chỉ có thể làm đến mức độ này.

Thái Sử Từ trong lòng hơi kinh ngạc.

Hắn biết cây cung trên tay chúa công, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Đây là kinh nghiệm hắn tổng kết được từ trước đến nay.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là vậy.

Nhưng, hắn là võ tướng, trong lòng cũng có lòng hiếu thắng.

Hắn liền bước lên, nhận lấy cây cung dài từ tay Ngụy Diên.

Vì đã có sự chuẩn bị, nên lần này khi nhận cây cung dài hắn đã dùng thêm mấy phần sức lực.

Nhưng khi thực sự nhận cây cung dài từ tay Ngụy Diên, hắn mới phát hiện đã đánh giá thấp trọng lượng của cây cung dài.

Hắn hai tay mạnh mẽ dùng sức, mới nâng được cây cung dài lên.

Sau đó, hắn mới cười khổ nói: Chúa công, cây cung dài này sợ rằng có bốn, năm trăm cân nặng phải không.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Cây cung này nặng năm trăm cân.

Ba người có mặt nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thái Sử Từ hét khẽ một tiếng, rồi dùng hết sức lực toàn thân.

Nhưng dù vậy, hắn cũng chỉ kéo ra được nhiều hơn Ngụy Diên một chút.

Hắn tay phải mạnh mẽ buông ra.

Mũi tên liền bay về phía trước.

Đốt.

Bia tên đầu tiên ở ngoài một trăm bước lập tức bị bắn trúng.

Mũi tên bắn xuyên qua bia tên, sức mạnh không giảm, tiếp tục bay về phía bia tên thứ hai.

Đốt.

Bia tên thứ hai ở ngoài một trăm năm mươi bước lập tức bị bắn trúng.

Nhưng, mũi tên sau khi xuyên qua bia tên thứ hai, liền không thể tiếp tục nữa.

Một tiếng cạch, mũi tên rơi xuống đất.

Nhìn thấy chỉ bắn xuyên được bia tên thứ hai, Thái Sử Từ cười khổ một tiếng.

Hắn đặt cây cung dài xuống đất, rồi lắc đầu nói: Chúa công, cây cung dài này sợ rằng ngay cả Điển huynh, cũng không kéo ra được bao nhiêu.

Triệu Vân không phải là người hiếu thắng, vốn không định lên kéo cung.

Nhưng nghe Thái Sử Từ nói vậy, hắn cũng không khỏi tò mò.

Hắn liền bước lên, bắt đầu thử nghiệm.

Theo một tiếng hét khẽ, hắn dùng hết sức lực toàn thân.

Cùng lúc đó, cây cung dài cũng từ từ được kéo ra.

Nhưng, khi cây cung dài được kéo ra một phần tư, Triệu Vân liền không thể tiếp tục nữa.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có một cảm giác: nặng.

Quá nặng.

Hắn tay phải mạnh mẽ buông ra.

Vút.

Mũi tên liền bay về phía xa.

Mũi tên trong nháy mắt đã bay được một trăm bước, không chút

nghi ngờ bắn thẳng vào tâm bia.

Đốt.

Liên tiếp ba tiếng vang lên, một mũi tên cắm vào bia tên thứ ba.

Nhìn khoảng cách đó, rõ ràng là hai trăm bước.

Thái Sử Từ và Ngụy Diên đều kinh ngạc nhìn Triệu Vân.

Không ngờ, Triệu Vân trông thư sinh trắng trẻo, sức mạnh lại lớn đến vậy.

Triệu Vân lại cười khổ một tiếng.

Hắn biết, có được sức mạnh lớn như vậy là nhờ chúa công của hắn.

Sau khi xem Lưu Húc biểu diễn thương pháp, hắn đã tự sáng tạo ra Thất Thám Bàn Long Thương.

Cùng với việc không ngừng diễn luyện và hoàn thiện Thất Thám Bàn Long Thương, hắn phát hiện, sức mạnh của mình cũng đang từ từ tăng lên.

Cũng chính vì lý do này, hắn luyện tập càng chăm chỉ hơn, cũng khiến sức mạnh của hắn có không ít tiến bộ.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Triệu Vân nâng cây cung dài đến trước mặt Lưu Húc nói: Chúa công, hãy để thuộc hạ xem thần lực của chúa công.

Lời này vừa ra, mọi người đều quay đầu nhìn.

Ngụy Diên cũng không khỏi tò mò.

Lưu Húc mỉm cười nói: Cũng được.

Bản hầu thử bắn vật tĩnh xem sao.

Cũng không biết có bắn lệch không.

Hắn nói là thật, nhưng Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người lại không khỏi cười khổ.

Chúa công sao lại khiêm tốn như vậy.

Họ đã tận mắt chứng kiến Lưu Húc một mũi tên từ phía tây, như tiên nhân từ trên trời xuống, bắn thẳng vào lưng bàn tay của tên trùm giặc Khăn Vàng ở ngoài năm trăm bước.

Uy lực của một mũi tên đó, đã trở thành câu chuyện được các binh sĩ truyền tụng.

Bây giờ, chúa công một lần nữa bắn tên, cũng nên ở khoảng năm trăm bước.

Khoảng cách gấp mấy lần.

Lưu Húc lần này thử nghiệm, nguyên nhân cơ bản, là vì muốn thử dùng Ưng Nhãn để nhìn vật tĩnh.

Còn vật động.

Đã được kiểm chứng nhiều lần, nhưng vật tĩnh thì vừa mới có được năng lực Ưng Nhãn, chưa có cơ hội kiểm chứng.

Lưu Húc đưa tay cầm cây cung dài, sau đó, tay phải hơi dùng sức.

Bá.

Cây cung dài lập tức được kéo căng hết cỡ.

Lưu Húc tay phải khẽ buông ra.

Vút.

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Mũi tên với tốc độ kinh khủng, bay về phía trước.

Trong chớp mắt, mũi tên đã đến trước mặt bia tên đầu tiên.

Đốt.

Một tiếng vang nhẹ truyền ra.

Mũi tên trực tiếp xuyên qua tâm bia của bia tên đầu tiên.

Sau đó là một loạt tiếng vang nhẹ.

Đốt.

Đốt Những âm thanh này vang lên thành một chuỗi, nếu không phải người tai thính, căn bản không nghe rõ được sự khác biệt trong đó.

Triệu Vân và những người khác cùng nhau chạy về phía trước, xem xem, mũi tên của Lưu Húc rốt cuộc đã bắn xuyên bao nhiêu cái bia tên.

Họ lần lượt nhìn theo từng cái bia tên.

Nhưng ngay sau đó, họ sững sờ.

Họ phát hiện trên những bia tên đó, căn bản không có mũi tên nào tồn tại.

Triệu Vân lại tìm kiếm một lần nữa, bao gồm cả bia tên và mặt đất, đều tìm kiếm kỹ lưỡng.

Nhưng điều khiến họ khá kinh ngạc là, không tìm thấy mũi tên đó đâu cả.

Triệu Vân lông mày hơi nhíu lại.

Một ý nghĩ đáng sợ hình thành trong đầu hắn, hắn lẩm bẩm: Mũi tên đó của chúa công không phải đã bắn xuyên qua cả hai mươi cái bia tên rồi chứ.

Lời này vừa ra, Thái Sử Từ và Ngụy Diên hai người không khỏi nuốt nước bọt.

Nếu là thật, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Đó là hai mươi cái bia tên.

Cái đầu tiên đặt ở một trăm bước, mỗi năm mươi bước lại đặt một cái bia tên.

Điều đó có nghĩa là, cái thứ hai mươi ở ngoài một nghìn lẻ năm mươi bước.

Có lẽ chỉ có khả năng này.

Ngụy Diên cười khổ gật đầu.

Thái Sử Từ nhìn về phía bia tên cuối cùng nói: Chuyện này cũng đơn giản, chúng ta chỉ cần kiểm tra xem trên bia tên thứ hai mươi có lỗ xuyên thủng của mũi tên hay không là được.

Nói rồi, hắn vội vàng đi về phía vị trí bia tên thứ hai mươi.

Nhưng, khi nhìn thấy bia tên thứ hai mươi, hắn hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy trên tâm bia của bia tên thứ hai mươi đó, rõ ràng có một cái lỗ.

Rõ ràng, cái lỗ này chính là do mũi tên xuyên qua bia tên để lại.

Mặc dù trong lòng đã sớm có phỏng đoán, nhưng khi phỏng đoán đó thực sự trở thành sự thật, hắn cảm thấy có chút khó tin.

Thái Sử Từ nuốt nước bọt nói: Tử Long, ta có hoa mắt không.

Triệu Vân cười khổ nói: Chỉ sợ ta cũng hoa mắt rồi.

Ngụy Diên lại đi về phía sau.

Năm mươi bước.

Một trăm bước.

Hai trăm bước.

Vừa đi vừa tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết

của mũi tên đó.

Mãi cho đến khi đi đến bức tường ngoài ở xa năm trăm bước, hắn mới nhìn thấy mũi tên đó.

Chỉ thấy mũi tên đó đang cắm chắc vào bức tường, chỉ còn lại nửa đoạn đuôi tên lộ ra ngoài.

Nửa đoạn đuôi tên không rõ ràng lắm, nếu không cố ý tìm kiếm, sợ rằng không nhất định có thể nhìn thấy.

Kinh khủng.

Ngụy Diên chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng.

Nếu ở trên chiến trường, bị một cung thủ như vậy nhắm vào, vậy thì sợ rằng cách cái chết cũng không xa.

Lúc này, hắn có chút hoài nghi nhân sinh.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người thấy Ngụy Diên cứ đứng ngây người bên tường, trong lòng khá kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, họ đồng loạt rùng mình.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Họ kinh hãi nói: Chẳng lẽ, mũi tên đó ở đó.

Nói rồi, họ liền nhanh chân chạy đến bên cạnh Ngụy Diên.

Sau đó, họ liền nhìn thấy nửa đoạn đuôi tên trên tường.

Kinh ngạc.

Chương 117

Bất giác, sắc mặt họ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cảnh tượng trước mắt, thực sự quá chấn động rồi.

Một mũi tên bắn xuyên qua hai mươi cái bia tên ở khoảng cách một nghìn lẻ năm mươi bước, rồi lại cắm thẳng vào bức tường ở ngoài một nghìn năm trăm năm mươi bước.

Hơn nữa, nhìn vào độ sâu cắm vào của mũi tên, nếu không có bức tường cản lại, mũi tên sợ rằng có thể bay về phía trước một khoảng cách không nhỏ.

Trọn vẹn một nghìn năm trăm năm mươi bước, khoảng cách này, thực sự quá khoa trương rồi.

Thông thường, có thể bách bộ xuyên dương đã là thần tiễn thủ.

Bây giờ, không những bắn trúng chính xác tâm bia, mà còn cắm vào bức tường ở ngoài một nghìn năm trăm năm mươi bước, vậy thì nên đánh giá như thế nào.

Tiên tiễn thủ.

Thần tiên tiễn thủ.

Bây giờ ngàn vạn lời nói cũng không thể biểu đạt được sự kinh ngạc đối với cảnh tượng trước mắt.

Đơn giản là đảo lộn tam quan.

Ba người đều là người giỏi bắn cung, nếu xét theo tiêu chuẩn bách bộ xuyên dương, đều là thần tiễn thủ thời xưa.

Nhưng bây giờ, họ lại nảy sinh một chút hoài nghi.

Mình có thực sự được gọi là thần tiễn thủ không.

Lưu Húc thấy ba người mãi không quay lại, liền cao giọng hỏi: Thế nào, bản hầu bắn thế nào.

Nghe âm thanh thì chắc là bắn trúng rồi.

Nhưng điều khiến hắn khá kinh ngạc là, Triệu Vân ba người đều không trả lời.

Lưu Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể bước đến vị trí của Triệu Vân.

Khi nhìn thấy mũi tên vững vàng cắm vào tường, hắn mới hài lòng gật đầu.

Như vậy, sử dụng cây cung này liền có thể bắn trúng nơi ở ngoài một nghìn năm trăm năm mươi bước.

Không tệ.

Vô cùng không tệ.

Lưu Húc khá hài lòng.

Hắn gật đầu nói: Như vậy cũng được, cây cung dài này cũng tạm dùng được.

Triệu Vân, Thái Sử Từ và Ngụy Diên ba người, đều kinh ngạc nhìn Lưu Húc, sau đó ngoài cười khổ ra thì vẫn là cười khổ.

Nghe xem.

Đây có phải là lời người nói không.

Tạm dùng được.

Vậy chẳng phải chúng ta không xứng sử dụng cung tên sao.

Lưu Húc vung tay nói: Đi thôi, cùng bản hầu về phủ uống rượu.

Triệu Vân cũng không từ chối, liền theo Lưu Húc về quận thủ phủ.

Đúng lúc này, một bóng người từ xa chạy tới.

Từ xa, người đó đã cười lớn nói: Lưu hầu, ta tìm ngài mãi.

Lưu Húc quay đầu nhìn, phát hiện người đó chính là Công Tôn Phạm.

Công Tôn Phạm nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn nói: Lưu hầu, điều kiện của ngài, ta đồng ý rồi.

Lưu Húc nói: Điều kiện gì.

Công Tôn Phạm cười khổ nói: Chính là lời hứa dùng năm nghìn thớt chiến mã để đổi lấy việc không chiếm ba quận phía bắc Thanh Châu của Lưu hầu.

Lưu Húc mỉm cười nói: Uống rượu, cùng bản hầu vào trong uống rượu.

Ta Công Tôn Phạm hoàn toàn cạn lời.

Hắn cười khổ nói: Lưu hầu, yêu cầu ngài đề ra, ta đã đồng ý rồi mà.

Lưu Húc thản nhiên nói: Uống rượu.

Uống xong rượu rồi nói.

Công Tôn Phạm lập tức lộ vẻ mặt khổ sở.

Hắn định nói gì đó, nhưng lại bị Lưu Húc kéo thẳng vào quận thủ phủ.

Sau đó, trong quận thủ phủ, Công Tôn Phạm mấy lần muốn đề cập đến chuyện trao đổi chiến mã, đều bị Lưu Húc chặn lại.

Lưu Húc sở dĩ làm vậy, cũng có nguyên nhân của hắn.

Hắn đang đợi một chuyện khác xảy ra.

Nếu chuyện đó không có động tĩnh, hắn cũng chẳng quan tâm đến Công Tôn Toản hay Viên Thiệu, chiếm được rồi nói sau.

Nhưng nếu chuyện đó xảy ra, vậy thì bên đó có thể tạm gác lại.

Dù sao thực lực của Công Tôn Toản khá mạnh, cũng có lợi cho việc giúp hắn kiềm chế Viên Thiệu.

Sau đó, Quách Gia và những người khác cũng lần lượt đến.

Đợi họ ngồi xuống, canh đại bàng cũng được mang lên.

Sau một hồi chén tạc chén thù, canh đại bàng cũng được chia nhau ăn hết.

Lưu Húc cũng ăn rất ngon lành.

Nói gì thì nói, đại bàng tung cánh bay cao, thịt đủ dai.

Mùi vị, cũng khá ngon.

Đặc biệt là con có sải cánh dài hơn ba mét, canh của nó có vài phần vị của canh vịt già.

Đợi ăn uống gần xong, mọi người mới lần lượt giải tán.

Còn Công Tôn Phạm.

Tự nhiên là không hoàn thành được mục đích của chuyến đi này.

Bởi vì, hắn được thân vệ khiêng về Khụ.

Dù tửu lượng của Công Tôn Phạm không tệ, nhưng cũng không chịu nổi sự cố ý chuốc rượu của đám người dưới trướng Lưu Húc.

Trong quận thủ phủ, chỉ còn lại Quách Gia, Tuân Du, Từ Thứ, Pháp Chính bốn người.

Lưu Húc nhìn mấy người nói: Phụng Hiếu, Công Đạt, lần trước đề cập đến Trần Quần, tình hình thế nào rồi.

Tuân Du bước lên một bước nói: Chúa công yên tâm, mấy ngày trước ta đã gửi một bức thư đi, không lâu sau Trần Quần sẽ đến.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc gật đầu cười nói, Dù sao nhân tài trị chính của ta thực sự quá ít.

Dĩnh Xuyên, từ trước đến nay đều nổi tiếng về văn phong thịnh hành, tài tử văn nhân cực nhiều.

Dĩnh Xuyên nổi tiếng nhất là tứ đại sĩ tộc, lần lượt là Tuân, Trần, Chung, Hàn.

Trong thế hệ đương đại của nhà Tuân, xuất sắc nhất tự nhiên là Tuân Úc, Tuân Du và Tuân Kham ba người.

Người xuất sắc nhất đương đại của nhà Trần là Trần Quần.

Lúc này, trong một viện trạch của nhà Trần, Trần Quần nhìn hai bức thư trước mặt khẽ nhíu mày.

Hai bức thư, chính là từ Tuân Úc và Tuân Du.

Hắn xem đi xem lại mấy lần, mới lẩm bẩm trong miệng: Xem ra, chỉ có thể phụ lòng Văn Nhược rồi.

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, vươn vai nói: Thôi kệ.

Đã quyết định rồi, thì đi nói với gia chủ một tiếng.

Nghĩ vậy, hắn liền bước về phía viện lạc nơi gia chủ ở.

Một lát sau, Trần Quần đã đến viện lạc nơi gia chủ ở.

Thủ vệ ở cửa thấy Trần Quần, liền khẽ cúi người với hắn nói: Đại công tử.

Trần Quần gật đầu, rồi bước vào.

Trong thư viện, Trần Kỷ đang cầm thẻ tre chăm chú đọc.

Trần Quần bước lên, chắp tay hành lễ với Trần Kỷ nói: Phụ thân đại nhân.

Trần Kỷ khẽ ngẩng đầu, liền cười nói: Trường Văn đến đây, có

chuyện gì sao.

Trần Quần cũng không giấu giếm, đi thẳng vào vấn đề: Vâng, phụ thân đại nhân.

Trần Kỷ gật đầu mỉm cười.

Hắn liền đặt thẻ tre sang một bên nói: Trường Văn ngồi xuống, nói kỹ với vi phụ.

Trần Quần ngồi xuống đối diện Trần Kỷ.

Phụ thân, Văn Nhược và Công Đạt đồng thời gửi thư đến.

Ồ.

Khóe miệng Trần Kỷ hiện lên một nụ cười, Đều là để chiêu mộ con sao.

Trần Quần cũng không phủ nhận, thẳng thắn gật đầu nói: Không sai.

Chính như phụ thân đã đoán, Công Đạt là thay Lưu Cảnh Sơ chiêu mộ con, còn Văn Nhược là thay Tào Mạnh Đức chiêu mộ con.

Trần Kỷ cười nói: Trường Văn, không biết trong lòng con đã có quyết định gì chưa.

Trần Quần vẻ mặt cung kính nói: Phụ thân đại nhân, con lần này đi chuẩn bị gia nhập dưới trướng Lưu Cảnh Sơ.

Trần Kỷ nâng chén trà trước mặt, khẽ nhấp một ngụm.

Sau đó, hắn mới nhìn Trần Quần nói: Trường Văn lựa chọn như vậy, trong lòng chắc hẳn đã có tính toán.

Không sai.

Trần Quần gật đầu nói, Phụ thân đại nhân, ban đầu con cho rằng Tào Mạnh Đức là một lựa chọn không tồi.

Nhưng từ khi Lưu Cảnh Sơ dần dần nổi lên, con bỗng nhiên phát hiện, Lưu Cảnh Sơ đó rõ ràng có tướng của một minh chủ.

Ồ.

Vẻ mặt của Trần Kỷ không hề thay đổi, chỉ đặt chén trà trở lại bàn.

Hắn mới nói một cách không tỏ rõ thái độ: Nói kỹ cho vi phụ nghe.

Trần Quần chắp tay hành lễ nói: Phụ thân đại nhân, mấy tháng nay, Lưu Cảnh Sơ một đường quật khởi, thế không thể cản.

Ngay cả nhân vật kiêu hùng như Tào Mạnh Đức, cũng phải chịu thiệt trong tay Lưu Cảnh Sơ.

Hơn nữa, con quan sát thấy Lưu Cảnh Sơ xử sự không phải chỉ biết dũng mãnh tiến lên, có lúc còn thể hiện ra trí lược phi phàm.

Đặc biệt là trận trâu lửa, ngựa lửa, dù Điền Đan có tái thế, cũng chưa chắc có thể làm được đến mức độ đó.

Trần Kỷ nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hắn mỉm cười gật đầu nói: Trường Văn con ta, là đệ tử kiệt xuất nhất của thế hệ này của nhà Trần ta.

Đã có quyết đoán, thì cứ theo ý con mà làm.

Trần Quần vẻ mặt cảm kích nói: Đa tạ phụ thân đại nhân ủng hộ.

Đi đi, trên đường đi nhớ cẩn thận.

Trần Kỷ cười lớn nói, Lần này đi nhớ mang theo nhiều hộ vệ.

Trần Quần cúi người thật sâu với Trần Kỷ nói: Phụ thân đại nhân cũng nhớ bảo trọng.

Trần Kỷ gật đầu, rồi nâng chén trà.

Trần Quần thấy vậy, lại cúi người với Trần Kỷ một lần nữa, mới

quay người, bước ra ngoài.

Nhìn Trần Quần rời đi, Trần Kỷ đặt chén trà trong tay xuống, đi đến cửa thư phòng.

Miệng hắn lẩm bẩm: Trường Văn con ta, trăm năm tiếp theo của nhà Trần đều trông cậy vào con.

Trần Quần sau khi thu dọn một chút, liền thẳng tiến về Thanh Châu.

Trên đường đi, hắn đi rất vội.

Thanh Châu, quận Bắc Hải.

Lưu Húc sau khi chiếm được ba quận Bắc Hải, Đông Lai, Nhạc An, liền để Quách Gia, Tuân Du, Từ Thứ và những người khác bắt đầu quản lý.

Bắc Hải, Đông Lai, Nhạc An tuy chỉ là ba quận, nhưng diện tích lại lớn hơn nhiều so với ba quận phía bắc.

Nếu chỉ tính diện tích, Lưu Húc đã chiếm được hơn hai phần ba địa bàn Thanh Châu.

Hiện tại ba quận tuy đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhưng số lượng giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu không ít, hắn dứt khoát để Triệu Vân, Thái Sử Từ, Điển Vi, Quản Hợi bốn người mỗi người lĩnh binh, đến ba quận để tiêu diệt tàn dư giặc Khăn Vàng.

Sau đó, hắn để Từ Thứ, Ngụy Diên hai người bắt đầu từ trong số tù binh giặc Khăn Vàng tuyển chọn những người khỏe mạnh để biên chế thành quân.

Một ngày nọ, Từ Thứ và Ngụy Diên hai người cùng nhau đi vào quận thủ phủ.

Họ chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, hiện tại công việc tuyển

chọn tù binh giặc Khăn Vàng đã hoàn thành.

Từ trong đó đã tuyển chọn được tổng cộng một vạn năm nghìn người khỏe mạnh.

Lưu Húc gật đầu nói: Vất vả cho Nguyên Trực, Văn Trường rồi.

Trong lòng hắn lại đang suy nghĩ về người sẽ huấn luyện tân binh.

Nếu đem số binh mã này về Duyện Châu, vậy thì không cần nói, tự nhiên sẽ giao cho Vu Cấm huấn luyện.

Nhưng trong thời gian ngắn cũng nên có người huấn luyện.

Hắn nhìn Từ Thứ và Ngụy Diên hai người.

Từ Thứ khi còn ở dưới trướng Lưu Bị, từng thể hiện năng lực luyện binh.

Dưới sự huấn luyện của hắn, một đội quân nhanh chóng đã có khả năng bày trận.

Còn Ngụy Diên.

Càng không cần phải nói.

Nghĩ vậy, Lưu Húc nhìn hai người nói: Từ hôm nay, đội quân này sẽ do hai người phụ trách huấn luyện.

Ngụy Diên không khỏi cảm kích đến rơi nước mắt.

Hắn vốn chỉ là một kẻ tay trắng, lại được Lưu Húc trọng dụng như vậy.

Hắn liền cúi người thật sâu với Lưu Húc nói: Đa tạ chúa công.

Từ Thứ cũng đáp lời.

Sau đó, Quách Gia, Pháp Chính và những người khác đã đem một bộ kế hoạch từ Duyện Châu đến.

Tương ứng với đó, lúa nước loại mới, gà, vịt, lợn, dê, bò loại mới,

cũng được quảng bá tương ứng.

Ở các nơi trong thành, cũng mở các quán cháo.

Sau một loạt biện pháp, sự công nhận của ba quận Thanh Châu đối với Lưu Húc ngày càng tăng.

Đối với điểm này, Lưu Húc tự nhiên vui mừng thấy thành công.

Trần Quần một đường ngựa phi nước đại, mấy ngày sau, đã đến quận Bắc Hải.

Hắn bước đi trong Kịch Huyện.

Mọi thứ hắn nhìn thấy, khiến hắn gần như hoài nghi, đây thực sự là Thanh Châu sao.

Trong ấn tượng của hắn, Thanh Châu bị giặc Khăn Vàng hoành hành nặng nề nhất, điểm này có thể thấy qua Tề Quốc mà hắn đã đi qua trước đó.

Tề Quốc và quận Bắc Hải cùng thuộc Thanh Châu, nhưng sự khác biệt giữa hai nơi lại cực lớn.

Trong lãnh thổ Tề Quốc, giặc Khăn Vàng hoành hành khắp nơi, khiến dân chúng lưu lạc mất nhà, còn có không ít lưu dân lang thang khắp nơi.

Mặc dù mang theo không ít hộ vệ, nhưng khi đi trong lãnh thổ Tề Quốc, hắn vẫn lo lắng có bị cướp bóc hay không.

Nhưng quận Bắc Hải lại hoàn toàn khác.

Chương 118

Một đường đi qua, trong quận Bắc Hải hắn không gặp một tên giặc Khăn Vàng nào.

Điểm này khiến hắn khá kinh ngạc.

Hơn nữa, dân chúng trong quận Bắc Hải, ai nấy đều bình tĩnh thản nhiên, mặt không có vẻ đói khổ.

Điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn là ở các nơi trong quận Bắc Hải, đều trồng một số cây mạ xanh.

Hỏi ra mới biết, đó là lúa nước loại mới.

Trong lòng hắn khá tò mò.

Lúa nước loại mới, sao có thể tùy tiện trồng được.

Mang theo sự tò mò đó, Trần Quần bước về phía quận thủ phủ.

Lúc này, trong quận thủ phủ, Lưu Húc và Từ Thứ hai người đang ngồi đối diện nhau.

Lưu Húc nhìn Từ Thứ và Pháp Chính hai người nói: Nguyên Trực, Hiếu Trực, mạng lưới tình báo mà ta bảo các ngươi xây dựng trước đây, bây giờ đã xây dựng thế nào rồi.

Từ Thứ cung kính nói: Chúa công, ta và Hiếu Trực hai người đã theo lời chúa công, đã hợp nhất tất cả các kênh tiêu thụ của nhà Chân, nhà Vệ và nhà Lỗ.

Hiện tại mạng lưới tình báo của chúng ta tuy mới sơ khai, nhưng đã phân bố khắp mười ba châu Đại Hán.

Lưu Húc hài lòng gật đầu nói: Vất vả cho hai vị rồi.

Từ Thứ và Pháp Chính hai người đồng loạt xua tay nói: Chúa công

nói quá lời rồi.

Đây là việc trong phận sự của hai chúng ta.

Nguyên Trực, Hiếu Trực, trong việc tuyển dụng nhân viên tình báo, cần phải thận trọng hơn nữa.

Chúa công yên tâm, khi tuyển dụng nhân viên tình báo, ta đều chọn những lão binh dưới trướng.

Trước khi xuất phát, họ sẽ được huấn luyện kỹ càng.

Pháp Chính cười bổ sung.

Lưu Húc cười lớn nói: Như vậy thì tốt.

Hai người làm việc, bản hầu yên tâm.

Đúng lúc này, một thân vệ chạy vào, bẩm báo với Lưu Húc: Chúa công, bên ngoài có một người đến, tự xưng là Trần Quần người Dĩnh Xuyên.

Trần Quần đến rồi.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Trần Quần là con trưởng của gia chủ nhà Trần ở Dĩnh Xuyên, Trần Kỷ.

Hắn là nhân vật xuất sắc nhất của nhà Trần ở Dĩnh Xuyên, tài năng của hắn không cần phải nói nhiều.

Chế độ Cửu phẩm trung chính do hắn khởi xướng đã ảnh hưởng đến hậu thế mấy trăm năm, kéo dài đến tận thời Tùy mới dần dần bị bãi bỏ.

Mặc dù chế độ Cửu phẩm trung chính có những nhược điểm, nhưng chỉ với một mình có thể sáng tạo ra chế độ Cửu phẩm trung chính kéo dài mấy trăm năm, chỉ riêng điểm này đã có thể thấy được

tài năng của Trần Quần về mặt trị chính.

Hơn nữa, hắn còn là người sáng lập chính của Ngụy luật.

Từ Thứ cũng mừng rỡ nói: Trường Văn cuối cùng cũng đến rồi, như vậy, chính vụ của ta cuối cùng cũng có thể giao cho Trường Văn rồi.

Lưu Húc cười lớn nói: Mau mời Trần Quần vào nói chuyện.

Không, bản hầu tự mình ra ngoài nghênh tiếp.

Sau đó lại dặn dò: Lại giúp bản hầu tìm Quách Gia, Tuân Du và những người khác đến.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Lưu Húc nhìn Từ Thứ và Pháp Chính nói: Nguyên Trực, Hiếu Trực, hai người cùng ta ra ngoài xem thế nào.

Từ Thứ và Pháp Chính hai người tự nhiên không có gì không được, đồng loạt chắp tay đáp lời.

Lưu Húc bước ra khỏi quận thủ phủ.

Chỉ thấy bên ngoài đứng một người, người đó mặc một bộ áo nho bào, trên người toát ra khí chất nho nhã.

Lưu Húc nhanh chân bước lên nói: Trường Văn, cuối cùng cũng đến rồi.

Trần Quần vội bước lên, chắp tay cúi người với Lưu Húc nói: Dĩnh Xuyên Trần Quần bái kiến Lưu hầu.

Lưu Húc một tay đỡ Trần Quần dậy, mới cười lớn nói: Mọi người đã mong ngóng ngươi từ lâu rồi.

Một đường đi, vất vả rồi.

Từ Thứ cười ha hả nói: Trường Văn, ngươi đến rồi, nếu không đến nữa, Công Đạt sắp phải đến Dĩnh Xuyên bắt ngươi rồi.

Trần Quần nghe vậy không khỏi cười nói: Biết ngươi ở đây, ta Trần Quần sao dám không đến.

Không những thế, ta sau khi nhận được thư, liền ngày đêm không nghỉ.

Vừa nói, hắn vừa chỉ về phía sau: Nhìn con ngựa của ta kìa, đều gầy đi rồi.

Từ Thứ chỉ vào Trần Quần, cười lớn.

Quách Gia và Tuân Du từ một bên đi tới.

Thấy Trần Quần, Tuân Du đi lên, đấm vào ngực Trần Quần một cái.

Trần Quần khoa trương lùi về phía sau mấy bước.

Quách Gia một tay nắm lấy tay Trần Quần, nhỏ giọng nói: Trường Văn, thành thật nói cho ta biết, Văn Nhược không phải cũng gửi thư chiêu mộ ngươi sao.

Trần Quần vẻ mặt lộ ra mấy phần khổ sở nói: Phụng Hiếu à Phụng Hiếu, sự nắm bắt lòng người của ngươi, quả thật đáng sợ.

Quách Gia cười hắc hắc nói: Tên nhóc nhà ngươi, chỉ sợ Văn Nhược lại phải đau lòng rồi.

Hắn quay đầu nhìn Tuân Du nói: Nhìn xem, Văn Nhược ngay cả cháu trai nhà mình cũng không chiêu mộ được, chỉ sợ trong lòng hắn sớm đã rỉ máu.

Tuân Du bước lên mấy bước, dùng một giọng điệu khoa trương nói: Phụng Hiếu, nói xấu sau lưng người khác, không phải là việc làm của quân tử đâu.

Quách Gia ho khan một tiếng nói: Công Đạt, ta vừa mới khen ngươi đấy.

Khen ngươi là mắt sáng như đuốc, một lần liền chọn trúng chúa công.

Tuân Du vênh váo tự đắc nói: Đó là tự nhiên.

Tài năng của chúa công, giống như ngọn đèn sáng trong đêm tối, ta tự nhiên phải vui mừng đến.

Trần Quần không khỏi cười ra tiếng nói: Công Đạt, ta cảm thấy ngươi còn bần hơn hắn.

Tuân Du thong thả thở dài nói: Cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng Vừa nói, vừa quay đầu nhìn Quách Gia, ý nghĩa trong lời nói không cần nói cũng hiểu.

Quách Gia hai mắt trừng lên nói: Công Đạt, ta cảm thấy ta có cần phải nói chuyện một chút về ai là chu, ai là mặc.

Tuân Du vội vàng cầu xin tha thứ: Phụng Hiếu, ta thừa nhận rồi, ngươi là chu, ta là hắc.

Quách Gia mặt đen lại.

Hắn đi lên, một tay khoác vai Tuân Du nói: Công Đạt, phiền ngươi giải thích rõ ràng lời nói lúc nãy Giải thích.

Tuân Du vẻ mặt mờ mịt.

Ngay sau đó, hắn giả vờ bừng tỉnh đại ngộ: Phụng Hiếu chắc chắn là bảo ta giải thích, vì sao ngươi là chu phải không.

Quách Gia tay hơi dùng sức: Công Đạt, phiền ngươi giải thích lại lần nữa.

Tuân Du vội vàng cầu xin tha thứ: Phụng Hiếu tha mạng.

Ngươi là mặc, ta là chu.

Nói xong, mọi người đều bật cười.

Trần Quần nhìn mấy người trước mắt, cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc.

Khi còn ở thư viện, Tuân Du là người chơi thân nhất với hắn.

Sau này, họ cũng sẽ tiếp tục qua lại với nhau.

Lưu Húc nhìn sắc mặt Trần Quần, trong lòng liền có nắm chắc.

Hắn đến trước mặt Trần Quần nói: Trường Văn, bản hầu nguyện phong ngươi làm Thanh Châu Biệt giá tòng sự, thay bản hầu quản lý việc nhà của Thanh Châu, không biết ý ngươi thế nào.

Trần Quần nghe vậy mừng rỡ.

Hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công tại thượng, Trần Quần nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Tốt.

Lưu Húc một tay nắm lấy cánh tay Trần Quần, đỡ Trần Quần dậy.

Hắn mới cười nói: Tốt.

Có Trường Văn tương trợ, Thanh Châu không còn gì đáng lo.

Đi, chúng ta vào phủ nói chuyện.

Ngay sau đó, hắn kéo Trần Quần đi vào quận thủ phủ.

Vừa đi vừa nói: Trường Văn, ta nói cho ngươi biết, bản hầu ở đây có một loại rượu, đảm bảo ngươi chưa bao giờ uống.

Trần Quần vẻ mặt lộ ra mấy phần mong đợi: Như vậy, vậy thì ta phải nếm thử cho bằng được.

Lưu Húc mỉm cười bí ẩn.

Sau đó, mọi người cùng nhau đi vào quận thủ phủ.

Trần Quần sau khi nếm thử mùi vị của Nhị Oa Đầu, tự nhiên yêu thích không buông tay, đây là điều tất yếu.

Lúc này, ở cổng thành Kịch Huyện, có hai người đang phi ngựa tới.

Lúc này trên người họ đầy bụi bặm, chiến mã dưới yên cũng đang thở hổn hển.

Trên con ngựa đi đầu là một người đàn ông trung niên.

Hắn nhìn vết máu loang lổ trên cổng thành, khẽ thở dài: Cuối cùng cũng đến rồi.

Không ngờ, Lưu hầu lại đến Thanh Châu.

Người trẻ tuổi bên cạnh bước lên nói: Sư phụ, chúng ta đi thẳng đến đó sao.

Người đàn ông trung niên sắc mặt cứng lại.

Hồi lâu sau mới nói: Chúng ta đi dạo trên phố một chút, xem danh tiếng của Lưu Cảnh Sơ trong dân chúng thế nào.

Người trẻ tuổi không khỏi ngẩn ra: Sư phụ, Vương Tư đồ không phải bảo chúng ta giao thư cho Lưu Cảnh Sơ Lưu hầu sao, chúng ta cứ giao thẳng là được mà.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, hạ thấp giọng nói: Vi sư chỉ lo Vương Tư đồ bị người ta lừa gạt, giao phó không đúng người.

Như vậy, chỉ sợ Hán thất Người trẻ tuổi mới bừng tỉnh gật đầu.

Hai người, chính là Vương Việt và Sử A được Vương Doãn phái đến tìm Lưu Húc.

Vương Việt và Sử A hai người đi dạo trên phố.

Một đường đi, họ phát hiện người dân ở đây, trên mặt hoàn toàn không có vẻ đói khổ.

Sử A hỏi: Sư phụ, Thanh Châu dường như rất khác so với những gì ta biết trước đây.

Vương Việt cũng gật đầu: Điểm này cũng khá kỳ lạ.

Theo lý mà nói, Thanh Châu có nhiều giặc Khăn Vàng như vậy, người dân ở đây không thể nào yên ổn như vậy được.

Hai người trăm bề không giải thích được.

Vương Việt liền dặn dò Sử A: Sử A, ngươi đi phía trước hỏi thăm một chút.

Được ạ.

Sử A đáp một tiếng.

Hắn quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy đầu phố có một ông lão đang ngồi trước cửa nói chuyện phiếm với người khác.

Hắn liền bước lên nói: Lão gia, ta hỏi một chuyện được không.

Ông lão quay đầu nhìn, cười nói: Chàng trai trẻ, có chuyện gì cứ hỏi.

Lão gia, ở chỗ ta, mọi người đều ăn không no, nhưng ở đây lại hoàn toàn khác.

Ông lão mỉm cười nói: Chàng trai trẻ là người từ nơi khác đến, khó trách có thắc mắc này.

Hắn chậm rãi đặt cái bát xuống, nói: Tất cả là nhờ Lưu hầu.

Thực ra trước khi Lưu hầu đến, chúng ta cũng ăn không no, nhưng sau khi Lưu hầu đến, mọi thứ đã khác rồi.

Hắn đưa tay chỉ về một cái lều ở xa: Thấy cái đó chưa.

Mỗi ngày, ở đó đều phát cháo miễn phí.

Ngươi nói xem, ở đây sao có thể bị đói.

Sử A trong lòng giật mình.

Những cái lều như vậy, khi đi trong thành, hắn đã thấy không ít.

Nếu đó đều là những nơi phát cháo miễn phí, vậy thì người dân quả thực không cần lo bị đói.

Bên cạnh, Vương Việt cũng nghe thấy những lời này, ánh mắt của hắn cũng khẽ lóe lên.

Sử A tiếp tục hỏi: Lão gia, những quán cháo đó, là do vị thiện nhân nào mở vậy.

Còn ai vào đây nữa.

Ông lão vẻ mặt cảm kích nói, Là Lưu hầu của chúng ta.

Lưu hầu vừa đến, đã mở nhiều quán cháo như vậy, người dân chúng ta đều cảm kích lắm.

Sử A trong lòng tán thưởng.

Hắn gật đầu với ông lão: Đa tạ lão gia.

Vương Việt trong lòng thầm trầm ngâm.

Những quán cháo đó, mỗi ngày đều phát cháo cho dân chúng.

Lại có quan viên làm việc thiện như vậy, thực sự quá khó tin.

Trong thời đại này, đơn giản là một dòng nước trong.

Sử A nhìn Vương Việt nói: Sư phụ, tiếp theo chúng ta làm gì.

Vương Việt trầm ngâm một lát rồi nói: Chúng ta đi xem xét thêm ở những nơi khác.

Vừa nói, hắn lại đi về phía những nơi khác trong thành.

Từ Thứ nhanh chân đi vào quận thủ phủ: Chúa công, trong thành có hai người nói giọng Trường An, đang hỏi thăm danh tiếng của chúa công khắp nơi.

Ồ.

Lưu Húc ngẩng đầu, nói, Xác định là giọng Trường An.

Từ Thứ cười nói: Chúa công, ta đã đưa nhân viên tình báo đó đến đây.

Lưu Húc gật đầu: Mau đưa hắn vào.

Không lâu sau, một người từ ngoài đi vào.

Trên người hắn mặc quần áo của người dân bình thường.

Người đó sau khi vào, liền cúi người với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc mỉm cười: Ta hỏi ngươi, ngươi thấy có người đang hỏi thăm tin tức của bản hầu.

Người đó gật đầu: Chúa công, ta ở phía đông thành phát hiện tung tích của hai người, họ đã hỏi thăm tin tức của chúa công từ một số người bên đường.

Nguyên lai là vậy.

Lưu Húc gật đầu.

Sau đó, hắn hỏi: Có nghe được tin tức chi tiết không, ví dụ như tên của họ.

Thân phận của họ.

Chúa công, hai người đó xưng hô là sư đồ, tên của người đồ đệ dường như là Sử Sử A Lời này vừa ra, Lưu Húc trong lòng không khỏi giật mình.

Tên của Sử A, hắn đã nghe đến từ đời sau.

Người này là sư phụ kiếm thuật của Tào Phi.

Sư phụ của Sử A, chính là kiếm sư nổi tiếng ở vùng Trường An, Vương Việt.

Vương Việt là đại sư kiếm thuật số một thời Hán mạt.

Kiếm thuật của ông ta rất mạnh, cả Đại Hán không ai có thể sánh bằng.

Mặc dù không giỏi chiến trận, nhưng nếu dùng làm hộ vệ, ám sát thì là một cao thủ hàng đầu.

Bây giờ, Sử A xuất hiện ở đây, lại là đồ đệ của hai người.

Vậy chẳng phải, người còn lại là Vương Việt.

Lưu Húc vẻ mặt lộ ra mấy phần vui mừng: Ta hỏi ngươi, hai người đó có phải ăn mặc như du hiệp không.

Chúa công nói rất đúng.

Hai người đó ăn mặc như du hiệp, bên hông mỗi người đều đeo một thanh trường kiếm.

Lưu Húc nghe vậy không khỏi vui mừng ra mặt.

Hắn gật đầu với người đó: Không tệ.

Bản hầu hỏi ngươi, ngươi tên gì.

Người đó mừng rỡ, vội cúi người thật sâu: Tiểu nhân tên là Khâu Lương.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu, Khâu Lương, sau khi lui ra hãy tự đến kho bạc lĩnh một nghìn tiền.

Là bản hầu thưởng cho ngươi.

Đa tạ chúa công.

Người đó cúi người với Lưu Húc một lần nữa, rồi lui ra.

Quách Gia vẻ mặt nghi hoặc: Chúa công, chẳng lẽ người quen hai người đó.

Không sai.

Lưu Húc cười gật đầu, Sử A đó là kiếm sư ở vùng Trường An.

Sư phụ của hắn tên là Vương Việt.

Lời này vừa ra, Tuân Du lông mày không khỏi nhíu lại.

Hắn kinh ngạc kêu lên: Chúa công nói, chẳng lẽ là kiếm sư số một ở vùng Trường An, Vương Việt.

Lưu Húc nói: Công Đạt có nghe danh Vương Việt.

Tuân Du gật đầu: Ta trước đây khi nhậm chức Hoàng môn thị lang ở Trường An, đã nghe danh Vương Việt.

Vương Việt về mặt kiếm thuật quả thực lợi hại, ta nghe nói trong mấy tháng đã liên tiếp đánh bại các kiếm sư tứ phương, trở thành một huyền thoại lúc bấy giờ, còn được xưng là đệ nhất kiếm sư Đại Hán.

Chỉ là sau đó, Vương Việt liền ẩn dật không ra, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Lời này vừa ra, mọi người không khỏi đồng loạt kinh ngạc.

Có thể đánh bại các kiếm sư tứ phương, còn được xưng là đệ nhất kiếm sư, thực lực này không hề đơn giản.

Quách Gia lông mày hơi nhíu lại: Chúa công, chẳng lẽ hai người này, là vì chuyện bố cục trước đây.

Chắc là vì chuyện này.

Lưu Húc mỉm cười.

Nếu không, sao lại vượt ngàn dặm, đến Thanh Châu.

Hơn nữa, đi khắp nơi hỏi thăm danh tiếng của bản hầu, chẳng phải là để xem bản hầu có đáng để phó thác hay không.

Lúc này, Vương Việt không biết hành tung của mình đã bị bại lộ.

Hắn chỉ dẫn theo Sử A đi hỏi thăm một vòng, câu trả lời nhận được đều giống hệt nhau.

Ở một nơi vắng vẻ, Vương Việt và Sử A hai người dừng lại.

Sử A lau mồ hôi trên trán: Sư phụ, tiếp theo làm gì.

Vương Việt tán thưởng: Xem ra, Lưu hầu quả thực là một người vì nước vì dân.

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn trở nên kiên định: Đi, cùng ta đến quận thủ phủ, ta đi diện kiến Lưu hầu.

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn về phía tửu lầu đối diện.

Hắn luôn cảm thấy, có một đôi mắt đang nhìn mình.

Nhưng quan sát kỹ lại thì không phát hiện ra gì.

Hắn liền lắc đầu, rồi cùng nhau cưỡi ngựa, đi về phía quận thủ phủ.

Đợi họ đi khỏi, trên tửu lầu đối diện vị trí họ vừa đứng, một bóng người vội vã rời đi.

Chương 119

Vương Việt và Sử A hai người một đường đi nhanh, nhanh chóng đã đến ngoài quận thủ phủ.

Sử A xuống ngựa, chắp tay hành lễ với thân vệ.

Tại hạ là kiếm sư Sử A, vị này là gia sư Vương Việt.

Chúng ta nghe danh Lưu hầu đã lâu, đặc biệt đến bái kiến.

Đợi một lát.

Một thân vệ nói xong, liền vội vã chạy vào quận thủ phủ.

Hắn chắp tay bẩm báo với Lưu Húc: Chúa công, có kiếm sư Vương Việt và đồ đệ Sử A, đến bái kiến.

Lưu Húc vẻ mặt lộ ra một nụ cười: Vương Việt và Sử A hai người, cuối cùng cũng chịu đến rồi.

Mọi người nghe vậy, đều cười lớn.

Lưu Húc gật đầu: Mời Vương Việt và Sử A vào.

Vâng.

Thân vệ nhận lệnh đi.

Không lâu sau, có hai người bước vào.

Người đi đầu, thân cao tám thước, mặc một bộ trường bào, toát ra một luồng khí chất hiệp nghĩa.

Theo sau hắn, người đó lưng hùm vai gấu, rõ ràng là một người có sức mạnh.

Hai người chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Tại hạ là kiếm sư Vương Việt, ngưỡng mộ uy danh của Lưu hầu

đã lâu, hôm nay đặc biệt dẫn theo đệ tử Sử A đến bái kiến.

Lưu Húc mỉm cười: Vương sư từ xa đến, vất vả rồi.

Hai vị mau mau ngồi.

Vương Việt lông mày nhíu lại.

Lưu Cảnh Sơ biết ta từ xa đến.

Có lẽ, là vì trên người ta có chút bụi bặm.

Nghĩ vậy, hắn liền nói lời cảm ơn với Lưu Húc, rồi thản nhiên ngồi xuống.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Vương sư đến đây có việc gì.

Phải chăng có việc gì quan trọng.

Vương Việt trong lòng kinh hãi.

Tay hắn bất giác đặt lên chuôi kiếm.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại bình thản bỏ xuống.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Không cần nói, Vương Việt cảnh giác như vậy, chắc chắn mang theo bí mật.

Lại nghe Vương Việt cười ha hả: Lưu hầu nói gì vậy.

Ta lần này đến, chỉ là ngưỡng mộ danh tiếng của Lưu hầu mà thôi, đâu có việc gì quan trọng.

Lưu Húc cũng không vạch trần, chỉ gật đầu: Như vậy cũng tốt.

Không bằng chúng ta trước tiên uống một trận, rồi hãy tính sau.

Hắn vỗ tay: Người đâu, mang rượu ngon thức ăn ngon lên, bản hầu muốn tự mình vì Vương sư và Sử sư hai người đón gió tẩy trần.

Thân vệ vội vã đi.

Lưu Húc mỉm cười: Vương sư, bản hầu ở đây có một loại rượu ngon, chắc chắn người chưa từng nếm.

Lát nữa phải uống thêm hai chén.

Vương Việt không khỏi mừng rỡ.

Hắn từ trước đến nay đều thích rượu ngon, nghe có rượu ngon, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Hắn cười lớn: Không giấu gì Lưu hầu, rượu ngon của Đại Hán, ta Vương Việt gần như đã nếm hết.

Không biết rượu đó tên gì.

Rượu đó tên là Nhị Oa Đầu.

Lời của Lưu Húc vừa dứt, người hầu đã bưng rượu đi vào.

Lưu Húc đưa tay vỗ vào vò rượu, cùng với nắp vò vỡ ra, một luồng hương rượu nồng nàn lan tỏa.

Vương Việt mũi khịt khịt.

Ngay sau đó, hắn nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn, động lòng rồi.

Lưu Húc vẫn luôn chú ý đến Vương Việt, lúc này hắn nhìn Vương Việt: Vương sư, rượu này thế nào.

Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon.

Vương Việt tán thưởng.

Hắn nhận lấy chén rượu từ tay Lưu Húc, ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Cảm nhận được hương vị thơm ngon lan tỏa trong miệng, hắn không khỏi động lòng.

Rượu này, quả nhiên khác biệt.

Rượu ngon.

Nhưng ngay sau đó, hắn cắn răng.

Bây giờ mang trọng trách trên người, nếu lát nữa uống say, vậy chẳng phải là uống rượu hỏng việc sao.

Vì đạo văn thư bên hông, hắn đã lâu không uống rượu.

Vì sao, không phải là sợ uống rượu hỏng việc sao.

Không được.

Trước tiên phải xử lý xong việc.

Nghĩ vậy, hắn đứng dậy, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu hầu, ta có một việc cơ mật muốn thương lượng với Lưu hầu, không biết có tiện không.

Lưu Húc vẫn luôn quan sát biểu cảm của Vương Việt.

Lúc này thấy Vương Việt rõ ràng động lòng với rượu, nhưng có thể kiềm chế ham muốn rượu của bản thân để xử lý chính sự trước.

Chỉ riêng điểm này, hắn đã không khỏi tán thưởng.

Vương Việt có thể trở thành đệ nhất kiếm sư Hán mạt, quả nhiên có chỗ hơn người.

Lưu Húc gật đầu: Có thể mời được đệ nhất kiếm sư Đại Hán, có thể thấy người phó thác nhất định không tầm thường.

Ngay sau đó, hắn mỉm cười: Có phải là việc cơ mật từ Trường An.

Vương Việt trong lòng kinh hãi.

Không ngờ, hắn chưa nói ra, Lưu Cảnh Sơ đã đoán được.

Sao có thể.

Không đúng.

Lưu Cảnh Sơ chắc chắn không đoán được, chỉ đang lừa ta thôi.

Vương Việt hai mắt nhìn chằm chằm Lưu hầu.

Hồi lâu sau mới nói: Không biết Lưu hầu có tiện không.

Lưu Húc mỉm cười: Vậy thì, theo ta.

Vừa nói, hắn đã đứng dậy.

Vương Việt trong lòng giật mình: Lưu hầu, không bằng ta đặt trường kiếm ở đây.

Lưu Húc quay đầu, mỉm cười với Vương Việt: Không cần.

Trong lời nói, rõ ràng có đầy đủ tự tin.

Hai người một trước một sau, đi vào hậu đường.

Lưu Húc đưa tay ra hiệu: Vương sư, ở đây chỉ có hai chúng ta, cứ tự nhiên.

Lưu hầu, vậy thì ta đi thẳng vào vấn đề.

Vương Việt chắp tay với Lưu Húc, Vương Tư đồ phó thác ta gửi một kiện hàng cơ mật, mời Lưu hầu tự mình xem qua.

Nói rồi, hắn lấy đai lưng ra, rồi từ trong đai lưng lấy ra một cái ống tre.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy.

Ống tre không lớn, trên đó có một cái nắp tre.

Trên đó được niêm phong bằng sáp ong.

Hắn đang định mở ra, thì nghe Vương Việt chắp tay với Lưu Húc: Lưu hầu, cho phép ta ra ngoài trước.

Nhìn Vương Việt đi ra, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Vương Việt, có chút thú vị.

Sau đó, Lưu Húc liền tập trung chú ý vào cái ống tre trong tay.

Hắn đưa tay vặn một cái, ống tre lập tức mở ra.

Nhưng điều khiến hắn khá kinh ngạc là, bên trong ống tre lại không có gì cả.

Trong lòng kinh ngạc.

Chẳng lẽ, ống tre là giả.

Hay là, Vương Việt trên đường đi, đã làm mất ống tre thật.

Hoặc là, Vương Việt đã lấy vật bên trong đi.

Ngay sau đó, Lưu Húc lắc đầu.

Không đúng.

Nếu thực sự như vậy, vậy thì Vương Việt cũng sẽ không làm như vậy.

Hơn nữa, với thân thủ của Vương Việt, cũng không ai có thể lấy ống tre từ trong lòng hắn được.

Hơn nữa, niêm phong sáp ong trên ống tre vẫn còn, đủ để chứng minh, ống tre vẫn còn nguyên vẹn.

Lưu Húc quan sát kỹ.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Chẳng lẽ, bí mật đó ở đây.

Lưu Húc nhìn về phía cái nắp tre.

Quan sát kỹ một chút, quả nhiên phát hiện trên nắp có chút manh mối.

Hắn liền hơi dùng sức.

Cạch.

Nắp tre vỡ ra.

Cùng lúc đó, một tấm gấm xuất hiện trước mặt hắn.

Quả nhiên ở đây.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn đưa tay mở ra xem, không khỏi trong lòng giật mình.

Lại là huyết chiếu.

Nhìn huyết chiếu trước mặt, trong lòng Lưu Húc dâng lên một cảm giác không tên.

Từng câu từng chữ như thể cảm nhận được sự phẫn nộ và bi ai của Lưu Hiệp.

Nộ vì sự suy vong của Hán thất, và ai vì sự suy vong của Hán thất mà bản thân lại bất lực.

Lưu Húc khẽ thở dài.

Một phong huyết chiếu, hắn đã xem xong.

Trong lòng chỉ còn lại vô vàn cảm khái.

Đế quốc Đại Hán đáng thương.

Đế quốc Đại Hán đã từng huy hoàng một thời.

Không ngờ, ngày nay, thiên tử của đế quốc Đại Hán lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Đây có còn là đế quốc Đại Hán đường đường không.

Là đế quốc Đại Hán từng khiến tứ di thần phục, tám phương triều bái ư.

Là đế quốc Đại Hán từng uy chấn tứ hải, không ai dám không theo ư.

Là đế quốc Đại Hán mà hậu thế vẫn luôn tự hào ư.

Có lẽ, đây chính là mục đích tồn tại của Lưu Húc.

Kéo đế quốc Đại Hán trở lại, biến nó thành một cường quốc hùng mạnh.

Khiến tứ hải phải thần phục, khiến trăm nước phải run rẩy.

Bát vương chi loạn, Ngũ hồ loạn hoa.

Trái tim hắn bất giác run lên.

Đó là nỗi bi ai của toàn bộ người Hán.

Đó là thời khắc đen tối nhất của cả vùng đất An Lạc này.

Trong lòng Lưu Húc bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn hét lớn: Ta, Lưu Húc, đến rồi.

Đế quốc Đại Hán, hãy để ta chấn hưng.

Cút đi Bát vương chi loạn.

Cút đi Ngũ hồ loạn hoa.

Hãy xem ta tái tạo cho Hán thất thêm mấy trăm năm huy hoàng.

Chương 120

Nếu Lưu Hiệp không làm được, vậy thì để ta làm.

Ít nhất, ta cũng mang họ Lưu, không phải sao.

Lưu Húc tay cầm huyết chiếu, sải bước lớn đi ra ngoài.

Lúc này trong đại sảnh, Vương Việt và Sử A đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Quách Gia, Tuân Du, Trần Quần, Từ Thứ và Pháp Chính năm người.

Nhưng Lưu Húc lúc này căn bản không có tâm tư để ý đến những chuyện này.

Ngược lại là Quách Gia lên tiếng: Chúa công, Vương Việt và Sử A đường xa vất vả, thuộc hạ đã để họ đi nghỉ ngơi trước.

Lưu Húc không tỏ ý kiến, chỉ gật đầu.

Nhìn thấy Lưu Húc cầm một bức huyết thư đi ra, năm người có mặt đều kinh ngạc.

Tất cả đều đứng dậy, từng người một không dám tin nhìn Lưu Húc.

Quách Gia mở miệng hỏi: Chúa công, bức huyết thư này là do vị kia tự tay viết sao.

Trong giọng nói của y, mang theo mấy phần kinh hãi.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Chính là do thiên tử đế quốc Đại Hán ta, Lưu Hiệp, tự mình cắn nát ngón tay, viết nên huyết chiếu này.

Lời này vừa ra, mọi người đều chấn động.

Chỉ bằng một câu nói, họ đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó.

Đế quốc Đại Hán, thật sự đã đến mức này sao.

Thiên tử Đại Hán, thật sự bị ép đến tuyệt cảnh như vậy sao.

Trong lòng mỗi người đều có những nghi vấn tương tự.

Lưu Húc đưa huyết chiếu trong tay cho Quách Gia, giọng bình tĩnh nói: Đều xem đi.

Giọng nói của hắn không có một chút gợn sóng nào.

Nhưng cùng với câu nói này, bốn người có mặt đều cảm nhận được một luồng áp lực nặng nề ập tới.

Quách Gia trong lòng trầm xuống.

Biểu cảm của Lưu Húc càng bình tĩnh, điều đó càng cho thấy tâm trạng của hắn càng nặng nề.

Y khẽ thở dài trong lòng, rồi bắt đầu xem.

Mắt nhìn thấy toàn là từng chữ viết bằng máu.

Những chữ máu này phảng phất tự động nhảy vào mắt y.

Cả bức thư chưa đến một trăm chữ, nhưng y đã xem mất nửa khắc đồng hồ.

Sau khi xem xong, y cũng giống như Lưu Húc, rơi vào trầm mặc.

Ngay sau đó, bức huyết thư được chuyền đến tay Tuân Du.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chậm rãi nói: Mời Tử Long, Tử Nghĩa, Điển Vi, Tử Hợi, Vân Trường đến nghị sự.

Trong vòng một khắc phải có mặt.

Vâng.

Thân vệ vội vàng đi.

Lưu Húc lại yên lặng ngồi trên ghế.

Không khí tại hiện trường vô cùng áp lực.

Năm người có mặt lần lượt xem qua huyết chiếu.

Ước chừng nửa khắc sau, các vị tướng lĩnh đều đã đến phủ quận thủ.

Vừa mới bước vào phủ, họ liền cảm nhận được không khí ngột ngạt.

Triệu Vân trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chàng ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Húc, chỉ một cái nhìn, lòng chàng càng thêm kinh ngạc vạn phần.

Lưu Húc lúc này đã không còn nụ cười thường ngày, chỉ có uy nghiêm, uy nghiêm vô tận.

Thứ uy nghiêm khiến cho một người luyện võ như chàng cũng không nhịn được muốn quỳ xuống.

Chàng cúi người về phía Lưu Húc nói: Chúa công .

Trong lòng bốn người còn lại cũng đồng loạt trầm xuống.

Họ tự nhiên cũng cảm nhận được không khí áp lực trong sảnh.

Ngay cả Điển Vi bình thường hay thích đùa giỡn, lúc này cũng không dám phát ra một âm thanh khác thường nào.

Tất cả đồng loạt cúi người nói: Chúa công.

Lưu Húc nhìn năm người một lượt, bình tĩnh nói: Ngồi đi.

Lập tức, hắn lại nhìn về phía Điển Vi, phân phó: Điển Vi, giúp Bản hầu canh giữ cửa, ai dám xông vào, giết không tha.

Tất cả mọi người có mặt trong lòng đều run lên.

Họ có thể cảm nhận được sát ý của Lưu Húc qua một câu nói.

Điển Vi hét lớn một tiếng: Chúa công yên tâm.

Hôm nay, dù là thiên vương lão tử cũng đừng hòng vào.

Lưu Húc gật đầu, nói: Nguyên Trực, đưa huyết chiếu cho Tử Long bọn họ xem đi.

Triệu Vân chủ động bước lên, nhận lấy huyết chiếu.

Hai khắc sau, tất cả mọi người có mặt đều đã xem xong.

Hiện trường áp lực, không có một chút âm thanh nào.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Truyền quân lệnh của Bản hầu: trong vòng năm ngày, đại quân xuất phát.

Hồi sư về Duyện Châu.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi người tuân lệnh.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Quần nói: Trường Văn, ba quận Thanh Châu giao cho ngươi.

Trần Quần chắp tay cúi người nói: Chúa công yên tâm, Trần Quần ta nhất định sẽ dốc hết tâm sức, thay chúa công giữ vững ba quận Thanh Châu.

Lưu Húc gật đầu, rồi lại nhìn về phía Quản Hợi nói: Tử Hợi, ta cho ngươi một vạn năm ngàn binh mã, do ngươi thống lĩnh.

Yêu cầu của Bản hầu chỉ có một, thay Bản hầu giữ vững Thanh Châu.

Quản Hợi mừng rỡ.

Gã vỗ ngực nói: Chúa công yên tâm, Thanh Châu không mất được đâu.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, rồi phất tay nói, Các vị lui xuống đi.

Vâng.

Mọi người đồng loạt lui ra.

Lưu Húc lại nói tiếp: Phụng Hiếu, Nguyên Trực, Hiếu Trực, Tử Long, Tử Nghĩa, năm người ở lại.

Quách Gia, Triệu Vân năm người đồng loạt dừng bước.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua năm người: Năm người chuẩn bị một chút, đến lúc đó theo Bản hầu đi trước một bước đến Trường An.

Quách Gia khẽ nhíu mày nói: Ý của chúa công là kỵ binh xuất phát trước.

Không sai.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu, Tuy chúng ta xuất phát cùng lúc, nhưng đến lúc đó ta sẽ chia quân làm hai đường.

Kỵ binh tốc độ nhanh hơn một chút, nên đi trước một bước, nhanh chóng tới Trường An.

Hắn nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, Tử Nghĩa, hiện tại dưới trướng các ngươi có bao nhiêu binh mã.

Triệu Vân bẩm báo: Chúa công, hiện tại thuộc hạ có Bạch Mã Nghĩa Tòng một ngàn tám trăm kỵ.

Thái Sử Từ cũng lập tức bẩm báo: Chúa công, hiện tại thuộc hạ có Hổ Báo Kỵ bốn ngàn kỵ.

Lưu Húc khẽ nhíu mày: Binh lực quá ít.

Hắn nhìn hai người nói: Trong phủ có dựa theo yêu cầu của Bản hầu mà huấn luyện binh sĩ tương ứng không.

Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng loạt gật đầu.

Triệu Vân đáp: Mấy ngày nay, sau khi ta tuyển chọn binh sĩ thích hợp, vẫn luôn cho họ mượn ngựa huấn luyện.

Lưu Húc gật đầu.

Hắn nhìn ra ngoài, khẽ gọi một tiếng: Cho người mời Công Tôn Phạm đến cho ta.

Vâng.

Thân vệ lập tức lĩnh mệnh đi.

Lúc này, Công Tôn Phạm đang nằm trong phòng ngủ.

Hắn trở mình một cái, lại lần nữa ngủ say.

Mấy ngày nay, hắn đã tìm được một cách giết thời gian rất hay.

Phải nói là, Thanh Châu tuy có chút loạn, nhưng Di Hồng Viện ở đây quả thật không tệ.

Không, tối hôm qua hắn đã giết thời gian cả đêm ở đó, mãi đến sáng nay, khi mặt trời lên cao ba sào, mới từ trong đó đi ra.

Cũng từ lúc đó, hắn đã ngủ bù một mạch đến bây giờ.

Đúng lúc này, một trận gõ cửa dồn dập vang lên.

Công Tôn Phạm kéo chăn trùm lên đầu, rồi lại ngủ say.

Rầm.

Một tiếng động trầm đục vang lên, cửa bị người từ bên ngoài tông ra.

Ngay sau đó, bốn vệ sĩ cao lớn từ bên ngoài xông vào.

Hai người khiêng tay, hai người khiêng chân, khiêng Công Tôn Phạm chạy ra ngoài.

Công Tôn Phạm giật nảy mình, không khỏi hét lớn: Quần áo của ta.

May mắn là, có một vệ sĩ phía sau giúp hắn vớ lấy quần áo trên đầu giường.

Tiếp theo, dân chúng ngoài cửa liền thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Bốn vệ sĩ khiêng một nam tử chỉ mặc đồ lót, từ trong cửa chạy ra.

Cũng may xe ngựa đã đỗ ở cửa.

Vì vậy, cảnh tượng cay mắt này không kéo dài quá lâu.

Bốn vệ sĩ ném Công Tôn Phạm vào xe ngựa, rồi lập tức chạy về phía phủ quận thủ.

Về phần tiếng la hét của Công Tôn Phạm, tất cả đều bị làm lơ.

Nửa khắc sau, xe ngựa xuất hiện ở cửa phủ quận thủ.

Bốn người vén rèm xe, đang định lặp lại chiêu cũ.

Công Tôn Phạm tim đập thình thịch, vội vàng hét lớn một tiếng: Ta tỉnh rồi.

Ta tự đi.

Bốn người lùi lại nửa bước, Công Tôn Phạm lập tức nhảy xuống xe.

Nhìn phủ quận thủ trước mắt, hắn không khỏi tức giận bừng bừng.

Lưu Cảnh Sơ, ngươi đang giở trò gì vậy.

Ta coi ngươi là bạn, ngươi lại đối xử với ta như thế.

Hắn đằng đằng sát khí đi vào trong.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn nhạy bén cảm giác được, không khí trong phủ quận thủ không đúng.

Lại nhìn biểu cảm của Lưu Húc, hắn cũng nhận ra sự bất thường.

Chuyện gì vậy.

Công Tôn Phạm tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng lại không dám hỏi ra miệng.

Không vì gì cả, đơn giản là sợ.

Hắn biết, Lưu Húc tuy bình thường hòa nhã, nhưng trong xương cốt lại tàn nhẫn, hai người không thể nào so sánh được.

Nếu đã không chịu nổi, chi bằng ngoan ngoãn một chút.

Đây chính là hình ảnh chân thực trong nội tâm hắn lúc này.

Hắn chắp tay khom người về phía Lưu Húc nói: Lưu hầu.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu: Ngồi đi.

Công Tôn Phạm vội vàng ngồi xuống.

Ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Lưu Húc chậm rãi mở miệng: Công Tôn tướng quân, chiến mã của ngươi khi nào có thể đến.

Gì.

Công Tôn Phạm ngây người.

Hoàn toàn không phản ứng kịp.

Nhưng ngay sau đó, tim hắn chợt đập mạnh.

Hắn biết Lưu Húc đến tìm hắn vì chuyện gì.

Chẳng phải là giao dịch lần trước sao.

Công Tôn Phạm trong lòng khẽ vui.

Lưu Húc đồng ý rồi, cũng không uổng công ta vất vả mấy ngày nay.

Khụ.

Còn về việc vất vả ở đâu, đó không phải là trọng điểm.

Nhưng tuy nghĩ vậy, trên mặt hắn không dám có chút biểu lộ nào.

Hắn vội vàng đáp: Lưu hầu, năm ngàn bảy trăm chiến mã đó, muộn nhất là ba ngày nữa có thể đến.

Lưu Húc ngước mắt nhìn Công Tôn Phạm nói: Ngày mai.

Thế nào.

Công Tôn Phạm đang định từ chối, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Lưu Húc, tim hắn chợt đập mạnh.

Đó là một đôi mắt như thế nào.

Trong đó ẩn chứa uy nghiêm vô tận, đồng thời lại sắc bén vô song.

Hắn không dám từ chối nữa, lập tức gật đầu: Được.

Trong năm ngàn bảy trăm chiến mã đó có bao nhiêu bạch mã.

Hai ngàn hai trăm con.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu: Tốt.

Công Tôn Phạm không dám ở lại thêm, vội chạy ra ngoài.

Ngay sau đó, một kỵ mã nhanh, một người hai ngựa, thẳng tiến đến Tế Nam quốc.

Chiều tối ngày thứ hai, có người mang theo năm ngàn hai trăm chiến mã, đến thành Kịch Huyện.

Lưu Húc theo Công Tôn Phạm vào trong giáo trường.

Lúc này, trong giáo trường toàn là chiến mã.

Công Tôn Phạm vỗ vỗ vai Lưu Húc nói: Lưu hầu, lần này trong đây có tổng cộng năm ngàn hai trăm chiến mã, trong đó bạch mã hai

ngàn hai trăm con.

Còn hai trăm con thừa ra, coi như ta tặng ngài.

Lưu Húc khóe miệng khẽ nhếch, liếc nhìn Công Tôn Phạm một cái nói: Không phải vì không có rượu uống chứ.

Công Tôn Phạm chắp tay về phía Lưu Húc nói: Lưu hầu anh minh.

Thôi được.

Lưu Húc gật đầu, Lần này, Bản hầu tặng ngươi hai mươi vò.

Lần sau không có ngoại lệ.

Công Tôn Phạm lập tức mừng rỡ nói: Tạ Lưu hầu.

Lưu Húc phẩy tay nói: Đi tìm người quản kho lấy đi.

Công Tôn Phạm lon ton chạy đi, vẻ mặt không biết đắc ý đến mức nào.

Chương 121

Phảng phất như nhặt được bảo bối.

Lưu Húc bất đắc dĩ.

Chỉ có thể tiện tay nhặt một cành cây khô bên cạnh, ném về phía sau lưng Công Tôn Phạm.

Sau đó, Lưu Húc phân phó một tiếng với thân vệ: Mời Tử Long và Tử Nghĩa hai người đến đây.

Thân vệ tuân lệnh đi.

Không bao lâu sau, Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người cùng đến.

Hai người đồng loạt hành lễ với Lưu Húc.

Đợi đến khi nhìn thấy chiến mã trong giáo trường, không khỏi mừng rỡ.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Cho các ngươi ba ngày.

Ba ngày phải diễn luyện xong.

Bốn ngày sau, chúng ta xuất phát.

Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng loạt cúi người tuân lệnh.

Nhìn Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người bận rộn, Lưu Húc liền trở về phủ quận thủ.

Trong lòng lại đang nghĩ một chuyện.

Vương Việt và Sử A hai người ở ngay trước mặt, nếu không chiêu mộ về dưới trướng, trong lòng có chút không thoải mái.

Hắn suy nghĩ trong lòng.

Vương Việt là đệ nhất kiếm sư kinh thành, thực lực tự nhiên

không cần nói nhiều.

Nhìn vào việc Vương Việt thách đấu kiếm khách tứ phương là có thể biết được sự chấp nhất của y đối với kiếm thuật.

Thêm vào đó là một lời đồn hắn từng nghe.

Một phương pháp từ từ hình thành trong lòng hắn.

Lưu Húc nhìn về phía thân vệ bên cạnh nói: Đi mời Vương Việt và Sử A đến gặp Bản hầu.

Thân vệ tuân lệnh rời đi.

Đợi Lưu Húc về đến phủ quận thủ, Vương Việt và Sử A đã chờ ở cửa.

Lưu Húc gật đầu với hai người: Vương sư, Sử A, nghỉ ngơi thế nào.

Vương Việt gật đầu: Đa tạ Lưu hầu khoản đãi, chúng ta nghỉ ngơi rất tốt.

Lưu Húc khẽ thở dài: Hai ngày nay, Bản hầu tâm tình không tốt, nên không chiêu đãi hai vị, mong hai vị đừng để bụng.

Vương Việt tim đập thình thịch.

Tâm tình không tốt.

Chẳng lẽ trong ống tre kia, thật sự có chuyện đại sự gì đó.

Nếu vậy, Lưu hầu vì thế mà tâm tình không tốt, chẳng phải là, Lưu hầu lòng hướng Hán thất.

Những điều này, tự nhiên là Lưu Húc cố ý làm ra.

Lưu Húc nhìn về phía Vương Việt nói: Đã lâu nghe danh Vương sư là đệ nhất kiếm sư kinh thành, không biết Bản hầu có thể lĩnh giáo cao chiêu của Vương sư không.

Lời này vừa ra, ánh mắt Vương Việt khẽ sáng lên.

Đúng như Lưu Húc suy đoán, y đối với kiếm thuật vô cùng nhiệt huyết.

Hoặc có thể nói, sự theo đuổi kiếm thuật của y đã đến mức si mê.

Cũng chính vì sự si mê này, y mới có thể một đường tinh tiến, trở thành đệ nhất kiếm sư kinh thành.

Hiện tại, có được đối thủ để so tài, tự nhiên mừng không tả xiết.

Y cười sảng khoái: Tốt.

Đã lâu nghe Lưu hầu một thân thương pháp phi phàm, Vương mỗ sớm đã có ý thỉnh giáo.

Không biết Lưu hầu khi nào tiện, Vương mỗ xin cung kính chờ đợi.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc nhàn nhạt cười, Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là chúng ta đến giáo trường kia tỷ thí một phen, thế nào.

Vương Việt mừng rỡ.

Lập tức gật đầu: Như vậy, Vương mỗ xin đắc tội.

Ngay lập tức, hai người liền cùng nhau đi vào trong giáo trường.

Tin tức hai người muốn tỷ thí không cánh mà bay.

Triệu Vân, Thái Sử Từ sau khi phân phó nhiệm vụ xong, cũng vội vã chạy đến.

Trong nhất thời, giáo trường người đông như biển.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Cũng tốt.

Trước mặt mọi người đánh bại Vương Việt, như vậy mới có thể làm y nản lòng.

Nhìn thấy xung quanh có nhiều người vây xem như vậy, Vương Việt chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Bình thường khi tỷ thí với người khác, làm gì có nhiều người vây xem như vậy.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Vương sư, mời.

Vương Việt chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Như vậy, Vương mỗ không khách khí nữa.

Lưu Húc cười nhạt: Vương sư cứ dốc toàn lực là được.

Nếu lưu thủ, đến lúc thua đừng trách Bản hầu.

Vương Việt khẽ nhướng mày.

Y vốn là người hiếu thắng.

Lúc này nghe Lưu Húc nói vậy, nhiệt huyết trong cơ thể đều bắt đầu sôi sục.

Y cười sảng khoái: Như vậy, xin Lưu hầu chỉ giáo.

Nói xong, tay phải y đặt trên chuôi kiếm.

Keng.

Một tiếng động nhẹ truyền ra.

Mọi người chỉ cảm thấy một đạo kiếm quang lóe lên, Vương Việt đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không.

Chỉ một động tác rút kiếm đơn giản, đã có thể thấy kiếm thuật của Vương Việt quả thực phi phàm.

Lưu Húc cười.

Hắn đã tỷ thí với đao, thương, mâu, duy chỉ có kiếm là chưa tỷ thí.

Hiện tại có cơ hội, nhân tiện lĩnh giáo một phen.

Dù sao, bên hông hắn cũng đang đeo một thanh Trạm Lư kiếm.

Cùng với việc cầm kiếm trong tay, khí chất trên người Vương Việt thay đổi.

Một luồng khí thế vô hình, xuất hiện trên người Vương Việt.

Lưu Húc khóe miệng mỉm cười, ngoắc ngoắc tay về phía Vương Việt.

Vương Việt hai mắt khẽ híp lại.

Hắn, động rồi.

Chỉ thấy chân hắn mạnh mẽ đạp xuống đất.

Cùng lúc đó, cả người liền lao về phía Lưu Húc.

Nhanh.

Cực nhanh.

Mọi người chỉ cảm thấy một bóng người lướt qua trước mặt.

Nhanh đến mức, Vương Việt đã đến trước mặt Lưu Húc.

Trường kiếm trong tay đâm thẳng tới, nhắm vào ngực Lưu Húc.

Tốc độ của một kiếm này cực nhanh.

Mọi người chỉ cảm thấy kiếm quang lóe lên, một kiếm đã đến ngực Lưu Húc.

Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Nếu đã muốn thu phục Vương Việt, vậy thì phải một đòn bại địch.

Như vậy, mới có thể khiến một người như Vương Việt tâm phục

khẩu phục.

Từ những hành động trước đó của Vương Việt, Lưu Húc hiểu rằng, người này tâm khí rất cao.

Tâm khí cao, có lợi của nó, tự nhiên cũng có hại của nó.

Trường thương trong tay Lưu Húc động.

Chỉ thấy trường thương trong tay hắn mạnh mẽ rung lên.

Vụt.

Một loạt thương ảnh bao phủ về phía Vương Việt.

Khóe miệng Vương Việt lại lộ ra một nụ cười.

Một kiếm này trông có vẻ đơn giản, nhưng thực chất lại ẩn chứa vô số biến hóa.

Nếu ai chỉ coi đó là một kiếm, vậy thì, người đó sẽ đi vào vết xe đổ của vô số người từng giao chiến với y.

Xoẹt.

Kiếm quang phân hóa.

Một loạt ba mươi đạo kiếm quang theo đó xuất hiện.

Vương Việt khẽ thở dài trong miệng: Lưu hầu, ngươi bại rồi Chỉ là, lời của y chưa nói xong, liền ngây người.

Y phát hiện, đạo thương ảnh trước mắt cũng bắt đầu phân hóa ra.

Xoạt.

Một loạt mấy chục đạo thương ảnh phân hóa ra trước mặt y.

Hắn, ngây người.

Sao có thể.

Cảnh tượng trước mắt này, rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn thu liễm tâm thần, bắt đầu toàn lực bộc phát.

Vụt.

Cả cơ thể căng cứng cao độ, tay hắn đột nhiên bắt đầu phát lực.

Vụt.

Kiếm ảnh theo đó tăng lên.

Một loạt bốn mươi đạo kiếm ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Vương Việt trong lòng tĩnh như giếng cổ.

Như vậy mới có thể phát huy uy lực kiếm pháp của mình đến cực hạn.

Y cũng biết, một kiếm này chính là đỉnh phong chi kiếm.

Hắn, từ trước đến nay chưa từng phát huy kiếm pháp phân hóa ra bốn mươi đạo kiếm ảnh.

Nhưng vào lúc này, hắn, đã thành công.

Chỉ trong nháy mắt tiếp theo, cả người hắn cứng đờ tại chỗ.

Hắn, thua rồi.

Chỉ thấy, trường thương trước mặt không chỉ chặn đứng toàn bộ bốn mươi đạo kiếm ảnh, mà còn dư ra hơn sáu mươi đạo thương ảnh.

Kinh ngạc.

Sao có thể.

Như vậy, chẳng phải có nghĩa là trong một kiếm, có tới hơn trăm đạo thương ảnh sao.

Giây phút này hắn suýt chút nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Thế gian sao có thể có thương pháp như vậy.

Ngay cả thương thần Đồng Uyên, cũng chưa từng có thương pháp như thế.

Hình Thiên thương của Lưu Húc vững vàng dừng lại trước người Vương Việt.

Hắn nhàn nhạt cười nói: Vương sư, thế nào.

Vương Việt cắn răng nói: Xin Lưu hầu chỉ giáo thêm một lần nữa.

Tốt.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu.

Hai người lại bắt đầu tỷ thí.

Lần này, Vương Việt chuẩn bị sử dụng chiêu kiếm kia.

Chiêu cuối cùng trong Hổ Bí kiếm pháp.

Cũng là một chiêu kiếm chưa hoàn thiện.

Điều đó cũng có nghĩa là, uy lực của chiêu kiếm này, hắn, không thể nắm chắc.

Chương 122

Y chắp tay về phía Lưu Húc nói: Lưu hầu, chiêu kiếm tiếp theo là tập đại thành của kiếm pháp cả đời ta.

Uy lực của chiêu kiếm này cực lớn.

Nhưng có một điểm chí mạng, đó là ta không thể khống chế được chiêu kiếm này.

Xin Lưu hầu nhất định cẩn thận.

Lưu Húc gật đầu: Bản hầu hiểu rồi.

Nhưng có một điểm, Bản hầu cũng muốn nói cho Vương sư.

Chiêu thương tiếp theo, uy lực cũng cực lớn, xin Vương sư nhất định cẩn thận.

Vương Việt không khỏi ngây người.

Thật hay giả.

Nhưng ngay sau đó, y gật đầu: Mời.

Nói xong, tay y bắt đầu động.

Chỉ thấy chân hắn đạp mạnh xuống đất, cả người lao về phía Lưu Húc.

Khi đến trước mặt Lưu Húc, trường kiếm trong tay hắn mạnh mẽ chém xéo về phía Lưu Húc.

Nhanh.

Chuẩn.

Tàn nhẫn.

Tất cả những điều này đều được thể hiện trong một kiếm này.

Lưu Húc trong lòng cũng không khỏi khẽ rùng mình.

Kiếm pháp hay.

Vương Việt không khỏi trong lòng thầm mừng.

Hoàn mỹ.

Lần này, lại có thể hoàn mỹ thi triển ra một kiếm này.

Một kiếm này, cũng thay đổi phong cách trước đây, chuyển sang phát huy sự tinh giản đến cực hạn.

Không có mấy chục đạo kiếm ảnh phức tạp, chỉ có một kiếm.

Một kiếm đường đường chính chính, đường đường hoàng hoàng.

Cũng chỉ có một kiếm như vậy, mới là khó phòng nhất.

Lưu Húc lại nhàn nhạt cười.

Hình Thiên thương trong tay hắn mạnh mẽ nhếch lên một cách xiên xẹo.

Vút.

Một tiếng rít theo đó vang lên.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương đã chính xác đánh trúng trường kiếm của Vương Việt.

Vương Việt chỉ cảm thấy tim mình run lên.

Một kiếm này, lại bị chặn lại.

Sao có thể.

Đây chính là một kiếm hoàn mỹ của mình.

Lại bị chặn lại.

Giây phút này, hắn chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên xa lạ đến thế.

Đây có còn là triều đình Đại Hán mà hắn dùng kiếm khiêu chiến tứ phương không.

Ngay sau đó, một luồng lực cực lớn, từ trên trường kiếm của hắn truyền đến.

Cả người hắn theo đó bay ra.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây là thật sao.

Tại sao mọi thứ, lại khó tin đến thế.

Rầm.

Bay ra xa mười mấy mét, cả người hắn đập mạnh xuống đất.

Mặt đất cũng vì thế mà xuất hiện một cái hố sâu.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu trống rỗng.

Ta cứ như vậy, bại rồi sao.

Ta, người dùng kiếm khiêu chiến cả Đại Hán không địch thủ, lại bại rồi.

Thật không thể tin nổi.

Mọi người xung quanh, tất cả đều ngây người tại chỗ.

Đó chính là đệ nhất kiếm sư Đại Hán a.

Điểm này, lúc nãy, cái miệng rộng của Điển Vi đã tuyên truyền ra ngoài.

Nhưng hiện tại, lại bị bại trong hai chiêu.

Đây là thật sao.

Thật lâu sau.

Hô.

Xung quanh, tiếng hoan hô của binh sĩ theo đó vang lên.

Triệu Vân cười khổ một tiếng.

Chàng phát hiện, thương pháp của Lưu Húc lại tinh tiến rồi.

Tuy trông có vẻ không thay đổi nhiều, nhưng nếu rơi vào mắt người trong nghề như chàng, tự nhiên hoàn toàn khác.

Thật khiến người ta tuyệt vọng a.

Sử A lo lắng.

Hắn vội vàng tiến lên, định kéo Vương Việt dậy.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn dừng bước.

Lưu Húc bước lên, đưa tay về phía Vương Việt.

Vương sư, đắc tội rồi.

Vương Việt lúc này mới hoàn hồn.

Hắn đưa tay, nắm lấy tay phải của Lưu Húc.

Lưu Húc khẽ kéo, liền kéo Vương Việt từ trên đất dậy.

Vương Việt cười khổ một tiếng: Lưu hầu thương pháp quả nhiên lợi hại.

Lưu Húc cười nhạt: Bản hầu chẳng qua là chiếm lợi thế của trường thương thôi.

Thương của ta thực sự quá nặng.

Tự nhiên uy lực của nó sẽ lớn hơn một chút.

Vương Việt cười khổ lắc đầu: Lưu hầu khiêm tốn rồi.

Binh khí có thể nặng hơn bao nhiêu.

Lưu Húc cũng không giải thích.

Chỉ cười nhạt: Thử một chút là biết.

Vương Việt nửa tin nửa ngờ nhìn Lưu Húc một cái, rồi đưa tay, định nhận lấy Hình Thiên thương của Lưu Húc.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt y không khỏi trắng bệch.

Thương, thực sự quá nặng.

Thương nặng như vậy, Lưu Cảnh Sơ làm sao dùng được.

Hắn suýt chút nữa đã hoài nghi nhân sinh.

Lưu Húc lại đưa tay phải ra, khẽ nhấc, liền nhấc Hình Thiên thương trong tay.

Ngay sau đó, một tay khẽ rung lên.

Một đóa thương hoa liền xuất hiện trên đầu thương.

Giây phút này, Vương Việt hoàn toàn kinh ngạc.

Không khỏi kinh hô thành tiếng: Thiên sinh thần lực.

Ánh mắt nhìn về phía Lưu Húc, đầy vẻ tôn kính.

Con đường võ giả, lấy kẻ mạnh làm tôn.

Hiện tại Lưu Húc hoàn toàn nghiền ép Vương Việt, khiến cho Vương Việt dâng lên tình cảm sùng kính đối với Lưu Húc.

Sử A cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hắn biết sư phụ mình lợi hại thế nào.

Nhưng hiện tại, liên tiếp hai lần đều bị một chiêu đánh bại dưới thương của Lưu Cảnh Sơ.

Điều này khiến cả người hắn có chút không thể chấp nhận được.

Lưu Húc nhìn thấy ánh mắt của Vương Việt, liền khẽ vui.

Hắn biết, mục đích của mình đã đạt được.

Vậy thì, tiếp theo, chính là lúc thi triển bước thứ hai.

Hắn từng nghe một lời đồn, Vương Việt đối với việc làm quan rất có hứng thú.

Chỉ là dường như vận mệnh đã trêu đùa y một vố không lớn không nhỏ.

Vương Việt cho đến khi chết, cũng không hoàn thành được tâm nguyện này.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc nhìn về phía Vương Việt nói: Vương sư, hiện tại Hán thất đa tai đa nạn, Bản hầu nguyện cầm trường thương trong tay, mang lại thanh bình cho Đại Hán.

Không biết Vương sư có nguyện về dưới trướng Bản hầu, trợ giúp Bản hầu một tay không.

Vương Việt ánh mắt chợt sáng lên.

Hắn động lòng rồi.

Hắn đến gần Lưu Húc, vội nói: Lưu hầu, không biết ta có thể làm chức quan gì.

Lưu Húc trầm ngâm một lát: Hay là làm một Tư mã dưới trướng ta, ngày thường cũng không cần thống binh, chỉ cần làm chuyện mình giỏi, thế nào.

Vương Việt động lòng.

Y gật đầu với Lưu Húc: Như vậy, Vương Việt đa tạ chúa công.

Lưu Húc cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Hắn đến gần Vương Việt, hạ thấp giọng nói: Có Vương sư trợ giúp, chuyến đi Trường An lần này, Bản hầu lại có thêm mấy phần nắm chắc.

Vương Việt hai mắt chăm chú nhìn Lưu Húc: Lưu hầu, chúng ta phải đi Trường An.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Chúng ta bốn ngày nữa sẽ xuất phát.

Vương Việt cười sảng khoái: Tốt.

Chuyến đi này Lưu hầu nhất định phải mang theo ta.

Tự nhiên.

Lưu Húc gật đầu đáp ứng.

Ngay sau đó, Sử A cũng dưới sự hỏi han của Lưu Húc, đồng ý đảm nhiệm chức Đô úy dưới trướng Lưu Húc.

Đến đây, Vương Việt và Sử A hoàn toàn đầu quân dưới trướng Lưu Húc.

Lưu Húc mừng rỡ.

Sự không vui hai ngày nay tan biến hết.

Hắn một tay kéo Vương Việt và Sử A, đi vào trong phủ thái thú.

Những ngày tiếp theo, mọi việc đều diễn ra một cách có trật tự.

Bốn ngày sau.

Sáng sớm, Lưu Húc đã dậy, sau khi ăn mặc chỉnh tề, liền đi ra ngoài phủ quận thủ.

Ngay sau đó, hắn liền thấy một đám người đều đang chờ ở đó.

Thấy Lưu Húc ra, mọi người đồng loạt hành lễ.

Lưu Húc nhìn về phía Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người nói: Tử Long, Tử Nghĩa, binh mã dưới trướng các ngươi huấn luyện thế nào rồi.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người đồng loạt gật đầu.

Triệu Vân bẩm báo: Có thể chiến đấu.

Như vậy, chúng ta xuất phát.

Theo một tiếng lệnh của Lưu Húc, đại quân theo đó xuất phát, một đường kiêm trình, tiến về Duyện Châu.

Do đại bộ phận binh mã đều là bộ binh, Lưu Húc liền để lại Ngụy Diên phụ trách thống lĩnh.

Một nhóm người thì cùng với Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ, ngày đêm kiêm trình, thẳng tiến Trường An.

Về phần tại sao lúc xuất phát lại phải cùng đại quân xuất phát.

Chẳng qua là Lưu Húc muốn che mắt người khác thôi.

Chương 123

Ngoài thành Trường An.

Lưu Húc dẫn theo Triệu Vân, Điển Vi và Quách Gia, đến đây.

Về phần bốn ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng và bảy ngàn Hổ Báo Kỵ, thì được để lại ở ngoài thành hơn mười dặm.

Nguyên nhân đơn giản, vì nếu kỵ binh tiến vào thì mục tiêu quá lớn, nếu đánh cỏ động rắn, thì không hay lắm.

Nhìn hai chữ lớn Trường An phía trên cổng thành, Lưu Húc không khỏi cảm khái.

Đây chính là cố đô Trường An a.

Nếu không có sự can thiệp của hắn, tiếp theo, thành Trường An sẽ trải qua loạn Lý Giác, Quách Tỷ.

Đến lúc đó, thành Trường An sinh linh đồ thán, bá tánh khổ không kể xiết.

Hiện tại, hắn đến rồi, tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Lưu Húc phất tay nói: Đi thôi, chúng ta vào thành xem xem.

Quách Gia, Triệu Vân và Điển Vi ba người đồng thanh đáp: Vâng, chúa công.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Ở đây, cứ gọi ta là công tử là được.

Vâng.

Chúa công.

Điển Vi theo phản xạ đáp.

Nhưng ngay sau đó, hắn cười khổ một tiếng, Vâng, chủ. công tử.

Lưu Húc cùng đoàn người, qua cổng thành đi vào bên trong.

Đi trong thành, cuối cùng hắn cũng được chứng kiến, cái gọi là đô thị lớn thời cổ đại.

Trường An lúc này, không hổ danh là một đại đô thị.

Khắp nơi đều là đám người huyên náo.

Khắp nơi đều là những sạp hàng.

Lưu Húc cùng Triệu Vân, Điển Vi đi trong đó, cũng khá là tự tại.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo truyền vào tai hắn.

Đứng lại cho ta.

Đưa túi tiền đây.

Lưu Húc quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện có một thiếu nữ đang hô hoán.

Người con gái đó mặc một bộ trang phục gọn gàng, trông khá có khí chất anh vũ.

Chỉ thấy nàng vừa hô hoán, vừa đuổi theo phía trước.

Hướng đó, chính là vị trí của hắn.

Phía trước thiếu nữ, có một nam tử đang chạy như điên.

Nam tử đó trông gian manh, nhưng động tác lại khá linh hoạt.

Hắn không ngừng luồn lách trong đám đông, mắt thấy liền sắp bỏ lại thiếu nữ kia.

Nhìn thấy khoảng cách giữa hắn và nam tử kia ngày càng gần, Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Thú vị.

Vừa mới đến thành Trường An, liền gặp phải tình cảnh như vậy.

Chẳng phải là cướp túi tiền giữa đường sao.

Thiếu nữ kia cũng có chút bản lĩnh, quát khẽ một tiếng: Đứng lại.

Ngay sau đó tốc độ của nàng lại tăng lên mấy phần.

Chỉ là nam tử phía trước rõ ràng đã quen đường, ung dung luồn lách trong đám đông.

Lưu Húc có mấy phần hứng thú.

Nếu đã gặp, vậy thì. chơi một chút.

Nghĩ vậy, Lưu Húc nhìn sang bên cạnh.

Thấy quả đào trên sạp hàng bên cạnh, ánh mắt hắn khẽ sáng lên.

Ngay sau đó, hắn tiện tay nhặt một quả đào, ném về phía người đàn ông kia.

Quả đào rơi trúng chân phải của người đàn ông đó.

Người đàn ông đó chỉ cảm thấy chân phải đau nhói, cả người liền ngã xuống đất.

Thiếu nữ trẻ phía sau tốc độ cực nhanh.

Mắt thấy liền sắp đuổi kịp người đàn ông đó.

Người đàn ông đó cũng có mấy phần lanh trí.

Hắn lăn một vòng trên đất, rồi liền đứng dậy.

Chỉ là chậm trễ một chút, muốn chạy đi nữa đã không kịp.

Mắt thấy sắp bị thiếu nữ phía sau bắt được, hắn cắn răng, ánh mắt lướt qua đám đông.

Ngay sau đó, tay hắn ném một cái, liền ném túi tiền đó về phía Lưu Húc.

Cùng lúc đó, người đàn ông đó hét lớn một tiếng về phía hắn: Mau chạy.

Lưu Húc khẽ ngây người.

Nhìn túi tiền trong tay, hắn liền phản ứng lại, bị người đàn ông đó vu oan.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Vu oan cho ta.

Đùa à.

Lưu Húc chân khẽ điểm, người đã lao ra ngoài.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt người đàn ông đó.

Hắn đưa tay tóm lấy cổ áo sau của người đàn ông đó.

Người đàn ông đó vốn đang nhìn về phía sau, chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy cơ thể bị người ta nhấc lên.

Cả người hắn đều ngây ra.

Người này lúc nãy không phải ở phía sau sao.

Sao giờ lại đến trước mặt mình.

Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Lưu Húc tiện tay ném người đó xuống đất.

Người đàn ông đó chỉ cảm thấy chân đau nhói, không bò dậy được.

Thiếu nữ đến trước mặt Lưu Húc, một đôi mắt long lanh, đang chăm chú nhìn Lưu Húc.

Ngay sau đó, trên mặt nàng thoáng qua một tia ửng hồng.

Nàng cúi người hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ công tử thấy việc nghĩa ra tay, xuất thủ tương trợ.

Tiểu nữ tử thay mặt thất chủ cảm tạ.

Không sao.

Lưu Húc nhàn nhạt cười, Nghe ý của cô nương, túi tiền không phải của cô nương.

Thiếu nữ ngọt ngào cười: Ta cũng tình cờ đi qua, thấy tên tiểu tặc này trộm túi tiền của một vị trung niên phụ nữ.

Lưu Húc nghe vậy liền đánh giá thiếu nữ một lượt.

Phải nói là.

Thiếu nữ trước mắt trông cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo.

Một thân trang phục gọn gàng, càng làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của nàng.

Nổi bật hơn cả, là khí chất của nàng.

Trên người nàng hoàn toàn không có chút nhu nhược của thiếu nữ, chỉ có khí chất anh hùng.

Dù là Lưu Húc, cũng không khỏi thầm khen một tiếng.

Thật là một nữ hiệp anh tư hiên ngang.

Trong lúc nói chuyện, một vị trung niên phụ nữ từ phía sau đi tới.

Dưới sự giải thích của thiếu nữ, Lưu Húc đưa túi tiền cho người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên đó tự nhiên cảm ơn rối rít, muốn mời Lưu Húc ăn một bữa cơm, đều bị Lưu Húc khéo léo từ chối.

Sau đó, Lưu Húc liền dẫn Quách Gia, Triệu Vân, Điển Vi ba người sải bước đi về phía trước.

Một trận tiếng bước chân từ phía sau vang lên.

Công tử, chờ ta với.

Thiếu nữ từ phía sau đuổi theo.

Nàng đi bên cạnh hắn, vừa đi vừa nói: Ta tên Mã Vân Lộc, dám hỏi công tử cao danh quý tánh.

Mã Vân Lộc.

Lưu Húc không khỏi khẽ ngây người, rồi dừng bước.

Hắn quay đầu nhìn về phía thiếu nữ.

Lúc nãy không nhìn kỹ, phải nói là, dung mạo quả thực xứng danh tuyệt sắc.

Thân hình đó cũng cực tốt.

Đương nhiên nổi bật nhất lại là đôi chân dài miên man kia.

Chả trách lúc nãy đuổi theo, tốc độ đó khá là không chậm.

Nhìn dáng vẻ đó, rõ ràng là một người luyện võ.

Nếu vậy, nàng chính là em gái của Mã Siêu, Mã Vân Lộc.

Mã Siêu tự Mạnh Khởi, thiếu niên thành danh, được xưng là Cẩm Mã Siêu.

Từng đánh Tào Tháo đến vứt áo bỏ giáp, cắt râu bỏ chạy.

Võ lực của y mạnh mẽ, ở cuối thời Hán có thể xếp vào top năm.

Hiện tại có hắn ở đây, tự nhiên phải lùi lại một vị.

Nhân vật như vậy, nếu có thể thu về dưới trướng, tự nhiên là khá tốt.

Ngay lập tức, Lưu Húc trong lòng khẽ động, cười nhạt: Ta tên Lưu Cảnh.

Thấy Lưu Húc đang đánh giá mình, trên mặt Mã Vân Lộc hiện lên một vệt xấu hổ.

Không biết tại sao, tim nàng đập thình thịch.

Nàng ngơ ngác nhìn Lưu Húc, một tia khác lạ hiện lên trong lòng.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười: Ngươi có một người anh trai tên là Mã Siêu phải không.

Mã Vân Lộc rõ ràng không phản ứng kịp.

Nàng chăm chú nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu, nàng mới kinh hô một tiếng: Công tử, ngài. ngài vừa nói gì.

Lưu Húc khẽ thở dài.

Đẹp trai quá cũng là một phiền não.

Hắn chỉ có thể lặp lại một lần: Ta hỏi ngươi có một người anh trai tên là Mã Siêu không.

Mã Vân Lộc kinh hô một tiếng: Công tử nhận ra đại huynh nhà ta sao.

Không sai, đại huynh ta tên là Mã Siêu.

Võ lực của huynh ấy rất lợi hại, một tay thương pháp càng hiếm gặp đối thủ.

Quách Gia vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Rõ ràng, đại huynh của Mã Vân Lộc này, Mã Siêu, nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

Lưu Húc gật đầu.

Như vậy, không sai rồi.

Không biết đại huynh nhà ngươi hiện đang ở đâu.

Mã Vân Lộc lè lưỡi đáng yêu: Đại huynh ta tự nhiên ở nhà, ta lén trốn ra ngoài.

Đại huynh ta nếu phát hiện ta không thấy, chắc chắn sẽ ra ngoài tìm ta, đến lúc đó ta lại đánh không lại, khẳng định sẽ bị đưa về.

Nói xong, một đôi mắt đẹp khẽ sáng lên: Ta thấy công tử thân thủ bất phàm, không biết có thể chỉ điểm một hai không.

Nàng nhíu cái mũi đáng yêu, Đến lúc đó, ta cũng đánh cho đại huynh ta ngã sấp mặt.

Xem huynh ấy có dám quản ta không.

Nói rồi, nàng vẻ mặt cầu xin nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc không khỏi cười nhạt: Võ lực của đại huynh ngươi, e rằng cả Đại Hán xếp vào top năm.

Muốn đánh bại y, e rằng có chút khó khăn.

Mã Vân Lộc ánh mắt sáng lên.

Chương 124

Lưu công tử nói đại huynh ta võ lực có thể xếp vào top năm.

Vậy chẳng phải, phía trước y còn có bốn vị.

Lưu Húc hai mắt lướt qua Triệu Vân và Điển Vi.

Hắn thầm nghĩ: trong bốn người đứng đầu đó, ở đây đã có hai vị.

Nghe lời của Lưu Húc, Triệu Vân và Điển Vi cũng dâng lên hứng thú, đồng loạt nhìn về phía Lưu Húc.

Điển Vi cười lớn: Công tử, kể cho chúng ta nghe đi.

Lưu Húc bất đắc dĩ cười: Thôi được, hôm nay kể cho các ngươi nghe.

Nói rồi, hắn đi vào quán rượu phía trước, tìm một góc ở lầu hai ngồi xuống.

Thấy trên lầu hai không có nhiều người, hắn liền cười nhạt.

Vị thứ tư tên là Quan Vũ, người này khá trung nghĩa, một tay đao pháp càng tương đối lợi hại.

Quan Vũ.

Điển Vi kinh hô một tiếng, Là vị mà chúng ta gặp cách đây không lâu.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Và tam đệ của y là Trương Phi, võ lực hai người cũng tương đương nhau.

Triệu Vân gật đầu cười: Thì ra là vậy.

Trước đây khi tỷ thí với Trương Phi, chàng đã cảm giác Trương

Phi không tầm thường.

Một thân võ lực đó khá là lợi hại.

Tuy chàng thắng, nhưng thực ra cũng tương đương nhau.

Nhưng đáng tiếc, trước mặt chúa công, những người này đều là cặn bã.

Quan Vũ và Trương Phi hai người liên thủ đều bị chúa công đánh bại.

Mã Vân Lộc tò mò hỏi: Vậy vị thứ ba thì sao.

Xếp thứ ba tên là Điển Vi, thân hình khôi vĩ, dũng lực bất phàm.

Lại thêm tính trung nghĩa hộ chủ, là một hảo hán lừng lẫy.

Đôi thiết kích trong tay y, khi sử dụng uy lực bất phàm.

Nghe Lưu Húc nói, Điển Vi lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Công tử nói rất có lý.

Hắn vừa nói, vừa cười lớn.

Mã Vân Lộc lườm Điển Vi một cái: Công tử đang nói về hảo hán thứ ba Đại Hán Điển Vi, lại có liên quan gì đến ngươi.

Điển Vi định phân bua hai câu.

Triệu Vân thấy vậy vội kéo Điển Vi một cái.

Điển Vi mới hoàn hồn, chỉ biết cười hì hì.

Mã Vân Lộc cũng không thèm nhìn Điển Vi, chỉ chớp chớp mắt, tò mò: Lưu công tử, vậy người xếp thứ hai về võ lực ở Đại Hán thì sao.

Lưu Húc nhìn chén rượu trên bàn.

Mã Vân Lộc hiểu ý, vội vàng cầm bầu rượu rót cho Lưu Húc một chén.

Lưu Húc cầm chén rượu, không nhanh không chậm uống một ngụm.

Hắn mới chép chép miệng, mùi vị của rượu này thực sự quá tệ.

Ngay lập tức, hắn từ trong lòng lấy ra một bầu rượu, rót đầy cho mình một chén.

Hắn cầm lên uống một ngụm, mới nhàn nhạt cười: Vị thứ hai ư, vị này cũng là một nhân vật phi thường.

Họ Triệu tên Vân, tự Tử Long.

Là người trung can nghĩa đảm, võ lực bất phàm.

Một tay thương pháp của chàng càng là một tuyệt kỹ đương thời.

Nghe Lưu Húc khen mình như vậy, sắc mặt Triệu Vân không khỏi khẽ ửng hồng.

Chàng vội vàng cầm chén rượu đổ vào miệng, lại phát hiện rượu trong chén đã uống cạn lúc nãy.

Lần này, sắc mặt chàng càng đỏ hơn.

Mã Vân Lộc không khỏi ngạc nhiên: Vị tiểu ca này, Lưu công tử đang nói về hảo hán thứ hai của Đại Hán, ngươi lại mặt đỏ cái gì.

Triệu Vân không khỏi á khẩu.

Chẳng lẽ lại nói, mình chính là Triệu Vân đó sao.

Ngay lập tức, chàng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Cô nương nói đúng.

Ta chỉ là lúc nãy đi có chút nóng thôi.

Nói rồi, chàng liền cầm bầu rượu, tự rót cho mình một chén.

Nhìn Triệu Vân lúng túng, Lưu Húc không khỏi thấy buồn cười.

Mã Vân Lộc lại đảo mắt một vòng: Lưu công tử, vậy hảo hán đứng đầu Đại Hán, không phải là Lữ Bố có danh xưng thiên hạ đệ

nhất võ tướng sao.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Nếu luận về võ lực, Lữ Bố đáng xếp số một.

Lời vừa dứt, một giọng nói khác theo đó vang lên.

Lời của vị công tử này sai rồi.

Nếu theo như ngài xếp hạng, vậy Lưu Cảnh Sơ Lưu hầu lại nên đặt ở đâu.

Lưu Húc quay đầu nhìn lại, phát hiện giọng nói từ bàn bên trái truyền đến.

Trên bàn đó, không biết từ lúc nào đã có hai người ngồi.

Thấy Lưu Húc nhìn sang, hai người đồng loạt nâng chén rượu: Tại hạ Trương Liêu, lúc nãy nói năng không có ý mạo phạm, ta ở đây kính vị công tử một chén.

Nói xong, hắn ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Trương Liêu Trương Văn Viễn.

Trương Liêu người này, là đứng đầu Ngũ tử lương tướng, một trong sáu mươi bốn danh tướng cổ kim.

Người này một thân dũng vũ phi phàm, trên bảng xếp hạng võ lực cuối thời Hán, cũng xếp ở vị trí mười mấy.

Chiến tích nổi bật nhất của y, chính là trận Tiêu Dao Tân.

Lưu Húc nhìn kỹ.

Chỉ thấy người đó mặt như tử ngọc, hai hàng lông mày kiếm cong cong trên đôi mắt sáng.

Cùng với cử chỉ giơ tay nhấc chân, một luồng uy áp nhàn nhạt

truyền ra.

Điển Vi cười lớn: Không sai.

Văn Viễn huynh cùng ta có chung quan điểm.

Theo ta thấy, Lưu Cảnh Sơ đó nên xếp trên Lữ Bố, là đệ nhất đương thời.

Triệu Vân cũng gật đầu: Không sai.

Thực lực của Lưu Cảnh Sơ đích xác phi phàm, lúc đó ta có may mắn được thấy, thực lực của ngài ấy không phải hạng người như Triệu Vân có thể so sánh.

Trương Liêu nghe vậy không khỏi cười lớn: Quan điểm của hai vị, cùng ta không hẹn mà gặp, đáng phải cạn một chén lớn.

Lưu Húc cười sảng khoái: Đã lâu nghe danh Trương Liêu Trương Văn Viễn là một viên lương tướng khó có được, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Trương Liêu sắc mặt khổ sở: Lưu huynh đừng nói đùa nữa.

Trương Liêu ta làm sao được gọi là lương tướng.

Nói xong, y dài thở dài một tiếng.

Rồi cầm chén rượu, lại uống cạn.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Xem tình hình, Trương Liêu dường như có chút không như ý.

Theo lẽ thường, Trương Liêu nên ở dưới trướng Lữ Bố.

Chẳng lẽ, Lữ Bố không trọng dụng y.

Ngay lập tức, Lưu Húc nói lớn: Văn Viễn huynh, hay là hai vị sang bên này, cùng nhau uống rượu, thế nào.

Trương Liêu động lòng.

Y quay đầu nhìn người bên cạnh một cái.

Người đó không động thanh sắc gật đầu.

Trương Liêu mới ha ha cười: Rất tốt.

Như vậy, huynh đệ hai người chúng ta không khách khí nữa.

Hai người đứng dậy, đi về phía Lưu Húc.

Lưu Húc nhìn người bên cạnh Trương Liêu.

Chỉ thấy người này thân cao tám thước, dung mạo thanh tú, khá có khí chất anh vũ.

Lưu Húc khẽ trầm ngâm.

Người này e rằng cũng không phải nhân vật bình thường.

Nghĩ vậy, hắn cười nhạt: Không biết vị huynh đài này xưng hô thế nào.

Người đó chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Tại hạ Cao Thuận, ra mắt các vị huynh đài.

Cao Thuận Cao Bá Bình.

Lại một vị đại tướng.

Khi ở dưới trướng Lữ Bố, Cao Thuận ngầm là đại tướng số một dưới trướng Lữ Bố, lấn át Trương Liêu một bậc.

Không ngờ, chỉ tùy ý bình luận một phen, lại dẫn ra hai vị đại tướng.

Không tệ.

Nếu có thể chiêu mộ về dưới trướng, vậy thì lời to rồi.

Nghĩ vậy, Lưu Húc chắp tay hành lễ với Cao Thuận: Thì ra là Cao Bá Bình, ngưỡng mộ đã lâu.

Hắn đưa tay ra hiệu, Mau mau mời ngồi.

Rồi hắn gọi tiểu nhị một tiếng: Tiểu nhị, hai bộ chén đũa.

Rượu ngon thức ăn ngon mau mang lên.

Điếm tiểu nhị đáp một tiếng.

Quách Gia nghe lời của Lưu Húc, không khỏi đánh giá Trương Liêu và Cao Thuận một lượt.

Hiển nhiên.

Chúa công nhận ra Trương Liêu và Cao Thuận.

Lúc này, y đã sớm hiểu ra một đạo lý: chỉ cần có thể được Lưu Húc coi trọng, tất định có chỗ hơn người.

Nghĩ vậy, y nhàn nhạt cười: Ta nghe Văn Viễn huynh lúc nãy nhắc đến Lưu Cảnh Sơ, chẳng lẽ Văn Viễn huynh nhận ra Lưu Cảnh Sơ sao.

Trương Liêu khẽ thở dài: Đã lâu nghe đại danh Lưu Cảnh Sơ, Liêu biết Lưu Cảnh Sơ là mãnh tướng đương thời, nhưng đáng tiếc vẫn luôn không có duyên gặp mặt, thực sự là một điều hối tiếc lớn.

Lời này vừa ra, Triệu Vân và mọi người đều nhìn về phía Lưu Húc.

Quách Gia chỉ cảm thấy trong lòng buồn cười.

Gặp Lưu Cảnh Sơ.

Nào, không phải đã gặp rồi sao.

Thì ra là vậy.

Quách Gia cười sảng khoái, Ta thấy Văn Viễn huynh lúc nãy dường như tâm tình có chút không vui.

Trương Liêu dài thở dài một tiếng.

Cao Thuận trong lòng khẽ động: Văn Viễn sở dĩ trong lòng không vui, chẳng qua là vì tiền cảnh của hai người chúng ta đáng lo ngại thôi.

Hắn và Trương Liêu sở dĩ ở đây, chẳng qua là mượn rượu giải sầu.

Từ sau khi Đinh Nguyên bị Lữ Bố giết, Tịnh Châu Lang Kỵ liền theo Lữ Bố quy thuận dưới trướng Đổng Trác.

Chỉ là Đổng Trác dưới trướng vốn đã có một chi Tây Lương thiết kỵ, Tây Lương thiết kỵ và Tịnh Châu Lang Kỵ luôn có xung đột.

Điều đó cũng khiến Tịnh Châu Lang Kỵ, vẫn luôn không được Đổng Trác trọng dụng.

Vốn có Lữ Bố ở phía trước che chắn, Tịnh Châu Lang Kỵ còn có thể khá hơn một chút.

Nhưng mấy tháng gần đây, Lữ Bố vẫn luôn chìm đắm trong mỹ tửu, cả ngày mơ màng.

Cứ như vậy, tình cảnh của Tịnh Châu Lang Kỵ càng thêm đáng lo.

Tương ứng với đó, Trương Liêu và Cao Thuận hai người cũng sống khá gian nan.

Trương Liêu cười khổ một tiếng: Chuyện của hai người chúng ta, không nhắc cũng được.

Lưu Húc tự mình rót đầy cho Trương Liêu và Cao Thuận một chén: Văn Viễn, Bá Bình, chúng ta uống rượu.

Trương Liêu không thể chờ đợi được nữa, cầm chén rượu: Lúc nãy ngửi thấy mùi rượu, ta đã muốn xin một chén.

Bây giờ cuối cùng cũng được uống.

Nói rồi, hắn ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Rồi, hắn vuốt râu dài cười lớn: Rượu ngon.

Quả nhiên là rượu ngon.

Hắn nhìn Lưu Húc và mọi người một cái, Chả trách mấy vị Lưu huynh không muốn uống rượu của quán, thì ra rượu của các ngài lại ngon như vậy.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Rượu, ủ thật đáng giá.

Trong số văn thần võ tướng, e rằng có không ít người thích rượu, đối mặt với rượu ngon của mình, ít có ai chống lại được sự cám dỗ.

Cứ như vậy, độ khó của việc chiêu mộ giảm đi rất nhiều.

Mọi người một hồi chén thù chén tạc, không khí khá là nhiệt liệt.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Trương Liêu chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu huynh, ta và Bá Bình hai người có công vụ trong người, không tiện ở lại lâu.

Lưu Húc cười sảng khoái: Văn Viễn, Bá Ninh, vậy ta không giữ hai vị lâu.

Rượu đã thích, lúc đi nhất định mang theo hai hồ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn nhau, đều từ mắt đối phương thấy được vẻ động lòng.

Trương Liêu ha ha cười: Như vậy, hai người chúng ta không từ chối.

Không sao.

Lưu Húc cười sảng khoái, Ta lần này đến Trường An, mang theo một ít.

Hắn trong lòng khẽ động, Ta muốn ở lại Trường An vài ngày, đến

lúc đó, mời Văn Viễn và Bá Bình hai người, nhất định đến một chuyến.

Vậy thì tốt quá.

Trương Liêu mừng rỡ, Hôm nay một chuyến, ta một thấy đã thân, không chừng phải đến cửa quấy rầy một phen.

Chỉ không biết, đến lúc đó ta nên đi đâu tìm Lưu huynh.

Hiện tại ta mới vừa đến Trường An, chưa có chỗ ở.

Cái này dễ thôi.

Trương Liêu cười lớn, Nếu Lưu huynh cần, huynh đệ hai người chúng ta có thể tìm cho Lưu huynh một chỗ ở.

Để ta đi dạo xem trước, nếu không tìm được chỗ thích hợp, ta nhất định sẽ đến cửa quấy rầy.

Như vậy thì tốt.

Trương Liêu nói xong, liền cùng Cao Thuận đứng dậy.

Lưu Húc cũng đứng dậy, cùng Trương Liêu, Cao Thuận hai người xuống lầu.

Rồi hắn ra hiệu bằng mắt với Điển Vi.

Điển Vi lập tức đi sang một bên, từ trên ngựa lấy ra bốn hồ rượu, phân chia giao cho Trương Liêu và Cao Thuận hai người.

Trương Liêu cười mang theo mấy phần men say: Như vậy, đa tạ hảo ý của Lưu huynh.

Huynh đệ hai người chúng ta ở đây cảm tạ.

Nói rồi, hắn và Cao Thuận hai người chắp tay hành lễ với mấy người Lưu Húc, mới quay người rời đi.

Chỉ là lúc quay người, Cao Thuận lại nhìn chằm chằm vào chiến

mã của mấy người Lưu Húc, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người men theo đường phố đi về phía trước.

Đợi đến khi đi ra khỏi tầm mắt của Lưu Húc, Trương Liêu quay đầu nhìn về phía Cao Thuận.

Bá Bình, ngươi có nhìn ra không.

Chương 125

Lưu huynh dường như không phải nhân vật tầm thường.

Lúc này thần sắc y tỉnh táo, đâu có nửa điểm say rượu.

Cao Thuận gật đầu: Không sai.

Ta thấy mấy con chiến mã của Lưu huynh, không phải là vật tầm thường.

Trương Liêu ánh mắt khẽ híp lại: Đặc biệt là con chiến mã màu đỏ thẫm kia khá thần tuấn, e rằng không thua kém con Xích Thố mã của Phụng Tiên.

Lời này vừa ra, Cao Thuận khẽ nhướng mày.

Xích Thố mã là đệ nhất chiến mã Đại Hán.

Con chiến mã màu đỏ thẫm kia nếu không thua kém Xích Thố mã, vậy thì quả thực bất phàm.

Cao Thuận nhíu mày: Ta thấy mấy người dưới trướng Lưu huynh, cũng đều không phải nhân vật tầm thường.

Hắn nhìn về phía Trương Liêu, Văn Viễn, ta trong lòng có một suy đoán, nếu ta không lầm, e rằng vị kia đã đến.

Trương Liêu đồng tử mạnh mẽ co lại.

Hắn không dám tin nhìn Cao Thuận: Vị ở Duyện Châu.

Không sai.

Cao Thuận thần sắc mang theo mấy phần trịnh trọng, Ngươi nghĩ kỹ lại tên của y.

Lưu Cảnh.

Trương Liêu lẩm bẩm trong miệng, Vị ở Duyện Châu tên là Lưu Cảnh Sơ.

Đến đây, sắc mặt y lộ ra vẻ kinh hãi, Bá Bình, nếu lời đồn là thật, e rằng thực lực của Lưu Cảnh Sơ còn trên cả Phụng Tiên a.

Cao Thuận cười khổ một tiếng: Ta nghe đồn dưới trướng Lưu Cảnh Sơ có Điển Vi, Triệu Vân hai viên đại tướng, lúc nãy hai người kia lại khá phù hợp với Điển Vi và Triệu Vân trong lời đồn.

Trương Liêu suy nghĩ một chút, liền không khỏi gật đầu: Bá Bình nói rất đúng.

Chỉ không biết Lưu Cảnh Sơ đến đây làm gì.

Chuyện này thì không biết.

Cao Thuận lắc đầu, Nhưng Lưu Cảnh Sơ là Hán thất tông thân, e rằng Trường An từ nay sẽ có nhiều chuyện.

Trương Liêu khẽ nhướng mày: Bá Bình, nếu chúng ta theo Lưu Cảnh Sơ, chẳng phải Tịnh Châu Lang Kỵ có hy vọng rồi sao.

Cao Thuận nhìn xung quanh một cái: Cẩn thận lời nói.

Lúc này, ngoài tửu lầu, mấy người Lưu Húc đang đi về phía trước.

Nhân lúc Mã Vân Lộc chạy đến sạp hàng nhỏ, Lưu Húc mạnh mẽ quay người.

Phụng Hiếu, Trương Liêu và Cao Thuận hai người, có đoán ra thân phận của Bản hầu không.

Quách Gia gật đầu: Theo ta thấy, chắc là vậy.

Triệu Vân cười nói: Ta thấy Trương Liêu đó trông có vẻ say rượu, nhưng đi lại khá ung dung.

Chẳng qua là giả say thôi.

Chỉ không biết, hai người họ có nói chuyện này với người khác không Quách Gia lắc đầu: Nếu hai người họ muốn tiết lộ chuyện này, e rằng lúc nãy đã có hành động.

Lưu Húc trầm ngâm một lát: Phụng Hiếu, chuyện này thông báo cho Nguyên Trực chú ý phái người để ý một chút.

Quách Gia gật đầu tuân lệnh.

Lưu Húc mới mang theo mấy phần ý cười: Nếu hai người họ không có động thái gì khác, vậy thì cơ hội chiêu mộ của Bản hầu đã tăng lên rất nhiều.

Đúng lúc này, một giọng cười từ xa truyền đến.

Lưu công tử, có muốn ăn kẹo hồ lô không.

Lưu Húc nhìn về phía giọng nói truyền đến, chính là Mã Vân Lộc đang vẫy tay với hắn.

Hắn lắc đầu: Ngươi ăn đi.

Nói xong, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Cũng không biết Cẩm Mã Siêu, rốt cuộc khi nào mới đến.

Nhưng, chỉ cần Mã Vân Lộc ở bên cạnh, Cẩm Mã Siêu kia cũng chạy không đi đâu được.

Đang suy nghĩ, Mã Vân Lộc nhảy chân sáo đến trước mặt hắn.

Trong tay nàng cầm hai xiên kẹo hồ lô.

Ngay sau đó, nàng chia một xiên, đưa đến trước mặt Lưu Húc.

Vừa ăn vừa nói: Lưu công tử, ngài cũng thử đi, kẹo hồ lô này ngon lắm.

Lưu Húc phẩy tay: Ngươi ăn đi.

Vậy ta không khách khí nữa.

Mã Vân Lộc trái phải cùng lúc, không ngừng nhét vào miệng, khiến một cái miệng nhỏ căng phồng lên.

Hồi lâu, nàng mới nói ú ớ: Lưu công tử, ta thấy thân thủ của ngài không tầm thường, chắc chắn không thua kém đại huynh ta.

Tại sao trên bảng xếp hạng kia, lại không có tên của ngài.

Điển Vi ha ha cười.

Đó là vì công tử nhà ta là người khiêm tốn.

Nếu không, Lữ Bố cũng không bằng.

Mã Vân Lộc mắt lộ vẻ kinh hỉ: Thật sao.

Tự nhiên.

Điển Vi trên mặt lộ ra vẻ tự hào.

Mã Vân Lộc một đôi mắt, chăm chú nhìn Lưu Húc, trong mắt dường như có sóng gợn.

Ngay cả kẹo hồ lô trong tay cũng quên ăn.

Lưu Húc lườm Điển Vi một cái.

Thấy xung quanh không có ai chú ý, hắn mới nhàn nhạt cười.

Đi, chúng ta đi tìm chỗ ở trước đã.

Ngay lập tức, hắn đi về phía đông thành.

Phía đông thành, trước một trang viên, tất cả đều dừng bước.

Nơi này cách vị trí của kỵ binh không xa.

Là nhân viên tình báo dưới trướng Từ Thứ, đã sớm bố trí xong.

Thấy họ đến, nhân viên tình báo trong trang viên ra đón.

Tại hạ Tân Hữu, ra mắt công tử.

Sau khi nhìn thấy Mã Vân Lộc, hắn cứng rắn đổi hai chữ chúa công sắp nói ra thành công tử.

Lưu Húc gật đầu: Vất vả rồi.

Tân Hữu trên mặt lộ ra mấy phần vui mừng: Công tử, nơi này vốn là của một gia đình giàu có, chỉ vì họ muốn rời khỏi Trường An, tiểu nhân mới mua lại.

Lưu Húc đánh giá xung quanh một lượt.

Hắn phát hiện trang viên này diện tích không nhỏ, bên trong đình đài lầu các, bố trí khá là tao nhã.

Hắn gật đầu khen: Không tệ.

Trang viên này, ta rất hài lòng.

Mã Vân Lộc tò mò đánh giá xung quanh.

Rồi nàng đến gần Lưu Húc: Lưu công tử, xem ta có thể chọn một viện ở đây không.

Lưu Húc gật đầu: Cũng được, ngươi cứ xem rồi chọn đi.

Đa tạ Lưu công tử.

Mã Vân Lộc mừng rỡ, ngay lập tức bắt đầu đi chọn lựa.

Lưu Húc ngồi xuống trong chính sảnh.

Tân Hữu, ta hỏi ngươi, hiện giờ trong thành Trường An có động tĩnh gì khác thường không.

Tân Hữu lắc đầu nói: Chúa công, trong thành Trường An không có động tĩnh gì khác thường.

Vương Tư đồ vẫn như mọi khi, mọi thứ đều bình thường.

Chỉ có Lữ Bố kia, gần đây thường xuyên uống say mèm.

Lưu Húc gật đầu nói: Lui xuống đi, tiếp tục chú ý động tĩnh trong

thành.

Tân Hữu vâng một tiếng rồi lập tức lui ra.

Quách Gia cười nói: Xem ra trong thành quả thực không có gì bất thường.

Lưu Húc cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần trong thành không có động tĩnh lạ, cục thế sẽ dễ khống chế hơn nhiều.

Hắn quay sang Quách Gia cười nhạt nói: Đi thôi, theo ta đến phủ Vương Tư đồ một chuyến.

Ngay lập tức, hai người liền hướng đến phủ Tư đồ.

Trong phủ Tư đồ, bên trong thư phòng.

Vương Doãn mặt mày ưu tư.

Kể từ sau khi tận mắt thấy Thiên tử Lưu Hiệp viết huyết chiếu, mấy ngày nay, ông ta đã có chút sốt ruột.

Ông ta thở dài một hơi nói: Cũng không biết Lưu Cảnh Sơ kia đã nhận được huyết chiếu hay chưa.

Vì sao mãi vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ông ta gọi ra ngoài: Vương quản gia.

Vương quản gia vội vã bước vào, nói: Lão gia.

Ừm, Vương quản gia, ta hỏi ngươi, gần đây có tin tức của Vương Việt không.

Vương quản gia lắc đầu nói: Lão gia, không có tin tức gì của y.

Ngay sau đó, lại an ủi: Lão gia đừng lo.

Duyện Châu cách Cát Pha khá xa, cần chút thời gian cũng là chuyện bình thường.

Vương Doãn khẽ thở dài một hơi nói: Cũng chỉ có thể như vậy.

Đúng lúc này, một tên hộ vệ tiến lên bẩm báo: Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến.

Vương Doãn phất tay nói: Không gặp.

Lông mày ông ta hơi nhíu lại: Ta xưa nay không gặp ngoại khách, chuyện này ngươi không biết sao.

Hộ vệ cười khổ nói: Lão gia, thuộc hạ đã nói vậy với người đó, nhưng y nói rằng lão gia nhất định sẽ gặp.

Vương Doãn khẽ hừ một tiếng: Y có nói tên không.

Họ Lưu, tên một chữ Cảnh.

Lưu Cảnh.

Vương Doãn lẩm bẩm.

Ngay lập tức, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi, vội vàng chạy ra ngoài đón.

Vì chạy quá vội vàng nên đụng phải khung cửa.

Nhưng ông ta dường như không cảm thấy gì, cứ thế vội vã chạy ra ngoài.

Tên hộ vệ ngây người.

Ngơ ngác nhìn bộ dạng vội vàng của Vương Doãn.

Lão gia là Tư đồ đương triều.

Là nhân vật quyền lực thứ ba trong triều.

Trừ Thái sư ra, quyền lực của lão gia là lớn nhất.

Vậy mà bây giờ, lão gia vì muốn gặp người trẻ tuổi bên ngoài kia, lại vội vàng đến thế.

Lưu Cảnh, lẽ nào là một đại nhân vật ghê gớm.

Lưu Húc và Quách Gia hai người lúc này đang đứng ở cửa phủ Tư đồ, yên lặng chờ đợi.

Hắn hứng thú quan sát cách bài trí trước cửa phủ Tư đồ.

Đúng lúc này, trong phủ Tư đồ vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, một lão nhân xuất hiện trước mặt hắn.

Người này thân hình trung bình, mái tóc đen xen lẫn không ít sợi bạc.

Vẻ mặt ông ta mang theo vài phần mệt mỏi.

Lưu Húc hiểu ra.

Người này chắc chắn là Vương Doãn.

Quả nhiên.

Người đó chắp tay thi lễ với Lưu Húc, nói: Tại hạ là Vương Doãn, xin hỏi có phải là Lưu Cảnh Sơ đương diện không.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Đã lâu nghe danh Vương Tư đồ là rường cột của triều đình, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm.

Vương Doãn cười lớn nói: Lưu Cảnh Sơ huynh khách sáo rồi.

Mời vào trong.

Ba người đi thẳng vào trong mật thất.

Sau khi khách chủ ngồi xuống, Vương Doãn mới chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Lão hủ vừa rồi còn đang nhắc đến Lưu Hầu, không ngờ Lưu Hầu đã tới.

Lưu Hầu gật đầu nói: Thiên tử triệu kiến, Bản Hầu tự phải ngày

đêm đi gấp.

Sắc mặt hắn nghiêm lại: Huyết thư của Thiên tử, Bản Hầu đã xem.

Không ngờ Đổng tặc kia lại dám uy hiếp Thiên tử đến mức này.

Lòng ta vô cùng đau xót.

Vương Doãn vẫn luôn quan sát Lưu Húc.

Lúc này thấy Lưu Húc chân tình bộc lộ, không khỏi có phần cảm động.

Ông ta cúi người thật sâu trước Lưu Húc, nói: Lần này an nguy của Thiên tử và Hán thất, tất cả đều trông cậy vào một mình Lưu Hầu.

Xin Lưu Hầu nhất định phải dốc sức tương trợ.

Lưu Húc một tay đỡ Vương Doãn dậy, sắc mặt âm trầm nói.

Bản Hầu là Hoàng huynh của Thiên tử, nay Thiên tử gặp nạn, Bản Hầu tất phải đứng ra.

Vương Doãn vui mừng khôn xiết.

Nhất thời, ông ta lại có chút luống cuống chân tay.

Hồi lâu sau, mới ngượng ngùng nói: Lưu Hầu, lão hủ nghe tin Thiên tử có cứu, nhất thời vui mừng khôn xiết, khiến Lưu Hầu chê cười rồi.

Lưu Húc phất tay nói: Vương Tư đồ đây là lo lắng cho quốc sự, Bản Hầu sao có thể vì thế mà cười chê.

Hai người lại ngồi xuống.

Lưu Húc lúc này mới hỏi: Không biết hiện nay cục thế ở Trường An thế nào.

Vương Doãn thở dài một hơi nói: Cục thế trong triều thì không có gì thay đổi lớn, chuyện huyết chiếu Đổng Trác cũng không hề hay biết.

Ngay sau đó, ông ta kể lại tỉ mỉ chuyện trong triều.

Lưu Húc thầm gật đầu.

Cục thế trong triều hiện nay, so với những gì hắn biết ở kiếp trước thì không có gì khác biệt.

Khác biệt duy nhất chính là liên hoàn kế đã dừng lại.

Vương Doãn khẽ thở dài một hơi nói: Không giấu gì Lưu Hầu, lão hủ vốn định dùng liên hoàn kế, lợi dụng mỹ nhân kế khiến Lữ Bố và Đổng Trác tranh đấu, sau đó mượn tay Lữ Bố giết chết Đổng Trác.

Lưu Húc thầm vui trong lòng.

Chuyện này, hắn đương nhiên biết rõ.

Ngay cả việc liên hoàn kế bị dừng lại, hắn cũng biết rất rõ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tất cả đều là bố cục của hắn.

Chỉ là, mọi chuyện không thể nói ra.

Lúc này, hắn không khỏi tán thưởng: Vương Tư đồ quả nhiên cao minh.

Nếu làm như vậy, Đổng tặc tất sẽ bị trừ khử.

Ngay sau đó, hắn mang theo vài phần nghi hoặc hỏi: Vương Tư đồ, vậy tại sao Thiên tử lại phải viết huyết chiếu, triệu Bản Hầu vào Trường An cần vương.

Vương Doãn lộ vẻ đau khổ nói: Bởi vì trong liên hoàn kế của lão hủ, có một lỗ hổng rất lớn.

Xin được nghe rõ.

Mặc dù trong lòng Lưu Húc sáng như gương, nhưng trên mặt vẫn mang theo vài phần nghi hoặc.

Lúc này trong lòng hắn cũng không khỏi thầm khen.

Nếu đem kỹ năng diễn xuất này ra đời sau, không chừng có thể đoạt được tượng vàng Oscar rồi.

Chỉ thấy Vương Doãn cười khổ một tiếng nói: Bởi vì dưới trướng Đổng Trác có một đội binh mã là tinh nhuệ đương thời.

Tịnh Châu Lang Kỵ thì thôi, Lữ Bố còn có thể khống chế được, nhưng đội Tây Lương Thiết Kỵ kia thì căn bản không ai có thể kìm hãm.

Điểm này quả thực dễ thấy.

Nếu Tây Lương Thiết Kỵ có người có thể khống chế, thì đã không có loạn Lý Giác, Quách Tỵ sau này.

Không lâu sau khi Đổng Trác bị Lữ Bố giết chết, Lý Giác, Quách Tỵ đã dẫn Tây Lương Thiết Kỵ, một lần công hạ Trường An.

Lữ Bố trong lúc hoảng loạn, đã chạy trốn đến Nội Hà, cấu kết với Trương Dương ở Nội Hà.

Sau đó, Lữ Bố lại được Bão Tín, Trần Cung mời, chiếm lấy phần lớn Duyện Châu.

Mới có trận chiến Duyện Châu giữa Tào Tháo và Lữ Bố sau này.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hắc hắc.

Đã đến đây rồi, tự nhiên không thể để Lữ Bố lại đi tàn phá Duyện Châu như trước nữa.

Lưu Húc giả vờ nói: Tây Lương Thiết Kỵ kia, Tịnh Châu Lang Kỵ

của Lữ Bố không thể kìm chế sao.

Vương Doãn lắc đầu, cười khổ nói: Tây Lương Thiết Kỵ vốn binh hùng ngựa khỏe, nay Đổng tặc nắm quyền, Tây Lương Thiết Kỵ là thân tín của y, tự nhiên càng ngày càng hùng mạnh.

Hơn nữa, y còn lập ra một đội Phi Hùng Quân.

Phi Hùng Quân tuy chỉ có ba ngàn người, nhưng chiến lực lại vô cùng đáng sợ.

Phi Hùng Quân.

Lưu Húc cũng không khỏi trong lòng rùng mình.

Nếu luận về đội quân nào có thực lực mạnh nhất cuối thời Hán, Phi Hùng Quân tuyệt đối là ứng cử viên sáng giá cho vị trí số một.

Chương 126

Vương Doãn nói xong, có chút lo lắng nhìn về phía Lưu Húc: Lưu Hầu, lần này đến đây, ngài có mang theo binh mã không.

Tất nhiên.

Lưu Húc gật đầu nói: Chỉ là Duyện Châu cách nơi này đường sá xa xôi, ta liền dẫn trước hai đội kỵ binh đến đây, phần còn lại thì dùng làm hậu viện tiếp ứng.

Nguyên lai là vậy.

Vương Doãn gật đầu, Đối phó với Tây Lương Thiết Kỵ và Phi Hùng Quân, không biết Lưu Hầu có nắm chắc không.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười nói: Vương Tư đồ đừng vội.

Chuyện này Bản Hầu tự có kế sách.

Vương Doãn nghe vậy mừng rỡ.

Ông ta cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Nếu vậy, mọi chuyện xin nhờ cậy Lưu Hầu.

Lưu Húc cười nhạt nói: Không sao.

Ngay sau đó, Vương Doãn hơi do dự, nói: Lưu Hầu, gần đây lão hủ quan sát Đổng tặc kia, hình như có chút không ổn.

Vương Tư đồ nói vậy là có ý gì.

Lưu Húc lộ vẻ không hiểu.

Lưu Hầu, Đổng tặc gần đây tính tình dường như càng thêm nóng nảy, cũng không biết có phải đã xảy ra biến cố gì không.

Vương Doãn mặt mày lo lắng nói: Lão hủ đã nhiều lần gõ bên này hỏi bên kia, cũng không dò hỏi được chút tin tức nào.

Lại có chuyện này.

Lông mày Lưu Húc nhíu chặt.

Chẳng lẽ trong chuyện này đã xảy ra biến cố gì rồi sao.

Lại nghe Vương Doãn cười khổ một tiếng nói: Chuyện này, lão hủ vốn định hỏi nghĩa nữ của ta là Điêu Thuyền.

Chỉ là vì để tránh Đổng tặc nghi ngờ, lão hủ lại không tiện tự mình đến.

Cho nên chuyện này đành phải gác lại.

Lông mày Lưu Húc nhíu lại: Nếu vậy, chuyện này cứ giao cho ta đi.

Bản Hầu sẽ có cách tiến vào hậu viện của Đổng tặc.

Vương Doãn mừng rỡ.

Ông ta đứng dậy, từ bên cạnh lấy ra một miếng ngọc bội nói: Lưu Hầu, miếng ngọc bội này với miếng ngọc bội trên người Điêu Thuyền là một đôi.

Nếu Lưu Hầu gặp Điêu Thuyền, có thể đưa ra tín vật này để chứng minh thân phận.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy.

Chỉ thấy trên ngọc bội là một hình rồng.

Tuy ngọc bội không lớn, nhưng hình rồng trên đó lại được điêu khắc sống động như thật.

Cất ngọc bội vào trong ngực, hắn mới gật đầu nói: Chuyện này cứ giao cho Bản Vương là được.

Hắn đứng dậy, chắp tay với Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, để ta bố trí một phen rồi sẽ thông báo cho ngài.

Được.

Vương Doãn mừng rỡ nói, Chỉ xin Lưu Hầu nhanh chóng một chút.

Vương Tư đồ cứ yên tâm.

Vẻ mặt Lưu Húc lộ ra sự tự tin, Nhanh thì ba năm ngày, chậm thì sáu bảy ngày.

Vương Tư đồ lập tức mừng rỡ.

Sau đó, Lưu Húc liền dẫn Quách Gia đi ra ngoài.

Vương Doãn tự mình tiễn một đoạn đường.

Mãi cho đến khi Lưu Húc đi xa, Vương Doãn mới đăm đăm nhìn theo bóng lưng của hắn.

Ngay sau đó, ông ta quay người trở lại mật thất, cất tiếng cười lớn: Trời có mắt.

Trời có mắt a.

Chỉ là trong đôi mắt ông ta, mơ hồ có ánh lệ lóe lên.

Lưu Húc và Quách Gia vừa trở về trang viên.

Lúc này Từ Thứ, Trần Cung, Tuân Du, Vương Việt, Sử A và những người khác đều đang chờ trong trang viên.

Lưu Húc gọi Quách Gia, Trần Cung, Từ Thứ, Tuân Du vào trong mật thất.

Mọi người lần lượt ngồi xuống.

Quách Gia kể lại những gì Vương Doãn vừa nói.

Từ Thứ gật đầu nói: Chúa công, chuyện Vương Doãn nói, thuộc

hạ cũng có nghe qua.

Tính tình của Đổng Trác quả thực ngày càng nóng nảy.

Chuyện này thuộc hạ cũng đã từng sai người điều tra, chỉ là vẫn chưa tìm ra nguyên do.

Quách Gia nhíu mày nói: Nhiệm vụ cấp bách của chúng ta bây giờ, chính là làm rõ rốt cuộc ở chỗ Đổng Trác đã xảy ra biến cố gì.

Từ Thứ cười khổ một tiếng nói: Chuyện này quả thực có chút khó khăn.

Đôi mắt Quách Gia hơi sáng lên.

Có lẽ như lời Vương Doãn nói, đến hậu viện của Đổng Trác dò xét một phen, biết đâu sẽ có thu hoạch, cũng chưa biết chừng.

Trần Cung gật đầu nói: Ta thấy Vương Việt kia, là một đại kiếm sư, chắc hẳn tinh thông việc này.

Lưu Húc gật đầu nói: Cũng được.

Không lâu sau, Vương Việt liền bước vào.

Ông ta chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc khẽ gật đầu: Vương Việt, ta hỏi ngươi, nếu để ngươi tiến vào hậu viện của Đổng Trác, không biết có nắm chắc không.

Vương Việt không khỏi ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, ông ta lắc đầu nói: Chúa công, chuyện này e rằng khó.

Hậu viện của Đổng tặc, chắc chắn ba bước một trạm gác, năm bước một đội tuần tra.

Muốn tiến vào, e rằng cực khó.

Mọi người lập tức không còn cách nào.

Lưu Húc trong lòng lại khẽ động.

Mọi người không có cách, không có nghĩa là Lưu Húc không có cách.

Hắn cẩn thận suy nghĩ.

Hiện tại, cách giải quyết tốt nhất, tự nhiên là dựa vào hệ thống.

Cái gọi là chuyện trong không quyết được hỏi hệ thống, chuyện ngoài không quyết được cũng hỏi hệ thống.

Hệ thống mạnh mẽ như vậy, nhất định có thể giải quyết vấn đề này.

Chỉ là dung hợp gen gì lại trở thành một vấn đề.

Lưu Húc cẩn thận suy nghĩ.

Ngay sau đó, một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn.

Có rồi.

Nếu có thể nắm giữ năng lực biến đổi màu sắc, vậy thì việc lẻn vào sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Về phương diện này, tắc kè hoa không nghi ngờ gì là kẻ đứng đầu.

Chỉ là, đi đâu tìm tắc kè hoa lại trở thành một vấn đề.

Hắn nghĩ ngợi, rồi nhìn về phía mọi người có mặt nói: Các ngươi có từng thấy loài động vật nào có thể thay đổi màu sắc của bản thân theo cảnh vật xung quanh không.

Mọi người đều rơi vào im lặng.

Lông mày Vương Việt lại hơi nhướng lên nói: Chúa công, chuyện này hình như thuộc hạ có nghe đệ tử của mình là Sử A nhắc đến.

Ồ.

Lưu Húc mừng rỡ nói, Mau mời Sử A vào đây.

Vương Việt lập tức vội vã đi ra ngoài.

Ngay sau đó, ông ta và Sử A cùng bước vào.

Lưu Húc nhìn về phía Sử A nói: Chuyện Bản Hầu vừa nói, ngươi có từng thấy không.

Sử A gật đầu nói: Chúa công, ý của ngài có phải là một loại thằn lằn có thể thay đổi màu sắc của bản thân theo màu sắc xung quanh không.

Thằn lằn.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền phản ứng lại.

Tắc kè hoa chẳng phải trông giống thằn lằn sao.

Hắn không khỏi vui mừng nói: Sử A, con thằn lằn đó, ngươi từng thấy ở đâu.

Chúa công, đầu năm nay, một người bạn của thuộc hạ đã nhờ người từ vùng Bách Việt mang về vật này.

Lúc đó thuộc hạ đã đến xem qua một lần.

Quả thực, con thằn lằn đó rất kỳ lạ, nếu đặt nó ở nơi màu đỏ, nó sẽ từ từ biến thành màu đỏ.

Nghe lời của Sử A, Lưu Húc không khỏi mừng rỡ.

Hắn cười lớn nói: Sử A, ngươi có thể giúp Bản Hầu lấy con thằn lằn đó về không.

Sử A tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn gật đầu nói: Chúa công yên tâm, thuộc hạ bây giờ sẽ đi ngay.

Rất tốt.

Lưu Húc cười lớn nói, Cần bao nhiêu bạc, cứ đến hỏi Công Đài lấy dùng.

Nếu lấy được, Bản Hầu sẽ trọng thưởng.

Sử A mừng rỡ.

Ông ta cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Đa tạ Chúa công.

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, y đã cưỡi ngựa nhanh, vội vã trở về.

Nhìn con tắc kè hoa trước mắt, Lưu Húc vui mừng khôn xiết.

Vốn dĩ hắn cứ nghĩ, tắc kè hoa chỉ có ở châu Phi.

Nhưng không ngờ, ở vùng Nam Việt lại cũng có tắc kè hoa tồn tại.

Hắn gật đầu với Sử A: Sử A, Bản Hầu thưởng ngươi năm vạn tiền.

Sử A cúi người thật sâu trước Lưu Húc nói: Tạ ơn Chúa công.

Sau đó, vui vẻ đi ra ngoài.

Lưu Húc thì tập trung sự chú ý vào con tắc kè hoa.

Hắn đặt con tắc kè hoa lên thân của một cái cây.

Không lâu sau, con tắc kè hoa liền biến thành màu của thân cây.

Quả nhiên là tắc kè hoa.

Ngay lập tức, Lưu Húc cầm con tắc kè hoa trong tay.

Sau đó, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen tắc kè hoa.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen tắc kè hoa, đang tiến hành dung hợp.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một luồng hơi ấm kỳ lạ liền xuất hiện, nhanh chóng lan khắp toàn thân hắn.

Lưu Húc chỉ cảm thấy trong cơ thể ấm áp, mang lại một cảm giác thoải mái khó tả.

Sau đó, giọng nói của hệ thống lại xuất hiện.

Đinh, chúc mừng ký chủ, dung hợp gen tắc kè hoa thành công, nhận được kỹ năng Biến Sắc.

Cùng lúc đó, phần giải thích về Biến Sắc cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Biến Sắc: Năng lực thu được khi dung hợp gen tắc kè hoa, sau khi ký chủ kích hoạt, có thể biến đổi theo màu sắc xung quanh.

Nhìn phần giải thích này, Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn người.

Ngay sau đó, hắn liền mừng rỡ.

Hiệu quả của Biến Sắc vượt xa sức tưởng tượng của hắn trước đó.

Trước đây hắn cứ nghĩ chỉ có cơ thể biến đổi màu sắc, như vậy sẽ phải lo lắng về vấn đề quần áo, áo giáp, vũ khí.

Nhưng không ngờ, hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân đã giải quyết tất cả vấn đề.

Quả thực quá lợi hại.

Lưu Húc hưng phấn đến mức muốn hét lớn.

Hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân, quả nhiên mạnh vô địch.

Sau đó, Lưu Húc dựa theo kinh nghiệm của mình, kích hoạt Biến Sắc.

Ngay lập tức, cơ thể hắn liền hòa nhập với màu sắc xung quanh.

Lưu Húc không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu, hắn cứ nghĩ Biến Sắc chỉ là cơ thể biến thành một màu

nào đó.

Nhưng bây giờ, hắn mới hiểu ra.

Đâu chỉ là biến thành một màu, mà là hoàn mỹ sao chép màu sắc xung quanh.

Do lúc này hắn đang đứng cạnh một cái cây, nên vị trí đôi chân biến thành màu đất.

Hai chân thì biến thành màu thân cây.

Còn quần áo của hắn thì biến thành màu lá cây.

Cũng quá thần kỳ rồi.

Lưu Húc không kìm được mà kinh ngạc thốt lên.

Năng lực Biến Sắc này quả thực quá đáng sợ.

Nếu sử dụng tốt, việc lẻn vào hậu viện kia quả thực không tốn chút sức lực nào.

Dù đã nhiều lần sử dụng hệ thống dung hợp gen, nhưng hắn không khỏi thầm kinh ngạc.

Hệ thống, quả nhiên không hổ là hệ thống Siêu Cấp Cơ Nhân, hai chữ Siêu Cấp quả nhiên không phải cho không.

Vậy thì còn chờ gì nữa.

Đi đến hậu viện của Đổng Trác thôi.

Tiện thể có thể đi xem Điêu Thuyền kia, rốt cuộc là tuyệt sắc đến mức nào.

Ngay lập tức, Lưu Húc liền đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, liền có một đội thân vệ đang tuần tra.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Hay là, thử xem sao.

Nghĩ vậy, Lưu Húc kích hoạt năng lực Biến Sắc.

Ngay sau đó, hắn trở nên giống hệt màu sắc của bức tường viện bên cạnh.

Hắn nín thở, yên lặng đứng tại chỗ.

Những thân vệ đó đi qua cách đó hơn mười mét, nhưng đều không phát hiện ra.

Thấy thí nghiệm thành công, trong lòng Lưu Húc tràn đầy vui mừng.

Đương nhiên, hắn cũng phát hiện ra vấn đề trong đó.

Tuy đã hòa làm một với màu sắc xung quanh, nhưng nếu nhìn gần, vẫn có thể phát hiện ra sự khác biệt.

Dù sao, cơ thể hắn vẫn ở đó.

Chỉ là, điểm này căn bản sẽ không cản trở Biến Sắc trở thành một thần kỹ.

Ngay lập tức, Lưu Húc liền hướng đến Thái sư phủ.

Đi một mạch, chẳng mấy chốc đã đến cửa Thái sư phủ.

Chương 127

Nhìn cửa chính Thái sư phủ không xa, nơi có ba lớp trong ba lớp ngoài hộ vệ, hắn không khỏi lắc đầu.

Đổng Trác cẩu thả như vậy quả nhiên là có nguyên nhân.

Vệ sĩ mà Đổng Trác tự mình sắp xếp quả thực quá nhiều.

Cũng không biết, Đổng Trác rốt cuộc sợ hãi đến mức nào.

Nhưng mà.

Chút chuyện này căn bản không làm khó được ta.

Hắn đi vòng quanh Thái sư phủ.

Chẳng mấy chốc, liền đến tường vây của hậu viện.

Thông thường, tường vây của nhà ở có thể cao một hai trượng là đã tốt lắm rồi.

Nhưng bức tường vây trước mắt lại cao tới bốn năm trượng.

Chiều cao như vậy, người bình thường thật sự không vào được.

Nhưng đối với Lưu Húc, tất cả đều không phải là vấn đề.

Lưu Húc nhìn sang hai bên.

Thấy xung quanh không có ai, chân hắn khẽ đạp một cái, thân hình liền bay lên.

Ngay sau đó, hắn đã nhẹ nhàng nhảy qua tường viện, vững vàng đáp xuống hậu viện.

Một loạt động tác nhẹ nhàng thoải mái, lúc đáp xuống đất ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

Lưu Húc quay đầu nhìn xung quanh.

Phía trước hắn là một cái ao nước, trên ao nước có một cái đình.

Lưu Húc đi về phía trước.

Chỉ thấy phía trên đình tử kia, rõ ràng viết ba chữ lớn Phượng Nghi Đình.

Đây chính là Phượng Nghi Đình sao.

Câu chuyện về Phượng Nghi Đình có thể nói là nhà nhà đều biết, không ngờ Phượng Nghi Đình lại xuất hiện trước mắt mình.

Nhưng mà, Phượng Nghi Đình đã ở trước mắt, vậy thì phòng ngủ của Điêu Thuyền chắc cũng không xa rồi.

Cộp.

Một loạt tiếng bước chân đều đặn vang lên.

Lưu Húc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đội hộ vệ đang đi về phía này.

Lưu Húc thân hình khẽ động, nép vào bên cạnh một bụi cây.

Cùng lúc đó, năng lực Biến Sắc được kích hoạt.

Ngay lập tức, cơ thể hắn liền hòa làm một với cảnh sắc xung quanh.

Hắn cứ thế yên lặng đứng tại chỗ.

Cộp.

Đội hộ vệ ngày càng gần.

Chẳng mấy chốc đã đi qua cách đó vài mét.

Lưu Húc lại đi về phía trước.

Lúc này hộ vệ đã đi rồi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không có ai tuần tra.

Cũng vì thế, hắn đi khá táo bạo.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, chậm rãi bước đi, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Cứ như đang tham quan trong hậu viện vậy.

Phải nói, hậu viện này của Đổng Trác được chăm sóc khá tốt.

Cái nên có đều có.

Cái không nên có, cũng có.

Trong hậu viện của Thái sư phủ.

Điêu Thuyền đang ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương, thở dài một tiếng.

Cũng không biết cần phải ở trong hậu viện này bao lâu nữa.

Hiện tại, dưới lệnh nghiêm của Đổng Trác, nàng đã mất liên lạc với nghĩa phụ.

Cũng không biết những ngày tháng như vậy sẽ kéo dài bao lâu.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía bệ cửa sổ.

Ở đó treo một cái lồng.

Trong lồng có một con vẹt.

Đổng Trác sợ nàng buồn chán, cố ý tìm cho nàng.

Lúc không có việc gì, nàng cũng thích trêu đùa con vẹt này.

Lúc này, không biết vì sao, nhìn con vẹt kia, nàng lại thấy đồng cảm.

Hiện tại, nàng chẳng phải cũng có vài phần tương tự với con vẹt bị nhốt trong lồng sao.

Nghĩ vậy, Điêu Thuyền lấy một miếng hoa quả, đi về phía con vẹt.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, chậm rãi đi dạo trong sân.

Đúng lúc này, hắn thấy trên một bệ cửa sổ có một con vẹt.

Con vẹt đó trông khá xinh xắn.

Lưu Húc không khỏi tò mò.

Không ngờ, ở cuối thời Hán, lại có thể thấy được vẹt.

Ngay lập tức, hắn liền bước tới.

Khi đến bên cạnh con vẹt, hắn vô thức đưa tay ra, định trêu đùa con vẹt kia.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hắn không khỏi ngẩn người.

Hắn phát hiện mình đã nắm phải một bàn tay.

Một bàn tay trắng như ngọc.

Tay như ngó sen, da như mỡ đông, khớp trên cổ tay như ngọc ngà kia khiến Lưu Húc không nhịn được mà sờ thêm hai cái.

A.

Một tiếng kêu yêu kiều vang lên.

Bàn tay ngọc ngà kia như bị kinh hãi, đột nhiên rụt lại.

Lưu Húc nào có để nàng được như ý, ra tay như điện, một tay đã nắm lấy bàn tay ngọc kia.

Phải nói, bàn tay ngọc mềm mại không xương này, sờ vào cảm giác thật sự rất tuyệt.

Ngay sau đó, Lưu Húc liền thấy được chủ nhân của bàn tay ngọc.

Lông mày cong vút, ngũ quan hoàn mỹ đến cực điểm.

Đôi môi anh đào điểm xuyết trên khuôn mặt tinh xảo kia, mỗi một

cử chỉ, một nụ cười đều mang một vẻ quyến rũ khó tả.

Trong lòng khẽ động: lẽ nào đây chính là Điêu Thuyền.

Người này chính là Điêu Thuyền.

Thấy tay bị nắm lấy, nàng không khỏi kinh hãi.

Chỉ là nhiệt độ truyền đến từ bàn tay khiến nàng không khỏi có chút thất thần.

Gò má nàng ửng lên một vệt hồng.

Ngay sau đó, nàng mở miệng định hét lớn.

Cô nương đừng hét.

Lưu Húc tay chống lên bệ cửa sổ, tiêu sái nhảy một cái, người đã vào bên trong.

Hắn đưa một tay ra, dùng tay bịt miệng Điêu Thuyền.

Khuôn mặt Điêu Thuyền đầy vẻ hoảng sợ, ra sức giãy giụa.

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhi, sức lực làm sao có thể so sánh với Lưu Húc thân mang thần lực.

Lưu Húc ghé vào tai Điêu Thuyền nói khẽ.

Cô nương, có phải là Điêu Thuyền không.

Điêu Thuyền chớp đôi mắt to tròn, khẽ gật đầu.

Lưu Húc đưa tay ra, liền lấy miếng ngọc bội hình rồng mà Vương Doãn đưa cho vào trong tay.

Đôi mắt Điêu Thuyền hơi co lại.

Ngay sau đó, nàng liền ngừng giãy giụa.

Lưu Húc buông tay ra, quan sát Điêu Thuyền trước mắt.

Điêu Thuyền không chỉ dung mạo tuyệt mỹ, thế gian hiếm có, mà

vóc dáng cũng có thể nói là hoàn mỹ.

Tuyệt sắc như vậy, không hổ là đệ nhất mỹ nữ cuối thời Hán.

Điêu Thuyền từ trên người lấy ra một miếng ngọc bội.

Trên miếng ngọc bội đó, rõ ràng có hình phượng hoàng.

Nàng cầm miếng ngọc bội hình phượng, đặt cạnh miếng ngọc bội hình rồng.

Hai miếng ngọc bội vốn hình bán nguyệt liền khớp vào nhau, thiên y vô phùng.

Gò má Điêu Thuyền lúc này đỏ bừng.

Công tử là do nghĩa phụ của ta nhờ đến sao.

Giọng nói của Điêu Thuyền mang theo vài phần gấp gáp.

Lưu Húc cười nhạt nói: Cũng đúng mà cũng không phải.

Bản Hầu là Duyện Châu mục Lưu Húc.

Vương Tư đồ mất liên lạc với cô nương, nhờ Bản Hầu đến tìm người.

Đây là một.

Thứ hai là, Điêu Thuyền cô nương tuổi xuân tươi đẹp, dung mạo tuyệt thế, Bản Hầu đã đến đây, tự nhiên phải nhìn một chút.

Duyện Châu mục.

Điêu Thuyền lẩm bẩm trong miệng.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn Lưu Húc một cái, chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.

Danh tiếng của Duyện Châu mục, nàng cũng thường nghe người ta nhắc đến.

Trong lời đồn, Lưu Cảnh Sơ này vô cùng dũng mãnh, lại văn võ song toàn, là nhân vật bậc nhất đương thời.

Ngay cả những kiêu hùng như Tào Tháo cũng phải chịu thiệt thòi trong tay hắn.

Người ta thường nói: anh hùng yêu mỹ nữ, mà mỹ nữ, nào có ai không ngưỡng mộ anh hùng.

Đặc biệt là nàng từng trải qua chiến loạn, đối với anh hùng càng thêm ngưỡng mộ.

Nay người trong lòng ngưỡng mộ xuất hiện trước mặt, khiến tim nàng không khỏi đập nhanh hơn.

Điêu Thuyền vuốt lại mái tóc, định thần lại.

Chương 128

Lưu Hầu, theo ta.

Nói xong, nàng liền dẫn Lưu Húc vào bên trong.

Bên trong là tẩm điện của nàng, hiếm có người đến.

Nay thấy Lưu Húc, một người đàn ông to lớn ở trong này, chỉ cảm thấy mặt nóng ran.

Lưu Húc trong lòng ngạc nhiên.

Điêu Thuyền, dễ đỏ mặt vậy sao.

Hai người ngồi xuống, Điêu Thuyền nói: Lưu Hầu, ta đã mất liên lạc với nghĩa phụ, ngài bây giờ đến đây, có phải nghĩa phụ đã có cách rồi không.

Lưu Húc gật đầu, nói: Không sai.

Vương Tư đồ đã phát hiện ra lỗ hổng trong liên hoàn kế, quyết định tạm dừng kế sách này.

Điểm này, chắc hẳn Điêu Thuyền cô nương đã biết.

Không sai.

Điểm này nô gia hiểu rõ, chỉ là không biết nguyên do trong đó.

Lưu Húc cười nhạt nói: Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Vương Tư đồ, đã có cách tốt hơn.

Lời này vừa nói ra, Điêu Thuyền không khỏi hơi ngẩn người.

Ngay sau đó, đôi mắt nàng hơi sáng lên: Lẽ nào cách này lại rơi vào tay Lưu Hầu.

Cô nương quả nhiên thông tuệ.

Lưu Húc khen một câu.

Rồi mới tiếp tục: Bản Hầu từ Duyện Châu đến đây, chính là để giải quyết Đổng tặc.

Điêu Thuyền hơi thất thần.

Ngay sau đó, trên mặt nàng thoáng hiện một tia ngượng ngùng: Không biết nô gia có thể làm gì cho Lưu Hầu.

Lưu Húc đi thẳng vào vấn đề: Gần đây, Đổng Trác hình như có chút bất thường.

Theo lời Vương Tư đồ, không biết cô nương có biết nguyên do không.

Sắc mặt Điêu Thuyền hơi ngẩn người.

Dường như không ngờ Lưu Húc lại đến vì nguyên nhân này.

Nàng có chút ngập ngừng.

Lưu Húc không khỏi trong lòng ngạc nhiên, nói: Điêu Thuyền cô nương có điều gì khó nói sao.

Điêu Thuyền cắn răng nói: Thực ra Đổng Trác sở dĩ tính tình trở nên nóng nảy, nguyên nhân là. là do ta.

Do nàng.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn người.

Điêu Thuyền cắn môi, nói: Lưu Hầu, hy vọng ngài đáp ứng nô gia một điều kiện.

Cô nương cứ nói.

Nô gia hy vọng, sau khi Đổng tặc chết, Lưu Hầu có thể cứu nô gia ra ngoài.

Lưu Húc có chút không hiểu.

Lại thấy Điêu Thuyền tay phải xắn tay áo lên.

Tay áo theo đó vén lên, lộ ra cánh tay trắng như ngọc của Điêu Thuyền.

Trên cánh tay như ngọc kia, lại có một chấm đỏ son.

Đây là.

Lưu Húc hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Lại nghe Điêu Thuyền đã đỏ bừng cả mặt, khẽ mở đôi môi anh đào nói: Lưu Hầu, là thủ cung sa.

Thủ cung sa.

Lưu Húc ngẩn người.

Thủ cung sa, hắn đương nhiên biết.

Trên cánh tay của Tiểu Long Nữ, chẳng phải có một chấm thủ cung sa sao.

Chỉ vì sau này đã phá thân, thủ cung sa liền biến mất.

Chỉ là, trên tay Điêu Thuyền sao lại có.

Hắn ngẩng đầu nhìn.

Chưa đợi Lưu Húc hỏi, Điêu Thuyền đã chủ động trả lời.

Nô gia tên thật là Nhậm Hồng Xương.

Từ nhỏ mẫu thân đã chấm thủ cung sa lên tay nô gia.

Chỉ là sau này chiến loạn, mẫu thân qua đời, nô gia mới được nghĩa phụ thu nhận.

Nghe Điêu Thuyền kể lể, Lưu Húc trong lòng mới hiểu ra.

Hóa ra, thủ cung sa là do mẹ của Điêu Thuyền chấm cho.

Chỉ là, một nghi vấn lớn hơn lại hiện lên trong đầu.

Theo lẽ thường, Điêu Thuyền đã ở trong hậu viện của Đổng Trác lâu như vậy.

Tại sao đến bây giờ, thủ cung sa vẫn còn có thể tồn tại.

Chẳng lẽ nói.

Điêu Thuyền vẫn còn là xử nữ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Lưu Húc liền cảm thấy có chút không thể tin được.

Cũng quá khoa trương rồi đi.

Đó là Đổng Trác đó.

Là con hổ háo sắc Đổng Trác.

Điêu Thuyền làm sao có thể giữ được thủ cung sa.

Cảm nhận được ánh mắt của Lưu Húc, cổ của Điêu Thuyền cũng đỏ bừng.

Nàng mang theo vài phần e thẹn nói: Chính như Lưu Hầu nghĩ, nô gia vẫn còn là xử nữ.

Nói xong, nàng xấu hổ cúi đầu.

Lưu Húc ngẩn người.

Cũng quá không thể tin được rồi đi.

Chuyện đến nước này, nàng lại vẫn còn là xử nữ.

Chuyện hoang đường sao.

Nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, không tin cũng không được.

Chỉ là, sau khi biết tin tức này, sao lại vui vẻ đến vậy chứ.

Lúc này hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Điêu Thuyền, lại vẫn còn là xử nữ.

Thực sự quá tốt rồi.

Lưu Húc nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Điêu Thuyền cô nương có nguyện đi theo Bản Hầu không.

Nô gia. nô gia đã sớm nghe danh Lưu Hầu văn võ song toàn, uy trấn Duyện Châu, nô gia nguyện ý hầu hạ bên cạnh Lưu Hầu.

Chỉ mong Lưu Hầu không chê bai nô gia.

Điêu Thuyền nói xong, liền cúi người chào Lưu Húc.

Tốt.

Lưu Húc mừng rỡ.

Nhìn làn da có thể búng ra sữa của Điêu Thuyền, hắn không nhịn được mà trong lòng cảm thán.

Đẹp quá.

Thật sự rất đẹp.

Điêu Thuyền, đúng là một nữ thần hoàn hảo.

Cho dù là tiên nữ trên chín tầng trời hạ phàm, cũng không bằng được.

Trong lòng khẽ động.

Một ý nghĩ liền hiện lên trong đầu hắn: mang Điêu Thuyền đi.

Ý nghĩ này khiến tim hắn không khỏi đập thình thịch.

Chỉ là hiện tại, trước tiên cần phải xác nhận hành tung của Đổng Trác.

Ngay lập tức, Lưu Húc nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, ta hỏi nàng, Đổng Trác bây giờ đã đi đâu.

Nghe Lưu Húc gọi Thiền nhi, Điêu Thuyền không khỏi có chút thất thần.

Trong đôi mắt đẹp kia, mơ hồ ánh lên lệ quang.

Thời gian qua, ở trong hậu viện thực sự quá khổ rồi.

Tuy ăn mặc không lo, nhưng lại không có chút tự do nào.

Giống như một con chim bị nhốt trong lồng.

Đây căn bản không phải cuộc sống nàng muốn.

Bây giờ, cuộc sống của nàng cuối cùng đã có hy vọng.

Nàng đăm đăm nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lưu Húc, chỉ cảm thấy gò má càng thêm ửng hồng.

Chỉ là hiện tại, không phải lúc để nghĩ những chuyện này.

Nàng định thần lại nói: Đổng Trác đã dẫn Phi Hùng Quân đến Mi Ổ, ít nhất cũng phải hai ngày sau mới trở về.

Hai ngày sau sao.

Đủ rồi.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn là người quyết đoán đến mức nào, chỉ trong chốc lát đã đưa ra quyết định.

Ngay lập tức, hắn cười nhạt nói: Thiền nhi, Bản Hầu đưa nàng rời khỏi đây, thế nào.

Điêu Thuyền không khỏi ngẩn người.

Rời khỏi đây.

Nàng nằm mơ cũng muốn.

Nhưng nàng không thể vì mình mà liên lụy đến người khác.

Đặc biệt là, người này còn là đại anh hùng trong lòng nàng, Lưu Cảnh Sơ.

Nghĩ vậy, nàng lắc đầu nói: Lưu Hầu, nếu nô gia bây giờ rời đi, trong phủ của Đổng tặc chắc chắn sẽ loạn thành một đoàn.

Đến lúc đó, Đổng tặc phái đại quân đến, sinh tử của nô gia là chuyện nhỏ, nhưng Lưu Hầu e rằng cũng sẽ vì thế mà bị liên lụy.

Đó không phải là điều Điêu Thuyền muốn.

Lưu Húc hơi ngẩn người.

Ban đầu, hắn chỉ định đợi chuẩn bị xong xuôi rồi mới đưa Điêu Thuyền rời đi.

Nhưng xem ý của Điêu Thuyền, dường như đã hiểu lầm.

Nhưng đã hiểu lầm rồi thì cũng tốt.

Cứ thế làm tới luôn.

Nhân lúc Đổng Trác không có ở Trường An, liền quậy cho Thái sư phủ một trận trời long đất lở.

Nghĩ vậy, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười nói: Không sao.

Chuyện này Bản Hầu tự có kế sách.

Khuôn mặt hắn đầy vẻ tự tin: Thiền nhi, nàng thu dọn một chút, rồi theo Bản Hầu cùng rời đi.

Điêu Thuyền trong lòng mừng rỡ.

Nàng lập tức cúi người chào Lưu Húc, nói: Đa tạ Lưu Hầu.

Nô gia nguyện cả đời hầu hạ bên cạnh Lưu Hầu.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu, Đi đi, Thiền nhi thu dọn một chút, chúng ta liền rời đi.

Điêu Thuyền gật đầu mạnh.

Sau đó quay người, đi về phía tủ quần áo.

Chỉ vì tâm trạng quá kích động, lúc rời đi, không đề phòng đã vấp phải chân bàn bên cạnh.

Ngay lập tức, thân thể nàng liền ngã xuống đất.

Điêu Thuyền trong lòng không khỏi than thở một tiếng.

Nếu ngã như vậy, e rằng không cẩn thận sẽ bị thương.

Lưu Húc thấy vậy, vội vàng tiến lên một bước.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào, chỉ trong nháy mắt đã đến bên cạnh Điêu Thuyền.

Hắn đưa một tay ra, một tay ôm Điêu Thuyền vào lòng, hương thơm ngọc ngà vào lòng, khiến hắn không khỏi trong lòng khẽ động.

Nhìn mỹ nhân tuyệt thế trong lòng, như ma xui quỷ khiến, Lưu Húc từ từ cúi đầu, một cảm giác mềm mại truyền đến từ môi.

Điêu Thuyền lòng dạ rối bời, nhất thời hoàn toàn thất thần.

Cộp.

Một loạt tiếng bước chân đều đặn vang lên.

Ngay sau đó, một tiếng quát khẽ vang lên ngoài cửa sổ.

Ai đó.

Giọng nói, rõ ràng là của hộ vệ trong hậu viện.

Chương 129

Bởi vì vừa rồi Điêu Thuyền ngã, phát ra tiếng động, đã kinh động đến hộ vệ vừa đi ngang qua.

Lưu Húc đứng thẳng người, sau đó vội vàng đỡ Điêu Thuyền dậy.

Điêu Thuyền vừa chỉnh lại quần áo, vừa vội vàng đáp lại: Không có gì.

Ta không cẩn thận đụng phải chân bàn.

Ngay sau đó, tiếng bước chân đều đặn lại vang lên, tiếng bước chân cũng ngày càng nhỏ.

Điêu Thuyền vuốt lại mái tóc, mặt đỏ bừng.

Sau đó, nàng khẽ a một tiếng, liền chạy đi.

Nhìn bóng lưng Điêu Thuyền rời đi, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Chuyến đi này, không uổng.

Điêu Thuyền chỉ thu dọn qua loa một chút, liền xách một cái bọc nhỏ đi ra.

Nàng cúi người chào Lưu Húc nói: Lưu.

Lưu lang, nô gia cho rằng, Lưu lang nên lấy an nguy của bản thân làm trọng.

Nô gia ở đây chờ người đến đón là được rồi.

Lưu Húc trong lòng cảm động.

Xem xem.

Điêu Thuyền là vì hắn mà lo lắng.

Quả nhiên người đẹp lòng cũng thiện.

Điêu Thuyền, thu được nàng thực sự quá đáng giá.

Hắn gật đầu nói: Chuyện này Bản Hầu tự có chừng mực.

Lời này vừa nói ra, Điêu Thuyền liền cười e thẹn đứng bên cạnh hắn, giống như một tiểu tức phụ.

Lưu Húc trong lòng bắt đầu trầm ngâm.

Chuyện đến nước này, Điêu Thuyền chắc chắn không thể ở lại đây.

Nhưng có một vấn đề: nếu đưa Điêu Thuyền đi rồi, e rằng tin tức sẽ nhanh chóng bị lộ.

Không cẩn thận, e rằng chưa về đến trang viên, tin tức đã bị lộ.

Như vậy, sẽ không có thời gian xoay sở.

Trong lòng Lưu Húc lóe lên một tia tàn nhẫn.

Vậy thì, giết sạch đi.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện này.

Đổng tặc không việc ác nào không làm, tàn sát Thái sư phủ cũng tốt.

Ý đã quyết, Lưu Húc không còn do dự chút nào.

Hắn nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, nàng có biết trong hậu viện có tổng cộng bao nhiêu người không.

Lưu lang, trong hậu viện có tổng cộng hai đội binh sĩ tuần tra.

Mỗi đội có mười hai người.

Nguyên lai là vậy.

Lưu Húc gật đầu, Thiền nhi chờ một chút, để ta xử lý những

người trong hậu viện trước.

Nói xong, ba bước làm hai, trong nháy mắt đã đến bên cửa sổ.

Sau đó, một tay chống lên bệ cửa sổ, lại từ cửa sổ lật ra ngoài.

Lưu Húc tiện tay nhặt một nắm sỏi trên đất, sau đó cất bước, chạy trong hậu viện.

Vừa vào đây, hắn đã phát hiện, trong hậu viện có tổng cộng năm trạm gác ngầm.

Năm trạm gác ngầm ẩn giấu khá kín đáo, nếu là người bình thường căn bản không thể phát hiện.

Nhưng trong đó không bao gồm Lưu Húc.

Lưu Húc sau khi dung hợp gen đại bàng, Ưng Nhãn quá sắc bén, chỉ liếc một cái, đã tìm ra toàn bộ năm trạm gác ngầm.

Lưu Húc ra tay như điện.

Tay hắn tạo ra một loạt tàn ảnh.

Vút vút.

Liên tiếp năm viên sỏi từ tay hắn bay vụt ra.

Phập.

Gần như cùng một lúc, liên tiếp năm tiếng động vang lên.

Là tiếng sỏi găm vào cơ thể những tên lính gác ngầm.

Rầm.

Liên tiếp năm tiếng động lại vang lên.

Năm tên lính gác ngầm đó toàn bộ đều ngã xuống đất, không còn động tĩnh.

Lưu Húc liếc mắt một cái, liền biết, những viên sỏi vừa rồi toàn

bộ đều trúng vào cổ của những tên lính gác ngầm.

Bây giờ lính gác ngầm đã giải quyết xong, tiếp theo là giải quyết vệ sĩ trong hậu viện.

Trong hậu viện.

Có một đội người ngựa đang bước đi đều đặn về phía trước.

Tên lính đi cuối cùng đột nhiên dừng bước.

Nghe này, sau lưng hình như có động tĩnh.

Ngươi, đa nghi quá rồi.

Vừa rồi chẳng phải đã nghe tiếng kêu sao.

À, ra vậy.

Lão tử đa nghi quá.

Tên phía sau đang làm gì vậy.

Mau theo kịp.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy trời tối sầm lại.

Chuyện gì vậy.

Từng người một ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy phía trên, có một người từ trên trời rơi xuống.

Từng người một kinh ngạc thốt lên.

Rồi sau đó, không có sau đó nữa.

Lưu Húc nhảy vào giữa đám người, Hình Thiên thương trong tay hắn đột nhiên quét ngang.

Trong lúc những hộ vệ đó còn đang ngẩn người, Lưu Húc đã bắt đầu tàn sát.

Hình Thiên thương đi đến đâu, từng sinh mạng tươi sống hóa thành thi thể.

Chỉ trong vài hơi thở, một đội mười hai người toàn bộ đều ngã xuống đất.

Khóe miệng Lưu Húc cong lên một nụ cười.

Có người.

Một tiếng hô hoán vang lên từ xa.

Ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Rõ ràng, đội tuần tra khác đã phát hiện ra sự bất thường ở đây.

Nghe âm thanh, rõ ràng là ở phía đối diện ao nước.

Chỉ vì bị hòn non bộ che khuất nên không nhìn thấy bóng người đối diện.

Lưu Húc cười nhạt.

Chỉ là một hòn non bộ thôi mà.

Lại có thể làm gì ta.

Hắn chân đạp một cái, cả người bay lên.

Chẳng mấy chốc, đã nhảy qua hòn non bộ, đến trên không của đội binh sĩ phía đối diện ao nước.

Mau nhìn.

Đó là gì.

Mù à.

Không phải là một người sao.

Những người đó trong lòng đều ngẩn người.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ: người, tại sao lại biết bay.

Lưu Húc trực tiếp nhảy vào giữa đám người.

Vút.

Hình Thiên thương phát ra một tiếng gầm rú.

Ngay sau đó, năm người đứng bên ao nước bị Hình Thiên thương quét trúng, toàn bộ đều toi mạng.

Mấy người phía sau hoảng sợ.

Đội trưởng vội vàng hét lớn một tiếng, sau đó liền chạy ra ngoài.

Lưu Húc cười nhạt.

Chạy.

E rằng không phải đang đùa chứ.

Hắn chân khẽ điểm một cái, đuổi theo người đó.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào, trong nháy mắt đã đến sau lưng người đó.

Sau đó tay cầm Hình Thiên thương đâm về phía trước.

Người đó liền ngã xuống đất.

Lưu Húc quay người, tay cầm Hình Thiên thương vung lên, đem những người còn lại toàn bộ diệt sạch.

Hắn quan sát một lượt, thấy xung quanh không còn người sống, mới đột nhiên nhảy lên.

Thân thể hắn nhẹ nhàng, đáp xuống đỉnh Phượng Nghi Đình.

Hắn cứ thế đứng trên đỉnh Phượng Nghi Đình, nhìn xung quanh.

Đôi mắt hắn liếc một vòng xung quanh, tình hình trong hậu viện toàn bộ đều lọt vào mắt hắn.

Đôi mắt sắc bén đến mức nào, từng cành cây ngọn cỏ trong hậu

viện đều thu vào tầm mắt.

Nhìn đâu cũng thấy, trừ thi thể, vẫn là thi thể.

Không đúng.

Hắn đột nhiên phát hiện, có một người đang rón rén đi về phía cổng hậu viện.

Người đó gắt gao bịt miệng, không để phát ra một chút âm thanh nào.

Cứ thế đi về phía cổng hậu viện.

Tên khốn.

Nếu không xác nhận lại một lần, e rằng thật sự sẽ để người ta chạy thoát.

Đến lúc đó, e rằng sẽ gây ra không ít phiền phức.

Nhưng bây giờ thì.

Ha ha.

Lưu Húc tay nắm một cái trên Phượng Nghi Đình.

Một viên ngói liền bị nắm trong tay hắn.

Tay hắn khẽ vung.

Vút.

Chương 130

Một tiếng rít gió vang lên.

Viên ngói đó với một tốc độ kinh khủng, bay về phía người đó.

Người đó, chính là quản sự của hậu viện, Ngụy Phương.

Khi nghe thấy động tĩnh trong hậu viện, y liền đi ra xem xét.

Chỉ là những gì nhìn thấy khiến tim y lạnh toát.

Ngụy Phương biết, mình không thể nào là đối thủ của người đó.

Kế hoạch hiện tại, chỉ có cách trốn ra ngoài, rồi tìm Đổng Thái sư báo tin.

Nghĩ vậy, y liền nhân lúc hỗn loạn, lặng lẽ trốn ra từ cổng hậu viện.

Chỉ là không ngờ, một trận hỗn loạn kết thúc quá nhanh.

Nhanh đến mức y không kịp trốn ra ngoài.

Ngụy Phương thấy cổng hậu viện ngay trước mắt, không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Mình, sắp thành công rồi.

Ngay sau đó, y liền sờ vào then cửa của cổng hậu viện.

Chỉ đúng lúc này, y nghe thấy một tiếng gió.

Chuyện gì vậy.

Khi quay đầu lại, lại thấy một vật gì đó đang phóng to trước mắt.

Đó là, một viên ngói.

Sao có thể.

Sau đó, y liền ngã vào vũng máu, không còn hơi thở nữa.

Lưu Húc lại xác nhận lại một lần nữa.

Sau khi xác nhận trong hậu viện không còn người sống, cổng hậu viện cũng còn nguyên vẹn, Lưu Húc mới từ trên Phượng Nghi Đình nhảy xuống.

Hắn tiêu sái đáp xuống đất.

Khi ngẩng đầu lên, phát hiện Điêu Thuyền đang đăm đăm nhìn mình, trong mắt dường như có những ngôi sao đang lấp lánh.

Điêu Thuyền lúc này trong mắt đầy vẻ sùng bái, đang chăm chú nhìn Lưu Húc.

Nàng chưa từng thấy người nào tiêu sái phiêu dật như vậy.

Chỉ một cử động, đã có thể nhảy xuống từ Phượng Nghi Đình.

Nhân vật anh hùng như vậy, thiên hạ hiếm có.

Trái tim nàng đã bị khóa chặt vào người Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Hắn chân khẽ điểm một cái, người đã chạy về phía Điêu Thuyền.

Sau đó tay chống lên bệ cửa sổ, thân hình nhảy một cái, liền từ cửa sổ vào bên trong.

Hắn đưa một tay ra, liền bế Điêu Thuyền lên.

Điêu Thuyền không khỏi khẽ a một tiếng, sau đó liền xấu hổ nhắm mắt lại.

Lưu Húc bế Điêu Thuyền, đi về phía cửa chính.

Đã quyết tâm tàn sát nơi này, thì đương nhiên phải giết cho sạch sẽ.

Nếu để lại người, lỡ có kẻ đi báo tin thì cũng phiền phức.

Ngay lập tức, Lưu Húc một tay ôm Điêu Thuyền, một tay cầm thương đi về phía trước.

Thấy Điêu Thuyền mở mắt, hắn khẽ quát một tiếng: Thiền nhi, nơi này quá máu tanh.

Nhắm mắt lại đi.

Những chuyện này cứ giao cho Bản Hầu.

Vâng.

Điêu Thuyền chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nàng nghiêng đầu, dựa vào vai Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt, sau đó cất bước, xông về phía trước.

Trên đường đi, hễ gặp người sống, hắn liền đâm một thương.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào.

Đi một mạch, chẳng mấy chốc đã đến tiền viện.

So với hậu viện, người ở đây đông hơn rất nhiều.

Nếu xử lý như trước đó, e rằng sẽ nhanh chóng bị lộ.

Quan trọng nhất là, hộ vệ canh ở cửa chính đã có mười hai người.

Chỉ có một mình hắn, căn bản không thể ngăn cản những hộ vệ này chạy ra ngoài.

Làm sao bây giờ.

Lưu Húc trong lòng khẽ động, chẳng mấy chốc đã có chủ ý.

Ngay lập tức, Lưu Húc liền ghé vào tai Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, hộ vệ ở đây quá nhiều, cần nàng phối hợp với Bản Hầu một chút.

Điêu Thuyền chỉ cảm thấy tai ngứa ngáy, khiến trong lòng có chút khác lạ.

Đợi Lưu Húc nói xong, nàng gật đầu.

Lưu Húc đặt nàng xuống, liền trốn sang một bên.

Điêu Thuyền quay đầu lại tìm, lại cũng không tìm thấy Lưu Húc.

Không khỏi hơi ngẩn người.

Lưu lang trốn nhanh vậy sao.

Nhưng, nàng biết Lưu Húc nhất định ở sau lưng, vì thế một chút cũng không lo lắng.

Nàng lấy ra một mảnh lụa trắng, che lên mặt.

Rồi mới hắng giọng, cất bước đi về phía cửa.

Hộ vệ thấy Điêu Thuyền, không khỏi ngẩn người.

Đội trưởng hộ vệ là người đầu tiên lên tiếng ngăn cản: Đổng Thái sư có lệnh, bất cứ ai cũng không được ra ngoài, xin thứ lỗi.

Điêu Thuyền khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: Ta đến đây là vì chìa khóa tủ của ta bị rơi vào gầm.

Xin các vị hộ vệ đại ca giúp một tay.

Điêu Thuyền tuyệt sắc đến mức nào, cho dù lúc này có lụa trắng che mặt, cũng khó che đi vẻ quyến rũ kinh người của nàng.

Cộng thêm mọi người đều biết Đổng Thái sư sủng ái vị Điêu Thuyền cô nương này như thế nào.

Cũng vì thế, hộ vệ toàn bộ đều đi theo.

Đội trưởng hộ vệ thấy vậy, tiện tay chỉ hai người, khẽ quát một tiếng: Hai người các ngươi quay lại canh gác.

Hai tên hộ vệ kia bất đắc dĩ, chỉ có thể lẩm bẩm quay lại cửa.

Những người còn lại, thì toàn bộ đều theo Điêu Thuyền, đi về phía sau.

Nhìn đám đông đi vào hành lang, Lưu Húc từ một bên đi ra.

Thực ra, hắn vẫn luôn ở bên cạnh quan sát.

Chỉ vì hắn kích hoạt năng lực Biến Sắc, hòa nhập vào môi trường xung quanh, Điêu Thuyền mới không phát hiện.

Hắn cười nhạt.

Sau đó chân đạp một cái, liền xông về phía cổng lớn.

Hai tên hộ vệ kia đang lẩm bẩm.

Lão Triệu đầu nhà tôi, mỗi lần chịu thiệt đều là tôi và ngươi à.

Còn cách nào nữa.

Ai bảo chúng ta không biết nịnh bợ đầu lĩnh chứ.

Cũng đúng.

Người đó khẽ nhổ một bãi nước bọt.

Ngay sau đó, một giọng nói liền vang lên bên cạnh hắn.

Bản Hầu, đúng không.

Giọng nói vừa dứt, hắn cảm giác có một bóng đen đang ập tới.

Lưu Húc ra tay như điện, một tay bóp cổ một trong hai người.

Sau đó, hắn đột nhiên ném người đó vào một góc trong sân.

Bịch.

Người đó phát ra một tiếng kêu thảm, liền toi mạng.

Tên hộ vệ đối diện thấy vậy ngẩn người.

Hoàn toàn không phản ứng lại, chuyện gì đã xảy ra.

Đợi y định hô hoán thì đã muộn.

Chỉ thấy Lưu Húc một tay bóp cổ tên hộ vệ đó.

Sau đó làm theo cách cũ, lại ném về phía góc sân vừa rồi.

Bịch.

Máu tươi bắn tung tóe, người đó cũng không còn hơi thở nữa.

Lưu Húc liếc nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có ai chú ý, liền dùng sức, đóng cổng sân lại.

Thái sư phủ của Đổng Trác để tỏ ra uy nghiêm, cổng cao, to, đương nhiên cũng nặng.

Bình thường, thường cần bốn năm người hợp lực mới có thể đẩy được.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc đẩy, lại không có chút cảm giác tốn sức nào.

Chẳng mấy chốc đã đóng cổng chính, lại cài then cửa.

Như vậy, cho dù có người muốn vào, ra ngoài, cũng phải tốn không ít thời gian.

Lưu Húc cười lạnh.

Tiếp theo, là thời khắc tàn sát.

Lưu Húc đưa tay nhặt một nắm sỏi trên đất.

Sau đó một tay cầm Hình Thiên thương, đi sang bên cạnh.

Thân hình như điện, không ngừng di chuyển trong tiền viện.

Chưa đầy trăm hơi thở sau, trong tiền viện không còn một người sống.

Lưu Húc cất bước, đi về phía hậu viện.

Khi đến ngoài cửa phòng Điêu Thuyền, mới phát hiện, mấy tên hộ vệ kia đang bò trên đất tìm kiếm.

Điêu Thuyền cô nương, không có ở đây à.

A, không phải cô nhớ nhầm chứ.

Đúng vậy, chúng tôi đã tìm ba lần rồi.

Rõ ràng là rơi ở đây mà.

Điêu Thuyền chau mày nói, Hay là, các ngươi lại giúp ta khiêng cả cái này ra xem.

Những hộ vệ đó xúm lại, bắt đầu hì hục khiêng.

Nhìn những hộ vệ đó mệt như chó.

Lại nhìn trong phòng, gần như tất cả những vật lớn đều đã đổi chỗ.

Lưu Húc không khỏi cảm thán.

Tên khốn.

Điêu Thuyền sai khiến người ta, không chút nương tay à.

Trong vòng chưa đầy nửa khắc, đã khiến người ta khiêng tất cả những vật nặng trong phòng một lần.

Chẳng trách những người này lại mệt đến thế.

Nhưng bây giờ thì.

Đương nhiên không cần bọn họ nữa rồi.

Chương 131

Điêu Thuyền vẫn luôn chú ý bên ngoài, một trái tim thấp thỏm không yên.

Nàng mới vừa có chỗ dựa, nếu Lưu lang lại có biến cố gì, nàng lại phải làm sao.

Không đúng.

Sẽ không đâu.

Lưu lang dũng mãnh như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Đúng lúc này, đôi mắt Điêu Thuyền hơi sáng lên.

Nàng thấy ngoài phòng, Lưu Húc đang cười nhạt với mình.

Trong chốc lát, lòng nàng đã định.

Vừa rồi lo lắng, bất an toàn bộ đều tan biến.

Nàng, yên tâm rồi.

Nhắm mắt lại.

Giọng nói của Lưu Húc vang lên.

Cùng lúc đó, chân hắn đạp một cái, thân hình xông vào bên trong.

Điêu Thuyền sau khi nghe lời của Lưu Húc, liền nghe lời nhắm mắt lại.

Những viên sỏi trong tay Lưu Húc bay ra.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào.

Chỉ trong nháy mắt, năm viên sỏi đã bay ra, bay về phía năm người bên trong.

Phập.

Một loạt tiếng đá găm vào thịt vang lên.

Ngay sau đó, năm người đó liền ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Lưu Húc múa Hình Thiên thương, vung về phía mấy người trước mặt.

Chỉ trong hai ba hơi thở, năm người còn lại cũng toàn bộ đều nối gót mấy người kia.

Thấy tất cả đều đã xử lý sạch sẽ, Lưu Húc liền trở lại bên cạnh Điêu Thuyền.

Hắn đưa một tay ra, liền ôm Điêu Thuyền vào lòng.

Sau đó, khẽ nói: Thiền nhi, đi thôi.

Vâng.

Điêu Thuyền gật đầu mạnh.

Lưu Húc ôm Điêu Thuyền, bước lớn đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, đã đến bên tường viện của hậu viện.

Điêu Thuyền mở mắt ra.

Nhìn bức tường viện cao tới bốn năm trượng trước mắt, không khỏi lo lắng.

Lưu lang, hay là, chúng ta đi từ cổng viện kia đi.

Nói xong, nàng đưa tay chỉ về phía cổng viện.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười nói: Thiền nhi, ta nói cho nàng một bí mật.

Đôi mắt Điêu Thuyền lóe lên vẻ tò mò: Gì vậy.

Thực ra, Bản Hầu biết bay.

Lưu Húc vừa nói, vừa chú ý phản ứng của Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền hơi ngẩn người.

Biết bay.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Vừa rồi, nàng thấy Lưu Húc từ trên Phượng Nghi Đình bay xuống.

Nàng gật đầu mạnh: Nô gia tin.

Lưu Húc không khỏi ngẩn người.

Hắn thật sự không ngờ, mình thuận miệng nói một câu, Điêu Thuyền lại tin.

Nhưng, tuy hắn không biết bay, nhưng ít nhất bay qua tường viện thì không thành vấn đề.

Lưu Húc khẽ quát một tiếng: Ôm chặt vào.

Điêu Thuyền nghe vậy, vội vàng ôm chặt hơn một chút.

Lưu Húc hai chân đạp xuống đất.

Bịch.

Bụi đất trên mặt đất bay lên.

Hắn cứ thế ôm Điêu Thuyền, bay lên không trung.

Điêu Thuyền cả người đều ngây người.

Ngay sau đó liền mừng rỡ.

Lại thật sự bay lên rồi.

Nàng quay đầu nhìn lại hậu viện.

Nàng đã ở đây mấy tháng.

Từng nơi trong này, nàng đều quen thuộc.

Nhưng, nàng chưa bao giờ từ trên không nhìn xuống hậu viện này.

Trong lòng nàng, thầm nói: tạm biệt.

Lưu Húc nhảy ra khỏi tường vây, liền ôm Điêu Thuyền, đến trước ngựa Xích Ký.

Sau đó, để Điêu Thuyền ngồi phía trước ngựa Xích Ký, hai người cùng một ngựa, hướng về trang viên.

Lưu Húc đi một mạch, chẳng mấy chốc đã vào trong trang viên.

Hắn lật người xuống ngựa, mới dẫn Điêu Thuyền đi về phía đại sảnh.

Thân vệ đồng loạt tiến lên nói: Chúa công.

Ừm.

Lưu Húc khẽ quát một tiếng, Gọi Phụng Hiếu, Công Đài, Nguyên Trực, Tử Long, Điển Vi toàn bộ đến điện nghị sự.

Vâng.

Thân vệ vội vã đi.

Quách Gia và Trần Cung hai người đang nghị sự trong chính đường.

Phụng Hiếu, Chúa công đi lâu như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Trần Cung nói xong, trên mặt lóe lên một tia lo lắng.

Chúa công có thể xảy ra chuyện gì.

Thực lực của Chúa công ngươi lại không phải không biết.

Lông mày Quách Gia hơi nhướng lên: Ngược lại, ta lo lắng phủ đệ của Đổng Trác sẽ xảy ra chuyện.

Thái sư phủ có thể xảy ra chuyện gì.

Trần Cung có chút không hiểu, Chúa công lẽ nào có thể phá Thái sư phủ đi được.

Lời đến đây, y lại không nói tiếp được nữa.

Bởi vì y thấy Lưu Húc từ ngoài đi vào, bên cạnh hắn, rõ ràng có một nữ tử đi theo.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp vô cùng.

Tuy nữ tử này trên mặt có mạng che mặt, nhưng y biết nữ tử trước mắt chắc chắn không tầm thường.

Trần Cung ngơ ngác nói: Phụng Hiếu, e rằng thật sự bị ngươi đoán đúng rồi.

Quách Gia ngẩn người.

Quay đầu lại, thấy tình hình trước mắt cũng không khỏi cười khổ một tiếng.

Thật sự bị mình đoán đúng rồi.

Hai người lập tức đứng dậy, chắp tay thi lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc gật đầu: Phụng Hiếu, Công Đài, hai người ở đây là tốt rồi.

Vị này là nghĩa nữ của Vương Doãn, Điêu Thuyền.

Sau đó tay hắn chỉ một cái: Thiền nhi, hai vị này là hai mưu thần mà Bản Hầu tin cậy nhất.

Hai bên tự giới thiệu.

Quách Gia và Trần Cung hai người nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Chuyện, e rằng có chút nghiêm trọng a.

Lại nghe Lưu Húc cười nhạt nói: Vừa rồi, Bản Hầu nhân lúc

Đổng Trác không có ở đây, đã tàn sát Thái sư phủ, giúp Bản Hầu tham mưu tham mưu.

Lời này vừa nói ra, hai người có mặt toàn bộ đều ngây người.

Ban đầu cứ tưởng Lưu Húc chỉ cướp người về.

Không ngờ, lại trực tiếp tàn sát cả Thái sư phủ.

Cũng, quá mạnh mẽ rồi đi.

Quách Gia nhíu mày nói: Chúa công, trong Thái sư phủ không còn người sống sao.

Không còn.

Lưu Húc gật đầu, Chuyện này Bản Hầu đã xác nhận ba lần, đảm bảo trong Thái sư phủ không còn người sống.

Vậy có ai trong phủ nhìn thấy Chúa công không.

Quách Gia lại hỏi.

Lưu Húc cười nhạt: Không có.

Nếu vậy, thì dễ làm rồi.

Khóe miệng Quách Gia lộ ra một nụ cười.

Chúng ta chỉ cần tương kế tựu kế, vu cho Lữ Bố trong cơn tức giận đã tàn sát Thái sư phủ.

Lưu Húc ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền mừng rỡ nói: Tốt.

Phụng Hiếu kế này rất hay.

Như vậy, Đổng Trác và Lữ Bố chắc chắn sẽ đánh nhau.

Ngón tay hắn khẽ gõ lên bàn, cười nhạt nói: Chỉ là làm thế nào để vu oan cho Lữ Bố, ta phải suy nghĩ một chút.

Lông mày Quách Gia nhướng lên: Chúa công, theo ý của thuộc hạ, chuyện này cần Vương Tư đồ ra mặt.

Sau đó, Tuân Du, Từ Thứ, Triệu Vân và những người khác lần lượt đến.

Mọi người sau khi kinh ngạc lúc đầu, liền chấp nhận sự thật này.

Sau khi mọi người thương nghị một phen, hành động tiếp theo đã được định ra.

Lưu Húc sắp xếp cho Điêu Thuyền ở hậu viện, sau đó lại xin Điêu Thuyền miếng ngọc bội hình phượng trên người.

Sau đó, hắn liền nhảy lên ngựa, dẫn Quách Gia, Điển Vi hai người đến phủ Tư đồ.

Từ Thứ bắt đầu liên lạc với nhân viên tình báo ở gần thành Trường An, để họ chú ý đến sự thay đổi của thời cuộc.

Ngay cả cửa trước và hậu viện của Thái sư phủ, cũng đều sắp xếp người âm thầm theo dõi.

Còn Trần Cung, Triệu Vân hai người thì đến nơi đại quân đóng quân ngoài thành.

Khi Đổng Trác và Lữ Bố xảy ra loạn chiến, Triệu Vân, Thái Sử Từ hai người làm chủ tướng, Trần Cung làm quân sư, dẫn đại quân đến tiếp ứng.

Lưu Húc dẫn Quách Gia, Điển Vi hai người, đi thẳng về phía phủ Tư đồ.

Trong phủ Tư đồ.

Hôm nay tâm trạng của Vương Doãn rất tốt.

Sau khi nói chuyện một phen với Lưu Húc, lòng ông đã yên ổn trở lại.

Ông đặc biệt chuẩn bị một ít rượu ngon, bắt đầu uống một mình.

Đã lâu lắm rồi Vương Doãn không vui vẻ như vậy.

Bấy lâu nay, Đổng tặc ngang ngược thao túng triều chính, mà ông lại bất lực.

Cảm giác vô lực đó đè nén khiến ông có chút không thở nổi.

Bây giờ có Lưu Cảnh Sơ tương trợ, áp lực liền giảm đi rất nhiều.

Trong tình huống này, tự nhiên là vô cùng khoan khoái.

Lúc này, ông đã hơi có chút men say.

Đúng lúc đó, Vương quản gia từ bên ngoài chạy vào.

Ông ta khẽ cúi người với Vương Doãn, nói: Lão gia, Lưu hầu đến.

Lưu hầu đến sao.

Vương Doãn ngẩn ra.

Ngay sau đó cười lớn nói: Đúng lúc lắm.

Mời Lưu hầu vào cùng lão phu uống vài chén.

Ngoài cửa, Lưu Húc đi thẳng vào, mỉm cười nói: Vương Tư đồ uống có vui không.

Vương Doãn cười lớn: Lưu hầu đến rồi, mau, mau vào chỗ ngồi.

Lưu Húc mỉm cười đáp: Vương Tư đồ, e là rượu này không uống được nữa rồi.

Phủ Thái sư xảy ra chuyện lớn rồi.

Vương Doãn toàn thân giật nảy mình.

Men say tức thì tan đi quá nửa.

Ông đột ngột đứng dậy, lắp bắp nói: Phủ Thái sư xảy ra chuyện lớn.

Lưu Húc mỉm cười nói: Bản hầu không nỡ nhìn Điêu Thuyền chịu khổ, trong cơn tức giận đã san bằng phủ Thái sư.

Lời này vừa nói ra, Vương Doãn hoàn toàn chết lặng tại chỗ.

Miệng lẩm bẩm: Gây họa rồi.

Gây đại họa rồi.

Đôi mắt ông đỏ ngầu, cứ thế nhìn chằm chằm vào Lưu Húc: Lưu hầu ơi, sao ngài lại hồ đồ như vậy.

Lưu Húc xua tay: Vương Tư đồ, việc đã thành rồi.

Đừng nhắc lại nữa.

Nói đoạn, hắn lấy ra một đôi ngọc bội hình rồng và hình phượng của Điêu Thuyền, đặt vào lòng bàn tay ông.

Vương Doãn nhìn thoáng qua, miệng vẫn lẩm bẩm:.

Phải làm sao đây.

Lưu Húc ngồi xuống đối diện Vương Doãn.

Vương Tư đồ không cần căng thẳng.

Hắn lấy bầu rượu từ trong lòng ra, rót cho mình một chén.

Lúc bản hầu san bằng phủ Thái sư, ngoài Điêu Thuyền ra thì không để lại một người sống nào.

Chương 132

Cũng không có ai nhìn thấy.

Nghe vậy, hai mắt Vương Tư đồ khẽ sáng lên.

Nhưng ngay sau đó, ông lại cười khổ: Nhưng có ích gì đâu.

Lưu Húc đưa chén rượu lên môi nhấp một ngụm, rồi tặc lưỡi nói.

Vương Tư đồ, kế hoạch hiện giờ, chỉ có giúp bản hầu mới có thể cứu vãn được chuyện này.

Vương Doãn lắc đầu: Cục diện thế này, còn có kế sách gì khả thi.

Đơn giản.

Lưu Húc mỉm cười nói: Bản hầu có hai kế sách, cần Vương Tư đồ tương trợ.

Đôi mắt Vương Doãn nhìn hắn chằm chằm.

Lưu Húc rót đầy một chén cho Vương Doãn, nói: Thứ nhất: Vương Tư đồ lập tức phái người đến Mi Ổ, thông báo cho Đổng tặc rằng Lữ Bố trong cơn tức giận đã san bằng phủ Thái sư, cướp đi Điêu Thuyền.

Đổng tặc nhất định sẽ hưng binh.

Thứ hai: đích thân ngài đến gặp Lữ Bố, nói rằng Đổng tặc đã biết hắn một lòng yêu mến Điêu Thuyền, muốn xử tử hắn.

Sau đó từ đó khích bác, để hắn cùng Đổng Trác giao chiến.

Ánh mắt Vương Doãn không khỏi sáng rực lên.

Ông vỗ đùi một cái: Hay.

Quả là diệu kế.

Ông không khỏi mừng rỡ nói: Nếu Lưu hầu đến sớm hơn, thế cục đâu đến nỗi tiến triển đến mức này.

Lưu Húc không khỏi ho khan một tiếng.

Hắn nâng chén rượu lên: Vương Tư đồ, chúng ta hãy chúc cho kế hoạch thành công.

Vương Doãn cũng nâng chén: Lưu hầu, cho dù sau khi Đổng tặc và Lữ Bố giao chiến, thực lực còn lại của chúng cũng không hề yếu.

Ngài có thể đối phó được không.

Lưu Húc mỉm cười đáp: Vương Tư đồ, chuyện này không cần ngài lo lắng, mọi việc cứ giao cho bản hầu là được.

Vương Doãn không khỏi ngẩn người.

Lập tức cười lớn: Tốt.

Có câu này của Lưu hầu, Vương Doãn ta yên tâm rồi.

Ông nâng chén rượu nói: Lưu hầu, lão hủ kính ngài một chén.

Lần này nếu trừ được Đổng tặc, tất cả đều là công lao của Lưu hầu.

Nói rồi, ông ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Ngay sau đó, ông khẽ cúi người với Lưu Húc: Lần này, hoàn toàn dựa vào Lưu hầu.

Lưu Húc không để tâm mà xua tay.

Sau đó, hắn bước ra ngoài.

Ngay sau đó, một con ngựa nhanh từ phủ Vương Tư đồ phi ra, thẳng tiến đến Mi Ổ.

Không lâu sau.

Vương quản gia vội vã ra ngoài, đi nhanh đến phủ của Lữ Bố.

Bên trong phủ Lữ Bố.

Lữ Bố đang ngồi một mình.

Trong tay hắn ta đang cầm một chén rượu.

Hắn ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén, rồi lẩm bẩm: Điêu Thuyền.

Kể từ khi gặp Điêu Thuyền ở phủ Vương Doãn, hắn vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Mỗi khi nghĩ đến việc Điêu Thuyền bị Đổng Trác cướp đi, lòng hắn lại uất kết.

Nhưng Đổng Trác là Thái sư đương triều, quyền lực khuynh đảo triều chính, lại còn là nghĩa phụ của hắn.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố vô cùng phiền muộn.

Cũng chính vì nguyên nhân này, gần đây hắn luôn chìm đắm trong rượu chè.

Hắn lại rót đầy một chén.

Đúng lúc này, một thân vệ bước lên nói: Tướng quân, Vương quản gia của phủ Tư đồ đến.

Vương quản gia đến à.

Mau mời.

Lữ Bố chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Hắn lắc lắc đầu, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Vương quản gia vội vã bước vào, chắp tay với Lữ Bố: Lữ tướng quân, lão gia nhà ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với tướng quân, xin tướng quân nhất định phải đến.

Vương Tư đồ tìm ta có chuyện quan trọng.

Lòng Lữ Bố khẽ động.

Chẳng lẽ là vì chuyện của Điêu Thuyền.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng dậy: Được.

Bố sẽ đến ngay.

Nói rồi, hắn liền xách Phương Thiên Họa Kích đi đến phủ Thái sư.

Phủ Thái sư.

Vương Doãn nhìn Lữ Bố, cười khổ một tiếng: Lữ tướng quân, ngài. sao lại không cẩn thận như vậy.

Lữ Bố nghe vậy không khỏi ngây người ra, ngơ ngác nhìn Vương Doãn: Vương Tư đồ sao lại nói vậy.

Haiz.

Vương Doãn chần chừ hồi lâu.

Sau đó phất tay áo, đi sang một bên, thở dài một hơi.

Lần này, Lữ Bố hoàn toàn ngơ ngác.

Nhưng hắn ý thức được, nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Hắn vội chắp tay cúi người với Vương Doãn: Lữ Bố có gì làm không phải, xin Vương Tư đồ chỉ điểm.

Vương Doãn cười khổ: Tướng quân, đại họa sắp đến nơi rồi, ngài không tự biết sao.

Đại họa sắp đến.

Đại họa gì.

Lữ Bố có chút không hiểu.

Chuyện ngài yêu mến Điêu Thuyền, đã bị Đổng Thái sư biết rồi.

Khi Đổng Thái sư hồi kinh, chính là lúc ngài bị hỏi tội.

Cái gì.

Lữ Bố chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang.

Hắn lẩm bẩm: Ta, ta nên làm gì đây.

Nhất thời, hắn có chút luống cuống tay chân.

Hắn nhìn Vương Doãn nói: Xin Vương Tư đồ cứu ta.

Vương Doãn thở dài một tiếng: Kế hoạch hiện giờ, tướng quân chỉ có dốc hết binh mã, cùng Đổng Trác quyết chiến một trận, mới có đường sống.

Nhưng. nhưng Đổng Trác là nghĩa phụ của ta.

Lữ Bố lẩm bẩm.

Tướng quân hồ đồ rồi.

Vương Doãn quát khẽ.

Đổng Thái sư muốn hỏi tội ngài, có từng xem ngài là nghĩa tử không.

Lần trước Đổng Thái sư trách phạt ngài, có từng xem ngài là nghĩa tử không.

Đôi mắt Lữ Bố đỏ ngầu.

Đúng vậy.

Ta xem Đổng Trác là nghĩa phụ.

Nhưng Đổng Trác nào có xem ta là nghĩa tử.

Lần này, Đổng Trác còn cướp đi Điêu Thuyền của ta.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố tức giận gầm lên: Đổng tặc, ta với ngươi không đội trời chung.

Ngay sau đó, hắn cúi sâu một cái với Vương Doãn: Đa tạ Vương Tư đồ chỉ điểm.

Đợi sau khi thành sự, ta nhất định sẽ có đại lễ dâng lên.

Nói rồi, hắn bước nhanh ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn quát khẽ với thân vệ: Truyền quân lệnh của ta.

Lệnh cho các tướng Cao Thuận, Trương Liêu, lập tức tập kết binh mã, ta muốn cùng Đổng tặc quyết một trận tử chiến.

Thân vệ vội vã đi đến các nơi.

Bên kia.

Lưu Húc sau khi ra khỏi phủ Tư đồ, liền đi trở về.

Giây tiếp theo, hắn dừng bước.

Lòng thầm suy nghĩ.

Sau trận chiến này, bất kể Lữ Bố thắng hay thua, hắn ta cũng sẽ không ở lại Trường An.

Như vậy, sau khi Lữ Bố rời khỏi Trường An, muốn chiêu mộ Trương Liêu và Cao Thuận sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Bây giờ, chính là cơ hội tốt nhất để chiêu mộ Cao Thuận và Trương Liêu.

Nghĩ vậy, hắn liền phất tay nói: Phụng Hiếu, Điển Vi, đi, theo bản hầu đến gặp Trương Liêu và Cao Thuận.

Quách Gia nghe vậy không khỏi hơi ngẩn người.

Cách làm này của Lưu Húc, trước đây chưa từng có.

Nhưng sau khi Lưu Húc nói ra, hắn liền hiểu được ý đồ của Lưu Húc.

Trong lòng thầm tán thưởng.

Có đôi khi, suy nghĩ của Chúa công, quả thực còn chu toàn hơn hắn một chút.

Lập tức, Lưu Húc quay đầu ngựa, đi đến phủ của Trương Liêu.

Lúc này, trong phủ Trương Liêu.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đang ngồi đối diện nhau.

Hai người vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm.

Bá Bình, rượu này, thật sự không tồi.

Quả thật như vậy.

Trương Liêu nhìn chất rượu đậm đà trong chén, cười khổ một tiếng.

Đáng tiếc, chỉ có vỏn vẹn bốn vò.

Nếu sau này không được uống nữa, thì phải làm sao đây.

Hắn ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Rồi tặc lưỡi, vẻ mặt vô cùng dư vị.

Cao Thuận không khỏi có chút cạn lời.

Kỳ thực hắn rất ít uống rượu, bình thường phần lớn thời gian đều là nhìn Trương Liêu uống.

Nhưng bây giờ, đối mặt với rượu ngon mà Lưu Húc tặng, hắn cũng không nhịn được mà uống thêm hai chén.

Hắn gật đầu nói: Văn Viễn nói rất có lý.

Rượu này ngay cả ta uống cũng cảm thấy không tồi.

Trương Liêu hai mắt sáng lên: Bá Bình, ta nghe nói Lưu hầu nhân nghĩa vô song, lại biết dùng người.

Nếu ta đầu quân cho ngài ấy, ngươi thấy thế nào.

Cao Thuận không khỏi ngẩn người: Văn Viễn, ngươi say rồi.

Ta không say.

Trương Liêu xua tay, Ngươi không nhìn ra sao.

Lưu hầu có ý muốn chiêu mộ ta.

Cái này ư.

Ta tự nhiên nhìn ra.

Cao Thuận cười khổ một tiếng.

Nhưng chúng ta là người Tịnh Châu, nếu đầu quân dưới trướng Lưu hầu, e là sẽ không được trọng dụng.

Trương Liêu nghe vậy, phảng phất như nghe được chuyện gì không thể tin nổi.

Đôi mắt hắn nhìn thẳng vào Cao Thuận: Bá Bình,. ta không nghe lầm chứ.

Ngươi cũng có chút động lòng rồi sao.

Cao Thuận nâng chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: Mấy tháng nay, lời ngươi nói, ta há lại không suy nghĩ.

Chỉ là phàm sự phải nói đến duyên phận, không thể cưỡng cầu.

Trương Liêu đang định nói gì đó.

Đúng lúc này, một thân vệ vội vã chạy vào.

Hắn chắp tay với Trương Liêu: Trương tướng quân, bên ngoài có người cầu kiến.

Trương Liêu khẽ nhíu mày: Người nào.

Họ Lưu, tên một chữ Cẩm.

Nghe lời của thân vệ, Trương Liêu ngẩn người.

Hắn ngơ ngác nhìn Cao Thuận: Bá Bình, ngươi nói xem, đây có phải là duyên phận không.

Ngay sau đó, hắn đứng dậy: Bá Bình, cùng ta ra ngoài nghênh tiếp, thế nào.

Cao Thuận gật đầu, lập tức cũng đứng dậy.

Trương Liêu bước ra ngoài.

Cao Thuận cũng lập tức đi theo.

Chỉ là miệng hắn lại đang lẩm bẩm: Duyên phận sao.

Lưu Húc nhìn Trương phủ trước mặt, không khỏi khẽ nhếch mép.

Hắn rõ ràng nhìn thấy ngựa của Trương Liêu và Cao Thuận.

Như vậy, chẳng phải Cao Thuận cũng ở đây sao.

Vậy thì tốt quá.

Giúp hắn tiết kiệm thời gian.

Trong lúc suy nghĩ, Trương Liêu từ bên trong đi ra.

Đi sau Trương Liêu, chính là Cao Thuận.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người cùng chắp tay với Lưu Húc: Ra mắt Lưu công tử.

Lưu Húc gật đầu: Văn Viễn, Bá Bình, Lưu mỗ không mời mà đến, làm phiền nhã hứng của hai vị.

Lưu công tử nói gì vậy.

Trương Liêu cười nói, Huynh đệ hai người ta cùng công tử vừa gặp đã thân, ta sớm đã mong công tử đến rồi.

Nghe câu nói của Trương Liêu, vẻ mặt Lưu Húc cứng lại.

Hắn luôn cảm thấy, câu nói này dường như có ẩn ý sâu xa.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải có nghĩa là, khả năng chiêu mộ thành công Trương Liêu và Cao Thuận đã tăng lên rất nhiều sao.

Trương Liêu đưa tay ra hiệu: Lưu hầu mời vào trong.

Mọi người cùng đi vào bên trong.

Sau đó ngồi xuống theo thứ tự chủ khách trong đại sảnh.

Chương 133

Lưu Húc nhìn bầu rượu trên bàn, mỉm cười nói: Hai vị thật có nhã hứng.

Trương Liêu cười khổ: Huynh đệ hai người chúng ta không được trọng dụng, chỉ có thể uống rượu mà thôi.

Ngay sau đó, hắn nâng bầu rượu bên cạnh lên, Rượu mà Lưu công tử tặng, quả thực vị rất khác biệt.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Quả nhiên.

Mỹ tửu, đối với văn võ chúng nhân quả thực có sức hấp dẫn không tầm thường.

Vậy thì, thử xem sao.

Nghĩ vậy, Lưu Húc mỉm cười nói: Văn Viễn, Bá Bình, nếu thích, cứ đến chỗ Lưu mỗ tự lấy mà dùng.

Thật sao.

Ánh mắt Trương Liêu khẽ sáng lên.

Đôi mắt hắn, chăm chú nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Lưu mỗ không dám hứa hẹn điều gì khác.

Nhưng rượu, chỉ cần Văn Viễn, Bá Bình muốn uống, tự nhiên không thành vấn đề.

Vậy thì tốt quá.

Trương Liêu cười lớn.

Hắn một tay đặt lên vai Cao Thuận, Bá Bình, thế nào, động lòng chưa.

Ánh mắt Cao Thuận khẽ lóe lên.

Lưu Húc vẫn luôn chú ý đến hai người Trương Liêu và Cao Thuận.

Lúc này, hắn thở dài một tiếng: Văn Viễn, Bá Bình, hai vị có biết, Lữ Bố sắp cùng Đổng Trác đại chiến một trận không.

Cái gì.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người bật dậy.

Họ không dám tin nhìn Lưu Húc.

Chuyện Lưu Húc nói, không phải chuyện nhỏ.

Nếu là trước kia, Tịnh Châu Lang Kỵ không hề sợ Tây Lương Thiết Kỵ.

Ngược lại, vì có Hãm Trận Doanh và Lữ Bố làm mũi nhọn, thường có thể giành được ưu thế không nhỏ.

Nhưng sau đó, mọi thứ đều thay đổi.

Tây Lương Thiết Kỵ dưới sự thiên vị của Đổng Trác, trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Thực lực của Tịnh Châu Lang Kỵ, lại không hề có chút nâng cao.

Dưới sự thay đổi này, khiến họ hiện đang ở thế yếu rõ rệt.

Nếu lúc này Tịnh Châu Lang Kỵ đối đầu với Tây Lương Thiết Kỵ, không cần đánh, căn bản không thể nào là đối thủ của Tây Lương Thiết Kỵ.

Nghĩ đến đây, họ không khỏi nhíu chặt mày.

Lưu công tử, tin này có thật không.

Trương Liêu hỏi.

Lưu Húc gật đầu: Chuyện này ta cũng vừa mới biết.

Rất nhanh Lữ Bố sẽ triệu tập các tướng, cùng xuất binh đánh Đổng Trác.

Trương Liêu lộ vẻ không hiểu: Nhưng vì sao.

Lưu Húc lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Trương Liêu cười khổ: Hai người chúng ta thất thố rồi, xin Lưu công tử đừng trách.

Lưu Húc lắc đầu: Không sao.

Trương Liêu thở dài một tiếng, rồi mới nói: Hai người chúng ta sở dĩ thất thố như vậy, thực sự là vì, lúc này Tịnh Châu Lang Kỵ của chúng ta căn bản không đánh lại Tây Lương Thiết Kỵ.

Tây Lương Thiết Kỵ hiện nay, thực sự quá mạnh mẽ.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười: Vậy nếu cộng thêm bản hầu thì sao.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người cùng ngẩn ra.

Chỉ nghe Lưu Húc mỉm cười nói: Chắc hẳn hai vị lần trước đã biết, bản hầu chính là Duyện Châu mục Lưu Húc Lưu Cảnh Sơ.

Ta lần này đến đây, chính là để diệt trừ Đổng tặc.

Trương Liêu chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chỉ là, hiện nay Lữ Bố chỉ trọng dụng thân tín Ngụy Tục.

Thậm chí giao cả Hãm Trận Doanh cho Ngụy Tục thống lĩnh.

Ta và Bá Bình hai người, ngoài thân vệ ra thì không còn binh mã.

Nếu không, hai chúng ta có thể giúp Lưu hầu trừ tặc.

Lưu Húc không khỏi ngẩn người.

Không thể nào.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người mạnh như vậy, Lữ Bố đều không trọng dụng.

Giao Hãm Trận Doanh cho Ngụy Tục.

Ngụy Tục.

Chẳng phải là người cùng với Tống Hiến, cuối cùng trói Lữ Bố, đầu hàng Tào Tháo sao.

Lữ Bố lại có thể trọng dụng một người như vậy.

Lưu Húc hỏi: Vì sao Lữ Bố lại trọng dụng Ngụy Tục.

Cao Thuận bất đắc dĩ thở dài: Vì Ngụy Tục này là người thân của Lữ Bố.

Lưu Húc kinh ngạc: Theo bản hầu được biết, thực lực Ngụy Tục này không ra gì, hắn có biết dùng Hãm Trận Doanh không.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người cùng cười khổ.

Trương Liêu giải thích: Kỳ thực, Lữ tướng quân vẫn luôn xử lý như vậy.

Nếu có chiến sự, Lữ tướng quân sẽ giao Hãm Trận Doanh cho Bá Bình thống soái.

Nhưng khi chiến tranh kết thúc, Lữ tướng quân lại giao Hãm Trận Doanh cho Ngụy Tục thống lĩnh.

Lưu Húc mở rộng tầm mắt.

Lữ Bố trông có vẻ khá giỏi hành quân đánh trận.

Nhưng không ngờ, Lữ Bố đối với binh mã dưới trướng lại sử dụng một phương pháp ngu xuẩn như vậy.

Hắn không tin tưởng Cao Thuận và Trương Liêu đến mức nào.

Nhưng như vậy, đối với việc chiêu mộ Cao Thuận và Trương Liêu lại có lợi không nhỏ.

Nghĩ vậy, Lưu Húc đột nhiên đứng dậy: Lữ Bố đã không tin tưởng hai vị Văn Viễn và Bá Bình như vậy, hai vị sao không bỏ Lữ Bố đi.

Ánh mắt Trương Liêu lóe lên.

Hắn lắc đầu: Thiên hạ tuy lớn, ta và Bá Bình hai người lại không biết nên đi về đâu.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Hắn biết, đây chính là cơ hội.

Hắn lớn tiếng nói: Hiện nay Đổng tặc bạo ngược, khiến sinh linh đồ thán, bá tánh lầm than.

Đổng tặc danh là Thái sư, thực là Hán tặc.

Bản hầu là Hán thất tông thân, là hoàng huynh của thiên tử đương kim, tự nhiên phải đứng ra, diệt trừ nghịch tặc, trả lại cho Đại Hán một bầu trời trong sáng.

Một phen nói năng hùng hồn, Trương Liêu và Cao Thuận hai người đều không khỏi tim đập nhanh hơn.

Chỉ nghe Lưu Húc hai mắt nhìn về phía Trương Liêu và Cao Thuận, nói: Lần này bản hầu từ Duyện Châu ngàn dặm xa xôi đến đây, chính là để diệt trừ Đổng tặc.

Không biết Văn Viễn và Bá Bình, hai vị có nguyện giúp bản hầu một tay không.

Trương Liêu cúi sâu một cái với Lưu Húc: May được chúa công không chê, Liêu nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Lưu Húc mừng rỡ.

Một tay nắm lấy cánh tay Trương Liêu, vừa đỡ Trương Liêu dậy, vừa nói: Văn Viễn mau đứng lên.

Được Văn Viễn tương trợ, bản hầu thực như hổ thêm cánh.

Trương Liêu thấy Lưu Húc xem trọng mình như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Lập tức mọi người liền chú ý đến Cao Thuận.

Trương Liêu một tay khoác vai Cao Thuận: Bá Bình, theo ta thấy, đây chính là duyên phận với Lưu hầu.

Hai người chúng ta vốn là bạn thân, sau ngày hôm nay, chúng ta cùng nhau dưới trướng Lưu hầu kề vai tác chiến, thế nào.

Cao Thuận nhìn sâu vào Lưu Húc một cái: Lưu hầu làm vậy, thật sự là vì thiên hạ Hán thất.

Lưu Húc không khỏi cười.

Hán thất vốn là thiên hạ của họ Lưu chúng ta, bản hầu hà tất phải bỏ gần cầu xa.

Lời này vừa nói ra, đồng tử Cao Thuận không khỏi khẽ co lại.

Hắn cúi sâu một cái với Lưu Húc: May được chúa công không chê, ta Cao Thuận nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Tốt.

Lưu Húc mừng rỡ.

Hắn một bước tiến lên, một tay trái một tay phải lần lượt nắm lấy cánh tay Trương Liêu và Cao Thuận.

Rồi lớn tiếng cười to: Bản hầu được hai vị tương trợ, lần này diệt trừ Đổng tặc, bản hầu lại có thêm mấy phần nắm chắc.

Lập tức, hai người liền bắt đầu thu dọn.

Đúng lúc đó, một thân vệ vội vã chạy vào.

Tướng quân, Lữ tướng quân có lệnh, mệnh lệnh tất cả mọi người lập tức tập kết, cùng Đổng tặc quyết một trận tử chiến.

Cao Thuận mày khẽ động.

Hắn chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, lần này đối phó Tây Lương Thiết Kỵ, Lữ Bố tất sẽ giao Hãm Trận Doanh vào tay ta.

Ta nguyện đoạt lấy Hãm Trận Doanh, vì chúa công hiệu lực.

Thật lòng mà nói, Lưu Húc động lòng rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hãm Trận Doanh là một đội quân tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ.

Vào những năm cuối thời Hán, danh tiếng của Hãm Trận Doanh uy chấn thiên hạ.

Kỳ thực, Hãm Trận Doanh là do một tay Cao Thuận huấn luyện ra, binh lực của đội quân này không nhiều, chỉ có tám trăm người.

Nhưng tám trăm người này, lại trở thành một đội quân hùng mạnh tung hoành thiên hạ, hiếm khi gặp đối thủ.

Lưu Húc khẽ nhíu mày: Bá Bình, làm vậy thực sự có chút quá mạo hiểm.

Cao Thuận tự tin cười: Chúa công yên tâm, để ta đi rồi sẽ về.

Nói rồi, hắn liền bước ra ngoài.

Trương Liêu hơi do dự một phen, cũng chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, Bá Bình lần này đi một mình, sợ gặp bất trắc.

Ta nguyện đi trước giúp Bá Bình một tay.

Lưu Húc gật đầu: Văn Viễn.

Lần này đi nhất định phải chú ý an toàn.

Cho dù không có Hãm Trận Doanh, cho dù không có một binh một tốt, có ngươi và Bá Bình hai người là đủ rồi.

Tạ chúa công.

Trương Liêu chắp tay hành lễ với Lưu Húc, lập tức đi theo sau Cao Thuận, bước ra ngoài.

Sau đó, Lưu Húc mang theo Quách Gia, Điển Vi, đi về trang viên.

Suốt đường đi, Lưu Húc vẫn luôn suy nghĩ.

Hiện nay, Tây Lương Thiết Kỵ của Đổng Trác và Tịnh Châu Lang Kỵ của Lữ Bố sắp khai chiến, lúc này, chính là thời điểm tốt để đục nước béo cò.

Hiện tại, hắn đã chiêu mộ được Trương Liêu và Cao Thuận.

Vậy còn có ai có thể chiêu mộ nữa.

Dưới trướng Lữ Bố, ngoài Lữ Bố ra, những người còn lại cũng không có gì đặc biệt.

Vậy dưới trướng Đổng Trác thì sao.

Nghĩ vậy, mắt Lưu Húc không khỏi sáng lên.

Hắn nghĩ đến một người: Giả Hủ.

Giả Hủ tự Văn Hòa, có danh xưng Độc sĩ.

Là một trong năm mưu sĩ lớn của Tào Tháo.

Phần lớn thời gian, hắn đều không quá nổi bật.

Nguyên nhân đơn giản, vì Giả Hủ giỏi mưu cầu cho bản thân.

Không bao giờ để mình rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nhưng kỳ thực, trình độ trí lược của Giả Hủ rất cao.

Cho dù đặt trong cả thời kỳ cuối Hán, trình độ trí lược của Giả Hủ

cũng có thể xếp vào top 5.

Một nhân vật như vậy, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nếu có Giả Hủ, với sự hiểu biết của Giả Hủ về Trường An cũng như Đổng Trác, Lữ Bố, việc bình định loạn Trường An lần này sẽ nắm chắc hơn.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Vừa về đến trang viên, hắn liền gọi Từ Thứ đến.

Từ Thứ vội vã đi vào.

Ông cúi người với Lưu Húc: Chúa công, ngài tìm ta.

Lưu Húc gật đầu: Nguyên Trực, bản hầu giao cho ngươi một nhiệm vụ, cho người của tình báo đi tìm một người, tên hắn là Giả Hủ.

Giả Hủ.

Từ Thứ miệng lẩm bẩm.

Ngay sau đó, mày ông khẽ nhướng lên: Chúa công, Giả Hủ là người thế nào.

Lưu Húc không khỏi thầm tán thưởng.

Giả Hủ quả nhiên kín tiếng, thân là quân sư của Đổng Trác, vậy mà ngay cả Từ Thứ cũng không biết.

Phải biết, Từ Thứ là người quản lý tình báo dưới trướng hắn.

Nhưng, đối với tình báo ở Trường An, mới chỉ vừa thành lập không lâu.

Từ Thứ không hiểu cũng có thể lý giải.

Lưu Húc mỉm cười nói: Giả Hủ tự Văn Hòa, là mưu sĩ dưới trướng Đổng Trác.

Trí lược của hắn không tầm thường.

Lời này vừa nói ra, mắt Từ Thứ khẽ sáng lên: Chúa công, ta nghe nói dưới trướng Đổng Trác có một mưu thần khá bí ẩn, có danh xưng là Độc sĩ, chẳng lẽ chính là Giả Văn Hòa mà chúa công nói.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu, Giả Hủ người đời gọi là Độc sĩ.

Từ Thứ cười lớn: Chúa công, nếu đã là người này, vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Ta sẽ phái người của tình báo đi, nắm rõ hành tung của Giả Hủ.

Nói rồi, ông liền vội vã ra ngoài.

Khoảng một canh giờ sau.

Từ Thứ vội vã trở về.

Vừa mới bước vào đại sảnh, liền cười lớn.

Chúa công.

Người tên Giả Hủ mà ngài bảo thuộc hạ tìm, đã tìm thấy rồi.

Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Hắn cười lớn: Nguyên Trực, mau nói.

Từ Thứ lập tức bẩm báo: Chúa công, Giả Hủ hiện đang ở trong nhà, nhưng không biết vì sao, dường như đang thu dọn hành lý, có vẻ có ý định rời đi.

Lời này vừa nói ra, khóe miệng Lưu Húc không khỏi lộ ra một nụ cười.

Thú vị.

Chương 134

Giả Hủ quả nhiên thú vị.

Nếu luận về trí lược, trí lược của Giả Hủ đủ để xếp vào top 5.

Nhưng nếu luận về bản lĩnh mưu cầu cho bản thân, Giả Hủ cho dù đặt trong cả thời kỳ cuối Hán, cũng có thể xếp ở vị trí thứ nhất.

Xem ra bây giờ, Giả Hủ quả thực có bản lĩnh.

Chẳng lẽ vì Giả Hủ nhìn ra cục thế Trường An sắp có biến, nên muốn chạy trốn.

Lưu Húc gật đầu: Nguyên Trực, cho ta biết vị trí của Giả Hủ.

Từ Thứ gật đầu: Chúa công, Giả Hủ hiện đang ở phía đông thành Trường An.

Lưu Húc không do dự nữa.

Lập tức đi ra ngoài.

Sau đó, lật người lên ngựa Xích Ký, đi về phía đông thành.

Phía đông thành, trong một căn nhà dân khá rộng rãi.

Giả Hủ đang ở trong phòng thu dọn hành lý.

Quản gia của ông có chút không hiểu: Lão gia, ngài muốn đi xa sao.

Giả Hủ đầu cũng không ngoảnh lại: Không nên hỏi thì đừng hỏi.

Đúng rồi, những thứ ta bảo ngươi giúp ta thu dọn, thu dọn thế nào rồi.

Lão gia, tất cả đều đã thu dọn xong.

Quản gia nói rồi, lấy cái bọc trên vai xuống: Lão gia, những thứ

ngài cần đều ở đây.

Giả Hủ gật đầu, nói: Quản gia, hai ngày nay ngươi cũng thu dọn một phen, về quê ở quận Vũ Uy đi.

Quản gia nói: Lão gia, có phải Trường An đã xảy ra biến cố.

Tay Giả Hủ khẽ dừng lại.

Ông cười khổ một tiếng: Trường An e là sắp gặp nhiều tai ương rồi.

Sắc mặt quản gia không khỏi thay đổi.

Ông vội nói: Lão gia, vậy ngài không đi cùng ta sao.

Giả Hủ cười khổ: Ta đi nơi khác trước, tránh tai mắt một thời gian.

Nói rồi, ông nhét hành lý vừa thu dọn xong vào bọc, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Giả Hủ nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đến hậu viện, sau đó đi thẳng đến cửa sau.

Sở dĩ không đi cửa trước, nguyên nhân căn bản là sợ bị người phát hiện.

Đúng lúc này, hắn phát hiện trên mặt đất có một cái bóng.

Giả Hủ khẽ ngẩn người, lập tức ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Sau đó liền thấy, ngay phía trên, có một bóng người bay vào.

Cả người hắn chết lặng.

Tình huống gì đây.

Có người biết bay sao.

Nếu cứ bay vào như vậy, thì tường rào có tác dụng gì.

Nếu hắn cũng là người đời sau, e là sẽ nói một câu: Người trẻ tuổi không có võ đức.

Người bay vào này, chính là Lưu Húc.

Lưu Húc vốn định vào xem tình hình trước, còn nguyên nhân thì đơn giản.

Giả Hủ quá gian manh, hắn lo Giả Hủ sẽ lén lút chuồn đi.

Mặc dù người của tình báo báo rằng, cửa trước và cửa sau của ngôi nhà vẫn chưa có ai ra ngoài.

Nhưng, nhỡ đâu.

Để không bị người khác phát hiện, hắn đặc biệt chọn hậu viện.

Chỉ là, Lưu Húc cũng không ngờ, lúc nhảy vào, lại bị người nhìn thấy.

Nhưng khi nhìn rõ người đó đang đeo một cái bọc, đang đi về phía cửa sau, lòng hắn khẽ động.

Chẳng lẽ người này, chính là Giả Hủ.

Nghĩ vậy, Lưu Húc trên dưới đánh giá người này.

Chỉ thấy người này cao gầy, mặc một bộ y phục màu xanh, cằm dưới có một chòm râu dê nhỏ.

Dung mạo của hắn khá bình thường, nhưng trong đôi mắt, lại không ngừng lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

Lưu Húc trong lòng khẳng định, người này chắc chắn là Độc sĩ Giả Hủ.

Giả Hủ sau khi ngơ ngác ban đầu, nhanh chóng hoàn hồn.

Ngay sau đó, hắn cắm đầu chạy về phía cửa trước.

Lưu Húc đáp xuống đất.

Hắn lạnh nhạt nhìn Giả Hủ một cái: Giả Văn Hòa, không cần chạy nữa.

Cửa trước cũng bị chặn rồi.

Bước chân của Giả Hủ không khỏi dừng lại.

Hắn quay người, ha ha cười: Vị tiên sinh này, tôi là quản gia của nhà họ Giả, ngài tìm lão gia nhà tôi có việc gì.

Vừa nói, vừa khẽ cúi người với Lưu Húc.

Lúc này nhìn lại, Giả Hủ đâu có nửa phần dáng vẻ của một mưu sĩ.

Ngay cả tia sáng trong mắt, cũng sớm đã thu lại hết.

Lưu Húc nhìn mà thầm tán thưởng.

Quả không hổ là Giả Hủ.

Thủ đoạn che giấu này, quả nhiên không tầm thường.

Nếu không phải Giả Hủ vừa rồi ngẩn người một lúc, e là ngay cả hắn, cũng sẽ cho rằng người trước mắt thật sự là quản gia của nhà họ Giả.

Nhưng bây giờ thì.

Vừa rồi ngẩn người một lúc đã sớm bại lộ rồi.

Lưu Húc trong lòng đã xác nhận, nhưng trên mặt lại không hề thay đổi.

Thì ra là vậy, không biết Giả Văn Hòa đi đâu rồi.

Giả Hủ cung kính nói: Không biết vị tiên sinh này là ai.

Xin lưu lại danh tính, đợi khi lão gia tôi trở về, tôi sẽ thay tiên sinh chuyển lời.

Vậy cũng tốt.

Lưu Húc vừa đi về phía Giả Hủ, vừa nói, Ta họ Lưu, tên một chữ Cảnh.

Lưu Cảnh.

Giả Hủ miệng lẩm bẩm.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của hắn đột nhiên co lại.

Chỉ vì hắn đang cúi đầu, mọi thứ đều được che giấu.

Nếu đổi lại là người khác, không chừng thật sự không phát hiện được sự thay đổi của Giả Hủ.

Nhưng đáng tiếc, Giả Hủ gặp phải Lưu Húc.

Lưu Húc sau khi dung hợp Ưng Nhãn, thị lực đó xuất sắc đến mức nào.

Sớm đã nhìn thấy mọi thứ.

Giả Hủ chắp tay với Lưu Húc: Thì ra là Lưu Cảnh tiên sinh, đợi khi lão gia nhà tôi trở về, tôi nhất định sẽ thay tiên sinh chuyển lời.

Lưu Húc đến trước mặt Giả Hủ trong vòng một trượng, một bước liền đến trước mặt Giả Hủ.

Sau đó, một tay liền nắm lấy cánh tay Giả Hủ: Nếu Giả Văn Hòa không có ở đây, vậy thì phiền vị Giả quản gia này theo ta đi một chuyến.

Sau đó, không nói nhiều, kéo Giả Hủ đi ra ngoài.

Giả Hủ ngẩn người.

Hắn hơi giãy giụa.

Thấy căn bản không có chút tác dụng nào, liền cười khổ: Lưu hầu, ngài nhận ra ta từ lúc nào.

Lưu Húc mỉm cười: Đã lâu nghe danh Văn Hòa là bậc trí lược,

hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm.

Hắn gật đầu với Giả Hủ: Bản hầu hôm nay, chuyên đến vì Văn Hòa, Văn Hòa cớ sao lại tránh mặt.

Giả Hủ bất đắc dĩ thở dài: Trường An từ đây sẽ gặp nhiều tai ương.

Giả Hủ ta chẳng qua chỉ là một văn sĩ, tay không trói gà chặt, lúc này không đi, e là sẽ có tai họa.

Lưu Húc lắc đầu: Văn Hòa, sao không gia nhập dưới trướng bản hầu.

Nếu gia nhập, bản hầu nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.

Giả Hủ cười khổ: Ta có thể từ chối không.

Lưu Húc nghiêm túc gật đầu: Có thể.

Nhưng ngay sau đó, lại tiếp tục nói: Chỉ là, nếu ngươi không đồng ý, bản hầu sẽ mang ngươi về rồi khuyên nhủ tiếp.

Giả Hủ cười khổ.

Lưu hầu, dưới trướng ngài mưu sĩ như mưa, hà tất phải cứ nhắm vào ta.

Văn Hòa nói sai rồi.

Cả Hán thất này, về mưu lược có thể thắng được Văn Hòa, đếm trên đầu ngón tay.

Điểm này, ngươi biết, ta cũng biết.

Hôm nay có thể gặp được Văn Hòa ở đây, thực là vinh hạnh của bản hầu.

Lưu Húc nói, một tay chỉ vào Giả Hủ và chính mình.

Đôi mắt Giả Hủ chăm chú nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu, mới có ý nói: Ta trước đây dưới trướng Đổng Trác làm càn, Lưu hầu không hận sao.

Lưu Húc mỉm cười: Văn Hòa, chuyện quá khứ, sau này không truy cứu nữa.

Mọi thứ đều bắt đầu từ hôm nay.

Ánh mắt Giả Hủ lóe lên một tia cảm kích.

Hắn cúi sâu một cái với Lưu Húc: Chúa công tại thượng, xin nhận của Giả Hủ một lạy.

Lưu Húc mừng rỡ.

Lập tức đỡ Giả Hủ dậy, mới cười nói: Được Văn Hòa tương trợ, thực là may mắn của bản hầu.

Giả Hủ đưa tay ra hiệu: Chúa công vất vả, sao không vào trong ngồi một lát.

Lưu Húc lập tức đồng ý.

Hai người cùng đi vào bên trong.

Quản gia kia kinh ngạc: Lão gia, ngài về rồi à.

Giả Hủ lại không trả lời.

Chỉ mỉm cười nói: Ta không đi nữa.

Quản gia ngẩn ra: Vậy ta bảo mọi người không cần thu dọn nữa.

Ừ.

Giả Hủ gật đầu.

Lập tức, quản gia liền vui mừng chạy vào bên trong.

Giả Hủ thì kéo Lưu Húc vào một mật thất.

Giả Hủ đóng chặt tất cả các cửa, mới mời Lưu Húc ngồi xuống.

Lưu Húc nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, hiện nay Đổng Trác sắp cùng Lữ Bố phát sinh chiến đấu, không biết Văn Hòa có gì có thể chỉ giáo cho ta.

Giả Hủ đột nhiên ngẩng đầu: Chúa công, tất cả có phải đều do ngài sắp đặt không.

Lưu Húc cũng không giấu diếm, gật đầu thừa nhận.

Ánh mắt Giả Hủ lóe lên một tia hưng phấn: Kế sách chúa công san bằng phủ Thái sư, thực là kế một mũi tên trúng ba đích.

Lưu Húc hơi ngẩn người.

Giả Hủ lại tiếp tục nói: Kế này trực tiếp dẫn đến Đổng Trác và Lữ Bố tương tranh, Đổng Trác và Lữ Bố tất nhiên nguyên khí đại thương.

Như vậy, thực lực Đổng Trác tất nhiên đại tổn.

Lữ Bố cũng vô lực tranh đấu.

Chúa công lại nhân cơ hội ra tay, một lần bình định Đổng Trác và Lữ Bố, thì danh vọng thiên hạ đều quy về chúa công.

Nói rồi, hắn cúi sâu một cái với Lưu Húc: Việc chúa công san bằng phủ Thái sư, có thể nói là tuyệt diệu.

Lưu Húc ngẩn người.

Thật sự có diệu như vậy sao.

Hắn không biết nữa, trong lòng có chút lâng lâng.

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu.

Không đúng.

Đây chẳng qua là Giả Hủ nịnh hót mà thôi.

Rõ ràng là Giả Hủ đang tâng bốc mình.

Danh xưng Độc sĩ, không bằng đổi thành Đường sĩ, càng thích hợp hơn.

Nghĩ vậy, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Giả Hủ vẫn luôn chú ý đến phản ứng của Lưu Húc.

Thấy Lưu Húc nhanh chóng phản ứng lại, nhìn nụ cười trên khóe miệng Lưu Húc, rõ ràng là nụ cười chế nhạo sau khi đã nhìn thấu.

Lòng hắn không khỏi rùng mình.

Chúa công quả nhiên không phải người dễ đối phó.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Như vậy, tính mạng của mình mới càng ổn định.

Giả Hủ nghĩ vậy, chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, hiện nay Đổng Trác và Lữ Bố chiến đấu là không thể tránh khỏi, nhưng chúng ta cần chú ý mấy người.

Lưu Húc biết, đến giờ phút này, Giả Hủ mới thật lòng đầu quân dưới trướng hắn.

Hắn gật đầu: Xin lắng nghe cao kiến.

Đầu tiên chúng ta phải nói đến Trương Liêu và Cao Thuận.

Sở dĩ ta đặt hai người này cùng một chỗ, vì quan hệ của hai người họ khá thân thiết, thường cùng tiến cùng lui.

Hãm Trận Doanh dưới trướng Cao Thuận không gì cản nổi, tài cầm quân và võ lực của Trương Liêu đều không tầm thường.

Trước đây, hai người này vẫn không được Lữ Bố trọng dụng.

Nếu một khi Lữ Bố tỉnh ngộ, cùng hai người họ kề vai, như vậy sau khi Lữ Bố có trợ thủ, uy lực khi xông trận sẽ tăng lên gấp bội.

Hai người này nếu không sớm trừ khử, e là sẽ trở thành mối họa

lớn của chúa công.

Lưu Húc ngẩn người.

Ngay sau đó, cười lớn.

Sắc mặt Giả Hủ không khỏi ngẩn ra: Chúa công, có phải ngài cho rằng lời ta nói không đúng sự thật.

Lưu Húc lắc đầu: Không phải.

Lời Văn Hòa nói, cùng bản hầu không hẹn mà gặp.

Vậy chúa công.

Giả Hủ lộ vẻ không hiểu.

Đơn giản.

Lưu Húc mỉm cười, Vì Trương Liêu và Cao Thuận hai người, đã đầu quân dưới trướng bản hầu rồi.

Kinh ngạc.

Chương 135

Giả Hủ vốn sắc mặt chưa từng thay đổi lớn, lần này, cuối cùng sắc mặt cũng thay đổi.

Hắn không dám tin nói:.

Lời chúa công nói là thật.

Là thật.

Lưu Húc gật đầu.

Giả Hủ chắp tay cúi người với Lưu Húc: Chúa công, hai người này là sau nhiều lần quan sát, ta mới phát hiện ra tài năng của họ.

Nhất là Trương Văn Viễn kia, Lữ Bố căn bản không biết dùng như thế nào.

Hắn kinh ngạc nhìn Lưu Húc: Không biết chúa công làm thế nào phát hiện ra tài năng của hai người họ.

Nhất thời, Lưu Húc có chút nghẹn lời.

Làm thế nào phát hiện.

Cần phải phát hiện sao.

Chỉ cần là người đời sau, thích Tam Quốc, lại có ai không biết Trương Liêu Trương Văn Viễn và Cao Thuận Cao Bá Bình.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không thể biểu lộ ra.

Lưu Húc chỉ mỉm cười, tỏ vẻ thần bí.

Giả Hủ thấy vậy, trong lòng không khỏi rùng mình.

Chúa công, e là không đơn giản chút nào.

Sau đó, hắn nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Có thể chặn hắn đúng lúc, chỉ riêng điểm này, không phải người thường có thể làm được.

Lại liên tưởng đến tình huống Lưu Húc bay vào vừa rồi, đối với Lưu Húc càng thêm kính sợ.

Tất cả những điều này, Lưu Húc tự nhiên không biết.

Hắn chỉ thản nhiên nói: Văn Hòa, tiếp tục nói đi.

Vâng.

Giả Hủ cung kính đáp một tiếng.

Rồi mới từ từ mở miệng: Chúa công, người thứ hai thuộc hạ muốn nói, là Lý Nho.

Lý Nho.

Lưu Húc cười nói, Văn Hòa nói, có phải là thủ tịch quân sư dưới trướng Đổng Trác, Lý Nho Lý Văn Ưu.

Giả Hủ gật đầu: Không sai.

Trình độ trí lược của Lý Nho không dưới ta.

Lời này vừa nói ra, Lưu Húc ngẩn người.

Lý Nho mạnh, điểm này Lưu Húc biết.

Thử nghĩ, có thể được Đổng Trác coi là thủ tịch mưu sĩ, đâu có thể là nhân vật đơn giản.

Nhưng được Giả Hủ đánh giá là không dưới mình, có chút đáng sợ.

Giả Hủ là ai.

Đó là người xếp trong top 5 bảng xếp hạng mưu sĩ cuối thời Hán.

Nếu Lý Nho mạnh như vậy, vậy kế sách của mình, chẳng phải sẽ bị Lý Nho nhìn thấu sao.

Nghĩ vậy, Lưu Húc thầm hỏi: Văn Hòa, ngươi nói xem, kế sách của ta có bị Lý Nho nhìn thấu không.

Giả Hủ cười lắc đầu: Chúa công đừng lo.

Kế sách của ngài, sẽ không bị Lý Nho nhìn thấu.

Không nhìn thấu.

Thế mà gọi là mạnh.

Không đúng, hẳn là có nguyên nhân khác.

Hắn hỏi: Chẳng lẽ trên người Lý Nho xảy ra biến cố.

Không sai.

Giả Hủ cười gật đầu, Mấy ngày nay, chúng ta có thể không cần lo lắng về Lý Nho.

Vì mấy hôm trước, Lý Nho cố gắng khuyên can bị Đổng Trác cấm túc rồi.

Lý Nho trong cơn tức giận, đã cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài.

Lưu Húc lúc này mới vỡ lẽ: Thì ra là vậy.

Việc Lý Nho bị Đổng Trác cấm túc, hắn thực sự không ngờ đến.

Nhưng vậy cũng tốt.

Đổng Trác thiếu đi sự phụ tá của Lý Nho, uy hiếp của hắn giảm đi rất nhiều.

Không có Lý Nho, không có Giả Hủ, Đổng Trác chẳng qua chỉ là một gã mãng phu mà thôi.

Lưu Húc nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, bản hầu muốn chiêu mộ Lý Nho, không biết có cách nào không.

Giả Hủ nghe vậy cười nói: Chúa công, ta cùng Lý Nho kia quan hệ không tồi, ta có thể dẫn chúa công đi gặp Lý Nho.

Nhưng thành hay không, ta không có cách nào.

Lưu Húc vui mừng ra mặt: Vậy thì phiền Văn Hòa rồi.

Lập tức, Giả Hủ đứng dậy: Chúa công, nếu để Lý Nho biết cục thế hiện nay, e là sẽ không kìm được mà ra tay giúp Đổng Trác, lúc đó cục thế sẽ phiền phức.

Lưu Húc gật đầu: Việc không thể chậm trễ.

Chúng ta xuất phát ngay.

Hai người cùng đứng dậy, sau đó đi ra ngoài.

Trong một lương đình của trang viên phía nam thành Trường An.

Một nho sinh đang ngồi lặng lẽ ở đó, tay cầm một cuộn thẻ tre.

Nhìn dáng vẻ của cuộn thẻ tre đã cũ kỹ.

Sợi dây dùng để buộc thẻ tre, cũng đã mòn gần hết.

Đúng lúc này, một tiếng bộp nhẹ vang lên.

Thẻ tre trong tay từng chiếc rơi xuống đất.

Nho sinh không khỏi ngẩn người, sau đó cười khổ: Sợi dây cũng quá không bền rồi, mới xem hai mươi mấy lần đã không chịu nổi.

Lần sau nhất định phải đổi một sợi chắc hơn mới được.

Vừa nói, vừa nhặt hết những thẻ tre trên đất lên, lần lượt đặt lên bàn đá.

Đúng lúc này, một thị tòng từ bên ngoài đi vào.

Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến.

Có người cầu kiến.

Người đó không khỏi ngẩn người, Ta không phải đã nói rồi sao.

Trừ Giả Văn Hòa ra, những người khác đều không gặp.

Lão gia, người đến chính là Giả Văn Hòa.

Nghe lời của thị tòng, nho sinh không khỏi ngẩn người.

Ngay sau đó, hắn từ trên đất đứng dậy, vươn vai một cái: Nếu là Văn Hòa, vậy thì cho hắn vào đi.

Thị tòng lui xuống, nho sinh liền bắt đầu sắp xếp thẻ tre trên bàn.

Lưu Húc cùng Giả Hủ, bước vào trang viên đó.

Dưới sự dẫn dắt của thị tòng, họ đi đến sân trong.

Lưu Húc một mắt liền thấy, trong lương đình của sân đó đang đứng một người.

Người này vóc dáng trung bình, mặc một chiếc áo nho bào, trông rất bình thường.

Nhưng chiếc áo nho bào đó, lại bị căng phồng lên.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn người.

Xem ra, người này e là có chút sức lực.

Lúc này, vị nho sinh kia dường như đang sắp xếp thẻ tre.

Lưu Húc thầm nghĩ: Người này tám phần chính là Lý Nho.

Giả Hủ cười lớn: Văn Ưu, gần đây có khỏe không.

Lưu Húc lúc này mới hiểu ra, đúng như hắn đoán, người này chính là Lý Nho.

Nghe tiếng Giả Hủ, Lý Nho cười nói: Văn Hòa đợi một lát, thẻ tre của ta phải sắp xếp lại một chút.

Nếu không, lát nữa e là sẽ loạn thứ tự mất.

Khoảng hơn một trăm nhịp thở sau, hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Lưu Húc: Để Văn Hòa đợi lâu rồi.

Giữa chừng, hắn lại ngừng lại.

Đôi mắt hắn đánh giá Lưu Húc: Không biết vị tôn khách này là ai.

Văn Hòa cũng không giới thiệu một chút sao.

Giả Hủ cười nói: Văn Ưu, đại danh của vị này, ngươi sớm đã nghe qua.

Đối với ngài ấy còn tán thưởng không ngớt.

Lý Nho trên dưới đánh giá Lưu Húc một phen.

Giây tiếp theo, sắc mặt hắn thay đổi.

Hắn nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, ta tin tưởng ngươi, vì sao lại mang Lưu Cảnh Sơ đến đây.

Nếu để Thái sư biết được, e là lại gây thêm chuyện.

Giả Hủ ha ha cười: Văn Ưu đừng vội.

Ta bảo đảm, lần này đến đây, Đổng Trác nhất định không biết.

Lý Nho nghe vậy sắc mặt thay đổi: Văn Hòa, thành thật nói với ta, có phải Đổng Thái sư đã xảy ra biến cố.

Giả Hủ khẽ thở dài, sau đó gật đầu.

Lý Nho ngồi phịch xuống đất.

Hắn cười khổ: Ta biết sẽ xảy ra biến cố.

Ta biết.

Đáng tiếc.

đáng tiếc Thái sư không nghe.

Văn Ưu, ngươi đã nhiều lần khuyên can, vì vậy mà bị cấm túc, những gì ngươi làm đã đủ nhiều rồi.

Giả Hủ tiến lên, đưa tay phải cho Lý Nho.

Lý Nho ngẩng đầu nhìn Giả Hủ, rồi cười khổ: Đáng tiếc.

Nếu Thái sư nghe lời ta, đâu đến nỗi này.

Đâu đến nỗi này.

Hắn nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, phiền ngươi nói cho ta biết tình hình bên ngoài được không.

Giả Hủ mày khẽ nhướng lên: Văn Ưu, chẳng lẽ ngươi định để ta đứng nói chuyện sao.

Ai, ta nhất thời loạn cả tấc lòng.

Lý Nho một tay nắm lấy tay Giả Hủ, từ trên đất đứng dậy.

Rồi chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu hầu đích thân đến, Lý Nho vô cùng hoảng sợ.

Mau mau mời ngồi.

Sau đó, dẫn Lưu Húc, Giả Hủ ngồi xuống.

Nhìn sợi dây bị đứt trên đất, đồng tử Lưu Húc khẽ co lại.

Mặc dù từng nghe nói về Vi biên tam tuyệt, nhưng khi thật sự nhìn thấy sợi dây bị mài đứt, hắn vô cùng chấn động.

Phải biết, sợi dây trước mắt này không phải loại dây cỏ mỏng manh, đó là sợi dây làm bằng da trâu đã thuộc.

Thấy Lưu Húc nhìn chằm chằm vào sợi dây trên đất, Giả Hủ cười lớn.

Chúa công có lẽ không biết, chuyện này ở chỗ người khác không thường thấy, nhưng ở chỗ Văn Ưu lại là chuyện thường ngày.

Lý Nho cười khổ: Ta cũng chỉ là chim ngốc bay trước mà thôi.

Giữa chừng, hắn lại không nói tiếp được nữa.

Hắn chăm chú nhìn Lưu Húc và Giả Hủ, vẻ mặt đại biến.

Hắn không dám tin nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, ngươi.

Giả Hủ cười khổ: Văn Ưu, chuyện này để ta từ từ nói.

Lập tức, hắn liền kể lại toàn bộ cục diện hiện tại.

Lý Nho nghe xong, cả người chết lặng tại chỗ.

Hắn lẩm bẩm: Thái sư không phải đã đồng ý gần đây không đi Mi Ổ sao.

Vì sao bây giờ lại đi.

Hắn nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, vì sao ngươi không khuyên Thái sư.

Giả Hủ cười khổ: Chuyện Đổng Trác đã quyết, ta có ngăn được không.

Nếu có tác dụng, Văn Ưu sao lại bị cấm túc.

Lời này vừa nói ra, Lý Nho cả người cứng đờ tại chỗ.

Hồi lâu, hắn lắc đầu: Không được, ta phải đi gặp Thái sư.

Muộn rồi.

Giả Hủ xua tay, Văn Ưu, cho dù ngươi đi, cũng không kịp.

Mi Ổ cách đây một trăm năm mươi dặm, đi đến đó mất hai ngày thời gian, làm sao kịp được.

Sắc mặt Lý Nho cứng lại.

Văn Ưu, Đổng Trác bạo ngược, bá quan sớm đã có oán hận.

Thất bại là khó tránh khỏi.

Sao không mau tìm một đường lui.

Nghe lời của Giả Hủ, Lý Nho cười khổ lắc đầu: Ta là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Thái sư, nếu Thái sư thất thế, lại có ai sẽ tha cho Lý Nho ta.

Giả Hủ mày khẽ động: Văn Nho, sao không dùng lại tên thật của ngươi, Lý Ưu.

Lý Ưu Lý Văn Nho.

Lý Nho mày khẽ động, miệng lẩm bẩm.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Lưu Húc bước lên: Văn Nho, hiện nay Hán thất suy tàn, chư hầu cát cứ.

Bản hầu là Hán thất tông thân, hoàng huynh của thiên tử Lưu Hiệp.

Bản hầu nguyện cầm thanh phong ba thước, khôi phục lại cơ nghiệp bốn trăm năm của Hán thất ta.

Nói rồi, tay phải hắn rút thanh bội kiếm bên hông ra.

Một tiếng keng nhẹ vang lên, kiếm Trạm Lư đã ra khỏi vỏ.

Lý Nho cười khổ lắc đầu: Hiện nay các nơi chiến loạn không ngừng, muốn bình định, nói dễ hơn làm.

Lưu Húc giơ cao kiếm Trạm Lư, lớn tiếng nói: Nếu không thể hoàn thành đại nghiệp khôi phục Hán thất, sẽ như tảng đá này.

Lời vừa dứt, kiếm Trạm Lư trong tay hắn đột nhiên chém xuống tảng đá lớn trên mặt đất.

Keng.

Một tiếng động nhẹ vang lên.

Tảng đá lớn đó đã bị chém làm đôi.

Không thể nào.

Giả Hủ và Lý Nho hai người hoàn toàn chết lặng tại chỗ.

Một tảng đá lớn cao bằng nửa người.

Là dùng để nghỉ ngơi bình thường.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc lại một kiếm chém tảng đá đó thành hai nửa.

Chờ đã.

Đồng tử Lý Nho đột nhiên co lại.

Hắn ngơ ngác nhìn thanh trường kiếm trong tay Lưu Húc.

Thanh trường kiếm đen tuyền.

Chẳng lẽ.

Chương 136

chẳng lẽ là kiếm Trạm Lư.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Lý Nho liền bị dọa cho giật mình.

Kiếm Trạm Lư, là thần binh thượng cổ.

Chỉ có người được kiếm Trạm Lư công nhận là minh chủ, mới xứng đáng sở hữu kiếm Trạm Lư.

Chẳng lẽ, Lưu Húc chính là người được kiếm Trạm Lư công nhận.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Nho có chút kích động.

Lưu Húc có chút kinh ngạc nhìn Lý Nho.

Hắn có chút không hiểu.

Lưu.

Lưu hầu, có. có thể cho ta xem. thanh kiếm của ngài không.

Lý Nho nói, giọng hắn cũng mang theo vài phần run rẩy.

Xem kiếm.

Yêu cầu thật kỳ lạ.

Nhưng Lưu Húc cũng không để ý.

Xem thì xem.

Cũng không sợ bị người đoạt đi.

Trong thiên hạ cuối thời Hán này, người có thể cướp đi bảo kiếm của hắn, vẫn chưa ra đời.

Lưu Húc tùy ý đưa kiếm Trạm Lư trong tay qua.

Lý Nho đưa hai tay ra, cung kính nhận lấy kiếm Trạm Lư từ tay Lưu Húc.

Sau đó, cẩn thận xem xét.

Khi nhìn thấy hai chữ nhỏ Trạm Lư trên chuôi kiếm, cả người hắn liền cứng lại.

Ngay sau đó, trên mặt hắn hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Là thật.

Lời đồn là thật.

Trong lời đồn, kiếm Trạm Lư có người chuyên bảo vệ, đợi khi thiên hạ đại loạn, kiếm Trạm Lư sẽ chọn minh chủ để nhập thế.

Hiện nay, loạn thế đã hiện.

Lý Nho nhìn Lưu Húc, ánh mắt mang theo sự kính sợ.

Chẳng lẽ, hắn chính là minh chủ mà kiếm Trạm Lư lựa chọn.

Đúng vậy.

Nếu không phải minh chủ, sao có thể sở hữu kiếm Trạm Lư.

Đến đây, hắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Nho hai tay dâng kiếm Trạm Lư, cung kính đưa cho Lưu Húc.

Lưu Húc tùy ý nhận lấy, sau đó tùy ý tra kiếm vào vỏ.

Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng tùy ý của Lưu Húc, Lý Nho thầm cắn răng.

Sau đó, hắn cúi sâu một cái với Lưu Húc: Chúa công tại thượng, Lý Nho nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Lưu Húc không khỏi ngây người.

Cái này, hình như hắn chưa nói xong lời khuyên hàng.

Đã quy hàng rồi.

Có phải, cũng quá dễ dàng rồi không.

Nhưng, đối với hắn mà nói là chuyện tốt.

Lập tức, hắn một tay đỡ Lý Nho dậy: Tốt.

Tốt quá rồi.

Hắn nhìn Lý Nho: Sau ngày hôm nay, xin Văn Nho không tiếc lời chỉ giáo.

Nghe Lưu Húc gọi hai chữ Văn Nho, mắt Lý Nho đột nhiên sáng rực lên.

Hắn lại cúi sâu một cái với Lưu Húc: Thuộc hạ Lý Ưu Lý Văn Nho, nhất định sẽ toàn lực phụ tá chúa công.

Thấy Lý Nho hiểu được ý của mình, Lưu Húc mừng rỡ.

Sau đó, Lý Nho đưa tay ra hiệu: Chúa công, chúng ta vào mật thất bàn bạc chi tiết.

Đối với điểm này, Lưu Húc tự nhiên không có gì không được.

Ba người cùng đi vào mật thất.

Trong mật thất, ba người ngồi xuống theo thứ tự chủ khách.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, lòng Giả Hủ đầy nghi ngờ.

Hình như, có chút không đúng.

Người như Lý Nho, hình như không dễ bị lay động như vậy.

Nhân lúc Lý Ưu đi lấy rượu, hắn lại gần bên Lý Ưu, nhỏ giọng nói: Văn Nho, vì sao thái độ của ngươi thay đổi nhanh như vậy.

Lý Ưu mặt mang theo vài phần kinh hỉ: Ngươi có thấy bội kiếm của chúa công không.

Bội kiếm ư.

Giả Hủ có chút không hiểu.

Lý Ưu mỉm cười: Trạm Lư.

Hai chữ vừa nói ra, sắc mặt Giả Hủ thay đổi.

Hắn không dám tin nhìn Lý Ưu: Thật sao.

Lý Ưu gật đầu mạnh.

Sắc mặt Giả Hủ biến đổi một hồi.

Ngay sau đó, hắn cắn răng, dường như đã hạ quyết tâm.

Lý Ưu và Giả Hủ hai người, mỗi người bưng điểm tâm đi vào.

Sau đó, ba người lại ngồi xuống.

Chỉ là, từ sau đó, Lưu Húc liền cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dường như hai người họ đối với hắn rất ân cần.

Lý Ưu thì thôi.

Dù sao đây cũng là nhà Lý Ưu, ân cần một chút cũng có thể hiểu được.

Nhưng Giả Hủ cũng rõ ràng ân cần hơn vừa rồi không ít.

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng hắn không hỏi ra.

Giả Hủ ho khan một tiếng: Chúa công, những người cần chú ý mà ta nói vừa rồi, mới chỉ nói đến Lý Ưu.

Kỳ thực, có một người chúa công cần phải cân nhắc.

Ồ.

Lưu Húc đặt chén rượu xuống, Xin Văn Hòa chỉ rõ.

Giả Hủ chắp tay: Chúa công, mỗ cho rằng thống soái Tây Lương Từ Vinh, cần chúng ta chú ý.

Từ Vinh.

Người này, là một thống soái đúng nghĩa.

Kỳ thực thực lực cá nhân của Từ Vinh không mạnh, nhưng về phương diện thống lĩnh binh lính đánh trận, lại vô cùng mạnh mẽ.

Dưới trướng Đổng Trác, nếu luận về võ lực đệ nhất nhân, đó tự nhiên là Lữ Bố.

Nhưng nếu luận về năng lực thống lĩnh đại quân đoàn, ai là đệ nhất.

Vậy thì, chính là Từ Vinh.

Từ Vinh từng đường đường chính chính đánh bại Tào Tháo.

Lại trong một trận chiến khác đường đường chính chính đánh bại Tôn Kiên.

Năng lực thống binh mạnh mẽ có thể thấy rõ.

Lưu Húc trước đây đã có ý thu Từ Vinh về dưới trướng, chỉ là sau khi biết Từ Vinh vẫn luôn ở trong doanh trại của Tây Lương Thiết Kỵ, hắn liền từ bỏ.

Thực sự là vì, không dễ xử lý.

Chỉ là bây giờ, nếu Giả Hủ đã đề cập, hắn lại một lần nữa có ý định thu phục Từ Vinh.

Lưu Húc nhìn Giả Hủ: Văn Hòa, thực lực của Từ Vinh về mặt thống lĩnh binh lính rất mạnh.

Bản hầu muốn thu về dưới trướng, không biết có cách nào không.

Giả Hủ lắc đầu: Không có.

Lưu Húc nghe vậy, không khỏi khẽ thở dài.

Lại thấy Giả Hủ nhìn Lý Ưu: Văn Nho, lần này không lập công,

còn đợi đến khi nào.

Lý Ưu khẽ thở dài một hơi.

Ngay sau đó, hắn tiến lên chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Không giấu chúa công, Từ Vinh kia từ nhỏ đã quen biết ta.

Ta nguyện vì chúa công khuyên hàng Từ Vinh.

Lưu Húc mừng rỡ vô cùng.

Hắn cười lớn: Tốt.

Vậy thì vất vả cho Văn Nho.

Chúa công khách khí rồi.

Ta nguyện viết một lá thư cho Từ Vinh, sau khi thấy thư, Từ Vinh có bảy phần khả năng sẽ quy hàng.

Bảy phần.

Lưu Húc gật đầu.

Khá tốt.

Nếu lại khuyên nhủ một chút, vậy khả năng thành công chẳng phải càng cao hơn sao.

Lý Ưu đứng dậy, bắt đầu viết thư ở bên cạnh.

Không lâu sau, một lá thư đã được viết xong.

Hắn đưa thư cho Lưu Húc: Xin chúa công xem qua.

Lưu Húc đơn giản lướt qua một cái.

Sau đó liền cất thư đi: Thư do Văn Nho viết, bản hầu tự nhiên yên tâm.

Lý Ưu lại một trận cảm động.

Lưu Húc trong lòng buồn cười.

Xem thư nhanh một chút, dùng để tăng độ hảo cảm của văn thần, thật sự không tồi.

Lập tức hỏi: Hai vị, không biết doanh trại của Từ Vinh, ở phương nào.

Lý Ưu cười nói: Doanh trại của Từ Vinh, ở ngoài thành phía tây mười dặm.

Lưu Húc gật đầu, sau đó mỉm cười nói: Từ Vinh, cứ để ta đích thân đi.

Lý Ưu không khỏi lo lắng: Chúa công, binh mã Tây Lương Thiết Kỵ mạnh mẽ, lại thêm số lượng đông đảo, một mình ngài đi, e là.

Giả Hủ cũng tiến lên khuyên: Chúa công, lúc này đích thân đi, e là.

Lưu Húc mỉm cười: Không sao.

Bản hầu tự có cách.

Hai vị đến phía đông thành, đó là trang viên của bản hầu.

Ngay sau đó, hắn liền phi thân lên ngựa Xích Ký, thúc ngựa, đi về phía tây thành.

Tốc độ của ngựa Xích Ký nhanh đến mức nào, nửa canh giờ sau, đã đến một sườn núi.

Hắn nằm trên sườn núi, nhìn xuống đại doanh của Tây Lương Thiết Kỵ bên dưới.

Lúc này, trong đại doanh của Tây Lương Thiết Kỵ, không ngừng có lính tuần tra đi tuần khắp nơi.

Kế hoạch hiện giờ, chỉ có thể dùng năng lực biến hóa của mình, trà trộn vào.

Lập tức, hắn để ngựa Xích Ký ở bên sườn núi nhỏ, rồi cẩn thận

đến gần đại doanh.

Sau đó, năng lực biến sắc liền được kích hoạt.

Giây tiếp theo, cả người hắn liền hòa vào môi trường xung quanh.

Đúng lúc này, một đội binh sĩ đi tuần ngang qua.

Chỉ là, đội binh sĩ đó lại đi thẳng qua bên cạnh Lưu Húc.

Cứ thế đi đi dừng dừng.

Một đường kinh mà không hiểm đến trước trung quân đại trướng.

Lúc này.

Từ Vinh đang xem xét bản đồ.

Mấy năm nay, hắn đã hình thành một thói quen: thích xem bản đồ.

Thói quen này, cũng là từ khi bắt đầu cầm quân đánh trận.

Đúng lúc này, một thân vệ vội vã chạy vào, hơi thở gấp gáp.

Từ Vinh không khỏi ngẩn người.

Hiện nay Trường An đã lâu không xảy ra đại chiến.

Vậy, lại xảy ra chuyện gì.

Chương 137

Một tia bất an, bao trùm trong lòng hắn.

Hắn quát khẽ: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bẩm Từ soái, đại sự không hay rồi.

Sắc mặt Từ Vinh đại biến.

Hắn quát khẽ: Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người đó hơi bình tĩnh lại một lúc, mới nói: Từ soái, phủ Thái sư. phủ Thái sư bị Lữ Bố san bằng rồi.

Cái gì.

Từ Vinh nặng nề đấm một quyền vào tường, Thật vô lý.

Lữ Bố sao dám làm vậy.

Hắn nhìn người đó: Vậy Đổng Thái sư thì sao.

Đổng Thái sư hiện đang ở đâu.

Đổng Thái sư mang theo ba nghìn Phi Hùng quân, từ Mi Ổ xuất phát, đi về Trường An.

Trong đầu Từ Vinh hiện ra một hình ảnh.

Hắn nhanh chóng tính toán thời gian.

Lập tức, hắn gầm lên: Truyền quân lệnh của ta, chúng ta hai canh giờ sau xuất phát, binh phát Mi Ổ.

Ngay sau đó, hắn phất tay: Đưa hắn ta xuống.

Thân vệ cung kính đáp vâng, lập tức liền đỡ người đó đi ra ngoài.

Từ Vinh đi đi lại lại trong trướng.

Trong lòng hắn có một nghi vấn.

Lữ Bố vì sao lại làm như vậy.

Điểm này, hắn có chút không hiểu.

Đúng lúc này, một tiếng ho khan vang lên bên cạnh hắn.

Ta nói này, bản hầu đã đứng đây lâu rồi, ngươi cũng không thèm nhìn ta một cái sao.

Nghe tiếng nói bên cạnh, sắc mặt Từ Vinh đại biến.

Hắn kinh hô: Ai.

Sau đó, hắn liền thấy, ở một góc của doanh trướng, một bóng người dần dần trở nên rõ ràng.

Không thể nào.

Góc đó cách nơi đặt bản đồ rất gần.

Vừa rồi hắn vẫn luôn xem bản đồ, sao có thể không nhìn thấy.

Tay Từ Vinh mạnh mẽ rút kiếm bên hông.

Soạt.

Trường kiếm vang lên một tiếng nhẹ, đã được rút ra một nửa.

Lưu Húc khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Hắn ba bước làm hai, liền đến trước mặt Từ Vinh.

Sau đó đưa tay phải ra, một chưởng vỗ vào chuôi kiếm của Từ Vinh.

Keng.

Trường kiếm lại một lần nữa trở về vỏ.

Từ Vinh kinh ngạc.

Tốc độ của người trước mắt, sao lại nhanh như vậy.

Lưu Húc lúc này mới mỉm cười: Từ tướng quân đừng vội.

Ta là Duyện Châu mục Lưu Húc, đây có một lá thư, xin Từ tướng quân xem qua.

Nói rồi, hắn lấy ra lá thư mà Lý Ưu đã chuẩn bị, sau đó đưa cho Từ Vinh.

Từ Vinh hơi ngẩn người.

Nhưng cũng không từ chối.

Hắn thuận tay nhận lấy lá thư từ tay Lưu Húc.

Sau đó, Từ Vinh liền thuận tay mở lá thư đó ra.

Vừa xem, không khỏi ngẩn người.

Lúc này hắn mới phát hiện, lá thư này lại là do người bạn tốt của mình, Lý Nho viết.

Lập tức, hắn ngẩng đầu nhìn sâu vào Lưu Húc một cái.

Kỳ thực, Từ Vinh có rất ít bạn bè.

Người thật sự có thể gọi là tri kỷ, cũng chỉ có một mình Lý Nho.

Bây giờ đã là thư của Lý Nho, tự nhiên phải xem kỹ.

Chỉ là xem đến cuối, không khỏi cười khổ.

Vì hắn không ngờ, lá thư này lại là Lý Nho giúp Lưu Húc đến chiêu hàng hắn.

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu: Không đúng.

Văn Ưu sao lại có thể đầu quân dưới trướng hắn.

Lá thư này, có phải là giả mạo.

Lưu Húc biểu tình khá thản nhiên.

Hắn một tay lấy ra nửa đồng tiền từ trong lòng, đưa đến trước

mặt Từ Vinh: Thế nào.

Tay Từ Vinh hơi run rẩy.

Hắn nhận lấy nửa đồng tiền đó từ tay Lưu Húc.

Cầm nửa đồng tiền đó, trên dưới trái phải xem xét.

Hồi lâu, mới thở dài một tiếng: Không sai, Văn Ưu lại đưa cả nửa đồng tiền này cho ngài.

Lưu Húc có chút không hiểu: Nửa đồng tiền này, chẳng lẽ có lai lịch gì.

Không sai.

Từ Vinh gật đầu, Lúc trẻ, ta và Văn Ưu là bạn tốt không có gì không nói.

Chỉ là sau đó, ta có việc phải rời khỏi địa phương.

Lúc đó, Văn Ưu chuyên trình đến tiễn ta, chia một đồng tiền thành hai nửa, ta và Văn Ưu hai người mỗi người một nửa.

Lưu Húc cũng không khỏi cảm động.

Câu chuyện này, quả nhiên cảm động.

Lưu Húc tiến lên một bước, nói: Bá Tiến, bản hầu là Hán thất tông thân, muốn chấn hưng Đại Hán ta, xin Bá Tiến giúp ta một tay.

Từ Vinh nhìn nửa đồng tiền trong tay.

Sau đó, cúi người nói: Chúa công tại thượng, xin nhận của Từ Vinh một lạy.

Lưu Húc mừng rỡ.

Cuối cùng cũng thu phục được Từ Vinh.

Hắn nhìn Từ Vinh: Bá Tiến, hiện nay dưới trướng ngươi có bao nhiêu binh mã.

Bẩm chúa công, hiện nay dưới trướng ta có năm nghìn Tây Lương Thiết Kỵ.

Những người còn lại, đều đã bị Quách Tỵ mang đi rồi.

Thì ra là vậy.

Lưu Húc gật đầu, Năm nghìn Tây Lương Thiết Kỵ dưới trướng ngươi, có phải tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của ngươi không.

Điểm này chúa công cứ yên tâm.

Từ Vinh cười lớn, Trong doanh trại này, lời ta nói là một không hai.

Nghe Từ Vinh nói vậy, Lưu Húc mừng rỡ.

Vậy thì tốt.

Bá Tiến ở đây đợi hai ngày, đợi đại chiến bắt đầu, Bá Tiến lại theo lệnh hành sự là được.

Từ Vinh chắp tay cúi người: Vâng.

Mi Ổ.

Lúc này Đổng Trác đang ở trong Mi Ổ.

Mi Ổ là nơi cất giấu bảo bối.

Bên trong cất giữ vô số tiền lương và bảo bối.

Cũng vì vậy, cứ cách một khoảng thời gian, hắn lại đến Mi Ổ ở vài ngày.

Lúc này, hắn đang ngồi cao ở trên, nhìn các ca vũ trong sảnh, tâm tình cũng không khỏi tốt lên vài phần.

Đúng lúc này, một thân vệ xông vào.

Thái sư, Trường An có người gửi cấp báo.

Là người của phủ Tư đồ.

Người của Vương Tư đồ.

Đổng Trác nhíu mày, Vương Doãn lúc này tìm ta, có thể có chuyện gì.

Hắn đưa tay ra: Mời vào.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh, chạy ra ngoài.

Đổng Trác lại cười lớn: Mọi người đừng dừng lại.

Tiếp tục, nhảy.

Không lâu sau, một người từ bên ngoài chạy vào.

Bước chân của hắn có chút lảo đảo, lúc chạy vào suýt nữa thì ngã.

Đổng Trác nhíu mày.

Hắn ý thức được có gì đó không ổn, quát khẽ: Là người của Vương Tư đồ sao.

Bẩm Thái sư.

Trong thành Trường An xảy ra biến cố trọng đại, lão gia bảo tôi đến bẩm báo.

Đổng Trác phất tay.

Các ca kỹ, vũ kỹ xung quanh đều lui ra ngoài, ngay cả thị tòng cũng cùng lui ra.

Đổng Trác lúc này mới quát khẽ: Nói được rồi.

Bẩm Thái sư, phủ Thái sư bị Lữ Bố san bằng rồi.

Lời này vừa thốt ra, Đổng Trác đứng hình tại chỗ.

Lão trừng trừng đôi mắt to bè, không dám tin hỏi lại: Nói lại lần

nữa.

Khởi bẩm Thái sư, gia lão gia nhà ta bảo ta đến báo.

Toàn bộ trên dưới Thái sư phủ đều bị Lữ Bố tàn sát cả rồi.

Không thể nào.

Đổng Trác giận dữ hét lên, Vậy Điêu Thuyền đâu.

Điêu Thuyền người ở đâu.

Lúc này, lão có chút hối hận.

Sớm biết vậy, đáng lẽ nên mang Điêu Thuyền theo bên mình.

Giờ thì hay rồi.

Đổng Trác bước ba bước thành hai, lao đến trước mặt người kia.

Lão vươn tay, túm lấy cổ áo người nọ.

Rồi trừng đôi mắt to bè, nhìn thẳng vào kẻ phía dưới, gầm lên một tiếng: Ta đang hỏi, Điêu Thuyền đâu.

Tiểu. tiểu nhân không biết.

Phế vật.

Đổng Trác gầm lên một tiếng.

Lão đi đi lại lại.

Khoảng thời gian trước, lão đã phát hiện Lữ Bố có điều khác thường.

Lúc đó lão cũng đã hỏi qua, nhưng Lữ Bố cứ ấp a ấp úng không chịu nói.

Chẳng lẽ, vấn đề nằm ở đây.

Đúng rồi.

Nhất định là tên Lữ Bố đó đã để mắt đến Điêu Thuyền, nên mới

nhân lúc ta không có ở Trường An, liền thừa cơ huyết tẩy Thái sư phủ, cướp Điêu Thuyền đi.

Lão gầm lên một tiếng: Lữ Bố, sao ngươi dám làm thế.

Nói đoạn, một chưởng của lão nặng nề vỗ lên mặt bàn.

Bành.

Chiếc bàn dưới một chưởng đó liền vỡ tan tành.

Đổng Trác giận dữ hét lên: Người đâu.

Lập tức xuất binh, trở về Trường An.

Dạ.

Thân vệ đáp một tiếng, rồi lập tức chạy ra ngoài.

Ngay sau đó, Đổng Trác liền dẫn theo ba ngàn quân Phi Hùng dưới trướng, cùng với Lý Giác, Quách Tỷ, thẳng tiến đến Trường An.

Để tiện đi lại giữa Mi Ổ và Trường An, Đổng Trác đã đặc biệt cho xây một con đường lớn.

Vì vậy, dù hai nơi cách nhau hai trăm năm mươi dặm, nhưng nhờ có con đường này mà thời gian đi lại được rút ngắn đáng kể.

Lúc này, Đổng Trác đang phi ngựa trên con đường lớn đó.

Do lo lắng cho an nguy của Điêu Thuyền, nên suốt đường đi tốc độ cực nhanh.

Cũng chính vì lý do này, đội hình của quân đội cũng trở nên tản loạn đi không ít.

Lý Giác bất an nói: Thái sư, tốc độ hành quân của chúng ta quá nhanh rồi.

Nếu cứ theo tốc độ này, e rằng chiến lực của quân Phi Hùng sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Khóe miệng Đổng Trác lộ ra một tia chế giễu: Quân Phi Hùng của bản thái sư là binh lính tinh nhuệ bậc nhất thiên hạ.

Sợ cái gì.

Nói rồi, lão nghiến răng, vẻ mặt dữ tợn nói: Bây giờ Điêu Thuyền sống chết không rõ, bảo bản thái sư làm sao yên lòng được.

Ngay lập tức, lão vung tay ra lệnh: Tăng tốc độ.

Ầm.

Tốc độ của quân Phi Hùng lại tăng lên thêm mấy phần.

Đúng lúc này, từ bên sườn có một đội binh mã xông ra.

Người đi đầu uy phong lẫm liệt.

Trên đầu đội mũ tam xoa tử kim quan, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, dưới tọa là một con ngựa Xích Thố.

Chỉ thấy hắn hét lớn về phía Đổng Trác: Đổng tặc, nạp mạng.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Đổng Trác sau khi thấy Lữ Bố cũng nổi trận lôi đình.

Chương 138

Lão hét lớn một tiếng: Phụng Tiên, ngày thường bản thái sư đối đãi với ngươi không tệ, tại sao lại làm ra chuyện bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa này.

Lữ Bố giận dữ.

Hắn giương Phương Thiên Họa Kích trong tay lên nói: Bớt nói nhảm đi, kẻ nào dám ứng chiến.

Mau mau tiến lên, chịu chết cho ta.

Mọi người đều biết thực lực của Lữ Bố, đâu dám ứng chiến.

Lý Giác hét lớn một tiếng: Lữ Bố vô sỉ.

Thái sư là nghĩa phụ của ngươi, vậy mà ngươi dám thí phụ.

Lữ Bố thúc ngựa Xích Thố, xông về phía Đổng Trác.

Ngựa Xích Thố tốc độ cực nhanh, chưa đến mười mấy hơi thở đã chạy được nửa đoạn đường.

Đổng Trác không khỏi hoảng sợ nói: Lý Giác, mau mau nghênh chiến.

Dạ.

Lý Giác lớn tiếng hét lên, Quân Phi Hùng ở đây, Lữ Bố đừng hòng càn rỡ.

Nói đoạn, hắn hét lớn, dẫn quân Phi Hùng dưới trướng xông ra.

Quân Phi Hùng quả không hổ là tinh nhuệ thiên hạ.

Ba ngàn quân phi nước đại, toát ra một luồng khí thế lẫm liệt.

Tốc độ ngày càng nhanh.

Lữ Bố lại chẳng thèm quan tâm, cứ thế xông thẳng vào trận của quân Phi Hùng.

Chỉ thấy cây Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn bay lượn lên xuống.

Quân sĩ Phi Hùng được tuyển chọn từ kỵ binh sắt Tây Lương, mỗi người đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Lúc này đối mặt với công kích của Lữ Bố, lại không hề hoảng loạn, từng người hợp lực nghênh chiến.

Lữ Bố chỉ cảm thấy áp lực xung quanh ngày càng lớn.

Lúc này, hắn mới ý thức được mình có chút lỗ mãng.

Hắn gầm lên một tiếng, rồi xông về phía Lý Giác.

Phía sau, Tang Bá hét lớn: Lữ tướng quân gặp nạn, mọi người theo ta xông lên.

Hách Manh cũng lớn tiếng hô: Các anh em, hôm nay hãy để đám lính Tây Lương một lần nữa chứng kiến uy lực của Tịnh Châu Lang Kỵ chúng ta.

Giết.

Ầm.

Tịnh Châu Lang Kỵ đã tích oán với kỵ binh sắt Tây Lương từ lâu, lúc này oán khí được giải phóng, thực lực của Tịnh Châu Lang Kỵ liền tăng lên không ít.

Từng người hăng hái tranh nhau tiến lên, xông về phía kỵ binh sắt Tây Lương.

Hai bên lập tức hỗn chiến thành một đoàn.

Quân Phi Hùng tuy tinh nhuệ, nhưng số lượng chỉ có ba ngàn,

dưới sự hợp lực vây công của Tịnh Châu Lang Kỵ, đã lộ ra vẻ không chống đỡ nổi.

Lý Giác hét lớn một tiếng: Thái sư, đi đi, để mạt tướng chặn lại.

Đổng Trác vốn cũng là một viên mãnh tướng, đáng tiếc những năm gần đây sống trong sung sướng, một thân võ nghệ sớm đã hoang phế gần hết.

Lúc này thấy Lữ Bố dũng mãnh như vậy, sớm đã sợ vỡ mật.

Lão liền dẫn theo thân vệ lui về phía sau.

Lữ Bố thấy vậy, hét lớn một tiếng, rồi xông về phía Đổng Trác.

Đổng Trác kinh hãi thất sắc.

Lão vội vàng chạy vào một con đường nhỏ.

Lữ Bố thì ở phía sau truy đuổi không tha.

Đúng lúc này, một chi kỵ binh từ bên cạnh xông ra.

Người đi đầu, chính là Quách Tỷ.

Hắn hét lớn một tiếng: Thái sư đừng lo.

Có Quách Tỷ ta đây.

Nói đoạn, hắn vung trường đao trong tay, hét lớn.

Anh em, theo ta xông lên.

Ầm.

Kỵ binh sắt phi nước đại, binh sĩ xông về phía trước.

Phía sau Lữ Bố, Tang Bá hét lớn một tiếng, dẫn người dưới trướng xông vào.

Lập tức hai bên người ngựa lại hỗn chiến thành một đoàn.

Một trận đại chiến, kéo dài suốt hơn một canh giờ.

Trên chiến trường, thi thể la liệt, máu chảy thành sông.

Binh mã dưới trướng Đổng Trác và Lữ Bố tử thương thảm trọng.

Cuối cùng, số lượng binh mã dưới trướng Đổng Trác chiếm thế thượng phong, Lữ Bố không chống đỡ nổi, chỉ có thể lui về Trường An.

Đổng Trác thấy Lữ Bố lui quân, không khỏi mừng rỡ.

Lão cất tiếng cười lớn: Tiểu tử Lữ Bố, cũng có ngày hôm nay.

Người đâu, đuổi theo cho ta.

Trong chốc lát, khói bụi cuồn cuộn.

Ba ngày sau, trên một sườn núi ngoài huyện Võ Công.

Lữ Bố đang ngồi đó nghỉ ngơi.

Sau ba ngày chém giết, lúc này cả người hắn đều có vẻ nhếch nhác, sớm đã không còn vẻ uy phong lẫm liệt như trước.

Nhìn binh mã dưới trướng nằm la liệt trên mặt đất, hắn không khỏi vỗ đùi, hận thanh nói: Tên Đổng Trác đó, binh mã lại nhiều đến vậy.

Đáng hận.

Đáng hận a.

Hắn hét lớn một tiếng: Hầu Thành.

Hầu Thành chậm rãi đi tới.

Lữ Bố bước lên một bước, túm lấy cổ áo Hầu Thành, hét lớn: Hầu Thành, bản tướng quân hỏi ngươi.

Ta bảo ngươi đi liên lạc với Trương Liêu và Cao Thuận, người đâu rồi.

Ta đã tìm Trương Liêu và Cao Thuận, Ngụy Tục cũng đã giao binh

quyền.

Lữ Bố không đợi hắn nói xong, liền cắt ngang: Người đâu.

Người đi đâu rồi.

Thuộc hạ. thuộc hạ không biết.

Lữ Bố túm lấy Hầu Thành, ném sang một bên, hận thanh nói: Phế vật.

Cần ngươi để làm gì.

Bành.

Cả người Hầu Thành nặng nề va vào thân cây.

Rắc.

Cây cối theo đó gãy gập.

Hầu Thành chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói, cả người như sắp ngất đi.

Lữ Bố lại không thèm nhìn Hầu Thành lấy một cái.

Hắn chỉ quay đầu, nhìn về phía Ngụy Tục cách đó không xa: Ngụy Tục, ta hỏi ngươi, Hãm Trận Doanh của ngươi đâu.

Ngụy Tục sợ chết khiếp.

Cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, hắn run rẩy nói: Giao. giao cho Cao.

Cao Thuận rồi.

Bây giờ người đâu.

Lữ Bố giận dữ hét lên.

Thuộc. thuộc hạ không biết.

Ngụy Tục lại run rẩy nói.

Lữ Bố hoàn toàn nổi giận.

Hắn lao một bước đến trước mặt Ngụy Tục, rồi tay phải vươn ra xách Ngụy Tục lên.

Như xách một con gà con, hắn xách Ngụy Tục lên nói: Phế vật.

Cần ngươi để làm gì.

Nói đoạn, tay hắn đột nhiên dùng sức, ném Ngụy Tục sang một bên.

Ngụy Tục đau đến nghiến răng.

Một cú quăng này khiến cả người hắn như rã rời.

Trong lòng không khỏi oán hận.

Lữ Bố, quả thực quá ngang ngược.

Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, trên mặt lại không dám biểu lộ một chút nào.

Bên kia, Hầu Thành nhìn về phía Ngụy Tục, ánh mắt hắn khẽ lóe lên.

Đổng Trác một đường truy kích Lữ Bố, giết một trận hả hê.

Lý Túc tiến lên khuyên: Thái sư, suốt đường đi đều không thấy Hãm Trận Doanh của Cao Thuận, e rằng trong đó có gian trá.

Đổng Trác không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh.

Sự lợi hại của Hãm Trận Doanh, lão tự nhiên biết rõ.

Nếu không phải để kiềm chế Hãm Trận Doanh, lão cũng sẽ không từ kỵ binh sắt Tây Lương rút ra tinh nhuệ, thành lập Phi Hùng Quân.

Nghe Lý Túc nói vậy, lão cũng cảm thấy trong đó có gian trá.

Chỉ là, Điêu Thuyền đang ở trong tay Lữ Bố, làm sao lão cam tâm.

Lão vươn tay vỗ vào gốc cây lớn bên cạnh, hận thanh nói: Lữ Bố cướp Điêu Thuyền của ta, bản thái sư sao có thể không đuổi.

Lý Túc lắc đầu nói: Thái sư, ta quan sát trong quân Lữ Bố không có bóng dáng Điêu Thuyền, Lữ Bố có lẽ đã an bài cho Điêu Thuyền ở Trường An rồi.

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt Đổng Trác không khỏi sáng lên.

Lão cất tiếng cười lớn: Lý Túc nói rất phải.

Bên cạnh, Lý Giác cũng chắp tay nói: Thái sư, ba ngày nay, chúng ta ngày đêm không ngừng truy kích Lữ Bố.

Bây giờ người mệt ngựa mỏi, chính là lúc cần nghỉ ngơi.

Nếu lúc này Hãm Trận Doanh xông ra, e rằng chúng ta sẽ gặp đại bại.

Đổng Trác gật đầu, rồi vung tay ra lệnh: Toàn quân dừng truy kích, chúng ta về thành Trường An, tìm Điêu Thuyền.

Ngay sau đó, Đổng Trác liền dẫn tàn quân dưới trướng, quay về Trường An.

Trong thành Trường An.

Sau khi Lữ Bố dẫn quân rời khỏi Trường An.

Quách Tỷ, Lý Giác lại mỗi người dẫn kỵ binh sắt Tây Lương đi chi viện cho Đổng Trác, binh lực trong thành Trường An liền trở nên trống rỗng.

Nhân cơ hội này, Lưu Húc ra lệnh cho Triệu Vân, Thái Sử Từ dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ, tiêu diệt toàn bộ binh mã còn sót lại ở Trường An.

Từ đó, Trường An hoàn toàn rơi vào tay Lưu Húc.

Ngay sau đó không lâu, Cao Thuận dẫn Hãm Trận Doanh cũng trở về thành Trường An.

Trương Liêu thì dẫn ba ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ dưới trướng, đóng quân ở một nơi cách thành Trường An mười dặm về phía đông.

Từ Vinh thì tiếp tục đóng quân ở một nơi cách thành Trường An mười dặm về phía tây.

Bây giờ, ba phương binh mã tạo thành thế chân vạc.

Lưu Húc thì vẫn luôn quan sát trận đại chiến giữa Đổng Trác và Lữ Bố.

Một ngày nọ, Lưu Húc và Quách Gia, Tuân Du, Trần Cung, Giả Hủ, Lý Nho đang thương nghị về bố cục tiếp theo.

Đúng lúc này, Từ Thứ từ bên ngoài bước vào, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, theo thám mã báo về: Lữ Bố đại bại, đã chạy đến huyện Hảo Thì.

Đổng Trác đang quay về Trường An, dự kiến sáng sớm ngày mai sẽ về đến.

Lưu Húc hỏi: Có biết dưới trướng Đổng Trác hiện có bao nhiêu binh mã không.

Theo thám mã báo, quân Phi Hùng dưới trướng Đổng Trác còn lại khoảng hai ngàn.

Nhưng kỵ binh sắt Tây Lương lại tổn thất khá nhiều, bây giờ chỉ còn ba vạn.

Khóe miệng Tuân Du lộ ra một tia cười: Kế hai hổ tranh mồi của Chúa công, quả nhiên tuyệt diệu.

Không sai.

Trần Cung ha ha cười lớn, Chỉ sợ lúc này Đổng Trác và Lữ Bố hai người vẫn còn đang mơ hồ.

Giả Hủ cười nhẹ một tiếng: Công Đài nói rất phải.

Sai lầm lớn nhất của Đổng Trác, chính là giam lỏng Lý Nho.

Sau khi mất đi kế sách của Lý Nho, Đổng Trác chẳng khác nào một gã mãng phu.

Nói rồi, ông quay đầu nhìn về phía Lý Ưu.

Những người có mặt ở đây đều là người thông minh.

Sao lại không biết Lý Ưu trước mắt này, chính là vị thủ tịch mưu sĩ Lý Nho dưới trướng Đổng Trác.

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn về phía Lý Ưu.

Lý Ưu lại chỉ bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Phảng phất như chuyện trước mắt căn bản không có chút liên quan nào đến mình.

Lưu Húc vỗ tay, thu hút ánh mắt của mọi người.

Ngay sau đó, hắn cất tiếng cười lớn: Các vị, đây là cơ hội trời cho, chúng ta phải một lần hạ gục Đổng Trác.

Hắn gọi thân vệ: Người đâu, tìm Tử Long, Tử Nghĩa đến cho ta.

Dạ.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Chẳng bao lâu sau, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Điển Vi, Trương Liêu, Cao Thuận, Từ Vinh lần lượt bước vào.

Mọi người đều chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc lần lượt gật đầu đáp lại.

Chương 139

Thấy mọi người đã đến đủ, Lưu Húc nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, chia sẻ thông tin vừa nhận được với mọi người đi.

Từ Thứ bước lên phía trước, thuật lại thông tin vừa rồi một lần nữa.

Nghe tin Đổng Trác đang quay về Trường An, mọi người ai nấy đều hăm hở.

Điển Vi cười lớn: Cuối cùng lại sắp có trận đánh rồi.

Mấy ngày nay chán chết ta đi được, sắp nhàn rỗi sinh bệnh rồi.

Thái Sử Từ nghe vậy cười nói: Điển huynh, phải cẩn thận một chút, đám Lý Giác, Quách Tỷ kia, không chịu nổi song thiết kích của ngươi đâu.

Điển Vi khẽ hừ một tiếng: Theo ta thấy, Chúa công mới phải chú ý một chút, lỡ như không cẩn thận đập chúng thành thịt nát, thì có muốn cạy cũng không ra được.

Lời này vừa thốt ra, mọi người không khỏi cùng nhau cười lớn.

Nghe mọi người đối thoại, khóe miệng Trương Liêu và Cao Thuận cũng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Không khí ở đây, hoàn toàn không thể so sánh với dưới trướng Lữ Bố.

Ở chỗ Lữ Bố, đó hoàn toàn là sân khấu của một mình Lữ Bố.

Chỉ cần Lữ Bố đã quyết định, bất kỳ ai cũng không được phản bác một câu.

Lưu Húc nhìn về phía Trương Liêu và Cao Thuận: Văn Viễn, Bá

Bình, những ngày qua, đã quen chưa.

Trương Liêu và Cao Thuận vội khẽ cúi người: Đa tạ Chúa công quan tâm.

Tử Long, Tử Nghĩa, Điển Vi, mọi người đều rất quan tâm đến chúng ta.

Vậy thì tốt rồi.

Lưu Húc gật đầu.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lướt qua mọi người, cười nhạt nói: Các vị, trận chiến này quan hệ đến sự hưng suy của Đại Kinh chúng ta, xin các vị nhất định phải tận tâm tận lực.

Vẻ mặt mọi người không khỏi nghiêm túc, cùng nhau hô lớn: Chúa công yên tâm.

Vậy thì, ta sẽ sắp xếp cho trận chiến tiếp theo.

Hắn cười nhạt nói: Thái Sử Từ dẫn Hổ Báo Kỵ, Cao Thuận dẫn Hãm Trận Doanh cùng bản hầu, làm trung quân.

Thái Sử Từ và Cao Thuận cùng nhau đáp dạ.

Lưu Húc khẽ hô: Văn Viễn dẫn Tịnh Châu Thiết Kỵ dưới trướng, từ đường trái xông ra.

Bá Tiến, dẫn kỵ binh sắt Tây Lương dưới trướng, từ đường phải xông ra.

Trương Liêu và Từ Vinh cùng nhau lĩnh mệnh.

Lưu Húc mới nhìn về phía Triệu Vân: Tử Long, lệnh cho ngươi dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng, du tẩu ở hậu phương quân Đổng Trác.

Triệu Vân lập tức lĩnh mệnh: Dạ.

Lưu Húc nhìn về phía các mưu sĩ: Phụng Hiếu, Công Đạt, Văn Hòa, ba người theo ta cùng trấn giữ trung lộ.

Công Đài, Văn Nho, hai người trấn giữ Trường An.

Nguyên Trực chú ý đảm bảo thông tin liên lạc.

Quách Gia và những người khác cùng nhau đáp dạ.

Điển Vi không khỏi có chút ngơ ngác.

Nhìn mọi người đều có nhiệm vụ, hắn không khỏi hét lớn một tiếng: Chúa công, tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, tại sao lại thiếu một mình ta.

Lưu Húc cười nhạt: Điển Vi, ngươi tự nhiên là chủ lực trung quân theo sát bên cạnh bản hầu.

Điển Vi cười lớn: Rất tốt.

Lần này, xem mỗ tướng ta giết đám Lý Giác, Quách Tỷ kia không còn mảnh giáp.

Từ Vinh nghiến răng.

Tuy hắn vẫn luôn là thống soái kỵ binh sắt Tây Lương, nhưng thực ra, Đổng Trác vẫn luôn không trọng dụng hắn.

Chỉ khi gặp phải trận chiến khó khăn, Đổng Trác mới nhớ đến hắn.

Những lúc khác, trong mắt Đổng Trác, hắn căn bản là có cũng được, không có cũng không sao.

Đây cũng là nguyên nhân hắn đầu quân cho Lưu Húc.

Bởi vì, hắn đã chịu đủ rồi.

Hắn siết chặt nắm đấm, trong lòng thầm nghĩ: Lần này, ta nhất định phải cho các ngươi thấy thực lực thống binh của Từ Vinh ta.

Cách thành Trường An ba mươi dặm.

Đổng Trác dẫn binh mã dưới trướng, một đường hành quân gấp về Trường An.

Thấy trời sắp tối, Lý Giác tiến lên bẩm báo: Thái sư, nơi này cách Trường An ba mươi dặm, chúng ta hay là nghỉ ngơi một đêm ở gần đây rồi hãy đi.

Đổng Trác nhìn sắc trời, vẻ mặt không vui nói: Nếu đã vậy, chúng ta tăng tốc một chút, cố gắng đến chỗ cách đây mười dặm cắm trại.

Thái sư không thể.

Lý Giác vội khuyên: Phía trước mười dặm là một vùng đồng bằng, địa thế quá bằng phẳng.

Nếu có một chi kỵ binh xông ra, chúng ta căn bản không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ.

Đổng Trác nổi trận lôi đình: Đây là Trường An, là địa bàn của Đổng Trác ta.

Bây giờ Lữ Bố đã bị đánh lui, còn ai dám đến đây nộp mạng.

Lý Giác không khỏi sốt ruột.

Hắn cúi người với Đổng Trác nói: Thái sư, binh sĩ đã trải qua mấy trận đại chiến, lại thêm mấy ngày liền hành quân, bây giờ người mệt ngựa mỏi, không nên tiếp tục đi đường.

Đổng Trác nghe vậy hoàn toàn nổi giận.

Lão trừng đôi mắt như chuông đồng nói: Bây giờ Điêu Thuyền đang ở Trường An, chờ bản thái sư trở về.

Ngươi lại khuyên ta đi chậm lại, lòng dạ ngươi thế nào.

Lý Giác định khuyên thêm, lại bị ánh mắt của Đổng Trác trừng

cho phải im miệng.

Hắn không dám nói thêm.

Đổng Trác vung tay ra lệnh: Người đâu.

Toàn quân toàn tốc tiến lên, chúng ta sẽ cắm trại ở nơi cách đây mười dặm.

Binh sĩ tuy mệt mỏi, nhưng Đổng Trác đã lên tiếng, đâu dám phản bác.

Ngay lập tức, toàn quân toàn tốc hành quân, tiến về phía trước.

Khi đến được đích, trời cũng dần tối.

Mọi người bắt đầu cắm trại.

Không ít binh sĩ bắt đầu nổi lửa nấu cơm.

Dù sao cũng đã đói hơn nửa ngày, phải ăn chút gì đó.

Đúng lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Lý Giác vốn là kỵ binh, sao lại không biết tình huống trước mắt này.

Hắn vội chạy đến bên cạnh Đổng Trác: Thái sư, phía trước e rằng có một lượng lớn kỵ binh đang đến.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu tập kết.

Chỉ là, binh sĩ thực sự quá mệt mỏi, tốc độ tập kết rất chậm.

Ầm.

Tiếng móng ngựa ngày càng vang dội.

Ngay sau đó, liền thấy một chi kỵ binh mấy ngàn người, đang xông về phía này.

Chi kỵ binh này, chính là Hổ Báo Kỵ do Lưu Húc suất lĩnh.

Phía trước Hổ Báo Kỵ, Lưu Húc một mình đi đầu.

Thân mặc bảo tương kỳ lân minh quang khải, tay cầm một cây Hình Thiên thương, dưới tọa là một con ngựa Xích Ký, quả thực uy phong lẫm liệt.

Xa xa, Đổng Trác sau khi nhìn thấy con chiến mã màu đỏ thẫm đó, không khỏi kinh hãi.

Phong thái như thế này, e rằng ngay cả tên Lữ Bố kia, cũng không sánh bằng.

Lão lẩm bẩm trong miệng:.

Có biết, người đó là ai không.

Lý Túc nhíu mày nói: Thái sư, con chiến mã màu đỏ thẫm dưới trướng người này thần tuấn như vậy, e rằng không phải chiến mã tầm thường.

Theo ta được biết, chiến mã màu đỏ thẫm nổi danh ở Đại Kinh chỉ có hai con.

Con thứ nhất chính là con Xích Thố mà Thái sư ban cho Lữ Bố.

Tên Lữ Bố đó nếu không có sự trợ giúp của ngựa Xích Thố, cũng sẽ không dũng mãnh đến vậy.

Con còn lại, thì thuộc về Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ.

Đổng Trác trợn đôi mắt hổ nhìn qua: Lời này là thật.

Lý Túc gật đầu: Không sai.

Chuyện này sớm đã ai cũng biết.

Theo lời đồn, con ngựa Xích Ký dưới tọa Lưu Cảnh Sơ còn mạnh hơn ngựa Xích Thố của Lữ Bố mấy phần.

Hôm nay vừa thấy, lời đồn quả không sai.

Lưu Cảnh Sơ.

Đổng Trác ha ha cười lớn.

Nếu là Lưu Cảnh Sơ, vậy thì không có chuyện gì rồi.

Ta đã nhiều lần đề bạt hắn, lần này hắn đến đây, chắc chắn là nghe tin ta hồi sư Trường An, đến nghênh tiếp.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của lão đột nhiên co lại: Không đúng.

Lưu Cảnh Sơ không phải ở Duyện Châu sao.

Lại đến Trường An từ khi nào.

Ngựa Xích Ký dưới tọa Lưu Húc thần tuấn biết bao.

Tốc độ của nó cực nhanh, thoáng chốc đã đến trước quân trướng của Đổng Trác.

Đổng Trác hét lớn một tiếng: Lưu Cảnh Sơ, ngươi đến đây làm gì.

Mau mau dừng lại.

Lão hét liên tiếp mấy lần.

Lưu Húc lại không thèm quan tâm, cứ thế xông thẳng vào quân trận của Đổng Trác.

Thấy Lưu Cảnh Sơ không có ý định dừng lại, trong lòng Đổng Trác hoảng sợ.

Mấy tháng nay, tất cả chiến báo của Lưu Cảnh Sơ, lão đều biết.

Cũng vì vậy, lão còn rõ hơn bất kỳ ai về sự mạnh mẽ của Lưu Húc.

Đây là một nhân vật có thể sánh ngang với Lữ Bố.

Không.

Trong nhận thức của lão, Lưu Cảnh Sơ còn mạnh hơn Lữ Bố

không ít.

Nếu không phải vậy, lão cũng sẽ không gửi gắm hy vọng vào Lưu Húc.

Để Lưu Húc thay lão chặn Tào Tháo, Viên Thiệu, Công Tôn Toản.

Nhưng lúc này, khi thực sự đối mặt với Lưu Húc, lão lại sợ rồi.

Lão hét lớn về phía bên cạnh: Quân Phi Hùng đâu, mau đến bên cạnh bản thái sư.

Quân Phi Hùng vốn là binh sĩ tinh nhuệ, tốc độ tập kết nhanh hơn không ít.

Rất nhanh, đã tập kết xong.

Từng người đều bảo vệ bên cạnh Đổng Trác.

Lòng Đổng Trác hơi yên tâm.

Lão mới cười lớn: Lưu Cảnh Sơ, mau mau dừng ngựa, cùng ta tiêu diệt Lữ Bố, được không.

Lưu Húc đến trước mặt Đổng Trác, không thèm quan tâm, cứ thế lao thẳng vào giữa quân Phi Hùng.

Thấy Lưu Húc đơn thương độc mã xông vào quân trận của quân Phi Hùng, Đổng Trác chỉ tay vào Lưu Húc, không khỏi cười lớn.

Không ngờ, Lưu Cảnh Sơ lại chỉ là một gã mãng phu.

Quân Phi Hùng dưới trướng ta là tinh nhuệ bậc nhất Đại Kinh, một mình xông vào, e rằng không sống nổi.

Ngay cả tên Lữ Bố kia, cũng không chống đỡ được hơn trăm hơi thở, bản thái sư xem Lưu Cảnh Sơ ngươi chống đỡ được bao lâu.

Lão vung tay ra lệnh: Lý Giác, Quách Tỷ, lệnh cho hai ngươi, mau mau vây giết Lưu Cảnh Sơ.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Lữ Bố không được sao.

Đó là do Lữ Bố quá yếu.

Hắn đột nhiên vung Hình Thiên thương trong tay.

Từng tiếng gió rít vang lên.

Nơi Hình Thiên thương đi qua, tất cả binh sĩ Phi Hùng đều bị đánh bay ra sau.

Chưa đầy một lát, trước mặt Lưu Húc đã xuất hiện một vùng chân không.

Đổng Trác hoảng sợ.

Lão chưa bao giờ thấy người nào hung mãnh như vậy.

Làm gì có ai vừa ra tay, binh sĩ đã bay đầy trời.

Quá kinh khủng rồi.

Lý Giác và Quách Tỷ nhìn nhau một cái, cũng từ trong mắt đối phương nhìn ra mấy phần sợ hãi.

Lưu Cảnh Sơ thực sự quá hung mãnh.

Lý Giác linh cơ khẽ động, nảy ra một kế.

Hắn vung tay ra lệnh: Mọi người tản ra một chút, du tẩu xung quanh Lưu Húc.

Cây trường thương kia của Lưu Cảnh Sơ nhất định rất nặng.

Ta để xem thử, Lưu Húc rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Các tướng sĩ đều hiểu ý.

Ngay lập tức liền du tẩu bên cạnh Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Phân tán ra sao.

Sợ rằng không biết chết thế nào.

Thấy Lý Giác cách đó không xa, hắn không khỏi cười nhạt.

Ngay sau đó, Lưu Húc nhắm vào phía trước của hắn, đột nhiên phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Hí luật luật.

Một trận tiếng ngựa hí ồn ào vang lên.

Vô số chiến mã bắt đầu hí vang.

Có những chiến mã quỳ xuống đất.

Có những chiến mã chạy trốn sang bên cạnh.

Lý Giác ngẩn người.

Chương 140

Hắn thực sự không ngờ, lại có biến cố như vậy.

Phải biết, quân Phi Hùng là tinh nhuệ bậc nhất Đại Kinh.

Thế nào là tinh nhuệ.

Cái gọi là tinh nhuệ, chính là quân đội không dễ dàng xuất hiện đào ngũ.

Nhưng bây giờ, trong quân Phi Hùng lại xuất hiện hiện tượng đào ngũ.

Không thể nào.

Hiện tượng này, mấy năm nay hắn chưa từng gặp phải.

Hắn giương đại đao trong tay lên: Mọi người theo ta xông lên.

Kẻ lui lại, chém.

Lưu Húc nhắm chuẩn vị trí của Lý Giác, vung Hình Thiên thương trong tay, xông về phía Lý Giác.

Những binh sĩ chặn phía trước, toàn bộ đều bay ra xung quanh.

Lý Giác dùng đao gạt hai cỗ thi thể bay về phía mình, dù Lý Giác chinh chiến nhiều năm, trong lòng cũng không khỏi có chút hoảng sợ.

Hắn đang định quay ngựa lại.

Đúng lúc này, Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký.

Ngựa Xích Ký phảng phất như có linh tính, bốn vó đột nhiên đạp mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, ngựa Xích Ký đột nhiên nhảy lên.

Lưu Húc ở trên không trung, mở miệng hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay hắn đột nhiên đập xuống Lý Giác.

Bành.

Lý Giác biết không ổn.

Vội giơ đao đỡ.

Keng.

Một tiếng động lớn vang lên.

Hình Thiên thương của Lưu Húc nặng nề đập vào trường đao của Lý Giác.

Rắc.

Một tiếng động giòn tan vang lên.

Trường đao trên tay Lý Giác gãy đôi.

Một vết gãy gọn gàng xuất hiện trên trường đao.

Đồng tử Lý Giác đột nhiên co lại.

Không thể nào.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương của Lưu Húc không hề bị cản trở, trực tiếp đập vào người Lý Giác.

Cả người Lý Giác từ trên xuống dưới đều bị chém thành hai nửa.

Rầm.

Một tiếng động lớn truyền ra.

Hình Thiên thương dư thế không giảm, cứ thế đập vào chiến mã.

Một thương, Lý Giác cả người lẫn ngựa, đều bị chia thành hai nửa.

Kinh hãi.

Quân Phi Hùng xung quanh đều kinh ngạc đứng tại chỗ.

Không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ở phía sau, Đổng Trác biến sắc.

Sợ rồi.

Lưu Húc lại kinh khủng đến mức độ này.

Một thương đập gãy trường đao, trực tiếp chia Lý Giác và chiến mã dưới tọa thành hai nửa.

Sức mạnh của Lưu Húc, lại kinh khủng đến mức độ nào.

Đổng Trác vung tay ra lệnh: Mau.

Chúng ta đi trước.

Nói đoạn, lão dẫn thân vệ dưới trướng lui về phía sau.

Phía sau Lưu Húc, Thái Sử Từ, Điển Vi và Cao Thuận cùng nhau xông lên.

Nhìn vùng chân không trước mắt, Cao Thuận quả thực không dám tin vào mắt mình.

Hắn nuốt nước bọt, khó tin nói: Chúa công. lại hung mãnh đến vậy sao.

Điển Vi cười lớn: Chúa công vẫn luôn hung mãnh như vậy.

Nói đoạn, hắn vung đôi thiết kích trong tay, cũng xông vào trận chiến.

Thái Sử Từ cũng không chịu thua kém.

Hắn giơ tay hô lớn: Phàm là tướng sĩ Hổ Báo Kỵ, theo bản tướng cùng giết.

Giết.

Từng tiếng hô giết vang lên.

Hổ Báo Kỵ cũng xông vào đại doanh kỵ binh sắt Tây Lương.

Cao Thuận cũng hét lớn một tiếng: Kỵ binh sắt Tây Lương ở trước mắt, tướng sĩ Hãm Trận theo ta giết.

Kỵ binh sắt Tây Lương không hổ danh là tinh nhuệ.

Dưới sự thúc giục nhiều lần của Quách Tỷ, Lý Mông, Phiền Trù, họ đã tổ chức phòng thủ sơ bộ.

Binh mã hai bên lập tức chiến đấu thành một đoàn.

Cũng vào lúc này, ở hai bên sườn đều có một chi binh mã phi nước đại.

Bên trái là một chi cờ hiệu chữ Từ.

Chính là Từ Vinh dẫn năm ngàn kỵ binh sắt Tây Lương xông đến.

Bên phải là một chi cờ hiệu chữ Trương.

Chính là Trương Liêu suất lĩnh ba ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ xông đến.

Thấy cơ hội khó có, họ tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Binh mã ba phương tạo thành thế hợp vây.

Trong nhất thời, trong đại doanh người ngã ngựa đổ.

Binh sĩ không biết tướng, tướng không biết binh.

Ngã ngựa, bị giẫm đạp không kể xiết.

Kỵ binh sắt Tây Lương tan tác không thành quân.

Đổng Trác dưới sự bảo vệ của thân vệ, chạy trốn về phía trước.

Xa xa, một tên lính do thám thấy cảnh này, không khỏi mừng rỡ.

Hắn lẩm bẩm một mình: Nhất định phải báo tin này cho Lữ tướng

quân.

Nói đoạn, hắn liền thúc ngựa, xông về phía huyện Hảo Thì.

Dưới sự trợ giúp của Thú Vương Uy Nhiếp, tốc độ giết địch của Lưu Húc tăng lên đáng kể.

Khoảng một khắc sau, nhìn trước mặt không còn một ai, hắn không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn mới đột nhiên phản ứng lại.

Mình đã xuyên thủng toàn bộ quân Phi Hùng.

Hắn lẩm bẩm trong miệng: Quân Phi Hùng không phải là tinh nhuệ bậc nhất Đại Kinh sao.

Sao lại dễ dàng xuyên thủng như vậy.

Chẳng lẽ ta gặp phải một chi quân Phi Hùng giả.

Lưu Húc bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, một ánh mắt liền nhìn thấy Đổng Trác cách đó hai ba dặm.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười ý vị.

Đổng Trác bây giờ hoảng lắm.

Sau khi thấy Lưu Húc đại phát thần uy, trong lòng lão hoàn toàn không còn chút tự tin nào.

Lưu Húc thực sự quá kinh khủng.

Ngay cả Lữ Bố đứng trước mặt Lưu Húc, cũng không khoa trương đến vậy.

Lão liều mạng chạy trốn về phía sau.

Lão biết, trên đồng bằng, mình căn bản không thể là đối thủ của Lưu Húc.

Chỉ có tìm một nơi ẩn thân, mới có cơ hội trốn thoát.

Lưu Húc nhìn Đổng Trác đang phi nước đại phía trước, cười.

Vốn định quay người lại, giết xuyên Phi Hùng Quân một lần nữa.

Nhưng bây giờ, hắn không còn hứng thú.

Bây giờ hắn chỉ muốn giết Đổng Trác đang chạy trốn phía trước.

Về phần ba trăm thân vệ bên cạnh Đổng Trác.

Hắn căn bản không để vào mắt.

Lưu Húc hai chân thúc ngựa Xích Ký.

Bốn vó ngựa Xích Ký đột nhiên đạp mạnh xuống đất, bốn vết móng ngựa sâu hoắm xuất hiện tại chỗ.

Sau đó, tốc độ của nó đột nhiên tăng lên.

Mấy hơi thở, đã tăng hết tốc lực.

Cảnh vật xung quanh, đang phi tốc lùi về phía sau.

Khoảng cách với Đổng Trác, cũng đang cực tốc rút ngắn.

Đổng Trác vô thức quay đầu lại nhìn.

Ngay sau đó cả người hồn bay phách lạc.

Tốc độ này, cũng quá kinh khủng rồi.

Tốc độ chiến mã của Lưu Húc, e rằng còn nhanh hơn ngựa Xích Thố không ít.

Phải làm sao bây giờ.

Lão hét lớn một tiếng: Mau thay bản thái sư chặn Lưu Húc lại.

Xoạt xoạt.

Thân vệ đồng loạt quay người, xông về phía Lưu Húc.

Lưu Húc không khỏi bật cười.

Đổng Trác lại ra chiêu ngu ngốc.

Không cần thân vệ bên cạnh nữa sao.

Vậy thì tốt quá.

Lưu Húc ước lượng khoảng cách, phát hiện cách Đổng Trác không đến bảy tám mươi mét.

Khoảng cách này, một lần nhảy là có thể đến.

Còn chờ gì nữa.

Sau khi quyết định, Lưu Húc đột nhiên đứng lên.

Đứng trên lưng ngựa, tay phải cầm Hình Thiên thương, ngạo nghễ đứng giữa toàn trường.

Chương 141

Tất cả mọi người trên chiến trường đều đang nhìn về phía này.

Thấy Lưu Húc đứng lên, phản ứng của hai bên hoàn toàn khác nhau.

Lý Túc ngẩn người.

Không biết Lưu Húc đứng lên để làm gì.

Có thể giết địch không.

Về phần Triệu Vân, Thái Sử Từ, và binh sĩ dưới trướng Lưu Húc, ai nấy đều bắt đầu kích động.

Họ biết, một màn đặc sắc, sắp sửa trình diễn.

Lưu Húc động.

Chỉ thấy hai chân hắn nhẹ nhàng đạp lên ngựa Xích Ký.

Ngay sau đó, cả người trực tiếp nhảy lên không trung.

Cả người hắn với một tốc độ cực nhanh, bay về phía Đổng Trác.

Thân binh của Đổng Trác, ai nấy đều sững sờ tại chỗ.

Đây, thật sự là người sao.

Gặp phải đối thủ kinh khủng như vậy, còn đánh thế nào.

Có cần phải xông lên không.

Một số thân vệ, dưới sự dẫn dắt của Hồ Chẩn đang xông tới.

Lúc này Hồ Chẩn đã dừng bước.

Ngơ ngác nhìn Lưu Húc trên bầu trời.

Đổng Trác đang liều mạng chạy trốn, rồi phát hiện Lý Túc không

theo kịp.

Từ trước đến nay, Lý Túc đều là tâm phúc của lão.

Loại thân hơn cả Lý Nho.

Lão hét lớn một tiếng: Lý Túc.

Nhưng điều khiến lão kinh ngạc là, Lý Túc căn bản không đáp lại.

Chuyện gì vậy.

Đổng Trác ý thức được có điều không ổn, lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ một cái nhìn, đã khiến cả người lão cứng đờ tại chỗ.

Trên mặt lão đầy vẻ không thể tin được.

Hai mắt lão trợn tròn, con ngươi như sắp lồi ra ngoài.

Chỉ thấy trên bầu trời, có một người đang bay về phía lão.

Người đó thân mặc bảo tương kỳ lân minh quang khải, tay cầm một cây trường thương, dưới ánh chiều tà, phảng phất như thiên thần hạ phàm.

Không phải Lưu Húc, thì còn có thể là ai.

Không thể nào.

Tất cả đều không phải là thật.

Đổng Trác không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khuôn mặt vì không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mà méo mó biến dạng.

Ngay sau đó, lão phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Hướng bay của Lưu Húc, chính là nhắm thẳng vào lão.

Không.

Đổng Trác phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Mau cứu giá.

Ngưu Phụ là con rể của Đổng Trác.

Lần này, hắn đích thân dẫn thân vệ bảo vệ bên cạnh Đổng Trác.

Lúc này, hắn ngơ ngác nhìn lên trời.

Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ.

Người, thật sự biết bay sao.

Điểm này, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn, khiến cả người hắn hồi lâu không thể hoàn hồn.

Ngay sau đó, Ngưu Phụ liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Đổng Trác.

Hắn hét lớn một tiếng: Hồ Chẩn, quay lại cứu giá.

Hồ Chẩn mới như tỉnh mộng, vung tay: Mau.

Bảo vệ Thái sư.

Nói đoạn, một đám thân vệ đều quay đầu, xông về phía Đổng Trác.

Chỉ là tất cả, đều đã muộn.

Lúc này Lưu Húc đã ở trên không trung phía trên Đổng Trác.

Hắn hai tay giơ Hình Thiên thương trong tay, nặng nề đập xuống phía dưới.

Vút.

Một tiếng nổ âm vang lên.

Tốc độ của Hình Thiên thương quá nhanh, áp suất không khí tạo ra tiếng nổ.

Ngưu Phụ ý thức được có điều không ổn.

Không kịp suy nghĩ, hắn trực tiếp thúc ngựa, xuất hiện trước mặt Đổng Trác.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên hai tay siết chặt cây tấn thiết đại đao trong tay, nghênh đón Hình Thiên thương của Lưu Húc.

Keng.

Một tiếng động lớn vang lên.

Hình Thiên thương và đại đao của Ngưu Phụ nặng nề va vào nhau.

Sau đó, đại đao của Ngưu Phụ, gãy rồi.

Ngưu Phụ hai mắt trợn tròn, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

Phải biết, cây đại đao này của hắn là dùng tinh thiết chế tạo.

Sao có thể gãy.

Lại sao có thể gãy.

Chỉ là sự thật bày ra trước mắt, không cho phép hắn không tin.

Ngay sau đó, chỉ thấy bóng thương lóe lên, hắn liền không còn tri giác.

Một thương của Lưu Húc dư thế không giảm, cứ thế đập vào người Lý Túc.

Thân thể Lý Túc từ giữa bị chém thành hai nửa.

Vô số máu tươi theo đó văng ra.

Đổng Trác nhẹ nhàng đỡ thân mình, quay đầu lại, vừa vặn thấy cảnh tượng trước mắt.

Vô số máu tươi, phun đầy mặt lão.

Lão hoàn toàn hoảng sợ.

Lão liều mạng quất roi ngựa, để chiến mã chạy nhanh hơn một chút.

Nhanh hơn một chút nữa.

Lưu Húc đáp xuống mặt đất.

Nhìn Đổng Trác lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, chân hắn khẽ điểm, thân mình liền xông về phía Đổng Trác.

Đổng Trác nhìn Lưu Húc trong nháy mắt đã lao đến trước mặt mình.

Cả người lão đều ngẩn ra.

Chạy còn nhanh hơn cả chiến mã.

Đây hoàn toàn là một con quái vật.

Lưu Húc đứng cách Đổng Trác hơn mười mét.

Hắn vẫy vẫy tay với Đổng Trác.

Lòng Đổng Trác quyết tâm.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu lão, đâm chết hắn.

Đúng.

Đâm chết Lưu Húc.

Dù Lưu Húc tốc độ có nhanh đến đâu, dù sức lực có lớn đến đâu, thì có thể làm gì.

Cũng chỉ là thân thể bằng xương bằng thịt, bị chiến mã đâm một cái, cũng phải mất mạng.

Lại không phải là tiên nhân.

Nghĩ vậy, lão đột nhiên dùng mặt đao vỗ vào chiến mã.

Chiến mã phát ra một tiếng kêu thảm.

Đau đớn, tốc độ của nó đột nhiên tăng lên, xông về phía Lưu Húc.

Lưu Húc lại cười nhạt.

Ngay sau đó, đối với chiến mã của Đổng Trác, hắn đột nhiên phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Lần này chỉ bao trùm Thú Vương Uy Nhiếp lên chiến mã dưới tọa Đổng Trác.

Một luồng khí thế mạnh mẽ tuyệt đối, bao trùm lên chiến mã dưới tọa Đổng Trác.

Chiến mã bị kinh hãi, hai chân trước mềm nhũn, liền phịch một tiếng quỳ phục trên mặt đất.

Đổng Trác đâu ngờ sẽ có cảnh này.

Nhất thời không để ý, cả người liền bay về phía trước.

Bành.

Cả người lão năm vóc sát đất, nằm úp sấp trước mặt Lưu Húc.

Phảng phất như đang đại lễ tham bái Lưu Húc.

Một cú ngã này, Đổng Trác chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn.

Nhưng lúc này, lão lại không còn quan tâm đến những điều đó.

Bởi vì, lão đã thấy Lưu Húc.

Thấy tên sát thần kinh khủng Lưu Húc.

Đổng Trác vội vàng mở miệng cầu xin: Lưu hầu, ta nguyện cùng ngài chung hưởng thiên hạ.

Ta nguyện dâng hết tất cả vàng bạc của ta cho ngài.

Ta nguyện dâng hết tất cả mỹ nữ cho ngài.

Điêu Thuyền có muốn không.

Điêu Thuyền là mỹ nữ đệ nhất Đại Kinh.

Đến bây giờ, ta còn chưa động đến, ta đều dâng cho ngài.

Cuối cùng, trên mặt lão đầy vẻ cầu xin.

Vừa cầu xin, vừa không ngừng dập đầu.

Chương 142

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh, dùng âm thanh chỉ có hắn và Đổng Trác có thể nghe thấy nói: Không cần đâu.

Điêu Thuyền, đã là của ta rồi.

Đôi mắt Đổng Trác đột nhiên trợn to.

Lão không dám tin nhìn Lưu Húc.

Cho đến lúc này, lão mới cuối cùng hiểu ra.

Tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây, đều đã liên kết lại với nhau.

Thì ra là vậy.

Trên mặt lão lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Lão chỉ vào Lưu Húc, nói: Ngươi.

Thì ra.

Chỉ là, những lời tiếp theo, lão không bao giờ nói ra được nữa.

Bởi vì, Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc, đã nhẹ nhàng lướt qua cổ lão.

Phụt.

Một vệt máu tươi theo đó bắn ra.

Đầu của Đổng Trác cũng lăn sang một bên.

Đường đường là Thái sư của đế quốc Đại Kinh.

Một đại gian hùng Đổng Trác, từ hôm nay, triệt để vẫn lạc.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc nhẹ nhàng rung lên, những giọt máu theo đó trượt xuống.

Hắn nhìn sang đám thân vệ của Đổng Trác.

Đám thân vệ đó ai nấy đều kinh hãi dừng bước.

Lý Túc thấy tình thế không ổn, vội ôm đầu, chạy sang bên cạnh.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Trốn thoát khỏi trước mặt ta sao.

Đùa à.

Hắn tiện tay nhặt một nắm sỏi dưới đất.

Ngay sau đó, tay phải nhẹ nhàng vung lên.

Một viên sỏi bay về phía Lý Túc.

Phụt.

Tiếng sỏi xuyên vào thịt vang lên.

Ngay sau đó, Lý Túc liền ngã gục xuống đất.

Hồ Chẩn hoảng sợ.

Vội chạy sang bên cạnh.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, hắn phát hiện Lưu Húc đã bay lên không trung.

Ngay sau đó, một bóng thương đâm về phía hắn.

Hắn giơ đao đỡ.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, hắn phát hiện thương của Lưu Húc đã trực tiếp vượt qua trường đao, một thương đâm vào ngực hắn.

Cả người Hồ Chẩn ngã xuống đất, không còn thở nữa.

Lưu Húc tiện tay rút ra, trường thương liền được rút ra.

Ngay sau đó, một tay xách đầu Đổng Trác, một tay cầm Hình Thiên thương, liền bay về phía chiến trường.

Chưa đến mấy lần nhảy, đã đến trên không trung của quân doanh.

Lưu Húc ở trên không trung, hét lớn một tiếng: Đổng Trác đã chết.

Đầu hàng không giết.

Nói đoạn, hắn vung đầu lâu Đổng Trác trong tay.

Đầu lâu trực tiếp treo lên đỉnh cờ nha môn.

Binh mã dưới trướng Đổng Trác, nhìn Lưu Húc đang bay trên không trung, lại nhìn đầu lâu Đổng Trác treo trên cờ nha môn.

Ai nấy đều không còn lòng chiến đấu.

Tất cả đều vứt vũ khí trong tay, quỳ phục trên mặt đất, tỏ ý quy phục.

Đến đây, chiến sự triệt để kết thúc.

Hùng cứ một phương Đổng Trác, triệt để thân vẫn.

Sau khi dọn dẹp một phen, về phía văn thần có Quách Gia, Tuân Du, Giả Hủ, Từ Thứ, và về phía võ tướng có Điển Vi, Thái Sử Từ đều đã hội tụ.

Ai nấy đều báo cáo với Lưu Húc.

Có lẽ do Lưu Húc gây áp lực quá lớn cho quân Đổng Trác.

Hoặc có lẽ do bị vây giết ba mặt.

Lần này tổn thất không lớn.

Mỗi chi binh mã tổn thất, đều không đến một thành.

Lưu Húc đối với chiến quả của trận này, cũng khá hài lòng.

Mọi người ai nấy cũng hưng phấn không thôi.

Đối mặt với họ, là Đổng Trác.

Khi xưa, mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, đều không

thành công.

Nhưng bây giờ, Đổng Trác lại chết trong tay họ.

Sao có thể không hưng phấn.

Mọi người kích động trò chuyện.

Lưu Húc đứng trên một sườn núi, nhìn mọi người trước mặt.

Ngay sau đó, vẻ mặt hắn có chút ngạc nhiên: Tử Long đâu.

Có ai thấy Tử Long đi đâu không.

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Quay đầu nhìn xung quanh, lại phát hiện tất cả văn thần võ tướng tham chiến lần này đều có mặt, chỉ thiếu Triệu Vân.

Điển Vi hét lớn một tiếng: Tử Long không phải gặp chuyện gì rồi chứ.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt không khỏi cứng lại.

Lưu Húc lắc đầu nói: Không đâu.

Võ nghệ của Tử Long, các ngươi lại không biết sao.

Đúng lúc này, có một con ngựa trắng từ xa phi tới.

Trên chiến mã, chính là một kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Hắn lật người xuống ngựa, chắp tay cúi người với Lưu Húc: Chúa công, Tử Long tướng quân bảo ta đến thông báo một tiếng, ngài ấy đi truy kích Quách Tỷ rồi.

Lưu Húc cất tiếng cười lớn: Thấy chưa, bản hầu nói không sai mà.

Mọi người đồng loạt chắp tay: Chúa công anh minh.

Một khắc sau.

Một con ngựa trắng nhanh từ xa đến.

Trên chiến mã đó, chính là Triệu Tử Long mặc ngân giáp, cầm ngân thương.

Triệu Vân phi ngựa đến.

Ngay sau đó, tay phải hắn tùy ý ném một cái.

Một cái đầu người rơi xuống đất.

Triệu Vân chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, suýt nữa để Quách Tỷ chạy mất.

Vân chưa kịp thời bẩm báo Chúa công, xin Chúa công đừng trách.

Lưu Húc cười lớn: Tử Long nói sai rồi.

Ngươi đi cũng là để giết Quách Tỷ.

Trở về là tốt rồi.

Tạ Chúa công.

Triệu Vân cảm kích nhìn Lưu Húc một cái.

Lưu Húc nhìn đầu lâu của Lý Giác, Quách Tỷ trên đất, cười nhạt.

Sau trận này, Lý Giác, Quách Tỷ, những người vốn sẽ gây loạn Trường An, đều đã chết.

Về phần Trương Tế còn lại, tự nhiên cũng không thể để lại.

Những người này dưới trướng Đổng Trác đã vô pháp vô thiên, nếu thả ra, e rằng sẽ gây họa một phương.

Nếu đã vậy, chi bằng một lần giết cho sạch sẽ.

Thấy mọi chuyện đã dọn dẹp gần xong, Lưu Húc mới vung tay ra lệnh: Các tướng sĩ, theo ta về Trường An.

Dạ.

Tất cả mọi người đều cúi người đáp dạ.

Lưu Húc lại gọi Triệu Vân sang một bên.

Hắn nhìn về phía Trường An, cất tiếng nói: Tử Long, dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Chúng ta với tốc độ nhanh nhất về Trường An, cùng ta, thanh quân trắc.

Ầm.

Tất cả binh mã bắt đầu tiến về Trường An.

Trong thành Trường An.

Vương Tư đồ đang sốt ruột chờ đợi.

Từ khi Lưu Húc xuất chinh, cả ngày nay, ông vẫn luôn đứng ngồi không yên.

Tuy Lưu Húc một bộ tự tin tràn đầy, nhưng Đổng Trác thực sự quá đáng sợ.

Đổng Trác vẫn luôn có thể chiếm cứ vững chắc Trường An, nắm chắc triều chính, chỗ dựa lớn nhất của lão chính là binh mã dưới trướng.

Phi Hùng Quân, và kỵ binh sắt Tây Lương dưới trướng Đổng Trác, chiến lực thực sự quá mạnh mẽ.

Ông ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, gọi ra cửa: Vương quản gia, có tin tức gì truyền về chưa.

Vương quản gia cười khổ lắc đầu: Lão gia, ta đã cho người đi hỏi rồi.

Có tin tức sẽ lập tức đến báo cho ngài.

Ừ.

Vương Doãn gật đầu, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Ngay sau đó, tay ông nắm lấy chén rượu.

Chỉ là chén rượu đó, lại khẽ run rẩy.

Ông ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Vương quản gia khẽ thở dài, bước ra ngoài.

Ông gọi một tên thị tòng đến gần, bảo tên thị tòng đó đi hỏi thăm, còn mình thì đứng gác ở cửa.

Bởi vì ông biết, Vương Doãn sắp gọi nữa rồi.

Quả nhiên.

Giọng Vương Tư đồ lại truyền đến.

Vương quản gia.

Vương quản gia nghe vậy, liền định đi vào trong.

Đúng lúc này, một con ngựa nhanh từ xa phi đến.

Người trên ngựa còn chưa xuống đã lớn tiếng hô: Lão gia, tin tốt.

Tin tốt.

Vương quản gia mừng rỡ.

Lập tức ra ngoài nghênh đón.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, giọng Vương Doãn theo đó vang lên.

Tin tốt.

Ông quay đầu lại nhìn, lại phát hiện Vương Doãn đang bưng chén rượu, chạy ra ngoài.

Vương Doãn vừa chạy, vừa hô: Có tin tốt gì, mau nói.

Người đó chắp tay với Vương Doãn: Bẩm lão gia, vừa rồi ngoài

thành truyền về tin tốt, đại quân Lưu hầu đại thắng trở về, đã đến nơi cách thành mười dặm.

Dự kiến một canh giờ sau, sẽ về thành Trường An.

Tốt quá rồi.

Vương Doãn hưng phấn xoa tay.

Ông không ngừng đi vòng quanh tại chỗ, nhất thời có chút luống cuống.

Chương 143

Ngay sau đó, ông vỗ trán: Xem ta kìa.

Lại quên mất chính sự.

Lúc này, ông mới phát hiện tay mình đang cầm chén rượu.

Cũng không cảm thấy ngượng ngùng, chỉ tiện tay ném chén rượu xuống đất bên cạnh.

Rồi mới hét lớn một tiếng: Chuẩn bị kiệu.

Ta muốn vào cung diện kiến Bệ hạ.

Ngay sau đó, ông lắc đầu: Không được, kiệu quá chậm, chuẩn bị ngựa cho ta, chuẩn bị ngựa nhanh.

Vương quản gia vội nói: Nhưng, thân thể lão gia, e rằng sẽ không chịu nổi.

Không sao.

Vương Doãn xua tay.

Ngay sau đó, ông trừng mắt với Vương quản gia: Còn không mau đi.

Vương quản gia bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm một con chiến mã.

Sau đó, Vương Doãn được Vương quản gia dìu, bò lên chiến mã.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ngoài tường.

Vương Tư đồ, vội vã như vậy, cũng không đợi bản hầu sao.

Vương Doãn không khỏi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cửa ra vào đang đứng một người.

Người này không ai khác, chính là đại công thần trừ Đổng tặc,

Lưu Cảnh Sơ.

Phía sau Lưu Cảnh Sơ, là mấy ngàn kỵ binh.

Vương Doãn vội vàng xuống ngựa, rồi vội vã đến cửa viện.

Lưu hầu, sao Lưu hầu lại đến nhanh như vậy.

Lưu Húc ha ha cười một tiếng: Đổng tặc tuy đã trừ, nhưng bè đảng vẫn còn.

Ta lần này phi ngựa trở về, tự nhiên là muốn nhân lúc giặc chưa kịp phản ứng, thanh quân trắc.

Vương Doãn mừng rỡ.

Nắm lấy tay Lưu Húc, kích động nói: Lưu hầu cao nghĩa.

Thực là phúc của Bệ hạ.

Phúc của Đại Kinh a.

Bị một lão già nắm tay, Lưu Húc hơi có chút ngượng ngùng.

Hắn không động thanh sắc rút tay ra khỏi tay Vương Doãn, mới cười nhạt nói: Việc không nên chậm trễ.

Ta lập tức xuất phát, đến hoàng cung.

Vương Doãn gật đầu, rồi được Vương quản gia dìu, ngồi lên chiến mã.

Tiếng móng ngựa vang lên, một đám người thẳng tiến đến hoàng cung.

Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký, ngựa Xích Ký phát ra một tiếng hí vang.

Hình Thiên thương trong tay hắn đột nhiên giương lên: Xuất phát.

Ngay sau đó, ngựa Xích Ký sải bốn vó, xông về phía hoàng cung.

Vương Doãn nắm chặt dây cương chiến mã, theo sát phía sau Lưu Húc.

Lão đã nhiều năm không cưỡi chiến mã.

Nguyên nhân không gì khác.

Lão đã già rồi.

Nhưng bây giờ, lão không thể đợi ngồi kiệu quan.

Lão muốn truyền tin tức vào trong thời gian sớm nhất.

Thời gian sớm nhất chia sẻ tin tức này với thiên tử.

Một đám người với tốc độ nhanh nhất, đến cửa hoàng cung.

Có Vương Doãn dẫn đường, một đường phi nước đại, chạy về phía cung Vị Ương.

Suốt đường đi, hễ có ai cản đường, cũng không cần Lưu Húc ra tay, đã sớm có Bạch Mã Nghĩa Tòng tiến lên giải quyết.

Một đoàn người vội vã, thẳng tiến đến cung Vị Ương.

Trong cung Vị Ương.

Lưu Hiệp đang đi đi lại lại.

Lúc này, trong lòng cậu bất an.

Cậu vung tay áo, ngồi xuống.

Lại tiện tay lấy một thẻ tre trên bàn, bắt đầu xem.

Chỉ là, cậu phát hiện, lúc này, mình căn bản không thể xem vào một chữ nào.

Cạch một tiếng.

Lưu Hiệp tiện tay ném thẻ tre sang một bên.

Lông mày cậu nhíu chặt.

Cũng không biết Lưu Cảnh Sơ và Đổng tặc, đánh thế nào rồi.

Cậu muốn ra ngoài hỏi thăm một phen, nhưng, không dám.

Cậu biết, xung quanh mình có tai mắt của Đổng Trác.

Nếu cậu dám hỏi ra miệng, thì nghênh đón chỉ có sự phản công của những người đó.

Giam lỏng.

Uy hiếp.

Thậm chí là cái chết.

Lưu Hiệp thở dài một hơi.

Lưu Cảnh Sơ là hoàng huynh của cậu.

Lần này, cũng là vì huyết chiếu của cậu mà ngày đêm gấp rút đến.

Nhưng lại vì lo lắng gây ra sự cảnh giác của Đổng Trác và bè đảng của lão, nên ngay cả mặt Lưu Cảnh Sơ cũng không gặp.

Bây giờ Lưu Húc đã xuất chinh hơn nửa ngày rồi, cũng không biết tình hình chiến sự ra sao.

Nghĩ đến đây, cậu liền không nhịn được phiền lòng.

Ngay sau đó, Lưu Hiệp chắp hai tay lại, âm thầm cầu nguyện.

Cầu nguyện liệt tổ liệt tông của nhà Hán, có thể mang lại may mắn.

Khiến cho giang sơn Đại Kinh, có thể tiếp tục được duy trì.

Lúc này, Lưu Húc đã đến trước cửa viện cung Vị Ương.

Cửa viện, có một đội binh sĩ trăm người bảo vệ ở đó.

Nhìn trang phục, chính là binh mã dưới trướng Đổng Trác.

Thấy Lưu Húc xông vào, đội binh sĩ đó cầm trường thương, chặn

trước mặt hắn.

Người đi đầu, là một bách phu trưởng.

Chỉ thấy hắn đi hai bước đến chính giữa, vươn tay chặn đường.

Ngay sau đó cao giọng hét lên: Kẻ nào, mau dừng bước, nếu không.

Chỉ là, lời của hắn chưa nói xong, Triệu Vân đã từ phía sau Lưu Húc chạy ra.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay hắn lóe lên.

Tên bách phu trưởng đó liền đầu lìa khỏi cổ.

Tốc độ phản ứng của thủ vệ nhanh, ai nấy đều giơ thương đâm tới.

Chỉ là, tốc độ của họ tuy nhanh, nhưng tốc độ của quân lính dưới trướng Lưu Húc còn nhanh hơn.

Hơn trăm kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng phi nước đại lên, chém giết tất cả những thủ vệ đó tại chỗ.

Ngay sau đó, tất cả Bạch Mã Nghĩa Tòng liền phân tán trong điện, phụ trách bảo vệ các nơi trong điện.

Lưu Húc thì cùng Vương Doãn, Triệu Vân, dẫn theo mấy chục kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng, đi về phía chính môn cung Vị Ương.

Trên hành lang.

Có một đội binh sĩ đang tuần tra.

Thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi kinh hãi thất sắc, lập tức tứ tán bỏ chạy.

Lưu Húc vung tay, Bạch Mã Nghĩa Tòng liền xông về phía những người đó.

Thương lên thương xuống, những người đó liền không còn thở nữa.

Lưu Húc lại không dừng bước, cứ thế đi về phía cửa điện.

Cửa điện, Triển hộ vệ và Tả hộ vệ hai người đang canh giữ ở đó.

Thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Ngay sau đó, liền cao giọng hô hoán.

Địch.

Lưu Húc nhíu mày.

Hắn tiện tay nhặt một nắm đá trong bồn hoa bên cạnh, ném về phía Triển hộ vệ và Tả hộ vệ hai người.

Phụt.

Hai tiếng động vang lên.

Sau đó, Triển hộ vệ và Tả hộ vệ hai người đồng loạt ngã xuống đất, không còn thở nữa.

Đến chết, ngay cả lời cầu cứu cũng chưa nói xong.

Lông mày Lưu Húc lại khẽ nhíu.

Tiếng hô hoán vừa rồi, chắc chắn sẽ mang lại phiền phức không cần thiết.

Hắn khẽ hô một tiếng: Các tướng sĩ, giữ chặt nơi này cho bản hầu.

Kẻ vào, giết.

Dạ.

Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng loạt đáp dạ.

Lưu Hiệp lúc này đang ở trong điện Vị Ương ngồi đứng không

yên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu nghe thấy một trận hô hoán.

Ngay sau đó liền là tiếng kêu thảm của binh sĩ, và tiếng binh sĩ ngã xuống đất.

Lòng cậu không khỏi thắt lại.

Chẳng lẽ, lại xảy ra đại sự gì rồi sao.

Từ sau lần loạn thập thường thị đó, cậu vẫn luôn phải lo lắng.

Chỉ cần ngoài viện có chút gió thổi cỏ lay, cậu đã lo lắng đến không ngủ được.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền vào.

Ngay sau đó, cửa cung bị đẩy ra, Vương Doãn từ bên ngoài xông vào, hét lớn với Lưu Hiệp: Bệ hạ, đại hỷ.

Đại hỷ a.

Lưu Hiệp nhíu mày.

Chẳng lẽ, đại sự đã thành.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại cảm thấy có chút không thể.

Đổng Trác thực sự quá lợi hại.

Đổng Trác bằng sức một mình, đã uy hiếp cả đế quốc Đại Kinh hơn hai năm.

Hai năm qua, đã xảy ra không ít sự kiện trừ Đổng.

Nhưng không một ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại.

Bây giờ, Lưu Cảnh Sơ mới đến Trường An mấy ngày.

Nếu dễ dàng trừ khử được Đổng tặc như vậy, thì cũng quá hoang

đường rồi.

Đổng tặc, lại đâu có dễ trừ như vậy.

Nghĩ đến đây, thân hình vừa mới đứng lên của cậu, lại chán nản ngồi xuống.

Nhưng ngay sau đó, cậu đã thấy người phía sau Vương Doãn.

Chương 144

Đồng tử cậu không khỏi khẽ co lại.

Người đó một thân bảo tương kỳ lân minh quang khải, tay cầm một cây trường thương.

Chỉ một cái nhìn, đã cho người ta một cảm giác uy nghiêm.

Lại kết hợp với biểu cảm của Vương Doãn, ánh mắt Lưu Hiệp không khỏi khẽ híp lại.

Chẳng lẽ, đây, chính là hoàng huynh Lưu Cảnh Sơ của mình sao.

Lúc này Lưu Húc cũng đang đánh giá Lưu Hiệp.

Người đứng trước mặt.

Người này khoảng mười ba mười bốn tuổi, vóc người trung bình, thân hình có phần gầy nhỏ.

Nhưng đôi mắt đó lại khá linh động.

Lại thấy Vương Doãn cúi sâu người với Lưu Hiệp: Bệ hạ, đại hỷ.

Lưu hầu đại thắng trở về.

Đổng tặc đã hoàn toàn chết rồi.

Cái gì.

Lưu Hiệp cả người đứng lên.

Không dám tin nhìn Vương Doãn: Vương Tư đồ, lời ngài nói là thật sao.

Vương Doãn gật đầu: Không dám lừa gạt Bệ hạ.

Ngay sau đó ông vươn tay ra, giới thiệu: Bệ hạ, vị này chính là Lưu Cảnh Sơ Lưu hầu.

Lưu Húc chắp tay cúi người với Lưu Hiệp: Bệ hạ.

Tốt quá rồi.

Lưu Hiệp cất tiếng cười lớn.

Trên mặt cậu đầy vẻ hưng phấn.

Vì ngày này, cậu đã chờ đợi quá lâu quá lâu.

Vì ngày này, cậu đã phải chịu đựng vô số ngày đêm.

Vì ngày này, cậu thậm chí phải cúi đầu trước mặt Đổng Trác.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không cần nữa.

Đổng Trác, đã chết rồi.

Lưu Hiệp tiến lên hai bước, nắm lấy cánh tay Lưu Húc: Hoàng huynh, vất vả cho huynh rồi.

Lưu Húc lắc đầu: Bệ hạ sao lại nói vậy.

Bản hầu cũng là tông thân nhà Hán, tự nhiên phải vì Hán thất chúng ta góp một phần sức lực.

Tốt.

Lưu Hiệp mừng rỡ, Có sự trợ giúp của hoàng huynh, trẫm không còn lo lắng gì nữa.

Ngay sau đó, cậu vươn tay, kéo Lưu Húc: Hoàng huynh, chúng ta vào trong, nói chuyện kỹ hơn.

Lưu Húc tự nhiên không có lý do gì từ chối.

Hai người nói chuyện một hồi, Lưu Hiệp quả thực kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Cậu thực sự không ngờ, hoàng huynh của mình lại hiểu biết rộng đến vậy.

Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, từ mặt trời, mặt trăng, các vì sao, đến nông nghiệp của trăm họ.

Quả thực bao la vạn tượng, khiến người ta không khỏi thán phục.

Khóe miệng Lưu Húc lại lộ ra một nụ cười.

Để hắn lừa một đứa trẻ, thực sự quá đơn giản.

Đúng vậy, đừng nhìn Lưu Hiệp đường đường là thiên tử, nhưng trong mắt hắn, Lưu Hiệp rõ ràng là một đứa trẻ chưa từng trải sự đời.

Nhìn vẻ uy nghiêm của Lưu Húc, trong lòng Lưu Hiệp dâng lên một cảm giác an toàn nồng nặc.

Đây, chính là đại anh hùng đã tru trừ Đổng tặc.

Cậu nhìn Lưu Húc, cất tiếng nói: Hoàng huynh, lần này huynh đã tru trừ Đổng tặc, lập được đại công.

Không biết huynh muốn thưởng gì.

Lưu Húc cười nhạt: Bệ hạ, bản hầu vốn là tông thân nhà Hán, tru trừ Đổng tặc là để bảo vệ thiên hạ của Hán thất chúng ta.

Bây giờ Đổng tặc tuy đã trừ, nhưng trong cảnh nội Đại Kinh chư hầu tứ tán, bản hầu nguyện vì Đại Kinh chúng ta bình định tứ phương chư hầu.

Lưu Hiệp nghe xong, không khỏi vô cùng cảm động.

Đây, chính là tông thân nhà Hán.

Đây, chính là hoàng huynh Lưu Cảnh Sơ của trẫm.

Trong mắt cậu, lóe lên một tia lệ quang.

Cậu cất tiếng cười lớn: Hoàng huynh đã có ý này, trẫm nguyện phong huynh làm Vương.

Thay trẫm trấn thủ Duyện Châu.

Không biết hoàng huynh thấy thế nào.

Lưu Húc không khỏi mừng thầm.

Vừa rồi hắn nói một phen hùng hồn như vậy, chẳng phải là vì một cái vương vị sao.

Bây giờ đã được như ý, tự nhiên sẽ không từ chối.

Ngay lập tức, hắn liền cất tiếng cười lớn: Đa tạ Bệ hạ, bản hầu nguyện vì Đại Kinh chúng ta bình định tứ phương.

Tái hiện vinh quang của Đại Kinh chúng ta.

Tốt.

Tốt quá rồi.

Lưu Hiệp cười lớn.

Có hoàng huynh và các anh hùng nhân vật khác ra tay, tứ phương tiểu nhân chắc chắn không đáng kể.

Lưu Húc cười nhạt, gật đầu.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ ngoài điện truyền vào.

Kẻ nào dám ở cung Vị Ương phóng túng, không muốn sống nữa sao.

Nghe vậy, Lưu Hiệp bất giác lảo đảo một cái.

Lưu Húc nhíu mày, hỏi: Bệ hạ, sao vậy.

Lưu Hiệp rụt cổ lại, rồi nhìn về phía Lưu Húc, lá gan lại lớn thêm mấy phần.

Vương Doãn lộ vẻ bi thương, nói: Lưu hầu, người ngoài điện kia tên là Hồ Xa Nhi, là thuộc hạ của Tây Lương thiết kỵ Trương Tế.

Hắn ỷ vào thế lực của Trương Tế mà nhiều lần bất kính với bệ hạ.

Bệ hạ đã khổ sở vì hắn đã lâu.

Lưu Húc nhìn sang Lưu Hiệp, thấy trên mặt cậu ta vẫn còn vài phần sợ hãi.

Thấy Lưu Húc nhìn mình, Lưu Hiệp bèn ngồi thẳng người lại, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Quả nhiên là vậy.

Xem ra Lưu Hiệp đã bị Hồ Xa Nhi bắt nạt không ít.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Nếu Hồ Xa Nhi ngang ngược như vậy, dám bất kính với bệ hạ.

Vậy bản hầu sẽ đi xử lý hắn trước.

Nói đoạn, hắn liền cất bước đi ra ngoài.

Lại nghe Lưu Hiệp nghiến răng, gọi với theo Lưu Húc.

Hoàng huynh, Hồ Xa Nhi kia sức mạnh vô cùng, hai tay có sức ngàn cân.

Binh sĩ tầm thường bảy tám người cũng không phải đối thủ của hắn.

Xin hoàng huynh nhất định phải cẩn thận.

Lưu Húc không quay đầu lại, chỉ khoát tay nói: Bệ hạ cứ yên tâm.

Ngay sau đó, hắn cất bước ra khỏi Vị Ương cung.

Lúc này, Triệu Vân đang đứng gác ở cửa Vị Ương cung.

Thấy Lưu Húc ra ngoài, Triệu Vân chắp tay nói: Chúa công.

Kẻ kia khá vô lễ, hay để thuộc hạ đi kết liễu hắn.

Lưu Húc biết Triệu Vân không ra tay là vì nể nang Vị Ương cung của Hán thiên tử.

Hắn mỉm cười nhạt, nói: Không sao.

Người này để bản hầu tự mình giải quyết.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.

Kẻ nào kia, báo tên ra.

Lưu Húc nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy bên phải có một đội người ngựa, khoảng vài trăm người.

Đứng trước những người này là một kẻ thân hình cường tráng, cơ bắp trên cánh tay cuồn cuộn nổi lên.

Trong tay hắn ta cầm một cây búa lớn.

Vừa nhìn đã biết là một người có sức mạnh kinh người.

Lưu Húc cười nhạt nói: Ngươi chính là Hồ Xa Nhi à.

Hồ Xa Nhi hét lớn một tiếng: Đã nghe tên của ta thì nên biết sự lợi hại của ta.

Ta trời sinh thần lực.

Nếu ngươi bó tay chịu trói, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Bằng không thì đừng trách ta không khách khí.

Vừa nói, hắn vừa vung mạnh cây búa trong tay.

Lưu Húc bật cười.

Lại có kẻ dám khoe khoang sức mạnh trước mặt mình sao.

Đây không phải là đùa à.

Hắn tiện tay cầm lấy Hình Thiên thương, nói: Vừa hay.

Từ trước đến nay, bản hầu cũng không biết sức mạnh của mình lớn đến đâu.

Vậy thì lấy ngươi ra thử xem.

Lời này vừa nói ra, Hồ Xa Nhi nổi giận.

Từ khi nhập ngũ đến nay, hắn chưa từng gặp ai có sức mạnh lớn hơn mình.

Lúc này nghe Lưu Húc khiêu khích, hắn không thể nhịn được nữa.

Gầm lên một tiếng, hắn vung cây búa trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ cười nhạt.

Vẻ mặt hắn không có chút căng thẳng nào.

Hồ Xa Nhi, hắn cũng từng nghe qua, là đại tướng dưới trướng Trương Tú.

Ở kiếp trước, chính Hồ Xa Nhi đã trộm cặp thiết kích của Điển Vi, khiến Điển Vi phải bỏ mạng trong trận chiến ở Uyển thành.

Hồ Xa Nhi đã chạy đến trước mặt Lưu Húc.

Thấy Lưu Húc vẫn không có động tĩnh gì, hắn tưởng Lưu Húc đã sợ chết khiếp.

Chuyện này cũng bình thường.

Trong đám công tử thế gia, có rất nhiều kẻ như vậy.

Trước đây hắn cũng gặp không ít, không một ngoại lệ, tất cả đều chết dưới cây búa của hắn.

Người trước mắt, trông bộ dạng thanh tú, chắc cũng là công tử nhà thế gia nào đó.

Hồ Xa Nhi hét lớn một tiếng, bổ thẳng vào Lưu Húc trước mặt.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh Lưu Húc bị một búa của mình chém thành hai nửa.

Trong lòng hắn không khỏi phấn khích.

Cùng lúc đó, Hồ Xa Nhi dồn toàn bộ sức mạnh của mình vào cây búa.

Tiếng búa rít gào trong không khí.

Một búa, mang theo sức mạnh ngàn cân, bổ thẳng xuống đầu Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng: Yếu quá.

Cái gì.

Hồ Xa Nhi không thể tin vào tai mình.

Đúng lúc này, Lưu Húc động thủ.

Chỉ thấy tay phải hắn nhẹ nhàng giơ lên, Hình Thiên thương liền đón đỡ từ trên xuống.

Bốp.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay sau đó, Hồ Xa Nhi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến cánh tay.

Rắc.

Hai tiếng gãy xương liên tiếp vang lên.

Hồ Xa Nhi chỉ cảm thấy hai tay đau nhói, không khỏi kêu thảm một tiếng.

Sau đó, cả người hắn bay ngược về phía sau.

Bịch.

Cả người hắn đập mạnh vào bức tường sân.

Rầm.

Tường sân sụp đổ, chôn vùi Hồ Xa Nhi bên trong.

Toàn bộ thuộc hạ của Hồ Xa Nhi đều ngây người.

Chương 145

Họ chết lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hồ Xa Nhi trời sinh thần lực, điều này ai cũng biết.

Nhưng bây giờ, Hồ Xa Nhi với sức mạnh trời sinh lại bị một người đánh bay đi.

Không chỉ vậy, còn làm sập cả tường sân.

Chuyện này quá đáng sợ rồi.

Gã này, thật sự là người sao.

Lưu Húc xoay người, thản nhiên nói: Tử Long, giải quyết hết bọn chúng đi.

Triệu Vân cúi người nhận lệnh.

Ngay sau đó, anh ta vung tay, dẫn người xông lên.

Lúc này Lưu Húc mới phát hiện, Lưu Hiệp và Vương Doãn đang ngây người nhìn hắn.

Hắn không khỏi ho khan một tiếng.

Lưu Hiệp hoàn hồn, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhưng lại càng yên tâm hơn.

Hóa ra, vị hoàng huynh này của mình lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng.

Có hoàng huynh trấn giữ, mình còn gì phải lo lắng.

Lưu Húc trong lòng lại đang suy nghĩ.

Trong trận đại chiến lần trước, dường như không nghe thấy tin tức gì về Trương Tế.

Hắn nhìn về phía Vương Doãn, hỏi: Vương tư đồ, vừa rồi ông nói Hồ Xa Nhi là thuộc hạ của Trương Tế.

Đúng vậy.

Vương Doãn gật đầu, Trương Tế là thân tín của Đổng tặc, ỷ vào việc dưới trướng có một đội Tây Lương thiết kỵ nên lúc nào cũng rất ngang ngược.

Lưu Húc nheo mắt lại.

Trương Tế đã là người của Đổng Trác, vậy tự nhiên không thể giữ lại.

Nếu giữ lại, chẳng phải là nuôi hổ trong nhà sao.

Nghĩ vậy, Lưu Húc cười nhạt nói: Không biết Trương Tế kia, hiện đang ở đâu.

Nếu kẻ này ngang ngược như vậy, bản hầu sẽ đích thân đi xem thử.

Vương Doãn vội khuyên: Lưu hầu, Trương Tế kia thì thôi đi, nhưng Trương Tế có một người cháu tên là Trương Tú.

Trương Tú võ nghệ rất cao cường, đặc biệt là thương pháp càng bất phàm.

Hắn có danh xưng là Bắc địa thương vương.

Võ nghệ của hắn đứng đầu trong các tướng Tây Lương.

Lưu Húc cười nhạt nói: Không sao.

Vương tư đồ cứ nói cho bản hầu biết địa chỉ là được.

Vương Doãn gật đầu: Trương Tế ở phía đông thành, trang viên lớn nhất ở đó chính là nhà hắn.

Nhưng ta nghe nói, sở dĩ hắn không đến hội quân với Đổng tặc là

vì Trương Tế sắp lấy vợ, ngày cưới hình như được định vào hôm nay.

Lưu Húc nghe vậy bật cười.

Thật trùng hợp.

Ngay sau đó, trong lòng hắn dấy lên một tia suy nghĩ.

Hắn nghe nói phu nhân của Trương Tế là Trâu phu nhân có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, là một mỹ nhân hiếm có.

Tào Tháo cũng vì ép nạp Trâu phu nhân mà khiến Trương Tú bất mãn trong lòng.

Vì vậy mới có trận chiến Uyển thành sau này.

Trong trận chiến đó, Tào Tháo bị Trương Tú đánh bại thảm hại, còn mất cả Điển Vi và Tào Ngang.

Lưu Húc không khỏi tò mò.

Cũng không biết người mà Trương Tế cưới có phải là Trâu phu nhân đó không.

Hắn nhìn Lưu Hiệp, nói: Bệ hạ, xin cho ta đi một lát rồi về.

Lưu Hiệp đứng dậy, nắm chặt tay Lưu Húc nói: Hoàng huynh, xin hãy vạn lần chú ý an toàn.

Giang sơn của trẫm cần hoàng huynh thay ta dẹp yên.

Lưu Húc gật đầu nhẹ: Bệ hạ cứ yên tâm.

Lũ Trương Tú cỏn con không đáng lo ngại.

Bản hầu đi kết liễu hắn là xong.

Nói xong, hắn quay người đi ra ngoài.

Lưu Hiệp chạy theo đến tận cửa Vị Ương cung.

Nhìn bóng lưng xa dần của Lưu Húc, cậu ta ra lệnh cho người phía sau: Vương tư đồ, mau chóng cùng hoàng huynh thương định một phong hào, trẫm muốn phong hoàng huynh làm vương.

Tuân lệnh.

Vương tư đồ khẽ cúi người, nhận lệnh.

Lưu Húc thì dẫn theo Triệu Vân cùng Bạch Mã Nghĩa Tòng, vội vã tiến về phía đông thành.

Phía đông thành.

Bên trong một trang viên khổng lồ.

Lúc này, vô số tân khách đang tụ tập vui vẻ.

Ai nấy đều cười nói sang sảng.

Nghe nói chưa, phu nhân mới cưới của Trương tướng quân họ Trâu, đẹp quốc sắc thiên hương đấy.

Thật sao.

Huynh đài chẳng lẽ đã gặp rồi.

Cái đó thì chưa, nhưng ta đã nghe ngóng rõ ràng rồi, Trương tướng quân vì vị Trâu phu nhân này mà đã huy động mấy ngàn binh mã đấy.

Chẳng phải là cướp đoạt sao.

Suỵt.

Nói nhỏ thôi, không muốn sống nữa à.

Khách khứa bàn tán xôn xao, trong sảnh đường vô cùng náo nhiệt.

Trương Tú đứng ngoài cửa viện, nhìn về phía xa, lẩm bẩm: Xem giờ, chắc là sắp đến rồi.

Đúng lúc này, một đội ngũ xuất hiện từ xa.

Dẫn đầu là một đội hộ vệ gồm vài chục người.

Bọn họ bước đều tăm tắp, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ trong quân đội.

Phía sau những người này là một võ tướng.

Chỉ thấy người này mặc hỉ bào, ngồi trên một con chiến mã trắng như tuyết.

Sau lưng hắn là hơn mười nhạc công.

Người nào người nấy gõ chiêng đánh trống, vô cùng náo nhiệt.

Phía sau các nhạc công là một đoàn người đông đảo.

Ở giữa đội ngũ, là một cỗ kiệu tám người khiêng.

Trương Tú không khỏi vui mừng.

Hắn hét lớn một tiếng: Đến rồi.

Đoàn rước dâu đến rồi.

Lúc này Trương Tế tâm trạng rất tốt, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Mấy ngày trước Đổng Trác cho người đến triệu kiến, biết ngày lành của hắn là hôm nay nên không gọi nữa.

Đối với việc chiến đấu với Tịnh Châu lang kỵ, hắn rất tự tin.

Nguyên nhân không có gì khác.

Hai năm qua đánh nhiều rồi.

Cũng vì vậy, việc Trương Tế không tham gia, bao gồm cả Đổng Trác và mọi người, đều không để tâm.

Trương Tế quay đầu nhìn cỗ hoa kiệu phía sau, trong lòng liền nóng rực.

Trâu Ngọc kia quả thật quá đẹp.

Quốc sắc thiên hương, không hề khoa trương chút nào.

Cũng vì vậy, sau khi vô tình gặp được nàng, hắn liền ép buộc định ra hôn sự này.

Dựa vào mấy ngàn Tây Lương thiết kỵ dưới trướng, cũng không ai dám phản đối.

Nhìn thấy Trương phủ chỉ còn cách một dặm, Trương Tế vung tay ra lệnh: Mọi người nhanh lên, đừng lỡ giờ lành.

Tướng quân yên tâm đi.

Không lỡ được đâu.

Ta thấy, tướng quân đợi không nổi nữa rồi.

Đó là chắc chắn rồi, nghe nói tân nương là mỹ nữ đệ nhất ở đó.

Thật sao.

Tiếc thật, ta không có phúc khí như vậy.

Dựa vào ngươi.

Tây Lương thiết kỵ bàn tán xôn xao.

Trương Tế cũng không để ý, hắn và đám huynh đệ này đã ở bên nhau mấy năm, quan hệ vẫn luôn tốt đẹp.

Quan trọng hơn, năm ngàn Tây Lương thiết kỵ này là tinh nhuệ trong số tất cả Tây Lương thiết kỵ.

Có đám người này ở đây, hắn tự tin hơn hẳn.

Lúc này, Lưu Húc đang dẫn Triệu Vân cùng Hổ Báo kỵ phi nước đại.

Nhưng trong lòng, hắn có một nghi vấn.

Hắn quay đầu nhìn Triệu Vân hỏi: Tử Long, ngươi có biết Trương Tú không.

Triệu Vân nghe vậy ngẩn người.

Rồi lắc đầu nói: Chúa công, Trương Tú mà ngài nói, Vân chưa từng nghe qua.

Không biết vì sao chúa công lại hỏi vậy.

Lưu Húc trong lòng càng kinh ngạc: Tử Long, vậy ngươi có biết Trương Nhậm không.

Trương Nhậm.

Triệu Vân vẫn lắc đầu, Vân chưa từng nghe qua cái tên này.

Lúc này Lưu Húc mới yên tâm.

Hắn nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, lần này ta đến đây là để diệt trừ tàn dư của Tây Lương thiết kỵ.

Những việc Hồ Xa Nhi làm, đều là do Trương Tế ra lệnh.

Triệu Vân vẻ mặt nghiêm túc nói: Chúa công, Hồ Xa Nhi dám bất kính với chúa công, dám bất kính với bệ hạ, tự nhiên chết không đáng tiếc.

Trương Tế dung túng cho Hồ Xa Nhi bất kính với thiên tử, tự nhiên cũng đồng tội.

Đang nói chuyện, bỗng nghe thấy một trận nhạc hỉ khánh.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước cách một dặm, có một đoàn xe đang đi về phía một trang viên.

Cây đại kỳ chữ Trương đang tung bay trong gió.

Phía sau, Vương quản gia tiến lên một bước nói: Lưu hầu, người mặc hỉ bào kia chính là Trương Tế.

Ồ, vậy thì thật trùng hợp.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn giơ cao Hình Thiên thương trong tay, ra lệnh: Giết sạch bọn chúng.

Nói xong, hắn thúc vào bụng Xích Ký mã, lao về phía đoàn xe.

Tuân lệnh.

Triệu Vân và Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, họ thúc ngựa, theo sát phía sau Lưu Húc.

Lưu Húc một mình đi đầu.

Dẫn theo Triệu Vân và Bạch Mã Nghĩa Tòng phi nước đại.

Quãng đường một dặm thoáng chốc đã đến, rất nhanh Lưu Húc đã ở trước mặt đoàn xe.

Trương Tế nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại.

Sau khi thấy Lưu Húc, hắn không khỏi sững sờ.

Ngay sau đó, hắn hét lớn: Cảnh giới.

Quả là tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tất cả binh sĩ đều cầm trường thương trong tay, vây Trương Tế ở giữa.

Ở phía sau đoàn xe, mấy ngàn binh mã vốn đang đi một cách lỏng lẻo.

Nhưng khi nghe thấy tiếng hô của lính truyền lệnh, họ cũng nhận ra có chuyện không ổn.

Dưới sự dẫn dắt của thiên phu trưởng, họ vội vã tiến lên phía trước.

Phía trước, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Chỉ có vài chục người mà thôi, làm sao cản được hắn.

Đùa à.

Hắn thúc vào bụng Xích Ký mã, tốc độ của Xích Ký mã đột ngột tăng lên.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay hắn bắt đầu múa.

Bốp, bốp.

Một loạt âm thanh vang lên, những tên Tây Lương thiết kỵ phía trước đều bị đánh bay về phía sau.

Trương Tế dùng trường thương đỡ một cỗ thi thể, rồi vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Lưu Húc.

Chương 146

Hắn hét lớn một tiếng: Vị tướng quân kia là ai.

Ta là đại tướng Trương Tế dưới trướng Thái sư.

Hôm nay là ngày đại hỉ của ta, xin vị tướng quân nể mặt.

Nhưng Lưu Húc không quan tâm.

Hắn xông thẳng vào giữa mấy chục binh sĩ Tây Lương, bắt đầu tàn sát.

Rất nhanh, hắn đã giết sạch đám Tây Lương thiết kỵ này.

Ở phía xa.

Trương Tú cũng đã thấy cảnh này.

Trong lòng hắn vô cùng lo lắng.

Trương Tế là thúc phụ của hắn.

Trương Tú từ nhỏ mồ côi cha mẹ, nếu không có thúc phụ vun trồng, làm sao có được Trương Tú ngày hôm nay.

Cũng vì vậy, hắn luôn kính trọng Trương Tế.

Lúc này thấy Trương Tế gặp nguy hiểm, hắn hét lớn một tiếng, liền xông về phía Lưu Húc.

Nhìn Trương Tế đang được thân vệ bảo vệ, lùi về phía sau, Lưu Húc cười nhạt.

Hắn đạp chân một cái, thân hình bay vút lên.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay hắn bổ xuống Trương Tế ở phía dưới.

Trương Tế nghe thấy tiếng thương rít gào, vội quay đầu nhìn lại.

Những gì hắn thấy được, chỉ có bóng thương kia, và cây trường thương ngày càng gần.

Bốp.

Một thương bổ thẳng vào Trương Tế, ngay cả tên Tây Lương thiết kỵ đứng trước mặt Trương Tế cũng bị bổ trúng.

Uy lực của Hình Thiên thương không giảm, lại tiếp tục chém con chiến mã của Trương Tế thành hai nửa.

Lúc này, Lưu Húc mới quay đầu nhìn về phía Trương Tú.

Hắn nhún vai với Trương Tú.

Tận mắt chứng kiến thúc phụ Trương Tế chết trước mặt mình, khiến Trương Tú hai mắt đỏ ngầu.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ.

Ngay sau đó, vung Hổ đầu kim thương trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Trương Tú, nghe nói ngươi là Bắc địa thương vương.

Vậy thì để bản hầu xem thử trình độ của ngươi thế nào.

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng gầm giận dữ của Trương Tú.

Trương Tú như phát điên, xông đến trước mặt Lưu Húc.

Tay hắn đột nhiên rung lên, trong cơn giận dữ bùng nổ, Hổ đầu kim thương hóa thành một vùng bóng thương.

Vùng bóng thương này có đến hơn hai mươi đạo.

Một đòn như vậy, là điều hắn chưa từng đạt được trước đây.

Nhưng hắn không có chút vui mừng nào vì đột phá trong trận chiến.

Hắn trừng trừng đôi mắt, nhìn chằm chằm vào Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt nói: Bắc địa thương vương, cũng có chút thực lực.

Chỉ là có chút thực lực thôi sao.

Trương Tú sắp tức điên rồi.

Danh hiệu Bắc địa thương vương là do hắn thực sự đánh ra.

Vì danh hiệu Bắc địa thương vương này, hắn đã dùng thương hạ gục tất cả cao thủ dùng thương ở Bắc địa.

Hắn hét lớn: Tên giặc này thật ngông cuồng.

Lưu Húc không để ý, chỉ khẽ rung tay phải.

Vút.

Một vùng bóng thương rực rỡ xuất hiện.

Trong vùng bóng thương đó, có đến một trăm lẻ tám đạo thương ảnh.

Trương Tú hoàn toàn ngây người.

Sao lại có quái vật như vậy.

Trên đời sao lại có người đáng sợ đến thế.

Hơn hai mươi đạo thương ảnh là do hắn bộc phát trong cơn giận dữ mới có được.

Nếu là bình thường, một thương của hắn nhiều nhất chỉ có thể tạo ra hai mươi đạo thương ảnh.

Keng keng.

Tiếng trường thương va chạm liên tiếp hơn hai mươi lần vang lên tại hiện trường.

Trương Tú hét lớn: Ta không cam tâm.

Tiếng nói chưa dứt, trên người hắn đã bị thương ảnh của Lưu Húc đâm thành một cái tổ ong.

Lưu Húc tùy ý rung rung Hình Thiên thương.

Những giọt máu theo đó trượt xuống.

Hắn khẽ thở dài.

Bắc địa thương vương, chỉ có trình độ này thôi sao.

Lúc này, Trương Tú đã ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Chỉ có đôi mắt kia, vẫn mở to, đến chết cũng không nhắm lại.

Phía sau, mấy ngàn Tây Lương thiết kỵ đã xông tới.

Lưu Húc đạp chân một cái, thân hình bay vút lên.

Hắn thản nhiên nói: Trương Tế, Trương Tú đã chết.

Kẻ đầu hàng không giết.

Những tên Tây Lương thiết kỵ này, khi thấy Trương Tế và Trương Tú đều đã chết, liền không còn ý chí chiến đấu.

Lúc này thấy Lưu Húc nhẹ nhàng nhảy một cái đã lên không trung, đâu còn dám phản kháng.

Rào rào.

Tất cả đều buông vũ khí trong tay, quỳ xuống đất.

Lưu Húc vung tay ra lệnh: Bao vây lại.

Phàm là người nhà họ Trương, giết sạch.

Rào rào.

Bạch Mã Nghĩa Tòng bao vây trang viên nhà họ Trương.

Một cuộc tàn sát bắt đầu.

Lưu Húc thì quay đầu nhìn về phía cỗ hoa kiệu kia.

Hắn tò mò trong lòng, không biết bên trong có phải là Trâu phu nhân không.

Mấy người Bạch Mã Nghĩa Tòng đi về phía hoa kiệu.

Ngay sau đó, bên cạnh hoa kiệu, một tỳ nữ quỳ xuống đất.

Tướng quân, cô nương nhà ta chưa vào cửa nhà họ Trương.

Chúng ta không phải người nhà họ Trương.

Màn kiệu được vén lên.

Một tuyệt sắc giai nhân bước ra từ trong hoa kiệu.

Chỉ thấy làn da nàng trắng như tuyết, dung mạo tuyệt mỹ, thân hình càng hoàn hảo, khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi bị thu hút.

Chỉ thấy vị tuyệt sắc giai nhân kia mặc một bộ hỉ phục màu đỏ, cất bước tiến lên, đến trước mặt Lưu Húc.

Sau đó, nàng cúi người hành lễ với Lưu Húc: Tiểu nữ Trâu Ngọc ra mắt tướng quân.

Trâu Ngọc là bị Trương Tế cướp đoạt, xin tướng quân tha cho Trâu Ngọc.

Lưu Húc không tỏ thái độ.

Hắn đưa tay phải ra, nâng cằm Trâu Ngọc lên.

Rồi nhẹ nhàng nâng mặt Trâu Ngọc lên.

Trong đôi mắt Trâu Ngọc, ẩn hiện những gợn sóng.

Quả nhiên là Trâu phu nhân.

Quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian.

Lưu Húc cười nhạt nói: Từ hôm nay, ngươi hãy theo bên cạnh bản

hầu.

Trên mặt Trâu Ngọc lộ vẻ kích động: Đa tạ tướng quân không giết.

Trâu Ngọc nguyện kết cỏ ngậm vành, để báo đáp tướng quân.

Sân sau nhà họ Trương.

Tất cả người nhà họ Trương đều bị tàn sát sạch sẽ, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lưu Húc vung tay, dẫn theo Bạch Mã Nghĩa Tòng, cùng với Trâu Ngọc, tiến về trang viên phía đông thành.

Hoàng cung, trong Vị Ương cung.

Lưu Hiệp lo lắng đi đi lại lại.

Đúng lúc này, Vương Doãn chạy vội từ bên ngoài vào.

Từ xa, ông đã hét lớn: Bệ hạ, đại hỉ a.

Lưu Hiệp vội chạy ra khỏi Vị Ương cung.

Nhìn Vương Doãn nói: Vương tư đồ, chuyện thành rồi sao.

Vương Doãn thở hổn hển một lúc, mới cười lớn nói: Trương Tế đã chết.

Ngay cả cháu trai của Trương Tế cũng chết theo.

Nói đến đây, ông có chút ngập ngừng.

Lưu Hiệp không khỏi cười lớn: Tốt.

Quá tốt rồi.

Vừa nói, cậu ta vừa vỗ tay cười lớn: Hoàng huynh thật sự lợi hại.

Ngay sau đó, thấy Vương Doãn có chút ngập ngừng, cậu ta không khỏi hỏi: Vương tư đồ, sao vậy.

Vương Doãn cười khổ một tiếng nói: Lưu hầu đã giết sạch cả gia đình già trẻ nhà Trương Tế.

Biểu cảm của Lưu Hiệp hơi cứng lại.

Ngay sau đó, trên mặt cậu ta lộ ra một nụ cười gượng gạo: Hoàng huynh làm như vậy, tự nhiên có lý do của hoàng huynh.

Ánh mắt Vương Doãn khẽ lóe lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ: Chỉ e chuyện này, các đại thần trong triều sẽ có ý kiến.

Lưu Hiệp lắc đầu nói: Đến lúc đó hãy nói sau.

Ngay sau đó, cậu ta nhíu mày nói: Vương tư đồ, mau chóng cùng hoàng huynh thương định một phong hào, hai ngày nữa sẽ định ra việc phong vương.

Tuân lệnh.

Vương Doãn cúi người đáp.

Ánh mắt ông khẽ động, rồi cúi đầu xuống.

Chiều ngày hôm sau.

Vương Doãn ngồi xe ngựa, đến tận cửa.

Nghe tin Vương Doãn đến, Lưu Húc chủ động ra đón.

Vương tư đồ đại giá quang lâm, mời vào.

Vương Doãn cười sang sảng: Lưu hầu khách khí rồi.

Lão hủ đến để chúc mừng ngài được phong vương.

Ồ.

Lưu Húc thản nhiên nói, Bản hầu vốn là tông thân Hán thất, vì Đại Hán trừ quốc tặc là chuyện đương nhiên.

Lưu hầu cao nghĩa.

Vương Doãn chắp tay với Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay ra mời: Vương tư đồ, mời vào trong.

Mời.

Hai người ngồi xuống trong sảnh đường.

Rất nhanh đã có thị tòng dâng rượu lên.

Vương Doãn nếm thử một ngụm, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Ông nâng chén rượu, không ngừng khen ngợi.

Lưu Húc cười nhạt: Vương tư đồ, nếu ngài thích, lúc về nhớ mang theo hai vò.

Vậy thì, lão hủ xin tạ ơn Lưu hầu.

Ngay sau đó, Vương Doãn chuyển chủ đề: Lưu hầu, bệ hạ muốn phong ngài làm vương, lấy Duyện Châu làm đất phong của Lưu hầu.

Ta và các quan trong triều đã thương nghị một phen, cho rằng Duyện Châu từ xưa đã là đất Tề, Lỗ, nên có thể định phong hào là Tề vương hoặc Lỗ vương.

Mọi người cho rằng Lỗ vương hợp lý hơn, không biết ý của Lưu hầu thế nào.

Lỗ vương.

Tề vương.

Lưu Húc cười nhạt.

Chương 147

Đó đều là những quân vương thất bại.

Muốn làm, phải làm Tần vương.

Một Tần vương thống nhất thiên hạ, khai sáng một phen vĩ nghiệp.

Hắn cười nhạt nói: Vương tư đồ, bản hầu cho rằng Tần vương hợp lý hơn.

Vương Doãn không khỏi sững sờ.

Ông cười khổ: Lưu hầu, đất phong của ngài ở Duyện Châu, lại muốn phong hào Tần, e rằng. e rằng không ổn.

Không phải vậy.

Lưu Húc khoát tay, Đất phong của bản hầu tuy ở Duyện Châu, nhưng nay đất Tần, đất Khương, đất Hồ loạn lạc liên miên.

Bản hầu nguyện vì Đại Hán bình định loạn lạc ở đất Tần.

Hắn đứng dậy, chắp tay sau lưng nói: Hàn Tín năm xưa vì diệt Tề có công mà được phong làm Tề vương, vậy bản hầu nguyện vì Đại Hán bình định loạn lạc ở đất Tần, được phong làm Tần vương, chẳng phải cũng là lẽ đương nhiên sao.

Ánh mắt Vương Doãn cũng sáng lên.

Lưu hầu quả nhiên cao nghĩa.

Nếu theo lời Lưu hầu, cũng thông suốt.

Như vậy, sáng mai lâm triều, lão hủ sẽ đề cập chuyện này.

Lưu Húc chắp tay với Vương Doãn: Như vậy, đa tạ Vương tư đồ.

Lão hủ cần phải về thương lượng với bệ hạ một chút, xin cáo từ trước.

Vậy bản hầu không giữ lại.

Lưu Húc nói xong, liền ra lệnh cho người bên ngoài: Người đâu, lấy ba vò rượu ngon thay bản hầu, tặng cho Vương tư đồ.

Không lâu sau, thân vệ ôm vò rượu bước vào.

Lưu Húc tiễn Vương Doãn ra cửa.

Vương Doãn chắp tay với Lưu Húc: Lưu hầu, sáng sớm mai, vạn lần đừng quên lâm triều.

Lưu Húc gật đầu nhẹ.

Nhìn bóng lưng xa dần của Vương Doãn, hắn lại nhíu mày.

Phía sau, Quách Gia bước lên.

Chúa công, Vương Doãn tâm tư cực sâu, chúa công cần phải cẩn thận một chút.

Phụng Hiếu nói rất phải.

Không biết vừa rồi đề nghị của Vương Doãn, Phụng Hiếu có nghe thấy không.

Ừm.

Để chúa công định phong hào là Lỗ vương cũng hợp tình hợp lý, nhưng Lỗ yếu Tề mạnh.

Nay chúa công uy hiếp cả Duyện Châu, Thanh Châu, định là Tề vương mới là lẽ phải.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Vương Doãn nhanh như vậy đã nhắm vào mình rồi sao.

Chỉ không biết, đây là ý của Vương Doãn.

Hay là ý của vị kia.

Thấy mọi chuyện đã xử lý xong xuôi, Lưu Húc liền cất bước về hậu viện.

Hai ngày nay, hắn luôn bận rộn công việc, chưa từng đến hậu viện xem qua.

Giây tiếp theo, bước chân của Lưu Húc dừng lại.

Hắn thấy Điêu Thuyền đang ngồi trong viện, ngẩn ngơ nhìn đình tử.

Hắn không khỏi sững sờ.

Ngay sau đó, hắn cất bước đi về phía Điêu Thuyền.

Đến khi hắn đã ở bên cạnh Điêu Thuyền, nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Lưu Húc bèn ngồi xuống bên cạnh Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền đột nhiên hoàn hồn, thấy Lưu Húc, vội vàng đứng dậy, cúi người hành lễ: Lưu lang.

Ừm, ngồi đi.

Lưu Húc gật đầu nhẹ.

Thiền nhi đang xem gì vậy.

Trên mặt Điêu Thuyền ửng hồng, e thẹn nói: Lưu lang, ngày đó chàng từ trên Phượng Nghi đình nhảy xuống, tư thế anh hùng đó thường hiện lên trong đầu ta.

Nói đến đây, nàng lại dùng tay che mặt, không nói được nữa.

Lưu Húc mỉm cười nói: Thiền nhi, có muốn lên đó xem thử không.

Điêu Thuyền nghe vậy sững sờ.

Ngay sau đó, trên mặt nàng lộ vẻ kinh hỉ: Lưu hầu, ta có thể sao.

Có gì khó.

Lưu Húc đứng dậy.

Rồi một tay ôm lấy Điêu Thuyền.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng đạp chân một cái, thân hình bay vút lên.

Điêu Thuyền khẽ nhắm mắt, đầu tựa vào lồng ngực Lưu Húc.

Khi hai chân Lưu Húc đặt lên đình tử, Điêu Thuyền mới mở mắt ra.

Nàng lén nhìn Lưu Húc một cái, rồi e thẹn lè lưỡi.

Lưu Húc đặt Điêu Thuyền xuống.

Hai người yên lặng ngồi trên đình tử.

Điêu Thuyền thỉnh thoảng lại nhìn trộm gò má của Lưu Húc.

Lưu lang.

Ừm.

Lưu lang, chàng có biết không.

Thực ra Thiền nhi đã sớm nghe nói về chàng rồi.

Ồ.

Lưu Húc ngạc nhiên nhìn Điêu Thuyền, Từ khi nào đã nghe nói về ta.

Điêu Thuyền tự nhiên tựa vào lồng ngực Lưu Húc.

Từ lần đầu tiên chàng đánh lui hai vạn giặc Hoàng Cân.

Sớm như vậy sao.

Lưu Húc có chút ngạc nhiên nhìn Điêu Thuyền.

Ừm.

Điêu Thuyền gật đầu mạnh, Từ lúc đó, ta đã phát hiện, hóa ra Lưu lang mới là anh hùng thật sự.

Nói đến đây, nàng quyến rũ cười một tiếng.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ngơ.

Hắn thầm kêu lên một tiếng: Yêu tinh.

Hắn đưa tay ôm lấy Điêu Thuyền.

Sau đó cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đúng lúc này, một thân vệ vội vã chạy đến.

Anh ta khẽ cúi đầu nói: Chúa công, bên ngoài có một tiểu tướng áo bào trắng giáp bạc, đến khiêu chiến.

Điêu Thuyền e thẹn cúi đầu.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Áo bào trắng giáp bạc.

Đó không phải là Triệu Vân sao.

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, còn một người nữa cũng mặc áo bào trắng.

Đó chính là Cẩm Mã Siêu.

Hắn hỏi: Người đó tên gì.

Thuộc hạ không biết.

Thân vệ lắc đầu, Nhưng, hắn đến tìm nhị muội.

Nhị muội.

Mã Vân Lộc.

Nếu vậy, người đó chắc chắn là Mã Siêu không sai.

Mã Siêu tính tình nóng nảy, nếu không xử lý, e rằng có chút phiền

phức.

Tiếc thật.

Bây giờ Triệu Vân đã đi đến My Ổ, xem ra chỉ có mình ra tay thôi.

Lưu Húc gật đầu: Ta biết rồi.

Ngay sau đó, hắn ôm Điêu Thuyền nói: Thiền nhi.

Điêu Thuyền đưa tay, đặt lên môi Lưu Húc, dịu dàng nói: Lưu lang, chính sự quan trọng, chúng ta còn nhiều thời gian.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu.

Hắn ôm Điêu Thuyền.

Sau đó đạp chân một cái, thân hình bay xuống.

Cất bước đi ra ngoài.

Từ xa, Lưu Húc đã nghe thấy có người đang lớn tiếng la hét ngoài cửa.

Lưu Húc, trả nhị muội cho ta.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một viên tướng trẻ áo bào trắng giáp bạc, tay cầm ngân thương, đang ngạo nghễ đứng ngoài cửa.

Mặt như quan ngọc, mắt như sao băng, thân cao tám thước, thân hổ tay vượn.

Lưu Húc không khỏi thầm khen một tiếng.

Đúng là một Cẩm Mã Siêu.

Mã Siêu trong lòng tức giận.

Nhị muội Mã Vân Lộc, lại lén lút bỏ đi.

Làm sao hắn có thể nhịn được.

Nhị muội Mã Vân Lộc, là hòn ngọc quý trên tay của phụ thân.

Nàng cũng là người có nhân duyên tốt nhất trong mấy anh em.

Nguyên nhân không có gì khác, vì trong mấy anh em, chỉ có Mã Vân Lộc là con gái.

Tự nhiên được cha mẹ và các anh em yêu thương.

Đêm đó, họ liền phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Một hồi tìm kiếm, mới phát hiện, Mã Vân Lộc lại lén lút đến Trường An.

Mặc dù Mã Vân Lộc võ nghệ không tồi, nhưng dù sao cũng là một cô nương, người nhà làm sao có thể yên tâm.

Mã Đằng suýt nữa đã xuất động đại quân, đi tìm Mã Vân Lộc.

Dưới sự khuyên can của Mã Siêu, chuyện này mới thôi.

Mã Siêu thì chủ động xin đi Trường An, tìm Mã Vân Lộc.

Sau khi đến Trường An, tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng nghe ngóng được tung tích của Mã Vân Lộc.

Có người nói với hắn, Mã Vân Lộc vào một trang viên, rồi không ra nữa.

Mã Siêu biết được tin này, như bị sét đánh.

Đó là nhị muội của hắn a.

Lại ở hậu viện của người khác.

Làm sao có thể nhịn được.

Ngay lập tức, hắn cầm Hổ đầu trạm kim thương, thẳng tiến đến đây.

Lưu Húc vừa đi vừa thầm suy nghĩ.

Mã Siêu người này, không chỉ võ nghệ xuất chúng, mà còn có thể cầm quân.

Có thể phát huy hết thực lực của kỵ binh.

Tướng tài như vậy, đi đâu mà tìm.

Không được.

Phải tìm cách giữ hắn lại.

Lưu Húc trong lòng đã có cách.

Đó chính là đánh cho hắn phục rồi nói sau.

Mã Siêu người này tâm cao khí ngạo, cả đời hiếm gặp đối thủ.

Nhân vật như vậy, chỉ có hoàn toàn áp đảo, mới có thể khiến hắn tâm phục khẩu phục.

Không nghi ngờ gì, đối với Mã Siêu, mạnh nhất chính là kỵ chiến.

Nếu đã như vậy, vậy thì trên kỵ chiến áp đảo Mã Siêu là được.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Hắn vẫy tay về phía bên cạnh.

Một thân vệ dắt Xích Ký mã đến.

Hắn lật người lên ngựa, phi ra ngoài.

Mã Siêu thấy Lưu Húc, đồng tử không khỏi co lại.

Hắn sinh ra ở Tây Lương, lớn lên ở Tây Lương.

Đối với chiến mã rất quen thuộc.

Chỉ cần nhìn qua một chút, là có thể biết được chiến mã tốt hay xấu.

Chương 148

Con chiến mã màu đỏ rực vừa mới ra, vừa nhìn đã biết là một con tuyệt thế lương câu.

Chiến mã như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể sở hữu.

Lưu Húc vẻ mặt nghiêm túc nói: Kẻ nào dám ở ngoài phủ bản hầu huyên náo.

Mau báo tên, nếu không đừng trách thương của bản hầu vô tình.

Mã Siêu nhướng mày.

Ta là Mã Siêu tự Mạnh Khởi người Tây Lương, hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện, đến đây đòi nhị muội của ta.

Mã Siêu.

Không quen.

Lưu Húc lắc đầu, Mau chóng rời đi, nếu không đừng trách thương của bản hầu không có mắt.

Mã Siêu không khỏi tức giận bừng bừng.

Từ khi luyện thương pháp đến nay, hắn đã được người ta gọi là thiên tài.

Tuổi còn trẻ, đã bắt đầu tung hoành Tây Lương, chưa từng một lần thất bại.

Bây giờ, đã là đệ nhất nhân Tây Lương.

Vô số ngoại tộc nghe tên của hắn, đều phải kinh hồn bạt vía.

Nhưng bây giờ, đường đường Cẩm Mã Siêu, lại bị người ta coi

thường.

Sĩ khả sát, bất khả nhục.

Mã Siêu trong lòng đại nộ, giơ cao Hổ đầu trạm kim thương trong tay: Nếu đã như vậy, trên thương ta sẽ thấy chân chương.

Nói xong, hắn thúc ngựa, xông về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Mọi chuyện đều diễn ra khá thuận lợi.

Tiếp theo, đánh cho Mã Siêu phục là được.

Ngay lập tức, hắn cũng giơ cao Hình Thiên thương trong tay, xông về phía Mã Siêu.

Con Lý Phi Sa dưới yên Mã Siêu cũng là một con bảo mã, tốc độ chạy rất nhanh.

Chỉ trong mấy hơi thở, đã xông đến trước mặt Lưu Húc.

Ngay sau đó, Hổ đầu trạm kim thương trong tay hắn, đâm mạnh về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc mỉm cười, chỉ tùy ý vung một cái, đã đỡ được một thương này.

Mã Siêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến cánh tay, khiến hắn suýt nữa không cầm nổi Hổ đầu trạm kim thương trong tay.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi.

Hắn từ nhỏ đã sức mạnh kinh người, làm sao từng gặp tình huống như vậy.

Lại nghe Lưu Húc cười nhạt.

Mã Siêu, nếu ngươi chỉ có chút thực lực này, vậy e rằng còn lâu

mới là đối thủ của bản hầu.

Mã Siêu hoàn toàn nổi giận.

Hắn quyết định toàn lực tấn công.

Gầm lên một tiếng giận dữ: Lưu Húc, đừng ngông cuồng.

Xem ta đánh ngươi ngã ngựa.

Lưu Húc ngoắc tay với Mã Siêu.

Mã Siêu ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, sau đó thúc ngựa, Hổ đầu trạm kim thương trong tay đâm mạnh về phía Lưu Húc.

Lưu Húc tùy ý đỡ một cái, nói: Yếu quá.

Yếu quá rồi.

Sau đó thúc Xích Ký mã, xông lên.

Mã Siêu trong lòng đại nộ.

Linh cơ lóe lên, kế hoạch nảy ra trong đầu.

Hắn có một chiêu tuyệt kỹ, tên là Tỏa mệnh hồi mã thương.

Một khi sử dụng, uy lực vô cùng lớn.

Từ khi học được chiêu này, chỉ cần sử dụng, chưa từng thất thủ.

Bây giờ, Lưu Húc ngông cuồng như vậy, vậy thì để hắn thử chiêu Tỏa mệnh hồi mã thương này.

Mã Siêu cười lớn một tiếng: Lưu Húc, ngươi cũng chỉ có vậy.

Hôm nay ta có việc, không tiếp ngươi nữa.

Ngay lập tức, hắn thúc Lý Sa Phi, chạy sang bên cạnh.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Mã Siêu là người tâm cao khí ngạo như thế nào, sao lại lùi bước như vậy.

Trong đó, chẳng lẽ có gian trá.

Lại thấy Mã Siêu thỉnh thoảng quay đầu lại, trong lòng Lưu Húc đã có mấy phần chắc chắn.

Chẳng phải muốn dùng hồi mã thương sao.

Tên này.

Hồi mã thương là chiêu sát trong các chiêu sát, một khi sử dụng, người trúng thương không chết cũng trọng thương.

Nhưng hồi mã thương ít người sử dụng, nguyên nhân thực ra đơn giản, vì độ khó sử dụng hồi mã thương quá cao.

Cần phải khi hai ngựa tiếp cận, sau khi né một thương của đối phương, lại nhanh chóng quay ngựa đâm một thương.

Điều này đòi hỏi người sử dụng phải nắm vững thương pháp, chiến mã và thời cơ xuất thương đến mức đỉnh cao.

Người bình thường, nếu sử dụng chiêu này, một chút sơ sẩy, là phải chết trước dưới thương của địch.

Nhưng mà.

Bây giờ đối đầu với ta.

Vậy thì không chắc rồi.

Lưu Húc cười nhạt.

Đã muốn chơi, vậy thì chơi một chút.

Nghĩ vậy, hắn thúc vào bụng Xích Ký mã, đuổi theo Mã Siêu.

Đương nhiên, diễn kịch phải diễn cho trọn.

Không thể để Mã Siêu lưu lại tiếc nuối.

Hắn hét lớn một tiếng: Tên Mã Siêu kia, xem ngươi chạy đi đâu.

Mã Siêu cố ý làm chậm tốc độ chiến mã, lén lút quan sát động tĩnh của Lưu Húc.

Trong lòng thầm đếm bước chân.

Gần rồi.

Gần hơn rồi.

Lưu Húc cũng thầm tính toán.

Khi đuổi đến sau lưng Mã Siêu, hắn hét lớn một tiếng: Xem chiêu.

Nói xong, Hình Thiên thương trong tay đâm tới.

Mã Siêu quả nhiên không hổ là Mã Siêu.

Chỉ thấy hắn kéo cương, Lý Sa Phi đột nhiên quay người.

Cũng chính lúc này, Mã Siêu hạ thấp người, né được một thương kia của Lưu Húc.

Ngay sau đó, hắn quay người đâm một thương về phía Lưu Húc.

Tiếng thương rít gào.

Một thương này là toàn lực của Mã Siêu.

Tốc độ của Hổ đầu trạm kim thương cực nhanh, trong nháy mắt đã đến gần ngực Lưu Húc.

Mã Siêu không khỏi khẽ vui mừng.

Thành công rồi.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây, một thương này mười phần chắc chín.

Không.

Mười phần chắc mười.

Trong tình thế như vậy, dù là thiên vương lão tử cũng không né

được.

Huống hồ, trong một thương này, hắn đã mượn lực quay người của chiến mã.

Sức mạnh của chiến mã lớn đến nhường nào, sao có thể là sức người chống lại được.

Lưu Húc nhìn một thương trước mắt, cười rồi.

Quả nhiên.

Quả nhiên là hồi mã thương.

Từ uy lực của một thương này, một thương này quả thực mạnh.

Có thể nói, là chiêu mạnh nhất trong các chiêu thương mà hắn từng tiếp xúc.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn không thể sống sót dưới một thương này.

Tiếc là.

Lần này, người đối mặt với ngươi là ta.

Lưu Húc cười nhạt, sau đó đưa tay trái ra, nắm lấy mũi thương kia.

Không thể nào.

Đồng tử Mã Siêu không khỏi co lại.

Lưu Húc lại trực tiếp dùng tay trái để đỡ một thương của hắn.

Đây không phải là đùa chứ.

Một thương này đâu phải sức người có thể đỡ được.

Nhưng ngay sau đó, cả người hắn đều ngây ra tại chỗ.

Lưu Húc đưa tay trái ra, tùy ý nắm một cái.

Từ khi dung hợp gen của đại bàng, thị lực của hắn chuẩn đến nhường nào.

Bốp.

Hắn một tay nắm lấy thân Hổ đầu trạm kim thương.

Hổ đầu trạm kim thương lập tức dừng lại trước mặt Lưu Húc.

Thiếu một chút.

Chỉ thiếu một chút.

Chỉ cần tiến thêm một chút nữa, Hổ đầu trạm kim thương sẽ đâm trúng ngực Lưu Húc.

Mã Siêu trong lòng trở nên hung tợn.

Hắn đột nhiên thúc ngựa.

Bốn vó Lý Sa Phi đạp một cái, đột ngột đứng thẳng lên.

Mượn động tác của Lý Sa Phi, cả người Mã Siêu dùng hết sức lực toàn thân, đẩy Hổ đầu trạm kim thương về phía trước.

Chỉ có điều, điều khiến hắn sụp đổ là.

Hắn chỉ cảm thấy trước mặt mình phảng phất như có một ngọn núi, khiến Hổ đầu trạm kim thương không thể tiến thêm một tấc nào.

Sao có thể.

Hắn đã dồn cả sức mạnh của con ngựa Lý Sa Phi lên đó.

Lý Sa Phi là mã vương của Tây Lương, nặng hai ngàn bảy.

Dưới sức mạnh khổng lồ như vậy, sao Hổ đầu trạm kim thương có thể không nhúc nhích.

Chương 149

Nhất định là ảo giác.

Lúc này hắn, có chút hoài nghi nhân sinh.

Mã Siêu ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Lưu Húc đang cười nhạt với hắn.

Hắn nổi giận.

Ngửa mặt lên trời gào thét.

Không thể nào.

Hắn đã dùng đến mười hai phần sức lực.

Nhưng, mọi thứ vẫn như vừa rồi.

Hổ đầu trạm kim thương, không hề nhúc nhích, cứ như vậy bị tay trái của Lưu Húc tùy ý nắm lấy.

Một khắc này, nội tâm hắn bị đả kích cực lớn.

Niềm kiêu hãnh của hắn.

Sự tự phụ của hắn.

Thương pháp của hắn.

Sức mạnh của hắn.

Trước mặt Lưu Húc, không chịu nổi một đòn.

Trong ánh mắt hắn có chút mê mang.

Ta, thật sự là cái ta vô địch kia sao.

Chẳng lẽ, ta vốn không chịu nổi một đòn.

Lưu Húc không khỏi sững sờ.

Tình huống gì đây.

Nhìn sắc mặt Mã Siêu, hắn không khỏi sững sờ.

Bị đả kích rồi sao.

Nhưng ngay sau đó, Mã Siêu đột nhiên buông tay.

Thúc ngựa, người bay về phía Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc nhếch lên.

Tay trái nắm Hổ đầu trạm kim thương, tùy ý vung về phía Mã Siêu.

Phụt.

Mã Siêu bị một thương đánh trúng, cả người bay về phía xa.

Bay ra ngoài hơn mười mét, mới rơi xuống đất.

Đương nhiên.

Lưu Húc là vì muốn thu phục Mã Siêu nên mới nương tay.

Mã Siêu cả người đều ngây người.

Hoàn bại.

Lại hoàn toàn bại trong tay Lưu Húc.

Chuyện này cũng quá không thể tin được.

Lưu Húc thật sự là người sao.

Sao lại mạnh như vậy.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn dâng lên ngọn lửa hừng hực.

Hắn đứng dậy, hét lớn với Lưu Húc: Lưu Húc, ngươi đợi đấy.

Nói xong, hắn liền định rời đi.

Lưu Húc lại cười nhạt nói: Mạnh Khởi, ngay cả trường thương

và chiến mã của ngươi cũng không cần nữa sao.

Bước chân của Mã Siêu không khỏi dừng lại.

Cần.

Đương nhiên cần.

Nhưng hắn căn bản không đánh lại Lưu Húc.

Ngay sau đó, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Hắn hạ quyết tâm, đợi khi mình trở nên mạnh hơn, sẽ quay lại tìm Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, câu nói tiếp theo của Lưu Húc, lại khiến hắn không khỏi quay người.

Mạnh Khởi, ngươi không cần muội muội của ngươi nữa sao.

Mã Siêu quay đầu, tay chỉ về phía Lưu Húc, nói từng chữ một.

Nếu ngươi làm hại muội muội ta, ta nhất định sẽ không tha.

Lời hắn chưa nói xong, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên trong viện.

Đại huynh, huynh đến rồi sao.

Trong giọng nói đó, đầy kinh hỉ.

Động tác của Mã Siêu dừng lại.

Hắn nhìn vào trong trang viên.

Mới phát hiện, có một cô nương duyên dáng đứng đó, đang mong ngóng nhìn hắn.

Thấy cô nương kia an toàn vô sự, trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Vân Lộc.

Người đó, chính là Mã Vân Lộc.

Nàng chạy một mạch ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi sững sờ.

Lưu hầu, đại huynh, hai người đang làm gì vậy.

Mã Siêu vẻ mặt lúng túng.

Vừa rồi hắn bại thảm hại.

Nhưng nếu bộ dạng thảm hại này bị nhị muội biết, vậy thì còn thảm hơn nữa.

Lưu Húc cười nhạt nói: Vân Lộc đến rồi à, bản hầu và đại huynh ngươi không phải đang tỷ thí thôi sao.

Mã Vân Lộc ngọt ngào cười một tiếng.

Vậy ai thắng.

Đây không phải là câu hỏi hay, vừa hỏi một câu, mặt Mã Siêu có chút tái đi.

Nhưng hắn là người kiêu ngạo đến thế nào, nếu bảo hắn nói dối, vạn lần không muốn.

Cũng vì vậy, Mã Siêu chỉ đứng tại chỗ không nói gì.

Lưu Húc khoát tay: Được rồi, bản hầu và đại huynh ngươi thực lực ngang nhau.

Thương pháp cũng tốt.

Đặc biệt là chiêu hồi mã thương kia, có thể nói là tuyệt kỹ.

Sắc mặt Mã Siêu càng ngày càng trắng.

Hắn chỉ cảm thấy có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Mã Vân Lộc lại không phát hiện ra những điều này.

Nàng chắp tay sau lưng, vừa nhảy vừa đi đến.

Vừa đi vừa nói: Lưu hầu, thấy chưa.

Ta đã nói với ngài trước đó, đại huynh của ta rất mạnh.

Mã Siêu chỉ cảm thấy càng ngày càng lúng túng.

Vội chuyển chủ đề: Vân Lộc, sao muội lại ở đây.

Mã Vân Lộc nhìn Lưu Húc một cái.

Sau đó, ghé sát vào người Mã Siêu, nhỏ giọng nói: Đại huynh, tiền ta mang theo trên người, không đủ rồi.

Hả.

Mã Siêu ngây người.

Hắn thật sự không ngờ đến nguyên nhân này.

Mã Vân Lộc nhỏ giọng nói: Đừng để Lưu hầu phát hiện, ngài ấy không biết đâu.

Ừm.

Mã Siêu đáp một tiếng.

Ngay sau đó, hắn không tự chủ được bắt đầu ho.

Trong lòng hắn giật thót.

Vội dùng tay che miệng.

Mã Vân Lộc quan tâm hỏi: Đại huynh, huynh bị thương rồi sao.

Mã Siêu tùy tay lau miệng, cười nói: Sao có thể.

Đại huynh ta lợi hại như vậy, sao có thể bị thương.

Thật không.

Mã Vân Lộc nhìn chằm chằm Mã Siêu, vẻ mặt nghi ngờ.

Ừm.

Mã Siêu gật đầu.

Mã Vân Lộc vẻ mặt lo lắng nói: Đại huynh, huynh sẽ không đưa ta đi chứ.

Lưu Húc như không có chuyện gì thu lại Hổ đầu trạm kim thương.

Sắc mặt Mã Siêu trắng bệch.

Nếu lúc này đề xuất rời đi, nhất định sẽ bị Mã Vân Lộc nhìn ra sơ hở.

Nguyên nhân đơn giản.

Nào có võ tướng lúc rời đi, lại để lại vũ khí và bảo mã của mình cho người khác.

Rõ ràng là, đã chiến bại rồi.

Lại nghe Lưu Húc cười nhạt nói: Vân Lộc, yên tâm đi.

Vừa rồi bản hầu đã mời đại huynh ngươi ở lại, đại huynh ngươi đã đồng ý rồi.

Thật sao.

Mã Vân Lộc kinh hỉ nói.

Mã Siêu nhìn về phía Lưu Húc, lại phát hiện Lưu Húc đang một tay cầm Hổ đầu trạm kim thương, một tay dắt Lý Sa Phi.

Lời từ chối vốn dĩ định nói, không thể nói ra được nữa.

Chỉ có thể gật đầu: Lưu hầu nói rất phải.

Quá tốt rồi.

Mã Vân Lộc cả người đều nhảy cẫng lên.

Trên mặt đầy vẻ phấn khích.

Đại huynh, huynh đồng ý ở lại, thật sự quá tốt rồi.

Lưu hầu là người tốt lắm.

Mã Siêu nhỏ giọng hỏi Mã Vân Lộc: Vân Lộc, muội ở lại đây không phải vì.

Thấy Lưu Húc quay đầu nhìn, Mã Vân Lộc ngọt ngào cười một tiếng: Đại huynh, đi thôi.

Bên trong này ta rất quen thuộc.

Nói xong, nàng kéo tay Mã Siêu, đi vào trong.

Mã Siêu cũng không từ chối.

Ba người cùng nhau đi dạo một vòng trong viện.

Sau đó, Lưu Húc dẫn hai người, ngồi xuống trong sảnh đường.

Đã sớm có thị tòng dâng lên rượu ngon thức ăn ngon.

Thấy rượu ngon mà Lưu Húc dâng lên, Mã Vân Lộc không nhịn được nữa.

Nàng giành lấy chén rượu nói: Đại huynh, mùi vị của rượu này, ngon lắm đấy.

Muội uống rượu rồi.

Sắc mặt Mã Siêu không khỏi trầm xuống.

Mã Vân Lộc lè lưỡi đáng yêu: Uống một chén nhỏ, chỉ một chén nhỏ như vậy thôi.

Nói xong, nàng dùng ngón tay ra hiệu một phen.

Nhưng, lúc này Mã Siêu không để ý đến những điều này nữa, đã sớm bị mùi rượu hấp dẫn.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Mã Vân Lộc đã sớm trở về hậu viện, chỉ còn lại Lưu Húc và Mã Siêu hai người.

Lưu Húc cười nói: Thế nào, Mạnh Khởi, rượu này có làm ngươi hài lòng không.

Trên mặt Mã Siêu đầy vẻ ửng hồng.

Hắn uống cạn rượu trắng trong chén, cười lớn.

Lưu hầu, không còn gì để nói, rượu này quá đã.

Nói xong, còn ợ một cái.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Sáng sớm hôm sau.

Lưu Húc dậy từ sớm.

Chương 150

Sau khi sửa soạn một chút, hắn liền ra khỏi phòng, chuẩn bị đến hoàng cung.

Hôm nay, là ngày đầu tiên hắn lâm triều.

Cũng là ngày đã hẹn, sẽ thương nghị chuyện phong vương trên triều đường.

Lưu Húc vừa bước vào sân, đã thấy trong đình tử cách đó không xa, Điêu Thuyền đang xinh tươi đứng đó.

Thấy Lưu Húc ra ngoài, Điêu Thuyền vội bước lên.

Nàng cúi người hành lễ với Lưu Húc, khẽ mở đôi môi đỏ mọng: Lưu lang.

Thiền nhi sao dậy sớm vậy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lưu lang lâm triều, thiếp thân tiễn chàng một đoạn.

Điêu Thuyền nói, đưa tay giúp Lưu Húc sửa sang lại y phục, ra dáng một người vợ nhỏ.

Lưu Húc trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Điêu Thuyền: Trời còn sớm, nàng đi ngủ thêm một lát đi.

Vâng.

Điêu Thuyền quyến rũ cười một tiếng.

Lưu lang đi đi, đừng để trễ giờ.

Lưu Húc gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Cộp cộp.

Tiếng vó ngựa Xích Ký vang lên.

Hắn dẫn theo thân vệ, ra khỏi trang viên, phi nước đại về phía hoàng cung.

Trong Kiến Chương cung, các đại thần đều có mặt đông đủ.

Phía trên cùng của triều đường, Lưu Hiệp mười ba tuổi đang ngồi đó.

Sau khi thấy Lưu Húc, cậu ta gật đầu với hắn.

Hoàng huynh, mấy ngày nay, ở Trường An có quen không.

Lưu Húc chắp tay với Lưu Hiệp.

Nhờ bệ hạ quan tâm, bản hầu mọi việc đều ổn.

Vậy thì tốt.

Lưu Hiệp cười lớn.

Hoàng huynh, trẫm đã tự mình chọn cho huynh một căn nhà.

Nếu huynh thích, có thể mau chóng chuyển vào.

Vương Doãn đúng lúc tiến lên một bước: Lưu hầu, bệ hạ vì căn nhà này mà đã chọn không ít nơi.

Căn nhà này không chỉ rộng rãi, sáng sủa.

Quan trọng là, bài trí bên trong cũng rất tinh tế.

Lưu Hiệp gật đầu cười nói: Không sai.

Căn nhà đó trẫm nhìn cũng thấy được.

Đương nhiên, quan trọng nhất là hoàng huynh thích.

Nhờ bệ hạ quan tâm, bản hầu sau khi tan triều sẽ đi xem thử.

Thấy Lưu Húc nhận lời, nụ cười trên mặt Lưu Hiệp càng rạng rỡ.

Trong triều đường, mọi người nhìn nhau.

Chưa từng thấy, sau khi bắt đầu lâm triều, thiên tử lại tìm người nói chuyện phiếm trước.

Cũng quá khoa trương rồi.

Lưu Hiệp lại cười nhạt.

Lúc này, hắn đại quyền trong tay, có chút hưng phấn.

Từ khi đăng cơ đến nay, hắn luôn bị Đổng Trác khống chế.

Bây giờ Đổng Trác đã đi, hắn chỉ cảm thấy gông cùm trên người đã được gỡ bỏ.

Lưu Hiệp nhìn xuống phía dưới: Chư vị ái khanh, hôm nay có một việc quan trọng hàng đầu, là việc nhà của trẫm, cũng là quốc sự của Đại Hán.

Hắn đưa tay ra chỉ: Chắc mọi người đều đã nghe đại danh của Lưu Cảnh Sơ Lưu hầu rồi.

Vị này, chính là Lưu Cảnh Sơ.

Hắn đứng dậy nói: Lưu Cảnh Sơ là con trai duy nhất của Lưu Đại, xin Tông chính lấy tộc phổ ra kiểm tra.

Tông chính lập tức bắt đầu tuyên đọc tộc phổ ngay tại triều đường.

Con trưởng của Hán Cảnh đế là Lưu Phì.

Lưu Bản sinh ra Sơn Dương thái thú Lưu Dư, Lưu Dư sinh ra Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, Lưu Đại sinh ra Lưu Húc.

Sau khi nghe xong, Lưu Hiệp cười sang sảng: Lưu Đại là hoàng bá của ta, theo tộc phổ, Lưu Húc Lưu Cảnh Sơ là hoàng huynh của trẫm.

Nay hoàng huynh ở trước mặt, trẫm vô cùng vui mừng.

Lưu Húc trong lòng thầm vui.

Đi qua một trình tự này, vậy thì, thân phận hoàng huynh của hắn đã ổn định.

Sau hôm nay, không còn ai dám nghi ngờ thân phận tông thân Hán thất của hắn.

Cũng không ai dám nghi ngờ thân phận hoàng huynh của thiên tử Lưu Hiệp.

Chỉ có điều, Lưu Húc nhớ ra một chuyện.

Hắn muốn xác nhận thân phận của Lưu Bị.

Dựa vào tình hình mà hắn biết ở hậu thế, thân phận tông thân Hán thất của Lưu Bị này có nhiều nghi vấn.

Bây giờ tộc phổ của tông thất Hán ở trước mặt, tự nhiên phải xác nhận một phen.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, muốn tra cứu lại, e rằng khó càng thêm khó.

Ngay lập tức, Lưu Húc chắp tay hành lễ với Lưu Hiệp.

Bệ hạ, thân phận của bản hầu đã được xác nhận, trong lòng bản hầu vô cùng vui mừng.

Không biết bệ hạ có thể cho bản hầu tự mình tra xem một phen, cũng để trong lòng có số.

Tông chính khoát tay: Bệ hạ, việc này e rằng không hợp lệ.

Không sao.

Lưu Hiệp khoát tay, Cứ để hoàng huynh ở gần trẫm tra xem, không được ra ngoài điện, thế nào.

Tông chính bất đắc dĩ, đành đẩy tộc phổ cho Lưu Húc.

Nhìn mấy cuốn sách dày cộp trước mặt, Lưu Húc không khỏi có

chút bất đắc dĩ.

Nhưng hắn cũng không vội, Lưu Bị luôn treo câu nói hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh vương ở cửa miệng, tự nhiên hắn cũng biết phải tìm ở đâu.

Với tốc độ đọc sách đã quen đọc hơn ba ngàn cuốn tiểu thuyết, tốc độ lật xem của hắn khá nhanh.

Rất nhanh, hắn đã tra được.

Nhìn tộc phổ trước mắt, khóe miệng Lưu Húc mím chặt.

Hắn cố gắng kìm nén tiếng cười.

Vì theo như ghi chép trên tộc phổ trước mắt, trên tộc phổ căn bản không có cha của Lưu Bị là Lưu Tín, cũng như tên của Lưu Bị.

Nếu lời Lưu Bị nói là thật, Lưu Bị nếu thật là cháu đời thứ tư của Hiếu Cảnh hoàng đế, cháu của Lưu Hùng, con của Lưu Tín.

Vậy thì, Lưu Bị là cháu đời thứ 18 của Cảnh đế, thiên tử Lưu Hiệp và Lưu Húc đều là cháu đời thứ 13 của Cảnh đế.

Điều đó có nghĩa là, Lưu Bị nhỏ hơn hắn và Lưu Hiệp đến năm đời.

Như vậy, Lưu Bị là cháu năm đời của Lưu Hiệp.

Nếu vậy, chẳng phải Lưu Bị phải gọi hắn là ông của ông của ba hắn sao.

Dường như, Lưu Bị phải gọi hắn là thiên tổ, hắn nên gọi Lưu Bị là tôn.

Thật là cay mắt.

Không tra không biết, tra một cái giật mình.

Lưu Bị tự xưng là Lưu hoàng thúc, nhưng không ngờ, thân phận

thật sự lại thấp đến kinh người.

Đương nhiên, đây là trong trường hợp giả thiết chi của Lưu Bị thật sự là tông thân Hán thất.

Nhưng mà, nếu trước mặt bảo Lưu Bị gọi mình là thiên tổ, vậy thì vui rồi.

Lúc này, hắn đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Ân.

Quan Vũ, Trương Phi hai người là huynh đệ kết nghĩa của Lưu Bị, tính ra, chẳng phải hắn có thêm mấy người cháu sao.

Thoải mái.

Lần này, Lưu Húc thật sự thoải mái.

Thấy bộ dạng vui mừng của Lưu Húc, Lưu Hiệp không khỏi ngạc nhiên.

Hoàng huynh, đã tra xong chưa.

Tra rồi, tra rồi.

Lưu Húc vội vàng đáp.

Vừa nói, vừa đưa tộc phổ qua: Đa tạ bệ hạ.

Không sao.

Lưu Hiệp bảo Tông chính cất đi.

Ngay sau đó, cậu ta ra hiệu cho Vương Doãn.

Vương Doãn hiểu ý: Bệ hạ, lần này tru trừ Đổng Trác, đuổi bộ tướng của Đổng Trác là Lữ Bố, Lưu Cảnh Sơ đáng được công đầu.

Lưu hầu lại là tông thân Hán thất, là hoàng huynh của bệ hạ.

Theo luật Hán, Lưu Húc Lưu Cảnh Sơ có thể được phong vương.

Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Trọng điểm đến rồi.

Đây cũng là mục đích thật sự của hắn khi lâm triều lần này.

Lưu Hiệp gật đầu: Không biết các ái khanh thấy thế nào.

Lời này vừa nói ra, quang lộc đại phu Dương Bưu lập tức ra khỏi hàng: Bệ hạ, thần cho rằng việc phong vương, không ổn.

Khi Đổng Trác còn sống, Lưu Húc đã nhiều lần nhận chiếu mệnh của Đổng Trác, rõ ràng, Lưu Húc là đồng đảng của Đổng tặc.

Nên giống như Lữ Bố, trục xuất khỏi Trường An.

Thị trung Triệu Ôn cũng bước lên.

Bệ hạ, thần phụ nghị.

Việc phong vương, liên quan hệ trọng.

Xin bệ hạ minh sát.

Lưu Húc nhíu mày.

Hắn biết sẽ gặp trở ngại.

Hắn cười nhạt nói: Bệ hạ, thần xin cho mọi người xem một vật.

Vật này hiện đang do thân vệ của ta cầm, chờ ở cửa hoàng cung, xin bệ hạ cho phép.

Lưu Hiệp trong lòng tò mò.

Hắn cũng không biết Lưu Húc sẽ lấy ra thứ gì.

Ngay lập tức liền cho phép: Truyền thân vệ của hoàng huynh lên điện.

Một loạt giọng nói truyền xuống.

Không lâu sau, một thân vệ của Lưu Húc bưng một hộp gỗ lên.

Dương Bưu và Triệu Ôn nhìn nhau, đều thấy được sự tò mò trong mắt đối phương.

Nhưng họ rất tự tin vào lời nói của mình.

Nguyên nhân đơn giản.

Vì chết không có đối chứng.

Đổng tặc đã chết, muốn nói thế nào cũng được.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy từ tay thân vệ.

Hắn tiện tay ném hộp gỗ về phía trước mặt Dương Bưu.

Bịch.

Hộp gỗ lập tức mở ra.

Một đôi mắt to như mắt bò, nhìn chằm chằm vào Dương Bưu.

Dương Bưu cả người giật nảy mình.

Đột nhiên thấy cảnh này, khiến cả người hắn trong lòng run lên.

Lại thêm người này là người mà hắn bình thường sợ như cọp.

Hai điều này hợp lại, chân hắn mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống đất.

Ngay sau đó, hắn liền phản ứng lại.

Chỉ là đầu lâu của Đổng Trác thôi, không phải người sống.

Lưu Húc cười nhạt nói: Dương đại phu, ngài nói bản hầu là đồng đảng của Đổng tặc.

Vậy bản hầu hỏi, vì sao bản hầu lại giết Đổng tặc.

Dương Bưu trong lòng run lên.

Vội đổi vị trí, hít thở sâu mấy hơi, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Triệu Ôn thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên một bước, cố cãi.

Lưu hầu, sở dĩ ngài giết Đổng tặc, chẳng qua là nội bộ phân chia không đều mà thôi.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

Lưu Húc đạp chân một cái, thân hình lao về phía Triệu Ôn.

Ngay sau đó đưa tay ra, đánh mạnh vào má Triệu Ôn.

Chương 151

Bốp.

Một tiếng vang giòn giã vang lên.

Triệu Ôn cả người bay sang bên cạnh.

Một cú ngã này, bay ra xa hơn một trượng.

Mọi người đều xôn xao.

Chưa từng thấy có ai đánh người trên triều đường.

Ngay lập tức, Dương Bưu căm hận nói: Kẻ điên, kẻ điên táo tợn.

Lưu Húc là đồng đảng của Đổng tặc, nay Đổng tặc đã bị diệt, lại dám ngông cuồng như vậy.

Hắn hét lớn ra ngoài: Người đâu, bắt tên điên này lại.

Xoạt xoạt.

Toàn bộ thị vệ ở cửa đều xông vào, người nào người nấy tay cầm trường thương.

Nhưng khi thấy Dương Bưu muốn xử trí Lưu Húc, tất cả đều ngây người tại chỗ.

Mấy ngày trước, cảnh tượng Lưu Húc dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng từ ngoài cửa cung một đường chém giết đến tận Vị Ương điện, bọn họ đều đã chứng kiến.

Tuy Lưu Húc hiếm khi ra tay, nhưng chỉ cần hắn xuất thủ, liền kinh thiên động địa.

Thực lực đó căn bản không thể đối địch.

Hơn nữa, người Lưu Húc đối phó đều là dư nghiệt của Đổng tặc.

Bọn họ đã bị Đổng tặc chèn ép suốt hai năm qua.

Lưu Húc giết dư nghiệt của Đổng tặc, không nghi ngờ gì là đang giúp bọn họ trút giận.

Vì vậy, ai nấy đều nhìn Lưu Húc, ánh mắt tràn đầy kính sợ và cảm kích.

Thấy thị vệ không động thủ, Dương Bưu càng thêm tức giận.

Ông ta chỉ vào Lưu Húc mắng lớn: Tên cuồng đồ, công nhiên ra tay trên triều đường, trong mắt không có quân thượng.

Lời còn chưa dứt, Lưu Húc đã di chuyển.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào, trong nháy mắt đã đến trước mặt Dương Bưu.

Ngay sau đó, hắn vung tay, một cái tát giáng thẳng lên mặt Dương Bưu.

Chát.

Dương Bưu bay ngược ra sau, văng xa hơn một trượng trên không trung mới rơi xuống bên cạnh Triệu Ôn.

Phụt.

Ông ta phun ra một ngụm máu tươi, trong đó còn có cả hai chiếc răng hàm.

Ngay sau đó, Dương Bưu đau đớn ngất đi.

Trên triều, tất cả mọi người đều sững sờ.

Thân phận của Dương Bưu, Triệu Ôn không thể nào sánh bằng.

Dương Bưu xuất thân từ Hoằng Nông Dương thị danh giá, tằng tổ phụ Dương Chấn, tổ phụ Dương Bỉnh, phụ thân Dương Tứ đều giữ chức Thái úy.

Hoằng Nông Dương thị cùng với Nhữ Nam Viên thị là hai đại gia tộc danh giá đương thời.

Đến nay, Dương Bưu đã đảm nhiệm qua nhiều chức vị như Tư không, Tư đồ, Đại hồng lư, Thiếu phủ, Thái thường, Quang lộc đại phu.

Có thể nói, ông ta là một vị nguyên lão trọng thần trong triều.

Ngay cả thiên tử Lưu Hiệp cũng phải nể mặt ba phần.

Nhưng hôm nay, một nhân vật như vậy lại bị tát ngay trên triều.

Đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người đều nhìn về phía Lưu Húc.

Ai cũng biết, sắp có loạn rồi.

Thế lực của Hoằng Nông Dương thị trong triều đình đã bén rễ sâu rộng, không thể xem thường.

Tiếp theo, phải xem Lưu Húc sẽ đối phó thế nào.

Nhưng cho dù có đối phó ra sao, việc phong vương chắc chắn không còn hy vọng.

Sau một lúc yên tĩnh, triều đường lại trở nên hỗn loạn.

Từng người một đứng ra.

Bệ hạ, Lưu Cảnh Sơ công nhiên ra tay trên triều đường, hành động này là đại bất kính với Bệ hạ.

Bệ hạ, việc này nhất định phải nghiêm trị.

Bệ hạ, nếu không nghiêm trị, sẽ làm tổn hại đến uy nghiêm của Bệ hạ.

Thần phụ nghị.

Xoạt xoạt.

Hơn mười người đứng ra.

Lưu Hiệp cũng nhíu mày.

Lần này số người đứng ra thực sự quá nhiều.

Nhiều người như vậy khiến ngài cũng cảm thấy khá đau đầu.

Ngài nhìn về phía Lưu Húc, lại phát hiện hắn đang đứng đó thầm vui vẻ.

Lưu Hiệp trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước đây tiếp xúc với Lưu Húc, ngài có ấn tượng rất tốt về hắn.

Lôi lệ phong hành.

Sát phạt quả đoán.

Có đảm đương.

Có hoài bão.

Có được một người hoàng huynh như Lưu Cảnh Sơ, ngài cảm thấy thật may mắn.

Mới hai ba ngày không gặp, sao lại biến thành thế này.

Lưu Hiệp khẽ ho một tiếng rồi nói: Hoàng huynh, về việc này, huynh có gì muốn nói không.

Lưu Húc nghĩ đến bối phận của Lưu Bị, không khỏi bật cười.

Lưu Bị quỳ trước mặt mình còn phải gọi một tiếng lão tổ.

Cảm giác này thật quá đã.

Nghe tiếng ho của Lưu Hiệp, hắn mới hoàn hồn, chắp tay với Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, Bản Hầu muốn đòi một công đạo.

Mọi người đều ngẩn ra.

Công đạo.

Lưu Húc lại muốn đòi công đạo.

Đùa gì vậy.

Lưu Húc nghiêm mặt nói: Bệ hạ, Bản Hầu lần này đến đây là ứng theo huyết chiếu của Bệ hạ.

Nhưng Dương Bưu và Triệu Ôn lại công nhiên vu khống Bản Hầu.

Đây là đại bất kính với thiên tử.

Xin Bệ hạ nhất định phải nghiêm trị.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngớ ngẩn.

Huyết chiếu.

Huyết chiếu gì.

Họ đều không biết.

Chỉ thấy Lưu Húc cẩn thận lấy ra một tấm vải gấm từ trong lòng, sau đó từ từ mở ra.

Nhìn những chữ viết bằng máu trên đó, mọi người đều kinh ngạc.

Thật sự có huyết thư.

Chẳng lẽ đó chính là huyết chiếu mà Lưu Húc nói.

Kết hợp với lời Lưu Húc nói, chẳng lẽ phong huyết chiếu này là do Bệ hạ tự tay viết.

Lưu Húc cao giọng quát: Cái gọi là ăn lộc vua, lo việc vua.

Dương Bưu, Triệu Ôn và bè lũ, chịu ơn sâu của hoàng thượng, lại không nghĩ đến việc báo quốc trừ giặc.

Hắn đưa huyết chiếu trong tay cho Vương Doãn, Vương Doãn lại đưa cho người bên cạnh.

Mọi người bắt đầu chuyền tay nhau xem.

Lưu Húc đứng trên đài cao, dõng dạc nói: Nhìn thấy Đổng tặc làm loạn triều cương, bá tánh lầm than.

Bệ hạ trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể cắn nát mười đầu ngón tay, viết huyết thư.

Mời Bản Hầu vào Trường An trừ giặc.

Bản Hầu từ khi nhận được huyết chiếu, ăn không ngon, ngủ không yên.

Ngày đêm kiêm trình, lại hao tổn hết mọi thủ đoạn, tự mình dẫn binh xuất chinh, cuối cùng cũng tiêu diệt được quốc tặc Đổng Trác.

Sau đó, Bản Hầu thanh quân trắc, trừ dư nghiệt, dốc lòng dốc sức.

Nào ngờ, mới chưa được hai ba ngày, đã có người công nhiên vu khống Bản Hầu.

Hắn chắp tay về phía Lưu Hiệp nói: Tự vấn lương tâm, có xứng với Bệ hạ không.

Có xứng với Đại Hán ta không.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều cúi đầu.

Dương Bưu vừa mới tỉnh lại, nghe xong những lời của Lưu Húc, lại ngất đi lần nữa.

Trong mắt Lưu Hiệp, lệ quang lóe lên.

Có những chuyện, từ miệng mình nói ra và từ miệng Lưu Húc nói ra hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ Lưu Húc đã nói ra tất cả những điều trong lòng ngài, tâm tình ngài vô cùng khoan khoái.

Ngài gật đầu với Lưu Húc.

Ngay sau đó, ánh mắt ngài quét qua tất cả mọi người, lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: Về việc phong vương cho hoàng huynh của ta, có ai dị nghị không.

Mọi người đâu dám nói không.

Nếu vậy, cứ quyết định thế đi, phong địa của hoàng huynh sẽ ở Duyện Châu.

Lưu Hiệp nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, đã nghĩ xong phong hiệu chưa.

Bệ hạ, đất Duyện Châu từ xưa đến nay là đất Tề và đất Lỗ.

Theo cổ luật, phong hiệu nên là Tề Vương và Lỗ Vương.

Nhưng ý của Lưu Hầu là muốn làm Tần Vương.

Lời của Vương Doãn vừa dứt, trong lòng Lưu Húc liền lộp bộp một tiếng.

Việc làm Tần Vương còn phải xem mọi người lý giải thế nào.

Dù sao, Hán triều đã giành được thiên hạ từ tay Tần triều.

Nếu có người muốn xuyên tạc ý của hắn, e rằng sẽ có chút khó xử.

Nhưng cũng may.

Kẻ phiền phức lớn nhất là Dương Bưu đang nằm trên đất.

Trong lúc nhất thời, không ai dám có ý kiến phản đối.

Bây giờ, chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

Nghĩ vậy, Lưu Húc bước lên một bước nói: Bệ hạ, Bản Hầu thường nghe Lũng Tây, Lương Hồ và các vùng đất Tần khác đã loạn lạc từ lâu, vẫn chưa thể bình định.

Bản Hầu sở dĩ muốn phong hiệu Tần Vương là để luôn luôn nhắc

nhở bản thân, đất Tần chưa bình, Bản Hầu không thể ngủ yên.

Lời này vừa nói ra, Lưu Hiệp không khỏi động lòng.

Ngài cười lớn nói: Hay.

Có hoàng huynh như vậy, lo gì Hán thất không hưng.

Lưu Húc nhân cơ hội nói: Bệ hạ, tuy có quốc tặc làm loạn, nhưng nếu từ nay bắt đầu, dốc lòng trị quốc, Hán thất nhất định có thể đại hưng.

Hay.

Lời hoàng huynh nói rất phải.

Lưu Hiệp cười lớn nói: Hoàng huynh có lòng như vậy, trẫm rất vui.

Hoàng huynh, Tần Vương, xin nhất định hãy dụng tâm, thay trẫm phân ưu.

Lưu Húc thấy đại sự đã thành, lập tức chắp tay với Lưu Hiệp nói: Bệ hạ yên tâm, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực, vì sự đại hưng của Hán thất mà góp một phần sức lực.

Những người phía dưới lúc này mới phản ứng lại.

Từng người một đứng ra, muốn khuyên can.

Chỉ là, tất cả đều đã muộn.

Hơn nữa không có hai người cầm đầu là Dương Bưu và Triệu Ôn, những người còn lại chỉ là một đám ô hợp, căn bản không dám đối đầu trực diện với Lưu Hiệp.

Lúc này, Lưu Hiệp nghiêm nghị nói: Hoàng huynh bình định Hán tặc Đổng Trác, khu trừ dư nghiệt Lữ Bố.

Nay sách phong hoàng huynh Lưu Húc làm Tần Vương.

Chương 152

Phong địa Duyện Châu.

Từ ngày sách phong, hoàng huynh hãy thay trẫm quét sạch các nơi trong Đại Hán, tái hưng Hán thất.

Lưu Húc mừng rỡ.

Cuối cùng cũng được phong làm Tần Vương.

Tần Vương nghe oai phong biết bao.

Mấy cái Lỗ Vương gì đó, kém xa.

Nhưng sau đó, Lưu Hiệp lại tiếp tục nói: Từ hôm nay, cho phép hoàng huynh nhập triều bất xu, kiếm lý thượng điện, tán bái bất danh.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Lại có nữa sao.

Nhưng rất nhanh, hắn đã hiểu được ý nghĩa bề mặt.

Rõ ràng đây là đãi ngộ mà Đổng Trác từng được hưởng.

Lên triều có thể đi lại tùy ý, không cần tháo kiếm, không cần tự báo danh tính.

Đây cũng là một loại vinh diệu.

Lưu Húc lập tức cúi người hành lễ với Lưu Hiệp: Tạ Bệ hạ.

Lúc này, tất cả mọi người trong điện đều nhìn Lưu Húc với vẻ mặt hâm mộ.

Đối với bọn họ, đây là vinh dự vô thượng.

Ngay cả Vương Doãn cũng nhìn Lưu Húc với vẻ mặt hâm mộ.

Lễ ngộ này, chỉ có Đổng Trác mới có.

Nhưng Đổng Trác là dựa vào vũ lực mà có được, là quốc tặc.

Lưu Húc thì khác.

Lưu Húc là được vua ban.

Có được một cách đường đường chính chính.

Quang minh chính đại.

Nhưng thực ra, điều khiến Lưu Húc vui nhất trong lòng không phải những thứ này.

Điều hắn vui nhất là có thể giương cờ bình định các nơi, xuất binh chinh phạt.

Sau khi tan triều, đại bộ phận triều thần đều hướng về phía Lưu Húc thi lễ, tỏ ý chúc mừng.

Ngay cả Vương Doãn cũng chủ động tiến lên.

Chúc mừng Tần Vương.

Hạ hỉ Tần Vương.

Vương Tư đồ khách khí rồi.

Lưu Húc cười nói: Việc phong vương này phải đa tạ Vương Tư đồ.

Nụ cười của Vương Tư đồ hơi khựng lại.

Ngay sau đó ông khẽ cúi người nói: Tần Vương khách khí rồi.

Lưu Húc ra khỏi cửa cung liền đi thẳng về trang viên.

Khi trở về trang viên, hắn phát hiện Quách Gia, Triệu Vân cùng một đám văn võ đều đang đứng ở cửa đón tiếp.

Ngay cả Mã Siêu cũng có mặt.

Nhìn thấy hắn, mọi người đồng loạt cúi người hành lễ.

Chúc mừng Tần Vương vinh thăng.

Lưu Húc cười lớn nói: Các vị, hôm nay Bản Hầu.

à không, Bản Vương vui.

Chúng ta không say không về.

Dạ.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Bên trong trang viên.

Sau khi biết Lưu Húc được phong làm Tần Vương, ai nấy đều vô cùng phấn khởi.

Họ ca hát nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

Rượu qua ba tuần, thức ăn đã năm món.

Thấy trời đã tối, Lưu Húc một mình đi về phía hậu viện.

Khi đến hậu viện, hắn thấy trong lương đình dường như có một người đang ngồi đó.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn ra.

Với nhãn lực hiện tại, hắn đã nhìn rõ, người đó chính là Điêu Thuyền.

Hắn không khỏi có chút ngạc nhiên: Điêu Thuyền sao lại ngồi ở đây.

Bước tới gần, hắn mới phát hiện trong tay Điêu Thuyền đang bưng một hộp bánh ngọt, bên cạnh có một bát canh.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, Điêu Thuyền ngẩng đầu lên.

Khi phát hiện là Lưu Húc, mặt nàng không khỏi hơi ửng hồng nói: Lưu lang, chàng. về rồi.

Thiền nhi, sao nàng lại ở đây.

Lưu lang, thiếp, thiếp làm ít bánh ngọt cho chàng nếm thử.

Điêu Thuyền nói rồi cầm bát canh bên cạnh lên: Lưu lang, đây là canh giải rượu, thiếp vừa mới hâm nóng, chàng uống trước đi.

Nói đoạn, nàng đưa bát canh giải rượu vào tay Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy.

Chỉ cảm thấy tay Điêu Thuyền có chút se lạnh.

Hắn cởi áo khoác trên người, choàng lên vai Điêu Thuyền.

Thiền nhi, sao không ở trong phòng đợi.

Thiếp. thiếp mở cửa không được.

Lưu Húc nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Lúc này hắn mới nhớ ra, lúc đi đã tiện tay đóng cửa.

Hắn nắm lấy tay Điêu Thuyền trong lòng bàn tay mình nói: Thiền nhi. nàng có lòng rồi.

Trên mặt Điêu Thuyền thoáng một tia e thẹn.

Lưu lang, chàng uống canh giải rượu trước đi.

Như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu.

Sau đó vài ngụm đã uống cạn bát canh.

Lại nghe thấy Điêu Thuyền hướng về phía hắn dịu dàng hành lễ.

Chúc mừng Lưu lang được phong Tần Vương.

Lưu Húc đưa một tay ra, đỡ Điêu Thuyền dậy.

Thiền nhi, giữa chúng ta, cần gì những tục lễ này.

Vâng.

Giọng Điêu Thuyền nhẹ như tiếng muỗi kêu.

Nhìn mỹ nhân trước mắt, Lưu Húc đưa tay kéo nàng nói: Đi thôi, chúng ta về phòng từ từ thưởng thức tài nghệ của Thiền nhi.

Cả hai cùng bước vào phòng.

Vừa vào bên trong, Điêu Thuyền liền bắt đầu bận rộn.

Nàng giúp Lưu Húc dọn dẹp phòng ốc.

Nhìn Điêu Thuyền bận rộn tới lui, Lưu Húc cũng không khỏi thầm than trong lòng.

Điêu Thuyền, thực sự không có gì để chê.

Hắn vẫy tay với Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, lại đây ngồi với Bản Vương một lát.

Vâng.

Điêu Thuyền nhẹ nhàng bước tới, vuốt lại mái tóc, ngồi xuống bên cạnh Lưu Húc.

Nhìn vẻ đẹp kiều diễm ngay trước mắt, Lưu Húc cũng không nhịn được nữa, một tay ôm lấy Điêu Thuyền, ngã xuống giường.

Ngày hôm sau.

Khi Lưu Húc tỉnh dậy từ giấc mộng, hắn phát hiện bên cạnh không còn bóng dáng Điêu Thuyền.

Hắn không khỏi hơi ngẩn người.

Đúng lúc này, một giọng nói quyến rũ vang lên bên tai hắn.

Lưu lang, để thiếp hầu hạ chàng thay y phục.

Lưu Húc quay đầu nhìn lại, thấy Điêu Thuyền đang bưng một chậu nước đi tới.

Nàng đặt chậu nước sang một bên.

Sau đó bước tới.

Nhìn dáng đi của Điêu Thuyền, Lưu Húc có chút xót xa nói: Sao nàng không ngủ thêm một chút.

Điêu Thuyền quyến rũ cười nói: Lưu lang mấy ngày nay quá vất vả, thiếp thân tự nhiên phải hầu hạ Lưu lang cho tốt.

Nói rồi, nàng vắt chiếc khăn gấm, đưa cho Lưu Húc.

Lưu Húc trong lòng thầm cảm thán.

Lấy được người vợ như thế này, còn cầu gì hơn nữa.

Điêu Thuyền, cướp được thật đáng giá.

Ở một nơi khác.

Lữ Bố dẫn theo tàn binh bại tướng của mình, đóng quân tại huyện Hảo Thì.

Đúng lúc này, một thân vệ vội vã chạy vào.

Tướng quân, thám mã báo, Lưu Cảnh Sơ vì có công giết chết Đổng Trác, đã được phong làm Tần Vương.

Đổng tặc chết rồi.

Lữ Bố không khỏi cười ha hả, Chết hay lắm.

Chết hay lắm a.

Hắn trừng mắt nhìn thân vệ nói: Ngươi nói Lưu Cảnh Sơ.

Chẳng lẽ là Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ kia.

Chính là hắn.

Thân vệ đáp.

Lưu Cảnh Sơ đã đến Trường An.

Lữ Bố lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn về phía thân vệ, nói: Vậy còn Bản tướng quân thì sao.

Bản tướng quân được phong làm gì.

Lần này nếu không phải Bản tướng quân đi trước một bước đại chiến với Đổng tặc một trận, khiến Đổng tặc thương vong thảm trọng, thì Lưu Cảnh Sơ làm sao có thể thắng.

Thân vệ run giọng nói: Tướng quân bị coi là đồng đảng của Đổng Trác.

Cái gì.

Lữ Bố đập bàn một cái, nổi giận đùng đùng.

Ta Lữ Bố vì trừ khử Đổng Trác, thuộc hạ tổn binh chiết tướng, bây giờ binh mã dưới trướng chỉ còn lại không đến năm nghìn người.

Bản tướng quân lại thành đồng đảng của Đổng Trác sao.

Thân vệ run rẩy, nhưng không dám nói một lời nào.

Ngụy Tục nhíu mày nói: Tướng quân, kế hoạch bây giờ, chúng ta chỉ có thể rời khỏi Trường An.

Huyện Hảo Thì cách Trường An quá gần, e rằng Lưu Cảnh Sơ sẽ không tha cho chúng ta.

Lữ Bố hừ lạnh một tiếng.

Không tha cho ta.

Bản tướng quân còn chưa muốn tha cho hắn.

Lại nghe Ngụy Tục nói: Tướng quân, mấy năm trước ngài có quen biết với Trương Dương ở Nội Hà, hay là chúng ta đi đầu quân cho hắn.

Trương Dương.

Lữ Bố nhướng mày.

Hắn nhớ lại mấy năm trước, khi Trương Dương ở Trường An, đã đối đãi với hắn rất lễ phép.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt Lữ Bố lóe lên một tia lạnh lùng: Truyền tướng lệnh của ta, sáng mai chúng ta sẽ xuất binh đến Trường An.

Ta muốn xem xem, ai có thể làm gì được ta.

Thành Trường An.

Từ Thứ vội vã bước vào trong sảnh đường.

Chúa công, đã tìm được tung tích của Lữ Bố rồi.

Ồ.

Lưu Húc ngẩng đầu lên khỏi bàn giấy.

Sao rồi.

Lữ Bố hiện ở đâu.

Theo tình báo, Lữ Bố hiện đang ở huyện Hảo Thì.

Nhưng xem động hướng của đại quân, dường như hắn muốn tiến đánh Trường An.

Ồ.

Lữ Bố đến Trường An.

Đến Trường An nộp mạng sao.

Lưu Húc cười.

Nguyên Trực, Lữ Bố dưới trướng hiện có bao nhiêu binh mã.

Chúa công, binh mã của Lữ Bố đã tổn thất hơn một nửa, hiện chỉ còn không đến năm nghìn người.

Không đến năm nghìn người.

Lưu Húc gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

Sau đó, hắn vẫy tay nói: Tập hợp tất cả văn võ trong phòng nghị sự.

Yêu cầu trong vòng một khắc đồng hồ, phải có mặt đầy đủ.

Dạ.

Thân vệ lập tức vội vã rời đi.

Không lâu sau, Quách Gia, Triệu Vân, Thái Sử Từ. lần lượt đến.

Lưu Húc thậm chí còn thấy Mã Siêu cũng ở trong số họ.

Chương 153

Đối với điều này, hắn tự nhiên vui mừng.

Thấy mọi người đã đông đủ, Lưu Húc mới vỗ tay nói: Các vị, Nguyên Trực đã tìm được tung tích của Lữ Bố.

Từ Thứ tự giác đứng ra, kể lại tình hình vừa rồi.

Điển Vi cười lớn nói: Tên Lữ Bố đó lại dám đến đây.

Tần Vương, tôi nguyện xuất binh, cùng Lữ Bố chiến một trận.

Triệu Vân cũng chắp tay nói: Tần Vương, thuộc hạ cũng nguyện cùng đi.

Lưu Húc gật đầu nói: Tử Long, Tử Nghĩa, mỗi người tự lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ, theo Bản Vương cùng xuất chinh.

Hai người đồng thanh đáp dạ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Điển Vi nói: Điển Vi, ngươi cứ ở bên cạnh Bản Vương.

Tốt quá rồi.

Điển Vi xắn tay áo, vẻ mặt có chút nóng lòng.

Lưu Húc nhìn về phía Cao Thuận và Trương Liêu nói: Bá Bình, Văn Viễn, các ngươi cũng cùng đi.

Dạ.

Cao Thuận và Trương Liêu nhìn nhau một cái, sắc mặt có chút phức tạp.

Sau đó họ chắp tay với Lưu Húc rồi lui xuống sắp xếp.

Mã Siêu có chút không kìm được, lập tức cũng đứng ra.

Tần Vương, tôi cũng nguyện cùng đi.

Cũng được.

Lưu Húc cười nhạt nói: Hiện tại dưới trướng ta có ba nghìn kỵ binh Tây Lương vừa mới chiêu hàng.

Cứ để Mạnh Khởi thống lĩnh đi.

Mã Siêu không khỏi ngẩn ra.

Tần Vương, e rằng không ổn lắm.

Dù sao tôi cũng không phải thuộc hạ của Tần Vương.

Lưu Húc xua tay nói: Mạnh Khởi, Bản Vương biết ngươi là tay giỏi trong việc thống lĩnh kỵ binh.

Đội quân này lại là thiết kỵ Tây Lương, ngươi thống lĩnh là hợp nhất.

Mã Siêu vô cùng cảm động.

Đó là ba nghìn thiết kỵ Tây Lương.

Uy danh của thiết kỵ Tây Lương, thiên hạ ai mà không biết, ai mà không hay.

Có thể nói, thiết kỵ Tây Lương là một trong số ít những đội quân tinh nhuệ của Đại Hán.

Quan trọng hơn, hắn cũng là người Tây Lương.

Nếu có thể thống lĩnh thiết kỵ Tây Lương, tự nhiên là hợp nhất.

Có thể phát huy và nâng cao uy lực của thiết kỵ Tây Lương đến mức tối đa.

Nhưng dù sao hắn mới đến Trường An, hiện tại cũng chưa nhận Lưu Húc làm chủ.

Dưới tình huống như vậy, Lưu Húc dám giao ba nghìn thiết kỵ Tây Lương tinh nhuệ vào tay hắn, khí phách quả thực phi phàm.

Trong một khoảnh khắc.

Hắn thậm chí còn nảy ra ý định đầu quân dưới trướng Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, ý niệm này nhanh chóng bị dập tắt.

Nửa giờ sau.

Lưu Húc dẫn theo bảy nghìn Hổ Báo Kỵ, bốn nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng, ba nghìn thiết kỵ Tây Lương, ba nghìn thiết kỵ Tịnh Châu cùng tám trăm Hãm Trận Doanh tiến về huyện Hảo Thì.

Sáng sớm hôm sau.

Lữ Bố liền dẫn theo gần năm nghìn Tịnh Châu Lang Kỵ dưới trướng, phi ngựa về phía thành Trường An.

Đi được một đoạn, họ nhanh chóng đến một thung lũng.

Ngụy Tục bước lên nói: Tướng quân, binh mã người mệt ngựa mỏi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây.

Lữ Bố hơi nhíu mày.

Nhưng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của binh mã dưới trướng, hắn gật đầu.

Ầm. mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Sắc mặt Lữ Bố không khỏi trở nên nghiêm nghị.

Thống lĩnh Tịnh Châu Lang Kỵ, hắn tự nhiên biết đây là chuyện gì.

Rõ ràng.

Là chấn động do một lượng lớn kỵ binh đang tập hợp gây ra.

Hắn nhìn về phía hướng có chấn động, xa xa, một lượng lớn kỵ

binh xuất hiện ở phía trước.

Hắn giơ Phương Thiên Họa Kích trong tay lên nói: Chuẩn bị nghênh chiến.

Dạ.

Ngụy Tục, Hầu Thành và những người khác đồng thanh đáp lời.

Ngay sau đó, một đội kỵ binh xuất hiện trước mặt họ.

Đội kỵ binh này có sự khác biệt lớn so với thiết kỵ Tịnh Châu.

Đội kỵ binh trước mắt mặc giáp nặng, vừa nhìn đã biết là trọng kỵ binh.

Nhìn khí thế của đội trọng kỵ binh này, vừa nhìn đã biết không phải là hạng dễ đối phó.

Nhưng sau đó, Lữ Bố hơi nhướng mày.

Hắn thấy, ở phía trước nhất của đội kỵ binh này, có một tướng lĩnh mặc Bảo Tượng Kỳ Lân Minh Quang Khải, tay cầm trường thương, cưỡi một con bảo mã màu đỏ rực.

Nhìn con bảo mã màu đỏ rực đó, hắn liền cười lớn.

Dáng vẻ của con chiến mã này, quả thực còn tốt hơn Xích Thố Mã vài phần.

Chỉ tiếc.

Xích Thố Mã là bảo mã đệ nhất Đại Hán, tự nhiên không phải chiến mã nào cũng có thể so sánh.

Ngay sau đó, Lữ Bố nhìn sang bên cạnh nói: Có biết người cưỡi chiến mã màu đỏ rực phía trước là ai không.

Hầu Thành bước lên bẩm báo: Tướng quân, đó chính là Duyện Châu mục, cũng là Tần Vương mới nhậm chức Lưu Húc Lưu Cảnh

Sơ.

Chính là Lưu Húc.

Lữ Bố hét lớn một tiếng, chiến ý trên người dâng trào.

Hắn hét lớn một tiếng, nói: Đến hay lắm.

Ngay sau đó, hắn thúc ngựa, cũng nghênh đón tiến lên.

Trong lòng đã quyết định, lần này, nhất định phải chém Lưu Húc ngay tại chỗ.

Để cho những kẻ lập Lưu Húc làm Tần Vương xem, rốt cuộc ai mới xứng đáng với danh hiệu Tần Vương.

Đội quân đó chính là Hổ Báo Kỵ dưới trướng Lưu Húc.

Lúc này, hắn đang ngồi trên lưng Xích Ký Mã, một ngựa đi đầu phi về phía Lữ Bố.

Nhìn người ở xa, Lưu Húc không khỏi thầm khen một tiếng.

Chỉ thấy người đó cao tám thước.

Đầu đội Tam Xoa Thúc Phát Tử Kim Quan, mình mặc Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, cưỡi một con chiến mã màu đỏ rực.

Không phải Lữ Bố, thì còn có thể là ai.

Lưu Húc trong lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng.

Thật là một Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố.

Tiếc là, hôm nay ngươi đã gặp phải ta.

Ầm. khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng được rút ngắn lại.

Rất nhanh, hai quân chỉ còn cách nhau chưa đến trăm bước.

Lữ Bố tức giận hét lớn: Tên Lưu Húc kia, có dám cùng Bản tướng

quân một trận không.

Sắc mặt Triệu Vân có chút nghiêm túc.

Dù là hắn, cũng cảm nhận được một luồng áp lực từ người đi đầu kia.

Nguyên nhân không có gì khác.

Bởi vì người đó là Lữ Bố.

Lữ Bố thiên hạ đệ nhất.

Lúc này thấy Lữ Bố khiêu chiến, vội vàng khuyên nhủ: Chúa công, tên Lữ Bố đó rất dũng mãnh.

Chúng ta không cần phải giao chiến trực diện với hắn.

Thái Sử Từ cũng gật đầu nói: Chúa công, Tử Long nói rất phải.

Chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn của hắn, dùng đại quân xông trận là được.

Lại nghe Lữ Bố giơ Phương Thiên Họa Kích trong tay, cười lớn nói: Thấy chưa, tên Lưu Húc đó căn bản không dám xuất chiến.

Tần Vương sao.

Hắn đột nhiên kéo cương Xích Thố Mã, cười lớn nói: Tần Vương, ngươi cũng xứng sao.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Hắn nhàn nhạt nói: Xứng hay không xứng, thử một lần là biết.

Hắn khinh thường nói: Chẳng qua chỉ là một tên nô tài ba họ mà thôi.

Lời này vừa nói ra, Lữ Bố lập tức nổi giận.

Một câu này, không nghi ngờ gì đã chọc trúng vào vết thương của Lữ Bố.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ.

Lưu Húc, tìm chết.

Nói đoạn, hắn thúc mạnh vào bụng Xích Thố Mã.

Xích Thố Mã bốn vó đạp mạnh xuống đất, Lữ Bố phi về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt.

Sau đó, hắn cũng thúc vào bụng Xích Ký Mã, lao về phía Lữ Bố.

Trong ánh mắt Lữ Bố lóe lên một tia lạnh lùng.

Trăm trận trăm thắng, chưa từng gặp đối thủ.

Lưu Húc, chẳng qua chỉ là một tên nhóc con mà thôi, cũng dám cùng hắn tranh phong.

Lần này, hắn muốn một đòn bại địch.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài trượng, hắn giơ Phương Thiên Họa Kích trong tay lên.

Lữ Bố đột nhiên kéo cương.

Hí luật luật.

Xích Thố Mã hí lên một tiếng, đột ngột dựng người lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai chân trước của Xích Thố Mã đạp mạnh xuống đất.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố đã động.

Chỉ nghe một tiếng hét lớn.

Sau đó toàn thân hắn phát lực, kéo theo cây Phương Thiên Họa Kích trong tay, chém về phía Lưu Húc.

Từ nhỏ đã có thần lực trời sinh, hai tay có thể nâng được đỉnh.

Lại còn học được tuyệt học Bá Vương Kích Pháp của Hạng Vũ.

Bây giờ, chiêu hắn dùng, chính là chiêu mạnh nhất của Bá Vương Kích Pháp, Thôn Thiên Diệt Địa.

Lại thêm sự trợ lực từ cú đạp của Xích Thố Mã.

Một kích này, ẩn chứa vạn cân chi lực.

Hắn tự tin, dưới một đòn này, bất kỳ ai cũng sẽ phải bỏ mạng.

Đây chính là tự tin của hắn.

Sự tự tin của võ tướng thiên hạ đệ nhất.

Khóe miệng Lữ Bố lộ ra một nụ cười lạnh.

Đó là sự khinh thường đối với Lưu Húc.

Tần Vương.

Tần Vương đã thôn diệt lục quốc.

Ngươi cũng xứng.

Đợi ta đánh bại ngươi, ta sẽ công chiếm Trường An, lúc đó, ta chính là Tần Vương.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố không khỏi hưng phấn.

Sức mạnh ẩn chứa trong một kích này cũng càng thêm cường đại.

Vút.

Một tiếng rít vang lên, vang vọng bên tai mọi người.

Mọi người chỉ thấy một vệt sáng từ cây kích, chém xuống phía Lưu Húc.

Triệu Vân trong lòng không khỏi rùng mình.

Chương 154

Một kích này trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra không hề đơn giản.

Lữ Bố trong một kích này, đã ẩn chứa nhiều lần công kích, mỗi một kích đều có vạn cân chi lực.

Hắn tự hỏi, với thực lực hiện tại, căn bản không thể đỡ được một kích này.

Ngay cả Điển Vi vốn luôn lớn tiếng la hét, cũng yên lặng.

Từ một kích này, hắn đã thấy được sự khủng bố trong đó.

Có sự trợ lực của chiến mã, một kích này còn mạnh hơn cả sức mạnh của hắn rất nhiều.

Mã Siêu thần tình không khỏi rùng mình.

Hắn phát hiện, nếu đổi lại là hắn, một kích này, căn bản không thể đỡ được.

Hắn lo lắng nhìn Lưu Húc một cái.

Trương Liêu và Cao Thuận nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ cười khổ trong mắt đối phương.

Lữ Bố, lại mạnh hơn trước không ít.

Đây còn là người sao.

Ngay sau đó, họ cũng bắt đầu lo lắng cho Lưu Húc.

Nhìn một kích của Lữ Bố, Lưu Húc cười.

Lữ Bố, quả không hổ là võ tướng thiên hạ đệ nhất.

Có chút thú vị.

Chỉ từ một kích này xem ra, Lữ Bố cũng có chút thực lực.

Tiếc là.

Lữ Bố mệnh không tốt, gặp phải ta.

Lưu Húc tay phải cầm Hình Thiên Thương, đột nhiên giơ lên trên.

Tiếng thương rít gào, phảng phất như xé rách hư không, với tốc độ cực nhanh nghênh đón Phương Thiên Họa Kích.

Nụ cười lạnh trên mặt Lữ Bố càng thêm đậm.

Hắn dường như đã thấy được, cảnh tượng Lưu Húc bỏ mạng dưới một kích này.

Bởi vì một kích của hắn, là dung hợp ba kích làm một.

Đang.

Liên tiếp ba tiếng vang lớn, vang vọng khắp chiến trường.

Hình Thiên Thương và Phương Thiên Họa Kích va chạm vào nhau.

Lữ Bố chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh kinh khủng, truyền đến.

Sức mạnh đó vượt xa vạn cân cự lực.

Không thể nào.

Ngay sau đó, cả người hắn liền bay ra ngoài.

Bay trên không trung hơn mười trượng.

Bành.

Cả người hắn nặng nề va vào một cây đại thụ.

Trong tiếng rắc, cây đại thụ trực tiếp gãy ngang.

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Ngơ ngác nhìn cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt.

Đây là thật sao.

Đó là Lữ Bố.

Được xưng là võ tướng thiên hạ đệ nhất.

Tung hoành nhiều năm, chưa từng một lần thất bại Lữ Bố.

Nào ngờ, lại bị một thương đánh bay.

Có phải là quá khoa trương rồi không.

Lữ Bố cả người đều ngơ ngác.

Hai mắt đờ đẫn nhìn Lưu Húc.

Quả thực không dám tin cảnh tượng trước mắt là thật.

Lúc này trong đầu hắn, hỗn loạn một mảnh.

Đây là thật sao.

Mình bị đánh bay rồi.

Mình đang ở đâu.

Mình đang làm gì.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay về phía Lữ Bố.

Nô tài ba họ, nói xem, ta có xứng không.

Nô tài ba họ.

Mấy chữ này, đã hoàn toàn đâm vào nỗi đau của Lữ Bố.

Ngoài Trương Phi ra, chưa từng có ai dám gọi hắn như vậy.

Nhưng bây giờ, lại có thêm một Lưu Húc.

Nếu vậy, thì đi chết đi.

Trong đôi mắt hắn lại bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Ngay sau đó, Lữ Bố đột ngột ngồi dậy.

Hắn vừa nhìn đã thấy Phương Thiên Họa Kích bên cạnh.

Lúc này, Phương Thiên Họa Kích đang cắm trên một cây đại thụ.

Hắn một tay nắm lấy Phương Thiên Họa Kích, dùng sức giật mạnh.

Rắc.

Cây đại thụ theo đó gãy lìa.

Lữ Bố một tay cầm Phương Thiên Họa Kích, lao về phía Lưu Húc.

Xích Thố Mã phảng phất như có linh tính, đã đến trước mặt hắn.

Hắn nhảy một cái, liền ngồi lại lên lưng Xích Thố Mã.

Lúc này hắn ngạo nghễ ngồi trên Xích Thố Mã, cả người phảng phất như ma thần.

Đó là giới hạn cuối cùng của hắn.

Tôn nghiêm thiên hạ đệ nhất của Lữ Bố, không thể bị sỉ nhục.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, hắn thúc Xích Ký Mã, lao về phía Lữ Bố.

Hai con chiến mã đều là bảo mã tuyệt thế.

Tốc độ của hai người, đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

Gần rồi.

Gần hơn nữa.

Năm trượng.

Ba trượng.

Một trượng.

Lưu Húc và Lữ Bố đồng thời hét lớn một tiếng.

Sau đó hai người đồng thời xuất chiêu.

Phương Thiên Họa Kích trong tay Lữ Bố đột ngột giơ lên.

Một luồng khí thế vô địch, từ trên người hắn dâng lên.

Sau đó, Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn chém chéo xuống dưới.

Một luồng uy áp khủng bố bao trùm toàn trường.

Lữ Bố gầm lên một tiếng giận dữ.

Đây mới là một kích toàn lực của ta.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không dám phát ra một tiếng động nào.

Lưu Húc lại cười nhạt.

Hình Thiên Thương trong tay hắn giơ lên, liền chém chéo về phía Lữ Bố.

Một thương này, Lưu Húc vung rất tùy ý.

Nhưng uy thế của một thương này, lại mạnh hơn một kích kia của Lữ Bố vài phần.

Khi một thương này vung ra, một âm thanh khủng bố vang lên.

Vút.

Tiếng thương rít gào, át đi tất cả âm thanh xung quanh.

Ngay cả tiếng hét lớn của Lữ Bố, cũng bị một tiếng thương này át đi.

Đang.

Thương và kích va chạm vào nhau.

Một tiếng vang lớn, truyền đi khắp nơi.

Lữ Bố chỉ cảm thấy một luồng cự lực truyền đến.

Khiến hắn gần như không cầm nổi Phương Thiên Họa Kích.

Ngay sau đó, cả người hắn lại bay ra ngoài.

Lần này, hắn bay xa hơn mười mấy trượng, trực tiếp lao vào trận doanh của Tịnh Châu Lang Kỵ.

Hắn chỉ cảm thấy hai tay đau nhức dữ dội.

Cúi đầu nhìn, mới phát hiện hổ khẩu đã nứt toác.

Một vệt máu tươi đã nhuộm đỏ Phương Thiên Họa Kích.

Lữ Bố trong lòng kinh hãi.

Quá khủng bố.

Lưu Húc, có thật là người không.

E rằng là một con quái vật.

Chương 155

Bình thường, hắn bị người khác gọi là quái vật.

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy, Lưu Húc mới là con quái vật đó.

Con quái vật khiến hắn cảm thấy khủng bố.

Hắn chỉ cảm thấy trong miệng có chút mặn.

Rõ ràng, là máu tươi.

Mình lại hộc máu sao.

Đã bao nhiêu năm, chưa từng bị thương rồi.

Một khắc này, cả người hắn có chút ngơ ngác.

Lưu Húc cười nhạt nói: Nô tài ba họ, có bản lĩnh thì la nữa đi.

Cổ Lữ Bố rụt lại.

Hắn hét lớn một tiếng: Tịnh Châu Lang Kỵ, xông lên cho ta.

Ầm. chiến mã phi nước đại.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, lao về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt, sau đó, vung tay một cái.

Trong chớp mắt, Hổ Báo Kỵ, Bạch Mã Nghĩa Tòng đều lao về phía trước.

Lữ Bố lại ngồi lên Xích Thố Mã, lao về phía trước.

Cuộc chiến giữa hai bên, sắp nổ ra.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Thì ra là Trương Liêu và Cao Thuận từ bên cạnh xông ra.

Lữ Bố đại nộ.

Hắn hét lớn một tiếng: Văn Viễn, Bá Bình, vì sao lại bỏ ta mà đi.

Trương Liêu cười lớn nói: Ta làm vậy, chẳng qua là bỏ tối theo sáng mà thôi.

Lữ Bố, mau bó tay chịu trói đi.

Lữ Bố càng thêm tức giận.

Hắn hét lớn một tiếng, lao về phía Trương Liêu.

Cổ Trương Liêu không khỏi rụt lại.

Tên này.

Đối đầu với Lữ Bố, căn bản không có một chút cơ hội thắng.

Lại nghe xa xa, Lưu Húc hét lớn: Nô tài ba họ, đừng chạy.

Nói đoạn, Lưu Húc điều khiển Xích Ký Mã, lao về phía Lữ Bố.

Lần này, Lữ Bố đã khôn ra.

Hắn chỉ loanh quanh trong trận, chứ không dám chính diện ứng chiến.

Binh lực của Lữ Bố vốn đã yếu thế, lúc này Lữ Bố lại liên tiếp bị đánh bay, khiến sĩ khí sa sút.

Lại thêm Trương Liêu, Cao Thuận từ bên cạnh giáp công.

Rất nhanh, Tịnh Châu Lang Kỵ đã bị đánh cho đại bại.

Lưu Húc cũng tìm được cơ hội.

Hắn phát hiện Lữ Bố đang ở ngoài tám trượng.

Hắn hét khẽ một tiếng.

Sau đó Xích Ký Mã nhảy một cái, liền vượt qua khoảng cách giữa hai người, đến trước mặt Lữ Bố.

Đồng tử Lữ Bố đột nhiên co lại.

Một cú nhảy, xa đến sáu bảy trượng.

Khoảng cách xa như vậy, ngay cả Xích Thố Mã cũng không nhảy được.

Chẳng lẽ, chiến mã dưới yên Lưu Húc, lại tốt hơn Xích Thố Mã.

Một khắc này, hắn chỉ cảm thấy lòng tự tin bị đả kích.

Đánh lại không đánh lại.

Ngựa lại không tốt bằng của người ta.

Lưu Húc đến trước mặt Lữ Bố, Hình Thiên Thương trong tay giơ lên, liền chém về phía Lữ Bố.

Lại một lần nữa, Lữ Bố bay về phía sau.

Thể chất của Lữ Bố cũng khá tốt.

Hắn ho ra một ngụm máu tươi, mắt lại đang nhìn tứ phía.

Lại một lần nữa.

Lưu Húc dùng Hình Thiên Thương, quét Lữ Bố bay ra ngoài.

Lữ Bố bay xa hơn hai mươi trượng.

Chỉ là lần này, thân vệ dưới trướng Lữ Bố đã bao vây lại, vây Lưu Húc ở giữa.

Lữ Bố lại ngồi lên Xích Thố Mã, chạy trốn.

Ánh mắt Lưu Húc không khỏi rùng mình.

Không ngờ, võ tướng thiên hạ đệ nhất, lại chạy trốn.

Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc không ngừng quét ngang.

Rất nhanh, hắn đã thoát khỏi vòng vây của thân vệ Lữ Bố.

Chỉ là, Lữ Bố đã nhân cơ hội này, chạy được một đoạn khá xa.

Lưu Húc một bên thúc Xích Ký Mã, đuổi theo phía trước.

Một bên hét lớn: Tử Nghĩa, lấy cung.

Thái Sử Từ hiểu ý, lấy trường cung trên chiến mã xuống, ném cho Lưu Húc.

Lưu Húc nhẹ nhàng kéo một cái.

Trường cung bị kéo thành hình trăng tròn.

Két két.

Trường cung có chút không chịu nổi sức mạnh của Lưu Húc, bắt đầu phát ra tiếng kêu giòn tan.

Lưu Húc trong lòng thầm than một tiếng.

Tiếc là, cung này quá nhẹ.

Nghĩ vậy, tay hắn đột nhiên buông ra.

Oanh.

Mũi tên xé toạc không trung, bay về phía Lữ Bố.

Sau đó, hắn lại giương cung lắp tên.

Lữ Bố một mình phi nước đại ở phía trước, bên cạnh hắn, chỉ có lác đác hơn trăm người đi theo.

Không cam tâm.

Không cam tâm chết như vậy.

Hắn muốn quay lại báo thù.

Đúng lúc này, một tiếng rít truyền vào tai hắn.

Hắn thầm kêu không hay.

Lữ Bố cúi người xuống.

Keng.

Một tiếng kim loại vang lên.

Một mũi tên, vừa vặn bắn trúng Tam Thúc Tử Kim Quan của hắn.

Tam Thúc Tử Kim Quan dưới một mũi tên này, bay về phía trước.

Tóc của Lữ Bố, lập tức trở nên rối tung.

Hắn ngơ ngác.

Nếu không né tránh, e rằng đã trúng tên vào ngực rồi.

Một tiếng rít nữa truyền vào tai hắn.

Lữ Bố ý thức được không hay.

Hắn vừa né tránh, vừa quay đầu nhìn lại.

Một mũi tên đột nhiên phóng đại trong mắt hắn.

Hắn chỉ kịp hơi nghiêng người.

Phụt.

Một mũi tên, trực tiếp trúng vào vai hắn.

A.

Lữ Bố không khỏi kêu lên đau đớn.

Sức mạnh của mũi tên này rất lớn, khiến hắn suýt ngã ngựa.

Cũng may lúc này hắn đang nằm úp trên lưng Xích Thố Mã, nếu không, đã bị hất bay ra ngoài rồi.

Lữ Bố dùng tay trái nắm chặt cương, mới không ngã ngựa.

Lúc này hắn, trông rất thảm hại.

Không dám dừng lại chút nào, hắn chạy trốn về phía xa.

Lưu Húc thở dài một tiếng.

Lữ Bố cũng mệnh lớn.

Như vậy mà cũng chạy thoát được.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, dù sao trong tay hắn, Lữ Bố cũng chỉ là vấn đề một kích bay xa bao nhiêu mà thôi.

Hắn trong lòng đã quyết định, sau này nhất định phải để Từ Thứ chú ý động hướng của Lữ Bố.

Ngay sau đó, Lưu Húc hét lớn một tiếng: Hàng giả bất sát.

Những Tịnh Châu Lang Kỵ tại hiện trường thấy Lưu Húc đại phát thần uy, người nào người nấy đều hạ vũ khí trong tay, quỳ xuống đầu hàng.

Từ đó về sau, loạn Lữ Bố, đã được bình định.

Lưu Húc thu thập binh mã, trở về Trường An.

Nửa ngày sau.

Bên một con sông nhỏ.

Lữ Bố lật người xuống ngựa.

Lúc này hắn, trên người thảm hại, trông hệt như một kẻ thất trận đang chạy trốn.

Hoàn toàn không còn khí thế bễ nghễ thiên hạ như trước.

Bên cạnh hắn, không đến trăm kỵ binh.

Bên cạnh hắn, Hầu Thành và Ngụy Tục hai người tiến lên.

Chương 156

Tướng quân, vết thương của ngài.

Lữ Bố từ vạt áo xé một dải vải, ngậm trong miệng.

Sau đó tay phải đưa ra, liền rút mũi tên ra.

Hắn ngậm một đầu dải vải trong miệng, đầu còn lại quấn quanh cánh tay.

Đợi xử lý xong, Lữ Bố mới nhổ một bãi nước bọt.

Không ngờ, một mũi tên lại làm tổn thương xương của ta.

Sức mạnh của Lưu Húc, quả thực khủng bố.

Lữ Bố cười khổ một tiếng nói: Xem tình hình, e rằng gần đây không thể đánh nhau với người khác.

Ngụy Tục và Hầu Thành nhìn nhau, đều thấy được vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Lữ Bố thấy vậy, cố gắng lên tinh thần nói: Ngụy Tục, Hầu Thành, không cần bao lâu, bản tướng sẽ khỏe lại như cũ.

Nói đoạn, hắn giơ tay trái lên, trên mặt lộ ra vẻ tự tin.

Cho dù chỉ có một tay, bản tướng quân cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt.

Hắn đứng dậy, tay trái cầm Phương Thiên Họa Kích.

Sau đó, tay trái đột nhiên vung một vòng, đập mạnh xuống bên cạnh.

Bành.

Dưới một kích, cây cối gãy đổ.

Lữ Bố ngạo nghễ đứng tại chỗ.

Trên người hắn, một luồng khí thế vô địch dâng lên.

Ngụy Tục và Hầu Thành lộ vẻ kinh hãi.

Lữ Bố hét khẽ một tiếng: Lần này, chúng ta đến quận Nội Hà, đầu quân cho Trương Dương.

Dạ.

Ngụy Tục và Hầu Thành đồng thanh đáp.

Nhìn Ngụy Tục và Hầu Thành rời đi, Lữ Bố ngồi phịch xuống đất.

Hắn thở dài một hơi.

Sau đó nhìn vào hổ khẩu đã nứt toác, lẩm bẩm: Tần Vương sao.

Giọng nói hắn đầy vẻ lạc lõng.

Lưu Húc một đường trở về Trường An.

Các tướng đều hân hoan.

Một bữa tiệc mừng công cũng được tổ chức.

Sau khi biết Lưu Húc một mình đánh bại Lữ Bố, trong triều đình, không còn ai dị nghị về hắn nữa.

Ngay cả hai người trước đó khá bất mãn là Dương Bưu và Triệu Ôn, cũng im lặng.

Sau đó, Lưu Húc cũng nhiều lần lên triều.

Mỗi lần lên triều, hắn đều có thể mang theo bội kiếm lên điện.

Thậm chí trong những buổi tảo triều sau đó, Lưu Hiệp còn cho đại thái giám mang ghế đến, để hắn ngồi ở phía dưới long ỷ.

Từ đó về sau, đãi ngộ này đã trở thành tiêu chuẩn của Lưu Húc.

Mỗi lần lên triều, đều có một chiếc ghế dành riêng cho hắn.

Lưu Húc cũng vui vẻ chấp nhận, ít nhất ngồi cũng thoải mái hơn.

Tin tức phảng phất như mọc cánh, truyền đi khắp nơi.

Quận Hà Đông.

Tào Tháo gần đây vẫn đang chỉnh đốn quận Hà Đông.

Sau một thời gian chỉnh trị, quận Hà Đông đã nằm chắc trong tay hắn.

Hạ Hầu Đôn từ bên ngoài bước vào.

Mạnh Đức, binh sĩ của chúng ta đã có năm nghìn người.

Tào Tháo ngẩng đầu lên khỏi bàn.

Nguyên Nhượng, số lượng này thực sự quá ít.

Hạ Hầu Đôn không khỏi ngẩn ra: Mạnh Đức, không phải binh quý tinh không quý đa sao.

Tào Tháo nghe vậy lộ vẻ cười khổ nói: Binh mã của Lưu Cảnh Sơ thực sự quá nhiều rồi.

Nếu ta không luyện thêm binh mã, e rằng.

Lời hắn chưa nói hết, nhưng ý trong lời nói Hạ Hầu Đôn đã hiểu rõ.

Đúng lúc này, Tuân Úc từ bên ngoài vội vã đi vào.

Chúa công, Trường An có tin tức truyền đến.

Tào Tháo ngẩng đầu nói: Văn Nhược, tin tức gì.

Đổng Trác đã chết, Lữ Bố bại trận bỏ chạy.

Lời Tuân Úc chưa nói xong, Tào Tháo đã đứng bật dậy.

Hắn không dám tin nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược, ngươi nói Đổng

Trác chết rồi.

Không sai.

Ha.

Tào Tháo cười điên cuồng, Đổng tặc chết rồi.

Đổng tặc cuối cùng cũng chết rồi.

Trên mặt Tuân Úc lộ vẻ cười khổ nói: Chúa công, lời của ta chưa nói hết.

Còn có gì.

Lưu Cảnh Sơ được phong làm Tần Vương.

Tào Tháo hai mắt trợn tròn, không dám tin nhìn Tuân Úc.

Văn Nhược, ngươi nói cái gì.

Lưu Cảnh Sơ.

Chính xác.

Tuân Úc gật đầu nói: Lưu Cảnh Sơ được phong làm Tần Vương.

Không thể nào.

Tào Tháo cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Không phải, phi Hán thất tông thân không được phong vương.

Nói đến đây hắn lại không nói được nữa.

Bởi vì Tào Tháo phát hiện, Lưu Cảnh Sơ này chính là Hán thất tông thân.

Tào Tháo cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Lưu Cảnh Sơ, không phải đang ở Thanh Châu sao.

Vô duyên vô cớ lại được phong làm Tần Vương.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt hắn lóe lên một tia kinh hãi.

Chẳng lẽ, Lưu Cảnh Sơ đã lén lút đến Trường An, còn tham gia vào việc trừ khử Đổng tặc.

Chúa công, thực ra, việc trừ khử Đổng tặc, một mình đánh bại Lữ Bố, toàn bộ đều là do Lưu Cảnh Sơ làm.

Tào Tháo nghe vậy không khỏi kinh hãi thất sắc.

Không thể nào.

Tào Tháo lắc đầu nói: Lưu Húc tuy dũng mãnh, nhưng làm sao có thể một mình đánh bại Lữ Bố.

Hơn nữa, binh mã dưới trướng Đổng Trác hùng mạnh, thiết kỵ Tây Lương và Tịnh Châu Lang Kỵ đều là tinh nhuệ có số má trong thiên hạ, Lưu Húc đức hạnh gì mà có thể chiến thắng.

Trên mặt Tuân Úc lộ ra một nụ cười.

Tận trong xương tủy, ông vẫn trung thành với Hán thất.

Bây giờ Hán thất có hy vọng chấn hưng, tự nhiên trong lòng vui mừng.

Trước đây sở dĩ đầu quân dưới trướng Tào Tháo, chẳng phải là vì nhìn trúng năng lực của Tào Tháo, ký thác hy vọng vào Tào Tháo có thể phò tá Hán thất sao.

Nhưng bây giờ. trên mặt ông lộ ra vẻ phức tạp.

Tào Tháo lẩm bẩm, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Sau đó, hắn nghiến răng nói: Văn Nhược, việc bắc liên Viên Thiệu trước đây, đã có hồi âm chưa.

Tuân Úc thu lại tâm thần, lắc đầu nói: Chúa công, Viên Thiệu chưa có hồi âm.

Tào Tháo gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

Rất lâu, hắn mới nghiến răng nói: Văn Nhược, Lữ Bố đã chạy đến đâu.

Chúa công, sau khi rời Trường An, Lữ Bố một đường đi về phía đông.

Theo phỏng đoán của tôi, mục tiêu của hắn có lẽ là quận Nội Hà.

Quận Nội Hà sao.

Khóe miệng Tào Tháo nhếch lên.

Nghe nói Trương Dương có quen biết với Vệ thị.

Thời gian trước Vệ thị bị diệt tộc, chúng ta không ngại họa thủy đông dẫn.

Chúa công muốn dẫn Trương Dương và Lưu Húc tương tranh.

Sắc mặt Tuân Úc có chút phức tạp.

Không sai.

Thực lực của Lưu Húc đại tiến, e rằng ta không còn sức để nam tiến nữa.

Chỉ có Trương Dương và Lưu Húc tương tranh, ta mới có cơ hội.

Lưu Húc thắng, thì quận Hà Đông dễ như trở bàn tay.

Trương Dương thắng, thì Duyện Châu có thể trở về tay Tào mỗ ta.

Tào Tháo nói rồi, đưa tay ra xoay xoay năm ngón tay.

Phảng phất như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Việc này, phiền Văn Nhược xử lý.

Vẻ phức tạp trên mặt Tuân Úc càng đậm, nhưng ông vẫn gật đầu: Dạ.

Sau đó, ông xoay người đi ra ngoài.

Tào Tháo nhìn Tuân Úc đi xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Sau đó, hắn xoay người đi đến bàn, bắt đầu viết.

Dòng chữ mở đầu chính là Bản Sơ huynh thân khải.

U Châu.

Công Tôn Toản chỉ tay vào Công Tôn Phạm, giận dữ nói: Công Nghi à, ngươi cho Lưu Cảnh Sơ năm nghìn con chiến mã, lại chỉ đổi lại được một lời hứa ngừng tiến công phía bắc Thanh Châu.

Ngươi nói xem.

Công Tôn Phạm nhất thời có chút nghẹn lời.

Không thể nói, lúc đó uống nhiều rượu.

Cũng không dám nói, là vì mấy chục vò rượu của Lưu Cảnh Sơ.

Chỉ có thể im lặng.

Đúng lúc này, thân vệ vội vã chạy vào.

Chúa công, Trường An gửi văn thư đến.

Công Tôn Toản nhận lấy xem, biểu cảm không khỏi ngẩn ra.

Sau đó cười ha hả: Hay.

Tốt quá rồi.

Đổng Trác cuối cùng cũng chết rồi.

Tên Lữ Bố kia cũng đã chạy khỏi Trường An.

Sau đó, biểu cảm của hắn trở nên có chút phức tạp, lẩm bẩm: Lưu Cảnh Sơ, không ngờ tên nhóc này lại lợi hại như vậy.

Hắn bước lên, vỗ vai Công Tôn Phạm nói: Công Nghi à, ngươi làm tốt lắm.

Từ hôm nay, đại huynh ta sẽ giao thêm nhiều nhiệm vụ cho ngươi.

Công Tôn Phạm kinh ngạc nhìn Công Tôn Toản, nhất thời có chút kinh nghi bất định.

Công Tôn Toản cũng không nói gì, chỉ đưa văn thư trong tay cho Công Tôn Phạm.

Công Tôn Phạm vừa xem, biểu cảm trên mặt lập tức đông cứng.

Nhưng ngay sau đó, hắn không khỏi cười lớn.

Giao hảo với Lưu Cảnh Sơ, một bước cờ này hắn lại đi đúng.

Tuy rằng, chỉ là may mắn.

Nhưng may mắn, sao lại không phải là một loại thực lực.

Công Tôn Phạm đắc ý nghĩ.

Hà Bắc, Ký Châu.

Bên trong Châu mục phủ.

Viên Thiệu đứng trên đại đường.

Phía dưới, là một đám mưu thần võ tướng.

Viên Thiệu chắp tay sau lưng, cười lớn nói: Các vị, hiện tại tình thế của chúng ta rất tốt, chỉ cần chúng ta thừa thắng truy kích, hạ gục Công Tôn Toản chỉ trong nay mai.

Quách Đồ và những người khác đồng loạt gật đầu.

Đúng lúc này, Thư Thụ bước vào.

Chúa công, Trường An có công văn truyền đến.

Viên Thiệu không để ý gật đầu.

Công Dữ, cứ đặt công văn trên bàn là được.

Sau đó, hắn cười lớn nói: Đợi ta bình định Công Tôn Toản xong,

sẽ là lúc ra tay với Lưu Húc ở Duyện Châu.

Đến lúc đó, ta nắm trong tay lực lượng ba châu, lại thêm nửa Thanh Châu, ta sẽ có thực lực tuyệt đối, có thể nghiền ép Lưu Húc.

Lưu Húc chẳng qua chỉ là một tên nhóc con.

Lời hắn chưa nói xong, Thư Thụ đã ngắt lời: Chúa công, lần này trong công văn có chuyện khá quan trọng.

Viên Thiệu trừng mắt nhìn Thư Thụ một cái: Công Dữ, Trường An có thể có chuyện gì quan trọng.

Chẳng qua là chuyện Đổng tặc loạn quyền mà thôi.

Chúa công, lần này chuyện không giống.

Theo công văn, Đổng Trác chết rồi.

Lời này vừa nói ra, tất cả đều xôn xao.

Mọi người đều không dám tin nhìn Thư Thụ.

Thân thể Viên Thiệu không khỏi cứng đờ: Công Dữ, lời này là thật sao.

Sau đó, hắn liền lấy công văn bắt đầu xem.

Sau khi xem một lượt, hắn không khỏi kinh hãi.

Mọi thứ hắn thấy trước mắt, quả thực quá khó tin.

Đổng tặc chết, Lữ Bố một mình bị đánh bại, Lữ Bố rời Trường An.

Từng việc từng chuyện, tất cả đều liên quan đến người mà họ vừa bàn luận Duyện Châu mục Lưu Cảnh Sơ.

Không.

Chương 157

Bây giờ nên gọi là Tần Vương.

Nhìn thấy Lưu Húc được phong làm Tần Vương, trong mắt Viên Thiệu lóe lên một tia phẫn nộ.

Trước đây.

Lúc mười tám lộ chư hầu thảo Đổng, nếu lúc đó, có thể tiêu diệt Đổng tặc.

Vậy thì không chừng, người được phong vương chính là hắn.

Không chừng, hắn chính là Tần Vương.

Nhưng bây giờ, Lưu Húc lại trở thành Tần Vương.

Trở thành người có thân phận địa vị nghiền ép hắn, trong lòng, hắn cảm thấy khó mà bình tĩnh.

Sớm biết như vậy, nên thảo Đổng.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền nảy sinh một tia nghi ngờ, nhìn về phía Thư Thụ.

Công Dữ, có biết Lưu Cảnh Sơ làm thế nào trừ khử được Đổng tặc không.

Làm thế nào khu trục được Lữ Bố.

Thư Thụ lộ vẻ cười khổ nói: Trên công văn tuy không viết, nhưng theo tình báo của tôi, Lưu Húc đã dùng kế song hổ cạnh thực.

Khiêu khích Đổng tặc và Lữ Bố tranh đấu, sau đó, lại thừa cơ đánh bại Đổng tặc, giết chết Đổng Trác.

Sau đó lại suất đại quân đối trận với Lữ Bố.

Trước trận của hai quân, một mình hắn đã đánh Lữ Bố ngã ngựa.

Và khiến Lữ Bố bị thương bỏ chạy.

Hiện tại Lữ Bố binh lực không đến trăm người, tướng không đủ hai viên, chạy về quận Nội Hà.

Viên Thiệu trợn mắt há mồm nói: Lưu Húc một mình chiến thắng Lữ Bố.

Không thể nào.

Mọi người cũng kinh hãi thất sắc.

Lữ Bố là võ tướng thiên hạ đệ nhất.

Điểm này, ai cũng biết.

Có người không ưa cách làm người của Lữ Bố, nhưng đối với võ lực của Lữ Bố lại tâm phục khẩu phục.

Không có gì khác, bởi vì cái danh thiên hạ đệ nhất của Lữ Bố là thật sự đánh ra.

Từ trận Hổ Lao quan, Lữ Bố đã đặt nền móng cho địa vị võ tướng thiên hạ đệ nhất.

Từ đó về sau, không ai có thể lay chuyển được.

Nhưng bây giờ, võ tướng thiên hạ đệ nhất Lữ Bố, lại bại trong tay Lưu Húc.

Bị thương bỏ chạy.

Quả thực có chút hãi hùng.

Sự thực là như vậy.

Thư Thụ lộ vẻ cười khổ nói.

Lữ Bố dưới tay Lưu Húc, ngay cả một chiêu cũng không trụ được.

Chiêu thứ nhất, đã bị Lưu Húc đánh bay hơn mười trượng.

Lữ Bố không phục, lại xông lên, kết quả y như cũ, lại bị Lưu Húc đánh bay hơn mười trượng.

Liên tục mấy lần sau đó, Lữ Bố thấy không có hy vọng thắng, lại bị Lưu Húc hai mặt giáp công, chỉ có thể chạy trốn.

Dù vậy, vẫn bị Lưu Húc một tên bắn trúng cánh tay.

Trong phòng nghị sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

Mọi người đều che miệng, vẻ mặt không thể tin.

Phảng phất như điều họ nghe được, là chuyện khó tin nhất trên đời.

Võ tướng thiên hạ đệ nhất bị một kích đánh bay.

Bị đánh bay hơn mười trượng.

Nhan Lương đằng một tiếng đứng dậy, hét khẽ một tiếng: Không thể nào.

Văn Xú cũng đập bàn, đứng dậy nói: Tự Công Dữ, ngươi có thể đừng nói những lời hoang đường được không.

Thư Thụ nghe vậy ngơ ngác.

Văn tướng quân, tôi xin hỏi, tôi nói hoang đường ở đâu.

Văn Xú ngạo nghễ nói: Ta Văn Xú tuy bất tài, nhưng cũng là võ tướng hàng đầu của Đại Hán.

Sau đó, hắn chỉ vào Thư Thụ, nói: Tự Công Dữ có biết, muốn đánh bay một người hơn mười trượng, cần bao nhiêu sức lực không.

Thư Thụ xòe tay, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Văn tướng quân cũng thấy rồi, ta là một văn sĩ.

Vấn đề ngươi đưa ra, ta làm sao biết được.

Để ta nói cho.

Nhan Lương bước lên một bước, dõng dạc nói: Muốn đánh bay một người ra ngoài một trượng, toàn lực của ta cũng không làm được, muốn đánh bay một người hơn mười trượng, cần sức mạnh khủng khiếp đến mức nào.

Thư Thụ bất đắc dĩ thở dài: Chuyện này hoàn toàn chính xác.

Ta lúc đầu cũng không tin, nhưng chuyện này đã sớm truyền khắp thành Trường An rồi.

Có hơn một vạn người đã chứng kiến cảnh tượng đó.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Viên Thiệu cười khổ nói: Xem ra, danh hiệu thiên hạ đệ nhất của Lưu Cảnh Sơ đã chắc rồi.

Ta cần phải đối xử tốt với Lưu Cảnh Sơ.

Đúng rồi, Lưu Cảnh Sơ có cần chiến mã không.

Ta có thể hợp tác với Lưu Cảnh Sơ một chút.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Tuân Kham nói: Hữu Nhược, chuẩn bị một chút.

Đợi Lưu Cảnh Sơ trở về, liền đến Duyện Châu một chuyến.

Tuân Kham gật đầu đáp dạ.

Duyện Châu, thành Xương Ấp.

Trong hậu viện của Châu mục phủ.

Một tiếng đàn du dương vang lên trong hậu viện.

Nghe tiếng đàn, chính là bài Phượng Cầu Hoàng.

Nhu Nhi ôm một lá thư vào lòng, chạy nhanh vào phòng.

Cô nương, tin tốt.

Tin tốt trời ban.

Thái Diễm ngừng gảy đàn, nói: Nhu Nhi, chạy chậm thôi, trời mưa đường trơn.

Nhu Nhi từ trong lòng lấy ra một lá thư: Cô nương, chúa công được phong làm Tần Vương.

Cái gì.

Vẻ mặt bình tĩnh ban đầu của Thái Diễm đã biến mất.

Nàng vội chạy mấy bước, đến bên cạnh Nhu Nhi, sau đó giật lấy lá thư trong tay Nhu Nhi.

Nhìn nội dung trong thư, Thái Diễm cười lớn: Tin tốt, quả nhiên là tin tốt trời ban.

Ngay sau đó, nàng bước ra ngoài.

Nhu Nhi nói: Cô nương, người đi đâu vậy.

Ta đi tìm phụ thân, thương nghị chuyện Tần Vương Phủ.

Cô nương, bên ngoài đang mưa, để Nhu Nhi đi tìm lão gia.

Không cần, ta đi một lát rồi về.

Thái Diễm nói rồi, liền biến mất ở cửa.

Cô nương đợi con với.

Nhu Nhi dậm chân một cái, sau đó chạy theo.

Một ngày nọ, Lưu Húc vừa đi tảo triều về, liền thấy Trần Cung chủ động tiến lên.

Chúa công, Tần Vương Phủ của ngài đã sắp xếp gần xong rồi.

Lưu Húc không để ý xua tay: Không sao.

Bản Vương ở Trường An cũng chỉ ở tạm thôi.

Tùy ý dọn dẹp là được.

Sao có thể như vậy.

Trần Cung lắc đầu nói: Hơn nữa, việc vương phủ liên quan đến thể diện của chúa công, tự nhiên không thể qua loa.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Cung, Lưu Húc gật đầu: Vậy thì, tùy ngươi đi.

Chúa công, thuộc hạ cho rằng, ngài nên đi xem trước, sẽ thỏa đáng hơn.

Cũng được.

Lưu Húc gật đầu: Thiền nhi trước đó đã muốn đi xem, chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì hôm nay đi.

Sau đó, hắn liền bước về phía hậu viện.

Lưu lang, thiếp thật sự có thể đi xem sao.

Điêu Thuyền vẻ mặt kinh hỉ nói.

Sao có thể là giả được.

Lưu Húc cười nhạt nói.

Điêu Thuyền đột nhiên ôm lấy Lưu Húc, hưng phấn nói: Cảm ơn Lưu lang.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, Lưu Húc cúi đầu, hôn sâu lên đó.

Rất lâu, môi mới tách ra.

Điêu Thuyền e thẹn cúi đầu.

Lưu Húc trong lòng thầm than một tiếng.

Có một tuyệt sắc nhân gian bên cạnh, đối với định lực của hắn quả thực là một thử thách không nhỏ.

Đúng lúc này, một người vội vã chạy tới.

Lưu Hầu, ngài muốn ra ngoài sao.

Cũng mang theo ta nữa.

Nói đoạn, nàng ngọt ngào cười nói: Tần Vương, ta cũng lâu rồi chưa ra ngoài.

Người đó, chính là Mã Vân Lộc.

Được thôi.

Lưu Húc gật đầu.

Tốt quá rồi.

Mã Vân Lộc hưng phấn đến mức la hét.

Nhưng ngay sau đó, nàng tò mò nói: Tần Vương, hôm nay chúng ta đi đâu vậy a.

Lưu Húc không khỏi cạn lời nhìn Mã Vân Lộc một cái.

Hôm nay à, chúng ta đi tham quan Tần Vương Phủ.

Mã Vân Lộc kéo Điêu Thuyền đi ra ngoài.

Điêu Thuyền tỷ tỷ, chúng ta đi nhanh lên, bây giờ ta đã có chút nóng lòng muốn xem Tần Vương Phủ rồi.

Sau đó, mọi người cùng đi ra ngoài.

Sau đó, liền thấy Trâu Ngọc đang đứng ở cửa hậu viện nói: Tần Vương, thiếp thân có thể đi xem một chút không.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Nếu không phải Trâu Ngọc xuất hiện trước mặt hắn, hắn gần như

đã quên mất Trâu Ngọc.

Hắn gật đầu nói: Nếu đã muốn đi xem, vậy thì cùng đi đi.

Thiếp thân tạ Tần Vương.

Trâu Ngọc đoan trang hướng về phía Lưu Húc dịu dàng hành lễ, giọng nói mềm mại.

Tay trái Mã Vân Lộc kéo lấy Trâu Ngọc.

Đi thôi, chúng ta cùng đi xem.

Bên ngoài đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Sau đó một đoàn người liền hướng về phía Tần Vương Phủ.

Tần Vương Phủ nằm ở khu vực phồn hoa phía nam thành Trường An, cách hoàng cung cũng không xa.

Trong vòng một khắc đồng hồ, xe ngựa dừng lại.

Lưu Húc lật người xuống ngựa, Điêu Thuyền cũng từ trên xe ngựa bước xuống.

Nhìn vào mắt, toàn bộ Tần Vương Phủ chiếm diện tích cực lớn.

So với Châu mục phủ của hắn, cũng lớn hơn không ít.

Ở cửa Tần Vương Phủ, ba chữ lớn Tần Vương Phủ lấp lánh.

Cái nhìn đầu tiên, trong đầu Lưu Húc chỉ có hai chữ: khí phái.

Ba chữ: rất khí phái.

Ở cửa có thân vệ canh gác, thấy hắn đến, đồng loạt cúi người hành lễ.

Lưu Húc dẫn theo mấy người, bước vào bên trong.

Đi trong đó, đình đài lầu các, bố trí tinh tế, toát ra một luồng quý khí.

Bốn người một đường đi về phía hậu viện.

Bố trí trong hậu viện, càng thêm tinh tế.

Trong đó có một hồ nhân tạo, bên hồ có giả sơn.

Ở chính giữa hồ, có một lương đình khí phái, đình tử tên là Nhã Đình.

Ngồi trong đó, nghiễm nhiên như một thế ngoại đào viên.

Lưu Húc không khỏi vô cùng hài lòng.

Quả không hổ là vương phủ.

Trần Cung tiến lên hỏi: Chúa công, không biết ngài có hài lòng không.

Nếu có chỗ nào cần thay đổi, chúa công cứ việc phân phó.

Không tệ.

Lưu Húc hài lòng gật đầu.

Như vậy thì tốt rồi.

Trần Cung cười lớn nói: Chủ mẫu quả nhiên có mắt nhìn phi phàm Lưu Húc nghe vậy liền ngẩn ra: Công Đài, chủ mẫu.

Trần Cung biết mình lỡ lời, vội che miệng lại.

Lưu Húc trừng mắt.

Trần Cung đành bất đắc dĩ nói: Chúa công, thực ra việc bố trí nơi này là do chủ mẫu tự tay làm.

Là Diễm nhi sao.

Lưu Húc hỏi.

Đúng vậy.

Trần Cung gật đầu.

Ngay sau đó, hắn lộ vẻ mặt cười khổ nói: Chúa công, thực ra chủ mẫu bảo ta phải giữ bí mật.

Lại làm khổ Diễm nhi rồi.

Lưu Húc khẽ cười: Ở xa ngàn dặm mà vẫn lo lắng việc bố trí vương phủ.

Chúa công, chủ mẫu còn nói: Tần Vương Phủ ở Duyện Châu đã bắt đầu khởi công.

Đợi chúa công trở về thì chắc cũng gần xong rồi.

Nhanh vậy sao.

Lưu Húc nghe vậy liền sững sờ.

Trần Cung chắp tay với Lưu Húc nói: Chủ mẫu vốn muốn cho chúa công một bất ngờ, nhưng thuộc hạ lại không cẩn thận tiết lộ.

Lưu Húc nghe vậy cũng không khỏi mong chờ.

Chương 158

Cũng không biết Tần Vương Phủ kia sẽ được xây dựng thành bộ dạng gì.

Duyện Châu mới là Tần Vương Phủ thực sự.

Còn ở Trường An này, nhiều nhất cũng chỉ là một biệt viện của Tần Vương Phủ mà thôi.

Sau đó, mọi người bắt đầu dọn từ phía đông thành vào trong Tần Vương Phủ.

Sau khi dọn vào, tự nhiên không thể thiếu một phen nghi thức nhập trạch.

Vào ngày nhập trạch, trong thành Trường An, phàm là những nhân vật có máu mặt đều đổ về phía nam thành.

Trên một tửu lâu ở phía nam thành.

Nhìn xuống dưới tửu lâu, xe ngựa, kiệu quan qua lại không ngớt, mọi người không khỏi bàn tán.

Hôm nay trong thành có chuyện lớn gì xảy ra sao.

Ngươi không biết sao.

Hôm nay là ngày Tần Vương nhập trạch đó.

Tần Vương Phủ.

Hôm nay nhập trạch sao.

Đúng vậy.

Lần này a, may mà có Tần Vương.

Nếu không phải Tần Vương, e rằng loạn Đổng Trác còn kéo dài.

Còn phải nói nữa sao Đi, ta cũng đi xem thử.

Cùng đi, cùng đi Cửa Tần Vương Phủ.

Tuy đường phố trong thành rộng rãi, nhưng không chịu nổi lượng người quá đông.

Lúc này, trước cửa Tần Vương Phủ đã xếp một hàng dài.

Vô số quan viên, thế gia, người thì tặng quà, kẻ thì nịnh bợ Trong chốc lát, Tần Vương Phủ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lưu Húc đối với tất cả những chuyện này tự nhiên không quan tâm.

Hắn chỉ cử Trần Cung và những người khác ra ứng phó, còn mình thì vui vẻ trốn đi hưởng nhàn.

Chỉ có Vương Doãn và một vài người ít ỏi mới có thể gặp được hắn.

Quận Nội Hà, huyện Hoài.

Sau khi biết Lữ Bố đến, Trương Dương hưng phấn ra đón.

Hắn đích thân ra cổng thành nghênh tiếp Lữ Bố, một tay nắm chặt tay Lữ Bố.

Phụng Tiên, từ ngày đó chia tay, ta rất nhớ mong.

Hôm nay gặp lại, Phụng Tiên vẫn dũng mãnh như xưa a.

Lữ Bố cảm động, cười khổ một tiếng nói: Tướng bại trận, sao dám nói đến hai chữ dũng mãnh.

Phụng Tiên sao lại nói vậy.

Trương Dương cười lớn: Phụng Tiên không cần bận tâm.

Người có lúc lỡ tay, ngựa có lúc trượt vó, chuyện đó khó tránh khỏi.

Hắn vỗ vỗ mu bàn tay Lữ Bố nói: Chờ ngày nào đó, huynh đệ ta liên thủ, gây dựng lại cơ đồ.

Trên mặt Lữ Bố cũng hiện lên vài phần thần thái.

Tốt.

Bố nguyện cùng huynh liên thủ, cùng mưu đồ bá nghiệp.

Như vậy rất tốt.

Trương Dương cười to: Đi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Hai người cười lớn, cùng nhau đi về phía phủ quận thú.

Phía sau, Ngụy Tục, Hầu Thành hai người, cũng được Đổng Chiêu chiêu đãi, đi vào trong phủ quận thú.

Mọi người rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Lữ Bố đặt mạnh chén rượu xuống bàn, rồi mới thở dài một tiếng.

Cùng là diệt Đổng, Lưu Húc kia được phong làm Tần Vương, còn Bố ta lại tổn binh hao tướng, lưu lạc đến mức này.

Ta, Lữ Bố, trong lòng không cam tâm a.

Nói đoạn, hắn lại ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Trương Dương cười lớn: Phụng Tiên, ngày tháng còn dài, cần gì phải vội vàng nhất thời.

Hắn nâng chén rượu, ra hiệu với Lữ Bố: Phụng Tiên nếu thực sự không nuốt trôi cục tức này, hay là để ta thay ngươi đòi lại công đạo từ Lưu Húc.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Lữ Bố chợt sáng lên.

Trĩ Thúc huynh, chẳng lẽ có cách.

Trương Dương không trả lời, chỉ khẽ cười: Uống rượu.

Chúng ta uống rượu.

Lữ Bố đã bị khơi dậy sự tò mò.

Lúc này hắn vội nói: Trĩ Thúc, nếu có cách hay, xin hãy nói thẳng.

Trương Dương không vội không vàng uống cạn chén rượu.

Lữ Bố lớn tiếng nói: Trĩ Thúc, nếu còn úp mở nữa, là không xem Lữ Bố ta là bằng hữu.

Phụng Tiên sao lại nói vậy a.

Trên mặt Trương Dương lộ ra mấy phần ý cười.

Thấy Lữ Bố thật sự sốt ruột, hắn mới cười nhạt nói: Thôi được, vậy ta nói bừa vài câu, xem như ném gạch dẫn ngọc.

Lữ Bố nghe vậy mừng rỡ.

Trĩ Thúc, mau nói đi.

Phụng Tiên, hiện nay Lưu Húc đang ở Trường An, chẳng phải binh lực ở Duyện Châu đang trống rỗng sao.

Ánh mắt Lữ Bố chợt sáng lên: Trĩ Thúc nói rất có lý.

Nếu lúc này, chúng ta xuất binh thảo phạt.

Thay Phụng Tiên chiếm lấy đất Đông quận.

Đến lúc đó, chúng ta lại lấy Đông quận làm cơ sở, tiến đánh toàn bộ Duyện Châu.

Không biết Phụng Tiên thấy thế nào.

Lời này vừa nói ra, Lữ Bố không khỏi vô cùng động lòng.

Hắn đứng dậy, chắp tay cúi người về phía Trương Dương: Nếu thật sự có thể như vậy, Bố sẽ khắc ghi trong lòng, tuyệt đối không phụ lòng Trĩ Thúc.

Ngay sau đó, hắn lại cười khổ một tiếng.

Trĩ Thúc, binh lực dưới trướng ta không đến trăm kỵ.

Với binh lực như vậy, có thể làm được gì.

Trương Dương xua tay.

Phụng Tiên đừng lo.

Binh lực của ta không nhiều, nhưng mấy năm nay, trong tay cũng tích góp được một vạn tinh binh.

Ngay sau đó, hắn ghé sát người lại gần hơn, nói: Hơn nữa, ta và Thiền vu Hung Nô Vu Phù La quan hệ không tệ.

Có thể mời hắn đến giúp một tay.

Ồ.

Lữ Bố nghe vậy mừng rỡ.

Không ngờ, Trĩ Thúc lại có quan hệ tốt với Thiền vu Hung Nô như vậy.

Trên mặt Trương Dương lộ ra một tia ngượng ngùng.

Hắn không thể nói là vì trước đây bị Vu Phù La bắt làm con tin, trong quá trình đó mới dần dần quen biết.

Hắn chỉ cười ha ha, không đáp lời.

Lữ Bố cười lớn, nâng chén rượu nói: Như vậy, mọi chuyện nhờ cả vào Trĩ Thúc huynh.

Trương Dương cũng cười lớn: Vậy ta đi chuẩn bị một phen.

Sau đó, hai người cùng nhau uống cạn rượu trong chén.

Mấy ngày sau, họ liền tập hợp binh mã, tiến về Đông quận.

Quận Nội Hà và Đông quận vốn liền kề, rất nhanh đã áp sát Đông

quận.

Duyện Châu.

Sau khi biết Trương Dương ở quận Nội Hà ra tay, Lỗ Túc lập tức cùng Trần Quần, Pháp Chính và những người khác thương nghị đối sách.

Pháp Chính cười nhạt nói: Đông quận hiện có Trình Dục trấn giữ, chắc sẽ không có trở ngại lớn.

Vấn đề thực sự là Hung Nô.

Đúng vậy.

Lỗ Túc gật đầu, Hung Nô tuy chưa xuất binh, nhưng đã rục rịch.

Chuyện này, e rằng phải báo cho chúa công biết.

Cùng ngày, một bức thư tín từ Duyện Châu được gửi đến Trường An.

Trường An.

Từ Thứ vội vã đi vào Tần Vương Phủ.

Chúa công, Duyện Châu có tin khẩn truyền đến.

Lưu Húc khẽ sững sờ: Tin khẩn Duyện Châu.

Trình lên.

Mở ra chỉ liếc một cái, hắn không khỏi nhíu mày.

Trương Dương và Lữ Bố hai người, lá gan thật lớn.

Dám cấu kết với Hung Nô.

E là chán sống rồi.

Hắn quát khẽ một tiếng: Nguyên Trực, mau mời các vị văn võ đại thần đến phòng nghị sự.

Từ Thứ vội vã rời đi.

Không bao lâu, các văn thần vội vã kéo đến.

Nhìn mọi người, sắc mặt Lưu Húc nghiêm túc.

Hôm nay triệu mọi người đến đây, là vì Duyện Châu của ta có chiến sự.

Hắn gật đầu với Từ Thứ: Nguyên Trực, phiền ngươi nói lại tình hình cho mọi người nghe một lần.

Từ Thứ cung kính đáp lời, sau đó đem những gì vừa nói kể lại một lần.

Triệu Vân lộ vẻ không hiểu: Người Hung Nô.

Tại sao trong lãnh thổ Đại Hán của chúng ta lại có người Hung Nô tồn tại.

Lời này vừa nói ra, mọi người cũng lộ vẻ tò mò.

Lý Nho cười khổ một tiếng: Chuyện này ta có biết một chút.

Mọi người đều nhìn về phía Lý Nho.

Lý Nho thở dài một tiếng: Chuyện này phải nói từ thời Tiên đế, năm Trung Bình thứ tư, Trương Thuần phản loạn, tập hợp hơn mười vạn người, tự xưng Di Thiên tướng quân, An Định Vương.

Năm Trung Bình thứ năm, Tiên đế hạ chiếu, chinh phạt kỵ binh Nam Hung Nô để phối hợp với U Châu mục Lưu Ngu thảo phạt Trương Thuần.

Sau đó Trương Thuần tuy bị tiêu diệt, nhưng kỵ binh Nam Hung Nô lại vì thế mà ở lại.

Hiện nay thủ lĩnh của chi Nam Hung Nô này tên là Vu Phù La.

Mọi người đều bừng tỉnh.

Nhưng Lưu Húc lại nhíu mày thật sâu.

Hắn nhớ, con trai của Lưu Báo là Lưu Uyên, đã diệt vong Tây Tấn, thành lập chính quyền Hán Triệu.

Từ đó, cũng mở ra màn loạn lạc của ngoại tộc ở Trung Nguyên, sử gọi là Ngũ Hồ loạn Hoa.

Hung Nô, Tiên Ti, Yết, Khương, Để, năm tộc Hồ nhân đã lần lượt thành lập mười sáu quốc gia, sử gọi là Ngũ Hồ Thập lục quốc, gọi tắt là Thập lục quốc.

Thời kỳ đó, là thời kỳ hỗn loạn nhất trong lịch sử Trung Nguyên.

Trong thời kỳ này, đồng bào Hán tộc đã phải chịu đựng những khổ nạn không thể tưởng tượng.

Thời kỳ đó, là một đại tai nạn chưa từng có trong lịch sử dân tộc Hán.

Nghĩ đến đây, tâm trạng hắn không khỏi nặng trĩu.

Đã biết trước, tự nhiên tuyệt đối không thể để cuộc động loạn này xuất hiện một lần nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chi Hung Nô này, nhất định không thể để chúng tồn tại trong lãnh thổ Đại Hán.

Nếu không về lâu về dài, khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề.

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, lớn tiếng nói: Không phải giống loài của ta, lòng dạ ắt khác.

Hung Nô này không trừ, ắt sẽ là mầm họa cho Trung Nguyên.

Bản vương đi gặp bệ hạ trước.

Mọi người thu dọn một phen, sáng mai chúng ta sẽ rời Trường An.

Mọi người không khỏi sững sờ.

Thời gian này, thật sự quá gấp gáp.

Nhưng đều không có dị nghị, đồng thanh đáp lời.

Lưu Húc nói xong liền vội vã đi ra ngoài.

Xích Ký Mã phi nước đại, hướng về phía hoàng cung.

Trong cung Vị Ương.

Lưu Hiệp đang cùng Vương Doãn thương lượng chính sự.

Đúng lúc này, Lưu Húc vội vã đến, đi thẳng vào trong điện.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Hiệp: Bệ hạ.

Thấy Lưu Húc đến, Lưu Hiệp sững sờ, rồi ngay lập tức mừng rỡ: Hoàng huynh, sao lại đến đây.

Bệ hạ, Thái thú quận Nội Hà Trương Dương cấu kết với Lữ Bố, móc nối với Thiền vu Hung Nô Vu Phù La, tấn công Đông quận Duyện Châu của thần.

Cái gì.

Lưu Hiệp đứng bật dậy.

Duyện Châu là đất phong của hoàng huynh.

Sao chúng dám làm vậy.

Sắc mặt Lưu Húc nghiêm túc nói: Bệ hạ, bản vương xin tức khắc trở về Duyện Châu, để ứng phó với cuộc tấn công của Trương Dương, Lữ Bố và người Hung Nô.

Lưu Hiệp gật đầu: Cũng được.

Hoàng huynh lần này đi, nhất định phải chú ý an toàn.

Hơn nữa, người Hung Nô tác chiến dũng mãnh, chi Nam Hung Nô này tuy đã quy thuận, nhưng thực tế thường xuyên gây loạn.

Hoàng huynh cần cẩn thận đối phó.

Không sao.

Lưu Húc cười nhạt.

Cái gọi là không phải giống loài của ta, lòng dạ ắt khác.

Bản vương sẽ thay bệ hạ diệt chi Nam Hung Nô này.

Lưu Hiệp tiến lên hai bước, một tay nắm lấy cánh tay Lưu Húc.

Hoàng huynh, mọi việc lấy an toàn làm đầu.

Bệ hạ, ngày mai bản vương sẽ lên đường đến Duyện Châu.

Hoàng huynh đi gấp vậy sao.

Chiến sự biến đổi khôn lường, không thể chậm trễ.

Nếu vậy, trẫm không dám giữ hoàng huynh lại.

Nhưng biệt phủ của Tần Vương, sẽ luôn được giữ lại.

Khi nào hoàng huynh rảnh rỗi, có thể đến ở một thời gian.

Như vậy thì tốt.

Đa tạ bệ hạ.

Bản vương cáo lui.

Lưu Húc nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Hiệp dõi theo Lưu Húc rời đi, trong ánh mắt có chút phức tạp.

Lưu Húc đi thẳng về Tần Vương Phủ.

Chương 159

Vừa mới bước vào Tần Vương Phủ, liền thấy Mã Siêu đang đợi ở đó.

Lưu Húc trong lòng thoáng nghĩ, liền hiểu được ý định của Mã Siêu.

Hắn vỗ vai Mã Siêu: Mạnh Khởi, đi thôi, cùng bản vương uống vài chén.

Nghe đến uống rượu, mắt Mã Siêu hơi sáng lên.

Hai người bước vào phòng khách.

Sau một hồi uống thỏa thích, thấy rượu đã uống kha khá, Lưu Húc nhìn về phía Mã Siêu.

Mạnh Khởi, ta chuẩn bị trở về Duyện Châu, không biết ý ngươi thế nào.

Mã Siêu đang định nói, thì thấy Lưu Húc đã đến trước mặt hắn.

Mạnh Khởi, lần này Hung Nô xâm lược quy mô lớn, binh thế khẩn cấp.

Ngươi có kinh nghiệm đối kháng ngoại địch phong phú, hay là cùng bản vương đi một chuyến, thế nào.

Lời này vừa nói ra, quyết tâm vừa hạ xuống của Mã Siêu lại một lần nữa dao động.

Trên mặt Lưu Húc lộ ra một tia vui mừng.

Xem ra, hy vọng chiêu mộ Mã Siêu rất lớn.

Chờ cái gì nữa.

Chiêu mộ ngay thôi.

Lưu Húc lập tức vỗ vai Mã Siêu.

Ta và ngươi tuy ở chung thời gian không lâu, nhưng nói chuyện rất hợp ý.

Mạnh Khởi, bản vương có ý phò tá xã tắc Hán thất, xin Mạnh Khởi tương trợ.

Mã Siêu cảm động.

Lưu Húc là Tần Vương.

Dưới thiên tử là người đứng đầu.

Lại là đệ nhất võ tướng thiên hạ.

Võ lực vô song.

Nhân vật như vậy, lại coi trọng mình đến thế.

Trong lòng hắn mơ hồ có một luồng nhiệt huyết dâng trào.

Ngay lập tức, Mã Siêu cúi người trước Lưu Húc: Đa tạ chúa công coi trọng.

Mã Siêu nguyện một lòng đi theo chúa công.

Lưu Húc mừng rỡ.

Tốt quá rồi.

Vừa nói, hắn vừa vỗ vai Mã Siêu.

Có Mạnh Khởi tương trợ, lần này, bản vương càng thêm nắm chắc.

Ngay sau đó, hắn đích thân lấy hai chén rượu, đưa vào tay Mã Siêu.

Mạnh Khởi, cùng bản vương cạn chén này.

Ngày mai, cùng ta đi trước một bước đến Duyện Châu.

Dạ.

Mã Siêu chắp tay đáp lời.

Trong hậu viện.

Điêu Thuyền đang giúp Lưu Húc thu dọn y phục.

Thấy Lưu Húc đến, Điêu Thuyền vội đứng dậy.

Lưu lang.

Lưu Húc gật đầu: Thuyền nhi, lần này bản vương sẽ đi trước một bước, không đi cùng đại quân.

Nàng thấy sao.

Điêu Thuyền gật đầu: Mọi việc cứ theo sắp xếp của Lưu lang.

Tuy nói vậy, nhưng đôi mắt nàng lại nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, trên mặt hiện rõ vẻ không nỡ.

Ừm.

Lưu Húc cười nói.

Lần này ta sẽ để Điển Vi ở bên cạnh bảo vệ.

Lại có Hổ Báo Kỵ của Tử Nghĩa hộ tống, Thuyền nhi cứ yên tâm.

Lưu lang đã sắp xếp, thiếp thân tự nhiên yên tâm.

Điêu Thuyền khẽ gật đầu: Thiếp thân chỉ lo cho Lưu lang thôi.

Lưu Húc không khỏi cười nói: Thuyền nhi, trời đã tối rồi, hay là chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi.

Nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, Điêu Thuyền đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Lưu Húc một tay ôm lấy Điêu Thuyền, đi về phía giường.

Sáng sớm hôm sau.

Binh mã dưới trướng Lưu Húc hùng dũng xuất phát, thẳng tiến về Đông quận.

Lần này, binh lực dưới trướng hắn có bảy ngàn Hổ Báo Kỵ, bốn ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, năm ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ, tổng cộng một vạn kỵ binh Tây Lương.

Để tranh thủ thời gian, Lưu Húc liền dẫn Triệu Vân, Mã Siêu và Bạch Mã Nghĩa Tòng đi trước một bước, gấp rút đến Duyện Châu.

Duyện Châu, Đông quận.

Trong trung quân đại trướng bên ngoài thành Bộc Dương.

Trương Dương và Lữ Bố hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Không khí khá sôi nổi.

Đổng Chiêu bước vào, hành lễ với Trương Dương: Chúa công.

Vẻ mặt Trương Dương khựng lại.

Công Nhân à, nếu là vì chuyện Hung Nô, thì không cần nhắc đến nữa.

Đổng Chiêu tiến lên hai bước: Chúa công, cái gọi là không phải giống loài của ta, lòng dạ ắt khác.

Ta và Duyện Châu mục Lưu Húc tranh chấp, là chuyện nội bộ của Trung Nguyên.

Hung Nô đã dòm ngó Trung Nguyên từ lâu, ta tuyệt đối không thể cho chúng cơ hội.

Trương Dương cười khổ một tiếng.

Với thực lực hiện tại của ta, nếu không mượn sức Hung Nô, thì

làm sao là đối thủ của Lưu Húc.

Đúng vậy.

Lữ Bố cũng hận thù nói.

Ta và Lưu Húc có đại thù, kiếp này nhất định phải báo thù này.

Đổng Chiêu cúi người thật sâu trước Trương Dương.

Chúa công, ta và Tần Vương đều là thần tử nhà Hán, dù có tranh chấp cũng chỉ là đấu đá nội bộ.

Nếu dẫn Hung Nô vào, tính chất đã hoàn toàn khác rồi.

Trương Dương hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó phất tay áo, cùng Lữ Bố bỏ đi.

Nhìn thành Bộc Dương trước mặt, Lữ Bố dâng lên một luồng hào khí.

Thành Bộc Dương là trị sở của Đông quận, cũng là nơi đặt phủ quận thú Đông quận.

Chỉ cần chiếm được nơi này, là có thể sở hữu toàn bộ Đông quận.

Đến lúc đó, sẽ có được cơ nghiệp ở Đông quận.

Đến lúc đó, tiến có thể công phá các quận khác của Duyện Châu, lùi cũng có Đông quận làm căn cơ.

Như vậy, hắn đã có tư cách đối đầu với Lưu Húc.

Đợi đại quân Hung Nô đến, lại mượn sức đại quân Hung Nô, nhân thế tấn công các quận khác của Duyện Châu, thì Duyện Châu trong tầm tay.

Nghĩ đến việc một lần đoạt lấy đất phong Duyện Châu của Lưu Húc, hắn không khỏi cười lớn.

Trương Dương bước lên nói: Phụng Tiên, vì sao vui vẻ như vậy.

Lữ Bố chắp tay với Trương Dương: Lần này đa tạ Trĩ Thúc, Bố mới có thể chiếm cứ đất Đông quận.

Bố ở đây xin cảm tạ.

Trương Dương ha ha cười lớn: Phụng Tiên đừng vội.

Hiện nay phòng thủ Đông quận nghiêm ngặt, e rằng trong chốc lát khó mà công hạ.

Lữ Bố tự tin cười.

Chuyện này cứ giao cho ta, ta có tự tin, trong ngày hôm nay có thể công hạ thành Bộc Dương.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Trương Dương cũng không khỏi hơi sững sờ.

Ngay sau đó, hắn nhướng mày: Phụng Tiên nói thật sao.

Lữ Bố ha ha cười lớn: Tự nhiên.

Ta là đệ nhất võ tướng thiên hạ, một thành Bộc Dương nhỏ bé tự nhiên không thành vấn đề.

Tốt.

Trương Dương cũng cười lớn, Như vậy, ta đích thân đánh trống, vì Phụng Tiên trợ uy.

Nói đoạn, hắn nhổ nước bọt vào tay, quát lớn một tiếng: Để ta.

Ngay sau đó, hắn lấy trống trận, bắt đầu đánh.

Đồng.

Đồng Từng trận trống trận vang lên.

Lữ Bố quát lớn: Đa tạ Trĩ Thúc.

Nói xong, hắn vung tay: Theo ta lên.

Dạ.

Binh sĩ đồng thanh hô vang.

Lữ Bố vung Phương Thiên Họa Kích trong tay, sải bước xông về phía thành Bộc Dương.

Dưới tường thành Bộc Dương, đặt năm sáu chiếc thang mây.

Lúc này, từng binh sĩ đang trèo lên thang mây.

Trên tường thành, Trình Dục đích thân đứng đó.

Tay cầm một cây trường thương.

Thấy có người ló đầu lên từ thang mây, hắn bước tới, một thương đâm tới.

Binh sĩ kêu thảm một tiếng, rồi rơi xuống dưới tường thành.

Trình Dục mới lớn tiếng quát: Các tướng sĩ, viện quân của chúng ta đang trên đường đến rồi, mọi người cố gắng kiên trì.

Trình Dục hét xong câu đó, liền nặng nề dựa vào tường thành, thở dốc.

Mệt quá.

Phía sau hắn, một vầng tàn dương như máu.

Trước mặt hắn, vô số binh sĩ đang tràn lên tường thành.

Trình Dục quay đầu nhìn xung quanh.

Hắn phát hiện, binh sĩ trên tường thành đều đang dựa vào tường, từng người đều thở hổn hển.

Trên người họ đầy vết thương.

Có những vết thương, đã sâu đến thấy xương.

Trong mắt Trình Dục lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Mấy ngày nay, họ đã chịu đựng vô số lần tấn công của Lữ Bố và Trương Dương.

Mỗi lần, đều bị đánh lui.

Nhưng, binh lực của hắn dù sao cũng có hạn.

Lý do có thể ngoan cường chống đỡ đến giờ, phần lớn là nhờ lòng dân.

Đúng vậy.

Dân chúng Đông quận ủng hộ hắn.

Họ tự phát tổ chức, cung cấp hỗ trợ cho hắn.

Nếu không phải như vậy, hắn tuyệt đối không thể chống đỡ đến bây giờ.

Mặt khác, là niềm tin.

Họ tin rằng, sẽ có viện quân đến cứu.

Họ tin rằng, chúa công của họ, Tần Vương đang trên đường đến.

Bọn họ tin rằng, chỉ cần kiên trì thêm một khắc nữa, chúa công của họ, vị Tần Vương vô địch đó sẽ từ trên trời giáng xuống, giải cứu họ.

Chỉ có Trình Dục biết, tất cả những điều đó, chỉ là nguyện vọng tốt đẹp mà thôi.

Bởi vì hắn biết, viện quân của mình tại sao không đến, đáp án chỉ có một.

Viện quân của hắn, bị chặn rồi.

Đó chính là nguyên nhân viện quân mãi không đến.

Còn chúa công của hắn.

Nước xa không cứu được lửa gần.

Trường An dù sao cũng ở cách đây ngàn dặm.

Khoảng cách xa như vậy, làm sao kịp đến.

Hơn nữa, hắn có thể nghĩ đến, vậy Trương Dương, Lữ Bố chắc chắn cũng đã nghĩ đến.

Trên đường từ Trường An đến Đông quận, nhất định đã sớm bố trí quân đội chặn đường.

Đúng lúc này, một tên địch binh ló đầu lên từ dưới tường thành.

Trang phục của tên địch binh này, vừa nhìn đã không giống binh sĩ bình thường.

Nhìn áo giáp hắn mặc, hiển nhiên tên địch binh này ít nhất cũng là cấp bậc bách phu trưởng.

Còn binh sĩ thủ thành đang giữ ở đó, cánh tay hắn đã không thể cử động.

Hắn tên là Triệu Kỷ, là con một trong nhà.

Chương 160

Nếu không phải cuộc binh biến này, lúc này Triệu Kỷ nên ở bên cạnh người vợ mới cưới.

Nhưng theo tiếng tù và chiến tranh vang lên, Triệu Kỷ dứt khoát lên tường thành, bảo vệ nơi đây.

Triệu Kỷ quát khẽ một tiếng.

Ngay sau đó xông về phía tên địch binh vừa ló đầu kia.

Chỉ là, tên địch binh đó quả không hổ là bách phu trưởng.

Động tác của hắn nhanh hơn.

Hai tay chống lên tường thành, người đã nhảy lên.

Ngay sau đó đại đao trong tay chém xuống Triệu Kỷ.

Phụt.

Máu tươi bắn tung tóe.

Cánh tay trái của Triệu Kỷ, hoàn toàn bị chặt đứt.

A.

Triệu Kỷ đau đớn, không khỏi hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó liều mạng xông lên, một đao chém vào ngực địch binh.

Phụt.

Ngực địch binh bị chém trúng, máu tươi chảy ròng ròng.

Chỉ vì có áo giáp bảo vệ, mới không chết.

Nhưng hắn lại bị đại đao của địch binh chém trúng, vết thương

chạy dọc toàn bộ cơ thể.

Hắn ngã xuống đất, trước khi chết vẫn nắm chặt chân địch binh.

Trình Dục nhân cơ hội bước tới, một thương đâm vào ngực tên địch quân bách phu trưởng đó.

Hắn cúi người, vuốt lên mặt Triệu Kỷ, giúp Triệu Kỷ nhắm mắt.

Đúng lúc này, dưới tường thành có người hét lớn.

Trình thái thú, dầu nóng ngài cần đã xong rồi.

Trình Dục mừng rỡ.

Nếu không phải có dầu nóng, gỗ lăn, đá tảng những thứ này giúp đỡ, hắn tuyệt đối không thể giữ được thành lâu như vậy.

Nhưng hiện nay, gỗ lăn, đá tảng đã dùng hết.

Chỉ còn lại dầu nóng.

Trình Dục đích thân tiến lên, cùng binh sĩ nhận lấy dầu nóng từ tay dân chúng.

Xoạt.

Dầu nóng được đổ xuống.

Dưới thành, tạm thời yên tĩnh lại.

Nhưng tất cả những điều này, chỉ là sự yên tĩnh nhất thời.

Hắn biết, không lâu sau, địch binh sẽ lại trèo lên.

Lúc đó, họ sẽ không còn gì để dựa vào.

Đúng lúc này, đồng tử Trình Dục chợt co lại.

Hắn thấy, có một võ tướng tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đang sải bước xông về phía dưới thành.

Hắn không khỏi kinh hãi.

Giao chiến nhiều ngày, hắn tự nhiên biết, người phía dưới, chính là Lữ Bố.

Lữ Bố tuy bị chúa công đánh bại, nhưng thực lực vẫn còn đó.

Thực lực của đệ nhất võ tướng thiên hạ trước đây, đối phó với một cao thủ trong giới văn quan như hắn, tự nhiên là thừa sức.

Hắn không khỏi hét lớn.

Dầu nóng.

Nhanh lên.

Mang dầu nóng lên.

Nhưng chỉ nghe dân chúng phía dưới hét lớn: Trình thái thú, thùng vừa rồi là thùng dầu nóng cuối cùng.

Trình Dục choáng váng.

Hắn hét lớn một tiếng: Ném xác địch binh xuống.

Binh sĩ bừng tỉnh.

Họ khiêng xác chết ném xuống dưới.

Lữ Bố ở dưới né tránh.

Nhưng trong lòng Trình Dục lại càng lúc càng gấp.

Hắn biết, nếu để Lữ Bố lên được tường thành, thì không một ai sẽ là đối thủ của hắn.

Vầng tàn dương ở cuối trời dần lặn xuống.

Bầu trời trở nên đỏ hơn, phảng phất như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trên đường từ Xương Ấp đến Đông quận.

Hai đội quân đang chiến đấu kịch liệt.

Một trong số đó chính là một đội kỵ binh Hung Nô.

Ngụy Diên quát lớn một tiếng, Yển Nguyệt Đao trong tay liên tục vung lên.

Nhưng kỵ binh Hung Nô trước mắt, thực sự quá đông, cũng quá linh hoạt.

Hắn căn bản không thể tiến lên được.

Vu Phù La cười lớn: Hán tướng, thực lực tuy không tệ, nhưng muốn đi qua đây, thì vạn vạn không thể.

Ta khuyên ngươi quay về đi, thế nào.

Cút.

Ngụy Diên nổi giận.

Hắn thúc bụng ngựa, lại một lần nữa xông lên.

Ở phía bên kia của Ngụy Diên, Từ Thịnh cũng đang dốc sức xông lên.

Chỉ là, kỵ binh Hung Nô có đến tám vạn, chỉ dựa vào năm vạn bộ tốt, căn bản không thể xông qua được.

Đông quận, cách thành Bộc Dương mười dặm.

Lưu Húc đang dẫn Triệu Vân, Mã Siêu, cùng bốn ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng, vội vã hành quân.

Đúng lúc này, Lưu Húc nhíu mày.

Hắn thấy, ở cách đó tám dặm, một đội kỵ binh đang phi nước đại về phía này.

Lưu Húc quát lớn một tiếng: Phía trước có kỵ binh Hung Nô tấn công.

Số lượng có đến ba bốn vạn.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người nhìn nhau, đều có chút mơ hồ.

Họ cẩn thận lắng nghe, nhưng căn bản không nghe thấy âm thanh gì.

Chuyện gì vậy.

Tất cả Bạch Mã Nghĩa Tòng, biểu hiện cũng y hệt.

Tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng xuất phát từ lòng tin đối với chúa công, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Một khắc sau.

Một đội kỵ binh xuất hiện ở đường chân trời, đang xông thẳng về phía họ.

Từ trang phục của đội kỵ binh đó, rõ ràng là kỵ binh Hung Nô.

Mã Siêu trong lòng kinh ngạc.

Hắn ở biên cương chinh chiến với ngoại tộc nhiều năm, sớm đã nắm vững một bộ phương pháp nghe âm thanh nhận biết kỵ binh.

Chỉ cần có kỵ binh tấn công, hắn ở xa cũng sẽ biết.

Cũng vì năng lực này, hắn mới có thể nhiều lần đoán trước được địch.

Nhưng hắn không ngờ, ở lĩnh vực sở trường này, hắn lại thua chúa công của mình.

Điều này khiến hắn không khỏi thầm kinh thán.

Quả không hổ là chúa công.

Thực lực quả nhiên phi phàm.

Triệu Vân cũng thầm khen một tiếng.

Tiếp xúc với chúa công càng lâu, hắn càng phát hiện chúa công biểu hiện càng không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả binh sĩ, cũng một vẻ kinh thán.

Oành long long Đại quân Hung Nô xông về phía Lưu Húc.

Thống lĩnh của đội kỵ binh Hung Nô này tên là Hô Trù Tuyền, là em trai của Thiền vu Hung Nô Vu Phù La.

Lúc này trong lòng hắn rất hưng phấn.

Lý do hắn xuất hiện ở đây, là do hắn yêu cầu anh trai Vu Phù La.

Nguyên nhân đơn giản, hắn muốn xem xem, Tần Vương Đại Hán rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Mười mấy vạn kỵ binh Hung Nô, từ khi theo yêu cầu của Linh đế tiến vào lãnh thổ Đại Hán, chưa từng thất bại.

Trong mắt hắn, kỵ binh Đại Hán, thực sự quá yếu.

Kỵ binh như vậy, trước mặt hắn không chịu nổi một kích.

Như vậy, cũng xứng xưng là đế quốc Hán.

Oành long long Hô Trù Tuyền cưỡi chiến mã, không ngừng phi nước đại về phía trước.

Khoảng cách hai bên ngày càng gần.

Hô Trù Tuyền hét lớn: Tần Vương, ta là em trai của Thiền vu Hung Nô, Hô Trù Tuyền.

Ngươi là đệ nhất võ tướng Đại Hán.

Ta là đệ nhất dũng sĩ Hung Nô.

Hôm nay kỵ binh Hung Nô của ta sẽ ở đây đánh bại ngươi.

Để ngươi phải cúi đầu xưng thần với ta.

Lưu Húc nghe vậy nhướng mày.

Hắn mơ hồ nhớ rằng, sau khi Vu Phù La chết, Hô Trù Tuyền đã

làm Thiền vu một thời gian.

Nếu đã như vậy, Hô Trù Tuyền này tuyệt đối không thể để lại.

Nghĩ vậy, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười chế giễu.

Ngay sau đó hai chân thúc vào Xích Ký Mã, xông vào giữa kỵ binh Hung Nô.

Hình Thiên thương trong tay liên tục vung lên.

Bành.

Bành Binh sĩ xung quanh, đều bị ném bay ra bốn phía.

Rất nhanh, trước mặt hắn liền xuất hiện một vùng chân không.

Hô Trù Tuyền thấy vậy, trong lòng không khỏi lạnh gáy.

Lưu Húc lại mạnh đến mức này sao.

Quá đáng sợ rồi.

Đây, là người sao.

Chương 161

Ngay lập tức, hắn liền giảm tốc độ, chỉ để kỵ binh Hung Nô xung quanh xông lên phía trước.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn Hô Trù Tuyền một cái, cười nhạt: Hô Trù Tuyền, có dám một trận không.

Hô Trù Tuyền rụt cổ lại, không dám ứng chiến.

Nhưng miệng lại cười lớn: Có giỏi thì đến đây.

Phía sau Lưu Húc, Mã Siêu và Triệu Vân hai người liều mạng theo sau.

Hổ Đầu Trạm Kim Thương trong tay Mã Siêu liên tục điểm ra.

Chỉ là, hắn phát hiện thực lực của những binh sĩ Hung Nô xung quanh khá mạnh.

Nhất là kỵ thuật, quả thực đáng sợ.

Tuy hắn toàn lực ra tay, nhưng căn bản không thể một kích chí mạng.

Nhưng nhìn sức sát thương khủng bố của Lưu Húc, Mã Siêu không khỏi thầm tắc lưỡi.

Thực lực của chúa công, lại khủng bố đến mức độ này.

Như vậy, mấy hôm trước khi đối chiến với mình, e rằng căn bản chưa dùng hết toàn lực.

Thấy Lưu Húc ngày càng gần, Hô Trù Tuyền lớn tiếng hô hét, chỉ huy kỵ binh xung quanh xông về phía Lưu Húc.

Mọi người mau lên.

Lưu Húc kia sắp không chống đỡ nổi rồi.

Ai giết được Lưu Húc, ngày phá thành Bộc Dương, bản thủ lĩnh cho phép chọn trước mười mỹ nữ.

Kỵ binh Hung Nô xung quanh, từng người đều hưng phấn hò reo.

Vừa hò reo, vừa xông về phía Lưu Húc.

Hô Trù Tuyền trong lòng yên tâm.

Chiêu này, trăm lần thử trăm lần linh.

Vì mỹ nữ, những chàng trai Hung Nô này, nguyện liều hết toàn lực.

Ánh mắt Lưu Húc lạnh đi.

Công phá thành Bộc Dương.

E là đang ăn nói bậy bạ.

Thật sự cho rằng thương của bản vương, là để đùa giỡn sao.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lưu Húc đột nhiên phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Một luồng khí thế cường tuyệt, bao trùm lên những kỵ binh Hung Nô trước mặt.

Những con chiến mã đó lập tức bị kinh hãi, bắt đầu chạy tán loạn ra bốn phía.

Kỵ binh Hung Nô từng người đều kinh ngạc.

Họ từ nhỏ đã sống cùng chiến mã.

Từ nhỏ đã luyện một thân kỵ thuật.

Có thể nói, điều khiển chiến mã, đối với họ không khác gì ăn cơm bữa.

Nhưng bây giờ, chiến mã của họ lại không nghe chỉ huy nữa.

Không thể nào.

Trong lòng kinh ngạc.

Họ dùng hết sức bình sinh, nhưng dù cố gắng thế nào, chiến mã cũng không nghe chỉ huy của họ.

Lập tức, hiện trường hỗn loạn thành một đoàn.

Theo những con chiến mã chạy sang hai bên, trước mặt Lưu Húc xuất hiện một con đường.

Ở cuối con đường đó, chính là Hô Trù Tuyền.

Lưu Húc nắm chắc cơ hội, thúc vào bụng Xích Ký Mã, xông vào trong đó.

Hình Thiên thương trong tay không ngừng quét ngang.

Phàm là bị quét trúng, toàn bộ đều bay ra ngoài.

Khoảng cách với Hô Trù Tuyền, đang nhanh chóng được rút ngắn.

Hô Trù Tuyền sốt ruột.

Hắn không ngờ, trên chiến trường lại xảy ra biến cố như vậy.

Nhìn Lưu Húc như chiến thần hạ phàm, trong lòng hắn đầy hối hận.

Sớm biết Lưu Húc dũng mãnh như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động xin đi.

Bây giờ, phiền phức rồi.

Hô Trù Tuyền không còn lo được những thứ khác, quay đầu ngựa, chạy về phía sau.

Chỉ là, hắn phát hiện, chiến mã lại không thể khống chế.

Không thể nào.

Đúng lúc này, Lưu Húc đã xông đến phía sau Hô Trù Tuyền.

Lưu Húc cười nhạt.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay đập về phía Hô Trù Tuyền.

Một tiếng rít vang lên.

Hô Trù Tuyền kinh hãi thất sắc.

Vội vàng giơ đao nghênh đón.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử hắn co rút lại.

Trường thương của Lưu Húc nặng nề đập vào trường đao.

Một âm thanh khủng bố vang vọng bốn phương.

Ngay sau đó, trường đao lại vỡ nát.

Không thể nào.

Hắn không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hình Thiên thương dư thế không giảm, trực tiếp cắt qua cơ thể hắn.

Ngay sau đó, lại tiếp tục cắt qua chiến mã bên dưới.

Trong mắt Hô Trù Tuyền đầy vẻ kinh hãi.

Hai mắt trợn tròn, đến chết cũng không nhắm lại.

Chỉ là cơ thể hắn, sớm đã biến thành hai nửa.

Chiến mã bên dưới, cũng bị một kích trực tiếp biến thành hai nửa.

Kinh ngạc.

Kỵ binh Hung Nô toàn bộ đều kinh ngạc ngây người.

Không ngờ, đệ nhất dũng sĩ của họ lại bị một kích chém thành hai đoạn.

Thực lực của Lưu Húc, cũng quá khủng bố rồi.

Hung Nô là dân tộc du mục.

Đối với họ, tôn sùng kẻ mạnh.

Ngay lập tức, xung quanh có không ít kỵ binh Hung Nô quỳ xuống đất.

Lưu Húc nhìn những người này, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

Người Hung Nô, đã gây ra bao nhiêu tội ác đẫm máu ở Trung Nguyên.

Bọn chúng, cũng dám đầu hàng.

Hắn lạnh lùng nói: Giết.

Ngay sau đó, Lưu Húc cầm Hình Thiên thương, bắt đầu tàn sát.

Phía sau hắn, Triệu Vân và Mã Siêu hai người cũng dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng, bắt đầu tàn sát.

Tàn dương như máu.

Trên mặt đất đâu đâu cũng là xác người Hung Nô.

Một cuộc tàn sát, kéo dài suốt nửa canh giờ.

Kỵ binh Hung Nô cũng đã chạy trốn.

Chỉ là vận mệnh của chúng có chút không tốt.

Gặp phải Lưu Húc, gặp phải Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ưu thế lớn nhất của Bạch Mã Nghĩa Tòng, chính là tốc độ.

Có thể nói không khoa trương, toàn bộ Đại Hán, binh chủng có tốc độ nhanh nhất chính là Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ba bốn vạn kỵ binh Hung Nô, toàn bộ đều chết tại chỗ.

Xung quanh toàn là xác chết.

Lưu Húc lại vung tay lớn: Đại quân theo bản vương xuất phát, cứu viện thành Bộc Dương.

Oành long long Bốn ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, phi nước đại về phía thành Bộc Dương.

Thành Bộc Dương.

Lữ Bố tay cầm Phương Thiên Họa Kích, theo thang mây trèo lên tường thành.

Một cỗ thi thể ném về phía hắn.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, Phương Thiên Họa Kích trong tay vung lên, liền hất cỗ thi thể sang một bên.

Thân thủ hắn nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã trèo được một nửa.

Trình Dục lộ vẻ mặt cười khổ.

Lữ Bố quả thực quá mạnh.

Hắn trong lòng thầm than một tiếng: Nếu lúc này có gỗ lăn các loại, thì tốt rồi.

Tiếc là Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trường An.

Ngay sau đó cung kính cúi người thật sâu: Chúa công, Dục xin đi trước một bước.

Đến khi hắn đứng thẳng người, trong mắt đầy vẻ quyết tuyệt.

Kế sách bây giờ, chỉ có tử chiến.

Hắn hét lớn một tiếng: Các tướng sĩ, ta nhận trọng trách của chúa công, bảo vệ Đông quận.

Nay Trương Dương, Lữ Bố tàn bạo, vô cớ tấn công Đông quận của ta.

Ân của chúa công không gì báo đáp, ta, Trình Dục, nguyện cùng mọi người tử chiến.

Tử chiến.

Binh sĩ xung quanh, toàn bộ đều cao giọng hô hét.

Có không ít binh sĩ, tuy đã cụt tay thiếu chân, nhưng vẫn chống trường thương đứng dậy.

Trong ánh mắt họ, đầy vẻ quyết tuyệt.

Trình Dục đi đầu xông về phía chiếc thang mây mà Lữ Bố đang trèo lên.

Các binh sĩ khác, cũng xông về phía rìa tường thành.

Trong lòng Lữ Bố đắc ý.

Lưu Húc, hôm nay ta sẽ xem xem, Đông quận của ngươi bị ta đoạt rồi, ngươi sẽ có biểu cảm gì.

Không chỉ như vậy, ta không chỉ muốn đoạt Đông quận, ta muốn đoạt cả Duyện Châu.

Đến lúc đó, ta để xem thử, ngươi, một Tần Vương không có đất phong, sẽ làm thế nào.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố không khỏi muốn cười lớn.

Chương 162

Đúng lúc này, chỉ cảm thấy một cây trường thương đâm về phía mình.

Hắn cười rồi.

Chút tài mọn, cũng có thể làm ta bị thương sao.

Ngay lập tức, Lữ Bố đưa tay ra, mạnh mẽ dùng tay bắt lấy cây trường thương đó.

Ngay sau đó, tay dùng lực mạnh, kéo xuống.

Trình Dục chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn, muốn kéo hắn xuống tường thành.

Hắn không khỏi kinh hãi thất sắc.

Lực của Lữ Bố thật lớn.

Hắn biết, nếu không buông tay, thì rõ ràng, chắc chắn sẽ bị kéo xuống tường thành.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể buông tay.

Lữ Bố tay chân cùng dùng, mấy lần đã trèo lên tường thành.

Trình Dục bất đắc dĩ, chỉ có thể rút ra bội kiếm bên hông.

Nhân lúc Lữ Bố ló đầu lên, một kiếm chém về phía Lữ Bố.

Lữ Bố lạnh lùng cười.

Ngay sau đó Phương Thiên Họa Kích trong tay tùy ý vung lên.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền đến.

Trường kiếm trong tay Trình Dục, bị một kích đánh bay ra ngoài.

Nhìn thanh trường kiếm rơi cách đó mấy trượng, Trình Dục khảng khái cười.

Mình, đã cố hết sức rồi.

Binh sĩ xung quanh, từng người xông về phía Lữ Bố.

Chỉ là, Lữ Bố căn bản không thèm liếc mắt.

Chỉ tùy tay vung Phương Thiên Họa Kích.

Những binh sĩ đó toàn bộ đều chết tại chỗ.

Lữ Bố nhìn Trình Dục, lạnh lùng cười: Ta thấy ngươi thủ thành khá có bài bản, thân là một mưu sĩ lại có đảm lượng như vậy, quả thật không dễ.

Hay là đầu hàng ta, thế nào.

Trình Dục hừ lạnh một tiếng.

Gia nô ba họ.

Muốn ta đầu hàng ngươi.

Đợi kiếp sau đi.

Trong lòng Lữ Bố đại nộ.

Hai mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm Trình Dục, nghiến răng nói: Ngươi, tìm chết.

Ngay sau đó, hắn vung Phương Thiên Họa Kích, đâm về phía Trình Dục.

Từ xa, Lưu Húc đã nghe thấy tiếng la hét chém giết.

Trong lòng không khỏi sững lại.

Hắn khẽ quát với người phía sau: Tử Long, Mạnh Khởi, quân tình

khẩn cấp.

Bản vương đi trước một bước.

Nói đoạn, hắn thúc Xích Ký Mã, xông về phía trước.

Sau khi ra khỏi khu vực trống trải, hắn mới thấy, trên tường thành Bộc Dương cách đó mấy dặm, Lữ Bố đang vung vẩy Phương Thiên Họa Kích.

Trước mặt Lữ Bố, lại là Trình Dục.

Lưu Húc trong lòng sững lại.

Không ngờ, Lữ Bố lại đích thân lên tường thành.

Hắn biết, nếu chậm thêm một khắc, e rằng Trình Dục sẽ chết ngay tại chỗ.

Không kịp suy nghĩ thêm.

Kế sách bây giờ, chỉ có thể dùng cung tiễn.

May mà.

Lần này, hắn đã mang theo cây trường cung to đến kỳ lạ đó.

Lưu Húc một tay cầm trường cung, ngay sau đó mạnh mẽ kéo.

Trường cung liền bị kéo căng hết cỡ.

Nhắm vào cánh tay phải của Lữ Bố, tay phải mạnh mẽ buông ra.

Mũi tên với tốc độ kinh khủng, bay về phía trước.

Đợi mũi tên bay đi rất xa, một tiếng rít của mũi tên mới vang lên.

Lưu Húc không kịp suy nghĩ, liên tục bắn ba mũi tên.

Tốc độ mũi tên cực nhanh, trong nháy mắt đã đến ngoài tường thành Bộc Dương.

Lữ Bố trong lòng không khỏi sững lại.

Thường xuyên chinh chiến sa trường, hắn cảm giác được một luồng nguy cơ bao trùm lấy mình.

Hắn trong lòng sững lại.

Ngay sau đó, liền xoay người một cái.

Vút.

Một mũi tên sượt qua người hắn, cắm thẳng vào tường thành phía trước.

Mũi tên đó ngập đến tận đuôi.

Lữ Bố không khỏi kinh hãi thất sắc.

Một mũi tên thật lợi hại.

Mũi tên này, là ai bắn.

Ngay sau đó, đồng tử hắn chợt co lại.

Hắn đã từng, gặp phải mũi tên đáng sợ như vậy.

Cũng chính lần đó, cánh tay phải của hắn bị trọng thương.

Vết thương nặng lần đó, cũng phải dưới sự chăm sóc cẩn thận của hắn, mới vừa khỏi.

Bây giờ, lại một lần nữa gặp phải một mũi tên như vậy.

Ngay sau đó, Lữ Bố trong lòng lại một lần kinh hãi.

Vội vàng cúi người xuống.

Vút.

Lại một mũi tên, bay qua đỉnh đầu hắn.

Keng.

Mũ của hắn, lại bị một mũi tên bắn rơi.

Tóc hắn, rối tung rơi xuống.

Lữ Bố trong lòng đại nộ.

Thật vô lý.

Thật sự quá vô lý.

Lần trước cũng như vậy.

Không ngờ, mới không bao lâu, lại một lần nữa bị bắn rơi mũ.

Điều này có thể nhịn, nhưng cái gì không thể nhịn.

Đúng lúc này, hắn lại một lần nữa cảm nhận được một luồng uy hiếp.

Hắn hơi nghiêng người.

Vút.

Một mũi tên, cắm thẳng vào cánh tay phải của hắn.

Lữ Bố kêu thảm một tiếng.

Phương Thiên Họa Kích trong tay lập tức rơi xuống đất.

Hắn không dám tin nhìn Phương Thiên Họa Kích trên đất.

Mình lại, một lần nữa bị thương.

Lữ Bố nhìn cánh tay, kinh ngạc phát hiện, vị trí trúng tên lần này lại giống hệt lần trước.

Sỉ nhục lớn.

Quả thực là sỉ nhục lớn.

Lại hai lần bị Lưu Húc bắn trúng cùng một vị trí.

Lưu Húc sau khi bắn liên tiếp ba mũi tên, liền nhảy lên, lao về phía thành Bộc Dương.

Sau mấy lần đáp đất, hắn đã đến cách thành Bộc Dương chưa đầy trăm mét.

Lữ Bố trong lòng thầm hận.

Dù tay phải không thể động, ta cũng có thể dùng Phương Thiên Họa Kích.

Nếu Lưu Húc muốn cứu, thì ta càng muốn giết người trước mắt này.

Ngay lập tức, hắn tay trái cầm Phương Thiên Họa Kích, chém xuống Trình Dục.

Khi Lữ Bố trúng tên, Trình Dục có chút mơ hồ.

Hắn có chút không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng hắn vốn là người thông minh.

Sớm đã nhân lúc này, lùi về phía sau mấy bước.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, hắn phát hiện, trước mắt mình, một đạo trường kích đột nhiên phóng đại.

Hắn trong lòng khẽ than một tiếng, ngay sau đó nhắm mắt lại.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền đến.

Vào thời khắc cuối cùng, Lưu Húc bay đến.

Hình Thiên thương trong tay khẽ rung lên, liền chặn được đòn đánh đầy hận thù của Lữ Bố.

Lữ Bố quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Lưu Húc đang ở giữa không trung.

Không thể nào.

Cả người Lữ Bố cứng đờ.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một nghi vấn.

Tường thành cao đến mười trượng, tường thành cao như vậy, Lưu Húc lên bằng cách nào.

Lưu Húc lại không quan tâm, hừ lạnh một tiếng.

Chương 163

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay quét ngang.

Lữ Bố trong lòng kinh hãi.

Vội vàng giơ Phương Thiên Họa Kích, chặn Lưu Húc.

Keng.

Một âm thanh cực lớn truyền đến.

Lữ Bố chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng, truyền đến mình.

Ngay sau đó, cả người liền bay về phía sau.

Lữ Bố cúi đầu nhìn xuống dưới.

Chỉ một cái liếc mắt, liền kinh hãi.

Chỉ thấy phía dưới, là một khoảng không trống rỗng.

Lúc này hắn, đang bay ở độ cao mười mấy trượng.

Hắn kinh hô một tiếng: Không.

Lưu Húc lại ánh mắt lạnh đi.

Hắn đạp chân một cái, liền nhảy ra ngoài thành.

Nhìn Lưu Húc bay lượn, trong mắt Lữ Bố đầy kinh hãi.

Không thể nào.

Lưu Húc có thể bay.

Quái vật.

Trong lòng hắn, chỉ có sợ hãi, sợ hãi vô tận.

Theo sau đó, là hối hận.

Không nên trêu chọc Lưu Húc.

Lưu Húc căn bản là một con quái vật.

Lưu Húc đến bên cạnh Lữ Bố, lạnh lùng cười: Lữ Bố, trời không nên vạn không nên, ngươi không nên dẫn người Hung Nô vào.

Lữ Bố quỳ phục trên đất, cầu xin tha mạng.

Tần Vương, ta nguyện nhận ngài làm nghĩa phụ, vì Tần Vương mà hết lòng hầu hạ.

Khóe miệng Lưu Húc không khỏi hiện lên một nụ cười.

Nghĩa phụ của Lữ Bố.

Giống như Đinh Nguyên, Đổng Trác sao.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay mạnh mẽ vung lên.

Phụt.

Một dòng máu tươi theo đó bay lên.

Ngực Lữ Bố bị một thương đâm trúng, một vết thương khổng lồ xuất hiện ở đó.

Cơ thể Lữ Bố, đập xuống mặt đất.

Bành.

Trên mặt đất, một hố sâu hình người theo đó xuất hiện.

Hố sâu này, sâu đến nửa trượng.

Lữ Bố lúc này, đang nằm trong hố sâu đó, không còn hơi thở.

Đệ nhất võ tướng thiên hạ trước đây, một đời chiến thần Lữ Bố, từ đây thân vẫn.

Cả người Trương Dương ngây ra tại chỗ.

Hắn không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lữ Bố, là đệ nhất võ tướng thiên hạ.

Nhưng bây giờ, lại bị Lưu Húc một thương đập vào lòng đất.

Nhìn tình hình đó, chắc chắn chết không thể chết hơn.

Lưu Húc lại khủng bố đến mức này.

Đây, là người sao.

Trương Dương trong lòng lóe lên một tia hối hận.

Sớm biết vậy, không nên giúp Lữ Bố, công đánh Đông quận.

Tất cả binh sĩ, toàn bộ đều ngây ngốc đứng tại chỗ.

Ngơ ngác nhìn nhân vật trên không trung, phảng phất như ma thần.

Lúc này trong đầu họ chỉ có một ý nghĩ.

Hắn, thật sự là người sao.

Thần.

Lưu Húc đáp xuống mặt đất.

Lúc này, xung quanh hắn toàn là binh sĩ của Trương Dương.

Chỉ là, lúc này, những người này không còn dũng khí.

Không dám động đao với Lưu Húc.

Lưu Húc quay đầu nhìn Trương Dương.

Hắn đạp chân một cái, liền lao về phía Trương Dương.

Trương Dương trong lòng sững lại.

Khi Lưu Húc nhìn hắn, hắn đã ngay lập tức quỳ xuống.

Hắn, sợ rồi.

Hắn chỉ là một thái thú quận Nội Hà bình thường.

Làm sao là đối thủ của Lưu Húc đáng sợ như vậy.

Lúc này thấy Lưu Húc bay về phía mình, hắn vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu với Lưu Húc.

Lưu Húc đáp xuống bên cạnh Trương Dương.

Trương Dương, lá gan thật lớn.

Dám động đến đất phong của bản vương.

Trương Dương trong lòng kinh hãi.

Hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo trên người Lưu Húc.

Vừa dập đầu, vừa liên tục la hét: Cầu Tần Vương tha mạng.

Lưu Húc trong lòng lại đang suy nghĩ.

Lần này, khi hắn đến, chỉ thấy Hô Trù Tuyền, còn Thiền vu Hung Nô lại không thấy.

Nếu không giải quyết những người này, e rằng không biết sẽ gây ra tai họa gì.

Ngay lập tức, Lưu Húc khẽ quát: Ta hỏi ngươi, Vu Phù La đi đâu rồi.

Trương Dương không dám giấu giếm, lập tức đáp.

Tần Vương, Vu Phù La đi chặn viện binh của ngài.

E rằng lúc này đã đánh nhau rồi.

Ánh mắt Lưu Húc lạnh đi.

Trương Dương, tìm chết.

Dẫn người Hung Nô công đánh người Hán tộc, chết một vạn lần cũng không đủ.

Tần Vương tha mạng.

Cả người Trương Dương bắt đầu run rẩy.

Khí thế của Lưu Húc quá mạnh, hắn làm sao chịu nổi.

Lưu Húc lại khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó Hình Thiên thương trong tay khẽ rung lên.

Phụt.

Một cái đầu lâu to bằng cái đấu rơi xuống.

Một dòng máu tươi theo đó phun ra.

Trương Dương, đã chết ngay tại chỗ.

Lưu Húc cầm đầu lâu của Trương Dương, đạp chân một cái, liền nhảy lên.

Hắn đứng trên tường thành, nhìn mọi người phía dưới: Trương Dương, Lữ Bố đã chết.

Tiếp theo, bản vương cho các ngươi một cơ hội lập công chuộc tội.

Hắn tùy tay ném đầu lâu của Trương Dương sang một bên.

Đầu lâu của Trương Dương liền treo trên cột cờ.

Binh sĩ phía dưới, toàn bộ đều quỳ phục xuống.

Lưu Húc mới khẽ quát: Trương Dương, Lữ Bố hai người đã dẫn kỵ binh Hung Nô đến.

Tiếp theo, các ngươi chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là cùng bản vương đánh lui kỵ binh Hung Nô.

Hoặc là, chết.

Sau đó, Lưu Húc liền đến bên cạnh Trình Dục.

Hắn vỗ vai Trình Dục: Trọng Đức, lần này vất vả rồi.

Trong mắt Trình Dục, Lưu Húc sớm đã như thần minh.

Hắn lập tức cúi người: Tạ ơn chúa công cứu mạng.

Ừm, lần này đợi bản vương bình định loạn lạc này, bản vương sẽ luận công hành thưởng.

Trọng Đức mấy lần như vậy, công lao không nhỏ.

Trình Dục mừng rỡ.

Đa tạ chúa công.

Phía sau, Triệu Vân và Mã Siêu hai người dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng cùng đến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, toàn bộ đều ngây ra tại chỗ.

Mới một lúc, không chỉ Lữ Bố chết.

Trương Dương chết.

Ngay cả binh mã dưới trướng Trương Dương, cũng toàn bộ đều đầu hàng.

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Họ cùng cưỡi ngựa, đến bên hố sâu đó.

Ở đó, thi thể Lữ Bố đang nằm.

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ chấn động.

Một đòn đánh như thế nào, lại có thể đập ra một hố sâu khủng bố như vậy.

Họ thở dài một tiếng.

Lữ Bố.

Từng là đệ nhất võ tướng thiên hạ.

Tung hoành thiên hạ, chưa từng thất bại.

Tiếc là.

Lữ Bố đã trêu chọc chúa công.

Mã Siêu cười khổ: Tử Long, thực lực của chúa công rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Triệu Vân lắc đầu: Có lẽ, thực lực của chúa công còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng.

Lời này vừa nói ra, cả người Mã Siêu cứng đờ tại chỗ.

Sau đó, Triệu Vân và Mã Siêu hai người cùng đến trước mặt Lưu Húc, cung kính nói: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Tử Long, Mạnh Khởi, lập tức thu dọn tàn binh, chúng ta xuất phát diệt Hung Nô.

Dạ.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người đồng thanh đáp.

Có Triệu Vân và Mã Siêu hai người ra tay, có Bạch Mã Nghĩa Tòng ở bên, binh sĩ Trương Dương để lại rất nhanh đã được thu gom.

Sau một phen thu gom, binh mã của Trương Dương còn lại sáu ngàn người.

Sau đó, Lưu Húc để lại năm trăm Bạch Mã Nghĩa Tòng, giúp Trình Dục thủ thành Bộc Dương, còn mình dẫn binh mã còn lại, đi về phía vị trí của Trương Dương.

Thành Xương Ấp.

Pháp Chính vội vã đi vào phủ châu mục.

Vừa mới vào phủ châu mục, liền hét lên: Tử Kính, đại sự không hay.

Sao vậy.

Lỗ Túc không hiểu.

Chương 164

Tử Kính, ta nhận được tình báo mới nhất, Vu Phù La đích thân dẫn tám vạn kỵ binh Hung Nô dưới trướng, chặn viện binh ta phái đến Bộc Dương ở nửa đường.

Cái gì.

Cả người Lỗ Túc mạnh mẽ đứng dậy, Người Hung Nô làm sao biết được hành tung của ta.

Pháp Chính khẽ than một tiếng: Hành tung lần này, e rằng là Trương Dương, Lữ Bố tiết lộ.

Lỗ Túc rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Kế sách bây giờ, ta chỉ có thể phái thêm binh mã đi chi viện.

Hắn gõ nhẹ ngón tay lên bàn mấy cái.

Hiếu Trực, chúa công từng nói, ngươi động lòng người, giỏi phán đoán, giỏi mưu lược.

Lần này, e rằng ngươi phải ra tay rồi.

Pháp Chính gật đầu: Kế sách bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy.

Chỉ là thành Bộc Dương, e rằng chắc chắn không giữ được Hắn nói đến đây, không nói tiếp nữa, nhưng ý trong đó, Lỗ Túc sớm đã hiểu.

Chỉ mong Trọng Đức có thể rút lui.

Hắn khẽ than một tiếng.

Hiếu Trực, mau chóng lên đường đi.

Để Từ Hoảng, Lý Điển mang theo năm vạn binh mã cùng đi.

Pháp Chính gật đầu.

Ngay sau đó liền đi ra ngoài.

Một khắc sau, một đại đội binh mã từ thành Xương Ấp xuất phát, đi về phía thành Bộc Dương.

Trên đường từ thành Xương Ấp đến thành Bộc Dương.

Ngụy Diên và Từ Thịnh hai người, không ngừng vung vẩy đại đao trong tay.

Họ dốc sức xông lên phía trước.

Chỉ là, tốc độ của kỵ binh Hung Nô xung quanh quá nhanh.

Khi chúng cố tình muốn kéo dài thời gian, Ngụy Diên và Từ Thịnh hai người căn bản không có cách nào.

Ngụy Diên nhìn vầng tàn dương ở cuối trời.

Theo ước tính, họ sớm đã nên đến thành Bộc Dương.

Nhưng bây giờ, lại bị mắc kẹt ở đây.

Hắn trong lòng than một tiếng.

Lần này, thành Bộc Dương e là gặp nạn rồi.

Hắn cười khổ một tiếng: Chỉ hy vọng Trình Trọng Đức, có thể tìm cơ hội đột phá vòng vây Từ Thịnh bất đắc dĩ: Kế sách bây giờ, chúng ta phải làm sao, có nên rút lui không.

Ngụy Diên lắc đầu: Không.

Chúng ta không thể rút lui.

Nếu chúng ta rút lui, đối phương chắc chắn sẽ bám đuôi truy kích, đến lúc đó, chúng ta chỉ có thể mặc cho chúng tàn sát.

Hắn xòe tay: Chúng ta chạy, chẳng lẽ có thể chạy nhanh hơn những kỵ binh này sao.

Từ Thịnh có chút mơ hồ.

Hắn cũng biết Ngụy Diên nói là sự thật.

Hắn cười khổ: Vậy bây giờ làm sao.

Kế sách bây giờ, chúng ta chỉ có thể cầm cự với chúng.

Ngụy Diên nghiến răng.

Hy vọng viện binh đến sớm một chút.

Từ Thịnh trong lòng cũng nổi sát tâm.

Chỉ là, khi ánh mắt hắn lướt qua các binh sĩ, liền có chút bất đắc dĩ.

Hiện nay có hai người họ chỉ huy, còn có thể chống đỡ.

Nhưng binh sĩ sớm đã mặt lộ vẻ mệt mỏi Kỵ binh Hung Nô có ngựa, chỉ cần ngựa chạy.

Nhưng họ chỉ có thể dựa vào binh sĩ.

Ngụy Diên trong lòng cũng khẽ than một tiếng: Viện binh.

Viện binh nói thì dễ.

Đợi nhận được tin bị vây khốn, rồi mới cứu viện.

Đã muộn rồi.

E rằng lúc này, viện binh mới vừa từ thành Xương Ấp xuất phát.

Nhưng bây giờ, họ đã ở gần thành Bộc Dương.

Từ thành Xương Ấp xuất phát đến cứu viện, ít nhất cũng phải một ngày.

Một ngày thời gian, họ làm sao chống đỡ nổi Còn viện binh của thành Bộc Dương.

Thành Bộc Dương e rằng đã rơi vào tay Lữ Bố, Trương Dương

rồi.

Trên mặt Ngụy Diên lộ ra một tia khổ sở.

Ta cuối cùng đã phụ lòng tin của chúa công.

Ta nên làm thế nào để báo đáp tri ngộ chi ân.

Vu Phù La chỉ vào binh mã dưới trướng Ngụy Diên, cười lớn.

Các tướng sĩ, thấy chưa.

Quân Hán đã mệt mỏi rồi.

Phó tướng bước lên một bước.

Thiền vu, mạt tướng nguyện lĩnh binh, tàn sát hết quân Hán này.

Vu Phù La gật đầu.

Cũng được.

Chỉ là lần này, là trận đầu tiên của ta trong năm nay, nhất định phải làm cho gọn gàng sạch sẽ.

Tuân lệnh.

Phó tướng chắp tay.

Ngay sau đó, hắn cưỡi ngựa ra hiệu.

Nhị lang, bữa tiệc tàn sát của chúng ta bắt đầu rồi.

Các ngươi, chuẩn bị xong chưa.

Hống.

Kỵ binh Hung Nô hưng phấn hét lớn.

Một thiên phu trưởng hét lớn: Tướng quân, chúng ta sớm đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Phó tướng cao giơ trường đao trong tay.

Hắn cuồng loạn cười lớn: Nhị lang, giết.

Giết.

Kỵ binh Hung Nô thay đổi chiến thuật du kích, xông về phía đại quân Ngụy Diên.

Ngụy Diên nghe vậy, sắc mặt không khỏi lạnh đi.

Hắn biết, mọi chuyện phiền phức rồi.

Khi kỵ binh Hung Nô gặp phải kẻ cứng rắn, liền sẽ dùng chiến thuật du kích tiêu hao thể lực địch.

Đợi thể lực địch không còn, mới thực sự giơ trường đao sát lục.

Đến lúc đó, dù địch có muốn chống cự, cũng căn bản không thể.

Ngụy Diên hét lớn một tiếng: Các tướng sĩ, theo ta kết trận.

Kết trận.

Từ Thịnh cũng hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, binh sĩ dưới trướng toàn bộ đều kết thành vòng tròn.

Từng cây trường thương hướng ra ngoài, chống đỡ cuộc tấn công của kỵ binh Hung Nô.

Chỉ là kỵ binh Hung Nô có lợi thế chiến mã, chống đỡ rất khó khăn.

Ngụy Diên và Từ Thịnh hai người, dẫn thân vệ của mình đứng ở phía trước nhất.

Hắn chỉ biết: Nhiều nhất là một khắc nữa.

Một khắc sau, liền không thể chống đỡ nổi nữa.

Chỉ là, hy vọng ở đâu.

Phải làm sao.

Xa xa.

Lưu Húc một mình đi đầu.

Từ xa, hắn đã thấy, ở cách đó mười dặm có một đội mấy vạn kỵ binh Hung Nô.

Đội kỵ binh Hung Nô đó còn đang xông về phía trước.

Trước mặt chúng, chính là một đội đại quân người Hán.

Ở phía trước đại quân, có hai vị đại tướng.

Họ đang dốc sức vung vẩy trường mã trong tay.

Chỉ là kỵ binh Hung Nô thực sự quá đông Theo từng đợt xung kích, không ngừng có binh sĩ ngã xuống.

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Phía trước mười dặm, có bảy tám vạn đại quân Hung Nô, mọi người theo ta xông lên.

Nói đoạn, hắn thúc Xích Ký Mã, phi nước đại về phía trước.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người không khỏi trong lòng kinh hãi.

Phía trước mười dặm.

Chúa công làm sao biết được.

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ chấn kinh.

Chỉ là lúc này, không phải lúc suy nghĩ những điều này.

Phía trước là kỵ binh Hung Nô, Bạch Mã Nghĩa Tòng của chúng ta, sở trường nhất chính là giết ngoại tộc.

Triệu Vân cao giơ Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, giận dữ hét lớn.

Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy.

Thương thiên khả giám, bạch mã vi chứng.

Nơi nào có nghĩa, sống chết đi theo.

Trời xanh chứng giám, ngựa trắng làm chứng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng không khỏi tinh thần đại chấn, đồng thanh hô vang.

Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy.

Thương thiên khả giám, bạch mã vi chứng.

Lộc cộc.

Tốc độ của họ, lại tăng thêm một bậc.

Lưu Húc một mình đi đầu, xông về phía kỵ binh Hung Nô.

Mã Siêu cũng liều mạng quất ngựa Lý Sa Phi dưới yên.

Chỉ là điều khiến hắn khá tuyệt vọng là, dù quất thế nào, khoảng cách với Lưu Húc vẫn không ngừng xa dần.

Hắn trong lòng kinh thán.

Thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Lý Sa Phi dưới yên hắn, là mã vương Tây Lương.

Toàn bộ Tây Lương đệ nhất bảo mã.

Hắn cũng là trong một lần cơ duyên xảo hợp, mới thu phục được con mã vương hoang dã này.

Nhưng bây giờ, trước mặt Xích Ký Mã của Lưu Húc, lại chênh lệch lớn đến vậy.

Cũng không biết chúa công từ đâu có được con bảo mã như vậy.

Trên mặt đất, từng dấu móng ngựa hiện rõ.

Sức mạnh của Xích Ký Mã, rốt cuộc lớn đến mức nào.

Lưu Húc cưỡi Xích Ký mã, toàn lực phi nước đại.

Tốc độ của nó cực nhanh.

Chỉ trong hơn trăm hơi thở, hắn đã đến nơi cách trận địa giao tranh của hai bên mấy trăm mét.

Ngụy Diên mắt tinh, vừa nhìn đã thấy Lưu Húc.

Thoạt tiên không dám tin.

Chúa công, đến rồi sao.

Nhưng ngay sau đó, ông ta mừng như điên.

Chúa công nhất định đã mang viện binh đến.

Lần này, chúng ta được cứu rồi.

Ông ta hét lớn một tiếng: Mọi người cố gắng lên, Chúa công đến cứu chúng ta.

Lời này vừa thốt ra, tinh thần mọi người không khỏi phấn chấn hẳn lên.

Ngay cả tốc độ đâm thương cũng nhanh hơn mấy phần.

Vu Phù La giận dữ.

Lại có viện binh đến.

Nhưng khi thấy chỉ có một mình Lưu Húc, y không khỏi cười phá lên.

Một người thì có tác dụng gì.

Một người, dùng chiến thuật biển người cũng có thể dìm chết.

Y đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, Tần Vương Lưu Húc.

Chương 165

Trừ việc trông đẹp trai ra, vẻ ngoài yếu ớt như vậy, cũng không có gì lạ cả.

Không, con chiến mã dưới yên kia không tệ.

Vu Phù La cười to một tiếng nói: Người tới, có phải Tần Vương Lưu Húc không.

Lưu Húc khẽ cười đáp: Bản vương chính là Lưu Húc, có phải là Hung Nô Đan vu Vu Phù La không.

Vu Phù La cất tiếng cười ngạo nghễ: Ta chính là Hung Nô Đan vu Vu Phù La.

Đại quân Hung Nô đang ở đây, Tần Vương không bằng xuống ngựa đầu hàng thì sao.

Nào ngờ lại nghe Lưu Húc cười nhạt nói: Nếu đã là Hung Nô Đan vu Vu Phù La, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết rồi.

Vu Phù La ngẩn ra.

Cái mạng nhỏ của ngươi.

Bản vương lấy.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Vu Phù La không khỏi bật cười điên cuồng.

Đùa gì vậy.

Một mình ngươi, mà đòi mạng của bản Đan vu.

Lưu Húc cũng không đáp lời, chỉ dậm chân một cái, thân hình bay vọt lên không trung.

Cái gì.

Vu Phù La không khỏi kinh hãi.

Y ngẩng đầu nhìn người đang ở trên không trung cao hơn chục trượng.

Không thể nào.

Đây là người sao.

Y chỉ tay vào Lưu Húc, run giọng nói: Ngươi. tại sao ngươi lại biết bay.

Tất cả mọi người có mặt đều có chung một suy nghĩ.

Tại sao Lưu Húc lại biết bay.

Nhưng ngay sau đó, biểu cảm của mọi người lại khác nhau.

Thiết kỵ Hung Nô mắt đầy kinh ngạc.

Ngoài kinh ngạc ra, còn có cả sợ hãi.

Trong truyền thuyết, chỉ có thiên thần mới biết bay.

Nay Tần Vương Lưu Húc này biết bay, chẳng phải Tần Vương Lưu Húc chính là thiên thần trong truyền thuyết sao.

Từng người một trong lòng chấn động, suýt chút nữa đã quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Binh mã dưới trướng Lưu Húc lại có suy nghĩ hoàn toàn khác.

Nhìn thấy Lưu Húc bay trên không trung, trong lòng họ chỉ có hưng phấn và tự hào.

Không sai.

Đây là Chúa công của chúng ta.

Chúa công vô địch.

Từng người một tinh thần phấn chấn, trường thương trong tay cũng không ngừng đâm ra.

Thân hình Lưu Húc hướng xuống mặt đất lao xuống.

Hai tay hắn đột nhiên siết chặt Hình Thiên thương trong tay, giơ thẳng về phía trước.

Cùng lúc đó, miệng hắn khẽ quát một tiếng: Ăn của bản vương một thương.

Vút.

Tốc độ rơi xuống cực nhanh, trong nháy mắt đã đến phía trên Vu Phù La chưa đầy một trượng.

Vu Phù La trong lòng kinh hãi.

Lúc này, y mới phản ứng lại.

Y đưa tay ra, túm lấy một phó tướng bên cạnh.

Ngay sau đó, y dùng tên phó tướng đó chắn trước người mình.

Phập.

Trường thương từ trên bổ xuống, xuyên thẳng qua người tên phó tướng.

Thân thể phó tướng bị chém làm đôi.

Máu tươi bắn đầy mặt Vu Phù La.

Trên mặt Vu Phù La thoáng hiện một tia cười nhạt.

Ta, cuối cùng cũng tránh được một thương.

Y khẽ hừ một tiếng nói: Tần Vương Lưu Húc, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, y phát hiện, trường thương của Lưu Húc đã xuyên thấu thân thể phó tướng, tiếp tục bổ về phía y.

Không.

Trong lòng Vu Phù La đầy vẻ không cam lòng.

Y gầm lên một tiếng: Tần Vương tha mạng, ngươi muốn gì, ta đều cho ngươi.

Chỉ là, những lời tiếp theo, y lại không thể nói ra được nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì, y thấy cây trường thương đó, đang không ngừng phóng đại, rồi lại phóng đại trước mắt mình.

Vút.

Một tiếng thương rít lên.

Hình Thiên thương từ đỉnh đầu y, từ trên xuống dưới bổ xuống.

Cả người y bị chém thành hai nửa.

Hình Thiên thương thế đi không giảm, chém thẳng cả con chiến mã dưới yên Vu Phù La thành hai nửa.

Chiến mã chỉ kịp kêu lên một tiếng ai oán, liền bị chia làm hai nửa ngã xuống đất.

Ầm.

Hình Thiên thương nện mạnh xuống đất.

Bùn đất, đá vụn theo đó bay tung tóe.

Một cái hố sâu gần một trượng, xuất hiện trên mặt đất.

Binh lính xung quanh, thậm chí còn cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Kỵ binh Hung Nô hoảng loạn.

Bọn họ nào từng thấy một thương khủng bố đến vậy.

Lúc này trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Thiên thần.

Thiên thần trên thảo nguyên.

Rào rào.

Vô số kỵ binh Hung Nô toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Tất cả đều hướng về phía Lưu Húc quỳ lạy.

Thiên thần ở trên.

Bái kiến thiên thần.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, đứng hiên ngang.

Quanh thân hắn, một luồng khí thế vô địch, lan tỏa ra bốn phía.

Ngụy Diên, Từ Thịnh hai người, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quả thực không dám tin vào mắt mình.

Hung Nô Đan vu Vu Phù La, một thương đã chết.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu gần một trượng.

Chuyện này, thật sự là sự thật sao.

Mã Siêu đuổi đến sau đó, cả người cũng ngây dại.

Một thương.

Chỉ một thương.

Uy lực của một thương, lại đạt đến mức độ khủng bố như vậy.

Thật quá không thể tin nổi.

Giờ phút này, hắn có chút hoài nghi nhân sinh.

Vốn tưởng rằng, mình là người mạnh nhất Tây Lương.

Tuy không bằng Lưu Húc, nhưng chỉ cần cố gắng, vẫn có hy vọng đuổi kịp.

Nhưng bây giờ, hắn lại phát hiện, khoảng cách giữa mình và Tần Vương Lưu Húc, quả thực lớn đến mức khiến hắn cảm thấy khủng bố.

Mình, thật sự cố gắng, có thể đuổi kịp hắn sao.

Ngay sau đó, Mã Siêu trong lòng tự an ủi.

Không sao, chỉ cần ta đủ nỗ lực, ta nhất định có cách đuổi kịp Lưu Húc.

Bởi vì, ta còn trẻ.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền sững sờ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì hắn phát hiện, Lưu Húc còn trẻ hơn hắn.

Thật là một sự thật khiến người ta tuyệt vọng.

Triệu Vân dẫn binh mã cùng lúc chạy đến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả đều ngây người tại chỗ.

Triệu Vân không khỏi cười khổ một tiếng.

Hóa ra, mình chỉ đỡ được một thương của Chúa công.

Bây giờ lại trở nên khó khăn đến vậy sao.

Chúa công của mình, hóa ra căn bản chưa từng dùng toàn lực a.

Trên đời này, có ai có thể đỡ được một thương toàn lực của Chúa công không.

Thật khiến người ta tuyệt vọng a.

Nhưng, có một vị Chúa công như vậy ở bên, trong lòng thật sự có

một cảm giác an toàn không gì tả xiết.

Cảm giác này, thật tốt.

Ngụy Diên, Từ Thịnh hai người cùng tiến lên, chắp tay hành lễ với Lưu Húc, cung kính nói: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Hai vị vất vả rồi.

Không vất vả, không vất vả.

Ngụy Diên và Từ Thịnh cùng nhau xua tay.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người, cũng cùng tiến lên.

Chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Triệu Vân nói: Chúa công, đám kỵ binh Hung Nô này, xử lý thế nào.

Nhìn đám kỵ binh Hung Nô đang quỳ rạp trước mặt, đó chính là nguồn gốc của loạn Ngũ Hồ.

Nếu không có người Hung Nô khởi xướng, vậy thì, cho dù tám vương có loạn, cũng sẽ không loạn đến mức như đời sau.

Đã đến đây rồi, ít nhất phải diệt trừ tận gốc mầm họa này.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, hắn thản nhiên mở miệng nói: Giết sạch đi.

Giọng nói không lớn, nhưng những người nghe thấy, đều cảm thấy tinh thần chấn động.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người, đều nhìn Lưu Húc với vẻ mặt cung kính, nói: Rõ.

Ngay sau đó, liền dẫn binh mã dưới trướng, hướng về phía kỵ binh Hung Nô phát động xung kích.

Ngụy Diên và Từ Thịnh không khỏi mừng rỡ.

Vừa rồi đã chịu đủ ấm ức.

Chỉ vì có nhiều nguyên nhân, không thể làm gì được đám kỵ binh Hung Nô này.

Nhưng bây giờ, đã có một cơ hội như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lập tức, hét lớn một tiếng, cùng nhau xông lên.

Một cuộc đồ sát cứ thế bắt đầu.

Trong lúc đó kỵ binh Hung Nô cũng từng phản kháng.

Chỉ là có Lưu Húc trấn giữ, dù có phản kháng thế nào, cũng căn bản không thể lật nổi sóng gió.

Đối với cảnh tượng trước mắt, Lưu Húc không hề động lòng.

Hắn là người Hán.

Là Tần Vương của Đại Hán.

Hắn tự nhiên phải vì dân tộc Hán mà tính toán.

Nếu có thể khiến dân tộc Hán bớt đi chút khổ sở, dù phải gánh tiếng xấu, thì có sao đâu.

Hơn nữa, đối với Hung Nô, Đại Hán từ trước đến nay đều giết không tha.

Từ khi Hung Nô và Đại Hán giao chiến đến nay, Hung Nô đã bị đánh cho chia thành hai nhánh.

Chương 166

Bắc Hung Nô đi về phía tây, Nam Hung Nô chính là nhánh trước mắt này.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Trong hai lần đại quân Hung Nô, hắn chỉ thấy Vu Phù La và Hô Trù Tuyền.

Vu Phù La là Đan vu hiện tại của Hung Nô.

Hô Trù Tuyền là em trai của Vu Phù La, cũng là Đan vu kế nhiệm của Hung Nô.

Đan vu kế nhiệm của Hô Trù Tuyền tên là Lưu Báo.

Con trai của Lưu Báo tên là Lưu Uyên.

Lưu Uyên chính là kẻ đã diệt vong Tây Tấn, thành lập chính quyền Tiền Triệu, cũng là kẻ khởi xướng loạn Ngũ Hồ.

Nhưng điều khiến hắn khá kinh ngạc là, lại không thấy Lưu Báo và Lưu Uyên.

Nếu tính theo thời gian, Lưu Uyên chưa ra đời, thì cũng thôi đi.

Nhưng Lưu Báo sẽ được phong làm Tả Hiền Vương vào năm 195, rõ ràng, Lưu Báo hẳn là đã có mặt rồi.

Lần này, nhất định phải đoạn tuyệt mầm họa tương lai này.

Lập tức, Lưu Húc tiến lên một bước, một tay túm lấy một phó tướng Hung Nô.

Phó tướng mặt đầy vẻ lấy lòng.

Lưu Húc lạnh nhạt nói: Bản vương hỏi ngươi, con trai Đan vu là

Lưu Báo đang ở đâu.

Phó tướng đảo mắt một vòng nói: Tần Vương, ta biết tung tích của Hữu Hiền Vương.

à không, là Lưu Báo.

Ta có thể nói cho ngài biết tung tích của Lưu Báo, xin Tần Vương tha cho ta.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó hắn bóp chặt cổ phó tướng, tay phải dùng sức nhấc lên.

Ngón tay Lưu Húc như móng sắt, siết chặt lấy phó tướng, khiến y căn bản không thể hô hấp.

Y cầu xin: Ta, ta nói hết.

Lưu Húc buông phó tướng xuống, lạnh lùng nhìn y.

Phó tướng ho sặc sụa mấy tiếng.

Dưới ánh mắt của Lưu Húc, y chỉ có thể mở miệng nói: Thiếu Đan vu, hiện đang ở quận Thượng Đảng.

Quận Thượng Đảng là căn cơ của chúng ta.

Thượng Đảng quận.

Lưu Húc gật đầu.

Ngay sau đó, hắn lạnh nhạt quay người.

Phía sau hắn, một thân vệ đâm trường thương vào ngực tên phó tướng Hung Nô đó.

Sau khi dọn dẹp xong xung quanh, Lưu Húc liền nhìn về phía Triệu Vân và những người khác nói: Hung Nô còn tồn tại, cuối cùng sẽ trở thành mầm họa của Đại Hán ta.

Bản vương lần này đi, là để triệt hạ tận gốc sào huyệt của người Hung Nô.

Cũng không biết ai nguyện cùng bản vương đi một chuyến.

Triệu Vân là người đầu tiên đứng ra.

Ngay sau đó là Mã Siêu.

Ngụy Diên.

Từ Thịnh.

Tất cả đều đứng ra.

Lưu Húc gật đầu nói: Tốt.

Trước khi xuất chinh lần này, bản vương đã xin ý chỉ của bệ hạ.

Người Hung Nô đã dám động thủ với bản vương, vậy cũng không thể để bọn chúng sống sót.

Ngay sau đó, hắn vung tay ra lệnh: Xuất phát.

Lập tức, một đội quân, dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, hùng dũng tiến về quận Thượng Đảng.

Quận Thượng Đảng nằm ở phía bắc quận Hà Nội.

Do đó, lần này hắn đặc biệt đi qua thành Bộc Dương.

Trong một thời gian ngắn, thành Bộc Dương dưới sự cai quản của Trình Dục, đã bước đầu khôi phục lại dáng vẻ xưa.

Thấy Lưu Húc đến, Trình Dục vội vã chạy ra.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Lần này bản vương chuẩn bị tiến đến sào huyệt của Hung Nô, để đoạn tuyệt căn cơ của chúng.

Lời này vừa thốt ra, mắt Trình Dục không khỏi sáng lên.

Ông ta tiến lên một bước nói: Chúa công, thuộc hạ nguyện theo Chúa công cùng đi, xin Chúa công chấp thuận.

Lưu Húc khẽ nhíu mày nói: Trọng Đức, lần này đi Thượng Đảng, bản vương chuẩn bị hành quân thần tốc.

Thân thể của Trọng Đức, chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

Trình Dục cũng không nói gì, chỉ đưa tay ra, xắn tay áo lên.

Lưu Húc không khỏi hơi sững sờ.

Ngay sau đó, hắn liền thấy cánh tay của Trình Dục.

Trên cánh tay Trình Dục, cuồn cuộn toàn là cơ bắp.

Lưu Húc ngẩn người.

Trọng Đức, một thân cơ bắp này, nếu rèn luyện vài năm, chỉ sợ làm một võ tướng cũng dư sức.

Trình Dục ha ha cười một tiếng nói: Không giấu gì Chúa công, ta thật sự từng có ý định làm võ tướng, chỉ là sau này bỏ dở mà thôi.

Lưu Húc lúc này mới hiểu ra.

Tình cảm là Trình Dục, một trong năm đại mưu sĩ của Tào Tháo đời sau, lại suýt chút nữa chuyển nghề thành võ tướng.

Quả thực khá thú vị.

Lúc này hắn mới hiểu, tại sao khi Lữ Bố xông lên, Trình Dục lại tự mình xông lên tiền tuyến.

Hắn gật đầu nói: Nếu vậy, Trọng Đức liền đi cùng ta đi.

Chỉ là để ai ở lại, chuyện này có thể cân nhắc một chút.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, một thân vệ từ bên ngoài bước vào.

Báo.

Chúa công, thành Xương Ấp có tin tức truyền đến.

Lưu Húc gật đầu nói: Mời vào.

Rõ.

Thân vệ lập tức lui ra.

Ngay sau đó, một sứ giả chạy vào.

Lưu Húc nhận lấy xem.

Hóa ra, một chi binh mã đã đến cứu viện Ngụy Diên, Từ Thịnh.

Nay Ngụy Diên và Từ Thịnh đã được cứu, chi binh mã đó liền đi thẳng đến Đông quận.

Chỉ là, theo tình báo mà sứ giả truyền đến, đội quân đó phải ngày mai mới đến được.

Lưu Húc nhíu mày.

Ngay sau đó, hắn đã có quyết định.

Lập tức viết một phong thư, lệnh cho Từ Thịnh tạm thời tiếp nhận chức Đông quận Thái thú.

Để tránh đêm dài lắm mộng, để lọt tin tức.

Hắn liền dẫn theo những người dưới trướng, cùng với Trình Dục, suốt đêm tiến về quận Thượng Đảng.

Còn quận Hà Nội.

Dù sao đi Thượng Đảng cũng phải qua quận Hà Nội, tiện thể thu nạp vào dưới trướng cho xong.

Tuy Trương Dương đã chết, nhưng căn cơ để lại ở quận Hà Nội vẫn còn, tự nhiên không thể bỏ qua.

Bỗng thấy bên ngoài, Triệu Vân vội vã bước vào.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Chúa công, ta đã tìm thấy mưu sĩ của Trương Dương trong số binh lính của hắn.

Ồ.

Lưu Húc gật đầu nói, Không biết người đó tên là gì.

Người đó, tên là Đổng Chiêu.

Đổng Chiêu.

Lưu Húc không khỏi hơi sững sờ.

Danh tiếng của Đổng Chiêu, hắn tự nhiên đã nghe qua.

Đổng Chiêu, tự Công Nhân, trước làm cho Trương Dương, sau chuyển sang Tào Tháo.

Trong thế lực Tào Ngụy, ông ta từng lần lượt đảm nhiệm Đại hồng lư, Vệ úy, cuối cùng còn làm đến Tư đồ.

Có thể nói, người này về mặt mưu lược, cũng có trình độ khá cao.

Lưu Húc lập tức mừng rỡ.

Bên này vừa hay đang muốn đến quận Hà Nội, dẹp yên thế lực tàn dư của Trương Dương, không ngờ, liền có người hiểu rõ sự phân bố thế lực dưới trướng Trương Dương được đưa đến.

Đúng là than sưởi ngày tuyết a.

Lưu Húc lập tức cười nói: Tử Long, mau mau mời Đổng Chiêu vào.

Rõ.

Triệu Vân quay người đi.

Ngay sau đó, liền dẫn một người từ bên ngoài bước vào.

Người đó mặc một bộ thanh sam, chỉ khoác bên ngoài một bộ giáp da.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Tại hạ Đổng Chiêu ra mắt Tần Vương.

Lưu Húc lúc này mới bừng tỉnh.

Chả trách lúc đầu không nhận ra Đổng Chiêu.

Lưu Húc cười lớn nói: Công Nhân, tại sao lại khoác giáp da của binh lính.

Đổng Chiêu cười khổ nói: Tần Vương, Đổng Chiêu trong lòng hổ thẹn, vốn không dám gặp Tần Vương.

Nhưng các bộ tướng cũ ở quận Hà Nội lại đẩy ta ra, ta chỉ có thể đến gặp Tần Vương.

Chuyện gì vậy.

Lưu Húc nghe vậy khá kinh ngạc.

Triệu Vân cũng cười.

Chúa công, Đổng tiên sinh vì ăn mặc có phần giống binh lính, nên chúng ta đều không nhận ra.

Nhưng vừa rồi, một phương trận binh lính đồng loạt tiến lên bẩm báo, yêu cầu giao Đổng Chiêu ra.

Lại có chuyện này.

Lưu Húc cũng không khỏi sững sờ.

Biểu cảm của Triệu Vân cũng có chút kỳ quái nói: Lúc đó, ta hỏi những binh lính đó, tại sao lại giao Đổng Chiêu ra.

Chúa công, có biết họ trả lời thế nào không.

Lưu Húc vốn tưởng Đổng Chiêu bị bán đứng.

Nhưng nhìn vẻ mặt bí hiểm của Triệu Vân.

Rõ ràng, sự tình có khác với những gì mình tưởng tượng.

Hắn tự nhiên cũng không mất công đi đoán, cứ thuận theo lời Triệu Vân là được.

Lập tức, hắn lắc đầu nói: Không biết.

Triệu Vân cười lớn nói: Những binh lính đó nói Đổng Chiêu đối xử với họ rất tốt, họ không nỡ để Đổng Chiêu chịu khổ như binh lính, nên mới tố giác ông ấy.

Lưu Húc không khỏi ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy cách nói của những binh lính đó khá có lý.

Lần này đi quận Hà Nội, rồi lại đến quận Thượng Đảng, phải đi một quãng đường không nhỏ.

Nếu Đổng Chiêu lẫn trong hàng ngũ binh lính, vậy rõ ràng, mỗi ngày đều phải hành quân, đánh trận như binh lính.

Đối với Đổng Chiêu mà nói, thực sự là một gánh nặng không nhỏ.

Lưu Húc tán thưởng: Như vậy, uy vọng của Công Nhân trong quân cũng khá cao.

Đổng Chiêu cười khổ một tiếng nói: Chiêu chẳng qua là bình thường hay suy nghĩ cho mọi người một chút, chứ không dám nhận sự quan tâm như vậy.

Ngay sau đó, ông ta hướng về phía Lưu Húc chắp tay nói: Tần Vương, lần này Trương Thái thú dẫn Hung Nô vào, Chiêu nhiều lần khuyên can cuối cùng không thể ngăn cản, thực sự trong lòng hổ thẹn.

Công Nhân không cần bận tâm.

Lần này bản vương đến quận Hà Nội và quận Thượng Đảng, mời Công Nhân ra một tay.

Lời này của Lưu Húc vừa thốt ra, mắt Đổng Chiêu không khỏi

sáng lên.

Ý của Tần Vương là, đánh thẳng vào sào huyệt của bộ tộc Hung Nô.

Không sai.

Không biết Công Nhân thấy thế nào.

Đổng Chiêu nghe vậy cười, chắp tay với Lưu Húc nói: Thuộc hạ nguyện vì Tần Vương góp một phần sức lực.

Tốt.

Lưu Húc một tay nắm lấy cánh tay Đổng Chiêu nói, Công Nhân mau mời.

Đổng Chiêu chủ động giới thiệu: Trương Dương để lại ba ngàn binh mã ở quận Hà Nội, đám binh mã này toàn bộ đều nằm trong tay đại tướng dưới trướng là Khôi Cố.

Bộ tộc Hung Nô ở quận Thượng Đảng, để lại gần ba vạn binh mã ở đó.

Ông ta đem tình hình của bộ tộc Trương Dương và tình hình Hung Nô, kể lại một lượt.

Lập tức, Lưu Húc cùng Đổng Chiêu, Trình Dục, Tử Long và những người khác, đã thương thảo về phương lược tiếp theo.

Nửa canh giờ sau, mọi người lên đường, tiến về quận Hà Nội.

Quận Hà Nội.

Từ khi Trương Dương đi, Khôi Cố liền mời các hào cường trong quận Hà Nội suốt ngày ở trong phủ Thái thú uống rượu vui vẻ.

Nay Khôi Cố là người duy nhất nắm thực quyền ở quận Hà Nội, những người đó tự nhiên không dám đắc tội.

Hắn nâng chén rượu trong tay lên, nói: Các vị, cùng ta cạn chén này.

Mọi người đồng loạt nâng chén.

Đúng lúc đó, một thân vệ từ bên ngoài lảo đảo chạy vào.

Tướng quân, đại sự không hay.

Khôi Cố khẽ nhíu mày.

Tướng quân, Tần Vương.

Tần Vương.

Lời của y chưa nói xong, Lưu Húc đã tay cầm Hình Thiên thương, bước vào.

Bên cạnh hắn, Triệu Vân, Mã Siêu và Ngụy Diên, Đổng Chiêu hiên ngang đứng đó.

Chương 167

Ngụy Diên đi mấy bước đã đến bên cạnh Khôi Cố, một tay túm lấy y.

Khôi Cố trong lòng hoảng sợ, nhưng miệng lại nói: Tần Vương, vì cớ gì.

Lưu Húc lạnh lùng cười một tiếng, nhưng không nói gì.

Khôi Cố đang muốn nói gì đó, lại thấy trường đao trong tay Ngụy Diên lóe lên.

Một vệt đao quang lóe lên trước mắt y.

Sau đó, đầu của y liền rơi xuống, không ngừng lăn trên đất.

Người xung quanh đều kinh hãi thất sắc.

Đổng Chiêu bước lên phía trước nói: Các vị, Trương Dương cấu kết với Hung Nô, tấn công Tần Vương, nay đã bị xử quyết tại chỗ.

Cả đám xôn xao.

Lưu Húc khẽ cười nói: Bản vương lần này đến, là để xử lý công việc hậu sự vụ Trương Dương cấu kết với Hung Nô.

Những người còn lại đều không liên lụy.

Ngay sau đó hắn nhìn về phía Đổng Chiêu nói: Công Nhân, tiếp theo xem ngươi đó.

Đổng Chiêu chỉ đưa tay ra, điểm vào người mấy người.

Ngụy Diên bước lên, một đao một người kết liễu.

Dưới sự phối hợp của Đổng Chiêu, quận Hà Nội nhanh chóng rơi vào tay Lưu Húc.

Về phần ba ngàn binh mã còn lại của Trương Dương, Đổng Chiêu cũng sẽ khuyên hàng.

Tự nhiên, công việc dọn dẹp quận Hà Nội cũng do Đổng Chiêu, Triệu Vân, Ngụy Diên và những người khác tiến hành.

Mọi việc, đều diễn ra một cách có trật tự.

Lưu Húc phát hiện, Đổng Chiêu lợi hại hơn mình tưởng.

Ít nhất ở quận Hà Nội, chỉ cần Đổng Chiêu ra mặt, đều khá dễ dàng.

Khoảng một ngày thời gian, mọi việc ở quận Hà Nội đều bước đầu được bình định.

Về phần công việc hậu sự, cũng không cần hắn tự mình trấn giữ.

Lập tức, Lưu Húc liền bổ nhiệm Đổng Chiêu làm Thái thú quận Hà Nội, Ngụy Diên làm Quân Tư mã, đơn độc thống lĩnh ba ngàn người, phụ trách trấn thủ quận Hà Nội.

Hai người đều mừng rỡ.

Sau đó, Lưu Húc liền dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến quận Thượng Đảng.

Quận Thượng Đảng, ngoài thành Trưởng Tử.

Lưu Báo cùng một đám công tử nhà giàu trong tộc Hung Nô, đang săn bắn ngoài thành.

Một đoàn người cưỡi ngựa nhanh, xuyên qua rừng rậm.

Người đi đầu, lưng hùm vai gấu, vừa nhìn đã biết là người dũng mãnh.

Đúng lúc đó, một con thỏ trong rừng lóe lên.

Lưu Báo mừng rỡ.

Y thúc ngựa dưới háng, phi nhanh về phía trước.

Ngay sau đó, y kéo trường cung trong tay.

Chưa đến hai hơi thở, đã bắn tên ra.

Mũi tên rít lên.

Con thỏ đó liền ngã xuống.

Lập tức có thân vệ chạy lên, giúp Lưu Báo nhặt thỏ rừng.

Người xung quanh không khỏi cất tiếng khen ngợi.

Hữu Hiền Vương, nhiều ngày không săn bắn, không ngờ tiễn kỹ lại càng hơn xưa.

Hữu Hiền Vương tiễn thuật cao tuyệt, chỉ sợ trong tộc ta, chỉ đứng sau Đan vu.

Lưu Báo rất hưởng thụ những lời tâng bốc này.

Khóe miệng y lộ ra một tia vui mừng.

Cười xua tay nói: Các vị nghĩ quá rồi.

Lời của y đột ngột dừng lại.

Ánh mắt y ngây ngốc nhìn về phía trước.

Ở đó, có một con báo xuất hiện trước mặt y.

Con báo toàn thân hiện lên hình dạng khí động học, thân mình rạp xuống, hướng về phía y từ từ tiếp cận.

Lưu Báo trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Lúc đi săn, thỏ, gà rừng là chuyện thường, nhưng báo thì ít gặp.

Nay có may mắn gặp được báo, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lập tức, Lưu Báo trong tay liền giương cung lắp tên.

Băng.

Liên tiếp hai mũi tên hướng về phía con báo bay đi.

Con báo dường như cảm nhận được điều không ổn, chỉ nhảy sang một bên, liền tránh được một tên.

Ngay sau đó nó gầm lên một tiếng, liền hướng về phía xa chạy đi.

Đuổi theo.

Lưu Báo hét lớn một tiếng, liền hướng về phía con báo đuổi theo.

Phía sau hắn, một đám người đồng loạt đi theo.

Hữu Hiền Vương, chậm một chút, chúng ta đuổi không kịp.

Hữu Hiền Vương, phía trước có nhiều dã thú, chậm một chút.

Tốc độ của con báo cực nhanh, nhanh chóng bỏ lại đám người phía sau.

Chỉ là Lưu Báo người đông thế mạnh.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của một đám người, đã thành công vây khốn con báo.

Con báo đó cũng là một kẻ cứng đầu.

Nó trong đám người xông pha, liên tiếp cắn chết cắn bị thương mấy người.

Lưu Báo liên tục giương cung lắp tên.

Mũi tên liên tục hướng về phía thân con báo bay đi.

Vút.

Liên tiếp mấy tên, con báo đó cuối cùng trúng tên ngã xuống đất.

Lưu Báo lập tức tiến lên, cưỡi ngựa quanh con báo cười lớn.

Ngay sau đó, liền mang theo đầu con báo, tiến về doanh trại.

Lưu Húc dẫn theo Triệu Vân, Mã Siêu, Trình Dục và những người

khác, cùng với binh mã dưới trướng, đã đến quận Thượng Đảng.

Lúc này trong doanh trại Hung Nô, đang vô cùng náo nhiệt.

Có người tụ lại một chỗ, uống rượu.

Có người tụ lại một chỗ, so tài.

Nhiều người hơn, thì vây lại một chỗ, chờ ăn thịt báo.

Lưu Báo lúc này trong lòng hưng phấn.

Y cười lớn nói: Các ngươi có thấy không, con báo đó phản ứng nhanh đến mức nào.

Nếu không phải bản vương mắt nhanh tay lẹ, chắc chắn sẽ để con báo đó chạy thoát.

Không sai.

Một người dưới trướng thổi phồng.

Hữu Hiền Vương tiễn thuật ngày càng tinh tiến.

Chúng ta chưa kịp phản ứng, Hữu Hiền Vương đã liên tiếp bắn ba tên, bắn con báo đó ngã xuống đất.

Nếu ta có một nửa tiễn thuật của Hữu Hiền Vương, ta đã có thể dựa vào tiễn thuật mà lập công danh.

Đan vu nếu biết Hữu Hiền Vương tiễn thuật xuất sắc như vậy, chỉ sợ Hữu Hiền Vương không lâu nữa sẽ được thăng làm Tả Hiền Vương.

Tiếng tâng bốc, không ngớt bên tai.

Lưu Báo nâng chén rượu trong tay lên nói: Mọi người uống rượu.

Nào, cùng bản vương đi một vòng.

Ngay sau đó, mọi người liền một trận chén qua chén lại.

Nhìn doanh trại của người Hung Nô trước mặt, Lưu Húc trong lòng cũng khá kinh ngạc.

Theo lý mà nói, quận Thượng Đảng có phủ Thái thú đàng hoàng.

Nhưng đám người Hung Nô trước mắt này lại không ở trong phủ Thái thú, mà lại thích dựng lều ở.

Có lẽ đây là truyền thống lâu đời của người Hung Nô.

Nhưng truyền thống này, lúc này Lưu Húc lại rất thích.

Bởi vì người Hung Nô tụ tập lại một chỗ, càng tiện cho việc giết chóc.

Lưu Húc lạnh lùng nói: Giết.

Kỵ binh Hung Nô lúc này mới phản ứng lại.

Địch tập.

Nhanh, nghênh chiến.

Nghe tiếng hét lớn bên ngoài, Lưu Báo cả người giật mình, men rượu cũng tỉnh đi mấy phần.

Y vội vàng từ trong trung quân đại trướng chạy ra.

Sau đó, dưới sự bảo vệ của thân vệ, lên chiến mã.

Trong quân doanh, các thân vệ một người một người nhảy lên chiến mã, chuẩn bị nghênh chiến.

Chỉ là, tốc độ của Lưu Húc quá nhanh.

Hắn hét lớn một tiếng: Giết.

Tiếng nói vừa dứt, liền dẫn binh mã dưới trướng, xông thẳng vào đại doanh Hung Nô.

Hắn vung vẩy Hình Thiên thương trong tay.

Người Hung Nô xung quanh chỉ cần đến gần trong phạm vi một trượng, không một ai sống sót.

Từng người một toàn bộ bị hất văng ra ngoài.

Bành.

Từng kỵ binh Hung Nô bị trúng đòn.

Lần lượt ngã xuống đất.

Long đảm lượng ngân thương trong tay Triệu Vân cũng không ngừng điểm ra.

Hễ bị điểm trúng, không một ai sống sót.

Mã Siêu tay cầm hổ đầu trảm kim thương, cũng đại phát thần uy.

Phía sau, bốn ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, từng người một cũng tinh thần phấn chấn.

Trường thương trong tay như điện.

Người Hung Nô nào từng thấy đội ngũ khủng bố như vậy, lập tức đại bại.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, tiến hành tàn sát.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, lại có Triệu Vân, Mã Siêu, Từ Thịnh và một đám võ tướng bên cạnh, người Hung Nô đâu phải là đối thủ của Lưu Húc.

Rất nhanh, thế cục chiến đấu đã nghiêng về một phía.

Lúc này, dưới sự che chở của mọi người, Hữu Hiền Vương Lưu Báo hướng về phía vòng ngoài chạy đi.

Lưu Húc từ sau khi dung hợp gen chim ưng, thị lực của hắn tốt đến mức nào.

Hắn sớm đã thấy Lưu Báo và những người khác ở xa.

Trong lòng hắn khẽ động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người có thể được nhiều người bảo vệ như vậy, nhất định không phải là nhân vật đơn giản.

Chương 168

Hắn thúc Xích Ký mã dưới yên, liền hướng về phía Lưu Báo và những người khác đuổi theo.

Lưu Báo thấy đã chạy ra khỏi chiến trường, trong lòng y khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng y đã quyết định, sau này nhất định phải tìm Tần Vương báo thù.

Chỉ là trong lòng y càng kinh ngạc hơn, cha y không phải đã đi tiêu diệt Tần Vương sao.

Tại sao Tần Vương lại ở đây.

Chẳng lẽ, lúc cha đi vây tiễu, đã lỡ mất nhau.

Nhất định là như vậy.

Y nghiến răng, ý nghĩ báo thù trong lòng càng thêm nồng nặc.

Tốc độ của Xích Ký mã dưới háng Lưu Húc cực nhanh, nhanh chóng hướng về phía trước đuổi theo.

Lưu Báo quay đầu nhìn về phía sau một cái.

Chỉ một cái nhìn, liền trong lòng kinh hãi.

Không thể nào.

Rõ ràng đã thoát chết.

Tại sao.

Tại sao Tần Vương đó lại theo sát phía sau.

Hơn nữa, khoảng cách giữa mình và Tần Vương đang nhanh chóng rút ngắn.

Không thể nào.

Lưu Báo là con trai của Hung Nô Đan vu.

Cũng là Hữu Hiền Vương hiện tại.

Chiến mã dưới háng y, là bảo mã thực sự.

Nhưng dù vậy, lại bị Lưu Húc rút ngắn khoảng cách.

Con chiến mã màu đỏ dưới yên Lưu Húc đó, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Giờ phút này, y quả thực hoài nghi nhân sinh.

Nhìn thấy Lưu Húc rút ngắn khoảng cách còn chưa đầy trăm mét, Lưu Báo quả thực gan mật đều nứt.

Thực lực của Lưu Húc, vừa rồi y đã thấy rõ.

Thực lực đó, y xa xa không thể chống lại.

Đúng lúc này, y thấy Lưu Húc bay lên.

Cả người y đều ngây dại.

Không thể nào.

Người, sao có thể bay được.

Nhưng hiện thực bày ra trước mắt, y không thể không tin.

Lưu Báo mắt trừng trừng nhìn Lưu Húc bay người, rơi xuống trước mặt y.

Lưu Báo cả người giật mình.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu y.

Đâm chết hắn.

Đâm chết Lưu Húc.

Nghĩ vậy, Lưu Báo hung hăng dùng sống đao, quất vào chiến mã.

Hí.

Chiến mã đau đớn, điên cuồng chạy.

Lưu Báo cười lớn.

Y từ nhỏ lớn lên trên thảo nguyên, cùng trâu, ngựa làm bạn.

Có thể nói, y từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa.

Cũng vì vậy, y rất quen thuộc với ngựa.

Giống như lúc ngựa đau đớn, tốc độ, sức mạnh đó tuyệt đối sẽ có một sự thay đổi kinh thiên động địa.

Chỉ là, điều y không ngờ là, Lưu Húc trước mắt, lại không hề sợ hãi.

Lưu Húc nhìn chiến mã đang phi nước đại trước mặt, khóe miệng lộ ra một tia khinh miệt.

Hắn từ từ đưa tay ra phía trước.

Phía sau, Triệu Vân đang phi nước đại kinh hãi thất sắc.

Anh ta hét lớn một tiếng: Tần Vương, cẩn thận.

Đó là chiến mã sau khi bị đau đã phát điên.

Lúc đó, sức mạnh của chiến mã cuồng dã đến mức nào.

Về phần Lưu Báo, thấy Lưu Húc lại không né tránh, trong lòng y sớm đã cười lật.

Y cười lớn nói: Người Hán ngu xuẩn.

Lời của y chưa nói xong, một tiếng động lớn liền theo đó vang lên.

Hóa ra, Lưu Húc hướng về phía y chạy hai bước.

Bành.

Chiến mã dưới trướng Lưu Báo, đâm thẳng vào tay phải của Lưu

Húc.

Ngay sau đó là một tiếng kêu bi thảm của chiến mã.

Bành.

Một tiếng động lớn vang lên.

Lưu Báo cả người lẫn ngựa, ngã xuống đất.

Y quả thực hoài nghi nhân sinh.

Không thể nào.

Một người một chưởng, liền đánh ngã chiến mã xuống đất.

Có phải đang đùa với ta không.

Nhưng đối mặt với một chưởng đó.

Đây là chuyện người có thể làm được.

Ngay cả trong truyện cũng không dám kể như vậy đâu.

Lúc này, chân y bị chiến mã đè xuống đất.

Y mới kinh hãi phát hiện, chiến mã, lại đã chết.

Lưu Báo cả miệng há hốc thành hình chữ O, hồi lâu không thể khép lại.

Trời thần ơi.

Ta đã thấy gì.

Một chưởng đánh chết một con bảo mã.

Y miệng lẩm bẩm: Trời thần ơi.

Ngoài ra, liền như ngây dại.

Lưu Húc tiện tay nhấc lên, liền ném con chiến mã đã chết sang một bên.

Ngay sau đó, hắn đưa tay ra, như gọng kìm siết chặt lấy cổ Lưu Báo.

Bản vương hỏi, ngươi đáp.

Cảm nhận được cơn đau dữ dội truyền đến từ cổ, Lưu Báo vội vàng gật đầu.

Chỉ là theo động tác gật đầu, y chỉ cảm thấy càng đau hơn rất nhiều.

Lưu Húc lạnh lùng nói: Tên là gì.

Lưu Báo há miệng, nhưng căn bản không nói nên lời.

Lưu Húc đưa tay ra, ném Lưu Báo xuống đất, lạnh lùng nói: Bây giờ nói đi.

Ta tên là Lưu Báo, là con trai của Đan vu Vu Phù La, hiện đang đảm nhiệm Hữu Hiền Vương.

Lưu Báo không dám có chút nào giấu giếm, đem tình hình của mình một năm một mười toàn bộ nói ra một lượt.

Lưu Húc không tỏ ý kiến, lại hỏi: Con trai của ngươi, không phải có một người tên là Lưu Uyên.

Con trai.

Lưu Báo lắc đầu nói, Bản vương. ta, ta hiện tại không có con trai.

Tốt.

Lưu Húc khẽ cười.

Lưu Báo mừng rỡ nói: Đa tạ Tần Vương không giết.

Ta sau này nhất định sẽ nghe theo lệnh Tần Vương, Tần Vương bảo đi hướng tây, ta nhất định không dám đi hướng.

Lời của y chưa nói xong, Lưu Húc tay rung lên, trường thương

vạch ra một vệt sáng lạnh, từ cổ họng Lưu Báo lướt qua.

Đầu Lưu Báo theo đó lăn xuống đất.

Đến lúc chết, y vẫn chưa nhắm mắt.

Ồn ào.

Lưu Húc tùy ý rung Hình Thiên thương.

Giọt máu trên đầu thương Hình Thiên thương theo đó trượt xuống.

Lưu Húc trong lòng đã yên.

Cuối cùng cũng giải quyết xong.

Như vậy, ba đời Đan vu của Hung Nô: Vu Phù La, Hô Trù Tuyền và con trai của Vu Phù La là Lưu Báo toàn bộ đều đã chết.

Về phần Đan vu đời thứ tư của Hung Nô: con trai của Lưu Báo là Lưu Uyên, lúc này chưa ra đời.

Nhưng đã Lưu Báo đã chết, vậy Lưu Uyên tự nhiên cũng không thể ra đời được nữa.

Tâm trạng Lưu Húc khá sảng khoái.

Đương nhiên, có một điểm quan trọng, đó là, nếu theo tiến trình lịch sử, Lưu Báo trước mắt này cuối cùng sẽ trở thành chồng của Thái Diễm.

Lúc đó, Hung Nô xâm chiếm Thăng Long, Thái Diễm bị người Hung Nô bắt đi sau đó liền bị dâng lên.

Người đó chính là Tả Hiền Vương lúc bấy giờ Lưu Báo.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Lưu Húc nhất định phải đến chém giết Lưu Báo này.

Dù cho không có quan hệ với Lưu Báo trước mắt này.

Dù cho Lưu Báo không thể nào có liên quan đến Thái Diễm nữa.

Nhưng cũng không thể để Lưu Báo này sống sót.

Lưu Húc sau khi giải quyết xong những thân vệ xung quanh, liền đi về.

Lúc này, trong quân doanh đã giết chóc gần xong.

Biết thái độ của Lưu Húc đối với người Hung Nô, Mã Siêu và những người khác tự nhiên sẽ không nương tay.

Đúng lúc đó, Từ Thịnh từ trong doanh trại chạy ra.

Phía sau anh ta, mấy thân vệ đang khiêng một con vật.

Nhìn con vật đó, Lưu Húc không khỏi hơi sững sờ.

Con vật trước mắt toàn thân hiện lên hình dạng khí động học, trên người mọc đầy hoa văn.

Thân hình nó thon dài, có gần hai mét.

Lại là một con báo.

Lại ở đây gặp được báo, quả thực khá hiếm thấy.

Ngay sau đó, Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Nghe nói báo chạy tốc độ siêu nhanh, gia tốc độ cũng kinh người.

Trong các loài động vật có vú, tốc độ của báo được mệnh danh là nhanh nhất thế giới.

Tốc độ nhanh nhất đạt 130 km trên h, so với 60 km trên h của chiến mã, nhanh hơn gấp đôi.

Hơn nữa, gia tốc độ của báo cũng rất kinh người.

Báo có thể trong vòng ba giây, tăng tốc độ lên 100 km trên h.

Tốc độ như vậy, ngay cả ở đời sau, cũng chỉ có một số ít siêu xe có thể làm được.

Nếu dung hợp gen báo, vậy gia tốc độ và tốc độ sẽ khủng bố đến mức nào.

Chương 169

Trước đây, lần đầu tiên tại sao lại để Lữ Bố chạy thoát.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì khi Xích Thố mã của Lữ Bố thực sự phi nước đại, cũng chỉ thua Xích Ký mã một chút.

Điều này mang đến một vấn đề là, khi Xích Thố mã chạy xa, mình không đuổi kịp.

Nhưng nếu dung hợp gen báo, vậy vấn đề này sẽ không còn tồn tại.

Bởi vì chiến mã, căn bản không có cách nào so sánh với mình về gia tốc độ.

Cũng không có cách nào so sánh với mình về tốc độ.

Như vậy, còn ai có thể chạy thoát trước mặt mình.

Thấy con báo được khiêng đến trước mặt, Lưu Húc tự nhiên đưa tay ra, vuốt ve con báo.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen báo.

Một giọng nói của hệ thống, theo đó vang lên trong đầu hắn.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen báo, đang dung hợp.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một luồng khí ấm kỳ lạ tràn khắp toàn thân hắn.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, như đang tắm mình trong nắng ấm mùa đông.

Đinh, chúc mừng ký chủ, dung hợp gen báo thành công, nhận được tốc độ siêu phàm và gia tốc độ siêu cường.

Giải thích về tốc độ siêu phàm và gia tốc độ siêu cường, cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Tốc độ siêu phàm: Năng lực nhận được sau khi dung hợp gen báo, ký chủ sở hữu tốc độ 140 km trên h.

Gia tốc độ siêu cường: Năng lực nhận được sau khi dung hợp gen báo, ký chủ sở hữu gia tốc độ trăm cây số trong ba giây.

Nhìn giải thích của hệ thống, Lưu Húc không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Quả nhiên.

Quả nhiên nhận được tốc độ siêu phàm và gia tốc độ siêu phàm.

Như vậy, để xem, còn ai có thể chạy thoát trước mặt mình.

Phối hợp với sức bền siêu cường nhận được từ chiến mã, bây giờ, hắn chạy bộ đã vượt xa chiến mã.

Lưu Húc thu tay lại.

Sau khi giải quyết Hung Nô, quận Thượng Đảng liền mất đi chủ nhân.

Dù cho trong thành có một số người, cũng chỉ là tôm tép mà thôi.

Nếu đã như vậy, không thể lãng phí.

Hắn vung tay lớn nói: Hôm nay chúng ta liền tiến đến trị sở quận Thượng Đảng là thành Trưởng Tử.

Bản vương sẽ ở trong thành Trưởng Tử thiết yến mừng công cho mọi người.

Con báo này vừa hay để chúng ta thêm món.

Hống.

Quá tốt rồi.

Đa tạ Tần Vương.

Một trận tiếng hoan hô, không ngừng vang lên xung quanh.

Sau khi thu dọn một phen, Lưu Húc liền dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến thành Trưởng Tử.

Thành Trưởng Tử, trong phủ Thái thú.

Lúc này trong phủ Thái thú đâu đâu cũng là tiếng ca múa.

Trên đại đường trong phủ có một người ngồi, chính là em trai của Lưu Báo là Khứ Ti.

Khứ Ti bây giờ cũng là một đại tướng của Hung Nô.

Do thân phận đặc thù, nên cũng có không ít người vây quanh hắn.

Lúc này, trong đại đường sớm đã ngồi đầy người.

Tướng quân, lần này sau khi Đan vu công hạ Duyện Châu, quận Thượng Đảng nhất định sẽ thuộc về tướng quân.

Không sai.

Tướng quân võ nghệ siêu quần, Đan vu nhất định sẽ trọng dụng.

Đó là tự nhiên, tướng quân là nhị công tử của Đan vu.

Sau khi thế lực của Đan vu mở rộng, tướng quân nhất định sẽ nắm trọng quyền.

Khứ Ti ha ha cười lớn nói: Các vị chỉ cần luôn theo bản tướng quân, bản tướng quân tự nhiên sẽ không quên các vị.

Đến lúc đó vinh hoa phú quý, vợ đẹp con ngoan tự nhiên không thành vấn đề.

Hắn nâng chén rượu trên bàn lên nói: Nào.

Cùng ta cạn một chén.

Cạn.

Mọi người đồng loạt cất tiếng cười lớn.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một trận tiếng ngựa hí.

Khứ Ti ném mạnh chén rượu bên miệng xuống đất.

Sau đó hét lớn một tiếng: Ai ở đây ồn ào.

Người đâu, bắt lại cho bản tướng quân.

Rào rào.

Một đám thân vệ hướng về phía ngoài xông ra.

Chỉ ngay sau đó, một thân vệ liền bị người từ bên ngoài ném vào.

Bành.

Tên thân vệ đó đập thẳng vào cột trong điện.

Trên người y tóe ra một đám máu.

Một loạt tiếng răng rắc vang lên trên người y.

Rõ ràng, xương cốt trên người đã gãy nát.

Ngay sau đó, tên thân vệ đó liền không còn hơi thở nữa.

Mọi người đồng loạt kinh hãi.

Từng người một kinh hãi nhìn chằm chằm vào cửa.

Ngay sau đó, mấy tên thân vệ vừa ra ngoài, lần lượt từ bên ngoài bay vào.

Bành.

Hiện trường loạn thành một đoàn.

Bành.

Bàn của Khứ Ti bị một tên thân vệ ném vào làm đổ.

Tên thân vệ đó miệng phun ra một ngụm máu tươi nói: Tướng quân, mau đi.

Lời của y chưa nói xong, liền một mệnh đi đời.

Tất cả mọi người có mặt, toàn bộ đều một mặt kinh ngạc nhìn về phía cửa.

Những thân vệ này, chẳng lẽ bị người ta ném vào sao.

Khứ Ti trong lòng nhảy dựng.

Hắn cảm nhận được một luồng uy hiếp.

Từ mấy tên thân vệ vừa bị ném vào xem, rõ ràng, người bên ngoài nhất định có một người sức mạnh phi thường.

Lại kết hợp với trận tiếng ngựa hí vừa rồi.

Bên ngoài nhất định có một đám người.

Đi trước rồi nói.

Khứ Ti nghĩ vậy, liền lặng lẽ dẫn mấy tên thân vệ, hướng về phía sau lui ra.

Một tướng lĩnh dưới trướng Khứ Ti nổi giận.

Hét lớn một tiếng: Ai.

Có phải đang tìm chết không.

Ngay sau đó, y một tay tóm lấy cây lang nha bổng bên cạnh, bước lớn ra ngoài.

Chỉ là, y chưa đi đến cửa, liền thấy có một người, từ bên ngoài bước vào.

Người từ bên ngoài bước vào, chính là Lưu Húc.

Trên mặt hắn nở một nụ cười nhàn nhạt, từ bên ngoài bước vào.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó thấy vậy, không khỏi hét lớn một tiếng: Người nào, chịu chết đi.

Nói xong, lang nha bổng trong tay liền hướng về phía người đó đập tới.

Sức mạnh trong tay y cực lớn, là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của cả bộ tộc Hung Nô.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Khứ Ti mới kết giao với y.

Một gậy này, mang theo sức mạnh ngàn cân hướng về phía Lưu Húc đập tới.

Sắc mặt Lưu Húc lại không hề thay đổi.

Hắn chỉ tùy ý đưa tay trái ra, nắm lấy cây lang nha bổng đó.

Cạch.

Lang nha bổng liền dừng lại tại chỗ, không thể tiến thêm một tấc nào nữa.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó tay chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi.

Hai mắt y trợn tròn.

Không thể nào.

Y quả thực không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Sao có thể có người dùng tay không đỡ được lang nha bổng.

Có phải đang mơ không.

Lưu Húc lại tùy ý thu tay về.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó, liền cảm thấy một luồng sức mạnh

khổng lồ truyền đến tay mình.

Lại cúi đầu nhìn, phát hiện cây lang nha bổng trong tay đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quá đáng sợ.

Y cả người không khỏi rùng mình.

Từ khi hiểu chuyện đến nay, y chưa từng thấy người nào khủng bố như vậy.

Quả thực quá khiến người ta khó tin.

Ngay sau đó, Lưu Húc tiện tay ném cây lang nha bổng đó xuống đất.

Rầm.

Một tiếng động khủng bố vang lên.

Mặt đất theo đó cũng rung lên mấy cái.

Trong chốc lát, đá vụn bay tung tóe.

Một cái hố sâu liền xuất hiện trên đất.

Cái hố sâu này không lớn, nhưng lại sâu đến hơn một trượng.

Người xung quanh toàn bộ đều kinh hãi thất sắc.

Không thể nào.

Từng người một toàn bộ đều trợn mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không thể nào.

Phải biết rằng, mặt đất được lát bằng đá xanh.

Lúc đó để thu thập những viên đá xanh này, đã tốn rất nhiều công sức.

Bởi vì, đá xanh quá cứng.

Nhưng bây giờ, trên mặt đất đá xanh này, lại xuất hiện một cái hố sâu khủng bố như vậy.

Thật quá không thể tin nổi.

Một cái hố sâu như vậy, vậy sức mạnh của cú đập vừa rồi, phải mạnh đến mức nào.

Khủng bố.

Từng người một toàn bộ đều run rẩy.

Đến lúc này, họ mới ý thức được, mình đang đối mặt với một con quái vật như thế nào.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó cả người cũng ngây dại.

Trong cú đập vừa rồi, đá vụn bay tung tóe lên người y, xuất hiện từng vết máu.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Nhưng y dường như hoàn toàn không có tri giác.

Ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 170

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Người này chắn trước mặt mình.

Chướng ngại.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay trái ra, như đuổi ruồi muỗi tùy ý vung sang một bên.

Chát.

Một tiếng động vang dội.

Trên mặt tên tướng lĩnh Hung Nô, xuất hiện một dấu bàn tay.

Trên dấu bàn tay đó năm dấu ngón tay, rõ ràng có thể thấy.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó, lại bay sang một bên.

Máu văng tung tóe.

Răng trong miệng rơi xuống đất.

Ầm.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó đâm vào bức tường bên cạnh.

Trên bức tường xuất hiện một cái hố hình người.

Ánh nắng từ cái hố đó chiếu vào.

Tên tướng lĩnh Hung Nô đó ngã xuống đất, sớm đã không còn hơi thở.

Chấn kinh.

Tất cả mọi người trong phòng, toàn bộ đều đứng sững tại chỗ.

Tùy tay vung một cái, lại khủng bố đến mức độ này.

Từng người một mặt lộ vẻ kinh hoàng, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, họ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Toàn bộ đều một mặt kinh hãi nhìn Lưu Húc.

Phía sau Lưu Húc, Triệu Vân, Mã Siêu, Từ Thịnh, Trình Dục toàn bộ đều bước vào.

Lưu Húc quay đầu nhìn xung quanh một vòng nói: Khứ Ti ở đâu.

Giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Mọi người cả người giật mình, sau đó toàn bộ đều theo bản năng nhìn về phía cửa sau.

Đúng lúc đó, một trận tiếng ngựa hí theo đó vang lên.

Ngay sau đó, là tiếng quát của binh lính: Đứng lại.

Lưu Húc trong lòng đã hiểu.

Hắn khẽ vung tay nói: Giết sạch đi.

Ngay sau đó, hắn dậm chân một cái, liền hướng về phía cửa sau đuổi theo.

Ra đến bên ngoài, liền có binh sĩ đón lên.

Chúa công, vừa rồi có một tướng lĩnh dẫn theo hơn mười thân vệ từ bên đó đi.

Lưu Húc khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, liền bước theo hướng binh sĩ chỉ nhìn đi.

Ánh mắt của hắn sắc bén đến mức nào.

Chỉ một cái nhìn, liền thấy ngoài mấy dặm, có mấy kỵ binh đang phi nước đại về phía xa.

Khứ Ti sau khi ra ngoài, mới cuối cùng hiểu ra: chạy đúng rồi.

Bên ngoài phủ Thái thú, có binh sĩ chặn đường.

Nếu không phải y thấy thời cơ nhanh, chỉ sợ căn bản không chạy thoát.

Trong lòng y cũng không khỏi thầm may mắn.

Khứ Ti quay đầu nhìn một cái.

Thấy phía sau căn bản không có ai đuổi theo, liền không khỏi mừng rỡ.

Y biết, mình, không sao rồi.

Phải biết rằng, chiến mã dưới yên y, là một con thiên lý bảo mã.

Con bảo mã này vốn là của cha y.

Chỉ vì y nhiều lần cầu xin, cha y mới cuối cùng đưa con chiến mã này cho y.

Tốc độ của con chiến mã này cực nhanh.

Ngay cả trong tộc Hung Nô, con chiến mã này cũng chỉ đứng sau con chiến mã của cha y.

Nghĩ đến đây, y liền không khỏi cười lớn.

Khứ Ti trong lòng thầm thề, ngày y trở về, chính là lúc báo thù.

Nhìn Khứ Ti dần dần đi xa, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhẹ.

Lúc này, có thân vệ tiến lên, dâng lên chiến mã.

Lưu Húc xua tay.

Thị lực của hắn kinh người đến mức nào.

Hắn biết, con chiến mã đó tốc độ cực nhanh.

Nếu cưỡi chiến mã đi đuổi, chỉ sợ căn bản không thể đuổi kịp.

Vốn dĩ, nếu gặp tình huống như vậy, Lưu Húc liền bó tay không có cách nào.

Nhưng bây giờ lại khác.

Bởi vì hắn vừa dung hợp gen báo, còn nhận được tốc độ siêu phàm và gia tốc độ siêu cường.

Dưới tình huống như vậy, hắn căn bản không sợ Khứ Ti có thể thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Vừa hay.

Từ sau khi dung hợp gen báo, chưa từng dùng.

Bây giờ vừa hay dùng thử.

Nghĩ vậy, Lưu Húc đối với thân vệ đang dắt ngựa xua tay nói: Bản vương không cần chiến mã.

Thân vệ một trận ngơ ngác.

Có chút không hiểu tại sao.

Nhưng ngay sau đó, y đã hiểu ra.

Hóa ra là vậy.

Chắc chắn là vì Chúa công cảm thấy mấy người đó không đáng kể.

Nên không chuẩn bị đi đuổi nữa.

Nhất định là vậy.

Tự giác lĩnh ngộ ý của Lưu Húc, thân vệ liền dắt chiến mã sang một bên, buộc vào cọc gỗ.

Chỉ là, lúc y quay đầu lại, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Chúa công của mình, lại không thấy đâu nữa.

Y nhìn về phía trước.

Mới phát hiện Chúa công của mình, đang với một tốc độ kinh khủng, hướng về phía Khứ Ti chạy trốn đuổi theo.

Không thể nào.

Điều càng khiến y cảm thấy không thể tin nổi là, y kinh ngạc phát hiện, khoảng cách giữa Chúa công và Khứ Ti đang nhanh chóng rút ngắn.

Mình không phải đang mơ chứ.

Y theo bản năng dụi dụi mắt.

Nhưng mọi thứ trước mắt, không có chút nào thay đổi.

Thật quá khoa trương rồi.

Cả người y kinh ngạc khôn xiết.

Người chạy ra đó, chính là Lưu Húc.

Lưu Húc sau khi thấy Khứ Ti cưỡi ngựa đi xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Ngay sau đó, hắn hoạt động khớp chân một chút, lại tại chỗ nhảy mấy cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn, động rồi.

Lưu Húc đột nhiên hướng về phía ngoài vọt ra.

Hắn chỉ cảm thấy tốc độ đột nhiên tăng lên.

Mức độ tăng tốc độ đó lớn đến mức, cả người hắn đều không khỏi hưng phấn.

Hắn không khỏi khẽ hét lên.

Nhanh.

Vô cùng nhanh.

Không đầy ba giây, đã tăng lên một tốc độ kinh khủng.

Đến giây thứ ba, tốc độ của hắn đã vượt xa lúc cưỡi Xích Ký mã.

Tốc độ này, ở kiếp trước lúc vượt tốc độ trên cao tốc, hắn mới miễn cưỡng cảm nhận được.

Nhưng bây giờ, lại dựa vào hai chân của mình, chạy ra được.

Thực sự quá tuyệt rồi.

Lưu Húc cảm giác cả người đều muốn hưng phấn hét lớn.

Gió xung quanh rít lên.

Khiến hắn cảm nhận được một sự sảng khoái của tốc độ.

Lưu Húc há miệng, hét lớn một tiếng.

Tất cả mọi người xung quanh, toàn bộ đều quay đầu nhìn về phía Lưu Húc.

Khi thấy tốc độ kinh khủng đó của Lưu Húc, từng người một ngây người tại chỗ.

Tĩnh.

Vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người toàn bộ đều ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thế giới như chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ có tiếng của Lưu Húc và tiếng vó ngựa của Khứ Ti, vang vọng xung quanh.

Triệu Vân, Mã Siêu sau khi xử lý xong những người trong phủ Thái thú, đang hướng ra ngoài đi.

Nghe tiếng hét của Lưu Húc, theo bản năng quay đầu nhìn.

Thấy Lưu Húc đang lao điên cuồng, Mã Siêu không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Tử.

Tử Long, ta. ta không nhìn hoa mắt chứ.

Triệu Vân cũng cảm thấy hô hấp có chút dồn dập, cảnh tượng nhìn thấy trước mắt, quả thực lật đổ tam quan của anh ta.

Chúa công dựa vào hai chân, chạy nhanh hơn chiến mã rất nhiều.

Quả thực quá không thể tin nổi.

Chẳng lẽ, Chúa công thật sự là tiên nhân không thành.

Anh ta âm thầm gật đầu.

Có lẽ, chỉ có cách giải thích này, mới có thể giải thích được cảnh tượng nhìn thấy trước mắt.

Lưu Húc tự nhiên không biết Triệu Vân trong lòng nghĩ gì.

Hắn chỉ đang hưởng thụ cảm giác sảng khoái mà tốc độ cực nhanh mang lại.

Vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ cảm nhận được cảm giác ô tô phi nước đại nữa.

Chương 171

Không ngờ, bây giờ, hắn căn bản không cần ô tô.

Chỉ cần một đôi chân.

Hệ thống siêu cấp gen, quả nhiên quá đỉnh.

Quả thực mạnh vô địch a.

Khứ Ti nghe tiếng hét của Lưu Húc, cũng đồng loạt quay đầu.

Ngay sau đó, liền thấy phía sau mình, có một người đang với một tốc độ kinh khủng, hướng về phía y tiếp cận.

Lại tiếp cận.

Khứ Ti cả người không khỏi rùng mình.

Suýt chút nữa từ trên chiến mã ngã xuống.

Chuyện này, cũng quá khủng bố rồi.

Rốt cuộc đã chọc phải quái vật gì vậy.

Sao lại có người khủng bố như vậy.

Khứ Ti cầm lang nha bổng, đập mạnh vào chiến mã.

Trên mông ngựa chiến, xuất hiện từng cái hố sâu.

Lang nha bổng trên đó có từng cái gai đâm vào.

Trong chốc lát, máu tươi từ mông ngựa chiến chảy xuống.

Hí luật luật.

Đau đớn, chiến mã dưới yên phát ra một tiếng hí.

Ngay sau đó, tốc độ chiến mã đột nhiên tăng lên.

Y không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Ngay sau đó, Khứ Ti quay đầu nhìn về phía sau.

Sau đó, y sững sờ.

Chỉ thấy Lưu Húc từ bên cạnh y chạy về phía trước.

Y ngây ngốc nhìn Lưu Húc chạy về phía trước.

Lưu Húc cảm thấy toàn thân thoải mái.

Một trận chạy xuống, thực sự sảng khoái vô cùng.

Thôi.

Chính sự quan trọng.

Muốn cảm nhận tốc độ này, cơ hội còn nhiều.

Nghĩ vậy, Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc đột nhiên nhấc lên, một ngang, cả người y cũng theo đó quay người.

Nhìn thấy trường thương đột nhiên xuất hiện trước mặt, Khứ Ti cả người đều hoảng.

Y liều mạng muốn ghìm cương chiến mã.

Chỉ là, lúc này chiến mã đang đau đớn, đâu có để ý đến những thứ đó.

Nhìn trường thương ngày càng gần, Khứ Ti vội vàng cúi đầu.

Bành.

Đầu Khứ Ti đâm thẳng vào Hình Thiên thương của Lưu Húc.

Dưới một cú va chạm này, đầu lâu của y trực tiếp rơi xuống đất.

Miệng há to muốn cầu xin tha mạng.

Nhưng, tất cả đều đã muộn.

Lúc này, y sớm đã không còn hơi thở.

Các thân vệ còn lại của Khứ Ti, toàn bộ đều hoảng.

Quay đầu ngựa, muốn từ các hướng khác nhau chạy trốn.

Lưu Húc lại dậm chân một cái, người hướng về phía thân vệ chạy trốn đuổi theo.

Mấy chục hơi thở sau, những người này toàn bộ đều ngã xuống đất.

Lưu Húc rung rung Hình Thiên thương, nhìn máu tươi trên Hình Thiên thương bay xuống, mới quay về.

Binh sĩ từng người một toàn bộ đều dùng một ánh mắt sùng bái, nhìn Lưu Húc.

Thấy Lưu Húc đến, vội vàng cung kính nói: Chúa công.

Triệu Vân, Mã Siêu và những người khác cũng đón lên.

Đối với Lưu Húc chắp tay thi lễ nói: Chúa công.

Ân, xử lý thế nào rồi.

Lưu Húc khẽ gật đầu.

Chúa công yên tâm.

Mọi việc đều đã xử lý ổn thỏa.

Về phương hướng chính vụ, thì do Trọng Đức đang xử lý.

Triệu Vân cung kính đáp.

Chỉ là một quận Thượng Đảng mà thôi, Trình Dục ra tay tự nhiên không thành vấn đề.

Lập tức hắn gật đầu nói: Như vậy thì tốt.

Binh lính Hung Nô ở các nơi trong thành, cũng xử lý hết đi.

Chúa công yên tâm, ta liền đi xử lý.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người đồng thanh đáp, liền dẫn binh mã

hướng về phía xa đi.

Lưu Húc thì tiến vào trong phủ Thái thú.

Lúc này trong phủ Thái thú, Trình Dục đang giúp dọn dẹp.

Lưu Húc hỏi: Trọng Đức, xem kỹ xem, tộc Hung Nô ở những nơi khác, có phân nhánh không.

Trình Dục trong một đống tài liệu lật tìm.

Nửa canh giờ sau, mới cười lớn nói: Chúa công, đã tra rõ, binh mã tộc Hung Nô đều ở đây.

Gia đình Đan vu, cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, không còn sót lại.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc gật đầu nói, Trọng Đức, quận Thượng Đảng liền do ngươi tiếp nhận vị trí Thái thú đi.

Hắn vỗ vai Trình Dục nói: Ngươi làm việc, ta yên tâm.

Trình Dục cảm động nói: Đa tạ Chúa công.

Trọng Đức ngồi xuống nói chuyện.

Lưu Húc đưa tay ra.

Đợi hai người ngồi xuống, Lưu Húc mới nói: Quận Thượng Đảng bên trái giáp Tào Tháo, bên phải dựa vào Viên Thiệu, lại có giặc Hắc Sơn ở bên cạnh, Trọng Đức cần phải cẩn thận.

Chúa công, thuộc hạ xin Chúa công phái một chi binh mã, cùng ta trấn thủ quận Thượng Đảng.

Lưu Húc gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Ta liền để Từ Thịnh Văn Hướng mang theo năm ngàn người, cùng ngươi trấn thủ quận Thượng Đảng được không.

Đa tạ Chúa công.

Trình Dục mừng rỡ nói.

Thuộc hạ nhất định sẽ vì Chúa công giữ vững quận Thượng Đảng.

Ân.

Lưu Húc khẽ cười.

Nhưng có một điểm, cần phải cẩn thận.

Tào Tháo đó cuối cùng không phải là kẻ dễ đối phó.

Nếu có dị động, cần chú ý một chút.

Rõ.

Trình Dục cung kính đáp.

Quận Hà Đông, trong phủ Thái thú.

Trên bàn đặt một tấm bản đồ.

Tào Tháo một bên sờ cằm, một bên nhìn bản đồ trên bàn.

Hắn đang suy nghĩ về phương lược tiếp theo.

Bên cạnh hắn, Hí Chí Tài cũng đang âm thầm suy nghĩ.

Tào Tháo khẽ nhíu mày nói: Cũng không biết tiến triển của Trương Dương và Lữ Bố, thế nào rồi.

Hí Chí Tài cười lớn nói: Chúa công, lần này Trương Dương và Lữ Bố hai người liên thủ, Lưu Cảnh Sơ lại không ở Duyện Châu, Đông quận tất mất.

Nếu Trương Dương, Lữ Bố đánh hạ Đông quận, thế tất sẽ hưng binh công đả Duyện Châu.

Hai quân nếu hình thành thế giằng co, ta liền có thể hưng binh, một lần công nhập quận Hà Đông.

Đến lúc đó, Chúa công nắm giữ Hà Đông, Hà Nội hai quận.

Lại xem tình hình chiến sự giữa liên quân Trương Dương, Lữ Bố và Lưu Cảnh Sơ thế nào mà định.

Không chừng, Chúa công có thể một lần định đỉnh Duyện Châu.

Tào Tháo hai mắt không khỏi sáng lên.

Cười lớn nói: Chỉ hy vọng, mọi việc đều như Chí Tài nói.

Đúng lúc này, Tuân Úc từ bên ngoài vội vã bước vào.

Chúa công, Đông quận có chiến báo.

Tào Tháo nhìn về phía Tuân Úc, trong mắt tràn đầy vẻ mong chờ, hỏi: Tình hình quân sự thế nào.

Chúa công, liên quân của Lữ Bố và Trương Dương đã toàn quân bị diệt.

Lữ Bố và Trương Dương cũng chết ngay tại trận.

Tuân Úc vừa dứt lời, Tào Tháo bật phắt dậy.

Hắn trừng mắt, không dám tin: Văn Nhược, thật sao.

Tuân Úc cười khổ một tiếng.

Y biết Tào Tháo sẽ có phản ứng như vậy.

Phản ứng của y lúc mới nhận được tình báo cũng y hệt Tào Tháo.

Y lập tức bẩm báo lại một lần nữa: Chúa công, Lữ Bố đích thân trèo lên tường thành, Thái thú Đông quận Trình Dục cũng đích thân ra tường thành, đâm Lữ Bố ngã xuống.

Chỉ là võ lực của Lữ Bố quả thực mạnh mẽ, Trình Dục căn bản không phải đối thủ.

Mắt thấy Trình Dục sắp mất mạng, Lưu Cảnh Sơ từ ngoài hai dặm đã bắn ba mũi tên làm Lữ Bố trọng thương.

Sau đó từ trên trời giáng xuống, cứu được Trình Dục.

Tiếp đó một đòn đánh Lữ Bố lún xuống đất, Lữ Bố hoàn toàn bỏ mạng.

Không thể nào.

Tào Tháo lắc đầu.

Lữ Bố là võ tướng đệ nhất thiên hạ.

Dù từng bại dưới tay Lưu Húc, cũng không thể nào chết dễ dàng như vậy.

Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra một tia cười: Văn Nhược, có phải ngài cố ý đùa với ta không.

Vẻ cười khổ trên mặt Tuân Úc càng đậm hơn.

Y đưa tay, dâng lên bản tình báo trong tay.

Tào Tháo mở ra xem, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Miệng hắn lẩm bẩm: Lưu Húc lại mạnh đến mức này sao.

Hí Chí Tài bật cười ha hả.

Chúa công đừng lo.

Theo mỗ thấy, Lữ Bố sở dĩ bại dưới tay Lưu Húc, chẳng qua là do vết thương cũ trên cánh tay tái phát mà thôi.

Tào Tháo sững người.

Rồi hắn gật đầu nói: Chắc là như vậy.

Nếu không thì Lưu Húc thật sự quá khủng khiếp.

Mặt Hí Chí Tài tràn ngập nụ cười nhàn nhạt, ra vẻ đã tính trước mọi việc.

Y chắp tay với Tào Tháo nói: Chúa công, Hí mỗ cho rằng, lúc này

chính là thời cơ tốt để chúng ta tiến binh vào quận Nội Hà.

Tào Tháo nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Không tồi.

Chí Tài nói có lý.

Hắn cười sang sảng: Hơn mười vạn kỵ binh Hán nô ở quận Thượng Đảng đang tiến xuống phía nam, chiến lực của họ cực cao, Lưu Cảnh Sơ lúc này chính là lúc đang mệt mỏi đối phó.

Lúc này binh lực ở quận Nội Hà ắt hẳn trống rỗng, ta chỉ cần xuất quân đông tiến là có thể chiếm được quận Nội Hà trong một lần.

Nghĩ vậy, hắn vẫy tay ra ngoài nói: Người đâu, mời Nguyên Nhượng, Diệu Tài đến nghị sự.

Vệ sĩ vội vàng đi.

Không bao lâu sau, Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên bước vào.

Hai người đồng loạt hành lễ với Tào Tháo.

Tào Tháo cười lớn nói: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, ta định xuất quân đông tiến, chiếm lấy quận Nội Hà, hai người mau chóng chuẩn bị binh mã, một canh giờ sau xuất phát.

Hạ Hầu Đôn cười lớn: Mạnh Đức lúc này tiến binh, chắc hẳn trong lòng đã có kế sách.

Đó là tự nhiên.

Tào Tháo nhướng mày nói, Ta Tào mỗ nhân đây khi nào đánh trận không có nắm chắc.

Hạ Hầu Đôn cười lớn: Đó là đương nhiên.

Hạ Hầu Đôn ta đời này bội phục nhất chính là Mạnh Đức.

Nói xong, không biết tại sao, một bóng người chợt loé lên trước

mắt hắn.

Người đó cầm thương ngồi trên một con chiến mã màu đỏ rực.

Bóng người đó, kinh ngạc thay, lại chính là Lưu Húc.

Sắc mặt hắn không khỏi biến đổi.

Hạ Hầu Uyên cũng cười sang sảng: Nếu vậy, ta liền đi chỉnh đốn binh mã.

Nói rồi, hắn liền kéo Hạ Hầu Đôn đi ra ngoài.

Chỉ là chưa ra khỏi cửa lớn, một lính đưa tin đã vội vã chạy vào.

Chúa công, quận Nội Hà có tin khẩn.

Quận Nội Hà.

Tào Tháo trong lòng không khỏi vui mừng.

Hắn cũng đã cài cắm không ít mật thám ở quận Nội Hà.

Lúc này mật thám truyền tin, chắc hẳn quận Nội Hà đã có biến cố.

Chẳng lẽ, binh lực ở quận Nội Hà trống rỗng thật.

Nghĩ đến đây, Tào Tháo bước nhanh về phía lính đưa tin.

Chương 172

Chân hắn va phải bàn, nhưng trong cơn vui mừng cuống quýt, hắn dường như không cảm thấy gì.

Hắn đưa tay nhận lấy tình báo.

Mở ra xem, cả người hắn sững sờ tại chỗ.

Sắc mặt không khỏi trắng bệch, lẩm bẩm tự nói: Không thể nào.

Hạ Hầu Đôn hỏi: Mạnh Đức, có phải đã xảy ra biến cố gì không.

Tào Tháo cười khổ nói: Binh, không cần xuất nữa.

Hả.

Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên đồng loạt sững người.

Quận Hà Đông đã rơi vào tay Lưu Húc.

Tào Tháo vừa dứt lời, cả người liền ngồi phịch xuống.

Không thể nào.

Hí Chí Tài dứt khoát phủ nhận.

Một lần hơn mười vẹn kỵ binh thiết kỵ Hán nô xuất kích, Lưu Húc dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào rảnh tay được.

Tuân Úc tiến lên lấy bản tình báo từ tay Tào Tháo.

Sau khi xem xong, y trầm mặc hồi lâu mới nói.

Xem ra bây giờ, chỉ có một khả năng: Tần Vương, đã đánh bại kỵ binh Hán nô.

Hả.

Những người có mặt ở đây đều kinh ngạc tột độ, đồng loạt kinh

hô thành tiếng.

Nếu những gì Tuân Úc nói là thật, vậy thì quá không thể tin nổi.

Hí Chí Tài lắc đầu nói.

Văn Nhược, cách nói này, cũng quá hoang đường rồi.

Thực lực kỵ binh Hán nô mạnh mẽ, làm sao dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Tào Tháo cũng mang vẻ mặt không thể tin.

Tuân Úc cười khổ một tiếng.

Chúa công, muốn biết tin tức có thật hay không, chúng ta chỉ cần để mật thám ở quận Thượng Đảng đi điều tra là rõ.

Tào Tháo gật đầu: Văn Nhược, lập tức cho người đi dò la tin tức, sau khi có tin tức phải lập tức gửi đến ngay.

Vâng.

Tuân Úc lĩnh mệnh đi.

Những người còn lại cũng lui ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Tào Tháo lẩm bẩm: Lưu Cảnh Sơ.

Ngay sau đó, hắn nghiến răng, đi về phía bàn làm việc.

Từ Châu.

Đào Khiêm nhìn bản tình báo trong tay, mày nhíu chặt.

Đào Thương bước vào, thấy Đào Khiêm như vậy, liền hỏi: Phụ thân đại nhân, sao vậy.

Đào Khiêm thở dài một tiếng.

Rồi đưa bản tình báo trong tay cho con.

Đào Thương liếc nhìn tình báo, nói.

Phụ thân đại nhân, Lữ Bố, Trương Dương liên thủ tấn công Lưu Húc, đối với chúng ta mà nói, dường như cũng không có liên quan gì.

Đào Khiêm chỉ vào Đào Thương, thở dài nói: Thương nhi hồ đồ quá.

Chuyện này có liên quan rất lớn đến Từ Châu chúng ta.

Nói xong, ông ho sù sụ mấy tiếng.

Đào Thương nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, vẫn không có manh mối.

Chỉ đành bất lực nói: Xin phụ thân đại nhân chỉ rõ.

Đào Khiêm nhìn sâu vào Đào Thương một cái, mới nói.

Thương nhi, nếu Lữ Bố và Trương Dương hai người công hạ được Duyện Châu.

Lữ Bố là kẻ như hổ lang, sao có thể tha cho Từ Châu chúng ta.

Thêm vào kỵ binh Hán nô ở bên cạnh, Từ Châu chúng ta chắc chắn sẽ không còn ngày yên ổn.

Đào Thương gật gật đầu như hiểu như không.

Đào Khiêm cười khổ một tiếng nói: Còn nếu Lưu Húc không những chống đỡ được sự tấn công của kỵ binh Hán nô, mà còn đánh bại liên quân Lữ Bố và Trương Dương.

Vậy thì thực lực của Lưu Húc rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Có kẻ địch mạnh như vậy ở bên cạnh, Từ Châu chúng ta e là nguy rồi.

Đào Thương gãi gãi đầu.

Nếu bảo hắn ăn uống chơi bời, hắn khá là thành thạo.

Nhưng bảo hắn suy nghĩ những chuyện này.

Ài, hắn cảm thấy ăn ngon chơi vui quan trọng hơn.

Nhìn Đào Thương với vẻ mặt ngơ ngác, Đào Khiêm thở dài một hơi.

Kế hoạch hiện tại, chỉ có thể nhân lúc mình còn sống, lo liệu cho hai đứa con trai một phen.

Nếu không thì gay go.

Đợi trăm năm sau, hai đứa con e là khó sống.

Đúng lúc này, Đào Ứng vội vã đi vào.

Phụ thân đại nhân, cựu Thái uý Tào Tung Tào Công đến thành Hạ Bì của chúng ta.

Tào Công.

Đào Khiêm ánh mắt không khỏi sáng lên: Có phải là Tào Tung Tào Công không.

Không sai.

Đào Ứng gật đầu, Phụ thân đại nhân, hay là con dẫn người đi hộ vệ một phen, thế nào.

Hồ đồ.

Đào Khiêm chỉ vào Đào Ứng, run giọng nói.

Mau, đỡ ta, ta muốn đích thân đi tiễn.

Nói xong, ông lại ho khan.

Phụ thân đại nhân, thân thể không khỏe, không nên lao lực.

Lời hắn chưa nói xong đã bị Đào Khiêm cắt ngang.

Chỉ thấy Đào Khiêm khẽ quát: Đỡ ta.

Đào Ứng không dám nói nhiều nữa.

Đào Khiêm thấy Đào Ứng như vậy, chỉ đành bất lực chỉ bảo.

Ứng nhi à, Tào Công đó là phụ thân của Thái thú Hà Đông quận Tào Tháo.

Chúng ta không nên tiếp đãi qua loa.

Đào Ứng lộ vẻ khó hiểu: Phụ thân đại nhân, Tào Tháo chẳng qua chỉ là Thái thú một quận.

Chúng ta hà tất phải để ý.

Ai.

Đào Khiêm cười khổ nói, Tào Tháo đó là một đại kiêu hùng, lại còn là bạn thân từ nhỏ với Viên Bản Sơ.

Lúc này chỉ là thời vận chưa tới, nếu ngày sau có cơ hội, Tào Tháo nhất định sẽ thừa gió bay lên.

Đào Ứng nghe vậy, vội vàng đỡ Đào Khiêm dậy.

Đào Khiêm tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại bắt đầu có tính toán khác.

Cửa thành Hạ Bì.

Hơn trăm chiếc xe ngựa, xếp thành một hàng dọc, tiến vào trong thành.

Một người trẻ tuổi chạy tới chạy lui phía trước, không ngừng chỉ huy.

Trên trán hắn đã đầy mồ hôi.

Trên một chiếc xe ngựa ở giữa, một lão nhân hiền từ phúc hậu vẫy tay với người trẻ tuổi đó.

Đức nhi à, đến đây, nghỉ ngơi một lát.

Tào Đức chống tay lên xe ngựa, ngồi lên xe.

Hắn cười sang sảng: Phụ thân đại nhân, khi nào chúng ta mới có

thể gặp đại huynh ạ.

Lão nhân lộ vẻ hiền từ nói.

Đức nhi à, không vội.

Chúng ta bây giờ đang ở Từ Châu, từ đây đến quận Nội Hà, chúng ta phải đi qua Duyện Châu.

Vậy chẳng phải còn lâu sao.

Tào Đức bĩu môi, vẻ mặt không vui nói.

Con đã đợi không nổi, muốn gặp đại huynh.

Lão nhân dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Tào Đức, rồi mới khẽ thở dài một tiếng.

Đúng vậy, ta đã hai năm không gặp đại huynh con rồi.

Tào Đức ngẩng đầu, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Đại huynh con lợi hại nhất.

Lớn lên, con cũng muốn lợi hại như đại huynh.

Lão nhân mặt đầy nụ cười nói.

Tốt.

Đức nhi sau này cũng sẽ lợi hại như đại huynh.

Chỉ là chuyến này đi, nhất định phải học hỏi đại huynh thật tốt, tuyệt đối không được nghịch ngợm nữa.

Tào Đức nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc: Phụ thân đại nhân yên tâm.

Con đã lớn, sẽ không nghịch ngợm nữa.

Tốt.

Lão nhân không khỏi cảm thấy an lòng.

Nhưng ngay sau đó, người trẻ tuổi khó hiểu hỏi: Phụ thân đại nhân, không phải đại huynh bảo chúng ta một thời gian nữa hãy đến sao.

Tại sao chúng ta lại đi vội vàng như vậy.

Lão nhân trầm mặc.

Hồi lâu, ông mới khẽ thở dài một tiếng: Bởi vì bây giờ, đại huynh con cần chúng ta.

Ông nhìn về những chiếc hòm lớn trên xe ngựa phía trước và sau.

Ở đó, là toàn bộ tài sản tích cóp cả đời, là gia sản mà ông kiếm được khi còn tại chức.

Bây giờ, là lúc dùng đến chúng.

Người trẻ tuổi có chút không hiểu.

Nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ nhảy xuống xe ngựa, chạy tới chạy lui.

Tào Tung thở dài một tiếng.

Tào Tháo binh bại, binh lính tinh nhuệ dưới trướng tổn thất gần hết, nếu không có tiền lương, làm sao có thể nhanh chóng phục hồi.

Bây giờ chỉ hy vọng, số tiền lương này, có thể giúp Tào Tháo nhanh chóng đứng dậy.

Vẻ mặt ông đầy bất lực.

Vốn dĩ, con trai Tào Tháo có sự hỗ trợ của Vệ gia.

Chỉ là bây giờ, Vệ gia gặp phải tai họa bất ngờ, bị giặc Hoàng Cân cướp bóc, thảm cảnh diệt môn.

Ai.

Không nhắc đến thì hơn.

Đúng lúc này, trong thành có một đội binh mã xông tới.

Tào Tung không khỏi kinh hãi thất sắc.

Ông khẽ quát một tiếng: Mọi người cảnh giới.

Mọi người đều rút binh khí ra.

Người đến, kinh ngạc thay, lại là Đào Khiêm.

Thấy Tào Tung cảnh giác như vậy, Đào Khiêm không khỏi nhíu mày.

Ngay sau đó, ông cười lớn nghênh đón.

Tào Công, không cần căng thẳng.

Ta là Từ Châu mục Đào Khiêm.

Lần này đặc biệt đến bái kiến Tào Công.

Tào Tung đánh giá Đào Khiêm một lượt, rồi mới cười ha hả.

Đào Châu mục không cần khách sáo, ta đi ngang qua quý địa, đã làm phiền rồi.

Đào Khiêm chủ động tiến lên, chắp tay hành lễ với Tào Tung: Tào Công, mời vào trong.

Nói rồi, ông ho dữ dội.

Vội vàng dùng tay che miệng.

Đào Châu mục thân thể không khỏe, còn đích thân ra nghênh tiếp.

Tào Tung ta thực sự không dám nhận.

Tào Công nói gì vậy.

Đào Khiêm xua tay nói.

Tào Công đi ngang qua Từ Châu, ta là Châu mục Từ Châu tự nhiên phải làm tròn bổn phận chủ nhà.

Nói rồi, ông đưa tay ra: Tào Công, mời.

Ta đã sớm chuẩn bị tiệc rượu trong phủ châu mục, mời Tào Công nhất định phải nể mặt.

Tào Tung trong lòng có chút cảm động.

Ông chắp tay đáp lễ: Nếu vậy, Tào mỗ liền không khách sáo nữa.

Ngay lập tức, dưới sự dẫn đường của Đào Khiêm, mọi người cùng nhau đi về phía phủ châu mục.

Mọi người có một bữa tiệc rượu tưng bừng.

Một bên Đào Khiêm cố ý nịnh nọt.

Một bên Tào Tung cảm động trước hành động của Đào Khiêm, cũng hoàn toàn buông bỏ phòng bị.

Vì thế, một bữa rượu, uống đến mức gọi là thoải mái.

Sau khi rượu no cơm say, Đào Khiêm cười lớn nói: Tào Công, chúng ta vừa gặp đã thân, hay là ngài ở lại thành Hạ Bì thêm vài ngày, thế nào.

Đào Châu mục cao nghĩa, Tào Tung trong lòng cảm động.

Nhưng ta lần này đi quận Hà Đông, là có việc cần thương lượng với con trai Tào Tháo của ta.

Tào Tung nói, chắp tay hành lễ với Đào Khiêm: Sau này nếu có rảnh, ta nhất định sẽ lại đến cửa, tạ ơn Đào Châu mục.

Nếu đã như vậy, vậy ta không ép Tào Công ở lại.

Đào Khiêm thần sắc hơi động: Tào Công, bây giờ khắp nơi đều có giặc cướp Hoàng Cân, ngài một mình lên đường, ta thực sự không yên tâm.

Hay là ta phái người hộ tống ngài, thế nào.

Làm sao dám.

Tào Tung liên tục xua tay.

Có gì không được.

Đào Khiêm nắm lấy tay Tào Tung.

Nếu Tào Công ở Từ Châu xảy ra chuyện gì, lòng ta thực sự bất an.

Chuyện này, cứ quyết định như vậy.

Ông khẽ quát ra ngoài: Người đâu.

Lệnh cho Đô úy Trương Khải mau đến.

Vâng.

Vệ sĩ vội vã chạy ra ngoài.

Trong một sân viện, Trương Khải đang cùng mấy người uống rượu.

Trương Khải nâng chén rượu lên nói: Nào, các huynh đệ cùng ta cạn chén này.

Ngay sau đó hắn ngửa cổ, uống cạn rượu trong chén.

Chương 173

Mọi người cũng lần lượt uống cạn.

Tên mặt sẹo bên trái cởi trần, vỗ vỗ bụng bất mãn nói.

Lão đại, làm quan quân có gì vui.

Không sảng khoái bằng lúc chúng ta làm giặc Hoàng Cân.

Đúng vậy.

Gã râu rậm bên phải tiện tay vuốt cằm, lau đi rượu trên râu.

Đại ca, hay là chúng ta học đám cướp Thái Sơn, chiếm núi làm vua, còn hơn ở đây bị người khác sai khiến.

Trương Khải lộ vẻ động lòng.

Rồi hắn nâng vò rượu lên nói: Huynh đệ uống rượu, nói những chuyện này làm gì.

Nào, ta đích thân rót đầy cho mọi người.

Đúng lúc này, một vệ sĩ từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Trương Đô úy, Đào Châu mục cho mời.

Gã râu rậm bên phải bất mãn đặt chén rượu xuống, hận thù nói: Lại có chuyện vặt.

Tên mặt sẹo bên trái vỗ bụng nói: Vệ sĩ nhà ngươi thật vô vị, không thấy bọn ta đang uống rượu sao.

Vệ sĩ không khỏi rụt cổ lại.

Trương Khải không nhanh không chậm uống hết rượu trong chén, rồi mới liếc nhìn vệ sĩ trước mặt, không nhanh không chậm nói.

Có chuyện gì, nói thẳng đi.

Vệ sĩ run rẩy, nhưng cố gắng trấn tĩnh nói.

Đào Châu mục cho người đến mời ngài, nghe nói là để Đô thống ngài đi hộ tống Tào Công.

Quan tâm quái gì Tào Công Mộc Công, huynh đệ ta lười phải chịu cái thứ bực mình đó.

Đào Châu mục muốn làm người tốt, thì cứ để ông ta tự đi mà làm.

Lời của gã râu rậm bên phải chưa nói xong đã bị Trương Khải tát một cái vào đầu.

Râu Rậm, ngươi uống nhiều rồi phải không.

Đầu không cần nữa à.

Hắn liếc nhìn vệ sĩ, nói: May mà huynh đệ ta là người trượng nghĩa, không chấp nhặt với kẻ say.

Hắn ngước mắt nhìn chằm chằm vệ sĩ, trong mắt loé lên hung quang: Vị tiểu ca đây, bản đô thống nói có đúng không.

Đúng, đúng, đúng.

Mồ hôi trên mặt vệ sĩ đã chảy xuống.

Lâu nay, Trương Khải chưa bao giờ là kẻ dễ chọc.

Trong ấn tượng của hắn, Trương Khải là loại người dù tự tổn tám trăm cũng phải hại người một ngàn.

Chuyện như vậy, Trương Khải đã làm không ít.

Một vệ sĩ nhỏ bé, làm sao dám đối đầu với kẻ hung ác như Trương Khải.

Lại nghĩ đến vợ con già trẻ trong nhà, trong lòng hắn đã có quyết định.

Ài, ta vừa nói gì vậy.

Đầu óc có chút mơ hồ, chuyện vừa xảy ra không nhớ rõ nữa.

Vẻ mặt hắn lộ ra vẻ mờ mịt, gãi gãi đầu.

Rồi mới nói: Trương Đô thống, ta đến đây để báo cho ngài, Đào Châu mục cho mời.

Được.

Nếu đã như vậy, vậy bản đô thống đi một chuyến vậy.

Trương Khải đứng dậy, vỗ mạnh vào vai vệ sĩ.

Vị tiểu ca đây biết điều đấy.

Đợi huynh đệ ta về, ta sẽ mời tiểu ca một bữa thật thịnh soạn.

Hắn quay đầu nhìn mọi người có mặt nói: Phải không nào.

Mọi người có mặt đồng thanh hô vang.

Vệ sĩ vội vàng chắp tay với mọi người, cung kính nói: Đa tạ các vị đại ca, tiểu đệ không dám.

Trương Khải vỗ vai vệ sĩ: Đi.

Ngay sau đó, hắn nghênh ngang đi về phía phủ châu mục.

Vệ sĩ đó cũng vội vàng đi theo, thỉnh thoảng nịnh nọt vài câu.

Không bao lâu sau, Trương Khải đã đến phủ châu mục, vội vã bước vào.

Đào Châu mục, ngài tìm ta.

Trương Khải đến rồi à.

Đào Khiêm lộ vẻ mặt hiền hòa.

Vị này là cựu Thái uý Tào Công, Trương Khải ngươi hãy giúp ta tiễn Tào Công đến quận Hà Đông.

Trương Khải trên mặt loé lên một tia không vui.

Nhưng hắn vẫn gật đầu, đồng ý.

Đào Khiêm nhíu mày, rồi nhìn về phía Đào Thương.

Thương nhi, thay vi phụ tiễn Tào Công, đưa Tào Công ra khỏi Từ Châu rồi hẵng về.

Đào Thương đáp một tiếng, lập tức đi chuẩn bị.

Hậu viện.

Đào Thương đang thu dọn, Đào Khiêm bước vào.

Đào Thương khó hiểu hỏi: Phụ thân đại nhân, có Trương Khải tiễn rồi, tại sao lại muốn con cùng đi.

Đào Khiêm trên mặt không nhìn ra vui giận, chỉ nhấn mạnh lại một lần nữa.

Thương nhi, lát nữa con mang theo năm trăm tinh nhuệ Đan Dương, cùng đi.

Vi phụ sẽ phái cả đội trưởng vệ sĩ của ta đi cùng con.

Đào Thương có chút ngạc nhiên nhìn Đào Khiêm một cái.

Phụ thân đại nhân, Trương Khải dưới trướng có năm trăm vệ sĩ, con lại mang theo nhiều người như vậy, người hộ tống không phải quá nhiều rồi sao.

Đào Khiêm có chút muốn nói lại thôi.

Ngay sau đó sắc mặt trở nên kiên định: Thương nhi, nhất định phải nghe lời vi phụ, để đội trưởng vệ sĩ của vi phụ luôn đi theo bên cạnh con.

Đưa Tào Công vào Duyện Châu rồi quay về.

Đào Thương kinh ngạc nhìn Đào Khiêm một cái.

Hiếm khi thấy Đào Khiêm có biểu cảm nghiêm túc như vậy.

Ngay sau đó, hắn gật đầu đồng ý.

Một canh giờ sau, một đoàn xe, dưới sự hộ vệ của Đào Thương và Trương Khải, hùng dũng tiến về Duyện Châu.

Nửa đêm.

Trương Khải và vệ sĩ của hắn đang gác đêm bên ngoài.

Gã râu rậm bất mãn nói: Đại ca, trời lạnh như vậy, chúng ta ngay cả một căn phòng cũng không có.

Đúng vậy, lão tử từ trước đến nay chưa từng chịu cái thứ bực mình này.

Hay là, chúng ta phản mẹ nó đi.

Tên mặt sẹo hận thù nói.

Không muốn sống nữa à.

Trương Khải tát một cái vào đỉnh đầu hai người.

Lời gì cũng dám nói ra ngoài.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười: Ngày tháng còn dài mà.

Biên giới Từ Châu, Duyện Châu.

Đào Thương cung kính chắp tay hành lễ với Tào Tung.

Tào Công, chuyện ở Từ Châu bận rộn, phụ thân đại nhân ta thân thể không tốt, vãn bối không tiễn nữa.

Tào Tung cười nói: Hai cha con ngài thực sự là người nhân nghĩa.

Thay ta cảm ơn lệnh tôn.

Vâng, ta nhất định sẽ chuyển lời.

Ta ở đây chúc Tào Công một đường thuận buồm xuôi gió.

Cáo từ.

Đào Thương nhìn Trương Khải hộ tống Tào Tung rời đi, lắc đầu.

Không biết tại sao, vừa rồi hắn dường như thấy trên mặt Trương Khải lộ ra vẻ không có ý tốt.

Chắc là ta nghĩ nhiều rồi.

Hắn lắc đầu, rồi quay về thành Hạ Bì.

Một ngày nọ, đêm khuya.

Trong một ngôi miếu hoang.

Trương Khải và một đám người đang ngồi vây quanh đống lửa trong miếu hoang.

Họ ngồi vây quanh, uống rượu.

Đại ca, đêm hôm khuya khoắt, chúng ta ngay cả chỗ ngủ cũng không có.

Kia không phải có sao.

Gã râu rậm chỉ vào đống cỏ trên hành lang nói, Hôm nay, ta ngủ ở đó.

Ở đó làm sao ngủ được.

Tên mặt sẹo nhổ một ngụm nước bọt, Ta đã năm ngày không ngủ ngon.

Đúng lúc này, trời đổ mưa lớn.

Nước mưa dập tắt đống lửa.

Mọi người bất lực, chỉ đành quay lại hành lang.

Ướt hết cả rồi, ngủ thế nào đây.

Gã râu rậm vẻ mặt bất lực nói.

Cũng không biết mưa này, bao giờ mới tạnh.

Ta chịu đủ rồi.

Tên mặt sẹo rút ra một con dao găm bên hông.

Hắn hận hận đâm vào cột hành lang.

Phản.

Quan quân, ta không làm nữa.

Trương Khải trừng mắt nhìn tên mặt sẹo, nói: Im miệng.

Hỗ trợ ta.

Râu Rậm, đi chuẩn bị một ít củi, đặt xung quanh mấy căn nhà đó.

Gã râu rậm gật đầu.

Mặt Sẹo, lát nữa ngươi giữ cửa sau.

Ta đích thân xông vào cửa trước.

Chém Tào Công một đao.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ mang tiền tài của Tào Công, đến Ngũ Phượng sơn chiếm núi làm vua.

Đại ca, cuối cùng huynh cũng thông suốt rồi.

Gã râu rậm vui mừng.

Mọi người ai nấy đều mừng ra mặt.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu bận rộn.

Không bao lâu sau, trước và sau nhà Tào Tung, tất cả đều đã chất đầy củi.

Ầm.

Một ngọn lửa bùng lên.

Tào Tung giật mình tỉnh dậy, không ngừng ho khan.

Ngay sau đó, đập vào mắt ông là ngọn lửa ngút trời bên ngoài.

Lắng tai nghe, chỉ cảm thấy bên tai toàn tiếng lách tách.

Cháy rồi.

Ông hét lớn: Cháy rồi.

Mau cứu.

Rầm.

Cửa bị người ta đá văng từ bên ngoài, một đám người xông vào.

Kẻ cầm đầu cầm trường đao, vẻ mặt hung thần ác sát.

Tào Tung chết sững.

Ông nói: Trương.

Trương Đô thống, các người làm gì vậy.

Trương Khải cười sang sảng: Tào Công, ngài ngủ yên trong nhà, có từng nghĩ đến huynh đệ chúng ta không.

Tào Tung vội vàng an ủi: Trương Đô thống, lão phu sẽ sắp xếp cho các ngươi, hay là ở phòng bên cạnh nhé.

Lời ông chưa nói xong, Trương Khải đã cầm đao tiến lên.

Trường đao trong tay hắn đâm mạnh ra.

Tào Tung tuổi đã cao, làm sao là đối thủ của Trương Khải.

Phụt.

Trường đao đâm vào ngực Tào Tung.

Một vết thương lớn xuất hiện.

Máu tươi bắn tung tóe.

Tào Tung ngã xuống trong vũng máu, đã không còn hơi thở.

Hắn bước lên trước, giết luôn cả tiểu thiếp của Tào Tung đang co rúm ở đầu giường.

Ngay sau đó Trương Khải đến phòng bên cạnh, một tay xách Tào Đức đang ngủ say lên.

Tào Đức mở đôi mắt ngái ngủ, có chút không hiểu nhìn về phía Trương Khải.

Trường đao trong tay Trương Khải dùng sức đâm về phía trước.

Phụt.

Trong vũng máu tươi bắn ra, Tào Đức ngã xuống.

Hơn một trăm người nhà họ Tào, tất cả đều chết oan, không một ai sống sót.

Ngay sau đó, Trương Khải mang theo tiền lương, hàng hóa của nhà Tào Tung, thẳng tiến đến Ngũ Phượng sơn chiếm núi làm vua.

Quận Hà Đông.

Trong phủ Thái thú.

Tào Tháo đang cùng Hí Chí Tài thương nghị bố cục tiếp theo.

Lại nghe thấy một con ngựa nhanh phi đến.

Bẩm chúa công, Tào.

Tào Công, chết rồi.

Tào Tháo bật phắt dậy, giận dữ nói.

Ngươi, nói lại lần nữa.

Chúa công, Tào Công cùng với Tào Đức công tử, và hơn một trăm người nhà họ Tào, ở địa phận Duyện Châu toàn bộ đều bị người ta giết hại.

Tào Tháo đập bàn, giận dữ nói: Thất phu, sao dám như vậy.

Là ai.

Là kẻ nào làm.

Chúa công, đây là thư của Từ Châu mục Đào Khiêm.

Tào Tháo cầm thư xem, tức giận gào lên: Lưu Húc.

Sao ngươi dám ức hiếp ta như vậy.

Tào Tháo nói xong, liền khóc lớn.

Vừa khóc, vừa không ngừng thống khổ gào lên.

Chương 174

Phụ thân đại nhân, lão nhân gia người chết thảm quá.

Hài nhi có lỗi với người.

Trời cao ơi.

Nhận được tin của vệ sĩ, Tuân Úc vội vã chạy đến.

Y nhìn Hí Chí Tài, hỏi: Chí Tài, chúa công xảy ra chuyện gì vậy.

Hí Chí Tài thở dài một tiếng: Văn Nhược, vừa nhận được mật báo của Đào Khiêm, Tào lão thái gia cả nhà hơn một trăm người, toàn bộ đều bị người ta giết hại.

Hả.

Hôm qua không phải vừa mới nhận được tin nhắn của Tào lão thái gia, nói rằng Từ Châu mục Đào Khiêm phái người hộ tống sao.

Người của Đào Khiêm chỉ tiễn đến Duyện Châu.

Địa điểm Tào lão thái gia cả nhà bị hại chính là ở Duyện Châu.

Tuân Úc nhíu mày.

Không biết tại sao, y luôn cảm thấy chuyện này có chút bất thường.

Y không vội đẩy cửa vào, chỉ đứng chờ bên ngoài hồi lâu.

Đợi tâm trạng Tào Tháo bình tĩnh lại một chút, hai người mới cuối cùng ngồi lại với nhau.

Mắt Tào Tháo đã sưng húp.

Nhìn Tuân Úc trước mặt, Tào Tháo khẽ quát một tiếng.

Văn Nhược, thù giết cha, không đội trời chung.

Mối thù này ta nhất định phải báo.

Tuân Úc nhíu mày nói: Vậy chúa công là muốn báo thù giết cha, hay là trút giận ngày trước.

Tào Tháo nhướng mày.

Văn Nhược có gì cứ nói thẳng.

Chúa công, nếu thực sự muốn báo thù giết cha, thì việc chúng ta cần làm nhất lúc này là điều tra rõ chân tướng.

Tuân Úc nhàn nhạt nói: Nếu chỉ là trút giận ngày trước, thì chỉ cần làm theo những gì thư của Đào Khiêm viết, trực tiếp tấn công Duyện Châu, đòi Lưu Húc một lời giải thích là được.

Tào Tháo dùng ngón tay gõ lên bàn.

Hồi lâu mới nói: Ý của Văn Nhược là, cái chết của phụ thân đại nhân ta lần này, có điều khuất tất.

Chân tướng trong đó vẫn chưa biết, nhưng theo ta thấy, hành động của Đào Khiêm khá là kỳ quái.

Nghe lời Tuân Úc, Tào Tháo giả vờ dùng tay áo lau khóe mắt.

Hắn, trầm mặc rồi.

Hắn là người thông minh đến mức nào, sớm đã nhìn ra vấn đề trong chuyện này, nhưng thà không muốn nghĩ sâu.

Tại sao.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì hắn muốn chiếm hữu Duyện Châu.

Ban đầu, hắn chỉ cách chiếm hữu Duyện Châu một bước chân.

Sau này nếu không phải do sai sót ngẫu nhiên, hắn đã sớm chiếm được Duyện Châu, cũng vì thế, trong lòng hắn không cam tâm.

Chiếm được Duyện Châu, để chứng minh bản thân.

Không nghi ngờ gì, cách làm tự cho là thông minh của Đào Khiêm, trong mắt hắn đầy rẫy sơ hở.

Còn về chân tướng cuối cùng, không phải không thể phát hiện, chỉ là Tào mỗ nhân ta không muốn biết chân tướng mà thôi.

Thấy Tào Tháo trầm mặc, Tuân Úc thở dài một hơi.

Năm nay, y đã cảm nhận được sự thay đổi của Tào Tháo.

Tuân Úc đứng dậy, cúi sâu người trước Tào Tháo.

Chúa công, ngài còn nhớ chí hướng của mình không.

Chí hướng của ta.

Tào Tháo nghe vậy, cả người ngây ra tại chỗ.

Đúng vậy.

Chí hướng của ta.

Ta nhớ, ta một mình mang Thất Tinh bảo đao đi hành thích Đổng Trác.

Ta nhớ, sau khi hành thích Đổng Trác thất bại, ta đã khởi nghĩa binh, đi đầu giương cao ngọn cờ thảo phạt Đổng Trác.

Ta nhớ, khi liên quân lơ là, không muốn xuất binh giao chiến với Đổng tặc, ta đã cô quân thâm nhập tử chiến với Đổng tặc.

Từng chuyện, từng việc, tất cả đều hiện lên trong đầu hắn.

Không nghi ngờ gì, ta của trước đây, đã lấy việc phò tá Hán thất làm nhiệm vụ của mình.

Vậy bây giờ, ta đã thay đổi sao.

Tào Tháo không khỏi trầm mặc.

Tuân Úc tiến lên một bước: Chúa công, Úc vẫn nhớ, điều chúa công tâm niệm lúc đó là đại nghiệp.

Chúa công từng nói, sẽ bình định loạn thế, lập nên công nghiệp bất thế.

Tào Tháo trong lòng chấn động mạnh.

Đúng vậy, đó là chí hướng của ta khi còn trẻ.

Không sai.

Văn Nhược nói không sai.

Cho đến khi khởi binh thảo phạt Đổng Trác, chí hướng của ta vẫn là trừ giặc cho Hán thất, trở thành Chinh Tây Đại tướng quân của Hán thất.

Nhưng bây giờ, chí hướng trong lòng, tại sao lại có sự thay đổi.

Hồi lâu, Tào Tháo mới khổ sở thở dài một tiếng: Văn Nhược, ta, ta không cam tâm.

Mấy chữ ngắn ngủi, đã bộc lộ hết nỗi lòng của Tào Tháo.

Cũng bởi vì, trong phòng chỉ có Tuân Úc và Tào Tháo hai người.

Tuân Úc nhìn Tào Tháo, trong lòng cũng cảm thán.

Trước đây y sở dĩ chọn Tào Tháo, nguyên nhân rất đơn giản, vì y cho rằng, chỉ có Tào Tháo mới có thể giúp y phò tá Hán thất.

Không sai.

Lâu nay, trong lòng Tuân Úc, chỉ có phò tá Hán thất.

Y suy nghĩ kỹ càng.

Hồi lâu, y mới nhìn Tào Tháo nói: Chúa công, ngài đã từng nghĩ, hợp tác với Lưu Cảnh Sơ chưa.

Hợp tác.

Tào Tháo cả người ngây ra.

Lưu Cảnh Sơ cướp Duyện Châu của ta, ta phải hợp tác với Lưu Cảnh Sơ.

Tuân Úc bất lực nói: Chúa công, thực ra, Lưu Cảnh Sơ khởi binh cũng không có uy hiếp gì với ngài, không phải sao.

Lưu Cảnh Sơ là tông thân Hán thất, từ hành động của hắn mà xem, cũng là vì phục hưng Hán thất.

Còn chúa công, chí hướng của ngài cũng là phục hưng Hán thất.

Như vậy, chí hướng của hai người hoàn toàn giống nhau.

Huống hồ, Duyện Châu vốn là cơ nghiệp của phụ thân Lưu Húc.

Lưu Húc năng lực xuất chúng, chiếm cứ Duyện Châu, cũng hợp tình hợp lý.

Nghe lời của Tuân Úc, Tào Tháo sững sờ.

Nhưng trong lòng, vẫn có rất nhiều không cam tâm.

Tuân Úc thở dài một hơi.

Từ biểu cảm của Tào Tháo, y liền biết, Tào Tháo sẽ không quy thuận dưới trướng Lưu Cảnh Sơ.

Ít nhất, trong thời gian ngắn, sẽ không.

Thực ra, có một câu y không nói ra.

Lưu Cảnh Sơ dù thực sự có tâm tư khác, cũng chỉ là thay thế Lưu Hiệp mà thôi.

Đối với đại nghiệp, không có gì thay đổi.

Đại nghiệp, vẫn là đại nghiệp.

Điểm này, mới là nguyên nhân thực sự khuyên Tào Tháo.

Đương nhiên, những suy nghĩ này, cũng chỉ lóe lên trong đầu, chứ không đi sâu vào.

Tào Tháo chìm vào suy tư.

Hồi lâu, hắn mới thở dài một tiếng: Văn Nhược, thay ta đi điều tra nguyên nhân thực sự cái chết của phụ thân đại nhân ta.

Vâng.

Tuân Úc đáp một tiếng, rồi lui ra ngoài.

Nhìn Tuân Úc rời đi, Tào Tháo lại một lần nữa chìm vào suy tư sâu sắc.

Mấy ngày nay, Lưu Húc vẫn luôn chỉnh đốn quận Thượng Đảng.

Dưới tay Hán nô nhiều năm, bách tính quận Thượng Đảng trở nên khốn khổ.

Bách tính ai nấy đều mặt vàng da bọc xương.

Điều này, Lưu Húc không muốn thấy.

Từ khi chiếm được quận Thượng Đảng, hắn liền mở các quán cháo.

Bách tính ban đầu giữ thái độ nghi ngờ.

Họ chưa từng thấy, quan phủ lại mở quán cháo.

Nhưng khi có người nếm thử, chuyện liền dần dần lan truyền.

Dân tâm quận Thượng Đảng, lại một lần nữa quy về trên người Lưu Húc.

Còn về loại lúa mới, Lưu Húc lại không chuẩn bị trồng ở đây.

Quận Thượng Đảng thuộc Tịnh Châu, lại giáp Ký Châu, còn giáp với ngoại tộc.

Lúa mới trồng ở đây, dễ bị người ta cướp bóc.

Không bằng trồng ở Duyện Châu, rồi vận chuyển đến biên giới, đáng tin cậy hơn.

Một ngày nọ, Trình Dục vội vã chạy đến.

Chúa công, tin khẩn của Nguyên Trực gửi đến.

Lưu Húc đưa tay mở ra xem, không khỏi nhíu mày.

Tào Tung, lại chết rồi.

Trong ấn tượng của hắn, Tào Tung phải đến năm sau mới bị Đào Khiêm hãm hại, nhưng bây giờ, lại sớm hơn.

Lại không biết rằng, tất cả, đều là vì hắn đã gài bẫy Tào Tháo một lần.

Tào Tháo không có tiền lương, Tào Tung lo lắng cho Tào Tháo, liền sớm đến quận Hà Đông, mang số tiền tích cóp bao năm cho Tào Tháo.

Nhìn tình báo, khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Tuy thời gian sớm hơn, nhưng người hộ tống vẫn là Trương Khải.

Chỉ là lần này, con trai Đào Khiêm là Đào Thương cũng hộ tống một đoạn đường.

Điều này, e là sợ Trương Khải không nhịn được, sớm giết Tào Tung.

Nếu Tào Tung chết ở Từ Châu, vậy Đào Khiêm sẽ rước họa vào thân.

Nhưng bây giờ, Tào Tung chết ở Duyện Châu, vậy rõ ràng, Đào Khiêm đang thực hiện kế sách giá họa.

Còn về kẻ cầm dao giết Tào Tung là ai.

Rõ ràng rồi.

Chắc chắn là Trương Khải đó.

Còn Đào Khiêm có biết Trương Khải sẽ giết Tào Tung không.

Điều này tự nhiên không còn nghi ngờ gì.

Nếu không, ông ta cũng sẽ không phái Đào Thương cùng đi hộ tống.

Thật thú vị.

Lưu Húc không khỏi nhàn nhạt cười.

Cũng không biết Tào Tháo sẽ lựa chọn như thế nào.

Trình Dục nhìn biểu cảm như thể mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của Lưu Húc, không khỏi tò mò hỏi.

Chúa công, chẳng lẽ ngài đã nhìn thấu chân tướng trong đó.

Không biết Trọng Đức, nghĩ thế nào.

Trình Dục nhíu mày nói: Chúa công, thuộc hạ cho rằng trong sự việc, dường như có chút khuất tất.

Ít nhất chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến Đào Khiêm.

Còn về do ai làm, thuộc hạ không dám vọng đoán.

Lưu Húc nhìn sâu Trình Dục một cái.

Quả không hổ là một trong năm đại mưu sĩ dưới trướng Tào Ngụy đời sau.

Thực lực, nhãn lực, kiến giải này, quả nhiên phi phàm.

Hắn cười ha hả: Trọng Đức, chuyện này đơn giản, chính là do Trương Khải đó làm.

Chương 175

Kẻ chủ mưu sau lưng chính là Đào Khiêm.

Trình Dục ánh mắt sáng lên: Chúa công, Đào Khiêm dùng kế sách giá họa.

Mượn đó để khơi mào chiến loạn giữa Tào Tháo và chúng ta.

Chính là vậy.

Lưu Húc gật đầu.

Chỉ đáng tiếc, kế sách Đào Khiêm sử dụng không cao minh.

Kế sách như vậy, tuyệt đối không lừa được Tào Tháo và Tuân Úc.

Chỉ không biết, Tào Tháo đó sẽ lựa chọn như thế nào.

Lưu Húc nhìn Trình Dục nói: Trọng Đức, ngài viết một lá thư, ngựa nhanh truyền về Duyện Châu.

Bảo Tử Kính lập tức điều tra, xem đám người Trương Khải đó có phải đã đến một ngọn núi nào đó chiếm núi làm vua không.

Lại bảo chú ý động hướng của Đào Khiêm.

Trình Dục vội vã đi.

Khóe miệng Lưu Húc hơi nhếch lên.

Hắn khá tò mò về phản ứng tiếp theo của Tào Tháo.

Nếu Tào Tháo dám có động thái khác, hắn cũng không ngại để Tào Tháo cảm nhận cái gì gọi là sét đánh.

Trước thực lực tuyệt đối, dù mạnh như Tào Tháo, cũng phải cân nhắc.

Nếu Tào Tháo có thể làm một năng thần thời trị, vậy tự nhiên là

tốt nhất.

Vài ngày sau, một tin khẩn từ Duyện Châu đến.

Nhìn tình báo, Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Quả nhiên.

Trương Khải đã chiếm núi làm vua, chiếm cứ Ngũ Phượng sơn.

Ngũ Phượng sơn tuy địa thế hẻo lánh, người thường căn bản không dễ tìm.

Nhưng, Trương Khải lại đánh giá thấp sự kiểm soát của Lưu Húc đối với Duyện Châu.

Điều này cũng không trách được.

Dù sao, sự kiểm soát của Đào Khiêm đối với Từ Châu, xa xa không thể so sánh với Duyện Châu.

Suy nghĩ như vậy, cũng là lẽ thường tình.

Đúng lúc này, vệ sĩ vội vã chạy đến.

Chúa công, Quách Tế tửu và Từ quân sư đến.

Lưu Húc lập tức dẫn hai người vào nhà.

Quách Gia cúi người với Lưu Húc: Bái kiến chúa công.

Lưu Húc đưa bản tình báo trong tay cho y.

Rồi cười nói: Hai người đến thật đúng lúc.

Bản vương đang định gửi tình báo này cho Tào Tháo.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi cười lớn: Nếu vậy, không lâu sau, Tào Tháo sẽ phái người đến thương lượng với chúng ta.

Hai người đồng thanh cười lớn.

Quận Hà Đông.

Nhìn bản tình báo trong tay, Tào Tháo im lặng không nói.

Tuân Úc và Hí Chí Tài nhìn nhau, cũng không nói gì.

Hồi lâu, Tào Tháo mới thở dài một tiếng: Thù cha không đội trời chung.

Ta Tào Tháo nhất định sẽ báo mối thù sâu này.

Lời này vừa ra, Tuân Úc và Hí Chí Tài hai người không khỏi đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Không nghi ngờ gì, hiện nay, Lưu Húc đã trở thành một thế lực lớn.

Còn mình, chẳng qua chỉ chiếm cứ một quận Hà Đông nhỏ bé mà thôi.

Không thấy sao, Lữ Bố và Trương Dương trong nháy mắt đã chết oan.

Nếu mình cũng cố chấp như vậy, e là cũng sẽ vô cùng gian nan.

Tuân Úc chủ động xin đi: Chúa công, thuộc hạ nguyện đến quận Thượng Đảng, vì chúa công cùng Tần Vương định minh ước.

Tào Tháo trầm mặc hồi lâu, mới gật đầu: Nếu vậy, vất vả cho Văn Nhược rồi.

Chiều hôm đó, Tuân Úc liền rời quận Hà Đông đi quận Thượng Đảng.

Quận Thượng Đảng nằm ngay bên cạnh quận Hà Đông.

Cho nên, ngày hôm sau, y đã đến thành Trưởng Tử.

Nghe tin Tuân Úc đến, Lưu Húc chủ động ra cổng phủ quận thủ đón.

Ngoài phủ quận thủ, Tuân Úc thấy Lưu Húc chủ động ra đón,

không khỏi có chút cảm động.

Dù sao, bây giờ Lưu Húc là người có tôn hiệu Tần Vương.

Y vội vàng tiến lên: Tuân Úc bái kiến Tần Vương.

Lưu Húc cười sang sảng: Văn Nhược từ xa đến vất vả, mau vào trong ngồi.

Hai người ngồi xuống trong phủ quận thủ.

Lưu Húc nhìn Tuân Úc vẫn phong độ như ngọc, không khỏi nhíu mày: Văn Nhược, bản vương thấy ngài dường như tiều tụy đi không ít.

Tuân Úc không khỏi sững người.

Gần đây y quả thực gầy đi không ít.

Nhưng điểm này, cũng là phu nhân nói cho y, y mới ý thức được.

Y cười khổ nhìn Lưu Húc một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: Còn không phải vì những lời mà Quách Gia nói sao.

Nhưng y không nói ra.

Ngay sau đó, Quách Gia và Từ Thứ vội vã chạy đến.

Quách Gia cười sang sảng: Văn Nhược, cuối cùng ngài cũng đến.

Nếu ngài không đến nữa, ta sắp phải đi tìm ngài rồi.

Tuân Úc bất lực cười: Nguyên nhân ta lần này đến, chắc các vị đều biết rồi.

Nếu vậy, ta sẽ vào thẳng chủ đề.

Y chắp tay với Lưu Húc: Phụ thân của chúa công ta, Tào lão thái gia qua đời, chúa công vô cùng đau buồn.

Ngài quyết định cử binh thảo phạt.

Không biết ý của Tần Vương thế nào.

Lưu Húc trong lòng sớm đã có quyết định.

Cơ hội khó có.

Có cớ để động binh với Đào Khiêm, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Từ Châu để trong tay Đào Khiêm, cũng là lãng phí.

Ngay lập tức, trên mặt Lưu Húc lộ ra vài phần tức giận.

Thất phu Đào Khiêm sát hại phụ thân Mạnh Đức, lại còn vu oan giá họa cho bản vương.

Bản vương đương nhiên phải đích thân thảo phạt hắn.

Như vậy rất tốt.

Nếu vậy, chúng ta hẹn ước, ngày mai sẽ xuất binh đến Từ Châu.

Được, một lời đã định.

Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Hay là chúng ta định một minh ước, hai bên chúng ta ai công hạ được địa bàn nào, thì sẽ thuộc về người đó, thế nào.

Nghe đề nghị của Lưu Húc, Tuân Úc gật đầu cười: Cách làm của Tần Vương lại không hẹn mà gặp với chúa công của ta.

Hay là hai bên chúng ta lập một bản minh ước, được không.

Cũng được.

Ngay lập tức, do Từ Thứ thảo một bản minh ước, hai bên tự ký kết.

Ngay sau đó, Lưu Húc nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược, lần này đi trời tối khó đi, hay là sáng mai hẵng xuất phát cũng không muộn.

Tuân Úc có chút động lòng.

Nhưng ngay sau đó, y lắc đầu: Đa tạ hảo ý của Tần Vương, chỉ là lần này chúa công xuất binh gấp gáp, không tiện ở lâu.

Lưu Húc khẽ thở dài: Nếu vậy, thôi vậy.

Hắn nhìn Quách Gia nói: Phụng Hiếu, mang theo vệ sĩ của bản vương thay ta tiễn Văn Nhược.

Vâng.

Quách Gia gật đầu đồng ý.

Tuân Úc cúi sâu người trước Lưu Húc.

Ngay sau đó, hai người mới cùng nhau rời đi.

Trên đường đi, Quách Gia cười ha hả: Văn Nhược, lần trước ta khuyên ngài đầu quân dưới trướng chúa công ta, ngài đã suy nghĩ chưa.

Tuân Úc trên mặt lộ vẻ cười khổ: Phụng Hiếu, chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Quách Gia nhướng mày: Xem ra, Văn Nhược đã động lòng rồi.

Tuân Úc khẽ thở dài.

Sau đó, hai người lại trò chuyện một lúc.

Lưu Húc nhìn Trình Dục nói: Trọng Đức, cùng bản vương xuất chinh một phen, thế nào.

Chúa công, vậy quận Thượng Đảng.

Quận Thượng Đảng có Văn Hướng là đủ rồi.

Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Trình Dục gật đầu: Tất cả đều do chúa công định đoạt.

Sau đó, Lưu Húc liền điều chỉnh lại quận Thượng Đảng.

Do Từ Thịnh nhậm chức Thái thú quận Thượng Đảng.

Ngày hôm sau.

Tần Vương và Tào Tháo hai người, mỗi người đều phát ra một bản hịch văn.

Hịch văn chỉ thẳng vào Từ Châu mục Đào Khiêm.

Ngày hịch văn phát ra, Tần Vương Lưu Húc và Tào Tháo hai người, đồng thời xuất binh, tiến đánh Từ Châu.

Lưu Húc mang theo binh mã dưới trướng, một đường đi về Duyện Châu.

Tào Tháo, thì mượn đường Dự Châu.

Còn về tại sao mượn đường Dự Châu, tự nhiên là vì cùng Lưu Húc chia làm hai đường tấn công.

Còn một nguyên nhân khác.

Ha ha.

Đương nhiên là vì sợ Lưu Húc âm thầm giở trò.

Để kịp thời gian, Lưu Húc mang theo Triệu Vân, Mã Siêu, Quách Gia, Từ Thứ, Trình Dục và Bạch Mã Nghĩa Tòng, đi về Duyện Châu.

Còn bộ tốt khác, thì do Lý Điển thống lĩnh, từ từ hành quân.

Cùng lúc đó, binh mã Duyện Châu, cũng dưới sự dẫn dắt của Thái Sử Từ và những người khác, xuất phát đến Từ Châu.

Hai đạo hịch văn liên tiếp, chư hầu khắp thiên hạ đều chấn động.

Đặc biệt là Đào Khiêm, lúc này đã hoảng hồn.

Ông ta không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn, Lưu Húc và Tào Tháo đã nhìn thấu chân tướng sự việc.

Đào Thương thở dài một tiếng: Phụ thân đại nhân, chúng ta chỉ cần giải thích với Tần Vương và Tào Tháo, không phải chúng ta ra tay giết Tào lão thái gia, là được rồi.

Đào Khiêm cười khổ một tiếng.

Nếu chuyện thực sự dễ dàng như vậy.

Thực tế, đây đúng là mưu kế của ông.

Chỉ là không hiểu, tại sao lại bị bại lộ nhanh như vậy.

Chỉ có điều những lời này, không tiện nói, chỉ có thể tìm một cái cớ khác.

Ngay lập tức, Đào Khiêm khẽ thở dài: Thương nhi, chuyện này không đơn giản như con nghĩ đâu.

Lưu Húc và Tào Tháo sớm đã nhòm ngó Từ Châu của ta từ lâu, bây giờ có cơ hội như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ra là vậy.

Đào Thương không khỏi lo lắng.

Hắn đi đi lại lại: Phụ thân đại nhân, kế sách hiện tại, chúng ta nên xử lý thế nào.

Kế sách hiện tại, chúng ta chỉ có thể cầu cứu người khác.

Ông nhìn Đào Thương nói: Thương nhi, con đi mời các văn võ Từ Châu đến, mời cùng nhau nghị sự.

Đào Thương vội vã đi.

Không bao lâu sau, một đám người do Mi Chúc, Tào Báo dẫn đầu, tất cả đều bước vào sảnh nghị sự.

Nghe về cục diện hiện tại, Mi Chúc chủ động tiến lên.

Chúa công, thuộc hạ nghe nói Lưu Bị ở Bình Nguyên, là người hào

hiệp trượng nghĩa, thuộc hạ nguyện đích thân đến mời ông ta.

Như vậy rất tốt.

Đào Khiêm gật đầu.

Ngay sau đó ông lại khẽ thở dài.

Chỉ là Lưu Bị chẳng qua là một Thái thú Bình Nguyên mới nhậm chức, e là căn bản không thể chống lại liên quân Lưu Húc và Tào Tháo.

Trần Đăng cười ha hả: Chúa công đừng lo.

Tào Tháo là bạn tốt của Viên Thiệu, quan hệ với Viên Thiệu rất thân thiết.

Chúng ta chỉ cần báo tin này cho Viên Thuật, thì Viên Thuật nhất định sẽ cử binh đến.

Đào Khiêm nghe vậy, không khỏi sáng mắt lên.

Ông cười lớn: Tốt.

Có Viên Thuật ra tay, thì Từ Châu chắc chắn sẽ không sao.

Ông nắm lấy tay Mi Chúc và Trần Đăng: Lần này, phải vất vả cho hai vị rồi.

Trần Đăng và Mi Chúc hai người đồng loạt cúi người, rồi lui xuống.

Thanh Châu, quận Bình Nguyên.

Lưu Bị gần đây có chút đắc ý.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì, hắn đã được thăng quan.

Từ Huyện lệnh Bình Nguyên ban đầu thăng lên Thái thú quận Bình Nguyên.

Từ khi thăng chức Thái thú Bình Nguyên, hắn liền bắt đầu chiêu binh.

Phải nói, hiệu quả của một đợt chiêu binh này khá là tốt.

Chương 176

Bây giờ, binh mã dưới trướng đã có đến tám ngàn người.

Có nhiều binh mã như vậy, khiến hắn khá là hài lòng.

Theo hắn thấy, mình cũng đã bước vào hàng ngũ chư hầu.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng, là phát hiện nhị đệ dường như có chút không ổn.

Hắn luôn cảm thấy Quan Vũ dường như có chút lơ đãng.

Tuy đã nhiều lần nói chuyện sâu với Quan Vũ.

Nhưng không biết tại sao, Quan Vũ căn bản không chịu nói ra nguyên nhân.

Điều này khiến hắn khá là kinh ngạc.

Lâu nay, hắn đều có quan hệ rất tốt với nhị đệ, tam đệ, nhưng bây giờ, giữa hai người dường như có khoảng cách.

Không.

Quan Vũ đang cầm cuốn Xuân Thu, lại ngồi ngây người ra đó.

Cuốn Xuân Thu trong tay, đã lâu không lật trang.

Lưu Bị thở dài một hơi.

Hắn gọi Quan Vũ một tiếng: Vân Trường.

Quan Vũ dường như không nghe thấy, căn bản không đáp lại.

Hắn không khỏi thầm than.

Hắn cao giọng hơn: Vân Trường.

Quan Vũ không đáp lại.

Trương Phi đang lau Trượng Bát Xà Mâu, nghe thấy tiếng gọi của Lưu Bị.

Hắn hét lớn một tiếng: Nhị ca, đại ca đang gọi.

Quan Vũ lúc này mới hoàn hồn, ngơ ngác hỏi: Hả.

Trương Phi cầm Trượng Bát Xà Mâu, đến bên cạnh Quan Vũ nói: Ta nói nhị ca, đại ca gọi huynh không nghe thấy à.

Quan Vũ mới nhìn về phía Lưu Bị: Đại ca, huynh gọi đệ có chuyện gì không.

Lưu Bị đến bên cạnh Quan Vũ, quan tâm nói: Vân Trường, đệ không phải bị bệnh rồi chứ.

Vừa nói, hắn đưa tay ra, định nắm tay Quan Vũ.

Quan Vũ theo bản năng rụt tay lại.

Rồi mới cười nói: Đại ca, đệ không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt.

Lưu Bị sững người.

Rồi mới cười vỗ vai Quan Vũ.

Vậy Vân Trường nghỉ ngơi sớm đi.

Lát nữa tuần tra, ta đi là được.

Trương Phi cười lớn: Đại ca yên tâm, không phải còn có ta sao.

Ngay sau đó, hắn quan tâm nói với Quan Vũ: Nhị ca, huynh đi ngủ trước đi, ta đi tuần tra đây.

Vừa nói, hắn vác Trượng Bát Xà Mâu đi ra ngoài.

Nhìn Quan Vũ đi xa, nỗi lo trong lòng Lưu Bị lại tăng thêm vài phần.

Ngày hôm sau, như thường lệ họ tụ tập trong phủ quận thủ.

Đúng lúc này, hơn mười con ngựa nhanh phi đến.

Người đi đầu ung dung đại phương.

Trông đôn hậu văn nhã.

Hắn xuống ngựa, chắp tay hành lễ với lính gác: Tại hạ là Biệt giá Tòng sự Từ Châu Mi Chúc, cầu kiến Lưu Thái thú.

Lính gác nhìn mười mấy người một cái, rồi vội vã đi vào.

Bẩm chúa công, bên ngoài có người cầu kiến, tự xưng là Biệt giá Tòng sự Từ Châu Mi Chúc.

Lưu Bị sững người.

Biệt giá Tòng sự Từ Châu Mi Chúc.

Làm gì.

Trương Phi hét lớn: Đại ca, quan tâm hắn làm gì, gọi vào hỏi là biết.

Lưu Bị trừng mắt nhìn Trương Phi.

Dực Đức, Biệt giá Tòng sự là người đứng đầu dưới trướng Châu mục, lát nữa đừng thất lễ.

Trương Phi cười ha hả: Đại ca, yên tâm đi.

Trương Phi ta hiểu lễ nghĩa nhất.

Lưu Bị nhìn Quan Vũ, Trương Phi một cái, rồi mới cười nói: Vân Trường, Dực Đức, cùng ta ra ngoài nghênh tiếp đi.

Trương Phi lẩm bẩm: Đại ca, cũng thật là, để Mi Chúc vào là được rồi.

Ra ngoài nghênh tiếp làm gì.

Lời hắn chưa nói xong, đã bị Quan Vũ khẽ quát: Dực Đức, nói ít vài câu.

Trương Phi lập tức ngậm miệng.

Ba người ra ngoài phủ quận thủ.

Lưu Bị liếc mắt liền thấy Mi Chúc.

Hắn phất tay áo, rồi chủ động tiến lên.

Mi Biệt giá từ xa đến, Lưu Bị có lỗi không đón từ xa, mong thứ tội.

Mi Chúc cười sang sảng: Đã lâu nghe danh Lưu Huyền Đức là người nhân nghĩa, hôm nay gặp mặt, quả nhiên tướng mạo bất phàm.

Lưu Bị nắm lấy tay Mi Chúc, cười sang sảng: Mi Biệt giá, một đường từ xa đến vất vả, mau vào trong mời.

Ngay sau đó, hắn kéo Mi Chúc, đi vào phủ quận thủ.

Mấy người phân chia chủ khách ngồi xuống.

Lưu Bị ra hiệu một tiếng: Người đâu, mang rượu ngon thức ăn ngon lên cho ta.

Trương Phi vừa nghe có rượu ngon thức ăn ngon, đã không nhịn được.

Hắn cười lớn: Nhanh lên, lão Trương ta sắp đợi không nổi rồi.

Lưu Bị trừng mắt nhìn Trương Phi: Dực Đức.

Trương Phi vội dùng tay che miệng.

Lưu Bị mới ngại ngùng nhìn Mi Chúc: Thật ngại quá.

Để Mi Biệt giá chê cười rồi.

Trương tướng quân là người thẳng thắn, Lưu Sử quân không cần để ý.

Mi Chúc cười sang sảng.

Mi Chúc chắp tay hành lễ với Lưu Bị: Huyền Đức huynh, Mi mỗ lần này đến, là có việc quan trọng cần thương lượng.

Ồ.

Lưu Bị gật đầu cười, Mi Biệt giá cứ nói thẳng.

Nếu vậy, vậy ta sẽ nói thẳng.

Mi Chúc thở dài một hơi, nói: Chúa công ta Đào Khiêm là người khoan hậu, dùng nhân đức để cai trị.

Mấy ngày trước phụ thân Tào Tháo là Tào lão thái gia đi qua Từ Châu, chúa công ta đích thân ra nghênh đón, dùng rượu ngon thức ăn ngon chiêu đãi.

Lúc lên đường, đặc biệt lệnh cho con trai cả đích thân tiễn.

Không ngờ, Tào lão thái gia sau khi vào Duyện Châu, lại bị gian nhân hãm hại.

Bây giờ Tào Tháo nổi giận, xuất binh đánh Từ Châu, cả Tần Vương Lưu Húc cũng cùng đến.

Chúa công ta thế đơn lực mỏng, làm sao là đối thủ.

Chúa công ta lại lo lắng cho bách tính dưới trướng, không nỡ để sinh linh lầm than, nên mới đến mời Huyền Đức huynh tương trợ.

Vừa nói hắn vừa đứng dậy: Mong Huyền Đức huynh nhất định phải xuất binh tương trợ.

Lưu Bị nhíu mày.

Sự lợi hại của Lưu Húc, hắn đã sớm lĩnh giáo rồi.

Nói thật, hắn khá kiêng dè Lưu Húc.

Mi Chúc thấy vậy, vội nói: Huyền Đức huynh, chúa công ta trước khi đi đã dặn thuộc hạ, nếu Huyền Đức huynh đồng ý tương trợ, ngài

ấy bằng lòng cung cấp hai vạn thạch lương thực, để làm chi phí đi lại cho Huyền Đức huynh.

Lưu Bị động lòng.

Bây giờ hắn có tám ngàn binh sĩ, lương thực đã trở thành một vấn đề lớn.

Nếu không phải vì hạn chế lương thực, hắn đã có thể chiêu mộ nhiều hơn.

Hai vạn thạch lương thực.

Nếu có hai vạn thạch lương thực, vậy hắn có thể chiêu mộ thêm không ít binh sĩ.

Đến lúc đó, thực lực dưới trướng lại có thể tăng lên một bậc.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Quan Vũ vừa thấy, không khỏi có chút lo lắng.

Sau lần tranh chấp với Lưu Húc đó, hắn phát hiện, thực lực dưới trướng Lưu Húc, thực sự khủng bố.

Đặc biệt là bản thân Lưu Húc, càng khiến hắn kiêng dè.

Nếu đối đầu với Lưu Húc, hắn căn bản không phải đối thủ.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất, hắn không muốn đối đầu với Lưu Húc.

Ngay lập tức, hắn mở miệng khuyên: Đại ca, binh mã dưới trướng chúng ta vừa mới chiêu mộ, cần phải huấn luyện tốt đã.

Lúc này không nên xuất binh.

Mi Chúc cười ha hả.

Quan tướng quân nói đùa rồi.

Tục ngữ có câu tướng mạnh dưới trướng không có binh yếu, với

thực lực của Huyền Đức, Quan tướng quân, Trương tướng quân, binh mã dưới trướng nhất định không yếu.

Y trầm ngâm một lát: Huyền Đức huynh, nếu ngài đồng ý xuất binh, cá nhân ta bằng lòng hiến thêm hai vạn thạch lương thực, để làm quà tạ ơn.

Lời này vừa ra, Lưu Bị không còn chút do dự nào.

Hắn cười lớn: Tử Trọng huynh khách sáo quá.

Hôm nay thấy Tần Vương và Tào Tháo hai người ỷ mạnh hiếp yếu, ta Lưu Bị tự nhiên phải đích thân đi tương trợ.

Nếu vậy, đa tạ Huyền Đức huynh.

Mi Trúc chắp tay thi lễ với Lưu Bị: Chỉ không biết khi nào Huyền Đức huynh có thể xuất binh.

Lưu Bị cười sang sảng: Tử Trọng yên tâm.

Ta sẽ chuẩn bị qua loa một chút, rồi sẽ đích thân lĩnh binh đến Từ Châu.

Mi Trúc cúi người thật sâu trước Lưu Bị: Nếu vậy, ta xin phép quay về Từ Châu trước, cung kính chờ đợi đại giá của Huyền Đức huynh.

Lưu Bị bước lên, một tay đỡ Mi Trúc dậy.

Tử Trọng cần gì khách khí.

Ta, Lưu Huyền Đức, là tông thân nhà Hán, là hoàng thúc của thiên tử đương kim.

Người sống ở đời, nên lấy nhân nghĩa làm đầu.

Từ Châu có nạn, chúng ta không thể chối từ.

Mi Trúc nhìn sâu vào Lưu Bị một cái, rồi mới cung kính thi lễ: Đa

tạ Huyền Đức huynh.

Nếu vậy, tại hạ xin cáo lui trước.

Nói xong, ông ta liền lui ra ngoài.

Nhìn Mi Trúc rời đi, Quan Vũ sốt ruột.

Hắn bước lên hai bước nói: Đại ca, hiện nay binh mã dưới trướng chúng ta chiêu mộ chưa đến mười mấy ngàn, trong tình huống này, làm sao có sức chiến đấu.

Thực lực của Tần Vương Lưu Cảnh Sơ, đại ca cũng không phải không biết.

Chúng ta tuyệt không phải đối thủ, làm sao địch lại.

Lưu Bị cười khổ một tiếng: Vân Trường, ngươi xem, đại ca đã đáp ứng Mi Trúc rồi.

Người sống ở đời, nên lấy tín nghĩa làm đầu, ta Lưu Bị sao có thể làm kẻ vô tín vô nghĩa.

Quan Vũ khẽ thở dài.

Lưu Bị một tay nắm lấy Quan Vũ.

Ngay sau đó lại đến trước mặt Trương Phi, tay trái nắm lấy cánh tay Trương Phi, cười sang sảng.

Có Vân Trường, Dực Đức trợ giúp, thiên hạ rộng lớn, ta Lưu Bị nơi nào mà không đi được.

Quan Vũ nhìn Lưu Bị thật sâu.

Sau đó, ba người bắt đầu chỉnh đốn binh mã.

Hai ngày sau, họ liền suất lĩnh binh mã dưới trướng, tiến về Từ Châu.

Từ quận Thượng Đảng đến Từ Châu phải đi qua Duyện Châu.

Lưu Húc bèn đi một mạch, thẳng tiến đến thành Xương Ấp.

Lúc này, trong thành Xương Ấp đã vô cùng náo nhiệt.

Bách tính người người đổ về phía cổng thành.

Nghe gì chưa.

Tần Vương về rồi.

Thật sao.

Vậy thì tốt quá.

Tần Vương đã đi lâu lắm rồi.

Tần Vương về từ cổng nào vậy.

Ta nghe nói là cổng Tây.

Vậy còn chờ gì nữa, ta phải đến cổng Tây nghênh đón.

Càng lúc càng có nhiều người đổ về phía cửa tây thành.

Hậu viện Châu mục phủ.

Thái Diễm đang trang điểm tỉ mỉ.

Nhu nhi, ngươi xem ta cài chiếc trâm hoa này, có đẹp không.

Nhu nhi chưa kịp nói gì, nàng đã lắc đầu: Không được, trâm hoa này hơi đơn điệu.

Nhu nhi, mau tìm giúp ta một chiếc đẹp hơn.

Ngay lúc đó, một đôi tay từ bên cạnh đưa tới.

Diễm nhi tỷ tỷ, tỷ xinh đẹp như vậy, cài trâm hoa nào cũng đẹp cả.

Hay là, thử chiếc này xem.

Thái Diễm quay đầu lại, thấy Điêu Thuyền, không khỏi có chút ngại ngùng.

Thiền nhi muội muội, muội đến rồi.

Nói rồi, nàng nhận lấy trâm hoa từ tay Điêu Thuyền, cài lên đầu.

Nàng hài lòng gật gù: Quả nhiên mắt nhìn của Thiền nhi muội muội thật tốt.

Thái Diễm nắm tay Điêu Thuyền, nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Sắc đẹp của Thiền nhi muội muội, e rằng thế gian hiếm có.

Chẳng trách phu quân vì muội mà đại náo Thái sư phủ.

Trên mặt Điêu Thuyền lộ ra vẻ e thẹn: Xem Diễm nhi tỷ tỷ nói kìa, đối với tỷ tỷ, phu quân mới thực sự yêu thích từ tận đáy lòng.

Lúc ở Trường An, phu quân không ít lần nhắc đến tỷ trước mặt muội đó.

Thật sao.

Ánh mắt Thái Diễm sáng lên.

Còn không phải sao.

Điêu Thuyền nói một cách nghiêm túc.

Phu quân nói, Diễm nhi là đệ nhất tài nữ kim cổ, bảo muội phải học hỏi Diễm nhi tỷ tỷ thật nhiều.

Thiền nhi muội muội chỉ giỏi dỗ ngon dỗ ngọt ta thôi.

Thái Diễm tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt lại không thể che giấu.

Đúng lúc này, một nữ tử từ bên ngoài đi vào.

Trên người mặc một bộ kình trang, tay cầm một cây trường thương, trông anh vũ bất phàm.

Người này chính là Mã Vân Lộc.

Chương 177

Thái Diễm nhìn Mã Vân Lộc từ trên xuống dưới một lượt: Vân Lộc một thân kình trang, quả nhiên anh khí ngút trời.

Mã Vân Lộc lại thúc giục: Diễm nhi tỷ tỷ, Thiền nhi tỷ tỷ, chúng ta đi nhanh lên, lát nữa lại không kịp.

Thái Diễm dịu dàng cười nói: Thiền nhi muội muội, xem kìa, Vân Lộc muội muội đã không đợi được nữa rồi.

Điêu Thuyền che miệng cười: Lâu rồi không gặp phu quân, nhớ nhung khôn xiết.

Mặt Mã Vân Lộc đỏ bừng lên.

Nàng dậm chân một cái nói: Thôi, các tỷ không đi thì thôi, muội đi một mình.

Thái Diễm kéo Điêu Thuyền: Thiền nhi muội muội, đi thôi, chúng ta ra cổng thành chờ.

Vâng.

Điêu Thuyền nhẹ nhàng đáp.

Ba người đi đến cửa hậu viện, lại phát hiện Trâu Ngọc đã sớm đứng ở đó.

Thái Diễm bước tới, nắm lấy tay Trâu Ngọc: Ngọc nhi muội muội, đi thôi, chúng ta cùng đi.

Trâu Ngọc nhìn sâu vào Thái Diễm một cái.

Sau đó gật đầu đáp một tiếng, rồi đi theo bên cạnh Thái Diễm.

Cửa tây thành Xương Ấp.

Lúc này đã là biển người tấp nập.

Lỗ Túc, Thái Sử Từ, Pháp Chính, Từ Hoảng và những người khác, tất cả đều đang đợi ở đây.

Ầm. một trận vó ngựa vang lên.

Xa xa, có một đội kỵ binh lớn đang phi nước đại.

Đội kỵ binh này vô cùng hùng tráng, nhìn từ xa đã biết không phải tầm thường.

Phía trước tất cả kỵ binh, là một con chiến mã màu đỏ.

Trên lưng ngựa, một vị tướng lĩnh tay cầm trường thương, thân mặc giáp trụ, quả thực uy phong lẫm lẫm.

Nhìn thấy người đó, tất cả mọi người ở cổng thành đều đồng thanh hô lớn.

Tần Vương.

Những tiếng hô vang hội tụ lại, truyền đi xa.

Lỗ Túc, Thái Sử Từ, từng người một tiến lên nghênh đón.

Thái Diễm, Điêu Thuyền, ai nấy đều vô cùng phấn khởi.

Xoạt.

Không biết ai là người đầu tiên quỳ xuống.

Ngay sau đó, Lỗ Túc, Thái Sử Từ toàn bộ đều quỳ trên mặt đất.

Dần dần, tất cả mọi người có mặt đều quỳ xuống.

Ai nấy đồng thanh hô vang.

Cung nghênh Tần Vương trở về.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lưu Húc vô cùng cảm động.

Hắn thúc vào bụng ngựa Xích Ký một cái, phi nhanh đến.

Lật mình xuống ngựa, hắn chắp tay cúi người với mọi người: Bản vương đa tạ mọi người.

Mọi người mau mau đứng dậy.

Sau đó, hắn bước lên, đỡ Lỗ Túc, Thái Sử Từ từng người một dậy.

Sau một hồi hàn huyên, hắn liền nhìn thấy Thái Diễm, Điêu Thuyền và các nàng đang đứng ở một bên.

Lưu Húc thấy Thái Diễm, Điêu Thuyền đều đứng ở đó, đang cúi người thi lễ với mình.

Khóe miệng hắn nở một nụ cười.

Các nàng quả nhiên là mai lan trúc cúc, mỗi người một vẻ.

Khí chất tuyệt vời của Thái Diễm.

Vóc dáng tuyệt mỹ của Điêu Thuyền.

Vẻ đoan trang và văn tĩnh của Trâu thị.

Cùng với khí chất anh hùng bức người của Mã Vân Lộc.

Sắc đẹp của bốn nàng không ai không phải là thượng hạng, lại thêm những nét đặc sắc riêng, ngay cả Lưu Húc cũng không khỏi có chút khô miệng khô lưỡi.

Hắn bước lên phía trước: Diễm nhi, Thiền nhi, Ngọc nhi, Vân Lộc, các nàng đều đứng dậy đi.

Sau đó, hắn đỡ từng người một dậy.

Thái Diễm nhìn Lưu Húc, dịu dàng nói: Thiếp thân chưa kịp chúc mừng phu quân vinh đăng ngôi vị Tần Vương.

Lưu Húc cười sang sảng: Diễm nhi, lễ vật của nàng ta đã nhận rồi, sao lại nói chưa chúc mừng.

Lễ vật.

Thái Diễm không khỏi ngẩn ra.

Giúp bản vương trang hoàng biệt phủ Tần Vương đó.

Biệt phủ ở Trường An sau khi được trang hoàng, bản vương rất thích.

Thật sao.

Thái Diễm vui mừng nói, Phu quân thích là tốt nhất rồi.

Ngay sau đó, nàng đưa tay chỉ: Phu quân, mấy chị em chúng ta đã chuẩn bị một món quà cho phu quân.

Ồ.

Lưu Húc hơi ngẩn ra, Không biết là quà gì.

Lát nữa phu quân đi xem sẽ biết.

Điêu Thuyền che miệng cười khúc khích.

Nếu vậy, chúng ta đi thôi.

Lưu Húc dẫn mọi người đi vào thành Xương Ấp.

Đi suốt một đường, hắn phát hiện trong những ngày mình đi vắng, thành Xương Ấp đều đang phát triển theo yêu cầu của mình.

Điều khiến hắn hài lòng nhất là không ít bố cục trong thành Xương Ấp đều đã được thay đổi theo phương án trước đó.

Sau khi thay đổi như vậy, các khu vực trong thành Xương Ấp trở nên hợp lý hơn một chút.

Lưu Húc gật đầu: Tử Kính, lần thay đổi này, khá là tốt.

Lỗ Túc mỉm cười: Chúa công, lần thay đổi này của chúng ta, về cơ bản đều tuân theo yêu cầu của chúa công.

Đều là do chúa công đã cấu trúc tốt.

Khóe miệng Lưu Húc nở một nụ cười.

Còn không phải sao.

Trong bản đồ bố cục đó, hắn đã thêm vào không ít kinh nghiệm của hậu thế.

Đặt ở thời đại này, tự nhiên là vô cùng vượt trước.

Sau đó, hắn hài lòng gật đầu: Những thứ này làm rất tốt, bản vương rất hài lòng.

Nụ cười trên mặt Lỗ Túc không thể che giấu được nữa, hắn chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Đa tạ chúa công khen ngợi.

Phía sau Lỗ Túc, mọi người ai nấy đều cảm thấy vinh dự.

Sau khi trở về Châu mục phủ, mọi người lần lượt báo cáo với Lưu Húc.

Có Lỗ Túc, Pháp Chính giúp đỡ, mọi việc đều đã được xử lý gần xong, chỉ còn những việc quan trọng cần chúa công quyết định.

Những việc này, ngược lại không có vấn đề gì lớn.

Dùng một canh giờ xử lý xong những việc này, Lưu Húc liền đi về phía hậu viện.

Hắn còn nhớ, Thái Diễm có nói đến một sự kinh ngạc.

Vừa mới vào hậu viện, hắn thấy mọi người đều đang ngồi trong lương đình trong sân, đang đợi mình.

Thấy Lưu Húc đến, các nàng đều đồng loạt cúi người thi lễ.

Lưu Húc cười nhạt: Sao nào, bản vương đến rồi, lễ vật đâu.

Thái Diễm đưa tay ra hiệu: Phu quân, mời bên này.

Sau đó, mọi người ra khỏi phủ.

Tất cả cùng lên xe ngựa, đi về phía bắc thành.

Trên đường đi, có Thái Diễm, Điêu Thuyền bầu bạn, cùng nhau trò chuyện.

Không bao lâu, xe ngựa dừng lại ở một nơi.

Phu quân, nơi này, chính là sự kinh ngạc mà chúng ta chuẩn bị cho phu quân.

Lưu Húc vén rèm xe lên.

Chỉ một cái nhìn, hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Trước mắt là một tòa cung điện khổng lồ.

Nếu biệt phủ Tần Vương trong thành Trường An có đẳng cấp.

Thì so với nơi đó, nơi này mới thực sự khí phái.

Diện tích của vương phủ cực lớn, e rằng phải lớn gấp đôi biệt phủ Tần Vương ở Bắc Kinh kia.

Cổng lớn rộng rãi, ngay cả Thái sư phủ của Đổng Trác cũng không thể sánh bằng.

Phía trên cổng, tấm biển có ba chữ vàng Tần Vương Phủ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khí phái.

Cao cấp.

Nhưng không hề xa hoa.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Lưu Húc sau khi nhìn thấy Tần Vương Phủ này.

Trong lòng hắn cũng không khỏi tán thưởng.

Lại nghe Thái Diễm giới thiệu: Phu quân, ba chữ lớn Tần Vương

Phủ là do phụ thân đại nhân của thiếp tự tay viết.

Chàng thấy thế nào.

Lưu Húc gật đầu: Không tồi.

Lại nghe một giọng nữ vang lên từ trong cửa.

Để viết ba chữ Tần Vương Phủ, Bá Giai đã viết đi viết lại mấy trăm tờ, mới chọn ra được một tờ.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn ra.

Chân Khương.

Hóa ra Chân Khương ở đây, chẳng trách lúc nãy không thấy.

Lẽ nào, năm chị em nhà họ Chân đều ở đây.

Ý nghĩ này của Lưu Húc vừa lóe lên, liền có một người từ bên trong bước ra.

Trong khoảnh khắc, trong đầu Lưu Húc lóe lên một câu trong Lạc Thần Phú.

Dáng vẻ nàng, nhẹ nhàng như chim hồng hạc bay lượn, uyển chuyển như rồng thần rong chơi.

Tươi tắn như cúc mùa thu, rực rỡ như tùng mùa xuân, đúng là Lạc Thần giáng thế.

Ngay cả Lưu Húc cũng không khỏi hơi thất thần.

Lại thấy người đó cúi người thi lễ với Lưu Húc: Thiếp thân ra mắt Tần Vương.

Giọng nói đó dịu dàng lại mềm mại.

Lưu Húc không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Mới bao lâu không gặp, Chân Mật đã có sự thay đổi kinh người như vậy.

Từ một mỹ nhân phôi thai, đã trưởng thành thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này trong lòng hắn mới bừng tỉnh.

Chẳng trách, ở hậu thế, Chân Mật lại khiến ba cha con nhà họ Tào tranh giành như vậy.

Khí chất tiên tử này, thực sự quá đủ rồi.

E rằng tiên nữ trên chín tầng trời hạ phàm, cũng không bằng.

Lưu Húc thầm may mắn trong lòng.

Lần này may mà ra tay sớm, nếu không, e rằng cũng sẽ bị nhà họ Viên nhanh chân đến trước.

Nhưng bây giờ thì, tự nhiên không có chuyện gì rồi.

Chân Mật nhìn Lưu Húc trước mặt, không khỏi tim đập thình thịch.

Nàng cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình sắp nhảy ra ngoài.

Trong lòng nàng cũng ngạc nhiên, sau khi nghe thấy giọng của Lưu Húc, liền không thể nhẫn nại được nữa, vội vàng đi ra.

Nếu không, năm chị em, đáng lẽ phải ở bên trong nghênh đón Lưu Húc.

Chân Mật ngẩng đầu, len lén nhìn Lưu Húc.

Trên mặt nàng hiện lên một vẻ e thẹn.

Nhưng khi thấy Lưu Húc đang nhìn mình, vẻ e thẹn đó lại chuyển thành ngọt ngào.

Cuối cùng.

Cuối cùng cũng được gặp lại Tần Vương.

Thấy Chân Mật vẫn chưa đứng dậy, Lưu Húc bước tới, một tay

đỡ Chân Mật dậy.

Lòng bàn tay chạm nhau, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Chân Mật mềm mại.

Mặt Chân Mật đỏ bừng.

Nhưng nàng vẫn ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, nhìn Lưu Húc nói: Tần Vương, đã lâu không gặp, Tần Vương vẫn khỏe chứ.

Lưu Húc gật đầu: Có các vị quan tâm, bản vương tự nhiên vẫn khỏe.

Hắn cười nhạt, Đi thôi.

Nói rồi liền bước vào bên trong.

Sau đó, hắn thấy bốn chị em Chân Khương, Chân Thoát.

Các nàng đồng loạt cúi người thi lễ với Lưu Húc: Tần Vương, hoan nghênh ngài trở về Tần Vương Phủ.

Lưu Húc cười sang sảng: Vất vả cho mọi người rồi.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của các nàng, hắn bước vào bên trong.

Bố trí trong Tần Vương Phủ, so với biệt phủ Tần Vương ở Trường An càng thêm tinh xảo.

Càng thêm khí phái.

Chương 178

Càng thêm cao cấp.

Thái Diễm dịu dàng nói: Phu quân, biệt phủ Tần Vương ở Trường An do cách cục đã định sẵn, nên không có cách nào tốt hơn.

Nhưng Tần Vương Phủ này là hoàn toàn mới xây, tự nhiên không thể so sánh với biệt phủ Tần Vương ở Trường An được.

Hóa ra là vậy.

Lưu Húc bừng tỉnh đại ngộ.

Ở đây, hắn thấy đình đài lầu các, thấy giả sơn, thấy hồ nước, có lương đình Bố trí này, ngay cả Thái sư phủ của Đổng Trác, cũng không thể so sánh được.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng Lưu Húc nảy sinh một câu hỏi.

Diễm nhi, Tần Vương Phủ chiếm diện tích lớn như vậy, làm sao xây xong trong thời gian ngắn như vậy.

Nói đến đây, Thái Diễm không khỏi cười khúc khích.

Phu quân, chàng có biết không.

Khi bách tính nghe nói muốn xây Tần Vương Phủ cho phu quân, ai nấy đều đổ xô đến.

Cuối cùng người đông quá, chúng ta đành phải khuyên một nhóm đi về.

Nếu không, nơi này đã sớm xây xong rồi.

Các nàng nghe vậy, đều hướng ánh mắt sùng bái về phía Lưu Húc.

Điêu Thuyền nghe mà mắt tròn miệng dẹt.

Chưa bao giờ, lại có bách tính tranh nhau đòi giúp xây vương phủ.

Thông thường, nếu có người muốn xây vương phủ, bách tính đều sẽ chống đối mà.

Giống như Thái sư phủ.

Đổng Trác muốn sửa sang Thái sư phủ, bên ngoài liền có không ít người bàn tán xôn xao.

Nghĩ vậy, ánh mắt Điêu Thuyền nhìn Lưu Húc, tràn đầy yêu thương.

Vốn dĩ đã nghe nói Lưu Húc được lòng dân.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, mức độ được lòng dân của Lưu Húc, căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Đây, mới là vị Tần Vương đáng yêu của nàng.

Lưu Húc sắc mặt trầm xuống: Diễm nhi, không phải là không trả tiền công cho những bách tính đó chứ.

Tiền công.

Thái Diễm nghe vậy ngẩn ra, sau đó liền che miệng cười khúc khích.

Phu quân, họ không cần tiền công, chỉ cần lương thực.

Mặc dù vậy, chúng ta vẫn cho họ thêm hai thành lương thực.

Bây giờ, bách tính đối với chúng ta vô cùng cảm kích.

Lưu Húc gật đầu: Nếu vậy thì tốt.

Cùng các nàng dạo chơi một vòng, thấy trời đã gần hoàng hôn, mọi người liền trở về Châu mục phủ.

Đêm đó, tự nhiên không thể thiếu một bữa tiệc linh đình.

Đợi Lưu Húc trở về hậu viện, trời đã tối hẳn.

Hắn đẩy cửa, đi vào bên trong.

Chỉ một cái nhìn, hắn đã không khỏi ngây người.

Chỉ thấy bên bàn có một người đang ngồi.

Làn da trắng như tuyết, dung mạo tuyệt mỹ.

Vóc dáng đó lại càng hoàn mỹ đến cực điểm.

Trên khuôn mặt tinh xảo đó, một đôi mắt to đang nhìn chằm chằm vào Lưu Húc.

Nàng đứng dậy, trên mặt hiện lên một vẻ e thẹn, cười duyên nói.

Thiếp thân Trâu Ngọc, ra mắt Lưu lang.

Lưu Húc trong lòng khá ngạc nhiên.

Phải biết rằng, Trâu Ngọc vốn là vị hôn thê của Trương Tế.

Nàng là do hắn cướp từ tay Trương Tế vào ngày đại hôn của Trương Tế và Trâu Ngọc.

Theo lẽ thường, Trâu Ngọc đối với hắn, đáng lẽ không có thiện cảm mới phải.

Chỉ nghe Trâu Ngọc cúi người thi lễ: Thiếp biết Lưu lang quý là Tần Vương, thiếp thân không thể trèo cao.

Thiếp thân chỉ cầu có thể hầu hạ bên cạnh Lưu lang, làm một thị nữ thân cận là được.

Nàng bước lên, giúp Lưu Húc cởi áo khoác ngoài.

Sau đó lại bưng chén trà.

Rồi mới dịu dàng nói: Lưu lang, thực ra lần trước thiếp đã muốn nói, lý do thiếp trở thành vị hôn thê của Trương Tế, cũng là do Trương Tế cường đoạt.

Thiếp thân chỉ cầu có thể hầu hạ bên cạnh Lưu lang, thường

xuyên được nhìn thấy Lưu lang là được.

Nói rồi, nàng nháy mắt với Lưu Húc, trong mắt đầy vẻ quyến rũ.

Lúc này, vẻ đoan trang tú lệ của Trâu Ngọc, cùng với vẻ mỹ diễm của nàng, mâu thuẫn kết hợp lại với nhau.

Khiến Lưu Húc triệt để động lòng.

Hắn bước lên một bước, tay kéo áo Trâu Ngọc Ngày thứ hai, mặt trời đã lên cao ba sào, Lưu Húc mới tỉnh giấc.

Chỉ thấy Trâu Ngọc bên cạnh, vẫn đang ngủ say.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ có chút mệt mỏi đó, Lưu Húc cười nhạt.

Sau đó liền đứng dậy, đi đến Châu mục phủ.

Trong Châu mục phủ, mọi người thấy Lưu Húc, đều đồng loạt thi lễ.

Lưu Húc nhìn về phía Lỗ Túc: Tử Kính, thế nào rồi.

Binh mã đã chuẩn bị xong chưa.

Lỗ Túc gật đầu: Mấy ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị, bây giờ đã chuẩn bị xong xuôi.

Lưu Húc gật đầu cười: Nếu vậy thì rất tốt.

Truyền lệnh của bản vương, lệnh cho tất cả văn võ, tập hợp tại nghị sự sảnh.

Vâng.

Lỗ Túc cung kính đáp một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài.

Một khắc sau, trong phòng họp đã chật kín người.

Nhìn các văn võ quần thần bên dưới, Lưu Húc trong lòng khá hài lòng.

Đây, chính là ban bệ chủ yếu của hắn hiện nay.

Văn có Quách Gia, Giả Hủ, Lý Nho, Từ Thứ, Tuân Du, Lỗ Túc, Trình Dục, Pháp Chính, v. v.

Võ có Triệu Vân, Điển Vi, Thái Sử Từ, Trương Liêu, Cao Thuận, Từ Hoảng, v. v.

Nhân tài văn võ như vậy, trong số tất cả các chư hầu, đều là độc nhất vô nhị.

Hắn khẽ ho một tiếng: Chư vị, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, mục đích, chắc mọi người đều đã rõ.

Đào Khiêm cố ý sát hại phụ thân của Tào Tháo là Tào lão thái gia, lại đổ oan cho bản vương.

Vì sao.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mọi người, rồi mới cười nhạt.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì hắn muốn mượn tay Tào Tháo làm suy yếu thực lực của bản vương.

Nhưng hắn đã tính sai rồi.

Thực lực của bản vương, sao hắn có thể lay chuyển được.

Nhưng, một khi Đào Khiêm đã dám động thủ, vậy bản vương tự nhiên phải cho hắn một bài học nhớ đời.

Lời của Lưu Húc vừa dứt, Điển Vi liền đứng dậy.

Hắn hét lớn một tiếng: Chúa công, không có gì để nói.

Lão già Đào Khiêm đó quá không ra gì, ta đi đánh cho hắn một trận.

Hừ.

Từ Hoảng giận dữ nói, Không ngờ, đường đường là Từ Châu

mục lại tiểu nhân như vậy.

Triệu Vân đứng dậy, chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Chúa công, thuộc hạ nguyện xuất chinh, vì chúa công bình định Từ Châu.

Tốt.

Lưu Húc vui mừng nói, Tiếp theo, ta sẽ xem nên hành quân như thế nào.

Hắn đưa tay ra, lấy một tấm bản đồ.

Sau đó, chỉ vào bản đồ: Nhìn xem, Từ Châu cách thành Xương Ấp của chúng ta rất gần.

Ta từ thành Xương Ấp xuất phát, nhiều nhất là ba ngày là có thể đến Bành Thành quốc của Từ Châu.

Bên cạnh Bành Thành quốc, là Hạ Bì quốc.

Trị sở của Từ Châu ở Hạ Bì quốc.

Trình Dục nhíu mày: Chúa công, chúng ta đã ký minh ước với Tào Tháo, đất Từ Châu ai chiếm được thì thuộc về người đó.

Lẽ nào, đất Từ Châu, chúng ta thực sự phải chia sẻ với Tào Tháo sao.

Lưu Húc không tỏ ý kiến: Vậy theo ý của Trọng Đức, thì sao.

Trình Dục chắp tay thi lễ: Chúa công, Tào Tháo là gian hùng thời loạn.

Nếu chúng ta thực sự chia sẻ với hắn, e rằng sẽ khiến thực lực của hắn tăng vọt.

Trần Cung gật đầu: Trọng Đức nói rất đúng.

Ta tuy không ưa cách làm của Tào Tháo, nhưng không thể không thừa nhận, Tào Tháo thực sự là một đại gian hùng.

Mọi người không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Điển Vi giận dữ hét lên: Chúa công, mặc kệ cái minh ước quái quỷ đó.

Đến lúc đó ta đuổi Tào Tháo ra khỏi Từ Châu là được.

Lưu Húc cười nhạt.

Sự lo lắng của các ngươi, bản vương hiểu.

Nhưng người không có chữ tín thì không đứng vững được.

Điển Vi cũng không được hồ đồ.

Bản vương đã ký minh ước với Tào Tháo, tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Chỉ là, binh mã dưới trướng Tào Tháo rốt cuộc có thể chiếm được bao nhiêu châu quận, điều đó phải dựa vào bản lĩnh của hắn.

Mọi người có chút không hiểu.

Lại nghe Quách Gia cười sang sảng: Chúa công nói rất đúng.

Chúng ta chỉ cần khiến Tào Tháo không chiếm được một quận nào, vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.

Chỉ e là không dễ làm.

Lỗ Túc lộ vẻ hơi khó xử.

Lưu Húc cười ha hả: Các ngươi có biết, vì sao bản vương lại muốn quay về thành Xương Ấp không.

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Lỗ Túc cũng nhíu mày.

Đúng vậy.

Vốn dĩ chúa công có thể trực tiếp xuất chinh Từ Châu.

Nhưng giữa đường, ngài đột nhiên thay đổi chủ ý.

Lúc đầu, họ tưởng rằng chúa công muốn gặp mặt họ, gặp mặt các vị phu nhân.

Nhưng bây giờ nghe ra, trong đó lại có ẩn tình.

Lẽ nào, chúa công có thâm ý.

Mặt Lý Nho lộ vẻ suy tư, nhưng hồi lâu cũng không hiểu ra.

Khóe miệng Giả Hủ nở một nụ cười.

Chúa công, là muốn để Viên Thuật kìm chân Tào Tháo.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Thử nghĩ xem, bản vương hành quân trên địa bàn của mình, lại mang theo Bạch Mã Nghĩa Tòng, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

Tào Tháo tuyệt không phải là đối thủ của ta.

Nếu ta ngay lập tức tiến vào Từ Châu, Tào Tháo còn chưa đến.

Như vậy, ta chẳng phải đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người sao.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi bừng tỉnh đại ngộ.

Tuân Du cười lớn: Chúa công cao minh.

Thuộc hạ bội phục.

Điển Vi gãi đầu, lớn tiếng nói: Các vị, hóa ra đều hiểu cả rồi, chỉ có mình ta là không hiểu.

Mau giải thích cho ta một chút.

Để ta cũng hiểu ra.

Vậy để ta thay chúa công giải thích một chút.

Trần Cung cười sang sảng.

Ý của chúa công là, chúng ta chỉ cần đi chậm hơn Tào Tháo một nhịp, đợi Tào Tháo thu hút sự chú ý, chúng ta lại suất quân nam hạ, tự khắc có thể một đường phá địch.

Khóe miệng Lưu Húc nở một nụ cười: Thực ra chúng ta cũng không cần chậm quá nhiều, chỉ cần đợi Tào Tháo tiến vào địa giới Dự Châu là được.

Chúa công cao minh.

Lỗ Túc thán phục.

Dự Châu là địa bàn của Viên Thuật, Tào Tháo vừa đặt chân vào địa giới Dự Châu, Viên Thuật tất sẽ suất binh nghênh kích.

Như vậy, chúng ta liền không cần lo lắng Viên Thuật.

Không sai.

Lưu Húc cười nhạt.

Hiện nay Viên Thuật binh mã đầy đủ, binh lực có tới mười mấy vạn.

Kìm chân Tào Tháo, hẳn là không thành vấn đề.

Quách Gia nghe vậy không khỏi cười: Chúa công, nếu vậy, e rằng Tào Tháo sẽ hối hận không kịp.

Hối hận không nên đi qua địa giới Dự Châu.

Sớm biết như vậy, không bằng đi qua địa giới Duyện Châu của chúng ta.

Không, Tào Tháo sẽ không.

Lưu Húc cười nhạt.

Tào Tháo người này đa nghi nhất.

Nếu đi qua địa giới Duyện Châu của ta, tất sẽ lo lắng, bản vương

sẽ không nuốt chửng binh mã của hắn sao.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi đồng loạt ngẩn ra.

Không ngờ, Lưu Húc lại nghĩ đến tầng này.

Mọi người đều nhìn về phía Trần Cung.

Chương 179

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong số những người này, người hiểu Tào Tháo nhất chính là Trần Cung.

Trần Cung trong lòng cũng kinh hãi.

Không ngờ, Lưu Húc lại cân nhắc đến tầng này.

Đem cả tâm lý của đối thủ vào tính toán.

Ngay cả ông ta, cũng không khỏi thốt lên một tiếng bội phục.

Lúc này thấy mọi người nhìn mình, ông ta cười khổ gật đầu.

Chúa công nói rất đúng.

Tào Tháo người này đa nghi nhất, thà đi vòng qua Dự Châu, cũng không dám đi qua Duyện Châu.

Mọi người trong lòng không khỏi kinh hãi.

Kế sách này, dù có nói cho Tào Tháo biết, với tính cách của Tào Tháo, cũng không dám đi qua Duyện Châu.

Đây chính là dương mưu.

Mọi người đều nhìn Lưu Húc với vẻ mặt thán phục.

Quách Gia trong lòng cũng tán thưởng không thôi.

Trong số tất cả mọi người có mặt, ông ta là người nắm bắt lòng người của đối thủ chính xác nhất.

Khi bày mưu tính kế, lúc nào cũng sẽ sử dụng tâm lý của đối thủ.

Nhưng không ngờ, hành động đơn giản quay về Xương Ấp của chúa công, lại có nhiều thâm ý như vậy.

Trong lòng ông cảm khái.

Có lẽ, Tần Vương mới là người, nắm bắt lòng người chính xác nhất.

Lưu Húc cười nhạt.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, bây giờ Lưu Bị đã xuất phát chưa.

Chúa công, bây giờ Lưu Bị mới vừa xuất phát, với tốc độ của hắn, e rằng phải bảy ngày mới đến.

Từ Thứ nói xong, lại nhìn Lưu Húc: Chúa công, chúng ta có cần chặn đường Lưu Bị trước không.

Lưu Húc cười nhạt: Không cần.

Bản vương đã chuẩn bị cho Lưu Bị một món quà.

Cần phải có nhiều người mới thích hợp.

Nếu chỉ có ba anh em bọn họ, chẳng phải quá đơn điệu sao.

Quà.

Từ Thứ ngẩn ra.

Hắn không hiểu ý nghĩa quà của Lưu Húc.

Mọi người cũng đều tò mò nhìn Lưu Húc.

Từ lần giao thủ với Lưu Bị trước, họ đã nhận ra, chúa công và Lưu Bị không hòa hợp.

Nhưng bây giờ, vì sao lại chuẩn bị quà cho Lưu Bị.

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Lưu Húc chỉ cười nhạt.

Mọi người trong lòng tò mò, nhưng Lưu Húc không nói, họ cũng không có cách nào.

Dù sao, Lưu Húc là Tần Vương, là chúa công của họ.

Lại là đệ nhất võ tướng thiên hạ.

Không dám dùng vũ lực.

Cũng không dùng được.

Thật là bất lực.

Lưu Húc nhìn mọi người: Nếu đã Lưu Bị phải bảy ngày sau mới đến, vậy chúng ta hai ngày sau xuất phát.

Trương Liêu đứng dậy, chắp tay thi lễ với Lưu Húc, giọng sang sảng.

Chúa công, thuộc hạ mới gia nhập dưới trướng chúa công chưa lâu, chưa lập được tấc công nào.

Thuộc hạ nguyện làm tiên phong, dẫn Tịnh Châu Lang Kỵ xuất chinh Từ Châu.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu, Nếu vậy, liền bổ nhiệm Văn Viễn làm tiên phong.

Tiến đến Từ Châu.

Vâng.

Trương Liêu lớn tiếng đáp.

Sau đó, Lưu Húc cười sang sảng: Tử Long, Thái Sử Từ, Điển Vi, Cao Thuận, Từ Vinh làm trung quân, cùng bản vương xuất chinh.

Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du, Lý Nho, Từ Thứ làm quân sư, cùng ta xuất chinh.

Mọi người đồng loạt cúi người đáp.

Hai ngày tiếp theo, Lưu Húc khá nhàn rỗi.

Mỗi ngày dành một ít thời gian, nghe Lỗ Túc báo cáo sự vụ của

Duyện Châu và Thanh Châu.

Tần Vương Phủ về cơ bản đã xong, chỉ cần theo thiết kế của hắn, tiến hành một số điều chỉnh nhỏ là được.

Những việc này, chỉ cần động miệng, còn lại tự nhiên có Lỗ Túc lo liệu.

Phần lớn thời gian còn lại, hắn nằm trong hậu viện Châu mục phủ.

Đêm đó, dưới ánh trăng, Lưu Húc nằm nghiêng trong phòng, nghe Thái Diễm gảy đàn.

Âm nhạc như mây trôi nước chảy vang lên trong phòng.

Khiến cả người hắn đều thả lỏng.

Sự mệt mỏi vì bôn ba khắp nơi, trong khoảnh khắc này đều tan thành mây khói.

Cả người hắn có chút buồn ngủ.

Đúng lúc này, Điêu Thuyền từ bên cạnh đi ra.

Sau đó, cả người nàng, chuyển động.

Một điệu múa, liền hiện ra trước mặt hắn.

Đến lúc này, Lưu Húc mới hiểu, cái gì gọi là thướt tha uyển chuyển.

Cái gì gọi là mỹ lệ tuyệt vời.

Điệu múa động lòng người đó, khiến hắn cũng không khỏi rung động.

Nguyên nhân, tự nhiên là vì Điêu Thuyền quá đẹp.

Dung nhan tuyệt thế đó, phối hợp với vóc dáng yêu kiều, lại thêm điệu múa dịu dàng, thực sự là một sự quyến rũ chết người.

Không biết từ lúc nào, tiếng đàn đã tan biến, chỉ còn lại điệu múa yêu kiều động lòng người của Điêu Thuyền.

Sau đó, Lưu Húc nhảy lên, bóng dáng hai người càng lúc càng gần, cho đến khi hoàn toàn hòa vào làm một, không còn phân biệt được nữa Một nơi khác.

Trần Đăng một đường tiến về phía trước, vội vã chạy đến Nam Dương.

Trong Châu mục phủ Dự Châu.

Viên Thuật đang mở tiệc đãi văn võ dưới trướng.

Hắn cười lớn: Viên Thiệu, chẳng qua chỉ là một kẻ con thứ.

Có tư cách gì chiếm cứ Ký Châu.

Hiện nay ta binh hùng lương đủ, chính là lúc cùng Viên Thiệu quyết một trận thư hùng.

Kỷ Linh là người đầu tiên phụ họa.

Chúa công nói rất đúng.

Chúa công đánh ai, ta Kỷ Linh liền là người đầu tiên xông lên.

Lôi Bạc cũng cười: Chỉ cần chúa công phân phó, ta nhất định toàn lực ứng phó.

Viên Thuật không khỏi vui mừng.

Hắn nâng chén rượu, cười sang sảng: Chư vị, chúng ta cùng cạn chén này.

Nói xong, hắn là người đầu tiên uống cạn.

Những người khác cũng không chút do dự, toàn bộ đều uống cạn.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vàng đi vào.

Chúa công, sứ giả của Đào Khiêm dưới trướng Từ Châu mục,

Trần Đăng, đến cầu kiến.

Viên Thuật đặt chén rượu xuống, nói: Người của Đào Khiêm.

Làm gì.

Hắn tùy ý phất tay: Vậy thì mời vào.

Trần Đăng vội vàng vào, cúi người trước Viên Thuật.

Tại hạ là Điển nông giáo úy Trần Đăng dưới trướng Từ Châu mục, phụng mệnh chúa công, đến bái kiến Viên Châu mục.

Viên Thuật liếc mắt nhìn: Trần giáo úy, chúa công Đào Khiêm của ngươi bảo ngươi tìm ta, có chuyện gì.

Trần Đăng cúi người trước Viên Thuật, sau đó cười ha hả.

Đã lâu nghe Viên công là người trượng nghĩa, lấy hiệp khí nổi danh thiên hạ, hôm nay gặp mặt, mới biết lời đồn không thật.

Kỷ Linh giận dữ hét lên: Tên Trần Đăng này, lại dám vu khống chúa công ta, ăn một đao của Kỷ Linh ta.

Nói xong, hắn đứng bật dậy.

Tay nắm chặt cây tam tiên lưỡng nhận đao, liền muốn xông về phía Trần Đăng.

Viên Thuật trợn mắt, mặt lộ vẻ không vui: Trần Đăng, lần này ngươi đến, lẽ nào là để kết thù với chúa công của ngươi sao.

Trần Đăng lại không hề hoảng loạn.

Hắn cười sang sảng: Ta phát hiện Viên công là người trượng nghĩa, hiệp danh vang xa, vượt xa lời đồn.

Lời đồn nói, không bằng một phần vạn của Viên công.

Lời này vừa nói ra, bước chân của Kỷ Linh dừng lại.

Vẻ không vui trên mặt Viên Thuật tan biến, thay vào đó là vẻ vui

mừng.

Chỉ thấy hắn cười ha hả: Người ta nói Trần Nguyên Long kiến thức phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng.

Trần Nguyên Long, ta thấy ngươi cũng có phong thái hiệp nghĩa, hay là ở lại Dự Châu làm Biệt giá tòng sự cho ta, được không.

Trần Đăng trong lòng giật mình.

Biệt giá tòng sự là người đứng đầu dưới trướng Châu mục.

Viên Thuật vừa gặp đã hứa hẹn chức vị cao như vậy.

Nếu không biết Viên Thuật người này không phải minh chủ, nếu không, hắn thực sự đã động lòng.

Chỉ thấy hắn chắp tay với Viên Thuật: Đa tạ mỹ ý của Viên công.

Chỉ là lần này, ta đã đáp ứng chúa công của ta, không tiện ở lại lâu.

Thôi được.

Viên Thuật thở dài một tiếng, Ngươi cũng là người trọng tín giữ lời, ta không trách nữa.

Nói đi, lần này đến có việc gì.

Trần Đăng chắp tay thi lễ: Ta biết Viên công ghét nhất kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu, nay Tào Tháo cấu kết với Lưu Húc, cùng nhau động binh với Từ Châu ta.

Từ Châu ta binh ít tướng mỏng, làm sao là đối thủ của Tào Tháo và Lưu Húc.

Xin Viên công nhất định phải trượng nghĩa ra tay, tương trợ một phen.

Viên Thuật vuốt râu trầm ngâm.

Hồi lâu, mới thở dài một tiếng: Thôi được.

Ta đáp ứng ngươi, lần này nhất định sẽ ra tay.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vàng vào.

Bẩm chúa công, Tào Tháo mượn đường Trần quốc.

Viên Thuật sắc mặt không khỏi trầm xuống: Gan lớn thật.

Tào Tháo lại dám mượn đường Trần quốc.

Kỷ Linh là người đầu tiên đứng dậy: Chúa công, ta nguyện thân chinh thống binh đi, vì chúa công phân ưu.

Viên Thuật gật đầu: Nếu vậy, liền do Phục Nghĩa làm chủ tướng, Lôi Bạc làm phó tướng.

Thống binh ba vạn, đến Trần quốc chặn Tào Tháo.

Kỷ Linh và Lôi Bạc hai người đồng loạt đứng dậy, cúi người thi lễ với Viên Thuật: Tuân lệnh.

Sau đó, liền vội vàng đi ra ngoài.

Viên Thuật nhìn về phía Trần Đăng: Nguyên Long, ta sắp xếp như vậy, ngươi hài lòng không.

Trên mặt Trần Đăng lộ ra một nụ cười.

Viên Thuật chặn được Tào Tháo, liền bớt đi một thế lực.

Chỉ là nghĩ đến sự dũng mãnh của Lưu Húc, Trần Đăng trong lòng lại giật mình.

Hắn cúi người thi lễ với Viên Thuật: Viên công, không biết khi nào có thể chi viện Từ Châu.

Viên Thuật không quan tâm phất tay.

Tào Tháo chỉ có mấy ngàn binh mã, đợi ba vạn đại quân của ta đánh bại Tào Tháo rồi đến, cũng không muộn.

Trần Đăng chắp tay với Viên Thuật: Viên công, thực lực của Lưu Húc quá mạnh, ta chỉ e chúng ta không thể đối phó Viên Thuật phất tay: Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Sau đó mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Nguyên Long, cái chức Điển nông giáo úy đó không làm cũng được.

Hay là ở lại Dự Châu, ta phong cho ngươi một chức chủ bộ, thế nào.

Trần Đăng lắc đầu: Đa tạ hảo ý của Viên công, vậy Trần Đăng xin cáo lui trước.

Tào Tháo toàn quân đều giương cờ trắng, một đường tiến về Từ Châu.

Một ngày nọ, đến địa phận Trần quốc.

Đúng lúc này, ầm một trận vó ngựa vang lên, sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một đội binh mã lớn.

Người đi đầu, tay cầm tam tiên lưỡng nhận đao, ngang đao đứng ngựa, ngạo nghễ trước mặt.

Ta là Kỷ Linh dưới trướng Viên công.

Kẻ nào là Tào Tháo, còn không mau xuống ngựa đầu hàng.

Hai ngày trôi qua, thật là tươi đẹp.

Nhưng cũng chính vì tươi đẹp, thời gian mới trôi qua đặc biệt nhanh.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lưu Húc đưa tay vuốt trán Thái Diễm, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài.

Đến lúc, phải xuất chinh rồi.

Không ai thấy, vào khoảnh khắc hắn đứng dậy, Thái Diễm đã mở mắt, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong đôi mắt đó, tràn đầy yêu thương và không nỡ.

Lưu Húc bước đến giáo trường.

Lúc này Triệu Vân, Mã Siêu, Điển Vi, Thái Sử Từ, Quách Gia, Tuân Du và một đám văn võ đều đã đợi ở đó.

Thấy Lưu Húc ra, họ đồng loạt cúi người hành lễ: Chúa công.

Lưu Húc nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, phía Tào Tháo thế nào rồi.

Chúa công, sau khi Tào Tháo tiến vào Trần quốc, liền bị đại quân do đại tướng Kỷ Linh của Viên Thuật dẫn đầu chặn lại.

Lưu Húc phất tay với mọi người, cười sang sảng: Xuất phát.

Ầm Vó ngựa phi nước đại, đại quân hướng ra ngoài thành phi nhanh đi.

Chương 180

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, một đường đến Từ Châu.

Chưa đến ba ngày, đã đến địa phận Bành Thành quốc.

Trị sở của Bành Thành quốc ở Bành Thành.

Lúc này, quân thủ Bành Thành đã sợ vỡ mật.

Toàn bộ co rút trong Bành Thành, không dám có chút động tĩnh nào.

Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký, đến trước trận, cười lớn.

Mục đích của bản vương lần này là đến Hạ Bì thành gặp Đào Khiêm.

Các ngươi nếu biết điều, thì tự lui đi.

Thái Sử Từ tay cầm trường thương, hét lớn một tiếng.

Ta là Thái Sử Từ dưới trướng Tần Vương.

Tướng Bành Thành quốc là ai, còn không mau xuống ngựa chịu chết.

Trong Bành Thành, Mi Phương đứng trên tường thành, căn bản không dám ló đầu ra.

Thực sự là tiễn pháp của Lưu Húc, quá đáng sợ rồi.

Trong truyền thuyết, tiễn pháp của Lưu Húc, ngoài mấy trăm bước có thể một mũi tên lấy mạng.

Một đội trưởng vệ binh báo cáo với Mi Phương: Mi tướng, bên dưới có người khiêu chiến.

Mi Phương nhíu mày: Nói ta không ở đây.

Đội trưởng vệ binh hét lớn một tiếng: Mi tướng không ở đây, các ngươi tự lui đi.

Thái Sử Từ hét lớn một tiếng: Tên Mi tướng này, đường đường là quốc tướng một nước, lại nhát gan như vậy.

Mi Phương lúc này ngớ người.

Vốn dĩ hắn bảo vệ binh nói mình không ở đây, như vậy, liền không có uy hiếp.

Nhưng bây giờ Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành bước lên phía trước.

Ta là quốc tướng Bành Thành quốc Mi Phương.

Ta không có ý giao chiến với các ngươi, mau mau lui đi.

Mi Phương.

Lưu Húc trong lòng hơi động.

Thực lực của Mi Phương bình thường, không đáng lo.

Nhưng anh trai của Mi Phương lại không đơn giản.

Nhà họ Mi cùng với nhà họ Chân, nhà họ Vệ đã bị diệt, đồng là một trong tứ đại hào thương cuối thời Hán.

Cơ nghiệp lớn như vậy, gần như đều do Mi Trúc một tay gây dựng.

Cũng vì vậy, Mi Trúc có thể nói là một kỳ tài trong giới thương nhân.

Nếu giao cho hắn quản lý lương thảo, tiền bạc, hiệu quả hắn là rất tốt.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Mi Trúc có một người em gái, tên là Mi Trinh.

Mi Trinh người này, nếu theo tiến trình ban đầu, sau này sẽ trở

thành phu nhân của Lưu Bị.

Còn bây giờ thì.

Ha ha tự nhiên là không thể rồi.

Thái Sử Từ hét lớn một tiếng: Chúa công, mạt tướng xin công thành.

Lưu Húc cười nhạt: Không vội.

Mi Phương chiến lực không mạnh, để bản vương bắt hắn là được.

Nói xong, hắn thúc vào bụng ngựa Xích Ký liền lướt về phía trước.

Mi Phương hoảng rồi.

Hắn sớm đã bị truyền thuyết về Lưu Húc dọa vỡ mật, lúc này thấy Lưu Húc tiến lên, liền vội vàng lui về phía sau.

Lộp cộp.

Ngựa Xích Ký phi nước đại.

Tốc độ của nó cực nhanh, chưa đến mấy hơi thở, đã đến dưới tường thành.

Lưu Húc cả người đứng dậy.

Cứ như vậy đứng trên lưng ngựa Xích Ký.

Sau đó, chân hắn đạp một cái, thân mình bay lên không trung.

Trên tường thành, mọi người không khỏi kinh hô một tiếng.

Sau đó cả người đều ngơ ngác đứng tại chỗ.

Nghe một tiếng kinh hô, Mi Phương không khỏi sốt ruột.

Hắn vội vàng chạy xuống dưới tường thành.

Hắn biết nếu chậm một chút nữa, e rằng không chạy được.

Chỉ vì đi vội, cả người hắn lăn xuống cầu thang.

Lưu Húc nhảy lên đầu thành.

Ngẩng mắt nhìn, mới phát hiện Mi Phương lăn xuống cầu thang.

Chân hắn đạp vào tường thành một cái, thân mình lại lần nữa lao đi.

Lưu Húc đến bên cạnh Mi Phương, tay nhấc lên, liền nhấc Mi Phương trong tay.

Mi Phương vội vàng cầu xin tha mạng: Tần Vương tha mạng.

Tần Vương đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân đi.

Khóe miệng Lưu Húc nở một nụ cười: Thôi được, nếu ngươi có thể thuyết phục anh trai ngươi đầu quân cho bản vương, bản vương sẽ tha cho ngươi.

Mi Phương cười khổ liên tục: Tần Vương, chỉ bằng ta căn bản không thể thuyết phục được anh trai ta.

Lưu Húc cười nhạt: Nếu vậy, vậy ta chỉ có thể diệt cỏ tận gốc.

Nói xong, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng xoay chuyển cây Hình Thiên thương trong tay.

Mi Phương không khỏi kinh hãi thất sắc.

Vội vàng hét lớn một tiếng: Tần Vương tha mạng.

Ta nguyện hàng.

Ta cũng nguyện ý đi thuyết phục anh trai ta thử một lần.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Nếu vậy, vậy ngươi tự đi quận Hạ Bì đi.

Còn Bành Thành, thuộc về bản vương.

Tuân lệnh.

Mi Phương cúi người trước Lưu Húc.

Sau đó hét lớn một tiếng: Mau, mau mở cổng thành.

Vệ binh cổng thành đâu dám do dự, đồng loạt mở cổng thành.

Mi Phương cưỡi chiến mã, chạy ra ngoài.

Thái Sử Từ khẽ quát một tiếng: Kẻ nào kia, mau xuống ngựa.

Đúng lúc này, giọng của Lưu Húc vang lên ở cổng thành.

Tử Nghĩa, để hắn đi.

Thái Sử Từ không dám có chút ngỗ nghịch nào, nhường đường: Mời đi.

Một hàng dài đại quân cũng tản ra hai bên, chừa lại một lối đi ở giữa.

Mi Phương kinh hãi đi trong lối đi đó, lúc này trong lòng hắn sợ hãi tột độ.

Hắn thúc ngựa quất roi, một đường kinh hãi thoát ra khỏi phạm vi của đại quân Lưu Húc.

Trong lòng hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, không dám dừng lại nữa, thúc ngựa quất roi đi.

Nhìn Mi Phương đi xa, Triệu Vân nói: Chúa công, cứ để hắn đi như vậy sao.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, cười nhạt: Không vội.

Hắn sẽ mang đến cho bản vương một sự kinh ngạc.

Triệu Vân có chút không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Theo hắn, chúa công làm việc như vậy tự nhiên có đạo lý của chúa công, hỏi nhiều cũng vô dụng.

Không tốn một binh một tốt, Bành Thành liền rơi vào tay Lưu Húc.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mọi thứ thực sự quá nhanh rồi.

Mới đến Bành Thành chưa bao lâu, Lưu Húc vừa ra tay liền chiếm được Bành Thành.

Khiến họ có chút không dám tin.

Đặc biệt là Trương Liêu, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vốn dĩ ông ta tưởng rằng, lần này công thành, sẽ cần không ít thời gian.

Ông ta cũng là người thông thạo binh pháp.

Biết rằng, trong tất cả các trận chiến, công thành chiến là loại phiền phức nhất.

Bởi vì công thành chiến thường có nghĩa là tốn thời gian tốn sức.

Binh thư có ghi chép, một trận công thành chiến kéo dài mấy tháng là chuyện thường.

Nhưng không ngờ, Lưu Húc chỉ một lần ra tay, liền chiếm được Bành Thành.

Ánh mắt ông ta nhìn Lưu Húc, đầy vẻ sùng bái.

Mọi việc sau đó, tương đối đơn giản.

Có một đám văn võ quần thần ở đây, tiếp quản một quận Bành Thành, tự nhiên không thành vấn đề.

Họ xuất kích tứ phía, chiếm lĩnh toàn bộ mấy huyện thành trong

quận Bành Thành.

Trong một ngày, toàn bộ quận Bành Thành triệt để rơi vào tay Lưu Húc.

Cùng lúc đó, thuộc hạ của Lưu Húc bắt đầu tìm kiếm nhân tài trong toàn bộ Bành Thành.

Đây là việc hắn vẫn luôn làm.

Sau đó, Từ Thứ vội vàng đi vào, cúi người trước Lưu Húc: Chúa công, người tên Gia Cát Huyền mà ngài bảo ta tìm, đã tìm thấy rồi.

Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Hắn lập tức đứng dậy: Gia Cát Huyền.

Ở đâu.

Gia Cát Huyền đó ở góc đông bắc Bành Thành.

Từ Thứ báo cáo.

Nếu vậy thì rất tốt.

Lưu Húc vui mừng nói, Nguyên Trực, cùng bản vương đi xem Gia Cát Huyền đó.

Từ Thứ lộ vẻ không hiểu: Chúa công, ngài quý là Tần Vương, hà tất phải hạ mình đến thăm Gia Cát Huyền đó.

Không sao.

Lưu Húc cười lớn, Bản vương cao hứng, đi xem một chút cũng tốt.

Nói xong, hắn đi ra ngoài.

Từ Thứ tự nhiên theo sát phía sau.

Vừa ra ngoài, thấy Quách Gia đến gần: Chúa công.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Thú vị đây.

Quách Gia không chết, Ngọa Long không ra.

Hôm nay nếu hai người gặp nhau trước, cũng không biết sẽ có hiệu quả như thế nào.

Nghĩ vậy, hắn cười nhạt với Quách Gia: Phụng Hiếu, nếu có hứng thú, cũng đi cùng đi.

Vâng.

Quách Gia đáp một tiếng, sau đó liền theo bên cạnh.

Hắn đến gần Từ Thứ: Nguyên Trực, chúng ta đi đâu vậy.

Chúng ta đến phía đông thành gặp một người tên là Gia Cát Huyền.

Trong một viện lạc ở phía đông quận Bành Thành.

Một vị trung niên đang viết thư pháp.

Đúng lúc này, một thanh niên đẩy cửa vào.

Cậu ta tiện tay đặt cuốn sách trong tay sang một bên, liền đến bên cạnh người trung niên đó.

Thúc phụ, hôm nay chữ phúc này viết cho nhà nào vậy.

Nhà họ Lý ở phía đông thành.

Vì chữ phúc này, họ đã ra giá cao đấy. người trung niên hơi ngẩng đầu lên.

Lượng nhi, con ngồi một lát đi, lát nữa thúc phụ sẽ đi nấu cơm cho con.

Thanh niên đó cười nhạt: Thúc phụ, thúc cứ viết chữ của thúc đi, cơm hôm nay để con nấu là được.

Nói bậy. người trung niên trợn mắt.

Quân tử xa nhà bếp, đạo lý này con không hiểu sao.

Mau đi ôn bài đi, thúc phụ lát nữa là xong.

Thúc phụ, vậy quân tử xa nhà bếp, thúc cũng giúp con nấu cơm rồi còn gì.

Nghe lời của thanh niên, người trung niên lập tức cứng họng.

Thanh niên tuy nói vậy, nhưng vẫn đến bên bàn sách.

Thúc phụ, bài vở con đã ôn xong rồi, bài vở đó quá đơn giản.

Hay là chữ phúc này, để con giúp thúc viết nhé.

Người trung niên nhường mày: Vậy thì tốt quá.

Lượng nhi.

Nói xong, ông ta liền nhường chỗ.

Người trung niên tự mình đứng đối diện bàn, bắt đầu mài mực.

Thanh niên cầm bút lông, khí chất của cậu ta không khỏi thay đổi.

Lúc này nhìn lại, dường như trên người thanh niên có một khí độ như vực sâu núi thẳm.

Dường như người đứng trước bàn, là một đại sư thư pháp.

Chương 181

Cây bút lông trong tay thanh niên múa lượn như rồng bay, chưa đầy mười mấy hơi thở, đã viết xong bức thư pháp trước mắt.

Cậu ta cẩn thận đặt bút lông lên gác bút.

Người trung niên tán thưởng một tiếng: Lượng nhi, thư pháp của con ngày càng tinh tiến.

Thúc phụ ta còn xa mới là đối thủ của con.

Thúc phụ, dù con viết tốt thế nào, cũng là do thúc phụ dạy. thanh niên đó nháy mắt với người trung niên.

Ha ha. người trung niên cười lớn.

Sau đó, liền khẽ thở dài.

Tiếc là bây giờ ông ta, không còn gì tốt để dạy cho cháu trai nữa.

Còn trường tư.

Nội dung ở đó quá đơn giản, đối với cháu trai của ông ta căn bản không có chút khó khăn nào.

Trừ khi đưa cháu trai của ông ta vào trường quan.

Chỉ là nói thì dễ.

Ông ta khẽ thở dài một tiếng.

Nếu không được nữa, phải cân nhắc chuyển nhà đến Kinh Châu, có lẽ ở đó sẽ có nguồn lực tương ứng Lưu Húc và Quách Gia hai người, dưới sự dẫn dắt của Từ Thứ, một đường đi về phía đông thành.

Một khắc sau, họ dừng lại bên ngoài một viện tử.

Quách Gia lúc này trong lòng tò mò.

Hắn muốn xem xem, trong viện tử này rốt cuộc có đại tài gì, khiến chúa công quý là Tần Vương lại chủ động hạ mình đến.

Từ Thứ bước lên, nhẹ nhàng gõ cửa: Xin hỏi có ai ở nhà không.

Người trung niên và thanh niên trong nhà, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng động.

Có đây. người trung niên vội vàng đáp một tiếng, sau đó liền đi ra sân.

Một cái nhìn liền thấy ba người bên ngoài sân.

Chỉ một cái nhìn, ông ta đã tim đập thình thịch.

Ông ta cũng từng làm quan, tuy sau này không làm nữa, nhưng nhãn lực đó vẫn còn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thân phận ba người trước mắt nhất định không đơn giản.

Đặc biệt là người ở giữa, vừa nhìn đã có một khí độ phi phàm.

Ông ta suy nghĩ một vòng, lại không biết ba người là ai.

Ngay lập tức, ông ta vội vàng bước lên: Dám hỏi ba vị khách quý, có tìm người không.

Từ Thứ gật đầu: Không sai.

Ta nghe nói Gia Cát Huyền ở đây, nên chúa công của ta đặc biệt tìm đến.

Chúa công.

Gia Cát Huyền trong lòng liền giật mình.

Có thể được gọi là chúa công, trong cả thiên hạ chỉ có mấy người.

Ở địa phận Từ Châu, thường là Đào Khiêm.

Nhưng Đào Khiêm thì ông ta nhận ra.

Nếu vậy, đáp án chỉ có một.

Đó là Tần Vương.

Tâm trạng của người trung niên kích động.

Tần Vương lại đích thân đến nhà.

Vậy không có nghĩa là, nhà mình sắp phát đạt rồi sao.

Gia Cát Huyền cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Không biết Tần Vương đích thân đến, thảo dân có lỗi không ra đón từ xa, mong Tần Vương thứ tội.

Lưu Húc cười nhạt: Không sao, không biết không có tội.

Ngược lại là bản vương đường đột đến, hy vọng không làm phiền.

Gia Cát Huyền vội vàng xua tay: Tần Vương nói vậy, thảo dân vạn lần không dám nhận.

Mời vào.

Lưu Húc cũng không khách khí, bước chân đi vào bên trong.

Lúc này, Quách Gia đang quan sát Gia Cát Huyền này.

Theo hắn, người có thể để chúa công đích thân đến, tất không phải người tầm thường.

Nhưng từ tiếp xúc vừa rồi, hắn lại phát hiện Gia Cát Huyền trước mặt không có gì đặc biệt.

Trong lòng hắn ngạc nhiên.

Lẽ nào Gia Cát Huyền này là một người nội tú.

Phải tiếp xúc nhiều hơn, mới có thể phát hiện tài năng của Gia Cát Huyền này.

Nghĩ vậy, hắn liền quyết định: lát nữa nhất định phải quan sát kỹ một phen.

Khi vào nhà, hắn nhìn Từ Thứ một cái.

Hắn cũng từ trong mắt Từ Thứ, thấy được mấy phần mê hoặc.

Trong lòng càng thêm coi trọng.

Lưu Húc và mấy người phân chia chỗ ngồi, Lưu Húc tự nhiên được đẩy lên ghế chủ.

Không có cách nào, Lưu Húc không ngồi ghế chủ, Gia Cát Huyền căn bản không dám ngồi.

Sau đó, Lưu Húc thấy một thiếu niên bưng trà bánh ra.

Thiếu niên khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Thân cao tám thước, mặt như quan ngọc, đích thực là một thiếu niên tuấn tú.

Lưu Húc trong lòng thầm khen.

Người trước mắt này chắc chắn là Gia Cát Lượng.

Khí độ, phong thái, quả nhiên không phải người tầm thường.

Hắn cười nhạt: Dám hỏi vị thiếu niên này, xưng hô thế nào.

Gia Cát Huyền cười khẽ: Vị này là cháu trai của ta Gia Cát Lượng.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng: Lượng nhi, ra mắt Tần Vương.

Gia Cát Lượng cung kính chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Thảo dân Gia Cát Lượng ra mắt Tần Vương.

Không tồi.

Lưu Húc gật đầu, Đã lâu nghe Khổng Minh tài trí mẫn tiệp, được coi là thiên tài thiếu niên, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng.

Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng đồng loạt ngẩn ra.

Sau đó nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ ngạc nhiên.

Lúc này Gia Cát Lượng, còn đang ở trường tư, đâu có danh tiếng gì.

Gia Cát Lượng trong lòng suy nghĩ nhanh.

Cậu ta chắp tay thi lễ với Lưu Húc, không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti nói: Tần Vương quá khen rồi.

Quách Gia không động thanh sắc quan sát Gia Cát Lượng.

Với sự thông minh của hắn, tự nhiên biết, người mà chúa công cảm thấy hứng thú là Gia Cát Lượng trước mặt.

Chỉ có một điểm khá kỳ quái.

Hắn chỉ phát hiện Gia Cát Lượng này khí chất bất phàm, cũng khá bình tĩnh tự nhiên.

Còn những thứ khác, thì căn bản không thấy.

Không đúng, người có thể được chúa công coi trọng, nhất định không phải là nhân vật đơn giản.

Vậy thì cứ tĩnh quan kỳ biến thôi.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, một cái nhìn liền thấy trong tay Gia Cát Lượng, có một vệt mực.

Lẽ nào vừa rồi, Gia Cát Lượng đang viết thư pháp.

Hắn không động thanh sắc nhìn về phía sau Gia Cát Lượng.

Chỉ thấy ở đó có một bàn sách, trên bàn đặt bút mực giấy nghiên.

Một cái nhìn liền thấy, trên cạnh nghiên mực trên bàn sách, có mấy giọt mực.

Quả nhiên là vậy.

Lưu Húc trong lòng đã có kế hoạch.

Hắn cười nhạt: Đã lâu nghe Khổng Minh thư pháp khá bất phàm, không biết bản vương có vinh hạnh được chiêm ngưỡng không.

Lời này vừa nói ra, Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng hai người triệt để ngây người.

Gia Cát Lượng tự viết ít, rất ít người biết.

Ngay cả khi Gia Cát Lượng thay bút, cũng không nói cho người khác biết là Gia Cát Lượng viết.

Còn vì sao làm vậy.

Tự nhiên cũng có sự cân nhắc của Gia Cát Huyền.

Gia Cát Lượng hiện nay đang là lúc học kiến thức, nếu lúc này bị thịnh danh làm liên lụy, rõ ràng sẽ làm chậm trễ việc học của Gia Cát Lượng.

Ông ta không muốn thấy cháu trai của mình vì vậy mà hoang phế.

Gia Cát Huyền cười sang sảng: Tần Vương, thực không dám giấu, chuyện thư pháp của cháu trai ta, ta chưa bao giờ nói ra bên ngoài.

Nhưng bây giờ Tần Vương đã đề cập, tự nhiên không thể làm mất hứng của Tần Vương.

Nói xong, ông ta đứng dậy: Tần Vương, trùng hợp vừa rồi Lượng nhi đã viết một bức, xin mời Tần Vương xem qua.

Lưu Húc mỉm cười nói: Vậy ta xin thưởng thức đại tác của Khổng Minh.

Gia Cát Lượng trong lòng cảm động.

Nếu là người bình thường thì thôi.

Nhưng người trước mắt chính là Tần Vương.

Dưới gầm trời này, ngoài Thiên tử bệ hạ ra, đây là người có địa vị cao nhất.

Người như vậy lại đối xử với mình khách khí đến thế, trong lòng tự nhiên vô cùng cảm động.

Mấy người cùng nhau đến trước bàn.

Lưu Húc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chữ của Khổng Minh.

Ngay ngắn, nghiêm cẩn, lại không thiếu phong cốt.

Ngay cả Lưu Húc cũng không khỏi thầm tán thưởng trong lòng: Đúng là chữ đẹp.

Hắn cười sang sảng: Chữ đẹp.

Nếu không tận mắt thấy, bản vương tuyệt đối không tin đây là chữ của một thiếu niên.

Trong lòng hắn có chút kỳ quái.

Chữ của Gia Cát Lượng có một cảm giác quen thuộc.

Chỉ là hắn không nói ra được, rốt cuộc đã thấy ở đâu.

Gia Cát Lượng trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Có thể được Tần Vương khen ngợi, đối với y có ý nghĩa phi phàm.

Đó là Tần Vương a.

Nếu Tần Vương bằng lòng, chẳng phải y sẽ có thể thực hiện được giấc mộng trị quốc của mình sao.

Gia Cát Huyền nụ cười trên mặt từ nãy tới giờ vẫn chưa tắt.

Hôm nay quả là ngày tốt của nhà Gia Cát.

Ông đã quyết định, lát nữa nhất định phải mua thêm chút đồ ăn

ngon, mọi người cùng nhau ăn mừng một phen.

Quách Gia hai mắt sáng lên, không khỏi tán thưởng: Chữ đẹp.

Quả nhiên là chữ đẹp.

Trong lòng y cũng bội phục Lưu Húc.

Nhãn lực của chúa công vẫn xuất sắc như ngày nào.

Từ Thứ cũng kinh ngạc trong lòng.

Hắn là người thật sự hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Đến lúc này, hắn mới hiểu nguyên nhân chúa công bảo mình tìm Gia Cát Huyền.

Hóa ra là vì Gia Cát Lượng trước mắt.

Không thể không nói, tầm nhìn của chúa công thật sự quá lợi hại.

Lưu Húc trong lòng thầm động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định phải giữ Gia Cát Lượng này trong tay.

Trí thánh ngàn đời.

Chương 182

Nhân vật như vậy nếu để lọt ra ngoài, đối với hắn khẳng định là một tổn thất cực lớn.

Đương nhiên hắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Như vậy, lôi kéo Gia Cát Lượng đã trở thành một việc vô cùng quan trọng.

Trong lòng hắn khẽ động.

Có cách rồi.

Thái Ung kia là đại nho đương thời, lại là cha của Thái Diễm.

Bây giờ ông ấy nhàn rỗi ở nhà cũng lãng phí, không bằng tận dụng.

Khổng Dung cũng đã được sắp xếp ở thành Xương Ấp.

Lúc này, Lưu Húc mỉm cười nói: Không biết Khổng Minh hiện đang theo học môn hạ của vị đại nho nào.

Gia Cát Huyền không khỏi cười khổ: Tần Vương nói đùa rồi, hiện nay điệt tử của ta chỉ đang học trong tư thục.

Tư thục.

Lưu Húc lắc đầu nói, Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ hoang phí thiên tư của Khổng Minh a.

Gia Cát Huyền lộ vẻ bất đắc dĩ: Thảo dân vốn định gửi điệt nhi vào quan thục, chỉ vì không có cửa nẻo nên bị quan thục từ chối.

Lưu Húc giả vờ trầm ngâm một lát rồi mới nói: Bản vương ngược lại có một phương pháp hay, cũng không biết Khổng Minh có bằng lòng hay không.

Gia Cát Huyền vội vàng chắp tay hành lễ: Xin Tần Vương chỉ điểm.

Gia Cát Lượng cũng chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc gật đầu nói: Cũng được.

Vậy bản vương nói thẳng.

Các ngươi có từng nghe qua Thái Ung, Thái Bá Giai chưa.

Lời này vừa nói ra, Lưu Húc phát hiện Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng đều sững lại.

Ngay sau đó, trên mặt hai người lộ vẻ cuồng hỉ, đồng thanh nói: Ý Tần Vương là Bá Giai công, người đã tự sáng tạo ra thể chữ Phi Bạch Thư.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Không phải chỉ là Thái Ung thôi sao.

Có đến mức phải lộ ra vẻ mặt khoa trương như vậy không.

Thái Ung tự sáng tạo ra thể chữ Phi Bạch Thư.

Điều này hắn lại không biết.

Hắn gật đầu: Không sai, chính là Bá Giai công.

Gia Cát Lượng đi mấy bước đến ngay trước bàn.

Sau đó cẩn thận lấy ra một cái túi vải từ trong lòng.

Cẩn thận mở túi vải, lấy ra một cuộn thẻ tre.

Gia Cát Lượng từ từ mở thẻ tre ra, ở phần đầu của thẻ tre viết rành rành mấy chữ Thái Ung thư.

Lưu Húc không khỏi ngẩn người.

Một cuộn thẻ tre có chữ của Bá Giai công.

Chỉ nghe Gia Cát Lượng giới thiệu: Tần Vương, cuộn thẻ tre này là do thúc phụ của ta ngẫu nhiên có được.

Thư pháp của ta hoàn toàn học từ trên cuộn thẻ tre này.

Hóa ra là vậy.

Tất cả đều đã sáng tỏ.

Chẳng trách Lưu Húc cảm thấy thư pháp của Gia Cát Lượng có mấy phần quen thuộc.

Hóa ra, thư pháp của Gia Cát Lượng là học theo thư pháp của Thái Ung.

Còn thư pháp của Thái Ung, lần trước hắn vừa mới nhìn thấy trên tấm biển của Tần Vương phủ.

Chỉ thấy Gia Cát Lượng chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Tần Vương, từ khi có được cuộn thẻ tre này, ta ngày đêm khổ tư, chỉ để học được thể chữ trong thẻ tre.

Nhưng đến nay, ta cũng chỉ học được bảy tám phần, tinh túy trong đó ta còn thiếu rất nhiều.

Ta vốn định đến thỉnh giáo Bá Giai công, nhưng giờ lại phát hiện Bá Giai công đã rời khỏi Trường An.

Nhất thời tìm kiếm mà không được.

Quách Gia đúng lúc nhắc nhở một câu: Con gái của Bá Giai công là phu nhân của chúa công ta.

Lưu Húc trong lòng đã hiểu rõ.

Còn về việc trong lịch sử, tại sao Gia Cát Lượng không bái nhập môn hạ của Thái Ung.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì theo lẽ thường, vào thời điểm này, Thái Ung đã qua đời.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Bản vương có thể nghĩ cách tiến cử Khổng Minh, để Bá Giai công thu nhận làm đồ đệ.

Chút mặt mũi này, Bá Giai công hẳn sẽ nể tình.

Đôi mắt Gia Cát Lượng sáng rực.

Trên mặt y lộ ra vẻ hưng phấn.

Y cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Nếu Tần Vương bằng lòng đứng ra tiến cử, Gia Cát Lượng ta nguyện vì Tần Vương mà nhìn đâu đánh đó.

Lưu Húc trong lòng mừng rỡ.

Gia Cát Lượng, vị trí thánh lưu danh ngàn đời này, cứ thế đã thu phục được.

Cứ như vậy, hắn không còn phải lo lắng Gia Cát Lượng sẽ chạy mất nữa.

Tốt.

Hắn cười sang sảng: Hiện giờ Bá Giai công đang ở thành Xương Ấp.

Bản vương sẽ viết một phong thư, ngươi mang đến tìm Bá Giai công là được.

Gia Cát Lượng lại cúi người hành lễ: Đa tạ Tần Vương.

Thuộc hạ nguyện vì chúa công cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Lưu Húc một tay đỡ Gia Cát Lượng dậy, nói: Bản vương sẽ phái một đội thân vệ hộ tống ngươi về thành Xương Ấp.

Đa tạ chúa công.

Gia Cát Lượng cảm động nói.

Lưu Húc nhìn sang Gia Cát Huyền: Gia Cát Huyền, hay là ông cũng đầu nhập dưới trướng bản vương đi.

Bản vương sẽ bổ nhiệm ông làm Điển học Tòng sự, để ông cùng đi đến thành Xương Ấp, thế nào.

Ban đầu Gia Cát Huyền trong lòng có chút phức tạp.

Ông tưởng Lưu Húc đã quên mình.

Nhưng bây giờ thấy Lưu Húc bổ nhiệm mình làm Điển học Tòng sự, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Đa tạ chúa công.

Gia Cát Huyền nguyện vì chúa công mà khuyển mã chi lao.

Ngay lập tức, Lưu Húc đến trước bàn.

Gia Cát Lượng trong lòng hưng phấn, vội vàng đến đối diện bàn, bắt đầu mài mực.

Một phong thư, chỉ trong mười mấy hơi thở, Lưu Húc đã viết xong.

Đưa phong thư đã niêm phong cho Gia Cát Lượng, hắn mới vỗ vỗ vai y nói: Khổng Minh, lên đường bảo trọng.

Tạ chúa công.

Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng đồng loạt cúi người hành lễ.

Lưu Húc khóe miệng mỉm cười nói: Ta nghe nói Khổng Minh có một người đại huynh tên là Gia Cát Cẩn, không biết hiện giờ người đang ở đâu.

Tần Vương, đại huynh của ta trước đó đã đến Trường An, Lạc

Dương du lịch, không lâu nữa sẽ trở về.

Hóa ra là vậy.

Nếu huynh ấy trở về, cũng bảo huynh ấy đến tìm bản vương là được.

Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng hai người không khỏi mừng rỡ.

Tam hỷ lâm môn.

Đúng là tam hỷ lâm môn a.

Trong vòng một khắc đồng hồ, cả ba người trong nhà đều đã có đường ra.

Thật sự là một niềm vui bất ngờ quá lớn a.

Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng lại cúi người thật sâu trước Lưu Húc: Đa tạ chúa công.

Sau đó, Gia Cát Huyền để lại một phong thư trong phòng.

Bảo Gia Cát Cẩn sau khi nhận được thư, nhất định phải đến tìm Tần Vương Lưu Húc, cũng kể lại tình hình một lượt.

Nhìn hai người Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng được thân vệ hộ tống đi xa, Quách Gia tán thưởng: Chúa công, ta thấy Khổng Minh quả nhiên có chỗ hơn người.

Phụng Hiếu, Khổng Minh là người cẩn thận, những gì y thể hiện ra chỉ là một phần năng lực.

Trên thực tế, Khổng Minh là một toàn tài.

Lời này của Lưu Húc vừa nói ra, Quách Gia và Từ Thứ hai người đều sững sờ.

Toàn tài.

Độ khó để trở thành toàn tài là cực kỳ cao.

Bởi vì khi đã bước lên một độ cao nhất định, thiên tư liền trở thành yếu tố quan trọng nhất.

Đương nhiên, nếu muốn trở thành toàn tài, thời gian và tinh lực cũng sẽ trở thành ràng buộc lớn nhất.

Cũng vì vậy, trong lịch sử những người có thể được gọi là toàn tài, cái gì cũng tinh thông, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hai người đối với lời Lưu Húc nói, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng đồng thời, hứng thú đối với Gia Cát Lượng cũng càng thêm đậm mấy phần.

Nhìn Gia Cát Lượng dần dần biến mất ở phía xa, khóe miệng Quách Gia lộ ra một nụ cười.

Miệng lẩm bẩm: Gia Cát Lượng, có chút thú vị Lưu Húc trong lòng cũng tràn đầy hiếu kỳ.

Hiện giờ Gia Cát Lượng mới mười hai mười ba tuổi, nếu thêm mấy năm nữa, đợi đến lúc Gia Cát Lượng xuất sĩ, lúc đó Quách Gia vẫn còn.

Cũng không biết giữa hai người sẽ va chạm ra tia lửa như thế nào.

Nhưng ngay sau đó, tim Lưu Húc chợt thắt lại.

Hắn nghĩ đến thân thể của Quách Gia.

Ở hậu thế, Quách Gia mới ba mươi bảy tuổi đã anh niên tảo thệ.

Có lẽ vì vừa rồi đi nhanh mấy bước, Quách Gia bắt đầu ho khan.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Sức khỏe của Quách Gia không tốt, trong lịch sử đã sớm ghi lại.

Chỉ là hắn không ngờ, Quách Gia ở tuổi này đã có dấu hiệu không khỏe.

Hắn khẽ nhíu mày nói: Phụng Hiếu, có chuyện gì vậy.

Có phải trong người không khỏe không.

Quách Gia cười cười nói: Chúa công, không sao đâu.

Bệnh cũ của ta thôi.

Lưu Húc trong lòng đã hạ quyết tâm.

Nhất định phải sớm tìm danh y, trị bệnh cho Quách Gia.

Ở thời đại này, danh y nổi tiếng nhất, đương nhiên phải kể đến Hoa Đà.

Người đời sau, lại có ai không biết Hoa Đà.

Hắn nhíu mày suy nghĩ một hồi.

Nhớ ra rồi, Hoa Đà là người nước Bái, Dự Châu.

Lúc này, hắn nhìn sang Từ Thứ nói: Nguyên Trực, hãy huy động hệ thống tình báo dưới trướng, tìm Hoa Đà giúp bản vương.

Hoa Đà là một danh y thần sầu, là người nước Bái, Dự Châu.

Nếu tìm được Hoa Đà, hãy nói với ông ấy rằng bản vương có một đại sự lợi quốc lợi dân, đang chờ đợi ông ấy.

Từ Thứ gật đầu, sau đó vội vã rời đi.

Lưu Húc bổ nhiệm Lý Nho trấn thủ nước Bành Thành.

Còn hắn thì dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến thành Hạ Bì.

Trong thành Hạ Bì.

Mi Phương lén lút trở về nhà họ Mi, vì sợ bị người khác nhận ra, hắn cố ý cải trang.

Vừa mới vào cửa nhà, đang định đóng cổng sân lại, thì nghe một giọng nói vang lên.

Nhị huynh, huynh về rồi.

Mi Phương ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện trước mặt đang đứng một nữ tử dung nhan tuyệt mỹ.

Đợi nhìn rõ người, hắn mới hơi thả lỏng.

Ngay sau đó, hắn vội nói: Tam muội, nói nhỏ chút.

Nói rồi, hắn cố ý nhìn ra ngoài sân, thấy xung quanh không có ai chú ý đến tình hình bên này, mới đóng cổng lại.

Sân này chiếm diện tích lớn, nhà cửa bên trong cũng khí phái.

Nhưng lúc này Mi Phương hoàn toàn không có chút hứng thú thưởng thức, vội vàng hỏi: Tam muội, đại huynh đâu.

Đại huynh có ở nhà không.

Mi Trinh gật đầu nói: Đại huynh ở bên trong.

Ngay sau đó, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lộ ra một tia tò mò: Nhị huynh, không phải huynh là tân nhiệm Quốc tướng nước Bành Thành sao, bây giờ không phải nên trấn thủ ở Bành Thành à.

Mi Phương trên mặt lộ vẻ cười khổ: Tam muội, đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Hắn thở dài một tiếng: Ta có chuyện quan trọng cần bàn với đại huynh, ta vào trước đây.

Nói xong, hắn liền đi vào bên trong.

Mi Trinh trên mặt vẻ tò mò càng đậm.

Nhưng ngay sau đó, nhìn quần áo trên người Mi Phương, vẻ mặt nàng hơi trở nên ngưng trọng.

Mi Phương nhanh chân chạy vào bên trong.

Vừa vào trong, vừa chạy vừa la: Đại huynh, đại huynh cứu ta a

Lúc này trong phòng chính, Mi Trúc đang cau mày suy tư.

Nhà họ Mi là một trong tứ đại phú hào đương thời.

Cũng vì vậy, ở Từ Châu không ít người đều khá nể mặt.

Nhưng thành cũng vì tài sản, bại cũng vì tài sản.

Hiện giờ có người đang nhòm ngó tài sản nhà họ Mi, cũng vì nguyên nhân này, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể ra làm quan.

May mà kinh nghiệm tích lũy nhiều năm kinh doanh đã giúp hắn thuận lợi đứng vững dưới trướng Đào Khiêm, trở thành Biệt giá Tòng sự của Từ Châu.

Chương 183

Như vậy mới khiến những kẻ kia dẹp đi lòng tham.

Chỉ có hắn biết, gia tộc đang như lửa cháy dầu sôi.

Nếu ngày nào đó không còn chỗ dựa, vậy thì lập tức sẽ có người đến gây sự.

Tiếc là Đào Khiêm người này, không phải là minh chủ lâu dài.

Hắn trong lòng ngược lại cảm thấy Lưu Bị tiếp xúc mấy hôm trước, lại có mấy phần tướng mạo minh chủ.

Chỉ cần tiếp xúc thêm, mới có thể hạ kết luận.

Đang lúc hắn hơi trầm ngâm, trong lòng suy tư về đường ra sau này của gia tộc.

Thì một tiếng kêu cứu từ bên ngoài truyền vào.

Mi Trúc khẽ nhíu mày.

Giọng nói này hắn tự nhiên quen thuộc.

Là giọng của nhị đệ.

Hắn bước ra khỏi phòng, trừng mắt nhìn Mi Phương: La lối om sòm, còn ra thể thống gì nữa.

Mi Phương ba hai bước đến trước mặt Mi Trúc, một tay nắm lấy tay hắn: Đại huynh, lần này huynh nhất định phải cứu ta.

Mi Trúc không khỏi cười khổ.

Trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ, nhị đệ này, từ trước đến nay đều không làm hắn yên tâm.

Từ nhỏ đến lớn, nhị đệ này chưa từng ngừng gây họa.

Chỉ vì cha mẹ mất sớm, nhị đệ và tam muội đều do một tay hắn nuôi lớn.

Cũng vì vậy, quan hệ giữa họ cực tốt.

Mỗi lần nhị đệ gây họa, đều do hắn ra mặt giải quyết.

Cũng may nhà có tài sản không nhỏ, nên mỗi lần đều có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

Mi Trúc khẽ nhíu mày: Lần này, lại gây họa gì rồi.

Mi Phương nhìn quanh bốn phía.

Mi Trúc trong lòng không khỏi giật thót.

Hắn có dự cảm đã xảy ra chuyện lớn.

Phải biết rằng, bình thường Mi Phương là kẻ trời không sợ đất không sợ.

Có thể khiến Mi Phương cẩn thận đến mức này, chỉ sợ không phải là chuyện đơn giản.

Mi Trúc kéo Mi Phương đi vào mật thất.

Hai người vừa mới vào mật thất, Mi Phương liền phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Đại huynh, lần này huynh nhất định phải cứu ta.

Mi Trúc trừng mắt nhìn Mi Phương: Có chuyện gì mau nói.

Nếu không, đại huynh ta không quản đâu.

Đại huynh, nếu huynh không quản, ta chắc chắn chết chắc rồi.

Mi Phương kéo tay Mi Trúc, vội vàng nói.

Mi Trúc cũng không khỏi sốt ruột, khẽ quát một tiếng: Vậy thì mau nói.

Đại huynh, Bành nước Bành Thành thất thủ rồi, bị Tần Vương công hạ rồi.

Nghe lời của Mi Phương, Mi Trúc cả người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Hắn quát lớn một tiếng: Ngươi lại vì khiếp chiến, bỏ Bành Thành quốc, một mình chạy về.

Hắn một tay túm lấy cổ áo Mi Phương: Ngươi là Quốc tướng nước Bành Thành a.

Hả.

Nói xong, tay hắn mạnh mẽ đẩy một cái.

Bành.

Mi Phương ngã xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, hắn bò đến trước mặt Mi Trúc: Đại huynh, ta ta không có khiếp chiến, ta không có làm đào binh.

Ta bị Tần Vương bắt rồi.

Tần Vương bay thân lên tường thành, sau đó một bước đã đến trước mặt ta, một tay xách ta lên.

Mi Trúc trợn trừng mắt, giận dữ nhìn Mi Phương: Nhị đệ, ngươi thấy nhị ca giống kẻ ngốc không.

Dù có nói dối, cũng nói cái gì đáng tin một chút được không.

Hắn phẩy tay, lại đẩy Mi Phương ngã xuống đất, rồi nói một cách dở khóc dở cười.

Bay thân lên tường thành.

Một tay xách ngươi lên.

Ngươi tin không.

Mi Phương không khỏi sốt ruột.

Hắn ngẩng đầu để lộ cổ ra: Đại huynh xem, dấu tay Tần Vương xách ta còn ở đây.

Mi Trúc tùy ý liếc nhìn một cái.

Ngay sau đó cả người hắn sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy ở cổ Mi Phương, năm dấu ngón tay rõ ràng có thể thấy.

Rõ ràng là như lời Mi Phương nói, là dấu tay để lại khi bị một tay xách lên.

Giây phút này, hắn quả thực không dám tin những gì mình thấy.

Hắn không thể tin nổi nói: Nhị đệ, Tần Vương thật sự một tay xách ngươi lên.

Mi Phương ra sức gật đầu: Đại huynh, ta tuy ngỗ ngược, nhưng cũng không đến mức lừa gạt huynh a.

Sắc mặt Mi Trúc trở nên ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn Mi Phương: Nhị đệ, không phải ngươi bị Tần Vương bắt rồi sao.

Sao lại xuất hiện ở đây.

Bởi vì bởi vì Tần Vương thả ta Lúc Mi Phương nói câu này, đầu hơi cúi xuống, có chút không được tự nhiên.

Mi Trúc trên mặt đầy vẻ khó hiểu: Tần Vương tại sao lại thả ngươi.

Bởi vì bởi vì ta đã đáp ứng Tần Vương một yêu cầu Mi Phương vừa nói xong, sắc mặt Mi Trúc liền biến đổi.

Có thể khiến Tần Vương thả đệ đệ của mình, vậy thì chuyện đó nhất định không nhỏ.

Hắn giận dữ quát: Mau nói.

Rốt cuộc ngươi đã đáp ứng Tần Vương điều gì.

Ta đáp ứng Tần Vương, ta sẽ khuyên đại huynh đầu hàng Tần Vương.

Mi Trúc giận dữ quát: Ngươi dám đáp ứng điều kiện như vậy.

Ngươi bảo đại huynh ta đầu hàng địch à.

Tay hắn mạnh mẽ giơ lên, định đánh.

Nhưng ngay sau đó tay hắn lơ lửng giữa không trung, mãi mà không hạ xuống.

Lúc này, một giọng nữ tử vang lên ở cửa mật thất.

Đại huynh, thực ra đây chưa hẳn đã là chuyện xấu.

Mi Trúc ngẩng đầu nhìn, phát hiện Mi Trinh đang đứng ở đó.

Tam muội này, từ trước đến nay đều rất có chủ kiến.

Tuy nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng trong lòng lại có một khoảng trời riêng.

Cũng vì vậy, hắn rất yên tâm về tam muội này.

Bình thường, thậm chí hắn còn để tam muội giúp xử lý một số chuyện trong sản nghiệp.

Hắn vẫy tay với Mi Trinh: Tam muội, vào đây nói chuyện.

Mi Trinh đóng cửa lại, mới bước vào: Đại huynh, huynh chắc chắn biết, Đào Khiêm không phải minh chủ.

Mi Trúc gật đầu: Lời tam muội nói không sai, Đào Khiêm quả thực không phải minh chủ.

Sắc mặt hắn ngưng trọng nhìn Mi Phương: Nhị đệ, chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Nếu không, chỉ sợ gia tộc ta sẽ gặp đại nạn.

Mi Phương gật đầu lia lịa: Đại huynh yên tâm đi.

Ta lại không phải đứa trẻ ba tuổi.

Mi Trúc khẽ thở dài: Thực ra lần này ta có tiếp xúc một người tên Lưu Huyền Đức, là tông thân Hán thất, ta thấy dường như là một vị minh chủ.

Hóa ra đại ca trong lòng đã có tính toán, là tiểu muội đường đột rồi.

Mi Trinh đưa tay vuốt lại mái tóc lòa xòa trên trán, khẽ cười: Vậy đại huynh cho rằng, Lưu Huyền Đức đó so với Tần Vương, thì thế nào.

Mi Trúc cả người ngây ra tại chỗ.

Hồi lâu, mắt hắn mới hơi sáng lên: Nhị muội, ý của muội là.

Đại huynh đoán không sai.

Mi Trinh gật đầu, dịu dàng nói, Chúng ta chi bằng cứ sai lại thành đúng, lần này đầu nhập dưới trướng Tần Vương.

Nhưng hiện giờ Từ Châu đang dưới trướng Đào Khiêm, nếu ta đầu nhập dưới trướng Tần Vương, lỡ như bị Đào Khiêm phát hiện thì Vậy đại huynh cho rằng, lần này Đào Khiêm có thể giữ được Từ Châu không.

Mi Trúc không khỏi ngẩn người.

Chỉ nghe Mi Trinh tiếp tục nói: Tần Vương với thế không thể địch nổi, đã quét sạch Đổng Trác, lại một thương chém chết Lữ Bố, võ tướng đệ nhất thiên hạ một thời.

Hiện giờ Tần Vương dưới trướng binh hùng tướng mạnh, mưu thần như mây, Đào Khiêm dựa vào cái gì để giữ Từ Châu.

Trên mặt nàng lộ vẻ sùng bái: Tiểu muội dám khẳng định, lần này Từ Châu tất sẽ rơi vào tay Tần Vương.

Mi Trúc cả người đều kinh ngạc.

Hắn ngơ ngác nhìn Mi Trinh.

Hắn không ngờ, Mi Trinh lại có kiến thức như vậy.

Nhưng ngẫm kỹ lại, lại phát hiện những lời Mi Trinh nói đều rất có lý.

Ngón tay Mi Trúc khẽ gõ lên mặt bàn.

Hắn là gia chủ.

Quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay hắn.

Hồi lâu, trên mặt hắn lộ vẻ kiên quyết: Tam muội, nếu lần này thật như tam muội dự liệu, đại huynh ta phải cảm tạ muội thật nhiều.

Trên mặt Mi Trinh lộ ra một vệt ửng hồng.

Đại huynh, tiểu muội không có cầu xin gì khác.

Tiểu muội bình sinh ngưỡng mộ nhất là Tần Vương, xin đại huynh hãy tác thành cho muội.

Mi Trúc đầu tiên là sững sờ, nhưng ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Lại ngẩng đầu nhìn lên, thì phát hiện Mi Trinh đã che mặt, chạy vội ra khỏi mật thất.

Mi Trúc trên mặt không còn chút lo lắng nào, không khỏi cười lớn sang sảng.

Mi Phương thì một mặt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn tràn đầy may mắn.

Lại một lần nữa không có chuyện gì rồi.

Mi Trúc khẽ quát: Nhị đệ, lúc ngươi chạy về, có ai thấy không.

Có ai cùng ngươi trở về không.

Đại huynh, ta đã cố ý cải trang, sợ có người nhận ra ta.

Còn ở trong nước Bành Thành chỉ có mình ta được thả ra.

Mi Trúc gật đầu: Như vậy, lát nữa ta sẽ đưa ngươi đến trang viên ngoài thành ở tạm vài ngày.

Trong mấy ngày này bất kể thế nào cũng không được ra khỏi trang viên.

Đại huynh yên tâm đi.

Ta nhất định làm được.

Sau đó, Mi Trúc liền dẫn Mi Phương đi, hướng về trang viên ngoài thành.

Một trang trại ngoài thành Hạ Bì.

Lưu Húc hạ trại.

Hắn chỉ phái Triệu Vân, Điển Vi, Thái Sử Từ, Mã Siêu mấy người, thay phiên nhau đến thành Hạ Bì khiêu chiến.

Còn hắn thì an tọa trong chủ trướng.

Tuân Du mặt lộ vẻ khó hiểu: Chúa công, tại sao chúng ta chỉ đến khiêu chiến, mà không mạnh mẽ công thành.

Lưu Húc chỉ mỉm cười nhàn nhạt: Công Đạt đừng lo.

Ta làm vậy là để đợi một người.

Đợi người.

Quách Gia ánh mắt hơi sáng lên, Chúa công chẳng lẽ đang đợi Lưu Bị.

Không sai.

Lưu Húc nhìn sang Từ Thứ, Nguyên Trực, Lưu Bị kia hiện đã đến đâu rồi.

Chúa công, theo lịch trình mới nhất, Lưu Bị buổi chiều sẽ đến thành Hạ Bì.

Từ Thứ đáp.

Lưu Húc gật đầu: Nếu chính chủ buổi chiều đến, vậy thì buổi chiều chúng ta bắt đầu công thành đi.

Điển Vi cười lớn: Tốt quá rồi.

Trước đây mỗi ngày chỉ đến khiêu chiến, thật là vô vị.

Lần này cuối cùng cũng có thể đánh một trận ra trò.

Triệu Vân, Mã Siêu, Thái Sử Từ ai nấy đều háo hức.

Từ Châu, nước Đông Hải.

Một đội binh mã đang chậm rãi đi dọc theo quan đạo.

Bên cạnh đội binh mã này chính là ba huynh đệ Lưu Quan Trương.

Trương Phi vừa vung tay với binh lính, vừa quát lớn: Nhanh lên một chút, đều chưa ăn cơm à.

Lưu Bị khẽ quát: Dực Đức.

Trương Phi cưỡi ngựa đến trước mặt Lưu Bị: Đại ca, tại sao chúng ta lại đi chậm như vậy.

Lưu Bị khẽ thở dài: Dực Đức à, binh mã dưới trướng chúng ta có không ít là tân binh.

Hiện giờ đường xa, nếu không tiết kiệm chút thể lực, chỉ sợ chúng ta dù có đến được thành Hạ Bì cũng không còn sức để chiến đấu.

Nhưng đại ca, nếu chúng ta đến muộn, lỡ như thành Hạ Bì rơi vào

tay Tần Vương, thì phải làm sao.

Trương Phi nói.

Lưu Bị cười nói: Đào Công tổ là Châu mục Từ Châu đường đường, dưới trướng binh tinh lương đủ, sẽ không dễ dàng thất thủ như vậy đâu.

Quan Vũ nhìn sâu vào Lưu Bị một cái, rồi mới nói.

Tam đệ, buổi chiều chúng ta có lẽ sẽ đến thành Hạ Bì.

Sau đó, y nhìn sang Lưu Bị: Đại ca, nếu chúng ta đến quá muộn, chỉ sợ Đào Khiêm sẽ có chút suy nghĩ.

Lời này vừa nói ra, Lưu Bị gật đầu.

Chuyến đi sau đó, tốc độ của họ cuối cùng cũng tăng lên một chút.

Từ Châu, trong phủ Châu mục.

Các quan viên lớn nhỏ của Từ Châu đều tụ tập ở đây, ai nấy đều ngồi nghiêm chỉnh.

Ở phía trước, Đào Khiêm đi đi lại lại, vẻ mặt lo lắng bất an.

Hắn một mặt bối rối, dường như gặp phải chuyện không thể hiểu nổi.

Ngay sau đó, Đào Khiêm mạnh mẽ dừng bước, nhìn xuống dưới: Lưu Húc không công thành sao.

Tào Báo lắc đầu: Chúa công, vẫn như trước, dừng lại ở ngoài thành.

Xem ra, dường như hoàn toàn không có ý định công thành.

Đào Khiêm chau mày thật sâu, nhìn xuống đám người: Các ngươi có biết tại sao Lưu Húc vẫn luôn không công thành không.

Chúng nhân đều một mặt mờ mịt.

Người này nhìn người kia, đều không hiểu tại sao.

Đào Khiêm ra sức gãi đầu, mấy sợi tóc trắng trên đầu đều bị gãi rụng, nhưng hắn dường như không hề hay biết.

Hắn vung tay: Đi, theo bản châu mục lên tường thành xem thử.

Sau đó, hắn liền đi ra ngoài.

Chúng nhân không dám trái lời, lần lượt cùng đi theo sau hắn.

Nhìn những doanh trại ngay ngắn trật tự ngoài thành, cùng với những binh lính đang huấn luyện xung quanh doanh trại, Đào Khiêm trên mặt càng thêm khó hiểu.

Cảnh tượng trước mắt, thật sự quá quỷ dị.

Chương 184

Cả đời này, hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Hắn cười khổ: Các ngươi xem, rốt cuộc là chuyện gì a.

Trần Đăng mang theo giọng điệu không chắc chắn: Chẳng lẽ, Tần Vương đang đợi người.

Nói xong, ngay cả hắn cũng có chút không dám tin.

Nhưng nếu không phải nguyên nhân này, thì thật sự không biết, rốt cuộc sẽ là nguyên nhân gì.

Đào Khiêm mạnh mẽ quay đầu, chỉ vào Mi Trúc quát hỏi.

Tử Trọng, ta bảo ngươi đi mời viện binh đâu rồi.

Theo lịch trình bình thường, đáng lẽ đã phải đến rồi.

Sao bây giờ vẫn chưa đến.

Mi Trúc khẽ thở dài.

Vì chuyện này, hắn đã bị Đào Khiêm chất vấn mười mấy lần.

Hắn chắp tay hành lễ với Đào Khiêm.

Chúa công, theo tình báo mới nhất, Lưu Bị mang binh mã dưới trướng buổi sáng đã xuất phát từ nước Đông Hải.

Sắp có thể đến thành Hạ Bì.

Đào Khiêm trên mặt lộ ra một nụ cười, an ủi.

Tử Trọng à, xin đừng trách, lão phu vừa rồi nói hơi vội.

Ta cũng là lo cho Từ Châu, lo cho bá tánh Từ Châu.

Thuộc hạ hiểu.

Mi Trúc chắp tay hành lễ.

Trong lòng thầm phỉ báng, nhưng trên mặt lại không hề biến sắc.

Lúc này, ba người Lưu Quan Trương cuối cùng cũng mang binh mã dưới trướng đến thành Hạ Bì.

Chỉ có cảnh tượng trước mắt khiến họ kinh ngạc.

Chỉ thấy ngoài thành Hạ Bì, đại quân của Lưu Húc đang dừng lại.

Cảnh tượng chiến hỏa ngút trời như dự đoán hoàn toàn không xuất hiện.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Lưu Bị cẩn thận quan sát ngoài thành Hạ Bì.

Hắn phát hiện, thành Hạ Bì hoàn toàn không có một chút dấu hiệu của chiến tranh.

Trên chiến trường ngay cả một xác chết cũng không có, một lá cờ rách cũng không có.

Trong lòng hắn chợt thấy bất an.

Chẳng lẽ, Lưu Húc và Đào Khiêm hai người liên thủ bày ra một cái bẫy.

Nghĩ đến đây, hắn liền bất an.

Hắn nhìn sang Quan Vũ và Trương Phi: Vân Trường, Dực Đức, có phải Lưu Húc và Đào Khiêm liên thủ bày ra một cái bẫy không.

Trong chủ trướng của đại quân Lưu Húc.

Lúc này không khí bên trong rất náo nhiệt.

Lưu Húc đang cùng Quách Gia, Tuân Du một đám người tán gẫu.

Lúc này, thân vệ vội vàng bước vào.

Chúa công, đại quân của Lưu Bị đã đến.

Ồ.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Lưu Húc đứng dậy, mỉm cười nhạt, Nếu chính chủ đã đến, vậy thì chúng ta ra ngoài gặp gỡ đi.

Sau đó, hắn đi đầu ra ngoài.

Quách Gia và Tuân Du liếc nhìn nhau, đều lộ vẻ hiếu kỳ.

Cảnh tượng tiếp theo, họ đã mong chờ từ lâu.

Thấy Lưu Húc ra ngoài, Triệu Vân, Điển Vi, Mã Siêu cùng một đám võ tướng đều ra đón.

Họ vội vàng nói: Chúa công, sắp bắt đầu rồi sao.

Lưu Húc vung tay: Đi thôi.

Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Chúng tướng không khỏi hưng phấn.

Binh lính cũng đều kích động.

Họ đã chờ đợi cảnh tượng tiếp theo từ lâu.

Lưu Húc bay người lên ngựa Xích Ký, sau đó một mình đi đầu, xông về phía cổng thành Hạ Bì.

Soạt soạt.

Một đám văn thần võ tướng, tất cả đều theo sau Lưu Húc.

Tất cả binh lính, cũng đều bước đều, theo sau.

Lúc này Lưu Bị có chút sốt ruột.

Hắn đã dự cảm được sự việc không ổn.

Mơ hồ, hắn có cảm giác như mọi thứ của Lưu Húc đều là để chờ đợi hắn.

Tuy không biết tại sao Lưu Húc lại làm vậy, nhưng hắn không chuẩn bị ở lại đây nữa.

Lưu Bị vung tay: Tình hình có biến, mọi người theo ta rút lui.

Nói xong, hắn thúc ngựa, liền lùi về phía sau.

Thấy Lưu Bị muốn chạy, Lưu Húc tự nhiên sẽ không để y như ý.

Hắn chỉ nói lớn: Lưu Huyền Đức, đã đến rồi, cớ sao lại vội vàng rời đi như vậy.

Chẳng lẽ ngươi hối hận, không muốn cứu Đào Châu mục nữa hay sao.

Lời này vừa nói ra, Lưu Bị dừng lại tại chỗ.

Nhân nghĩa, đó là thương hiệu của y.

Lý do y có thể đứng vững trên thế gian này, chính là dựa vào nhân nghĩa.

Nếu thừa nhận không cứu Đào Khiêm, vậy thì, danh tiếng nhân nghĩa kinh doanh nhiều năm sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Điều này y không muốn thấy, cũng không thể chịu đựng được.

Y ghìm ngựa lại, quay người cười gượng gạo: Không đâu, ta lần này ngày đêm kiêm trình, ngàn dặm xa xôi, chính là nhận lời ủy thác của Đào Châu mục đến cứu viện Từ Châu.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc vừa nói, vừa cưỡi ngựa Xích Ký, nghênh đón Lưu Bị.

Nếu đã như vậy, vậy thì cùng bản vương đánh một trận trước đi.

Sau lưng Lưu Húc, Triệu Vân, Điển Vi, Mã Siêu, Thái Sử Từ,

Trương Liêu, Cao Thuận, Từ Vinh cùng một đám võ tướng dàn thành một hàng.

Đội hình xa hoa đến mức khiến người ta không khỏi tắc lưỡi.

Lưu Bị khó khăn nuốt nước bọt.

Ba huynh đệ họ, chỉ đối phó một mình Lưu Húc đã đủ mệt.

Huống chi, sau lưng Lưu Húc còn có nhiều võ tướng như vậy.

Trong số những võ tướng đó, Thường Sơn Triệu Tử Long thì không cần phải nói nhiều, hoàn toàn không thua kém Quan Vũ, Trương Phi, một tuyệt thế võ tướng.

Còn có Điển Vi, Thái Sử Từ, những người này ai nấy đều không phải hạng tầm thường.

Nếu đối đầu, kết quả rõ ràng.

Lại nhìn binh mã dưới trướng Lưu Húc.

Những kỵ binh đi đầu, trang bị tinh lương, động tác chỉnh tề, nhìn là biết tinh binh.

Tinh binh hiếm thấy.

Lại nhìn tám ngàn binh lính đáng thương dưới trướng mình.

Không ít binh lính trên người, ngay cả một bộ giáp da cũng không có.

Càng quan sát, trong lòng càng chấn kinh.

Lúc này hắn hoảng rồi.

Lưu Bị trên mặt gượng gạo nở một nụ cười.

Tần Vương nói đùa rồi.

Ta chỉ cứu viện Từ Châu, chứ không muốn cùng Tần Vương đối địch.

Lưu Húc mỉm cười nhạt: Lưu Bị lần này đến, là để cứu viện Từ Châu.

Bản vương chính là để công đả Từ Châu.

Như vậy mà dám nói không muốn cùng bản vương đối địch.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với Lưu Bị: Cứu viện Từ Châu, hôm nay bản vương sẽ đánh tan chi viện quân này trước.

Ít nói nhảm đi, chúng ta đánh một trận rồi nói sau.

Tần Vương, ngài hiểu lầm Lưu Bị muốn giải thích thêm.

Lưu Húc lại không đáp lời, thúc ngựa Xích Ký, xông về phía Lưu Bị.

Hắn thản nhiên nói: Đi.

Lần trước chúng ta so tài là bộ chiến, hôm nay để bản vương xem thực lực kỵ chiến của ngươi thế nào.

Trương Phi vốn tính nóng nảy, lúc này làm sao chịu được.

Hắn vung Trượng Bát Xà Mâu trong tay, quát lớn.

Gia gia Trương Phi ở đây, ăn một mâu của ta.

Nói xong, hắn thúc ngựa dưới háng, xông về phía Lưu Húc.

Lưu Bị muốn ngăn Trương Phi lại, nhưng đã muộn.

Nhìn Lưu Húc và đại quân của Lưu Bị đang chiến đấu, những người trên tường thành đều ngơ ngác.

Họ không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vương không phải đến công đả Từ Châu sao.

Sao lại đánh với Lưu Bị trước.

Đánh viện quân trước cũng không phải là không thể, nhưng đánh

viện quân ngay trước mặt chính chủ, quá kỳ quặc rồi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đào Khiêm trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn cảm thấy một cảm giác bị coi thường.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác đó đã bị ném lên chín tầng mây.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có may mắn.

Hắn mong Lưu Húc và Lưu Bị đánh nhau càng kịch liệt càng tốt.

Nếu Lưu Húc từ bỏ công đả Từ Châu, thì bị coi thường một chút, cũng có sao đâu.

Tào Báo chắp tay với Đào Khiêm: Chúa công, chúng ta có nên xuất binh, trợ giúp Lưu Bị không.

Đào Khiêm theo bản năng lắc đầu.

Sau đó mới phản ứng lại, vội ho nhẹ một tiếng, giải thích.

Tình hình có chút quỷ dị, bản châu mục lo lắng Lưu Húc và Lưu Bị liên thủ bày mưu.

Nếu chúng ta xuất kích, chỉ sợ sẽ bị lợi dụng.

Không bằng chúng ta tĩnh quan kỳ biến.

Lưu Bị lúc này một mặt mộng bức.

Hắn thật sự không hiểu tình hình trước mắt.

Cố ý làm chậm tốc độ hành quân, chính là để Lưu Húc và Đào Khiêm đánh nhau trước.

Đến lúc đó, khi Đào Khiêm gặp nguy hiểm, hắn sẽ đứng ra, tuyết trung tống thán.

Cứ như vậy, Đào Khiêm nhất định sẽ cảm kích Lưu Bị.

Đồng thời, hắn cũng kiếm được danh tiếng nhân nghĩa.

Mọi thứ đều đang diễn ra theo kế hoạch của hắn.

Chỉ khi đến thành Hạ Bì, mọi thứ đã trở nên khác đi.

Rõ ràng Lưu Húc đã sớm đến thành Từ Châu.

Rõ ràng Lưu Húc và Đào Khiêm đã sớm đối đầu nhau.

Nhưng quỷ dị là, Lưu Húc lại không đánh với Đào Khiêm, mà lại đánh với Lưu Bị.

Thật là.

Hai chính chủ không đánh nhau, lại đánh với hắn.

Hắn chỉ là một chi viện quân thôi mà.

Lưu Húc có nhầm mục tiêu tấn công không.

Chương 185

Lúc này hắn chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Nếu không phải trước mặt bao nhiêu người, hắn đã khóc một trận rồi.

Kể từ lần trước bị Lưu Húc hành cho ra bã, Trương Phi vẫn luôn chăm chỉ luyện tập thương pháp của mình.

Bây giờ chính là lúc nghiệm chứng khổ tu nhiều ngày có hiệu quả hay không.

Ô Vân Đạp Tuyết vốn là một con ngựa nổi tiếng, lúc này trong nháy mắt đã đến trước mặt Lưu Húc.

Trượng Bát Xà Mâu trong tay hóa thành một bóng mâu, đâm về phía Lưu Húc.

Lưu Húc trên mặt không có chút thay đổi.

Hắn chỉ tùy ý giơ tay, Hình Thiên Thương khẽ động, đã chặn được một mâu của Trương Phi.

Bành.

Hình Thiên Thương và Trượng Bát Xà Mâu va chạm vào nhau.

Trương Phi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến Trượng Bát Xà Mâu, khiến hắn gần như không cầm nổi Trượng Bát Xà Mâu.

Sau đó, cả người hắn bay về phía sau.

May mà Ô Vân Đạp Tuyết có linh tính, mạnh mẽ lùi về phía sau, đỡ lấy Trương Phi.

Lưu Húc khẽ lắc đầu.

Trương Phi, nếu ngươi chỉ có chút thực lực này, thì thật sự quá khiến bản vương thất vọng rồi.

Trương Phi triệt để nổi giận.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Gầm Một tiếng vang vọng khắp trời đất.

Cơ bắp trên người hắn bắt đầu nổi lên từng khối, thân hình cũng đang biến đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chính là Trương Phi trong cơn cuồng nộ.

Trương Phi sau khi cuồng nộ, thực lực sẽ tăng lên không ít so với bình thường.

Quan Vũ nhìn hai người trong chiến trường, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Y khẽ quát với Lưu Bị: Đại ca, kể từ Hổ Lao quan đến nay, ba huynh đệ chúng ta chưa từng liên thủ.

Hiện giờ Tần Vương Lưu Cảnh Sơ mạnh hơn Lữ Bố không ít, chỉ dựa vào một mình Dực Đức không phải là đối thủ.

Y đưa tay về phía Quan Vũ: Đại ca, lần này hãy để chúng ta liên thủ một lần nữa đi.

Trong mắt y lóe lên một tia hy vọng.

Trước mắt Lưu Bị không khỏi hiện lên cảnh tượng Lưu Húc một thương đánh bay Trương Phi và Quan Vũ.

Cảnh tượng đó đã trở thành ác mộng trong lòng hắn, thường xuyên không tự chủ hiện lên trong đầu.

Đồng tử hắn mạnh mẽ co lại, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Hắn không giống Quan Vũ và Trương Phi, thân thể dị thường, có

thể chịu được những cú đập mạnh như vậy.

Có thể bay ngược mười mấy trượng rồi lại bò dậy chiến đấu.

Lưu Bị chỉ là một người bình thường, không được.

Lúc này, Lưu Bị gượng gạo nở một nụ cười.

Vân Trường, đại quân không thể không có người thống lĩnh, cứ để vi huynh ta suất lĩnh đại quân thế tọa trấn.

Trên mặt hắn lộ ra một tia quan tâm: Xin Vân Trường nhất định phải cẩn thận.

Trong lòng Quan Vũ lóe lên một tia thất vọng.

Quả nhiên như vậy.

Đây là đại ca của y sao.

Trong lòng y thầm thở dài.

Sau đó tay y giơ Thanh Long Yển Nguyệt Đao, liền xông về phía trước.

Y quát lớn về phía trước: Tần Vương, ta Quan Vũ đến chiến với ngươi.

Lưu Húc ha ha cười: Vân Trường cuối cùng cũng ra tay rồi.

Quan Vũ nhìn sang Trương Phi: Dực Đức.

Lần này hai huynh đệ chúng ta lại liên thủ.

Trương Phi mừng rỡ: Nhị ca nói đúng lắm.

Chúng ta đánh bại Tần Vương rồi nói sau.

Quan Vũ trên mặt hiện lên một nụ cười, khí thế trên người bắt đầu không ngừng tăng lên.

Nhìn ba người trong chiến trường, Mã Siêu trên mặt đầy vẻ ngưng

trọng.

Qua cuộc đối đầu vừa rồi, hắn phát hiện Trương Phi kia là một đối thủ không yếu hơn mình.

Hiện giờ, một đối thủ như vậy lại thêm một người.

Miệng hắn lẩm bẩm: Trương Phi, Quan Vũ Ngay sau đó, hắn khẽ nhíu mày.

Hắn nhìn sang Triệu Vân: Tử Long, võ lực của Quan Vũ và Trương Phi chỉ sợ đều không dưới ta, chúng ta có nên ra tay giúp chúa công không.

Triệu Vân lắc đầu: Mạnh Khởi, Quan Vũ và Trương Phi hai người dù có liên thủ, cũng không phải là đối thủ của chúa công.

Cứ ngoan ngoãn ở đây chờ lệnh là được.

Đừng phá hỏng chuyện tốt của chúa công.

Chuyện tốt.

Mã Siêu gãi đầu, một mặt không hiểu.

Trương Liêu một đôi mắt, chăm chú nhìn vào trong sân.

Hắn sớm đã quen biết Quan Vũ.

Hai người có thể nói là không đánh không quen.

Hắn hiểu rõ thực lực của Quan Vũ.

Nếu luận về võ lực, hắn xa xa không phải là đối thủ của Quan Vũ.

Cũng vì vậy, khi nghe lời của Triệu Vân, trong lòng hắn chấn kinh có thể biết.

Khí thế của Quan Vũ đang không ngừng tăng lên.

Nhát đao tiếp theo, chính là nhát đao đỉnh cao.

Trương Phi đã luôn không ngừng khổ tu, Quan Vũ lại hà cớ gì không.

Nhưng tu luyện của y khác với Quan Vũ.

Y không chỉ luyện đao pháp, mà còn luyện thế.

Hiện giờ, khí thế của y so với trước đã tăng lên đủ hai thành.

Khi khí thế tăng lên đến đỉnh cao, Quan Vũ động rồi.

Đôi mắt phượng không khỏi hơi nheo lại, đồng thời, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay mạnh mẽ chém xuống.

Lúc này trong lòng y tự tin.

Nhát đao này là nhát đao đỉnh cao.

Y tin rằng dù Lữ Bố còn sống, cũng sẽ chết tại chỗ dưới nhát đao này.

Một luồng đao quang rực rỡ theo đó sáng lên.

Dưới nhát đao này, bầu trời vốn có chút u ám, dường như cũng bị xé ra một vết rách.

Nhát đao này, mang theo khí thế vô biên, hướng về phía Lưu Húc oanh xuống.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của nhát đao này, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Không tồi.

Đây mới là Quan Vũ mà hắn biết.

Cứ như vậy, mới không uổng phí hắn đã bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy.

Lưu Húc tay mạnh mẽ vung lên.

Vút.

Một bóng thương xé rách hư không, nghênh đón nhát đao của Quan Vũ.

Tất cả mọi người có mặt, đều nín thở.

Ai nấy đều mở to mắt, nhìn vào hai luồng đao quang thương ảnh rực rỡ trong sân.

Ầm.

Hình Thiên Thương và Thanh Long Yển Nguyệt Đao va chạm mạnh vào nhau.

Một chuỗi tia lửa phát ra từ giữa Hình Thiên Thương và Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Một luồng khí thế lan ra bốn phía.

Quan Vũ chỉ cảm thấy tay mình tê rần.

Một luồng sức mạnh khủng bố ập đến.

Y ý thức được không ổn.

Giây tiếp theo, cả người y bay lên không trung.

Nhìn cảnh tượng dưới đây, y quả thực không dám tin vào mắt mình.

Mình lại bị đánh bay.

Sao có thể.

Nhát đao đó rõ ràng mạnh hơn lần trước ít nhất hai thành.

Vẫn chưa đủ sao.

Y nhìn sang Lưu Húc, lại phát hiện Lưu Húc đang mỉm cười nhạt với mình.

Đầu óc y hơi mông lung.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt y mạnh mẽ sáng lên.

Y nhìn thấy một bóng mâu.

Trước khi nhát đao của Lưu Húc và Quan Vũ va chạm, Trương Phi đã ra tay.

Nhìn Quan Vũ toàn lực ra tay, Trương Phi biết mình chỉ có một cơ hội.

Nếu nhát đao tiếp theo không thể đánh bại Lưu Húc.

Vậy thì kết cục hôm nay đã định rồi.

Nhân lúc Lưu Húc không thể phân tâm, Trương Phi mạnh mẽ kéo dây cương.

Ô Vân Đạp Tuyết như có linh tính, mạnh mẽ nhảy lên không trung.

Nhờ cú nhảy này, Trương Phi mạnh mẽ đạp lên Ô Vân Đạp Tuyết.

Ngay sau đó, cả người hắn lại nhảy lên phía trên.

Eo hắn mạnh mẽ cong lại.

Nhờ lực cong này, sức mạnh trên tay hắn cũng theo đó bộc phát ra.

Trượng Bát Xà Mâu nhờ một luồng sức mạnh, mạnh mẽ đập xuống người Lưu Húc.

Một bóng mâu rực rỡ, xuất hiện trong hư không.

Mãi đến khi Trượng Bát Xà Mâu xuất hiện phía trên Lưu Húc, một tiếng hét nhẹ mới theo đó vang lên.

Lúc này, Lưu Húc vừa mới một thương đập bay Quan Vũ.

Trương Phi trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Hắn biết mình đã thành công.

Nhị ca đã dùng nhát đao đỉnh cao đó, tranh thủ thời gian cho hắn.

Hắn có thể cảm nhận được, nhát đao đó của nhị ca mạnh hơn đủ hai thành.

Nhưng hắn lại hà cớ gì không.

Nhát mâu này mạnh hơn nhát mâu đỉnh cao lần trước ít nhất hai thành.

Khi Trượng Bát Xà Mâu sắp chạm vào người Lưu Húc, hắn phát hiện Lưu Húc quay đầu, mỉm cười nhạt với hắn.

Sau đó, một bóng thương đã xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 186

Nhát thương này thực sự quá nhanh.

Nhanh đến mức hắn không thể nhìn rõ.

Nhát thương này dường như trực tiếp xuất hiện trước mặt Trượng Bát Xà Mâu.

Keng.

Một tiếng vang lớn theo đó truyền đến.

Trượng Bát Xà Mâu trong tay Trương Phi không còn cầm nổi.

Trượng Bát Xà Mâu hóa thành một bóng mờ, bay về phía xa.

Sau đó cả người hắn cũng theo đó bay đi.

Cổ họng ngọt một cái, một ngụm máu tươi theo đó phun ra.

Chấn động.

Quá khủng bố rồi.

Mình lại bị đánh bay ra ngoài.

Sao có thể.

Nhát thương đó sao lại nhanh đến mức đó.

Tần Vương làm sao có thể dung hợp hoàn hảo sức mạnh và tốc độ với nhau.

Đầu óc Trương Phi lúc này rối bời.

Mọi thứ trước mắt quả thực đã lật đổ nhận thức của hắn từ trước đến nay.

Rõ ràng hai chiêu của hắn và nhị ca đều mạnh đến đáng sợ.

Nhưng dù vậy, vẫn bị một chiêu đánh bay.

Thật sự quá khó tin.

Thân thể hắn bay ngược ra hai mươi trượng, nặng nề đập vào phương trận của binh lính mình.

Có hai kẻ xui xẻo bị đập trúng.

Sau đó, một hàng dài binh lính bị thân thể Trương Phi đập ngã xuống đất.

Nhìn những binh lính đó ai nấy đều thổ huyết, xem ra không sống nổi.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Quả thực không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Khóe miệng Triệu Vân lộ ra một nụ cười khổ.

Mỗi ngày khổ tu, chỉ để rút ngắn khoảng cách với chúa công.

Nhưng không ngờ, khoảng cách với chúa công không hề được rút ngắn.

Chúa công, thật sự mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng a.

Mã Siêu trong mắt đầy vẻ cay đắng.

Đến lúc này, hắn mới hiểu, hóa ra lúc trước chúa công so tài với mình, đã nương tay đến mức nào.

Vừa rồi hắn còn muốn đi giúp chúa công.

Bây giờ, hắn đều cảm thấy mặt đỏ.

Thực lực khủng bố như vậy, ai lên cũng phải quỳ a.

Trên tường thành Hạ Bì.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Đào Khiêm trong lòng đầy vẻ tuyệt vọng.

Tần Vương có phải là người không.

Sao lại khủng bố như vậy.

Không phải người khác nói với hắn, hai viên đại tướng Quan Vũ và Trương Phi dưới trướng Lưu Bị, là tuyệt thế mãnh tướng sao.

Nhưng có ai thấy tuyệt thế mãnh tướng bị đánh bay hai mươi trượng không.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền rụt cổ lại.

Nếu mình bị đánh bay hai mươi trượng, chỉ sợ ngay cả xương cũng không còn.

Đúng rồi, mình có đại tướng.

Đào Khiêm mang theo một tia hy vọng nhìn sang Tào Báo.

Tào tướng quân, nếu đối đầu với Lưu Húc, có thể thắng không.

Có thể thắng không.

Tào Báo cả người đều mộng rồi.

Ngài hỏi ta có thể thắng không, ngài không thấy sao.

Hắn cười khổ lắc đầu: Tần Vương không thể địch lại.

Trương Phi và Quan Vũ hai người, ở Từ Châu ta cũng không có ai thắng được.

Đào Khiêm nghe vậy, thân thể loạng choạng.

Sau đó bắt đầu ho dữ dội.

Mi Trúc nhìn Lưu Húc, trong lòng đầy vẻ chấn kinh.

Hắn sớm biết Tần Vương lợi hại, nhưng không ngờ, lại lợi hại đến mức này.

Mắt hắn mạnh mẽ sáng lên.

Đồng thời, trong lòng hắn thầm kiên định.

Có lẽ, hắn nên như lời tam muội nói, đầu nhập dưới trướng Lưu Húc.

Có lẽ hắn nên làm gì đó.

Sau khi đánh bay hai người Quan Vũ và Trương Phi, Lưu Húc liền thúc ngựa Xích Ký dưới háng, xông về phía Lưu Bị.

Tốc độ của Xích Ký cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lưu Bị.

Lưu Bị hoàn toàn hoảng rồi.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, hắn đâu dám cứng đối cứng với Lưu Húc.

Hắn kéo dây cương, liền lùi về phía sau.

Vừa lùi vừa la: Vân Trường, Dực Đức cứu ta.

Trương Phi gầm lên một tiếng.

Sau đó thân thể mạnh mẽ nhảy lên.

Hắn bước lớn đến trước mặt Lưu Húc, quát lớn.

Tần Vương, muốn động đến đại ca của ta, cần phải qua cửa của ta trước.

Thấy Trương Phi chắn trước mặt, Lưu Bị có chút tự tin.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc, trên mặt rơi lệ, khẩn thiết nói.

Tần Vương, chúng ta đều là tông thân Hán thất, ngài là hoàng huynh của thiên tử, ta là hoàng thúc của thiên tử.

Xin Tần Vương xem xét cùng là tông thân Hán thất, thủ hạ lưu tình.

Lưu Húc mỉm cười nhạt.

Hắn ghìm ngựa ngang thương: Được, nếu đã vậy, vậy thì bản vương sẽ nói chuyện với ngươi.

Lưu Bị, tông thân Hán thất, nói kỹ đi.

Lưu Bị trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Nếu có thể bắt được mối quan hệ tông tộc với Tần Vương, vậy chẳng phải cũng chứng thực được thân phận hoàng thúc của mình sao.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng chắp tay hành lễ.

Tần Vương, ta là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương, huyền tôn của Hiếu Cảnh hoàng đế, cháu của Lưu Hùng, con của Lưu Hoằng.

Lưu Húc gật đầu: Hóa ra là vậy.

Trong lòng hắn thầm vui.

Cắn câu rồi.

Lưu Bị cuối cùng cũng cắn câu rồi.

Tiếp theo có kịch hay để xem rồi.

Hắn thật sự không biết, Lưu Bị sau khi biết sự thật, sẽ có biểu hiện như thế nào.

Hắn nói lớn: Nếu như vậy, ngươi có chứng cứ chứng minh những gì vừa nói là thật không.

Lưu Bị cười khổ, Tần Vương, gia phả nhà ta bị thất lạc rồi.

Lưu Húc khóe miệng mỉm cười: Vậy là ngươi không đưa ra được chứng cứ rồi.

Lưu Bị đưa hai ngón tay, chỉ lên trời.

Ta Lưu Bị nguyện đối trời thề, những gì ta vừa nói tuyệt không có

nửa phần giả dối.

Lưu Húc không khỏi cười lớn.

Lưu Bị trong lòng không khỏi giật thót.

Hắn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, hỏi: Tần Vương vì sao lại cười.

Lưu Húc phẩy tay áo: Những gì ngươi vừa nói không có nửa phần giả dối, quả thực là một lời nói dối trắng trợn.

Tần Vương sao lại nói vậy.

Lưu Húc đưa tay vào ngực, một phần văn thư xuất hiện trong tay hắn.

Hắn thuận tay mở ra, mỉm cười nhạt.

Bản vương trước đó vừa mới tra tông phổ hoàng thất, theo bối phận Lưu Hùng là tằng tôn của đương kim thiên tử bệ hạ.

Cũng là cháu ba đời.

Lưu Hùng là gia gia của ngươi.

Cứ như vậy, cháu của Lưu Hùng chính là cháu năm đời của đương kim thiên tử bệ hạ.

Bản vương là hoàng huynh của đương kim thiên tử bệ hạ, như vậy, cháu của Lưu Hùng cũng là cháu năm đời của bản vương.

Trên mặt hắn lộ ra một tia tức giận: Xin hỏi ngươi tự xưng là hoàng thúc của thiên tử bệ hạ, từ đâu mà ra.

Lưu Bị cả người ngây ra.

Ngay sau đó, hắn cố biện minh: Không thể nào.

Ta là hoàng thúc của thiên tử bệ hạ, chuyện này chắc chắn không sai, tuyệt đối không thể có sai sót.

Lưu Húc chỉ tay vào Lưu Bị, quát lớn.

Lưu Bị, giả mạo thân phận hoàng thúc, hiện giờ chứng cứ xác thực, ngươi còn gì để nói. , Trong tông phổ hoàng thất, căn bản không có tên Lưu Bị.

Không phải giả mạo là gì.

Lưu Bị cả người có chút nói năng lộn xộn.

Hắn chỉ lẩm bẩm: Không thể nào Lưu Húc tùy tay ném văn thư trong tay đi: Nhìn cho rõ.

Văn thư có đóng ngọc tỷ, chẳng lẽ còn có thể là giả sao.

Lưu Bị đưa tay nhận lấy, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng.

Một phần văn thư chỉ có mấy trăm chữ, nhưng hắn lại xem đến một khắc đồng hồ.

Khi xem xong, cả người hắn ngồi bệt trên ngựa.

Quan Vũ một tay giật lấy văn thư.

Khi nhìn thấy nội dung trên văn thư, cả người y liền mộng.

Hắn và Trương Phi sở dĩ kết nghĩa với Lưu Bị, chính là vì thân phận hoàng thúc của Lưu Bị.

Nhưng hiện giờ, thân phận hoàng thúc của Lưu Bị lại là giả.

Đối với y, đây không khác gì một cú đả kích nặng nề.

Trương Phi gầm lên một tiếng: Lưu Húc, ngươi lại dám giả mạo văn thư.

Quan Vũ một tay kéo Trương Phi lại: Dực Đức, văn thư là thật.

Trên đó có ngọc tỷ.

Lời này vừa nói ra, Trương Phi ngây ra tại chỗ.

Hồi lâu, hắn nhìn sang Lưu Bị: Đại ca, huynh nói đi, văn thư là giả.

Nhưng đợi mãi, Lưu Bị cũng không nói một lời.

Chúng nhân đều xôn xao.

Tất cả mọi người trên sân, đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Quách Gia chợt tỉnh ngộ.

Hóa ra là vậy.

Chẳng trách chúa công cứ mãi đợi Lưu Bị đến, hóa ra Lưu Bị lại nói một lời nói dối động trời.

Giả mạo thân phận tông thân Hán thất, lá gan của Lưu Bị sao lại lớn như vậy.

Triệu Vân cả người đều mộng rồi.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn liền may mắn.

Lưu Húc đối tốt với hắn, hắn không phải không thấy.

Chương 187

Hắn biết, nếu không phải chúa công, chỉ sợ mình thật sự sẽ bị Lưu Bị cảm động.

Nghĩ đến đây, hắn liền không khỏi vô cùng may mắn.

Đào Khiêm toàn bộ đều sững sờ.

Quả thực là tin tức động trời a.

Lưu Bị lại vẫn luôn giả mạo thân phận hoàng thất.

Lá gan cũng quá lớn rồi.

Mi Trúc một mặt sợ hãi vỗ ngực.

Uổng công trước đây hắn còn có thiện cảm với Lưu Bị này.

Đầu quân dưới trướng Lưu Bị này.

Thậm chí, còn có ý định gả tam muội cho Lưu Bị này.

Nhưng hiện giờ, trong lòng hắn chỉ còn lại may mắn.

Nếu không phải tam muội có phen nói chuyện thấu đáo đó, chỉ sợ hắn thật sự sẽ có hành động.

Lúc đó, chẳng phải là đẩy tam muội vào hố lửa sao.

Nghĩ đến đây, sự phẫn nộ đối với Lưu Bị, lại càng sâu thêm mấy phần.

Lúc này trong lòng hắn không còn chút do dự nào.

Hắn bắt đầu thầm tính toán.

Lưu Húc chỉ vào Lưu Bị, giận dữ quát: Lưu Bị giả mạo tông thân Hán thất, chứng cứ xác thực.

Các ngươi muốn ngoan cố không chịu tỉnh ngộ, tiếp tục đi theo hắn sao.

Binh mã dưới trướng Lưu Bị, người này nhìn người kia.

Sau đó, đồng loạt lùi sang một bên.

Trương Phi không khỏi sốt ruột, hét lớn: Đại ca, đừng nghe hắn nữa, ta hộ tống huynh giết ra ngoài.

Dứt lời, hắn liền vung cây Trượng Bát Xà Mâu trong tay, gầm lên: Mọi người theo ta giết ra ngoài.

Giữa tiếng gầm giận dữ, Lưu Bị mới hơi hoàn hồn.

Hắn lập tức thúc ngựa, lùi về phía sau.

Lưu Húc cười nhạt: Chạy được sao.

Nói rồi cũng thúc ngựa đuổi theo.

Tâm trạng Quan Vũ vô cùng phức tạp.

Cảm nhận được sự thay đổi của Lưu Bị, trong lòng hắn vô cùng thất vọng.

Nhưng dù sao, Lưu Bị cũng là huynh trưởng kết nghĩa.

Hắn nhìn Lưu Bị thật sâu rồi nói: Dực Đức, hộ tống đại ca đi trước, ta giúp huynh đoạn hậu.

Nhị ca, phải đi thì cùng đi.

Trương Phi giận dữ hét lên.

Nếu đi cùng nhau thì không ai đi được cả.

Nghe Quan Vũ nói vậy, Trương Phi im lặng.

Hắn biết lời Quan Vũ nói là thật.

Nhưng Quan Vũ là nhị ca của hắn, làm sao nỡ bỏ lại.

Nào ngờ lại nghe Lưu Bị nói: Vân Trường bảo trọng.

Ta và Dực Đức sẽ đợi huynh ở phía trước.

Trên mặt Lưu Bị lộ ra vài phần thương cảm, rồi thúc ngựa lui về phía sau.

Quan Vũ sững sờ.

Hắn không dám tin nhìn Lưu Bị đang chạy về phía sau.

Trương Phi cũng ngây người.

Nhưng rồi hắn quay sang hét lớn với Quan Vũ: Nhị ca, nhất định phải giữ mình nhé.

Giọng nói mang theo vài phần nức nở.

Quan Vũ giương Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay, nói: Tần Vương, hôm nay trừ phi Quan Vũ ta chết ở đây, nếu không ta sẽ không để ngài qua.

Cùng lúc đó, khí thế trên người hắn không ngừng tăng lên.

Lưu Húc thầm tán thưởng một tiếng.

Quả không hổ là Quan Vũ.

Trong tình thế này mà vẫn có được khí thế như vậy, thật sự hiếm có.

Nếu đã như vậy, thì cứ bắt Quan Vũ trước rồi nói sau.

Hắn vung tay.

Soạt.

Đại quân xung quanh bắt đầu di chuyển.

Quan Vũ không khỏi lo lắng, định quay người lại giúp đỡ.

Nhưng Lưu Húc lại cười nhạt nói: Vân Trường đừng vội.

Đối thủ của ngươi là Bản Vương.

Ngay sau đó, hắn thúc ngựa Xích Ký, xông về phía Quan Vũ.

Quan Vũ khẽ nhướng mày, rồi đôi mắt phượng đột nhiên nheo lại.

Vút.

Một đường đao lóe lên.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay chém về phía Lưu Húc.

Lưu Húc giơ tay lên, dùng Hình Thiên thương đỡ lấy một đao kia.

Cả người Quan Vũ bị chấn bay ra ngoài.

Rầm.

Cả người hắn đập vào tường thành, tạo ra một hố sâu cực lớn trên đó.

Binh lính giữ thành trong thành đều kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tường thành dày như vậy mà lại bị đâm thủng.

Đây là người sao.

Lưu Húc lại xuống ngựa, lao về phía Quan Vũ.

Quan Vũ lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy hai tay đau nhói.

Lúc này nhìn lại, hắn kinh hoàng phát hiện miệng hổ đã nứt toác.

Thực lực của Tần Vương cũng quá kinh khủng rồi.

Nhưng hắn không dám dừng lại nghỉ ngơi, cố gượng đứng dậy.

Ngay sau đó, hắn phát hiện tốc độ của Lưu Húc thực sự quá nhanh.

Đôi mắt phượng nheo lại thành một đường chỉ.

Tốc độ này e rằng còn nhanh hơn cả chiến mã rất nhiều.

Đây thật sự là tốc độ mà con người có thể chạy ra được sao.

Hắn nghiến răng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay lại chém mạnh xuống.

Đúng lúc này, Lưu Húc đã đến trước mặt hắn.

Lưu Húc một thương đã hất văng Quan Vũ lên trời.

Cả người Quan Vũ bay vút lên không trung, vượt qua cả tường thành.

Nhưng một khắc sau, cả người hắn sững sờ.

Hắn phát hiện Tần Vương Lưu Húc lại đang tiếp cận, tiếp cận hắn với một tốc độ kinh hoàng.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay vung mạnh về phía Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ tùy tay khều một cái.

Trong không trung không có chỗ mượn lực, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay Quan Vũ liền bay ra ngoài.

Quan Vũ nắm chặt tay phải thành quyền, hung hăng vung về phía Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay trái ra, tùy ý đỡ lấy, liền bắt được nắm đấm của hắn.

Quan Vũ định vung tay trái thì thấy Lưu Húc đã vặn tay phải của hắn.

Cả người hắn không thể động đậy được nữa.

Rầm.

Hai người rơi xuống mặt đất.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn thì phát hiện Lưu Bị và Trương Phi đã

chạy xa.

Hắn cười nhạt.

Chuyến này cũng không lỗ, ít nhất đã thu phục được một người.

Hắn khẽ nói: Vân Trường, Bản Vương kính ngươi là nhân tài, nên không cần dùng dây trói.

Quan Vũ nhìn Lưu Húc với vẻ mặt phức tạp.

Lưu Húc cười cười, rồi đi về phía chủ trướng.

Quan Vũ là người kiêu ngạo đến mức nào, Lưu Húc đã làm vậy, tự nhiên hắn sẽ không nhân cơ hội bỏ chạy.

Vả lại, dù có chạy cũng không thể thoát được.

Vì vậy, hắn tự giác đi theo sau lưng Lưu Húc.

Trong chủ trướng.

Triệu Vân vội vàng nói: Chúa công, thuộc hạ nể tình Chúa công yêu tài, không nỡ giết Trương Phi, để hắn một mình hộ tống Lưu Bị chạy thoát.

Lưu Húc gật đầu nói: Tử Long, vất vả cho ngươi rồi.

Mời ngồi.

Lúc này Quan Vũ ngạo nghễ đứng giữa chủ trướng.

Hắn nhìn Lưu Húc và Triệu Vân một cái, vẻ mặt lộ ra sự cảm kích.

Triệu Vân đến bên cạnh Quan Vũ nói: Vân Trường, ta và ngươi cũng là chỗ quen biết cũ, lời thừa thãi ta sẽ không nói.

Ta chỉ khuyên Vân Trường một câu, Lưu Huyền Đức chung quy không phải minh chủ.

Nói rồi, hắn vỗ vỗ vai Quan Vũ, rồi quay sang cúi người với Lưu

Húc: Chúa công, cho phép thuộc hạ đi chỉnh đốn binh mã trước.

Sau khi Lưu Húc gật đầu, hắn mới đi ra ngoài.

Trương Liêu từ bên ngoài đi vào, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, thuộc hạ và Vân Trường là chỗ quen biết cũ, hay là để thuộc hạ và Vân Trường nói chuyện sâu hơn.

Cũng được.

Lưu Húc gật đầu.

Trương Liêu chắp tay với Quan Vũ, cười lớn nói: Vân Trường, từ lần chia tay ngày đó, đã nhiều năm không gặp.

Trên mặt Quan Vũ cũng lộ ra một tia vui mừng: Văn Viễn, đã lâu không gặp.

Trương Liêu cười lớn nói: Vân Trường, hay là ngươi cùng ta kề vai sát cánh hiệu lực cho Chúa công, thế nào.

Quan Vũ im lặng.

Trương Liêu cũng không giận, chỉ vỗ vỗ vai Quan Vũ nói: Vân Trường, ta chờ mong được kề vai sát cánh cùng ngươi.

Dứt lời, hắn cúi người với Lưu Húc rồi cũng lui ra.

Lưu Húc nhìn Quan Vũ nói: Vân Trường, Bản Vương biết ngươi là tướng tài hiếm có.

Hay là đầu quân dưới trướng Bản Vương, thế nào.

Lúc này tâm tư Quan Vũ có chút rối loạn, chỉ im lặng đứng đó không nói gì.

Lưu Húc cười lớn nói: Vân Trường, ngươi còn nhớ lời hứa mà Bản Vương và Lưu Bị đã định lần trước không.

Quan Vũ không khỏi sững sờ.

Lời hứa đó, hắn tự nhiên nhớ rõ.

Lời hứa giữa Lưu Húc và Lưu Bị, mà người trung gian chính là Quan Vũ.

Chỉ nghe Lưu Húc thản nhiên nói: Nếu vừa rồi lúc Lưu Bị rút lui, Bản Vương đề nghị để ngươi đi theo Bản Vương để thực hiện lời hứa đó, ngươi nghĩ Lưu Bị sẽ đồng ý không.

Lời này vừa ra, Quan Vũ sững sờ.

Nếu là Lưu Bị của ngày xưa, thì không nghi ngờ gì, Lưu Bị chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã khác.

Từ mấy lần lựa chọn của Lưu Bị, hắn đã cảm nhận được sự thay đổi của ông ta.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, Lưu Bị bây giờ không phải là Lưu Bị mà hắn từng biết.

Quan Vũ thở dài một tiếng.

Rồi hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc nói: Tần Vương tại thượng, Quan Vũ nguyện vì Tần Vương hiệu lực.

Lưu Húc cười lớn nói: Rất tốt.

Bản Vương lại có thêm một viên tâm phúc đại tướng.

Vân Trường, Bản Vương phong ngươi làm Giáo úy, đợi lần này trở về Duyện Châu, ta sẽ ban thưởng riêng.

Quan Vũ cúi người với Lưu Húc nói: Đa tạ Tần Vương.

Lưu Húc đứng dậy, nắm lấy cánh tay Quan Vũ nói: Vân Trường, cùng Bản Vương đi bình định thành Hạ Bì.

Hai người cùng đi ra ngoài.

Bên ngoài doanh trướng, mọi người đồng loạt tiến lên nghênh đón Lưu Húc.

Chương 188

Lưu Húc vung tay nói: Các tướng sĩ, cùng Bản Vương đi bình định thành Hạ Bì.

Dạ.

Các tướng sĩ đồng thanh lĩnh mệnh, tiếng vang bốn phía.

Ngay sau đó, Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng tiến về thành Hạ Bì.

Bên một bờ sông.

Hai con khoái mã dừng lại ở đây.

Người đi đầu chính là Lưu Bị.

Lúc này Lưu Bị trông rất thảm hại.

Mặt hắn đầy bụi đất, quần áo cũng bẩn thỉu.

Hắn ngã từ trên ngựa xuống, rồi lồm cồm bò đến bên bờ sông.

Hắn vội vã vốc nước rửa mặt.

Có thân vệ đưa túi nước đến.

Lưu Bị ngửa cổ uống mấy ngụm, mới thở phào một hơi.

Trương Phi hét lớn: Đại ca, nhị ca của ta đâu.

Huynh ở đây đợi một lát, để ta đi cứu nhị ca về.

Nói rồi, hắn giật dây cương, định quay lại thành Hạ Bì.

Lưu Bị vội đứng dậy, bước lên hai bước nắm lấy dây cương.

Tam đệ, ngươi hồ đồ à.

Đại quân của Lưu Húc đều ở ngoài thành Hạ Bì, ngươi đến đó

chẳng phải là dê vào miệng cọp sao.

Trương Phi giận dữ hét lên: Vậy thì sao.

Đó là nhị ca của ta.

Dù có là núi đao biển lửa, ta cũng phải xông vào một phen.

Nước mắt Lưu Bị tuôn ra, giọng run run: Ngươi vì cứu Vân Trường, không cần ta là đại ca nữa sao.

Đại ca.

Trương Phi đấm mạnh một quyền vào thân cây.

Dưới một quyền đó, trên thân cây lưu lại một hố sâu.

Hắn thở dài một tiếng: Đại ca, ta nghe lời huynh.

Chỉ là bây giờ binh mã của chúng ta đều đã tổn thất hết, ta phải làm sao đây.

Lưu Bị nhìn xung quanh, phát hiện chỉ còn lại chưa đến trăm người.

Nghĩ đến lúc xuất phát từ Bình Nguyên, dáng vẻ hăng hái khi đó, không khỏi đau lòng.

Lúc này, hắn không thể kìm nén được nữa, bật khóc nức nở.

Trên tường thành Hạ Bì.

Đào Khiêm thở dài một hơi.

Chuyện hôm nay, thực sự mọi thứ đều kỳ quái.

Nhưng may mắn thay, hắn đã thoát được một kiếp.

Còn về Lưu Bị bị đánh cho tàn phế kia, tự nhiên hắn chẳng quan tâm chút nào.

Hắn vẫy tay nói: Mọi người giải tán đi.

Đào Thương vội bước lên, đỡ lấy Đào Khiêm.

Sau đó, hai người đi xuống dưới tường thành.

Các quan viên Từ Châu cũng đều theo sau Đào Khiêm, đi ra ngoài.

Đúng lúc này, dưới tường thành, chiêng trống vang lên.

Đào Khiêm vừa đi xuống tường thành, bước chân không khỏi khựng lại.

Trên tường thành có người hét lớn: Chúa công, Tần Vương tấn công.

Cái gì.

Cả người Đào Khiêm không khỏi lảo đảo.

Hắn quay người lại, giọng run rẩy: Đến bao nhiêu binh mã.

Ai lĩnh binh.

Chúa công, Tần Vương đích thân thống lĩnh.

Tất cả đều đến.

Thân thể Đào Khiêm run lên, ngã ngồi xuống đất.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng đến trước cổng thành, lớn tiếng hét: Đào Khiêm lão tặc, vu oan Bản Vương sát hại Tào lão thái gia.

Hôm nay Bản Vương sẽ tính sổ với ngươi.

Đào Khiêm được Đào Thương dìu, lồm cồm bò lên tường thành.

Hắn thò đầu ra, xòe hai tay, giọng run rẩy: Tần Vương, ngài hiểu lầm rồi.

Ta không có vu oan ngài.

Lưu Húc vẫy tay ra sau.

Triệu Vân bước lên, trong tay đang cầm một bức thư.

Hắn lớn tiếng hét: Đào Khiêm, đây là mật thư ngươi tự tay viết cho Tào Tháo.

Ngươi còn gì để nói.

Nói rồi, hắn lấy cung tên ra, đặt bức thư lên đầu mũi tên.

Vút.

Mũi tên phát ra một tiếng vang nhẹ, trong nháy mắt đã cắm vào tường thành.

Nhìn bức thư đó, cả người Đào Khiêm run lên, không thể đứng vững được nữa, ngã quỵ xuống đất.

Lưu Húc cười lạnh: Công thành.

Rầm rập rập.

Một đám binh sĩ đều tiến về phía trước.

Trên tường thành, mọi người đều hoảng loạn.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

Mọi người đừng hoảng.

Tào Báo khẽ hét lên một tiếng.

Thành Từ Châu của chúng ta thành cao phòng sâu, tường thành kiên cố, Lưu Húc không thể công phá trong một sớm một chiều được.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Vậy để ngươi xem, Bản Vương phá thành như thế nào.

Nói rồi, hắn thúc ngựa Xích Ký, lao về phía trước.

Nhìn Lưu Húc một mình xông lên, Tào Báo không khỏi sững sờ, có chút không hiểu tình hình.

Hắn giận dữ hét lên: Bắn tên.

Tốc độ của ngựa Xích Ký cực nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới tường thành.

Đối mặt với những mũi tên đó, Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc nhẹ nhàng xoay tròn.

Keng.

Một loạt âm thanh vang lên, những mũi tên đó đều bị Hình Thiên thương gạt đi.

Nhìn những cung thủ trên tường thành, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Hắn đưa tay trái ra, vồ về phía không trung.

Thấy hành động của Lưu Húc, Tào Báo không khỏi sững sờ, rồi phá lên cười: Đùa sao.

Lưu Húc tay không bắt tên.

Ngươi đang mơ à.

Tay Lưu Húc hóa thành tàn ảnh, bắt hết những mũi tên đó vào tay.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, trong tay hắn đã có hơn chục mũi tên.

Hắn lấy cung tên ra, giương cung lắp tên.

Vút.

Một loạt mũi tên bay ngược về phía tường thành.

Tay trái hắn vung một trận về phía tường thành, hóa thành từng đạo tàn ảnh.

Những mũi tên đó đều bay ngược về phía tường thành.

Các cung thủ đó lần lượt trúng tên, ngã xuống đất.

Những người xung quanh rụt cổ lại, rồi đều nhìn về phía Tào Báo.

Tào Báo chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran.

Hắn khẽ hét lên: Xem ta đây.

Rồi, hắn lấy cung tên ra, cẩn thận nhắm vào Lưu Húc.

Tay hắn hơi buông ra, mũi tên rời khỏi dây cung, bay về phía Lưu Húc.

Hắn rất tự tin vào tiễn pháp của mình, tin rằng một mũi tên này, Lưu Húc không chết cũng bị thương nặng.

Nhìn mũi tên của Tào Báo, biểu cảm của Lưu Húc không hề thay đổi, chỉ tùy ý đưa tay ra.

Mũi tên đang bay nhanh đó liền bị hắn tóm gọn trong tay.

Hắn lại giương cung lắp tên, bắn về phía Tào Báo.

Tào Báo không khỏi kinh hãi thất sắc, vội né người muốn tránh.

Nhưng tất cả đã muộn.

Một mũi tên trong nháy mắt đã lướt qua khoảng cách mấy chục trượng, xuất hiện trước mặt Tào Báo.

Phập.

Mũi tên trực tiếp cắm vào ngực Tào Báo.

Tào Báo hét lên một tiếng đau đớn, rồi cả người ngã xuống đất.

Cho đến chết, hai mắt hắn vẫn không nhắm lại.

Tốc độ của Lưu Húc như điện, đến trước cổng thành.

Hắn khẽ hét một tiếng, rồi vung Hình Thiên thương trong tay, đánh mạnh vào cổng thành.

Trên tường thành, Đào Thương nhìn tình hình bên dưới, không

khỏi cười ha hả.

Phụ thân, xem kìa, Lưu Húc lại định một mình đập vỡ cổng thành.

Hắn đang mơ à.

Cổng thành dày như vậy, một người sao có thể đập vỡ được.

Lời hắn còn chưa nói hết, đã nghe một tiếng động cực lớn vang lên.

Ầm.

Tiếng động cực lớn vang vọng khắp nơi.

Ngay sau đó, một tiếng rắc giòn tan vang lên.

Tấm gỗ trên cổng thành vỡ tan, văng tung tóe ra xung quanh.

Trên cổng thành xuất hiện một lỗ thủng cao hơn một trượng.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều kinh hãi đứng chết trân tại chỗ.

Không thể tin nổi vào cảnh tượng trước mắt.

Một thương phá nát cổng thành.

Không đùa chứ.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin.

Triệu Vân cả người đứng ngây tại chỗ, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một thương phá thành.

Thật sự quá khoa trương.

Ngay cả Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ thời xưa cũng không làm được, không ngờ, lại bị Chúa công của mình dễ dàng làm được.

Quan Vũ vốn đang vừa vuốt râu dài vừa xem Lưu Húc đại triển

thần uy.

Chỉ riêng việc Lưu Húc một tay bắt tên, rồi bắn trả lại toàn bộ, một tay này hắn không làm được.

Vì vậy, trong lòng hắn đối với Lưu Húc càng thêm mấy phần kính trọng.

Nhưng sau đó, khi thấy Lưu Húc một thương phá nát cổng thành, cả người hắn đều cứng đờ tại chỗ.

Trong tay dùng sức, mấy sợi râu đã bị giật đứt.

Chương 189

Phải biết rằng, Quan Vũ được người đời gọi là Mỹ Nhiêm Công.

Tình yêu của hắn đối với bộ râu đã đến mức khoa trương.

Bình thường, hắn chăm sóc bộ râu của mình vô cùng cẩn thận.

Nhưng lúc này, hắn hoàn toàn không để ý đến bộ râu của mình nữa, chỉ ngây ngốc nhìn Lưu Húc.

Trong lòng hắn, hình ảnh của Lưu Húc trở nên cao lớn hơn bao giờ hết.

Lính gác ngoài cổng thành, từng người một thân thể căng cứng, cứng đờ nhìn Lưu Húc.

Mãnh nhân có thể một thương phá nát cổng thành, bọn họ làm sao có thể đối phó được.

Không biết ai đã hét lên một tiếng.

Mau chạy đi.

Tần Vương xông vào rồi.

Lời vừa dứt, những người xung quanh đều chạy tán loạn ra bốn phía.

Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký dưới háng.

Bốn vó của Xích Ký giẫm mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, cả thân thể nó bật mạnh lên.

Cũng vào lúc này, Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc quét ngang ra bốn phía.

Rắc.

Cùng với một tiếng động lớn, các then gỗ đều vỡ tan, bay tứ tung.

Ngay lúc này, cổng thành hoàn toàn mở toang, không còn chút trở ngại nào.

Phía sau Lưu Húc, Quan Vũ, Triệu Vân hai người đồng loạt lao ra.

Hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra một nụ cười.

Không biết từ lúc nào, lại có cảm giác anh hùng tương tích.

Sau đó một đám người đều theo sau, xông vào trong cổng thành.

Lúc này Đào Khiêm đã sợ vỡ mật.

Ngay lúc Lưu Húc phá nát cổng thành, hắn đã được Đào Thương, Tào Hoành dìu, chạy về phía đông thành.

Đào Khiêm run rẩy nói: Nhanh lên, Tần Vương sắp đuổi kịp rồi.

Đào Thương dìu Đào Khiêm lên xe ngựa, rồi vung roi ngựa.

Hí luật luật.

Chiến mã hí lên một tiếng, rồi tung bốn vó chạy như điên về phía đông thành.

Đào Thương lúc này mới cười lớn.

Phụ thân đại nhân, cứ yên tâm.

Mấy con chiến mã này là do con đích thân tuyển chọn.

Mỗi con đều là ngựa tốt mà con chọn ra từ ngựa U Châu.

Vì việc này con đã tốn không ít tiền.

Con đảm bảo, chúng ta chạy đi rồi sẽ không ai đuổi kịp được.

Lưu Húc vừa vào cổng thành, liền nhìn xung quanh.

Mắt hắn sắc bén đến mức nào.

Sau một hồi quan sát, tình hình xung quanh đều thu vào mắt hắn.

Hắn thoáng cái đã thấy một chiếc xe ngựa đang chạy về hướng đông thành.

Người đang đánh xe chính là con trai của Đào Khiêm, Đào Thương, người mà hắn vừa thấy trên tường thành.

Đúng lúc này, khi xe ngựa đang chạy, rèm bên hông xe hơi vén lên.

Qua tấm rèm đó, Lưu Húc phát hiện ra bóng dáng của Đào Khiêm.

Trong lòng hắn không khỏi vui mừng.

Lần này nhất định không thể để Đào Khiêm chạy thoát.

Nếu không chẳng phải là di họa vô cùng sao.

Ngay sau đó, Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký, đuổi theo chiếc xe ngựa đó.

Đào Thương đang đánh xe ngựa.

Tào Hoành là thân tín của Đào Khiêm, lúc này phụ trách cảnh giới xung quanh.

Khi thấy con chiến mã màu đỏ rực phía sau, tim hắn như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn kinh hô một tiếng: Đại công tử, mau chạy.

Tần Vương đuổi theo.

Tào Hoành, lúc này mà ngươi còn có tâm trạng đùa giỡn.

Đào Thương trừng mắt giận dữ: Bốn con chiến mã của ta đều là ngựa tốt hiếm thấy, lại thêm chúng ta đã chạy xa như vậy, Tần Vương làm sao có thể đuổi kịp.

Nhìn Lưu Húc càng ngày càng gần, Tào Hoành hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn lớn tiếng hét: Đại công tử, nhanh lên.

Không nhanh nữa là không kịp đâu.

Đây là tốc độ nhanh nhất rồi.

Yên tâm đi, với tốc độ này không ai có thể đuổi kịp.

Hắn vừa nói vừa quay đầu nhìn lại.

Khi thấy Lưu Húc ngày càng gần, hắn liền run rẩy cả người.

Biểu cảm trên mặt như điên cuồng.

Roi ngựa trong tay, điên cuồng vung lên.

Vừa vung roi ngựa, vừa lớn tiếng hét: Nhanh lên.

Nhanh nữa lên.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Dưới sự truy đuổi của ngựa Xích Ký, khoảng cách với phía trước đang dần được thu hẹp.

Chỉ là lúc đầu, khoảng cách đó thực sự hơi xa.

Vì vậy, đến tận bây giờ, khoảng cách với chiếc xe ngựa đó vẫn còn một hai dặm.

Hắn giẫm chân một cái, thân thể liền vọt về phía trước.

Sau đó, hắn bắt đầu chạy như điên trên mặt đất.

Sau khi dung hợp gen báo, lực bộc phát và tốc độ chạy của hắn bây giờ mạnh đến mức nào.

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, hắn đã tăng tốc độ lên đến đỉnh điểm.

Tốc độ cực nhanh lên tới 140 km trên h.

Tốc độ này nhanh hơn gấp đôi so với xe ngựa phía trước.

Dưới tốc độ kinh khủng như vậy, khoảng cách giữa hắn và chiếc xe ngựa của Đào Khiêm đang được thu hẹp với tốc độ có thể nhìn

thấy bằng mắt thường.

Một dặm. một trăm mét. năm mươi mét.

Mắt của Tào Hoành sắp lồi ra, chỉ vào Lưu Húc, kinh hoàng nói:.

Đào Thương quay đầu nhìn lại, thấy Lưu Húc chỉ dùng hai chân mà chạy, liền sững sờ.

Nhưng khi thấy khoảng cách giữa mình và Lưu Húc đang thu hẹp với tốc độ khoa trương, cả người hắn đều cứng đờ.

Miệng hắn há to, vẻ mặt như gặp ma.

Hắn kinh hô một tiếng: Phụ thân đại nhân, mau nhìn.

Đào Khiêm lúc này đã hơi hoàn hồn.

Hắn biết, chỉ cần thoát ra khỏi thành Hạ Bì, thì có thể đông sơn tái khởi.

Dù sao, dù thành Hạ Bì có thất thủ, hắn vẫn còn bốn quận khác trong tay.

Đến lúc đó, chỉ cần chỉnh đốn binh mã, là có thể cùng Lưu Húc tái chiến.

Đào Khiêm thầm tính toán trong lòng.

Ngay sau đó, tiếng kinh hô của Đào Thương đã cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn vén rèm bên hông, nhìn về phía sau.

Một khắc sau, cả người hắn cứng đờ tại chỗ.

Không thể nào.

Lưu Húc chỉ dùng hai chân, làm sao có thể chạy nhanh như vậy.

Thật không thể tin nổi.

Không đúng, nhất định là ta hoa mắt.

Đào Khiêm gắng sức dụi dụi mắt, rồi lại nhìn về phía sau.

Chỉ thấy cảnh tượng trước mắt, và lúc nãy giống hệt nhau.

Rầm rập rập.

Một trận âm thanh dồn dập vang bên tai Đào Khiêm.

Cùng với tiết tấu này, hắn thấy Lưu Húc đang nhanh chóng tiếp cận.

Khi còn cách xe ngựa bốn năm mươi mét, Lưu Húc đột nhiên giẫm mạnh chân xuống đất.

Ngay sau đó, cả người hắn bay lên không, vọt về phía trước.

Đào Khiêm ngây ngốc nhìn cảnh này.

Không thể nào.

Cả người hắn đều bị dọa ngốc.

Lưu Húc có thể nhảy xa như vậy, cao như vậy sao.

Không.

Không phải là nhảy, nên gọi là bay.

Nhìn Lưu Húc càng bay càng gần, tim của Đào Khiêm sắp nhảy ra ngoài.

Lưu Húc giơ tay phải lên, Hình Thiên thương giơ cao.

Tay hắn hơi dùng sức, đập xuống xe ngựa.

Không.

Tần Vương, ta nguyện ý đầu hàng.

Ta nguyện ý đầu quân dưới trướng.

Chữ trướng của Đào Khiêm còn chưa nói ra, một thương của Lưu

Húc đã đập xuống.

Rầm.

Cả chiếc xe ngựa bị một thương đập bẹp.

Đào Khiêm còn chưa kịp kêu lên một tiếng bi thảm, đã không còn hơi thở.

Đào Thương nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, hai mắt hắn trợn tròn.

Hắn phát hiện, xe ngựa phía sau cùng với phụ thân của hắn, đã biến mất không thấy.

Hắn sợ mất mật, vội muốn nhảy khỏi xe bỏ chạy.

Chỉ là tất cả đã muộn.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc quét ngang một cái.

Chương 190

Đào Thương và Tào Hoành hai người đồng loạt bị quét bay ra ngoài.

Máu tươi từ miệng họ phun ra.

Đập xuống mặt đất, sau đó không còn hơi thở nữa.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc nhẹ nhàng vẩy một cái.

Những giọt máu trên Hình Thiên thương theo đó bay đi.

Lúc này ngựa Xích Ký đã đến trước mặt hắn.

Hắn giẫm chân một cái, thân hình liền nhảy lên ngựa Xích Ký.

Rồi thúc ngựa, phóng về phía cổng thành.

Khi Lưu Húc đến cổng thành, hắn thấy cổng thành đã hoàn toàn rơi vào tay mình.

Càng khiến hắn kinh ngạc hơn là, có một văn sĩ đang giúp Triệu Vân tiếp quản binh mã trong thành.

Thấy Lưu Húc cưỡi ngựa đến, Triệu Vân chắp tay hành lễ.

Chúa công, Từ Châu Biệt giá Tòng sự Mi Trúc chủ động nguyện ý đầu hàng chúng ta.

Mi Trúc.

Lưu Húc trong lòng không khỏi hơi sững sờ.

Chẳng lẽ kế sách trước đó đã thành công.

Chỉ thấy văn sĩ đó đến trước mặt Lưu Húc, cúi người thật sâu: Thuộc hạ Mi Trúc Mi Tử Trọng bái kiến Chúa công.

Lưu Húc cười lớn nói: Tử Trọng mau đứng lên.

Bản Vương phải đa tạ Tử Trọng hết lòng tương trợ.

Mi Trúc xua tay cười nói: Cái gọi là chim khôn chọn cây mà đậu, trung thần chọn chủ mà thờ.

Tần Vương là minh chủ, thuộc hạ tự nhiên vui vẻ quy hàng.

Tử Trọng, đệ đệ Mi Phương của ngươi vẫn ổn chứ.

Đa tạ Chúa công quan tâm.

Nhị đệ của thuộc hạ mọi thứ đều tốt.

Chỉ là hiện tại không ở trong thành, nên không tiện ra mắt Tần Vương.

Mi Trúc gật đầu cười nói.

Rồi, hắn chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, nhị đệ để đáp tạ ơn không giết của Chúa công.

Ngày mai đặc biệt tại hàn xá chuẩn bị tiệc rượu, mời Chúa công nhất định phải nể mặt.

Lưu Húc trong lòng hơi động.

Mi Trinh.

Ở đời sau, Mi Trinh là phu nhân của Lưu Bị, được người đời gọi là Mi phu nhân.

Trong trận Trường Bản Pha, Mi phu nhân đã giao A Đẩu vào tay Triệu Vân, sau đó vì không muốn liên lụy Triệu Vân, đã chủ động nhảy giếng tự vẫn.

Nhân vật như vậy, không hổ là một nữ trung hào kiệt.

Bây giờ đã có cơ hội, tự nhiên phải gặp mặt một lần.

Ngay lập tức, Lưu Húc gật đầu nói: Tử Trọng bày tiệc, Bản Vương tự nhiên sẽ đến.

Mi Trúc vui mừng khôn xiết.

Dễ dàng đồng ý như vậy.

Vậy chẳng phải là mình sắp được trọng dụng rồi sao.

Trong lòng hắn có một ý định, nếu việc thành, thì hắn sẽ có Tần Vương làm chỗ dựa.

Sau này mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

Có Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du, Lý Nho, Từ Thứ và những người khác, lại có Mi Trúc giúp đỡ, thành Hạ Bì nhanh chóng ổn định.

Quận Hạ Bì, Trần gia.

Trần Đăng và Trần Khuê đang ngồi đối diện nhau.

Trần Đăng chắp tay hành lễ với Trần Khuê: Phụ thân đại nhân, lần này Tần Vương chiếm thành Hạ Bì, đã bị Mi gia đi trước một bước.

Kế hoạch hiện tại, con định huy động toàn bộ sức mạnh của Trần gia chúng ta, giúp Tần Vương chiếm các quận còn lại của Từ Châu.

Trần Khuê không tỏ ý kiến: Con thấy Tần Vương là người thế nào.

Theo con thấy, Tần Vương không nghi ngờ gì là minh chủ.

Trần Đăng quả quyết nói.

Ồ.

Trong mắt Trần Khuê lộ ra vài phần tò mò.

Nguyên Long trước đây không phải đi mời Viên Thuật giúp Đào công tổ sao.

Vậy Viên Thuật là người thế nào.

Phụ thân đại nhân, khi con đến Nam Dương, Viên Thuật hết lời chiêu mộ con, trong lòng con cũng khá cảm động.

Trần Đăng nói, mày hơi nhíu lại: Chỉ là theo con thấy, Viên Thuật chung quy không phải là minh chủ.

Trần Khuê nhấp một ngụm trà, trên mặt lộ ra vài phần cười ý: Sao lại thấy vậy.

Từ tiếp xúc của con với Viên Thuật, người này là người trượng nghĩa, có phong thái hiệp sĩ.

Vậy theo lời Nguyên Long, Viên Thuật cũng khá có ý tứ.

Phụ thân đại nhân, Viên Thuật có phong thái hiệp sĩ, nên mới có Kỷ Linh đầu quân, nhưng ưu điểm của Viên Thuật cũng chính là khuyết điểm.

Trần Đăng khẽ thở dài: Cuộc tranh giành giữa các chư hầu chung quy không giống như hiệp sĩ, nếu cứ hành sự theo phong thái hiệp sĩ, e rằng Viên Thuật bây giờ đứng càng cao, sau này ngã càng thảm.

Trần Khuê nghe vậy, đặt chén trà trong tay xuống, cười lớn.

Kiến giải lần này của Nguyên Long và của vi phụ giống hệt nhau.

Từ hôm nay, vị trí gia chủ của Trần gia sẽ giao vào tay Nguyên Long.

Trần Đăng vẻ mặt không hiểu: Phụ thân đại nhân, thân thể người vẫn luôn khỏe mạnh, vì sao đột nhiên lại giao vị trí gia chủ cho con.

Trần Khuê đứng dậy, vỗ vỗ vai Trần Đăng.

Nguyên Long, vi phụ đã già rồi.

Trần gia chung quy phải giao vào tay con.

Hôm nay, vi phụ sẽ giúp con hoàn thành lần giao nhận cuối cùng.

Hắn vẫy tay với Trần Đăng: Đi thôi, hôm nay, vi phụ sẽ cùng con đi gặp Tần Vương.

Gặp minh chủ mà Trần gia chúng ta sẽ dựa vào sau này.

Trần Đăng không khỏi sững sờ: Phụ thân đại nhân, ý người là người cũng đi.

Trần Khuê cười ha hả: Không sai.

Tần Vương là minh chủ, Trần gia chúng ta phải toàn lực tương trợ.

Trần Đăng nghe vậy không khỏi vui mừng.

Ngay lập tức, hắn vội đứng dậy, chắp tay với Trần Khuê: Phụ thân đại nhân, mời.

Trần Khuê cười ha hả, rồi bước ra ngoài.

Trần Đăng tự nhiên cũng vội đi theo.

Phủ Châu mục Từ Châu.

Lưu Húc ngồi cao ở trung tâm đại đường, bên dưới, một đám văn võ đều chia làm hai hàng.

Điển Vi vẻ mặt tha thiết: Chúa công, chiêu một thương phá thành đó, ngài cũng dạy cho ta đi, ta Điển Vi cũng muốn học.

Từ Hoảng nghe vậy, không khỏi cười lớn: Không ngờ, Điển huynh của ta lại bắt đầu học thương pháp rồi.

Điển Vi trừng mắt: Công Minh, ta Điển Vi không thể học thương pháp sao.

Vả lại, đợi ta học được chiêu đó của Chúa công, ta cũng có thể dùng thiết kích của ta thi triển ra.

Đến lúc đó ta tay cầm thiết kích, ngạo nghễ đứng bên cổng thành.

Phong thái đó quả là.

Từ Hoảng nhướng mày, không chút lưu tình ngắt lời: Dù vậy,

ngươi cũng không uy vũ bằng Chúa công.

Lúc nãy, ta thấy tất cả binh sĩ đều kinh ngạc đến ngây người.

Quan Vũ cũng nhìn về phía Lưu Húc, trong đôi mắt ẩn hiện ánh sáng lấp lánh.

Đối với chiêu đó của Lưu Húc, hắn cũng rất tò mò.

Hắn tự cho rằng võ nghệ của mình xuất chúng, không thua kém bất kỳ ai, nhưng sau khi thấy một thương đó của Lưu Húc, trong lòng hắn chỉ còn lại sự thán phục.

Hắn biết, mình thua kém Tần Vương.

Trong lòng hắn dấy lên ý chí chiến đấu vô cùng.

Đôi mắt phượng hơi nheo lại, trong lòng thầm hạ quyết tâm, phải trở nên mạnh hơn.

Đúng lúc này, một thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Chúa công, bên ngoài có Trần Khuê và Trần Đăng cầu kiến.

Mắt Mi Trúc hơi lóe lên.

Trần Khuê và Trần Đăng hai cha con, là người của Trần gia ở Từ Châu.

Trần Đăng này, còn là tuấn kiệt có tiếng ở Từ Châu.

Nhưng rồi, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Bây giờ mình đã đi trước một bước, chỉ cần ngày mai Chúa công đến nhà dự tiệc, nếu tam muội và Chúa công thành sự, thì sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Lưu Húc gật đầu: Mời cha con Trần gia vào.

Thân vệ vội vàng đi ra.

Không lâu sau, Trần Khuê và Trần Đăng hai người từ bên ngoài đi

vào.

Hai người đồng loạt cúi người với Lưu Húc: Thuộc hạ Trần Khuê trên Trần Đăng, ra mắt Chúa công.

Lưu Húc cười lớn: Hai vị mời ngồi.

Tạ Tần Vương.

Hai người nói rồi đi đến bên cạnh ngồi xuống.

Trần Khuê chắp tay với Lưu Húc, chủ động mở lời.

Chúa công, bây giờ Bành Thành quốc, quận Hạ Bì đã thuộc về Chúa công, nhưng ba quận còn lại Chúa công chưa thu phục.

Hôm nay cha con thuộc hạ đến đây, nguyện trợ giúp Chúa công chiếm Lang Tà quốc và Quảng Lăng quốc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười: Xin lắng nghe.

Trần Đăng bước lên hai bước: Chúa công, phụ thân thuộc hạ từng là quốc tướng của Đông Hải quốc, bây giờ vì tuổi đã cao nên không còn giữ chức.

Nhưng quốc tướng hiện tại của Đông Hải quốc từng là thuộc hạ cũ của phụ thân.

Đây có một phong thư của phụ thân, mời Chúa công phái một đại tướng đến Đông Hải quốc, thì Đông Hải quốc tự khắc có thể thu phục.

Lưu Húc cười lớn: Như vậy rất tốt.

Không biết ai nguyện đi Đông Hải quốc.

Quan Vũ đứng dậy, chắp tay với Lưu Húc.

Tần Vương, thuộc hạ vừa đầu quân dưới trướng Tần Vương, hiện chưa có tấc công nào.

Thuộc hạ nguyện đi Đông Hải quốc.

Lưu Húc gật đầu: Vân Trường, vậy do ngươi dẫn binh mã đi Đông Hải quốc.

Hắn nhìn Triệu Vân: Tử Long, không biết bộ hạ cũ của Vân Trường, còn bao nhiêu người.

Triệu Vân chắp tay hành lễ: Chúa công, hiện tại bộ hạ cũ của Vân Trường còn năm nghìn người.

Lưu Húc nhìn Quan Vũ: Vân Trường, từ hôm nay, những bộ hạ cũ đó sẽ do ngươi phụ trách thống lĩnh, thế nào.

Đôi mắt phượng của Quan Vũ hơi nheo lại.

Không ngờ, Lưu Húc lại giao bộ hạ cũ về dưới danh nghĩa của hắn.

Mày hắn hơi nhướng lên: Tần Vương, ngài không sợ ta mang theo bộ hạ cũ rời đi sao.

Lưu Húc cười nhạt: Con người của Vân Trường, Bản Vương tự nhiên tin tưởng.

Trong mắt Quan Vũ lóe lên một tia cảm động.

Giao lại bộ hạ cũ cho hắn thống lĩnh, đó là sự tin tưởng đến mức nào.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ Tần Vương.

Vân Trường, Bản Vương biết con người của ngươi.

Ngươi là người trọng nghĩa nhất, những chuyện đó tự nhiên sẽ không thèm làm.

Đợi lần này trở về Duyện Châu, Bản Vương sẽ ban thưởng riêng.

Trên mặt Quan Vũ hiện lên một vẻ kính trọng.

Lưu Húc đường đường là Tần Vương, lại hiểu rõ hắn đến vậy.

Hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Tần Vương yên tâm.

Quan Vũ ta lần này đi, nhất định sẽ chiếm Đông Hải quốc cho Tần Vương.

Lưu Húc gật đầu cười: Có Vân Trường ra tay, Đông Hải quốc tự nhiên không thành vấn đề.

Quan Vũ chắp tay hành lễ với Lưu Húc, rồi đi ra ngoài.

Trần Khuê và Trần Đăng hai người nhìn nhau, đều thấy sự vui mừng trong mắt đối phương.

Trần Đăng thầm nghĩ: Quan Vũ vừa mới đầu quân dưới trướng Chúa công, bây giờ đã được trọng dụng như vậy.

Tần Vương quả nhiên là một minh chủ.

Lúc này, Trần Đăng lại bước lên: Chúa công, thuộc hạ từng đảm nhiệm huyện lệnh huyện Đông Dương ở quận Quảng Lăng, có quen biết cũ với Thái thú quận Quảng Lăng.

Thuộc hạ nguyện đi Quảng Lăng, thuyết phục Thái thú quận Quảng Lăng đầu hàng.

Lưu Húc gật đầu cười: Như vậy phiền Nguyên Long rồi.

Hay là Bản Vương phái một viên đại tướng, cùng ngươi đi.

Trần Đăng cười ha hả: Chúa công yên tâm.

Lần này thuộc hạ không cần một binh một tốt.

Nếu thuộc hạ không thể thuyết phục Thái thú quận Quảng Lăng đầu hàng, thuộc hạ nguyện chịu quân lệnh trạng.

Nói rồi, hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc: Mời Chúa công đợi hai ngày.

Lưu Húc cười lớn một tiếng: Được, vậy Bản Vương sẽ ở đây chờ tin tốt.

Trần Đăng cúi người với Lưu Húc, rồi đi ra ngoài.

Ánh mắt Lưu Húc quét qua mọi người, cười nhạt.

Bây giờ năm quận Từ Châu, chỉ còn lại quận Đông Hoàn chưa có kết quả.

Không biết ai nguyện thay Bản Vương chiếm quận Đông Hoàn.

Triệu Vân chủ động đứng dậy, chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Chúa công, mỗ nguyện đi quận Đông Hoàn.

Mời Chúa công chuẩn y.

Lưu Húc nhíu mày: Tử Long, với cước trình của Lưu Bị, e rằng bây giờ hắn đang ở quận Đông Hoàn.

Triệu Vân cười lớn: Chúa công đừng lo.

Nếu để Vân gặp phải tên Lưu Bị đó, Vân nhất định không tha nhẹ.

Lưu Húc gật đầu: Vậy cứ theo ý Tử Long, do ngươi đi quận Đông Hoàn.

Triệu Vân không khỏi vui mừng.

Hắn cúi người với Lưu Húc: Đa tạ Chúa công.

Chúa công yên tâm, Triệu Vân nhất định sẽ chiếm quận Đông Hoàn cho Chúa công.

Dứt lời, hắn bước nhanh ra ngoài.

Dự Châu, Trần quốc.

Nhìn đại quân của Kỷ Linh đối diện, Tào Tháo khá bất đắc dĩ lắc đầu.

Phía sau hắn, Tuân Úc đi tới, chắp tay hành lễ với Tào Tháo: Chúa công.

Tào Tháo thở dài một tiếng: Văn Nhược, có kế sách gì hay, để lui ba vạn đại quân của Kỷ Linh không.

Khóe miệng Tuân Úc mỉm cười: Chúa công đừng lo, Kỷ Linh dựa vào chẳng qua là ba vạn binh mã đó.

Nhưng dưới trướng Kỷ Linh không có lương tướng.

Chúng ta chỉ cần để Nguyên Nhượng giữ chân Kỷ Linh, là có thể công phá.

Mắt Tào Tháo không khỏi sáng lên.

Hắn cười lớn: Kế hay.

Quả nhiên là kế hay.

Nếu lần này Tào Tháo ta có thể chiếm được Từ Châu, thì Văn Nhược đáng được công đầu.

Trên mặt Tuân Úc hiện lên một vẻ lo lắng.

Hắn thở dài một tiếng, thầm nghĩ: E rằng tất cả, đều đã muộn.

Chương 191

Dự Châu, quận Nam Dương.

Trong phủ Châu mục.

Diêm Tượng chắp tay hành lễ với Viên Thuật: Chúa công, Tần Vương bây giờ binh nhiều tướng rộng, nếu chúng ta không ra tay nữa, thì Từ Châu nguy rồi.

Viên Thuật vẻ mặt khinh thường: Lưu Húc chẳng qua là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, không đáng lo.

Dương Hoằng khẽ thở dài.

Hắn và Diêm Tượng nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Mấy ngày nay, họ đã mấy lần can gián, nhưng đều không thành công.

Mắt Dương Hoằng hơi sáng lên: Chúa công, bây giờ Tôn Kiên đang ở quận Nhữ Nam.

Quận Nhữ Nam cách Từ Châu không mấy ngày đường.

Hay là để Tôn Kiên đến Từ Châu xem xét tình hình.

Nếu Từ Châu không có gì, thì để Tôn Kiên lại công đả Hoàng Tổ ở Giang Hạ.

Nếu Từ Châu có biến cố, với tài năng của Tôn Kiên, cũng có thể giúp được.

Không biết Chúa công thấy thế nào.

Viên Thuật vẻ mặt không kiên nhẫn: Được rồi, cứ theo ý hai ngươi đi.

Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người đồng loạt vui mừng.

Nhữ Nam quận, cổng thành nam.

Một người ngạo nghễ đứng trên tường thành, một chiếc áo choàng màu trắng, bay phần phật sau lưng hắn.

Nhìn quận Giang Hạ ở xa xa, trên mặt hắn lóe lên một tia cười ý.

Chư vị, sáng mai, chúng ta sẽ xuất binh Giang Hạ.

Mọi người phía sau đồng loạt cúi người ứng dạ.

Đúng lúc này, một bộ tướng vội vàng đến.

Tướng quân, Viên công có quân lệnh truyền đến.

Đọc.

Nay ta và Đào Khiêm ở Từ Châu kết minh, lệnh cho Văn Đài đến Từ Châu.

Lúc này xuất binh Từ Châu.

Người đó quay đầu lại, chỉ thấy hắn sinh ra trán rộng mặt vuông, thân hình hổ, eo gấu.

Chính là Tôn Kiên.

Hắn cười lớn: Cũng được, nếu đã vậy, thì để Hoàng Tổ sống thêm vài ngày nữa.

Ngay sau đó, hắn vung tay: Các tướng sĩ, cùng bản tướng quân đi Từ Châu.

Dạ.

Các tướng sĩ đồng thanh đáp ứng một tiếng.

Rồi đi theo sau Tôn Kiên, đi xuống dưới tường thành.

Từ Châu, thành Hạ Bì.

Mi Trúc cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công, thuộc hạ đã chuẩn bị xong tiệc rượu, mời Chúa công đến hàn xá một chuyến.

Lưu Húc chỉ vào Mi Trúc cười: Đường đường là Mi Tử Trọng, gia chủ của Mi gia, một trong tứ đại cự phú, lại gọi trang viên của Mi gia là hàn xá.

Tử Trọng à, từ hàn xá này có chút hiểu lầm à.

Mi Trúc chắp tay hành lễ: Nhờ Tần Vương ưu ái, Mi gia ta có chút ít tài sản thôi, chứ không đáng được gọi là cự phú.

Lưu Húc gật đầu: Cũng được, một khi Bản Vương đã đồng ý với ngươi, vậy thì đi thôi.

Mi Trúc không khỏi vui mừng.

Hắn đưa tay ra hiệu: Chúa công, mời.

Hai người cùng đi, trên đường đi cũng tùy ý trò chuyện.

Chưa đến một khắc đồng hồ, đã đến cổng trang viên Mi gia.

Thấy cuối cùng đã đến, Mi Trúc không khỏi lau mồ hôi trên trán.

Vừa rồi hắn cùng Chúa công thảo luận về đạo kinh doanh.

Vốn định thể hiện tài năng kinh doanh của mình trước mặt Lưu Húc.

Nào ngờ, trên phương diện kinh doanh, Chúa công lại còn tinh thông hơn hắn.

Những lời nói đó, khiến hắn thực sự thu hoạch được rất nhiều.

Khóe miệng Lưu Húc, lộ ra một nụ cười không thể nhận ra.

Để Mi Tử Trọng khoe mẽ trước mặt Bản Vương.

Bị Bản Vương khoe mẽ lại cho một trận rồi chứ gì.

Lúc này cổng chính của Mi gia mở rộng, một đám người đều xếp

hàng ở cửa.

Người đi đầu, chính là Mi Phương mà Lưu Húc mới thả ra cách đây không lâu.

Hắn cúi người với Lưu Húc: Mi Phương cung nghênh Chúa công.

Lưu Húc gật đầu: Ừm, lần này thành công thuyết phục đại huynh Mi Tử Trọng của ngươi, cũng là đại công một kiện.

Mi Phương liên tục xua tay: Chúa công, công lao này thuộc hạ vạn vạn không dám nhận.

Lần này thành công thuyết phục đại huynh của thuộc hạ đầu quân dưới trướng Chúa công, là người khác.

Ồ.

Lưu Húc không khỏi có chút hứng thú, Không biết là ai.

Mi Trúc cười ha hả: Chúa công mời xem, chính là người này.

Nói rồi, hắn đưa tay ra hiệu.

Lưu Húc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử khoan thai bước tới.

Nàng mặc một bộ váy trắng như tuyết, nhưng không che được vóc dáng hoàn mỹ đó.

Khi nàng bước đi, bộ váy trắng trên người từ từ phất phơ.

Làn da nàng mịn màng, dung mạo tuyệt mỹ, trên khuôn mặt trắng ngần hiện lên một vệt hồng nhàn nhạt.

Chỉ thấy nàng đến trước mặt Lưu Húc, cúi người hành lễ: Dân nữ Mi Trinh, ra mắt Tần Vương.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Thì ra là Mi Trinh.

Quả thực là một mỹ nữ.

Hắn gật đầu: Mi cô nương không cần khách khí.

Rồi nói: Mi cô nương, nghe Tử Trọng nói, lần này người hết lòng khuyên Tử Trọng đầu quân dưới trướng Bản Vương chính là ngươi.

Mi Trinh xua tay: Dân nữ nào dám nhận lời khen này.

Đại huynh, nhị huynh của ta kiến thức học vấn hơn xa ta.

Tần Vương lại thần dũng, nhân nghĩa như vậy.

Dù ta không nói, huynh trưởng của ta cũng nhất định sẽ quy phục Tần Vương, coi Tần Vương là chủ.

Lưu Húc cười nhạt.

Xem ra bây giờ, chuyện này là thật.

Mi Trinh không chỉ dung mạo tuyệt mỹ, lại còn có kiến thức như vậy, quả thực không tồi.

Hắn cười nhạt: Mi cô nương tú ngoại tuệ trung, quả thực hiếm có.

Mi Trinh lén lút đánh giá Lưu Húc.

Nàng đã ngưỡng mộ Lưu Húc từ lâu.

Thấy Lưu Húc anh vũ như vậy, trong lòng đã sớm như nai con chạy loạn.

Lúc này nghe Lưu Húc khen ngợi, càng thêm má hồng, trong lòng ngọt như uống mật.

Mi Trúc vẫn luôn quan sát Chúa công và Mi Trinh.

Lúc này thấy hai người nói chuyện, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Hắn cười lớn: Hiếm có Chúa công đến, Mi gia ta thật vinh hạnh.

Mời.

Nói rồi, hắn hơi cúi người.

Tất cả mọi người có mặt đều hơi cúi người: Mời.

Mọi người cùng đi vào trong.

Một nhóm bốn người ở bên trong phân chia chủ khách ngồi xuống.

Có Mi Trúc, Mi Phương cố ý dẫn dắt, lại thêm sự ngầm đồng ý của Mi Trinh, Lưu Húc và Mi Trinh nói chuyện cũng khá vui vẻ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Mi Trúc chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Chúa công, bây giờ ngài ở Từ Châu, bên cạnh lại không có người làm ấm giường, e rằng không thích hợp lắm.

Lưu Húc trong lòng không khỏi cười một tiếng.

Đến rồi.

Tiếp theo là tình tiết gả Mi Trinh cho ta.

Nhưng hắn tự nhiên vui vẻ thấy việc này thành.

Mi Trinh mỹ nữ như vậy ở trước mặt, tự nhiên không thể bỏ qua.

Ngay lập tức, hắn cười nhạt: Không biết ý của Tử Trọng là.

Qua thăm dò vừa rồi, hắn đã nhìn ra.

Tam muội của nhà này, đã sớm thầm thương trộm nhớ.

Nhưng cũng là chuyện bình thường.

Chúa công tuổi còn trẻ đã là Tần Vương.

Lại thêm Chúa công anh vũ như vậy, còn là đệ nhất võ tướng thiên hạ.

Cái gọi là anh hùng yêu mỹ nữ, mỹ nữ tự nhiên cũng ngưỡng mộ

anh hùng.

Mi Trinh nếu không động lòng, ngược lại mới là không bình thường.

Nghĩ vậy, Mi Trúc cười lớn.

Chúa công, vậy ta nói thẳng nhé.

Không biết Chúa công thấy tam muội của ta thế nào.

Lưu Húc mỉm cười: Mi cô nương dung mạo, tài học đều là thượng giai.

Mi Trúc không khỏi vui mừng.

Hắn lập tức nói lớn: Mi gia ta bây giờ chỉ còn ba huynh đệ chúng ta, cái gọi là huynh trưởng như cha.

Bây giờ tam muội của ta dung mạo cũng tạm được, chỉ là vẫn chưa từng hôn phối.

Không biết có may mắn được ở bên cạnh Tần Vương, làm ấm giường trải chăn cho Tần Vương không.

Nói rồi, hắn cúi người thật sâu với Lưu Húc.

Lưu Húc nhìn Mi Trinh.

Chỉ thấy Mi Trinh xấu hổ cúi đầu.

Chỉ là thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, lén lút nhìn hắn.

Dáng vẻ đó, rõ ràng là đã thầm thương trộm nhớ.

Lưu Húc gật đầu cười: Bản Vương tự nhiên không có ý kiến, chỉ là nếu làm thiếp thất, thì có chút ủy khuất cho Mi cô nương.

Lời hắn còn chưa nói hết, Mi Trinh đã vội xua tay: Tần Vương, dù là làm thiếp, Mi Trinh cũng nguyện ý.

Rồi, nàng thấy ba người có mặt đều đang nhìn mình với vẻ cười

mà không phải cười.

Lúc này nàng mới hiểu ra.

Thì ra vừa rồi Tần Vương căn bản không có ý từ chối.

Lúc này, mặt nàng hoàn toàn đỏ lên, ngay cả cổ cũng đỏ ửng.

Lưu Húc gật đầu: Nếu đã như vậy, vậy cứ quyết định như vậy đi.

Mi Trúc, Mi Phương hai người nghe vậy không khỏi vui mừng.

Mi Trinh nghe vậy, mặt đỏ ửng ngẩng đầu nhìn Lưu Húc, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Lưu Húc cười nhạt: Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì hôm nay đi.

Mi Trúc, Mi Phương hai người tự nhiên không phản đối.

Mi Trinh cũng như bị ma xui quỷ khiến, nhẹ nhàng gật đầu.

Đợi đến khi phản ứng lại, trên mặt lại lần nữa phủ đầy ráng hồng.

Đêm khuya.

Trong hậu viện phủ Châu mục Từ Châu.

Lưu Húc mang theo chút men say, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Trong phòng thắp mấy cây nến đỏ.

Hắn thoáng cái đã thấy Mi Trinh đang yên tĩnh ngồi đó.

Dưới ánh nến đỏ, Mi Trinh trông càng thêm nhu mì.

Quả nhiên người đẹp hơn hoa.

Thấy hắn vào, Mi Trinh duyên dáng bước tới.

Nàng cúi người hành lễ với Lưu Húc: Phu quân.

Rồi, tự nhiên giúp Lưu Húc cởi áo khoác ngoài.

Phu quân, đói chưa.

Ta vừa giúp ngài chuẩn bị canh, ngài muốn uống một chút không.

Mắt Lưu Húc hơi sáng lên: Không vội.

Mi Trinh không khỏi hơi sững sờ.

Lưu Húc lại bước lên hai bước, một tay ôm lấy Mi Trinh, đi về phía giường.

Dự Châu, Trần quốc.

Tào Tháo hét lớn một tiếng: Các tướng sĩ, cùng ta giết.

Giết.

Các tướng sĩ đồng thanh hét lớn.

Rồi, đi theo sau Tào Tháo, xông về phía đại quân của Kỷ Linh.

Kỷ Linh không khỏi vô cùng lo lắng.

Hắn một đao đỡ đòn tấn công của Hạ Hầu Đôn, định quay người nghênh chiến Tào Tháo.

Chương 192

Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng: Kỷ Linh, hôm nay đối thủ của ngươi là ta.

Rồi, hắn vung trường đao trong tay, chém về phía Kỷ Linh.

Kỷ Linh bất đắc dĩ, chỉ có thể quay người phản kích.

Bên kia.

Tào Tháo dẫn binh mã dưới trướng, xông về phía ba vạn đại quân của Kỷ Linh.

Bên cạnh hắn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Thuần và những người khác theo sát.

Mang theo oán khí nhiều ngày, họ một lần công phá vào giữa đại quân của Kỷ Linh.

Trong đại quân của Kỷ Linh, chỉ có Lôi Bạc một viên phó tướng.

Hắn hét lớn một tiếng, liền nghênh chiến ra ngoài.

Hạ Hầu Uyên hét lớn một tiếng: Tặc tướng chịu chết.

Rồi, hắn vung thương xông về phía Lôi Bạc.

Lôi Bạc vốn không phải là đối thủ của Hạ Hầu Uyên, bây giờ vội vàng nghênh địch, càng thêm không chịu nổi.

Chỉ trong mấy chiêu ngắn ngủi, đã bị Hạ Hầu Uyên một thương đâm chết dưới ngựa.

Sau đó, binh mã dưới trướng Kỷ Linh không thể chống cự được nữa, lập tức tan tác.

Kỷ Linh thấy đại quân bị đánh bại, cũng không còn lòng chiến

đấu, dùng một chiêu hư, liền lui ra ngoài.

Tào Tháo dẫn binh mã dưới trướng đuổi theo hơn mười dặm, đuổi đại quân Kỷ Linh vào quận Nhữ Nam, mới thôi.

Rồi, hắn ngạo nghễ đứng trên một sườn dốc, cười lớn: Viên Công Lộ này, cũng chỉ có vậy thôi.

Hạ Hầu Đôn cũng cười ha hả: Mạnh Đức, nếu không phải tên Kỷ Linh đó chạy nhanh, ta nhất định phải chém hắn dưới ngựa.

Làm tốt lắm.

Tào Tháo vỗ vỗ vai Hạ Hầu Đôn.

Lần này có thể đại thắng, Nguyên Nhượng đáng được công đầu.

Nếu không phải hắn giữ chân Kỷ Linh, ta cũng không thể thắng dễ dàng như vậy.

Nguyên Nhượng, muốn thưởng gì, cứ nói thẳng.

Mắt Hạ Hầu Đôn hơi sáng lên: Mạnh Đức, nghe nói Từ Châu là vùng đất phú thứ hiếm có, ruộng tốt vô số.

Ta chỉ cầu có được trăm mẫu ruộng tốt ở Từ Châu, là đã mãn nguyện rồi.

Tào Tháo không khỏi cười lớn.

Lần này đợi ta xuất binh Từ Châu, chiếm các quận của Từ Châu.

Nguyên Nhượng không chỉ có trăm mẫu ruộng tốt, dù là hai trăm mẫu ruộng tốt, cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Hạ Hầu Đôn không khỏi vui mừng.

Hắn chắp tay hành lễ với Tào Tháo: Như vậy, ta ở đây xin tạ Mạnh Đức trước.

Ha ha.

Tào Tháo cười lớn, Giữa chúng ta, cần gì những lễ nghi hư này.

Rồi, hắn vung tay: Truyền tướng lệnh của ta, mau chóng tiến binh.

Xuất binh Từ Châu.

Dạ.

Các tướng sĩ đồng thanh ứng dạ.

Hạ Hầu Đôn càng thêm hưng phấn.

Sắp có được hai trăm mẫu ruộng tốt, không khỏi cười lớn.

Ánh mắt mọi người nhìn Hạ Hầu Đôn, đều đầy vẻ ngưỡng mộ.

Dưới sự thúc giục của Tào Tháo, tốc độ hành quân của binh mã lại lần nữa tăng lên.

Triệu Vân dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng, thẳng tiến đến Lang Tà quốc.

Tốc độ của Bạch Mã Nghĩa Tòng vốn đã cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn, đã đến địa giới Lang Tà quốc.

Nhìn thành trì Khai Dương, trị sở của Lang Tà quốc, ở xa xa, không khỏi vui mừng.

Lúc này, ở không xa thành Khai Dương.

Có hơn chục người đang từ từ đi.

Hai người đi đầu chính là Lưu Bị và Trương Phi.

Trương Phi lớn tiếng nói: Đại ca, chúng ta không trực tiếp về quận Bình Nguyên, mà ở đây làm gì.

Dực Đức à, nơi này cách quận Bình Nguyên mấy ngày đường, nhưng ta hết lương khô rồi.

Lưu Bị cười khổ một tiếng: Nếu không ở thành Khai Dương bổ sung chút lương khô, e rằng chúng ta phải gặm vỏ cây qua ngày.

Trương Phi nghe vậy không khỏi rùng mình.

Hắn hét lớn một tiếng: Đều nhanh lên, chúng ta mau mua xong lương khô, rồi về quận Bình Nguyên.

Nói rồi, mấy người đã đến gần cổng thành.

Đúng lúc này, một đội kỵ binh áo trắng ngựa trắng gào thét tới.

Tốc độ của họ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến gần trong vòng mấy dặm.

Ở cổng thành, đội suất giữ thành hét lớn một tiếng: Địch tập.

Mau đóng cổng thành.

Một tiếng lệnh hạ, lính gác ở cửa lập tức hoảng loạn.

Ngay lập tức bắt đầu đóng cổng thành.

Nhìn cổng thành đóng lại trước mặt, Trương Phi lo lắng.

Hắn hét lớn một tiếng: Ăn một mâu của Trương gia gia nhà ngươi.

Dực Đức.

Lưu Bị khẽ hét lên một tiếng, Chúng ta đi.

Nhưng đại ca, lương khô của chúng ta chưa có.

Trương Phi hét lớn.

Phải sống bằng vỏ cây, hắn không khỏi tê cả da đầu.

Dù có tòng quân trước kia, hắn cũng là một nhà giàu.

Sao lại phải gặm vỏ cây.

Đi.

Lưu Bị giận dữ hét lên.

Bị vây trong thành Khai Dương, để bị Lưu Húc bắt đi sao.

Nếu còn không đi, sau này đừng gọi ta là đại ca.

Trương Phi lập tức như cà tím bị sương đánh, ngoan ngoãn đi theo sau Lưu Bị.

Rồi, hắn tăng tốc, chạy về phía xa.

Triệu Vân dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng, nhanh chóng đến cổng thành.

Hắn lớn tiếng hét: Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long dưới trướng Tần Vương.

Các ngươi còn không mau mau đầu hàng.

Buổi chiều, Lưu Húc tinh thần sảng khoái đến phủ Châu mục.

Hắn thấy một đội binh mã vội vã đi ra.

Người đi đầu tay cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, ngạo nghễ ngồi trên chiến mã, trông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Người đó chính là Quan Vũ.

Chỉ thấy y lật mình xuống ngựa, chắp tay cúi người với Lưu Húc: Tần Vương, Quốc tướng Đông Hải Quốc có mắt không tròng, đã bị ta chém rồi.

Hiện giờ Đông Hải Quốc đã thuộc về Tần Vương.

Lưu Húc gật đầu nói: Vân Trường vất vả cả chặng đường rồi.

Ngay sau đó, lại có mấy người cưỡi ngựa phi tới.

Người đi đầu chính là Trần Đăng.

Lật mình xuống ngựa, y cúi người với Lưu Húc nói: Chúa công, may mắn không làm nhục sứ mệnh, ta đã thuyết phục được Thái thú Quảng Lăng là Tiêu Kiến, đầu nhập dưới trướng Chúa công.

Nguyên Long vất vả cả chặng đường rồi.

Lưu Húc cười lớn nói.

Tiếng nói của y vừa dứt, lại một đội binh mã nữa phi tới.

Cả đội binh mã này đều mặc y phục trắng, giáp trắng.

Người đi đầu chính là Triệu Vân anh khí ngời ngời.

Lật mình xuống ngựa, y cúi người với Lưu Húc, cung kính nói: Chúa công, mạt tướng đã chiếm được Lang Tà quốc, Quốc tướng Lang Tà quốc đã bị Vân đâm một thương giết chết.

Lưu Húc nghe vậy cười lớn: Tốt.

Cứ như vậy là tam hỷ lâm môn.

Kể từ hôm nay, toàn bộ Từ Châu đã nằm trong tầm kiểm soát của Bản vương.

Hôm nay, Bản vương sẽ khao công mọi người.

Rượu ngon thức tốt cứ ăn uống thoải mái.

Triệu Vân không khỏi cười lớn: Chúa công, Vân mong chờ rượu ngon đó đã lâu rồi.

Vậy thì cứ uống cho thỏa thích.

Đừng tiết kiệm cho Bản vương.

Lưu Húc nói xong liền cười lớn rời đi.

Quan Vũ không khỏi ngạc nhiên hỏi: Tử Long, rượu ngon mà Tần Vương nói là rượu gì.

Sao lại vui mừng đến vậy.

Vân Trường, nếu huynh uống loại rượu đó, cũng sẽ nhớ mãi không quên.

Thật sự thần kỳ đến vậy sao.

Quan Vũ lộ vẻ không tin.

Triệu Vân cười lớn, rồi liếc nhìn Mã Siêu đang bước nhanh, nói: Ban đầu Mạnh Khởi cũng không tin.

Nhìn xem hiện tại, vừa nghe có thể uống rượu ngon đó, liền ba chân bốn cẳng chạy đi rồi.

Quan Vũ bán tín bán nghi gật đầu.

Triệu Vân kéo Quan Vũ nói: Vân Trường, chúng ta vào trong uống vài chén trước, sẽ biết thế nào là rượu ngon.

Quan Vũ bán tín bán nghi đi vào bên trong.

Triệu Vân, Quan Vũ và Mã Siêu ba người vào trong phủ.

Họ hành lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc cũng không keo kiệt, vẫy tay ra hiệu: Ài, trước tiên mang ba vò ra đây, cho mọi người giải khát.

Hít hà hương rượu, Quan Vũ chỉ cảm thấy mắt mình sáng rỡ lên, không dám tin nói: Tần Vương, hương rượu này sao lại nồng nàn đến vậy.

Lưu Húc cười nhạt: Uống rượu của Bản vương, có một khuyết điểm.

Sắc mặt Quan Vũ hơi sững lại.

Lại nghe Lưu Húc nói tiếp: Đợi Vân Trường uống rượu này xong, sau này uống các loại rượu khác, sẽ chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc.

Vẻ nghi hoặc trên mặt Quan Vũ càng đậm hơn.

Lưu Húc cũng không giải thích, chỉ rót đầy một chén cho mọi người.

Sau khi một chén rượu vào bụng, đôi mắt phượng của Quan Vũ trợn tròn.

Y trừng mắt nhìn Lưu Húc nói: Tần Vương, trên đời sao lại có loại rượu ngon đến thế.

Mọi người không khỏi phá lên cười ha hả.

Ngay sau đó, đám sâu rượu như Quách Gia cũng chạy tới.

Các thần tử ở Từ Châu cũng đều đi vào.

Không khí vô cùng náo nhiệt.

Mọi người tự nâng chén mời nhau, không cần phải nói nhiều.

Những ngày tiếp theo, Lý Nho, Mi Trúc, Trần Đăng toàn bộ tiếp quản Từ Châu.

Lý Nho quả nhiên không hổ là một tay cự phách.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, y đã sắp xếp ổn thỏa mọi tình hình ở Từ Châu.

Nhìn vào cuốn sổ mà Lý Nho dâng lên, Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Trong phủ khố có không ít lương thực và tiền bạc dự trữ, quả thực là quá nhiều.

Ngay sau đó, ánh mắt y không khỏi ngưng lại.

Chỉ vào trang cuối cùng, y nói: Văn Ưu, Từ Châu có hai vạn tinh binh sao.

Đúng vậy.

Lý Nho gật đầu, Theo ta tra được, hai vạn đó là tinh binh Đan Dương.

Tinh binh Đan Dương.

Lưu Húc trong lòng không khỏi chấn động.

Từ xưa Đan Dương đã ra tinh binh, câu nói này y đã từng nghe

qua.

Trong lòng y vẫn luôn thắc mắc, tinh binh Đan Dương dưới trướng Đào Khiêm đã đi đâu.

Y nhớ rằng, nếu theo diễn biến thông thường, sau khi Lưu Bị giúp Đào Khiêm giải vây Từ Châu, Đào Khiêm đã tặng cho Lưu Bị bốn ngàn tinh binh Đan Dương.

Nhưng từ khi đến Từ Châu cho đến nay, y chưa từng thấy một tinh binh Đan Dương nào.

Trần Đăng chắp tay hành lễ với Lưu Húc, nói: Chúa công, dưới trướng Đào Khiêm vốn có một chi tinh binh Đan Dương.

Năm đó, Đào Khiêm chính là dựa vào chi tinh binh Đan Dương này mới chiếm được Từ Châu.

Chỉ là hiện giờ, chi tinh binh Đan Dương này đã bị Đào Khiêm bỏ phế rồi.

Tại sao lại như vậy.

Lưu Húc không dám tin hỏi, Nguyên Long, có biết chi tinh binh Đan Dương đó đang ở đâu không.

Trần Đăng cười khổ một tiếng nói: Chúa công, hiện nay chi quân Đan Dương đó đã sớm không còn dáng vẻ ngày xưa nữa.

Thôi bỏ đi, ta dẫn Chúa công đi xem sẽ biết.

Lúc này, Trần Đăng liền dẫn Lưu Húc đi ra ngoài.

Đúng lúc đó, Cao Thuận và Trương Liêu hai người đi tới từ phía đối diện.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Cao Thuận và Trương Liêu hai người đều là đại gia luyện binh.

Đặc biệt là Cao Thuận, dù nhìn khắp cả thời mạt Hán, y cũng là người nổi bật trong số những người luyện binh.

Y vẫy tay với hai người: Bá Bình, Văn Viễn, hãy đi cùng ta một chuyến.

Vâng.

Hai người đồng thanh đáp, rồi đi theo sau lưng Lưu Húc.

Bên trong một doanh trại quân đội ở phía đông thành.

Doanh trại ở đây đã cũ nát.

Do hôm qua vừa mới mưa, có không ít nơi vẫn còn đang nhỏ nước.

Cửa ra vào của một doanh trướng còn đang rỉ nước.

Binh sĩ khi vào doanh trướng đều phải bước qua một vũng nước nhỏ.

Mọi người, đến giờ ăn cơm rồi, mau ra ăn cơm đi.

Ăn cơm.

Không phải lại là cháo loãng sao.

Một binh sĩ dừng việc lau chùi, hỏi.

Chương 193

Cần gì phải hỏi.

Chắc chắn là vậy rồi.

Người bên cạnh trêu chọc.

Lão Trương ta đây, mũi thương đã cùn đến mức này rồi, lau chùi làm gì nữa.

Lão Trương bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói: Thế thì làm sao bây giờ.

Chẳng lẽ không cần binh khí nữa sao.

Mọi người xô đẩy nhau đi ra ngoài.

Lưu Húc đứng ở doanh trại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Cảnh tượng này khiến y không thể nào nhìn nổi.

Doanh trại đã sớm rách nát không chịu nổi.

Điều khiến y càng khó chịu hơn là lương thực mà binh sĩ ăn lại là cháo loãng.

Y không dám tin hỏi: Nguyên Long, Bản vương đến trại tị nạn hay là doanh trại quân đội đây.

Trần Đăng cười khổ nói: Tần Vương không biết đó thôi.

Đào Khiêm chỉ biết cố thủ Từ Châu, cho nên những phương diện này liền có chút lơ là.

Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Nếu Đào Khiêm có thể sử dụng hai vạn tinh binh Đan Dương này, muốn công hạ y, đâu có dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng, năm xưa, Lý Lăng chỉ dựa vào năm ngàn tinh binh Đan Dương đã chống lại được tám vạn kỵ binh tinh nhuệ Hung Nô vây công.

Đó còn là kỵ binh tinh nhuệ Hung Nô đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Lưu Húc thúc vào bụng ngựa Xích Ký.

Ngựa Xích Ký hí lên một tiếng, thân mình liền bay vọt lên.

Lưu Húc tức giận quát lớn: Quân Đan Dương nghe lệnh.

Các binh sĩ không khỏi sững sờ.

Ngay sau đó, như một phản xạ có điều kiện, họ đồng loạt ném bát trong tay xuống, chạy đến trước mặt Lưu Húc.

Chưa đầy một khắc, tất cả binh sĩ đều đã xếp hàng ngay ngắn trước mặt Lưu Húc.

Ai nấy đều nhìn về phía Lưu Húc, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Lưu Húc thấy không ít binh sĩ trong tay cầm binh khí.

Chỉ là những binh khí đó đã sớm cùn đến không ra hình dạng gì.

Thấy những binh sĩ này tuy lôi thôi, nhưng tất cả đều giữ im lặng, không có một chút xôn xao, Lưu Húc khá hài lòng gật đầu.

Y lớn tiếng quát: Các tướng sĩ, Bản vương là Tần Vương.

Kể từ hôm nay, tất cả các ngươi đều là binh sĩ của Bản vương.

Các binh sĩ đều vỡ òa.

Tần Vương, lại là Tần Vương.

Tần Vương lại đích thân đến đây.

Trời ơi, Tần Vương một thương phá thành đó, lại đích thân đến đây.

Ngươi không biết sao.

Tần Vương chính là võ tướng đệ nhất Đại Kinh.

Tần Vương không chỉ là võ tướng đệ nhất Đại Kinh đâu.

Tần Vương còn là hoàng huynh của Thiên tử bệ hạ.

Địa vị chỉ dưới Thiên tử thôi.

Cùng với những lời bàn tán của mọi người, những người vốn không hiểu về Tần Vương, ai nấy cũng đều hai mắt sáng lên.

Trong quân đội, từ xưa đã lấy kẻ mạnh làm tôn.

Tần Vương là võ tướng đệ nhất thiên hạ, tự nhiên có thể nhận được sự tôn kính của họ.

Vừa rồi Bản vương ở đây, thấy các ngươi tản mạn như vậy, Bản vương rất thất vọng.

Đây không phải là dáng vẻ mà một đội quân tinh nhuệ nên có, các ngươi không xứng với danh hiệu tinh binh Đan Dương.

Trong ấn tượng của Bản vương, từ xưa Đan Dương đã ra tinh binh, nhưng với bộ dạng của các ngươi bây giờ, không xứng với câu nói đó.

Các binh sĩ ai nấy đều siết chặt nắm đấm.

Bị Tần Vương đường đường nói như vậy, tất cả đều cảm thấy không cam lòng.

Lưu Húc lạnh lùng cười nói: Nếu ai có ý kiến khác với câu nói của ta, vậy thì, Bản vương sẵn lòng chấp nhận thử thách của các ngươi.

Trong hàng ngũ quân Đan Dương, có không ít người bắt đầu rục rịch muốn thử.

Lưu Húc thân hình nhảy lên một cái, liền bay về phía đài cao cách

đó hơn mười trượng.

Ngay sau đó, y vững vàng đáp xuống trên đài cao.

Thấy một tay này của Lưu Húc, khí thế vừa mới dâng lên của các binh sĩ lập tức nguội đi quá nửa.

Đài cao do lâu ngày không sử dụng, trên đó không biết ai để, lại có một tảng đá cao một mét.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, tiện tay đập vào tảng đá đó.

Rắc.

Một tiếng động lớn vang lên.

Tảng đá khổng lồ theo đó vỡ thành bốn năm mảnh.

Tất cả binh sĩ đều hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt trợn tròn, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, một thân bảo giáp kỳ lân minh quang dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh tỏa sáng.

Sau đó, không biết ai là người đầu tiên hô lên một câu: Bái kiến Chúa công.

Soạt soạt.

Tất cả binh sĩ đều quỳ rạp xuống đất.

Họ đồng loạt hành lễ với Lưu Húc: Bái kiến Chúa công.

Lưu Húc nhìn về phía Cao Thuận và Trương Liêu nói: Bá Bình, Văn Viễn, đối với chi binh mã này, hai người thấy thế nào.

Cao Thuận bước lên một bước nói: Chúa công, chi binh mã này tuy đã bỏ phế lâu ngày, nhưng nền tảng vẫn còn.

Trương Liêu cũng gật đầu nói: Chúa công, nhìn động tác của họ, có thể thấy tính hiệp đồng của chi binh mã này rất mạnh.

Năm xưa, nhất định là một đội quân tinh nhuệ.

Nếu giao cho hai người điều luyện, có nắm chắc không.

Nếu Chúa công giao cho ta điều luyện, không quá nửa năm, nhất định sẽ trả lại cho Chúa công một đội quân tinh nhuệ.

Trương Liêu cung kính đáp.

Lưu Húc gật đầu nói: Cứ như vậy, sau hôm nay, chi binh mã này sẽ giao cho hai người huấn luyện.

Hai người đồng thanh đáp vâng.

Ngay sau đó, y nhìn về phía Trần Đăng nói: Nguyên Long, lệnh cho người điều một lô binh khí, áo giáp, cấp cho họ thay đổi trang bị.

Trần Đăng cúi người đáp vâng.

Các binh sĩ Đan Dương ai nấy đều hưng phấn.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Tiếp theo, các ngươi sẽ do hai vị tướng quân Cao Bá Bình và Trương Văn Viễn thao luyện.

Đương nhiên, cơm nước cũng sẽ thay đổi.

Một lát nữa sẽ có người mang đến.

Các binh sĩ ai nấy đều lộ vẻ mong chờ.

Ngay sau đó họ đồng loạt hô lớn: Đa tạ Chúa công.

Lưu Húc lớn tiếng hô: Ta hy vọng, lần sau Bản vương quay lại, các ngươi có thể xứng đáng với câu nói đó, từ xưa Đan Dương ra tinh nhuệ.

Tất cả binh sĩ đồng loạt hô: Chúa công yên tâm, chúng thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của Chúa công.

Khi Lưu Húc quay về phủ Châu mục, liền thấy Từ Thứ và Quách Gia hai người đang chờ ở một bên.

Thấy Lưu Húc, Từ Thứ bước lên phía trước nói: Chúa công, mấy ngày trước, Tào Tháo đại bại ba vạn đại quân của Kỷ Linh dưới trướng Viên Thuật.

Hiện giờ Tào Tháo đang dẫn binh mã dưới trướng, tiến về Bành Thành quốc.

Lưu Húc nghe vậy không khỏi cười nói: Tào Tháo chỉ có tám ngàn binh mã, lại có thể đánh bại ba vạn đại quân của Kỷ Linh, cũng có chút thú vị.

Từ Thứ hiến kế: Chúa công, thuộc hạ cho rằng, chúng ta cần phải phái một chi binh mã đồn trú ở Bành Thành.

để phòng bị Tào Tháo có thể tiến công.

Lưu Húc xua tay nói: Không phải vậy.

Bản vương cho rằng, chúng ta không những không cần phái binh đồn trú.

Mà còn phải cho một bộ phận binh sĩ thủ thành không đứng trên tường thành.

Hả.

Từ Thứ sững sờ.

Y không dám tin vào tai mình.

Không những không phái binh mã đồn trú, lại còn muốn rút bớt một bộ phận binh sĩ thủ thành.

Y vội vàng khuyên: Chúa công, vạn nhất Tào Tháo dẫn binh mã tấn công Bành Thành quốc, thì phải làm sao.

Lưu Húc nghe vậy cười nói: Nếu Tào Tháo có thể công đả Bành Thành quốc, đó chính là điều tốt nhất.

Quách Gia mắt sáng lên.

Tuyệt diệu.

Kế của Chúa công quả thật tuyệt diệu.

Quách Gia vỗ tay cười lớn.

Hiện giờ Bành Thành quốc là địa bàn của Chúa công, nếu Tào Tháo chủ động công đả Bành Thành quốc, vậy chúng ta chính là có cớ để một lần diệt Tào Tháo.

Từ Thứ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trên mặt y đầy vẻ khâm phục nói: Kế của Chúa công quả thật tinh diệu.

Nếu đã như vậy, ta sẽ truyền tin tức ra ngoài, để Bành Thành quốc rút bớt quân thủ thành.

Tào Tháo dẫn binh mã dưới trướng, một đường tiến nhanh về Từ Châu.

Nhìn Bành Thành đã ở ngay trước mắt, y không khỏi cười lớn: Nhân lúc Tần Vương và Đào Khiêm đối chiến, hai người tất định không có tâm trí lo lắng việc khác.

Cứ như vậy, Tào mỗ ta liền có cơ hội chiếm cứ vài quận của Từ Châu.

Đến lúc đó ta lại lấy Từ Châu làm căn cơ, chiêu hiền đãi sĩ, tích trữ binh tốt, ta liền có vốn liếng để bình định thiên hạ.

Trong lời nói, trên người Tào Tháo lộ ra một cỗ bá khí tranh bá thiên hạ.

Hình tượng kiêu hùng đó, triệt để thể hiện trước mặt mọi người.

Hạ Hầu Đôn không khỏi tán thưởng: Mạnh Đức văn tài võ lược,

đều không tầm thường.

Lần này Mạnh Đức đích thân thống lĩnh, chúng ta nhất định có thể tiến thẳng một mạch, một lần bình định Từ Châu.

Trên mặt y lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết nói: Đến lúc đó, Mạnh Đức ngàn vạn lần đừng quên hai trăm mẫu ruộng tốt của ta đó.

Tào Tháo trừng mắt nhìn Hạ Hầu Đôn một cái nói: Yên tâm, không chỉ là hai trăm mẫu ruộng tốt.

Dựa vào phen nói vừa rồi của ngươi, ta lại tặng thêm một trăm mẫu ruộng tốt, thì có sao đâu.

Ngay sau đó, tay phải y mạnh mẽ rút kiếm bên hông, lớn tiếng quát: Các tướng sĩ, cùng ta xông lên, san bằng Bành Thành.

Hống.

Tất cả binh sĩ đều hô lớn, xông về phía Bành Thành.

Ầm. mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Tám ngàn binh mã đồng lòng nhất trí, xông về phía Bành Thành.

Chỉ là, khi đến trước mặt Bành Thành, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy cổng thành Bành Thành mở toang, chỉ có hai tên lính gác đứng ở cổng thành.

Nhìn qua cổng thành, chỉ thấy bên trong không một bóng người.

Lại nhìn lên tường thành, chỉ thấy trên tường thành cũng trống không, ngay cả một tên lính gác cũng không có.

Hạ Hầu Đôn không khỏi mừng rỡ, hô lớn một tiếng: Các tướng sĩ cùng ta xông lên.

Trong Bành Thành không có binh mã, cứ như vậy, Bành Thành dễ như trở bàn tay.

Nói xong, y thúc ngựa, liền xông về phía Bành Thành.

Tào Tháo tức giận quát lớn: Nguyên Nhượng, quay lại cho ta.

Hạ Hầu Đôn mặt lộ vẻ không hiểu, ghìm chặt chiến mã nói: Mạnh Đức, cớ sao lại bảo ta quay lại.

Tào Tháo lại không trả lời, chỉ nhíu mày sâu nói: Nguyên Nhượng, ngươi quả thật quá lỗ mãng rồi, cứ ở đây canh giữ trước đã.

Tử Hiếu, cùng ta đi lên phía trước xem xem.

Ngay sau đó, y liền dẫn Tào Nhân đi về phía cổng thành Bành Thành.

Đến cổng thành, y nhìn qua cổng thành vào bên trong.

Chỉ thấy trừ hai binh sĩ ở cổng thành, những người khác đều không có.

Mọi thứ đều toát lên vẻ kỳ quái.

Khiến Tào Tháo mơ hồ cảm thấy bất an.

Ngay sau đó, mắt y hơi nheo lại.

Y nhìn thấy trên tường thành, có một lá cờ đang bay phần phật.

Trên lá cờ đó, chính là một chữ Lưu.

Tim Tào Tháo đập mạnh một tiếng.

Chữ Lưu.

Sao lại là chữ Lưu.

Không phải nên là chữ Đào sao.

Chẳng lẽ, đây là địa bàn của Lưu Cảnh Sơ.

Trong lòng y dự cảm có chút không lành.

Nếu thật sự như vậy, thì phiền phức rồi.

Tào Tháo dời ánh mắt lên người hai tên lính gác đó.

Hiện giờ, chỉ có thể hỏi hai người này.

Y lập tức xuống ngựa, đến bên cạnh hai tên lính gác đó.

Vừa chắp tay hành lễ vừa nói: Dám hỏi hai vị binh sĩ huynh đệ, đây là thành trì của ai.

Tên lính gác đó ngẩng đầu nhìn Tào Tháo một cái, nhưng không nói gì.

Tào Tháo đụng phải một cái đinh.

Y chỉ cảm thấy trong lòng có chút bực bội.

Tào Tháo đường đường, trừ Viên Bản Sơ và vài người hiếm hoi, lại có mấy ai có thể được y xưng huynh đệ.

Nhưng hiện giờ, y chủ động tiến lên hỏi, tên lính thủ thành này lại không trả lời.

Chương 194

Cố nén lửa giận trong lòng, y lại đến bên cạnh tên lính gác kia.

Y chắp tay hành lễ với tên lính gác đó, cười hỏi: Vị huynh đệ lính gác này, không biết đây là địa bàn của ai.

Tên lính gác đó chỉ nhìn lá cờ trên tường thành một cái, nhưng không nói gì.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến tim Tào Tháo đập thình thịch.

Phiền phức rồi.

Phỏng đoán của mình lại là thật.

Nơi này lại thật sự là địa bàn của Lưu Húc rồi.

Phải làm sao bây giờ.

Hay là, giết vào trong.

Tào Tháo tay đặt lên Ỷ Thiên kiếm bên hông.

Nhưng ngay lập tức, y lắc đầu.

Không thể manh động.

Chỉ sợ Lưu Cảnh Sơ cố ý làm vậy.

Ngay sau đó, y nghiến răng, từ bỏ ý định ra tay, lật mình lên ngựa quay về đại quân.

Tào Tháo vừa đến trước trận quân, liền hô lớn: Văn Nhược.

Văn Nhược ở đâu.

Tuân Úc vội vàng đi ra nói: Chúa công, có phát hiện ra manh mối gì không.

Tào Tháo cười khổ một tiếng nói: Văn Nhược, ta thấy trong thành ngoài thành, chỉ có hai tên lính gác.

Những người khác đều không có.

Tuân Úc hơi ngẩn ra nói: Có chỗ nào khác thường không.

Trên tường thành đó, treo một lá đại kỳ họ Lưu.

Đại kỳ họ Lưu.

Tuân Úc thở dài một hơi nói, Chúa công, chúng ta trở về thôi.

Hả.

Tào Tháo không hiểu nói, Tào mỗ ta ngàn dặm đến đây, một tấc đất chưa được, lại cứ thế quay về.

Tuân Úc bất đắc dĩ nói: Chúa công, Bành Thành là địa bàn của Tần Vương Lưu Cảnh Sơ, chẳng lẽ ngài dám tiến công hay sao.

Có gì mà không dám.

Tào Tháo tay phải mạnh mẽ nắm lấy chuôi Ỷ Thiên kiếm.

Ta Tào Mạnh Đức đích thân dẫn binh, ngàn dặm đến đây.

Không phải chỉ là một Bành Thành.

Ta Tào Mạnh Đức không dám đánh sao.

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt y trắng bệch nói: Chẳng lẽ, đây là độc kế của Lưu Cảnh Sơ.

Không sai.

Nếu Chúa công công đả Bành Thành, thì Chúa công là người xé bỏ minh ước trước, Lưu Cảnh Sơ tự nhiên có thể phái binh vây tiễu.

Tuân Úc thở dài một hơi nói: Đến lúc đó, chỉ sợ quân ta nguy rồi.

Ta là Tào Mạnh Đức, hiện giờ dưới trướng ta có tinh binh tám

ngàn, sợ gì Lưu Cảnh Sơ đó.

Tào Tháo vừa nói xong câu này, liền nghĩ đến tinh binh cường tướng của Lưu Húc.

Ngay sau đó, lại nghĩ đến võ lực khủng bố của Lưu Húc.

Y khẽ thở dài một tiếng nói: Hay là, ta đi quận Quảng Lăng thử xem.

Tuân Úc vốn cho rằng mọi thứ đều là vô ích, nhưng cuối cùng, y lại gật đầu.

Tào Tháo không khỏi mừng rỡ.

Soạt một tiếng.

Ỷ Thiên kiếm đã ra khỏi vỏ.

Y lập tức giơ Ỷ Thiên kiếm trong tay lên nói: Hỡi ba quân.

Chúng ta vòng đường đi quận Quảng Lăng, Tào mỗ ta nhất định phải san bằng quận Quảng Lăng.

Khi thấy Tào Tháo rút kiếm ra khỏi vỏ, các tướng sĩ đồng loạt mừng rỡ.

Gào thét, họ liền muốn xông về phía Bành Thành.

Hạ Hầu Đôn càng siết chặt đại đao trong tay, chỉ đợi Tào Tháo ra lệnh một tiếng, liền sẽ là người đầu tiên xông lên.

Chỉ là khi nghe Tào Tháo nói vòng đường đi quận Quảng Lăng, cả người y đều sững sờ.

Binh sĩ xung quanh cũng vậy.

Ai nấy đều ngây người tại chỗ.

Một lúc lâu sau, Hạ Hầu Đôn mới hỏi: Mạnh Đức, hiện giờ Bành Thành gần ngay trước mắt, trong Bành Thành lại không có quân lính,

chúng ta tại sao không chiếm lấy Bành Thành.

Tào Tháo thở dài một tiếng nói: Đây là độc kế của Lưu Cảnh Sơ, đi thôi.

Ngay sau đó, y lưu luyến nhìn Bành Thành một cái, rồi đi về phía quận Quảng Lăng.

Miếng thịt béo đến miệng còn không được ăn, điều này quả thực khiến y uất ức vô cùng.

Nghĩ đến đây, y hung hăng thúc vào con Tuyệt Ảnh dưới háng.

Tốc độ của Tuyệt Ảnh lập tức lại tăng thêm vài phần.

Bên trong phủ Châu mục Từ Châu.

Lưu Húc đang cùng Quách Gia, Quan Vũ mấy người uống rượu thỏa thích.

Quan Vũ từ khi uống loại rượu do Lưu Húc pha chế, liền có chút yêu thích không rời tay.

Điều này khiến Lưu Húc trong lòng hơi có chút lo lắng.

Đừng có biến vị Võ Thánh tương lai thành Tửu Thánh.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Quan Vũ, chỉ sợ đã ứng với câu nói của Lưu Thiện: ở đây vui, không nhớ Thục nữa rồi.

Lúc này, Từ Thứ vội vã đi tới.

Chúa công, Bành Thành có tình báo truyền đến.

Lưu Húc nghe vậy, lập tức hỏi: Tào Tháo có công đả Bành Thành không.

Mọi người ai nấy đều lộ vẻ tò mò.

Từ Thứ lắc đầu nói: Tào Tháo thì không công đả Bành Thành.

Nhưng Chúa công nghe xong, tất cũng sẽ có chút hứng thú.

Ngay sau đó, y kể lại tình huống Tào Tháo phân vân ra sao, một một kể lại một lượt.

Các tướng sĩ không khỏi đồng loạt cười lớn.

Tào Tháo quả là một người thú vị.

Không sai.

Lần sau gặp Tào Tháo đó, ta nhất định phải trêu chọc một phen.

Chỉ tiếc, ta không có mặt tại hiện trường để xem cảnh đó.

Câu nói này vừa ra, mắt Quách Gia không khỏi sáng lên.

Y nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, hiện giờ Tào Tháo không phải đã đi quận Quảng Lăng rồi sao.

Từ Thứ gật đầu nói: Không sai.

Quách Gia chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Chúa công, Gia nguyện đi Quảng Lăng trấn giữ.

Mọi người đều sững sờ.

Nhưng ngay lập tức, Tuân Du liền nhướng mày nói: Chúa công, thuộc hạ cũng nguyện đi quận Quảng Lăng trấn giữ.

Mọi người sững sờ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy.

Hai đại mưu sĩ đồng loạt yêu cầu đi quận Quảng Lăng trấn giữ.

Không phải đang đùa đấy chứ.

Ngay sau đó, Từ Thứ cũng ôm quyền cúi người, chủ động xin đi với Lưu Húc: Chúa công, ta cũng nguyện đi quận Quảng Lăng trấn giữ.

Lúc này, tất cả mọi người đều ý thức được có điều không ổn.

Chắc chắn quận Quảng Lăng có nơi hấp dẫn người ta.

Nếu không, cũng sẽ không có chuyện ba đại mưu sĩ đồng loạt yêu cầu đi quận Quảng Lăng trấn giữ.

Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Trực, ba người đi quận Quảng Lăng không phải là đi xem náo nhiệt đấy chứ.

Thái Sử Từ hỏi.

Quách Gia, Tuân Du hai người đều im lặng không nói.

Chỉ có Từ Thứ cười gật đầu.

Điển Vi nghe thấy, lập tức cười lớn: Chuyện tốt như vậy sao có thể thiếu ta được.

Ngay lập tức y chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, ta Điển Vi cũng nguyện đi quận Quảng Lăng xem một chút.

Sau đó mọi người lần lượt yêu cầu đi.

Lưu Húc cười lớn nói: Dù sao quận Quảng Lăng cách đây cũng không đến một ngày đường.

Ai muốn đi, thì cùng Bản vương đi một chuyến.

Quan Vũ vuốt râu cười nhẹ: Có thể nhìn Tào Mạnh Đức xấu mặt, cũng là một chuyện thú vị.

Một canh giờ sau, mọi người theo Lưu Húc, lần lượt đi về quận Quảng Lăng.

Tào Tháo một đường đi nhanh, dáng vẻ vội vã.

Mất hai ngày, cuối cùng cũng đến quận Quảng Lăng.

Nhìn quận Quảng Lăng đã ở ngay trước mắt, trong lòng y mừng rỡ, không nói nên lời.

Các tướng sĩ, quận Quảng Lăng ở ngay trước mắt, mọi người

cùng ta tăng tốc.

Đợi chiếm được quận Quảng Lăng, ta Tào Tháo sẽ mở tiệc lớn đãi khách, khao công mọi người.

Quả không hổ là Tào Tháo.

Dưới sự khích lệ của một phen nói của Tào Tháo, các tướng sĩ đồng loạt hô lớn một tiếng.

Sự mệt mỏi do đi đường liên tục mấy ngày, tan biến sạch sẽ.

Hống.

Cùng với một tiếng gầm, tốc độ hành quân của binh mã dưới trướng Tào Tháo, đột nhiên tăng lên.

Bên trong thành Hoài Âm, trị sở của quận Quảng Lăng, trong một góc.

Điển Vi hô lớn một tiếng: Tào Tháo sao mà chậm thế.

Đến chưa vậy.

Này Điển huynh, giọng ngươi lớn thế, không sợ dọa chạy Tào Tháo sao.

Ta đã có chút không thể chờ được rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ do dự, chần chừ của Tào Tháo, ta liền buồn cười.

Nghiêm túc chút.

Ta đang làm việc chính sự.

Lời nói chưa dứt, chính y cũng bật cười.

Lưu Húc thì không trốn, chỉ lấy một chiếc ghế nằm, nửa nằm trên lầu thành.

Tay phải y đặt bình rượu, thỉnh thoảng lại nhấp hai ngụm.

Tay trái y, đặt các loại hoa quả, điểm tâm.

Ánh nắng chiếu vào người, ấm áp, khiến y chỉ muốn ngủ.

Chúa công, giúp ta xem xem, Tào Tháo đến chưa.

Từ Hoảng nhỏ giọng hỏi.

Lưu Húc đặt bình rượu xuống, nhìn ra ngoài thành.

Ánh mắt y sắc bén đến mức nào, một cái liếc mắt liền thấy cách đó vài dặm, đang có một đại quân phi nhanh.

Khí thế đại quân cực thịnh, binh sĩ ai nấy đều ý chí chiến đấu dâng cao.

Ở phía trước nhất của đại quân đó, Tào Tháo một ngựa đi đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, tay phải y rút kiếm bên hông.

Ỷ Thiên kiếm đã ra khỏi vỏ.

Y hô lớn một tiếng: Các tướng sĩ, phía trước là thành Hoài Âm, mọi người cùng ta xông lên.

Ngay sau đó, y thúc ngựa dưới háng, xông về phía thành Hoài Âm.

Sau lưng y, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Thuần cùng những người khác dàn thành một hàng.

Một cỗ khí thế cuồng mãnh, ập đến.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhẹ.

Tào Tháo, đến rồi.

Từ Hoảng nghe vậy, tất cả đều im lặng không nói, lặng lẽ chờ đợi.

Ầm. tiếng vó ngựa lẫn với tiếng bước chân của binh sĩ, xông về phía thành Hoài Âm.

Thanh thế của họ cũng ngày càng lớn, có ý định một lần hạ được thành Hoài Âm.

Lúc này, Tào Tháo nhíu mày chặt.

Nhìn thấy, trên dưới thành Hoài Âm, một người cũng không có.

Không chỉ trên tường thành không có người.

Ngay cả hai tên lính thủ thành cũng biến mất không thấy.

Tào Tháo trong lòng nghi ngờ càng lớn.

Y nhìn sang người bên cạnh nói: Nhìn xem, trên thành Hoài Âm không phải cũng không có người sao.

Hạ Hầu Đôn không khỏi cười lớn: Không có người càng tốt, ta vừa hay một lần hạ được thành Hoài Âm.

Tào Tháo tay phải giơ lên nói: Chậm đã.

Câu nói này vừa ra, quân đội đang đi nhanh mạnh mẽ dừng lại.

Trong một lúc, có không ít binh sĩ do không phanh kịp, tất cả đều đâm vào nhau.

Quân đội vốn chỉnh tề có trật tự, đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Mạnh Đức, sao vậy.

Hạ Hầu Đôn không hiểu hỏi.

Tào Tháo tay chỉ lên tường thành, giọng điệu ngưng trọng nói: Nhìn xem trên lầu thành đó là ai.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Ngay sau đó liền đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên lầu thành, một mình Lưu Húc đang nhắm mắt nằm ở đó.

Trong tay y, chính là một bình rượu.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

Tần Vương Lưu Húc ở đó.

Một mình ở đó.

Quận Quảng Lăng cũng rơi vào tay Tần Vương Lưu Húc rồi sao.

Hạ Hầu Đôn thở dài một tiếng nói: , Tần Vương Lưu Húc không phải đang phơi nắng sao.

Câu nói này vừa ra, mọi người không khỏi sững sờ.

Không sai.

Nhìn dáng vẻ của Tần Vương, không phải đang phơi nắng sao.

Chương 195

Nhưng cảnh này, cũng quả thực kỳ quái.

Toàn bộ thành trì trên dưới, tất cả mọi người đều biến mất không thấy, chỉ còn lại Tần Vương Lưu Húc.

Ai cũng cảm thấy không hợp lý.

Nhưng ngay lập tức, liền cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Vội vã đi đường, ăn gió nằm sương, bụi bặm phong trần, chỉ để sớm đến quận Hoài Âm.

Lúc đó có thể chiếm được quận Hoài Âm.

Nhưng hiện giờ thì hay rồi, vừa mới đến quận Hoài Âm, liền thấy Tần Vương ở đó phơi nắng.

Toàn quân tại chỗ chờ lệnh.

Vạn lần không được lơ là cảnh giác.

Tào Tháo khẽ hô một tiếng: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, Tử Hiếu, cùng ta đi xem xét.

Cuối cùng, y lại dặn dò Hạ Hầu Đôn một câu.

Một lát nữa ngàn vạn lần đừng manh động.

Nếu không, sau này đừng nhận ta là huynh trưởng nữa.

Hạ Hầu Đôn gật đầu nói: Huynh trưởng yên tâm, ta đảm bảo sẽ không manh động.

Thấy Hạ Hầu Đôn đảm bảo, Tào Tháo mới yên tâm.

Ba người dưới sự bảo vệ của thân vệ, cùng nhau đến phía trước thành Hoài Âm.

Tào Tháo tay lớn vẫy một cái nói: Xem xem xung quanh có phục binh không.

Hạ Hầu Đôn ba người đồng loạt tiến lên xem xét.

Ngay sau đó, đồng loạt lắc đầu nói: Gần đây không có phục binh.

Tào Tháo mới hơi yên tâm một chút.

Chỉ là không biết tại sao, luôn có một cảm giác nguy hiểm ở ngay trước mắt.

Y để thân vệ che chắn trước người, mới nhìn lên lầu thành.

Tần Vương, vì sao lại ở đây.

Lưu Húc dường như không nghe thấy Tào Tháo hỏi, vẫn không nhanh không chậm uống rượu.

Tào Tháo không tự chủ được bước lên phía trước, cao giọng nói: Tần Vương, ta Tào Tháo ngàn dặm đến đây, chỉ vì báo thù cho cha ta bị Đào Khiêm giết.

Hiện giờ lại ngay cả Từ Châu cũng chưa vào được, e rằng không hợp lý.

Nhưng Lưu Húc vẫn như trước, một câu cũng không đáp lại.

Tào Tháo vốn muốn cho đại quân xuất kích, san bằng thành Hoài Âm.

Nhưng nghĩ đến thực lực khủng bố của Lưu Húc, liền nghiến răng, ép ý niệm đó xuống.

Ngay sau đó, y chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Ta Tào Tháo lần này vì báo thù cho cha, tất giết Đào Khiêm tên ác tặc đó, xin Tần Vương tiện đường cho.

Lưu Húc xua tay nói: Đào Khiêm đã chết rồi, thù của cha ngươi đã

báo, trở về đi.

Hả.

Tào Tháo trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Ngay sau đó, Từ Hoảng từ bên cạnh đứng ra, tay ném một cái, đầu của Đào Khiêm liền bị ném ra.

Tào Tháo bước lên xem xét.

Đầu người trước mắt tuy đã tan nát không ra hình dạng gì, nhưng có thể nhận ra, đó chính là Đào Khiêm.

Hốc mắt y đỏ lên.

Lưu Húc khẽ nhấp một ngụm rượu nói: Tào Mạnh Đức, thù của ngươi, Bản vương đã báo giúp rồi.

Từ Châu Bản vương cũng đã thu rồi.

Trở về đi.

Từ Châu thành rơi vào tay Tần Vương.

Tào Tháo đau đớn hô một tiếng, ngay sau đó ôm đầu hô lớn một tiếng: Tức chết ta rồi.

Ngay sau đó y ngã nhào từ trên chiến mã xuống, ngã sõng soài trên mặt đất.

Hạ Hầu Đôn mấy người hoảng sợ.

Vội vàng đỡ Tào Tháo lên.

Hạ Hầu Đôn tức giận quát lớn: Hay là mấy người chúng ta xông vào.

Tào Nhân một tay kéo Hạ Hầu Đôn lại nói: Nguyên Nhượng, quên lời dặn của Chúa công vừa rồi sao.

Hạ Hầu Uyên khẽ thở dài một tiếng nói: Chúng ta trở về.

Ngay sau đó ba người cùng nhau đưa Tào Tháo, quay trở lại đại quân.

Tuân Úc cùng những người khác vội vàng tiến lên xem xét.

Chuyện gì vậy.

Chúa công sao rồi.

Tuân quân sư, Chúa công vừa rồi bệnh đau đầu tái phát, từ trên ngựa ngã xuống.

Tào Nhân trả lời.

Tuân Úc khẽ thở dài một tiếng nói: Hiện giờ đại thù của Tào lão thái gia đã báo.

Chuyện xuất chinh lần này kết thúc, chúng ta trở về quận Hà Đông.

Hạ Hầu Đôn không khỏi hoảng sợ.

Không được.

Không thể về như vậy.

Từ Châu có ba trăm mẫu ruộng tốt của ta.

Tuân Úc quay đầu nhìn Hạ Hầu Đôn một cái nói: Hiện giờ Từ Châu thuộc quyền sở hữu của Tần Vương Lưu Cảnh Sơ.

Ngươi đánh lại Tần Vương sao.

Câu nói này vừa ra, Hạ Hầu Đôn lập tức im bặt.

Tuân Úc ra lệnh một tiếng: Đại quân khởi hành, trở về quận Hà Đông.

Từ trước đến nay, Tuân Úc dưới trướng Tào Tháo có quyền phát ngôn hoàn toàn khác.

Có thể nói, Tuân Úc là người đứng đầu dưới Tào Tháo.

Binh sĩ tuy trong lòng uất ức, nhưng Tuân Úc đích thân ra lệnh, cũng không dám phản bác.

Lúc này, một đám người ngựa đi về quận Hà Đông.

Tào Tháo vừa rời đi, Điển Vi liền xuất hiện.

Không được rồi.

Cười chết ta mất.

Điển Vi vừa cười lớn, vừa múa tay múa chân.

Tào Tháo lại tức đến ngất đi.

Thú vị, quả thật thú vị.

Cũng không biết lần sau, lúc nào mới có thể xem được cảnh thú vị như vậy.

Quan Vũ vuốt râu, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Không thể không nói, ở bên Lưu Húc, dường như thú vị hơn trước nhiều.

Nếu có thể kéo cả tam đệ đến, thì tốt rồi.

Binh mã dưới trướng Tào Tháo, một đường đi về quận Hà Đông.

Tào Tháo bỗng tỉnh lại, phát hiện lúc này đang nằm trong xe ngựa.

Y vén rèm xe lên, nhìn ra xung quanh.

Hạ Hầu Đôn vẫn luôn canh giữ bên ngoài, thấy Tào Tháo, vội vàng ghìm ngựa nói: Mạnh Đức, ngươi tỉnh rồi.

Ừm, chúng ta đi đâu vậy.

Tào Tháo hỏi.

Chúng ta trở về quận Hà Đông.

Hạ Hầu Đôn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đến bây giờ, y vẫn còn nhớ ba trăm mẫu ruộng tốt đó.

Ta không muốn trở về quận Hà Đông.

Tào Tháo tức giận gầm lên.

Ta muốn quay lại, ta muốn chiếm lấy Từ Châu.

Tuân Úc ghìm ngựa, cười khổ một tiếng nói.

Chúa công, hiện giờ các quận Từ Châu đều đã rơi vào tay Lưu Húc, chúng ta không còn cơ hội nữa rồi.

Tào Tháo người lảo đảo một cái, lại lần nữa ngồi không vững.

Mọi người trong lòng chùng xuống, vội vàng bước lên phía trước.

Hạ Hầu Đôn càng một tay đỡ Tào Tháo nói: Mạnh Đức.

Đỡ Tào Tháo nằm lại.

Tuân Úc khẽ thở dài một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ: bệnh đau đầu của Chúa công, phải tìm danh y chữa trị lại thôi.

Chỉ là danh y ở quận Hà Đông đã xem qua cả rồi, cũng không biết ở đâu có danh y giỏi hơn.

Dự Châu, Phái quốc.

Trong một ngọn núi sâu, một lão giả đang đi lại trong rừng núi.

Sau lưng ông đeo một cái gùi, tay cầm một cái cuốc thuốc.

Mỗi khi thấy một cây dược liệu thích hợp, ông liền sẽ dừng lại hái xuống.

Lão giả này, trên mặt có không ít nếp nhăn, nhưng tinh thần lại khá tốt.

Lau một vệt mồ hôi, ông nhìn lên trời.

Ra ngoài cũng nhiều ngày rồi, lúc này nên trở về.

Ông ngồi xuống bên cạnh một cái cây, bắt đầu xem xét dược liệu trong gùi.

Vừa xem xét, vừa lẩm bẩm trong miệng.

Hiện giờ các dược liệu cần gấp đều đã đủ rồi, vậy thì trở về xem xem.

Ngay sau đó, sau khi uống một ngụm nước, ông liền đi xuống núi.

Chạng vạng tối, cuối cùng ông cũng dừng lại bên ngoài một ngôi nhà dân ở huyện Tiêu.

Thấy ông về, mấy người đệ tử đồng loạt ra đón.

Trong mấy người, người lớn tuổi nhất là Ngô Phổ tiến lên, nhận lấy cái gùi từ trên người lão giả.

Sư phụ, việc hái thuốc này cứ để chúng con đi làm là được rồi.

Lão giả vừa thu dọn, vừa cười nói.

Không sao, thân thể vi sư còn khỏe lắm.

Đúng rồi, mấy ngày nay có bệnh nan y nào không.

Ngô Phổ lắc đầu nói: Mấy ngày nay, thì không có bệnh nan y nào.

Chỉ là mấy ngày trước có người đến tìm sư phụ, nói là Tần Vương có lời mời.

Tần Vương.

Lão giả đột ngột quay người, nhìn về phía Ngô Phổ.

Ngô Phổ không khỏi sững sờ.

Từ trước đến nay, công phu dưỡng khí của sư phụ rất tốt, hiếm khi thấy cử động kịch liệt như vậy trên người sư phụ.

Ngay sau đó, y theo bản năng gật đầu.

Ngô Phổ ngươi hồ đồ rồi.

Tần Vương là người hiếm có suy nghĩ cho bá tánh, bậc nhân chủ như vậy không thể gặp nhiều.

Sao ngươi không hỏi địa chỉ của người đó, để lão phu đích thân đến cửa hỏi thăm.

Lão giả nhíu mày nói.

Ngô Phổ cúi người với lão giả nói: Sư phụ xin đừng nổi giận.

Người đó phụng mệnh Tần Vương đến, mỗi ngày đều sẽ đến hỏi một lần.

Y ngẩng đầu nhìn lên trời nói: Thường ngày vào giờ này, vị tiên sinh đó nên đến rồi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên ngoài.

Thần y Hoa đã trở về chưa.

Lão giả nhìn về phía Ngô Phổ.

Ngô Phổ gật đầu nói: Sư phụ, chính là người này.

Lão giả phủi bụi trên người, mới đi ra ngoài đón.

Từ xa, ông đã áy náy nói: Vất vả cho vị tráng sĩ này, để ngài đến đây mấy lần.

Danh xưng thần y không dám nhận, lão hủ chính là Hoa Đà.

Người đến chính là một người trung niên.

Nghe vậy không khỏi mừng rỡ nói: Thần y Hoa, ngài cuối cùng cũng trở về.

Ngay sau đó, y từ trong lòng cẩn thận lấy ra một phong thư, đưa cho Hoa Đà.

Thần y Hoa, phong thư này là thư tay của Chúa công.

Hoa Đà cung kính nhận lấy, mới mở thư ra xem.

Nội dung trong thư, khiến ông không khỏi sững sờ.

Ông nhìn về phía người trung niên nói: Dám hỏi vị tráng sĩ này, không biết chuyện đại sự mà Tần Vương nói, là chỉ chuyện gì.

Người trung niên đó xua tay nói: Thư này là do Chúa công Tần Vương đích thân viết, nội dung bên trong chúng tôi quả thực không biết.

Nhưng Chúa công của chúng tôi thân là Tần Vương tôn quý, lời hứa đã đưa ra tự nhiên là một lời chín đỉnh.

Tráng sĩ nói phải.

Hoa Đà cười lớn nói: Xin mời vị tráng sĩ vào trong nghỉ ngơi một lát.

Cái đó thì không cần.

Người trung niên lắc đầu nói: Thần y Hoa vừa mới trở về, có không ít việc cần xử lý, tôi không ở đây làm phiền nữa.

Nếu Thần y Hoa cần, tôi có thể hộ tống Thần y Hoa đi Từ Châu.

Hoa Đà hơi trầm ngâm.

Ngay sau đó, ông chắp tay với người trung niên nói.

Nếu vậy, đa tạ vị tráng sĩ.

Đợi lão phu thu dọn một chút, chúng ta sáng mai khởi hành, thế nào.

Tốt.

Người trung niên mừng rỡ nói, Vậy tôi sáng mai đến.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Đà và Ngô Phổ hai người dưới sự hộ tống

của mấy người, đi về Từ Châu.

Ngày hôm đó, Lưu Húc đang ở trong phủ Châu mục, cùng Quách Gia thương nghị những việc tiếp theo.

Thì nghe có thân vệ đến bẩm báo.

Chúa công, Thần y Hoa Đà đến rồi.

Lưu Húc cười lớn nói: Mời Thần y Hoa vào nói chuyện.

Thân vệ ra ngoài cửa, chắp tay với Hoa Đà nói: Thần y Hoa, Chúa công có lời mời.

Đa tạ vị tiểu ca này.

Hoa Đà chắp tay với thân vệ.

Ngay sau đó, ông cẩn thận chỉnh lại y phục trên người, mới đi vào bên trong.

Đến trong phủ Quận thủ, ông cúi người hành lễ với Lưu Húc nói: Thảo dân Hoa Đà, ra mắt Tần Vương.

Lưu Húc cười lớn nói: Thần y Hoa mau mau mời ngồi.

Hoa Đà vội vàng xua tay nói: Lão hủ chỉ là một y sư bình thường, vạn lần không dám nhận danh xưng thần y của Tần Vương.

Lưu Húc ha ha cười nói: Nếu Thần y Hoa cũng không dám nhận danh xưng thần y, vậy chỉ sợ cả Đại Kinh này không còn thần y nào nữa.

Y đưa tay ra nói: Thần y Hoa không cần khách khí, xin mời ngồi.

Hoa Đà cả đời hành y, tự nhiên biết địa vị của y sư.

Y sư thuộc hạ cửu lưu, căn bản không được người ta coi trọng.

Lúc này thấy Lưu Húc lễ ngộ như vậy, trong lòng khá là hoảng sợ.

Ông không muốn ngồi, nhưng thấy Tần Vương đích thân mở

miệng, cũng không tiện phản bác.

Sau một hồi do dự, cuối cùng ông cũng cẩn thận ngồi xuống.

Đệ tử của Hoa Đà là Ngô Phổ, thì đứng sau lưng Hoa Đà.

Chương 196

Thần y Hoa, đã lâu nghe y thuật của ngài bất phàm.

Lần này đặc biệt mời ngài đến, là vì Bản vương ở đây có bệnh nhân muốn nhờ Thần y Hoa giúp xem xét một chút.

Lưu Húc nói xong, liền nhìn ra cửa.

Quách Gia từ khi Hoa Đà vào liền ý thức được có điều không ổn.

Nhưng, lúc này y đang rón rén đi ra ngoài.

Lúc này Lưu Húc nhìn về phía y, y lại không thể lén lút chuồn đi nữa.

Lúc này, y liền cười gượng nói: Chúa công, ta có việc bận, hay là ta rời đi trước.

Nói xong, y lại lần nữa đi ra ngoài.

Lưu Húc cười nhạt nói: Phụng Hiếu đừng vội.

Đợi Thần y Hoa giúp ngươi xem xong, rồi đi cũng không muộn.

Quách Gia bất đắc dĩ, chỉ có thể đi vào trong.

Lưu Húc tay chỉ vào Quách Gia nói: Đây là Quách Gia Quách Phụng Hiếu, là mưu sĩ đắc lực nhất của Bản vương.

Thần y Hoa, xin hãy giúp xem qua một chút.

Hoa Đà nhíu mày.

Ông vuốt râu nói: Tần Vương, ta xem thân thể Quách tiên sinh, có một loại bệnh ẩn.

Nếu không điều lý tốt, chỉ sợ. chỉ sợ sẽ yểu mệnh.

Lưu Húc gật đầu.

Quách Gia từ trước đến nay đều không quá chú trọng thân thể của mình.

Điều đó cũng đã gây ra, việc y mới ba mươi bảy tuổi đã yểu mệnh.

Một đại quỷ tài, lại không thể tham gia vào những trận chiến sóng gió sau này, quả thực là một chuyện đáng tiếc.

Hiện giờ đến mạt Hán, lại thu nạp Quách Gia vào dưới trướng, tự nhiên sẽ không để Quách Gia lại yểu mệnh như vậy.

Quách Gia nhướng mày.

Y nhíu mày nói: Hoa.

Thần y Hoa, y giả hành y cần phải bắt mạch, vì sao ngài lại ngay cả bắt mạch cũng không cần.

Hoa Đà tự tin cười nói: Thủ đoạn của y giả phân ra vọng, văn, vấn, thiết.

Ta vừa rồi dùng vọng chẩn, nên chỉ đưa ra một chẩn đoán sơ bộ.

Nếu cần chẩn đoán chính xác, cần phải dùng ba loại chẩn pháp còn lại.

Ông vừa nói, vừa đi về phía Quách Gia.

Quách Gia nghe thấy hoảng sợ, vội vàng đưa tay ngăn lại: Hoa.

Thần y Hoa, ta hôm nay có việc quan trọng, xin cáo từ trước.

Ngay lập tức y co giò, liền chạy ra ngoài.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Thật sự không ngờ, Quách Gia lại như vậy.

Chưa từng nghĩ, Quách Gia lại sợ khám bệnh.

Chuyện này quả thật khá thú vị.

Y khẽ hô một tiếng với người bên cạnh: Điển Vi, giúp Bản vương bắt Phụng Hiếu lại.

Điển Vi hô lớn một tiếng: Tuân lệnh.

Ngay sau đó, y từ bên cạnh bước lớn đi ra.

Vừa đi về phía Quách Gia, vừa nói: Quách quân sư, ta chỉ nghe lệnh Chúa công hành sự, ngàn vạn lần không được ghi hận đấy.

Nói xong, y đưa tay ra, liền như bắt một con gà con, tóm lấy Quách Gia.

Đau.

Quách Gia kêu lớn.

Điển Vi gãi đầu nói: Quách quân sư, ta chưa bắt đầu dùng sức đâu.

Thân thể ngài, cũng quá yếu ớt rồi.

Quách Gia bất đắc dĩ, chỉ có thể cười khổ nói: Được rồi, ta không chạy là được chứ gì.

Điển Vi buông tay ra, nhưng người lại đứng ở cửa.

Y cười hắc hắc nói: Quách quân sư, xin mời.

Điển Vi, ta chưa từng thấy ngươi thông minh như vậy.

Quách Gia thở dài một tiếng.

Ngay sau đó y ủ rũ đi vào trong.

Tiếp theo, Hoa Đà tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng cho Quách Gia.

Lưu Húc cũng có vinh hạnh được xem cái gọi là Hoa Đà tái thế.

Đương nhiên, Hoa Đà tái thế này, không phải là loại Hoa Đà tái thế. của hậu thế.

Ở hậu thế, tùy tiện một lang băm cũng treo biển Hoa Đà tái thế.

Nhưng đây là Hoa Đà thật sự, hàng thật giá thật.

Lưu Húc cũng hiểu ra, vì sao Quách Gia lại phản kháng với việc khám bệnh như vậy.

Bởi vì Hoa Đà yêu cầu Quách Gia trong thời gian dùng thuốc điều lý chú ý tiết dục.

Cứ như vậy, cuộc sống thanh lâu tươi đẹp của Quách Gia, liền phải tạm thời kết thúc.

Tự nhiên đây không phải là điều Quách Gia muốn thấy.

Lưu Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể dặn dò Điển Vi một tiếng: Điển Vi, tiếp theo, trong thời gian điều lý của Phụng Hiếu liền phiền ngươi trông coi.

Điển Vi nghe thấy, hai mắt không khỏi sáng lên.

Y ôm quyền với Lưu Húc, cười lớn nói: Chúa công yên tâm.

Thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ này.

Đừng mà.

Quách Gia gào thét một tiếng.

Hoa Đà để Ngô Phổ đích thân giúp Quách Gia bốc thuốc, sắc thuốc.

Nhìn Quách Gia, Điển Vi và Ngô Phổ lui đi, Lưu Húc cười lớn nói: Thần y Hoa không hổ với danh xưng thần y.

Không dám nhận.

Hoa Đà liên tục xua tay.

Thần y Hoa, lần này Bản vương mời ngài đến, là vì chuyện tạo phúc cho đại chúng.

Câu nói này vừa ra, Hoa Đà không khỏi cung kính hành lễ nói: Xin Tần Vương chỉ rõ.

Thần y Hoa, hiện nay dân gian nhiều bệnh tật, lại thường có ôn dịch hoành hành.

Bản vương muốn nhờ Thần y Hoa quảng bá y thuật, để giải trừ nỗi khổ bệnh tật cho bá tánh.

Tần Vương có thể quan tâm đến nỗi khổ bệnh tật của bá tánh, thực là phúc của vạn dân.

Hoa Đà cười khổ một tiếng nói: Chỉ là lão phu tinh lực có hạn, thu hai ba đệ tử đã là giới hạn của ta, nhiều hơn nữa chỉ sợ không có tâm sức lo liệu.

Lưu Húc cười nhạt.

Chuyện này Thần y Hoa không cần lo lắng.

Bản vương đã đề xuất, liền có phương pháp vẹn toàn.

Bản vương dự định thành lập một học viện y học, do Thần y Hoa làm viện trưởng, không biết Thần y Hoa thấy thế nào.

Học viện y học.

Hoa Đà đầu óc mông lung, có chút không hiểu.

Không sai.

Cái gọi là học viện y học, chính là theo kiểu tư thục, chiêu mộ đệ tử vào trong đó.

Lại do Thần y Hoa cùng mấy vị y sư đức cao vọng trọng, đứng ra giảng dạy.

Nghe Lưu Húc thao thao bất tuyệt, mắt Hoa Đà dần dần sáng lên.

Ông đứng dậy, cúi người hành lễ với Lưu Húc nói: Cách làm này

của Tần Vương người xưa không dám nghĩ tới, quả thực là diệu kế tuyệt vời.

Nếu thật sự như Tần Vương nói, thì lão phu cũng không cần lo lắng về việc tinh lực không đủ nữa.

Khóe miệng Lưu Húc cười nhạt: Lợi ích trong đó không chỉ có vậy.

Bởi vì học viện y học cần viện trưởng cùng mấy danh y sư, cứ như vậy, nếu gặp phải bệnh nan y thì có thể trao đổi với nhau.

Hơn nữa, đệ tử cũng có thể trao đổi với nhau, khiến cho việc học tập dễ dàng nắm bắt hơn.

Tuyệt vời.

Quá tuyệt vời.

Hoa Đà cúi người sâu nói: Nếu thật sự theo ý kiến của Tần Vương, thì số lượng y sư Đại Kinh sẽ tăng mạnh.

Cứ như vậy, nỗi khổ bệnh tật của bá tánh Đại Kinh, sẽ có nhiều y sư cứu trợ hơn.

Lưu Húc gật đầu: Chính là như vậy.

Thực ra, sở dĩ thành lập học viện y học, nguyên nhân lớn nhất là: y biết trong một khoảng thời gian tới, các loại ôn dịch sẽ hoành hành.

Muốn an ổn làm Tần Vương, liền phải tiêu diệt những ôn dịch này ngay từ giai đoạn manh nha.

Ít nhất cũng phải có phương pháp tương ứng để giải quyết ôn dịch.

Nói đến ôn dịch, thì Trương Trọng Cảnh tự nhiên không thể quên.

Trương Trọng Cảnh nguyên danh Trương Cơ, được xưng là Y

Thánh, cũng là người thời mạt Hán.

Y cười lớn nói: Thần y Hoa, có từng gặp Trương Cơ Trương Trọng Cảnh chưa.

Hoa Đà cười khổ một tiếng nói: Trước kia từng nghe nói Nam Dương Trương Trọng Cảnh rất giỏi.

Nhưng lại chưa từng gặp.

Cứ như vậy, Bản vương mời Trương Trọng Cảnh đảm nhiệm phó viện trưởng học viện y học, Thần y Hoa thấy thế nào.

Vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

Hoa Đà cười lớn nói: Đã lâu nghe Trương Cơ có tạo nghệ rất sâu về y thuật.

Chỉ tiếc không có duyên gặp mặt.

Nếu Tần Vương có thể chiêu mộ được y, lão hủ liền có thể cùng y nghiên cứu.

Lưu Húc gật đầu nói: Vậy cứ như vậy.

Ta sẽ lệnh cho người đi Nam Dương, khu vực Trường Sa tìm kiếm.

Về phần việc học viện y học, Bản vương sẽ viết một phong thư.

Ngài có thể đến thành Xương Ấp ở Duyện Châu, để Lỗ Túc Lỗ Tử Kính theo dõi việc này.

Hoa Đà phịch một tiếng quỳ xuống.

Đa tạ Tần Vương.

Lão hủ thay mặt vạn dân Đại Kinh, cảm tạ Tần Vương.

Lưu Húc vội vàng tiến lên hai bước, đỡ Hoa Đà dậy.

Thần y Hoa không cần như vậy.

Mau mau đứng dậy.

Sau đó, y viết một phong thư cho Lỗ Túc.

Hoa Đà mang theo thư tay, dưới sự hộ tống của thân vệ Lưu Húc, vui mừng đi về Duyện Châu.

Lưu Húc trong lòng, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất học viện y học đã bước đầu được đưa vào lịch trình.

Từ nay về sau, có Hoa Đà bên cạnh, sức khỏe của y và thuộc hạ tự nhiên cũng có bảo đảm.

Ngay sau đó y lớn tiếng nói với người bên cạnh: Người đâu, mời Nguyên Trực đến nói chuyện.

Đến trong phủ, y đích thân viết một phong thư.

Vừa mới viết xong, Từ Thứ liền vội vã đến.

Y chắp tay với Lưu Húc nói: Chúa công, ngài tìm ta.

Lưu Húc gật đầu nói: Nguyên Trực, Bản vương nhờ ngươi giúp tìm một người.

Người này tên là Trương Cơ Trương Trọng Cảnh, người Nam Dương, từng đảm nhiệm Thái thú Trường Sa.

Từ Thứ cung kính đáp một tiếng, liền lui ra ngoài.

Bên trong một trang viên ở Nam Dương, một người trung niên đang cúi đầu viết.

Quản gia bên ngoài cửa bước vào, lặng lẽ đặt chén trà trong tay xuống, liền đi ra ngoài.

Lúc này, người trung niên đó ngẩng đầu.

Vương quản gia, vất vả cho ngài rồi.

Lão gia, xem ngài nói kìa.

Ngài ngày đêm không quản khó nhọc, biên soạn y thư, tôi là người hầu tự nhiên cũng phải làm những việc trong khả năng của mình.

Người trung niên cười cười nói: Vương quản gia, ngài theo ta cũng hai mươi năm rồi.

Một nhà không nói hai lời, khách khí với ta làm gì.

Vương quản gia mở miệng, có chút muốn nói lại thôi.

Người trung niên cười lớn nói: Vương quản gia, có lời cứ nói thẳng.

Lão gia, lão nô có một chuyện không hiểu.

Chức Thái thú Trường Sa đang yên đang lành không làm, lại ở đây biên soạn y thư. quả thực có chút quá uổng phí tài năng rồi.

Người trung niên ha ha cười nói: Vương quản gia, làm gì có chuyện uổng phí tài năng hay không.

Chí hướng cả đời của ta Trương Cơ là ở đây, chức Thái thú Trường Sa đó không làm cũng được.

Ngay sau đó, ông khẽ thở dài một tiếng nói: Vương quản gia, ngài cũng thấy rồi đó, mấy năm trước ôn dịch hoành hành, bá tánh chết không kể xiết.

Ta Trương Cơ từ sau đó liền phát thệ: ta phải nghiên cứu ra một phương pháp, phải để ôn dịch có thể bị khống chế triệt để.

Nhưng lão gia, từ chức Thái thú Trường Sa, cuộc sống quả thực quá thanh khổ.

Nghe lời quản gia nói, Trương Cơ cũng thở dài một hơi: Ta thì không sao, chỉ khổ cho phu nhân và hai đứa con của ta.

Ai.

Lúc này, một cậu bé từ ngoài nhảy chân sáo chạy vào.

Cậu bé trông đầu hổ não hổ, khá là đáng yêu.

Cậu nhảy chân sáo nói: Phụ thân đại nhân, bên ngoài có người tìm.

Trương Cơ xoa đầu cậu bé nói: Thiên nhi à, ai tìm vi phụ vậy.

Cậu bé nghiêng đầu nói: Một vị thúc thúc, vị thúc thúc đó không nói tên, nhưng cho con một miếng bánh ngon.

Nói xong, cậu khoe miếng bánh trong tay.

Trương Cơ cười nói: Vậy được, vậy phụ thân ra ngoài xem xem.

Ngay sau đó, ông thu dọn bàn, liền đi ra cửa.

Ở cửa, đứng một người trẻ tuổi.

Trương Cơ chắp tay với người đó nói: Ta chính là Trương Cơ, dám hỏi vị tráng sĩ này tìm tại hạ có việc gì.

Người đó chắp tay hành lễ với Trương Cơ nói: Trương tiên sinh, Chúa công nhà ta có một phong thư, mời Trương tiên sinh xem qua.

Chúa công nhà ngươi.

Trương Cơ lại không nhận phong thư đó, chỉ nhíu mày nói.

Vị tráng sĩ này, được Chúa công nhà ngài coi trọng, Trương Cơ cảm động.

Nhưng tại hạ đã nhiều lần tỏ rõ, ta không có ý định làm chức Thái thú Trường Sa.

Xin vị tráng sĩ giúp hồi bẩm.

Y chắp tay với người trẻ tuổi nói: Tại hạ thất lễ.

Nói xong, y liền đi vào bên trong.

Người thanh niên không khỏi sững sờ, nói: Trương tiên sinh, ngài

hiểu lầm rồi.

Ta đến đây không phải vì chức Trường Sa thái thú, chúa công nhà ta là Tần Vương.

Tần Vương.

Bước chân của Trương Cơ đột ngột dừng lại.

Lão quay người đi nhanh mấy bước, hơi thở dồn dập hỏi: Chúa công nhà ngươi là Tần Vương.

Là hoàng huynh của thiên tử đương kim.

Chính xác.

Ta đến đây chính là phụng mệnh chúa công nhà ta.

Người thanh niên đưa bức thư trong tay lên, nói: Đây là thư do chính tay chúa công nhà ta viết.

Trương Cơ vẻ mặt kích động.

Lão kính cẩn đưa tay nhận lấy thư.

Chương 197

Đọc nội dung bên trong, vẻ mặt lão lộ rõ niềm vui sướng tột độ.

Không biết vị tráng sĩ đây, ta khi nào thì khởi hành.

Người thanh niên không khỏi ngẩn ra.

Trương Cơ cười gượng nói: Nếu tráng sĩ thấy tiện, tại hạ có thể lên đường ngay buổi chiều.

Như vậy thì tốt quá.

Người thanh niên cũng sang sảng cười nói, Vậy chiều nay ta sẽ đến đón Trương tiên sinh.

Nói rồi, hắn chắp tay với Trương Cơ rồi đi về phía xa.

Nhìn người thanh niên rời đi, Trương Cơ không giấu được vẻ kích động.

Lúc này, Vương quản gia vừa hay đi tới.

Trương Cơ cất tiếng cười sảng khoái: Vương quản gia, mau mau cùng ta thu dọn một phen, ta muốn chuyển nhà.

Chuyển nhà.

Vương quản gia mừng rỡ nói: Lão gia đã đồng ý nhậm chức Trường Sa thái thú rồi sao.

Trương Cơ sững sờ, rồi cất tiếng cười sang sảng: Trường Sa thái thú gì chứ, lần này ta đi là để tìm Tần Vương.

Tần Vương.

Vương quản gia ngây người tại chỗ.

Ngay sau đó, lão vui mừng khôn xiết, cười lớn rồi chạy vào trong

phủ.

Không lâu sau, cả Trương phủ bắt đầu bận rộn.

Một cậu bé tung tăng nhảy nhót đi vào.

Thấy Trương Cơ bận rộn ngược xuôi, trong lòng cậu bé có phần khó hiểu.

Cậu hỏi: Phụ thân, người đang thu dọn đồ đạc ạ.

Trương Cơ cất tiếng cười lớn: Thiên nhi à, Tần Vương đích thân mời, cha phải đến Từ Châu.

Từ Châu.

Cậu bé nghiêng đầu hỏi: Từ Châu có vui không ạ.

Từ Châu vui hơn nơi này nhiều.

Nơi do Tần Vương đích thân cai quản, sao có thể kém được.

Trương Cơ cười sang sảng.

Buổi chiều, mấy cỗ xe ngựa dưới sự hộ tống của vài tráng sĩ, thẳng tiến đến Từ Châu.

Vừa đến Từ Châu, Trương Cơ liền vội vã đến phủ Châu mục.

Nghe tin y thánh Trương Cơ đến, Lưu Húc đích thân ra tiếp đãi.

Sau khi nói ra ý định thành lập học viện y học, Trương Cơ lập tức cúi đầu lạy.

Lão cười sảng khoái nói: Chúa công, việc công đức vô lượng như vậy, Trương Cơ ta cũng phải góp một chân.

Lưu Húc không khỏi thầm khen ngợi trong lòng.

Trương Cơ quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, chẳng trách có thể được bổ nhiệm làm thái thú từ những năm đầu.

Nếu không phải không màng quyền thế, có lẽ còn có thể leo cao hơn nữa.

Nhưng bây giờ, Trương Cơ làm một y thánh thuần túy, cũng khá tốt.

Ít nhất thì tính mạng của Lưu Húc và thuộc hạ dưới trướng sẽ được bảo đảm hơn.

Sau khi được Lưu Húc ban cho chức vị Phó viện chính học viện y học, Trương Cơ vui vẻ hớn hở rời đi.

Nhìn bộ dạng vui mừng của Trương Cơ, thật khiến người ta nghi ngờ rằng lão vừa nhận được bảo bối gì đó.

Lưu Húc thở phào một hơi, bây giờ chuyện học viện y học đã có thể giao cho Lỗ Túc, Hoa Đà và Trương Trọng Cảnh xử lý.

Cùng lắm thì đến khâu cuối cùng hắn sẽ kiểm tra lại một lượt.

Từ Châu sau khi rơi vào tay Lưu Húc, mọi việc đều bắt đầu được thực hiện theo lệ cũ ở Duyện Châu.

Vốn tưởng Từ Châu là nơi giàu có, nhưng điều không ngờ là bá tánh Từ Châu lại vô cùng khốn khổ.

Hắn liền cho gọi Lý Nho đến, để y bắt đầu thi hành việc lập quán cháo.

Không lâu sau, khắp nơi trong thành Hạ Bì của Từ Châu bắt đầu xuất hiện các quán cháo.

Bá tánh thành Hạ Bì lúc đầu có chút không dám tin.

Nhưng khi có người đầu tiên dám thử, chuyện quán cháo liền lan truyền rộng rãi.

Mọi người chạy đi báo cho nhau, truyền tai nhau về việc này.

Lý gia đại tẩu, nghe gì chưa.

Chuyện gì vậy Vương đại nương.

Lý đại tẩu có chút lo lắng.

Nhìn vào hũ gạo trống không, bà ta cười khổ một tiếng.

Vương đại nương dựa vào cửa sau, cười khẽ nói: Lý đại tẩu, nhà chị lại hết gạo rồi à.

Lý đại tẩu ái ngại nói: Ai, năm ngoái thu hoạch không tốt, ăn hết sớm rồi.

Những ngày sắp tới, e là phải chịu khổ rồi.

Ngay sau đó, nhìn những người vội vã bên ngoài, bà không khỏi tò mò hỏi: Họ đi đâu vậy.

Vương đại nương cười lớn nói: Chị cũng mau ra phía trước xem đi, ở đó có mở quán cháo đấy.

Lý đại tẩu vui mừng khôn xiết, nhưng rồi lại cau mày nói: Nhưng mà, nhà ta không có tiền Mấy quán cháo đó đều miễn phí cả.

Tần Vương thương xót chúng ta nên mới đặc biệt mở ra đấy.

Thật sao.

Làm gì có chuyện giả.

Tôi không nói chuyện với chị nữa đâu Chữ nữa còn chưa ra khỏi miệng, Lý đại tẩu đã cầm bát chạy ra ngoài.

Chuyện tương tự đang diễn ra ở khắp nơi.

Bá tánh từ bốn phương tám hướng đổ về, dần dần, danh vọng của Lưu Húc cũng ngày càng cao.

Đối với việc mở quán cháo, Lưu Húc cũng không để tâm nhiều.

Lương thực dự trữ ở Từ Châu thực sự không ít.

Còn về những việc tiếp theo, càng đơn giản hơn.

Có hắn ở đây, giống lúa mới tự nhiên cũng phải được nhân rộng ra.

Ở Bành Thành quốc, trong một trang viên.

Một người đàn ông trung niên đang đi đi lại lại.

Ông ta mặc một bộ nho sam, trên người toát ra một khí chất nho nhã.

Đúng lúc này, quản gia bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Lão gia, mọi thứ đã thu dọn xong, xe ngựa cũng đã chuẩn bị cả rồi.

Vị nho sinh đột ngột dừng bước.

Trong mắt ông ta lóe lên một tia kiên định, rồi xua tay nói: Nhà chúng ta tạm thời không chuyển đi nữa.

Quản gia không khỏi ngẩn người, nói: Lão gia, không phải ngài lo Bành Thành sắp có chiến loạn, chúng ta phải dời cả nhà đến Giang Đông sao.

Vị nho sinh lắc đầu nói: Ta lo Bành Thành sẽ có chiến loạn là vì Đào Khiêm không có thực lực giữ được Từ Châu.

Nhưng hiện nay, Từ Châu đã đổi chủ, do Tần Vương tiếp quản.

Vấn đề này tự nhiên không còn nữa.

Quản gia có chút nửa hiểu nửa không.

Vị nho sinh mỉm cười nhạt nói: Ta nói những điều này với ngươi cũng vô ích.

Ta đã quyết định, nhà chúng ta không chuyển đi nữa.

Nói rồi, ông ta liền đi ra ngoài.

Quản gia gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

Nhưng lời mời biết được, lão gia dường như đã thay đổi.

Ngay sau đó, lão khẽ thở dài một tiếng.

Lão gia đã nhiều lần từ chối lời mời của Đào Khiêm, chỉ hy vọng lần này, lão gia có thể ra làm quan.

Nếu được như vậy, đám gia nô bọn họ cũng sẽ được thăng tiến theo.

Đó là Tần Vương cơ mà.

Người đứng đầu thiên hạ, chỉ sau thiên tử.

Nghĩ đến đây, quản gia không khỏi hưng phấn đi ra ngoài.

Vị nho sinh ngồi xe ngựa, một đường đi đến thành Hạ Bì.

Ông ta muốn xem xem, sau khi Tần Vương đóng quân ở thành Hạ Bì, nơi này rốt cuộc đã có chuyển biến gì.

Tiện thể, cũng xem xem, vị Tần Vương danh vọng lẫy lừng kia, rốt cuộc là người như thế nào.

Nho sinh vào thành Hạ Bì, cảnh tượng ông ta thấy là thế này.

Chỉ thấy từng người dân, tất cả đều đang trồng trọt trên một sườn núi.

Ông ta tiến lên phía trước, hỏi: Các vị hương thân, đang trồng gì vậy.

Một người dân thẳng lưng, cười sang sảng nói: Chúng tôi à, đang trồng lúa giống mới.

Lời này vừa nói ra, vị nho sinh liền sững sờ.

Ông ta ngây ngốc nhìn người dân kia, nói: Ngươi có phải đang nói đùa không.

Lúa không phải nên trồng ở ruộng nước sao.

Đây đâu phải lúa thường.

Người dân cười lớn.

Đây không phải lúa thường, mà là giống lúa mới do chính Tần Vương mang đến.

Giống lúa mới.

Vị nho sinh trong lòng kinh ngạc.

Ông ta quay đầu nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trên sườn núi ngoài cổng thành, đâu đâu cũng đang trồng giống lúa mới.

Trong lòng ông ta đầy kinh ngạc.

Nhưng đồng thời, trong lòng vị nho sinh cũng dâng lên một cỗ tò mò.

Ông ta muốn gặp mặt vị Tần Vương kia.

Xem Tần Vương có phải là một vị minh chủ hay không.

Một đường đi tới, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa phủ Châu mục.

Ngay sau đó, ông ta từ trên xe ngựa bước xuống, chắp tay với thị vệ.

Làm phiền vào trong thông báo, Trương Chiêu ở Bành Thành, cầu kiến Tần Vương.

Thị vệ nhìn Trương Chiêu từ trên xuống dưới một lượt, rồi mới chạy vào trong phủ Châu mục.

Lúc này, Lưu Húc cùng Lý Ưu, Quách Gia, Giả Hủ và những người khác đang thương nghị.

Lý Ưu cúi người với Lưu Húc nói: Chúa công, nếu có thể tìm được một nhân tài giỏi trị chính, Lý Ưu nguyện lui về nhường hiền.

Văn Ưu sao lại nói vậy.

Lưu Húc nói, Mấy ngày gần đây, Văn Ưu xử lý mọi việc đều rất thỏa đáng.

Lý Ưu khẽ thở dài nói: Chúa công, sở trường của Ưu là bày mưu tính kế.

Xử lý chính vụ thực sự không phải sở trường của ta.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi cười trộm.

Lưu Húc như cười như không nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia vội vàng xua tay nói: Chúa công, chuyện xử lý chính vụ, tha cho ta đi.

Lưu Húc gật đầu nói: Cũng được, Văn Ưu, chính vụ Từ Châu ngươi cứ xử lý thêm một thời gian nữa.

Nếu có người thích hợp, ta sẽ thay ngươi.

Lý Ưu gật đầu nói: Việc này tự nhiên không có gì trở ngại.

Trong lòng y thở dài một hơi.

Y biết suy nghĩ của Lưu Húc.

Với cách làm của Lưu Húc hiện nay, giao Từ Châu vào tay y là hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng theo y thấy, cách làm này không thỏa đáng.

Thực ra, năng lực xử lý chính vụ của y khá tốt, nhưng tại sao lại đề nghị Lưu Húc đổi người khác quản lý Từ Châu.

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, vì y tên là Lý Ưu, nhưng tên thật là Lý Nho.

Lý Nho là người có quá khứ đen tối.

Hắn từng phụng mệnh Đổng Trác, ra tay độc chết Lưu Biện.

Tuy có nhiều nguyên nhân, nhưng cái chết của Lưu Biện không thể thoát khỏi liên quan đến hắn.

Nếu chỉ làm một mưu sĩ vô danh dưới trướng Tần Vương, không ai chú ý, thì tự nhiên không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nếu chủ chính một phương, trở thành người thi hành chính sách ở Từ Châu.

Vậy thì vấn đề sẽ lớn lắm.

Nếu vì vậy mà bị Lưu Hiệp để mắt đến, e rằng sẽ ảnh hưởng đến chúa công.

Đây không phải là kết quả y muốn thấy.

Y có thể thấy chúa công coi trọng mình.

Cũng chính vì nguyên nhân này, y mới càng trân trọng cơ hội khó có được này.

Đương nhiên, nếu thật sự có ngày đó, y cũng không ngại tự mình uống một chén rượu độc.

Tất cả những điều này Lưu Húc tự nhiên không biết.

Vì Lý Ưu cũng không chuẩn bị nói cho Lưu Húc.

Trong số những người có mặt, chỉ có Giả Hủ nhìn sâu vào Lý Ưu một cái.

Giao hảo với Lý Ưu nhiều năm, quan hệ vẫn luôn khá tốt, đối với suy nghĩ của Lý Ưu, ông ta cũng hiểu rõ phần nào.

Khóe miệng ông ta lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vã chạy vào.

Bẩm chúa công, bên ngoài có một vị nho sinh đến cầu kiến, tên là Trương Chiêu.

Trương Chiêu.

Lưu Húc không khỏi hơi ngẩn ra.

Trương Chiêu, tự Tử Bố, là một trong số ít những cường nhân về nội chính thời Hán mạt.

Năng lực nội chính của ông ta có thể xếp vào hàng ba người đứng đầu toàn bộ thời Hán mạt.

Hắn cười sang sảng: Mời vào.

Vâng.

Thị vệ đáp một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Không lâu sau, một vị nho sinh từ bên ngoài bước vào.

Chương 198

Ông ta chắp tay hành lễ với Lưu Húc, nói: Thảo dân Trương Chiêu, ra mắt Tần Vương.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Đã lâu nghe danh Trương Chiêu Trương Tử Bố, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Hắn đưa tay ra mời: Tử Bố, không cần khách sáo, mời ngồi.

Trương Chiêu không khỏi vui mừng.

Ông không ngờ Tần Vương lại biết mình.

Hơi cúi người với Lưu Húc, lại hành lễ với Quách Gia, rồi mới ngồi xuống bên cạnh.

Ngay sau đó, ông ta mới nói: Tần Vương, khi ta vừa mới đến, phát hiện có không ít bá tánh đang trồng lúa trên sườn núi ngoài thành.

Theo ta được biết, lúa thường được trồng ở ruộng nước, tại sao giống lúa mới kia lại trồng trên sườn núi.

Quách Gia và mấy người khác nhìn nhau.

Đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia ý cười.

Vấn đề này, khi họ mới đến cũng đều đã hỏi.

Bây giờ, lại đến lượt Trương Chiêu.

Lưu Húc mỉm cười nhạt nói: Thực ra, đặc điểm lớn nhất của giống lúa mới chính là không bị ràng buộc bởi địa hình.

Tử Bố nếu đến thành Xương Ấp ở Duyện Châu đi một vòng, sẽ phát hiện trước và sau nhà ở thành Xương Ấp đều trồng giống lúa mới.

Nguyên lai là vậy.

Trương Chiêu bừng tỉnh ngộ.

Ông ta chắp tay hành lễ với Lưu Húc nói: Việc làm này của Tần Vương, thực là tạo phúc cho muôn dân.

Lưu Húc nhàn nhạt gật đầu, nhưng không nói gì.

Quách Gia lại cười nói: Trương Tử Bố, thực ra giống lúa mới của chúa công, đặc điểm của nó còn xa hơn thế nhiều.

Nếu giống lúa mới của chúa công có thể được nhân rộng, thì bá tánh sẽ không còn phải chịu đói nữa.

Lời này vừa nói ra, Trương Chiêu cả người sững sờ.

Ông ta ngây ngốc nhìn Lưu Húc, nói: Tần Vương, lời này là thật sao.

Lưu Húc cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu nói: Lời của Phụng Hiếu, cũng không sai.

Quách Gia cất tiếng cười sảng khoái: Giống lúa mới của chúa công, chỉ cần sáu mươi ngày là sẽ chín.

Sản lượng lại gấp ba lần lúa thường.

Lại còn như vừa nói, việc trồng trọt không bị giới hạn bởi địa hình.

Trương Chiêu ngây người tại chỗ.

Thế gian lại có thần vật như vậy, Trương Chiêu quả thực có chút thiển cận.

Một lúc lâu sau, ông ta đi đến giữa phòng, rồi cúi người thật sâu với Lưu Húc, nói: Việc làm này của Tần Vương, thực là phúc của vạn dân.

Trương Chiêu nguyện bái Tần Vương làm chúa công, xin chúa công đừng ghét bỏ.

Tử Bố sao lại nói vậy.

Lưu Húc cười sang sảng, Tử Bố là lương tài trị thế, có được sự giúp đỡ của Tử Bố, bản vương cầu còn không được.

Bản vương hiện nay ở Từ Châu đang thiếu một người chủ trì chính sự, ta liền bổ nhiệm Tử Bố làm Biệt giá tòng sự của Từ Châu.

Cùng với Lý Ưu cai quản Từ Châu.

Trương Chiêu mừng rỡ như điên.

Ông ta cúi người thật sâu với Lưu Húc, nói: Đa tạ chúa công, Chiêu nguyện vì chúa công mà gan não lót đất.

Lưu Húc cười sang sảng: Hôm nay bản vương sẽ mở tiệc, vì Tử Bố mà đón gió tẩy trần.

Mọi người đều không khỏi cười lớn.

Quách Gia sang sảng nói: Chúa công, mỹ tửu hôm nay có đủ không.

Điều đó là tự nhiên.

Lưu Húc mỉm cười nhạt.

Chỉ là đối với những người khác thôi, còn về Phụng Hiếu, ngươi có nhớ lời dặn không được uống rượu của thần y không.

Ngay sau đó, Điển Vi liền từ một bên đi ra.

Hắn trợn trừng đôi mắt bò nhìn chằm chằm vào Quách Gia.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi méo mặt, cầu xin: Chúa công, hôm nay khó có được dịp vui vẻ, không thể châm chước một lần sao.

Điển Vi lại không hề động lòng, phảng phất như không hề nghe

thấy.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một tia ý cười.

Dùng Điển Vi giám sát có chỗ tốt như vậy.

Hắn sẽ luôn nghiêm khắc yêu cầu, căn bản không cần lo sẽ nương tay.

Quách Gia chắp tay với Lưu Húc, vẻ mặt đầy khẩn thiết.

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Quách Gia, Lưu Húc gật đầu nói: Chỉ lần này, không có lần sau.

Quách Gia không khỏi vô cùng phấn khích, liên tục chắp tay với Lưu Húc nói: Đa tạ Tần Vương.

Tiếp theo, trong phủ Châu mục chén thù chén tạc, không cần phải nói nhiều.

Bên kia, Tôn Kiên dẫn theo một vạn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến Từ Châu.

Trên một sườn núi ngoài thành Hào, Tôn Kiên thúc ngựa phi nước đại.

Phía sau lưng ông ta, một chiếc áo choàng màu đỏ tung bay phần phật.

Sau lưng ông, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương ba tướng theo sát.

Ông ta đột ngột kéo cương, chiến mã liền dừng lại.

Nhìn về phía trước, ông ta nói: Người đâu, ai đi xem giúp bản tướng, cách địa giới Từ Châu còn bao xa.

Đúng lúc này, một tiểu tướng trẻ tuổi mặc giáp trắng từ sau lưng ông ta phi ra.

Hắn chắp tay với Tôn Kiên nói: Phụ thân, để con đi trước xem sao.

Nói rồi, tiểu tướng kia đã phi ra rất xa.

Tôn Kiên hét lớn về phía trước.

Bá Phù, đi trước xem là được, đừng chạy quá xa.

Một giọng nói từ xa vọng lại.

Phụ thân cứ yên tâm, con đi rồi sẽ về ngay.

Tôn Kiên cười lắc đầu, trong ánh mắt lóe lên một tia vui mừng.

Hàn Đương tiến lên nói: Chúa công, thiếu tướng quân dũng mãnh như vậy, chúa công thực sự là có người kế nghiệp rồi.

Cái gọi là hổ phụ vô khuyển tử, chúa công dũng mãnh bất phàm, thiếu tướng quân rất có phong thái của chúa công.

Hoàng Cái cười sang sảng.

Trình Phổ vuốt râu tán thưởng: Hai vị nói rất đúng, như chúa công, một nhà hai cha con đều là hào kiệt, trên đời thực sự hiếm có.

Tôn Kiên ta có được ngày hôm nay, đều nhờ chư vị tướng quân tương trợ.

Nếu không phải năm đó Tổ Mậu xả thân, nếu không phải mấy người liều mạng đi theo, làm gì có Tôn Kiên ta ngày hôm nay.

Tôn Kiên ở đây, xin tạ chư vị.

Tôn Kiên nói rồi chắp tay với ba người Trình Phổ.

Ba người Trình Phổ vội vàng đáp lễ.

Trình Phổ sang sảng nói: Chúa công sao lại nói vậy.

Gặp được chúa công, cũng là phúc phận của mấy người chúng tôi.

Tôn Kiên cười lớn một tiếng, nói: Chư vị, chúng ta xuống ngựa

nghỉ ngơi một lát, đợi Bá Phù.

Ngay sau đó, họ liền nghỉ ngơi tại chỗ.

Nửa canh giờ sau, một kỵ sĩ từ xa phi tới.

Trên lưng ngựa của hắn, đặt một con lợn rừng to lớn.

Phi đến nơi, hắn đột nhiên dùng sức, liền bê con lợn rừng đó xuống.

Hắn tiện tay ném con lợn rừng xuống đất.

Bành.

Mặt đất rung chuyển.

Tôn Sách cười lớn: Phụ thân, con lợn rừng này không có mắt, lại dám xông ra khỏi rừng.

Con đã nhiều ngày không ăn thịt lợn rừng, vừa hay mang về cho mọi người giải thèm.

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Thiếu tướng quân quả nhiên dũng mãnh, mới một lát công phu đã mang về một con lợn rừng lớn như vậy.

Trình Phổ tiến lên dùng hai tay ra sức nhấc.

Nhưng không ngờ, lại không nhấc nổi.

Ông ta không khỏi kinh ngạc nói: Thằng nhóc này.

Con lợn rừng này e là nặng đến ba bốn trăm cân.

Tối nay chúng ta có lộc ăn rồi.

Trong mắt Tôn Kiên lóe lên một tia hài lòng.

Nhưng ông ta lại trợn mắt nói: Bá Phù, ta bảo ngươi đi trước dò xét địa giới, ngươi lại đi săn.

Tôn Sách cười lớn: Phụ thân yên tâm.

Con đã dò xét rõ, phía trước cách Bành Thành quốc của Từ Châu không đến ba mươi dặm, chúng ta trưa mai là có thể đến.

Ngay sau đó, hắn chắp tay với Tôn Kiên.

Phụ thân, hay là chúng ta hạ trại ở đây, ăn một bữa no nê, nghỉ ngơi một phen.

Đợi ngày mai lại đến Từ Châu, cũng không muộn.

Tôn Kiên nhìn mọi người có mặt.

Thấy trong mắt mọi người đều có vẻ mong chờ, ông ta mới gật đầu nói: Cũng được.

Mấy ngày nay mọi người đều vất vả rồi.

Vậy chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai lại đến Từ Châu.

Mọi người đều vô cùng vui mừng.

Họ chắp tay với Tôn Kiên nói: Đa tạ chúa công.

Trình Phổ vẫy tay với Hàn Đương bên cạnh.

Nghĩa Công, phụ một tay, chúng ta cùng nhau xử lý con lợn rừng này.

Được.

Hàn Đương đáp một tiếng, rồi bước lên phía trước.

Hai người cùng nhau nhấc con lợn rừng, đi về phía sau.

Sau đó, trong doanh trại chìm vào một mảnh cuồng hoan.

Mọi người uống rượu ăn thịt, vô cùng vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, họ thúc ngựa phi nhanh, thẳng tiến đến Bành

Thành.

Gần trưa, từ xa đã nhìn thấy Bành Thành phía trước.

Cổ Đĩnh Đao trong tay Tôn Kiên giơ lên, hét lớn một tiếng: Chư vị tướng sĩ, cùng ta xông lên.

Ngay sau đó, ông ta thúc mạnh vào bụng ngựa, liền xông về phía Bành Thành.

Tôn Sách theo sát phía sau, cũng xông về phía Bành Thành.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người cũng không chịu kém cạnh.

Ầm.

Tiếng vó ngựa vang lên, tám ngàn binh mã hướng về Bành Thành như vũ bão.

Trên tường thành, đội suất thủ thành thấy cảnh này, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Hắn hét lớn một tiếng: Địch tập.

Mau đóng cổng thành.

Ngay sau đó, hắn liền cầm trường thương trong tay, nhanh chóng chạy xuống thành.

Vừa chạy vừa hét lớn: Mau đóng cổng thành.

Binh lính thủ cổng thành lúc này mới phản ứng lại.

Từng người bắt đầu đẩy cổng thành.

Trong phủ quận thủ Bành Thành, Trần Đăng đang cúi đầu xử lý công vụ.

Ông ta khẽ thở dài một tiếng.

Cũng không biết vị Bành Thành quốc tướng trước đó, công vụ hầu

như đều không xử lý.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vã chạy vào.

Trần thái thú, ngoài thành có đại quân dưới trướng Viên Thuật đến.

Trần Đăng bật dậy, hỏi: Tình hình hiện nay thế nào.

Hiện nay cổng thành đã đóng, chỉ là quân địch tấn công rất mạnh, cổng thành phía tây đang nguy cấp.

Bản thái thú đích thân đến đó.

Trần Đăng ba bước thành hai, đi ra ngoài.

Ông ta cưỡi chiến mã, đi về phía cổng thành tây.

Cộc cộc.

Bước chân chạy lên tường thành, ông ta mới nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy dưới tường thành, một viên tướng mặc áo bào đỏ đứng đầu.

Ông ta hét lớn một tiếng: Ngươi là ai, vì sao lại tấn công Bành Thành của ta.

Thấy Trần Đăng ra mặt, Tôn Kiên cười lớn: Ta là đại tướng dưới trướng Viên Thuật, Tôn Kiên.

Các ngươi còn không mau xuống chịu chết.

Tôn Kiên.

Trần Đăng trong lòng không khỏi chùng xuống.

Theo ông ta biết, Tôn Kiên là một trong mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác năm đó.

Bất kể là dẫn binh đánh trận hay đơn đả độc đấu đều vô cùng bất

phàm.

Nhân vật như vậy, không ngờ lại đến Bành Thành.

Ông ta biết, Bành Thành e là gặp phiền phức lớn rồi.

Kế sách hiện nay, chỉ có thể báo cho chúa công với tốc độ nhanh nhất, hy vọng còn kịp.

Trần Đăng nghĩ vậy.

Ông ta lập tức hét lớn với người bên cạnh: Người đâu.

Mau chuẩn bị khoái mã, đến thành Hạ Bì cầu viện chúa công.

Tôn Kiên dẫn theo tám ngàn binh mã tấn công.

Xin chúa công mau chóng đến cứu viện, nếu không Bành Thành nguy mất.

Vâng.

Thị vệ đáp một tiếng, rồi chạy xuống dưới.

Dưới tường thành, Tôn Kiên cười lớn: Sao thế, không lẽ ngươi sợ rồi.

Trần Đăng sang sảng nói: Tôn Văn Đài, hiện nay Từ Châu đều thuộc về Tần Vương.

Chúng ta không có thù oán, tại sao lại vô cớ tấn công Bành Thành.

Ta cũng là phụng mệnh hành sự.

Ngay sau đó, Tôn Kiên giơ Cổ Đĩnh Đao trong tay, hét lớn một tiếng.

Nếu còn không ra thành chiến, bản tướng sẽ hạ lệnh công thành.

Trần Đăng trong lòng thầm kêu không hay.

Chiến lực của Tôn Kiên và binh mã dưới trướng của ông ta không

cần phải nghi ngờ.

Ông ta hét lớn một tiếng: Mọi người mau chuẩn bị thủ thành.

Nước sôi, dầu nóng chuẩn bị.

Vâng.

Binh lính thủ thành vội vã đi chuẩn bị.

Tôn Kiên giơ Cổ Đĩnh Đao trong tay, hét lớn một tiếng.

Đẩy thang mây, chuẩn bị công thành.

Binh lính đẩy từng chiếc xe thang mây về phía tường thành.

Chương 199

Trần Đăng không dám chậm trễ, vội vàng tổ chức binh mã dưới trướng, bắt đầu thủ thành.

Cùng lúc đó, một kỵ sĩ khoái mã từ Bành Thành xuất phát, thẳng tiến đến thành Hạ Bì.

Trong thành Hạ Bì, Lưu Húc nhìn Từ Thứ nói: Nguyên Trực, Hứa Chử ta bảo ngươi tìm, đã tìm được chưa.

Từ Thứ chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Chúa công yên tâm, ta đã dò ra được vị trí của thôn Hứa gia, hiện đã phái người đến đó.

Như vậy thì tốt.

Lưu Húc hài lòng gật đầu.

Điển Vi bên cạnh tò mò nói: Chúa công, Hứa Chử đó thật sự lợi hại như lời ngài nói sao.

Lưu Húc mỉm cười nhạt: Hứa Chử đó cũng là người có sức mạnh kinh người như ngươi vậy.

Bản vương từng nghe người ta nói, Hứa Chử đã từng kéo ngược một con bò đực đang nổi điên.

Đôi mắt Điển Vi đột nhiên sáng lên: Nếu vậy, Hứa Chử quả nhiên là một người có sức mạnh kinh người.

Hắn vỗ ngực cười lớn: Đợi Hứa Chử đó đến, ta nhất định phải so tài một phen.

Xem xem là sức của Điển Vi ta lớn, hay sức của Hứa Chử đó lớn.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia ý cười.

Điển Vi đấu Hứa Chử.

Đối với trận chiến này, hắn thực sự rất mong đợi.

Hai người lui xuống.

Một thị vệ từ bên ngoài xông vào.

Chúa công, Bành Thành có khoái mã báo, Bành Thành nguy cấp.

Cái gì.

Lưu Húc bật dậy, nói: Mau truyền.

Vâng.

Thị vệ vội vã đi ra.

Không lâu sau, mấy thị vệ liền dìu một binh sĩ bước vào.

Binh sĩ lúc này vô cùng mệt mỏi.

Cậu ta cố gắng gượng dậy, nói: Chúa công, trưa hôm qua, Tôn Kiên dưới trướng Viên Thuật suất lĩnh một vạn binh mã, tấn công Bành Thành.

Lưu Húc giận dữ nói: Hay cho một Viên Thuật, ta không chọc hắn thì thôi.

Lại dám chủ động khiêu khích.

Lưu Húc đập bàn một cái, nói: Người đâu.

Mời toàn bộ văn võ đến nghị sự sảnh.

Vâng.

Thị vệ lĩnh mệnh, vội vã đi ra ngoài.

Lưu Húc nhìn binh sĩ nói: Đưa cậu ta xuống chăm sóc cho tốt.

Vâng.

Mấy thị vệ đồng thanh, dìu binh sĩ kia ra ngoài.

Trong vòng nửa khắc, toàn bộ văn võ vội vã đến nơi.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua từng người trong phòng họp.

Hắn mới lạnh lùng nói: Chư vị, trưa hôm qua, Tôn Kiên dưới trướng Viên Thuật suất lĩnh một vạn binh mã, tập kích Bành Thành.

Lời này vừa nói ra, trong nghị sự sảnh liền xôn xao.

Lý Nho khẽ cau mày nói: Chúa công, người ngài nói có phải là Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên không.

Nếu là người này, quả thực không đơn giản.

Người này đơn đấu, thống lĩnh binh lính đều là cao thủ, năm đó đã gây không ít phiền phức cho Đổng Trác.

Nhất là ba viên đại tướng dưới trướng, không ai không phải là cao thủ.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu.

Điển Vi hét lớn một tiếng: Chúa công, ta nguyện thay chúa công bắt tên Tôn Kiên chết tiệt đó.

Quan Vũ bước lên một bước.

Đôi mắt phượng khẽ nheo lại, nói: Chúa công, ta nguyện thay chúa công chém đầu Tôn Kiên.

Trong lòng Lưu Húc lại đang nghĩ đến Tôn Sách.

Con trai của Tôn Kiên, Tôn Sách, độ dũng mãnh còn hơn cả Tôn Kiên.

Cũng không biết lần này, Tôn Sách có đến không.

Lưu Húc xua tay nói: Lần này, bản vương quyết định đích thân ra tay.

Vân Trường cũng cùng đi.

Vâng.

Quan Vũ chắp tay đáp lời.

Hắn khẽ hét lớn: Tử Long suất lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng, Tử Nghĩa suất lĩnh Hổ Báo Kỵ, Mạnh Khởi suất lĩnh Tây Lương Thiết Kỵ cùng bản vương xuất chinh.

Triệu Vân ba người đồng thanh đáp lời.

Trên mặt Điển Vi lóe lên vẻ thất vọng.

Sắc mặt Quan Vũ cũng không khỏi có chút ảm đạm.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Vân Trường, Điển Vi theo bản vương trấn giữ trung quân.

Điển Vi không khỏi cười lớn: Đa tạ chúa công.

Ngay cả khóe miệng Quan Vũ cũng lộ ra một tia ý cười, không dám chậm trễ, vội vàng cúi người lĩnh mệnh.

Lưu Húc nhìn Quách Gia và những người khác, nói: Phụng Hiếu, Nguyên Trực, hai người làm quân sư, theo bản vương xuất chinh.

Vâng.

Hai người cũng cúi người đáp lời.

Lưu Húc phất tay lớn, nói: Trong vòng nửa khắc, chúng ta liền xuất binh đến Bành Thành.

Mọi người vội vã đi xuống chuẩn bị.

Nửa khắc sau, Lưu Húc dẫn theo binh mã dưới trướng, đi về phía Bành Thành.

Trưa ngày hôm sau, Lưu Húc tiến vào địa giới Bành Thành.

Lúc này trước mặt hắn là một vùng đồng bằng, không có bất kỳ

thứ gì cản trở.

Đôi mắt của hắn sắc bén đến mức nào.

Một cái nhìn liền thấy, ở phía trước mười dặm, có một tòa thành trì.

Tòa thành trì này khá cao lớn, tường thành cao đến hơn mười trượng.

Từ tòa thành trì này, hắn thấy có một cảm giác quen thuộc.

Một thời gian trước, hắn từ Duyện Châu đến Từ Châu, tòa thành đầu tiên công hạ chính là Bành Thành.

Không ngờ bây giờ lại phải ngăn cản người khác tấn công.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn khẽ ngưng lại.

Chỉ thấy chiến sự ở Bành Thành đang căng thẳng.

Có mấy binh sĩ dưới trướng Tôn Kiên, đã xông lên đầu thành Bành Thành.

Họ đang vung đại đao, chém về phía binh lính thủ thành.

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Chư vị tướng sĩ, phía trước mười dặm chính là Bành Thành.

Mọi người cùng ta xông lên.

Tình hình hiện nay khẩn cấp.

Bản vương đi trước một bước.

Chữ bước vừa mới ra khỏi miệng, ngựa Xích Ký đã hí lên một tiếng, phi về phía trước.

Triệu Vân giơ Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, hét lớn một tiếng.

Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy.

Thương thiên khả giám, bạch mã vi chứng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng tinh thần chấn động, đồng thanh hét lớn.

Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy.

Thương thiên khả giám, bạch mã vi chứng.

Theo tiếng hét đó, tốc độ của Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng theo đó tăng vọt.

Tốc độ của họ ngày càng nhanh, rõ ràng đã bỏ xa các đội kỵ binh khác phía sau.

Quan Vũ, Mã Siêu, Điển Vi, Thái Sử Từ, đồng loạt bắt đầu dẫn binh mã dưới trướng phi nước đại.

Trên tường thành Bành Thành.

Hai binh lính địch từ thang mây trèo lên.

Một binh lính thủ thành vội vàng tiến đến ngăn cản.

Lúc này bước chân của cậu ta có chút loạng choạng.

Do binh lính trong thành không đủ, dẫn đến binh lính thủ thành phải ở lại trên tường thành trong thời gian dài.

Cũng vì vậy, thể lực của binh lính rõ ràng có chút không theo kịp.

Loạng choạng đến trước mặt địch binh, cậu ta giơ trường thương trong tay, đâm mạnh xuống.

Phụt.

Một dòng máu tươi bắn ra, tên địch binh đó liền rơi xuống.

Cùng lúc đó, một tên địch binh khác lại vung đao từ sau lưng cậu ta chém tới.

Lưng cậu ta bị rạch một vết lớn, rồi liền ngã xuống đất.

Trần Đăng trong lòng không khỏi vô cùng lo lắng.

Ông ta cầm trường kiếm trong tay, xông tới.

Sau đó dùng sức đâm mạnh, đâm vào sau lưng tên địch binh đó.

Tên địch binh đó ngã xuống đất, nhưng lòng Trần Đăng lại dần dần chìm xuống.

Dưới thành trì.

Tôn Kiên nhìn tình hình chiến sự trong thành, không khỏi hét lớn một tiếng.

Nhanh lên.

Toàn lực công thành.

Viện quân của Lưu Húc chắc chắn đang trên đường đến, nếu không nhanh lên nữa, e là không kịp.

Nói rồi, ông ta đột ngột xuống ngựa, định đích thân xông lên.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ sau lưng Tôn Kiên vang lên.

Phụ thân, để con.

Theo một tiếng hét nhẹ, một người thanh niên từ phía sau vượt lên.

Đó chính là con trai của Tôn Kiên, Tôn Sách.

Hắn chắp tay với Tôn Kiên nói: Phụ thân, con nhất định sẽ lên được tường thành.

Tôn Kiên giơ tay ra, trong mắt đầy vẻ quan tâm, nói: Bá Phù, mọi việc cẩn thận.

Hàn Đương bước ra, chắp tay với Tôn Kiên nói: Chúa công, ta đi bảo vệ an toàn cho thiếu tướng quân.

Tôn Kiên gật đầu nói: Nghĩa Công, mọi việc cẩn thận.

Chúa công cứ yên tâm.

Hàn Đương cười sang sảng.

Trình Phổ cười bước lên phía trước.

Chúa công không cần lo lắng.

Kỹ năng leo thành của Nghĩa Công, trong số chúng ta là cao nhất.

Không sai.

Hoàng Cái cũng gật đầu.

Chúa công cứ yên tâm.

Mấy năm nay, Nghĩa Công leo lên tường thành thực sự không ít rồi.

Hiện nay binh lính thủ thành mệt mỏi không chịu nổi, chính là cơ hội tốt để chúng ta leo thành.

Tôn Kiên gật đầu nói: Nếu thất bại, ta sẽ đích thân leo thành.

Hàn Đương đi nhanh mấy bước, đến bên cạnh Tôn Sách.

Thiếu tướng quân, ta cùng ngài leo thành.

Được.

Tôn Sách cất tiếng cười lớn, Như vậy, Hàn tướng quân, chúng ta hãy thi xem, ai có thể lên được tường thành trước.

Hàn Đương cũng cười sang sảng: Được.

Vậy lần này xin thứ lỗi cho kẻ dưới không kính.

Nói rồi, ông ta đến bên cạnh thang mây.

Hai tay đặt lên thang mây, hai chân bắt đầu di chuyển nhanh chóng.

Tay chân phối hợp, tốc độ leo thang mây cực nhanh.

Từ động tác thành thạo đó, có thể thấy ông ta có kinh nghiệm

phong phú trong việc leo thang mây.

Không lâu sau, đã leo lên được một phần ba độ cao.

Lão cười sang sảng: Thiếu tướng quân, nếu không nhanh lên, e là lần này thua chắc rồi.

Tôn Sách nhếch miệng cười: Hàn tướng quân, ai thắng ai thua, bây giờ mới chỉ bắt đầu.

Lời vừa dứt, chuôi thương của hắn đột ngột đập xuống đất.

Bành.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Cùng lúc đó, hắn như một con báo, nhảy lên không trung.

Sau đó tay trái nắm chặt thang mây, liền leo lên trên.

Tay chân hắn linh hoạt, tốc độ lại còn nhanh hơn Hàn Đương mấy phần.

Phía trước đại quân, Trình Phổ cười sang sảng: Chúa công, xem kìa, tốc độ leo thang mây của thiếu tướng quân thật nhanh.

Quả không hổ là thiếu tướng quân.

Hoàng Cái vuốt râu nói, Ngay cả tay lão luyện như Nghĩa Công, cũng không phải là đối thủ của thiếu tướng quân.

Tôn Kiên nhìn Tôn Sách và Hàn Đương hai người, không khỏi hài lòng gật đầu.

Nhìn Tôn Sách và Hàn Đương leo thành, trên mặt Trần Đăng lóe lên một tia âm u.

Tuy không biết hai người phía dưới là ai, nhưng từ tốc độ leo thang mây có thể thấy, thân thủ chắc chắn không tầm thường.

Mặc dù ông ta cũng tu tập kiếm thuật, có thể gọi là văn võ toàn tài.

Nhưng dù sao đi nữa, ông ta vẫn là một mưu sĩ.

Trước mặt một võ tướng thực thụ, kiếm thuật của ông ta không đáng một đòn.

Trần Đăng hét lớn một tiếng: Mau, mang dầu nóng lên.

Dưới thành, một tiếng hét lớn truyền đến.

Trần thái thú, dầu nóng hết rồi.

Cái gì.

Trần Đăng trong lòng vô cùng lo lắng.

Dầu nóng là vũ khí phòng thủ lợi hại, sao lại hết nhanh như vậy.

Không quan tâm đến những thứ khác, ông ta bê một tảng đá trên đầu thành, ném xuống dưới.

Chương 200

Hàn Đương thấy tảng đá bay tới, phản ứng của lão cũng cực nhanh.

Chỉ thấy thân hình lão khẽ động, liền né được một tảng đá.

Lại một tảng đá nữa hướng về phía lão.

Khóe miệng Hàn Đương lộ ra một tia cười lạnh, đại đao trong tay đột ngột vung lên.

Bành.

Tảng đá đó liền bị lão dùng đại đao gạt bay.

Ngay sau đó, lão bước nhanh mấy bước, liền đến đầu thành.

Trần Đăng không quan tâm đến những thứ khác, vung trường kiếm trong tay, chém thẳng vào đầu Hàn Đương.

Hàn Đương không hổ là tay lão luyện leo thành.

Chỉ thấy hai tay lão đột ngột nắm chặt hai bên thang mây.

Ngay sau đó, thân hình đột ngột xoay một vòng.

Chiếc thang mây đó lại thuận theo tường thành, bắt đầu xoay tròn.

Trần Đăng chém hụt một kiếm, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Lúc này, Tôn Sách đã lên được tường thành.

Tay cầm Bá Vương Thương, đi nhanh mấy bước, hướng về phía Trần Đăng.

Trên đường đi, bất cứ ai cản đường, đều sẽ bị hắn đâm chết bằng một thương.

Đội suất thủ thành thấy tình hình không ổn, hét lớn một tiếng: Các vị huynh đệ, Tần Vương nuôi binh ngàn ngày, hôm nay chính là lúc chúng ta tử chiến.

Tử chiến.

Binh lính đồng thanh hét lớn.

Âm thanh hội tụ thành một khối.

Tiếng vang bốn phía.

Có không ít binh lính đã đứng lên.

Trong đó, có người thiếu cánh tay, có người chân đã gãy.

Thậm chí có người, bụng dưới đã bị rách một lỗ.

Họ đồng loạt đứng chắn trước mặt Trần Đăng.

Dưới thành trì, sắc mặt Tôn Kiên không khỏi hơi thay đổi.

Ông ta không ngờ, những binh sĩ này lại ngoan cường như vậy.

Có thể bồi dưỡng ra những binh sĩ như vậy, Tần Vương đó chắc chắn không tầm thường.

Miệng ông ta lẩm bẩm: Tần Vương sao Trong lòng ông ta, đối với Lưu Húc đã có mấy phần kính trọng.

Trình Phổ và Hoàng Cái hai người nhìn nhau.

Đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ ngưng trọng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, quân thủ thành trên tường thành, chỉ riêng ý chí này, đã tương đương bất phàm.

Tôn Sách khẽ cau mày.

Có những người này cản đường, tốc độ tiến lên của hắn chậm lại.

Trần Đăng trong lòng hơi thở phào.

Ngay sau đó, ông ta đột ngột kinh hô một tiếng: Không hay rồi.

Lại quên mất người kia.

Ông ta vội vàng nhìn về phía đầu thành.

Đúng lúc này, Hàn Đương liên tục đạp chân, đã lên được tường thành.

Khóe miệng lão lộ ra một tia cười lạnh, trường đao trong tay hướng về phía Trần Đăng chém xuống.

Trần Đăng vội vàng vung kiếm đỡ.

Chỉ là, so với Hàn Đương, sức mạnh của ông ta thực sự kém quá nhiều.

Keng.

Một tiếng vang nhẹ truyền ra, trường kiếm trong tay Trần Đăng bay sang một bên.

Hàn Đương một chân đạp vào người Trần Đăng.

Bành.

Trần Đăng cả người va vào lan can tường thành.

Hàn Đương lạnh lùng cười một tiếng: Đừng trách ta.

Nói rồi, đại đao trong tay hướng về phía Trần Đăng chém xuống.

Lưu Húc cưỡi ngựa Xích Ký, một đường phi nước đại.

Chỉ khi thấy Tôn Sách lên được tường thành, hắn biết, phải làm gì đó rồi.

Thân hình hắn nhảy lên, người bay lên không trung.

Ở xa, thấy động tác của Lưu Húc, Triệu Vân đột ngột sững sờ.

Trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Chúa công cách Bành Thành đến năm dặm.

Khoảng cách xa như vậy, chỉ có thể dựa vào chiến mã để đi.

Còn dùng hai chân.

Đừng đùa nữa.

Nhưng cảnh tượng sau đó, khiến vẻ mặt của Triệu Vân hoàn toàn cứng lại.

Chỉ thấy sau khi hai chân Lưu Húc đặt lên mặt đất, tốc độ của hắn đột ngột tăng lên với một tốc độ kinh hoàng.

Sau đó, Triệu Vân liền phát hiện, chúa công từ từ biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Không thể nào.

Trong lòng Triệu Vân dâng lên sóng to gió lớn.

Mọi thứ trước mắt, quả thực như đang nằm mơ vậy.

Đây thật sự là chuyện con người có thể làm được sao.

Cẩn thận so sánh một phen, mới phát hiện, tốc độ đó của chúa công nhanh hơn chiến mã đến hơn một lần.

Trong lòng chỉ còn lại sự kinh ngạc: Cũng quá kinh khủng rồi.

Lưu Húc lúc này tự nhiên không biết Triệu Vân đang nghĩ gì.

Cho dù biết, hắn cũng không quan tâm được nhiều.

Vì hắn biết, nếu không nhanh lên, e là Trần Đăng sẽ chết ngay tại chỗ.

Quả nhiên.

Cảnh tượng sau đó, chứng minh suy nghĩ của hắn.

Nhìn một viên tướng lĩnh giơ đại đao, chém về phía Trần Đăng.

Lưu Húc trong lòng liền lạnh đi.

Hai dặm.

Cách tường thành hai dặm.

Khoảng cách như vậy, nằm trong tầm bắn.

Tay phải hắn đột ngột rút ra từ sau lưng.

Cây cung khổng lồ xuất hiện trong tay hắn.

Uốn cung lắp tên, toàn bộ quá trình trôi chảy đến cực điểm.

Theo sức của tay phải, cây cung khổng lồ biến thành vầng trăng tròn.

Động tác của Hàn Đương, trong mắt Lưu Húc phảng phất như một đoạn phim hoạt hình dừng hình, từng khung từng khung hiện ra.

Ngay sau đó, tay phải Lưu Húc đột ngột buông ra.

Mũi tên đột ngột lao về phía tường thành.

Mãi đến khi mũi tên bay đi rất xa, một tiếng rít chói tai mới theo sau vang lên.

Cũng vào lúc này, Trần Đăng cả người bị Hàn Đương một cước đá trúng, va mạnh vào tường thành.

Cả người ông ta không tự chủ được mà gập lại.

Nhìn đại đao chém về phía đầu mình, Trần Đăng trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất lực.

Đã dùng hết sức lực toàn thân, chỉ có thể bất lực nhìn trường đao rơi xuống.

Đúng lúc này, đôi mắt ông ta khẽ sáng lên.

Ông ta phát hiện, ở xa dường như có một điểm sáng bay tới.

Điểm sáng đó ngày càng gần.

Phụt.

Một tiếng vang lên, một mũi tên bay qua, trực tiếp xuyên qua lòng bàn tay Hàn Đương.

Mũi tên tốc độ không giảm, găm thẳng vào tường thành.

Keng.

Đại đao trong tay Hàn Đương rơi xuống đất.

Lão không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không thể nào.

Lão đang ở trên tường thành, lại có một mũi tên từ không trung bay tới, ghim tay lão vào tường thành.

Hàn Đương nhìn lòng bàn tay mình.

Mới phát hiện, phần lớn mũi tên đã găm vào tường thành, chỉ còn lại đuôi tên lộ ra ngoài.

Cả người lão ngây người tại chỗ.

Mũi tên như vậy, lại có sức mạnh kinh khủng đến thế.

Cũng quá khoa trương rồi.

Sự chú ý của Tôn Sách, vẫn luôn quan sát Hàn Đương và Trần Đăng.

Khi thấy trường kiếm của Trần Đăng rơi xuống đất, khóe miệng hắn không khỏi hiện lên một tia ý cười.

Hắn biết, đã thành công rồi.

Ngay sau đó, hắn liền thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Chỉ thấy một tia sáng lạnh từ xa bay tới.

Tia sáng đó tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến tường thành.

Lại là một mũi tên.

Mà nhìn mục tiêu của mũi tên đó, chính là Hàn Đương.

Trong lòng hắn thầm kêu không hay, vội vàng mở miệng định nhắc nhở Hàn Đương.

Chỉ là lời của hắn chưa kịp nói ra, mũi tên đó đã găm thẳng vào lòng bàn tay Hàn Đương.

Quay đầu nhìn lại, phần mũi tên lộ ra ngoài, chỉ còn lại đuôi tên.

Không thể nào.

Chương 201

Hắn cả đời võ dũng, tự phụ không kém ai, còn được người ta gọi là Giang Đông tiểu bá vương.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không thể làm được đến mức độ này.

Rốt cuộc là ai.

Tôn Sách quay đầu nhìn.

Ngay sau đó, cả người hắn cứng đờ tại chỗ.

Nhìn người đang bay trên không ở xa, hắn há hốc miệng, đôi mắt trợn tròn.

Đó là người sao.

Dù là tiên nhân giáng thế, cũng không đến mức này.

Lưu Húc sau khi bắn ra mũi tên đó, liền nhanh chóng chạy về phía thành trì.

Ngay sau đó, khi cách thành trì chưa đến trăm mét, cả người hắn đột ngột đạp mạnh xuống đất.

Dưới một cú đạp đó, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Cả người hắn bay lên, lao về phía tường thành.

Ánh mắt hắn, đặt trên người tiểu tướng áo bào trắng kia.

Trong lòng thầm đoán: không lẽ tiểu tướng áo bào trắng này là Tôn Sách.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã đến trên tường thành.

Hàn Đương cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Tay phải hắn đột ngột kéo mạnh.

Xoẹt.

Theo tiếng vang đó, tay phải của lão đã rút ra.

Ngay sau đó, tay trái nhặt trường đao, định chém về phía Trần Đăng.

Đúng lúc này, tay phải Lưu Húc khẽ giơ lên, Hình Thiên Thương vung lên, liền đánh vào thanh đại đao trong tay Hàn Đương.

Hàn Đương chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng truyền đến, khiến lão không còn cầm chắc được đại đao trong tay.

Keng.

Đại đao lại một lần nữa rơi xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng lão, có một người đang đứng.

Người đó một thân áo giáp Minh Quang Kỳ Lân bảo tướng, tay cầm một cây trường thương, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi lấp lánh, trông vô cùng anh vũ bất phàm.

Đồng tử lão đột ngột co lại.

Hắn từ đâu đến.

Lưu Húc lạnh lùng cười một tiếng, sau đó tay phải đột ngột đưa ra, liền tóm lấy Hàn Đương.

Hắn tiện tay ném Hàn Đương xuống đất.

Bên cạnh có hai binh sĩ bị thương, trói Hàn Đương lại.

Lưu Húc mới quay đầu nhìn tiểu tướng áo bào trắng.

Hắn nhàn nhạt nói: Ngươi là Tôn Sách.

Tôn Sách kinh hô một tiếng: Ta là Tôn Sách.

Ngươi là ai.

Bản vương là ai.

Lưu Húc lạnh lùng cười, Đây là thành trì của bản vương, ngươi nói bản vương là ai.

Đồng tử Tôn Sách đột ngột co lại: Tần Vương.

Đại Kinh đệ nhất võ tướng Tần Vương.

Trên mặt Lưu Húc lộ ra một tia lạnh lẽo: Chết.

Hoặc là thần phục.

Tôn Sách trong lòng đột ngột chùng xuống.

Hắn biết, mình không phải là đối thủ của Lưu Húc.

Nhưng ngay sau đó, hắn cắn răng nói: Mọi chuyện đợi sau khi chiến đấu rồi nói.

Tôn Sách đột ngột hét lớn về phía dưới thành trì: Phụ thân mau đi, là Tần Vương.

Chúng ta không đánh lại hắn.

Lúc này, Tôn Kiên ngây ngốc nhìn trên tường thành.

Cả người ông ta như ngớ ra.

Do góc nhìn, ông ta thấy nhiều hơn Tôn Sách.

Cũng chính vì thấy nhiều, trong lòng ông ta hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu.

Lăng không phi độ.

Không phải là thủ đoạn chỉ có tiên nhân mới có sao.

Cho dù mình có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Nhưng khi gặp phải tiên nhân có thể lăng không phi độ, lấy gì để chống lại.

Dù cho ông ta chinh chiến khắp nơi, chiến công hiển hách, nhưng khi đối mặt với cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng dâng lên một cỗ cảm giác bất lực.

Nhưng ngay sau đó, tiếng hét của Tôn Sách, đã đánh thức ông ta.

Ầm.

Xa xa truyền đến một trận tiếng nổ lớn.

Hàng ngàn kỵ binh phi nước đại, mới có thể phát ra âm thanh như vậy.

Tôn Kiên trong lòng chùng xuống.

Chắc chắn là viện quân của Lưu Húc.

Ở một nơi bằng phẳng như thế này, uy lực mà kỵ binh có thể phát huy, có thể nói là kinh khủng.

Tôn Kiên nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy hàng ngàn kỵ binh đang phi về phía này, tốc độ đó phải nói là nhanh đến kinh khủng.

Ở xa hơn nữa, còn có nhiều kỵ binh hơn.

Tôn Kiên cắn chặt răng.

Ông ta biết, mình không phải là đối thủ của những kỵ binh này.

Phải rời khỏi đây.

Tôn Kiên hét lớn một tiếng: Toàn quân rút lui.

Nói rồi, ông ta lại nhìn về phía Tôn Sách: Bá Phù, bảo trọng.

Trong đôi mắt hổ, ẩn hiện có nước mắt lấp lánh.

Ngay sau đó, ông ta kéo cương, liền thúc ngựa rời đi.

Trình Phổ, Hoàng Cái đồng loạt nhìn Tôn Sách và Hàn Đương một cái, trên mặt cũng đầy vẻ ảm đạm.

Nhưng ngay sau đó, họ nắm chặt vũ khí trong tay, theo sau Tôn Kiên.

Lưu Húc lúc này sự chú ý đang ở trên người Tôn Sách.

Hắn nhàn nhạt nói: Giang Đông tiểu bá vương.

Không ngờ lại hiếu thuận như vậy, không tệ.

Tôn Sách gầm lên một tiếng.

Hắn biết, phải giữ chân Tần Vương.

Nếu không, cha hắn căn bản không thoát được.

Nghĩ vậy, hắn giơ Bá Vương Thương trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Một thương này, là toàn lực xuất thủ.

Hắn tự tin, cho dù Lưu Húc có thể lăng không phi độ, nhưng thương pháp của hắn lại là vô địch.

Bá Vương Thương hóa thành một đạo thương quang, tấn công Lưu Húc.

Đối mặt với một thương này, tay phải Lưu Húc khẽ giơ lên, Hình Thiên Thương trong tay đón lấy.

Keng.

Một tiếng vang lớn vang lên.

Rắc.

Một tiếng giòn tan, từ nơi hai cây thương giao nhau vang lên.

Ngay sau đó, Bá Vương Thương trong tay Tôn Sách gãy thành hai đoạn.

Kinh ngạc.

Tôn Sách cả người đều cứng đờ tại chỗ.

Hắn không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Phải biết, cây Bá Vương Thương này, là do hắn mời danh tượng Giang Đông, dựa theo Bá Vương Thương của Bá vương Hạng Vũ mà chế tạo.

Toàn bộ thân thương của Bá Vương Thương, đều do tinh thiết chế tạo thành.

Từ trước đến nay, dựa vào cây Bá Vương Thương này, hắn giao đấu khắp nơi, chưa từng xảy ra vấn đề.

Nhưng hiện nay, lại gãy rồi.

Lưu Húc mỉm cười nhạt: Cây thương của ngươi hình như không ổn lắm.

Tôn Sách ngây người tại chỗ, không có phản ứng.

Lưu Húc đưa tay ra, liền xách Tôn Sách lên.

Sau đó khẽ hét một tiếng: Trói lại.

Mấy binh sĩ tiến lên, trói Tôn Sách lại.

Lưu Húc mới nhìn về phía dưới thành trì.

Lúc này, Tôn Kiên đã chạy được hai ba dặm.

Toàn thân rút lui trước mặt bản vương.

Ha ha Lưu Húc đạp chân một cái, thân thể liền nhảy ra ngoài thành trì.

Tất cả mọi người có mặt, đều ngây ngốc nhìn Lưu Húc.

Binh lính trên tường thành, từng người đều quỳ xuống.

Đồng thanh hô lớn: Chúa công.

Lưu Húc hai chân đột ngột rơi xuống đất.

Sau đó bước chân, chạy về phía trước.

Gió xung quanh gào thét, tốc độ chạy cũng ngày càng nhanh.

Tôn Sách không khỏi kinh hô một tiếng.

Tốc độ thật nhanh.

Trong lòng kinh ngạc.

Tốc độ này, e là nhanh hơn bảo mã của hắn đến hơn một lần.

Nhìn Lưu Húc cách cha mình ngày càng gần, trong lòng không khỏi vô cùng lo lắng.

Tôn Kiên liên tục quay đầu lại.

Ông ta vẫn luôn quan sát trận đấu trên tường thành.

Khi thấy Lưu Húc một đòn đánh gãy Bá Vương Thương của Tôn Sách, cả người ông ta đều cứng lại.

Đó là do tinh thiết chế tạo mà.

Ngay sau đó, ông ta liền phát hiện, Lưu Húc lại đang đuổi theo mình.

Tôn Kiên trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Quả thực là nhân vật như thần.

Sức mạnh như vậy, tốc độ như vậy, căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Nhìn Lưu Húc ngày càng gần, trong lòng ông ta không khỏi lo lắng.

Hoàng Cái tự nhiên cũng chú ý đến Lưu Húc.

Lão cắn răng nói: Chúa công, đi trước.

Ta đoạn hậu.

Nghĩ vậy, lão giơ thiết tiên trong tay, sang sảng hét: Hậu quân, theo bản tướng quân quay người nghênh chiến.

Vâng.

Binh lính hét lớn một tiếng, đồng loạt quay người.

Chương 202

Lão biết, cách làm của mình chỉ có một: Kéo dài thời gian.

Chỉ có liều mạng giữ chân Lưu Húc, chúa công của lão mới có hy vọng rời đi.

Nghĩ vậy, lão hét lớn một tiếng: Tử chiến.

Tử chiến.

Vẻ mặt vốn sợ hãi của binh lính biến mất không thấy, từng người đều cắn răng, nhìn về phía Lưu Húc.

Trong mắt Tôn Kiên lóe lên một tia không nỡ.

Nhưng ông ta biết, bây giờ không phải là lúc như vậy.

Ông ta đột ngột vung roi ngựa, quất mạnh vào chiến mã.

Chiến mã bị đau, tốc độ càng nhanh hơn.

Miệng ông ta lẩm bẩm: Công Phúc, bảo trọng.

Nhìn Lưu Húc ngày càng gần, Hoàng Cái nắm chặt thiết tiên trong tay.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia ý cười.

Ngay sau đó, chân hắn đột ngột đạp mạnh.

Theo một cú đạp đó, trên mặt đất xuất hiện một cặp dấu chân.

Cùng lúc đó, cả người hắn bay lên không trung.

Một cú nhảy, đã nhảy cao đến hơn mười trượng.

Hoàng Cái ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn lên không trung.

Như vậy cũng được sao.

Ta có phải đang nằm mơ không.

Nhưng ngay sau đó, lão cắn răng nói: Lấy cung cho bản tướng.

Thị vệ đưa lên một cây trường cung.

Hoàng Cái uốn cung lắp tên, tay đột ngột kéo mạnh.

Vút.

Một mũi tên hướng về phía Lưu Húc bay tới.

Nhìn mũi tên ngày càng gần Lưu Húc, Hoàng Cái không khỏi vui mừng.

Tốt quá rồi.

Hiện nay Tần Vương đang ở trên không, xem hắn né tránh thế nào.

Lão nhếch miệng, cười lớn.

Chỉ ngay sau đó, ý cười của lão đột ngột tắt ngấm.

Lưu Húc thân hình khẽ xoay, liền né được mũi tên.

Sau đó chỉ tùy ý đưa tay phải ra, liền tóm lấy mũi tên của Hoàng Cái trong tay.

Từ sau lưng lấy ra cây cung khổng lồ, lại bắn mũi tên đó về phía Hoàng Cái.

Hoàng Cái trong lòng kinh hãi.

Thế của mũi tên này hung mãnh, khiến lão chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Một tên thân vệ của Hoàng Cái không biết lấy dũng khí từ đâu ra.

Tướng quân, cẩn thận.

Kèm theo tiếng hét lớn, gã thân vệ hung hăng tông vào người Hoàng Cái.

Vút.

Mũi tên dài xuyên thẳng từ đỉnh đầu của người thân vệ vào.

Rầm.

Cả người gã thân vệ ngã xuống đất, không còn hơi thở nữa.

Tại vị trí Hoàng Cái vừa đứng, rõ ràng có một mũi tên cắm sâu.

Thật kinh khủng.

Hoàng Cái chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Một mũi tên mà lại cắm thẳng xuống đất.

Uy lực của một mũi tên, lại đến mức này.

Lưu Húc lại không để ý đến Hoàng Cái, đáp xuống mặt đất, đuổi theo Tôn Kiên.

Tôn Kiên và Trình Phổ hai người đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động dữ dội.

Trình Phổ liếc nhìn Tôn Kiên, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Lần này, đến lượt ta rồi.

Lưu Húc càng đuổi càng gần, Hình Thiên thương trong tay khẽ nâng lên, xông vào giữa đại quân của Tôn Kiên.

Hoàng Cái ý thức được có điều không ổn, bèn vung roi sắt lên, hét lớn: Chúa công gặp nạn.

Mọi người theo ta xông lên.

Ngay lập tức, y dẫn binh mã dưới trướng xông về phía đội quân của Tôn Kiên.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc liên tục quét ngang.

Bất cứ ai bị Hình Thiên thương quét trúng đều phun máu tươi, bay

ngược ra ngoài.

Trình Phổ bất giác nuốt nước bọt.

Khi thực sự chứng kiến sự lợi hại của Lưu Húc, y mới phát hiện ra sự dũng mãnh của mình chẳng đáng nhắc tới.

Y gầm lên một tiếng: Chúa công mau đi.

Ta cản Tần Vương lại.

Vừa nói, y vừa cầm chắc cây Thiết Tích Xà Mâu trong tay, chủ động chỉ huy binh mã nghênh chiến với Lưu Húc.

Đương nhiên, lúc này chỉ có một cách duy nhất: Kéo dài thời gian.

Chỉ cần có thể cầm chân Lưu Húc, để chúa công của mình rời đi, đó chính là thắng lợi.

Lưu Húc không ngừng tàn sát, trong tay không có địch thủ nào chịu nổi một hiệp.

Ngay cả Trình Phổ cũng chỉ dám lượn lờ bên ngoài.

Đôi mắt hổ của Tôn Kiên đã sớm đẫm lệ.

Nhưng hắn biết mình không thể dừng lại.

Nếu dừng lại, chính là phụ lòng kỳ vọng của mọi người.

Chỉ có quay về chỗ Viên Thuật, tập kết đại quân dưới trướng Viên Thuật, mới có cơ hội báo thù rửa hận.

Hắn quay đầu nhìn lại một lần nữa.

Những binh sĩ đang liều mạng chiến đấu với Lưu Húc.

Trình Phổ đang chỉ huy binh sĩ, không ngừng di chuyển.

Hoàng Cái đang thúc ngựa lao điên cuồng.

Từng cảnh từng cảnh một, tất cả đều khắc sâu vào đáy lòng hắn.

Hắn lẩm bẩm trong miệng: Bảo trọng.

Ngay sau đó, hắn cắn mạnh vào đầu lưỡi, chạy về phía xa.

Cảm nhận được mùi máu tanh trong miệng, hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc không ngừng vung vẩy, binh sĩ xung quanh không ngừng giảm bớt.

Ầm.

Bạch Mã Nghĩa Tòng từ xa lao đến như điên, phảng phất như một cơn sóng trắng, trong nháy mắt đã cuốn đến trước mặt.

Triệu Vân giũ ngọn Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, hét lớn: Giết.

Giết.

Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng thanh hô vang, ngay lập tức va chạm với binh mã dưới trướng Hoàng Cái.

Lưu Húc gầm lên một tiếng, Hình Thiên thương trong tay đột nhiên quét ngang một vòng.

Rầm.

Từng tên binh sĩ bị một thương quét bay ra ngoài.

Ngay sau đó, Lưu Húc đột ngột lao tới, đã đến bên cạnh một viên thiên tướng.

Hình Thiên thương trong tay khẽ rung lên, đâm thẳng về phía viên thiên tướng đó.

Thiên tướng vội vàng giơ đao đón đỡ.

Choang.

Trường đao trong tay thiên tướng vỡ thành nhiều mảnh.

Cả người hắn không khỏi cứng đờ.

Hình Thiên thương không hề giảm tốc độ, đâm thẳng vào ngực viên thiên tướng.

Phụt.

Thiên tướng phun ra máu tươi, ngã từ trên ngựa xuống đất, chết ngay tại chỗ.

Lưu Húc bước lên một bước, hai tay đột nhiên tóm lấy con chiến mã của viên thiên tướng.

Hắn giết viên thiên tướng này chính là vì con chiến mã này.

Hai tay hắn tóm chặt lấy hai chân sau của chiến mã.

Sau đó, hắn dùng sức vung mạnh.

Cả con chiến mã bị hắn vung tròn.

Rầm.

Một loạt tiếng động vang lên, binh sĩ xung quanh đều bị chiến mã quật văng ra ngoài.

Trong phút chốc, xung quanh trống ra một khoảng lớn.

Trình Phổ chỉ biết trố mắt chết lặng.

Như vậy cũng được sao.

Đó là chiến mã mà.

Một con chiến mã nặng đến một hai ngàn cân, sao sức người có thể nhấc nổi.

Lưu Húc lại như không có chuyện gì, vừa vung chiến mã, vừa đi về phía trước.

Sau đó, nhân một khoảng trống, Lưu Húc liếc nhìn Trình Phổ một cái.

Nhắm chuẩn phương hướng của Trình Phổ, hắn dùng sức trong tay, ném con chiến mã về phía Trình Phổ.

Trình Phổ làm sao đỡ nổi chiêu này.

Đến khi y phản ứng lại, chỉ cảm thấy một bóng đen đang lao thẳng vào đầu mình.

Trong lòng y kinh hãi.

Ngay lập tức, không còn quan tâm đến gì khác, y chủ động cúi người, lăn xuống đất.

Rầm.

Bóng đen kia đập mạnh lên chiến mã của Trình Phổ.

Chiến mã của y làm sao chịu nổi một cú đập như vậy, lập tức ngã xuống đất.

Bốn vó co giật, xem ra không sống nổi nữa.

Trình Phổ bị dọa cho chết khiếp.

Chiến mã nặng đến một hai ngàn cân.

Để an toàn, y đã giữ khoảng cách với Lưu Húc đến hơn hai mươi trượng.

Chương 203

Lấy chiến mã làm vũ khí thì thôi đi, lại có thể ném xa hơn hai mươi trượng, có phải quá khoa trương rồi không.

Sức mạnh này e rằng Tây Sở Bá Vương thời xưa cũng không dám so bì.

Người ta thường nói sức có thể nâng đỉnh, Tây Sở Bá Vương sức mạnh vô cùng.

Nhưng cái đỉnh đó cũng không đến ngàn cân.

Mà con chiến mã kia là loại ngựa tốt thượng đẳng, trọng lượng còn xa mới chỉ có ngàn cân.

Như vậy, sức mạnh của Tây Sở Bá Vương trước mặt Tần Vương Lưu Húc, căn bản không đáng xem.

Binh sĩ xung quanh cũng đều ngây người.

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Chết, hoặc là đầu hàng.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế cuồng mãnh tràn ra bốn phía.

Loảng xoảng.

Binh sĩ xung quanh đều vứt bỏ vũ khí trong tay.

Từng người một đều quỳ trên đất, không dám có chút dị động.

Tất cả đều sợ hãi.

Ngay sau đó, càng nhiều binh sĩ hơn, tất cả đều vứt bỏ vũ khí, quỳ trên đất.

Vòng này đến vòng khác.

Họ vây quanh Lưu Húc ở chính giữa.

Lúc này, Lưu Húc phảng phất như vua của tất cả mọi người xung quanh.

Tất cả binh sĩ đều thần phục dưới chân hắn, không dám có chút dị động.

Tôn Kiên ở xa, cả người cũng ngây dại.

Mặc dù đã dẫn thân vệ chạy đi, nhưng hắn vẫn chú ý đến phía Trình Phổ.

Vốn dĩ, nếu có khả năng, hắn muốn xem có thể cứu Trình Phổ ra không.

Nhưng khi thấy cảnh tượng này, cả người hắn đều ngây dại.

Hành động cuồng mãnh như vậy, làm sao sức người có thể làm được.

Vung tròn con chiến mã gần hai ngàn cân, có thể ném chiến mã ra xa hai mươi trượng.

Bất kể là việc nào, đều không phải người thường có thể làm được.

Hắn hoàn toàn dập tắt ý niệm cứu Trình Phổ.

Gặp phải nhân vật đáng sợ như vậy, chạy được đã là đơn giản.

Về phần tìm Lưu Húc gây phiền phức, chỉ có thể học chiêu đối phó với Tây Sở Bá Vương.

Dẫn theo đại quân, vây chặt lấy Lưu Húc Nghĩ đến đây, hắn không còn chút do dự nào, điên cuồng lao vào khu rừng rậm phía trước.

Trên tường thành, Tôn Sách bị trói cũng đã chứng kiến cảnh này.

Cả người hắn chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Suốt một lúc, hắn vẫn đang suy nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi.

Hắn từng cho rằng, Bá Vương thương bị gãy, nguyên nhân căn bản là vì trên thân thương có vết nứt ngầm.

Hắn cho rằng, Lưu Húc một thương đánh gãy Bá Vương thương, chẳng qua chỉ là may mắn.

Nhưng bây giờ, cả người hắn đều ngây dại.

Đó đâu phải là may mắn.

Đâu phải Bá Vương thương có vết nứt ngầm.

Căn bản là Lưu Húc quá đáng sợ.

Đáng sợ đến mức, sức mạnh đó không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.

Trước kia khi người khác gọi hắn là Giang Đông tiểu Bá vương, hắn còn tự đắc.

Tự cho rằng mình thần lực vô địch.

Nhưng bây giờ, hắn mới kinh ngạc nhận ra.

Giang Đông tiểu Bá vương thì sao chứ.

Trước mặt Tần Vương Lưu Húc, chẳng là gì cả.

Bàn về sức mạnh, đừng nói là Giang Đông tiểu Bá vương, ngay cả Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ đích thân tới, cũng không dám so bì với Lưu Húc.

Quả thực quá đáng sợ.

Đệ nhất võ tướng Đại Kinh.

Có kẻ còn dám đặt Lữ Bố và Tần Vương Lưu Húc ngang hàng.

Theo hắn thấy, căn bản không có khả năng so sánh.

Lưu Húc chạy về phía Trình Phổ.

Trình Phổ trong lòng hoảng sợ, vội vàng bò dậy, muốn lùi vào giữa đám binh sĩ.

Chỉ là, tất cả đều đã muộn.

Tốc độ của Lưu Húc thực sự quá nhanh.

Chỉ trong vài hơi thở, Lưu Húc đã đến trước mặt Trình Phổ.

Ngay sau đó, tay hắn đột nhiên nhấc người Trình Phổ lên.

Cả người Trình Phổ liền bị nhấc bổng.

Quan Vũ thúc ngựa chạy tới.

Trong một trận chiến, cả người hắn đều mơ màng.

Ở Hổ Lao quan, hắn đã từng thấy Tôn Kiên.

Cũng vì vậy, hắn biết thực lực của Tôn Kiên, tương đối không tầm thường.

Chính vì lý do này, hắn mới chủ động xin đi, đi cùng Tần Vương Lưu Húc đến Bành Thành.

Mục đích chính là để thể hiện thực lực của mình.

Vốn dĩ hắn cho rằng, mình có thể thỏa sức đại triển thần uy, để Tần Vương xem, để các tướng sĩ xung quanh xem thực lực của Quan Vũ.

Nhưng bây giờ, hắn còn chưa ra tay, đại quân của Tôn Kiên đã tan rã.

Bản thân Tôn Kiên cũng hoảng loạn bỏ chạy.

Tần Vương Lưu Húc cũng quá đáng sợ rồi.

Người ta thường nói, hắn và tam đệ đều là vạn người địch.

Hắn cũng rất tự đắc về điều đó.

Hắn tự cho rằng, hắn và Trương Phi có thể lấy đầu thượng tướng giữa vạn quân, đó chính là sự công nhận đối với năng lực của hắn và Trương Phi.

Nhưng bây giờ xem ra, trời ạ, Tần Vương Lưu Húc đã triệt để thể hiện câu nói đó.

Không.

Tần Vương Lưu Húc còn làm tốt hơn.

Không chỉ bắt sống thượng tướng giữa vạn quân, mà còn đánh lui cả vạn quân đó.

Cho dù là một người cao ngạo như hắn, cũng không thể không cúi cái đầu cao ngạo của mình xuống.

Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Có lẽ, phải tìm một cơ hội, thay đổi cách xưng hô kia.

Sau đó, đôi mắt phượng của Quan Vũ khẽ nheo lại.

Hắn tập trung sự chú ý lên người Hoàng Cái trước mặt.

Chiến ý trên người cũng bắt đầu dâng trào.

Hắn hét lớn một tiếng: Ta là Quan Vân Trường dưới trướng Tần Vương.

Tặc tướng chịu chết.

Hoàng Cái thầm nghĩ không ổn.

Uy danh của Quan Vũ, y tự nhiên biết.

Năm đó, trận chiến ở Hổ Lao quan, Quan Vũ ôn tửu trảm Hoa Hùng, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Về sau tam anh chiến Lữ Bố, càng khiến người ta hô to đã nghiền.

Y không hiểu, tại sao Quan Vũ lại ở dưới trướng Tần Vương Lưu

Húc.

Hoàng Cái cắn mạnh răng.

Ngay sau đó y vung cây roi sắt trong tay, xông về phía Quan Vũ.

Trên mặt Quan Vũ lộ ra một tia cười.

Hắn thúc ngựa, nghênh chiến Hoàng Cái.

Khoảng cách giữa hai người, với tốc độ cực nhanh, tiếp cận, rồi lại tiếp cận Hai mươi trượng Mười trượng Một trượng Quan Vũ đột nhiên vung mạnh tay, thanh Long Yển Nguyệt Đao hóa thành một vầng sáng, chém thẳng xuống đầu Hoàng Cái.

Vốn dĩ chưa từng đối mặt trực tiếp với Quan Vũ, vì vậy, y không hiểu tại sao Quan Vũ có thể một đao chém chết Hoa Hùng.

Nhưng bây giờ, khi thực sự đối mặt với Quan Vũ, y mới cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng.

Phảng phất như khi đôi mắt Quan Vũ nheo lại, đã có một luồng khí thế vô song ập đến.

Một đao, mang theo khí thế vô song, chém về phía y.

Y phát hiện, mình căn bản không thể đỡ nổi.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém thẳng đến trước mặt Hoàng Cái.

Quan Vũ trong lòng khẽ động.

Trước đó Lưu Húc đều bắt sống người, trong lòng hắn cũng nảy sinh ý nghĩ.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay khẽ động, lưỡi đao liền biến thành mặt đao.

Rầm.

Mặt đao của Thanh Long Yển Nguyệt Đao đập mạnh vào người Hoàng Cái.

Ngay sau đó, cả người Hoàng Cái bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Mọi chuyện sau đó, trở nên đơn giản.

Ở xa, Thái Sử Từ dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng phi ngựa tới.

Sau đó, Hổ Báo Kỵ, Tây Lương Thiết Kỵ cũng dưới sự dẫn dắt của Thái Sử Từ và Mã Siêu phi ngựa đến.

Sau đó, tự có Triệu Vân, Thái Sử Từ dọn dẹp chiến trường.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ tiếc là, phía trước có không ít rừng rậm, che khuất tầm mắt của Lưu Húc.

Lưu Húc nhíu mày, sau đó nhìn xuống mặt đất.

Chỉ có điều khiến hắn khá bất lực là, trong rừng rậm phía trước, dấu chân căn bản không thể nhận ra.

Thôi vậy.

Một lần bắt được Tôn Sách, bắt được ba viên đại tướng Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái, cũng là một kết quả khá tốt.

Cứ như vậy đi.

Lưu Húc xoay người, đi về Bành Thành.

Chương 204

Triệu Vân chủ động đi tới, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, đây là ngựa Xích Ký của ngài.

Ừm.

Lưu Húc gật đầu.

Xích Ký Mã tung bốn vó, chạy về phía Lưu Húc, duỗi miệng, cọ vào người Lưu Húc.

Lưu Húc vỗ vỗ Xích Ký Mã, sau đó khẽ nhảy một cái, liền lật người lên ngựa.

Triệu Vân trong lòng đầy kinh ngạc.

Nhìn Lưu Húc, hắn có một cảm giác không chân thực.

Con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của hắn, là một con bảo mã hàng đầu.

Tốc độ chạy cực nhanh.

Nhưng trước mặt Xích Ký Mã, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử căn bản không thể so bì.

Nhưng điều khiến hắn chấn động nhất, chính là tốc độ chạy của Chúa công Lưu Húc.

Cảnh tượng Chúa công vì cho rằng tốc độ của Xích Ký Mã quá chậm, chủ động xuống ngựa chạy như điên.

Hắn không khỏi cảm thấy bất lực.

E rằng khắp thiên hạ, cũng chỉ có Chúa công mới có hành động như vậy.

Càng khiến hắn cảm thấy chấn động hơn, Chúa công chạy như

điên, trong nháy mắt đã bỏ xa hắn đến mức không thấy bóng dáng.

Hắn do dự hồi lâu, có chút ngập ngừng.

Lưu Húc ngạc nhiên nhìn Triệu Vân một cái, nói: Tử Long, có lời cứ nói thẳng, tại sao lại ngập ngừng như vậy.

Chúa công, Vân muốn biết, khi Chúa công chạy hết sức, tốc độ rốt cuộc nhanh đến mức nào ạ.

Lưu Húc khẽ cười: Nếu Bản vương chạy hết sức, tốc độ chắc phải gấp hơn hai lần con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử.

Hơn hai lần Triệu Vân lẩm bẩm.

Hắn thật sự bị lời nói của Lưu Húc dọa sợ.

Quả thực quá đáng sợ rồi.

Phải biết, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử là một con bảo mã ngàn năm khó gặp.

Tốc độ của nó, không phải chiến mã thông thường có thể so bì.

Nhưng lời đến miệng, hắn lại nuốt trở lại.

Cảnh tượng Lưu Húc trong nháy mắt biến mất không thấy, không ngừng tái hiện trong đầu hắn.

Thấy Triệu Vân bị dọa sợ, Lưu Húc bất lực nhún vai.

Là ngươi tự tìm lấy, không phải ta ép.

Hơn nữa, cưỡi Xích Ký Mã cũng khá tốt.

Ít nhất, cũng đỡ tốn sức.

Bành Thành, trong phủ quận thủ.

Lưu Húc ngồi cao ở phía trên.

Trần Đăng vội vã đi vào.

Lúc này trên mặt hắn đầy vết bẩn, ngay cả quần áo trên người cũng có chút rách nát.

Hắn quỳ một gối trước mặt Lưu Húc.

Đa tạ Chúa công cứu mạng.

Thuộc hạ không có gì báo đáp, nguyện vì Chúa công hiệu tử lực.

Lưu Húc bước tới, đỡ Trần Đăng dậy.

Nguyên Long, lần này đa tạ ngươi, Bành Thành mới có thể không mất, Bản vương phải cảm ơn ngươi.

Trần Đăng liên tục xua tay: Nếu không phải Chúa công kịp thời đến, Trần Đăng ta sớm đã toi mạng rồi.

Vừa nói, hắn vừa tự giễu cười một tiếng.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Trần Đăng, nói: Nguyên Long, hai ngày nay ngươi vất vả rồi, đi nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Dạ.

Vậy thuộc hạ xin cáo lui trước.

Trần Đăng cúi người chào Lưu Húc, sau đó lui ra ngoài.

Lưu Húc lớn tiếng nói: Người đâu.

Đưa Tôn Sách lên đây.

Dạ.

Thân vệ đáp lời rồi lui ra ngoài.

Ngay sau đó, Tôn Sách bước vào.

Hắn nhìn Lưu Húc một cái, tâm trạng phức tạp.

Hắn là người tâm cao khí ngạo, tự nhận thiên hạ vô địch.

Ngay cả Lữ Bố, người từng là đệ nhất Đại Kinh, hắn cũng dám so

tài.

Nhưng bây giờ, trước mặt Lưu Húc, hắn hoàn toàn không có chút ý nghĩ so sánh nào.

Nguyên nhân không có gì khác, thực sự là vì, hắn không thể mất mặt như vậy.

Nếu phải so sánh, chỉ có thể tự rước lấy nhục.

Lưu Húc khẽ cười nói: Bá Phù, thế nào.

Câu nói trên tường thành, còn nhớ không.

Cả người Tôn Sách run lên vì xấu hổ.

Câu nói kia của Lưu Húc lại một lần nữa vang vọng trong đầu hắn.

Thần phục, hoặc là chết.

Lưu Húc phát động Thú Vương Uy Nhiếp.

Ngay sau đó, một luồng uy thế vô song tràn về phía Tôn Sách.

Tôn Sách chỉ cảm thấy hô hấp ngưng trệ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Húc một cái, chỉ cảm thấy trên người Lưu Húc, có một luồng uy nghiêm vô song.

Giờ phút này, hắn không còn tâm tư nào khác.

Hắn cúi người thật sâu trước Lưu Húc.

Thuộc hạ bái kiến Chúa công.

Lưu Húc cười lớn nói: Tốt, vậy ta phong Bá Phù làm Tư mã.

Tôn Sách mừng rỡ.

Hắn chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ Chúa công.

Ngay sau đó, hắn có chút do dự, lại một lần nữa chắp tay hành lễ

với Lưu Húc: Chúa công, thuộc hạ có một thỉnh cầu bất tiện.

Ồ.

Lưu Húc ngạc nhiên nói, Bá Phù có lời, không ngại cứ nói thẳng.

Chúa công, thuộc hạ muốn học thương pháp từ Chúa công, xin Chúa công chỉ giáo.

Vừa nói, hai chân hắn khuỵu xuống, quỳ trên đất.

Chúa công, ta nguyện bái ngài làm thầy, xin Chúa công vạn vạn lần đừng từ chối.

Lưu Húc trên dưới đánh giá Tôn Sách một lượt.

Tôn Sách có thể xếp vào top 10 võ tướng thời Hán mạt, tự có cái hơn người.

Tôn Sách ở tuổi 20, chỉ bằng sức mình, với ba ngàn binh mã đã thống nhất cả Giang Đông.

Ba ngàn binh mã đó, Tôn Sách mượn của Viên Thuật.

Người đời thường nói: Tôn Sách không chết, sẽ không có Tam Quốc.

Câu nói này, có lý lẽ nhất định.

Quan trọng nhất, bây giờ Tôn Sách còn trẻ.

Trẻ có nghĩa là có khả năng uốn nắn.

Lúc này Tôn Sách rất căng thẳng.

Vốn dĩ hắn là người gan dạ.

Cái gọi là nghé con không sợ cọp, hắn chính là loại người như vậy.

Nhưng không biết tại sao, lúc này trong lòng hắn rất căng thẳng.

Hắn lo lắng Lưu Húc sẽ không nhận hắn làm đồ đệ.

Hắn lo lắng nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc gật đầu nói: Cũng được, nếu đã như vậy, Bản vương liền nhận ngươi.

Tôn Sách không khỏi mừng rỡ.

Hắn vội vàng lấy chén trà bên cạnh, đưa cho Lưu Húc.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy chén trà.

Sau đó, khẽ nói: Bá Phù, đã bái Bản vương làm thầy, vậy vi sư cũng có một yêu cầu.

Sư phụ xin cứ nói.

Đệ tử nhất định sẽ toàn lực ứng phó, không phụ sự phó thác của sư phụ.

Yêu cầu của vi sư đơn giản: đã là đệ tử của Bản vương, vậy thì không được làm nhục uy nghiêm của Bản vương.

Tôn Sách gãi đầu, có chút không hiểu.

Sư phụ, vậy làm thế nào mới không làm nhục uy danh của sư phụ.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: Chỉ cần nhớ, câu nói mà vi sư vừa nói trên tường thành là được.

Thần phục, hoặc là chết.

Câu nói này, lại một lần nữa hiện ra trong đầu Tôn Sách.

Hắn lập tức dập đầu xuống đất: Đệ tử hiểu rồi.

Lưu Húc khẽ nhấp một ngụm, sau đó đặt chén trà sang một bên.

Tôn Sách dập đầu ba cái thật mạnh, mới cười lớn: Đa tạ sư phụ.

Lưu Húc một tay đỡ Tôn Sách dậy, nói: Bá Phù trước tiên ngồi

bên cạnh, vi sư một lát nữa sẽ truyền thương pháp.

Tạ sư phụ.

Tôn Sách vui vẻ ngồi xuống bên cạnh.

Lưu Húc vung tay nói: Đem ba vị Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái lên đây.

Thân vệ nhận lệnh đi ra ngoài.

Ngay sau đó, ba người Trình Phổ bị đẩy vào.

Khi thấy Tôn Sách, họ đồng thanh hô: Thiếu tướng quân.

Trình Phổ xông về phía Tôn Sách: Thiếu tướng quân, ngài không sao chứ.

Tôn Sách cười lớn nói: Ta bây giờ đã bái Tần Vương làm thầy, các vị nên mừng cho ta mới phải.

Bái bái sư Trình Phổ có chút chưa phản ứng kịp.

Thiên Địa Quân Thân Sư.

Địa vị của sư phụ rất cao, chỉ sau cha mẹ.

Tôn Sách hưng phấn gật đầu: Đúng vậy, các vị cũng đã thấy, thương pháp của sư phụ phi phàm.

Ta nếu có thể học được một chiêu nửa thức của sư phụ, vậy ta có thể tung hoành sa trường.

Vừa nói, hai mắt hắn đầy vẻ hưng phấn.

Hắn một tay kéo Trình Phổ nói: Thế nào.

Trình tướng quân, cùng ta phò tá sư phụ ta được không.

Nhưng Trình Phổ nhíu mày.

Phải biết, Tôn Kiên bây giờ còn ở bên ngoài.

Nếu tất cả đều đầu quân cho Lưu Húc, e rằng có chút không ổn.

Tôn Sách không quan tâm xua tay nói: Có sao đâu.

Lần sau gặp phụ thân, ta sẽ đích thân khuyên phụ thân đầu quân cho sư phụ ta.

Trình Phổ còn muốn nói gì đó, lại thấy Tôn Sách một tay kéo mình, đi về phía giữa đại sảnh.

Người được gọi là Giang Đông tiểu Bá vương, sức mạnh cũng tương đối lớn.

Bị kéo một cái, Trình Phổ lại không thể thoát ra.

Hắn bị Tôn Sách kéo đến giữa đại sảnh.

Tôn Sách cung kính nói với Lưu Húc: Sư phụ, Trình tướng quân nguyện hàng.

Thiếu tướng quân, đợi đã Trình Phổ có chút gấp.

Lưu Húc thản nhiên nhìn Trình Phổ nói: Trình Phổ, Bản vương cũng cho ngươi một lựa chọn.

Thần phục, hoặc là chết.

Biểu tình của Trình Phổ cứng lại.

Ngay sau đó, y cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng, ập về phía mình.

Y không dám có chút do dự nào nữa, cúi người thật sâu trước Lưu Húc.

Thuộc hạ Trình Phổ, bái kiến Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Đứng lên đi.

Sau đó, hắn nhìn Hàn Đương và Hoàng Cái nói: Thế nào, hai vị.

Hàn Đương và Hoàng Cái nhìn nhau, đều thấy sự bất lực trong

mắt đối phương.

Họ đồng thanh cúi người trước Lưu Húc.

Thuộc hạ nguyện hàng.

Thuộc hạ tham kiến Chúa công.

Lưu Húc gật đầu nói: Nếu đã như vậy, Bản vương phong ba người làm Tư mã.

Đợi ngày sau lại luận công hành thưởng.

Đa tạ Chúa công.

Ba người Trình Phổ, đồng thanh cung kính đáp.

Triệu Vân, Quan Vũ, Thái Sử Từ, Mã Siêu, Điển Vi đồng loạt từ bên ngoài đi vào.

Triệu Vân thấy cảnh tượng trước mắt, vội chắp tay hành lễ.

Chúc mừng Chúa công, hạ hỉ Chúa công, lại được thêm bốn viên đại tướng.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Hôm nay Bản vương mở tiệc, vì các vị đón gió.

Mọi người đều mừng rỡ.

Tôn Sách bước lên nói: Sư phụ, ngài vừa mới đồng ý với đệ tử, sẽ dạy đệ tử thương pháp.

Lưu Húc gật đầu nói: Cũng được, nhân lúc trời còn sớm, Bản vương sẽ dạy ngươi vài chiêu.

Tôn Sách không khỏi mừng rỡ.

Hắn lớn tiếng hô: Đa tạ sư phụ.

Triệu Vân cũng lộ vẻ hưng phấn.

Tất cả đều đi theo sau Lưu Húc, đi ra ngoài.

Lưu Húc đến giáo trường bên ngoài.

Hắn nhìn Tôn Sách, nói: Bá Phù, thương pháp ngươi học tên là gì.

Sư phụ, pháp môn ta học tên là Bá Vương thương pháp.

Bá Vương thương pháp.

Lưu Húc không khỏi khẽ sững sờ.

Chương 205

Không sai.

Thương pháp của đệ tử là của Tây Sở Bá Vương thời xưa, là do đệ tử phát hiện bên bờ Ô Giang.

Chỉ tiếc là, cuốn điển tịch đó do thời gian quá lâu, sau khi ta xem xong liền hoàn toàn mục nát.

Lưu Húc trong lòng không khỏi có chút động lòng.

Bá Vương thương pháp của Tây Sở Bá Vương.

Thú vị.

Vương bất bá, tướng bất lý.

Tây Sở Bá Vương dựa vào bộ Bá Vương thương pháp đó mà danh truyền thiên cổ.

Bây giờ lại có thể tận mắt chứng kiến bộ Bá Vương thương pháp đó.

Quả thực khá thú vị.

Trong lòng hắn không khỏi có chút động lòng: nếu có thể học được Bá Vương thương pháp, vậy thực lực e rằng sẽ lại tiến thêm một bước.

Mặc dù trong lòng tính toán, nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện nào.

Hắn thản nhiên nói: Ngươi thi triển một lần cho vi sư xem.

Để vi sư biết tạo nghệ thương pháp hiện tại của ngươi.

Tôn Sách không nghi ngờ gì, lập tức gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn cười khổ một tiếng nói: Sư phụ, Bá Vương thương của ta, đã bị ngài một thương đánh gãy rồi.

Xin mượn trường thương của sư phụ dùng tạm.

Lưu Húc chưa kịp mở miệng, Điển Vi đã cười lớn nói: Trường thương của Chúa công, nhóc con nhà ngươi dùng không nổi đâu.

Tôn Sách trừng mắt nói: Gọi ai là nhóc con, ta Tôn Sách đã mười sáu tuổi rồi được chưa.

Hơn nữa, ta từ nhỏ đã trời sinh thần lực, cây Bá Vương thương ta dùng trước đây, cũng được làm từ tinh thiết.

Lưu Húc gật đầu nói: Hình Thiên thương của vi sư ở kia, ngươi lấy đi.

Tôn Sách bước tới, định lấy Hình Thiên thương.

Vừa đi, vừa tự đắc nói: Cây trường thương kia của ta, nặng đến sáu mươi cân.

Hình Thiên thương của sư phụ dù có nặng hơn nữa, cũng sẽ không nặng hơn quá nhiều Lời nói của hắn, lại không thể nói tiếp được nữa.

Bởi vì hắn phát hiện, khi định nhấc Hình Thiên thương lên, lại không nhấc nổi.

Tôn Sách có chút mất mặt.

Dưới ánh mắt của mọi người, thực sự quá xấu hổ rồi.

Hắn hai tay nắm chặt Hình Thiên thương, sau đó gầm lên một tiếng: Lên cho ta.

Lần này, hắn dùng hết sức lực toàn thân, chỉ để nhấc Hình Thiên thương lên.

Chỉ là, cảnh tượng tiếp theo, lại khiến hắn thất vọng.

Hắn phát hiện, mình chỉ hơi nhấc được Hình Thiên thương lên một chút.

Sau đó, không thể nhấc lên được nữa.

Rầm.

Hình Thiên thương nặng nề rơi xuống đất, trên mặt đất bị đập ra một cái hố cạn.

Mặt Tôn Sách nóng bừng.

Hắn lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói: Sư phụ, Hình Thiên thương của ngài, rốt cuộc nặng bao nhiêu vậy.

Lưu Húc khẽ cười nói: Hình Thiên thương của Bản vương nặng một ngàn sáu trăm cân.

Một ngàn một ngàn sáu trăm cân.

Tôn Sách thầm tắc lưỡi.

Cũng quá đáng sợ rồi.

Bá Vương thương, nặng sáu mươi cân, đã là một cây trọng thương.

Trường thương nặng một ngàn sáu trăm cân, đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

Cây Bá Vương thương thật của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, cũng chỉ nặng một trăm hai mươi cân.

Tôn Sách trong lòng đầy kinh hãi.

Giờ phút này, hắn mới thực sự hiểu.

Sức có thể nâng đỉnh.

Có gì ghê gớm đâu.

Sư phụ hắn ngày ngày cầm cây trường thương nặng hơn cả đỉnh, chiến đấu với người khác.

Chẳng trách.

Chẳng trách Bá Vương thương sẽ bị một kích đánh gãy.

Chẳng trách hắn căn bản không đỡ nổi một thương của sư phụ.

Chẳng trách sư phụ có thể dùng chiến mã làm vũ khí.

Sức mạnh của sư phụ, căn bản không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy hình tượng của sư phụ, trở nên cao lớn trong mắt mình.

Vốn dĩ, đối tượng sùng bái của hắn là Hạng Vũ.

Bởi vì trong lòng hắn, Hạng Vũ là người thần dũng nhất từ xưa đến nay.

Nhưng bây giờ, tất cả đều thay đổi.

Hắn chỉ sùng bái sư phụ của mình.

Sư phụ của hắn, mới là thiên hạ đệ nhất nhân từ xưa đến nay.

Quan Vũ kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao, nặng bảy mươi hai cân.

Trọng lượng như vậy đã rất đáng sợ.

Cũng là một trong những nguyên nhân khiến đao pháp của hắn không thể duy trì lâu.

Nhưng hắn không ngờ, trọng lượng của Hình Thiên thương của Lưu Húc lại gấp hơn hai mươi lần Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Cũng quá đáng sợ rồi.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có một nghi vấn.

Lưu Húc cầm Hình Thiên thương nặng như vậy, tại sao không cảm thấy mệt.

Triệu Vân giũ ngọn Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay nói: Bá Phù, Hình Thiên thương của Chúa công, ngươi không cần nghĩ nữa, không bằng dùng cây Long Đảm Lượng Ngân Thương của ta đi.

Vừa nói, hắn vừa đưa Long Đảm Lượng Ngân Thương qua.

Tôn Sách nhấc Long Đảm Lượng Ngân Thương lên, sau đó khẽ giũ một cái.

Trên mũi thương của Long Đảm Lượng Ngân Thương, rõ ràng xuất hiện một đóa thương hoa.

Hắn vuốt ve Long Đảm Lượng Ngân Thương, không khỏi tán thưởng: Thương tốt.

Quả nhiên là thương tốt.

Triệu Vân khẽ cười.

Lưu Húc khẽ ho một tiếng nói: Bá Phù, mau diễn luyện thương pháp của ngươi đi.

Về phần trường thương, vài ngày nữa, để Âu Trạm đi chế tạo một cây là được.

Tôn Sách sắc mặt sững lại, kinh hô một tiếng: Sư phụ, ngài nói có phải là thế gia chế tạo, tổ tiên từng chế tạo Trạm Lô Kiếm, Âu gia không.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Âu gia sớm đã đầu quân cho ta.

Tôn Sách mừng như điên, cười lớn: Đa tạ sư phụ.

Ta nghe nói Bá Vương thương của Tây Sở Bá Vương cũng xuất từ tay Âu gia.

Ngay sau đó, hắn khẽ sững sờ nói: Sư phụ, chẳng lẽ Hình Thiên thương của ngài, cũng xuất từ tay Âu gia.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sai.

Tôn Sách hưng phấn nói: Nếu vậy, ta nhất định cũng phải để Âu gia chế tạo cho ta một cây giống hệt của sư phụ Ngay sau đó, hắn nghĩ đến trọng lượng đáng sợ một ngàn sáu trăm cân của Hình Thiên thương, vội vàng giải thích: Ta chỉ muốn kiểu dáng giống hệt, trọng lượng thì, tự nhiên không thể so bì với ngài được.

Mọi người đều cười lớn.

Tôn Sách gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Sau đó, Tôn Sách sải bước đến giữa giáo trường, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Xin sư phụ chỉ điểm.

Vừa nói, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay hắn đột nhiên giũ một cái.

Vù vù Cả người hắn hóa thành một đám thương ảnh, trên giáo trường di chuyển nhanh như chớp.

Từng thức thương pháp tinh diệu bá đạo, từ mũi thương của Long Đảm Lượng Ngân Thương tuôn ra.

Tất cả mọi người có mặt, đều ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Triệu Vân không khỏi thầm kinh ngạc: Thương pháp thật tinh diệu.

Thương pháp của hắn vốn nổi tiếng về sự linh hoạt đa biến, bộ thương pháp trước mắt quả thực bá đạo tinh diệu.

Chỉ là, bộ thương pháp trước mắt thực sự quá tinh diệu, với nhãn lực của hắn, cũng chỉ có thể nhìn ra được một hai phần mười của bộ thương pháp đó.

Về phần nhiều hơn, chỉ có thể sau này từ từ suy ngẫm.

Trong mắt Lưu Húc lại hoàn toàn khác.

Lúc này, Bá Vương thương pháp mà Tôn Sách thi triển, trong mắt Lưu Húc phảng phất như động tác quay chậm, đang chiếu lại.

Rõ ràng là Thị Giác Động Ếch Xanh.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức của Bá Vương thương pháp, đều lần lượt hiện ra trước mắt Lưu Húc.

Mỗi một lần Tôn Sách nhảy lên, mỗi một lần xoay chuyển.

Mỗi một động tác trong tay, mỗi một phần rung động của Long Đảm Lượng Ngân Thương.

Tất cả đều như động tác quay chậm, hiện ra trước mắt Lưu Húc.

Cả người Lưu Húc đều chìm đắm trong đó, không ngừng biến những thứ đó thành của mình.

Tôn Sách đột nhiên gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay hắn đập mạnh xuống đất.

Ầm Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, ngay cả mặt đất cũng rung chuyển.

Tôn Sách thu thương đứng lại, hơi thở của hắn có chút gấp gáp.

Sau khi hơi thở hơi ổn định, hắn mới nhìn Lưu Húc nói: Sư phụ, một bộ thương pháp của ta, thi triển như vậy thế nào.

Lưu Húc đang tiêu hóa bộ Bá Vương thương pháp vừa xem.

Từng chút một của bộ thương pháp đó, tất cả đều phảng phất như khắc sâu vào trong đầu hắn.

Ngay sau đó, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Thấy Lưu Húc nhíu mày, Tôn Sách trong lòng không khỏi chùng xuống, vội nói: Sư phụ, thương pháp của ta có chỗ nào không ổn sao.

Lưu Húc nhướng mày nói: Bá Phù, thành thật nói cho vi sư, bộ thương pháp đó có phải ngươi chưa thi triển hết không.

A.

Tôn Sách cả người ngây dại.

Nhưng ngay sau đó, hắn trợn to mắt, phảng phất như thấy chuyện không thể tin được.

Hồi lâu, hắn mới kinh hô một tiếng: Sư phụ, không lẽ ngài cũng học Bá Vương thương pháp, dạy đệ tử được không.

Lưu Húc sắc mặt trầm xuống nói: Bá Phù, trước tiên trả lời câu hỏi.

Sư phụ, bộ Bá Vương thương pháp này là do ta phát hiện ở bờ Ô Giang.

Chỉ là, lúc đó do cuốn điển tịch đó tồn tại quá lâu, khi đệ tử xem chiêu cuối cùng, chưa kịp nhớ, cuốn điển tịch đó đã mục nát.

Ta chỉ nhớ được hình dáng của chiêu đó, nhưng lại không thể thi triển ra được Lời nói của Tôn Sách, lại không thể nói tiếp được nữa.

Bởi vì hắn thấy, sư phụ Lưu Húc của hắn đã nhảy vào giữa sân.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc khẽ giũ một cái.

Loảng xoảng Một thức thương pháp theo đó thi triển ra.

Tôn Sách chỉ cảm thấy ngực mình ngưng trệ.

Mơ hồ, phảng phất có một luồng khí thế vô song, khóa chặt lấy hắn.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương đột nhiên đập xuống đất.

Loảng xoảng.

Mặt đất theo đó nứt ra.

Vô số đá vụn bay ra bốn phía.

Đợi khói bụi tan đi, một cái hố sâu hơn một trượng xuất hiện ở đó.

Tôn Sách không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Hắn há to miệng, quả thực không thể tin vào mắt mình.

Trong miệng hắn lẩm bẩm: Sao có thể Quan Vũ cả người cứng đờ tại chỗ.

Uy lực của một thương này, mạnh hơn đao pháp của hắn không chỉ một chút.

Lúc này, sau lưng hắn mồ hôi lạnh ròng ròng.

Trước khi một thương cuối cùng kia được tung ra, hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng thương ý vô cùng đáng sợ.

Nếu lúc đó đối phó với hắn, Lưu Húc dùng chiêu này, e rằng hắn ngay cả một thương cũng không đỡ nổi.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cười khổ.

Dường như lúc đầu, khi Chúa công không sử dụng chiêu này, hắn cũng không đỡ nổi một thương đó.

Chương 206

Hơi ngượng ngùng rồi.

Triệu Vân ngây người nhìn cảnh tượng này.

Mơ hồ, hắn như lĩnh ngộ được điều gì đó Lưu Húc thu lại Hình Thiên thương, mới nhìn Tôn Sách: Bá Phù, nhìn một thương này, có phải là một thương cuối cùng của Bá Vương thương pháp không.

Tôn Sách ngây người đứng tại chỗ, như chưa nghe thấy.

Bá Phù.

Lưu Húc cao giọng hơn.

Tôn Sách mới phản ứng lại, lon ton chạy đến trước mặt Lưu Húc: Sư phụ, Bá Vương thương pháp, không phải ngài đã biết từ lâu rồi sao.

Lưu Húc khẽ cười nói: Bản vương làm sao biết Bá Vương thương pháp.

Không đúng.

Tôn Sách lắc đầu.

Sư phụ, chiêu mà ngài vừa sử dụng, rõ ràng chính là thức cuối cùng trong Bá Vương thương pháp.

Mặc dù ta chưa học được, nhưng chiêu thức đó ta đã thấy.

À, chiêu đó à.

Lưu Húc nhẹ nhàng nói: Đó không phải là Bản vương tùy hứng sáng tạo ra thôi sao.

Tôn Sách cả người cứng đờ, ngây người nhìn Lưu Húc.

Hồi lâu, hắn mới cười khổ một tiếng: Sư phụ quả nhiên lợi hại.

Đệ tử phục.

Không chỉ Tôn Sách, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ kính phục.

Sự mạnh mẽ của thức vừa rồi, mọi người đều đã chứng kiến.

Mọi người đều là người luyện võ, tự nhiên biết độ khó của việc tự sáng tạo chiêu thức.

Cũng vì vậy, khi Lưu Húc nói thức đó là do hắn tùy hứng sáng tạo ra, mọi người đều không khỏi tâm phục khẩu phục.

Nhìn vẻ mặt sùng bái, như một fan cuồng của Tôn Sách, Lưu Húc bất lực cười một tiếng.

Hắn khẽ thở dài: Cũng được, Bá Phù, theo Bản vương thấy, trong thương pháp ngươi vừa thi triển, có nhiều chỗ sai sót.

Bản vương thi triển một lần, ngươi có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, liền xem tạo hóa của ngươi.

Tôn Sách không khỏi mừng rỡ.

Lưu Húc thân hình khẽ động, đã cầm thương đứng đó.

Sau đó, một bộ thương pháp từ mũi Hình Thiên thương tuôn ra.

Tôn Sách xem như si như say.

Cũng chỉ có người học Bá Vương thương pháp như hắn, mới có thể thực sự lĩnh hội được sự phi phàm trong bộ thương pháp của Lưu Húc.

Hắn có thể cảm nhận được, bộ thương pháp mà Lưu Húc thi triển so với bộ mà hắn học trước đó, uy lực lớn hơn không ít.

Hắn cẩn thận suy ngẫm, hoàn thiện những điểm còn thiếu sót

trong bộ thương pháp đó.

Hắn biết, chỉ cần theo những gì sư phụ thi triển mà hoàn thiện thành công.

Vậy thì, uy lực thương pháp, ít nhất sẽ tăng lên một nửa.

Biểu tình trên mặt Triệu Vân rất phong phú.

Trước đó sau khi Lưu Húc thi triển xong bộ thương pháp đó, hắn chỉ có chút lĩnh ngộ.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không giống nữa.

Trong đầu hắn, phảng phất như mở ra một cánh cửa.

Vốn dĩ không biết Thất Thám Bàn Long Xà thương pháp, mấy chiêu sau nên sáng tạo thế nào.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện, mình đã có phương hướng.

Lúc này, hắn chỉ muốn cất tiếng cười to.

Lưu Húc thi triển xong, liền xách Hình Thiên thương rời đi.

Nhưng tất cả mọi người tại hiện trường, đều chìm đắm trong bộ thương pháp đó của Lưu Húc.

Khi Lưu Húc rời đi, từng người một đều ngây người đứng tại chỗ, không hề hay biết.

Hồi lâu, từng người một mới kinh hô lên tiếng.

Tử Long, bộ thương pháp vừa rồi thực sự tinh diệu.

À, đây mới là Bá Vương thương pháp của Tây Sở Bá Vương.

Khi thi triển ra, luồng khí bá giả đó ập vào mặt.

Lợi hại quá, ta cảm thấy thương pháp của ta lại có tiến triển mới Những người có mặt, tất cả đều đang kinh ngạc.

Lúc này, Lưu Húc cũng đang kiểm điểm thu hoạch của mình.

Hắn phát hiện, bộ thương pháp này, không hổ là Bá Vương thương pháp mà Tây Sở Bá Vương sử dụng.

Nếu sử dụng bộ thương pháp này, thực lực của hắn lại tăng lên không ít.

Chập tối, văn võ chúng quan lần lượt bước vào phủ quận thủ Bành Thành.

Sau đó, họ vui vẻ tụ họp, bắt đầu ăn uống.

Trong phút chốc, chén thù chén tạc, vô cùng vui vẻ.

Bên kia.

Tôn Kiên ra sức quất ngựa.

Hắn biết, mình phải đến Nam Dương tìm Viên Thuật.

Chỉ có từ chỗ Viên Thuật mượn được đại quân, mới có cơ hội báo thù.

Hắn thở hổn hển, một đường phi nhanh, chạy được hơn ba mươi dặm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng an toàn.

Tôn Kiên lấy túi nước ra, uống ừng ực hai ngụm, mới dựa vào gốc cây, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một đường lao điên cuồng, hắn quá mệt rồi.

Lúc này, mũ giáp của hắn sớm đã không biết bay đi đâu, trên mặt toàn là vết bẩn.

Quần áo trên người, cũng bị cây cối trong rừng làm rách.

Nhìn trước mặt chỉ có hơn mười tên thân vệ, hắn thở dài một tiếng.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, vẫn luôn đi theo hắn.

Nhưng bây giờ, lại chỉ có một mình hắn thoát ra.

Ngay cả con trai hắn, Tôn Sách, cũng không thoát ra được.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi đau lòng.

Tôn Sách là con trai hắn, hắn từ tận đáy lòng yêu thích.

Tiếc quá.

Cũng không biết bây giờ còn sống không.

Tôn Kiên dùng tay lau khóe mắt, sau đó âm thầm cắn răng.

Hắn đứng dậy, vung tay với hơn mười tên thân vệ: Xuất phát.

Chúng ta về Nam Dương.

Hơn mười tên thân vệ đồng thanh đáp lời.

Sau đó, họ dìu nhau, đi về phía Nam Dương.

Sau khi Tào Tháo về quận Hà Đông, càng ngày càng cảm thấy không ổn.

Hắn một mình bực bội đi đi lại lại.

Ngay sau đó, hắn vẫy tay ra ngoài: Người đâu, gọi Văn Nhược đến đây cho ta.

Không bao lâu, Tuân Úc vội vã đến.

Nhìn Tào Tháo, hắn trong lòng thở dài một tiếng.

Từ khi từ Từ Châu trở về, tâm trạng của Tào Tháo vẫn không tốt.

Hắn chủ động bước lên nói: Chúa công, ngài tìm ta.

Tào Tháo hoàn hồn, vẫy tay với Tuân Úc.

Văn Nhược, ta lần này viễn chinh, lại không thu hoạch được gì.

Tần Vương Lưu Húc lại chiếm được cả Từ Châu.

Trong lòng ta oán hận khó nguôi, không biết Văn Nhược có kế sách gì hay không.

Tuân Úc khẽ thở dài, trong lòng quyết đoán: Chúa công, có từng nghĩ đến việc đầu quân cho Tần Vương Lưu Cảnh Sơ không.

Tào Tháo không khỏi sững sờ, sau đó lắc đầu: Lưu Cảnh Sơ liên tiếp chiếm Duyện Châu, Từ Châu hai châu của ta, Tào mỗ ta nuốt không trôi cục tức này.

Sắc mặt Tuân Úc khá phức tạp.

Hồi lâu, hắn mới khẽ thở dài: Chúa công, không biết ngài thấy đất Dự Châu thế nào.

Dự Châu.

Tào Tháo nhướng mày.

Văn Nhược, ý ngươi là muốn ta nam hạ Dự Châu.

Tuân Úc gật đầu: Kế sách bây giờ, chúng ta chỉ có thể đông liên Viên Thiệu, nam hạ Dự Châu.

Nam hạ Dự Châu Tào Tháo đi đi lại lại.

Hồi lâu, hắn cười lớn: Tốt.

Vậy cứ theo kế của Văn Nhược, nam hạ Dự Châu.

Ánh mắt Tào Tháo dần dần kiên định.

Ta sẽ viết một phong thư, phân tích lợi hại cho Viên Thiệu.

Ngay sau đó, hắn đến trước bàn viết, cầm bút bắt đầu viết.

Hà Bắc, Ký Châu, phủ châu mục.

Viên Thiệu đang ngồi cao trên đại đường, Điền Phong, Thẩm Phối, Quách Đồ cùng những người khác, thì chia làm hai bên.

Lúc này, Thư Thụ vội vã đi vào phủ châu mục.

Chúa công, có tình báo mới nhất truyền đến.

Viên Thiệu đưa tay nhận lấy tình báo.

Chỉ nhìn một cái, sắc mặt hắn không khỏi biến đổi.

Cái gì.

Đào Khiêm chết rồi.

Lưu Cảnh Sơ chiếm toàn bộ Từ Châu.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt sắc mặt không khỏi đại biến.

Điền Phong bước lên nói: Chúa công, bây giờ Tần Vương chiếm hữu Duyện Châu, Từ Châu hai châu, dưới trướng có hơn mười vạn binh sĩ, uy hiếp này thực sự quá lớn.

Thẩm Phối cũng gật đầu.

Chúa công, nếu không kiềm chế, e rằng chúng ta khó có thể tranh phong với Tần Vương.

Quách Đồ lắc đầu: Nếu chúng ta lúc này xuất binh Duyện Châu, nhỡ đâu Công Tôn Toản suất binh đến.

Chúng ta phải làm sao.

Việc này đơn giản.

Điền Phong vuốt râu khẽ cười.

Bây giờ Lưu Ngu đang tranh phong với Công Tôn Toản, còn dẫn theo mười vạn liên quân, tấn công Công Tôn Toản.

Lúc này, e rằng Công Tôn Toản căn bản không rảnh quan tâm đến chúng ta.

Ngón tay Viên Thiệu khẽ gõ lên bàn, sau đó, sắc mặt hắn dần dần

kiên định.

Hắn đập bàn một cái: Nếu đã như vậy, ta nhân lúc Lưu Cảnh Sơ ở Từ Châu, binh phát Duyện Châu Lời của hắn chưa nói xong, đã nghe thấy Hứa Du vội vã đến.

Bẩm Chúa công, Công Tôn Toản đại phá Cư Dung, Lưu Ngu bị chém đầu, liên quân của Lưu Ngu đại bại.

Tin tức này vừa ra, mọi người không khỏi sắc mặt đại biến.

Điền Phong sắc mặt căng thẳng: Tại sao Lưu Ngu lại bại nhanh như vậy.

Binh mã dưới trướng Lưu Ngu vốn thiếu huấn luyện.

Thêm vào đó Lưu Ngu lại ra lệnh, chỉ tru Công Tôn Toản, những người còn lại đều không giết.

Binh mã dưới trướng Công Tôn Toản là tinh nhuệ, hai bên vừa giao phong, binh mã của Lưu Ngu liền đại bại Hứa Du cười khổ nói.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Thẩm Phối thở dài một tiếng.

Trên đời lại có người như vậy, Lưu Ngu quả thực cổ quái.

Chỉ là như vậy, e rằng chúng ta không rảnh nam hạ nữa rồi.

Ngay sau đó, một thân vệ đi vào.

Chúa công, Tào công gửi cấp báo.

Viên Thiệu bước lên nhận lấy.

Mở ra xem một cái, cười nói: Mạnh Đức nam hạ Dự Châu, mời ta phái binh tương trợ.

Điền Phong nhíu mày: Nếu Tào Tháo có thể chiếm được Dự Châu, cũng không tệ.

Ít nhất có thể kìm hãm Lưu Cảnh Sơ.

Viên Thiệu ánh mắt sắc lạnh: Chỉ cần có thể làm suy yếu thế lực của Viên Thuật là được.

Người đâu, lệnh cho Nhan Lương dẫn năm ngàn kỵ binh, tương trợ Mạnh Đức.

Dạ.

Thân vệ nhận lệnh đi.

Viên Thiệu mới vung tay: Chúng ta chỉnh đốn binh mã, lại quyết thắng phụ với Công Tôn Toản.

U Châu.

Công Tôn Toản ha ha cười lớn.

Chư vị, mười ngày trước ta đã chém Lưu Ngu.

Sau mười ngày nỗ lực, ta cuối cùng đã quét sạch tất cả thế lực của Lưu Ngu.

Hắn giơ chén rượu lên, cười lớn: Hôm nay, mọi người cùng ta cạn chén này.

Mọi người lần lượt giơ chén, uống cạn rượu trong chén.

Công Tôn Toản cười lạnh một tiếng: Lưu Ngu đó chỉ biết một mực nhân từ, lại không biết, không phải tộc ta, lòng dạ ắt khác.

Thành cũng vì nhân từ, bại cũng vì nhân từ.

Đột nhiên, bên ngoài có tín sứ báo.

Chúa công, có quân tình Từ Châu gửi đến.

Công Tôn Toản nhận lấy xem, không khỏi nhíu mày: Lưu Cảnh Sơ, sao trong thời gian ngắn như vậy đã chiếm được Từ Châu.

Điền Giai cùng những người khác không khỏi đồng loạt kinh

ngạc.

Chúa công, Lưu Cảnh Sơ không phải mới xuất chinh Từ Châu không bao lâu sao.

Chương 207

Sao lại chiếm được Từ Châu nhanh như vậy.

Đan Kinh hỏi.

Công Tôn Toản đưa tình báo trong tay qua, mới cười lớn: Hay lắm, e rằng lúc này Viên Thiệu, sẽ khá đau đầu đây.

Một ngày nọ, Tào Tháo đang ở trong giáo trường.

Nhìn binh mã dưới trướng, hắn không khỏi vuốt râu khẽ cười.

Tào Nhân bước lên nói: Chúa công, sao vậy.

Tử Hiếu, ta thấy ngươi luyện binh khá có phương pháp.

Trong thời gian ngắn, đã luyện tân binh đến trình độ như vậy.

Năng lực luyện binh, trong quân ta Tử Hiếu phải đứng đầu.

Trên mặt Tào Nhân lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Nhưng ngay sau đó, hắn liên tục xua tay: Chúa công quá khen rồi.

Nếu luận về năng lực luyện binh, ai dám so bì với Chúa công.

Tào Tháo chỉ vào Tào Nhân, cười lớn: Tử Hiếu à, ngươi là em họ ta, giữa chúng ta có cần phải khách sáo như vậy không.

Mọi người đồng thanh cười lớn.

Lúc này, một kỵ binh phi nhanh đến.

Chúa công, Hà Bắc có công văn.

Tào Tháo không khỏi mừng rỡ, lập tức bước lên.

Mở thư ra xem, hắn không khỏi cười lớn.

Tốt.

Đợi Nhan Lương suất binh đến, ta liền binh phát Dự Châu.

Lúc này, một đội binh mã phi nhanh đến.

Xa xa, mặt đất đã bắt đầu rung chuyển.

Tào Tháo sắc mặt vui mừng: Binh mã của Bản Sơ huynh.

Mọi người theo ta nghênh đón.

Ngay sau đó hắn liền bước lên nghênh đón.

Những người còn lại đều đi theo.

Chỉ thấy xa xa, một đội kỵ binh ầm ầm đến.

Xa xa, đã có một luồng khí sát phạt truyền đến.

Nhan Lương ngồi trên ngựa, chắp tay với Tào Tháo: Nay phụng mệnh Chúa công, đến tương trợ Tào công, đoạt lấy Dự Châu.

Ngay sau đó hắn đưa tay ra: Thư tay của Chúa công ta.

Tốt.

Tào Tháo cười lớn, Nhan tướng quân, một đường vất vả rồi.

Hắn nhận lấy thư, mở ra cẩn thận xem một lượt, mới cười lớn: Nhan tướng quân, ta đã lệnh cho người chuẩn bị rượu nhạt, ta sẽ đích thân vì Nhan tướng quân đón gió.

Sau đó, mọi người cười lớn đi về phía phủ quận thủ.

Dự Châu, năm mươi dặm ngoài thành Bái quận, có một thôn trang.

Trong thôn trang có gần ngàn hộ nông dân.

Do những hộ nông dân này phần lớn đều họ Hứa, nên được đặt tên là Hứa Gia Thôn.

Lúc này trước một ngôi miếu đổ nát, có không ít người đang vây quanh, nhìn người ở giữa.

Từng tiếng hô vang, từ miệng họ truyền ra.

Ở giữa, có một tráng sĩ, người này cao hơn tám thước, lưng to mười vây, vai rộng thể tráng.

Đứng đó như một bức tường.

Trước mặt hắn, rõ ràng có một con sư tử đá.

Thì ra, con sư tử đá này không biết vì nguyên nhân gì, lại lệch khỏi vị trí ban đầu.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, hai tay đột nhiên tóm lấy con sư tử đá.

Con sư tử đá lại bị hắn nhấc lên.

Hắn từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

Theo bước đi của hắn, dưới chân hắn trên mặt đất xuất hiện từng dấu chân sâu hoắm.

Cuối cùng hắn đến bên cạnh vị trí ban đầu của sư tử đá.

Trên mặt đất nơi sư tử đá vốn được đặt, có một cái hố sâu.

Rõ ràng, đó là cái hố sâu do sư tử đá được đặt ở đó lâu năm để lại.

Tráng sĩ gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, hai tay hắn đột nhiên dùng sức, đặt sư tử đá trở lại vị trí ban đầu.

Hương dũng vây quanh rầm rộ hoan hô.

Trọng Khang huynh quả nhiên lợi hại.

Với sức mạnh của Trọng Khang huynh, e rằng trong vòng trăm dặm, không ai sánh bằng.

Trăm dặm.

Đùa à.

Con sư tử đá này nặng hơn một ngàn cân, ở Dự Châu ai có thể nhấc nổi.

Lúc này, một tiếng la hét giết chóc vang lên ở xa.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở cổng thôn, có một đội binh mã đang phi nhanh đến.

Trên đầu họ, tất cả đều quấn khăn vàng.

Nhìn số lượng phải có năm sáu ngàn người.

Giặc Khăn Vàng kìa Không biết ai hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, một tiếng chiêng đồng vang dội, vang khắp cả Hứa Gia Thôn.

Từ các nơi trong Hứa Gia Thôn, xông ra không ít hương dũng, trong tay họ đều cầm vũ khí.

Gan lớn thật.

Giặc Khăn Vàng lại dám đến.

Hứa Chử gầm lên một tiếng.

Mọi người theo ta giết địch.

Vừa nói, hắn vừa vác cây Hỏa Vân Đao, xông về phía cổng thôn.

Những người có mặt, tất cả đều cầm vũ khí, đi theo sau Hứa Chử, xông về phía cổng thôn.

Ở cổng thôn, một người ngạo nghễ đứng trên chiến mã.

Trong tay hắn cầm một cây gậy sắt to bằng miệng bát, hét lớn: Biết điều thì, giao tên hung thủ đã giết nhị đệ Hà Thành của ta ra đây.

Nếu không, đừng trách Tiệt Thiên Dạ Xoa ta không khách khí.

Tiệt Thiên Dạ Xoa.

Lại là Tiệt Thiên Dạ Xoa đến.

Bước chân của hương dũng đồng loạt dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Chử.

Danh người, bóng cây.

Cái tên Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Mãn, ở Bái quận lừng lẫy.

Là đại đầu mục giặc Khăn Vàng ở Bái quận.

Hứa Chử vác Hỏa Vân Đao lên vai.

Hắn sải bước về phía cổng thôn, vừa đi, vừa cười lớn: Lần trước Hà Thành chết trong tay ta, lần này đến lượt Hà Mãn sao.

Hà Mãn giận dữ, vung cây gậy sắt trong tay: Gan lớn thật.

Hôm nay ta phải để ngươi nợ máu trả bằng máu.

Mọi người xông lên cho ta.

Vừa nói, hắn vừa thúc ngựa, xông về phía Hứa Chử.

Phía sau hắn, giặc Khăn Vàng lớn tiếng hô hoán, xông vào trong thôn.

Khóe miệng Hứa Chử lộ ra một tia cười khinh miệt.

Hắn đột nhiên sải bước, xông về phía Hà Mãn.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn.

Khi hai người đến gần, Hà Mãn vung cây gậy sắt trong tay, từ trên cao đập xuống Hứa Chử.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, Hứa Chử đột nhiên ném ra một viên đá bay, trực tiếp trúng vào mặt hắn.

Hắn không khỏi đau đớn kêu lên một tiếng, động tác của gậy sắt

cũng không khỏi chậm lại.

Cũng chính lúc này, Hỏa Vân Đao trong tay Hứa Chử đột nhiên hóa thành một vầng sáng, bao trùm lấy Hà Mãn.

Rầm.

Trên người Hà Mãn phun ra một đám máu.

Ngay sau đó hắn ngã từ trên chiến mã xuống, ngã trên đất, không còn hơi thở nữa.

Hứa Chử hét lớn: Tiệt Thiên Dạ Xoa chết rồi, mọi người theo ta xông lên.

Đám hương dũng ai nấy đều tinh thần phấn chấn, ùa lên phía trước.

Ngược lại, đám giặc Khăn Vàng thì sĩ khí sa sút.

Hứa Chử đại phát thần uy.

Hỏa Vân đao trong tay y múa lên lượn xuống, chém giết từng tên giặc Khăn Vàng trước mắt.

Cùng lúc đó, những viên đá trong tay cũng không ngừng được ném ra.

Đá bay có thể gọi là bách phát bách trúng.

Dẫn theo đám hương dũng xông pha khắp nơi, y chém giết giặc Khăn Vàng đến mức người ngã ngựa đổ.

Nhìn đám giặc Khăn Vàng chạy trối chết, Hứa Chử phá lên cười lớn.

Đám hương dũng ai nấy đều tán thán.

Trọng Khang huynh quả nhiên thần dũng.

Đúng vậy, Trọng Khang của chúng ta là dũng sĩ lợi hại nhất trong

vòng trăm dặm đấy.

Hai năm rồi, Trọng Khang huynh đã giết liền năm tên đầu mục giặc Khăn Vàng.

Tiệt Thiên Dạ Xoa cũng chết rồi, hắn chết thì thôn Hứa Gia chúng ta sẽ được an toàn.

Hứa Chử cất tiếng cười sang sảng: Tiệt Thiên Dạ Xoa vừa chết, đám giặc Khăn Vàng sẽ như rắn mất đầu.

Như vậy, thôn Hứa Gia của chúng ta sẽ không còn gì đáng lo nữa.

Đi, chúng ta về uống rượu.

Nói rồi, y dẫn đầu, mọi người cùng nhau đi vào thôn Hứa Gia.

Mọi người tụ tập lại, uống rượu nói chuyện, vô cùng vui vẻ.

Trọng Khang huynh, võ nghệ cao cường như vậy, có hứng thú đi lập nên công nghiệp không. một hương dũng nói.

Vẻ mặt Hứa Chử khựng lại.

Ngay sau đó y cười lớn nói: Ta thấy Tần Vương kia cũng rất được, chỉ khổ nỗi không có cửa để vào.

Đúng lúc này, một thôn dân vội vã chạy vào.

Trọng Khang huynh, có người tìm ở đầu thôn.

Người nào.

Hứa Chử quay đầu hỏi.

Người dưới trướng Tần Vương.

Thôn dân đó đáp.

Dưới trướng Tần Vương.

Hứa Chử đặt chén rượu trong tay xuống, vui mừng nói.

Đi, theo ta ra xem.

Ngay lập tức, y xách Hỏa Vân đao lên, hăm hở đi về phía đầu thôn.

Ở đầu thôn, Tôn Tiến nhìn những thi thể đầy đất trước cổng thôn Hứa Gia, không khỏi thầm tán thưởng.

Ngay sau đó, đồng tử của y không khỏi co lại.

Y vội đi mấy bước, đến bên một thi thể.

Trời, lại là Tiệt Thiên Dạ Xoa.

Tiệt Thiên Dạ Xoa lại chết ở đây.

Trong thôn Hứa Gia này chắc chắn có một nhân vật lợi hại.

Đúng lúc này, y thấy một tráng hán đang đi về phía đầu thôn.

Y không khỏi thầm kinh ngạc.

Quả nhiên như lời Chúa công nói, vòng eo của người này e là phải đến mười gang.

Tôn Tiến liền chắp tay với người nọ: Dám hỏi ngài có phải là Hứa Trọng Khang không.

Hứa Chử cười lớn đón lấy.

Ta chính là Hứa Chử, không biết vị tráng sĩ này tìm ta có việc gì.

Tại hạ là Tôn Tiến dưới trướng Tần Vương.

Phụng mệnh Tần Vương, đến đây mời tráng sĩ.

Nói rồi, y cẩn thận lấy ra một bức thư từ trong tay áo.

Tráng sĩ xem qua, đây là văn thư chinh triệu của Tần Vương chúng tôi.

Hứa Chử nhận lấy thư, mở ra xem kỹ, không khỏi mừng rỡ.

Y cười sang sảng: Đa tạ vị tráng sĩ, ta sẽ sớm đến Từ Châu.

Như vậy thì tốt rồi.

Tôn Tiến cười nói, Thế thì ta cũng không phụ sự ủy thác.

Ngay sau đó y nhìn thi thể trên đất.

Dám hỏi Hứa tráng sĩ, Tiệt Thiên Dạ Xoa trên đất này là do ai giết.

Hứa Chử cười ha hả: Tiệt Thiên Dạ Xoa, chẳng qua chỉ là một tên giặc Khăn Vàng mà thôi.

Vừa rồi Tiệt Thiên Dạ Xoa dẫn giặc Khăn Vàng đến xâm phạm, ta liền ra tay giết sạch chúng.

Hà Man cũng là một tên như vậy, ta chỉ dùng một đao, Hà Man đã chết.

Vừa nói, y vừa cười lớn: Lúc này ta đang uống rượu ở trong, không biết tráng sĩ có muốn vào cùng không.

Tôn Tiến trong lòng tuy đã có suy đoán, nhưng khi Hứa Chử thật sự nói ra, không khỏi đồng tử co rút.

Hứa tráng sĩ quả nhiên thân thủ phi phàm.

Vừa nói, y vừa xua tay: Ta phải về bẩm báo, việc uống rượu xin miễn.

Vậy thì Hứa mỗ không tiễn xa.

Nhìn Tôn Tiến đi xa, trên mặt Hứa Chử lộ vẻ hưng phấn.

Phía sau, không ít thôn dân tụ lại, tới tấp hỏi han.

Chương 208

Hứa Chử cất tiếng cười sang sảng: Chư vị, nay Tần Vương đã mời, ta quyết định đi đầu quân.

Không biết ai có hứng thú, cùng ta đi một chuyến.

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, đồng loạt hưởng ứng.

Nhìn mọi người hứng chí dâng cao, Hứa Chử vung tay nói.

Vậy thì chúng ta thu dọn một chút.

Sáng mai, chúng ta sẽ xuất phát đến Từ Châu.

Sáng sớm hôm sau, y liền dẫn theo năm trăm hương dũng dưới trướng, tiến về Từ Châu.

Từ Châu.

Lưu Húc sau khi xử lý xong công việc ở Bành Thành, liền dẫn binh mã dưới trướng trở về thành Hạ Bì.

Thành Hạ Bì hiện nay, dưới sự chủ trì của Trương Chiêu, Lý Nho và những người khác, đã có những thay đổi lớn.

Bố cục của cả thành trì cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Rõ ràng nhất là những giống tốt như gà, vịt, bò, dê, lợn mà Lưu Húc để lại trước khi đi, cũng đã bắt đầu được chăn nuôi ở phía tây thành.

Lúa giống mới cũng đã được gieo trồng gần xong.

Trên sườn đồi ngoài cửa bắc thành, trồng đầy lúa giống mới.

Chỉ chờ hai tháng sau, ngày mà lúa giống mới chín rộ.

Sau khi biết tin Lưu Húc suất lĩnh binh mã trở về, Trương Chiêu, Lý Nho và những người khác liền dẫn mọi người cùng ra khỏi thành đón tiếp.

Bách tính trong thành Hạ Bì sau khi biết tin này cũng đều ra đón.

Trong phút chốc, cửa tây thành bị vây kín như nêm.

Từ xa, Lưu Húc đã thấy mọi người ở cổng thành.

Đứng đầu, chính là Trương Chiêu, Lý Nho và những người khác.

Thấy vậy, Trương Chiêu, Lý Nho, Mi Trúc và những người khác đều cúi mình nghênh đón.

Cung nghênh Tần Vương trở về.

Sau đó, bách tính ở cổng thành cũng đồng loạt cúi mình nghênh đón.

Cung nghênh Tần Vương trở về.

Tất cả âm thanh hòa thành một, vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Lưu Húc ngồi cao trên lưng ngựa Xích Ký, giơ tay ra hiệu cho mọi người.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy Mi Trinh bên cạnh xe ngựa.

Lúc này Mi Trinh, mày ngài mắt phượng, nụ cười như hoa.

Cùng với bộ y phục vừa vặn trên người, khí chất của nàng hoàn toàn nổi bật.

Từ xa, nàng đã cúi người thi lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc cưỡi ngựa chậm rãi tiến lên, khi đến bên cạnh Mi Trinh, hắn đột nhiên thúc mạnh vào bụng ngựa, trong tiếng kêu yêu kiều của Mi Trinh, một tay kéo nàng vào lòng.

Mấy ngày tiếp theo, Lưu Húc cùng Quách Gia, Tuân Du, Giả Hủ và những người khác thương lượng về bố cục tiếp theo.

Ngoài thành Hạ Bì.

Hứa Chử dẫn theo một đám hương dũng dưới trướng vội vã đi tới.

Nhìn mọi thứ trong thành, trong lòng cả đoàn người đều hiếu kỳ.

Trọng Khang huynh, nhìn kìa, họ trồng lúa nước ở đây à.

Ây, đừng nói nữa, lúa nước trồng ở đây mà lại sống được.

Hương dũng kia gãi đầu nói: Thành Hạ Bì quả nhiên khác với nơi chúng ta ở.

Ngay cả lúa nước cũng khác.

Hứa Chử một tát vỗ vào sau gáy y.

Lúa nước ở đâu mà chẳng giống nhau.

Ngay sau đó, y nhìn sang một người dân bên cạnh.

Dám hỏi lão bá, tại sao lúa nước lại được trồng ở đây.

Không phải nên trồng ở ruộng nước sao.

Lão bá thẳng lưng, nhìn Hứa Chử một cái.

Người từ nơi khác đến à.

Lão bá nói đúng, chúng tôi từ Dự Châu đến.

Đúng rồi.

Lão bá cười ha hả, Cái chúng tôi trồng không phải lúa nước, mà gọi là lúa giống mới.

Lúa giống mới.

Hứa Chử lẩm bẩm, Có khác gì lúa nước không.

Khác biệt lớn lắm.

Lão bá cười lớn.

Lúa giống mới của chúng tôi có thể trồng ở bất cứ đâu.

Hơn nữa, chỉ cần hai tháng là chín rồi.

Lão bá đừng đùa.

Hứa Chử lắc đầu nói: Lúa nước làm sao có thể chín trong hai tháng được.

Nụ cười trên mặt lão bá tắt ngấm, hai mắt trừng lên nói.

Nghe này, đây là lời Tần Vương đích thân nói, có thể giả được sao.

Hứa Chử cười gượng: Lão bá đừng hiểu lầm.

Chúng tôi là người nhà quê, không hiểu biết gì.

Lão bá lau mồ hôi trên trán.

Thôi được, các ngươi cứ đi dạo đi.

Ta vẫn chưa làm xong việc.

Hứa Chử dẫn theo một đám hương dũng, bàn tán xôn xao, đi về phía phủ Châu mục.

Một ngày nọ, Lưu Húc đến thao trường kiểm tra tinh binh Đan Dương.

Hắn liền cưỡi ngựa Xích Ký, cùng Điển Vi đi đến thao trường.

Thao trường cách phủ Châu mục không xa, khoảng một khắc sau đã đến gần thao trường.

Từ xa, đã nghe thấy tiếng hô hét truyền đến.

Kéo cương ngựa Xích Ký, ngựa Xích Ký im lặng dừng lại ở cổng

thao trường.

Nhìn vào trong thao trường, chỉ thấy bên trong, từng hàng binh sĩ đang xếp thành những phương trận chỉnh tề.

Trong tay họ, tất cả đều cầm một cây trường thương.

Lưu Húc chỉ nhìn một cái đã biết những cây trường thương này vừa mới được thay.

Không chỉ trường thương, ngay cả mũ giáp và các vật dụng khác của binh sĩ cũng đều được thay mới hoàn toàn.

Theo một tiếng hô, các binh sĩ đột nhiên đâm trường thương về phía trước.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế dũng mãnh trào dâng.

Lưu Húc không khỏi thầm kinh ngạc.

Đừng nói, tuy thời gian không dài, nhưng một phen chỉnh đốn này đã có hiệu quả.

Đã có vài phần dáng vẻ của một đội quân tinh nhuệ.

Người đứng ở phía trước chỉ huy luyện tập chính là Cao Thuận.

Trương Liêu thì không ngừng đi lại trước sau các phương trận.

Tinh binh Đan Dương ai nấy đều tập trung tinh thần, tất cả đều nghiêm túc nhìn về phía trước.

Lưu Húc không khỏi gật đầu.

Xem ra, chọn hai người này huấn luyện tinh binh Đan Dương, quả là đã chọn đúng người.

Trương Liêu sau khi thấy Lưu Húc, liền chủ động đi ra đón.

Chúa công, ngài đến rồi.

Lưu Húc gật đầu: Bản vương chỉ đến xem qua, cứ tự nhiên là

được.

Cao Thuận hô lớn một tiếng: Bái kiến Tần Vương.

Ngay sau đó, các binh sĩ đồng loạt hô to: Bái kiến Tần Vương.

Trong phút chốc, tiếng hô vang vọng khắp nơi.

Lưu Húc mỉm cười nói: Chư vị, lần trước Bản vương đến xem, trong lòng rất thất vọng.

Nhưng hôm nay, khi Bản vương đến xem lại, Bản vương tin rằng các ngươi có thể trở thành một đội quân tinh nhuệ.

Trên mặt các binh sĩ lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Họ cung kính nói với Lưu Húc: Tạ Tần Vương.

Đúng lúc này, một thân vệ vội vã chạy vào thao trường.

Chúa công, có một tráng sĩ tên Hứa Chử, dẫn theo năm trăm hương dũng đến.

Lưu Húc gật đầu: Cho họ vào đi.

Vâng.

Thân vệ cung kính đáp một tiếng, rồi lui ra ngoài.

Sau đó, mấy trăm tráng sĩ từ bên ngoài đi vào.

Những người này chính là Hứa Chử.

Sau khi thấy trang bị của tinh binh Đan Dương, đám hương dũng dưới trướng Hứa Chử ai nấy đều hai mắt sáng rực.

Trọng Khang huynh, thấy không, trường thương sắc bén quá.

Trời ơi.

Nhìn mũ giáp của họ kìa, thật là tinh xảo.

Hương dũng kia vừa nói, vừa tiến lên sờ.

Ta chưa bao giờ thấy loại mũ giáp này.

Đúng vậy.

Nếu ta cũng có thể mặc bộ giáp như vậy thì tốt quá.

Hứa Chử ngại ngùng cúi mình với Lưu Húc.

Tần Vương, tại hạ là Hứa Chử.

Đây là đám hương dũng của thôn Hứa Gia chúng tôi, chưa từng thấy việc đời, để Tần Vương chê cười rồi.

Lưu Húc nhìn Hứa Chử từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy Hứa Chử thân cao tám thước có dư, vòng eo mười gang.

Cơ bắp trên người cuồn cuộn, có thể thấy rõ qua lớp áo.

Hắn xua tay nói: Không sao.

Trên mặt Hứa Chử lộ vẻ tươi cười: Tần Vương, tại hạ nguyện đầu quân dưới trướng Tần Vương, xin Tần Vương đừng chê.

Lưu Húc cười lớn: Trọng Khang đến đây, dưới trướng Bản vương lại có thêm một viên đại tướng.

Hứa Chử mừng rỡ, lập tức cúi mình: Chúa công.

Ngay sau đó, y đưa tay ra hiệu.

Chúa công, đây là hương dũng của thôn Hứa Gia chúng tôi, đã cùng tôi đánh lui không ít giặc Khăn Vàng.

Lần này cùng nhau đầu quân dưới trướng Chúa công, xin Chúa công thành toàn.

Lưu Húc gật đầu: Cho họ đến tìm Tử Long đăng ký, là có thể gia nhập quân ta.

Hứa Chử và năm trăm hương dũng đồng loạt cúi mình: Đa tạ Chúa công.

Điển Vi ở phía sau đã xem đến mức không kiên nhẫn nổi.

Lúc này thấy Lưu Húc đã xử lý xong chính sự, y liền sải bước đi ra.

Lớn tiếng quát.

Hứa Trọng Khang, nghe nói ngươi có thể một tay kéo lùi trâu, hôm nay ta, Điển Vi, muốn được mở mang tầm mắt.

Hứa Chử cũng ngẩng đầu nhìn.

Khi thấy thân hình của Điển Vi, y không khỏi mừng rỡ.

Ta thấy Điển huynh cũng là người có sức mạnh phi thường, chúng ta hãy so tài một phen.

Điển Vi cười lớn: Vậy thì tốt quá.

Ta, Điển Vi, thích nhất là so tài với người khác.

Y giơ tay nói: Đi, chúng ta đến đó so tài một phen.

Nói rồi, hai người cùng nhau đi về phía võ đài bên cạnh.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười.

Đối với cuộc so tài của hai người, hắn khá có hứng thú.

Các binh sĩ nghe có so tài để xem, đều vây lại.

Điển Vi và Hứa Chử đứng đối diện nhau.

Điển Vi vung cặp thiết kích trong tay, cười lớn.

Trọng Khang, cặp thiết kích này của ta nặng tám mươi cân.

Xin chỉ giáo.

Hứa Chử trong lòng rùng mình.

Ngay sau đó, y vung Hỏa Vân đao trong tay, haha cười nói.

Hỏa Vân đao của ta sáu mươi tư cân.

Xin chỉ giáo.

Hai người dậm chân, đồng loạt lao về phía đối phương.

Cùng lúc đó, hai chân dẫm lên võ đài, một trận âm thanh ầm ầm vang lên.

Các binh sĩ xung quanh, ai nấy đều nín thở tập trung, đồng loạt nhìn chằm chằm lên võ đài.

Mười trượng. năm trượng.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một trượng, Hứa Chử đột nhiên vung Hỏa Vân đao, chém xuống Điển Vi.

Một vệt đao quang xuất hiện giữa hai người, khóa chặt Điển Vi.

Điển Vi hô lớn: Hay lắm.

Ngay sau đó, y vung thiết kích trong tay, chém về phía Hỏa Vân đao.

Trong phút chốc, hai người qua lại, chiến thành một đoàn.

Sau hơn mười chiêu, Hứa Chử hét lớn: Điển huynh, khoan đã.

Đợi ta cởi áo rồi chiến tiếp.

Nói rồi, y nhảy lùi lại, ra khỏi vòng chiến.

Sau đó, tay phải cởi áo, để lộ ra những cơ bắp cuồn cuộn.

Lại hét lớn một tiếng, lao về phía Điển Vi.

Điển Vi cười ha hả.

Chương 209

Tiện tay xé một cái trên người.

Xoẹt.

Một tiếng vang giòn tan, quần áo trên người Điển Vi bị xé rách.

Tiện tay vung một cái, y cười lớn: Hôm nay ta phải chiến một trận cho đã.

Nói rồi, tay phải đột nhiên dùng sức vung mạnh.

Cây thiết kích trong tay phải bay ra.

Chính là phi kích thành danh của Điển Vi.

Vút.

Một tiếng rít vang lên.

Hứa Chử đồng tử không khỏi co lại.

Y cảm nhận được sự lợi hại của cú ném này.

Không dám có chút chậm trễ, thân hình liền xoay một vòng.

Thiết kích rít lên, sượt qua cơ thể y bay ra ngoài.

Bầm.

Thiết kích rơi xuống mặt đất cách đó hơn mười trượng, vô số đá vụn bay lên.

Cây thiết kích kia, một nửa đã cắm sâu xuống đất.

Hứa Chử trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó.

Đồng tử của y liền co lại.

Y cảm nhận được một luồng uy hiếp.

Không kịp suy nghĩ nhiều, y gầm lên một tiếng, liền vung Hỏa Vân đao trong tay, chém về phía sau.

Cũng vào lúc này, Điển Vi đã đến sau lưng Hứa Chử, cây thiết kích trong tay trái đã chém đến sau lưng y.

Keng.

Hỏa Vân đao và thiết kích va vào nhau.

Trong phút chốc, tia lửa bắn ra tứ tung.

Hai người lập tức chiến ý dâng cao, lại chiến đấu cùng nhau.

Hai người qua lại, đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Dần dần, hai người đã giao đấu hơn năm mươi chiêu.

Lưu Húc nhìn Điển Vi và Hứa Chử chiến đấu, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Hứa Chử quả nhiên có thực lực, lại có thể chiến đấu với Điển Vi lâu như vậy.

Không tệ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn mà thầm lè lưỡi.

Khi thấy thân hình của Hứa Chử, họ đã biết Hứa Chử không phải là kẻ dễ đối phó.

Nhưng không ngờ, Hứa Chử lại mạnh mẽ đến mức này.

Thực lực của Điển Vi, mọi người đều đã chứng kiến.

Về bộ chiến, ngoài Tần Vương ra, trong số những người còn lại Điển Vi phải xếp thứ nhất.

Nhưng Hứa Chử trước mắt lại có thể đánh ngang ngửa với Điển Vi, thực lực quả nhiên không tầm thường.

Trương Liêu đến bên cạnh Lưu Húc.

Chúa công, ngài thấy Điển Vi và Hứa Chử, ai sẽ thắng.

Lưu Húc quay đầu nhìn, chỉ thấy Trương Liêu và Cao Thuận hai người đều tò mò nhìn hắn.

Hắn mỉm cười.

Hai người ai sẽ thắng.

Đương nhiên là đã rõ ràng.

Dưới tầm nhìn động thái, phản ứng của Điển Vi và Hứa Chử hiện ra rõ mồn một.

Điển Vi đang thực sự tận hưởng trận chiến.

Tuy trận chiến giữa hai người khá kịch liệt, nhưng hơi thở, bước chân của Điển Vi đều tự nhiên.

Nhưng nhìn lại Hứa Chử thì không phải vậy.

Hứa Chử tuy có vẻ đánh ngang ngửa với Điển Vi.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác với trạng thái của Điển Vi.

Hơi thở của Hứa Chử đã loạn.

Lưu Húc thậm chí còn thấy trên trán Hứa Chử, những giọt mồ hôi sắp lăn xuống.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hứa Chử có chút miễn cưỡng.

Dưới trận chiến kịch liệt như vậy, có tình trạng này cũng khá bình thường.

Nhưng nếu so với vẻ ung dung của Điển Vi, sự chênh lệch liền hiện rõ.

Lưu Húc mỉm cười nói.

Cứ xem đi, không cần bao lâu là có thể phân thắng bại.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đều ngẩn ra.

Thực sự không ngờ Tần Vương lại nói ra những lời như vậy.

Không cần bao lâu là có thể phân thắng bại.

Hai người quay đầu, trợn to mắt, nhìn vào vòng chiến của Điển Vi và Hứa Chử.

Nhưng dù nhìn kỹ thế nào, cũng không thấy manh mối gì cho thấy sắp phân thắng bại.

Đâu có vẻ gì là sắp phân thắng bại.

Đúng lúc này, Điển Vi bước lên, đưa tay ra, nhặt cây thiết kích trên đất lên tay.

Ngay sau đó, y gầm lên một tiếng, lại xông lên.

Lần này, lối đánh của Điển Vi hoàn toàn khác.

Thiết kích trong tay không ngừng bổ xuống Hứa Chử.

Lưu Húc thậm chí còn thấy bóng dáng của Bá Vương thương pháp trong kích pháp của Điển Vi.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thiết kích trong tay Điển Vi, nặng nề bổ xuống Hứa Chử.

Hứa Chử trong lòng kinh hãi.

Vội vàng vung Hỏa Vân đao chống đỡ.

Bầm.

Một tiếng vang lớn truyền ra, cả người Hứa Chử liền trượt về phía sau.

Ngược lại Điển Vi, đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Các binh sĩ đồng loạt hò reo.

Ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Tinh binh Đan Dương rất coi trọng dũng sĩ.

Hai người trên võ đài, không nghi ngờ gì là những người mà họ kính trọng.

Hứa Chử thở hổn hển một hồi.

Mới cười khổ nói: Điển huynh thực lực cao siêu, ta không bằng.

Điển Vi bước lên, vỗ vai Hứa Chử, cười sang sảng.

Trọng Khang, đao pháp của ngươi quả nhiên không tầm thường.

Ta sở dĩ thắng được, là vì ta đã dung hợp những gì lĩnh ngộ được từ Bá Vương thương pháp của Chúa công vào kích pháp của mình.

Hứa Chử không khỏi ngẩn ra.

Bá Vương thương pháp của Chúa công.

Trong lòng y, không biết tại sao lại liên quan đến Tần Vương.

Điển Vi haha cười nói:.

Bá Vương thương pháp của Chúa công là được truyền thừa từ Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Nhưng theo ta thấy, thương pháp mà Chúa công thi triển còn mạnh hơn bản gốc rất nhiều.

Mấy ngày trước, ta may mắn được thấy Chúa công thi triển, thực sự học được rất nhiều.

Ánh mắt Hứa Chử đột nhiên sáng rực.

Nhìn vào đôi mắt của Lưu Húc, mang theo vài phần sùng bái.

Nếu không phải vừa mới đầu quân dưới trướng Lưu Húc, e là y

đã xông lên, cầu xin chỉ điểm rồi.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người, cũng đồng loạt nhìn về phía Chúa công của họ, Lưu Húc.

Muốn Lưu Húc thi triển một phen, nhưng lại không nói ra được.

Lưu Húc mỉm cười.

Nếu họ không nói, dĩ nhiên hắn cũng sẽ không tiến lên hỏi.

Các binh sĩ xung quanh đều đổ dồn ánh mắt vào Lưu Húc.

Ánh mắt nhìn Lưu Húc, càng thêm vài phần kính trọng.

Hứa Chử hai mắt hơi sáng lên.

Y một tay ôm lấy Điển Vi nói: Điển huynh, chúng ta không đánh không quen biết.

Hay là, đem những gì lĩnh ngộ được từ Bá Vương thương pháp của Chúa công, chia sẻ cho huynh đệ ta một phen.

Chưa đợi Điển Vi trả lời, Trương Liêu và Cao Thuận hai người cũng tiến lên.

Trương Liêu haha cười nói: Điển Vi, không được giấu nghề đâu nhé.

Mau nói ra cho chúng ta nghe.

Cao Thuận chắp tay với Điển Vi: Xin Điển huynh không tiếc chỉ giáo.

Điển Vi vỗ bụng, cười lớn: Được, vậy ta sẽ chia sẻ một chút.

Quận Nam Dương, thành Uyển.

Giữa một khu rừng, có một con đường nhỏ, uốn lượn khúc khuỷu, thông thẳng ra xa.

Đột nhiên, một bóng người từ trong rừng lao ra.

Lúc này trên người y vô cùng nhếch nhác.

Phía sau y, hơn mười người cũng từ trong rừng đi ra.

Người dẫn đầu cúi đầu nhìn xuống núi, mới thở phào một hơi.

Đi.

Phía trước là phủ đệ của Tôn gia chúng ta, mọi người vào nghỉ ngơi đi.

Sáng mai, chúng ta lại đi bẩm báo Chúa công.

Vâng.

Hơn mười người đồng loạt đáp.

Người dẫn đầu kia chính là Tôn Kiên.

Y sửa sang lại quần áo, lại rửa mặt qua loa, rồi mới đi xuống núi.

Không lâu sau, Tôn Kiên đã đến trước cổng một trang viên.

Y tiến lên gõ cửa.

Mở cửa.

Két một tiếng, cửa liền mở ra.

Một hộ vệ từ bên trong thò đầu ra.

Thấy người dẫn đầu, không khỏi mừng rỡ.

Lão gia về rồi.

Hắn hét lớn vào trong, rồi nói: Lão gia, sao lại thành ra thế này.

Tôn Kiên không để ý xua tay.

Đúng lúc này, một nữ tử từ bên trong đi ra.

Chương 210

Nhan sắc tuyệt mỹ, da trắng như ngọc, thân hình càng có thể gọi là nóng bỏng.

Mặc một bộ kình trang, nhưng vẫn khó che giấu được vẻ quyến rũ kinh người.

Eo nàng đeo một thanh trường kiếm, tay cầm một cây cung.

Thấy Tôn Kiên, nàng hưng phấn chạy tới.

Phụ thân đại nhân.

Cuối cùng ngài cũng về rồi.

Ngay sau đó, nàng mới cúi người thi lễ với Tôn Kiên.

Nàng chau mày nói: Phụ thân đại nhân, ai đã làm ngài ra nông nỗi này.

Tôn Kiên vừa đi vào trong, vừa xua tay: Vi phụ lần này đại bại trở về, thật không còn mặt mũi nào để nói.

Phụ thân đại nhân, từ xưa đến nay, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, xin phụ thân đại nhân đừng để trong lòng.

Nàng gọi quản gia đi lấy cơm nước.

Ngay sau đó, nàng nhìn ra sau lưng Tôn Kiên.

Phụ thân đại nhân, đại huynh của con đâu.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái mấy vị tướng quân đâu.

Tôn Kiên thở dài một tiếng:.

Tất cả đều bị bắt rồi.

Cái gì.

Cung tên trong tay nữ tử rơi xuống đất.

Nàng không dám tin nhìn Tôn Kiên.

Phụ. phụ thân đại nhân, đại huynh đều bị bắt rồi.

Tôn Kiên thở dài một hơi.

Lòng nữ tử không khỏi chùng xuống.

Nàng lại hỏi: Phụ thân đại nhân, là do ai làm.

Tôn Kiên thở dài một hơi, nhưng không trả lời.

Nữ tử đảo mắt.

Phụ thân đại nhân, ngài nghỉ ngơi cho khỏe, nữ nhi xin cáo lui trước.

Nói rồi, nàng liền lui ra ngoài.

Lúc này, trong sân, hơn mười binh sĩ đang tụ tập lại.

Họ đang ăn cơm như hổ đói.

Người cao nhất bên trái, động tác ăn cơm dừng lại.

Huynh đệ, thiếu tướng quân, cũng không biết sống chết ra sao.

Lời này vừa ra, động tác ăn cơm của mọi người đều dừng lại.

Người ở giữa tay trái bị thương, lúc này đang gục trên bàn đá ăn.

Y thở dài một tiếng: Chỉ e thiếu tướng quân lành ít dữ nhiều.

Các ngươi cũng thấy rồi đấy, Tần Vương kia đáng sợ đến mức nào.

Đúng vậy, thiếu tướng quân dũng mãnh như vậy, mà ngay cả một chiêu của Tần Vương cũng không đỡ nổi.

Ai.

Ta theo Chúa công hơn mười năm, tham gia hơn trăm trận chiến

lớn nhỏ.

Lần này là lần tổn thất lớn nhất của Chúa công.

Còn không phải sao.

Ngay cả Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba vị tướng quân, cũng đều gãy ở chỗ Tần Vương.

Mấy hôm nay, ta mỗi lần nhắm mắt lại đều gặp ác mộng.

Trong mộng Tần Vương vung thương một cái, ta liền sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Hơn mười người có mặt đều im lặng.

Ai mà không như vậy.

Đúng lúc này, một vị nữ tử từ trong phòng đi ra.

Phía sau nàng, có hai thị nữ đi theo.

Thấy nữ tử này, hơn mười binh sĩ đều im bặt.

Nữ tử quát khẽ một tiếng: Ta hỏi các ngươi, lần này bại trong tay ai.

Hơn mười binh sĩ đều cúi đầu.

Sao.

Không nói.

Nữ tử hừ khẽ một tiếng.

Ngay sau đó, nàng vung tay: Linh Nhi.

Một thị nữ bước lên, tay nàng giơ lên, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay nàng.

Tay phải nàng cầm trường kiếm chỉ vào người bên trái nhất: Nói.

Người bên trái cười khổ: Cô nương, tôi cũng không có cách nào.

Lão gia đã dặn, không được nói.

Linh Nhi quay đầu nhìn Tôn Thượng Hương.

Tôn Thượng Hương gật đầu: Nếu phụ thân đại nhân đã chỉ thị, các ngươi không dám trái lệnh cũng là bình thường.

Lời này vừa ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lại nghe Tôn Thượng Hương mỉm cười nói: Vậy ta chỉ hỏi, lần này các ngươi đi đâu.

Cái này thì nói được chứ.

Trường kiếm trong tay thị nữ đưa về phía trước mấy phân.

Người bên trái bất đắc dĩ nói: Chúng tôi lần này, là phụng mệnh Viên công, đến Từ Châu.

Từ Châu.

Tôn Thượng Hương lẩm bẩm.

Ngay sau đó, nắm tay nàng siết chặt.

Đêm khuya.

Trong hậu viện.

Tôn Thượng Hương dùng vải nhẹ nhàng lau cây trường cung trong tay.

Một thị nữ bên cạnh xách một cái bọc đi tới.

Cô nương, người thật sự muốn đi sao.

Tôn Thượng Hương nhướng mày: Phụ thân ta thảm bại như vậy.

Đại huynh ta lại sống chết không rõ.

Ta nhất định phải đến Từ Châu xem.

Xem rốt cuộc là ai làm.

Thị nữ Linh Nhi cười khổ: Cô nương, ngay cả lão gia và đại thiếu gia cũng không phải là đối thủ của người đó.

Cô nương đi sẽ rất nguy hiểm.

Tôn Thượng Hương chau mày: Ta đã quyết.

Linh Nhi đừng nói nữa.

Ngay sau đó, nàng giật lấy cái bọc từ tay Linh Nhi, mở cửa, bước ra ngoài.

Cô nương, đợi ta.

Linh Nhi vừa kêu, vừa từ trong chạy ra.

Trong tay nàng, cũng xách một cái bọc.

Tôn Thượng Hương lườm Linh Nhi một cái, khẽ nói: Linh Nhi nhỏ tiếng thôi.

Đừng làm mọi người thức giấc.

Linh Nhi vội vàng bịt miệng.

Sau đó, hai người cùng nhau đi ra hậu viện.

Ở đó, có hai con chiến mã đang đợi.

Lên ngựa, ra khỏi cửa hậu viện, đi về phía đông.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Kiên sớm đã dậy, đi đến phủ quận thủ Nam Dương.

Viên Thuật mặc bộ đồ ngủ, tâm trạng khá thoải mái.

Vừa nạp tiểu thiếp, nghĩ đến thân hình của tiểu thiếp, y không khỏi cười thành tiếng.

Đúng lúc này, Tôn Kiên vội vã đi vào.

Y cúi mình thật sâu với Viên Thuật: Chúa công, Tôn Kiên tôi có lỗi

với hậu ân của Chúa công.

Tôn Kiên cau mày: Chuyện gì.

Chúa công, trận Bành Thành, Lưu Húc đích thân đến.

Phe ta đại bại, ngay cả con trai cả của tôi cũng sống chết không rõ.

Mấy viên gia tướng của tôi, cũng đều.

Lời của y chưa nói xong, Viên Thuật đã tức giận hừ một tiếng: Đủ rồi.

Y đứng phắt dậy: Văn Đài, ngươi nói với ta những điều này, là muốn ta gánh trách nhiệm cho thất bại lần này sao.

Vẻ mặt Tôn Kiên cứng lại.

Chúa công, tôi chỉ xin Chúa công điều động thêm binh mã, cho tôi một lần nữa xuất chinh Từ Châu.

Viên Thuật tức giận hừ một tiếng: Một vạn binh mã.

Tròn một vạn binh mã.

Tất cả đều tổn thất hết.

Ngươi còn mặt mũi nói với ta xuất chinh lần nữa sao.

Đúng lúc này, Diêm Tượng vội vã đến.

Bẩm Chúa công, nhận được mật báo từ phương bắc.

Tào Tháo và đại tướng Nhan Lương dưới trướng Viên Thuật cùng nhau, tiến binh về Dự Châu.

Cái gì.

Viên Thuật sắc mặt đại nộ.

Tay phải y hung hăng đập lên bàn, tức giận quát.

Viên Bản Sơ tên thứ tử kia gan lớn thật.

Y vung tay: Người đâu, mời Kỷ Linh, Dương Hoằng đến phòng nghị sự.

Mười ngày sau.

Cửa thành Hạ Bì người qua lại tấp nập, khá là náo nhiệt.

Trong thành, có vô số gian hàng.

Có hai vị nữ tử cưỡi ngựa, tiến vào thành Hạ Bì.

Người đi đầu chính là Tôn Thượng Hương.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong thành, Tôn Thượng Hương không thể kìm nén được nữa.

Nàng xuống ngựa, bước chân chạy đến chỗ người bán hàng rong.

Ghé vào gian hàng, nàng nhìn ngang ngó dọc.

Ngay sau đó, nàng đưa tay chỉ: Cái này, cái này, cả cái kia nữa, tất cả đều cho ta.

Linh Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể dắt ngựa giúp Tôn Thượng Hương, đi theo sau nàng.

Hai người một trước một sau, đi vào trong.

Miệng Tôn Thượng Hương nhét đầy đồ ăn.

Hai người đi dạo, đã qua nửa ngày.

Thấy đã là buổi chiều, Tôn Thượng Hương mới đột nhiên vỗ đầu.

Linh Nhi, đi, chúng ta đến trước phủ Châu mục xem.

Nhưng cô nương.

Trong phủ Châu mục canh phòng nghiêm ngặt, e là chúng ta không vào được đâu.

Tôn Thượng Hương ngẩng mặt cười nói: Yên tâm, bản cô nương

tự có diệu kế.

Ngay sau đó, nàng vung tay: Mau đi, không còn sớm nữa.

Linh Nhi bất đắc dĩ lẩm bẩm một câu.

Cô nương vừa rồi không phải dạo chơi rất vui sao.

Hai người đi thẳng, đến bên ngoài một phủ viện thì dừng lại.

Tôn Thượng Hương xắn tay áo.

Linh Nhi không dám tin: Cô nương, phương pháp của người, không phải là trèo tường chứ.

Chứ ngươi nghĩ sao.

Trên mặt Tôn Thượng Hương lộ vẻ đắc ý.

Linh Nhi yên tâm đi.

Với thân thủ của bản cô nương, trèo tường, dễ như trở bàn tay.

Nàng lấy cung tên từ trên con ngựa trắng, đeo sau lưng: Linh Nhi ở ngoài canh chừng, ta vào xem.

Nói rồi, chân nàng đạp lên một chỗ nhô ra trên tường thấp, cả người liền bay lên.

Tay phải vung một cái, một chiếc phi trảo từ tay phải nàng bay ra.

Phi trảo kia chính xác rơi trên tường viện.

Ngay sau đó, cả người nàng đã bám trên tường.

Lúc này, Lưu Húc bước vào hậu viện, đang định đẩy cửa phòng, thì nghe thấy một tiếng động nhẹ.

Hắn quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Ánh mắt của hắn sắc bén đến mức nào.

Hắn phát hiện, bên cạnh một cái cây xa xa, có một nữ tử đang bám

trên tường, cẩn thận thu lại phi trảo.

Lưu Húc hơi nhướng mày.

Nữ phi tặc.

Thú vị.

Nữ phi tặc lại dám trộm đến phủ Châu mục.

Trên người nữ phi tặc còn đeo cung tên.

Quả là hiếm thấy.

Tôn Thượng Hương thu lại phi trảo.

Ngay sau đó, chân nàng đạp một cái, liền từ trên tường nhảy xuống.

Sau đó, nàng nhìn xung quanh.

Thấy không thu hút sự chú ý của hộ vệ, nàng mới nhẹ nhàng vỗ ngực.

Cùng với việc nữ tử kia quay đầu, Lưu Húc mới thực sự thấy rõ mặt nàng.

Mặt như hoa đào, da như ngọc.

Có lẽ vì vừa mới trèo tường, trên mặt nữ tử kia mang theo vài phần hồng nhuận.

Chương 211

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn là thân hình của nữ tử kia.

Chỉ thấy nữ tử kia mặc một bộ kình trang, làm nổi bật hoàn hảo đường cong cơ thể.

Mức độ nóng bỏng kia, còn hơn cả Mã Vân Lộc vài phần.

Lưu Húc trong lòng dấy lên một tia tò mò.

Cũng không biết người này rốt cuộc là ai.

Mã Vân Lộc lẩm bẩm trong miệng.

Phải tìm một người hỏi mới được.

Ngay sau đó, nàng quay đầu nhìn xung quanh, nói.

Thôi vậy, cứ dạo quanh hậu viện trước đã.

Vừa đi vừa lẩm bẩm: Kỳ lạ, ngay cả một người cũng không có.

Nói rồi, nàng quay đầu nhìn xung quanh.

Bầm.

Cả người nàng đâm vào lòng Lưu Húc.

A.

Tôn Thượng Hương kêu lên một tiếng.

Sức mạnh cơ thể của Lưu Húc cường đại đến mức nào.

Cả người Tôn Thượng Hương bị đẩy lùi một bước, rồi ngã xuống đất.

Tuy võ nghệ không tồi, nhưng dù sao cũng là nữ tử.

Khi thấy mình sắp ngã xuống đất, lòng nàng không khỏi chùng

xuống.

Một tia hoảng loạn hiện lên trong lòng.

Lưu Húc mắt nhanh tay lẹ, đưa tay ra, kéo Tôn Thượng Hương lại.

Tôn Thượng Hương thở hổn hển, cảnh tượng vừa rồi khiến nàng tim đập thình thịch.

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn thấy mặt Lưu Húc.

Trong khoảnh khắc đó, vẻ mặt nàng ngẩn ra.

Người này thật là anh tuấn.

Thật là uy nghiêm.

Nghĩ vậy, một tia hồng nhuận lặng lẽ hiện lên trên má nàng.

Cảm nhận nhiệt độ trong lòng, khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười.

Mãi một lúc sau, Tôn Thượng Hương mới phản ứng lại.

Nàng lùi lại một bước.

Nàng có thể cảm giác được, má mình nóng ran.

Ngay lập tức, nàng dùng tay vuốt lại mái tóc trên trán, để che giấu tâm trạng bối rối.

Lưu Húc hỏi: Ngươi là ai.

Làm gì trong phủ.

Ta tên Tôn Thượng Hương.

Tôn Thượng Hương mới phản ứng lại.

Nàng nhìn Lưu Húc, hỏi: Ngươi lại là ai, sao lại ở hậu viện của phủ Châu mục.

Tôn Thượng Hương.

Lưu Húc thầm nghĩ.

Chẳng trách.

Chẳng trách thân hình nàng nóng bỏng như vậy, hóa ra là Cung Yêu Cơ.

Tôn Thượng Hương đến đây.

Chẳng lẽ là vì Tôn Sách.

Nàng nhìn Lưu Húc, hỏi: Ngươi lại là ai, sao lại ở hậu viện của phủ Châu mục.

Tôn Thượng Hương.

Lưu Húc thầm nghĩ.

Chẳng trách.

Chẳng trách thân hình nàng nóng bỏng như vậy, hóa ra là Cung Yêu Cơ.

Tôn Thượng Hương đến đây.

Chẳng lẽ là vì Tôn Sách.

Lưu Húc mỉm cười: Đến hậu viện của Bản vương, lại hỏi Bản vương là ai.

Tần Vương.

Cả người Tôn Thượng Hương đột nhiên căng cứng.

Ngay sau đó, chân nàng đạp lên mặt đất, cả người đã đến trước mặt Lưu Húc.

Chân phải đột nhiên đá một cú, nhắm vào Lưu Húc.

Lưu Húc tay trái chắp sau lưng.

Mỉm cười, tay phải hắn ra tay như điện, một tay đã nắm lấy chân phải của Tôn Thượng Hương.

Tôn Thượng Hương tay phải rút kiếm ở eo.

Keng một tiếng, trường kiếm ở eo đã ra khỏi vỏ.

Vút.

Một tiếng kiếm rít vang lên, trường kiếm mang theo một vệt kiếm quang lạnh lẽo, quét về phía tay phải của Lưu Húc.

Nếu tay phải Lưu Húc không buông ra, thì không còn nghi ngờ gì nữa, một kiếm của Tôn Thượng Hương sẽ chém vào tay phải của Lưu Húc.

Nhưng Lưu Húc không hề hoảng hốt.

Hắn buông chân phải của Tôn Thượng Hương, sau đó tay phải từ dưới lên, vỗ vào tay phải của Tôn Thượng Hương.

Loảng xoảng.

Trường kiếm trong tay Tôn Thượng Hương đã rơi xuống đất.

Cả người Tôn Thượng Hương lùi lại mấy bước.

Không khỏi kinh hãi thất sắc.

Nàng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Từ nhỏ tu tập võ nghệ, đặc biệt giỏi cung pháp và kiếm kỹ.

Thêm vào đó bản thân thiên phú kinh người, ngay cả đại huynh của nàng là Tôn Sách, cũng không dám đối chiêu với nàng.

Nhưng không ngờ, mỗi chiêu mỗi thức của nàng, đều bị Tần Vương nắm chặt.

Võ nghệ của Tần Vương, thật sự khủng bố đến mức này sao.

Nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt Lưu Húc vẫn treo một nụ

cười nhàn nhạt.

Tôn Thượng Hương trong lòng quyết tâm.

Cắn răng, nàng lại xông lên.

Quyền phong rít lên, nắm đấm của nàng quét về phía mặt Lưu Húc.

Nhanh.

Một quyền này đã thể hiện hoàn hảo chữ nhanh.

Trong nháy mắt, nắm đấm của Tôn Thượng Hương đã đến trước mặt Lưu Húc.

Trên mặt Tôn Thượng Hương thoáng hiện vẻ kiêu ngạo.

Hừ.

Dù ngươi có mạnh mẽ đến đâu, cũng phải bại dưới nắm đấm của Tôn Thượng Hương ta.

Cũng vào lúc này, Lưu Húc động.

Tay trái hắn vẫn chắp sau lưng, chỉ đưa tay phải ra, một tay nắm lấy nắm đấm phải của Tôn Thượng Hương.

Nhẹ nhàng kéo một cái.

Cả người Tôn Thượng Hương đã áp sát vào ngực Lưu Húc.

Múa rìu qua mắt thợ.

Lưu Húc mỉm cười.

Ngươi có biết, Bản vương là đệ nhất võ tướng thiên hạ không.

Cảm nhận sự bá khí trong lời nói của Lưu Húc, Tôn Thượng Hương chỉ cảm thấy ngực mình đập thình thịch.

Từ nhỏ nàng đã yêu thích võ nghệ, cũng ngưỡng mộ anh hùng

nhất.

Cũng vì vậy, khi thấy Lưu Húc uy mãnh bá khí như vậy, lại nghe Lưu Húc là đệ nhất võ tướng thiên hạ, tim nàng đập càng mạnh hơn.

Trong phút chốc, nàng không khỏi ngẩn ngơ.

Bản vương hỏi ngươi, Thượng Hương đến đây, rốt cuộc là vì chuyện gì.

Tôn Thượng Hương lùi lại mấy bước, nhưng khó che giấu được vẻ e thẹn.

Sau đó, nàng nghĩ đến đại huynh Tôn Sách của mình.

Nàng ưỡn ngực, quát khẽ một tiếng: Tần Vương, ta hỏi ngươi.

Đại huynh ta Tôn Sách, có phải đang ở đây không.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Lời này vừa ra, Tôn Thượng Hương không khỏi mừng rỡ.

Nàng đến bên cạnh Lưu Húc, nói: Tần Vương, đại huynh ta, không sao chứ.

Đại huynh ngươi, sống rất tốt, có thể có chuyện gì.

Vậy Tần Vương có thể cho ta gặp đại huynh ta được không.

Lưu Húc không nói gì, Tôn Thượng Hương liền ôm lấy cánh tay Lưu Húc làm nũng.

Cảnh tượng này, so với vẻ nóng bỏng của Tôn Thượng Hương vừa rồi, sự tương phản thực sự quá lớn.

Khiến Lưu Húc suýt nữa không phản ứng kịp.

Hắn gật đầu: Gặp đại huynh ngươi, có gì mà không được.

Ngay sau đó, hắn vẫy tay về phía bên cạnh: Truyền Bá Phù đến phủ Châu mục một chuyến.

Vâng.

Thân vệ cung kính đáp một tiếng, rồi lui ra ngoài.

Lưu Húc mới động đậy cánh tay: Đi thôi, chúng ta ra tiền viện của phủ Châu mục.

Tôn Thượng Hương lúc này mới phản ứng lại, mình đang ôm cánh tay Lưu Húc.

Nàng buông tay ra, lùi sang bên cạnh hai bước.

Sau đó dùng tay vuốt mái tóc bên thái dương, bình ổn tâm trạng.

Một lúc lâu sau, nàng mới hỏi: Tần Vương, nghe ý ngài vừa rồi, ngài không giam đại huynh ta sao.

Giam làm gì.

Lưu Húc cười lớn.

Đại huynh ngươi sớm đã đầu quân dưới trướng ta, bái ta làm sư phụ.

A.

Miệng Tôn Thượng Hương há to, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hai người một trước một sau ra khỏi hậu viện, thấy Tôn Sách vội vã đi tới.

Tôn Sách một cái đã thấy Lưu Húc.

Lập tức tiến lên chắp tay thi lễ: Sư phụ, ngài tìm con có chuyện gì.

Lời của y chưa nói xong, đã thấy Tôn Thượng Hương sau lưng Lưu Húc.

Trừng mắt, chỉ vào Tôn Thượng Hương, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Tam. tam muội, em. sao lại từ hậu viện của Tần Vương đi ra.

Tôn Thượng Hương mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng ngay sau đó, nàng quan tâm hỏi: Đại huynh, huynh không sao chứ.

Ta có thể có chuyện gì.

Tôn Sách không để ý xua tay.

Ngay sau đó, y nhìn Lưu Húc và Tôn Thượng Hương từ trên xuống dưới, cười khẽ: Tam muội, nói đi, chuyện gì đây.

Tôn Thượng Hương dậm chân, hờn dỗi nói: Đại huynh, không phải như huynh nghĩ đâu.

Ngay sau đó, nàng quay người, cúi mình thi lễ với Lưu Húc: Đa tạ Tần Vương, đã lưu lại cho đại huynh ta một con đường sống.

Thôi được, lần sau Thượng Hương tìm Bản vương, có thể đi cổng chính.

A.

Tôn Thượng Hương kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng.

Ngay sau đó, nàng cúi mình thi lễ với Lưu Húc, vội vã đi.

Tôn Sách vẻ mặt ngơ ngác.

Y cúi mình thi lễ với Lưu Húc: Sư phụ, vậy con đi trước.

Lưu Húc gật đầu.

Tôn Sách mới bước theo.

Mơ hồ, giọng Tôn Sách truyền đến.

Tam muội, em muốn làm sư mẫu của ta sao.

Tôn Thượng Hương dậm chân.

A, Linh Nhi còn đang đợi ta ngoài tường hậu viện.

Nói rồi, nàng vội vã men theo phủ Châu mục, chạy về phía sau.

Lưu Húc thấy rõ, vẻ hồng nhuận trên mặt Tôn Thượng Hương.

Hắn mỉm cười, rồi bước vào phủ Châu mục.

Chương 212

Trường An.

Trong hoàng cung.

Lưu Hiệp nhìn tình báo trong tay, vỗ tay cười lớn.

Tốt.

Quá tốt rồi.

Hoàng huynh quả nhiên lợi hại.

Trong thời gian ngắn đã đánh bại Đào Khiêm kia, chiếm trọn Từ Châu.

Vốn tưởng Tào Tháo kia khá lợi hại.

Nay so với hoàng huynh, Tào Tháo kia cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nói rồi, y lại cười lớn.

Vương Doãn hơi cau mày: Bệ hạ, nếu thực lực của Tần Vương quá mạnh, e rằng đối với Bệ hạ, cũng không phải là chuyện tốt.

Nụ cười trên mặt Lưu Hiệp tắt ngấm.

Y mặt không biểu cảm nhìn Vương Doãn: Vương Tư đồ, chẳng lẽ ngài quên, nghĩa nữ của ngài đang ở chỗ hoàng huynh của ta sao.

Vương Doãn phịch một tiếng quỳ xuống.

Bệ hạ, thần luôn trung thành với Hán thất, trung thành với Bệ hạ.

Lưu Hiệp hai mắt nhìn chằm chằm Vương Doãn.

Một lúc lâu sau, mới khẽ thở dài: Thôi được.

Tạ bệ hạ.

Vương Doãn lau mồ hôi trên trán, từ trên đất đứng dậy.

Nam Dương, trong phủ Thứ sử.

Tôn Kiên vội vã đi vào phủ Châu mục.

Y chắp tay thi lễ với Viên Thuật: Chúa công, xin hãy phái năm vạn tinh binh, ta nhất định sẽ tiêu diệt Lưu Húc.

Năm vạn.

Viên Thuật hừ khinh một tiếng.

Văn Đài, hiện tại việc quan trọng nhất của ta là đối phó với liên quân Viên Tào.

Cho ngươi năm vạn tinh binh, làm sao có thể.

Tôn Kiên cúi mình: Chúa công, Tần Vương hiện nay chiếm cứ Duyện Châu, Từ Châu hai nơi, lại chiếm một nửa Thanh Châu.

Đợi Tần Vương chỉnh hợp xong thực lực các nơi, mục tiêu tiếp theo chính là Dự Châu của chúng ta.

Dương Hoằng bước lên một bước: Chúa công, Công Đài nói có lý.

Theo ý tôi, chúng ta không bằng liên hợp với hai phe Viên Thiệu và Tào Tháo, tiêu diệt Tần Vương trước.

Viên Thuật tức giận hừ một tiếng: Liên hợp với tên thứ tử nhà Viên kia.

Đùa à.

Tôn Kiên cười khổ: Chúa công, xin hãy cho tôi ba vạn binh mã.

Tôi nguyện đem ba vạn binh mã, tiến đánh Từ Châu.

Viên Thuật đập bàn: Ta đã quyết.

Chuyện này không cần bàn cãi nữa.

Dương Hoằng và Diêm Tượng nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Diêm Tượng khẽ thở dài: Chúa công, hoặc là chúng ta có thể phái một vạn binh mã, đến biên giới Từ Châu, để phòng Tần Vương chủ động dùng binh với chúng ta.

Chủ động dùng binh với ta.

Lưu Húc dám sao.

Viên Thuật giận dữ nói: Lệnh cho Kỷ Linh dẫn năm vạn binh mã, bắc thượng Dĩnh Xuyên, chống lại liên quân Tào Tháo và Viên Thiệu.

Kỷ Linh đáp một tiếng ra khỏi hàng, cúi mình thi lễ: Vâng.

Ngay sau đó, y sải bước ra ngoài.

Lưu Húc vừa mới vào phủ Châu mục, Từ Thứ vội vã đến.

Chúa công, vừa nhận được tin khẩn, hai nhà Viên Tào đã liên hợp.

Viên Thiệu phái năm nghìn kỵ binh, do Nhan Lương dẫn đầu.

Chuẩn bị một lần động binh đến Dự Châu.

Lưu Húc bình thản nói: Viên Thuật phản ứng thế nào.

Viên Thuật lệnh cho Kỷ Linh tập kết năm vạn binh mã.

Xem ra, e là muốn bắc thượng đối phó liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo.

Trên mặt Quách Gia hiện lên một tia vui mừng.

Chúa công, lúc này binh lực Dự Châu trống rỗng, chúng ta càng dễ thừa cơ mà vào.

Ý của Phụng Hiếu không hẹn mà gặp với Bản vương.

Lưu Húc cười lớn: Chuyện này không vội, đợi hai bên đánh nhau, chúng ta lại ra tay, cũng không muộn.

Mọi người đều cười lớn.

Từ Châu, trong một trang viên ở thành Hạ Bì.

Tôn Thượng Hương tay cầm trường cung, không ngừng luyện tập.

Vút.

Ba tiếng vang lên liên tiếp, ba mũi tên cắm vào bia.

Cách đó trăm bước, gần bia, Linh Nhi vỗ tay, cười lớn.

Cô nương, ba mũi tên đều trúng hồng tâm.

Trên mặt Tôn Thượng Hương hiện lên một nụ cười, một bên dùng tay lau mồ hôi trên trán, một bên nói.

Linh Nhi, giúp ta dời bia ra xa một trăm năm mươi bước.

Linh Nhi nghe vậy liền lo lắng.

Cô nương, một trăm năm mươi bước thực sự quá xa.

Hay là chúng ta đặt bia ở chỗ một trăm hai mươi bước nhé.

Đại huynh ta có thể bắn trúng một trăm hai mươi bước, nếu ta cũng bắn một trăm hai mươi bước, dù có trúng hết, thì có ích gì.

Tôn Thượng Hương vừa nói xong, Linh Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể dời bia ra xa một trăm năm mươi bước.

Tôn Thượng Hương giương cung lắp tên.

Vút.

Lại ba mũi tên bay ra.

Chỉ là lần này, tên của nàng lại không có mũi nào bắn trúng bia.

Tôn Thượng Hương cắn răng, lại giương cung lắp tên.

Cứ như vậy, nàng bắn liên tiếp bốn năm mươi mũi tên, trên người

mồ hôi đầm đìa.

Nhìn lại trên bia, có không ít mũi tên, chỉ là những mũi tên này đều ở rìa bia.

Nàng ngồi xuống một bên, vừa dùng tay lau mồ hôi, vừa ngồi một bên thở dài.

Linh Nhi bước lên, khuyên nhủ: Cô nương, người ta đều nói trăm bước xuyên dương đã là thần xạ thủ, thần xạ thủ rồi.

Tôn Thượng Hương xua tay: Linh Nhi, không cần khuyên ta nữa.

Ngươi cũng không phải không biết, ta thích nhất là luyện tiễn.

Nhưng cô nương, một trăm năm mươi bước, e là đại công tử cũng không làm được.

Tôn Thượng Hương nhướng mày: Ai nói nữ tử nhất định không bằng nam tử.

Đại huynh không làm được, ta nhất định phải làm cho huynh ấy xem.

Cô nương, người lại giận dỗi với đại công tử sao.

Ai giận dỗi với huynh ấy, ta đang cá cược với huynh ấy.

Câu nói hôm qua của Tôn Sách, lại hiện lên bên tai nàng.

Nếu muội có thể thắng ta về cung tiễn, gọi ta là sư mẫu cũng có sao.

Tôn Thượng Hương hừ khẽ một tiếng, cắn răng thầm nghĩ: Cứ đợi đấy.

Ngay sau đó, nghĩ đến hai chữ sư mẫu, nàng không khỏi mặt đỏ bừng.

Lại cầm cung lên, định luyện tập tiếp.

Linh Nhi khuyên nhủ: Cô nương, luyện như vậy, e là không luyện được đâu.

Khoảng cách thực sự quá xa rồi, hay là, chúng ta tìm người giúp đỡ nhé.

Tìm người giúp đỡ.

Tôn Thượng Hương lẩm bẩm, một bóng người hiện lên trong mắt nàng.

Người đó anh tuấn tiêu sái, bá khí uy nghiêm. chính là Lưu Húc.

Nàng gật đầu, cười duyên nói: Linh Nhi, lần này nếu thành công, ta sẽ ghi cho ngươi một công.

Linh Nhi nghe vậy ngẩn ra, có chút không hiểu.

Nhưng ngay sau đó, nàng cười gật đầu: Cô nương tuy có giao ước với đại công tử, nhưng tìm đại công tử thỉnh giáo cũng không sao.

Dù sao đại công tử cũng là đại huynh của cô nương.

Ai nói ta muốn tìm đại huynh.

Tôn Thượng Hương hừ khẽ một tiếng, ngay sau đó trên mặt nàng hiện lên một tia e thẹn.

Nàng bước ra ngoài, chỉ để lại Linh Nhi một đầu mờ mịt.

Cô nương nếu không tìm đại công tử, thì có thể tìm ai.

Ở đây lạ nước lạ cái.

Ngay sau đó, thấy Tôn Thượng Hương bước ra khỏi cửa viện, nàng không dám chậm trễ, vội vàng đi theo.

Tôn Thượng Hương đeo cung tên, đi thẳng, nhanh chóng đã đến trước cổng phủ Châu mục.

Thấy phủ Châu mục, Linh Nhi tim đập thình thịch.

Nàng một tay kéo Tôn Thượng Hương: Cô nương, chúng ta về đi.

Làm phi tặc không tốt, lỡ bị bắt thì.

Tôn Thượng Hương lườm Linh Nhi một cái.

Cảnh tượng hôm qua bị Lưu Húc bắt, lại hiện lên trong mắt nàng.

Nụ cười trên mặt nàng càng thêm rạng rỡ.

Đi thôi, lần này, chúng ta đi cổng lớn.

Nàng chỉnh trang lại một phen, rồi mới bước vào phủ Châu mục.

Lưu Húc vừa từ ngoài về, thấy Tôn Thượng Hương đang cười tươi đứng trước cổng phủ Châu mục, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lúc này Tôn Thượng Hương, trên người không hề trang điểm, nhưng vẫn khó che giấu được vẻ đẹp tuyệt sắc.

Bộ kình trang kia, đã thể hiện hoàn hảo thân hình của nàng.

Tôn Thượng Hương thấy Lưu Húc, trong lòng không khỏi đập thình thịch.

Nàng bước lên, cúi mình thi lễ với Lưu Húc.

Tần Vương, dân nữ muốn tìm ngài học thuật bắn tên.

Học thuật bắn tên.

Lưu Húc nhìn Tôn Thượng Hương, không hiểu.

Bản vương thấy Thượng Hương dường như rất giỏi thuật bắn tên, tại sao lại tìm Bản vương học.

Bởi vì. bởi vì một giao ước.

Giao ước.

Lưu Húc kinh ngạc nhìn Tôn Thượng Hương.

Thấy Lưu Húc nhìn chằm chằm mình, vẻ e thẹn trên mặt Tôn Thượng Hương càng thêm đậm.

Nàng gật đầu, e thẹn nói: Vâng, ta và đại huynh đã định một giao ước.

Nội dung giao ước, nàng chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên.

Ngước mắt, nàng len lén nhìn Lưu Húc một cái, rồi mới lại cúi mình thi lễ.

Lần này ta phải thắng, xin Tần Vương thành toàn.

Thôi được.

Lưu Húc gật đầu, Đi thôi, chúng ta đến thao trường.

Hai người cùng nhau đi về thao trường hậu viện.

Linh Nhi ngơ ngác nhìn Lưu Húc và Tôn Thượng Hương, miệng há to, vẻ mặt không hiểu.

Kia. kia là Tần Vương.

Tại sao cô nương và Tần Vương lại có quan hệ tốt như vậy.

Chẳng lẽ, hôm qua đã xảy ra chuyện gì không thể nói.

Nghĩ đến giao ước của Tôn Thượng Hương và Tôn Sách, nàng không khỏi bịt miệng.

Ngay sau đó, thấy Lưu Húc và Tôn Thượng Hương biến mất trong hậu viện, nàng vội vàng bước theo.

Lưu Húc dẫn theo chủ tớ Tôn Thượng Hương, đến thao trường.

Nói đi, Thượng Hương muốn học gì.

Tần Vương, ta và đại huynh giao ước, phải bắn trúng hồng tâm của bia cách một trăm năm mươi bước.

Tôn Thượng Hương cắn môi nói.

Đáng tiếc ta chỉ có thể bắn trúng hồng tâm cách một trăm bước, nhưng một trăm năm mươi bước thì hoàn toàn không làm được.

Vậy sao.

Lưu Húc hơi ngẩn ra, nhìn Tôn Thượng Hương.

Biểu cảm của Tôn Thượng Hương không khỏi cứng lại.

Trong lòng thầm nghĩ: Tần Vương có ý gì.

Nhưng lại thấy Lưu Húc mỉm cười: Một trăm năm mươi bước, không phải là khá dễ sao.

Nói rồi, hắn đưa tay lấy cây trường cung bên cạnh.

Vút.

Ba mũi tên liên tiếp bắn ra, mũi tên như sao băng, bay về phía bia đối diện.

Tôn Thượng Hương không khỏi ngẩn người tại chỗ.

Giọng nói run rẩy: Tần Vương,. bia kia cách xa đến ba trăm bước.

Lưu Húc nghe vậy ngẩn ra.

Ngay sau đó mỉm cười: Lần trước Bản vương bắn xong, quên điều chỉnh lại.

Tôn Thượng Hương che miệng, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ngay sau đó, nàng chạy một mạch đến bên bia bắn.

Thấy tất cả mũi tên đều găm trúng hồng tâm, cả người nàng kinh ngạc đến ngây dại.

Đây là ba trăm bước đó.

Từ xưa đến nay, chưa từng có ai có thể bắn chuẩn xác như vậy ở khoảng cách ba trăm bước.

Nàng ngơ ngác nhìn Lưu Húc, trong đôi mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Đây mới là Tần Vương mà nàng coi trọng.

Đây mới là thiên hạ đệ nhất võ tướng Tần Vương.

E rằng Hạng Vũ thời xưa cũng không thể so sánh với Tần Vương.

Một trái tim thiếu nữ không thể kìm nén được nữa, đã hoàn toàn thuộc về Tần Vương.

Nàng thầm nghĩ: Nếu có thể gả cho một vị anh hùng như Tần Vương, đời này không còn gì hối tiếc.

Một lúc lâu sau, Tôn Thượng Hương mới hoàn hồn, cúi người thi lễ với Lưu Húc: Xin Tần Vương không tiếc lời chỉ giáo.

Chuyện này cũng đơn giản thôi.

Lưu Húc đưa tay, trao cây trường cung trong tay mình cho nàng.

Thượng Hương, nàng thử cây cung này xem.

Tôn Thượng Hương dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể kéo nổi cây trường cung này.

Nàng lắc đầu với Lưu Húc, trên mặt lộ vẻ thất vọng.

Tần Vương, cây cung này thật sự quá nặng.

Lưu Húc gật đầu nói: Cung này quả thật hơi nặng.

Vậy nàng dùng cung của mình, thử bắn một lần xem.

Vâng.

Tôn Thượng Hương gật đầu thật mạnh.

Linh Nhi chạy một mạch, dời bia bắn đến vị trí một trăm năm mươi bước.

Tôn Thượng Hương lúc này mới cầm cung lắp tên.

Chương 213

Vút.

Nàng bắn liền ba mũi tên, mỗi mũi tên đều trúng bia, chỉ có điều đều ở rìa ngoài.

Lưu Húc rơi vào trầm tư.

Không nghi ngờ gì, vấn đề mà Tôn Thượng Hương đang đối mặt chính là sức mạnh không đủ, độ ổn định không đủ.

Vấn đề này thực ra có thể giải quyết bằng cách thay đổi cây cung.

Hắn nghĩ đến loại cung của nhà Thanh ở hậu thế.

Mặc dù ấn tượng về triều Thanh chỉ ở mức bình thường, nhưng không thể không thừa nhận, cung nhà Thanh quả thực đã có những cải tiến lớn so với cung phản khúc đầu dài của nhà Minh.

Ưu điểm lớn nhất của cung phản khúc đầu dài nhà Minh chính là độ ổn định.

Cái gọi là ổn định, chính là mũi tên bắn ra rất ổn định.

So với cung sừng của nhà Hán hiện tại, nó ổn định hơn rất nhiều.

Nhà Thanh lại tiến hành một lần cải tiến nữa đối với cung phản khúc đầu dài.

Họ kéo dài hai đầu cung cung sao và uốn cong ngược lại, như vậy sức mạnh cần để kéo cung sẽ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng độ ổn định vẫn được giữ nguyên.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Tôn Thượng Hương vẫn luôn nhìn chằm chằm Lưu Húc.

Trong lòng nàng vô cùng căng thẳng.

Nếu không thể hoàn thành giao ước, đại huynh sẽ không ủng hộ nàng và Lưu Húc.

Nếu như vậy.

Ngay sau đó, nàng thấy nụ cười trên khóe miệng Lưu Húc, vội vàng hỏi: Tần Vương, ngài chẳng lẽ đã có cách rồi.

Ừ.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Thực ra cách này khá đơn giản.

Thật sao.

Tôn Thượng Hương kinh ngạc kêu lên.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu nói.

Thực ra, bản vương có thể cải tiến một chút trên cây cung là có thể giải quyết vấn đề này.

Tôn Thượng Hương mừng rỡ, lao tới ôm chầm lấy Lưu Húc, phấn khích hét lớn: Tốt quá rồi.

Ta cuối cùng cũng có thể thắng cược rồi.

Hương thơm ngọc ấm trong lòng khiến Lưu Húc có chút rung động.

Phải nói, Tôn Thượng Hương trước mắt quả không hổ danh Cung Yêu Cơ.

Thân hình quả thực quá nóng bỏng.

Lại thêm dung mạo tuyệt mỹ, dù là Lưu Húc cũng không khỏi động lòng.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên.

Lưu Húc và Tôn Thượng Hương cùng nhìn sang, thì ra là tỳ nữ Linh Nhi không cẩn thận va vào đồ vật bên cạnh.

Tôn Thượng Hương lúc này mới phản ứng lại, vội vàng buông tay ra, lùi lại một chút.

Nhưng khuôn mặt nàng đã đỏ ửng.

Nàng cúi người thi lễ với Lưu Húc: Việc này xin Tần Vương phí tâm.

Nói xong, nàng xấu hổ chạy ra ngoài.

Lưu Húc cười nhạt nói: Nếu bản vương hoàn thành, nàng sẽ dùng gì làm lễ tạ.

Bước chân của Tôn Thượng Hương bất giác dừng lại.

Thượng Hương, tất cả đều nghe theo Tần Vương.

Lưu Húc khẽ nhướng mày, lẩm bẩm: Cũng có chút thú vị.

Ngay sau đó, hắn thản nhiên ra lệnh: Người đâu, mời Âu đại sư đến cho ta.

Dạ.

Thị vệ đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Âu Trạm vội vã chạy đến tiền viện phủ Châu mục.

Ông ta cúi sâu người chào Lưu Húc: Tần Vương.

Âu đại sư ngồi đi, không cần khách sáo.

Âu Trạm lại không dám chậm trễ.

Lưu Húc bây giờ thân phận tôn quý là Tần Vương, ông ta nào dám có nửa phần lơ là.

Ông ta khom người nói với Lưu Húc: Tần Vương có việc gì, cứ

việc phân phó là được.

Âu đại sư quả là người thẳng thắn.

Lưu Húc sang sảng cười nói: Lần trước, đa tạ Âu đại sư ngày đêm gấp rút làm việc, mới giúp bản vương hoàn thành việc thay đổi trang bị cho Đan Dương tinh binh.

Âu Trạm liên tục xua tay: Tần Vương, tất cả đều là chuyện trong bổn phận của Âu gia chúng tôi.

Âu đại sư không cần đa lễ.

Lần này bản vương mời Âu đại sư đến để giúp chế tạo một cây trường cung.

Âu Trạm gật đầu: Không biết Tần Vương muốn loại trường cung như thế nào.

Chẳng lẽ cũng giống như cây cung lần trước, cần sức mạnh lớn như vậy sao.

Không phải.

Lần này bản vương để Âu đại sư chế tác trường cung, có một chút thay đổi.

Lưu Húc vừa nói vừa đưa bản vẽ trong tay cho ông ta.

Âu Trạm cung kính nhận lấy.

Ngay sau đó, sắc mặt ông ta dần trở nên nghiêm trọng.

Ông ta nhìn Lưu Húc nói: Tần Vương, kiểu dáng cây cung này sao lại cổ quái như vậy.

Lưu Húc cười một cách thần bí: Đợi khi làm ra, mọi chuyện sẽ rõ.

Dạ.

Âu Trạm cầm bản vẽ, vội vã rời đi.

Vài ngày sau, ông ta vội vã đến báo: Tần Vương, cây cung ngài muốn đã làm xong rồi.

Ngay sau đó, ông ta đưa cây trường cung trong tay lên.

Lưu Húc tiện tay bắn thử hai mũi tên, rồi mới hài lòng gật đầu: Âu đại sư, tay nghề của ngài thật là tinh xảo.

Âu Trạm tán thưởng: Cây cung của Tần Vương, so với cung hiện tại của chúng ta, ưu điểm quả thật không ít.

Nếu có thể phổ biến, chiến lực của cung tiễn thủ sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Lời này vừa nói ra, Lưu Húc không khỏi sững người.

Cây cung này được thiết kế theo kiểu cung nhà Thanh, mà cung nhà Thanh, không nghi ngờ gì là có thể quảng bá rộng rãi.

Hắn cười nhạt nói: Nếu vậy, phiền Âu đại sư chế tạo thêm một cây nữa, ta sẽ cho người trong quân thử nghiệm độ bền của cung.

Âu Trạm cười sang sảng: Tần Vương yên tâm.

Âu gia chúng tôi luôn có sẵn dược liệu đã xử lý tốt, cho tôi thêm vài ngày nữa, tôi sẽ chế tạo xong một cây.

Sau đó, ông ta cáo từ rời đi.

Một khắc sau, Tôn Thượng Hương vội vã chạy vào.

Tần Vương, ngài gọi ta, có phải cây cung đã có rồi không.

Lưu Húc gật đầu: Không sai.

Hắn chỉ tay về phía góc phòng.

Nhìn thấy cây trường cung ở góc phòng, ánh mắt Tôn Thượng Hương không khỏi sáng lên.

Nàng phấn khích cầm lấy, xem xét từ trên xuống dưới, từ trái sang

phải.

Nhưng ngay sau đó, nàng khẽ nhíu mày: Tần Vương, cánh cung dài như vậy, e rằng ta không kéo nổi đâu.

Đợi lát nữa, đến bãi tập thử một lần sẽ biết.

Được.

Tôn Thượng Hương mừng rỡ, kéo tay Lưu Húc đi về phía bãi tập ở hậu viện.

Tôn Thượng Hương giương cung lắp tên.

Đến lúc kéo cung, nàng không khỏi sững người.

Nàng phát hiện, cây trường cung này hoàn toàn không nặng như nàng tưởng tượng.

Ngay sau đó, nàng đặt mũi tên lên.

Vút.

Mũi tên phát ra một tiếng rít nhẹ, bay về phía bia bắn đối diện.

Phập.

Một tiếng động nhẹ vang lên.

Tôn Thượng Hương thúc giục: Linh Nhi, mau đi xem mũi tên có trúng không.

Linh Nhi hớn hở chạy đi.

Thượng Hương, mũi tên này, chính giữa hồng tâm.

Không tệ.

Nghe lời Lưu Húc, Tôn Thượng Hương không khỏi ngẩn người.

Ngay sau đó, giọng của Linh Nhi truyền đến.

Tiểu thư, bắn chuẩn quá.

Chính giữa hồng tâm.

Tôn Thượng Hương lại bắn liên tiếp ba mũi tên, mỗi mũi tên đều vững vàng găm vào hồng tâm.

Nàng không thể tin nổi nhìn Lưu Húc: Tần Vương, ngài đã làm thế nào vậy.

Lưu Húc cười một cách bí ẩn nhưng không giải thích.

Bên trong liên quan đến nguyên lý đòn bẩy, nếu giải thích, e rằng Tôn Thượng Hương sẽ truy hỏi.

Nguyên lý đòn bẩy là gì.

Như vậy thật phiền phức.

Ngay sau đó, Tôn Thượng Hương ngắm nghía cây trường cung, vẻ mặt yêu thích không rời tay.

Nàng cúi người thi lễ với Lưu Húc: Đa tạ Tần Vương ban cung.

Vậy không biết lễ tạ của Thượng Hương là gì nhỉ.

Tôn Thượng Hương không trả lời, chỉ ngại ngùng nói: Tần Vương, ngài có biết vật cược giữa ta và đại huynh là gì không.

Ồ.

Lưu Húc tò mò nhìn Tôn Thượng Hương.

Tôn Thượng Hương ghé vào tai Lưu Húc nói: Nếu ta thắng, đại huynh sẽ cho phép ta làm sư nương của chàng.

Lời vừa dứt, nàng định rời khỏi người Lưu Húc, chạy ra ngoài.

Lưu Húc đưa tay ra kéo một cái, liền ôm Tôn Thượng Hương vào lòng: Vậy bản vương xin thu trước một ít tiền lãi.

Ngay sau đó, môi hắn liền đặt mạnh lên môi nàng.

Một giờ sau.

Trong một bãi tập.

Tôn Sách ngơ ngác nhìn bia bắn, hồi lâu không hoàn hồn.

Tôn Thượng Hương khẽ nhướng mày: Đại huynh, thế nào.

Ta thắng rồi chứ.

Tôn Sách cười khổ gật đầu.

Thượng Hương, muội thật sự muốn làm sư nương của ta sao.

A.

Tôn Thượng Hương nghe vậy đỏ bừng mặt, nhưng vẫn dũng cảm gật đầu.

Đại huynh, đời này của ta, không phải Tần Vương thì không gả.

Nụ cười khổ trên mặt Tôn Sách càng thêm đậm.

Hồi lâu, hắn mới bất đắc dĩ gật đầu: Thôi được, đại huynh ủng hộ muội.

Chỉ là chuyện này, ta cần phải mau chóng thông báo cho phụ thân mới được.

Đại huynh nói đúng.

Ta sợ phụ thân sẽ tìm Tần Vương báo thù.

Vậy việc này không nên chậm trễ, hai chúng ta lập tức viết một bức thư, gửi đến quận Nam Dương.

Trong một trang viên bên ngoài quận Nam Dương.

Tôn Kiên đi đi lại lại.

Bây giờ Sách nhi rơi vào tay Lưu Húc, e rằng lành ít dữ nhiều.

Thêm vào đó Thượng Hương cũng đã đến Từ Châu, nếu có chuyện không may, cũng sẽ gặp bất trắc.

Chỉ mong thị vệ có thể sớm tìm được Thượng Hương.

Tôn Kiên qua cửa sổ nhìn ra hậu viện.

Sau đó, ánh mắt ông ta dần trở nên kiên định.

Chậm trễ sẽ sinh biến.

Phải mau chóng cứu Sách nhi và ba vị tướng quân Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ra.

Ông ta cắn răng, đi về phía hậu viện, lớn tiếng ra lệnh cho thị vệ: Canh giữ lối ra vào của viện này, nếu có kẻ nào muốn xông vào, giết không tha.

Dạ.

Thị vệ cung kính tuân lệnh rồi lui ra.

Tôn Kiên đến dưới một gốc cây lớn, dùng thanh Cổ Đĩnh Đao trong tay liên tục vạch vạch.

Chính là chỗ này.

Tôn Kiên cầm lấy một cái xẻng sắt, bắt đầu đào bới.

Đào liên tục gần một giờ, một cái hố sâu xuất hiện trước mặt ông ta.

Trong hố sâu đó, có một chiếc hộp sắt.

Tôn Kiên nhìn xung quanh một lượt.

Sau khi xác nhận xung quanh không có người ngoài, ông ta mới cẩn thận lấy chiếc hộp sắt ra, rồi lại cẩn thận bọc nó lại.

Trong mật thất.

Tôn Kiên từ từ mở chiếc hộp sắt, lộ ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ son.

Chương 214

Cùng với việc chiếc hộp nhỏ được mở ra, bên trong xuất hiện một chiếc túi vải vàng.

Bên trong túi vải vàng, là một khối mỹ ngọc.

Loáng thoáng, khối mỹ ngọc đó tỏa ra một tia sáng.

Điều khiến người ta khá kinh ngạc là một góc của khối mỹ ngọc đó lại là vàng.

Ông ta đưa tay nhẹ nhàng nhấc khối mỹ ngọc lên, lộ ra tám chữ lớn bên dưới: Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương.

Nhìn khối mỹ ngọc này, trên mặt Tôn Kiên lộ ra vẻ say mê.

Nhưng ngay sau đó, ông ta cắn răng, lại đặt khối mỹ ngọc trở lại.

Nam Dương, trong phủ Thứ sử.

Một thị vệ vội vã đi vào.

Bẩm chúa công, Tôn Kiên Tôn tướng quân cầu kiến.

Viên Thuật nhíu mày.

Tên Tôn Kiên này không phải lại đến bắt ta xuất binh chứ.

Thôi được, cứ để hắn vào.

Tôn Kiên xách theo một chiếc hộp sắt, bước vào phủ Thứ sử.

Ông ta chắp tay thi lễ với Viên Thuật.

Viên Thuật nhướng mày nói: Văn Đài, ta đã nói bao nhiêu lần rồi.

Ta bây giờ phải đối phó với liên quân của Viên Thiệu và Tào Tháo, căn bản không có binh mã phái cho ngươi.

Nếu muốn binh mã thì miễn mở miệng.

Chúa công, ta lần này đến, là dùng một vật để đổi lấy binh mã của chúa công.

Nghe lời Tôn Kiên, Viên Thuật không khỏi cười lớn.

Dùng đồ vật đổi binh mã với ta.

Đùa à.

Tôn Kiên không đáp lời, chỉ xách chiếc hộp sắt trong tay, đi về phía trước, đặt chiếc hộp lên bàn.

Khi chiếc hộp sắt được mở ra, một chiếc hộp nhỏ màu đỏ son hiện ra.

Đợi chiếc hộp nhỏ màu đỏ son được mở ra, một túi vải vàng xuất hiện trước mặt Viên Thuật.

Nhìn chiếc túi vải vàng này, tim Viên Thuật khẽ đập mạnh.

Hắn kiến thức rộng, liếc mắt một cái liền nhận ra, túi vải vàng này công nghệ tinh xảo, là cống phẩm hạng nhất.

Hắn nghĩ đến lời đồn kia.

Trong lời đồn, khi Đổng Trác đốt Lạc Dương, Tôn Kiên là người đầu tiên xông vào thành Lạc Dương, và trong một cái giếng cổ ở hoàng cung Lạc Dương đã tìm thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Chẳng lẽ, thứ trước mắt này chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Hắn cảm thấy có chút căng thẳng.

Viên Thuật đưa tay ra, lấy chiếc túi vải vàng đó ra.

Khi túi vải vàng được mở ra, một phương ấn tỷ hiện ra trước mắt hắn.

Cùng với việc ấn tỷ xuất hiện, xung quanh tức thì sáng bừng.

Ấn tỷ vuông bốn tấc, trên có khắc hình năm con rồng cuộn mình.

Nhìn phương ấn tỷ này, tay Viên Thuật hơi run rẩy.

Hình khắc trên đó, cũng như kích thước, đều giống hệt Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Quan trọng nhất là, một góc của ngọc tỷ được vá bằng vàng.

Điểm này, cũng giống hệt như của Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà lật ngọc tỷ lại, nhìn vào mặt chính của nó, miệng lẩm bẩm: Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ cuồng hỉ: Văn.

Văn Đài, đây thật sự là Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Trên mặt Tôn Kiên thoáng qua một tia lưu luyến, rồi gật đầu.

Lời đồn đó là thật.

Phương ngọc tỷ này chính là ta tìm thấy trong giếng cổ ở hoàng cung Lạc Dương.

Lời này vừa nói ra, Viên Thuật không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Hắn xuất thân từ Viên gia, đối với kiểu dáng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ, tự nhiên biết rất rõ.

Vì phương ngọc tỷ này, mọi người đã tìm rất lâu nhưng vẫn không tìm thấy.

Cực chẳng đã, Lưu Hiệp liền lệnh cho người dựa theo kiểu dáng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ, làm giả một phương ngọc tỷ.

Nhưng đồ giả, chung quy vẫn là đồ giả.

Bây giờ, Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại rơi vào tay hắn.

Chẳng lẽ, đây là điềm báo.

Hắn thu lại những suy nghĩ hỗn loạn, giả vờ bình thản nói: Văn Đài, ngươi muốn đổi cái gì.

Ta muốn đổi một vạn tinh binh.

Một vạn tinh binh.

Viên Thuật lắc đầu.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ tuy tốt, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một vật chết.

Hắn nhìn vào ngọc tỷ nói: Ba ngàn binh mã, thế nào.

Tôn Kiên lắc đầu.

Ngay sau đó, hắn đưa tay ra, liền giật lại ngọc tỷ.

Viên Thuật định mở miệng gọi người.

Tôn Kiên nhíu mày, tay phải hữu ý vô ý đặt lên eo.

Nghĩ đến võ lực của Tôn Kiên, Viên Thuật từ bỏ ý định gọi người.

Văn Đài, ngươi cũng biết bây giờ ta phải đối phó với liên quân Tào Tháo và Viên Thiệu, một vạn binh mã quả thực quá nhiều.

Năm ngàn.

Năm ngàn thế nào.

Tôn Kiên lắc đầu nói: Tám ngàn.

Ta muốn tinh binh.

Văn Đài đừng đùa nữa.

Lời của Viên Thuật chưa nói xong, liền thấy Tôn Kiên ôm ngọc tỷ đi ra ngoài.

Đợi đã.

Viên Thuật có chút gấp gáp.

Hắn lớn tiếng hét lên: Tám ngàn thì tám ngàn.

Tôn Kiên chậm rãi xoay người, mặt không biểu cảm nói: Ta muốn tinh nhuệ.

Tám ngàn tinh nhuệ thực sự.

Viên Thuật cắn răng nói: Đều theo ngươi.

Ta hứa cho ngươi tám ngàn tinh binh.

Ngay sau đó, hắn hét ra ngoài cửa: Dẫn Văn Đài đi lĩnh tám ngàn tinh binh.

Dạ.

Thị vệ lĩnh mệnh chờ ở cửa.

Tôn Kiên đặt ngọc tỷ lên bàn.

Sau đó mới chắp tay với Viên Thuật một cái, rồi bước ra ngoài.

Nhìn Tôn Kiên rời đi, Viên Thuật cẩn thận lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Nhìn tám chữ lớn trên đó, hắn không khỏi cất tiếng cười to.

Viên Thuật nâng niu phương Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Trong đầu hắn, không kìm được mà hiện lên câu sấm ngôn từng nghe qua.

Câu sấm ngôn này lưu truyền rất rộng.

Hắn không khỏi mừng như điên.

Đại Hán giả, đương đồ cao dã.

Đồ giả, là đường vậy.

Lộ giả, cũng là đường vậy.

Chẳng lẽ, ta Viên Thuật sẽ thay thế nhà Hán.

Nghĩ đến đây, hắn không thể nào kìm nén được tâm trạng kích động.

Viên Thuật vẫy tay ra ngoài: Người đâu, mời Dương Hoằng và Diêm Tượng hai vị quân sư đến.

Một khắc sau, Dương Hoằng và Diêm Tượng vội vã đến.

Hai người cùng cúi người chào Viên Thuật: Chúa công.

Ngay sau đó, họ liền thấy viên ấn tỷ trong tay Viên Thuật.

Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Viên Thuật sang sảng cười nói: Lần này gọi hai người đến, là có một việc muốn thương lượng.

Chúa công xin cứ nói.

Xem đây là vật gì.

Viên Thuật vừa nói vừa giơ Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay lên.

Hai người nhìn thấy tám chữ lớn Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương trên mặt ngọc tỷ, không khỏi đồng loạt biến sắc.

Trên mặt Diêm Tượng, đầy vẻ không thể tin nổi.

Chúa công, đây. chẳng lẽ là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã thất truyền.

Không sai.

Viên Thuật cười lớn, Ý trời là vậy, phương Truyền Quốc Ngọc Tỷ này, hợp lẽ phải thuộc về ta.

Các ngươi có nghe qua câu sấm ngôn về Hán thất không.

Tim Dương Hoằng đập mạnh, nhưng vẫn gật đầu.

Chúa công, có phải ngài đang nói đến câu Đại Hán giả, đương đồ

cao dã. không.

Chính nó.

Viên Thuật cười lớn: Không biết các ngươi đối với câu sấm ngôn này, có suy nghĩ gì.

Không biết chúa công, vì sao lại hỏi vậy.

Diêm Tượng hỏi.

Viên Thuật đứng dậy.

Ông ta chậm rãi đi đi lại lại, rồi mới cười sang sảng: Đại Hán giả, đương đồ cao dã.

Đồ giả, là đường vậy.

Ta tự Công Lộ, chính ứng với câu sấm ngôn này.

Thêm nữa, Truyền Quốc Ngọc Tỷ rơi vào tay ta, chính là thiên mệnh.

Ngay sau đó, hắn quay đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Dương Hoằng, Diêm Tượng hai người.

Không biết hai vị, thấy thế nào.

Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ kinh hãi.

Không ngờ, Viên Thuật lại muốn thay thế nhà Hán.

Ý tưởng này quả thực quá điên cuồng.

Dương Hoằng cúi người nói: Chúa công, hiện nay lòng người hướng về nhà Hán, Hán Hiến Đế tại vị, cũng chưa từng có hành động tàn bạo.

Nếu lúc này xưng đế, sẽ bị vạn dân không thích.

E rằng sẽ vì thế mà rước họa vào thân.

Viên Thuật khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Diêm Tượng cũng bước lên phía trước nói: Chúa công, đương kim thiên tử không có hành động thất đức, lúc này làm việc này, e rằng sẽ bị người đời nhận định là mưu nghịch.

Đến lúc đó các lộ chư hầu cùng nhau tấn công, e rằng hối hận cũng đã muộn.

Viên Thuật mặt hiện vẻ tức giận.

Đôi mắt trợn tròn, nhìn Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người.

Dương Hoằng trong lòng suy nghĩ nhanh chóng.

Ông ta cúi người với Viên Thuật nói: Chúa công, hiện nay liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo đang ở phía bắc chúng ta, như hổ rình mồi.

Lúc này cân nhắc chuyện này, e rằng không phải lúc.

Diêm Tượng cũng gật đầu nói: Chúa công, Dương tiên sinh nói rất đúng.

Đợi chúng ta đánh lui liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo, rồi tính sau cũng không muộn.

Viên Thuật trừng mắt nhìn Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người, hồi lâu, mới khẽ hừ một tiếng nói.

Thôi được.

Vậy ta sẽ phái thêm hai vạn tinh binh, do Lôi Bạc suất lĩnh, đến Dĩnh Xuyên chi viện cho Kỷ Linh.

Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người lui ra ngoài.

Diêm Tượng cười khổ nói: Dương tiên sinh, kế hoạch hiện tại, thấy thế nào cho phải.

Dương Hoằng lắc đầu nói: Lúc này tuyệt đối không phải là lúc xưng đế.

Nếu chúa công xưng đế, e rằng sẽ gây chấn động thiên hạ, các lộ chư hầu cùng nhau tấn công.

Đến lúc đó, chúng ta làm sao chống đỡ nổi.

Diêm Tượng gật đầu, đồng tình nói: Lời tiên sinh nói, không hẹn mà gặp với ý của ta.

Chỉ e rằng không lâu sau, chúa công sẽ lại đề cập đến.

Không hẳn.

Dương Hoằng xua tay nói.

Tào Tháo là kiêu hùng.

Viên Thiệu binh nhiều tướng rộng, cũng không phải là hạng dễ đối phó.

Chương 215

Chúa công muốn đánh bại hai người này, e rằng không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành.

Đến lúc đó, chúng ta lại tính kế lâu dài, cũng không muộn.

Diêm Tượng cười khổ một tiếng nói: Cũng chỉ có thể như vậy.

Dương Hoằng thở dài một tiếng nói.

Nếu Kỷ Linh tướng quân vững vàng tiến đánh, thì trong một thời gian sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nếu Kỷ Linh tướng quân tham công mạo hiểm, thì e rằng.

Lời này vừa nói ra, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ cười khổ.

Tôn Kiên dẫn theo tám ngàn tinh binh dưới quyền, đến cổng thành.

Ông ta quay đầu nhìn lại cổng thành một cái.

Rồi mới thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, tay phải hung hăng vung roi ngựa, rồi mới vung tay lớn tiếng nói: Truyền quân lệnh của ta, chúng ta hướng đông hành quân, binh phát Từ Châu.

Dạ.

Binh sĩ đồng loạt hô to.

Lúc này, Tôn Kiên một ngựa đi đầu, dẫn theo tất cả binh sĩ đi về phía Từ Châu.

Từ Thứ chắp tay thi lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Lưu Húc cười nhạt với Từ Thứ: Nguyên Trực, ngồi xuống nói chuyện đi.

Có tin tức gì từ Dự Châu không.

Từ Thứ gật đầu với Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du, Trương Chiêu ở bên cạnh, rồi mới ngồi xuống.

Chúa công, thu được tình báo mới nhất, Viên Thuật đã có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Cái gì.

Trương Chiêu kinh ngạc kêu lên, Nguyên Trực, là Truyền Quốc Ngọc Tỷ thật sao.

Lý Nho sắc mặt hơi biến đổi.

Vì cái Truyền Quốc Ngọc Tỷ này, Đổng Trác lúc đó đã huy động tất cả kỵ binh Tây Lương lùng sục khắp thành.

Nhưng dù vậy, vẫn không tìm thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Vì vậy, Đổng Trác đặc biệt lệnh cho người làm giả một cái.

Chuyện này cũng trở thành tâm bệnh của Lưu Hiệp và Đổng Trác.

Sắc mặt ông ta phức tạp nói: Truyền Quốc Ngọc Tỷ đó, có phải thật không.

Chuyện này là do một gián điệp của ta được cài cắm gần Viên Thuật truyền tin ra.

Mấy ngày trước, Viên Thuật mỗi ngày đều nâng Truyền Quốc Ngọc Tỷ, cất tiếng cười to.

Từ Thứ trả lời.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ sao lại ở trong tay Viên Thuật.

Tuân Du mặt lộ vẻ khó hiểu.

Từ Thứ nhún vai, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Điểm này, ngay cả vị mật thám đó cũng không điều tra rõ.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ ra, ngọc tỷ của Viên Thuật là do Tôn Sách đưa.

Tôn Sách dùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ để đổi lấy ba ngàn tinh binh của Viên Thuật.

Nhưng bây giờ, Tôn Sách đang ở dưới trướng hắn, chẳng lẽ ngọc tỷ là do Tôn Kiên đưa cho Viên Thuật.

Chỉ là, Tôn Kiên vì sao lại đưa ngọc tỷ cho Viên Thuật.

Chẳng lẽ, Tôn Kiên dùng cái Truyền Quốc Ngọc Tỷ này để đổi lấy binh mã.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc cười nhạt nói: Nguyên Trực, phủ Tôn Kiên cũng có động tĩnh gì khác thường không.

Chúa công cao minh.

Từ Thứ tán thưởng một tiếng.

Đây chính là tin tình báo thứ hai mà thuộc hạ muốn bẩm báo.

Tôn Kiên dẫn theo tám ngàn tinh binh, từ thành Nam Dương xuất phát, đi về phía Từ Châu.

Tuân Du có chút kinh ngạc: Viên Thuật đột nhiên lại chịu phái binh cho Tôn Kiên.

Không phải trước đây vẫn luôn không muốn phái binh sao.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Thực ra nguyên nhân này rất đơn giản.

Bởi vì Truyền Quốc Ngọc Tỷ đó chính là Tôn Kiên đưa cho Viên Thuật.

Sao có thể.

Trương Chiêu mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngược lại trên mặt Lý Nho, hiện ra vẻ bừng tỉnh: Chẳng lẽ lời đồn đó là thật.

Trương Chiêu và những người khác cùng nhìn về phía Lý Nho: Văn Ưu, không biết ngài nói đến lời đồn nào.

Trong lời đồn, khi đốt Lạc Dương, Tôn Kiên là người đầu tiên tiến vào hoàng cung Lạc Dương.

Và trong hoàng cung Lạc Dương đã phát hiện ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Lý Nho nói.

Lưu Húc khẽ cười: Đây không phải lời đồn, đây là thật.

Tôn Kiên sau khi có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, vẫn luôn cất giữ cho đến nay.

Lần này, Tôn Kiên vì để rửa sạch mối nhục trước đó, đã chủ động lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra, đổi lấy tám ngàn tinh binh.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Nếu Tôn Kiên ở đây, e rằng sẽ kinh ngạc vô cùng.

Những gì ông ta làm, Lưu Húc lại giống như tận mắt chứng kiến.

Tuân Du và Từ Thứ, Giả Hủ mấy người nhìn nhau.

Đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ kinh ngạc.

Chúa công đối với mọi thứ như lòng bàn tay, chẳng lẽ, dưới trướng ngài có một đội mật thám.

Nếu vậy, năng lực của đội mật thám đó thật đáng sợ.

Nhìn Lưu Húc với ánh mắt mang theo vài phần kính sợ.

Lưu Húc nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, lệnh cho người chú

ý động tĩnh của Viên Thuật.

Từ Thứ ngạc nhiên hỏi: Chúa công, ngài muốn nói đến động tĩnh phương diện nào.

Lưu Húc đột ngột đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc nói: Bản vương nghi ngờ, Viên Thuật muốn xưng đế.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trương Chiêu lắc đầu nói: Chúa công, tên Viên Thuật đó sẽ không ngu ngốc như vậy đâu.

Lời của Tử Bố rất đúng.

Tuân Du gật đầu, Nếu Viên Thuật lúc này xưng đế, e rằng sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Tên Viên Thuật đó nếu lúc này xưng đế, quả thực quá thiển cận.

Trên mặt Từ Thứ cũng kinh ngạc không yên.

Hồi lâu, anh ta mới gật đầu: Chúa công, ta sẽ lập tức cho người quan sát động thái phương diện này.

Nói xong, liền vội vã đi ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, anh ta lại đi vào.

Trong tay cầm một bản tình báo, cười khổ nói.

Chúa công, đúng như ngài dự liệu.

Mật thám truyền tin tức mới nhất, Viên Thuật và Dương Hoằng, Diêm Tượng hai người đã cãi nhau.

Nguyên nhân cãi nhau chính là vì Viên Thuật muốn xưng đế.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt tại đây đều kinh hãi thất sắc.

Viên Thuật, thật sự dám làm chuyện đại nghịch bất đạo, xưng đế

vào lúc này.

Thật là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Trên mặt Lưu Húc lại không có chút gì là ngoài ý muốn.

Trong lịch sử cũng có chuyện Viên Thuật xưng đế.

Chỉ là trong lịch sử, Viên Thuật xưng đế vào năm 197.

Bởi vì Viên Thuật cũng vào lúc đó có được ngọc tỷ.

Bây giờ, vì sự can thiệp của hắn, Tôn Kiên lại dùng ngọc tỷ đổi binh mã sớm hơn.

Đồng thời, cũng khiến cho Viên Thuật xưng đế sớm hơn.

Hắn cười nhạt: Các vị, lệnh cho mọi người chuẩn bị binh mã, ngày Viên Thuật xưng đế, chính là lúc ta xuất binh.

Lưu Húc lời này vừa nói ra, mọi người không còn dị nghị gì nữa.

Đồng loạt cung kính tuân lệnh, rồi lui ra ngoài.

Ngoài phủ Châu mục.

Phụng Hiếu, đợi ta với.

Từ Thứ vừa nói, vừa vội vã đuổi theo bước chân của Quách Gia.

Quách Gia quay đầu nhìn Từ Thứ: Nguyên Trực, không biết có chuyện gì không.

Từ Thứ kéo Quách Gia sang một bên, thấy xung quanh không có ai, mới hỏi.

Phụng Hiếu, có biết dưới trướng chúa công, có phải có một đội mật thám không.

Quách Gia xua tay: Chuyện này, ta chưa từng nghe nói.

Thấy trên mặt Từ Thứ lộ ra vẻ lo lắng, Quách Gia không khỏi

cười nói: Nguyên Trực, lòng của ngươi, loạn rồi.

Chỉ cần chú ý chặt chẽ động tĩnh bốn phương, tổng hợp lại từng cái một, phán đoán, chọn ra những cái quan trọng giao cho chúa công quyết định là được.

Về phần dưới trướng chúa công có một đội mật thám khác hay không, có quan trọng không.

Từ Thứ thần sắc sững sờ.

Ngay sau đó, ông ta cúi sâu người với Quách Gia: Đa tạ Phụng Hiếu hóa giải nghi hoặc.

Ta suýt nữa đã đi nhầm đường rồi.

Xấu hổ.

Xấu hổ quá.

Anh ta một tay kéo Quách Gia, cười sang sảng: Hôm nay ta mời Phụng Hiếu uống một ly.

Chúng ta đến Di Xuân Lâu ngồi một chút nhé.

Quách Gia liên tục xua tay: Không cần đâu.

Ta lần sau hẹn lại.

Vừa nói, vừa vội vã đi ra ngoài.

Từ Thứ trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Đúng lúc này, Điển Vi cười lớn đuổi theo.

Phụng Hiếu tiên sinh, đợi ta với.

Chúa công lệnh cho ta đi theo ngài, không cho ngài đi uống hoa tửu.

Nhìn Quách Gia dưới sự giám sát của Điển Vi, bộ dạng cúi đầu ủ rũ, trên mặt Từ Thứ lộ ra một tia than thở.

Nguyên lai, Phụng Hiếu tiên sinh bình thường tiêu sái bất kham, sống cũng thật gian nan.

Phía bắc Dự Châu, ngoài thành Dĩnh Xuyên.

Tào Tháo đứng trên một sườn đồi, nhìn về phía thành Dĩnh Xuyên không xa phía trước.

Đúng lúc này, một kỵ mã phi nhanh đến.

Hắn lật người xuống ngựa, chắp tay với Tào Tháo.

Bẩm chúa công, Viên Thuật lại tăng phái hai vạn binh mã, do Lôi Bạc làm tướng, tiến về Dĩnh Xuyên.

Tào Tháo nhíu mày: Lại phái hai vạn tinh binh.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc.

Văn Nhược, không biết có lương sách gì, giúp ta phá năm vạn đại quân của Kỷ Linh.

Tuân Úc cười nhạt: Chúa công, trong lòng ngài chắc đã có đối sách rồi.

Ồ.

Tào Tháo nhướng mày, Sao lại thấy vậy.

Nếu không phải như vậy, chúa công cũng sẽ không để Nhan Lương tướng quân đóng quân cách thành Dĩnh Xuyên mười dặm.

Tào Tháo hơi sững người.

Ngay sau đó cười sang sảng: Quả không hổ là Văn Nhược.

Hắn cũng không phủ nhận, gật đầu: Đúng vậy, trong lòng ta có một cách, chỉ cần thương lượng với Văn Nhược một chút.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một tấm bản đồ, trải ra trên đất.

Văn Nhược mời xem.

Ta chuẩn bị dẫn dụ binh mã của Kỷ Linh đến đây.

Tào Tháo chỉ mạnh vào một điểm trên bản đồ.

Vùng đất này, là một vùng bình nguyên, căn bản không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ.

Như vậy, năm ngàn thiết kỵ dưới trướng của Nhan Lương tướng quân, sẽ phát huy được tác dụng lớn nhất.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tuân Úc: Không biết Văn Nhược thấy thế nào.

Kế của chúa công rất hay.

Tuân Úc vuốt râu tán thưởng.

So với Viên Thuật, ưu thế lớn nhất của chúng ta chính là năm ngàn thiết kỵ dưới trướng của Nhan Lương tướng quân.

Nếu có thể phát huy được ưu thế của năm ngàn thiết kỵ, thì binh mã của Viên Thuật căn bản không thể ngăn cản.

Ngay sau đó, Tuân Úc chuyển lời: Chúa công, có một vấn đề, cần phải cân nhắc một chút.

Nếu Kỷ Linh dùng xe chở quân nhu, để chống lại thiết kỵ của chúng ta, thì uy lực của thiết kỵ sẽ giảm đi rất nhiều.

Tào Tháo nhíu mày thật sâu.

Không biết Văn Nhược, có lương sách gì không.

Tuân Úc ghé vào tai Tào Tháo, nhỏ giọng nói: Chúa công, chúng ta có thể làm thế này, thế này.

Tào Tháo cười sang sảng: Tốt.

Kế của Văn Nhược rất hay.

Ta có được Văn Nhược, giống như Hán Cao Tổ gặp được Trương

Lương vậy.

Lần này, ta sẽ tự mình dẫn dụ Kỷ Linh ra tay.

Tên Kỷ Linh đó chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì.

Chúa công.

Tuân Úc sắc mặt hơi biến đổi.

Tào Tháo xua tay: Không sao.

Có Nguyên Nhượng bảo vệ ta, an toàn của ta căn bản không cần lo lắng.

Kỷ Linh dẫn theo binh mã dưới quyền, một đường xông lên mãnh liệt.

Nhìn xe chở quân nhu của mình, ông ta không khỏi nhíu mày.

Truyền quân lệnh của ta, chúng ta bỏ lại xe ngựa quân nhu, theo bản tướng truy sát.

Trần Lan tiến lên khuyên: Kỷ tướng quân, lần này của chúng ta dường như quá thuận lợi.

Kỷ Linh không để ý xua tay: Chuyện này bản tướng tự có chừng mực.

Binh sĩ lần lượt bỏ lại xe ngựa quân nhu, hành quân nhẹ nhàng.

Ngắn ngủi hơn mười ngày, liền liên tiếp chiếm được mấy quận, mũi nhọn chỉ thẳng quận Hà Đông.

Nhìn quận Hà Đông ngay trước mắt, Kỷ Linh không khỏi vuốt râu cười lớn.

Ông ta vẫy tay với thuộc hạ: Người đâu.

Báo tin ta liên tiếp thắng trận, cho chúa công biết.

Chương 216

Quận Nam Dương.

Viên Thuật cầm tình báo, cười sang sảng: Tốt.

Tốt quá rồi.

Phục nghĩa liên tiếp thắng trận, thật là tin tốt trời ban.

Ngay sau đó, hắn liền nghĩ đến chuyện trước đó.

Cười sang sảng: Người đâu.

Gọi Dương Hoằng và Diêm Tượng hai vị tiên sinh đến cho ta.

Thị vệ vội vã đi.

Không bao lâu sau, Dương Hoằng và Diêm Tượng vội vã đến.

Nhìn Dương Hoằng, Diêm Tượng mặt lộ vẻ lo lắng nói: Dương tiên sinh, chúa công có phải lại muốn đề cập đến chuyện xưng đế không.

Trên mặt Dương Hoằng cũng lộ ra vài phần lo lắng.

Ngay sau đó thở dài một tiếng: Chúng ta vào xem, xem chúa công nói thế nào.

Hai người cùng bước vào phủ.

Nhìn Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người, Viên Thuật mặt đầy vẻ vui mừng nói.

Hai vị tiên sinh, đây có một tin thắng trận, mời hai vị tiên sinh xem.

Dương Hoằng tiến lên nhận lấy.

Mở ra xem, không khỏi trong lòng chùng xuống.

Miệng lẩm bẩm: Không nên như vậy a.

Ngay sau đó, đưa tin thắng trận trong tay cho Diêm Tượng.

Diêm Tượng xem xong, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Ông ta cũng nhìn ra có điều không ổn.

Lập tức tiến lên nói: Chúa công, trong đó e rằng có gian trá.

Viên Thuật lại khẽ hừ một tiếng: Sao có lý đó.

Lần trước, các ngươi nói đợi ta đánh lui liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo.

Bây giờ liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo đã rút lui về quận Hà Đông, lại nói trong đó có gian trá.

Dương Hoằng tiến lên khuyên: Chúa công, lần này, quả thực có chút kỳ lạ.

E rằng trong đó có gian trá, chúng ta không thể không phòng.

Chuyện này không được nhắc lại.

Viên Thuật trợn mắt giận dữ.

Ta hỏi các ngươi, bây giờ Hán thất suy tàn, mất lòng dân.

Viên gia ta bốn đời tam công, rất được lòng dân.

Ta muốn thay thế nhà Hán, không biết các ngươi thấy thế nào.

Chúa công, vạn vạn lần không được.

Dương Hoằng cúi sâu người nói.

Chúa công, bây giờ Đại Hán tuy có nhiều khổ nạn, nhưng nền tảng của Hán thất vẫn còn, lòng dân vẫn còn.

Nếu chúa công lúc này xưng đế, thì chắc chắn sẽ bị vạn dân bất mãn.

Đến lúc đó quần hùng cùng nhau tấn công, e rằng Dự Châu của chúng ta nguy rồi.

Diêm Tượng cũng cúi sâu người nói: Xin chúa công nhất định phải suy nghĩ kỹ.

Lúc này thời cơ chưa chín muồi.

Viên Thuật giận quá hóa cười.

Chuyện này không cần nhắc lại.

Ý ta đã quyết.

Năm ngày sau là ngày lành, đến lúc đó ta sẽ một lần xưng đế.

Dương Hoằng lại tiến lên nói: Chúa công, trung ngôn nghịch nhĩ.

E rằng sẽ khiến chúa công tức giận, nhưng ta phải hết sức can gián.

Xin chúa công thu hồi thành mệnh.

Viên Thuật xua tay: Truyền lệnh của ta, lập tức bắt đầu chuẩn bị, năm ngày sau ta sẽ đăng cơ xưng đế, quốc hiệu Trần.

Phịch.

Dương Hoằng cả người ngồi sụp xuống đất.

Hồi lâu, mới thất vọng than: Chúa công không nghe lời của hai chúng ta, e rằng hối hận cũng đã muộn.

Năm ngày sau.

Trung tâm thành Nam Dương.

Có một cái đài cao, bây giờ được trang trí lại, trên đó khắc ba chữ lớn: Phong Thiền Đài.

Một hồi tiếng kim cổ vang lên.

Một đội binh mã mở đường, sau đó, Viên Thuật chậm rãi bước lên Phong Thiền Đài.

Rồi mới lớn tiếng nói: Từ hôm nay, ta đăng cơ xưng đế, quốc hiệu Trần, niên hiệu Trọng Hưng.

Hôm nay, phàm là đất của ta, đều nên khắp nơi ăn mừng.

Xa xa, trong một phủ đệ.

Hai người Dương Hoằng và Diêm Tượng bị giam lỏng ở đây.

Nghe tiếng bên ngoài, Dương Hoằng thất vọng ngồi sụp xuống đất.

Cơ nghiệp của chúa công từ đây hủy trong một sớm.

Đáng tiếc.

Đáng than a.

Chúa công.

Từ Thứ vừa hét lớn, vừa chạy vào phủ Châu mục.

Chúa công, quả nhiên như ngài dự liệu, Viên Thuật xưng đế.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Đồng loạt trừng mắt, không thể tin nổi nhìn Từ Thứ.

Lưu Húc nhíu mày: Nguyên Trực, nói chi tiết đi.

Chúa công, từ lần trước chúa công đề cập đến, ta liền cho mật thám dưới quyền chú ý chặt chẽ tình hình bên Viên Thuật.

Hôm nay mật thám truyền tin tức, ba ngày trước, Viên Thuật ở Nam Dương xưng đế, quốc hiệu Trần, niên hiệu Trọng Hưng.

Lưu Húc tay phải vỗ mạnh lên bàn, bàn liền vỡ nát.

Đồng thời, hắn cũng mạnh mẽ đứng dậy.

Bây giờ thiên tử Đại Hán vẫn còn, lại có bản vương phụ chính, tên Viên Thuật đó lại dám xưng đế.

Hành động này là công khai mưu phản, coi như mưu nghịch.

Bản vương nhất định phải tự mình xử tử tên loạn thần tặc tử đó, để bảo vệ uy nghiêm của Đại Hán ta.

Truyền lệnh của bản vương, lệnh cho tất cả văn võ chúng thần trong vòng một khắc, tập hợp tại nghị sự sảnh.

Dạ.

Thị vệ đáp một tiếng, vội vã đi.

Không bao lâu sau, một đám văn võ vội vã đến.

Tất cả đều chắp tay thi lễ với Lưu Húc, rồi bước vào nghị sự sảnh.

Nhìn mọi người trong nghị sự sảnh, Lưu Húc ánh mắt lướt qua mọi người.

Các vị, ta nhận được tình báo mới nhất, Viên Thuật ba ngày trước, ở Nam Dương xưng đế, quốc hiệu Trần, niên hiệu Trọng Hưng.

Triệu Vân lớn tiếng hét lên: Tên Viên Thuật đó lại dám xưng đế.

Không muốn sống nữa sao.

Bây giờ Hán thất có thiên tử, có chúa công ở đây, tên Viên Thuật đó lại dám xưng đế.

Gan thật lớn.

Thái Sử Từ cũng giận dữ nói.

Điển Vi vỗ vỗ ngực, lớn tiếng hét lên: Chúa công, ta sẽ cầm đôi thiết kích của ta, chặt đầu tên Viên Thuật đó xuống.

Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương ba người cũng có chút mơ

màng.

Trước đây theo Tôn Kiên ở dưới trướng Viên Thuật, nhưng lúc đó, cũng không nghe nói Viên Thuật muốn xưng đế a.

Tôn Sách ngơ ngác nhìn cảnh trước mắt, có chút không hiểu.

Tình tiết, sao lại kỳ quái như vậy.

Nếu Viên Thuật xưng đế, phụ thân nên sẽ khuyên can.

Trừ phi, phụ thân của chàng gặp bất trắc.

Lưu Húc tay phải đặt lên eo.

Keng một tiếng, Trạm Lư kiếm ứng thanh tuốt vỏ.

Giơ kiếm trong tay, lớn tiếng hét lên: Lần này Viên Thuật mưu nghịch, tội đáng tru.

Truyền lệnh của bản vương, lập tức chỉnh đốn binh mã.

Lần này trừ Trương Chiêu, Lý Nho, Mi Chúc ba người ở lại, những người còn lại, tất cả đều theo bản vương cùng xuất chinh.

Sáng mai, do bản vương tự mình lĩnh binh, chúng ta binh phát Viên Thuật.

Mọi người đồng loạt cung kính tuân lệnh, rồi đi ra ngoài.

Tôn Sách có chút do dự.

Nghĩ đến phụ thân của mình, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Lưu Húc chú ý đến sự do dự của Tôn Sách, lập tức gật đầu: Bá Phù, trong lòng có điều gì lo ngại.

Tôn Sách gật đầu, lo lắng nói: Sư phụ, phụ thân của con bây giờ thế nào.

Lưu Húc bình thản nói: Phụ thân ngươi bây giờ đang dẫn theo tám

ngàn tinh binh dưới quyền, đi về phía Từ Châu.

Tôn Sách gãi đầu, có chút không hiểu.

Lưu Húc đi thẳng vào vấn đề: Phụ thân ngươi vì để báo thù cho ngươi và Trình Phổ, đã lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ cất giấu nhiều năm ra, đổi lấy tám ngàn tinh binh của Viên Thuật.

Bây giờ, phụ thân ngươi đang dẫn theo tám ngàn tinh binh dưới quyền, thẳng tiến Từ Châu.

Vài ngày nữa sẽ đến Bành Thành.

Tôn Sách không khỏi sững người.

Nhưng ngay sau đó liền cảm động.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đó là vật quý giá đến mức nào.

Phụ thân lại bằng lòng vì chàng mà lấy ra, nghĩ đến đây, trong mắt chàng ẩn ẩn có lệ quang lấp lánh.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Tôn Sách: Ngày mai ta sẽ binh phát Nam Dương.

Đến lúc đó bản vương sẽ tự mình khuyên phụ thân ngươi, gia nhập dưới trướng bản vương.

Tôn Sách cúi người với Lưu Húc: Đa tạ sư phụ.

Rồi liền bước ra ngoài.

Sau đó, Lưu Húc liền nhìn về phía Trương Liêu và Cao Thuận đang chờ ở một bên.

Văn Viễn, Bá Bình, Đan Dương tinh binh huấn luyện thế nào rồi.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người hơi khom người.

Trương Liêu bẩm báo: Chúa công, Đan Dương tinh binh có năm ngàn người theo ý của chúa công, đã sử dụng cung tên kiểu mới.

Lưu Húc nghe vậy, không khỏi có chút hứng thú: Hiệu quả thế nào.

Trương Liêu phấn khích nói: Chúa công, không thể không nói, Đan Dương tinh binh quả thực là những xạ thủ trời sinh.

Mỗi người đều biết bắn tên, mỗi người kỹ thuật bắn tên đều khá tốt.

Điểm này, Lưu Húc trước đây đã biết, cũng vì vậy không có phản ứng quá lớn.

Chỉ cười nhạt một tiếng.

Nhưng Trương Liêu lại thao thao bất tuyệt.

Chúa công, ta sáng nay đã thử nghiệm một lần, bất luận là tầm bắn hay uy lực, đều mạnh hơn những cung tiễn thủ ta từng thấy.

Cung kiểu mới mà chúa công thiết kế, hiệu quả phi thường.

Như vậy rất tốt.

Lưu Húc cười sang sảng.

Từ hôm nay, cung này đặt tên là Tần cung.

Lần này xuất chinh, bản vương sẽ xem uy lực của nó.

Trương Liêu vỗ ngực: Chúa công cứ yên tâm, nhất định sẽ làm ngài hài lòng.

Số Đan Dương tinh binh còn lại dưới trướng, huấn luyện thế nào rồi.

Chúa công, số Đan Dương tinh binh còn lại, đã hồi phục được phần lớn chiến lực.

Nếu cần sử dụng, cũng có thể một trận chiến.

Lưu Húc vỗ vỗ vai Trương Liêu và Cao Thuận hai người: Lần này

vất vả hai vị.

Vậy lập tức chỉnh binh, ngày mai cùng xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Húc đã tỉnh dậy từ sớm.

Bên cạnh, Chân Mật đang dịu dàng nhìn hắn.

Ngay sau đó, nàng tự mình đứng dậy, giúp Lưu Húc chỉnh lại y phục.

Phu quân, lần này xuất chinh, xin phu quân vạn lần chú ý an toàn.

Trinh nhi cứ yên tâm.

Lưu Húc cười nhạt.

Bản vương là đại tướng quân đệ nhất Đại Hán, ai có thể làm ta bị thương.

Chân Mật tựa vào ngực Lưu Húc: Phu quân, thiếp thân ở nhà đợi chàng về.

Lưu Húc vuốt má Chân Mật, gật đầu.

Ngay sau đó, liền bước ra ngoài.

Vừa mới đi ra khỏi hậu viện, đã thấy Tôn Thượng Hương đeo cung tên, vội vã đến.

Tôn Thượng Hương cúi người thi lễ với Lưu Húc: Tần Vương, ta nguyện cùng ngài xuất chinh.

Lưu Húc nhíu mày: Chiến trường đa biến, nàng đi làm gì.

Chính vì chiến trường đa biến, nên ta mới phải cùng đi, để bảo vệ Tần Vương.

Tôn Thượng Hương vừa nói, trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, múa một đường kiếm hoa.

Lại nhìn về phía Lưu Húc: Tần Vương, ta không chỉ có tiễn pháp

không tệ, mà kiếm thuật cũng khá giỏi.

Bảo vệ ta.

Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Tôn Thượng Hương ôm cánh tay Lưu Húc, nài nỉ: Xin Tần Vương thành toàn.

Tôn Sách từ bên cạnh đi ra.

Sư phụ yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt sư mẫu.

Trên mặt Tôn Thượng Hương hiện ra vẻ đỏ ửng, nhưng vẫn kiên định nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc hoàn toàn sững sờ.

Ai bày ra trò quỷ này.

Tôn Sách gọi Tôn Thượng Hương là sư mẫu.

Đừng đùa nữa được không.

Chương 217

Tôn Thượng Hương một tay nắm lấy cánh tay Lưu Húc, tha thiết nói: Lưu.

Lưu lang, lần này liên quan đến phụ thân ta, ta không thể ngồi yên không lo.

Xin Lưu lang nhất định phải thành toàn cho ta.

Lưu Húc gật đầu: Thôi được, vậy cùng đi đi.

Chỉ là phải tuân thủ nghiêm ngặt quân lệnh.

Tốt quá rồi.

Tôn Thượng Hương mạnh mẽ nhảy lên, cười lớn.

Ngay sau đó, một tay ôm lấy Lưu Húc: Đa tạ Lưu lang thành toàn.

Tôn Sách không tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Tôn Thượng Hương mới buông Lưu Húc ra.

Trên mặt nàng đầy vẻ hồng hào, cũng không biết là do xấu hổ hay phấn khích.

Lưu Húc bước tiếp về phía trước, lại thấy Tôn Thượng Hương ra vẻ già dặn nói: Bá Phù đồ nhi, biểu hiện không tệ.

Lưu Húc bước chân không khỏi lảo đảo một cái.

Rất nhanh, liền đến ngoài phủ Châu mục.

Một đám văn võ đều đã chờ ở đó.

Thấy Lưu Húc đến, họ chắp tay thi lễ.

Triệu Vân chủ động tiến lên báo cáo: Chúa công, tất cả đã chuẩn bị xong.

Chỉ đợi chúa công hạ lệnh, chúng ta có thể xuất phát.

Tốt.

Lưu Húc lớn tiếng nói, Đi, theo bản vương đến bãi tập.

Lưu Húc chân đạp một cái, thân hình đã bay lên không trung.

Sau đó, liền vững vàng ngồi trên mình ngựa Xích Ký.

Đồng thời, ngựa Xích Ký chồm lên, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Nhìn cảnh này, Tôn Thượng Hương cả người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Trong mắt nàng lộ ra vẻ sùng bái.

Nàng đã sớm ngưỡng mộ Tần Vương Lưu Húc, nhưng lại chưa từng thấy Lưu Húc ra tay.

Tôn Sách bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Không biết vì sao, chàng luôn có một cảm giác con gái lớn không giữ được trong nhà.

Nhưng rõ ràng chàng là đại ca của Tôn Thượng Hương.

Lưu Húc một ngựa đi đầu, dẫn theo chúng nhân đến bãi tập.

Tiếp theo, việc phải làm chính là đại hội thệ sư.

Lúc này, tất cả binh mã sắp xuất chinh, đều đã chờ đợi trong bãi tập.

Thấy Lưu Húc đến, họ đồng loạt chắp tay thi lễ: Bái kiến chúa công.

Lưu Húc vẫy tay.

Bây giờ quan trọng nhất, chính là nâng cao sĩ khí.

Nghĩ vậy, thân hình hắn nhảy lên, liền bay lên không trung, hướng về phía một cái đài cao bên cạnh.

Có không ít binh sĩ đồng loạt kinh ngạc kêu lên.

Phải biết rằng, Lưu Húc cách cái đài cao đó đến hơn hai mươi trượng.

Khoảng cách xa như vậy, đâu phải sức người có thể nhảy qua.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến tất cả mọi người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Chỉ thấy Lưu Húc trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn hai mươi trượng, xuất hiện trên đài cao.

Sau đó, binh sĩ không khỏi đồng loạt cao giọng hét lên: Chúa công thần uy.

Vô số âm thanh hội tụ lại, tiếng vang bốn phương.

Tôn Sách cười khổ một tiếng.

Chiêu này của Lưu Húc, trước đây chàng đã thấy.

Không.

Phải nói là, chàng đã thấy một chiêu còn kinh khủng hơn của Lưu Húc.

Lúc đó, sư phụ chính là như vậy bay qua, bắt lấy chàng.

Không biết, cảnh tượng này tam muội có thấy không.

Chàng quay đầu nhìn về phía Tôn Thượng Hương.

Quả nhiên.

Lúc này Tôn Thượng Hương đang một mặt si mê nhìn Lưu Húc.

Bộ dạng sùng bái đó, không biết sao, khiến Tôn Sách có chút ghen tị.

Nhưng ngay sau đó, chàng liền nghĩ đến cảnh vừa rồi gọi Tôn Thượng Hương là sư mẫu.

Trong lòng chàng chỉ còn lại sự bất đắc dĩ.

Lưu Húc ánh mắt lướt qua tất cả binh sĩ.

Phương trận bên trái, áo trắng ngựa trắng, chính là năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng theo hắn nam chinh bắc chiến, tốc độ vô song, là kỵ binh nhẹ hàng đầu Đại Hán.

Sát bên Bạch Mã Nghĩa Tòng là Hổ Báo Kỵ.

Hiện tại dưới trướng hắn Hổ Báo Kỵ có tám ngàn người.

Người mặc giáp, ngựa đội khôi, nhìn qua liền có một cỗ khí thế lẫm liệt.

Đội Hổ Báo Kỵ này, nghiễm nhiên đã trở thành một đội quân mạnh mẽ vang danh thiên hạ.

Bên phải Hổ Báo Kỵ, là Tây Lương thiết kỵ.

Đội Tây Lương thiết kỵ này có đến một vạn người, do Cẩm Mã Siêu dẫn dắt, chiến lực của Tây Lương thiết kỵ cũng có thể phát huy lớn hơn.

Bên phải Tây Lương thiết kỵ, là năm ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ do Trương Liêu thống lĩnh và Hãm Trận Doanh do Cao Thuận thống lĩnh.

Hãm Trận Doanh tuy chỉ có tám trăm người, nhưng dưới sự lãnh đạo của Cao Thuận, chiến lực của nó lại cực kỳ kinh khủng.

Nhìn sang bên phải nữa, là năm ngàn binh mã do Quan Vũ thống lĩnh.

Năm ngàn người này vốn là thuộc hạ cũ của Lưu Bị.

Bên phải nữa, là năm ngàn Đan Dương cung thủ mới thành quân gần đây.

Đan Dương cung thủ mỗi người đều cầm Tần cung, rất uy phong, ngay cả Lưu Húc cũng có chút mong đợi chiến lực của họ.

Có lẽ, sau một trận chiến này, liền có thể danh chấn thiên hạ.

Ở phía ngoài cùng bên phải, là một vạn năm ngàn Đan Dương tinh binh.

Từ Vinh vốn thống lĩnh năm ngàn Tây Lương thiết kỵ, Lưu Húc liền sắp xếp cho ông ta thống lĩnh một vạn năm ngàn Đan Dương tinh binh.

Từ Vinh là soái tài thống lĩnh đại quân, chỉ có khi số lượng đủ nhiều, mới có thể phát huy triệt để năng lực thống soái của mình.

Binh mã tuy chỉ có năm vạn bốn ngàn người, nhưng mỗi đội đều là quân mạnh hàng đầu.

Đối với tất cả, hắn khá hài lòng.

Ngắn ngủi một năm, liền phát triển đến mức độ như vậy, quả thực thần tốc.

Chưa kể, ở Duyện Châu có mười mấy vạn binh mã bình thường, ở Duyện Châu và Từ Châu đều có quân đồn trú.

Lưu Húc lớn tiếng hét lên: Các vị, bốn ngày trước, Nam Dương Viên Thuật công khai đăng cơ, tự xưng là đế.

Hành vi như vậy, tương đương với mưu nghịch.

Loại nghịch tặc này, người người đều có thể giết.

Hôm nay bản vương sẽ cùng mọi người xuất chinh, thảo phạt tên loạn thần tặc tử đó.

Tất cả binh sĩ đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Chúa công của họ là tông thân Đại Hán, là Tần Vương của Đại Hán.

Họ là thuộc hạ của chúa công, tự nhiên cũng là binh mã của Đại Hán.

Bây giờ có người công khai phản loạn, tự nhiên sẽ không ngồi yên.

Đối với biểu hiện của binh sĩ, Lưu Húc khá hài lòng.

Tay phải rung lên, trên mũi thương Hình Thiên xuất hiện từng đạo hư ảnh.

Ngay sau đó nhìn chuẩn một tảng đá lớn phía trước, mạnh mẽ đập xuống.

Ầm ầm.

Một tiếng động lớn vang lên.

Thương Hình Thiên từ trên xuống dưới, trực tiếp xuyên thấu cả tảng đá.

Trong chớp mắt, đá vụn bay tứ tung.

Tất cả mọi người có mặt tại đây, đều sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy tảng đá đó đã bị đập nát.

Không thể tin nổi nhìn cảnh trước mắt.

Phải biết rằng, tảng đá này cao hơn một người.

Tần Vương một thương, đã đập nát.

Quá kinh khủng rồi.

Triệu Vân không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Sau khi xem Bá Vương thương pháp của Lưu Húc, đối với Thất Thám Bàn Long Xà thương pháp lại có lĩnh ngộ mới.

Vốn tưởng rằng, khoảng cách giữa mình và chúa công, lại gần hơn không ít.

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải vậy.

Khoảng cách giữa mình và chúa công, như một vực thẳm.

Triệu Vân là cao thủ thương đạo, đối với uy lực của cú thương vừa rồi, càng hiểu rõ hơn.

Bình thường, khi đập đá, mọi người đều sẽ dùng mũi thương.

Bởi vì mũi thương sắc bén, tự nhiên dễ dàng đập vỡ tảng đá hơn.

Nhưng cú thương đó của Lưu Húc, lại hoàn toàn khác với những chiêu thương thông thường.

Cú thương đó căn bản không có mũi thương.

Đó thuần túy là dùng sức mạnh của bản thân, đập nát tảng đá.

Mới có cảnh tượng tảng đá vỡ nát trước mắt.

Khác với những người khác, Tôn Sách không khỏi phấn khích.

Chàng là đệ tử của Lưu Húc, sư phụ càng mạnh, đệ tử học được sau này, tự nhiên cũng sẽ càng mạnh.

Về phần Tôn Thượng Hương trở thành sư mẫu của chàng.

Chuyện đó, chàng không quan tâm nữa.

Tôn Thượng Hương lúc này trong lòng phấn khích.

Lưu lang quả nhiên là anh hùng.

Anh hùng hạng nhất.

Thiên hạ này, có ai có thể sánh vai với Lưu lang.

Có thể gả cho Lưu lang, cho dù làm thiếp, cũng đời này không hối tiếc.

Binh sĩ từng người một phấn khích.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Tảng đá cao bằng người, một đòn vỡ nát.

Phải biết rằng, đây không phải là một đòn nứt, mà là một đòn vỡ nát.

Chương 218

Lưu Húc lớn tiếng hét lên: Truyền lệnh của bản vương, chúng ta lập tức xuất phát, thảo phạt Viên Thuật.

Bản vương thề sẽ diệt sạch cả nhà tên nghịch tặc Viên Thuật đó.

Diệt cả nhà.

Binh sĩ lòng đầy căm phẫn, từng người một cất tiếng hô to.

Lưu Húc chân đạp một cái, thân hình liền vượt qua khoảng cách hơn hai mươi trượng, đến trên lưng ngựa Xích Ký.

Đồng thời, ngựa Xích Ký phảng phất như có linh tính.

Cả người chồm lên.

Bộ lông màu đỏ rực theo gió bay phấp phới.

Lưu Húc kéo dây cương.

Ngựa Xích Ký mạnh mẽ lắc đầu, rồi hai vó nặng nề hạ xuống.

Ầm.

Cùng với cú đạp đó, trên mặt đất, đá vụn bay tứ tung.

Một cái hố sâu lớn, xuất hiện trên mặt đất.

Nhìn Lưu Húc phảng phất như thiên thần, binh sĩ đồng loạt tinh thần đại chấn.

Có một chúa công uy mãnh như vậy dẫn dắt, có gì phải sợ.

Lưu Húc vung Hình Thiên Thương trong tay, quát lớn: Bản Vương hạ lệnh, chúng ta lập tức xuất phát, binh phát Nam Dương.

Bản Vương nhất định sẽ đích thân chém tên loạn thần tặc tử kia dưới ngựa.

Toàn quân tức khắc lên ngựa, đi theo sau Lưu Húc.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Điển Vi, Hứa Chử và những người khác đều đi sát phía sau Lưu Húc.

Hống.

Trong tiếng hô vang, các binh sĩ đều ưỡn ngực ngẩng đầu, theo sau Lưu Húc tiến ra ngoài.

Lúc này, trên đường phố, vô số bá tánh đã đổ ra hai bên đường.

Lòng dân sôi sục.

Tần Vương nhất lộ bảo trọng.

Tần Vương đi cẩn thận.

Cung chúc Tần Vương sớm ngày thắng lợi trở về.

Tần Vương, cảm tạ ngài.

Trên đường, vô số bá tánh chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Sự nhiệt tình của họ khiến Lưu Húc vô cùng cảm động.

Thật là những người dân Đại Kinh đáng kính đáng yêu.

Thật là những bá tánh dưới quyền cai trị của mình.

Hắn cất cao giọng hô: Mọi người yên tâm.

Tên nghịch tặc kia, Bản Vương nhất định sẽ tự tay lấy đầu.

Mọi người xin hãy trở về đi.

Khi đội quân tiến lên, vô số bá tánh lùi về hai bên, tạo ra một con đường trên con phố vốn đang tắc nghẽn.

Đây chính là lòng dân.

Lưu Húc thầm nghĩ trong lòng: Người dân của ta, vẫn luôn đáng kính đáng yêu như vậy.

Bất kể cuộc sống có khốn khổ đến đâu, họ cũng không bao giờ quên đất nước đã sinh ra và nuôi dưỡng mình.

Bất kể cuộc sống có khốn khổ đến đâu, chỉ cần quan viên làm một chút việc thực tế, dù chỉ một chút thôi, bá tánh cũng sẽ cảm kích vô cùng.

Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Kể từ hôm nay, ta sẽ bảo vệ Đại Kinh này.

Khiến cho Đại Kinh này trở nên thịnh vượng hơn.

Phải để câu nói kia vang vọng khắp mọi ngóc ngách trên địa cầu: Kẻ nào dám phạm Đại Kinh ta, dù xa cũng giết.

Tin tức Viên Thuật xưng đế dường như mọc thêm cánh, với tốc độ kinh người lan truyền đến các châu các quận.

Thành Trường An.

Lưu Hiệp nhìn các quần thần đang chia làm hai hàng, nổi giận nói: Tên Viên Thuật kia lại dám mưu phản, sao dám như thế.

Thật to gan.

Hắn quát lớn: Vương Tư đồ, trẫm muốn ngự giá thân chinh.

Vương Doãn khẽ ho một tiếng, nói: Bệ hạ, Tần Vương đã truyền tin, tập kết binh mã, tiến về Nam Dương.

Chuyện bình loạn, cứ giao cho Tần Vương đi.

Đổng Thừa cũng bước lên nói: Bệ hạ, xin hãy bảo trọng long thể.

Tần Vương là võ tướng đệ nhất Đại Kinh ta, dưới trướng có rất nhiều binh hùng tướng mạnh.

Có ngài ấy đích thân ra tay, việc bắt giữ nghịch tặc Viên Thuật kia chắc chắn dễ như trở bàn tay.

Lưu Hiệp gật đầu.

Vừa rồi cũng chỉ là làm bộ làm tịch mà thôi.

Thật sự bảo y ngự giá thân chinh sao.

Đùa à.

Không bị dọa đến tè ra quần đã là may rồi.

Bây giờ hai đại thần khuyên can, y tự nhiên thuận nước đẩy thuyền.

Vương Tư đồ, truyền ý chỉ của trẫm, bảo Tần Vương sau khi chém giết nghịch tặc Viên Thuật, phải cho ngựa nhanh mang đầu của hắn về.

Trẫm muốn tận mắt nhìn thấy hạ trường của tên nghịch tặc Viên Thuật kia.

Dạ.

Vương Doãn đáp.

Ký Châu.

Viên Thiệu nhìn tình báo trong tay, thở dài một tiếng.

Đối với việc Viên Thuật xưng đế, hắn có thể lý giải.

Nhưng không thể hiểu nổi, vì sao Viên Thuật lại chọn thời điểm này.

Hiện nay Tần Vương binh hùng tướng mạnh, ngay cả hắn cũng phải kiêng dè ba phần, Viên Thuật lại không hề biết nể sợ.

Điền Phong chắp tay hành lễ nói: Chúa công, Viên Thuật xưng đế, đây là hành vi đại nghịch bất đạo với thiên hạ.

Thần cho rằng chúng ta nên xuất binh, thảo phạt Viên Thuật.

Thư Thụ cũng tiến lên một bước nói: Chúa công, thuộc hạ phụ

nghị.

Hành động này của Viên Thuật, tương đương với mưu nghịch.

Chúng ta nên xuất binh thảo phạt.

Vẻ mặt Viên Thiệu hiện lên mấy phần phức tạp.

Tuy không hòa thuận với Viên Thuật, nhưng dù sao cũng đều thuộc Viên gia.

Quan trọng hơn là, nếu Viên Thuật xưng đế thành công, hắn cũng có thể noi theo.

Quách Đồ cẩn thận quan sát biểu cảm của Viên Thiệu.

Ngay lập tức, trong lòng hắn khẽ động, liền bước lên nói: Chúa công, hiện nay chiến sự giữa chúng ta và Công Tôn Toản khá căng thẳng.

Lúc này không nên điều động thêm binh mã.

Hơn nữa, chúng ta đã có Nhan tướng quân suất lĩnh năm nghìn tinh kỵ, tiến đến chinh chiến Dự Châu.

Viên Thiệu liếc nhìn Quách Đồ một cái, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Không hổ là mưu thần mà hắn trọng dụng nhất, quan điểm hoàn toàn trùng khớp với hắn.

Nhưng dù sao, công việc bề ngoài vẫn phải làm.

Hắn khẽ thở dài nói: Hiện nay Công Tôn Toản đã thôn tính Lưu Ngu, đang nhìn chúng ta như hổ đói.

Ta thật sự không thể điều thêm binh mã dư thừa được.

Hắn nhìn về phía Điền Phong nói: Nguyên Hạo, thay ta soạn một văn thư, bảo Nhan tướng quân nhất định phải dốc lòng.

Điền Phong và Thư Thụ nhìn nhau, đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Ngay sau đó, Điền Phong cúi người hành lễ: Dạ.

Kinh Châu, Lưu Biểu.

Khoái Việt chạy một mạch vào trong phủ Châu mục.

Chúa công, Viên Thuật xưng đế rồi.

Tay Lưu Biểu bất giác run lên, cây bút lông trong tay rơi xuống đất.

Hắn trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn Khoái Việt nói: Dị Độ, ngươi nói lại lần nữa.

Vài ngày trước, Viên Thuật đã xưng đế ở quận Nam Dương.

Lập quốc hiệu là Trần, niên hiệu là Trọng Hưng.

Khoái Việt nói lại lần nữa.

Sắc mặt Lưu Biểu tối sầm lại: Thằng nhãi Viên Thuật kia, sao dám như thế.

Thấy phản ứng của Lưu Biểu, Khoái Việt mừng rỡ.

Hắn lập tức chắp tay hành lễ nói: Chúa công, hiện nay Tần Vương đã xuất binh.

Theo thiển ý của thần, chúng ta nên xuất binh, hưởng ứng Tần Vương.

Lưu Cảnh Sơ sao.

Lưu Biểu lẩm bẩm.

Ngay sau đó, hắn xua tay nói: Việc này để sau hãy bàn.

Ta nghe nói trên sông của chúng ta, xuất hiện một tên thủy tặc, khá lợi hại.

Đã phái người đi tiễu phạt chưa.

Khoái Việt hơi sững sờ.

Viên Thuật mưu nghịch so với một tên thủy tặc, chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, chẳng lẽ còn không rõ sao.

Hắn lại chắp tay hành lễ nói: Chúa công, Viên Thuật mưu nghịch, chúa công là tông thân Hán thất, lẽ ra phải thảo phạt mới đúng.

Lưu Biểu hừ lạnh một tiếng: Dị Độ, lần trước ta bảo ngươi thảo phạt tên thủy tặc kia, ngươi đã làm chưa.

Khoái Việt lộ vẻ cười khổ.

Rõ ràng, Lưu Biểu hoàn toàn không muốn đề cập đến chuyện thảo phạt Viên Thuật.

Hắn cười khổ lắc đầu nói: Tạm thời chưa xuất binh.

Tên thủy tặc kia tên gì.

Nghe nói khá lợi hại.

Lưu Biểu hỏi.

Bọn thủy tặc đó tự xưng là Cẩm Phàm Tặc, nghe nói vốn là người Ba Thục, mới đến Kinh Châu.

Khoái Việt trả lời: Nhưng bọn Cẩm Phàm Tặc này chuyên làm việc cướp của người giàu chia cho người nghèo, cũng không đến nỗi thập ác bất xá.

Lưu Biểu lại không đồng tình, thản nhiên hạ lệnh: Bọn Cẩm Phàm Tặc đó tung hoành trên sông, không ít phú hộ đã lên tiếng phản đối.

Lập tức xuất binh, tiến đến thảo phạt tên thủy tặc kia.

Khoái Việt bất đắc dĩ thở dài, sau đó cung kính lui ra.

Quận Hà Đông, bên trong phủ Thái thú.

Nhìn tình báo trong tay, Tào Tháo quả thực không dám tin vào mắt mình.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc nói: Văn Nhược, tình báo này có thật không.

Tuân Úc gật đầu: Xác nhận không sai.

Tần Vương đã xuất binh, tiến về Dự Châu.

Tào Tháo nổi giận đùng đùng: Tên Viên Thuật kia thật to gan.

Lại dám xưng đế, không coi đương kim thiên tử ra gì.

Tào Tháo trừng mắt, quát lớn: Văn Nhược, lập tức điều động binh mã, ta muốn cùng tên Kỷ Linh kia quyết một trận tử chiến.

Trong mắt Tuân Úc lóe lên vẻ vui mừng.

Gật đầu nói: Chúa công cao minh, lúc này chúng ta xuất binh là thích hợp nhất.

Ngay sau đó, binh mã dưới trướng Tào Tháo bắt đầu được điều động.

Bên ngoài quận Hà Đông, một dãy doanh trại san sát được dựng lên.

Các doanh trại này được bố trí vô cùng nghiêm ngặt.

Lúc này trong doanh trại, đâu đâu cũng là binh mã, nhìn số lượng, có đến bảy vạn người.

Trong trung quân đại trướng.

Kỷ Linh ngồi cao trên ghế chủ soái, phía dưới là một đám tướng giáo.

Hắn cười lớn nói: Chư vị, hiện nay chúa công của chúng ta đã đăng cơ xưng đế, quốc hiệu Trần.

Niên hiệu Trọng Hưng.

Đây là chuyện vui lớn.

Chúng ta hãy cùng kính bệ hạ Đại Trần của chúng ta.

Mọi người đồng loạt nâng ly, cười lớn uống cạn.

Trần Lan cười lớn nói: Chúc mừng Kỷ tướng quân vinh đăng chức vị Đại tướng quân.

Mạt tướng ở đây xin chúc mừng Kỷ tướng quân.

Kỷ Linh nâng ly rượu, gật đầu cười nói: Đa tạ Trần tướng quân.

Sau đó, mọi người chén chú chén anh, uống rất sảng khoái.

Kỷ Linh cũng ai đến cũng không từ chối.

Khi mọi người đang uống say sưa, một tên thân vệ vội vã chạy vào.

Đại tướng quân, bên ngoài quân Tào đang khiêu chiến.

Kỷ Linh nhướng mày nói: Tào Tháo thật không biết điều, lại dám làm phiền nhã hứng của ta.

Hắn quát lớn: Mọi người, cạn một ly với ta.

Mọi người đồng loạt nâng ly.

Kỷ Linh uống cạn ly rượu, rồi ném ly xuống đất, quát lớn: Đợi ta bình định quận Hà Đông, sẽ uống tiệc mừng công.

Hay.

Mọi người cười vang, ai nấy đều vui mừng.

Bên ngoài thành quận Hà Đông, hai quân đối đầu nhau.

Tào Tháo đặt tay lên hông.

Ỷ Thiên Kiếm đột nhiên tuốt vỏ.

Hắn quát lớn: Kỷ Linh, Viên Thuật xưng đế, tội ngang với mưu nghịch.

Nếu không mau mau đầu hàng, có thể tha tội chết.

Kỷ Linh ha hả cười lớn: Tào Mạnh Đức, ngươi chẳng phải cũng thèm muốn đất Dự Châu của chúa công ta sao.

Cần gì phải nói những lời đường hoàng như vậy.

Hắn quát lớn: Muốn đánh thì đánh.

Nói nhiều lời vô ích làm gì.

Tào Tháo giận dữ nói: Ai ra trận, chém tên Kỷ Linh kia xuống ngựa cho ta.

Hạ Hầu Uyên thúc ngựa, từ trong trận xông ra.

Chương 219

Chúa công đừng lo, để ta chém Kỷ Linh dưới ngựa.

Kỷ Linh cười lớn, rồi cũng thúc ngựa, xông lên nghênh chiến.

Hai người đánh nhau túi bụi.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Hai người đấu một trận ngang tài ngang sức.

Hai người đánh liên tục hơn năm mươi hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này, chiến mã của Hạ Hầu Uyên loạng choạng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền ngã xuống ngựa.

Kỷ Linh mừng rỡ.

Vội vàng thúc ngựa tiến lên.

Hạ Hầu Đôn thấy vậy vô cùng lo lắng.

Vội vàng xông lên, cứu Hạ Hầu Uyên, sau đó quay trở về trận.

Kỷ Linh cười lớn: Tướng sĩ, xông lên cùng ta.

Ầm Binh mã dưới trướng Kỷ Linh ồ ạt xông lên, lao về phía đối diện.

Tào Tháo không khỏi kinh hãi thất sắc.

Hắn giật cương ngựa, liền lùi về phía sau.

Kỷ Linh truy sát phía sau, đuổi suốt hơn mười dặm.

Tào Tháo chạy vô cùng chật vật, trên đường đi, thỉnh thoảng có binh sĩ vứt cả mũ giáp.

Thậm chí có người còn khoa trương hơn, ném cả binh khí xuống đất.

Binh sĩ dưới trướng Kỷ Linh, ai nấy đều nhặt đồ trên đất đến vui không kể xiết.

Mọi người lại đuổi thêm mười dặm.

Lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Kỷ Linh trong lòng không khỏi rùng mình.

Hắn nhìn ra bốn phía, chỉ thấy binh sĩ dưới trướng, ai nấy trong tay đều cầm không ít đồ tạp nham.

Những thứ này, toàn bộ đều là nhặt trên đường.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi.

Các tướng sĩ, mau ném hết những thứ trong tay đi.

Truyền lệnh binh truyền mệnh lệnh xuống.

Nhưng tất cả, đã muộn.

Một đội kỵ binh mấy nghìn người, xuất hiện trước mặt họ.

Người đi đầu, chính là Nhan Lương.

Chỉ thấy hắn ngồi trên một con chiến mã màu đen, tay cầm một cây đại đao, một ngựa đi đầu, vô cùng uy phong lẫm liệt.

Hắn quát lớn: Kẻ cản đường ta, chết.

Một luồng khí thế hung hãn, từ trên thân đội kỵ binh lan ra.

Sắc mặt Kỷ Linh đại biến.

Hắn kinh hô một tiếng: Trúng kế rồi.

Mau rút.

Chỉ là, câu nói vừa mới thốt ra, đã bị đội kỵ binh do Nhan Lương

suất lĩnh nhấn chìm.

Nhan Lương suất lĩnh năm nghìn thiết kỵ, một đường thẳng tiến.

Kỷ Linh chỉ có thể dẫn tàn binh, lui về Trần Quốc.

Không dám dừng lại, tiếp tục lui về phía nam.

Trần Lan khuyên: Đại tướng quân, hay là chúng ta quay về Nam Dương, lần sau lại hưng binh tác chiến.

Kỷ Linh thở dài một tiếng: Ta kiêu ngạo trước, khinh địch sau, mới tạo thành thảm bại lần này.

Hiện nay dưới trướng ta bảy vạn người chỉ còn lại mấy nghìn, ta còn mặt mũi nào đi gặp thiên tử bệ hạ.

Nói xong, hắn xua tay: Ta định đến Nhữ Nam chiêu mộ binh sĩ, rồi cùng Tào Tháo quyết một trận tử chiến.

Ý các ngươi thế nào.

Các tướng đồng thanh nói: Nguyện theo tướng quân, cùng Tào Tháo quyết một trận tử chiến.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, một đường tiến về Dự Châu.

Hai ngày sau, hắn thấy phía trước cách đó mười dặm, xuất hiện một đội binh mã.

Nhìn số lượng, có đến tám chín nghìn người.

Phía trước đội binh mã đó, có một người cầm đao đứng đó.

Người đó chính là Tôn Kiên.

Tôn Kiên đang làm gì ở đây, chẳng lẽ muốn phục kích.

Hắn nhìn về phía những binh sĩ sau lưng Tôn Kiên.

Chỉ thấy người người ngậm cỏ, ngựa ngậm tăm, rõ ràng là tư thế phục kích.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười.

Muốn phục kích, cũng không biết trốn xa một chút.

Lưu Húc nghĩ thầm, thúc vào bụng Xích Ký Mã, lập tức nghênh đón.

Phía sau hắn, Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ, tự nhiên theo sau.

Tôn Sách trong lòng hơi động.

Ngay sau đó, liền cùng Tôn Thượng Hương đi theo.

Tôn Kiên yên lặng chờ đợi, đợi binh mã của Lưu Húc đi qua một nửa, mới tiến hành công kích.

Đây chính là bán lộ nhi kích trong binh pháp.

Cộng thêm là phục kích, tất định sẽ thu được hiệu quả bất ngờ.

Để cuộc phục kích có thể thành công, hắn đặc biệt cách xa mười dặm.

Khoảng cách xa như vậy, ngay cả trinh sát cũng sẽ không dò xét được.

Lúc này, tim Tôn Kiên đột nhiên đập mạnh một cái.

Chuyện gì vậy.

Mặt đất rung chuyển mạnh như vậy.

Rõ ràng là dấu hiệu của đại đội kỵ binh đang tiến đến.

Kỵ binh của ai.

Chẳng lẽ bị Lưu Húc phát hiện rồi.

Không thể nào.

Tôn Kiên không dám tin vào tất cả.

Cách xa đến mười dặm, sao có thể bị phát hiện.

Chỉ là, lúc này không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, nếu đối phương là kỵ binh, vậy thì chạy trốn cũng đã thành xa vời.

Nghĩ vậy, Cổ Đĩnh Đao trong tay Tôn Kiên đột nhiên vung lên, quát lớn: Chuẩn bị chiến đấu.

Soạt.

Binh sĩ toàn bộ đều bắt đầu chuẩn bị.

Nửa khắc sau, một đội binh mã xuất hiện trước mặt hắn.

Con ngựa đi đầu, một viên tướng lĩnh tay cầm trường thương, ngạo nghễ đứng trên một con chiến mã màu đỏ rực.

Người đó chính là Lưu Húc.

Tim Tôn Kiên không khỏi run lên.

Cảnh tượng đối chiến ngày đó hiện lên trước mắt hắn, sự dũng mãnh của Lưu Húc, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng.

Ngay sau đó, hắn quát lớn: Lập trận.

Nghênh địch.

Lưu Húc như đang đi dạo trong sân nhà, hướng về Tôn Kiên cười nhạt nói: Văn Đài, vẫn khỏe chứ.

Nhìn Lưu Húc xuất hiện trước mặt, toàn thân Tôn Kiên căng cứng.

Hắn nắm chặt Cổ Đĩnh Đao trong tay.

Thật sự là vì trong trận chiến đó, uy thế của Lưu Húc quá lớn.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, tự nhiên nhìn ra sự căng thẳng của Tôn Kiên.

Chỉ cười nhạt nói: Văn Đài, Viên Thuật đã đăng cơ xưng đế.

Bản Vương lần này đến Nam Dương, thảo phạt Viên Thuật, chẳng lẽ ngươi muốn trợ Trụ vi ngược sao.

Tôn Kiên lắc đầu nói: Từ lúc ta và Viên Thuật đổi binh mã, ta đã không còn quan hệ thuộc hạ với hắn.

Lời trợ Trụ vi ngược mà Tần Vương nói, tự nhiên không thể áp dụng lên đầu ta.

Vậy tại sao lại mai phục ở đây.

Muốn công kích quân đội của Bản Vương đi thảo phạt nghịch tặc sao.

Ta lần này đến đây, chỉ để đòi lại Sách nhi nhà ta cùng ba vị tướng quân Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái.

Thật sự chỉ vì mục đích này.

Tự nhiên.

Cổ Đĩnh Đao trong tay Tôn Kiên đưa ngang.

Tần Vương, nếu ngài giao ra thì thôi.

Nếu không giao ra, chúng ta liền xem cao thấp dưới tay.

Chữ chiêu còn chưa nói ra, đã nghe hai tiếng hô vang lên.

Phụ thân đại nhân.

Tôn Kiên không khỏi sững sờ, động tác trong tay cũng không khỏi khựng lại.

Hắn nhìn theo tiếng hô, chỉ thấy có hai kỵ sĩ đang một trước một sau, phi như bay về phía này.

Người đi đầu, chính là con trai lớn Tôn Sách của hắn.

Người phía sau, là con gái Tôn Thượng Hương của hắn.

Hắn cất cao giọng hỏi: Các con ở đây.

Phụ thân đại nhân, khoan hãy động thủ.

Tôn Sách cao giọng hô, nhanh chóng đến trước mặt Tôn Kiên.

Tôn Sách và Tôn Thượng Hương hai người đồng loạt cúi người hành lễ với Tôn Kiên.

Phụ thân đại nhân, Tần Vương không hề làm hại con.

Hiện nay con đã bái Tần Vương làm sư phụ.

Cái gì.

Tôn Kiên nhíu mày nói.

Vậy ba vị tướng quân Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái đâu.

Không phải đã bị Tần Vương hạ độc thủ rồi chứ.

Lời của hắn vừa dứt, đã nghe xa xa có ba giọng nói truyền đến.

Tôn tướng quân, chúng tôi ở đây.

Tôn Kiên ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện ba viên đại tướng Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái đang thúc ngựa phi đến.

Không lâu sau, ba người Trình Phổ đã đến trước mặt Tôn Kiên.

Họ đồng loạt xuống ngựa, cúi người hành lễ với Tôn Kiên.

Tôn tướng quân, chúng tôi vẫn ổn.

Vậy thì tốt.

Tôn Kiên thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Tôn Thượng Hương nói: Thượng Hương, sao con lại chạy ra đây.

Tôn Thượng Hương không khỏi hoảng hốt.

Nhưng ngay sau đó, cô lén nhìn Lưu Húc một cái, chỉ cảm thấy trong lòng có dũng khí vô cùng.

Cô chắp tay với Tôn Kiên nói: Phụ thân đại nhân, nữ nhi thấy phụ thân đại nhân chiến bại, đại huynh sống chết không rõ, con liền đến tìm Tần Vương đòi công đạo.

Nhưng. nhưng hiện nay.

Tôn Thượng Hương dù dũng cảm đến đâu, cũng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Dù sao, đây là trước trận hai quân, có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm.

Cô lại lén nhìn Lưu Húc một cái, cắn chặt hàm răng bạc.

Tần Vương là anh hùng vĩ đại nhất của Đại Kinh.

Nữ nhi. nữ nhi đời này không phải Tần Vương thì không gả.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều ồ lên.

Tôn Thượng Hương lại không dám chậm trễ, đôi mắt đẹp nhìn Tôn Kiên chăm chú.

Dù sao, gả cho ai, cũng phải được phụ thân gật đầu đồng ý.

Đây là mệnh lệnh của cha mẹ.

Tôn Kiên khẽ nhíu mày nói: Vậy lời mai mối thì sao.

Tôn Thượng Hương kéo tay Tôn Sách nói: Người mai mối của nữ nhi chính là đại huynh.

Tôn Sách dở khóc dở cười.

Chương 220

Hay thật.

Mới vừa nhận Tôn Thượng Hương làm sư mẫu.

Bây giờ lại thành người mai mối cho Tôn Thượng Hương.

Nhưng hắn lại không dám không đồng ý.

Không nói đến đôi nắm đấm hồng của Tôn Thượng Hương.

Chỉ riêng sư phụ Lưu Húc.

Nếu phá hỏng chuyện tốt của sư phụ, chỉ sợ hắn sẽ khổ đủ.

Ngay lập tức, Tôn Sách liên tục gật đầu: Đúng vậy.

Ta chính là người mai mối.

Tôn Kiên ngước mắt nhìn Tôn Sách một cái, khiến Tôn Sách sợ đến mức muốn lùi bước.

Lại nghe Tôn Kiên gật đầu nói: Không biết Tần Vương thấy nữ nhi Tôn Thượng Hương của ta thế nào.

Lưu Húc hơi sững sờ.

Sau đó cười nhạt nói: Thượng Hương dám yêu dám hận, không hổ là một nữ trung hào kiệt.

Tôn Kiên ha hả cười lớn: Anh hùng xứng hào kiệt, thú vị.

Thật thú vị.

Nếu đã như vậy, Tôn Kiên ta liền làm chủ, gả Thượng Hương cho ngài, không biết Tần Vương thấy thế nào.

Lưu Húc thực sự không ngờ, Tôn Kiên lại quả quyết như vậy.

Quả không hổ là một phương bá chủ cuối thời Hán, sự quyết đoán này, quả nhiên phi thường.

Đôi mắt đẹp của Tôn Thượng Hương vẫn nhìn chằm chằm vào Lưu Húc.

Trên mặt cô lộ ra vẻ căng thẳng.

Đôi tay nhỏ nắm chặt vào nhau.

Cô biết, nếu Lưu Húc lên tiếng từ chối, vậy thì cô và Lưu Húc sẽ không còn bất kỳ khả năng nào nữa.

Chỉ cảm thấy, hơi thở của mình, như sắp ngừng lại.

Lưu Húc nhìn Tôn Thượng Hương một cái.

Chỉ một cái nhìn, đã khiến tim Tôn Thượng Hương đập loạn.

Lại nghe Lưu Húc thản nhiên nói: Tôn tướng quân, cái gọi là lòng yêu cái đẹp ai cũng có.

Nếu ngài nguyện gả Tôn Thượng Hương cho ta, ta tự nhiên vô cùng vui lòng.

Tốt.

Tôn Kiên cười lớn, Nếu đã như vậy, vậy ta liền làm chủ, gả Tôn Thượng Hương cho ngài.

Lưu Húc đưa tay ra mời: Nếu đã như vậy, Tôn tướng quân, chúng ta cùng nhau đi thảo phạt Viên Thuật thế nào.

Tôn Kiên trầm ngâm một lát, sau đó chắp tay cúi người nói: Tôn Kiên bái kiến Chúa công.

Lưu Húc cười lớn: Văn Đài mời.

Tôn Thượng Hương hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cười lớn nói: Tốt quá rồi.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cô.

Tôn Thượng Hương mới hơi có chút ngại ngùng.

Nhưng nụ cười trên mặt, cũng không che giấu được.

Mà cô, cũng không có ý định che giấu.

Ngay lập tức, hai bên binh mã hợp lại một chỗ, tiến về Dự Châu.

Quận Nhữ Nam, thành Bình Dư, bên trong phủ Thái thú.

Kỷ Linh quát lớn: Người đâu, chinh triệu tất cả binh mã quận Nhữ Nam, ta muốn cùng Tào Tháo quyết một trận tử chiến.

Trần Lan, Lôi Bạc và những người khác đồng loạt lĩnh mệnh, liền đi ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, Trần Lan bước vào.

Đại tướng quân, tất cả binh mã trong quận Nhữ Nam, toàn bộ đã tập kết xong.

Tổng cộng tám nghìn người.

Kỷ Linh cười lớn: Không hổ là quận lớn nhất thiên hạ.

Chỉ riêng một quận Nhữ Nam đã có nhiều binh mã như vậy.

Cứ như vậy, cộng thêm binh mã dưới trướng ta, đã có một vạn ba nghìn người.

Hắn nhấc cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bên cạnh, cười lớn: Chúng ta lập tức chỉnh đốn quân ngũ, tiến về Dĩnh Xuyên.

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Trần Lan, Lôi Bạc hai người theo sát phía sau.

Kỷ Linh đến giáo trường, chỉ thấy binh sĩ bên trong toàn bộ đã chỉnh trang chờ lệnh.

Trong lòng không khỏi vui mừng.

Lúc này, một kỵ sĩ phi ngựa đến vội vã.

Vội vàng xuống ngựa nói: Đại tướng quân, ngoài thành có đại quân đang tiến đến.

Tên Tào Tháo này sao đến nhanh vậy.

Kỷ Linh vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, quát lớn: Người đâu.

Theo bản tướng quân giết ra ngoài.

Lập tức lên ngựa, tiến về phía cổng thành.

Các binh sĩ khác, thì theo sát phía sau hắn.

Quận Nhữ Nam, ngoài thành Bình Dư.

Lưu Húc cưỡi ngựa vung roi.

Nhìn tường thành Bình Dư trước mặt, không khỏi tán thưởng một tiếng.

Quận Nhữ Nam không hổ là quận lớn nhất thiên hạ, thành trì Bình Dư lại cao như vậy.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ, cười lớn: Nguyên Trực, có biết trong thành Bình Dư, hiện nay ai đang trấn thủ không.

Bẩm Chúa công, Kỷ Linh mấy ngày trước đại bại dưới tay Tào Tháo và Nhan Lương, hiện đã lui vào trong thành Bình Dư.

Từ Thứ tiến lên bẩm báo.

Lưu Húc nghe vậy, không khỏi có thêm mấy phần hứng thú.

Kỷ Linh là đại tướng số một dưới trướng Viên Thuật, lúc quan trọng như vậy lại không ở quận Nam Dương sao.

Tôn Kiên ngước mắt, nhìn về phía Lưu Húc.

Nếu không phải bản tướng quân và Viên Thuật là quan hệ hợp tác, nếu không, vị trí đại tướng số một, làm sao đến lượt tên Kỷ Linh kia.

Lưu Húc hơi sững sờ.

Thì ra Tôn Kiên cũng thích tranh giành sự sủng ái như vậy.

Thú vị.

Đối với Kỷ Linh này, trong lòng hắn lại nảy ra mấy phần suy nghĩ.

Hắn nhớ, trong lịch sử gốc, Kỷ Linh và Quan Vũ đại chiến ba mươi hiệp không phân thắng bại.

Như vậy, Kỷ Linh cũng là một viên mãnh tướng.

Mãnh tướng như vậy, không tệ.

Ngay lập tức, hắn vung tay lớn: Đi, chúng ta đi bắt tên Kỷ Linh kia.

Không lâu sau, đã đến ngoài thành Bình Dư.

Ngay sau đó, cổng thành Bình Dư mở ra, một đội người ngựa từ bên trong phi ra.

Người đi đầu, tay cầm một cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cưỡi trên một con chiến mã màu đen, cũng khá uy phong.

Lưu Húc khá hài lòng, phong thái như vậy, thu nhận dưới trướng cũng không tệ.

Hắn nhìn sang bên cạnh: Ai lên trước, bắt sống tên Kỷ Linh kia cho Bản Vương.

Quan Vũ nhấc Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay, hai chân thúc vào bụng ngựa, vượt lên trước.

Hướng về Lưu Húc chắp tay hành lễ nói: Mỗ nguyện vì Chúa công bắt tên Kỷ Linh kia.

Lưu Húc hơi sững sờ.

Chúa công.

Quan Vũ lại gọi ta là Chúa công.

Trước đây không phải vẫn luôn gọi Tần Vương sao.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không hề tỏ ra gì, nói: Võ lực của Kỷ Linh khá tốt, nhưng có Vân Trường ra tay, Bản Vương liền yên tâm rồi.

Người đâu, mang rượu lên.

Quan Vũ cũng vẫn luôn quan sát phản ứng của Lưu Húc.

Thấy Lưu Húc phản ứng như vậy, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một tiếng Chúa công, y đã suy nghĩ rất lâu rất lâu.

Trên mặt y lộ ra một nụ cười, vuốt râu cười nói: Đa tạ Chúa công tin tưởng.

Nhưng rượu, cứ hâm nóng trước đi, đợi ta về rồi uống cũng không muộn.

Nói xong, hắn thúc ngựa, xông về phía Kỷ Linh.

Chỉ thấy hắn ngạo nghễ nói: Ta là Quan Vân Trường đây.

Kỷ Linh tiểu nhi, không mau xuống ngựa đầu hàng.

Kỷ Linh trong lòng giật thót.

Tên người, bóng cây.

Đại danh của Quan Vũ, hắn tự nhiên có nghe nói.

Lúc này thấy Quan Vũ uy phong lẫm liệt, hắn quát lớn: Quan Vân Trường.

Ngươi là võ tướng hàng đầu thiên hạ, cũng đầu quân dưới trướng Tào Tháo sao.

Tào Tháo.

Quan Vũ dừng ngựa đứng đó, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường nói.

Quan Vũ ta sao lại có thể đầu quân dưới trướng Tào Tháo.

Ta hiện nay bái dưới trướng Tần Vương.

Kỷ Linh trong lòng kinh hãi.

Chuyện gì vậy.

Kẻ truy đuổi mình, không phải là Tào Tháo sao.

Sao lại biến thành Tần Vương.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía đó có một lá cờ vương chữ Lưu, đang bay phần phật trong gió.

Kỷ Linh trong lòng không khỏi chùng xuống.

Lần này, phiền phức rồi.

Nếu là Tào Tháo, vấn đề không lớn, nhưng nếu là Tần Vương, thì phiền phức lớn rồi.

Tần Vương là võ tướng đệ nhất Đại Kinh, lại còn một thương đã chém Lữ Bố, võ tướng đệ nhất Đại Kinh trước kia, dưới thương.

Nhân vật tuyệt thế như vậy, làm sao hắn có thể là đối thủ.

Dưới lá cờ vương kia, người đang ngạo nghễ đứng đó, chẳng phải là Tần Vương sao.

Hắn lại quay đầu nhìn, chỉ thấy sau lưng Tần Vương, một thân áo trắng ngựa trắng thương bạc, chính là Triệu Vân trong truyền thuyết.

Người thân hình cao lớn, vạm vỡ như bò kia, chính là Điển Vi.

Không đúng.

Có hai người vạm vỡ như bò.

Hắn càng nhìn kỹ, trong lòng càng kinh hãi.

Quan Vũ nhướng mày, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay chỉ về phía trước, giận dữ quát: Kỷ Linh tiểu nhi, không mau xuống ngựa chịu hàng.

Kỷ Linh khó khăn nuốt nước bọt.

Sau đó, hắn nghiến chặt răng, giận dữ quát: Ta là Kỷ Linh dưới trướng Viên Thuật đây.

Có giỏi, thì cứ xông lên.

Quan Vũ đại nộ, lập tức thúc ngựa, liền xông về phía Kỷ Linh.

Kỷ Linh cũng không cam chịu yếu thế, cũng thúc ngựa, xông về phía Quan Vũ.

Khoảng cách giữa hai người, đang nhanh chóng được rút ngắn.

Cùng với chiến mã phi nước đại, khí thế trên người Quan Vũ cũng theo đó tăng lên.

Kỷ Linh trong lòng âm thầm rùng mình.

Hắn cảm nhận được khí thế khủng bố của Quan Vũ.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn hơn một trượng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay Quan Vũ đã động.

Một vệt đao quang quét ngang trời, Thanh Long Yển Nguyệt Đao với thế mạnh mẽ, chém thẳng xuống Kỷ Linh.

Kỷ Linh toàn thần quán chú, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Quan Vũ.

Khí thế trên người hắn, cũng đang không ngừng tăng lên.

Trong khoảnh khắc Quan Vũ ra tay, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn cũng đã động.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân, vận Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, chém về phía Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Vũ.

Keng.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao và Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giao nhau.

Cùng lúc đó, một tiếng vang cực lớn từ chỗ hai cây đao giao nhau truyền ra.

Kỷ Linh chỉ cảm thấy tay mình nặng trĩu, một luồng lực đạo cuồng mãnh truyền vào tay hắn.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn gần như sắp không cầm nổi.

Trong lòng không khỏi kinh hãi.

Mạnh quá.

Chương 221

Quan Vũ mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Hắn cũng là mãnh tướng số một dưới trướng Viên Thuật.

Từ trước đến nay, đều dùng sức mạnh áp đảo người khác.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn cũng nặng đến sáu mươi hai cân.

Nhưng bây giờ, hắn lại phát hiện, điểm mà hắn tự hào nhất, lại bị Quan Vũ hoàn toàn áp chế.

Quan Vũ ngước mắt nhìn Kỷ Linh một cái, cười nhạt nói:.

Không tệ.

Có nguyện đầu quân dưới trướng Chúa công của ta không.

Kỷ Linh trong lòng khẽ động.

Nhưng ngay sau đó, hắn nghĩ đến Viên Thuật.

Ngay lập tức, liền lắc đầu.

Quan Vũ thản nhiên nói: Nếu vậy, vậy chúng ta liền xem thực lực dưới tay đi.

Hắn thúc chiến mã dưới háng, lại lần nữa xông về phía Kỷ Linh.

Kỷ Linh cũng giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lại lần nữa xông lên.

Quan Vũ quát lớn, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay toàn lực bộc phát.

Một vệt đao quang rực rỡ, lao nhanh về phía bụng Kỷ Linh.

Kỷ Linh chỉ cảm thấy tim mình rung động dữ dội.

Trong một chiêu này, hắn cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn.

Hắn không ngờ Quan Vũ lại mạnh mẽ như vậy.

Đơn giản là có chút khó tin.

Thực lực như vậy, chỉ sợ không thua kém Lữ Bố kia.

Kỷ Linh không dám suy nghĩ nhiều, đột nhiên nghiến răng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay liền nghênh đón.

Một đao này, là một đao mạnh nhất của hắn.

Trong tiếng nổ vang, hai cây đao giao nhau.

Ngay sau đó, Kỷ Linh chỉ cảm thấy tay mình đau nhói.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn bay ra ngoài.

Không thể nào.

Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy lòng bàn tay đỏ rực.

Thì ra, trong một chiêu vừa rồi, hổ khẩu đã nứt toác.

Hắn kinh hãi nhìn Quan Vũ.

Trong thời gian ngắn như vậy, Quan Vũ đã tiến bộ nhiều đến thế sao.

Thực sự cũng quá khủng bố rồi.

Không phải chiến lực càng cao, càng khó tiến bộ sao.

Hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường mà.

Kỷ Linh ngây ngốc đứng đó.

Ngay sau đó, hắn liền ý thức được không ổn.

Không thể dừng lại ở đây.

Hắn thúc chiến mã dưới háng, liền muốn chạy về.

Chỉ là, đã muộn.

Khi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Kỷ Linh bay ra, Quan Vũ đã xông lên.

Hắn giơ tay lên, Thanh Long Yển Nguyệt Đao liền hóa thành một vệt đao quang, quét ngang.

Kỷ Linh cười khổ một tiếng.

Xong rồi.

Hiện nay không có binh khí trong tay, căn bản không thể chống đỡ.

Lại thấy vệt đao quang kia lóe lên, sau đó cổ hắn liền cảm thấy một trận lạnh buốt.

Quan Vũ dừng Thanh Long Yển Nguyệt Đao bên cổ Kỷ Linh, quát lớn: Kỷ Linh, nếu không phải Chúa công của ta muốn ta bắt sống ngươi, nếu không, ngươi đã chết dưới một đao kia của ta rồi.

Kỷ Linh thở dài một tiếng.

Hắn nhìn Quan Vũ một cái nói: Dám hỏi Quan tướng quân, một đao vừa rồi sao lại mạnh mẽ như vậy.

Quan Vũ khinh thường cười một tiếng.

Một đao này mạnh sao.

Không đợi Kỷ Linh trả lời, hắn liền lắc đầu nói: Kỳ thực uy lực của một đao này, không bằng một hai phần mười Bá Vương Thương Pháp của Chúa công ta.

Lại như giải thích, lại như tự nói với mình: Một đao này của ta là do quan sát Bá Vương Thương Pháp của Chúa công mà có chút cảm ngộ, đem những cảm ngộ đó dung nhập vào đao pháp của ta mà thành.

Kỷ Linh tim đập kịch liệt.

Hắn không thể tin nổi nhìn Quan Vũ.

Quan Vũ thản nhiên nói: Kỷ Linh không tệ.

Nếu có thể quan sát Bá Vương Thương Pháp của Chúa công, đao pháp của ngươi tất định cũng có thể lên một tầm cao mới.

Sau đó, Quan Vũ đưa tay ra, liền bắt Kỷ Linh lên ngựa của mình.

Hắn thúc ngựa, nhanh chóng đến bên cạnh Lưu Húc, cười lớn: Chúa công, may mắn không làm nhục mệnh.

Kỷ Linh đã bị mỗ bắt giữ.

Rất tốt.

Lưu Húc nâng ly rượu bên cạnh, cười nhạt nói, Rượu này đang ấm, uống vừa ngon.

Tạ Chúa công.

Quan Vũ cung kính nhận lấy ly rượu, sau đó liền uống cạn rượu trong ly.

Lưu Húc cười lớn: Vân Trường, một đao vừa rồi không tệ.

Đa tạ Chúa công khen ngợi.

Quan Vũ khẽ cúi người.

Trên khuôn mặt đỏ kia, cũng hiện lên một nụ cười.

Binh mã dưới trướng Kỷ Linh kinh hãi.

Lúc này, Triệu Vân và Mã Siêu hai người dẫn binh mã dưới trướng đồng loạt xông lên.

Không mất nhiều thời gian, Trần Lan, Lôi Bạc lần lượt bị bắt.

Binh mã dưới trướng Kỷ Linh cũng theo đó đại bại.

Triệu Vân, Mã Siêu hai người càng thừa thế truy kích, một lần

công phá vào trong thành Bình Dư.

Lực lượng phòng thủ trong thành Bình Dư, ngoại trừ quân phòng thủ thành, còn lại toàn bộ đều đã giao cho Kỷ Linh.

Lúc này làm sao có sức chống cự.

Chỉ trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, thành Bình Dư đã hoàn toàn rơi vào tay Lưu Húc.

Trên tường thành Bình Dư, cũng đã cắm lá cờ vương của Lưu Húc.

Bên trong phủ Thái thú thành Bình Dư.

Lưu Húc ngồi trong đại sảnh.

Quan Vũ xách Kỷ Linh, đến trong phủ Thái thú.

Lưu Húc cười nhạt nói: Kỷ tướng quân, Bản Vương biết ngươi là một vị tướng tài khó có được.

Hay là đầu quân dưới trướng Bản Vương, thế nào.

Kỷ Linh sắc mặt phức tạp nhìn Lưu Húc một cái, có chút do dự.

Lưu Húc thản nhiên nói: Viên Thuật đăng cơ xưng đế, đây là hành vi mưu nghịch.

Chẳng lẽ ngươi muốn trợ Trụ vi ngược, bị vạn thế phỉ nhổ sao.

Lời này vừa nói ra, Kỷ Linh trong lòng rung động dữ dội.

Hắn cúi đầu thật sâu trước Lưu Húc: Chúa công ở trên, xin nhận của thuộc hạ một lạy.

Lưu Húc cười lớn: Tốt.

Có Phục Nghĩa tương trợ, dẹp yên Viên Thuật, chỉ trong nay mai.

Lại thấy Kỷ Linh hơi do dự, sau đó nghiến chặt răng, dường như đã hạ quyết tâm.

Hắn cúi người trước Lưu Húc: Thuộc hạ có một yêu cầu, xin Chúa công thành toàn.

Phục Nghĩa cứ nói.

Chúa công, thuộc hạ mạo muội, muốn xem qua Bá Vương Thương Pháp của Chúa công.

Nói xong, hắn nặng nề dập đầu một cái.

Lưu Húc sững sờ.

Thao tác gì đây.

Muốn xem Bá Vương Thương Pháp của ta.

Hắn nhìn về phía Quan Vũ.

Lại thấy Quan Vũ tiến lên nói: Chúa công, có lẽ Phục Nghĩa cảm thấy đao pháp không tinh, muốn từ Bá Vương Thương Pháp của Chúa công có được cảm ngộ.

Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Đao pháp không tinh, nên đi học đao pháp chứ.

Sao lại xem Bá Vương Thương Pháp của ta.

Lưu Húc gật đầu: Thôi được, nhưng tất cả phải để sau khi thảo phạt Viên Thuật.

Kỷ Linh mừng rỡ như điên.

Hắn cúi đầu thật sâu: Đa tạ Chúa công.

Thuộc hạ nguyện vì Chúa công chết.

Chúa công, ta có quân tình bẩm báo.

Lưu Húc gật đầu: Phục Nghĩa mời nói.

Chúa công, hiện nay bộ hạ của Tào Tháo và Nhan Lương đã chiếm

Dĩnh Xuyên.

Chẳng bao lâu nữa sẽ nam hạ, kinh lược Trần Quốc.

Hiện nay binh mã dưới trướng Tào Tháo, dù không tính Nhan Lương, cũng có một vạn năm nghìn người.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Hắn cất cao giọng: Người đâu, truyền lệnh của Bản Vương, mệnh lệnh tất cả mọi người lập tức đến.

Dạ.

Thân vệ lập tức đi ra, chạy về các hướng.

Không lâu sau, văn võ dưới trướng Lưu Húc toàn bộ đều tụ tập lại.

Họ lần lượt chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc nhìn về phía Kỷ Linh: Phục Nghĩa, kể lại tình hình của Tào Tháo và Nhan Lương một lần.

Kỷ Linh ngay lập tức kể lại tình hình của Tào Tháo và Nhan Lương một lượt.

Lưu Húc đảo mắt qua mọi người, cười nhạt nói: Chư vị có quan điểm gì.

Từ Thứ bước ra một bước: Chúa công, thần cho rằng, nhiệm vụ cấp bách của chúng ta tuy là công đả nghịch tặc, nhưng bộ hạ của Tào Tháo và Nhan Lương cũng không thể không phòng.

Nguyên Trực nói rất đúng.

Tuân Du cũng vuốt râu nói, Nếu để binh mã của Tào Tháo lại lần nữa lớn mạnh, chỉ sợ hậu họa không nhỏ.

Nguyên Trực, Công Đạt nói rất có lý.

Theo thiển ý của mỗ, Viên Thuật diệt vong là không thể tránh khỏi.

Vậy thì, ai chiếm được các quận Dự Châu, đã trở thành việc quan trọng nhất.

Quách Gia gật đầu cười nói.

Lưu Húc cười lớn: Quan điểm của chư vị, không hẹn mà gặp với Bản Vương.

Lời này vừa nói ra, một đám võ tướng toàn bộ đều ưỡn ngực ngẩng đầu.

Họ biết, tiếp theo, Chúa công sẽ chọn người ngựa, kinh lược các quận Dự Châu.

Tào Tháo không phải là kẻ dễ đối phó, Nhan Lương cũng có dũng khí vạn phu bất đương.

Lưu Húc trong lòng bắt đầu trầm ngâm.

Vậy thì, người được chọn lần này, tất định phải võ nghệ trác tuyệt, lại có tài cầm quân xuất sắc.

Hắn nhìn về phía Triệu Vân: Tử Long, là người cẩn thận, võ nghệ lại không tầm thường.

Lần này liền do ngươi thống lĩnh, tiến đến Trần Quốc.

Triệu Vân ưỡn ngực ngẩng đầu: Dạ.

Nếu Tào Tháo kia đến Nam Dương, thì thôi.

Nếu muốn thừa cơ kinh lược các quận còn lại, vậy không cần khách khí.

Triệu Vân chắp tay hành lễ: Chúa công yên tâm, thuộc hạ tất định hoàn thành nhiệm vụ.

Lưu Húc trong lòng trầm ngâm.

Nhan Lương dưới trướng có năm nghìn tinh kỵ, đó là tinh nhuệ của Viên Thiệu.

Nếu cộng thêm Tào Tháo, tổ hợp này không dễ đối phó.

Sau đó, Lưu Húc khẽ động mày.

Nếu đối phó Tào Tháo, ai mạnh nhất.

Hán mạt niên gian Hoa Mạnh.

Mã Siêu có thể giết Tào Tháo đến cắt râu bỏ áo mà chạy, cộng thêm Mã Siêu dưới trướng có một vạn Tây Lương thiết kỵ.

Binh lực như vậy, để đối phó Tào Tháo và Nhan Lương, đã có thêm mấy phần thắng.

Hắn lại lần nữa nhìn về phía Mã Siêu: Mạnh Khởi, cùng Tử Long đi.

Mã Siêu không khỏi mừng rỡ.

Lập tức hưng phấn nói: Đa tạ Chúa công, thuộc hạ cùng Tử Long đi, tất định hoàn thành sự phó thác của Chúa công.

Tử Long, mọi việc lấy ngươi làm chủ.

Nếu việc không thể làm, tuyệt đối không được lỗ mãng.

Đợi Bản Vương bình định nghịch tặc Viên Thuật, sẽ đến.

Triệu Vân cung kính đáp.

Lưu Húc lại nhìn về phía Tuân Du: Công Đạt, nhận chức quân sư, cùng Tử Long, Mạnh Khởi tiến đến.

Tuân Du đi ra, cung kính đáp: Dạ.

Sau đó, ba người liền đi ra ngoài.

Thái Sử Từ bước lên: Chúa công, vừa thu được tám nghìn tàn binh.

Lưu Húc nhìn về phía Kỷ Linh: Phục Nghĩa, số binh mã này do ngươi thống hạt.

Kỷ Linh trong lòng sững sờ.

Sau đó liên tục xua tay: Chúa công, ta thật tâm quy hàng.

Ta nguyện theo hầu bên cạnh Chúa công, làm một hộ vệ là được.

Lưu Húc bật cười.

Chương 222

Rõ ràng, Kỷ Linh cho rằng Lưu Húc đang thử lòng hắn.

Những người xung quanh cũng bật cười.

Tôn Kiên vỗ vai Kỷ Linh: Phục Nghĩa, yên tâm đi.

Chúa công bảo ngươi thống lĩnh, ngươi cứ thống lĩnh đi.

Kỷ Linh nghe giọng nói có phần quen thuộc.

Quay đầu, thấy Tôn Kiên, hơi sững sờ: Văn Đài, ngươi cũng ở đây.

Tôn Kiên khẽ nhíu mày.

Này Phục Nghĩa, chúng ta cũng là bạn cũ nhiều năm, đến bây giờ mới thấy ta sao.

Chẳng lẽ sức hút của Văn Đài ta đã giảm sút rồi sao.

Mọi người nghe vậy, không khỏi cười lớn.

Kỷ Linh liên tục xua tay: Văn Đài đừng hiểu lầm.

Ta vừa rồi mải suy nghĩ về vấn đề trong đao pháp, nên không để ý xung quanh.

Lời của hắn còn chưa nói xong, Tôn Kiên đã ha hả cười: Phục Nghĩa, chúng ta là bạn cũ nhiều năm, ta sao lại trách tội ngươi.

Còn về đao pháp mà.

Hắn quay đầu nhìn Lưu Húc: Nghe Sách nhi nói Bá Vương Thương Pháp của Chúa công là một tuyệt kỹ.

Nếu lúc đó có may mắn được xem qua, không chừng đao pháp của ta sẽ có tiến bộ.

Kỷ Linh ánh mắt hơi sáng lên.

Đối với sự hứng thú về Bá Vương Thương Pháp của Lưu Húc, lại sâu sắc thêm mấy phần.

Ngay sau đó, hắn hỏi: Nghe nói Bá Vương Thương Pháp là thương pháp của Tây Sở Bá Vương.

Đúng vậy.

Tôn Sách đi ra nói, Bá Vương Thương Pháp là một quyển tàn thiên mà ta tìm được, chỉ bị Chúa công xem qua một lần đã bổ sung đầy đủ.

Kỷ Linh trong lòng rùng mình.

Xem qua một lần đã bổ sung đầy đủ Bá Vương Thương Pháp.

Không khỏi cũng quá khủng bố rồi.

Đó là thương pháp của Tây Sở Bá Vương, sao có thể so sánh với những thương pháp tầm thường khác.

Như vậy, thương pháp của Chúa công đã đến cảnh giới nào.

Lưu Húc vung tay lớn: Hiện nay trời đã tối, chúng ta nghỉ ngơi một đêm trong thành Bình Dư.

Ngày mai liền xuất phát, binh phát Nam Dương.

Mọi người đồng loạt cung kính đáp dạ, sau đó liền lui ra.

Lưu Húc thay thường phục, bước ra ngoài.

Hắn muốn xem xem quận Nhữ Nam được xưng là quận lớn nhất thiên hạ, rốt cuộc ra sao.

Đến bên ngoài, hắn phát hiện từng quầy cháo được dựng lên.

Có không ít binh sĩ, đang vận chuyển lương thực đến quầy cháo.

Hắn hài lòng gật đầu.

Việc dựng quầy cháo đã trở thành một hạng mục được giữ lại.

Đối với việc thu phục lòng dân, có tác dụng rất lớn.

Quan trọng nhất, những bá tánh này đều là dân Đại Kinh, cũng là nền tảng cho sự thịnh vượng của Đại Kinh.

Hiện nay hắn sở hữu loại lúa mới, không cần lo lắng vấn đề thiếu lương thực.

Nếu đã như vậy, tự nhiên sẽ không keo kiệt chút lương thực này.

Trước quầy cháo, có một số bá tánh bắt đầu nhận cháo.

Nhìn dáng vẻ từng người ngấu nghiến, trong lòng Lưu Húc có chút không vui.

Hắn bước về phía đông.

Những gì nhìn thấy, hơi ngoài dự đoán của hắn.

Hắn phát hiện, bá tánh trong thành nghèo khó, vượt ngoài dự đoán của hắn.

Lúc này hắn mới nhớ ra, quận Nhữ Nam là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề của giặc Hoàng Cân.

Như vậy, ảnh hưởng của giặc Hoàng Cân đối với quận Nhữ Nam, lớn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Không biết tự lúc nào, hắn đã đến phía đông thành.

Nhà cửa ở đây đều khá cũ kỹ.

Ngay sau đó, hắn khẽ nhíu mày.

Hắn thấy, ở xa xa, có một ngôi nhà đặc biệt cũ nát.

Trên mái nhà đó lại có một lỗ thủng lớn.

Do vừa rồi có một trận mưa, lúc này bên trong ngôi nhà đó có không ít vũng nước.

Có một bà lão, đang không ngừng quét nước ra ngoài.

Lưu Húc khẽ thở dài, sau đó liền định rời đi.

Lúc này, một tiếng rắc truyền vào tai hắn.

Hắn nhíu mày, nhìn theo tiếng động.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, một mắt đã thấy, xà ngang của ngôi nhà đó bắt đầu nứt ra.

Dưới mái hiên, bà lão kia dừng việc quét nước, ngẩng đầu, nhìn quanh.

Nhưng nhìn mãi, cũng không tìm ra nguồn gốc của tiếng động.

Bà hướng vào trong gọi một tiếng: Mai nhi, xem xem mái nhà, có phải lại bị dột ở đâu không.

Một bóng dáng xinh đẹp, từ trong ngôi nhà rách nát đi ra.

Quần áo trên người tuy giản dị, nhưng khó che giấu được vóc dáng yêu kiều.

Càng khiến Lưu Húc kinh ngạc, làn da của vị nữ tử trẻ tuổi này trắng, như ngọc trắng vậy, toát ra ánh sáng long lanh.

Vị nữ tử trẻ tuổi kia cũng ngẩng đầu nhìn một lượt: Mẹ, không phát hiện có vấn đề gì.

Bà lão nghiêng đầu: Có lẽ mẹ già rồi, nghe nhầm.

Bà xua tay: Mai nhi lại đi dọn dẹp một chút, nếu không tối nay không ngủ được.

Biết rồi, mẹ.

Nữ tử trẻ tuổi kia đáp một tiếng, liền quay người đi vào trong nhà.

Lúc quay người, cô khẽ vén tóc.

Cùng lúc đó, dung nhan của cô cũng hiện ra trước mắt Lưu Húc.

Lưu Húc không khỏi tim đập một nhịp.

Dung nhan của vị nữ tử này, quả thực có thể gọi là tuyệt sắc.

Lại phối hợp với làn da như ngọc trắng kia, khiến người ta có một sức quyến rũ kinh người.

Lưu Húc trong lòng không khỏi nảy sinh một chút tò mò.

Cũng không biết vị nữ tử này là ai.

Rắc rắc Một loạt tiếng động dày đặc vang lên.

Lần này, ngay cả bà lão cũng ý thức được không ổn.

Vội vàng dừng động tác quét nước, ngẩng đầu nhìn lên mái nhà.

Những gì nhìn thấy, khiến bà không khỏi hồn bay phách lạc.

Chỉ thấy cây xà ngang trên mái nhà, xuất hiện từng vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Càng khiến bà hoảng loạn, những vết nứt đó đang không ngừng lớn lên, nhiều hơn.

Bà kinh hô một tiếng: Mai nhi, mau chạy.

Nhà sắp sập rồi.

Người con gái trẻ tuổi đang lau chùi giường trong nhà.

Lúc vừa mưa, nước mưa nhỏ xuống giường.

Tuy chăn đã được chuyển đi chỗ khác, nhưng giường không thể tránh khỏi bị ướt một mảng.

Sau khi lau chùi một chút, cô liền lót chiếu cũ lên chỗ ướt.

Như vậy, buổi tối cũng có thể tạm ngủ được.

Lúc này, một tiếng kinh hô truyền vào tai cô.

Tim cô không khỏi run lên.

Không kịp suy nghĩ, cô liền chạy ra ngoài.

Chỉ là, lúc này, ngôi nhà đã sập.

Toàn bộ mái nhà sập xuống.

Cô chỉ là một cô gái, sao từng thấy cảnh này.

Lúc này trong lòng cô hoàn toàn hoảng loạn.

Cô biết, lần này, khó thoát khỏi kiếp nạn.

Cô nhìn mẹ thật sâu.

Rầm.

Mấy chục viên ngói rơi xuống trước mặt cô, sau đó, nửa bên mái nhà sập xuống không xa.

Con đường ra ngoài, hoàn toàn bị chặn.

Cô hoảng loạn lùi về phía sau.

Nhưng ngay sau đó, những phần còn lại của mái nhà cũng bắt đầu sập xuống.

Cô biết, xong rồi.

Lưu Húc nhíu mày.

Tốc độ sập của mái nhà quá nhanh, thực sự ngoài dự đoán của hắn.

Không thể để nữ tử trẻ tuổi kia chết ở đây.

Lập tức hắn chạy về phía trước.

Quá nhanh.

Bà lão kia khóc lóc thảm thiết.

Sau đó, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, dường như có người xông vào.

Bà ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện, trên không trung lại có một bóng người.

Bóng người đó, tự nhiên là Lưu Húc.

Lưu Húc đến trước nhà, sau đó đạp một cái, liền nhảy lên.

Hiện nay cách duy nhất để cứu nữ tử trẻ tuổi kia, là nhảy vào lỗ thủng lớn trên mái nhà.

Thân thể hắn liền rơi xuống lỗ thủng trong nhà.

Đồng thời, hai mắt hắn cũng đang quét xung quanh.

Hắn thấy nữ tử kia.

Chỉ thấy nữ tử kia đang co rúm bên cạnh bàn, mặt đầy hoảng sợ.

Lưu Húc sau khi đáp đất, một bước đã đến bên cạnh nữ tử kia.

Sau đó, hắn kéo tay nữ tử kia.

Nữ tử kia lúc này đang tay chân luống cuống, thấy Lưu Húc, như thấy hy vọng lớn.

Đôi mắt đẹp của cô, nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, phảng phất như có thể chảy ra nước.

Thân thể cô, cũng không tự chủ được mà áp sát vào.

Lưu Húc lại không có thời gian để ý đến những chuyện này.

Nhìn những viên ngói không ngừng rơi xuống từ mái nhà, hắn nhíu mày.

Tay trái ôm lấy nữ tử kia, khẽ quát: Nắm chặt.

Nữ tử kia đưa đôi tay ngọc ra, ôm lấy cổ Lưu Húc.

Lưu Húc tay phải nắm lấy chiếc bàn bên cạnh, sau đó ném lên trên.

Chiếc bàn như một quả pháo, lao lên phía lỗ hổng kia.

Tất cả ngói, vật tạp, toàn bộ đều bị chiếc bàn kia hất bay ra.

Chương 223

Lưu Húc siết chặt tay trái, chân đạp một cái, thân thể liền nhảy lên phía lỗ thủng kia.

Lúc này, bên ngoài ngôi nhà cũ đã ồn ào.

Bá tánh xung quanh toàn bộ đều vây lại.

Bà lão kia vỗ đùi, gào khóc.

Bá tánh có người thở dài, có người khuyên bà lão.

Tiếc quá.

Nhà họ Cam xui xẻo quá.

Hai năm trước đứa con trai mới mấy tuổi đã mất.

Bây giờ lại gặp phải chuyện này.

Hai mẹ con nương tựa vào nhau, đã không dễ dàng rồi.

Không ngờ, lại xảy ra thảm kịch như vậy.

Thật đáng thương.

Sau này bà lão một mình sống sao đây.

Trong đám đông, có người nói: Vừa rồi tôi hình như thấy có một người đi vào.

Tôi thấy à, đa phần là hoa mắt rồi.

Vả lại, có người đi vào thì sao.

Đã thành ra thế này, chẳng lẽ còn có thể ra được sao.

Đúng vậy.

Mau mau khuyên chị dâu này đi.

Trong đám đông bàn tán xôn xao.

Rầm rầm Một trận âm thanh từ trong nhà truyền ra.

Chuyện gì xảy ra.

Mọi người có chút kinh ngạc.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy có một chiếc bàn bay ra từ không trung.

Tình huống gì đây.

Mọi người đồng loạt kinh hãi.

Chiếc bàn sao lại bay ra từ không trung.

Tốc độ, thật khủng bố.

Mọi người trừng mắt nhìn chiếc bàn kia bay càng ngày càng cao.

Mọi người trừng lớn mắt, miệng há to, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, một bóng đen từ trên mái nhà nhảy ra.

Đó lại là hai người.

Không thể nào.

Không ít người dụi mắt, nhưng những gì nhìn thấy, vẫn giống như vừa rồi.

Người bên trái kia, chính là con gái nhà họ Cam.

Lúc này cô đang ôm chặt người bên phải.

Người bên phải kia, chính là một công tử phong lưu.

Công tử kia vô cùng tuấn tú, một thân quần áo bay phất phới trong không trung.

Ầm Ngôi nhà theo đó sụp đổ, chôn vùi tất cả mọi thứ bên trong.

Không phải là tiên nhân chứ.

Không biết ai kinh hô một tiếng.

Rào rào Xung quanh quỳ xuống một loạt.

Mọi người đồng loạt hướng về phía ngôi nhà hành lễ khấu đầu.

Hai người đó, tự nhiên là Lưu Húc và nữ tử trẻ tuổi kia.

Lưu Húc ôm nữ tử kia, vững vàng đáp xuống đất.

Nữ tử kia ngây ngốc nhìn Lưu Húc, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không nhấc nổi một chút sức lực.

Lưu Húc nhìn nữ tử trẻ tuổi một cái.

Lúc này quan sát gần, mới phát hiện dung mạo của nữ tử này đẹp đến không thể tả.

Càng nổi bật hơn, làn da của nữ tử này trắng như ngọc dương chi vậy.

Trong tất cả các nữ tử mà Lưu Húc từng gặp, làn da của nữ tử này trắng nhất, không có ai sánh bằng.

Những người xung quanh đồng loạt hoan hô.

Tiên nhân giáng thế.

Tiên nhân cứu khổ cứu nạn.

Nữ tử kia mới phản ứng lại, lùi lại hai bước.

Chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Vội vàng vén tóc mai, bình tĩnh lại một chút.

Cùng lúc đó, chiếc cổ trắng ngần của cô cũng lộ ra.

Cô mới cúi người hành lễ với Lưu Húc: Nô gia Cam Mai, tạ ơn công.

Nếu không phải ân công kịp thời ra tay cứu giúp, chỉ sợ nô gia đã

sớm bỏ mạng trong nhà.

Cam Mai.

Lưu Húc trong lòng hơi động.

Cam Mai chẳng phải là Cam phu nhân sao.

Trong truyền thuyết, Cam phu nhân da trắng như ngọc, là người vợ hiền của Lưu Bị.

Chẳng lẽ, mình đã hớt tay trên của Lưu Bị rồi.

Nhưng đừng nói, nữ tử này quả thực xứng với cụm từ da trắng như ngọc.

Lưu Húc thầm tính toán trong lòng, nhưng trên mặt không hề biểu lộ chút nào.

Hắn chỉ mỉm cười nhàn nhạt nói: Không sao.

Đúng lúc này, trong đám đông có người kinh ngạc thốt lên.

Tần Vương.

Trời ơi, là Tần Vương.

Không nhìn lầm chứ.

Tần Vương sao lại ở đây.

Có người nghi ngờ hỏi.

Không lầm được đâu, lúc nãy ta đi ngang qua phủ Quận thú, đã nhìn thấy Tần Vương, đúng là người này.

Cam Mai lấy tay che miệng, không dám tin nói: Ngài. ngài không phải thật sự là Tần Vương chứ.

Lưu Húc gật đầu cười đáp: Không sai.

Bản vương vừa hay đi ngang qua đây.

Cam Mai kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Đôi mắt đẹp của nàng dán chặt vào Lưu Húc, trong con ngươi dường như lấp lánh một thứ ánh sáng khó tả.

Lão phu nhân từ bên cạnh chạy tới, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Lưu Húc nói: Đa tạ Tần Vương đã cứu mạng tiểu nữ.

Lưu Húc gật đầu nói: Không sao.

Mau đứng lên đi.

Ánh mắt lão phu nhân đảo một vòng qua người Lưu Húc và Cam Mai.

Khi thấy vẻ mặt thẹn thùng xen lẫn nụ cười của Cam Mai, trong lòng bà ta liền có chủ ý.

Cả người bà ta phủ phục xuống đất, cung kính nói: Tần Vương, lão phu nhân nguyện dâng tiểu nữ cho ngài.

Xin ngài đừng chê bai.

Cam Mai cũng phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu một cái thật mạnh về phía Lưu Húc rồi nói: Tần Vương, dân nữ tự biết thân phận thấp hèn, không xứng với Tần Vương.

Dân nữ chỉ cầu được ở bên cạnh Tần Vương dâng trà rót nước, giặt giũ gấp chăn.

Xin Tần Vương chấp thuận.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, khẽ hừ một tiếng.

Thôi được, bên cạnh bản vương cũng đang thiếu một thị nữ thân cận, nếu đã vậy thì ngươi cứ theo bên cạnh bản vương đi.

Đa tạ Tần Vương.

Cam Mai lại dập đầu ba cái thật mạnh về phía Lưu Húc.

Hành động của lão phu nhân bên cạnh cũng y hệt.

Lưu Húc đưa tay ra hiệu: Đứng lên cả đi.

Cam Mai và lão phu nhân cùng nhau đứng dậy, cẩn thận đứng lùi ra một bên.

Lưu Húc nhìn về phía lão phu nhân, nhàn nhạt nói: Căn nhà không thể ở được nữa, bản vương sẽ sắp xếp cho các ngươi một chỗ ở.

Đa tạ Tần Vương.

Lão phu nhân vô cùng cảm kích.

Lưu Húc phất tay nói: Mọi người đâu, những bá tánh vui lòng giúp đỡ người khác, dân phong thuần phác này, mỗi người có mặt tại đây thưởng năm đấu gạo.

Thân vệ xung quanh lập tức tiến lên bắt đầu ghi chép.

Đa tạ Tần Vương.

Tần Vương anh minh.

Rào rào.

Xung quanh, mọi người quỳ rạp xuống đất, đồng loạt hành đại lễ với Lưu Húc.

Lưu Húc nhàn nhạt xoay người.

Hành động này cũng là hắn cố ý làm vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là để khuyến khích con người hướng thiện.

Tuy những năm cuối thời Hán, lòng dân thuần phác, nhưng những sự việc xấu xa cũng thỉnh thoảng xảy ra, tự nhiên cần phải phòng ngừa từ sớm.

Hắn cất bước đi về phía phủ Quận thú.

Phía sau, Cam Mai và lão phu nhân nhìn nhau một cái, đều thấy được vài phần vui mừng trong mắt đối phương.

Ngay sau đó, không dám nán lại lâu, họ vội vàng đi theo.

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt họ.

Cam Mai dìu lão phu nhân vào trong xe.

Chẳng mấy chốc, cả đoàn người đã đến phủ Quận thú.

Sau đó có người dẫn lão phu nhân đến một viện tử.

Còn Cam Mai thì vào hậu viện của phủ.

Trong lòng Lưu Húc lại nảy ra một ý nghĩ.

Lúc nãy khi vào căn nhà cũ kia, tuy không bị thương, nhưng con người phải biết lo xa.

Nếu sau này gặp phải tình huống tồi tệ hơn, không chừng sẽ bị thương.

Hơn nữa, tuy võ lực vô song, nhưng trên chiến trường đao thương không có mắt, lỡ bị va chạm cũng là chuyện có thể xảy ra.

Nếu vậy, gen tự hồi phục đã trở thành mấu chốt.

Chỉ khi có được năng lực này, hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Lưu Húc vừa đi vừa suy tư.

Trong giới động vật, nếu nói về khả năng hồi phục, năng lực của thạch sùng bích hổ là điều ai cũng biết.

Thạch sùng có thể đứt đuôi tái sinh.

Dù mất đi đuôi, không lâu sau sẽ mọc ra cái mới.

Nếu có thể dung hợp gen của thạch sùng, chẳng phải cũng sẽ có được năng lực hồi phục sao.

Nghĩ đến đây, Lưu Húc vẫy tay gọi Điển Vi.

Điển Vi, đi bắt giúp bản vương một con thạch sùng.

Chuyện bắt chuột lần trước vẫn còn như in trong ký ức, bây giờ lại phải đi bắt thạch sùng.

Lòng Điển Vi không khỏi run lên.

Chúa công nói đến con thạch sùng trong ngũ độc sao.

Lưu Húc hơi sững người.

Đúng vậy, thời cổ đại người ta xếp thạch sùng cùng với rắn, bọ cạp, cóc, rết thành ngũ độc.

Hắn gật đầu nói: Bản vương muốn chính là con thạch sùng đó.

Điển Vi không khỏi hoảng hốt, vội chắp tay nói: Chúa công, con thạch sùng đó độc vô cùng.

Nước tiểu của nó vào mắt thì mù, vào tai thì điếc, dính vào người sẽ thối rữa toàn thân mà chết.

Lưu Húc bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đây chính là hạn chế của người xưa.

Hắn đứng dậy, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: Điển Vi, tất cả chỉ là lời đồn vô căn cứ mà thôi.

Trên thực tế, đại đa số thạch sùng đều không có độc tính.

Dù thật sự tiếp xúc với nước tiểu của nó, cũng chỉ cần rửa sạch là có thể đảm bảo không sao.

Thật sao.

Điển Vi ngẩng đầu nhìn Lưu Húc.

Chương 224

Tự nhiên.

Lưu Húc nhàn nhạt nói, Đi đi, đi sớm về sớm.

Vâng.

Điển Vi lập tức cung kính đáp lời, rồi đi ra ngoài.

Khi ra đến ngoài phủ Quận thú, hắn tình cờ thấy Hứa Chử đang luyện đao pháp ở bên ngoài.

Mắt hắn đảo một vòng, một kế hoạch nảy ra trong đầu.

Điển Vi bước tới, cười ha hả nói: Trọng Khang, một mình luyện đao pháp ở đây thì chán lắm.

Hứa Chử dừng luyện tập, mặt thoáng vẻ vui mừng: Điển huynh, huynh muốn tỉ thí với ta một phen sao.

Điển Vi cười lớn: Có gì khó đâu.

Chỉ là bây giờ ta có một việc nhỏ cần hoàn thành trước đã.

Hắn khoác vai Hứa Chử nói: Hay là ngươi đi cùng ta hoàn thành việc này trước.

Sau đó chúng ta sẽ tỉ thí một trận.

Hứa Chử nghi ngờ nhìn Điển Vi một cái.

Điển huynh, không phải huynh có mục đích gì mờ ám chứ.

Xem ngươi nói kìa.

Điển Vi siết chặt tay: Đi thôi, chúng ta đi cùng nhau.

Đi làm gì.

Bắt thạch sùng.

Điển Vi thản nhiên nói.

Hả.

Hứa Chử giật nảy mình.

Là con thạch sùng trong ngũ độc đó sao.

Hắn liền lắc đầu: Không đi, đó là một trong ngũ độc đó.

Ta còn chưa muốn chết.

Tay phải Điển Vi siết chặt hơn: Trọng Khang, sự việc đã đến nước này, đi hay không không phải do ngươi quyết định.

Vừa nói, hắn vừa lôi Hứa Chử đi về phía trước.

Hứa Chử chỉ cảm thấy hơi thở có chút dồn dập, không khỏi cầu xin: Được rồi.

Ta đi, ta đi được chưa.

Điển Vi nhìn Hứa Chử với vẻ mặt ra vẻ ta đây.

Trọng Khang à, chúng ta đang làm việc cho Chúa công.

Chúa công đã phân phó, dù thế nào chúng ta cũng phải hoàn thành, phải không.

Hơn nữa, ta nói cho ngươi biết, thạch sùng thật ra không có độc đâu.

Hắn bắt chước thần thái và giọng điệu của Lưu Húc, giáo huấn Hứa Chử một trận, khiến Hứa Chử ngây người ra.

Sau một hồi giáo huấn, cả người hắn cảm thấy sảng khoái.

Thật thoải mái.

Hai người cùng nhau tìm kiếm ở các góc tường một hồi lâu.

Cuối cùng, họ tìm thấy một con thạch sùng trên một bức tường khuất nắng.

Hai người luống cuống tay chân một hồi, cuối cùng cũng bắt được nó.

Sau đó, họ bỏ con thạch sùng vào một cái lọ, hệt như đang dâng báu vật, chạy về phủ Quận thú.

Hai người vừa chạy vào phủ vừa lớn tiếng la lên: Chúa công, bắt được rồi.

Nhìn hai người như đang dâng báu vật, Lưu Húc không khỏi bật cười.

Hắn gật đầu nói: Điển Vi, Trọng Khang, làm tốt lắm.

Trên mặt Điển Vi và Hứa Chử đồng loạt hiện lên vẻ đắc ý.

Đưa con thạch sùng cho bản vương.

Hai người đùn đẩy một hồi.

Cuối cùng, Hứa Chử bị Điển Vi mạnh mẽ trấn áp.

Nhìn bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của Hứa Chử khi cầm con thạch sùng, Lưu Húc không khỏi mỉm cười.

Hắn phất tay nói: Ra ngoài đi.

Vâng.

Điển Vi và Hứa Chử vội vàng lui ra ngoài.

Lưu Húc nắm con thạch sùng, thầm nói với hệ thống: Hệ thống, dung hợp gen thạch sùng.

Đinh, hệ thống đang trích xuất gen thạch sùng, đang tiến hành dung hợp.

Tiếng của hệ thống vừa dứt, một luồng hơi ấm kỳ diệu lập tức

lan khắp toàn thân tứ chi bách hài của hắn.

Luồng hơi ấm quen thuộc khiến hắn như đang tắm trong suối nước nóng, làm cả người cảm thấy thư thái.

Đinh, chúc mừng Túc chủ, dung hợp gen thạch sùng thành công, nhận được năng lực hồi phục siêu cường.

Lời giải thích về năng lực hồi phục siêu cường cũng xuất hiện trong đầu Lưu Húc.

Năng lực hồi phục siêu cường: Năng lực nhận được sau khi dung hợp gen thạch sùng, Túc chủ sở hữu năng lực hồi phục siêu cường cấp độ tái sinh chi thể.

Lưu Húc mừng rỡ.

Quả nhiên đã có được năng lực hồi phục siêu cường.

Cấp độ tái sinh chi thể.

Chà. cái này có vẻ không dễ thử.

Hành động tự làm mình tàn phế như vậy, thôi bỏ đi.

Nhưng việc kiểm chứng năng lực hồi phục thì có thể thử một chút.

Trong tiếng keng giòn tan, Trạm Lư kiếm đã ra khỏi vỏ.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng quẹt Trạm Lư kiếm lên ngón trỏ.

Một vết thương nhỏ liền xuất hiện.

Trên vết thương hiện ra một vệt máu đỏ.

Nhưng ngay lập tức, vết thương đó dần dần nhỏ lại, nông đi.

Trong một hai hơi thở, vết thương đã biến mất không dấu vết.

Nhanh vậy sao.

Tuy vết thương không lớn, nhưng biến mất trong vòng một hai hơi thở thật sự quá sức tưởng tượng.

Đúng lúc này, một tiếng kêu yêu kiều vang lên từ xa.

Lưu lang, đừng mà.

Ngay sau đó là tiếng loảng xoảng.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp chạy về phía này.

Trên mặt đất, có mấy bát thức ăn khác nhau.

Nhưng lúc này, tất cả đều đã bị đổ trên mặt đất.

Bóng hình xinh đẹp đó chính là Cam Mai.

Nàng chạy như bay đến trước mặt Lưu Húc, một tay nắm lấy tay hắn.

Ngay sau đó, không chút do dự, nàng đưa lên miệng, nhẹ nhàng mút.

Một cảm giác ấm áp, ẩm ướt truyền đến từ đầu ngón tay của Lưu Húc.

Lưu lang, có đau không.

Cam Mai nói, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Lưu Húc cười nói: Mai nhi, nhìn xem, bản vương thật ra không hề bị thương.

Cam Mai ngẩn ra.

Nàng đưa ngón trỏ của Lưu Húc ra khỏi miệng, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới, trái qua phải.

Miệng nàng lẩm bẩm: Sao có thể.

Rõ ràng vừa rồi ta thấy trên ngón tay có một giọt máu tươi mà.

Nàng có chút không hiểu.

Ngay sau đó, nàng ngại ngùng buông tay Lưu Húc xuống: Thiếp thân đường đột, xin Lưu lang thứ tội.

Lúc này Lưu Húc mới phát hiện, Cam Mai bây giờ và trước đó khác nhau một trời một vực.

Cam Mai lúc này rõ ràng đã tắm rửa sạch sẽ.

Bụi bẩn trên mặt đã biến mất, làm cho làn da của nàng càng thêm trắng nõn.

Hắn liền lấy ra một miếng ngọc dương chi, đặt lên bàn, cẩn thận so sánh với Cam Mai, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

Đúng là ngọc mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền.

So sánh hai thứ, da của Cam Mai lại trắng hơn ba phần.

Sau khi đợi một lúc, bữa tối lại được mang lên.

Cam Mai ở bên cạnh, cẩn thận hầu hạ.

Đến tối, khi Lưu Húc trở về phòng ở hậu viện, mới phát hiện Cam Mai đang ngồi ngay ngắn ở bên trong.

Thấy Lưu Húc bước vào, gò má trắng nõn của nàng ửng lên một vệt hồng.

Nàng duyên dáng tiến lên nói: Lưu lang, để ta hầu hạ chàng thay y phục.

Nàng bước tới, giúp Lưu Húc cởi áo choàng ngoài.

Chuyện sau đó, không tiện để người ngoài biết.

Sáng sớm hôm sau, Cam Mai lại giúp Lưu Húc thay y phục, gấp chăn, ra dáng một thị tỳ thân cận.

Lưu Húc sảng khoái tinh thần bước ra ngoài.

Kinh Châu, quận Giang Hạ.

Trên một mặt sông, một chiếc thuyền đang xuôi dòng.

Thuyền được trang trí bằng nhiều gấm vóc, nhìn từ xa khá đẹp mắt.

Trên boong thuyền ở đuôi thuyền, có mấy chục người đang ngồi quây quần.

Mỗi người đều mặc áo gấm, đang uống rượu, chơi oẳn tù tì, khá là náo nhiệt.

Ở một bên khác của con thuyền lại là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Ở đầu thuyền, chỉ có một thanh niên mặc áo gấm.

Lúc này, người thanh niên đang yên lặng ngồi đó.

Trong tay hắn đang cầm một cuốn sách cổ.

Đột nhiên, một tiếng kêu khẽ vang lên.

Ngay sau đó, một thanh niên gầy như khỉ từ đuôi thuyền vội vàng chạy tới.

Cam lão đại, không hay rồi.

Quan phủ phái binh mã đến vây bắt chúng ta rồi.

Vừa nói, hắn vừa chỉ về phía đuôi thuyền.

Người thanh niên họ Cam lập tức nhảy dựng lên, trên cuốn sách cổ thoáng hiện mấy chữ: Lục Thao.

Hắn cẩn thận cất cuốn sách vào trong ngực.

Sau đó, hắn đưa tay lấy cặp song kích bên cạnh.

Lúc này hắn mới cất bước đi về phía đuôi thuyền.

Lúc này, từ phía đuôi thuyền có hai chiếc thuyền lớn đang tấn công gọng kìm.

Mỗi chiếc thuyền lớn đều to hơn thuyền của họ không ít.

Người thanh niên họ Cam hành động như gió.

Chỉ trong vài hơi thở đã đến đuôi thuyền.

Thấy người thanh niên họ Cam tới, mọi người ở đuôi thuyền đều cung kính nói: Cam lão đại.

Người thanh niên họ Cam gật đầu.

Lúc này, hai chiếc thuyền kia tốc độ cực nhanh, đi song song, có ý định kẹp chiếc thuyền nhỏ ở giữa.

Trên hai chiếc thuyền lớn, Thái Mạo cười lớn.

Cam Ninh, mấy lần trước để ngươi chạy thoát, hôm nay ta đã giăng thiên la địa võng, đừng hòng trốn thoát nữa.

Ta khuyên ngươi mau chóng bó tay chịu trói, có lẽ chúa công của ta sẽ nể ngươi là một nhân tài mà mở cho một con đường sống.

Cam Ninh khẽ hừ một tiếng.

Đừng hòng.

Ta Cam Ninh đầu đội trời chân đạp đất, hành sự quang minh lỗi lạc.

Ta dẫn dắt huynh đệ cướp những của cải bất nghĩa để cứu tế bá tánh nghèo khổ, có gì sai.

Chẳng phải tên điệt tử kia ức hiếp dân lành, bị ta cướp là đúng sao.

Thái Mạo giận quá hóa cười.

Hắn quát lên: Cam Ninh, tìm chết.

Trường kiếm trong tay vung lên: Lên.

Xông lên cho ta, kẹp chặt nó lại.

Tốc độ của hai chiếc thuyền lớn lại tăng lên một bậc.

Người bên cạnh không khỏi hoảng hốt.

Đao Ba kinh hãi kêu lên: Cam lão đại, mau nghĩ cách đi.

Cam Ninh khẽ hừ một tiếng: Sợ cái gì.

Phía trước có bãi cạn, ta sẽ đi xuyên qua đó.

Bỗng nhiên, một tiếng kinh hô vang lên.

Cam lão đại, mau nhìn kìa, phía trước cũng có một chiếc thuyền lớn.

Cam Ninh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chiếc thuyền lớn đó đang lao thẳng về phía mình.

Nếu không thay đổi hướng đi, không còn nghi ngờ gì nữa, kết cục chỉ có một: thuyền tan người nát.

Phía sau, Thái Mạo cười lớn: Cam Ninh, lúc này nếu đổi ý vẫn còn kịp.

Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Con đường chết.

Cam Ninh lạnh lùng cười: Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn vây khốn ta sao.

Nực cười.

Thái Mạo cười lớn: Vậy thì đi cho cá ăn đi.

Lúc này hai chiếc thuyền chỉ còn cách nhau hơn hai mươi trượng.

Chương 225

Với khoảng cách gần như vậy, chỉ trong vài hơi thở sẽ va vào nhau.

Cam Ninh lại không hề để ý, chỉ khẽ quát một tiếng: Lấy cung của ta.

Thuộc hạ vội vàng đưa cung tên lên.

Cam Ninh giương cung lắp tên, nhắm vào mép buồm của chiếc thuyền phía trước.

Toàn bộ động tác như mây bay nước chảy, một mạch mà thành.

Vút.

Một mũi tên bay về phía chiếc thuyền lớn phía trước.

Thái Mạo ôm bụng cười lớn: Cam Hưng Bá, dù ngươi bắn rách buồm thuyền thì có ích gì.

Lúc này hai thuyền sắp va vào nhau rồi.

Tất cả chỉ là vô ích mà thôi.

Lời của hắn còn chưa nói hết, đã thấy một bên buồm của chiếc thuyền phía trước rơi xuống.

Thì ra, mũi tên đó đã bắn trúng dây thừng của một bên buồm.

Sau khi dây thừng đứt, một bên buồm tự nhiên rơi xuống.

Ngay sau đó, dưới tác động của sức gió một bên, chiếc thuyền lớn bắt đầu xoay ngang.

Sao lại có chuyện này.

Thái Mạo kinh ngạc đến mức cả người đứng sững tại chỗ.

Cam Ninh lại đeo cung tên lên người, cười sảng khoái nói: Ta lái.

Thuộc hạ của hắn vội vàng nhường chỗ.

Nhìn thấy chiếc thuyền lớn vì xoay ngang mà nhường ra một lối đi, Cam Ninh điều khiển thuyền, dễ dàng đột phá vòng vây.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều ngây người tại chỗ, không thể tin vào cảnh tượng mình vừa thấy.

Nhìn khoảng cách với chiếc thuyền lớn phía trước ngày càng gần, Thái Mạo hoàn toàn hoảng hốt.

Mau. mau dừng lại.

Thái tướng quân, không kịp nữa rồi.

Rầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai chiếc thuyền va vào nhau thật mạnh.

Sau đó, ba chiếc thuyền va vào nhau.

Thái Mạo nhảy lên nhảy xuống ở đầu thuyền, trông như phát điên.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét: Cam Ninh, ngươi cứ đợi đấy cho ta.

Nhìn cảnh tượng này, Cam Ninh chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Mọi người trên thuyền lại vô cùng phấn khích.

Cam lão đại tuyệt quá.

Cam lão đại thần dũng vô địch.

Cam Ninh phất tay ra hiệu: Thuyền cập bến ở bến tàu phía trước.

Ngay sau đó, hắn nhìn đám thuộc hạ nói: Các vị, ta Cam Ninh chuẩn bị lên bờ, các ngươi thì sao.

Câu nói này vừa thốt ra, nụ cười của tất cả mọi người đều đông cứng lại.

Đao Ba lộ vẻ đau khổ nói: Cam lão đại, ngài không cần chúng tôi nữa sao.

Cam lão đại, chúng tôi có làm ngài giận không.

Sấu Hầu nói, vẻ mặt đáng thương nhìn Cam Ninh.

Cam Ninh cười ha hả.

Các vị, ta không làm Cẩm Phàm Tặc nữa.

Tuy chúng ta là cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng trong mắt người khác, chúng ta vẫn là giặc.

Ta Cam Ninh đã hiểu ra rồi.

Tuy ta có thể cướp của người giàu để cứu tế người nghèo, nhưng ta có thể cứu được bao nhiêu người chứ.

Ta chuẩn bị làm quan làm tướng, chỉ có như vậy mới có thể cứu tế được nhiều bá tánh nghèo khổ hơn.

Mọi người đều sững sờ.

Không ngờ Cam Ninh lại nói ra những lời này.

Ngay lập tức, Đao Ba lên tiếng trước: Cam lão đại, chuyện làm quan, làm tướng, ta Đao Ba không hiểu.

Ta Đao Ba chỉ biết, mạng này của ta là do Cam lão đại cứu.

Dù Cam lão đại đi đâu, ta Đao Ba cũng sẽ theo bên cạnh.

Cam Ninh vỗ vai Đao Ba: Huynh đệ tốt.

Sấu Hầu chắp tay với Cam Ninh: Cam lão đại, đừng hòng bỏ rơi tôi.

Tôi Sấu Hầu theo chắc ngài rồi.

Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng hưởng ứng, tất cả đều yêu cầu đi theo Cam Ninh.

Hốc mắt Cam Ninh không khỏi hơi đỏ lên.

Hắn nhìn về phía xa nói: Ta chuẩn bị đi đầu quân cho Tần Vương.

Là vị hoàng huynh của Thiên tử, Tần Vương đó sao.

Sấu Hầu hỏi.

Chính là ngài.

Hiện nay Tần Vương đang ở quận Nhữ Nam, không lâu nữa sẽ đến quận Nam Dương.

Lời của Cam Ninh vừa dứt, thuyền cũng cập bến.

Hắn phất tay, cười sảng khoái nói: Đi, lên bờ, phía trước là quận Nhữ Nam.

Sau đó, hắn cởi áo gấm trên người, tiện tay ném lại trên thuyền.

Mọi người cũng làm theo.

Tuy có chút không nỡ, nhưng đều làm theo răm rắp.

Cả đám người dưới sự dẫn dắt của Cam Ninh, đi về phía quận Nhữ Nam.

Sáng sớm, Cam Ninh dẫn đám người đi thẳng vào thành Bình Dư, tiến về phủ Quận thú.

Cả đoàn người đi đi dừng dừng, đối với mọi thứ xung quanh đều khá mới lạ.

Nhưng có Cam Ninh ràng buộc, cũng không xảy ra chuyện gì quá đáng.

Không lâu sau, họ đã đến trước cửa phủ Quận thú.

Cam Ninh chỉnh lại y phục trên người, mới bước lên.

Hắn chắp tay với thân vệ nói: Phiền huynh giúp thông báo, Cam Ninh người Ba quận đến bái kiến.

Lưu Húc lúc này vừa hay từ phủ Quận thú đi ra, nghe thấy lời của Cam Ninh, không khỏi tò mò quay đầu lại.

Vị tráng sĩ này, tên là Cam Ninh.

Thân vệ xung quanh đều cúi người hành lễ với Lưu Húc: Chúa công.

Cam Ninh vội chắp tay cúi người nói: Tần Vương, tại hạ là Cam Ninh, vốn là người Ba quận, nay từ Kinh Châu đến đặc biệt để đầu quân cho Tần Vương.

Lưu Húc mắt sáng lên.

Dũng lực của Cam Ninh có thể xếp vào hàng mười mấy trong cả thời Hán mạt.

Điều xuất sắc hơn nữa là Cam Ninh là một người văn võ toàn tài.

Lưu Húc nhìn Cam Ninh từ trên xuống dưới.

Cam Ninh cao tám thước, thân hình khôi ngô, diện mạo khá tuấn tú.

Trên đầu Cam Ninh cắm mấy chiếc lông vũ xinh đẹp.

Lưu Húc cười sảng khoái: Cam Ninh Cam Hưng Bá, bản vương đã sớm nghe danh.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Tạ chúa công.

Cam Ninh cúi người thật sâu.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Bản vương lát nữa sẽ đích thân dẫn binh đến quận Nam Dương.

Hưng Bá hãy cùng ta đi.

Cam Ninh chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, Cam Ninh mới đến, chưa lập được tấc công nào.

Ta xin làm tiên phong, thay chúa công dẹp yên chướng ngại trên đường.

Lưu Húc hơi trầm ngâm: Thôi được, nếu đã vậy, ngươi hãy thống lĩnh năm nghìn Đan Dương tinh binh làm tiên phong.

Cam Ninh không khỏi mừng rỡ, lập tức cúi người nói: Vâng.

Cam Ninh lại chắp tay nói: Chúa công, trước đây ta ở Kinh Châu cướp của người giàu chia cho người nghèo, có chút thù oán với Thái Mạo dưới trướng Lưu Biểu.

Thái Mạo ta không sợ, ta chỉ sợ Lưu Biểu vì ta mà kết oán với chúa công.

Lưu Húc mỉm cười nhàn nhạt: Không sao.

Đã đầu quân cho bản vương, ngươi chính là tướng của bản vương.

Nếu Lưu Biểu ra tay, bản vương tự sẽ chống lưng cho ngươi.

Cam Ninh nghe vậy vô cùng cảm động: Đa tạ chúa công.

Ngay sau đó, hắn hơi do dự nói: Chúa công, mấy chục người ta mang theo là thuộc hạ cùng ta cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Không biết họ có thể gia nhập dưới trướng chúa công không.

Vừa nói, trong mắt hắn mang theo vài phần mong đợi.

Lưu Húc mỉm cười nhàn nhạt: Hưng Bá, chút chuyện nhỏ này ngươi tự quyết định là được.

Cam Ninh cúi người thật sâu với Lưu Húc: Chúa công, nếu đã vậy, mạt tướng xin cáo lui trước.

Lưu Húc đưa tay ra hiệu: Theo bản vương, bản vương sẽ cho người giao năm nghìn Đan Dương tinh binh cho ngươi.

Nói xong, hắn đi về phía giáo trường.

Lúc này trong giáo trường, tất cả binh sĩ đều đã tập hợp lại.

Đứng trước mặt các binh sĩ là các văn võ bá quan của Lưu Húc.

Thấy Lưu Húc tới, tất cả đều cúi người hành lễ: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Các vị, bản vương giới thiệu cho các ngươi một người.

Cam Ninh bước lên, chắp tay với mọi người: Ta là Cam Ninh Cam Hưng Bá.

Kính chào các vị.

Điển Vi nhìn Cam Ninh từ trên xuống dưới, cười lớn.

Cam Hưng Bá, ngươi cũng dùng kích sao.

Vừa nói, hắn vừa siết chặt thiết kích trong tay: Thế nào, có muốn tỉ thí với ta một trận không.

Cam Ninh cũng không khỏi có chút động lòng.

Mấy năm nay, đi khắp nơi cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng chưa từng gặp đối thủ.

Cũng vì vậy, hắn khá tự tin vào dũng vũ của mình.

Hắn nhìn Lưu Húc một cái rồi nói: Chúa công, thuộc hạ xin được giao đấu với Điển Vi.

Lưu Húc gật đầu: Đi đi.

Quyết định này tự nhiên có lý do của nó.

Rất nhanh, Cam Ninh sẽ dẫn Đan Dương tinh binh làm tiên phong xuất chinh.

Nhưng trong đó có một vấn đề, đó là làm sao để mọi người nể phục.

Cam Ninh phải làm cho Đan Dương tinh binh tin tưởng, sẵn sàng vì hắn mà liều mạng.

Chỉ có như vậy, tướng sĩ mới có thể trên dưới một lòng, phát huy triệt để chiến lực.

Ban đầu Lưu Húc định để Cam Ninh biểu diễn một chút trước mặt Đan Dương tinh binh.

Với thực lực của Cam Ninh, Đan Dương tinh binh chắc chắn sẽ tâm phục khẩu phục.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Nếu Cam Ninh có thể đấu một trận với Điển Vi, phát huy triệt để dũng vũ của mình, hiệu quả sẽ còn tốt hơn.

Trên đài cao, Điển Vi và Cam Ninh đứng đối diện nhau.

Điển Vi quát lớn: Hưng Bá, một cặp thiết kích của ta nặng tám mươi cân.

Xin hãy cẩn thận.

Cam Ninh trong lòng hơi chùng xuống, nhưng không hề hoảng hốt: Điển tướng quân, song kích không có mắt.

Nếu lát nữa có bị thương, xin đừng trách tội.

Điển Vi cười ha hả: Vậy ta chờ đây.

Xem chiêu.

Chữ chiêu vừa mới thoát ra khỏi miệng, hắn đã bước những bước

lớn xông về phía Cam Ninh.

Theo sau bước chân của Điển Vi, mặt đất của đài cao cũng bắt đầu rung chuyển.

Thình.

Thịch.

Khóe miệng Cam Ninh hơi nhếch lên.

Điển Vi là một người mạnh mẽ, nhưng hắn thì hoàn toàn khác.

Chiến đấu không chỉ dựa vào sức mạnh.

Hắn khẽ đạp chân, cũng xông về phía Điển Vi.

Điển Vi đạp mạnh một chân, thân người bay lên.

Thiết kích trong tay vung mạnh, bổ thẳng xuống đầu Cam Ninh.

Cam Ninh lại không hoảng không vội, bước chân khẽ lách, người đã né sang một bên.

Ngay sau đó, song kích trong tay khẽ xoay, chém về phía Điển Vi.

Trên đài cao, hai người lập tức lao vào giao chiến.

Kích pháp của Điển Vi thế mạnh lực trầm.

Cam Ninh thì hoàn toàn khác.

Bộ kích pháp của hắn là sự kết hợp giữa cương mãnh và linh hoạt.

Tuy Cam Ninh hơi ở thế yếu, nhưng trong một chốc một lát cũng không đến nỗi thất bại.

Mọi người có mặt đều xem đến ngây người.

Không ngờ thực lực của Cam Ninh lại mạnh mẽ đến vậy.

Phải biết rằng, trong bộ chiến, Điển Vi là người đứng đầu chỉ sau

Lưu Húc.

Bây giờ, Thái Sử Từ có thể đấu với Điển Vi như vậy, chứng tỏ thực lực cực kỳ đáng sợ.

Điển Vi và Cam Ninh chiến đấu, đánh hơn một trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Các binh sĩ ai nấy đều phấn khích.

Đặc biệt là Đan Dương tinh binh.

Họ là người Đan Dương, từ nhỏ đã lấy việc săn bắn làm bạn.

Cũng vì vậy, từ nhỏ đã rất thượng võ.

Lúc này xem cảnh tượng đặc sắc như vậy, cũng là những người phấn khích nhất trong số tất cả.

Lưu Húc hài lòng gật đầu.

Xem tình hình hiện tại, hiệu quả mà hắn muốn đã đạt được triệt để.

Chương 226

Đan Dương tinh binh đã hoàn toàn công nhận Thái Sử Từ.

Nếu vậy, trận tỉ thí này không còn cần thiết phải tiếp tục nữa.

Trong mắt Lưu Húc, nếu đánh tiếp, kết quả cuối cùng cũng đã rõ ràng.

Tuy Cam Ninh không giao đấu chính diện với Điển Vi, nhưng đã lộ ra dấu hiệu thất bại.

Chỉ cần thêm ba bốn mươi chiêu nữa, Cam Ninh sẽ hoàn toàn bại trận.

Nghĩ vậy, Lưu Húc cười sảng khoái: Điển Vi, Hưng Bá, hôm nay đánh đến đây thôi.

Có lẽ vì hai người đánh quá kịch liệt, Điển Vi và Cam Ninh đều không đáp lại.

Lưu Húc trong lòng khẽ động.

Hắn đạp mạnh một chân, người đã bay lên, nhảy lên đài cao.

Trên đài cao, Điển Vi và Cam Ninh cùng nhau ra hiệu bằng mắt.

Ngay khoảnh khắc Lưu Húc đáp xuống đài cao, Điển Vi và Cam Ninh như tâm linh tương thông, cùng lúc tấn công về phía Lưu Húc.

Điển Vi đạp mạnh một chân, thân người bay lên.

Cặp thiết kích trong tay giơ cao, rồi bổ thẳng xuống đầu Lưu Húc.

Cùng lúc đó, cặp song kích của Cam Ninh lại quét ngang, tấn công vào hông của Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Muốn đánh lén ta sao.

Nực cười.

Nhãn lực của Lưu Húc kinh người đến mức nào.

Cảnh Cam Ninh và Điển Vi ra hiệu bằng mắt lúc nãy, hắn đã nhìn thấy rõ ràng.

Sở dĩ hắn không có bất kỳ hành động nào, chính là vì khoảnh khắc trước mắt.

Công thế như vậy, hắn hoàn toàn không đặt vào mắt.

Hình Thiên thương trong tay động.

Chỉ thấy tay phải hắn khẽ rung, Hình Thiên thương đã đâm lên trên.

Keng.

Một thương, chính xác đâm vào thiết kích của Điển Vi.

Điển Vi chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn truyền đến từ thiết kích.

Trong lòng không khỏi chùng xuống.

Bây giờ hắn đang ở trên không trung, không có chỗ nào để mượn lực.

Ngay sau đó, cả người hắn bay lên không trung.

Thấy Điển Vi bị một thương đâm lên trời, Cam Ninh không khỏi sững sờ.

Tuy vậy, song kích trong tay hắn không hề dừng lại.

Cặp song kích rít lên, chia làm hai, lần lượt tấn công vào ngực và eo của Lưu Húc.

Lưu Húc quay đầu, mỉm cười nhàn nhạt với Cam Ninh.

Ngay sau đó, Hình Thiên thương trong tay hắn cứ thế đỡ lấy.

Thấy nụ cười đó của Lưu Húc, Cam Ninh trong lòng dựng tóc gáy.

Xong rồi.

Hắn vội vàng đổi chiêu, nhưng tốc độ một chiêu của Lưu Húc cực nhanh.

Khi Cam Ninh muốn đổi chiêu, đã không kịp nữa.

Keng.

Hình Thiên thương và cặp kích của Cam Ninh va vào nhau thật mạnh.

Cam Ninh trong lòng chấn động.

Sức mạnh này thật khủng khiếp.

Sợ rằng phải có vạn cân lực.

Không.

Sợ rằng phải có mười vạn cân lực.

Ngay sau đó, cả người hắn bị ném bay ra sau.

Giữa không trung, hắn ngơ ngác nhìn Lưu Húc.

Cho đến lúc này, hắn vẫn không thể tin vào cảnh tượng mình vừa trải qua.

Trước đây, hắn đã nghe nói Lưu Húc rất mạnh.

Cũng biết Lưu Húc là đệ nhất võ tướng Đại Kinh.

Càng biết một thương đã đập chết Lữ Bố, đệ nhất võ tướng Đại Kinh một thời.

Nhưng không ngờ, thực lực của Tần Vương Lưu Húc lại mạnh

đến mức khủng khiếp như vậy.

Hắn cùng Điển Vi liên thủ, mà không đỡ nổi một chiêu của Tần Vương.

Nhưng ngay sau đó, cảnh tượng tiếp theo càng làm hắn chấn động hơn.

Chỉ thấy Lưu Húc ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Ở đó, Điển Vi đang từ từ rơi xuống.

Lưu Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, hắn đạp mạnh một chân, thân người bay lên không trung.

Trong nháy mắt, hắn đã đến bên cạnh Điển Vi.

Điển Vi trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Cảnh tượng trước mắt, trước đây chưa từng có.

Lưu Húc vung Hình Thiên thương trong tay, đập xuống Điển Vi.

Hình Thiên thương phát ra một tiếng rít chói tai.

Điển Vi trong lòng kinh hãi.

Một thương chưa đến người, đã cảm nhận được một luồng uy lực khủng khiếp.

Không dám chậm trễ, hắn lập tức giơ cặp thiết kích lên, chắn trước người.

Ầm.

Hình Thiên thương nặng nề đập vào cặp thiết kích của Điển Vi.

Điển Vi chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn khủng khiếp, lan khắp toàn thân.

Hắn không còn nắm được cặp thiết kích nữa.

Thiết kích với tốc độ kinh khủng, bay ra một bên.

Còn hắn như một quả pháo, nặng nề rơi xuống đất.

Rầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay sau đó, trên đài cao xuất hiện một cái hố sâu hình người khổng lồ.

Cả người Cam Ninh nặng nề va vào một cây đại thụ.

Rắc.

Trong một tiếng nổ lớn, cây đại thụ đổ xuống.

Nhờ lực của cây đại thụ, hắn mới rơi xuống đất.

Hắn thở hổn hển mấy hơi, mới cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy Tần Vương Lưu Húc như một vị thiên thần, ngạo nghễ đứng giữa trời.

Trong lòng hắn dâng lên sự sùng bái vô hạn.

Đây chính là chúa công của hắn.

Chúa công đệ nhất võ tướng Đại Kinh.

Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm: Đời này chỉ theo chúa công mà thôi.

Vài vạn binh sĩ có mặt tại hiện trường đều ngây người tại chỗ.

Ai nấy đều há hốc mồm, hai mắt trợn tròn, không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Quá khủng khiếp rồi.

Không chỉ họ, ngay cả các văn thần võ tướng cũng không khá hơn là bao.

Quan Vũ kinh ngạc nhìn Lưu Húc.

Hắn biết Lưu Húc mạnh.

Biết mình không phải đối thủ của Lưu Húc.

Nhưng với tính cách kiêu ngạo, hắn tự nhiên không cam tâm thất bại.

Cũng không cam tâm thừa nhận thất bại.

Cũng vì vậy, hắn vẫn luôn không ngừng tiến về phía mục tiêu là Lưu Húc.

Trận chiến với Kỷ Linh trước đó, chính là kết quả của sự tiến bộ về thực lực.

Nếu là trước đây, tuy có thể đánh bại Kỷ Linh, nhưng không thể gọn gàng như vậy.

Càng không thể nói đến việc bắt sống Kỷ Linh.

Nhưng bây giờ, hắn im lặng.

Hắn phát hiện, tuy mình đã có tiến bộ rất lớn, nhưng khoảng cách với Lưu Húc không hề thu hẹp lại.

Về phần nguyên nhân.

Đơn giản, vì khoảng cách giữa hắn và Lưu Húc quá xa, quá xa.

Giờ phút này, dù kiêu ngạo như hắn, cũng không thể không thừa nhận, mình kém xa Lưu Húc.

Trong lòng hắn thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ.

Có lẽ cả đời này, cũng chưa chắc là đối thủ của chúa công.

Hứa Chử không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Mẹ kiếp, chúa công có phải là người không vậy.

Một lúc lâu sau, Cam Ninh mới phản ứng lại.

Điển Vi bị ném từ trên cao xuống, không sao chứ.

Chiêu vừa rồi, trong lòng hắn không khỏi rùng mình.

Nếu để hắn chịu chiêu đó, sợ rằng sớm đã không chết cũng trọng thương.

Nghĩ vậy, hắn vội vàng đứng dậy, chạy về phía cái hố sâu hình người.

Trong cái hố sâu hình người đó, Điển Vi đang nằm đó.

Hắn ngửa mặt nằm đó, chỉ cảm thấy cả người đau nhức vô cùng.

Một lúc lâu sau, hắn mới phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt đầy vẻ cay đắng.

Cam Ninh bước tới.

Điển huynh, cảm thấy thế nào.

Điển Vi cười khổ lắc đầu: Chết không được.

Cam Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Chương 227

Tốt rồi.

Điển Vi không chết là tốt rồi.

Vừa rồi hắn còn tưởng, Điển Vi không xong rồi.

Hắn bước lên, một tay kéo Điển Vi ra khỏi cái hố sâu hình người.

Điển Vi cười khổ: Hưng Bá, thấy rồi chứ.

Chúa công căn bản là một con quái vật.

Thực lực căn bản không phải chúng ta có thể so sánh.

Cam Ninh ngẩng đầu nhìn Lưu Húc một cái, nói: Điển huynh, chúa công luyện làm sao mà mạnh vậy.

Điển Vi nhún vai: Ai biết chứ.

Ngươi không thấy sao, lần trước chúa công tu tập Bá Vương thương pháp, lúc đó mới gọi là khủng khiếp.

Bá Vương thương pháp ngươi biết chứ.

Là Bá Vương thương pháp của Tây Sở Bá Vương.

Tôn Sách chỉ diễn luyện một lần, chúa công đã thi triển ra toàn bộ.

Lợi hại vậy sao.

Cam Ninh không tự chủ được kinh hô.

Ừ.

Điển Vi mặt đầy vẻ cay đắng, Chúa công không chỉ thi triển ra, mà còn bổ sung toàn bộ uy lực của Bá Vương thương pháp.

Đến lúc đó, ta mới biết Tôn Sách biết, lại chỉ là bản thiếu của Bá

Vương thương pháp.

Cả người Cam Ninh đứng sững tại chỗ.

Lúc này, ngoài chấn động, vẫn là chấn động.

Ngay sau đó hắn liền thông suốt.

Thua một nhân vật tuyệt thế như chúa công, dường như cũng không phải là điều không thể chấp nhận được.

Toàn trường mấy vạn người, tất cả đều nhìn Lưu Húc từ từ bay xuống từ trên không.

Đồng loạt hô lớn.

Chúa công vô địch.

Lưu Húc bất đắc dĩ nhìn xung quanh một vòng.

Chuyện này thành ra, vốn là để Thái Sử Từ lập uy, giờ thì hay rồi, lại biến thành tăng uy thế cho mình.

Đôi mắt hổ của hắn nhìn về phía Điển Vi và Cam Ninh, rồi mỉm cười nhàn nhạt: Xét thấy Điển Vi và Cam Ninh hai người đánh lén bản vương, tuy chưa thành công, nhưng không thể không phạt.

Nhưng bây giờ sắp có đại chiến, nên miễn cho Điển Vi và Cam Ninh hai người trọng phạt, nay đối với hai người phạt bổng lộc ba tháng, để tỏ sự trừng phạt.

Hắn nhìn về phía Điển Vi và Cam Ninh: Hai người, có lời gì muốn nói không.

Điển Vi và Cam Ninh hai người chỉ cảm thấy một luồng khí thế khủng khiếp ập tới.

Lập tức liền gật đầu lia lịa: Mạt tướng nhận phạt.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu: Đại chiến lần này, hai người cần phải lấy công chuộc tội.

Vâng.

Điển Vi và Cam Ninh hai người đồng loạt cúi người đáp.

Cam Ninh bước lên, chắp tay cúi người với Lưu Húc.

Chúa công, khẩn cầu chúa công có thể giao chức tiên phong lần này cho mạt tướng, cho mạt tướng một cơ hội lấy công chuộc tội.

Lưu Húc hài lòng nhìn Cam Ninh một cái.

Không tệ.

Cam Ninh này thật sự không tệ.

Người ở vị trí cao thích thuộc hạ như thế nào.

Điều này đương nhiên mỗi người mỗi khác.

Nhưng có một điểm, là điểm chung của tất cả những người ở vị trí cao, đó là đều thích người biết việc.

Hắn nhàn nhạt gật đầu: Tốt.

Bản vương chấp thuận lời thỉnh cầu của ngươi.

Hắn trầm giọng quát: Cam Ninh, mệnh cho ngươi thống lĩnh năm nghìn Đan Dương tinh binh làm tiên phong.

Dẹp yên mọi chướng ngại trên đường đến Nam Dương.

Cam Ninh dõng dạc đáp: Đa tạ chúa công.

Lưu Húc ngạo nghễ đứng trên đài cao, ánh mắt của hắn quét qua các binh sĩ phía dưới.

Binh sĩ ai nấy đều ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp nhận sự kiểm duyệt của Lưu Húc.

Lưu Húc gật đầu, dõng dạc nói: Quân tướng sĩ, ai nấy đều sĩ khí cao ngất, điểm này khiến bản vương rất hài lòng.

Lần này quận Nam Dương đã ở ngay trước mắt, chúng ta phải một lần đạp bằng quận Nam Dương, đem cả nhà Viên Thuật tiểu nhi một lần diệt sạch.

Diệt sạch.

Tất cả binh sĩ đồng loạt hoan hô.

Lưu Húc giơ cao Hình Thiên thương trong tay: Xuất phát.

Ầm.

Binh sĩ xếp thành đội hình chỉnh tề, dưới sự dẫn dắt của các vị tướng quân, hóa thành một dòng lũ, tràn ra ngoài.

Cam Ninh chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt.

Binh sĩ, tinh nhuệ đến mức độ này.

Nếu so với bộ hạ của Thái Mạo mà hắn đã thấy.

Khà.

Căn bản không có khả năng so sánh.

Bây giờ xem ra, trước đây có thể liên tiếp đánh bại các cuộc tấn công của Thái Mạo, là vì binh mã dưới trướng Thái Mạo quá yếu sao.

Nếu đổi thành những tinh nhuệ trước mắt này.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng lắc đầu, không dám nghĩ sâu thêm.

Điển Vi đấm một quyền vào ngươi Cam Ninh, nói: Hưng Bá, tiểu tử ngươi đang nghĩ gì vậy.

Cam Ninh vừa xoa ngực, vừa trả lời: Ta đang nghĩ, những binh sĩ này sao lại tinh nhuệ như vậy.

Cần phải nói sao.

Cũng không xem ai là người dẫn binh.

Trên mặt Điển Vi lộ ra một vẻ kiêu ngạo.

Biểu cảm đó rõ ràng, như đang nói, mau khen ta đi.

Cam Ninh gật đầu: Thì ra là vậy, cũng chỉ có nhân vật như chúa công, mới có thể dẫn dắt ra những tinh nhuệ như vậy.

Mặt Điển Vi tối sầm lại.

Lời này căn bản không thể phản bác.

Cam Ninh ngạc nhiên nhìn Điển Vi: Điển huynh, thân thể huynh không sao rồi chứ.

Điển Vi dùng tay đấm mạnh vào ngực, cười lớn: Sớm đã hoàn toàn khỏe rồi.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Cam Ninh, hắn cười nói: Thật ra, hai kích chúa công đánh ta lúc nãy, đều đã nương tay.

Hả.

Cam Ninh nhướng mày, Chúa công nương tay.

Điển Vi không phủ nhận: Ngươi xem lại xem, bây giờ có đau không.

Cam Ninh sờ sờ ngực, rồi lại nhảy lên nhảy xuống hai cái.

Đúng là, trên người một chút đau đớn cũng không có.

Điển Vi cười ha hả: Tiểu tử, tin rồi chứ.

Thật ra hai kích đó của chúa công, đều vừa vặn đập vào giới hạn mà chúng ta vừa kham nổi.

Cam Ninh trong lòng bừng tỉnh.

Thì ra là vậy.

Chỉ riêng khả năng khống chế lực và nhãn lực của chúa công, đã không ai bì kịp.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhận ra có điều không đúng.

Vừa vặn đập vào giới hạn mà hai người có thể chịu đựng.

Cộng thêm một kích khủng khiếp mà Điển Vi vừa chịu lúc nãy.

Chẳng phải, Điển Vi mạnh hơn hắn không ít sao.

Hắn trợn to hai mắt, nhìn sâu vào Điển Vi một cái.

Nhìn thân thể như tháp sắt của Điển Vi, hắn cười khổ lắc đầu.

Thôi.

Đừng so sánh nữa.

Chỉ có một câu có thể biểu đạt tâm trạng của hắn lúc này: Đời người à, giống như một cái bàn trà, trên đó bày đầy bi kịch bôi cụ.

Nhìn Điển Vi và Cam Ninh cứ lải nhải ở đó, Lưu Húc trừng mắt một cái: Hưng Bá, bản vương nhớ ngươi là tiên phong mà.

A.

Cam Ninh đáp một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, nhìn đại quân đang tràn ra ngoài, hắn chợt phản ứng lại.

Không đúng.

Năm nghìn Đan Dương tinh binh của ta đâu.

Đi đâu rồi.

Hắn không khỏi kinh hô một tiếng, liền chạy về phía cửa giáo trường.

Khi đến cửa giáo trường, một người bước tới.

Hưng Bá, ta là Từ Vinh, đi thôi, ta sẽ giao năm nghìn Đan Dương tinh binh cho ngươi.

Cam Ninh mừng rỡ.

Hắn liên tục chắp tay với Từ Vinh: Cảm ơn Từ tướng quân.

Từ Vinh mỉm cười nhàn nhạt: Đi thôi, nếu muộn nữa, sợ rằng sẽ không kịp.

Quân tiên phong không thể đi sau đại quân được.

Vậy mau đi thôi.

Cam Ninh cười sảng khoái, ngay sau đó liền cưỡi ngựa đi theo.

Quận Nam Dương.

Viên Thuật gần đây khá đắc ý.

Đăng cơ xưng đế, khiến hắn vô cùng mãn nguyện.

Mỗi ngày đều ở trong hoàng cung, ca múa thái bình.

Có vợ đẹp thiếp xinh hầu hạ, có rượu lại có mỹ nhân múa.

Đối với hắn, đây mới là cuộc sống mà hắn muốn.

Trương Huân vội vàng bước vào hoàng cung, cúi người với Viên Thuật.

Bệ hạ, thần có quân tình khẩn cấp báo cáo.

Viên Thuật phất tay.

Tất cả ca vũ đều dừng lại.

Ngay sau đó đồng loạt lui ra ngoài.

Trương Huân bẩm báo: Bệ hạ, binh mã của Tần Vương Lưu Húc đang áp sát quận Nam Dương, xin bệ hạ định đoạt.

Viên Thuật nhíu mày: Binh mã của Lưu Húc, đến nhanh như vậy

sao.

Trương Huân cười khổ một tiếng.

Bệ hạ, trước đây thần đã nhiều lần khuyên can, chỉ là bệ hạ ngài.

Lời của hắn còn chưa nói hết, đã bị Viên Thuật phất tay cắt ngang.

Viên Thuật trừng mắt: Ý ngươi là, đổ tội lên đầu trẫm.

Trương Huân vội vàng cúi người thật sâu: Mạt tướng không dám.

Viên Thuật hừ lạnh một tiếng.

Hắn đứng dậy, đi đi lại lại trong điện.

Sau đó, hắn đột ngột dừng bước: Kỷ Linh đâu.

Kỷ Linh ở đâu.

Trương Huân im lặng không nói.

Viên Thuật cao giọng quát: Người đâu, truyền Diêm Tượng, Dương Hoằng hai vị quân sư cho ta.

Thân vệ lên bẩm báo: Bệ hạ, Diêm Tượng và Dương Hoằng hai vị quân sư, hiện đang bị chúa công giam lỏng trong một viện tử.

Bước chân của Viên Thuật hơi khựng lại.

Chuyện này, nếu thân vệ không nhắc, hắn thật sự đã quên.

Hay là thả hai người ra.

Nghĩ đến việc Diêm Tượng và Dương Hoằng hai người chống đối, hắn nhíu mày, bỏ đi ý định đó.

Cứ để họ tỉnh táo thêm hai ngày nữa.

Hắn khẽ quát: Truyền Hàn Dận vào điện.

Một khắc sau, Hàn Dận vội vàng đến.

Hắn cúi người thật sâu với Viên Thuật: Bệ hạ.

Viên Thuật trừng mắt: Trẫm hỏi ngươi, đại tướng quân Kỷ Linh của ta, hiện đang ở đâu.

Hàn Dận không khỏi ngập ngừng.

Hắn há miệng, lời đến bên miệng, lại nuốt xuống.

Viên Thuật hừ lạnh một tiếng: Mau nói.

Bệ hạ, Kỷ Linh binh bại rút về quận Nhữ Nam.

Vốn định chỉnh đốn quân đội tái chiến, không ngờ bị Tần Vương Lưu Húc bắt được.

Hàn Dận nói đến đây, liền im bặt.

Viên Thuật trừng mắt: Kỷ Linh bị bắt rồi.

Phục Nghĩa võ nghệ cao cường như vậy, sao có thể bị bắt.

Bây giờ Phục Nghĩa đang ở đâu, không phải bị Lưu Húc giam giữ chứ.

Kỷ tướng quân.

đã đầu hàng Lưu Húc.

Cái gì.

Viên Thuật đập mạnh bàn, giận dữ nói.

Kỷ Linh đầu hàng Lưu Húc.

Không thể nào.

Hàn Dận không dám nói.

Ngay sau đó, Viên Thuật lại trừng mắt với Hàn Dận: Ta hỏi ngươi, Tôn Kiên đâu.

Tôn Kiên Văn Đài đang ở đâu.

Trong lòng Hàn Dận đầy cay đắng.

Lúc này trong lòng hắn có chút hối hận.

Sớm biết vậy, đã không nhận việc tình báo này.

Hắn cúi đầu nói: Tôn Kiên từ sau khi rời khỏi chỗ bệ hạ, liền dẫn tám nghìn binh mã đến Từ Châu.

Viên Thuật không khỏi mừng rỡ.

Mau truyền.

Truyền Tôn Kiên trở về, ta phong hắn làm đại tướng quân, để hắn thống lĩnh tất cả binh mã dưới trướng ta.

Hàn Dận người run lên.

Chương 228

Hắn đột ngột quỳ xuống: Bệ hạ, Tôn Kiên. cũng đã đầu quân dưới trướng Tần Vương Lưu Húc.

Nói xong, cả người hắn phủ phục xuống đất.

Viên Thuật hoàn toàn nổi giận.

Hắn lấy thẻ tre trên bàn, ném về phía Hàn Dận.

Đầu hàng.

Đều đầu hàng cả rồi.

Có lý nào lại như vậy.

Đơn giản là có lý nào lại như vậy.

Ngay sau đó, tay phải hắn đặt lên hông.

Keng một tiếng giòn tan.

Trường kiếm bên hông đã ra khỏi vỏ.

Một kiếm chém vào cái bàn trước mặt.

Rầm rầm.

Cái bàn đổ sụp xuống đất, đồ vật trên bàn rơi vãi khắp nơi.

Hắn mới tức giận quát: Trẫm muốn ngự giá thân chinh.

Trương Huân vội vàng tiến lên: Bệ hạ, bây giờ ngài là vua một nước, là thiên tử của nước Trần chúng ta.

Chuyện xuất chinh, cứ giao cho thần đi.

Mạt tướng bảo đảm, nhất định sẽ thay chúa công đuổi Lưu Húc ra khỏi quận Nam Dương.

Ánh mắt Viên Thuật rơi vào người Trương Huân, ngay sau đó dõng dạc quát.

Trương Huân, trẫm bổ nhiệm ngươi làm đại tướng quân.

Mệnh cho ngươi cùng Trần Kỷ, Nhạc Tựu hai người, lập tức dẫn lĩnh năm vạn binh mã, tiến đến nghênh chiến.

Trương Huân mừng rỡ.

Hắn lập tức quỳ xuống đất, dõng dạc nói: Đa tạ bệ hạ.

Mạt tướng nhất định không phụ sự phó thác của bệ hạ.

Sắc mặt Viên Thuật hơi dịu lại, gật đầu: Lần này đi nhất định phải chú ý an toàn.

Vâng.

Trương Huân đáp một tiếng, mới cất bước đi xuống.

Nhưng khi đến cửa, bước chân của hắn hơi dừng lại.

Hắn quay người, cúi người thật sâu với Viên Thuật: Chúa công, bây giờ nước Trần chúng ta mới định, xin chúa công nhất định phải lấy quốc sự làm trọng.

Viên Thuật nhíu mày.

Trương Huân lập tức chỉnh đốn binh mã, dẫn lĩnh năm vạn binh mã dưới trướng, tiến về thành Vũ Âm.

Thành Vũ Âm nằm ở nơi giao giới giữa quận Nam Dương và quận Nhữ Nam, cũng là con đường mà Lưu Húc phải đi qua trong chuyến xuất chinh Nam Dương lần này.

Trên một sườn núi ngoài thành Vũ Âm, Lưu Húc đang đứng trên cao nhìn xa.

Xa xa có một đội nhân mã đang phi nước đại.

Người đi đầu chính là Cam Ninh.

Khi đến gần, hắn lập tức xuống ngựa, chạy lên sườn núi.

Chúa công, trong thành Vũ Âm có năm vạn binh mã.

Ồ.

Lưu Húc quay đầu nhìn Cam Ninh: Có biết thành Vũ Âm do ai trấn giữ không.

Cam Ninh lên bẩm báo: Chúa công, người cầm đầu là đại tướng quân mà Viên Thuật vừa mới bổ nhiệm, tên là Trương Huân.

Có hai bộ tướng, tên là Trần Kỷ và Nhạc Tựu.

Lưu Húc nhíu mày.

Kỷ Linh bước lên: Chúa công, Trương Huân là tâm phúc ái tướng của Viên Thuật, rất được Viên Thuật trọng dụng.

Tôn Kiên gật đầu: Nếu luận về địa vị trong lòng Viên Thuật, Kỷ tướng quân đứng đầu, thứ hai chính là Trương Huân này.

Lưu Húc gật đầu.

Hắn nhớ, ở hậu thế, Trương Huân dường như cũng làm đại tướng quân dưới trướng Viên Thuật.

Nhưng Trương Huân như một A Đẩu, không thể đỡ lên nổi.

Chiến tích đối ngoại của Trương Huân cực kỳ kém.

Nhân vật như vậy, không nhắc cũng được.

Hắn lập tức mỉm cười nhàn nhạt: Hưng Bá, lần này chức tiên phong, ngươi đã làm khá tốt.

Đã dẹp yên không ít chướng ngại cho bản vương.

Cam Ninh không khỏi vui mừng ra mặt: Tạ chúa công khen ngợi.

Thuộc hạ chỉ làm tròn bổn phận tiên phong mà thôi.

Lưu Húc vỗ vai Cam Ninh, mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, hắn phất tay: Việc không nên chậm trễ, theo bản vương cùng nhau hạ thành Vũ Âm.

Vâng.

Chúng tướng sĩ đồng loạt đáp.

Lưu Húc cất bước xuống sườn núi, lập tức lên ngựa Xích Ký.

Chúng tướng sĩ đều chuẩn bị sẵn sàng, đồng loạt theo sau Lưu Húc.

Lưu Húc đi đầu, tiến về thành Vũ Âm.

Trong thành Vũ Âm, một binh sĩ vội vàng chạy vào phủ Quận thú.

Báo.

Khởi bẩm đại tướng quân, đại quân của Tần Vương Lưu Húc đã đến ngoài thành.

Trong phủ Quận thú, Trương Huân ngồi cao trên đại đường.

Hắn lập tức khẽ hừ một tiếng: Người đâu, truyền quân lệnh của ta, lập tức cùng ta xuất thành nghênh địch.

Trần Kỷ ở bên trái trong lòng rùng mình.

Hắn lập tức ra khỏi hàng, lên bẩm báo.

Đại tướng quân, Tần Vương đang có thế đại thắng, sĩ khí đang thịnh.

Việc chúng ta cần làm nhất lúc này là cố thủ không ra.

Thời gian lâu, sĩ khí của binh mã dưới trướng Tần Vương nhất định sẽ sa sút.

Lúc đó, mới là lúc chúng ta xuất kích.

Nhạc Tựu cũng lên bẩm báo: Đại tướng quân, Tần Vương Lưu Húc là thiên hạ đệ nhất võ tướng.

Nhân vật như vậy, không thể đối đầu trực diện.

Chúng ta chỉ cần nghiêm phòng tử thủ, dù Tần Vương Lưu Húc có lợi hại đến đâu, cũng không có cách nào.

Trương Huân lộ vẻ suy tư.

Trần Kỷ thấy có hy vọng, lập tức bẩm báo tiếp: Dưới trướng Tần Vương có rất nhiều người thiện chiến.

Ngay cả Kỷ đại tướng quân bây giờ cũng ở dưới trướng Tần Vương Lưu Húc, nếu Kỷ đại tướng quân xuất chiến, sợ rằng chúng ta căn bản không phải đối thủ.

Trần Kỷ không nhắc đến Kỷ Linh thì còn đỡ, lời này vừa ra, Viên Thuật liền như bị dẫm phải đuôi.

Hắn giận dữ nói: Bây giờ ta mới là đại tướng quân của nước Đại Trần chúng ta.

Kỷ Linh đó chẳng qua chỉ là một kẻ phản bội.

Hắn bước những bước lớn ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn quát lớn: Theo bản đại tướng quân xuất chinh, đuổi binh mã của Lưu Húc ra khỏi Nam Dương.

Lưu Húc yên vị trên lưng ngựa Xích Ký, nhàn nhạt nhìn thành Vũ Âm trước mặt.

Bên cạnh, Điển Vi vượt lên trước, quát lớn: Tên tiểu nhi Trương Huân kia, không mau xuống thành đầu hàng.

Gia gia ta có thể tha cho ngươi không chết.

Két một tiếng.

Cổng thành từ từ mở ra, một đội nhân mã từ bên trong đi ra.

Người đi đầu chính là Trương Huân.

Hắn cầm một cây trường thương, mặt đầy vẻ ngạo khí.

Hắn quát lớn một tiếng: Kỷ Linh tiểu nhi, trốn trong trận, không dám xuất chiến sao.

Kỷ Linh nhíu mày, nhưng không đáp lời.

Lại nghe người đó tiếp tục tức giận quát: Kỷ Linh tiểu nhi, đồ nhát gan.

Kỷ Linh nghiến răng, tiến lên một bước: Chúa công, vị tướng xin chiến.

Lưu Húc gật đầu: Đi đi.

Kỷ Linh thúc ngựa, lao về phía trước.

Khi đi ngang qua Điển Vi, hắn chắp tay: Điển huynh, đắc tội.

Điển Vi lớn tiếng la lên: Phục Nghĩa, đừng làm mất uy phong của chúa công chúng ta.

Yên tâm đi.

Trong không khí vang lên tiếng của Kỷ Linh.

Trương Huân thấy Kỷ Linh, không khỏi cười ha hả.

Kỷ Linh tiểu nhi, nạp mạng.

Kỷ Linh cũng không đáp lời, chỉ dùng sống đao vỗ thật mạnh vào lưng ngựa.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp lại.

Khi khoảng cách chỉ còn một trượng, hai người đồng thời động

thủ.

Trường thương trong tay Trương Huân giơ lên.

Bấy lâu nay, Kỷ Linh luôn đè đầu hắn.

Đối với một người có dã tâm như hắn, điều này căn bản không thể chấp nhận.

Cũng vì vậy, bấy lâu nay, hắn vẫn không ngừng muốn phản kháng.

Hắn không cam tâm.

Cũng vì lý do này, mỗi ngày hắn đều chăm chỉ luyện thương pháp, chính là để đánh bại triệt để Kỷ Linh.

Bây giờ, cơ hội đã đến.

Thắng bại, quyết trong một trận này.

Nghĩ đến đây, trong cơ thể hắn như dâng lên sức mạnh vô cùng.

Trương Huân quát lớn một tiếng, trường thương trong tay hung hăng đâm về phía Kỷ Linh.

Kỷ Linh mỉm cười nhàn nhạt.

Đối với một kích của Trương Huân, nói thật, hắn có chút xem thường.

Sức mạnh, tốc độ, chiêu thức, bất kể phương diện nào đều yếu đến mức thảm hại.

Muốn chiến thắng hắn, dễ như trở bàn tay.

Hắn nắm chặt tam tiên lưỡng nhận đao trong tay, bổ thẳng xuống đầu Trương Huân.

Keng.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Trường thương của Trương Huân và tam tiên lưỡng nhận đao của Kỷ Linh va vào nhau.

Ngay sau đó, Trương Huân chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn, đánh văng trường thương của hắn ra.

Nhưng tam tiên lưỡng nhận đao của Kỷ Linh lại không giảm thế, tiếp tục bổ xuống đầu hắn.

Hắn trong lòng kinh hãi, vội vàng cúi người, muốn né một đao này.

Nhưng tốc độ của một đao này quá nhanh.

Trong nháy mắt, đã chém tới.

Hắn chỉ miễn cưỡng né được đầu.

Xoẹt.

Một đao chém thẳng vào cánh tay của Trương Huân, chém rớt xuống.

Trong khoảnh khắc, máu tươi bắn tung tóe.

Trương Huân mắt đầy vẻ không thể tin.

Hắn không tin, một kích toàn lực của mình, lại dễ dàng bị Kỷ Linh đỡ được.

Hắn không tin, mình không đỡ nổi một kích của Kỷ Linh.

Không thể nào.

Hắn đau đớn gào thét.

Kỷ Linh, ngươi dùng trá.

Kỷ Linh bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bấy lâu nay, hắn lại không biết ý đồ của Trương Huân sao.

Nhưng, hắn đối với những trò lừa gạt này, thật sự không có hứng

thú.

Cũng vì vậy, bấy lâu nay hắn đều không nương tay.

Nhưng bây giờ thì. ha ha.

Hắn thúc ngựa, chiến mã hí vang một tiếng, xông về phía Trương Huân.

Hắn mỉm cười nhàn nhạt: Trương Huân, thật ra, bấy lâu nay ta đều không dùng toàn lực.

Bao gồm, lần này.

Ngay sau đó, tam tiên lưỡng nhận đao trong tay, mạnh mẽ bổ xuống Trương Huân.

Tam tiên lưỡng nhận đao hóa thành một vùng ánh đao, bao phủ Trương Huân vào trong đó.

Trương Huân muốn né tránh, nhưng tất cả đều đã muộn.

Xoẹt.

Một kích, chém xiên qua cơ thể Trương Huân.

Trên người Trương Huân, máu phun ra.

Hắn cũng ngã thẳng xuống đất.

Chương 229

Đến lúc chết, hai mắt hắn vẫn trợn tròn, trong mắt đầy vẻ không thể tin.

Kỷ Linh nhìn Trương Huân, khẽ thở dài một hơi.

Bây giờ hắn, cuối cùng đã cắt đứt với quá khứ.

Về sau, hắn sẽ là một viên trực thần dưới trướng Tần Vương.

Không cần phải lo lắng những trò lừa gạt nữa.

Ngay sau đó, hắn giơ cao tam tiên lưỡng nhận đao trong tay, quát lớn.

Tướng sĩ, ta là Kỷ Linh.

Hàng giả không giết.

Rào rào.

Xung quanh binh sĩ, quỳ xuống một mảng.

Trần Kỷ, Nhạc Tựu hai người không khỏi kinh hãi thất sắc.

Không ngờ, Trương Huân lại không đỡ nổi một chiêu của Kỷ Linh.

Hai người hoảng hốt: Mau.

Mau đóng cổng thành.

Lúc này, Điển Vi và Thái Sử Từ, xông về phía cổng thành.

Quan Vũ, Tôn Kiên, cũng không chịu thua kém.

Cổng thành sau đó từ từ đóng lại.

Quan Vũ khẽ quát: Cổng thành sắp đóng rồi, không kịp nữa.

Thái Sử Từ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Thật quá đáng tiếc.

Nếu tốc độ của ta nhanh hơn một chút, không chừng có thể kịp trước khi cổng thành đóng lại, xông vào.

Đúng lúc này, hắn chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng ảo lướt qua.

Hả.

Thái Sử Từ một câu nói, đã nói ra hết tâm tư của mọi người.

Họ đồng loạt nhìn kỹ.

Lúc này mới phát hiện, bóng ảo lướt qua đó, chính là Lưu Húc.

Không sai.

Lúc này Lưu Húc đang phi nước đại ở phía trước.

Mà phương tiện phi nước đại, lại là hai chân.

Mọi người đều ngây người tại chỗ.

Tốc độ chạy bằng hai chân, lại có thể đạt đến mức khủng khiếp như vậy sao.

Chúa công, ngài làm được sao.

Thật ra, khi Thái Sử Từ, Quan Vũ một đám người xông về phía cổng thành, Lưu Húc đã tính toán.

Với tốc độ của họ, căn bản không thể kịp.

Điều này phải quy công cho thị giác động thái mà hắn có được sau khi dung hợp gen ếch xanh.

Thị giác động thái đối với những vật thể động cực kỳ nhạy bén.

Sự nhạy bén này, không chỉ có thể bắt được từng chi tiết nhỏ trong động tác của vật thể chuyển động, mà còn có thể tính toán được quỹ đạo tiếp theo của vật thể chuyển động, cũng như thời gian cần

thiết ở giữa.

Có được thị giác động thái mạnh mẽ như vậy, mọi thứ đều trở nên đơn giản.

Hắn đã tính toán được thời gian cần thiết để mấy người họ đến cổng thành, cũng tính toán được thời gian cổng thành đóng lại.

Thấy mấy người họ đều không kịp, Lưu Húc chỉ có thể ra tay.

Hắn xuống ngựa, liền chạy về phía cổng thành.

Mới có được cảnh tượng mà mọi người đã thấy.

Lưu Húc tay cầm Hình Thiên thương, chân đạp nhanh.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã đến cổng thành.

Do có lượng lớn binh sĩ hợp lực, lúc này cổng thành gần như đã đóng lại.

Nếu muộn thêm một bước, không chừng cổng thành sẽ hoàn toàn đóng lại.

Lưu Húc quát lớn một tiếng, Hình Thiên thương trong tay mạnh mẽ đập tới.

Vút.

Nơi Hình Thiên thương lướt qua, một bóng thương chợt lóe lên.

Ầm.

Tựa như một tiếng sét đánh vang trời, nổ tung ngay tại chỗ.

Hình Thiên thương nện thật mạnh lên trên cổng thành.

Cổng thành bị một luồng sức mạnh kinh hoàng đẩy bật vào bên trong.

Mấy chục binh sĩ đều ngã lăn ra đất.

Ngoài cổng thành, Trần Kỷ ngã phịch xuống đất, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Để cổng thành mau chóng đóng lại, y đã cố ý chạy tới, tự mình đẩy cổng thành.

Mắt thấy cổng thành chỉ cần cài then cửa vào là đại công cáo thành.

Nào ngờ, lại xảy ra biến cố như vậy.

Luồng sức mạnh khổng lồ trong khoảnh khắc vừa rồi khiến y phải hoài nghi nhân sinh.

Trong đầu y hiện lên một ý nghĩ.

Chẳng lẽ Lưu Húc đã dùng xe công thành.

Chắc chắn rồi.

Chỉ có xe công thành mới có sức mạnh lớn như vậy.

Nhưng cảnh tượng sau đó khiến cả người y chấn kinh ngay tại chỗ.

Chỉ thấy ở cổng thành, một người hai chân đạp đất, hiên ngang đứng thẳng cầm thương.

Không đùa đấy chứ.

Tất cả binh sĩ thủ thành cũng đều đứng ngây ra tại chỗ.

Lưu Húc liếc mắt một cái liền thấy Trần Kỷ ở phía trước.

Dù không biết tên người này, nhưng nhìn kiểu dáng khôi giáp liền biết đây là một viên võ tướng.

Hắn khẽ động chân, lao về phía Trần Kỷ.

Trần Kỷ trong lòng hoảng hốt.

Y hét lớn một tiếng: Người đâu.

Bắt hắn lại cho bản tướng.

Chữ lại vừa mới thốt ra, Lưu Húc đã đến bên cạnh y.

Hình Thiên thương trong tay đâm về phía trước.

Một thương đâm thẳng vào ngực Trần Kỷ.

Một lỗ máu lớn bằng miệng bát xuất hiện trên ngực Trần Kỷ.

Máu tươi bắn tung tóe.

Trần Kỷ lập tức tắt thở vong mạng.

Cùng lúc đó, thi thể y bay xa tới hơn mười trượng mới rơi xuống đất.

Binh sĩ xung quanh đồng loạt xông lên.

Lưu Húc quét ngang Hình Thiên thương.

Binh sĩ xung quanh đều bị hất bay về phía sau.

Rầm.

Một loạt tiếng động vang lên theo đó.

Những binh sĩ này đều đập vào tường thành, hóa thành từng cỗ thi thể.

Trên tường thành, Nhạc Tựu tay cầm cung tên, nhìn xuống phía dưới.

Lúc này thấy cảnh tượng đó, tay cầm cung tên của y bất giác run lên.

Y đã tham gia vô số trận chiến, nhưng chưa có trận chiến nào hung tàn như trước mắt.

Bất chợt, y cảm thấy Lưu Húc quay đầu nhìn mình một cái.

Ngay sau đó, Lưu Húc dẫm chân một cái, thân hình liền bay vút lên

không trung.

Nhạc Tựu trong lòng kinh hãi.

Y cố gắng trấn tĩnh lại.

Ngay lập tức, y nhắm vào hướng Lưu Húc, bắn mũi tên đó ra.

Mũi tên lướt đi, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, tay trái khẽ đưa về phía trước.

Mũi tên đó liền bị hắn nắm trong tay.

Thân hình hắn đã ở bên cạnh Nhạc Tựu.

Hắn đưa tay ra, đâm mũi tên vào yết hầu của Nhạc Tựu.

Nhạc Tựu dùng tay bịt lấy cổ họng, nhưng máu tươi làm sao cầm được.

Y há to miệng, muốn nói gì đó.

Nhưng nói nửa ngày, cũng không phát ra được âm thanh nào.

Rầm một tiếng.

Nhạc Tựu ngã xuống đất, hoàn toàn không còn hơi thở.

Lưu Húc hét lớn: Kẻ đầu hàng không giết.

Soạt.

Xung quanh quỳ xuống một mảng.

Quan Vũ, Thái Sử Từ ở phía sau đồng loạt lao tới.

Mọi chuyện sau đó, liền không còn gì hồi hộp nữa.

Nhìn thành trì đã được kiểm soát sơ bộ, Lưu Húc nhìn về phía Lý Nho nói.

Văn Ưu, ngươi ở lại đây, phụ trách chỉnh đốn tàn cục ở Vũ Âm.

Những người còn lại, theo bản vương tiếp tục tiến đến Uyển Thành.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Ngay sau đó, một đội quân lớn, dưới sự dẫn dắt của Lưu Húc, tiến về phía Uyển Thành.

Uyển Thành.

Trong lòng Viên Thuật bất an.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

Hắn đi đi lại lại.

Lúc này, một con ngựa phi nhanh đến ngoài cửa hoàng cung.

Có một người từ trên ngựa ngã xuống.

Chương 230

Toàn thân đều là vết thương, lúc này đã vô cùng thảm hại.

Quân tình khẩn cấp.

Y vừa hét lớn, vừa chạy vào trong hoàng cung.

Vừa xông vào hoàng cung, y liền quỳ xuống đất.

Bệ hạ, đại tướng quân Trương Huân đã tử trận, thành Vũ Âm đã thất thủ.

Tần Vương Lưu Húc đang dẫn đại quân dưới trướng tiến về Uyển Thành.

Viên Thuật trong lòng căng thẳng, vội hỏi: Trần Kỷ, Nhạc Tựu hai vị tướng quân đâu.

Trần Kỷ, Nhạc Tựu hai vị tướng quân cũng đã tử trận.

Tên lính trinh sát bẩm báo.

Cái gì.

Viên Thuật không dám tin nhìn tên lính trinh sát nói: Vậy năm vạn đại quân của trẫm, chẳng phải đã mất hết rồi sao.

Hắn hét lớn: Người đâu.

Truyền tất cả mọi người lên điện.

Thị vệ vội vàng chạy ra ngoài.

Chân Viên Thuật mềm nhũn, ngã phịch xuống long ỷ.

Không bao lâu sau, một đám văn thần võ tướng đều đã đến.

Thấy bộ dạng mất hồn mất vía của Viên Thuật, từng người trong lòng đều trĩu nặng.

Viên Hoán là chi thứ của họ Viên, xét về quan hệ cũng được coi là anh họ của Viên Thuật.

Y bước lên phía trước nói: Bệ hạ, văn võ trong triều đều đã có mặt đông đủ.

Xin bệ hạ phân phó.

Viên Thuật hoàn hồn, ánh mắt lướt qua mọi người.

Chư vị, vừa có quân tình truyền đến, Tần Vương Lưu Húc đã chiếm được thành Vũ Âm, không bao lâu nữa sẽ uy hiếp Uyển Thành của chúng ta.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Danh tiếng Tần Vương Lưu Húc, đã sớm truyền khắp quận Nam Dương.

Viên Thuật nhìn mọi người nói: Hiện nay Uyển Thành của chúng ta có bao nhiêu binh mã.

Hàn Dận bước lên một bước nói: Bẩm bệ hạ, hiện nay Uyển Thành của chúng ta có năm vạn binh mã.

Năm vạn.

Chỉ có vỏn vẹn năm vạn thôi sao.

Viên Thuật cau mày nói.

Viên Hoán lại có vẻ mặt kiên nghị nói: Bệ hạ, mạt tướng cho rằng, năm vạn binh mã, là đủ rồi.

Viên Thuật quay đầu nhìn Viên Hoán.

Viên Hoán thản nhiên nói: Bệ hạ, quận Nam Dương của chúng ta là thành lớn thứ hai thiên hạ, Uyển Thành là thành có dân số đông nhất thiên hạ.

Mấy năm gần đây, bệ hạ đã khổ tâm kinh doanh.

Hiện nay Uyển Thành của chúng ta đã trở thành một tòa thành kiên cố.

Chiều cao tường thành, có thể so sánh với Trường An.

Thêm vào đó chúng ta trên dưới một lòng, tất định có thể giữ được Uyển Thành.

Sắc mặt Viên Thuật hơi dịu lại.

Hắn cố gắng vực dậy tinh thần nói: Lời Viên Hoán nói rất phải.

Nếu vậy, trẫm sẽ chỉnh bị binh mã, chuẩn bị nghênh địch.

Viên Hoán cúi người nói: Bệ hạ, mạt tướng nguyện vì bệ hạ thủ thành, xin bệ hạ chấp thuận.

Nhìn Viên Hoán đang cúi người ở đó, mày Viên Thuật hơi nhíu lại.

Cảnh tượng trước mắt, sao mà quen thuộc đến vậy.

Đã từng có lúc, hắn cũng đã từng hùng hồn đề xuất với phụ thân mình.

Do hắn bảo vệ nhà họ Viên.

Do hắn vì nhà họ Viên mà khai sáng một phen bá nghiệp.

Bây giờ, mới có mấy năm thời gian, cái bá khí đó đâu rồi.

Tâm tính cao hơn trời đó đâu rồi.

Hoàn toàn không còn nữa sao.

Mất rồi sao.

Bị cuộc sống an nhàn sau khi đăng cơ mài mòn rồi sao.

Sớm đã không còn hùng tâm.

Ánh mắt Viên Thuật, lướt qua tất cả mọi người có mặt tại hiện

trường.

Ánh mắt hắn cũng dần dần trở nên kiên định.

Hắn hét lớn một tiếng: Chúng tướng nghe lệnh.

Tinh thần của tất cả mọi người trong điện, đều chấn động.

Đồng loạt cúi người nói: Thuộc hạ có mặt.

Viên Thuật lớn tiếng hét: Đây là lúc sinh tử tồn vong.

Trẫm sẽ đích thân lên tường thành, tự mình bảo vệ giang sơn Đại Trần của ta.

Hàn Dận khuyên: Bệ hạ là thân vàng ngọc, tuyệt đối không thể lấy thân mạo hiểm.

Quần thần đồng loạt cung kính nói: Xin bệ hạ suy nghĩ lại.

Trẫm ý đã quyết.

Không cần khuyên nữa.

Viên Thuật phảng phất như tìm lại được khí phách của một bậc hùng chủ.

Tay phải hắn giơ lên, trường kiếm bên hông tuốt ra khỏi vỏ.

Trường kiếm trong tay vung lên, giận dữ hét: Trẫm nếu không giữ được Uyển Thành.

Trẫm sẽ giống như cái bàn này.

Nói xong, hắn đột nhiên đập mạnh xuống chiếc bàn trước mặt.

Soạt Chiếc bàn vỡ tan tành.

Chúng thần trong lòng đều rùng mình.

Không dám khuyên can nữa.

Viên Thuật nhìn quanh toàn trường, nói: Diêm Tượng, Dương

Hoằng hai vị quân sư đâu.

Bệ hạ, hai vị quân sư đang bị giam lỏng trong căn nhà nhỏ đó, chưa từng ra ngoài.

Hàn Dận bẩm báo.

Sắc mặt Viên Thuật không khỏi ngẩn ra.

Hắn hét lớn một tiếng: Người đâu.

Chuẩn bị ngựa, trẫm muốn đích thân đến thăm Diêm Tượng, Dương Hoằng hai vị quân sư.

Vâng.

Thị vệ cung kính lĩnh mệnh.

Viên Thuật lập tức bước ra ngoài điện, một đám văn võ, thì đồng loạt đi theo sau lưng Viên Thuật, đi ra ngoài.

Trong một sân viện.

Diêm Tượng và Dương Hoằng hai người ngồi đối diện nhau.

Trước mặt họ, đặt một bàn cờ.

Trên bàn cờ, quân trắng và quân đen đang tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Dương Hoằng tay cầm quân cờ, nhưng lại rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Một lúc lâu, mới khẽ thở dài.

Diêm Tượng ngước mắt nhìn Dương Hoằng một cái nói: Chẳng lẽ, biết rõ không địch lại.

Muốn từ bỏ rồi sao.

Dương Hoằng cười khổ một tiếng.

Chuyện ta lo lắng, đã đến rồi.

Diêm Tượng trong lòng không khỏi căng thẳng, trầm giọng hỏi: Cái gì.

Nhìn xem Dương Hoằng vừa nói, vừa thuận tay chỉ vào bàn cờ.

Diêm Tượng lúc đầu có chút không hiểu, nhưng khi thấy mặt bàn cờ rung động, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Ngón tay hơi run rẩy nói: Cuối cùng, cũng đến rồi sao.

Đột nhiên, một tên hộ vệ vội vàng đến.

Cung kính hướng về Diêm Tượng, Dương Hoằng hai người hành lễ nói: Hai vị tiên sinh, bệ hạ đến.

Bệ hạ đến.

Dương Hoằng hơi sững sờ, sau đó thở dài một tiếng.

Lúc này đến làm gì.

Muộn rồi.

Tất cả đều muộn rồi Lúc này, một giọng nói từ cửa truyền đến.

Diêm tiên sinh, Dương tiên sinh, đã để hai vị chịu khổ rồi.

Trẫm đến thỉnh tội.

Dương Hoằng quay đầu nhìn lại, cả người lập tức đứng sững tại chỗ.

Mình đã thấy gì thế này.

Chẳng phải đây là dáng vẻ của chúa công khi còn trẻ sao.

Cũng anh vĩ như vậy, cũng giàu khí chất hiệp sĩ như vậy.

Khi đầu quân cho Viên Thuật, chính là bị sức hút nhân cách của Viên Thuật hấp dẫn.

Viên Thuật đến trước mặt Dương Hoằng và Diêm Tượng, chắp tay cúi người nói.

Đã để hai vị tiên sinh chịu khổ rồi.

Trước đây trẫm lầm đường lạc lối.

Xin hai vị tiên sinh ra tay tương trợ.

Dương Hoằng, Diêm Tượng đã sớm đứng dậy, nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ kinh ngạc vui mừng.

Họ hướng về Viên Thuật hành lễ thật sâu.

Bệ hạ nói quá lời rồi.

Thuộc hạ nguyện vì bệ hạ hiệu lực.

Dương Hoằng đưa tay ra nói: Bệ hạ, chúng ta vừa đi vừa nói.

Ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Dương Hoằng hỏi: Bệ hạ, không biết hiện nay chúng ta có bao nhiêu binh mã.

Hiện nay dưới trướng ta có năm vạn binh mã.

Dương Hoằng gật đầu nói: Tuy binh mã ít một chút, nhưng nếu sử dụng tốt, chỉ dùng để phòng thủ thì thừa sức.

Y quay đầu nhìn lại phía sau một cái, nói: Kỷ tướng quân không trở về sao.

Bước chân Viên Thuật không khỏi khựng lại.

Phục Nghĩa không về được nữa rồi.

Cái gì.

Thân thể Dương Hoằng đột nhiên khựng lại.

Sau đó thở dài một tiếng nói: Kỷ tướng quân là người trung nghĩa,

tử trận sa trường cũng là chết đúng chỗ Tiên sinh hiểu lầm rồi.

Trên mặt Viên Thuật hiện lên một vẻ khổ sở, Phục Nghĩa, đã đầu hàng dưới trướng Tần Vương.

Không thể nào.

Dương Hoằng dừng bước, ngẩn người nhìn Viên Thuật.

Phục Nghĩa bị liên quân Viên Thiệu và Tào Tháo đánh bại, tự thấy không còn mặt mũi đối diện với trẫm nên đã đến quận Nhữ Nam.

Đúng lúc Lưu Húc dẫn quân đến, quả không địch lại số đông, bị Lưu Húc bắt giữ.

Viên Thuật nói đến đây, sắc mặt trở nên phức tạp.

Thực ra, trẫm cũng không trách tội Phục Nghĩa.

Nhiều lúc nghĩ lại, trẫm trẫm đều sai rồi Dương Hoằng sắc mặt trở nên khó tả.

Một lúc lâu sau mới thở dài nói: Tôn tướng quân có ở đây không.

Xích Đài cũng đã đầu hàng Tần Vương Lưu Húc.

Viên Thuật vừa nói ra lời này, Dương Hoằng hoàn toàn không thể giữ được bình tĩnh.

Y trầm giọng nói: Bệ hạ, hiện nay chúng ta có bao nhiêu vị tướng quân.

Viên Thuật cười khổ liên tục nói: Tiên sinh, tất cả các tướng lĩnh dưới trướng trẫm, đều ở đây rồi.

Dương Hoằng quay đầu nhìn lại.

Cách đó hơn mười trượng, có sáu bảy vị tướng quân đi theo.

Y chỉ cảm thấy trong lòng trĩu nặng.

Trong sáu bảy vị tướng quân, lại không có một vị nào có thể đánh

được.

Vậy tiếp theo, phải làm sao đây.

Y bất đắc dĩ nói: Bệ hạ, thần cho rằng, chúng ta có thể đi lên phía bắc tìm Viên Thiệu.

Tuy trước đây vẫn luôn có tranh chấp.

Nhưng xem ra hiện nay, binh mã của Nhan Lương trì trệ không tiến, cũng là đã nhận mật lệnh của Viên Thiệu.

Bệ hạ nếu chịu nhún mình trước Viên Thiệu Sắc mặt Viên Thuật trầm xuống.

Chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Nếu muốn ta cúi đầu trước đứa con thứ nhà họ Viên đó, trẫm không làm được.

Trường kiếm trong tay giơ lên, nghiêm nghị nói: Trẫm đã quyết ý đích thân lên tường thành, để bảo vệ giang sơn Đại Trần của ta.

Lúc này, một tên thị vệ vội vàng chạy lên.

Bệ hạ, binh mã của Tần Vương Lưu Húc đã đến.

Trong tiếng keng vang lên, Viên Thuật rút kiếm trong tay.

Trường kiếm trong tay vung lên, hét lớn một tiếng: Các tướng sĩ, theo trẫm lên thành.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến Uyển Thành.

Nhìn tòa thành kiên cố trước mắt, trong lòng hắn lại có thêm mấy phần hiểu biết về trận chiến Uyển Thành của hậu thế.

Độ kiên cố của thành Uyển Thành, lại không thua kém Trường An.

Toàn bộ thành trì đã được gia cố cao hơn không ít, ngay cả tường thành, cổng thành đều được gia cố.

Độ kiên cố như vậy, e rằng đặt trong thiên hạ, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu để người khác công đánh, e rằng sẽ vô cùng khó khăn, nhưng hiện nay, đối thủ của nó là hắn.

Chúa công, thuộc hạ xin được ra trận.

Điển Vi chắp tay hành lễ.

Thấy Lưu Húc gật đầu, hắn hét lớn một tiếng, từ trong trận xông ra.

Tên phản tặc Viên Thuật kia, không mau xuống thành đầu hàng.

Viên Thuật dẫn binh mã dưới trướng, vừa hay đến bên thành trì.

Nghe một tiếng hét lớn, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống.

Dương Hoằng vội vàng khuyên: Bệ hạ, hiện nay binh tướng dưới trướng chúng ta đều ở thế yếu, không tiện xuất chiến Viên Thuật xua tay nói: Tiên sinh yên tâm, trẫm trong lòng có chừng mực.

Không thèm chấp nhặt với hắn là được.

Diêm Tượng nãy giờ không nói gì bèn khuyên: Bệ hạ, nghe nói Lưu Húc võ nghệ cao cường.

Có thể một mình lên thành, điều này không thể không phòng.

Bệ hạ hay là đừng lộ diện, được không.

Viên Thuật trừng mắt nhìn y.

Chương 231

Dương Hoằng cũng khuyên: Bệ hạ là thân vàng ngọc.

Cái gọi là quân tử không đứng gần nơi nguy hiểm.

Không đứng dưới tường sắp đổ.

Bệ hạ nếu có bất trắc gì, thì phải làm sao.

Bệ hạ nếu không lộ diện, thì tên Lưu Húc kia cũng không có kế sách gì.

Viên Thuật thở dài một tiếng nói: Thôi được, cứ theo kế của hai vị tiên sinh vậy.

Nói xong, hắn lên đài cao bên cạnh thành trì, cao giọng hét: Xin các tướng sĩ hãy dốc sức.

Trẫm ở cùng các ngươi.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp lời, sĩ khí không khỏi tăng cao.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, tự nhiên thấy được phản ứng của binh sĩ thủ thành trên thành trì.

Trong lòng hắn khá tò mò.

Rõ ràng, sĩ khí bỗng nhiên tăng cao, chứng tỏ có nhân vật quan trọng đã đến.

Chỉ là rốt cuộc là ai, thì không biết.

Hắn có ý muốn bay lên thành, nhưng ngay sau đó, liền từ bỏ.

Hắn muốn giữ lại một chiêu, đợi Viên Thuật lên thành.

Lúc đó, chỉ cần một lần bắt được Viên Thuật, Uyển Thành tự

nhiên sẽ ổn định.

Nước Đại Trần tự nhiên cũng sẽ sụp đổ.

Nhưng hiện nay, Viên Thuật không lộ diện, cũng khá là bất đắc dĩ.

Nhưng, dựa vào tình báo Từ Thứ thu thập, cũng như lời miêu tả của cha con Tôn Kiên và Kỷ Linh, Viên Thuật chắc chắn sẽ không kìm được mà lựa chọn lên thành.

Bây giờ, chỉ cần đợi là được.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã đến hoàng hôn.

Lúc trở về doanh địa, hắn phát hiện Lý Nho đang đợi ở đó.

Văn Ưu, sao ngươi lại đến đây.

Lý Nho cười chắp tay nói: Chúa công, thành Vũ Âm đã hoàn toàn bình định, thần tiện đến đây xem, xem chúa công có chỗ nào cần dùng đến thần không.

Vừa hay, đi, chúng ta vào trướng nói chuyện.

Ngay sau đó, Lưu Húc liền dẫn Lý Nho đến trung quân đại trướng.

Trong trung quân đại trướng, mọi người tụ tập đầy đủ.

Trên mặt không ít người, đều mang mấy phần sầu muộn.

Lưu Húc cười nhạt nói: Thế nào, mới nửa ngày thời gian, đã đợi không nổi rồi sao.

Trần Đăng chắp tay thi lễ nói: Chúa công, hiện nay dưới trướng Viên Thuật có năm sáu vạn binh sĩ.

Nếu cứ kiên thủ không ra, e rằng sẽ tốn nhiều thời gian.

Từ Thứ gật đầu nói: Lời Nguyên Long nói rất phải.

Uyển Thành thành cao phòng sâu, trong một thời gian ngắn không thể công phá.

E rằng chúng ta chỉ có thể từ từ tính kế.

Giả Hủ cau mày nói: Nếu có thể liên kết với văn võ dưới trướng Viên Thuật, thì chuyện này sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tôn Kiên và Kỷ Linh.

Kỷ Linh liên tục xua tay nói: Việc này không cần hy vọng vào ta.

Tính cách ta cương trực, vẫn luôn không ưa những kẻ tiểu nhân lật lọng.

Tôn Kiên cũng cười khổ nói: Ta tuy ở dưới trướng Viên Thuật, nhưng ta vẫn luôn không hòa hợp với các gia thần của hắn.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, liếc mắt một cái liền thấy, phản ứng của Lý Nho khá bình tĩnh.

Liên hệ với những lời Lý Nho vừa nói, trong lòng hắn liền khá rõ ràng.

Hắn nhìn về phía Lý Nho nói: Văn Ưu, lần này ngươi đến, có mang theo lễ vật gì cho bản vương không.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Nho.

Đối với việc Lý Nho đột nhiên từ thành Vũ Âm trở về, cũng khá tò mò.

Xem ra chuyện gì cũng không giấu được chúa công.

Lý Nho ha ha cười nói: Không sai.

Thần lần này đến, là vì thần đã tìm được một người ở thành Vũ Âm, có lẽ có thể giúp chúng ta giải quyết chuyện trước mắt.

Người này tên là Hàn Nghĩa, là đệ đệ của Hàn Dận, có cách liên lạc với Hàn Dận.

Hiện nay người này đang đợi ở bên ngoài, chỉ cần chúa công truyền lệnh là được.

Từ Thứ mắt hơi sáng lên nói: Truyền văn người Hàn Dận này khá yêu tiền tài.

Đây quả là một điểm đột phá không tồi.

Kỷ Linh vẻ mặt chán ghét nói: Tên Hàn Dận này chẳng qua chỉ là một kẻ tiểu nhân hám lợi mà thôi.

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên sự mong đợi.

Lưu Húc gật đầu nói: Cho mời Hàn Nghĩa vào đây.

Vâng.

Lý Nho đi ra ngoài, không bao lâu sau, liền dẫn một người đi vào.

Người này miệng nhọn má khỉ, khiến người ta không khỏi sinh lòng chán ghét.

Đến trước mặt Lưu Húc, y thẳng thừng quỳ xuống đất.

Tần Vương tại thượng, xin nhận một lạy của thảo dân Hàn Nghĩa.

Trong giọng nói của y, đầy vẻ kinh ngạc vui mừng.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Đứng dậy nói chuyện đi.

Tạ Tần Vương.

Hàn Nghĩa đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt, khom lưng, cung kính đứng hầu một bên.

Nhìn dáng vẻ của người này, Lưu Húc trong lòng liền hiểu rõ.

Loại nhân vật này, chỉ có tỏ ra đủ uy nghiêm, mới có thể sinh lòng sợ hãi.

Ngay lập tức, hắn nhàn nhạt nói: Nghe Văn Ưu nói, ngươi là đệ đệ của Hàn Dận.

Hàn Nghĩa chắp tay thi lễ nói: Bẩm Tần Vương, thần là nhị đệ của Hàn Dận, là người thành Vũ Âm.

Nếu Tần Vương cần, thần có thể giúp Tần Vương liên lạc với huynh trưởng Hàn Dận của thần.

Từ Thứ mày hơi nhướng lên nói: Ngươi biết huynh trưởng của ngươi sẽ giúp sao.

Hàn Nghĩa cung kính hướng về Từ Thứ hành lễ nói: Huynh trưởng của thần đã sớm có ý định rời bỏ Viên Thuật, chỉ là trước giờ, đều khổ vì không có cửa mà thôi.

Kỷ Linh trừng mắt nhìn Hàn Nghĩa.

Lưu Húc cười nhạt nói: Rất tốt.

Chỉ cần ngươi hoàn thành việc này, bản vương trọng trọng có thưởng.

Đa tạ Tần Vương.

Hàn Nghĩa cúi người thật sâu.

Lưu Húc nhìn về phía Lý Nho nói: Văn Ưu, việc này giao cho ngươi xử lý.

Lý Nho gật đầu đáp ứng.

Hàn Nghĩa liền lui xuống.

Lưu Húc lớn tiếng cười nói: Mấy ngày này, thế công của chúng ta vẫn như cũ.

Đừng để Viên Thuật nhận ra điều bất thường.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Liên tiếp mấy ngày, các võ tướng dưới trướng Lưu Húc thay

phiên nhau xuất chiến.

Ba ngày sau, trong trung quân đại trướng.

Lưu Húc và Quách Gia, Giả Hủ mấy người ngồi yên trong trướng.

Rèm trướng được vén lên, Quan Vũ từ bên ngoài đi vào.

Viên Thuật thật là có tính nhẫn nại, ta đã để tướng sĩ dưới trướng chửi mắng suốt hai canh giờ.

Tên Viên Thuật đó lại vẫn không lộ diện.

Lưu Húc vẫy tay, liền có người dâng lên một chén rượu.

Quan Vũ đưa tay nhận lấy, sau đó ngửa cổ, uống cạn chén rượu, mới cười khổ nói.

Ta nghe truyền văn nói, Viên Thuật kia khá có phong thái hiệp sĩ, chẳng lẽ truyền văn có sai lầm sao.

Bên trong Uyển Thành, Viên Thuật đã nhiều lần muốn xông lên tường thành, hét lớn một tiếng: Ta Viên Thuật ở đây.

Nhưng mỗi lần, đều bị Dương Hoằng khuyên xuống.

Thấy binh mã của Quan Vũ cuối cùng đã lui đi, hắn hét lớn một tiếng.

Tức chết ta rồi.

Nếu ngày sau có cơ hội, ta nhất định sẽ xé xác tên Quan Vũ đó thành vạn mảnh.

Để giải mối hận trong lòng ta.

Dương Hoằng và những người khác đều lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Trong trung quân đại trướng.

Nghe Quan Vũ miêu tả cảnh tượng vừa rồi, mọi người không khỏi ha ha cười lớn.

Lưu Húc cười nhạt nói: Vân Trường không cần vội.

Chắc chuyện của Hàn Dận đó, cũng sắp xong rồi.

Lúc này, Lý Nho từ bên ngoài đi vào.

Trên mặt y đầy vẻ vui mừng.

Mọi người không khỏi trong lòng vui mừng.

Lý Nho lên trước bẩm báo: Chúa công, thuộc hạ đã liên lạc được với Hàn Dận, tên Hàn Dận đó yêu cầu mười vạn kim.

Mười vạn kim.

Lưu Húc hơi có chút kinh ngạc.

Yêu cầu này, thực sự quá thấp.

Hắn gật đầu nói: Nếu vậy, cứ chấp thuận.

Lý Nho gật đầu nói: Chúa công, Hàn Dận đã đồng ý, sau khi nhận được mười vạn kim, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ có cách mở cổng thành.

Lúc đó trong ứng ngoại hợp, là có thể tiến vào Uyển Thành.

Tốt.

Việc này Văn Ưu làm rất tốt.

Lưu Húc lớn tiếng cười nói: Nếu Uyển Thành được bình định, bản vương nhất định sẽ vì Văn Ưu mà thỉnh công.

Lý Nho liên tục xua tay nói: Chúa công, thuộc hạ trước đây đã làm rất nhiều chuyện sai lầm.

May được chúa công không bỏ rơi, mới có thể bảo toàn được bản thân.

Hiện nay thần chỉ cầu có thể ở dưới trướng chúa công, thay chúa công phân ưu là được.

Tâm ý của Văn Ưu, bản vương hiểu rồi.

Lưu Húc vẫy tay nói: Người đâu, dâng rượu cho Văn Ưu.

Có thị vệ đi lên, dâng lên rượu.

Lý Nho lộ vẻ cảm động, hướng về Lưu Húc cúi người thật sâu.

Trong đại trướng, Quách Gia và Giả Hủ hai người vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lý Nho.

Hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương, nhìn ra mấy phần nghi ngờ.

Quách Gia trong lòng suy nghĩ.

Mơ hồ, hắn cảm thấy Lý Nho đã che giấu điều gì đó.

Tên Hàn Dận đó ở dưới trướng Viên Thuật giữ chức vị cao, sao lại để mắt đến vỏn vẹn mười vạn kim.

Hơn nữa, vì vỏn vẹn mười vạn kim, lại làm chuyện phản bội.

Rủi ro trong đó, không thể nói là không lớn.

Mười vạn kim, chẳng phải cũng chỉ là giá của một con ngựa tốt.

Giả Hủ cùng Lý Nho làm việc nhiều năm, tự nhiên cũng nhận ra điều bất thường trong đó.

Trong lòng thầm thở dài.

Quả nhiên, Lý Nho vẫn là Lý Nho của năm đó.

Lý Nho nhìn vào ánh mắt của Lưu Húc, đầy vẻ cung kính.

Đêm, trong một khu rừng cây bên ngoài thành.

Hai người đứng đối diện nhau.

Một trong hai người, chính là Hàn Dận.

Lý tiên sinh, yêu cầu của tại hạ, Tần Vương thật sự đã đồng ý hết

rồi sao.

Một người chắp tay sau lưng đứng, nhàn nhạt nói: Thế nào, không lẽ ngươi nghi ngờ ta sao.

Tại hạ không dám.

Hàn Dận chắp tay thi lễ nói.

Người đó cười nhạt nói: Hàn tiên sinh yên tâm.

Tần Vương là tông thân Hán thất, chút yêu cầu đó, đối với Tần Vương, căn bản không đáng nhắc đến.

Vậy thì tốt.

Cứ nghe theo lời của Lý tiên sinh.

Hàn Dận cung kính nói.

Người đó quay đầu lại, khuôn mặt y cũng theo đó lộ ra.

Người này, chính là Lý Nho.

Y cười nhẹ một tiếng nói: Hàn tiên sinh yên tâm, Tần Vương thưởng phạt phân minh, ngươi có công với Tần Vương, Tần Vương tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Đa tạ Lý tiên sinh, nếu Hàn mỗ ngày sau phất lên, nhất định sẽ không quên công lao của Lý tiên sinh.

Hàn Dận chắp tay nói.

Lý Nho gật đầu cười nói: Nếu vậy thì tốt quá.

Đợi Hàn tiên sinh ngồi lên chức vị Kinh Châu Thứ sử, ta cũng có thể thơm lây một chút không.

Tốt, tốt.

Hàn Dận mặt mày hớn hở nói: Lúc đó, ta nhất định sẽ chuẩn bị một phần đại lễ, để đáp tạ ơn đề bạt của Lý tiên sinh.

Lý Nho không tỏ ý kiến, đưa tay ra nói: Mười vạn kim đã chuẩn bị xong, Hàn tiên sinh mời xem.

Cách không xa sau lưng y, có mấy cái rương lớn.

Hàn Dận bước lên, cẩn thận xem xét một lượt, mới cười nói: Lý tiên sinh quả nhiên là người giữ chữ tín.

Chỉ không biết, khi nào có thể mở cổng thành.

Ta đang sắp xếp.

Chỉ là gần đây, Viên Thuật canh chừng khá nghiêm, e rằng phải đợi thêm một thời gian nữa.

Lý Nho sắc mặt trầm xuống, bước lên trước, mạnh mẽ đóng rương lại.

Nếu vậy, giao dịch này, không làm cũng được.

Hàn Dận sắc mặt biến đổi, sau đó cười nịnh nọt nói: Lý tiên sinh, có gì từ từ nói.

Ta đã lập quân lệnh trạng trước mặt Tần Vương, trong vòng ba ngày, nhất định phải công phá Uyển Thành.

Chẳng lẽ, ngươi muốn để ta bị Tần Vương xử phạt sao.

Lý Nho sắc mặt dần dần lạnh đi: Ngươi có tin không, ta có trăm ngàn thủ đoạn, có thể xử trí ngươi.

Câu nói này vừa thốt ra, sau lưng y, có hơn mười người đi lên.

Những người này, mỗi người đều thân hình vạm vỡ.

Sắc mặt Hàn Dận không khỏi khổ sở.

Sau đó, y cười nịnh nọt nói: Lý tiên sinh yên tâm.

Tối đa ba ngày, trong vòng ba ngày, ta nhất định sẽ tìm người mở cổng thành Uyển Thành.

Tốt.

Lý Nho gật đầu cười nói.

Ta đợi tin tốt của ngươi.

Nếu không, đứa con trai duy nhất của ngươi, e rằng không đợi được nữa đâu.

Hàn Dận mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: Lý tiên sinh, chuyện này từ đâu mà ra.

Thê thiếp của Hàn mỗ không sinh được, không có con trai.

A a Lý Nho nhàn nhạt nói: Nếu vậy, cái chết của Hàn Phương kia, cũng không liên quan gì đến ngươi rồi.

Chương 232

Cũng phải, Hàn Phương đó là con trai của đệ đệ ngươi Hàn Nghĩa, không có quan hệ gì với ngươi.

Trên mặt Hàn Dận, cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoàng nói: Lý tiên sinh, có gì từ từ nói.

Hàn mỗ bảo đảm, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ mở cổng thành.

Nếu vậy thì tốt.

Lý Nho gật đầu.

Sau lưng y đi ra hai người, đến bên cạnh Hàn Dận.

Nhìn Hàn Dận rời đi, trên mặt Lý Nho lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Dùng giọng nói chỉ mình mình nghe thấy, nhàn nhạt nói: Vì Tần Vương, mang tiếng xấu, thì có sao.

Một ngày sau, Lý Nho cầm một bức thư, đến trung quân đại trướng.

Y bẩm báo với Lưu Húc: Chúa công, Hàn Dận đã hồi âm.

Sẽ vào giờ Tý đêm kia, giúp chúng ta mở cổng thành phía bắc.

Nếu vậy thì tốt.

Lưu Húc gật đầu cười nói: Văn Ưu vất vả rồi.

Lần này Văn Ưu công lao không nhỏ, không biết muốn thưởng gì.

Ơn tri ngộ của chúa công, thuộc hạ cảm kích vô cùng, không cần thưởng gì cả.

Lý Nho chắp tay cung kính nói.

Lưu Húc vỗ vai Lý Nho nói: Đợi lần này bình định Dự Châu, bản vương sẽ ban thưởng riêng.

Hắn vẫy tay ra ngoài nói: Người đâu, cho gọi các văn võ vào trướng nghị sự.

Trong vòng một khắc, tất cả mọi người đều đã đến.

Lưu Húc ánh mắt lướt qua mọi người, lớn tiếng cười nói.

Giờ Tý đêm kia, sẽ có người mở cổng bắc.

Khi đó cổng bắc do bản vương đích thân phụ trách, đột phá vào trong.

Các cổng còn lại, cần có người phòng thủ, để phòng có người đột vây ra ngoài.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi hưng phấn.

Từng người lần lượt xin được ra trận.

Hai ngày sau, giờ Hợi.

Bên trong Uyển Thành.

Mấy người cùng nhau đi về phía cổng thành phía bắc.

Người đi đầu, chính là Hàn Dận.

Sau lưng y có mấy người theo, đều khá vạm vỡ, nhìn qua liền biết là hạng người võ nghệ cao cường.

Thấy Hàn Dận đến, giáo úy thủ thành vội vàng đón.

Hàn tiên sinh, ngài đã đến.

Hàn Dận nhàn nhạt gật đầu nói: Tình hình ngoài thành thế nào.

Tôi vẫn luôn quan sát, xa xa dường như có không ít binh mã đang đến.

Hàn Dận bước lên tường thành, cẩn thận quan sát một lượt.

Chỉ thấy xa xa, có một đội đuốc đang uốn lượn.

Y vẫy tay nói: Phát ám hiệu.

Giáo úy thủ thành họ Lý, từng vì say rượu làm phật lòng Viên Thuật, nếu không phải Hàn Dận cầu tình, đã sớm đầu lìa khỏi cổ.

Từ đó về sau, hắn vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo đáp, nhưng vẫn mãi không tìm được cơ hội.

Mãi mấy ngày trước, Hàn Dận đến tìm, hứa hẹn cho hắn nhiều lợi ích.

Lý giáo úy lập tức đồng ý.

Hắn bước lên trước, bắt đầu vẫy đuốc trong tay.

Ngoài cổng bắc Uyển Thành.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến.

Để không phát ra tiếng động, người ngậm cỏ ngựa ngậm tăm.

Xa xa, đã thấy cổng bắc.

Bên cạnh, Điển Vi hạ thấp giọng nói: Chúa công, thời gian sắp đến rồi, tại sao trên thành không có ám hiệu truyền đến.

Chúa công, có phải đã xảy ra biến cố không.

Thái Sử Từ cũng lo lắng hỏi.

Lưu Húc liếc nhìn Lý Nho một cái, nhàn nhạt nói: Không vội.

Lúc này cách giờ Tý còn một khắc thời gian, nhanh thôi sẽ có tin tức truyền đến.

Lúc này, trên tường thành, đuốc bắt đầu vẫy.

Lý Nho lớn tiếng cười nói: Chúa công, nhìn kìa, là ám hiệu.

Thực ra không cần Lý Nho nói nhiều, Lưu Húc đã sớm thấy ám hiệu.

Hắn không chỉ thấy ngọn đuốc vẫy, mà còn thấy rõ người trên tường thành.

Trên tường thành, người bên cạnh ngọn đuốc đang vẫy, có mấy phần tương tự với Hàn Nghĩa.

Nếu không nhầm, chính là Hàn Dận.

Hắn quay đầu nhìn Lý Nho nói: Văn Ưu, trên má phải của Hàn Dận, có phải có một nốt ruồi đen không.

Lời này vừa nói ra, Lý Nho không khỏi ngẩn người.

Y ngẩn ngơ nhìn Lưu Húc, một lúc lâu mới nói: Trên má phải của Hàn Dận, xác thực có một nốt ruồi đen.

Y kinh ngạc nói: Chúa công, ngài quen biết Hàn Dận sao.

Lưu Húc cười nhạt nói: Nếu vậy thì tốt.

Trên tường thành, người vẫy ngọn đuốc bên cạnh, chính là người này.

Cái gì.

Lý Nho không dám tin nhìn Lưu Húc.

Y gần như nghi ngờ, mình đã nghe nhầm.

Nơi này cách tường thành, có đến một dặm.

Khoảng cách xa như vậy, có thể nhìn rõ mặt người trên tường thành.

Không đùa đấy chứ.

Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ngọn đuốc vẫy trên tường thành, nhưng căn bản không thấy người trên tường thành.

Lúc này, không chỉ Lý Nho đang trợn to mắt nhìn tường thành, mà cả Thái Sử Từ, Điển Vi, cũng đều trợn mắt.

Thái Sử Từ là người giỏi bắn cung, vẫn luôn tự hào về thị lực của mình.

Nếu không có thị lực đủ tốt, không thể nào trở thành một thần xạ thủ.

Nhưng dù vậy, nhìn lên tường thành, cũng chỉ có bóng người mờ ảo mà thôi.

Lưu Húc thản nhiên nói: Trên tường thành, người vẫy ngọn đuốc, nhìn trang phục, hẳn là một giáo úy.

Người bên cạnh, chính là Hàn Dận.

Điểm này, cũng là Lưu Húc mới phát hiện ra cách đây không lâu.

Hắn phát hiện thị giác động của mình ngay cả vào ban đêm, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không chỉ có thể nhìn rõ vật thể, thậm chí còn có thể phân biệt được màu sắc của vật thể.

Điểm này, khác biệt rất lớn với Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn vào ban đêm, lại như bị mù, căn bản không nhìn rõ vật thể xung quanh.

Trong lòng hắn thầm may mắn.

May mắn lúc đó đã dung hợp gen của ếch xanh.

Mọi người đều kinh ngạc thất sắc.

Đây là loại thị lực gì, quả thực quá khủng bố.

Đồng thời, trong lòng lại hưng phấn.

Nếu như vậy, lợi thế của phe mình quá lớn.

Dù họ không nhìn rõ, nhưng chúa công nhìn rõ.

Nếu có biến cố, chúa công chắc chắn sẽ hành động ngay lập tức.

Lưu Húc vẫy tay nói: Phát ám hiệu.

Dù kinh ngạc, nhưng Hứa Chử vẫn theo yêu cầu, dùng đuốc trong tay xoay một vòng.

Trên tường thành, Lý giáo úy lớn tiếng cười nói: Hàn tiên sinh xem, là ám hiệu.

Đã hồi đáp ám hiệu rồi.

Trên mặt Hàn Dận lóe lên một tia vui mừng.

Không xảy ra vấn đề gì là tốt rồi.

Mấy ngày nay, Dương Hoằng và Diêm Tượng canh chừng rất chặt.

Đây cũng là nguyên nhân hắn chọn giờ Tý.

Nếu là thời gian khác, e rằng sẽ bị Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người phát hiện.

Ngay lập tức hắn ra lệnh: Mở cổng thành.

Lý giáo úy cúi người đáp ứng, sau đó vẫy tay với người bên dưới nói: Mau đi làm theo.

Vâng.

Binh sĩ thủ thành chạy xuống thành.

Đúng lúc này, một tiếng quát truyền đến.

Người đâu.

Hàn Dận và Lý giáo úy hai người tư thông với giặc ngoài, tội đồng mưu phản.

Bắt chúng lại cho ta.

Soạt Gần trăm người từ dưới xông lên.

Nghe giọng nói quen thuộc, nhìn người đi đầu, tim Hàn Dận đột nhiên nhảy lên.

Dương Hoằng.

Bị phát hiện rồi sao.

Trong lòng hắn trở nên quyết đoán, nghiến răng nói: Lý giáo úy, giết Dương Hoằng.

Lý giáo úy trong lòng kinh hãi.

Hắn không ngờ, kế hoạch lại bị phát hiện.

Người phát hiện, lại là Dương Hoằng.

Dương Hoằng là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật, vẫn luôn trí kế vô song.

Hơn nữa, gần đây còn được Viên Thuật ban cho quyền tiền trảm hậu tấu.

Hắn nghiến răng, vẫy tay.

Binh sĩ thủ thành đều xông lên, chặn những người đó lại.

Lại nghe Dương Hoằng thong dong tự tại, cười nhạt nói.

Lý giáo úy, ta biết ngươi là bị Hàn Dận xúi giục.

Nếu lúc này từ bỏ, ta tự sẽ nói tốt cho ngươi trước mặt bệ hạ, nhất định có thể bảo toàn tính mạng của ngươi.

Lý giáo úy động lòng rồi.

Nếu tiếp tục kiên trì, hai bên chắc chắn sẽ đại chiến.

Lúc đó, nếu kinh động binh mã trong thành, thì chắc chắn sẽ chết

không toàn thây.

Lúc đó chết một mình là chuyện nhỏ, nhưng cả gia đình hắn, cũng sẽ vì thế mà bị liên lụy.

Hàn Dận lại ha ha cười nói: Lý giáo úy, ngươi cho rằng, đứa con trai của gia đình ngươi bây giờ ở đâu.

Ngươi không phát hiện, thị vệ sau lưng ngươi thiếu mấy vị sao.

Lý giáo úy thân thể run lên.

Trước đó hắn đã thấy kỳ lạ, thị vệ của Hàn Dận sao lại ít như vậy.

Chẳng lẽ.

Lại nghe Hàn Dận lớn tiếng cười nói: Lý giáo úy, yên tâm.

Chỉ cần ta thuận lợi trở về, con trai của ngươi nhất định sẽ vô sự.

Ta Hàn Dận, sao lại nỡ giết đứa trẻ ba tuổi đó.

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Lý giáo úy, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh nói: Lý giáo úy, ngươi nói có phải không.

Lý giáo úy chỉ vào Hàn Dận, run giọng nói: Ngươi thật độc ác.

Hàn Dận trong lòng thở dài.

Nếu không phải vị Lý tiên sinh kia nhắc nhở, hắn cũng không nghĩ đến tầng này.

Bây giờ, lại trở thành cọng rơm cứu mạng.

Chẳng lẽ vị Lý tiên sinh đó, đã sớm tính toán tất cả.

Trong lòng hắn không khỏi dấy lên một tia hy vọng.

Cách mấy trăm mét, Lưu Húc mày hơi nhíu lại.

Hắn đã phát hiện ra điều bất thường trên tường thành.

Lưu Húc thấy trên tường thành, bóng người lấp ló, liền ý thức được có điều không ổn.

Ngay sau đó, hắn lại thấy, biểu cảm của giáo úy bên cạnh Hàn Dận có chút không đúng.

Hắn trầm giọng nói: Trên tường thành có biến cố.

Bản vương đi xem trước.

Nói xong, hắn thúc bụng ngựa, người bay vút lên.

Cùng lúc đó, hắn kích hoạt năng lực biến sắc.

Giây tiếp theo, cả người hắn dung nhập vào bóng tối, không còn thấy chút dấu vết nào.

Thái Sử Từ, Điển Vi đồng loạt ngẩng đầu nhìn, nhưng không còn thấy tung tích của Lưu Húc.

Họ biết có điều không ổn, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Chương 233

Ngay lập tức, Thái Sử Từ trầm giọng nói: Nhanh.

Chúng ta đến chi viện.

Tốc độ của binh mã dưới trướng, cũng theo đó tăng lên.

Lưu Húc mượn lực vài lần, không một tiếng động, đã đến bên ngoài tường thành.

Hắn vững vàng đáp xuống một góc.

Nơi này không có ánh sáng, cả người như dung nhập vào bóng tối, tự nhiên không ai có thể phát hiện.

Mọi chuyện trên tường thành, đều thu hết vào mắt.

Lý giáo úy trong lòng do dự.

Dương Hoằng chắp tay sau lưng đứng, lớn tiếng cười nói: Lý giáo úy, ngươi cho rằng, có ta cản trở, ngươi có thể mở được cổng thành sao.

Hơn nữa, lúc ta đến, đã báo cho đội tuần tra trong thành.

Nếu trong vòng hai khắc ta không trở về, đội tuần tra sẽ xuất binh đến tuần tra.

Sắc mặt Lý giáo úy hoàn toàn thay đổi.

Tay cầm trường đao, đang hơi run rẩy.

Giây tiếp theo, hắn nghiến răng, lạnh giọng nói: Hàn tiên sinh, đại ân của ngài, ta chỉ có thể kiếp sau báo đáp.

Hàn Dận sắc mặt trầm xuống nói: Lý giáo úy, ngươi không cần đứa con trai độc nhất của mình nữa sao.

Không phải ta không cần, thực sự là việc không thể làm được Trên mặt Lý giáo úy đầy vẻ đau khổ.

Dương Hoằng vẻ mặt bình tĩnh tự tại.

Nhưng thực ra, nội tâm hắn đầy cuồng hỉ và may mắn.

Hắn biết, hắn đã thắng.

Ngược lại Hàn Dận, thì miệng đầy cay đắng.

Mắt thấy sự việc sắp thành công, chức Kinh Châu Thứ sử cũng sắp có được, nào ngờ, lại vào phút cuối cùng, công cốc.

Lý giáo úy hạ quyết tâm.

Hắn lạnh giọng nói: Hàn tiên sinh, đắc tội rồi.

Sau đó, hắn vẫy tay với xung quanh.

Lúc này, một giọng nói từ trong bóng tối vang lên.

Nếu đã như vậy, vậy bản vương đành phải giết cả ngươi.

Một câu nói, ngữ điệu khá bình thản, giọng nói cũng không lớn.

Nhưng lại khiến tất cả mọi người có mặt, đều trong lòng rùng mình.

Lý giáo úy trầm giọng nói: Ai.

Đây là địa bàn của hắn, đã sớm tuần tra các nơi, sao lại có người ngoài tồn tại.

Họ đồng loạt nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Lưu Húc thản nhiên bước ra, thân ảnh hắn, cũng dần dần trở nên rõ ràng.

May mà bản vương không yên tâm, lên xem một cái, nếu không, thật sự để ngươi thành công rồi.

Sắc mặt Dương Hoằng cuối cùng cũng thay đổi.

Hắn không còn giữ được vẻ mặt bình thản tự tại nữa.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy sự việc, dường như đã vượt ra ngoài dự liệu của mình.

Hắn vẫy tay nói: Mau lên.

Đó là Tần Vương.

Lý giáo úy cũng không dám chậm trễ, hét lớn một tiếng: Lên.

Khi họ chưa bắt đầu hành động, Lưu Húc đã dẫm chân một cái, đến bên cạnh Lý giáo úy.

Hình Thiên thương trong tay tùy ý điểm một cái.

Đồng tử Lý giáo úy đột nhiên co lại.

Trong mắt hắn, một thương này thực sự quá nhanh quá nhanh.

Nhanh đến mức hắn căn bản không kịp giơ đao đỡ.

Trong lúc vội vã, hắn chỉ có thể né người tránh đi.

Chỉ là, thân thể hắn vừa mới động, thương đó đã đâm vào ngực hắn.

Một vòi máu bắn ra.

Thân thể hắn, thì bay về phía sau.

Rầm.

Thân thể hắn đập vào tường thành cách đó mấy trượng, lập tức hóa thành một đống thịt nát.

Những người xung quanh, đều kinh ngạc ngây người.

Họ không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Thực lực như vậy, thực sự quá khủng bố.

Dương Hoằng lạnh giọng nói: Lên.

Mau lên.

Lưu Húc lại cười nhạt, sau đó Hình Thiên thương trong tay bắt đầu múa.

Xem tiểu thuyết sảng khoái, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư.

Rầm.

Một loạt tiếng động không ngừng vang lên, đi kèm với đó, từng binh sĩ lần lượt hóa thành từng cỗ thi thể.

Những thi thể này đập vào tường thành, đều hóa thành từng đống thịt nát.

Không ít binh sĩ, từng người bắt đầu nôn mửa.

Dù đã trải qua nhiều trận chiến, nhưng họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy.

Hiện trường, thực sự quá thảm.

Lưu Húc quét ngang Hình Thiên thương, nơi nó đi qua, không một ai sống sót.

Hắn như một cỗ máy chiến tranh, không ngừng thu hoạch sinh mạng của binh sĩ ở đây.

Có không ít binh sĩ sợ hãi, muốn bỏ chạy.

Nhưng đáng tiếc, tốc độ của họ sao có thể so với Lưu Húc, bị Lưu Húc lần lượt đuổi kịp, đều đầu lìa khỏi cổ.

Dương Hoằng trong lòng kinh hãi.

Hắn biết Tần Vương Lưu Húc mạnh, nhưng không ngờ, Lưu Húc lại mạnh đến mức này.

Đây có phải là người không.

Hắn biết, mình khó tránh khỏi cái chết.

Lưu Húc đánh giá Dương Hoằng một lượt.

Kết hợp với tình báo của Từ Thứ, hắn biết người trước mắt, là thủ tịch mưu sĩ của Viên Thuật.

Hắn nhàn nhạt nói: Hàn Dận, khống chế Dương Hoằng trước.

Hàn Dận lúc này đang trong lòng thấp thỏm.

Vui là vì đã thấy Tần Vương Lưu Húc.

Lo là, nếu không phải Tần Vương Lưu Húc ra tay, hắn đã làm hỏng chuyện rồi.

Lúc này nghe Lưu Húc gọi, hắn vội vàng cung kính nói: Vâng.

Sau đó hắn liền lấy dây lưng từ bên cạnh, nhét vào miệng Dương Hoằng, lại trói Dương Hoằng lại.

Hàn Dận mới lên trước nói: Tần Vương, ta đi gọi thêm người, mở cổng thành.

Lưu Húc nhảy một cái, từ tường thành nhảy xuống trong thành.

Một giọng nói cũng từ xa vọng lại.

Không cần, một mình bản vương là có thể mở được cổng thành.

Hàn Dận cả người đứng sững tại chỗ.

Một người mở cổng thành.

Đùa sao.

Độ nặng của cổng thành Uyển Thành, trong thiên hạ cũng thuộc hàng đầu.

Cổng thành nặng như vậy, thường cần mấy chục người mới có thể đẩy được.

Trên mặt Dương Hoằng, cũng sững sờ.

Sau đó hắn bật cười thất thanh.

Một người đẩy mở cổng thành.

A a e rằng, cái then cửa khổng lồ trên cổng thành cũng không nhấc nổi.

Lưu Húc lại không để ý đến những điều đó.

Bây giờ đêm dài lắm mộng, động tĩnh bên này không thể không kinh động đến người có ý đồ.

Nếu không tăng tốc, e rằng đã quá muộn.

Một cú nhảy, hắn đã vững vàng đáp xuống ngoài cổng thành.

Lính gác cổng vừa rồi đều đã lên thành chi viện, nên ở đây không có một ai.

Tay phải hắn giơ lên, liền nhấc cái then cửa xuống.

Sau đó, hai tay nắm lấy cổng thành, kéo vào trong.

Két.

Một tiếng động trầm đục vang lên, cổng thành cũng theo đó được mở ra.

Dương Hoằng hai mắt trợn tròn, như ngây dại.

Tần Vương Lưu Húc, thật sự đã làm được.

Cũng quá khó tin rồi.

Thế gian thật sự có người sức mạnh lớn như vậy sao.

Hàn Dận cũng sợ đến ngây người.

Vừa rồi lúc Lưu Húc nhảy xuống, hắn còn thầm phỉ nhổ, trách Lưu Húc không để lại vài binh sĩ, ít nhất có thể giúp một tay mở cổng

thành.

Nhưng bây giờ, hắn đã hoàn toàn hiểu ra.

Cần gì để lại binh lính, một mình Tần Vương đã có thể địch lại mấy chục binh lính đó.

Trong lòng hắn không khỏi căng thẳng.

Cũng không biết vừa rồi, biểu cảm của hắn có lộ ra không.

Chắc là, không có đâu nhỉ.

Chỉ sợ Tần Vương không đáp ứng chức Kinh Châu Thứ sử.

Rầm.

Thái Sử Từ và Quan Vũ hai người đi đầu xông vào.

Sau đó Điển Vi, Tôn Kiên và những người khác cũng cùng nhau xông vào thành.

Họ trước tiên quan tâm nhìn Lưu Húc nói: Chúa công, ngài không sao chứ.

Lưu Húc cười nhạt nói: Bản vương không sao.

Điển Vi ha ha cười lớn nói: Ta biết mà, chúa công nhất định sẽ không có chuyện gì.

Trong tay hắn, đang dắt Xích Ký Mã.

Hắn đưa tay, liền trao Xích Ký Mã cho Lưu Húc.

Lưu Húc tay ấn lên thân Xích Ký Mã, thân thể liền bay lên.

Vững vàng ngồi trên chiến mã, hắn mới nhìn về phía Lý Nho nói.

Văn Ưu, dẫn người lên tường thành, ở đó có Dương Hoằng và Hàn Dận hai người.

Lý Nho hơi thấp thỏm nhìn Lưu Húc một cái.

Y cũng không biết chuyện giấu Tần Vương, đã bị Tần Vương phát hiện chưa.

Lại nghe Lưu Húc nhàn nhạt nói: Trói Dương Hoằng về cho bản vương.

Còn Hàn Dận, giết đi.

Lý Nho toàn thân chấn động.

Lưu Húc tiếp tục nói: Văn Ưu, ngươi làm việc cho bản vương.

Chương 234

Cái tiếng xấu này, không cần ngươi gánh.

Lý Nho cúi người thật sâu, cung kính nói: Tạ ơn chúa công không trách tội.

Trong lòng lúc này đầy cảm động.

Thì ra tất cả những gì mình làm, chúa công đã sớm biết rõ trong lòng.

Chỉ vì giữ thể diện cho mình, không vạch trần trước mặt mà thôi.

Lưu Húc vung Hình Thiên thương trong tay, lớn tiếng hét: Chúng tướng nghe lệnh.

Cùng bản vương san bằng Uyển Thành.

Vâng.

Mọi người đồng thanh đáp.

Ầm Thiết kỵ tung hoành, tiến về hoàng cung Uyển Thành.

Hôm nay không biết vì sao, Viên Thuật cứ mãi trong lòng phiền muộn, trằn trọc không ngủ được.

Mãi gần giờ Tý, mới miễn cưỡng ngủ được.

Một khoảnh khắc nào đó, hắn hét lớn một tiếng: Đừng mà.

Sau đó, liền tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

Nhìn mọi thứ quen thuộc xung quanh, lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn hơi bình tĩnh lại một chút.

May quá.

Không giống như trong mộng, khắp nơi đều là máu tươi và thi thể.

Phi tần ngồi thẳng người nói: Bệ hạ, ngài sao vậy.

Lại gặp ác mộng sao.

Viên Thuật gật đầu.

Nàng phi tần đó giúp Viên Thuật xoa bóp thái dương.

Lúc này, Viên Hoán từ bên ngoài xông vào.

Bệ hạ, cổng bắc đã thất thủ.

Ở đó có rất nhiều đuốc, có một đội quân lớn đang đến.

Cái gì.

Viên Thuật kinh hô một tiếng: Chuyện gì vậy.

Mau nói.

Ở cổng bắc có một đội kỵ binh lớn đang xông vào, hẳn là thuộc hạ của Tần Vương Lưu Húc.

Không thể nào.

Phòng ngự của thành ta nghiêm ngặt như vậy.

Bệ hạ, thuộc hạ không biết, nhưng việc cấp bách bây giờ, chúng ta phải rời khỏi đây trước.

Viên Hoán cấp thiết nói.

Tốt.

Chúng ta rời khỏi đây.

Viên Thuật lật người xuống long sàng, tiện tay khoác áo ngoài, liền đi ra ngoài.

Bệ hạ, đợi thần thiếp với Phi tần của Viên Thuật cấp thiết nói.

Nhưng khi nàng đứng dậy, thì đâu còn thấy bóng dáng Viên Thuật.

Viên Thuật một đường vội vã chạy ra ngoài.

Lưu Húc dẫn đầu.

Trước đó, hắn đã để Tôn Kiên, Kỷ Linh vẽ lại địa hình trong thành Uyển Thành.

Hắn đã sớm ghi nhớ kỹ bản đồ địa hình đó.

Cũng vì vậy, đối với địa hình trong thành Uyển Thành, hắn đã sớm thuộc lòng.

Lúc này chạy đi, lại là toàn tốc hành quân.

Trên đường đi, bất cứ ai cản đường, đều bị chém giết tại chỗ.

Lúc này, một đội binh mã mấy trăm người đón.

Ai đó, lại dám phi ngựa trong thành Uyển Thành.

Người đi đầu là Lý Phong.

Hắn là đại tướng dưới trướng Viên Thuật, hiện nay phụ trách trọng nhiệm bảo vệ Uyển Thành.

Trước đó Dương Hoằng có nói với hắn, có chút dị thường, nếu Dương Hoằng chậm trễ không về, liền cho hắn lập tức toàn thành cảnh giới.

Nhưng vì thận trọng, hắn không gõ chuông báo động, mà dẫn binh mã đi tuần tra.

Dù sao, nếu gõ chuông báo động, sẽ kinh động cả thành Uyển Thành.

Nếu cuối cùng phát hiện không có gì bất thường, chẳng phải sẽ tự rước lấy phiền phức sao.

Lưu Húc cau mày.

Hắn liếc mắt một cái liền thấy khôi giáp trên người Lý Phong.

Người này lại là một tướng quân.

Trước giờ, hắn đều hiểu rõ lợi ích của việc bắt giặc phải bắt vua trước.

Ngay lập tức, Lưu Húc không nói hai lời, liền xông về phía Lý Phong.

Lý Phong thấy thế của Lưu Húc cực nhanh, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Truyền quân lệnh của ta, giới Chữ bị đó chưa kịp nói ra, Hình Thiên thương của Lưu Húc đã đâm về phía hắn.

Rầm.

Lý Phong không chút chống cự, liền miệng thổ máu tươi, bay về phía sau.

Rầm Một loạt tiếng động vang lên.

Thi thể Lý Phong đập bay mười mấy người phía sau.

Tất cả binh sĩ có mặt, đều ngây người.

Họ chưa từng thấy, người nào mạnh mẽ như vậy.

Lưu Húc lại vung Hình Thiên thương, quét về bốn phía.

Trong không đến mấy chục hơi thở, những binh sĩ này đều ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Lưu Húc thúc Xích Ký Mã, lại một lần nữa xông về phía hoàng cung của Viên Thuật.

Sau lưng Lưu Húc, Quan Vũ, Thái Sử Từ, Tôn Kiên, dẫn đại đội binh mã đồng loạt đến.

Nhìn chân tay cụt vương vãi khắp nơi, không khỏi trong lòng thầm kinh hãi.

Điển Vi thầm tặc lưỡi nói: Trời đất ơi, ở đây sợ không phải có

mấy trăm người chứ.

Trong thời gian ngắn như vậy, chúa công đã giết hết rồi.

Trên mặt Quan Vũ, Tôn Kiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Họ chỉ theo sát chúa công, một lúc sau, chúa công đã giết sạch mấy trăm người.

Cũng quá khủng bố rồi.

Mọi người lại một lần nữa xông về phía trước.

Lưu Húc đã đến cửa hoàng cung.

Hắn vừa định lật người xuống ngựa, lúc này, mày hắn hơi nhíu lại.

Hắn thấy cách đó mấy dặm, có mấy trăm kỵ binh đang đi về phía cổng thành phía nam.

Long bào màu vàng trên người một người trong đó, vô cùng rõ ràng.

Người này chắc chắn là Viên Thuật không nghi ngờ gì nữa.

Nếu không phải Viên Thuật, ai lại dám công khai mặc hoàng bào.

Nghĩ vậy, Lưu Húc thúc bụng ngựa, truy đuổi về phía trước.

Lúc này Viên Thuật trong lòng hoảng loạn.

Hắn không ngừng quay đầu nhìn bốn phía, sợ có binh mã của Tần Vương Lưu Húc đuổi theo.

Viên Hoán lớn tiếng cười nói: Bệ hạ không cần lo lắng.

Nếu không phải ta đi uống rượu hoa trở về, ta cũng không phát hiện ra cổng bắc thất thủ Nói đến đây, hắn liền ý thức mình đã nói sai, lập tức nói sang chuyện khác.

Bệ hạ, truy binh phía sau, không thể nhanh như vậy được.

Chúng ta bây giờ đã sắp đến cổng nam rồi.

Viên Thuật ngẩng đầu nhìn, mới trong lòng hơi thả lỏng.

Quả nhiên.

Cổng nam đang ở ngay trước mặt hắn.

Tâm trạng vốn lo lắng, cũng hơi bình tĩnh lại một chút.

Chỉ cần từ đây thoát ra, thì, có thể thoát khỏi kiếp nạn.

Hắn hét lớn một tiếng: Mở cổng thành.

Lúc này, một trận trống vang lên từ bên ngoài.

Tiểu nhi Viên Thuật, mau mau mở cổng thành, quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Hứa Chử gia gia sẽ tha cho ngươi một mạng.

Viên Thuật trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Hứa Chử.

Trước mắt hắn hiện lên hình ảnh tên mập mạp mắng trận mấy ngày trước.

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng biết, lúc này không phải lúc hành động theo cảm tính.

Hắn vẫy tay nói: Chúng ta đi cổng tây.

Lúc này, một tiếng hét cao từ trên không trung truyền đến.

Đi đâu cũng không thoát được đâu.

Họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy có một người đang bay lượn trên không trung.

Dưới ánh đuốc ngoài cổng thành, bộ vương bào đó, vô cùng nổi bật.

Đầu óc Viên Thuật không khỏi trống rỗng.

Người biết bay.

Chẳng lẽ những lời đồn đại trước đây, đều là thật sao.

Nghĩ đến dáng vẻ khinh thường những lời đồn đại đó lúc đầu, hắn không khỏi mặt đỏ lên.

Hắn kinh hô lên: Tần Vương Lưu Húc.

Lưu Húc giận dữ hét: Viên Thuật tên nghịch tặc này.

Chịu chết đi.

Nói xong, thân thể hắn rơi xuống phía dưới.

Mau bắn tên.

Bắn chết hắn.

Nhanh.

Viên Thuật liên tục kinh hô.

Binh sĩ đều ngây người tại chỗ, lúc này nghe Viên Thuật kinh hô, mới phản ứng lại.

Họ là thị vệ của Viên Thuật, tự cho mình là tinh nhuệ bậc nhất thiên hạ.

Từng người rút cung tên, bắn về phía Lưu Húc.

Vút Mấy trăm mũi tên, nhanh chóng bao phủ Lưu Húc.

Khóe miệng Viên Hoán lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Hắn là người bắn cung giỏi nhất dưới trướng Viên Thuật.

Lúc này, hắn lấy cung tên trên chiến mã.

Nắm chặt cung tên trong tay, một luồng tự tin mạnh mẽ dâng lên.

Viên Hoán tự tin, có thể bắn rơi tất cả mọi thứ.

Giương cung lắp tên, toàn bộ động tác liền mạch.

Viên Hoán cười lạnh một tiếng, mũi tên theo tiếng bắn ra.

Một mũi tên, nhanh chóng theo sau mấy trăm mũi tên.

Đây, chính là sát cơ ẩn giấu.

Lưu Húc lại không hề sợ hãi.

Hắn chỉ xoay chuyển Hình Thiên thương trong tay.

Trong chốc lát, Hình Thiên thương hóa thành từng bóng thương, bao bọc trong phạm vi mấy trượng, phòng thủ kín như bưng.

Keng.

Chương 235

Mũi tên lần lượt va vào Hình Thiên thương.

Sau đó, những mũi tên này với tốc độ kinh khủng hơn, bật ngược lại về phía mặt đất.

Vút vút.

Trên bầu trời như có mưa tên.

Tất cả binh sĩ đều hoảng loạn.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Nhanh.

Lấy khiên.

Viên Hoán hét lớn một tiếng, đánh thức tất cả binh sĩ.

Là thị vệ của Viên Thuật, tự nhiên phải mang theo khiên bên mình.

Binh sĩ lần lượt lấy khiên, giơ lên trên đầu.

Keng keng.

Từng mũi tên rơi xuống khiên.

Binh sĩ từng người thở phào nhẹ nhõm.

Đặng Văn là một giáo úy trong đội thị vệ này.

Nhập ngũ mấy năm, đã trải qua vô số trận chiến.

Hắn biết, chỉ cần lấy khiên ra, là có thể an toàn.

Vì khiên của họ, là loại đặc chế.

Là do Viên Thuật vì đội thị vệ này, đặc biệt chế tạo.

Khiên này, dày hơn khiên bình thường gấp đôi.

Có khiên bảo vệ, là có thể như trước đây, an toàn vượt qua một trận mưa tên.

Không sao rồi.

Hắn thở phào một hơi dài.

Ngược lại, nghe tiếng mưa tên rơi trên khiên, Đặng Văn lại cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Bất chợt, vai hắn đau nhói.

Hắn kinh ngạc phát hiện, có một mũi tên lại xuyên qua khiên, đâm vào vai hắn.

Không thể nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên khiên xuất hiện một lỗ thủng.

Hắn hét lớn một tiếng: Mọi người cẩn thận Lời hắn chưa nói xong, liền phát hiện, binh sĩ xung quanh lần lượt ngã xuống đất.

Sau một trận mưa tên, tính cả hắn, tổng cộng chỉ có mười mấy người, đứng tại chỗ.

Viên Thuật cả người ngây dại.

Hắn liều mạng thúc ngựa, bỏ chạy khỏi đây.

Viên Hoán thì tự tin mãn nguyện nhìn lên không trung.

Hắn đang đợi mũi tên đó phát huy uy lực.

Mũi tên đó ẩn giấu sau mưa tên, nhất định có thể thu được hiệu quả bất ngờ.

Nhưng đợi mãi, cũng không có động tĩnh gì.

Hắn không khỏi có chút kinh ngạc, lập tức bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Lại thấy Lưu Húc đáp xuống trước mặt hắn, tay cầm mũi tên,

cười nhạt nói: Ngươi đang tìm mũi tên này sao.

Viên Hoán cả người cứng đờ.

Sau đó là nỗi sợ hãi vô biên, bao trùm cả người hắn.

Người có thể bắt được mũi tên bay sau cùng, cũng quá khủng bố rồi.

Lưu Húc không nói nhiều nữa, chỉ tay trái tùy ý vung một cái.

Mũi tên đó liền bay về phía Viên Hoán.

Tốc độ của một mũi tên cực nhanh, cộng thêm khoảng cách với Viên Hoán, lại khá gần.

Viên Hoán không kịp né tránh, liền trúng tên vào cổ họng.

Hắn nắm chặt mũi tên.

Máu tươi từ cổ họng tuôn ra.

Rầm.

Viên Hoán cả người ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Đặng Văn trong lòng hoảng hốt, liền muốn bỏ chạy khỏi đây.

Lưu Húc tùy ý vung Hình Thiên thương trong tay.

Đặng Văn và những người còn lại, lần lượt bị Hình Thiên thương quét trúng.

Sau đó, tất cả đều bị hất bay ra xa.

Viên Thuật trong lòng cực độ hoảng loạn.

Chiến mã dưới hông hắn, là ngựa quý Đại Uyển.

Là vật hắn yêu quý nhất.

Bình thường, hắn vô cùng yêu quý, ngay cả roi ngựa cũng không nỡ dùng.

Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn không để ý được nữa.

Để có thể thoát thân, hắn dứt khoát rút trường kiếm, dùng trường kiếm trong tay không ngừng quất vào con ngựa quý Đại Uyển.

Ngựa quý Đại Uyển đau đớn, điên cuồng lao về phía trước.

Tốc độ, nhanh hơn bình thường gần ba bốn phần.

Thấy tốc độ của ngựa quý Đại Uyển nhanh như vậy, trong lòng hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đang suy nghĩ, nếu thoát ra được, nên phản công trở lại như thế nào.

Lúc này, Viên Thuật nghe thấy có động tĩnh phía sau.

Hắn quay đầu nhìn lại, sau đó đồng tử đột nhiên co lại.

Chỉ thấy Lưu Húc đang cưỡi chiến mã, đuổi theo hắn.

Sau lưng Lưu Húc, là một bãi thi thể.

Thân thể hắn không khỏi hơi run rẩy.

Sau đó, hắn phát hiện, khoảng cách giữa hắn và Lưu Húc, đang rút ngắn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Rút ngắn nữa Không thể nào.

Không dám tin vào mọi thứ trước mắt.

Trên đời lại có bảo mã như vậy sao.

Có phải là quá khó tin rồi không.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến hắn suýt chút nữa cắn cả lưỡi mình.

Lưu Húc khẽ nhíu mày.

Xích Ký Mã tuy nhanh hơn chiến mã của Viên Thuật, nhưng thực

sự không nhanh hơn bao nhiêu.

Nếu cứ đuổi theo như vậy, e rằng phải mất một khoảng thời gian không nhỏ mới đuổi kịp.

Lưu Húc lắc đầu, rồi nhảy xuống ngựa, bắt đầu chạy bộ.

Cùng với guồng chân chạy, tiếng gió bên tai bắt đầu gào thét.

Sảng khoái.

Thật là đã đời.

Đây mới thực sự là tốc độ.

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác như đang đua xe trên cao tốc, hưởng thụ mà giang rộng hai tay.

Viên Thuật kinh hãi nhìn Lưu Húc đang dùng một tốc độ khủng khiếp đuổi theo mình.

Tốc độ này, e rằng phải gấp đôi con Đại Uyển bảo mã dưới háng hắn.

Chỉ trong vài hơi thở, Lưu Húc đã đến bên cạnh Viên Thuật.

Viên Thuật trong lòng tràn đầy hoảng sợ, khẩn thiết nói: Tần Vương, cầu xin ngài tha cho ta, ngọc tỷ, trẫm. không, ta đưa hết cho ngài.

Cầu xin ngài tha cho ta một mạng.

Bản Vương chỉ cần mạng của ngươi.

Trong lúc Viên Thuật còn đang mở miệng cầu xin, Lưu Húc đã đâm Hình Thiên thương trong tay ra.

Một luồng kình phong vô hình ập về phía Viên Thuật.

Kèm theo một tiếng rít đáng sợ, Hình Thiên thương trong nháy mắt đã đến trước mặt Viên Thuật.

Viên Thuật vội vàng giơ trường kiếm ra đỡ.

Ngay sau đó, trong một tiếng nổ lớn, trường kiếm vỡ nát.

Xoẹt.

Một thương, quét ngang qua ngực Viên Thuật.

Toàn bộ cơ thể Viên Thuật bị chém thành hai nửa.

Hắn cúi đầu xuống, kinh hãi phát hiện cơ thể mình đang lơ lửng giữa không trung.

Bịch.

Thân thể hắn rơi xuống đất, không còn hơi thở.

Cho đến khoảnh khắc cuối cùng, đôi mắt hắn vẫn mở trừng trừng, tràn đầy vẻ sợ hãi.

Lưu Húc bước tới, cắt đầu Viên Thuật xuống.

Sau đó, hắn leo lên Xích Ký Mã, đi về phía cửa nam thành.

Hình Thiên thương trong tay khẽ rung lên.

Xoẹt.

Then cài cửa nam thành lập tức gãy đôi.

Sau đó, hai tay hắn nắm lấy hai cánh cổng thành, mạnh mẽ kéo ra.

Trong tiếng kẽo kẹt, cửa nam thành đã được mở toang.

Hứa Chử ở ngoài thành đang la hét đến khô cả họng.

Thấy cổng thành mở rộng, hắn không khỏi vui mừng.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Lưu Húc, vội vàng chắp tay hành lễ nói: Chúa công.

Lưu Húc giơ nhẹ cái đầu trong tay lên, lạnh lùng nói: Trọng Khang, nay Viên Thuật đã đền tội.

Lệnh cho ngươi lập tức suất binh vào thành, thanh trừ tàn dư.

Phàm là thân tộc của Viên Thuật, giết không tha.

Nghe Lưu Húc nói Viên Thuật đã chết, Hứa Chử không khỏi sững sờ.

Nhưng khi nhìn thấy cái đầu trong tay Lưu Húc, hắn không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức trầm giọng đáp: Tuân mệnh.

Nói rồi, hắn vung tay ra hiệu: Các tướng sĩ, theo ta xông vào.

Sau đó, cửa đông thành và cửa tây thành cũng lần lượt bị phá mở.

Tôn Sách và Kỷ Linh mỗi người dẫn theo binh mã dưới trướng, xông vào bên trong.

Bên trong hoàng cung, Lưu Húc lạnh lùng nhìn đám đông tộc nhân của Viên Thuật.

Con trai Viên Thuật là Viên Diệu đứng thẳng người ra, giận dữ quát: Lưu Húc, Viên Thuật đã bị ngươi giết rồi, tại sao không chịu thả chúng ta.

Các ngươi đều là phản tặc.

Chương 236

Chết cũng không hết tội.

Lưu Húc giơ tay phải lên, Hình Thiên thương trong tay hóa thành một bóng thương, quét qua cổ Viên Diệu.

Thân thể Viên Diệu bay về phía sau.

Viên Dận lớn tiếng quát: Tần Vương tàn bạo như vậy Chữ bạo còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Lưu Húc tiện tay một thương đâm chết tại chỗ.

Một vị tộc lão họ Viên tức giận mắng: Tần Vương, ta là tộc thúc của Viên Thiệu.

Nếu ngươi dám giết hết chúng ta, Viên Thiệu nhất định sẽ không tha Lời của hắn còn chưa nói hết, Lưu Húc vung tay, Hình Thiên thương đã quét qua cổ họng vị tộc lão họ Viên kia.

Em họ của Viên Thuật là Viên Tự hoảng sợ.

Hắn dập đầu lạy lục nói: Tần Vương, ta có một người con gái, xin hiến cho Tần Vương.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc khẽ động, chuẩn bị ra tay hạ sát.

Lại nghe Viên Tự vừa dập đầu vừa nói: Tần Vương, Viên Thuật tìm được một nữ tử trong đám dân tị nạn, tên là Phùng Phương Nữ.

Nữ tử đó có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, Viên Thuật vốn định mấy ngày nữa sẽ nạp nàng làm thiếp, chỉ là chưa kịp.

Hắn vội vàng chỉ tay sang bên cạnh: Vị nữ tử đó vì chưa được nạp làm thiếp nên được sắp xếp ở ngoài cung.

Nói rồi, hắn liền lồm cồm bò dậy, chạy ra ngoài.

Phùng Phương Nữ.

Giang bắc có Nhị Kiều, Hà Bắc Chân gia cười.

Thăng Long Phùng mỹ nhân, Điêu Thuyền đệ nhất diệu.

Phùng Phương Nữ chính là Phùng mỹ nhân sánh ngang với Nhị Kiều.

Sử sách ghi lại Phùng phu nhân là một hồng nhan quốc sắc.

Chưa đợi Lưu Húc ra hiệu, Điển Vi đã đi theo.

Lưu Húc lạnh lùng nói: Giết hết, một tên cũng không chừa.

Hứa Chử và binh lính ùa lên, tất cả mọi người đều ngã xuống trong vũng máu.

Lưu Húc thì bước ra ngoài.

Trong lòng hắn cũng khá tò mò, không biết Phùng Phương Nữ trông như thế nào mà lại có thể sánh ngang với Chân Mật.

Không lâu sau, một nữ tử được đưa đến trước mặt Lưu Húc.

Nữ tử đó mặt mộc không trang điểm, quần áo trên người tuy giặt sạch sẽ nhưng khá giản dị.

Hoặc có thể nói, quần áo có phần cũ kỹ.

Nàng cúi đầu, không nhìn rõ mặt.

Nhưng chỉ với vóc dáng thướt tha đó, cùng với tư thế đi đứng như liễu rủ trong gió, đã khiến người ta cảm nhận được một sức quyến rũ khó tả.

Điều này khiến hắn nghĩ đến Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền là một loại quyến rũ từ bên trong.

Dường như sức quyến rũ đó toát ra từ trong ra ngoài, từ trong xương cốt.

Vẻ quyến rũ của Phùng Phương Nữ trước mắt lại rất kín đáo.

Dường như muốn từ chối mà lại mời gọi.

Nàng cúi người hành lễ với Lưu Húc: Dân nữ Phùng Phương Nữ ra mắt Tần Vương.

Đa tạ Tần Vương đã giải cứu dân nữ khỏi tay Viên Thuật.

Nếu không có Tần Vương, e rằng dân nữ sắp rơi vào tay Viên Thuật rồi.

Giọng nói của nàng vô cùng mềm mại.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Ngẩng đầu lên.

Phùng Phương Nữ nghe lời ngẩng đầu.

Gương mặt tuyệt mỹ đó xuất hiện trước mắt Lưu Húc.

Đôi mắt trong như nước mùa thu, hàng mi cong vút, lông mi dài khẽ run rẩy.

Làn da trắng nõn ửng lên một màu hồng nhạt.

Một vẻ quyến rũ tự nhiên toát ra.

Lưu Húc tuy đã gặp không ít mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng lúc này cũng không khỏi rung động.

Nhưng trên mặt hắn không hề biểu lộ, chỉ nhàn nhạt hỏi: Nghe nói nàng là con gái của cố Đại tư nông Phùng Phương.

Tần Vương nói rất đúng.

Phùng Phương Nữ gật đầu.

Từ sau khi gia phụ qua đời, dân nữ cùng gia mẫu đi về phía nam.

Không ngờ giữa đường bị mất tiền bạc, trở thành lưu dân.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Lưu Húc, tim nàng đập thình thịch.

Lại nghĩ đến Lưu Húc là bậc tôn quý Tần Vương, cùng với đại ân cứu mạng của ngài, vầng hồng trên má lại càng đậm thêm vài phần.

Nàng hướng về Lưu Húc cúi người hành lễ: Tần Vương, xin ngài hãy thu nhận ta.

Ta nguyện vì Tần Vương. vì Tần Vương ngài mà ấm giường gấp chăn.

Nói đến câu cuối, nàng đã ngượng ngùng không thể kiềm chế.

Nhưng vẫn kiên cường ngẩng đầu, nói cho hết câu mới thôi.

Lưu Húc khẽ thở dài.

Trong lịch sử nguyên bản, Phùng Phương Nữ quả thực là hoàng hậu bi thảm nhất.

Nhưng đó là chuyện sau năm 197, còn bây giờ, Phùng Phương Nữ chưa bị Viên Thuật nạp làm phi tần.

Lưu Húc nhàn nhạt nói: Nếu đã vậy, thì hãy đi theo Bản Vương đi.

Phùng Phương Nữ vui mừng khôn xiết.

Nàng hướng về Lưu Húc cúi người hành lễ: Tạ ơn Tần Vương.

Sau đó liền lui xuống.

Điển Vi và Hứa Chử hai người bước vào.

Điển Vi chắp tay hành lễ nói: Chúa công, mạt tướng đã giết Viên Tự.

Hứa Chử cũng dõng dạc nói: Chúa công, tộc nhân họ Viên đã bị thanh lý xong xuôi.

Tốt.

Lưu Húc gật đầu.

Tôn Kiên sải bước đi vào.

Chúa công, ta tìm được Diêm Tượng ở bên ngoài, người này là mưu sĩ thứ hai dưới trướng Viên Thuật.

Kỷ Linh do dự một lúc, bước lên nói: Chúa công, Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người đều có tài năng về mặt mưu lược.

Nếu Viên Thuật hoàn toàn nghe lời họ, căn bản sẽ không đến nông nỗi này.

Từ Thứ gật đầu nói: Chúa công, Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người mãi đến khi chúng ta đến Uyển thành mới được thả ra.

Lưu Húc khó hiểu hỏi: Tại sao.

Bởi vì họ thẳng thắn can gián, khuyên Viên Thuật không nên xưng đế, vì vậy đã chọc giận Viên Thuật.

Từ Thứ đáp.

Lưu Húc hiểu ra, gật đầu nói: Thì ra là vậy, xem ra Dương Hoằng và Diêm Tượng quả thực có tài.

Hắn đưa tay ra nói: Trước tiên hãy đưa Diêm Tượng vào đây.

Còn về Dương Hoằng, Bản Vương đã gặp ở cổng thành rồi.

Diêm Tượng bị người ta từ bên ngoài đẩy vào.

Người này mặc một bộ nho bào, giữa những bước đi, tự toát ra một luồng chính khí lẫm liệt.

Kỷ Linh hướng về Diêm Tượng chắp tay hành lễ: Diêm tiên sinh.

Diêm Tượng nhìn Kỷ Linh một cái, ánh mắt phức tạp nói: Nếu có Kỷ tướng quân ở đây, ta có lẽ đã không phải chịu thất bại thảm hại như vậy.

Kỷ Linh khẽ thở dài: Viên tướng quân công khai đăng cơ xưng đế, hành vi đó chẳng khác nào mưu phản công khai.

Diêm tiên sinh, nay Tần Vương thân chinh, lòng người hướng về, xin Diêm tiên sinh hãy vì xã tắc thương sinh mà suy nghĩ.

Diêm Tượng trầm giọng thở dài: Dương tiên sinh và ta đã nhiều lần khuyên can, nhưng Viên Thuật một mực cố chấp, biết làm sao được.

Lưu Húc cười lớn nói: Diêm Tượng, sao không đầu quân dưới trướng Bản Vương.

Diêm Tượng trầm ngâm một lát, liền hướng về Lưu Húc cúi người thật sâu: Đa tạ Tần Vương coi trọng, Diêm Tượng bái kiến chúa công.

Lưu Húc cười lớn nói: Rất tốt.

Sau đó, Lý Ưu dẫn Dương Hoằng đi vào.

Dương Hoằng lúc này ra vẻ kiêu ngạo, hoàn toàn không có chút dáng vẻ nào muốn quy hàng.

Diêm Tượng hướng Lưu Húc chắp tay nói: Chúa công, thuộc hạ xin được một mình khuyên nhủ Dương tiên sinh, xin chúa công cho phép.

Lưu Húc gật đầu.

Diêm Tượng kéo Dương Hoằng, đi ra ngoài.

Hai người đứng lại bên ngoài, Diêm Tượng nhìn Dương Hoằng nói: Hòa Quý, nay Viên công đã mất, hãy nghĩ thoáng ra một chút đi.

Dương Hoằng khẽ thở dài: Ta chỉ tiếc là không khuyên can được Viên công.

Nếu ta có thể khuyên Viên công không đăng cơ làm đế, thì đã

không có cảnh khốn cùng như hôm nay.

Diêm Tượng nghe vậy cũng im lặng một lúc.

Sau đó, mới bất đắc dĩ nói: Hai người chúng ta đều bị giam lỏng, còn có cách nào khác chứ.

Hắn đưa tay ra nói: Hòa Quý, Tần Vương là minh chủ đương thời, lại là hoàng huynh của thiên tử.

Nếu muốn đầu quân cho minh chủ, ngoài ngài ra không có lựa chọn thứ hai.

Hai người chúng ta cùng đầu quân dưới trướng Tần Vương, một lần nữa kề vai sát cánh, thế nào.

Vừa nói, hắn vừa đưa tay về phía Dương Hoằng.

Dương Hoằng ngây người nhìn Diêm Tượng.

Rất lâu sau, mới nắm chặt tay Diêm Tượng nói: Mạnh Tắc, đa tạ lời chỉ điểm của ngươi.

Diêm Tượng ha ha cười nói: Đi thôi.

Chúng ta đi bái kiến chúa công.

Hai người lại lần nữa trở vào trong điện, Dương Hoằng đối với Lưu Húc cúi người thật sâu nói: Chúa công tại thượng, xin nhận của thuộc hạ một lạy.

Rất tốt.

Lưu Húc không khỏi vui mừng.

Nay Uyển thành vừa mới ổn định, hai vị là người hiểu rõ Uyển thành nhất, hay là do hai người cùng nhau xử lý nội vụ Uyển thành nhé.

Dương Hoằng và Diêm Tượng hai người cung kính tuân lệnh.

Lúc này, Thái Sử Từ, Tôn Sách và những người khác đi vào.

Thái Sử Từ bẩm báo: Bẩm chúa công, binh lực trong thành đã hoàn toàn bị khống chế, quân ta gần như không có tổn thất, tổng cộng bắt được hơn bốn vạn năm ngàn tù binh.

Tử Nghĩa, vậy do ngươi và Văn Viễn hai người phụ trách tuyển chọn những người tinh nhuệ trong số đó, tiến hành huấn luyện đi.

Vâng.

Thái Sử Từ và Trương Liêu hai người cùng tuân lệnh.

Nay Uyển thành, Vũ Âm thành tuy đã bình định, nhưng các huyện còn lại thì chưa.

Lưu Húc vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua mọi người bên dưới.

Ai nấy đều hăm hở muốn thử sức.

Lưu Húc nhìn bản đồ, thầm tặc lưỡi.

Nam Dương quận không hổ là quận lớn có dân số đông nhất thiên hạ, số huyện thành lên tới Điển Vi hét lớn một tiếng: Chúa công, ta nguyện dẫn một đội binh mã đi.

Cũng được.

Lưu Húc gật đầu, Điển Vi, do ngươi và Hứa Chử hai người phụ trách thu phục các huyện phía bắc.

Điển Vi và Hứa Chử hai người cùng tuân lệnh, sau đó liền lui ra ngoài.

Tử Nghĩa, Phục Nghĩa, Hưng Bá, số huyện thành ở phía tây không ít, do ba người các ngươi phụ trách thu phục.

Thái Sử Từ, Kỷ Linh và Cam Ninh cùng đứng ra, cung kính tuân lệnh.

Văn Đài, Bá Phù, do hai cha con các ngươi phụ trách thu phục các huyện phía đông.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người cùng đứng ra, cung kính tuân lệnh.

Vân Trường, Văn Viễn, Bá Bình, do phía nam huyện thành khá nhiều, nên do ba người các ngươi phụ trách thu phục.

Quan Vũ, Trương Liêu, Cao Thuận cùng đứng ra, cung kính tuân lệnh.

Sau đó mọi việc, tự có Quách Gia, Lý Ưu phụ trách, không cần Lưu Húc phải lo lắng.

Tại nơi giao giới giữa quận Nhữ Nam và quận Nam Dương, một ngôi làng nhỏ thuộc huyện Côn Dương.

Có một đội nhân mã, đang không ngừng giao chiến với giặc Khăn Vàng.

Tổng cộng chưa đến trăm người.

Phía đối diện, số lượng giặc Khăn Vàng lại lên đến hơn một ngàn người.

Dù đối mặt với kẻ địch đông gấp mười lần, họ lại hoàn toàn không sợ hãi.

Người đi đầu, thân cao tám thước, tướng mạo khá tuấn tú.

Trường thương trong tay liên tiếp đâm ra, nơi nào thương đi qua, đám giặc Khăn Vàng xung quanh không ai là đối thủ một hiệp, lần lượt ngã xuống đất.

Cùng với việc hắn không ngừng tiến sâu vào, đám giặc Khăn Vàng xung quanh không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Từng người một chạy tán loạn ra bốn phía.

Nhìn đám giặc Khăn Vàng chạy xa, người tên Trần khẽ thở dài.

Một người râu quai nón đi tới, cười lớn nói: Thúc Chí huynh, huynh dũng mãnh quá.

Đám giặc Khăn Vàng này trước mặt huynh, giống như cừu non chờ làm thịt vậy.

Mấy người bên cạnh cũng phụ họa: Võ lực của Thúc Chí huynh, e rằng nhìn khắp thiên hạ, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Không sai.

Chỉ tiếc người của chúng ta quá ít, để cho chúng nó chạy mất.

Trần không trả lời, chỉ nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mắt, im lặng không nói.

Lúc này, những ngôi nhà trước mặt, có không ít đã bị phá hủy.

Càng có không ít dân làng, đã bỏ mạng trong trận chiến vừa rồi.

Bên cạnh những thi thể đó, có không ít bá tánh đang ôm đầu khóc thảm thiết.

Trần ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt lóe lên một tia không nỡ.

Rất lâu sau, Trần dường như đã hạ quyết tâm, quay đầu nhìn mọi người phía sau nói: Các vị huynh đệ, có muốn cùng ta bái một vị minh chủ không.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Người râu quai nón nói: Thúc Chí, sao đột nhiên lại có ý nghĩ này.

Trần chỉ tay về phía trước, khẽ thở dài: Nhìn những bá tánh kia, thực sự quá khổ rồi.

Giặc Khăn Vàng ở quận Nhữ Nam, không phải chỉ mấy người

chúng ta là có thể bình định được.

Mọi người đều im lặng.

Một người mập mạp bên cạnh đi tới: Thúc Chí huynh, ít lâu trước ta có một người anh họ đi đầu quân cho Lưu Biểu ở Kinh Châu, huynh thấy nơi đó thế nào.

Trần lắc đầu: Lưu Biểu là chủ giữ thành, tuyệt không phải minh chủ.

Người râu quai nón khẽ nói: Thúc Chí huynh, huynh nói thẳng đi, chúng ta đi đâu.

Trần cười lớn nói: Các vị có nghe đại danh Tần Vương chưa.

Tần Vương.

Gương mặt người râu quai nón lộ vẻ hưng phấn.

Tần Vương là đệ nhất võ tướng Đại Hán, nếu có thể đầu quân dưới trướng ngài, thì tốt quá rồi.

Không chừng, còn có thể được Tần Vương đích thân chỉ điểm.

Người mập mạp khẽ thở dài: Đầu quân cho Tần Vương, chẳng phải chúng ta phải đến Duyện Châu sao.

Không cần.

Trần nhàn nhạt cười nói: Tần Vương hiện đang ở quận Nam Dương.

Thật sao.

Người mập mạp lộ vẻ vui mừng.

Người râu quai nón lại gần một chút, hạ thấp giọng nói: Ngươi chưa nghe sao.

Viên Thuật ở quận Nam Dương đăng cơ xưng đế, Tần Vương đa

phần là vì Viên Thuật mà đến.

Viên Thuật à, xem hắn chiếm quận Nhữ Nam của chúng ta lâu như vậy, mà đến tận bây giờ, giặc Khăn Vàng còn chưa bình định xong.

Nếu Viên Thuật bình định được, giặc Khăn Vàng đâu có hoành hành đến mức này.

Mọi người nghe vậy, đều lộ vẻ cười khổ.

Người râu quai nón xua tay: Mấy chuyện này đừng nói nữa.

Thúc Chí, huynh chuẩn bị lúc nào khởi hành.

Trần cười lớn một tiếng: Việc không nên chậm trễ.

Ta chuẩn bị ngày mai khởi hành.

Hắn nhìn mọi người có mặt tại đây: Thế nào.

Cái đó có gì, chúng ta tự nhiên đi theo Thúc Chí huynh rồi.

Không sai.

Thúc Chí huynh đi đâu, chúng ta đi theo đó.

Chính là như vậy.

Người râu quai nón khẽ hừ một tiếng, Thúc Chí huynh, đừng bỏ rơi chúng ta đấy.

Trần ha ha cười nói: Nếu vậy, chúng ta sẽ ở chỗ cũ, chờ các vị.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trước một ngôi miếu đổ nát, mọi người tụ tập lại một chỗ.

Thấy tất cả mọi người đã đến đủ, tâm trạng của Trần khá vui vẻ.

Chương 237

Hắn vung tay ra hiệu: Đi.

Chúng ta cùng đến Uyển thành.

Mọi người thẳng tiến đến Uyển thành.

Dọc đường, nếu gặp phải giặc Khăn Vàng, họ cũng sẽ nhân cơ hội ra tay.

Chỉ là sau khi tiến vào quận Nam Dương, họ phát hiện số lượng giặc Khăn Vàng, rõ ràng đã ít đi rất nhiều.

Trưa một ngày nọ, từ xa đã nhìn thấy một tòa thành kiên cố.

Người mập mạp cẩn thận nhận dạng một lúc, rồi cười lớn: Nhìn kìa, Uyển thành.

Mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt có một tòa thành trì khổng lồ.

Tường thành đó, cổng thành đó, đều cao hơn thành trì bình thường không ít.

Người mập mạp thầm tặc lưỡi: Trời ơi, Uyển thành thật kiên cố.

Cũng không biết Tần Vương đã hạ nó như thế nào.

Trần cười lớn: Tần Vương dùng các kế như giương đông kích tây, minh tu sạn đạo ám độ trần thương, phản gián kế, lại thêm sự dũng vũ của Tần Vương.

Những người xung quanh nghe mà mắt tròn mắt dẹt.

Từng người một đều ngây người nhìn Trần.

Người râu quai nón gãi đầu: Thúc Chí, tuy không biết huynh đang nói gì, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.

Trần không khỏi cạn lời.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu: Đi thôi.

Mọi người nối đuôi nhau tiến vào Uyển thành.

Nhìn cảnh tượng bên trong Uyển thành, mọi người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy cách cổng thành không xa, có một quán cháo.

Bên cạnh quán cháo, có không ít người đang xếp hàng.

Người trong quán cháo mặc trang phục của quận lại, đang không hề tỏ ra phiền hà mà múc cháo.

Người mập mạp đến gần quán cháo, nhờ người ta múc cho một bát.

Cầm bát cháo, hắn liền ăn.

Trời ơi, các ngươi cũng nếm thử đi, vị cháo khá ngon đấy.

Mọi người không khỏi có chút động lòng.

Trần bất đắc dĩ nói: Đi thôi, nếu đã gia nhập dưới trướng Tần Vương, còn sợ không có cháo uống sao.

Có lý.

Người râu quai nón cười lớn, Không chừng, còn có thể ăn được mỹ thực.

Vừa nói, vừa lau khóe miệng.

Trần dẫn mọi người, thẳng tiến đến phủ Thái thú.

Trước cửa phủ Thái thú.

Trần đối với thân vệ chắp tay hành lễ: Vị đại ca này, chúng ta từ quận Nhữ Nam đến, ta là Trần, muốn cầu kiến Tần Vương.

Mong vị đại ca tạo điều kiện thuận lợi.

Lúc này, Điển Vi từ bên trong đi ra.

Thấy Trần, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Hắn cười lớn: Ta thấy vị tráng sĩ này tay cầm cây trường thương khá bất phàm, chắc hẳn võ nghệ cũng không tầm thường.

Trần đánh giá Điển Vi một lượt, thấy Điển Vi mặc khôi giáp, liền chắp tay hành lễ: Vị này hẳn là tướng lĩnh dưới trướng Tần Vương rồi.

Thất kính.

Điển Vi chắp tay đáp lễ, cười lớn: Hay.

Thế này đi, có muốn cùng ta so tài một phen không.

Nhìn thân hình vạm vỡ của Điển Vi, cùng với cơ bắp cường tráng đến mức khoa trương kia, mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Người mập mạp đến gần Trần nói: Thúc Chí huynh, chúng ta không so với hắn.

Chúng ta chỉ cần gặp Tần Vương là được rồi.

Đúng. người râu quai nón cũng phụ họa, Nhìn vóc dáng người này, biết ngay là người không dễ chọc.

Trần lại ha ha cười nói: Tại hạ Trần, không biết vị huynh đài này cao danh quý tính là gì.

Tại hạ Điển Vi.

Nghe thấy tên Điển Vi, người râu quai nón kinh ngạc kêu lên: Thúc Chí, ta nghe đồn, Điển Vi là đại tướng dưới trướng Tần Vương.

Võ nghệ của người đó kinh người lắm.

Hắn kéo tay Trần: Thúc Chí, chúng ta không đấu với hắn.

Trần lại nhàn nhạt cười nói: Không sao.

Sau đó, hắn hướng về Điển Vi đưa tay ra: Mời.

Hai người đứng đối diện nhau.

Điển Vi nắm chặt cây thiết kích trong tay, cười lớn: Cặp thiết kích của ta nặng đến tám mươi cân.

Thúc Chí phải cẩn thận đấy.

Trường thương trong tay Trần khẽ rung lên.

Trên đầu thương xuất hiện một đóa thương hoa.

Hắn dõng dạc nói: Trường thương của ta cũng dùng tinh thiết chế tạo, nặng đến năm mươi cân.

Điển Vi không khỏi tò mò đánh giá Trần một phen.

Tốt.

Vậy chúng ta thủ hạ kiến cao chiêu.

Nói rồi, hắn liên tục đạp chân, xông về phía Trần.

Mặt đất theo đó rung chuyển.

Trần hiên ngang không sợ, trường thương trong tay rung lên, cũng xông về phía Điển Vi.

Khoảng cách giữa hai người đang thu hẹp lại với tốc độ cực nhanh.

Trần trong lòng không khỏi thầm cảnh giác.

Không dám sơ suất, hắn liền vung thương, rung lên trước người.

Cái gọi là một tấc dài một tấc mạnh.

Khi khoảng cách giữa hai người còn hai trượng, Trần đã ra tay trước.

Hắn vung trường thương trong tay, mạnh mẽ đâm về phía ngực Điển Vi.

Tốc độ một thương này cực nhanh, trong nháy mắt đã đến ngực Điển Vi.

Điển Vi hét lớn một tiếng, cây thiết kích trong tay mạnh mẽ đập xuống trường thương.

Keng.

Một tiếng vang cực lớn vang lên.

Trường thương và thiết kích va vào nhau.

Trần chỉ cảm thấy một luồng cự lực khủng khiếp, từ trên trường thương truyền đến, khiến lòng hắn không khỏi rung động mạnh mẽ.

Mạnh quá.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn ở trong địa phận Nhữ Nam giết giặc Khăn Vàng.

Nhưng chưa từng thấy nhân vật lợi hại như vậy.

Quả nhiên.

Danh bất hư truyền.

Điển Vi có thể xếp vào hàng đầu trong trướng của Tần Vương, quả nhiên võ lực bất phàm.

Chỉ riêng sức mạnh này, đã là hiếm thấy.

Nhưng Trần lại hiên ngang không sợ.

Điển Vi không phải người dễ chọc, nhưng hắn cũng nào phải nhân vật đơn giản.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn mài giũa thương pháp của mình.

Trường thương trong tay Trần rung lên, luồng cự lực kia của Điển Vi liền bị hóa giải đi quá nửa.

Thấy Trần nhẹ nhàng đỡ được một kích, trên mặt Điển Vi cũng lóe lên vẻ hưng phấn.

Sở dĩ hắn tìm Trần, chẳng phải vì thấy Trần phong thái bất phàm, nhất định không phải nhân vật bình thường sao.

Không ngờ, lại thật sự để hắn tìm được một cao thủ.

Một cao thủ thương đạo.

Trần hét lớn một tiếng: Điển huynh, tiếp chiêu.

Điển Vi không khỏi cười lớn: Tốt.

Trần huynh thân thủ giỏi lắm.

Vậy ta tiếp chiêu.

Hai người lại lần nữa chiến đấu với nhau.

Trần phát huy ưu thế của trường thương đến cực hạn.

Bước chân di chuyển linh hoạt, trường thương trong tay bảo vệ phạm vi một trượng xung quanh, phòng thủ kín kẽ không một kẽ hở.

Điển Vi múa cây thiết kích trong tay, không ngừng tiến lên, lùi lại xông vào.

Thường thường một kích cuồng mãnh, liền khiến Trần tim đập thình thịch.

Trong một lúc, hai người lại đấu một trận ngang tài ngang sức.

Bên trong phủ Thái thú.

Lưu Húc đang cùng mọi người thương nghị về những bố trí tiếp theo.

Lúc này, một thân vệ vội vã đi vào.

Hắn đối với Lưu Húc chắp tay hành lễ: Chúa công, Điển tướng quân đang đánh nhau với người khác.

Ồ.

Lưu Húc nhíu mày: Chuyện gì vậy.

Một nhóm người tổng cộng có hơn trăm người, chuyên từ quận Nhữ Nam đến, muốn đầu quân cho chúa công.

Điển tướng quân thấy người cầm đầu kia, không biết vì sao liền muốn so tài với người đó một phen.

Thân vệ bẩm báo.

Thái Sử Từ cười lớn nói: Điển Vi là một kẻ cuồng võ.

Chắc lại ngứa tay rồi.

Hiện tại tình hình chiến sự thế nào rồi.

Chúa công, hai người đang đánh nhau, thuộc hạ sợ có sơ suất, nên vào bẩm báo.

Nghe một câu của thân vệ, mọi người không khỏi sững sờ.

Đang đánh nhau.

Thực lực của Điển Vi không phải là chuyện đùa.

Có thể nói không khoa trương, người có thể qua được mấy chiêu trong tay Điển Vi, không ai không phải là cao thủ.

Lưu Húc cũng không khỏi có hứng thú, hỏi: Người đó tên gì.

Thân vệ cung kính đáp: Tên Trần.

Trần Trần Thúc Chí.

Lưu Húc khẽ nhướng mày.

Nếu thật sự là Trần Đáo, vậy thì vớ được báu vật rồi.

Trần Đáo là một mãnh tướng cuối thời Hán, võ nghệ của hắn chỉ dưới Triệu Vân.

Quan trọng hơn, hắn giỏi luyện binh.

Đội quân Bạch Nhĩ Tinh Binh kia, chính là át chủ bài dưới tay Lưu Bị.

Tôn Sách nói: Sư phụ, ngài nhận ra người tên Trần đó sao.

Không chừng, Bản Vương lại có thêm một viên đại tướng nữa.

Lưu Húc cười lớn nói: Đi.

Cùng Bản Vương ra ngoài xem thử.

Mọi người cùng ra ngoài phủ Thái thú.

Liền thấy, trong một góc, Điển Vi và Trần đang giao đấu kịch liệt.

Quả thật là tương ngộ lương tài, kỳ phùng địch thủ.

Điển Vi phát huy sức mạnh cuồng mãnh của mình đến mức tột cùng.

Trần thì phát huy đặc điểm dài của trường thương một cách triệt để.

Thấy cảnh này, mọi người mắt đều sáng lên.

Thái Sử Từ không khỏi tán thưởng: Thương pháp hay.

Trần lợi hại thật.

Lại có thể không để Điển tướng quân lại gần.

Tôn Sách cũng không khỏi tán thưởng.

Quan Vũ vuốt râu tán thưởng: Công phu tá lực của Trần đó, thật là lợi hại.

Không sai.

Hứa Chử cũng nhíu mày nói, Nếu ta gặp phải Trần đó, e rằng cũng không chiếm được ưu thế.

Lưu Húc trong lòng cũng thầm khen không ngớt.

Xem ra, Trần này chính là Trần Đáo mà hắn biết.

Trần sớm đã nhận ra có người quan chiến, nhân lúc vũ khí hai người va chạm, hắn lùi về phía sau mấy bước.

Mới hét lớn một tiếng: Điển tướng quân, sức mạnh phi phàm, Trần ta không bằng.

Chúng ta đã đại chiến hơn năm mươi hiệp, hay là, chúng ta dừng lại ở đây, thế nào.

Điển Vi ha ha cười lớn: Điển Vi ta cũng có ý này.

Đánh với Trần huynh, không thống khoái.

Hắn khoác vai Trần nói: Trần huynh, thương pháp của huynh luyện ở đâu, mà lại lợi hại như vậy.

Trần cười khổ: Điển huynh, đừng trêu chọc ta, đánh tiếp nữa, e rằng Trần mỗ sẽ lộ ra sơ hở mất.

Hắn nhìn về phía Điển Vi: Điển huynh, phiền huynh giới thiệu cho ta một chút.

Được.

Điển Vi cười lớn: Vị này chính là chúa công của ta, Tần Vương đương kim.

Trần bước lên, đối với Lưu Húc cung kính hành lễ: Trần nghe tin Tần Vương đến Nam Dương quận, đặc biệt dẫn mọi người đến bái kiến.

Chúng ta nguyện bái Tần Vương làm chúa công, xin Tần Vương đừng chê bai.

Lưu Húc cười lớn: Thúc Chí nói gì vậy.

Có được Thúc Chí tương trợ, Bản Vương lại có thêm một viên đại tướng.

Bản Vương phong ngươi làm Giáo úy, cho ngươi một mình thống lĩnh một quân.

Còn về những đồng bào ngươi mang theo, thì toàn bộ đều quy về trướng của ngươi, thế nào.

Trần nghe vậy, không khỏi vui mừng: Đa tạ chúa công.

Lưu Húc nhàn nhạt cười nói: Không sao.

Bản Vương hỏi ngươi, nếu Bản Vương điều một đội binh mã cho ngươi, do ngươi tự mình huấn luyện thì sao.

Trần không dám tin nhìn Lưu Húc, hỏi: Chúa công, ta có thể tự mình huấn luyện một đội binh mã.

Không sai.

Lưu Húc gật đầu: Bản Vương biết Thúc Chí rất giỏi luyện binh, nếu ngươi muốn luyện một đội quân thuộc về mình, cứ có thể theo cách của ngươi mà luyện.

Sở dĩ hắn nói vậy, là vì đã nhắm đến đội quân Bạch Nhĩ Tinh Binh kia của Trần Đáo.

Trần trong lòng vô cùng động lòng.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn đối phó với giặc Khăn Vàng.

Chương 238

Trong lòng hắn, cũng nảy sinh một ý nghĩ.

Đó chính là luyện một đội quân tinh nhuệ.

Một đội quân tinh nhuệ có thể tung hoành sa trường.

Nhưng bất đắc dĩ, dưới trướng chỉ có hơn trăm huynh đệ, làm gì có người để hắn huấn luyện.

Nay nghe đề nghị của Lưu Húc, trong lòng không kích động là không thể.

Hắn nói: Chúa công, nếu mạt tướng muốn luyện một đội quân mới, nhân lực lấy từ đâu.

Lưu Húc thản nhiên nói: Bản Vương hiện giờ vừa có được mấy vạn hàng binh, nếu ngươi muốn huấn luyện tân binh, binh lính cứ do ngươi đi tuyển chọn, thế nào.

Cơ hội tốt như vậy đặt trước mặt, Trần không còn chút do dự nào nữa.

Hắn đối với Lưu Húc cúi người thật sâu: Trần đa tạ hậu ân của Tần Vương.

Mỗ nguyện lấy cái chết báo đáp.

Lưu Húc cười lớn: Rất tốt.

Hôm nay Bản Vương thiết yến, vì Trần đón gió, cũng là để chúc mừng chúng ta bình định toàn bộ Nam Dương quận.

Điển Vi cười lớn: Chúa công, vậy rượu có đủ không.

Điển Vi lại thèm rượu rồi sao.

Lưu Húc lườm Điển Vi một cái, sau đó cười lớn: Hôm nay rượu quản đủ.

Mọi người cứ uống thoải mái.

Mọi người đều vui mừng.

Viên Thuật là người đầu tiên xưng đế trong thiên hạ, vì vậy mọi người đều đang quan tâm đến tình hình chiến sự giữa Lưu Húc và Viên Thuật.

Cũng vì vậy, tin tức Lưu Húc chiến thắng Viên Thuật, diệt môn cả nhà Viên Thuật đã lan truyền với tốc độ cực nhanh.

Thành Trường An, từ sau khi Tần Vương bình định loạn Đổng Trác, đã dần dần bắt đầu khôi phục lại sức sống ngày xưa.

Bá tánh trong thành Trường An hiện nay, ai nấy mặt mày đều rạng rỡ nụ cười.

Bá tánh cũng dần dần ổn định cuộc sống.

Sáng sớm một ngày nọ, tiểu nhị của một quán rượu mở cửa chuẩn bị kinh doanh.

Hắn từng tấm một gỡ những tấm ván cửa sổ.

Một người trẻ tuổi bước vào.

Tiểu nhị, như thường lệ, cho ta một chén rượu nóng, thêm hai món ăn nhỏ.

Được ạ.

Ngài vui lòng đợi một chút.

Tiểu nhị hô một tiếng, sau đó liền bưng rượu đến.

Tiểu nhị, tên phản tặc Viên Thuật ở Nhữ Nam kia, bây giờ thế nào rồi.

Tiểu nhị lắc đầu: Ta chỉ là một người chạy bàn, đâu biết chuyện đại sự quốc gia.

Chưởng quỹ đi ra, nói: Nếu còn không bình định được, e rằng Đại Hán của chúng ta lại loạn mất.

Người trẻ tuổi kia nhấp một ngụm rượu, dõng dạc nói: Lời của chưởng quỹ rất đúng.

Chỉ có dùng thủ đoạn sấm sét, tiêu diệt Viên Thuật trong một lần, mới có thể dập tắt ý nghĩ của những kẻ khác.

Chưởng quỹ mắt sáng lên: Tiên sinh nói rất đúng.

Ta thấy tiên sinh ăn nói bất phàm, e rằng là một vị hiền tài.

Chưởng quỹ nói đùa rồi, ta chẳng qua chỉ là một người đọc sách mà thôi.

Ánh mắt hắn xa xăm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, một con ngựa nhanh từ ngoài thành phi vào.

Vừa tiến vào thành Trường An, liền không ngừng hét lớn: Tiệp báo.

Tần Vương công phá Nam Dương, cả nhà Viên Thuật đã bị bắt.

Hắn suốt đường không ngừng hét lớn.

Bá tánh trên đường đều nhường ra một con đường.

Bá tánh xung quanh nghe thấy động tĩnh, đều chạy ra xem.

Nghe nói Viên Thuật đã bị bắt, bá tánh đều vui mừng.

Chưởng quỹ cũng chạy ra cửa, nhìn ra ngoài.

Vị tiên sinh, ngài nghe thấy chưa.

Viên Thuật chết rồi.

Chén rượu trong tay người trẻ tuổi kia khựng lại, ánh mắt chợt sáng lên, miệng lẩm bẩm: Tần Vương, tốc độ thật nhanh.

Theo ta thấy, trong thiên hạ này, người lợi hại nhất phải kể đến Tần Vương.

Chưởng quỹ cười lớn nói.

Lần trước, nếu không phải Tần Vương, e rằng tên quốc tặc Đổng Trác kia còn hoành hành.

Không sai.

Nếu không phải Tần Vương, Trường An của chúng ta làm gì có cảnh náo nhiệt như vậy.

Tiểu nhị than thở.

Chén rượu trong tay người trẻ tuổi nhẹ nhàng xoay tròn, miệng lẩm bẩm: Tần Vương Rất lâu sau, hắn mới uống cạn rượu trong chén, rồi cười lớn: Chưởng quỹ, tính tiền.

Vị tiên sinh, bữa hôm nay ta mời.

Hôm nay vui, lại là khách quen của ta.

Không cần, ta sắp rời Trường An, hôm nay tiện thể thanh toán hết nợ đi.

Vậy cũng được.

Chưởng quỹ gật đầu cười.

Hắn thuận miệng hỏi một câu: Tiên sinh, chuẩn bị đi đâu vậy.

Nam Dương Người trẻ tuổi đặt xuống một miếng bạc vụn, sau đó bước ra ngoài.

Bên trong hoàng cung, lúc này đang tiến hành buổi triều sớm.

Lưu Hiệp ngồi cao trên triều đường.

Hắn nhìn về phía Vương Doãn: Vương Tư đồ, Nam Dương đã có tin tức gì truyền về chưa.

Vương Doãn tiến lên hai bước: Bệ hạ, hiện giờ mới qua hơn một tháng, sẽ không nhanh như vậy đâu ạ.

Vương Tư đồ nói rất đúng.

Là trẫm có hơi nôn nóng rồi.

Lưu Hiệp khẽ thở dài.

Bệ hạ không cần lo lắng.

Vương Doãn khẽ cúi người: Với thực lực của Tần Vương, bệ hạ cứ yên tâm.

Hơn một tháng nữa, sẽ có tin tức truyền về.

Lưu Hiệp gật đầu: Vậy trẫm sẽ chờ.

Lúc này, Điện tiền chấp kim ngô vội vã chạy vào.

Bệ hạ, Nam Dương có tiệp báo truyền về.

Mãn triều văn võ đều quay đầu nhìn hắn.

Lưu Hiệp vui mừng: Mau truyền.

Không lâu sau, một quân sĩ từ bên ngoài nhanh chân bước vào.

Hắn cúi người thật sâu: Bệ hạ, tiệp báo.

Nam Dương đại tiệp.

Tần Vương đại thắng, công phá Nam Dương, cả nhà Viên Thuật đã bị bắt.

Tốt quá rồi.

Lưu Hiệp vỗ vào tay vịn long ỷ, đứng bật dậy.

Thứ ngươi mang theo, có phải là thủ cấp của Viên Thuật không.

Chính là nó.

Quân sĩ đáp một tiếng, sau đó đưa hộp lên.

Mau.

Mau nhận lấy, cho trẫm xem.

Lưu Hiệp thần sắc kích động.

Đại thái giám vội vàng bước lên, nhận lấy chiếc hộp từ tay quân sĩ.

Lưu Hiệp đánh giá một lượt, nhưng căn bản không nhận ra.

Hắn vẫy tay với Vương Doãn: Vương Tư đồ, phiền ngài nhận dạng một chút.

Vương Doãn tiến lên nhận dạng một lúc, mới dõng dạc nói: Bệ hạ, người này chính là Viên Thuật.

Tốt quá rồi.

Lưu Hiệp cười lớn: Cho các vị đại thần xem qua.

Đại thái giám bưng chiếc hộp, đi xuống dưới điện.

Các đại thần lần lượt nhìn qua.

Trong lòng không ít người, đều dâng lên một luồng kính sợ.

Tần Vương quả nhiên cường hãn.

Lưu Hiệp vẫn luôn quan sát phản ứng của mọi người dưới điện.

Lúc này không khỏi khá hài lòng.

Hắn là một đứa trẻ lên ngôi, trong triều không ít người cho rằng có thể bắt nạt.

Nay, có Tần Vương cường hãn như vậy, ai dám vọng động.

Hành động này, chính là gõ núi dọa hổ.

Lưu Hiệp cười lớn: Tần Vương quả không phụ sự kỳ vọng của trẫm.

Tiêu diệt Viên Thuật.

Trẫm muốn thưởng, muốn đại thưởng.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Doãn: Vương Tư đồ, ta nhớ mấy ngày trước, Tần Vương từng dâng sớ, yêu cầu có quyền tự phong chức trong nước thuộc quyền quản lý của mình.

Vương Doãn gật đầu: Bệ hạ nói rất đúng.

Chỉ là quyền tự phong chức là chuyện trọng đại.

Bệ hạ cần phải thận trọng Lời của hắn chưa nói xong, đã bị Lưu Hiệp đưa tay cắt ngang: Vương Tư đồ, Tần Vương là hoàng huynh của trẫm.

Nay lại có công lớn như vậy, trẫm nếu không phong thưởng, e rằng sẽ làm lạnh lòng Tần Vương.

Hắn dõng dạc nói: Người đâu, thảo chỉ, lần này Tần Vương đại thắng, trẫm cho phép Tần Vương có quyền tự phong chức.

Mọi người trong điện đều xôn xao.

Tần Vương nếu có quyền tự phong chức, vậy thì sự kiềm chế của triều đình đối với Tần Vương sẽ giảm đi rất nhiều.

Quang lộc đại phu Dương Bưu bước lên: Bệ hạ, vạn vạn lần không được ạ.

Xin bệ hạ thu hồi thành mệnh.

Thị trung Triệu Ôn cũng ra khỏi hàng: Bệ hạ, từ nay về sau, Tần Vương e rằng sẽ không còn kiêng dè gì nữa, xin tam tư.

Lưu Hiệp trừng mắt nhìn hắn: Vậy theo lời ngươi, trẫm nên

phong thưởng cho Tần Vương thế nào.

Dương Bưu và Triệu Ôn hai người đều cứng họng.

Vương Doãn trong lòng thầm thở dài.

Thấy sự việc không thể cứu vãn, chỉ có thể can gián: Bệ hạ, nếu muốn cho phép Tần Vương có quyền tự phong chức, cần phải có một giới hạn cho Tần Vương.

Thần phụ nghị.

Lão đối thủ của Vương Doãn là Dương Bưu, lần đầu tiên đứng cùng một phe với Vương Doãn.

Hắn cung kính nói: Bệ hạ, thuộc hạ cho rằng, các quan viên dưới hai nghìn thạch, Tần Vương có thể tự mình phong thưởng.

Còn cao hơn thì vạn vạn lần không thể.

Thần phụ nghị.

Triệu Ôn cũng phụ họa.

Lưu Hiệp khẽ trầm ngâm: Nếu vậy, thì cứ theo lời các khanh.

Sau khi nhận được tin tức này, các chư hầu thiên hạ đều chấn động.

Công Tôn Toản cười lớn: Lợi hại.

Không ngờ tốc độ của Tần Vương lại nhanh như vậy.

Tần Vương còn giết cả tộc lão của họ Viên, e rằng Viên Thiệu tức đến hộc máu mất.

Điền Giai dõng dạc nói: Chúa công, nếu Tần Vương có thể giúp chúng ta kiềm chế Viên Thiệu, chúng ta có thể xoay chuyển tình thế.

Công Tôn Toản xua tay: Chuyện này không vội.

Ánh mắt hắn sắc bén: Truyền lệnh của ta, tập kết đại quân, tiến

công Viên Thiệu.

Ký Châu, Nghiệp thành.

Viên Thiệu nhìn tình báo trong tay, nổi giận đùng đùng: Thật vô lý.

Tên Tần Vương Lưu Húc đó lại dám không tha cả tộc lão họ Viên của ta.

Hắn đập bàn: Người đâu, ta muốn xuất binh, quyết một trận tử chiến với Lưu Húc.

Điền Phong vội vàng tiến lên: Chúa công, vạn vạn lần không được.

Chúng ta đang giao chiến kịch liệt với Công Tôn Toản, nếu mạo hiểm rút quân, e rằng cục diện tốt đẹp hiện nay sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Chúa công, Nhan tướng quân đang ở Dự Châu, chúa công chỉ cần hạ lệnh, để Nhan tướng quân công đả bộ của Lưu Húc là được.

Viên Thiệu mặt đầy lửa giận, quát: Ta muốn thân chinh dẫn đại quân đi.

Như vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng ta.

Lúc này, Thư Thụ bước vào.

Chúa công, U Châu có quân tình khẩn cấp truyền về.

Công Tôn Toản đã dốc toàn bộ binh mã, tấn công về phía chúng ta.

Cái gì.

Viên Thiệu trong lòng nhảy dựng lên.

Thẩm Phối tiến lên khuyên: Chúa công, hiện nay đại địch của chúng ta là Công Tôn Toản.

Chỉ có bình định được Công Tôn Toản, chúng ta mới không có nỗi

lo về sau.

Viên Thiệu nghiến răng, giận dữ nói: Truyền lệnh.

Ta sẽ đích thân suất lĩnh đại quân, toàn lực bình định Công Tôn Toản.

Vâng.

Mọi người cùng tuân lệnh.

Bên trong phủ Thái thú Dĩnh Xuyên quận.

Tào Tháo trầm giọng nói: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, tình hình thế nào.

Hạ Hầu Đôn lắc đầu: Mạnh Đức, Triệu Vân quả thực lợi hại, ta hoàn toàn không phải đối thủ.

Hạ Hầu Uyên cũng cười khổ gật đầu: Hai người chúng ta lấy hai địch một, cũng không phải là đối thủ của Triệu Vân.

Vậy tình hình chiến sự ở chỗ Nhan Lương thế nào.

Tào Tháo hỏi.

Nhan Lương đối đầu với một người tên Mã Siêu.

Mã Siêu đó nghe nói là hậu duệ của nhà họ Mã ở Tây Lương, vẫn luôn áp chế Nhan Lương.

Sắc mặt Tào Tháo không khỏi đen lại.

Tào Nhân đập bàn: Đáng ghét.

Lưu Húc có ý gì.

Chẳng lẽ Dự Châu là địa bàn của hắn chắc.

Lúc này, Tuân Úc vội vã đi vào.

Chúa công, có tình báo truyền về, Tần Vương Lưu Húc đã bình

định Nam Dương, cả nhà Viên Thuật đều đã đền tội.

Cái gì.

Tào Tháo kinh hãi thất sắc: Sao lại nhanh như vậy.

Tính đi tính lại, mới hơn một tháng thôi mà.

Tình báo chỉ có vài chục chữ, hắn đọc đi đọc lại mấy lần.

Mới thở dài một tiếng: Ta phải đẩy nhanh hành động rồi, nếu đợi Lưu Húc đích thân đến, e rằng ta không chiếm được lợi thế.

Hắn trầm giọng nói: Gọi Nhan Lương đến, ta và hắn hợp binh một chỗ, toàn lực công kích.

Dự Châu, biên giới giữa Trần quốc và Dĩnh Xuyên quận, có một quân doanh chiếm diện tích cực rộng.

Trong quân trướng lớn nhất, Triệu Vân và Tuân Du hai người đang tụ tập lại một chỗ.

Mã Siêu vội vã đi vào quân trướng.

Sảng khoái.

Hắn một tay cầm lấy chén rượu trên bàn, uống cạn rượu trong chén.

Mới cười lớn nói: Tử Long, Công Đạt, hai người không thấy bộ dạng của tên Nhan Lương kia đâu.

Dám đấu với ta, cũng không tự lượng sức mình.

Triệu Vân cười nói: Mạnh Khởi, hôm nay chúng ta uống vài chén cho đã.

Vậy thì tốt quá.

Mã Siêu ngồi phịch xuống.

Sau đó, lông mày hắn khẽ nhíu lại: Tử Long, Công Đạt, chẳng

phải hai người không cho ta uống rượu sao.

Hôm nay chẳng lẽ là ngày tốt gì à.

Tuân Du đưa tay, đưa một phần tình báo qua.

Mã Siêu cẩn thận đọc một lượt, không khỏi cười lớn: Chúa công quả nhiên lợi hại.

Nhanh như vậy đã bình định được Nam Dương.

Triệu Vân lại nhàn nhạt cười nói: Mạnh Khởi, đừng vội mừng quá.

Không chừng, sau hôm nay, chúng ta sẽ phải chịu sự tấn công mạnh mẽ của Tào Tháo và Nhan Lương.

Tại sao.

Mã Siêu khó hiểu.

Bởi vì họ sợ chúa công Tuân Du nhấp một ngụm rượu, thong thả nói.

Mã Siêu không khỏi sững sờ.

Triệu Vân khẽ cười: Sợ chúa công rảnh tay, đích thân suất lĩnh đại quân đến.

Mã Siêu bừng tỉnh ngộ: Thì ra là vậy.

Nhân lúc chúa công chưa đến, hạ Trần quốc và các quận khác.

Sắc mặt hắn dần dần lạnh đi: Đùa à.

Mã Siêu ta nhất định sẽ cho họ biết sự lợi hại của thiết kỵ Tây Lương.

Dĩnh Xuyên quận.

Chương 239

Nhan Lương bước vào phủ Thái thú.

Hắn ngồi phịch xuống một bên, cầm chén rượu liền uống.

Hạ Hầu Đôn nhíu mày, định tiến lên.

Tào Tháo vung tay, ngăn Hạ Hầu Đôn lại, mới nói: Nhan tướng quân, có phải tình hình chiến sự không thuận lợi lắm không.

Đừng nhắc nữa.

Nhan Lương lắc đầu: Tên Mã Siêu đó không biết từ đâu chui ra, còn trẻ tuổi mà lại lợi hại như vậy.

Nhan tướng quân, Mã Siêu đó là con trai của Mã Đằng ở Tây Lương.

Tào Tháo giải thích.

Mã Đằng ở Tây Lương.

Nhan Lương nhíu mày: Chẳng lẽ Mã Đằng ở Tây Lương cũng xuất binh rồi.

Cái đó thì không.

Tào Tháo xua tay: Mã Đằng ở Tây Lương không có động tĩnh gì, dường như là hành động cá nhân của Mã Siêu.

Trong lời nói, giọng điệu cũng có chút không chắc chắn.

Nhan Lương trầm giọng nói: Binh mã dưới trướng Mã Siêu đó, tại sao lại lợi hại như vậy.

Binh mã dưới trướng ta là tinh nhuệ của nhà họ Viên, mà lại không làm gì được.

Những kỵ binh dưới trướng Mã Siêu là thiết kỵ Tây Lương.

Vốn là binh mã dưới trướng Đổng Trác.

Thì ra là vậy.

Mã Siêu bừng tỉnh ngộ.

Thì ra là binh mã dưới trướng Đổng Trác, thảo nào binh mã của hắn lại cường thịnh như vậy.

Tuân Úc nhàn nhạt cười nói: Nhan tướng quân, chúa công của chúng ta lần này mời ngài đến, là để cùng ngài hợp binh một chỗ.

Tại sao.

Nhan Lương khó hiểu.

Bởi vì Viên Thuật đã bại.

Lời này vừa nói ra, Nhan Lương trong lòng không khỏi rùng mình.

Lúc này, một thân vệ của Nhan Lương vội vã vào.

Hắn đến gần Nhan Lương nói: Nhan tướng quân, chúa công có thư khẩn.

Nhan Lương mở ra xem một lượt.

Tào công, nếu đã hợp binh một chỗ, vậy thì tốt quá.

Cùng lúc này, chúng ta sẽ hướng về bộ của Triệu Vân, Mã Siêu, phát động tổng công kích.

Tốt.

Tào Tháo vui mừng: Nhan tướng quân thẳng thắn, Tào Tháo ta kính một chén.

Được, uống rượu.

Nhan Lương cười lớn.

Vậy chúng ta định sau hai ngày nữa, sẽ phát động công kích vào Dĩnh Xuyên.

Nam Dương quận.

Trần Đáo trong số mấy vạn hàng binh của Viên Thuật, tinh tuyển ra năm ngàn người, bắt đầu huấn luyện.

Còn về tên của đội quân tinh nhuệ, cũng đã xác định xong, gọi là Bạch Nhĩ Tinh Binh.

Một ngày nọ, hắn bước vào phủ Thái thú.

Chúa công.

Lưu Húc ngẩng đầu: Thúc Chí, đến rồi à.

Mời ngồi.

Trần hướng về Lưu Húc cúi người: Chúa công, thuộc hạ có một việc, muốn xin chúa công cho phép.

Lưu Húc nhàn nhạt cười: Có chuyện cứ nói thẳng.

Trần hơi do dự, cung kính nói: Chúa công, ta là người Nhữ Nam.

Cảm thấy giặc Khăn Vàng trong quận Nhữ Nam hoành hành, xin được dẫn binh mã dưới trướng, đến quận Nhữ Nam trừ giặc.

Giặc Khăn Vàng ở quận Nhữ Nam, quả thực hoành hành.

Lưu Húc nhíu mày: Chuyện này đơn giản.

Ta phát một bản cáo thị là được.

Sau đó, hắn hướng ra ngoài vẫy tay: Người đâu, gọi Quách Gia, Từ Thứ, Giả Hủ, Lý Ưu bốn người đến.

Thân vệ tuân lệnh đi.

Không lâu sau, Quách Gia, Từ Thứ bốn người liền đi vào.

Mấy người lần lượt ngồi xuống.

Lưu Húc mới nói: Các vị, vừa rồi Thúc Chí đã nói với ta về chuyện giặc Khăn Vàng ở quận Nhữ Nam.

Bản Vương quyết định phát một bản hịch văn, cho chúng mười ngày thời gian, trong mười ngày nếu không quy hàng, sẽ toàn lực tiêu diệt.

Hắn nhìn về phía Lý Ưu: Văn Nho, văn thư này, do ngươi thảo.

Vâng.

Lý Ưu cung kính tuân lệnh.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Đáo: Thúc Chí, nếu đến lúc đó chúng không quy hàng, ta sẽ cho phép ngươi đi tiêu diệt.

Đa tạ chúa công.

Trần cúi người thật sâu: Ta thay mặt hai triệu bá tánh quận Nhữ Nam, đa tạ chúa công.

Lưu Húc nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, tình hình chiến sự của Tử Long thế nào.

Chúa công, hiện nay Tử Long, Mạnh Khởi và bộ của Tào Tháo, Nhan Lương có nhiều giao chiến, vẫn luôn chiếm thế thượng phong.

Bộ của Tào Tháo và Nhan Lương không có cách nào đối phó.

Từ Thứ trả lời.

Lưu Húc gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

Chỉ e rằng tiếp theo, tình hình sẽ có chút thay đổi.

Lý Ưu gật đầu: Chúa công nói rất đúng.

Tào Tháo biết chúa công đã bình định Nam Dương, chắc chắn sẽ bắt đầu toàn lực tiến công.

Đột nhiên, một thân vệ tiến lên bẩm báo.

Chúa công, Tử Long tướng quân có tình báo truyền về.

Lưu Húc đưa tay nhận lấy, mới cười lớn: Tử Long nghĩ cùng một chỗ với ta rồi.

Sau đó, hắn đưa tình báo trong tay cho mọi người.

Từ Thứ đưa tình báo trong tay cho Lý Ưu: Chúa công, mỗ cho rằng, chúng ta có thể thừa lúc chúng không đề phòng, tiến hành một cuộc đột kích.

Không sai.

Quách Gia gật đầu tán thành: Chúng ta cách Dĩnh Xuyên, nếu kỵ binh đột kích, hai ba ngày thời gian chắc là đủ.

Đến lúc đó, chúng ta và bộ của Tử Long hai bên giáp công, thì bộ của Tào Tháo và Nhan Lương chắc chắn sẽ đại bại.

Lưu Húc đứng dậy, nhìn bản đồ treo trên tường.

Hiện nay Tử Long đang ở gần huyện Trường Bình, ta có thể để hắn di chuyển về hướng huyện Nam Đốn của quận Nhữ Nam.

Đến lúc đó ta đến gần thành Bình Dư, cùng Tử Long hình thành thế giáp công trước sau, thì đại sự có thể thành.

Kế này của chúa công rất hay.

Quách Gia vỗ tay tán thưởng: Khi Tử Long rút lui, có thể khiến bộ của Tào Tháo và Nhan Lương sinh lòng khinh thị.

Đợi chúng ta đến, hai bên hợp sức giáp công, chắc chắn sẽ đại bại.

Giả Hủ cũng vuốt râu cười lớn: Nếu vậy, Tào Tháo e rằng sẽ không còn sức để nam hạ nữa.

Đến lúc đó Dự Châu sẽ là vật trong túi của chúng ta.

Từ Thứ lại nhíu mày: Kế này tuy hay, nhưng e rằng không qua mặt được Tuân Úc.

Không sao.

Quách Gia cười lớn: Tuân Úc cho dù có nhìn ra vấn đề cũng vô dụng.

Bởi vì hiện nay là liên quân, nếu Nhan Lương cố chấp nam hạ, Tào Tháo cũng không làm gì được.

Nhan Lương lại là một người nóng tính, chỉ cần chúng ta dùng kế kích động, chắc chắn sẽ không thể nhẫn nhịn.

Lưu Húc nhàn nhạt cười: Nếu vậy, chúng ta cứ theo kế này mà làm.

Văn Nho, gửi tin này cho Tử Long, để y theo kế mà làm.

Vâng.

Lý Ưu cung kính tuân lệnh.

Lưu Húc dõng dạc nói: Truyền quân lệnh của Bản Vương, lập tức bắt đầu chỉnh đốn binh mã, sáng mai, chúng ta sẽ xuất binh đến quận Nhữ Nam.

Mọi người cùng tuân lệnh.

Sau đó, liền lần lượt đi xuống sắp xếp.

Chập tối, nhìn viện tử trước mặt, Giả Hủ có chút do dự.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một giọng nói từ bên trong truyền ra.

Văn Hòa, cửa viện không đóng, vào đi.

Giả Hủ khẽ sững sờ, sau đó liền bước vào.

Vào trong phòng, hắn phát hiện Lý Ưu đã chuẩn bị sẵn trà bánh.

Lý Ưu ngẩng đầu, cười lớn: Văn Hòa, ngồi đi.

Từ khi rời Trường An đến nay, chúng ta chưa từng ngồi riêng với nhau.

Giả Hủ hai mắt sáng lên: Văn Nho, tay nghề của ngươi thật xuất sắc.

Hắn vội vàng rót cho mình một chén.

Thấy Giả Hủ không mở miệng, Lý Ưu cũng không vội, chỉ chậm rãi uống trà.

Ba chén trà xuống bụng, Giả Hủ khẽ thở dài: Văn Nho, ngươi đã tìm được thứ cần tìm chưa.

Tay Lý Ưu khẽ khựng lại.

Sau đó như không có chuyện gì xảy ra: Không biết Văn Hòa nói đến, là vật gì.

Nếu vậy, chắc là Văn Nho đã có được rồi.

Giọng điệu của Giả Hủ không có chút gợn sóng nào, dường như chỉ đang trần thuật một sự thật mà thôi.

Lý Ưu lại không tỏ thái độ gì: Văn Hòa tại sao lại nói vậy.

Văn Nho, chúng ta đã cùng làm việc nhiều năm, ta tự nhận khá hiểu ngươi.

Giả Hủ vừa nói, hai mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Lý Ưu.

Ngươi hành sự ổn trọng, chuyện quan trọng như vậy, nếu không có mấy phần nắm chắc, nhất định sẽ không ra tay.

Hắn chậm rãi xoay chén trà trong tay: Theo ta thấy, đa phần là ngươi đã có được tin tức về vật đó từ Hàn Dận.

Có phải không.

Văn Hòa, có một số việc, luôn cần có người đi làm.

Lý Ưu thở dài một tiếng: Hiện nay chúa công không để tâm đến vật đó, vậy chỉ có thể do ta tạm thời bảo quản.

Ít nhất, cũng có thể để lại cho chúa công một con đường lui.

Văn Nho, ngươi không hận chúa công sao.

Giả Hủ đột ngột hỏi một câu.

Tại sao phải hận.

Lý Ưu khẽ cười: Văn Hòa, ngươi có biết không.

Thực ra, sau khi Đổng thái sư xảy ra chuyện, ta đã suy tính con đường ra của mình.

Văn Hòa ngươi còn có một tia hy vọng sống, nhưng ta, thì con đường phía trước đã sớm bị cắt đứt.

Hắn rót thêm một chén cho Giả Hủ và chính mình.

Văn Hòa ngươi vẫn luôn ẩn mình sau màn, nhưng ta thì khác.

Trong tay Đổng thái sư, ta đã làm quá nhiều việc.

Sau khi Đổng thái sư chết, ta sẽ là người đầu tiên phải chịu tội.

Chúa công đã cho ta một tia hy vọng sống, đó chính là lý do tại sao ta nguyện ý làm những việc đó cho chúa công.

Thì ra là vậy Giả Hủ xa xăm thở dài: Văn Nho, vậy ngươi phải giấu kỹ vật đó, nếu bị lộ ra, e rằng không ai có thể cứu được ngươi.

Cứ yên tâm.

Khóe miệng Lý Ưu lộ ra một tia cười: Chỉ cần ngươi không nói ra là được.

Thực ra, chuyện này, Quách Gia đã sớm đoán ra.

Giả Hủ cười nói.

Phụng Hiếu sao.

Sắc mặt Lý Ưu dần dần lạnh đi.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt lại hiện lên nụ cười: Cho dù Phụng Hiếu có nhìn thấu, cũng sẽ không nói ra.

Bởi vì hắn biết, như vậy là có lợi nhất cho chúa công.

Còn vị thiên tử bệ hạ của chúng ta, đa phần sắp không nhịn được nữa rồi.

Giả Hủ lộ ra một tia mỉa mai: Lưu Hiệp sao Sáng sớm ngày thứ hai, Lưu Húc vừa mới thức dậy, Phùng Phương Nữ đã bưng chậu nước đi vào.

Vừa hầu hạ Lưu Húc rửa mặt, mặc quần áo, đôi mắt đẹp của nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người Lưu Húc.

Có điều muốn nói, nhưng mấy lần mở miệng, đều không nói ra được.

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng, Lưu Húc ngạc nhiên: Phương Nhi, sao vậy.

Phùng Phương Nữ mặt hiện vẻ lo lắng: Lưu lang, sau này ta còn có thể gặp chàng không.

Lưu Húc đưa tay vuốt má Phùng Phương Nữ, cười nói: Bản Vương chỉ đi trước một bước, xe ngựa của nàng sẽ do Trần Đáo hộ tống.

Cần gì phải lo lắng.

Phùng Phương Nữ mặt hiện vẻ e thẹn: Lưu lang, ta ta trước đây đã chịu khổ vì lưu lạc, có chút sợ hãi.

Yên tâm đi.

Lưu Húc nhàn nhạt cười: Thúc Chí là người cẩn thận, là người đáng tin cậy.

Chuyến đi này không chỉ có Thúc Chí, còn có Vân Trường, Từ Vinh đi cùng.

Vâng.

Phùng Phương Nữ gật đầu thật mạnh.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ e thẹn.

Lưu Húc chỉ cảm thấy trong lòng khẽ động, không do dự nữa, cúi người xuống, hôn lên đôi môi mềm mại của Phùng Phương Nữ.

Rất lâu sau, Phùng Phương Nữ mặt đỏ bừng, giúp Lưu Húc chỉnh lại khôi giáp.

Sau đó, lại giống như một người vợ nhỏ, tiễn Lưu Húc ra khỏi hậu viện.

Lưu Húc lật người lên Xích Ký Mã, sau đó dẫn theo tám ngàn Hổ Báo Kỵ do Thái Sử Từ thống lĩnh, năm ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ do Trương Liêu thống lĩnh, tám trăm Hãm Trận Doanh của Cao Thuận và năm ngàn cung thủ Đan Dương do Tôn Sách dẫn đầu xuất phát.

Trừ Quan Vũ, Từ Vinh, Trần Đáo ba người phải thống lĩnh binh mã của mình, đi chậm hơn.

Những người còn lại, toàn bộ đều cùng Lưu Húc, tiến về quận Nhữ Nam.

Dĩnh Xuyên quận.

Một đội binh mã một mạch hành quân thần tốc, tiến về Dĩnh Xuyên quận.

Nhìn số lượng, phải đến một vạn.

Một ngày nọ, đội binh mã này dừng lại ở cổng thành Dĩnh Xuyên quận.

Người đi đầu, chính là đại tướng dưới trướng Viên Thiệu, Cao Lãm.

Bên cạnh hắn, chính là Viên Hi.

Cao Lãm cười khổ một tiếng: Nhị công tử, nơi này sắp xảy ra đại chiến, ngài hà tất phải tự mình xung phong, đến nơi nguy hiểm.

Giữa lông mày Viên Hi có một luồng âm u, hắn nhìn về phía Cao Lãm, hận thù nói: Cao tướng quân, bản công tử đến đây vì cái gì.

Tay phải hắn nắm chặt: Chân Mật đó có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, nhưng bản công tử lại ngay cả một mặt cũng chưa được gặp, đã bị Lưu Húc cướp mất.

Cao Lãm khuyên: Nhị công tử, hiện nay Tần Vương ngồi nắm giữ Duyện Châu, Từ Châu hai châu chi địa, lại có Nhữ Nam, Nam Dương hai quận lớn bậc nhất.

Thực lực của hắn đã khác xưa.

Có Cao tướng quân ở đây, lại có Nhan tướng quân tương trợ, trận chiến này chắc chắn mười phần nắm chắc chín.

Viên Hi cười lớn.

Sau đó, trên mặt hắn dâng lên một vẻ kỳ vọng.

Trận đại chiến này, cũng không biết Lưu Húc có đến không.

Cao Lãm còn muốn khuyên nữa, lại nghe Viên Hi cười lớn: Cao tướng quân, chúng ta mau vào thành đi.

Bản công tử đã có chút không đợi được nữa rồi.

Sau đó, hắn thúc vào bụng ngựa, xông vào trong thành.

Hai người suất lĩnh binh mã, thẳng tiến đến phủ Thái thú.

Nhan Lương ngạc nhiên: Nhị công tử, ngài đến rồi.

Viên Hi cười lớn: Phụ thân không yên tâm, bản công tử liền xin mệnh, cùng Cao Lãm tướng quân, dẫn một vạn binh mã đến chi viện.

Sau đó, hắn hướng về Tào Tháo chắp tay: Tào công, trước khi ta đến, phụ thân dặn ta thay ngài hỏi thăm.

Tốt.

Tào Tháo cười lớn: Viên công tử đường xa vất vả, mau mời ngồi.

Viên Hi cũng không khách sáo, ngồi thẳng xuống.

Bên trong quân doanh ở biên giới Trần quốc và Dĩnh Xuyên.

Tuân Du cầm một phần tình báo, đi vào trung quân đại trướng.

Tử Long, chúa công đã gửi thư.

Triệu Vân vui mừng: Công Đạt, chúa công trong thư viết gì.

Chúa công bảo chúng ta đến quận Nhữ Nam, chúa công sẽ phái binh mã đến, cùng chúng ta trong ngoài phối hợp.

Giọng nói của Tuân Du, mang theo niềm vui.

Tốt quá rồi.

Mã Siêu hai tay vỗ vào nhau, cười lớn.

Ta sớm đã không vừa mắt tên Nhan Lương kia rồi, lần này, nhất định phải dạy cho hắn một bài học.

Dạy dỗ.

Triệu Vân khẽ cười một tiếng: Theo ta thấy, là bắt sống Nhan Lương.

Ý này hay.

Mã Siêu nghe vậy cũng hưng phấn.

Thực lực của Nhan Lương quả thực không tệ.

Nếu có thể bắt sống, lại chiêu hàng được, vậy chắc chắn sẽ rất tốt.

Ba người đều cười lớn.

Đột nhiên, một Bạch Mã Nghĩa Tòng xông vào.

Tử Long tướng quân, dưới trướng Viên Thiệu có viện binh.

Viện binh.

Triệu Vân nhíu mày: Đã tìm hiểu rõ chưa, có bao nhiêu viện binh.

Do ai thống suất.

Tử Long tướng quân, lần này viện binh đều là kỵ binh, số lượng lên đến một vạn người.

Người thống suất đó khi ta còn ở U Châu đã gặp qua, là con trai của Viên Thiệu, Viên Hi và Cao Lãm.

Bạch Mã Nghĩa Tòng bẩm báo.

Tuân Du nhíu mày.

Viên Hi này là một kẻ ăn chơi trác táng, không đáng lo ngại.

Chỉ là Cao Lãm kia là đại tướng dưới trướng Viên Thiệu, được xưng là Hà Bắc tứ đình trụ, không thể xem thường.

Hắn trầm ngâm một lát: Tử Long, lập tức phái Bạch Mã Nghĩa Tòng đi do thám, báo tin này cho chúa công.

Triệu Vân hướng ra ngoài trướng dõng dạc nói: Người đâu.

Một thân vệ vội vã vào.

Sau đó, một con ngựa nhanh phóng về quận Nhữ Nam.

Cùng lúc đó, Triệu Vân đích thân suất lĩnh đại quân, cũng nhổ trại, tiến về huyện Nam Đốn của quận Nhữ Nam theo chỉ định của Lưu Húc.

Tại vùng biên giới giữa quận Nam Dương và quận Nhữ Nam.

Đứng trên một sườn núi, Lưu Húc mỉm cười.

Lại một lần nữa trở về nơi này.

Nơi đây cách thành Bình Dư chưa đầy một ngày rưỡi đường.

Đúng lúc này, một kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng từ xa phi tới.

Chương 240

Chỉ thấy người đó tung mình xuống ngựa, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Chúa công, Tử Long tướng quân có tình báo mới nhất dâng lên.

Lưu Húc gật đầu, nhận lấy tình báo từ tay kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Mở ra xem, chàng cười nhạt nói: Viên Hi và Cao Lãm hai người, vậy mà lại suất lĩnh một vạn kỵ binh tăng viện cho Nhan Lương.

Từ Thứ cười nói: Hiện giờ Viên Thiệu và Công Tôn Toản sắp có đại chiến, Viên Thiệu cũng chỉ có thể điều động ra một vạn binh mã.

Nếu điều thêm nữa, e rằng sẽ ảnh hưởng đến trận đại chiến với Công Tôn Toản.

Lưu Húc lại khẽ chau mày, dường như vì nguyên nhân của mình mà trận đại chiến giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản đã diễn ra sớm hơn không ít.

Trận đại chiến lần này, nghiễm nhiên cũng mang ý vị quyết chiến giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản.

Quách Gia cười nhạt nói: Viên Hi là con trai thứ hai của Viên Thiệu, người này ta trước đây từng tiếp xúc.

Kẻ này là một tên công tử bột chính hiệu.

Nếu nghe nói gần đâu có mỹ nữ, liền sẽ mò tới.

Lời này vừa dứt, Lưu Húc nhíu chặt mày.

Chàng nhớ tới chuyện Chân Dật từng đề cập trong thư trước đây.

Viên Hi từng chuyên trình đến Chân gia tìm Chân Mật, nếu không

phải chàng ra tay kịp thời, Chân Mật suýt nữa đã bị Viên Hi cướp đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng thầm hạ quyết tâm.

Chàng chắp tay sau lưng, cười khẽ nói: Viên Hi đến cũng tốt.

Đã đến rồi, thì đừng đi nữa.

Một luồng uy nghiêm vô hình toát ra từ người chàng.

Quách Gia và những người khác chỉ cảm thấy toàn thân chấn động.

Trong lòng không khỏi thầm cảm thán: Uy thế của Chúa công thật mạnh mẽ.

Hồi lâu sau, Lý Nho mới vuốt râu nói: Chúa công, Viên Hi đến vừa hay, trước đó còn ngại phân lượng của Nhan Lương không đủ, Tào Tháo có khả năng sẽ không đến.

Nhưng bây giờ có Viên Hi ở đây, nếu hắn quyết định tiến lên truy kích, thì cho dù Tào Tháo không muốn, cũng không thể không đến.

Không sai.

Từ Thứ cười lớn nói: Văn Ưu nói rất đúng.

Tào Tháo nếu không đến, lỡ như Viên Hi xảy ra chút sơ suất, e rằng liên minh Tào Viên sẽ lập tức tan vỡ.

Chính là như vậy.

Quách Gia sang sảng nói: Có một vạn viện quân của Viên Hi, kế hoạch của ta càng thêm thiên y vô phùng.

Lưu Húc nhàn nhạt hạ lệnh: Toàn quân xuất phát, mục tiêu thành Bình Dư.

Vâng.

Mọi người đồng thanh hô vang.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa vang lên, binh mã dưới trướng chàng thẳng tiến đến thành Bình Dư.

Quận Dĩnh Xuyên.

Tào Tháo và Nhan Lương ngồi đối diện nhau.

Nhan Lương trầm giọng nói: Tào công, hiện giờ Triệu Vân biết không địch lại nên chủ động rút lui, chính là cơ hội tốt để ta nhất cử tiêu diệt.

Tào Tháo lắc đầu nói: Nhan tướng quân, lần này Triệu Vân rút lui rất kỳ lạ, e rằng trong đó có gian trá.

Có gì kỳ lạ chứ.

Nhan Lương nhướng mày nói: Trong trận chiến trước đó, tuy nhìn có vẻ ngang sức ngang tài, nhưng thực ra ta đã sớm chiếm thế thượng phong.

Hắn biết không địch lại nên mới rút lui.

Tuân Úc xua tay nói: Nhan tướng quân, chuyện này chúa công của ta cũng đã suy xét nhiều lần.

Nhưng lần này Triệu Vân rút quân quá vội vàng, quả thực có điểm kỳ lạ.

Nếu là rút lui bình thường, với sự cẩn trọng của Triệu Vân, tất sẽ sắp xếp ổn thỏa viện quân.

Lần này, càng giống như Triệu Vân cố ý dụ chúng ta tiến đến.

Nhan Lương đột nhiên đứng bật dậy, chỉ tay vào Tào Tháo, giận dữ nói.

Nói bừa.

Triệu Vân chẳng qua chỉ là một gã võ phu, làm gì có nhiều mưu kế

như vậy.

Hơn nữa, nhị công tử nhà ta đích thân dẫn binh đến, Triệu Vân biết rõ không địch lại, cũng nên có ý rút lui.

Càng nói, cảm xúc của hắn càng kích động.

Sắc mặt Tào Tháo trầm xuống.

Bị Nhan Lương chỉ vào mũi mắng, ngọn lửa giận trong lòng hắn không thể kìm nén được nữa.

Đúng lúc này, Viên Hi dẫn theo Cao Lãm bước vào.

Chưa thấy người đã nghe tiếng.

Chỉ thấy Viên Hi cười sang sảng nói: Tào công đừng nổi giận.

Hắn ung dung bước đến trước mặt Tào Tháo, chắp tay nói: Tào công, ta cho rằng Nhan tướng quân nói rất đúng.

Tên Triệu Vân đó nghe tin ta mang theo một vạn thiết kỵ bách chiến đến đây, liền sinh lòng sợ hãi, không đánh mà chạy, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vẻ giận dữ trên mặt Tào Tháo hơi dịu đi.

Viên nhị công tử, chuyện này ta đã phân tích rồi.

Ta nghi ngờ đây là kế dụ địch thâm nhập của Lưu Húc.

Không phải vậy.

Viên Hi xua tay, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Hiện giờ Viên gia ta có một vạn năm ngàn thiết kỵ bách chiến ở đây, cộng thêm ba vạn tinh binh của Tào công, tổng cộng hơn bốn vạn năm ngàn người.

Với binh lực hùng mạnh như vậy, tên Triệu Vân đó không chạy, còn đợi đến bao giờ.

Hơn nữa, cho dù thật sự là quỷ kế của Lưu Húc, có binh lực hùng mạnh như vậy làm hậu thuẫn, ta cũng không hề sợ hãi.

Tào Tháo cười khổ nói: Viên nhị công tử, tuy dưới trướng ta có ba vạn binh mã, nhưng thực ra, hơn hai vạn người là tù binh ta vừa đánh bại Kỷ Linh mà có.

Tinh binh thực sự, chỉ có tám ngàn người của ta.

Nếu tính như vậy, thực ra binh lực của chúng ta không chiếm ưu thế.

Vẻ mặt Viên Hi thoáng qua một tia thất vọng.

Tào công, nếu luận bối phận, ta Viên Hi nên gọi ngài một tiếng thúc phụ, nhưng biểu hiện lúc này của ngài, lại khiến ta khá thất vọng.

Lời này vừa dứt, sắc mặt Tào Tháo không khỏi biến đổi.

Hắn trầm giọng nói: Ta Tào Tháo tòng quân nhiều năm, nam chinh bắc chiến, trải qua vô số trận lớn nhỏ.

Trận chiến này có nhiều điểm đáng ngờ, nếu mạo muội xuất kích, e rằng sẽ trúng quỷ kế của Lưu Húc.

Viên Hi lại cười khẩy một tiếng.

Nam chinh bắc chiến.

Nhiều năm như vậy, chẳng qua chỉ là một Thái thú quận Hà Đông quèn.

Nếu luận chức vị, ta cũng là Thái thú một quận.

Hắn chắp tay với Tào Tháo nói: Tào công, ta nhất định sẽ dẫn thiết kỵ dưới trướng truy kích Triệu Vân.

Nếu ngài sợ, cứ việc không cần đi.

Nói đoạn, hắn vung tay: Nhan tướng quân, chúng ta đi.

Vâng, nhị công tử.

Nhan Lương đáp một tiếng, trong mắt ánh lên vài phần tán thưởng.

Điểm này khiến Viên Hi vô cùng tự đắc.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, bước ra ngoài.

Cao Lãm mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Hắn hiểu rõ tính cách của Viên Hi, lúc này nếu làm mất mặt hắn, e rằng sẽ phản tác dụng.

Tào Tháo ngồi phịch xuống.

Tay hắn đập mạnh lên bàn.

Thằng ranh con.

Không đủ để mưu sự.

Hí Chí Tài lộ vẻ cười khổ nói.

Chúa công, Viên Hi sở dĩ kiêu ngạo như vậy, là vì hắn đoán chắc chúa công không thể không đi.

Tào Tháo thở dài một hơi, mặt lộ vẻ cay đắng.

Nếu không có Viên Hi thì thôi.

Nhưng giờ Viên Hi cũng ở đây, nếu ta không xuất binh, lỡ như có sơ suất gì, e rằng tình giao hảo mấy chục năm giữa ta và Viên Thiệu sẽ hủy trong một sớm một chiều.

Hắn cầm lấy chén rượu, uống cạn một hơi.

Rồi mới bất đắc dĩ nói: Sớm biết như vậy, chi bằng không dẫn binh mã của Viên Thiệu đến.

Đột nhiên, một thân vệ vội vã chạy vào.

Chúa công, Viên Hi, Nhan Lương và Cao Lãm ba người đã dẫn một vạn năm ngàn thiết kỵ dưới trướng, ra khỏi cửa thành đi về phía nam.

Tào Tháo uể oải phất tay.

Đi thôi, chúng ta theo sau.

Nếu thật sự để Viên Hi xảy ra chuyện gì, e rằng hối hận cũng đã muộn.

Tuân Úc khuyên can: Chúa công, Lưu Húc nhất định đã bố trí cạm bẫy ở Nhữ Nam, chờ chúng ta nhảy vào.

Nhưng cục diện hiện giờ, còn có cách nào khác sao.

Tào Tháo xua tay nói: Chỉ có thể để Nguyên Nhượng, Diệu Tài, Tử Hiếu cẩn thận hơn thôi.

Ngay sau đó, Tào Tháo liền chỉnh đốn binh mã, theo sau Viên Hi, tiến về quận Nhữ Nam.

Sau khi bộ đội của Viên Hi ra khỏi thành Dĩnh Âm, Viên Hi vung tay nói: Nhan tướng quân, Cao tướng quân.

Nhan Lương và Cao Lãm cùng tiến lên nói: Nhị công tử.

Viên Hi gật đầu: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, lệnh cho binh mã dưới trướng ta giảm tốc độ hành quân.

Tại sao.

Nhan Lương lộ vẻ khó hiểu.

Viên Hi cười khẽ: Ta đợi bộ đội của Tào Tháo.

Nhan Lương không khỏi ngẩn người.

Tên Tào Tháo nhát gan đó, sao có thể phái binh đến chứ.

Tào Tháo không thể không đến.

Vẻ mặt Viên Hi đầy tự tin.

Tại sao.

Nhan Lương gãi đầu, có chút không hiểu.

Đáp án rất đơn giản.

Viên Hi chỉ vào mình, ngạo nghễ nói: Bởi vì có ta ở đây.

Cao Lãm do dự hồi lâu, mới lên tiếng khuyên can: Nhị công tử, thuộc hạ cho rằng, lần này xuất binh e rằng không ít rủi ro.

Viên Hi chau mày: Cao tướng quân nói vậy là có ý gì.

Thấy Viên Hi quả nhiên biến sắc, trong lòng Cao Lãm cũng đầy bất đắc dĩ.

Nhưng hắn biết, nếu bây giờ không nói, e rằng mọi chuyện đều đã muộn.

Hắn lựa lời nói: Nhị công tử, mạt tướng cho rằng, chúng ta không cần vội vàng nhất thời.

Chúng ta vừa mới đến, đường dài bôn ba, tướng sĩ thân tâm có chút mệt mỏi, chi bằng từ từ mưu tính, chậm rãi hành động.

Viên Hi xua tay: Một vạn thiết kỵ ta mang theo, đều là kỵ binh tinh nhuệ bách chiến của Viên gia ta.

Một chút đường sá cỏn con, có đáng gì đâu.

Cao Lãm định khuyên nữa, nhưng Viên Hi đã đưa tay ngăn lại.

Cao tướng quân, nếu cảm thấy mệt mỏi, chi bằng nghỉ ngơi trước hai ngày, ta và Nhan tướng quân sẽ đợi ngài ở Nhữ Nam.

Ngay sau đó, hắn vung tay về phía Nhan Lương: Nhan tướng quân, chúng ta đi.

Nhan Lương gật đầu: Nhị công tử hành sự quyết đoán, quả có

phong thái của chúa công.

Trên mặt Viên Hi hiện lên một tia đắc ý.

Hắn thúc ngựa, một mình một ngựa phi đi.

Nhan Lương vội vàng theo sát phía sau.

Cao Lãm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó cũng thúc ngựa theo sau.

Ngoại ô huyện Nam Đốn.

Triệu Vân đang cùng Tuân Du, Mã Siêu tuần tra địa hình nơi đây.

Ba người cưỡi ngựa lên một sườn dốc thấp, Triệu Vân đưa tay chỉ: Xem kìa.

Tuân Du và Mã Siêu cùng nhìn theo.

Chỉ thấy trước mặt họ là một bình nguyên bao la vô tận.

Tuân Du cười nói: Địa thế ở đây bằng phẳng như vậy, rất thích hợp cho kỵ binh của chúng ta xung kích.

Không sai.

Mã Siêu cười lớn: Đến lúc đó, Tây Lương thiết kỵ của ta xông lên, thiên hạ này ai có thể cản được.

Triệu Vân nhìn thẳng vào Mã Siêu.

Mã Siêu hơi ngẩn ra, rồi nhanh chóng phản ứng lại.

Hắn cười sang sảng: Đương nhiên, ta chỉ nói kỵ binh của Nhan Lương.

Chúa công và Tử Long, tự nhiên không nằm trong số đó.

Triệu Vân lộ vẻ tự tin: Lần này, sẽ cho Tào Tháo, Nhan Lương, nếm thử mùi vó sắt của chúng ta.

Chàng quay đầu nhìn Tuân Du: Công Đạt, theo ngài đoán, chúa công khi nào sẽ đến.

Tuân Du nhìn xa xăm, phảng phất như có thể nhìn thấu hư không vô tận, nhìn thấy cảnh tượng ở thành Bình Dư.

Hồi lâu, chàng mới cười khẽ: Theo ta đoán, chúa công e rằng đã ở ngoài thành Bình Dư, chỉ chờ Tào Tháo chui đầu vào rọ.

Ngoại thành Bình Dư.

Lưu Húc đang dẫn theo Quách Gia, làm một việc tương tự: khảo sát địa hình.

Chàng vung roi thúc ngựa, vó ngựa phi nhanh, chẳng mấy chốc đã lên đến một sườn núi.

Trước mặt chàng, chính là bình nguyên vô tận kia.

Lưu Húc quay đầu nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, bộ đội của Tào Tháo và Viên Hi, cần bao lâu nữa mới đến.

Chúa công, theo thám mã báo, dự kiến sẽ đến vào sáng mai.

Từ Thứ bẩm báo.

Quách Gia cười sang sảng: Chúa công, sau trận này, e rằng Viên Thiệu sẽ tức đến hộc máu.

Lưu Húc lại khẽ thở dài: Chỉ hy vọng, Công Tôn Toản có thể chặn được cuộc tấn công của Viên Thiệu.

Thái Sử Từ không khỏi ngẩn người: Chúa công, Công Tôn Toản binh hùng tướng mạnh, hoàn toàn có thể đối chọi ngang ngửa với Viên Thiệu mà.

Quách Gia cũng lộ vẻ kinh ngạc, cùng nhìn về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười khổ: Nếu không có sự can thiệp của ta, thất bại của

Công Tôn Toản là điều khó tránh khỏi.

Bây giờ, chỉ hy vọng có thể chống đỡ thêm một thời gian.

Điểm này, hậu thế đã được nghiệm chứng.

Năm 207, Lưu Ngu bị tiêu diệt sớm hơn, cũng đã nghiệm chứng điều này.

Ở kiếp trước, không lâu sau khi Lưu Ngu bị diệt, Công Tôn Toản liền bước lên con đường suy vong.

Gương mặt Quách Gia lộ vẻ trầm tư.

Lưu Húc vung tay: Đi thôi, chúng ta chuẩn bị thật tốt, cho Tào Tháo một bữa thịnh soạn.

Chàng sang sảng nói với người bên cạnh: Truyền lệnh, cho tất cả mọi người đến trung quân đại trướng, ta triệu tập hội nghị quân sự.

Khi Lưu Húc bước vào trung quân đại trướng, tất cả văn võ đã đứng thành hai hàng.

Thấy Lưu Húc bước vào, họ đồng loạt đứng dậy, cung kính chắp tay hành lễ: Chúa công.

Lưu Húc gật đầu, ngồi xuống ghế chủ vị, rồi mới đưa tay nói: Mọi người mời ngồi.

Hôm nay bản vương triệu tập các ngươi đến, là vì trận đại chiến ngày mai.

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều lộ vẻ hưng phấn.

Điển Vi cười lớn: Chúa công, chúng ta đợi ngày này, đã đợi rất lâu rồi.

Không sai.

Hứa Chử cũng sang sảng nói, Hỏa Vân Đao trong tay ta, đã đói

khát không chịu nổi rồi.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mọi người.

Mục tiêu lần này của chúng ta rất đơn giản, bao vây tiêu diệt.

Vâng.

Các tướng đồng thanh hô vang.

Văn Viễn, suất lĩnh năm ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ cùng Hãm Trận Doanh của Bá Bình, đột kích cánh trái của đại quân địch.

Trương Liêu và Cao Thuận lập tức ra khỏi hàng, chắp tay với Lưu Húc: Mạt tướng lĩnh mệnh.

Lưu Húc nhìn về phía Tôn Kiên và Tôn Sách: Văn Đài, Bá Phù, Văn Đài dẫn tám ngàn binh mã cùng năm ngàn Đan Dương cung thủ của Bá Phù, đột kích cánh phải của đại quân địch.

Tôn Kiên và Tôn Sách cùng đứng ra, lớn tiếng lĩnh mệnh.

Lưu Húc nhìn về phía Thái Sử Từ: Tử Nghĩa, suất lĩnh tám ngàn Hổ Báo Kỵ đột kích trung lộ.

Những người còn lại, cũng theo bản vương, trấn giữ trung lộ.

Mạt tướng lĩnh mệnh.

Mọi người đồng thanh hô lớn.

Nhan Lương và Cao Lãm dưới trướng Viên Thiệu là hai trong Tứ trụ Hà Bắc, thực lực không thể xem thường, tuyệt đối không được đại ý.

Chúa công yên tâm.

Thuộc hạ nhất định không phụ sự ủy thác của chúa công.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Sau đó liền bước ra ngoài.

Cách thành Nam Đốn hai mươi dặm về phía tây.

Viên Hi dẫn theo Nhan Lương và Cao Lãm, cùng hạ trại.

Trong trung quân đại trướng.

Viên Hi nâng chén rượu trong tay, cười sang sảng: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, bộ đội của Triệu Vân đang ở phía trước hai mươi dặm.

Ta ở đây xin chúc chúng ta ngày mai cờ mở thắng lợi.

Nhan Lương cười lớn: Đa tạ nhị công tử.

Trận này ta nhất định không phụ sự ủy thác của nhị công tử.

Trong lòng hắn tràn đầy tự tin.

Chương 241

Viên Hi gật đầu: Đó là tự nhiên.

Nhan tướng quân là ái tướng tâm phúc của phụ thân ta.

Có Nhan tướng quân ở đây, ta Viên Hi mới dám dốc sức một phen.

Nhan Lương rất hưởng thụ.

Hắn vỗ ngực nói: Binh mã dưới trướng ta lần này, đã giao chiến với Công Tôn Toản nhiều năm, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hơn nữa địa thế phía trước bằng phẳng, nhất định có thể phát huy đầy đủ ưu thế của kỵ binh ta.

Đến lúc đó, địa vị của nhị công tử trong lòng chúa công, cũng nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Không chừng, chúa công sẽ yên tâm giao cơ nghiệp vào tay nhị công tử.

Viên Hi trong lòng mừng rỡ.

Bấy lâu nay, hắn đều lôi kéo hai vị đại tướng Nhan Lương, Văn Xú.

Dù sao Nhan Lương, Văn Xú là những tướng lĩnh xuất sắc nhất dưới trướng phụ thân, từ khi tòng quân đến nay, chưa từng thất bại.

Nếu thật sự có thể lôi kéo Nhan Lương, Văn Xú về dưới trướng, thì không cần nói, cơ hội lên ngôi người thừa kế sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng đáng tiếc.

Hắn vẫn luôn không tìm được cơ hội.

Lần này chủ động xin đi, một mặt là vì Lưu Húc đã cướp mất

Chân Mật.

Mặt khác, cũng không hẳn là không có ý định lôi kéo Nhan Lương.

Bây giờ thấy Nhan Lương chủ động đề cập, trong lòng hắn tự nhiên mừng như hoa nở.

Hắn lập tức cười nói: Chuyện này cần Nhan tướng quân dốc sức tương trợ mới được.

Được.

Nhan Lương cười lớn.

Lần này hợp tác với nhị công tử rất là khoái trá.

Đặc biệt là nhị công tử hành sự quyết đoán, rất hợp với ta Nhan Lương.

Đợi lần này trở về, ta nhất định sẽ hết sức tiến cử nhị công tử với chúa công.

Tốt.

Viên Hi vỗ tay cười lớn.

Đến lúc đó ta cũng nhất định sẽ ở trước mặt phụ thân, nói tốt cho Nhan tướng quân vài câu.

Nhan tướng quân nhất định có thể ngồi vững bảo tọa đệ nhất danh tướng dưới trướng phụ thân.

Mắt Nhan Lương lóe lên tinh quang.

Hắn và Văn Xú tư giao không tệ, nhưng tư giao là tư giao, thực ra hắn và Văn Xú có quan hệ cạnh tranh.

Tranh đoạt, chính là bảo tọa đệ nhất danh tướng Hà Bắc, và đệ nhất tướng lĩnh dưới trướng chúa công.

Vì thế, họ đã tranh đấu công khai và ngấm ngầm nhiều năm.

Bây giờ thấy Viên Hi nguyện ý giúp đỡ, tự nhiên mừng rỡ vô cùng.

Hắn nâng chén rượu nói: Nhị công tử, ta kính ngài một chén.

Cao Lãm khẽ thở dài.

Trong lòng hắn có một dự cảm không lành.

Nhưng hắn đã khuyên can mấy lần, đến nỗi bị bài xích ra khỏi vòng tròn của họ.

Nhưng hiện tại hắn vẫn ôm quyền hành lễ: Nhị công tử, mạt tướng cho rằng, lần này cần phải cẩn thận một chút.

Ít nhất cũng phải đợi bộ đội của Tào công.

Viên Hi trừng mắt nhìn Cao Lãm: Cao tướng quân, bây giờ mọi người đang uống rượu vui vẻ, đừng làm mất hứng.

Sắc mặt Nhan Lương cũng có chút không vui.

Hắn đặt chén rượu xuống, nhưng cũng không nói thêm gì.

Cách quân doanh của Viên Hi hai mươi dặm về phía sau, cũng có một quân doanh được dựng lên.

Các doanh trại được bố trí khá hợp lý.

Trong trung quân đại trướng, Tào Tháo cùng Tuân Úc, Hí Chí Tài, anh em Hạ Hầu cũng tụ tập đông đủ.

Chỉ là, không khí ở đây có chút nặng nề.

Hí Chí Tài cười khổ: Chúa công, ngày mai là kỳ hạn đại chiến, ta chỉ sợ không kịp.

Tào Tháo cũng lộ vẻ lo lắng: Phía trước là một vùng bình nguyên, e rằng Lưu Húc đã sớm có mai phục.

Hạ Hầu Đôn giận dữ quát: Mạnh Đức, cứ để ta và Diệu Tài hai

người đi, bắt tên Viên Hi đó về là được.

Hồ đồ.

Tào Tháo trừng mắt: Trong quân trướng của hắn có Nhan Lương và Cao Lãm hai vị đại tướng.

Hai người thực lực không tầm thường, há lại ngồi yên nhìn ngươi đi bắt Viên Hi.

Vậy Mạnh Đức nói xem phải làm sao.

Hạ Hầu Đôn buông tay.

Kế hoạch bây giờ, chúng ta chỉ có thể ngày mai đi sớm một chút, hy vọng còn kịp.

Tào Tháo trầm giọng nói: Sáng mai, chúng ta giờ Mão thổi lửa nấu cơm, trước giờ Thìn nhất định phải xuất phát.

Vâng.

Các tướng đồng thanh lĩnh mệnh.

Sau khi trời tối.

Triệu Vân cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương, bước ra khỏi trung quân đại trướng.

Tuân Du đang đi tới.

Thấy Triệu Vân, chàng cười sang sảng: Tử Long, đi đâu vậy.

Triệu Vân cười đáp: Ta đi tuần tra bốn phía một vòng, xem có vấn đề gì không.

Tử Long thật là cẩn thận.

Tuân Du tán thưởng.

May mắn được chúa công coi trọng, Vân chỉ sợ phụ lòng chúa công ủy thác.

Nào dám không tận tâm tận lực.

Chàng ôm quyền với Tuân Du: Công Đạt, ta đi tuần tra một vòng trước, xin cáo từ.

Ngay sau đó, chàng cầm trường thương, đi về phía xa.

Tuân Du trong lòng thầm khen.

Trước đây chàng cho rằng Lưu Húc coi trọng Triệu Vân như vậy, là vì võ lực của Triệu Vân.

Nhưng bây giờ, qua thời gian tiếp xúc với Triệu Vân, chàng mới hiểu ra.

Triệu Vân không chỉ tự giác, nghiêm cẩn, gan dạ hơn người, mà còn võ lực cao siêu, năng lực thống binh lại mạnh, có thể giúp xử lý chính vụ.

Nhân vật như vậy quả thực giống như hoàn mỹ.

Triệu Vân được chúa công đổi từ chỗ Công Tôn Toản về, chàng không khỏi thầm cười trộm.

Cũng không biết Công Tôn Toản có tức hộc máu không nữa.

Sáng ngày thứ hai, Viên Hi dẫn theo Nhan Lương, Cao Lãm hai người, đuổi kịp bộ đội của Triệu Vân.

Hai quân đối trận.

Viên Hi sang sảng quát: Tên Triệu Vân kia, còn không xuống ngựa chịu trói.

Triệu Vân bước lên phía trước, cười sang sảng: Nhan Lương đâu, sao lại để một đứa trẻ con ra mặt.

Viên Hi giận dữ quát: Ta là Viên Thiệu nhị công tử Viên Hi đây.

Triệu Vân cười nhạt: Xin lỗi.

Tên của ngươi ta chưa từng nghe qua.

Lời này vừa dứt, Viên Hi không khỏi tức đến nghẹn lời.

Viên Hi thúc ngựa định xông lên.

Nhan Lương cười lớn: Triệu Vân, đừng có ngông cuồng.

Có bản lĩnh thì hai ta đấu một trận ra trò.

Như ngươi mong muốn.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân khẽ rung lên.

Một đóa thương hoa xuất hiện trên đầu thương.

Ngay sau đó chàng thúc ngựa, xông về phía Nhan Lương.

Nhan Lương cũng vung đao, xông về phía Triệu Vân.

Ngựa dưới háng hai người đều là bảo mã, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

Khi hai người đến gần, Nhan Lương hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó đại đao trong tay hắn mạnh mẽ chém xuống Triệu Vân.

Tốc độ của một đao này cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Triệu Vân.

Tốc độ của hắn nhanh, nhưng tốc độ Long Đảm Lượng Ngân Thương của Triệu Vân lại càng nhanh hơn.

Chỉ thấy một bóng thương lướt qua, Long Đảm Lượng Ngân Thương của Triệu Vân đã đến trước mặt Nhan Lương.

Nhan Lương thầm kinh hãi.

Triệu Vân thật lợi hại.

Trước đây hắn cho rằng Mã Siêu đã lợi hại, nhưng bây giờ xem ra,

Triệu Vân còn lợi hại hơn Mã Siêu.

Ngay lập tức, hắn không dám đại ý nữa, toàn lực ứng phó.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân một thương nhanh hơn một thương, uy lực cũng một thương mạnh hơn một thương.

Nhan Lương dốc toàn lực, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Cao Lãm ở một bên xem mà thầm kinh hãi.

Nhan Lương là danh tướng hàng đầu Hà Bắc, võ lực chỉ đứng sau Văn Xú.

Nhưng ở trước mặt Triệu Vân, lại có chút lúng túng.

Nếu đánh tiếp, e rằng Nhan Lương sẽ lộ ra thế bại.

Hắn không còn lo được gì khác, lập tức chắp tay nói: Nhị công tử, ta đi giúp Nhan tướng quân một tay.

Khí thế ban đầu của Viên Hi đã sớm tan biến, thay vào đó là sự lo lắng.

Hắn vẻ mặt căng thẳng nhìn Triệu Vân và Nhan Lương đại chiến.

Trong ấn tượng của hắn, Nhan Lương là tuyệt thế mãnh tướng không ai sánh bằng, thế mà bây giờ, lại chỉ miễn cưỡng đỡ được đòn tấn công của Triệu Vân.

Lúc này nghe Cao Lãm nói, không khỏi mừng rỡ: Cao tướng quân, mọi việc cẩn thận.

Cao Lãm tung ngựa, xông thẳng về phía trước.

Mã Siêu đã sớm ngứa tay, lúc này thấy Cao Lãm xuất chiến, không khỏi hưng phấn.

Chàng sang sảng hét lớn: Cao Lãm, đối thủ của ngươi là ta.

Nói rồi, chàng giơ cao Hổ Đầu Trạm Kim Thương trong tay, thúc con Lý Sa Phi dưới háng, liền xông tới.

Cao Lãm trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

Tuy Nhan Lương không nói rõ, nhưng lúc trước đó, Mã Siêu đã có thể đấu ngang ngửa với Nhan Lương, xem ra, Mã Siêu chắc chắn không phải là kẻ dễ đối phó.

Hắn giơ trường thương trong tay, liền đâm về phía Mã Siêu.

Hai người cũng lao vào giao chiến.

Mãi đến khi thật sự giao thủ, hắn mới phát hiện ra sự mạnh mẽ của Mã Siêu.

Dù dùng hết sức bình sinh, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Trong lòng hắn thầm kêu khổ.

Hôm nay e rằng phiền phức rồi.

Theo hắn đoán, thêm hai ba mươi chiêu nữa, hắn sẽ bại trận.

Đến lúc đó, e rằng khó mà thoát được.

Cao Lãm hét lớn một tiếng, dốc sức hất văng Hổ Đầu Trạm Kim Thương của Mã Siêu.

Ngay sau đó mang theo vài phần hy vọng, quay đầu nhìn về phía Nhan Lương.

Vừa nhìn, không khỏi tim đập thình thịch.

Trời ạ.

Tình hình chiến đấu bên Nhan Lương còn tệ hơn bên này rất nhiều.

Lúc này, chỉ có thể hy vọng Tào Tháo ở phía sau có thể đến sớm một chút.

Nhan Lương trong lòng cũng thầm kêu khổ.

Ban đầu hắn tưởng rằng, đổi sang Triệu Vân sẽ đối phó dễ dàng hơn một chút.

Đến lúc đó, có thể nhân đà đại thắng, nhất cử đánh tan đối phương.

Nhưng bây giờ, hắn lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Triệu Vân còn mạnh hơn Mã Siêu không ít.

Hắn là danh tướng Hà Bắc, thực lực ở Hà Bắc thuộc hàng nhất nhì.

Dù ở dưới trướng Viên công, trong số nhiều võ tướng như vậy, cũng có thể vững vàng đứng trong top hai.

Nhưng bây giờ, trong một vòng chiến, võ nghệ của cả hai người đối diện đều vượt xa hắn.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc.

Cũng không biết dưới trướng Tần Vương Lưu Húc, sao lại có nhiều mãnh tướng như vậy.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân càng lúc càng nhanh, uy lực của chiêu thức cũng càng lúc càng lớn.

Nhan Lương gắng gượng tinh thần, mới miễn cưỡng theo kịp tiết tấu.

Chương 242

Nhưng dù vậy, trên người hắn cũng đầy thương tích.

Hắn hét lớn một tiếng, sau đó mạnh mẽ dùng đao đỡ Long Đảm Lượng Ngân Thương của Triệu Vân, rồi mới quát: Nhị công tử, toàn quân xung kích.

Viên Hi lúc này mới như tỉnh mộng.

Hắn giơ cao trường kiếm trong tay, hét lớn: Tất cả xung kích.

Ầm ầm.

Tiếng vó ngựa vang rền.

Một vạn năm ngàn thiết kỵ Ký Châu bắt đầu xung kích.

Thấy Viên Hi lệnh cho toàn quân xung kích, Tuân Du đã sớm có chuẩn bị.

Chàng sang sảng quát: Đại quân xung kích.

Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy.

Thương thiên khả giám, bạch mã vi chứng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng đồng thanh hô vang, sau đó liền xông về phía trước.

Tây Lương thiết kỵ cũng không chịu kém cạnh, xông về phía trước.

Cách đó ba dặm, trên một sườn núi.

Lưu Húc vẫn luôn chú ý đến cảnh tượng giao chiến của hai quân Triệu Vân.

Ánh mắt của chàng sắc bén đến mức nào, ba dặm đối với chàng

mà nói, chẳng đáng kể.

Lúc này thấy hai quân xung kích, chàng cũng cười sang sảng: Mọi người chuẩn bị.

Ngay sau đó, thân hình chàng nhảy lên, liền từ trên sườn núi nhảy xuống.

Ổn định đáp xuống lưng ngựa Xích Ký cách đó mười trượng, chàng mới giơ cao Hình Thiên Thương, sang sảng hét lớn.

Mọi người theo bản vương xung phong.

Mục tiêu chính phía trước, bao vây tiêu diệt.

Xung.

Tướng sĩ đồng thanh hô vang.

Lưu Húc một mình một ngựa đi đầu, xông ra phía trước.

Thái Sử Từ, Hứa Chử và những người khác theo sát phía sau.

Phía sau chàng là tám ngàn Hổ Báo Kỵ.

Theo tiếng vó ngựa phi, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Tốc độ của họ cực nhanh, chẳng mấy chốc, Triệu Vân và Nhan Lương đã xuất hiện trong tầm mắt.

Nhan Lương vốn đang tìm xem Viên Hi ở đâu, vừa ngẩng đầu lên, liền thấy phía trước có vô số kỵ binh đang lao tới.

Nhìn số lượng đó, e rằng có gần vạn người.

Lại nhìn trang bị trên người những kỵ binh đó, cùng với khí thế tỏa ra khi phi nước đại, trong lòng hắn không khỏi chấn động mạnh.

Đội kỵ binh đang lao tới kia, e rằng là một trong những đội quân tinh nhuệ nhất thiên hạ, nhìn trang bị đó, rõ ràng là trọng kỵ binh.

Nếu đối đầu với họ, thiết kỵ Ký Châu hoàn toàn không có nửa

phần thắng.

Điều hắn không biết là, ở hai bên sườn trái phải, cũng có hai đội binh mã đang mai phục.

Bên trái, cách đó ba dặm.

Trương Liêu và Cao Thuận vẫn luôn chú ý đến tình hình chiến sự phía trước.

Cao Thuận khẽ nhướng mày, sau đó cúi người, áp tai xuống đất.

Thế nào.

Trương Liêu lo lắng hỏi.

Cao Thuận sang sảng hô: Nhanh lên.

Chúng ta xuất phát.

Chúa công đã dẫn Hổ Báo Kỵ xông lên rồi.

Ngay sau đó, hắn mạnh mẽ nhảy lên, tung mình lên ngựa.

Trương Liêu nắm chặt đại đao trong tay, sang sảng hét lớn: Các tướng sĩ, theo ta xung phong.

Cùng với tiếng ngựa hí, Trương Liêu và Cao Thuận cũng dẫn theo Tịnh Châu Lang Kỵ và Hãm Trận Doanh, xông về phía trước.

Ở một bên khác.

Tôn Kiên và Tôn Sách cũng nghiêm trận chờ lệnh.

Trong không trung mơ hồ có tiếng Nghĩa chi sở chí, sinh tử tương tùy. truyền đến, Tôn Kiên khẽ nhướng mày.

Cảm nhận được mặt đất rung chuyển, ông mới giơ cao Cổ Định Đao: Tướng sĩ, chúa công đã đích thân xuất chinh.

Mọi người theo ta xung phong.

Hống.

Các tướng sĩ đồng thanh hô vang, xông vào chiến trường.

Chẳng mấy chốc, đã hình thành thế bao vây, vây khốn bộ đội của Nhan Lương ở giữa.

Tim Nhan Lương chấn động dữ dội.

Nhìn những đội quân tinh nhuệ xung quanh, trong lòng hắn đầy hối hận.

Sớm biết như vậy, đã không nên cố chấp.

Ít nhất, cũng nên cùng Tào Tháo đến đây.

Hắn hét lớn một tiếng: Công tử, mau đi.

Viên Hi đã sớm sợ vỡ mật.

Nhìn những kỵ binh xung quanh, trong lòng hắn hoảng sợ.

Lúc này nghe Nhan Lương hét lớn, hắn mới đột nhiên tỉnh lại.

Hắn hét lớn một tiếng: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, bảo trọng.

Ngay sau đó, hắn liền dẫn thân vệ, quay đầu ngựa, chạy về phía sau.

Vẻ mặt Lưu Húc lộ ra một tia chế giễu.

Lúc này, còn muốn chạy.

E rằng đang nằm mơ.

Lúc này, khoảng cách đến Viên Hi còn hai dặm, nếu dựa vào ngựa Xích Ký, e rằng phải mất không ít thời gian mới đuổi kịp.

Lưu Húc không chút do dự, chân đạp một cái, người đã bay lên không.

Sau khi tiếp đất, chàng liền chạy về phía trước.

Chỉ trong ba hơi thở ngắn ngủi, chàng đã tăng tốc độ lên.

Nhan Lương chứng kiến cảnh này, cả người không khỏi cứng đờ.

Sao có thể.

Một người với hai chân, sao có thể chạy nhanh như vậy.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến cả người hắn kinh ngạc đến đứng hình tại chỗ.

Chỉ thấy Lưu Húc với một tốc độ kinh khủng, lướt qua trước mặt hắn.

Chẳng mấy chốc đã đuổi kịp sau lưng Viên Hi.

Thân vệ của Viên Hi thấy vậy, ai nấy đều hét lớn: Nhị công tử cẩn thận.

Viên Hi nghe tiếng, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ một cái nhìn, liền toàn thân lạnh toát.

Không biết từ lúc nào, phía sau hắn, có một người đang chạy bộ, lao về phía hắn.

Tốc độ đó, còn nhanh hơn chiến mã gấp đôi.

Lưu Húc cười nhạt.

Thấy nụ cười của Lưu Húc, Viên Hi sợ đến vỡ mật.

Lưu Húc tự nhiên không quan tâm đến những điều đó, chỉ chân đạp một cái, người đã nhảy lên.

Trong nháy mắt, đã nhảy đến bên cạnh Viên Hi.

Ngay sau đó đưa tay ra, một tay xách Viên Hi lên.

Một cú tóm, nhẹ nhàng như xách một con gà con.

Các thân vệ ai nấy đều kinh hãi.

Cả đám người lao về phía Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ giơ tay lên, Hình Thiên Thương trong tay khẽ xoay một vòng.

Bành bành.

Cùng với một loạt âm thanh, những tên thân vệ đó đều bị hất văng ra bốn phía.

Viên Hi vốn đã vô cùng sợ hãi, thấy cảnh này, suýt nữa sợ đến tè ra quần.

Người này sao lại hung mãnh như vậy, chẳng lẽ là tiên nhân hay sao.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, khiến hắn không còn chút ý chí phản kháng nào nữa.

Hắn giống như một con gà con, ngoan ngoãn để mặc Lưu Húc tóm lấy.

Nhan Lương cả người không khỏi ngây ra.

Nhanh như vậy đã bắt được nhị công tử.

Thật quá khó tin.

Chính trong lúc hắn ngẩn người, Triệu Vân đã nắm lấy cơ hội.

Chiêu thức trên Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay chàng đột nhiên biến đổi.

Một thương này, là mô phỏng theo một thương của Lưu Húc.

Một luồng uy thế cường tuyệt bao trùm lấy Nhan Lương.

Chỉ trong một chiêu, thế công của Nhan Lương đã hoàn toàn bị hóa giải.

Khi Nhan Lương phản ứng lại, thì phát hiện có một cây trường thương đang kề bên cổ mình.

Trong lòng hắn như sóng cuộn biển gầm.

Chiêu vừa rồi, khiến hắn cảm nhận được uy thế không thể địch nổi.

Nếu Triệu Vân sớm dùng chiêu này, e rằng hắn đã sớm bại trận.

Nhìn vào ánh mắt của Triệu Vân, tràn đầy kinh hãi.

Hắn thầm nghĩ: Chẳng lẽ Triệu Vân, trước đó vẫn luôn đang giấu thực lực.

Hắn hừ một tiếng, ho ra một ngụm máu.

Hắn đã bị cú đánh cuồng mãnh vừa rồi của Triệu Vân làm bị thương.

Lúc này, trên người hắn có hơn mười vết thương, những vết thương đó đều đang chảy máu.

Triệu Vân trói Nhan Lương lại, rồi mới sang sảng quát: Nhan Lương đã bị bắt.

Lời này vừa dứt, binh sĩ xung quanh đều kinh hãi.

Nhan Lương là đại tướng, cũng là thống soái trên thực tế của đội quân này.

Nhất thời, sĩ khí sa sút.

Binh mã dưới trướng Lưu Húc, lại hoàn toàn khác.

Thấy chúa công đại phát thần uy, lại thấy Triệu Vân bắt sống Nhan Lương, ai nấy đều hưng phấn gào thét.

Một bên tăng một bên giảm, cục diện vốn ngang sức ngang tài, lập tức xảy ra biến hóa to lớn.

Đại quân của Lưu Húc thể hiện ưu thế áp đảo.

Cao Lãm thở dài một tiếng.

Cùng với sự thất bại của Viên Hi và Nhan Lương, cho dù hắn muốn cố gắng chống cự, cũng không thể chống cự được nữa.

Huống chi, trên người hắn đã sớm đầy vết thương.

Mã Siêu hét lớn một tiếng, thương chiêu trong tay biến đổi.

Phập.

Một thương đâm thẳng vào vai Cao Lãm.

Cao Lãm kêu lên một tiếng đau đớn, ngã nhào xuống ngựa.

Mã Siêu thúc ngựa Lý Sa Phi, sau đó vươn tay, liền tóm lấy Cao Lãm.

Chương 243

Cách chiến trường ba bốn dặm.

Trong không khí mơ hồ truyền đến tiếng chém giết, khiến sắc mặt Tào Tháo không khỏi biến đổi.

Hắn sang sảng quát: Xích hầu có tin tức gì truyền về không.

Chưa có tin tức gì truyền về.

Tuân Úc bẩm báo.

Nghe kìa, đó không phải là tiếng giao chiến sao.

Lời này vừa dứt, sắc mặt Hạ Hầu Đôn cũng biến đổi: Mạnh Đức, nghe âm thanh, e rằng đại quân đã giao thủ rồi.

Lời còn chưa dứt, một kỵ binh phi nhanh đến.

Chúa công, phía trước xảy ra đại chiến.

Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng: Mạnh Đức, để ta đi trước một bước, đến chi viện.

Tào Tháo chau mày: Ta hỏi ngươi, tình hình chiến sự phía trước thế nào.

Chúa công, ta nhìn thấy ngoài chiến trường, có một đội trọng giáp kỵ binh xông vào, số người e rằng không dưới tám ngàn. xích hầu bẩm báo.

Mọi người không khỏi đồng loạt chau mày.

Đội trọng giáp kỵ binh đó e rằng chính là Hổ Báo Kỵ dưới trướng Lưu Húc.

Tào Tháo vỗ đùi, bực bội nói: Gay go rồi.

Thật sự có mai phục.

Chúa công, hay là để ta và Nguyên Nhượng hai người cùng đi chi viện.

Hạ Hầu Uyên bẩm báo.

Tuân Úc cười khổ: Chúa công, Tần Vương Lưu Húc nếu đã có mai phục, chắc chắn sẽ không chỉ có một đội Hổ Báo Kỵ.

Văn Nhược nói có lý.

Tào Tháo thở dài một tiếng: E rằng đợi chúng ta đến nơi, mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Nhưng nếu chúng ta không đến cứu viện, e rằng Viên Thiệu sẽ trút giận lên ta.

Hí Chí Tài nói rồi, thở dài một tiếng.

Tuân Úc lại khá bình tĩnh, khuyên can.

Chúa công, lúc này chúng ta không nên xuất kích.

Nơi đó rõ ràng là do Tần Vương Lưu Húc đã lựa chọn cẩn thận.

Địa hình bằng phẳng, rất thích hợp cho kỵ binh xung kích, đối với chúng ta khá bất lợi.

Tào Tháo cũng là người quyết đoán, hơi trầm ngâm rồi nói: Rút.

Hạ Hầu Đôn ôm quyền: Mạnh Đức, ta đi trước dò xét một phen, nếu tình hình không ổn, ta sẽ lập tức quay về.

Tào Tháo nghiến răng, trầm giọng quát: Rút.

Hạ Hầu Đôn không dám có chút dị nghị nào nữa.

Hí Chí Tài chắp tay nói: Chúa công, chúng ta cách chiến trường không xa, lại là bộ binh, còn Tần Vương Lưu Húc là kỵ binh.

Nếu bị phát hiện, e rằng sẽ nhanh chóng bị truy kích.

Chí Tài lo lắng rất đúng.

Tuân Úc cũng gật đầu: Chúa công, ta cho rằng, chúng ta cần phải để lại một đội binh mã.

Một là để chặn hậu, hai là để che giấu tung tích rút lui của chúng ta.

Sắc mặt Tào Tháo có chút âm trầm.

Đạo lý này, hắn tự nhiên hiểu.

Nếu không có người chặn hậu, với tốc độ của bộ binh, làm sao thoát khỏi kỵ binh.

Chỉ là, hôm nay khác xưa.

Bình thường chặn hậu thì thôi, nhưng hôm nay nếu chặn hậu, e rằng căn bản không có cơ hội sống sót.

Ánh mắt hắn lướt qua mọi người, trong lòng khá rối rắm.

Đúng lúc này, Nhạc Tiến bước lên phía trước: Chúa công, mạt tướng nguyện chặn hậu, bảo vệ chúa công an toàn rút lui.

Tào Tháo nhìn sâu vào Nhạc Tiến.

Nhạc Tiến đã theo hắn ba bốn năm, tuy đều làm phó chức, nhưng vẫn luôn cần cù chăm chỉ.

Nếu được trọng dụng, cũng là một đại lương tướng.

Đáng tiếc.

Tào Tháo nghiến răng, vỗ vai Nhạc Tiến.

Văn Khiêm, chú ý an toàn.

Mau chóng theo kịp ta, ta đợi ngươi ở Dĩnh Xuyên.

Còn về binh lực.

Nếu quá ít thì căn bản không thể cầm chân được bộ đội của Lưu Húc.

Hắn nghiến răng nói: Lần này ta sẽ phái một vạn binh mã cho ngươi, xin hãy cẩn thận.

Vâng.

Nhạc Tiến cung kính hành lễ.

Đây là lần đầu tiên hắn độc lập thống lĩnh một quân.

Đáng tiếc.

Có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Hắn hét lớn một tiếng với một vạn binh mã kia: Mọi người theo ta chặn hậu.

Tào Tháo không còn do dự.

Một tiếng lệnh hạ, binh mã liền đổi hướng, hậu quân biến thành tiền quân, tiền quân biến thành hậu quân, thẳng tiến về Dĩnh Xuyên.

Trong chiến trường, Lưu Húc ngẩng mắt nhìn về phía xa.

Chàng đang đợi binh mã của Tào Tháo.

Theo tình báo truyền về, đêm qua, binh mã của Tào Tháo cách đây không đến hai mươi dặm.

Nếu bình thường, Tào Tháo nên sẽ truy kích về phía này.

Chàng chau mày, sau đó vung tay.

Tử Long, Tào Tháo nên ở gần đây, phái xích hầu đi tìm tung tích của Tào Tháo.

Triệu Vân vội vàng cung thân nhận lệnh, sau đó gần trăm kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng, phi về bốn phía.

Viên Hi, Nhan Lương, Cao Lãm ngơ ngác.

Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ Tào Tháo thật sự theo sau.

Nhưng nếu vậy, tại sao đại quân Tào Tháo không phát động tấn công.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Trương Liêu và những người khác đang dọn dẹp chiến trường, thu nhận tù binh và kiểm kê thương vong.

Khoảng hai khắc sau, một kỵ sĩ Bạch Mã Nghĩa Tòng từ xa phi đến.

Chúa công, không phát hiện gì, chỉ có ở phía trước ba bốn dặm phát hiện dấu vết binh mã đóng quân.

Ba bốn dặm ngoài.

Lưu Húc thầm thở dài.

Khoảng cách gần như vậy, nếu đến thì đã sớm đến rồi.

E rằng Tào Tháo thấy tình hình không ổn, đã chạy rồi.

Lưu Húc nhìn về phía Tôn Kiên và Tôn Sách.

Văn Đài, Bá Phù, Văn Viễn, Bá Bình, phụ trách dọn dẹp chiến trường, tuyệt đối không được để Viên Hi, Nhan Lương, Cao Lãm ba người chạy thoát.

Vâng.

Tôn Kiên, Tôn Sách, Trương Liêu, Cao Thuận bốn người nhận lệnh.

Lưu Húc trầm giọng nói: Tử Long, Mạnh Khởi, theo bản vương đi xem một chút.

Triệu Vân, Mã Siêu hai người dẫn theo binh mã dưới trướng, theo sau chàng.

Một khắc sau, họ đến một thung lũng.

Trên mặt đất nơi đây đầy những dấu chân lộn xộn.

Triệu Vân xuống ngựa xem xét một hồi, liền tiến lên bẩm báo.

Chúa công, ta từng làm xích hầu, rất giỏi theo dõi.

Dấu vết trên mặt đất đã bị xóa đi, không thể nhìn ra đi về hướng nào.

Không ngờ, Tào Tháo lại quyết đoán như vậy.

Trận chiến bên này mới vừa phân thắng bại, điều đó có nghĩa là, Tào Tháo chắc chắn chưa nhận được tình báo mới nhất.

Trong tình huống như vậy, Tào Tháo có thể chống lại được sự cám dỗ.

Trong lòng chàng cũng không khỏi thầm khen.

Tào Tháo không hổ là Tào Tháo.

Sự quyết đoán này, không phải người thường có thể có được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt chàng không khỏi trầm xuống.

Lưu Húc chân đạp một cái, thân hình bay lên không.

Ngay sau đó, chàng đứng trên một cành cây, nhìn về phía xa.

Bất chợt, động tĩnh ở phía xa lọt vào tầm mắt chàng.

Chỉ thấy cách đó mười dặm, trên một con đường núi bên phải, có gần vạn binh mã đang chạy trốn về phía xa.

Đó chẳng phải là quân Tào sao.

Lưu Húc chân đạp một cái, nhảy lên lưng ngựa Xích Ký.

Chàng hét lớn một tiếng: Tử Long, Tử Nghĩa, theo ta truy kích Tào Tháo.

Triệu Vân, Thái Sử Từ không khỏi ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, liền hiểu ra.

Chắc chắn là Lưu Húc đã phát hiện ra tung tích của quân Tào.

Họ nhìn ra bốn phía, nhưng trong tầm mắt, căn bản không có sự tồn tại của binh mã Tào Tháo.

Nhưng không chút do dự, Triệu Vân, Thái Sử Từ hai người sang sảng hét lớn: Truy.

Ầm.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Lưu Húc dẫn theo binh mã dưới trướng, xông về hướng quân Tào bỏ chạy.

Tốc độ của chàng cực nhanh, chưa đến hai khắc năm chín, đã đuổi kịp sau lưng quân Tào.

Người thống lĩnh một vạn quân Tào, chính là Nhạc Tiến.

Một thân vệ bẩm báo: Nhạc tư mã, phía sau có một lượng lớn kỵ binh đang đến.

Nhạc Tiến quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau toàn bụi mù.

Trong bụi mù, một đội kỵ binh đang truy đuổi với tốc độ vượt xa họ.

Điều khiến hắn chấn động nhất, chính là người đi đầu.

Chỉ thấy người đó một thân bảo giáp kỳ lân minh quang, tay cầm một cây trường thương, dưới háng là một con chiến mã màu đỏ rực, vô cùng uy phong lẫm liệt.

Tên của người, bóng của cây.

Hắn biết, đó chính là Tần Vương Lưu Húc uy danh lừng lẫy.

Thấy khoảng cách ngày càng gần, hắn biết căn bản không thể chạy thoát.

Tác dụng của chặn hậu, chẳng phải là thế sao.

Nhạc Tiến hét lớn một tiếng: A.

Lập trận.

Thuẫn vệ ở trước, trường thương binh ở sau.

Binh sĩ ầm ầm nhận lệnh, sau đó tạo thành phương trận, xếp hàng trong đường núi.

Nhìn trận hình đó, cũng khá có trật tự.

Hắn thì trấn giữ trung quân, và để thân vệ bảo vệ chặt chẽ bên cạnh.

Tần Vương Lưu Húc là võ tướng đệ nhất thiên hạ, chỉ cần không chê mạng dài, đều sẽ không để mình lộ diện trước Tần Vương.

Lưu Húc hét lớn một tiếng: Ngươi là ai.

Tào Tháo đâu.

Nhạc Tiến chắp tay: Tần Vương Lưu Húc, ta là Nhạc Tiến dưới trướng Tào công.

Tào công có việc không đến, ở đây chỉ có một đội binh mã của ta Nhạc Tiến.

Không biết Tần Vương có gì chỉ giáo.

A a. khóe miệng Lưu Húc lộ ra một tia cười lạnh.

Đối với lời của Nhạc Tiến, Lưu Húc tự nhiên một câu cũng không tin.

Nhưng chàng biết, Nhạc Tiến là một trong Ngũ tử lương tướng của Tào Ngụy, bất kể là thống binh xung trận, đều khá xuất sắc.

Vậy thì, trước tiên bắt Nhạc Tiến rồi nói.

Nhạc Tiến trong lòng cảm thấy có chút không ổn, vội vàng chắp tay hành lễ.

Tần vương, nếu ta Nhạc Tiến có chỗ nào làm không đúng, xin chỉ giáo.

Lời của hắn chưa nói xong, đã bị Lưu Húc cắt ngang.

Chỉ thấy Lưu Húc trầm giọng quát: Tử Long, Mạnh Khởi, theo bản vương bắt Nhạc Tiến.

Nói đoạn, chàng thúc ngựa Xích Ký, liền xông ra phía trước.

Triệu Vân và Mã Siêu hai người cũng không chút chậm trễ, cùng theo sát phía sau.

Nhạc Tiến trong lòng trầm xuống, vốn định nhân cơ hội dùng lời nói kéo dài thêm thời gian, nhưng bây giờ xem ra, ngay cả việc đó cũng trở thành xa vời.

Tiếng vó ngựa phi nhanh, trong nháy mắt đã đến trước trận của Nhạc Tiến.

Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc quét về phía trước.

Bành.

Mấy tên thuẫn vệ phía trước, liền bay ngược về phía sau.

Chương 244

Thương binh phía sau cũng lần lượt bị đè ngã xuống đất.

Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc liên tục quét ngang.

Trong nháy mắt, đã xông vào trong trận của Nhạc Tiến.

Nhạc Tiến có chút ngây người.

Hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong mường tượng của hắn, dựa vào thuẫn vệ chống đỡ một phen, rồi dùng trường thương binh đâm chiến mã.

Cứ như vậy, không nói chống đỡ được mấy canh giờ, nhưng ít nhất, một canh giờ không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ, tất cả đều trở thành xa vời.

Vừa mới tiếp xúc, những thuẫn vệ làm lá chắn phía trước đều bị hất văng ra ngoài, như vậy, lấy gì để chống đỡ.

Binh sĩ ai nấy đều sinh lòng hoảng sợ, sĩ khí bắt đầu dao động.

Nhớ lại lời dặn dò tha thiết của Tào Tháo, Nhạc Tiến nghiến răng nói: Giữ vững.

Kẻ nào dám vi lệnh lùi bước, chém.

Nói đoạn, hắn nhắm vào một binh sĩ đang chạy về phía sau, một đao chém xuống.

Phụt.

Máu tươi bắn tung tóe, một cái đầu to lớn lăn xuống đất.

Binh sĩ không dám lùi lại, ngay lập tức xông lên phía trước.

Lưu Húc như hổ vào bầy dê, binh sĩ xung quanh hoàn toàn không

có sức chống cự.

Hễ bị trường thương quét trúng, đều bay về phía sau.

Binh sĩ nào từng thấy cuộc tấn công cuồng mãnh như vậy, quân tâm lại một lần nữa dao động.

Nhạc Tiến giơ cao đại đao trong tay, hét lớn một tiếng.

Tướng sĩ, hễ ai chém được Tần vương, thưởng vạn kim.

Chức Tư mã của bản tư mã cũng nhường cho.

Mắt binh sĩ đỏ ngầu.

Gào thét, xông về phía trước.

Nhạc Tiến lau mồ hôi lạnh.

May quá.

Hắn đặc biệt chọn một con đường núi, nếu là địa thế bằng phẳng, e rằng kỵ binh chỉ cần một cú xung kích là không chống đỡ nổi.

Ở nơi như thế này, chỉ có hơn mười kỵ binh có thể đi song song, mới có thể chống đỡ một phen.

Lưu Húc nhìn sâu vào Nhạc Tiến.

Không ngờ, trong tình huống như vậy, Nhạc Tiến có thể duy trì được binh mã, khiến chúng không đến nỗi tan rã bỏ chạy.

Nếu xét từ phương diện này, Nhạc Tiến xứng đáng là một đại lương tướng.

Chỉ đáng tiếc, ngươi gặp phải bản vương.

Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký, Xích Ký hí lên một tiếng, lao về phía trước.

Cùng lúc đó, Hình Thiên Thương trong tay Lưu Húc, vung với một tốc độ kinh khủng.

Xung quanh máu thịt bay tứ tung, vô số binh sĩ bị hất văng ra ngoài.

Nhạc Tiến nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc.

Sức mạnh của một người, thật sự có thể làm được đến mức này sao.

Đây là người sao.

E rằng Hạng Vũ thời xưa, cũng không khủng bố như vậy.

Ngay sau đó, Nhạc Tiến giật mình.

Hắn đột nhiên phát hiện, Lưu Húc một đường đột phá, khoảng cách với hắn, chưa đến trăm trượng.

Hắn sang sảng hét lớn.

Tướng sĩ, nếu ai giết được Tần vương, ta nhất định sẽ bẩm báo chúa công, cấp cho các vị trăm mẫu ruộng tốt, mười vạn kim tiền.

Hống.

Binh sĩ lại một lần nữa hô vang, xông về phía trước.

Nhạc Tiến thì quay đầu ngựa, lùi về phía sau.

Lưu Húc lại cười sang sảng.

Chạy đi đâu.

Hình Thiên Thương trong tay hắn mạnh mẽ quét một vòng, binh sĩ xung quanh đều bị quét bay ra ngoài.

Xung quanh lập tức trống trải, chàng trầm giọng nói: Tử Long, trông chừng Xích Ký cho bản vương.

Triệu Vân vung Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, xông lên phía trước.

Lưu Húc chân đạp một cái, người bay lên.

Giống như một con đại bàng giang cánh, thẳng tiến về hướng Nhạc Tiến.

Do khoảng cách quá xa, Lưu Húc có chân đạp lên đầu một binh sĩ.

Binh sĩ bên dưới bị một cú đạp, liền toi mạng.

Lưu Húc lại một lần nữa bay về phía Nhạc Tiến.

Nhạc Tiến thúc ngựa chạy về phía sau.

Quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy gan mật vỡ tan.

Chỉ thấy giữa không trung, Tần Vương Lưu Húc đang đạp không mà đi.

Người, sao có thể đạp không phi hành.

Trong đầu hắn toàn là câu hỏi này.

Lưu Húc đã đến sau lưng Nhạc Tiến.

Nhạc Tiến nghiến chặt răng, sau đó vung đại đao trong tay, liền chém về phía Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt.

Hình Thiên Thương trong tay chàng tùy ý quét một vòng.

Keng.

Một tiếng vang lớn truyền đến, Nhạc Tiến chỉ cảm thấy tay mình chùng xuống.

Một luồng cự lực kinh khủng truyền vào tay hắn.

Hắn không thể nắm chắc được nữa, đại đao trong tay liền bay về phía sau.

Nhạc Tiến trong lòng hoảng sợ.

Hắn vội vàng tung mình, liền nhảy xuống ngựa.

Lưu Húc lại không hoảng không vội.

Chàng đưa tay trái ra, giống như diều hâu bắt gà con, một tay liền xách Nhạc Tiến lên.

Nhạc Tiến chỉ cảm thấy sau gáy lạnh toát, người đã bị xách lên.

Lưu Húc ổn định đứng trên chiến mã của Nhạc Tiến, sang sảng quát: Nhạc Tiến đã bị bắt.

Hàng giả không giết.

Triệu Vân và Thái Sử Từ cũng đồng thanh hô vang: Nhạc Tiến đã bị bắt.

Hàng giả không giết.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng tiếng hô vang, vang vọng khắp chiến trường.

Hàng giả không giết.

Binh sĩ lần lượt vứt vũ khí trong tay, lần lượt đầu hàng.

Trên chiến trường, tự có Triệu Vân và Thái Sử Từ chiêu hàng tù binh, xử lý hậu sự.

Lưu Húc thì xách Nhạc Tiến, đến một sườn dốc thấp.

Nhạc Tiến khẽ hừ một tiếng, ngạo nghễ đứng trước mặt Lưu Húc.

Lưu Húc trên dưới đánh giá Nhạc Tiến một lượt, nhàn nhạt nói.

Văn Khiêm, lần đầu tiên độc lập thống binh phải không.

Lời này vừa dứt, thân hình Nhạc Tiến liền cứng đờ.

Lời của Lưu Húc, không hề sai.

Bấy lâu nay, Tào Tháo đối với thân tộc khá coi trọng.

Như Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Thuần đều được giao trọng trách.

Tướng lĩnh ngoại tính, thời kỳ đầu muốn nổi bật dưới trướng Tào Tháo, tương đối khó khăn.

Một phần, tự nhiên là vì Tào Tháo đa nghi.

Một phần khác, cũng có liên quan đến năng lực không tầm thường của anh em Hạ Hầu, Tào Nhân.

Lưu Húc đưa tay chỉ xuống dưới, nói: Nhìn xem dưới trướng bản vương, Triệu Vân, Mã Siêu, có cả Thái Sử Từ, Tôn Sách, người nào không được trọng dụng.

Dưới trướng họ, đều có một đội binh mã riêng.

Nhạc Tiến trong lòng có chút buồn bực.

Hắn từ năm Sơ Bình nguyên niên 190 đã đầu quân cho Tào Tháo, là nguyên lão thực sự.

Đến nay đã tròn ba năm.

Ba năm, trừ một lần này, mỗi lần đều làm phó tướng, chưa từng độc lập thống lĩnh một đội binh mã.

Lưu Húc trầm giọng nói.

Văn Khiêm.

Bản vương niệm ngươi là một tướng tài khó có, không nỡ để ngươi vì thế mà vẫn lạc.

Nếu ngươi nguyện hàng, bản vương sẽ giao những hàng binh bên dưới kia, toàn bộ cho ngươi thống lĩnh.

Nhạc Tiến có chút động lòng.

Binh mã bên dưới, có đến năm ngàn người.

Tròn năm ngàn người, ngay cả Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân ba người, cũng không thống lĩnh nhiều người như vậy.

Ánh mắt Lưu Húc sắc bén đến mức nào, biểu cảm của Nhạc Tiến tự nhiên cũng bị thu hết vào mắt.

Chàng hiểu, chỉ cần thêm một chút nữa, Nhạc Tiến sẽ đầu quân dưới trướng mình.

Chàng vỗ vai Nhạc Tiến.

Văn Khiêm, hiện tại ngươi đang giữ chức Tư mã.

Từ hôm nay, bản vương thăng ngươi làm Giáo úy, thế nào.

Nhạc Tiến có chút do dự.

Lưu Húc cũng không ép buộc, chỉ hỏi: Văn Khiêm, tên Tào Tháo đó đi về hướng nào.

Nhạc Tiến theo bản năng nhìn về phía sau một cái.

Nhìn con đường núi quanh co uốn lượn đó, Lưu Húc lại lắc đầu.

Tào Tháo hiện có hai vạn quân, sao lại đi đường núi.

Theo bản vương thấy, Tào Tháo phần lớn đã đổi hướng.

Cái gì.

Nhạc Tiến trong lòng trầm xuống.

Sao có thể.

Tào Tháo đã nói rõ ràng để hắn đi theo con đường này, là có thể hội quân với đại quân của Tào Tháo.

Lưu Húc cũng không giải thích, chỉ xách Nhạc Tiến, một bước đạp, liền bay lên.

Chỉ trong vài lần bay nhảy, đã đến đỉnh núi.

Nhìn về phía trước, lại chẳng thấy binh mã của Tào Tháo đâu.

Nhạc Tiến trong lòng càng trầm xuống.

Ngọn núi này là ngọn núi cao nhất gần đây, phía trước là một vùng đất trống trải, tầm nhìn rất tốt.

Nếu Tào Tháo thật sự ở hướng này, cho dù không nhìn thấy binh mã của Tào Tháo, cũng có thể nhìn thấy bụi đất do binh mã của Tào Tháo tung lên.

Đó là hai vạn binh mã, khi hành tiến, sao lại có thể không tiếng động.

Nhưng bây giờ, phía trước trống không, căn bản không có dấu vết binh mã hành tiến.

Chương 245

Lòng Nhạc Tiến như tro tàn.

Xem ra, hắn đã bị Tào Tháo bỏ rơi.

Trong thung lũng bên trái vị trí của Lưu Húc.

Tào Tháo đang dẫn theo binh mã dưới trướng, một đường tiến lên.

Dưới chân hắn là một con đường lớn, nên tốc độ hành tiến cực nhanh.

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía sau, trong lòng có chút do dự.

Tuân Úc khẽ thở dài: Chúa công, có phải đang lo lắng cho Nhạc Tiến không.

Tào Tháo gật đầu: Không sai.

Văn Khiêm là lương tướng đương thời, đáng tiếc dưới trướng ta binh mã khá ít, vẫn mãi không có cơ hội thi triển.

Bây giờ ta đổi hướng, nếu hắn thoát khỏi truy binh của Tần vương, e rằng cũng không tìm được chúng ta.

Hí Chí Tài cười sang sảng: Chúa công đừng lo.

Chúng ta không phải đã hẹn với Văn Khiêm, gặp nhau ở Dĩnh Xuyên sao.

Hơn nữa, nếu chúng ta không đổi hướng, nơi đó là một vùng đất trống trải.

Vạn nhất Tần vương suất kỵ binh bám đuôi truy kích, e rằng tổn thất của chúng ta sẽ rất lớn.

Tào Tháo bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đã đưa ra lựa chọn, thì sẽ không do dự.

Chỉ hy vọng Văn Khiêm, cát nhân thiên tướng thôi.

Hắn vung tay: Tăng tốc.

Toàn lực hành quân.

Vâng.

Cùng với những tiếng hô vang, tốc độ của đội ngũ cũng được nâng lên nhanh nhất.

Trên đỉnh núi, nhìn Nhạc Tiến đang ngây người, Lưu Húc vỗ tay hắn.

Văn Khiêm, đi thôi.

Theo bản vương trở về.

Cảm nhận được sự chân thành trong mắt Lưu Húc, Nhạc Tiến gật đầu thật mạnh.

Ngay sau đó, không còn do dự, chàng cúi người thật sâu trước Lưu Húc.

Thuộc hạ Nhạc Tiến, tham kiến chúa công.

Lưu Húc một tay đỡ Nhạc Tiến dậy, cười nói: Rất tốt.

Hôm nay bản vương, lại được thêm một viên lương tướng.

Đi, cùng bản vương trở về.

Lưu Húc nói, một tay xách Nhạc Tiến, liền bay xuống núi.

Lưu Húc dẫn theo Triệu Vân, Mã Siêu, Nhạc Tiến ba người cùng binh mã dưới trướng, lại một lần nữa trở về nơi giao chiến vừa rồi.

Lúc này Thái Sử Từ, Tôn Kiên đã dọn dẹp xong chiến trường.

Trong trung quân đại trướng.

Lưu Húc ngồi cao ở chính giữa, vung tay nói:.

Người đâu, dẫn Viên Hi, Nhan Lương, Cao Lãm ba người lên.

Thân vệ lĩnh mệnh.

Ngay sau đó, Viên Hi, Nhan Lương, Cao Lãm ba người bị đẩy vào.

Viên Hi mặt lộ vẻ kiêu ngạo: Tần vương, ta khuyên ngươi thả ta ra.

Phụ thân ta sở hữu hai châu, dưới trướng lương tướng như mây, mưu sĩ như mưa, lại còn có hai mươi vạn tinh binh.

Phụ thân đại nhân bình thường yêu thương ta nhất, nếu ngươi động đến ta, đợi phụ thân đại nhân ta khởi binh, chỉ sợ ngươi không chịu nổi hậu quả đó.

Lưu Húc ngẩn người.

Trên mặt chàng lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Vậy ngươi cho rằng, dưới trướng bản vương có bao nhiêu lương tướng.

Có bao nhiêu mưu thần.

Lại có bao nhiêu binh mã.

Viên Hi nhất thời cứng họng, chỉ đành hừ lạnh một tiếng.

Lưu Húc lại không thèm để ý đến Viên Hi.

Viên Hi đã ở trong tay chàng, tự nhiên sẽ không để hắn sống sót rời đi.

Dám có ý đồ với Chân Mật.

Dù chỉ là ý nghĩ, cũng không được.

Chàng nhìn về phía Nhan Lương và Cao Lãm.

Hai người này, không còn nghi ngờ gì, đều là lương tướng đương thời.

Võ nghệ của Nhan Lương, dù ở toàn bộ thời Hán mạt, cũng xếp trong top hai mươi.

Sở dĩ hắn bỏ mạng dưới tay Quan Vũ, là do các loại thiên thời địa lợi kết hợp lại.

Chàng cười nhạt: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, có nguyện hàng phục không.

Nhan Lương giận dữ hừ một tiếng: Mơ đi.

Ta dù chết, cũng không hàng.

Lưu Húc nhìn về phía Cao Lãm: Cao tướng quân, còn ngài thì sao.

Cao Lãm nhìn Viên Hi một cái, kiên định lắc đầu.

Tần vương, muốn giết muốn xẻo thịt, tùy ngài xử trí.

Rất tốt.

Lưu Húc gật đầu.

Ngay sau đó, chàng vẫy tay: Người đâu, cho Nhan Lương và Cao Lãm mỗi người một thanh đao.

Một thân vệ rút đao bên hông, đưa lên.

Nhan Lương và Cao Lãm không khỏi ngơ ngác.

Cả hai nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu.

Trong đại trướng này, Điển Vi và Hứa Chử đứng hai bên, lại có Tần Vương ở cạnh, căn bản không thể nào trốn thoát.

Lưu Húc cười nhạt nói: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, bản vương có thể tha cho hai vị một lần, nhưng bản vương có một điều kiện.

Nhan Lương và Cao Lãm đều mừng rỡ.

Tần Vương có gì cứ nói thẳng.

Đơn giản thôi, hai người các ngươi, giết Viên Hi đi.

Bản vương sẽ thả hai người rời khỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nhan Lương và Cao Lãm đồng loạt biến đổi.

Viên Hi là con trai của chúa công Viên Thiệu, vô cùng được sủng ái.

Nếu không phải vậy, cũng sẽ không dưỡng thành tính cách mục hạ vô nhân của Viên Hi.

Nhưng nếu giết Viên Hi, vậy trở về thì có ích gì.

E rằng Viên Thiệu sẽ chém đầu bọn họ ngay tại chỗ.

Viên Hi trong lòng không khỏi hoảng hốt, vội vàng khẩn thiết nói: Tần Vương, nếu ngài thả ta về, ta nhất định sẽ bảo phụ thân đại nhân gửi quân lương vật tư đến.

Một triệu kim thì sao.

Năm mươi vạn thạch lương thực thì sao.

Không, một triệu thạch thì sao.

Viên Hi lải nhải không ngừng.

Lưu Húc khẽ quát: A Man, giúp bản vương bịt miệng hắn lại.

Điển Vi cười ha hả nói: Chuyện này, ta rành lắm.

Để ta làm.

Hắn sải bước đi về phía Viên Hi.

Thấy Điển Vi to lớn như một bức tường đang tiến lại, Viên Hi

giận dữ nói: Tần Vương, nếu ngươi dám động đến ta, phụ thân ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Điển Vi tiện tay nhặt một mảnh vải rách dưới đất, nhét vào miệng Viên Hi.

Viên Hi không ngừng la hét, nhưng không thể phát ra âm thanh.

Lưu Húc thản nhiên nhìn Nhan Lương và Cao Lãm, cười nói: Điển Vi, Hứa Chử, nếu Nhan Lương và Cao Lãm hai người không quyết tâm được, hay là hai ngươi giúp một tay đi.

Được thôi.

Điển Vi và Hứa Chử đồng thanh cười lớn.

Lập tức, hai người bước về phía Nhan Lương và Cao Lãm.

Nhan Lương và Cao Lãm thân thể bị trói, làm sao là đối thủ của Điển Vi và Hứa Chử.

Hai người Điển Vi và Hứa Chử, mỗi người một bên, nắm chặt tay Nhan Lương và Cao Lãm.

Cao Lãm muốn vứt con dao trong tay đi, nhưng phát hiện tay mình bị Hứa Chử siết chặt, không thể nào làm được.

Hắn cố gắng giãy giụa, nhưng nhận ra trước mặt Hứa Chử, mọi thứ đều là vô ích.

Đã có thân vệ áp giải Viên Hi đến trước mặt Cao Lãm.

Điển Vi cười lớn: Trọng Khang, chú ý chừng mực, đừng một dao đâm chết Viên Hi đấy.

Hứa Chử cười sảng khoái: Điển Vi cứ yên tâm.

Ta đã giết nhiều giặc Khăn Vàng như vậy, tay nghề này đã được tôi luyện ngàn lần rồi.

Nhìn lưỡi đao sáng loáng, Viên Hi mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hắn phịch một tiếng quỳ xuống, không ngừng dập đầu, miệng ú ớ.

Chưa đợi Lưu Húc mở lời, hai tên thân vệ đã tiến lên, xốc Viên Hi dậy.

Phập.

Trường đao trong tay Cao Lãm đâm vào bên hông phải của Viên Hi.

Cùng với việc rút trường đao ra, một dòng máu tươi tuôn ra từ trong cơ thể Viên Hi.

Gương mặt Viên Hi có chút méo mó.

Hắn chưa bao giờ chịu vết thương như vậy.

Ngay sau đó, đại đao trong tay Nhan Lương cũng đâm vào hông trái Viên Hi.

Sắc mặt Viên Hi trắng bệch, sợ đến ngất đi.

Điển Vi và Hứa Chử vẫn chưa dừng lại.

Nắm tay Nhan Lương và Cao Lãm, một trước một sau, cùng đâm vào ngực Viên Hi.

Thân thể Viên Hi co giật mấy cái rồi ngừng thở.

Lưu Húc khẽ quát: Điển Vi, Hứa Chử, cởi trói cho Nhan tướng quân và Cao tướng quân.

Hắn cười nhạt nói: Nhan tướng quân, Cao tướng quân, đầu lâu của hắn bản vương sẽ cho người gửi đến Nghiệp Thành giao cho Viên Thiệu.

Đương nhiên, tiện thể cũng sẽ báo cho Viên Thiệu biết hành vi vừa rồi của hai vị.

Còn về việc hai vị có muốn ở lại chỗ bản vương, bản vương tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Nếu hai vị muốn đi, bản vương cũng sẽ không ngăn cản.

Lòng Nhan Lương và Cao Lãm chùng xuống.

Viên Thiệu sủng ái Viên Hi đến mức nào, bọn họ đều thấy rõ trong mắt.

Nếu không, Cao Lãm đường đường là một trong Hà Bắc Tứ Đình Trụ, một viên lương tướng thực thụ, sao lại bị Viên Thiệu phái đi theo Viên Hi.

Bây giờ, nếu Viên Thiệu biết bọn họ hợp lực giết Viên Hi, đâu còn kết cục tốt đẹp gì.

Đến lúc đó, xử lý bọn họ là chuyện dễ dàng.

Cả hai nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Lập tức, hai người cùng cúi người nói: Mạt tướng Nhan Lương, Cao Lãm, bái kiến chúa công.

Lưu Húc cười sảng khoái: Tốt.

Có Nhan Lương, Cao Lãm hai người gia nhập, bản vương như hổ thêm cánh.

Hắn đích thân tiến lên, đỡ hai người dậy.

Lưu Húc liếc nhìn Từ Thứ.

Từ Thứ lập tức hiểu ý.

Ông ta cười khổ một tiếng nói: Chúa công, hà tất phải đắc tội Viên Thiệu.

Viên Thiệu hiện nay binh mã dưới trướng cường thịnh.

Hiện tại Từ Châu chúng ta vừa mới bình định, đắc tội Viên Thiệu

e rằng không phải là hành động sáng suốt.

Lưu Húc thầm hài lòng.

Từ Thứ quả nhiên là người khôn khéo.

Hắn khẽ thở dài: Vì Nhan Lương, Cao Lãm hai vị đại tướng, đắc tội Viên Thiệu thì có sao.

Từ Thứ tán thưởng: Chúa công quả nhiên yêu tài.

Lời này vừa nói ra, Nhan Lương và Cao Lãm đồng loạt chấn động.

Họ không thể tin được nhìn Lưu Húc.

Không ngờ, Lưu Húc lại coi trọng mình như vậy.

Vì bọn họ mà không tiếc đắc tội với Viên Thiệu.

Mặc dù hành động trước đó của Lưu Húc khiến lòng họ có chút không vui.

Nhưng bây giờ, trong lòng họ đều vô cùng cảm động.

Cả hai cùng hướng về phía Lưu Húc cúi người nói: Đa tạ Tần Vương coi trọng.

Lưu Húc thở dài một hơi: Đây cũng là hành động bất đắc dĩ của bản vương.

Mong Nhan Lương, Cao Lãm có thể thấu hiểu.

Đối với hiệu quả này, hắn trong lòng khá hài lòng.

Ngay lúc đó, hắn cười lớn: Bản vương phong hai vị làm Giáo úy.

Đợi lần này trở về Duyện Châu, sẽ có thưởng khác.

Đa tạ chúa công.

Nhan Lương và Cao Lãm đồng thanh đáp.

Lưu Húc nhìn về phía Thái Sử Từ nói: Tử Nghĩa, kiểm kê xem có

bao nhiêu tù binh.

Chúa công, sau khi kiểm kê, có sáu nghìn binh mã.

Thái Sử Từ bẩm báo.

Chương 246

Lưu Húc gật đầu: Nhan Lương, Cao Lãm, sáu nghìn binh mã này sẽ giao cho hai vị thống lĩnh.

Nhan Lương, Cao Lãm hai người nhìn nhau, đều thấy sự cảm động trong mắt đối phương.

Toàn bộ binh mã ban đầu đều giao lại cho họ, không hề có sự đề phòng nào.

Đây là sự tin tưởng lớn đến mức nào.

Lưu Húc cười sảng khoái: Nay có được Nhan Lương, Cao Lãm hai vị, lại có Nhạc Tiến gia nhập, lòng bản vương vô cùng vui mừng.

Truyền lệnh của bản vương, chúng ta lập tức tiến về quận Nhữ Nam.

Đợi ngày trở về quận Nhữ Nam, bản vương sẽ đích thân bày tiệc, vì ba vị mà tẩy trần.

Tuân lệnh.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Ngay sau đó, đại quân khởi hành, tiến về quận Nhữ Nam.

Quận Nhữ Nam, thành Bình Dư.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng vào đóng quân.

Sau đó, Quan Vũ, Trần Đáo và những người khác cũng dẫn binh mã đến.

Lưu Húc cười lớn nói: Chư vị, hôm nay bản vương mở tiệc lớn đãi khách.

Chư vị cứ ăn uống thỏa thích.

Đa tạ chúa công.

Mọi người đều vô cùng vui mừng.

Cửa thành Bình Dư.

Có một nam tử mặc áo xanh, đang đi vào trong thành.

Khi nhìn thấy quán cháo bên cạnh cửa thành, mắt y không khỏi sáng lên.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh quán cháo tụ tập không ít bá tánh.

Chẳng lẽ có đại thiện nhân nào đó đang phát cháo sao.

Nếu vậy thì, lúc trước ở Từ Châu, y đã từng thấy.

Y bước về phía quán cháo.

Thấy y bước tới, người trong quán cháo ngẩng đầu cười nói: Ta thấy vị tiên sinh này từ xa đến, đường sá vất vả, chắc hẳn đã đói rồi.

Y quay về phía sau lớn tiếng nói: Hay là múc cháo cho vị tiên sinh này trước, được không.

Mọi người đều đồng ý.

Người đó múc một muôi, liền múc xong một bát cháo.

Một tay đưa bát qua.

Tiên sinh, mời dùng.

Nam tử áo xanh không khỏi ngẩn ra.

Vốn dĩ y chỉ muốn hỏi thăm tình hình quán cháo.

Nhưng không ngờ, lại được nhận cháo trước.

Y cũng là người phóng khoáng, nói một tiếng cảm ơn rồi tiện tay

nhận lấy bát cháo.

Đứng bên cạnh, y bắt đầu nếm thử.

Phải nói, vị khá ngon.

Cháo đặc sệt, hương vị cũng đủ đậm.

Chắc chắn đã được nấu trong thời gian khá dài.

Không giống như các quán cháo phát chẩn thông thường, đa phần đều làm cho có lệ.

Y vừa ăn cháo, vừa hỏi: Vị huynh đệ này, ta thấy cách ăn mặc của ngươi, dường như không giống nhà giàu bình thường.

Người trong quán cháo cười sảng khoái: Tự nhiên, ta đâu phải nhà giàu.

Ta chẳng qua chỉ là một lại viên bình thường trong phủ quận thủ thôi.

Cái gì.

Nam tử áo xanh sắc mặt cứng lại.

Động tác húp cháo dừng lại ở đó.

Y há to miệng, ngơ ngác nhìn người trong quán cháo nói: Quan phủ phát cháo.

Viên quan lại nghiêm túc gật đầu: Không sai.

Trong thành Bình Dư chúng ta, không chỉ có một quán cháo, tổng cộng có hơn mười quán.

Mỗi quán đều do đồng liêu của ta phát cháo.

Bá tánh xung quanh cũng đồng loạt phụ họa: Đúng vậy, từ khi Tần Vương đến, chúng ta mỗi ngày đều có thể uống cháo.

Trước khi Tần Vương đến, ngươi không biết chúng ta thảm đến

mức nào đâu.

Lương thực của ta bị giặc Khăn Vàng cướp đi, mỗi ngày chỉ có thể đào rễ cây ăn.

Đúng vậy.

Lúc đó, có không ít người chết đói.

Nhưng sau khi Tần Vương đến, mỗi ngày hai bữa đều phát cháo.

Cuộc sống, tốt hơn rồi.

Nghe những lời chân thành của bá tánh, nam tử áo xanh không khỏi vô cùng xúc động.

Quan phủ phát cháo.

Hành động này, chỉ có ở thời thịnh thế, để chăm sóc vùng thiên tai, mới có hành động như vậy.

Còn như trong thời loạn thế hiện nay, quan phủ ở nơi nào sẽ phát cháo.

Đùa sao.

Chư hầu các nơi ngay cả lương thực cung cấp cho quân đội cũng không đủ, sao lại có thể phát cháo cho bá tánh.

Từ Từ Châu xuất phát, du ngoạn bốn phương, trải qua nhiều châu quận, nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy.

Nam tử áo xanh trong miệng lẩm bẩm: Tần Vương.

Viên quan lại cười hỏi: Vị tiên sinh này, có muốn thêm một chút không.

Đủ rồi, đủ rồi.

Nam tử áo xanh liên tục xua tay.

Ngay sau đó y đặt bát xuống, liền đi về phía phủ quận thủ.

Trước khi đến thành Bình Dư, trong lòng y có chút do dự.

Nhưng đến lúc này, y không còn chút do dự nào nữa.

Chưa đầy một khắc, y đã đến cổng phủ quận thủ.

Y hướng về phía thân vệ chắp tay nói: Vị thân vệ huynh đệ, giúp ta thông báo một tiếng, Gia Cát Cẩn, đến bái kiến Tần Vương.

Gia Cát tiên sinh xin chờ một lát.

Người thân vệ đó nói xong liền chạy vào trong phủ quận thủ.

Trong phủ quận thủ.

Lúc này tiệc rượu vừa chuẩn bị bắt đầu, đã có không ít người đến, đang ở bên trong nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này, một tên thân vệ hướng về phía Lưu Húc cúi người nói: Chúa công, bên ngoài có một vị tiên sinh áo xanh cầu kiến, tên là Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn đến rồi sao.

Lưu Húc cười nhạt nói: Mời vào đi.

Thân vệ nhận lệnh lui ra.

Lập tức, hắn dẫn một người mặc áo xanh bước vào.

Người áo xanh thân cao bảy thước, khuôn mặt khá dài, trong lúc đi lại toát ra một khí chất nho nhã.

Y hướng về phía Lưu Húc cúi người thi lễ: Thảo dân Gia Cát Cẩn, ra mắt Tần Vương.

Gia Cát tiên sinh mời ngồi.

Gia Cát Cẩn cũng không khách khí, ung dung ngồi xuống bên cạnh.

Lưu Húc cười sảng khoái: Không biết tiên sinh từ đâu đến.

Lần này ta du ngoạn bốn phương, đến Trường An thành, ở Trường An nghe văn Tần Vương tiêu diệt nghịch tặc Viên Thuật, liền vượt ngàn dặm, đến đầu quân cho Tần Vương.

Gia Cát Cẩn ung dung nói.

Trên người y, không hề thấy một chút căng thẳng nào.

Lưu Húc cười nói: Xem ra, Gia Cát tiên sinh chưa về Từ Châu.

Gia Cát Cẩn vẻ mặt mờ mịt, có chút không hiểu.

Thực ra, chúa công của ta đã đến nhà ngài ở Từ Châu, hiện nay Gia Cát Huyền và Gia Cát Lượng đã bái nhập dưới trướng chúa công, hiện đang đến Duyện Châu.

Ở nhà có để lại thư tín cho ngài.

Từ Thứ giải thích.

Thì ra là vậy.

Trên mặt Gia Cát Cẩn hiện lên một nụ cười: Không ngờ, ta lại đến cùng một chỗ.

Đi thôi, hôm nay bản vương vừa hay cùng lúc tẩy trần cho mọi người.

Đa tạ chúa công.

Gia Cát Cẩn cúi người.

Lưu Húc dẫn Gia Cát Cẩn bước vào đại sảnh.

Hắn giới thiệu với mọi người: Vị này là Gia Cát Cẩn, vừa từ Trường An xa xôi đến.

Từ Thứ dẫn Gia Cát Cẩn vào giữa đám đông.

Mọi người nhanh chóng làm quen.

Đêm đó, mọi người chén thù chén tạc một trận.

Lưu Húc bước ra ngoài.

Thấy Trần Đáo, đang đứng bên ngoài ngơ ngẩn.

Hắn hỏi: Thúc Chí, sao vậy.

Chúa công, ta. ta nhớ phụ mẫu.

Trần Đáo mượn bóng đêm, lén lút lau một giọt nước mắt.

Chỉ là, dưới thị giác động của Lưu Húc, những điều này căn bản không thể che giấu.

Hắn vỗ vai Trần Đáo nói: Ngồi cạnh bản vương một lát đi.

Vâng.

Trần Đáo đáp một tiếng.

Hai người ngồi xuống bên cạnh.

Thúc Chí, nói với bản vương về gia đình ngươi đi.

Trần Đáo có chút do dự.

Phụ mẫu còn không.

Lưu Húc hỏi.

Trần Đáo lắc đầu: Phụ mẫu ta mấy năm trước, đã mất rồi.

Lúc đó ta ra ngoài đi săn, khi trở về, phát hiện phụ mẫu ta ngã trong vũng máu.

Ngày đó, tất cả mọi người trong thôn ta đều mất.

Tất cả tội ác, thủ phạm chính là giặc Khăn Vàng.

Khi nói những lời cuối cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi.

Lưu Húc khẽ thở dài: Cho nên sau đó, ngươi liền nhiệt tình với việc diệt trừ giặc Khăn Vàng.

Không sai.

Mấy năm nay, ta dẫn theo một trăm huynh đệ của ta chinh chiến bốn phương, vì để diệt trừ những tên giặc Khăn Vàng đó.

Chỉ là.

Sắc mặt Trần Đáo hơi ảm đạm.

Chỉ là số lượng giặc Khăn Vàng thực sự quá nhiều.

Ta tổng cộng chỉ có hơn một trăm người, chỉ có thể chuyên chọn những toán giặc Khăn Vàng nhỏ để ra tay.

Hắn phản ứng lại, áy náy nói: Chúa công, ta không nên nói với ngài những điều này.

Lưu Húc vỗ vai Trần Đáo: Thúc Chí, văn thư nhắm vào giặc Khăn Vàng, ta nhớ đã ban bố được mấy ngày rồi.

Hình như giặc Khăn Vàng đều không có động tĩnh gì.

Trần Đáo lặng lẽ lau đi nước mắt, mới nói: Mấy năm nay, Viên Thuật đối với chúng đa phần dung túng, khiến giặc Khăn Vàng sớm đã quen thói ngang ngược.

Vậy thì tốt quá.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Nếu không có động tĩnh, vậy sau này cũng không cần có động tĩnh nữa.

Hắn trầm giọng nói: Thúc Chí.

Nếu mười ngày kỳ hạn kết thúc, giặc Khăn Vàng không đến, ngươi liền theo bản vương cùng đi tiễu diệt.

Ánh mắt Trần Đáo đột nhiên sáng lên.

Đa tạ chúa công.

Đi thôi.

Lưu Húc vỗ vai Trần Đáo, Vào trong cùng bản vương uống vài chén.

Vâng.

Trần Đáo đáp một tiếng.

Lập tức đi theo sau Lưu Húc, tiến vào phủ quận thủ.

Từ sau khi khởi nghĩa Khăn Vàng thất bại, có một nhóm không ít giặc Khăn Vàng đã trốn đến Cát Pha ở quận Nhữ Nam.

Dần dần, thế lực của những tên giặc Khăn Vàng này ngày càng lớn mạnh.

Ít thì vài nghìn người, nhiều thì vài vạn người.

Một ngày nọ, trên núi Cát Pha, vô cùng náo nhiệt.

Ở cổng trại, một đội ngũ hùng hậu, từ xa tiến đến.

Phía sau họ là một đội xe lớn.

Người đi đầu, quấn vải vàng, vai vác một thanh đại đao, ngạo nghễ ngồi trên một con chiến mã đen tuyền.

Người này họ Lưu, tên là Lưu Tích.

Một tên lính trại vội vàng chạy vào Tụ Nghĩa Sảnh trong trại.

Hơi cúi người, bẩm báo: Đại Cừ soái, Lưu Cừ soái về rồi.

Đại Cừ soái tên là Hà Nghi, là chủ nhân của Cát Pha.

Hắn đứng dậy, cười lớn: Lão nhị về rồi, vậy bản cừ soái tự nhiên phải ra đón một chút.

Nói xong, hắn đứng dậy, đi ra ngoài.

Bên ngoài có không ít lính trại, thấy Đại Cừ soái ra, đều đồng loạt thi lễ.

Đại Cừ soái vung tay: Lão nhị về rồi, mọi người cùng ta ra đón.

Lưu Cừ soái sao về nhanh vậy.

Đại Cừ soái đã ra, vậy tự nhiên phải đón.

Mọi người ồn ào, đi về phía cổng trại.

Xa xa, Lưu Tích dẫn một đám binh mã, đi thẳng về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến ngoài cổng trại.

Lưu Tích thấy Hà Nghi ở cổng trại, liền chắp tay thi lễ: Đại Cừ soái.

Hà Nghi cười lớn: Lão nhị, đường sá vất vả rồi.

Thế nào, tình hình ra sao.

Đại thắng a.

Lưu Tích chỉ vào đội xe phía sau, cười lớn: Đại Cừ soái, xem kìa, những thứ đó đều lấy được từ chỗ của Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Mạn.

Nhiều vậy sao.

Hà Nghi cũng kinh ngạc.

Đâu chỉ có vậy.

Lưu Tích không để ý xua tay: Chỗ đó có gần vạn giặc Khăn Vàng, đều nguyện ý đầu hàng ta.

Chương 247

Chỉ là tốc độ của họ chậm một chút, chiều nay sẽ đến.

Hà Nghi ngẩn ra, lập tức không khỏi mừng rỡ.

Hắn vỗ vai Lưu Tích: Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Mạn chết rồi, lại vừa hay làm lợi cho chúng ta.

Lão nhị, lần này thực sự đã lập đại công.

Đi, chúng ta vào trong uống rượu.

Lập tức kéo Lưu Tích, đi vào bên trong.

Mọi người đồng loạt kéo vào Tụ Nghĩa Sảnh, chén thù chén tạc, vô cùng vui vẻ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Động tác của Hà Nghi hơi dừng lại, mặt hiện vẻ do dự: Các ngươi nói xem, lần này Tần Vương chiêu hàng, chỉ còn ba ngày, chúng ta có nên ứng không.

Trong sảnh lập tức như vỡ chợ, mọi người bắt đầu nghị luận.

Chiêu hàng.

Đùa sao.

Chúng ta là giặc Khăn Vàng lớn nhất quận Nhữ Nam, tung hoành Nhữ Nam mười mấy năm, sao có thể đầu hàng người khác.

Đúng vậy.

Viên Thuật lúc đó mạnh mẽ đến mức nào, chẳng phải cũng đối đãi với chúng ta lễ độ sao.

Làm giặc Khăn Vàng thoải mái.

Muốn đi cướp bóc thì đi cướp bóc.

Nếu đầu hàng Tần Vương làm quan lại, đâu có thoải mái như vậy.

Hà Nghi lại không tỏ ý kiến, chỉ nhìn về phía Lưu Tích: Nhị đệ, chuyện này, ngươi thấy sao.

Lưu Tích không nhanh không chậm uống rượu, từ đầu đến cuối đều không tham gia thảo luận với mọi người.

Lúc này thấy Hà Nghi hỏi, chỉ hướng về phía Hà Nghi chắp tay, cười nhạt: Đại Cừ soái, sau khi chúng ta sáp nhập bộ của Hà Mạn, nhân số của chúng ta có tám vạn người, vững vàng chiếm giữ vị trí số một ở quận Nhữ Nam.

Với thực lực như vậy, chúng ta đi nương tựa người khác làm gì.

Hà Nghi ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn: Ta nghe nói Tần Vương đó võ nghệ phi phàm, dưới trướng có nhiều người giỏi chinh chiến, ta chỉ sợ hắn sẽ thật sự hưng binh tiến đến.

Hưng binh tiến đến.

Lưu Tích cười lớn: Không thể nào.

Núi Cát Pha của chúng ta là ngọn núi hiểm trở nhất trong phạm vi trăm dặm.

Lại thêm trên đường, ta đã bố trí vô số cửa ải, sợ cái gì.

Sắc mặt Hà Nghi, cũng dần dần trở nên kiên định.

Hắn cười lớn: Nếu vậy, chúng ta liền không để ý đến hắn.

Hà Cừ soái nói rất phải.

Lưu Tích cười lớn: Chúng ta một đám huynh đệ ở đây ăn ngon uống say, chẳng phải càng vui vẻ hơn sao.

Hà Nghi vung tay: Huynh đệ, hôm nay mọi người cứ uống thỏa

thích.

Rượu ngon thức ăn ngon đủ cả.

Đa tạ Đại Cừ soái.

Đại Cừ soái trượng nghĩa.

Đến, ta kính Đại Cừ soái một ly.

Nói xong, mọi người đồng loạt đứng dậy, hướng về phía Hà Nghi kính rượu.

Không khí trong Tụ Nghĩa Đường, lại một lần nữa trở nên nhiệt liệt.

Ở phía tây núi Cát Pha trăm dặm, có một ngọn núi, tên là Bình Đỉnh sơn.

Trên Bình Đỉnh sơn, lúc này cũng đang tiến hành một cuộc thảo luận tương tự.

Trong Nghị Sự Đường, có hai người đang ngồi.

Người đi đầu, là một tráng hán cao bảy thước, trên đầu quấn một mảnh vải vàng.

Hắn tên là Liêu Hóa, là nhị đương gia trên Bình Đỉnh sơn.

Hắn nâng chén rượu, nhìn về phía người bên cạnh: Đỗ Cừ soái, đến, kính ngài một chén.

Đỗ Viễn cười lớn: Tốt.

Chúng ta cạn chén này.

Liêu Hóa đặt chén rượu trong tay xuống, lập tức lau đi vết rượu còn sót lại bên mép.

Đỗ Cừ soái, mấy ngày qua, ngài đã cân nhắc thế nào rồi.

Đỗ Viễn lại hoàn toàn không trả lời, chỉ nâng chén rượu nói: Đến.

Chúng ta uống tiếp.

Liêu Hóa nhíu mày: Đỗ đương gia, chỉ còn lại ba ngày thôi, nếu không quyết đoán nữa, ta e là không kịp.

Đỗ Viễn đứng dậy, nói: Liêu đương gia, nhìn ra ngoài xem.

Chúng ta có tám nghìn huynh đệ, cùng nhau uống rượu ăn thịt, không tốt sao.

Đỗ đương gia, không phải vậy.

Tần Vương là hoàng huynh của thiên tử, lại là võ tướng số một Đại Hán.

Dưới trướng binh nhiều tướng rộng, thực lực đứng đầu Đại Hán.

Nếu chúng ta đầu quân cho ngài ấy, nhất định sẽ có một tương lai, như vậy, không tốt sao.

Đỗ Viễn xua tay: Chuyện này ta đã có quyết định, Liêu đương gia không cần nói nữa.

Đỗ đương gia, không sợ Tần Vương thật sự phái binh đến tiễu trừ sao.

Liêu Hóa hỏi.

Tiễu trừ.

Đỗ Viễn khinh thường: Địa hình gần Bình Đỉnh sơn của chúng ta phức tạp như vậy, trên đường núi ta lại bố trí nhiều trạm gác như thế, quan quân muốn lên, đâu có dễ dàng.

Hắn kéo Liêu Hóa, đến cửa Nghị Sự Sảnh.

Liêu đương gia, nhìn xuống dưới xem.

Trên đường núi đâu đâu cũng là trạm gác ta bố trí, muốn lên.

Không thể nào.

Liêu Hóa lắc đầu: Tần Vương là võ tướng số một Đại Hán.

Một cú nhảy có thể lên tường thành cao mấy trượng, thực lực như vậy, Đỗ đương gia không sợ sao.

Sợ.

Khóe miệng Đỗ Viễn lộ ra một tia mỉa mai.

Đó chẳng qua chỉ là lời đồn thổi mà thôi.

Người sao có thể có khả năng như vậy, một cú nhảy liền lên tường thành cao mấy trượng, ngươi tin sao.

Liêu Hóa nghiêm túc gật đầu: Ta tin.

Sắc mặt Đỗ Viễn không khỏi cứng lại.

Lập tức, hắn lắc đầu: Chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Liêu đương gia nếu muốn uống rượu, ta đương nhiên sẽ tiếp.

Còn về việc đi đầu quân cho Tần Vương.

Xin thứ cho ta khó lòng tuân mệnh.

Lập tức, hắn vung tay áo, xoay người đi vào trong.

Liêu Hóa trầm trầm thở dài.

Ngay lúc đó hắn liền đi ra ngoài.

Vài bước chân, hắn đã lên một đài cao, mới lớn tiếng hô.

Huynh đệ, ta Liêu Hóa quyết ý đến thành Bình Dư đầu quân cho Tần Vương, có ai muốn cùng ta đi không.

Trên quảng trường, mọi người đều ồn ào.

Đầu quân cho Tần Vương.

Liêu đương gia, xảy ra chuyện gì vậy.

Liêu Hóa lớn tiếng hô: Hiện nay quận Nhữ Nam của chúng ta

thuộc quyền quản hạt của Tần Vương.

Tần Vương có lệnh, bảo chúng ta trong vòng mười ngày phải quy phục.

Hiện nay chỉ còn ba ngày.

Ý ta là, ngày mai liền lên đường, đến quận Nhữ Nam.

Không biết có ai nguyện ý cùng ta đi không.

Đi gấp vậy sao.

Nếu đi rồi, rau ta trồng trên núi thì sao.

Đúng vậy, rau của ta ta còn chưa ăn, nếu để lại đây, chẳng phải đáng tiếc sao.

Đúng lúc này, một người râu quai nón từ bên cạnh đi ra.

Các ngươi thật là thiển cận.

Dù sao ta đây, râu quai nón đã quyết định rồi, Liêu đương gia, ta nghe theo ngươi.

Trong đám đông, có tiếng hỏi: Đại đương gia thì sao.

Đúng vậy, đại đương gia cũng đi cùng sao.

Liêu Hóa xua tay: Đỗ đương gia có việc quan trọng, cần ở lại Bình Đỉnh sơn.

Lời này vừa nói ra, không ít người bắt đầu im lặng.

Liêu Hóa cũng không để ý, chỉ cười lớn.

Chư vị nếu có ý cùng đi, tối nay liền về thu dọn một phen, sáng mai, chúng ta liền rời đi.

Nếu muốn ở lại đây, vậy ta Liêu Hóa cũng không miễn cưỡng.

Chỉ là ta sợ thiết kỵ của Tần Vương, chẳng mấy chốc sẽ đặt chân

đến đây, cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Nói xong, thân hình hắn nhảy một cái, từ trên đài cao nhảy xuống.

Lập tức, hắn đi vào trong trại.

Lính trại nhìn nhau.

Bao gồm cả người râu quai nón vừa rồi, có không ít người bắt đầu hành động.

Sáng sớm ngày thứ hai, Liêu Hóa liền mang theo hành lý đến cổng trại.

Lúc này, cổng trại tụ tập không ít người, thấy Liêu Hóa đến, từng người đều kính cẩn chào hỏi.

Liêu đương gia.

Nhị đương gia, ngài đến rồi.

Liêu Hóa vừa gật đầu, vừa cười nói: Đến rồi.

Hắn nhìn số người có mặt, sợ rằng không dưới ba bốn nghìn người.

Toàn bộ trại có tám nghìn người, đi theo hắn có ba bốn nghìn người.

Kết quả này, hắn khá hài lòng.

Ít nhất, hắn khá được lòng người.

Từ trong trại cũng đi ra mấy chục người, đi đầu là một tiểu đầu mục.

Hắn áy náy nói: Liêu đương gia, vợ nhà ta không đi, ta cũng không có cách nào.

Phía sau một số người cũng lần lượt phân trần, mỗi người một lý do.

Liêu Hóa vỗ đầu tiểu đầu mục: Núi không chuyển thì nước chuyển, huynh đệ chúng ta, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Lập tức hắn vung tay: Đi thôi, nơi này cách thành Bình Dư một ngày rưỡi đường, chúng ta phải tăng tốc độ mới được.

Nói xong, hắn bước ra ngoài.

Đúng lúc này, Đỗ Viễn từ trong trại xông ra.

Tay cầm đại đao, lớn tiếng quát: Liêu Hóa, đứng lại cho ta.

Liêu Hóa không khỏi ngẩn ra.

Quay đầu nhìn Đỗ Viễn, nói: Đỗ đương gia, ngài làm gì vậy.

Đỗ Viễn sải bước tiến lên, giận dữ quát: Liêu Hóa, ngươi quả thực quá đáng.

Ngươi đi thì thôi, còn dẫn theo nhiều người như vậy.

Ánh mắt Liêu Hóa lạnh đi.

Hắn khẽ quát: Đỗ đương gia, mọi người tự nguyện đi theo ta, ta đâu có ép buộc.

Không được.

Đỗ Viễn dứt khoát từ chối: Liêu Hóa, ngươi muốn mang họ đi, tuyệt đối không được.

Liêu Hóa nhướng mày: Huynh đệ tin tưởng ta, ta nhất định phải mang họ đi.

Đừng hòng.

Trên mặt Đỗ Viễn đầy vẻ dữ tợn: Trừ phi ngươi bước qua xác ta.

Nói xong, đại đao trong tay hắn đột ngột giơ lên.

Tốt.

Liêu Hóa cười lạnh: Là do ngươi nói đấy.

Hắn giơ tay, cũng nâng đại đao trong tay lên.

Đỗ Viễn cũng không đáp lời, chân đạp một cái, thân mình liền lao về phía Liêu Hóa.

Cùng lúc đó, đại đao trong tay, cũng chém về phía Liêu Hóa.

Liêu đương gia cẩn thận.

Liêu đương gia mau tránh ra.

Đám đông xung quanh ồn ào.

Trên mặt Liêu Hóa lộ ra nụ cười khinh thường.

Thân mình hắn xoay sang trái, liền tránh được một đao của Đỗ Viễn.

Lập tức đại đao trong tay chém mạnh xuống.

Phập.

Ánh đao lóe lên.

Đầu lâu to lớn của Đỗ Viễn rơi xuống đất.

Trong chốc lát, máu tươi bắn tung tóe, nhanh chóng nhuộm đỏ cả khu vực xung quanh.

Đôi mắt Đỗ Viễn trợn trừng.

Liêu Hóa lại hoàn toàn không để ý, chỉ thản nhiên nói: Đỗ đương gia, thực ra, trước đây ta không đánh lại ngươi, không phải vì ta yếu, mà vì ta vẫn luôn nhường ngươi.

Tất cả mọi người tại hiện trường, đều ngây ra tại chỗ.

Không ngờ, chỉ trong một chiêu ngắn ngủi, Đỗ Viễn đã chết ngay tại chỗ.

Họ không thể tin được nhìn Liêu Hóa, như thể ngày đầu tiên mới quen biết vậy.

Hồi lâu sau, mọi người mới hoan hô.

Liêu đương gia làm tốt lắm.

Liêu đương gia uy vũ.

Liêu Hóa lớn tiếng quát: Nay Đỗ Viễn đã chết, sau khi ta đi, trại Bình Đỉnh sẽ không còn tồn tại.

Lời nói trước đây của ta vẫn còn hiệu lực, ai nguyện ý đi theo ta, thì đi thu dọn đồ đạc, một canh giờ sau xuất phát.

Ai không nguyện ý đi, thì rời khỏi trại Bình Đỉnh.

Ta chỉ có một điều kiện: không được ra ngoài cướp bóc.

Mọi người lại một lần nữa hành động.

Một canh giờ sau, mọi người đã tụ tập trước cổng trại.

Lần này, trừ vài chục người chuẩn bị về quê, những người còn lại đều đồng ý đi cùng Liêu Hóa.

Liêu Hóa thản nhiên vung tay: Đốt trại đi.

Trong đám đông vài người chạy ra.

Bước lên, châm lửa đốt trại.

Nhìn trại cháy hừng hực, trên mặt Liêu Hóa thoáng hiện một tia hồi tưởng.

Lập tức hắn lớn tiếng quát: Đi.

Mục tiêu thành Bình Dư.

Nói xong, hắn liền đi đầu, xuống núi.

Phía sau hắn, đội ngũ tám nghìn người, hùng hậu đi theo.

Trên núi Ngọa Ngưu.

Trong đại sảnh.

Có một đại hán đang hướng về phía người ngồi trên chắp tay nói: Bùi Nguyên Thiệu, nếu ngươi không nguyện ý đầu quân cho Tần Vương, vậy ta đi đây.

Người này thân cao tám thước, lưng rộng eo to, trên người cơ bắp cuồn cuộn.

Bùi Nguyên Thiệu bất đắc dĩ nói: Chu Thương, ngươi hà tất phải vội vàng như vậy.

Chúng ta cứ ở trong rừng núi, không tốt sao.

Chu Thương xua tay: Không phải vậy.

Ta ngưỡng mộ Tần Vương đã lâu.

Nay Tần Vương đã đến quận Nhữ Nam, ta tự nhiên phải đến đầu quân.

Hắn cầm đại đao trong tay nói: Bùi Nguyên Thiệu, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong, hắn liền bước ra ngoài.

Bùi Nguyên Thiệu liên tục vẫy tay: Chu Thương, khoan đã đi, chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn.

Nhưng Chu Thương không thèm để ý.

Chương 248

Quyết đoán một mình, tiến về thành Bình Dư.

Thành Bình Dư, trong phủ quận thủ.

Lưu Húc cười nhạt: Thúc Chí, tình hình giặc Khăn Vàng thế nào.

Trần Đáo lắc đầu: Chúa công, kỳ hạn mười ngày, ngày mai là hết hạn.

Nhưng cho đến nay, giặc Khăn Vàng đầu hàng chỉ có những toán nhỏ.

Còn về bốn nhà lớn nhất, thì một nhà cũng chưa đến.

Ồ.

Lưu Húc nhíu mày: Nói cho bản vương nghe về bốn nhà đó đi.

Chúa công, nhà lớn nhất đại đương gia tên là Hà Nghi, nhị đương gia tên là Lưu Tích.

Theo như hiện tại, nhân thủ dưới trướng e rằng không dưới tám vạn.

Nhà lớn thứ hai đại đương gia tên là Hoàng Thiệu, nhân thủ dưới trướng ước chừng có ba vạn.

Nhà lớn thứ ba đại đương gia tên là Cung Đô, nhân thủ dưới trướng ước chừng có hai ba vạn.

Nhà lớn thứ tư đại đương gia tên là Đỗ Viễn, nhị đương gia tên là Liêu Hóa.

Nhân thủ dưới trướng đại khái có tám nghìn.

Nghe Trần Đáo nói rành rọt, Lưu Húc lại có hứng thú với Liêu

Hóa.

Cái gọi là Thục trung vô đại tướng, Liêu Hóa tác tiên phong.

Ít nhất Liêu Hóa có tố chất trở thành đại tướng.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ ngoài bước vào.

Khải bẩm chúa công, đầu mục giặc Khăn Vàng Liêu Hóa, dẫn theo mấy nghìn giặc Khăn Vàng đến đầu quân.

Lưu Húc hơi ngẩn ra.

Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Hắn cười nhạt: Mời Liêu Hóa vào đi.

Thân vệ cúi người tuân lệnh, lập tức lui ra.

Sau đó, Liêu Hóa dưới sự dẫn dắt của thân vệ, bước vào.

Liêu Hóa thân cao hơn bảy thước, thân thể cũng khá cường tráng, vừa nhìn đã biết là người dũng mãnh.

Hắn hướng về phía Lưu Húc cúi sâu: Đầu mục giặc Khăn Vàng Liêu Hóa, ngưỡng mộ uy danh Tần Vương đã lâu, hôm nay được gặp, thực là tam sinh hữu hạnh.

Liêu Hóa mang theo tám nghìn người trại Bình Đỉnh đến, xin Tần Vương xử trí.

Lưu Húc thản nhiên nói: Liêu Nguyên Kiệm, đứng dậy nói chuyện đi.

Trần Đáo nói: Ta nhớ trại Bình Đỉnh, đại đương gia là Đỗ Viễn.

Chính xác.

Liêu Hóa thẳng thắn thừa nhận: Chỉ là Đỗ Viễn ngăn cản ta đến đầu quân cho Tần Vương, bị ta giết rồi.

Thì ra là vậy.

Trên mặt Trần Đáo lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Lưu Húc gật đầu: Nếu đã vậy, bản vương sẽ bổ nhiệm ngươi làm Tư mã.

Tạ chúa công.

Liêu Hóa chắp tay cúi người.

Đột nhiên, thân vệ lại một lần nữa bước vào.

Chúa công, bên ngoài có một người tên là Chu Thương, đến đầu quân.

Chu Thương.

Chẳng phải là người vác đao cho Quan Vũ sao.

Hắn gật đầu: Vậy thì mời vào đi.

Thân vệ đi ra, không lâu sau, đã dẫn một đại hán từ ngoài bước vào.

Đại hán đứng cùng Liêu Hóa, liền thấy rõ sự khác biệt.

Đại hán rõ ràng to hơn Liêu Hóa một vòng.

Chỉ thấy đại hán hướng về phía Lưu Húc cúi sâu:.

Tại hạ giặc Khăn Vàng Chu Thương, ra mắt Tần Vương.

Ta nguyện bái nhập dưới trướng Tần Vương, xin Tần Vương chấp thuận.

Lưu Húc gật đầu: Đứng dậy nói chuyện đi.

Tạ chúa công.

Chu Thương hơi do dự nói, Chúa công, tại hạ có một thỉnh cầu bất tiện, xin Tần Vương chấp thuận.

Lưu Húc thầm nghĩ: đến rồi.

Chắc là Chu Thương muốn vác đao cho Quan Vũ đây mà.

Hắn gật đầu: Chu Thương cứ nói.

Chúa công, tại hạ ngưỡng mộ uy danh chúa công đã lâu, xin được vác thương cho chúa công, xin chúa công chấp thuận.

Chu Thương nói xong, lại một lần nữa cúi sâu.

Lưu Húc không khỏi ngây ra.

Chu Thương xin vác thương, không sai.

Nhưng, chẳng lẽ uy danh của Quan Vũ chưa đủ lớn.

Lại vô tình cướp mất Chu Thương rồi sao.

Khụ.

Chết rồi, trong miếu Quan Vũ, lại phải thiếu một Chu Thương vác đao.

Lưu Húc xua tay: Chu Thương, Hình Thiên thương của bản vương, e là ngươi vác không nổi.

Chu Thương vừa nghe, không khỏi sốt ruột.

Hắn đấm ngực thình thịch: Chúa công, ta Chu Thương không có gì khác, nhưng ta có nhiều nhất chính là sức lực.

Lại một lần nữa cúi người: Xin chúa công chấp thuận.

Lưu Húc khẽ thở dài: Chu Thương, không phải bản vương không cho ngươi cơ hội vác Hình Thiên thương, thực sự là vì Hình Thiên thương của ta quá nặng.

Chu Thương lớn tiếng nói: Chúa công yên tâm.

Vũ khí trong tay ta cũng nặng năm mươi mấy cân.

Ta từ nhỏ đã có sức trời sinh.

Lưu Húc bất đắc dĩ nói: Hình Thiên thương của bản vương ở đó, ngươi tự đi thử đi.

Được thôi.

Chu Thương mặt lộ vẻ hưng phấn, đứng thẳng người, vài bước đã đến bên cạnh Hình Thiên thương.

Chu Thương đưa tay ra, hai tay nắm chặt vào Hình Thiên thương.

Lên.

Chu Thương hét lớn một tiếng, lập tức cả thân thể bất chợt bắt đầu dùng sức.

Chỉ là, điều khiến hắn khá kinh ngạc là, Hình Thiên thương đó lại không hề nhúc nhích.

Không thể nào.

Hắn không thể tin được trừng mắt, sau đó đứng thế trung bình tấn, cong eo trầm hông, lại một lần nữa bắt đầu dùng sức.

Mặt hắn đỏ bừng, ngay cả cổ cũng đỏ theo một vòng.

Lần này, Hình Thiên thương cuối cùng cũng di chuyển được một phân.

Chỉ là ngay sau đó, Chu Thương đã hết sức, không còn sức để tiếp tục.

Hắn ngại ngùng đến trước mặt Lưu Húc.

Lưu Húc cười nhạt: Không sao.

Chu Thương, Hình Thiên thương của bản vương nặng một nghìn sáu trăm cân, ngươi có thể nhấc động nó, đã là trời sinh thần lực.

Trong mắt Chu Thương và Liêu Hóa, đều lộ ra vẻ không thể tin được.

Họ há to miệng, hai mắt trợn tròn.

Vũ khí nặng một nghìn sáu trăm cân.

Quả thực chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Ngay cả vũ khí của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ thời xưa, cũng chỉ nặng một trăm hai mươi cân.

Hồi lâu sau, hai người mới hoàn hồn.

Trong lòng Liêu Hóa và Chu Thương, đối với sự sùng kính Lưu Húc, lại nhiều thêm vài phần.

Cả hai cùng cúi người: Chúa công thần lực, chúng thần không bằng.

Chu Thương cúi người: Chúa công, thần nguyện đi theo bên cạnh ngài, làm một hộ vệ.

Lưu Húc gật đầu: Thôi được.

Nếu đã vậy, ngươi liền đi theo bên cạnh bản vương, làm đội suất của thân vệ đi.

Chu Thương mừng rỡ.

Lập tức hướng về phía Lưu Húc liên tục cảm tạ.

Hai người vẻ mặt hưng phấn đi ra ngoài.

Nhìn hai người hộ vệ, Lưu Húc lại nhớ ra một chuyện.

Hắn nhớ, Điển Vi và Hứa Chử từng sáng lập Hổ Vệ Quân.

Hổ Vệ Quân chiến lực phi phàm, cũng là một trong những đội quân đặc chủng nổi tiếng cuối thời Hán.

Hắn vẫy tay: Điển Vi, gọi Hứa Chử, hai người cùng đến đây.

Vâng.

Điển Vi từ bên cạnh đi ra, hướng ra ngoài.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Đáo: Thúc Chí, chuẩn bị một phen, sáng mốt, liền theo bản vương đi tiễu diệt giặc Khăn Vàng.

Vâng.

Trần Đáo mừng rỡ, lập tức lui ra.

Điển Vi và Hứa Chử bước đến.

Kính cẩn nói: Chúa công.

Điển Vi, Hứa Chử, bản vương có ý để các ngươi thành lập một đội quân, tên là Hổ Vệ Quân.

Không biết ý các ngươi thế nào.

Ánh mắt Điển Vi và Hứa Chử hơi sáng lên.

Điển Vi cười lớn: Đa tạ chúa công.

Ta vẫn luôn có một ý tưởng mơ hồ, nhưng vẫn luôn chưa thành hình.

Nay chúa công nói một câu, ta liền minh ngộ.

Hổ Vệ Quân chính là đội quân ta vẫn luôn muốn thành lập.

Hứa Chử cũng cười sảng khoái: Chúa công, gần nghìn hương dũng của ta, vừa hay có thể gia nhập vào Hổ Vệ Quân.

Chuyện này các ngươi tự mình quyết định đi.

Lưu Húc gật đầu cười: Bản vương chỉ có một yêu cầu: chiến lực của Hổ Vệ Quân, tuyệt đối không được tầm thường.

Thuộc hạ tuân lệnh.

Điển Vi và Hứa Chử đồng loạt cúi người đáp.

Sau đó, vừa bàn luận, vừa đi ra ngoài.

Sáng ngày thứ ba.

Trần Đáo đến phủ quận thủ.

Hướng về phía Lưu Húc cúi người: Chúa công, ba nhà giặc Khăn Vàng đứng đầu, đến nay vẫn không có dấu hiệu đến.

Lưu Húc không khỏi cười.

Thúc Chí, nếu chúng không đến, vậy chỉ có thể bản vương đích thân đi một chuyến rồi.

Hắn nói: Ngươi có biết đường đến Cát Pha không.

Trần Đáo vui mừng ra mặt: Chúa công yên tâm, đối với vị trí của các đại giặc Khăn Vàng, mạt tướng nắm rõ như lòng bàn tay.

Lưu Húc nhìn sâu vào Trần Đáo.

Hắn cảm nhận sâu sắc sự chấp nhất của Trần Đáo đối với việc tiễu diệt giặc Khăn Vàng.

Hắn vung tay: Vậy thì mang theo năm nghìn Bạch Nhĩ Tinh Binh của ngươi, lại mang theo tám nghìn Hổ Báo Kỵ của Thái Sử Từ và năm nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng của Triệu Vân, chúng ta xuất phát.

Chúa công, nhân thủ có phải hơi nhiều không.

Trần Đáo do dự.

Lưu Húc cười lớn: Nếu không như vậy, sao có thể khiến chúng sợ hãi.

Hôm nay, bản vương sẽ cho chúng thấy, hậu quả của việc không tuân theo hiệu lệnh của bản vương.

Hắn nghĩ đến Đan Dương Cung Thủ, từ khi thành lập đến nay, chưa từng ra tay.

Ngay lúc đó, hắn cười nhạt: Lại lệnh Tôn Sách mang theo năm

nghìn Đan Dương Cung Thủ.

Trần Đáo tinh thần đại chấn.

Lớn tiếng đáp: Vâng.

Hai khắc sau, Lưu Húc liền dẫn binh mã dưới trướng, tiến về núi Cát Pha.

Trên núi Cát Pha.

Trong Tụ Nghĩa Sảnh.

Tất cả mọi người đang tụ tập.

Hà Nghi nâng chén rượu, cười lớn: Đến, chư vị, cùng bản cừ soái cạn chén này.

Mọi người tự nhiên không có dị nghị, đồng loạt nâng chén uống cạn.

Dưới đài có một đại hán, cởi trần.

Hắn tiện tay lau miệng, nói: Đại Cừ soái, hôm nay có chuyện vui gì sao.

Hà Nghi cười lớn: Chư vị, kỳ hạn mười ngày của Tần Vương, đã qua rồi.

Ta để xem thử, Tần Vương đó rốt cuộc có dám xuất binh tiễu trừ chúng ta không.

Mọi người cười ha hả.

Núi Cát Pha của chúng ta địa hình phức tạp như vậy, ai dám đến.

Đúng vậy.

Viên Thuật trước đây chẳng phải cũng muốn tiễu trừ chúng ta sao.

Nhưng cuối cùng, chẳng phải ngoan ngoãn chịu thua sao.

Với địa hình của chúng ta, ta dám lấy một nghìn đánh năm nghìn.

Nay chúng ta có tám vạn người, chẳng lẽ Tần Vương đó có thể mang ra bốn mươi vạn người.

Đến, uống rượu.

Quan tâm những chuyện đó làm gì.

Hà Nghi nhìn về phía Lưu Tích: Lưu Cừ soái, để phòng vạn nhất, trên núi của chúng ta đã bố trí xong chưa.

Lưu Tích vỗ ngực: Đại Cừ soái cứ yên tâm.

Ta đã bố trí nhân viên đắc lực nhất ở các trạm gác, lại mới tăng thêm hai trạm gác ngầm.

Hơn nữa, ta đã gọi toàn bộ nhân viên của ta về, ở trong trại đợi lệnh.

Ta dám bảo đảm, hắn đến được mà không về được.

Tốt.

Hà Nghi trên mặt không còn lo lắng, cười lớn: Lưu Cừ soái làm việc quả nhiên chu đáo.

Nếu đã vậy, bản cừ soái không còn gì phải lo lắng nữa.

Hắn nâng chén rượu: Đến, mọi người uống rượu.

Mọi người lại một lần nữa uống cạn.

Không khí lại một lần nữa nhiệt liệt.

Lúc này.

Dưới núi Cát Pha, Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng đến nơi.

Ngẩng đầu nhìn lên núi Cát Pha, mới phát hiện, núi Cát Pha địa thế hiểm trở.

Ánh mắt hắn sắc bén đến mức nào.

Một mắt liền thấy, men theo sườn núi lên, có các loại trạm gác.

Trong những trạm gác đó, đều có không ít người canh giữ.

Ngoài những trạm gác công khai, Lưu Húc còn phát hiện không ít trạm gác ngầm.

Nếu đổi người khác đến, không chừng thật sự sẽ trúng kế.

Chương 249

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của chúng là hắn.

Dưới thị lực kinh khủng đó, tất cả đều không thể che giấu.

Lưu Húc vẫy tay gọi Triệu Vân, Thái Sử Từ.

Mọi người đều tụ tập bên cạnh Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ tay về phía trước: Nhìn xem, phía trước một trăm trượng, bên trái bụi cây, có một trạm gác, tổng cộng có hai trăm người.

Phía trước hai trăm trượng, dưới tảng đá lớn đó, có một trạm gác, tổng cộng có một trăm người.

Phía trước bốn trăm trượng, trên cành cây rậm rạp nhất của cây lớn đó, có hai trạm gác ngầm ẩn nấp ở đó.

Nghe Lưu Húc nói rành rọt, Triệu Vân, Điển Vi đều ngơ ngác.

Cố gắng nhìn xa, nhưng phát hiện những nơi Lưu Húc nói, căn bản không có chút dị thường nào.

Họ nhìn nhau.

Nếu Lưu Húc không chỉ ra, e rằng căn bản không phát hiện được.

Cứ như vậy, e rằng thật sự sẽ phải trả một cái giá nào đó.

Ba trạm gác phía trước.

Nhìn thấy đại đội binh mã phía dưới, cũng khá căng thẳng.

Trong bụi cây, Tiểu Trương hạ thấp giọng nói: Lão Lý, quan quân thật sự đến rồi, chúng ta nên làm gì.

Lão Lý không để ý liếc một cái: Sợ cái gì.

Chúng ta ẩn nấp kín đáo như vậy, chúng nhất định không phát hiện được ta.

Đến lúc đó chúng ta mấy nơi cùng giáp công, chúng tất định tổn thất thảm trọng.

Cứ thế một hai lần, chúng sẽ không dám đến nữa.

Hắn ngửa cổ, tu một ngụm rượu: Lúc đó, Viên Thuật cũng thế.

Cuối cùng sao.

Chẳng phải cũng xám xịt chạy đi.

Tiểu Trương trong lòng chấn động.

Mặc dù có chút căng thẳng, nhưng trong lòng đã hoàn toàn ổn định lại.

Lưu Húc cười nhạt: Phía trước tổng cộng hai mươi lăm trạm gác, chẳng trách Hà Nghi, Lưu Tích có gan như vậy, dám kháng mệnh không tuân.

Ngay lúc đó hắn phân phó: Tử Long, lệnh người canh giữ lối xuống núi, hễ có người xuống núi, giết không tha.

Vâng.

Triệu Vân chắp tay nhận lệnh, lập tức tản ra xung quanh.

Lưu Húc mới cười nhẹ: Đi thôi, theo bản vương lên núi.

Chúng ta đi dọn dẹp.

Chân hắn đạp một cái, người liền bay lên, nhảy lên sườn núi.

Lập tức lại nhảy một cái, đã đến trên bụi cây.

Bắn tên.

Mau bắn tên.

Nhanh, bắn chết hắn.

Những người trong bụi cây, không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Bình rượu của Lão Lý sớm đã không biết đi đâu, lúc này đang giương cung, bắn tên về phía Lưu Húc.

Vút.

Những mũi tên đó tụ lại một chỗ, bắn về phía Lưu Húc.

Hình Thiên thương trong tay Lưu Húc nhẹ nhàng xoay một vòng.

Keng.

Một loạt âm thanh vang lên, những mũi tên đó toàn bộ đều bị phản đòn trở lại.

Cung tên vô dụng, mọi người mau lấy vũ khí.

Lão Lý hét lớn, giơ tay, cầm một thanh đại đao.

Lưu Húc đầu hướng xuống, lao xuống phía dưới.

Người chưa đáp đất, Hình Thiên thương trong tay đã quét ra.

Bành.

Bất cứ ai đến gần Lưu Húc, toàn bộ đều bị Hình Thiên thương quét bay ra ngoài.

Những người đó đồng loạt bay ra ngoài.

Có người đâm vào cây, có người đâm vào đá.

Chết vô cùng thảm thương.

Phải nói giặc Khăn Vàng trên núi Cát Pha, cũng khá dũng mãnh.

Lão Lý hét lớn một tiếng: Hắn sắp đáp đất rồi, chính là bây giờ, đâm.

Nhân lúc Lưu Húc sắp đáp đất, họ đâm về phía Lưu Húc.

Hình Thiên thương của Lưu Húc nhẹ nhàng điểm xuống đất, người liền lại một lần nữa bay lên.

Những đòn tấn công đó, toàn bộ đều đánh vào khoảng không.

Lưu Húc làm lại như cũ, Hình Thiên thương trong tay lại một lần nữa quét ra.

Cứ như vậy liên tiếp ba lần, giặc Khăn Vàng xung quanh đã bị tàn sát sạch sẽ.

Xung quanh toàn là thi thể.

Máu tươi cũng nhuộm đỏ cả mặt đất.

Tiểu Trương nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người kinh ngạc.

Cũng vì vậy, hắn cứ mãi đứng bên cạnh, không tiến lên.

Lúc này mới chợt phản ứng lại.

Quay đầu nhìn, phát hiện trong trạm gác, chỉ còn lại một mình hắn.

Trong lòng hoảng sợ, ngay lúc đó liền chạy ra ngoài.

Vừa chạy vừa hét: Cứu mạng a.

Lưu Húc tiện tay nhặt đại đao trên đất, tay trái nhẹ nhàng run lên.

Đại đao hóa thành một luồng sáng, bay về phía sau lưng Tiểu Trương.

Phập.

Đại đao trong nháy mắt đã đâm vào sau tim Tiểu Trương.

Tiểu Trương phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngã xuống đất, không còn thở nữa.

Lúc này Thái Sử Từ mới vừa đuổi đến, thấy Lưu Húc nhanh như vậy đã tàn sát sạch sẽ, từng người đều đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chúa công thực sự quá mạnh mẽ rồi, sự mạnh mẽ đó, sớm đã khắc sâu trong ký ức của họ.

Chỉ có Trần Đáo, Chu Thương và Liêu Hóa ba người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn trước mắt.

Mặc dù Trần Đáo biết Lưu Húc mạnh, rất mạnh.

Nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào, thực ra hắn không có một khái niệm trực quan.

Nhưng bây giờ, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, sự mạnh mẽ của Lưu Húc, sớm đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Chu Thương nhìn cảnh tượng trước mắt, đối với Lưu Húc càng thêm sùng bái.

Mặc dù không vác nổi Hình Thiên thương của Lưu Húc, nhưng điều đó không cản trở hắn đi theo bên cạnh Lưu Húc.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Chỉ cần còn sống, liền phải đi theo bên cạnh chúa công.

Lúc này trong lòng Liêu Hóa, chỉ có may mắn.

Nếu không phải hắn một mực cố chấp, kiên định muốn đến đầu quân cho chúa công.

Nếu không thì, cảnh tượng trước mắt, cũng sẽ xảy ra trên người hắn.

Điều đó hắn không thể chấp nhận được.

Lưu Húc lại có chút nhạt nhẽo.

Chiến lực của những tên giặc Khăn Vàng này, so với những tinh nhuệ đó, thực sự kém quá.

Thôi, vậy dùng để luyện binh đi.

Hắn nhìn về phía Tôn Sách: Bá Phù, phía trước bảy mươi trượng, dưới tảng đá lớn đó, xạ kích.

Vâng, sư phụ.

Tôn Sách đáp một tiếng.

Lập tức, hắn vung tay: Đội thứ nhất, xạ kích.

Bá.

Năm trăm người ra khỏi hàng.

Hướng về phía dưới tảng đá lớn phía trước, xạ kích.

Xoạt xoạt.

Những mũi tên đó tụ thành một trận mưa tên, bay về phía trước.

Dưới tảng đá đó, những trạm gác đó đang hạ thấp giọng, bàn tán sôi nổi.

Lão Tiền, làm sao bây giờ.

Chúng ta có nên tấn công không.

Lão Tiền, người đó quá mạnh rồi, làm sao bây giờ.

Dưới tảng đá, Lão Tiền không để ý cười cười, thản nhiên nói: Cứ yên tâm, chúng ta có tảng đá lớn che trên đầu, không thể bay vào được.

Hơn nữa, chúng ta ẩn nấp kín đáo như vậy, không thể nào phát hiện ra chúng ta.

Mọi người mới yên tâm không ít.

Nhưng ngay sau đó, một trận mưa tên bay về phía họ.

Từng người đều kinh hãi.

Có người thậm chí còn chạy ra ngoài.

Phốc phốc.

Một loạt âm thanh vang lên, mọi người dưới tảng đá lần lượt ngã trong vũng máu.

Ở vị trí trung tâm dưới tảng đá, có một người trung niên ngẩng đầu.

Kinh hãi nhìn một vòng xung quanh, lập tức lại nằm xuống, bắt đầu giả chết.

Tất cả, tự nhiên lọt vào mắt Lưu Húc.

Hắn tiện tay nhặt đại đao, tay phải nhẹ nhàng vung lên.

Thanh đại đao đó liền cắm vào trong cơ thể người trung niên đó.

Người trung niên đó hét thảm một tiếng, lập tức liền không còn thở nữa.

Tôn Sách hướng về phía Lưu Húc chắp tay: Sư phụ, đệ tử làm việc không tốt, xin sư phụ trách phạt.

Bá Phù a, năm trăm Đan Dương Cung Thủ, bắn một trăm người, lại có cá lọt lưới, vì sao.

Tôn Sách gãi đầu: Vì có người bắn trùng lặp.

Lập tức, kính cẩn nói: Xin sư phụ chỉ điểm.

Pháo xạ mưa tên, không phải như vậy.

Lưu Húc thở dài: Cái gọi là pháo xạ mưa tên, là chỉ mỗi một binh sĩ, đều áp dụng cùng một góc độ, cùng một phương thức bắn tên, tiến hành xạ kích bao phủ không phân biệt về phía trước.

Chỉ có như vậy, tấn công mới không có bất kỳ góc chết nào.

Còn về việc bắn theo phương thức nào, thì cần có người chuyên môn chỉ huy.

Tôn Sách có chút nửa hiểu nửa không.

Lưu Húc khẽ quát: Đội thứ hai chuẩn bị.

Đội thứ hai của Đan Dương Cung Thủ bước lên, giương cung lên tên.

Chính diện, bảy mươi trượng, vị trí dưới tảng đá, pháo xạ.

Đan Dương Cung Thủ từng người một buông tay phải.

Bá.

Mưa tên dày đặc, đều đặn rắc xuống phía dưới tảng đá phía trước.

Nhìn thấy mưa tên đều đặn bao phủ phía trước, Tôn Sách mới minh ngộ.

Hướng về phía Lưu Húc chắp tay: Đa tạ sư phụ chỉ điểm.

Đồ nhi ta bỗng nhiên khai sáng.

Như vậy là tốt rồi.

Lưu Húc thản nhiên gật đầu.

Ngoài hai trăm trượng, trên một cành cây.

Hai người co rúm lại với nhau, không dám thở mạnh.

Chương 250

Họ thật sự sợ rồi.

Từ khi gia nhập giặc Khăn Vàng mười mấy năm, chưa bao giờ thấy đối thủ đáng sợ như vậy.

Thật sự là trong nháy mắt, đã có uy lực kinh khủng.

Lúc này không dám có ý nghĩ gì khác.

Còn về việc báo tin.

Không tồn tại.

Chỉ hy vọng không ai có thể thấy mình.

Nhìn thấy Lưu Húc dần dần đi về phía trước, họ đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này đã quyết định.

Sau lần này, liền xuống núi, không bao giờ làm giặc Khăn Vàng nữa.

Chỉ là, ngay sau đó, hai tiếng vút gió vang lên bên tai họ.

Chỉ cảm thấy đầu óc đau nhói, liền rơi xuống đất, chết hoàn toàn.

Cho đến khoảnh khắc chết đi, họ cũng không hiểu, vì sao mình chết.

Tự nhiên cũng là do Lưu Húc làm.

Chỉ là tiện tay nhặt hai viên đá vụn, ném về phía hai trạm gác ngầm đó.

Nhìn hai trạm gác ngầm rơi xuống đất, Lưu Húc lại không quay đầu lại mà đi.

Điển Vi trong lòng khá tò mò.

Đi gần như vậy, hắn cũng không phát hiện ra sự tồn tại của hai trạm gác ngầm đó.

Hắn cố ý chạy qua, xem xét kỹ lưỡng.

Đứng dưới cây lớn đó, ngẩng đầu cẩn thận quan sát.

Nhưng dù vậy, chỉ thấy lá cây rậm rạp.

Hắn gãi đầu, trong lòng đầy vẻ không hiểu: Chúa công, ta không phát hiện ra dấu vết của trạm gác ngầm ở đó.

Chỉ là bị cành cây che khuất mà thôi.

Lưu Húc cười nhẹ: Người bố trí trạm gác, cũng có chút ý tưởng.

Đi thôi.

Hắn vung tay, liền đi về phía trước.

Mọi người tự nhiên theo sát.

Đỉnh núi Cát Pha.

Một tên lính giặc Khăn Vàng vội vàng chạy vào Tụ Nghĩa Sảnh.

Báo.

Tần Vương suất lĩnh đại đội nhân mã đến rồi.

Trạm gác của chúng ta thế nào rồi.

Hà Nghi hỏi.

Bẩm báo Đại Cừ soái, trạm gác của chúng ta, toàn bộ đều bị phá rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Ngay cả Lưu Tích, cũng sắc mặt âm trầm.

Những trạm gác đó, là do hắn tỉ mỉ thiết kế.

Có một số trạm gác cực kỳ bí mật.

Hắn tự cho rằng, không ai có thể phá được.

Hắn không thể tin được: Toàn bộ đều bị phá rồi.

Không sai.

Lính trại bẩm báo: Hai mươi lăm trạm gác, không một người sống sót.

Hà Nghi nhíu mày: Lần này tổng cộng đến bao nhiêu người.

Tổng cộng có một vạn bảy tám nghìn người.

Lính giặc Khăn Vàng bẩm báo.

Lưu Tích chắp tay: Trại chủ, chuyện này cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ khiến hắn đến được mà không về được.

Đi đi.

Hà Nghi gật đầu: Đến, chúng ta cạn chén này.

Lập tức đứng dậy: Bản cừ soái sẽ đích thân vì ngươi mà trấn giữ.

Đa tạ Đại Cừ soái.

Lưu Tích chắp tay, ngửa cổ uống cạn rượu trong chén, mới đi ra ngoài.

Hà Nghi hướng về phía mọi người vẫy tay: Đi thôi, chúng ta cùng đi trấn giữ cho Nhị đương gia.

Hống.

Mọi người đồng loạt hô vang.

Một đám người đến cổng trại, yên lặng chờ đợi ở đó.

Ở phía trước nhất, là một phương trận vạn người.

Phía trước là thương binh, đao binh.

Phía sau là cung tiễn thủ.

Toàn bộ bốn nghìn cung tiễn thủ.

Những cung tiễn thủ này, chính là át chủ bài của họ.

Chắc chắn chặn được con đường lên núi.

Nơi này là nơi hiểm trở nhất của núi Cát Pha.

Toàn bộ địa hình hình quả bầu, nơi họ đứng, là phía sau giao điểm của hai vòng tròn.

Điều đó cũng có nghĩa là, nơi họ chốt giữ, chính là nơi có độ rộng hẹp nhất.

Nơi hẹp nhất chỉ có thể chứa mười người đi song song, hai bên đều là vách đá.

Kẻ địch dù có tấn công, cũng chỉ có thể có mười người đi song song.

Dưới trận mưa tên đó, họ không tin có ai có thể xông qua.

Cũng chính nhờ vào nơi này, họ mới dám khoác lác, lấy một nghìn địch năm nghìn.

Lưu Húc dẫn đầu mọi người, nhanh chóng tiến lên.

Nhìn thấy địa hình hình quả bầu phía trước, hắn lộ ra một nụ cười nhạt.

Qua đây, chính là cửa ải cuối cùng.

Nhìn thấy Lưu Húc ngày càng đến gần, trong mắt Lưu Tích tinh quang lóe lên.

Chỉ cần đến chỗ bảy mươi bước, là có thể dùng mũi tên bao phủ.

Đến lúc đó, nắm chắc phần thắng.

Khi còn cách một trăm hai mươi bước, Lưu Húc lớn tiếng hô.

Bá Phù, Đan Dương Cung Thủ mưa tên bao phủ.

Đội thứ nhất, thứ hai Đan Dương Cung Thủ nghe lệnh, chính diện một trăm hai mươi bước, mưa tên bao phủ.

Cùng với mệnh lệnh của Tôn Sách, vô số mũi tên bay về phía trước.

Mũi tên vừa bay ra, Tôn Sách lại một lần nữa hạ lệnh: Đội thứ ba, thứ tư Đan Dương Cung Thủ nghe lệnh, chính diện một trăm hai mươi bước, mưa tên bao phủ.

Từng đợt mưa tên, không ngừng bay về phía trước.

Ngoài một trăm hai mươi bước, tiếng hét thảm của giặc Khăn Vàng, không ngớt bên tai.

Cung tiễn thủ của họ muốn tấn công, nhưng phát hiện, khoảng cách tấn công của mình, căn bản không bắn đến ngoài một trăm hai mươi bước.

Mũi tên toàn bộ đều rơi giữa đường.

Muốn xông lên, lại phát hiện phía trước có thương thủ, đao thủ ngăn cản.

Thương thủ, đao thủ phía trước xông lên, lại phát hiện phía trước chỉ có thể đi qua mười người.

Xông lên, hoàn toàn là đi nộp mạng.

Trong một lúc, hiện trường phảng phất như cắt lúa mạch, đồng loạt ngã xuống từng mảng từng mảng.

Một loạt bắn ra là một ngàn mũi tên.

Mười loạt chính là một vạn.

Sau mấy loạt bắn đồng loạt, trong phương trận vạn người kia

không còn một ai sống sót.

Trong phương trận, đâu đâu cũng là thi thể.

Máu tươi tụ lại thành dòng, chảy ra bốn phía.

Lưu Tích cả người đều sợ ngây ra.

Đại đao trong tay giơ cao, miệng há hốc, nhưng cả người lại phảng phất như mất hồn, rất lâu không có động tĩnh.

Mọi người trong sơn trại cũng kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Sơn trại vốn ồn ào náo nhiệt, chìm vào trong sự tĩnh lặng chết chóc.

Hà Nghi cả người cứng đờ tại chỗ.

Từ khi gia nhập Khăn Vàng, nam chinh bắc chiến nhiều năm, y chưa từng thấy qua cảnh tượng nào kinh khủng như vậy.

Bắn đồng loạt từ ngoài một trăm hai mươi bước sao.

Không phải đùa chứ.

Tỷ lệ bắn trúng lại cao đến thế.

Chẳng lẽ mấy ngàn cung tiễn thủ này toàn bộ đều là thần tiễn thủ.

Thật quá mức khó tin.

Thế lực nào mà có một thần tiễn thủ đã xem như bảo bối.

Bây giờ lại có tới năm ngàn người.

Trong lòng y chỉ còn lại sự sợ hãi.

Nhưng Lưu Húc sẽ không quan tâm Hà Nghi nghĩ gì.

Chỉ thấy thân hình hắn khẽ động, lao về phía trước.

Cùng lúc đó, Hổ Báo Kỵ và Bạch Nhĩ Tinh Binh phía sau bắt đầu xung phong.

Lưu Tích thấy Lưu Húc bay vọt tới, cả người giật nảy mình.

Y lập tức gầm lên: Cản hắn lại.

Cản hắn lại cho bản Cừ soái.

Nói rồi liền co giò bỏ chạy về phía sau.

Chỉ là, mọi thứ đã muộn.

Trong nháy mắt, Lưu Húc đã lướt qua bên cạnh Lưu Tích.

Thân thể Lưu Tích run lên bần bật.

Y hoài nghi, người trước mắt này căn bản không phải người.

Mà là một tiên nhân.

Y quỳ phịch xuống đất.

Cầu tiên nhân tha cho ta một con đường sống.

Ta nguyện đầu hàng.

Muộn rồi.

Lưu Húc lạnh lùng cười.

Cũng đúng lúc này, tay phải Lưu Tích khẽ rung, một mũi tên trong tay áo xuất hiện trong tay y.

Chiêu này là tuyệt kỹ độc môn của y.

Mấy năm trước, có một võ tướng đến tiễu trừ.

Thực lực của võ tướng kia mạnh hơn y không chỉ một chút.

Y chính là dựa vào mũi tên trong tay áo này mà giết chết tên võ tướng đó.

Y cũng vì thế mà ngồi lên được bảo tọa nhị đương gia.

Tay phải y giấu trước người, cổ tay chợt rung lên.

Vút.

Một mũi tên trong tay áo hóa thành một luồng sáng, bay về phía Lưu Húc.

Lưu Tích mừng rỡ.

Tụ tiễn vì khá nhỏ nên sau khi bay ra rất khó phát hiện.

Khóe miệng Lưu Húc hiện lên một nụ cười chế nhạo.

Dưới thị giác động, mọi hành động của Lưu Tích, bao gồm cả quỹ tích của mũi tên trong tay áo, đều hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

Tay trái hắn đưa về phía trước, nhẹ nhàng kẹp lại.

Mũi tên trong tay áo kia đã bị hắn kẹp chính xác trong tay.

Chương 251

Đồng tử Lưu Tích co rút mạnh, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tay không bắt được tụ tiễn.

Sao sao có thể.

Trường thương Hình Thiên trong tay Lưu Húc nhẹ nhàng quét qua.

Vút.

Một tiếng rít vang lên.

Lưu Tích kinh hãi quay đầu.

Ngay sau đó, trường thương Hình Thiên đã cắt ngang yết hầu của y.

Ôm lấy yết hầu, cả người y bay ngược ra sau.

Y muốn gào lên.

Nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Bịch.

Hơn mười trượng xa, Lưu Tích nặng nề rơi xuống đất, tứ chi co giật.

Lưu Húc ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh núi.

Tất cả giặc Khăn Vàng, sau khi nhìn thấy ánh mắt đó của Lưu Húc, trong lòng đều sinh ra nỗi kinh hoàng.

Rào Tất cả đều chạy tán loạn.

Hà Nghi không thể đứng vững được nữa.

Hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

Cả người y bò rạp trên đất, khẩn thiết nói.

Xin Tần Vương tha cho chúng ta một mạng.

Ha ha Lưu Húc vung tay nói: Giết hết.

Tuân lệnh.

Mọi người đồng thanh đáp, rồi xông về phía trước.

Lưu Húc một bước đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, đến trước mặt Hà Nghi.

Trường thương Hình Thiên trong tay rung lên, cắt ngang cổ Hà Nghi.

Đầu Hà Nghi rơi xuống đất, lăn lông lốc.

Máu tươi cũng theo đó mà phun ra.

Cho đến khi chết, trên mặt Hà Nghi vẫn đầy vẻ hối hận.

Hổ Báo Kỵ, Bạch Nhĩ Tinh Binh cùng Đan Dương cung thủ đồng loạt xông lên, bắt đầu cuộc tàn sát.

Lưu Húc đứng ở lối vào sơn trại, yên lặng nhìn.

Kể từ khi đến cuối thời Hán, hắn đã quen với mọi thứ.

Có lẽ, mục đích xuyên không của mình, chính là vì trọng chấn Hán thất.

Để Hán thất lại được kéo dài.

Để người đời sau không cần phải ngước nhìn quốc gia khác mà sống.

Để người đời sau không cần phải đi ghi nhớ những tổ hợp chữ cái phức tạp kia nữa.

Một đám người đang mò mẫm xuống chân núi Cát Pha.

Nghe tiếng kêu thảm thiết phía sau, trong lòng họ vô cùng may mắn.

Nếu không nhanh chân, chắc chắn cũng sẽ bị tàn sát hết.

Nhìn thấy con đường dưới chân núi, họ vô cùng phấn khích.

Mọi người sau khi xuống núi, mau chạy đi.

Người dẫn đầu là một gã tráng hán, mặt đầy thịt ngang, trên mặt còn có một vết sẹo đao.

Giặc Khăn Vàng đều gọi y là Đao Ba.

Dưới trướng y tập hợp một đám người.

Bây giờ, y định dựa vào năm trăm người trước mắt này để tự lập môn hộ.

Đến lúc đó, tìm một ngọn núi, xưng hùng sơn lâm, ai có thể tìm được chứ.

Một bước nhảy xuống, y đáp xuống đất bằng.

Mọi người lần lượt làm theo.

Đao Ba vung tay nói: Đi theo ta.

Vừa nói xong, y định đi về phía trước.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng y.

Chuẩn bị đi đâu vậy.

Đao Ba cứng ngắc quay người lại, chỉ thấy sau lưng mình là gần một ngàn kỵ binh.

Những kỵ binh này, ai nấy đều ngựa trắng áo bào trắng.

Người dẫn đầu chính là Triệu Vân.

Đao Ba không khỏi sợ đến vỡ mật.

Y lập tức co giò chạy ngược lên núi.

Triệu Vân lạnh lùng cười.

Thúc con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử dưới thân, thân hình lao về phía Đao Ba.

Cổ tay khẽ rung, Long Đảm Lượng Ngân Thương đâm thẳng tới.

Đao Ba vừa mới bò được hai bước, đã cảm thấy sau lưng đau nhói.

Ngay sau đó, y không còn tri giác nữa.

Năm trăm người dưới chân núi nhanh chóng bị Bạch Mã Nghĩa Tòng tàn sát sạch sẽ Quận Nhữ Nam.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Đáo, nhàn nhạt nói.

Thúc Chí, tiếp theo, giặc Khăn Vàng ở quận Nhữ Nam sẽ do ngươi thanh lý.

Ngoài Bạch Nhĩ Tinh Binh ra, bản vương sẽ để lại cho ngươi một vạn phu tù.

Sắc mặt Trần Đáo phấn chấn.

Mấy năm nay, y đi khắp nơi tìm giặc Khăn Vàng, chẳng phải là vì ngày hôm nay sao.

Y chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Đa tạ Tần Vương, thuộc hạ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Nói xong liền bước ra ngoài.

Quận Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên.

Tuân Úc vội vã bước vào trong phủ quận thủ.

Tào Tháo mặt đầy vẻ lo lắng.

Văn Nhược, Nhạc Tiến đã về chưa.

Tuân Úc lắc đầu, khẽ thở dài.

Chúa công, nhận được chiến báo mới nhất, Nhạc Tiến bị bắt sống.

Tim Tào Tháo thắt lại, vội vàng nói.

Văn Nhược, mau liên hệ với Tần Vương Lưu Húc, nói với hắn, cứ ra giá, ta nhất định phải đổi Nhạc Tiến về Lời của y chưa nói xong, Tuân Úc đã xua tay.

Chúa công, Nhạc Tiến đã đầu hàng dưới trướng Tần Vương Lưu Húc.

Lời này vừa ra, thân thể Tào Tháo khẽ run lên.

Vội vàng dùng tay vịn vào bàn án mới không đến nỗi ngã quỵ.

Y không dám tin nói: Nhạc Tiến, đầu hàng Tần Vương Lưu Húc.

Không sai.

Tuân Úc cười khổ.

Tào Tháo trầm mặc một hồi, sau đó nói.

Văn Nhược, có phải là vì hôm đó ta đã đổi lộ tuyến hành quân không.

Tuân Úc không tỏ ý kiến, chỉ khuyên.

Chúa công, điều chúng ta cần cân nhắc là sau này nên làm gì.

Tào Tháo sững người, rồi khẽ gật đầu.

Sau đó, y lại nghi hoặc hỏi.

Viên Hi và Nhan Lương có tin tức gì chưa.

Viên Hi chết rồi.

Nhan Lương và Cao Lãm đã đầu hàng Tần Vương Lưu Húc.

Tuân Úc nói.

Cái gì.

Tào Tháo toàn thân chấn động.

Hai mắt y trợn tròn, hô lên.

Viên Hi chết rồi.

Nhan Lương và Cao Lãm toàn bộ đều đầu nhập dưới trướng Tần Vương Lưu Húc.

Sao có thể.

Từng tin tức một khiến y kinh ngạc không thôi.

Viên Hi là đứa con trai Viên Thiệu yêu thương nhất, từ trước đến nay, Viên Thiệu đối với Viên Hi sủng ái vô cùng.

Nhưng bây giờ, Viên Hi lại chết.

Không chỉ vậy, Nhan Lương và Cao Lãm là hai trong tứ trụ Hà Bắc.

Tứ trụ Hà Bắc là bốn viên võ tướng mạnh nhất dưới trướng Viên Thiệu.

Bây giờ tứ trụ đã chết hoặc đầu hàng hai người.

Điều này có nghĩa là võ tướng đỉnh cao dưới trướng Viên Thiệu đã thiếu đi một nửa.

Ảnh hưởng đối với Viên Thiệu không thể nói là không lớn.

Tin tức này nếu để Viên Thiệu biết, e rằng sẽ lôi đình thịnh nộ.

Mấy chuyện này còn tạm được.

Điều mấu chốt nhất bây giờ là Viên Hi, Nhan Lương, Cao Lãm đều gặp chuyện khi đang hợp tác với Tào Tháo.

Bây giờ y phải cân nhắc làm sao để chịu đựng cơn thịnh nộ của Viên Thiệu.

Nếu không cẩn thận, e rằng không chỉ giao tình mấy chục năm với Viên Thiệu sẽ tan thành mây khói.

Mà còn có khả năng, Viên Thiệu sẽ vì thế mà căm hận y, khởi binh phạt y.

Y run giọng nói: Văn Nhược, mau chuẩn bị bút mực cho ta, ta muốn viết một phong thư cho Viên Thiệu Tào Tháo dùng sức xé một cái, liền đem tấm lụa vừa mới viết được một nửa xé thành hai mảnh.

Y bực bội đi đi lại lại.

Tuân Úc khẽ thở dài: Chúa công, ngài có nghĩ đến, nếu lúc này đầu nhập dưới trướng Tần Vương Lưu Húc.

Tào Tháo sững người.

Chí hướng của chúa công vốn là Chinh Tây Tướng quân, nay Hán thất có Tần Vương tọa trấn, việc nhà Hán quật khởi đã là thế tất yếu.

Chúa công nếu lúc này đầu nhập dưới trướng Tần Vương, Tần Vương tất sẽ quét dọn giường chiếu nghênh đón.

Tuân Úc chắp tay nói với Tào Tháo.

Đến lúc đó, chỉ cần chúa công thổ lộ ý muốn trở thành Chinh Tây Tướng quân, Tần Vương cũng nhất định sẽ vui vẻ chấp thuận.

Bước chân Tào Tháo khựng lại.

Y ngẩng đầu nhìn Tuân Úc một cái, trong lòng thoáng qua một tia phức tạp.

Ban đầu, khi mới làm Lạc Dương Bắc bộ úy, y đã lấy đây làm chí hướng, chỉ là bây giờ, dường như không chỉ cam tâm với điều đó.

Y thở dài một hơi: Văn Nhược, chuyện này để sau hãy bàn lại.

Nói rồi, y lại cắm cúi viết thư Ký Châu, Nghiệp Thành.

Trong phủ quận thủ, rất nhiều mưu sĩ đang ngồi chật cả phòng.

Viên Thiệu nhìn văn thư trong tay, tay khẽ run rẩy.

Hi nhi chết rồi.

Nhan Lương, Cao Lãm toàn bộ đều đầu hàng dưới trướng Tần Vương Lưu Húc.

Trong đôi mắt hổ đã có lệ quang lấp lánh.

Ta Viên Thiệu lại phải cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Y giận dữ hét lên: Tào Tháo đâu.

Tại sao hắn không sao.

Đúng lúc này, Thư Thụ vội vã bước vào.

Chúa công, Tào Tháo phái người gửi thư đến.

Tào Tháo lại có mặt mũi gửi thư đến.

Viên Thiệu quay đầu, hai mắt đỏ ngầu.

Y giật lấy thư, vung tay ném xuống đất, nghiến răng nói.

Cần người, ta phái cả Nhan Lương, Cao Lãm cho ngươi, còn đem cả đứa con trai Hi nhi ta yêu thương nhất đi cùng.

Cần binh, ta bất chấp chiến sự với Công Tôn Toản đang căng thẳng, phái ra một vạn năm ngàn Ký Châu thiết kỵ bách chiến.

Bây giờ thì hay rồi.

Chương 252

Hi nhi của ta chết.

Nhan Lương, Cao Lãm mất.

Ngay cả một vạn năm ngàn Ký Châu thiết kỵ bách chiến cũng tổn thất gần hết.

Tào Tháo tại sao không sao.

Một cái tát mạnh vào bàn án, y gầm lên: Ta thật muốn chất vấn tên Tào Tháo kia, rốt cuộc hắn có ý gì.

Trong đại sảnh, tất cả đều im như ve sầu mùa đông.

Chưa từng thấy Viên Thiệu nổi giận như vậy, ai nấy đều không dám lên tiếng.

Người đâu, chém người đưa thư cho ta.

Điền Phong vội vàng chắp tay hành lễ.

Chúa công, không được.

Vạn vạn không được.

Lưỡng quốc giao tranh không chém sứ giả.

Tiền lệ này vạn vạn không thể mở.

Viên Thiệu trợn mắt nói: Phái người nói với Tào Tháo, bảo hắn cho ta một lời giải thích, nếu không, đừng trách ta không nể tình nghĩa nhiều năm.

Đột nhiên, bên ngoài có thân vệ vội vã chạy vào.

Chúa công, tiền tuyến khẩn cấp, Công Tôn Toản tập kết đại quân, tấn công chúng ta.

Keng một tiếng.

Trường kiếm bên hông Viên Thiệu mạnh mẽ tuốt vỏ, y giận dữ hét lên.

Các tướng sĩ, theo ta chém tên Công Tôn Toản kia.

Quận Nhữ Nam.

Từ Thứ từ bên ngoài bước vào.

Y chắp tay hành lễ với Lưu Húc.

Chúa công, Dĩnh Xuyên truyền về tin tức, Tào Tháo lại lần nữa đóng quân ở Dĩnh Xuyên.

Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Tào Tháo chiếm Dĩnh Xuyên.

Đùa à.

Nguyên Trực, truyền lệnh của bản vương, bảo mọi người trong một khắc nữa tập trung ở nghị sự sảnh, chuẩn bị họp.

Tuân lệnh.

Từ Thứ bước ra ngoài.

Một khắc sau, Lưu Húc bước vào nghị sự sảnh.

Lúc này trong nghị sự sảnh đã ngồi chật các tướng lĩnh.

Thấy Lưu Húc đến, mọi người đều cung kính nói: Chúa công.

Ánh mắt Lưu Húc lướt qua mọi người.

Chư vị, bây giờ mọi người cũng đã nghỉ ngơi chỉnh đốn gần xong rồi, bản vương chuẩn bị một lần bình định Dự Châu.

Mọi người ai nấy đều xoa tay, vẻ mặt háo hức muốn thử.

Lưu Húc nhìn về phía Trần Đáo nói: Thúc Chí.

Thuộc hạ có mặt.

Trần Đáo lập tức đứng dậy.

Từ hôm nay, ngươi sẽ tiếp nhận chức Thái thú quận Nhữ Nam.

Đồng thời phụ trách việc thanh trừ giặc Khăn Vàng và công tác hậu cần ở quận Nhữ Nam.

Trần Đáo đứng dậy, có chút hoảng sợ nói.

Chúa công, ta chưa từng đảm nhiệm những việc này, ta sợ phụ lòng chúa công.

Không sao.

Lưu Húc cười lớn nói: Bản vương tin tưởng năng lực của ngươi.

Đợi sau khi thanh trừ xong giặc Khăn Vàng, bản vương sẽ điều ngươi về Duyện Châu.

Bản vương chờ xem uy lực của Bạch Nhĩ Tinh Binh.

Trần Đáo cảm động chắp tay nói: Tạ chúa công.

Lưu Húc nhẹ nhàng gõ lên bản đồ.

Tiếp theo, ta muốn trong thời gian ngắn nhất, thu phục các quận của Dự Châu.

Hiện tại các quận của Dự Châu, ngoài quận Nhữ Nam, nước Trần ra, còn có quận Dĩnh Xuyên, nước Bái, nước Lương và nước Lỗ.

Tào Tháo đang chiếm giữ quận Dĩnh Xuyên, vì vậy, chủ lực lần này của chúng ta sẽ đặt ở hướng quận Dĩnh Xuyên.

Chúa công, hiện tại Tào Tháo đang đóng quân ở thành Dương Địch, thành Dương Địch phòng thủ khá kiên cố, nếu công chiếm, e rằng sẽ tốn không ít thời gian.

Từ Thứ khẽ thở dài.

Lý Nho gật đầu: Dưới trướng Tào Tháo có không ít lương tướng, lại thêm hiện tại có hai vạn binh mã.

Nếu Tào Tháo dốc sức phòng thủ, e rằng muốn hạ Dương Địch, thật sự cần thời gian dài.

Tuân Du chắp tay hành lễ.

Chúa công, bây giờ là đầu đông.

Chúng ta chỉ có một tháng thời gian, nếu muốn thu phục Dĩnh Xuyên, e rằng không kịp.

Theo ý ta, chúng ta không bằng trước tiên thu phục các quận còn lại của Dự Châu.

Về phần Dĩnh Xuyên, đợi sang xuân năm sau, chúng ta lại thu phục, cũng không muộn.

Quách Gia gật đầu: Không sai.

Ngoài thành Dương Địch có sông Dĩnh, nếu đợi đến mùa xuân, mực nước dâng cao, chúng ta vừa hay có thể dẫn nước sông Dĩnh vào Dương Địch.

Khi đó Dương Địch sớm chiều có thể phá.

Chỉ là bây giờ, đang là đầu đông, mực nước không đủ, kế này không thể thi hành.

Lưu Húc khẽ nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn án.

Nếu cho Tào Tháo thời gian, không chừng Tào Tháo có thể một bước lên trời.

Điều này không phải là điều Lưu Húc muốn thấy.

Càng quan trọng hơn, Lưu Húc sợ dã tâm của Tào Tháo sẽ vì thế mà bành trướng.

Chỉ có đúng lúc đả kích Tào Tháo, mới có thể kiềm chế dã tâm của y.

Nghĩ vậy, hắn trầm giọng nói.

Tào Tháo là kiêu hùng.

Nếu cứ để mặc Tào Tháo, e rằng sẽ để y nhân cơ hội này mà lớn mạnh.

Bản vương có một kế, có thể định Dĩnh Xuyên.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đại bản doanh của Tào Tháo ở quận Hà Đông, bên cạnh quận Hà Đông, vừa hay là quận Nội Hà và quận Thượng Đảng.

Lời này vừa ra, ánh mắt Quách Gia khẽ sáng lên.

Chúa công, ý của ngài là dương đông kích tây.

Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Không sai.

Ta chỉ cần để Ngụy Diên và Đổng Chiêu vây đánh quận Hà Đông, Tào Tháo tất sẽ phải hồi sư cứu viện.

Đến lúc đó tự khắc có thể một lần bình định Dĩnh Xuyên.

Tuyệt diệu.

Tuân Du tán thưởng: Tiền lương vật tư của Tào Tháo toàn bộ đều tích trữ ở quận Hà Đông, nếu quận Hà Đông có biến, thì Tào Tháo tất sẽ nguyên khí đại thương.

Đây là dương mưu, Tào Tháo không thể không cứu.

Quách Gia cũng vỗ tay cười nói.

Kế của chúa công hơn xa chúng ta gấp mười.

Kế này vừa ra, Tào Tháo tất sẽ hồi sư cứu viện quận Hà Đông.

Tuyệt diệu.

Thật sự tuyệt diệu.

Ngay cả Giả Hủ trước nay luôn nghiêm túc cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Y cảm thấy, đầu quân dưới trướng Tần Vương, quả thực là hành động sáng suốt.

Có một chúa công văn võ song toàn như vậy, hoàn toàn không cần phải bôn ba khắp nơi nữa.

Ngay hôm nay, do bản vương đích thân lĩnh binh, chúng ta xuất binh đến quận Dĩnh Xuyên.

Bàn tay Lưu Húc nặng nề đập lên bản đồ, lớn tiếng hô.

Mọi người lập tức chuẩn bị binh mã, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, tiến đến quận Dĩnh Xuyên.

Trong vòng nửa tháng, ta nhất định phải chiếm được Dĩnh Xuyên.

Tuân lệnh.

Các văn võ đồng thanh hô vang.

Nhữ Nam, bên ngoài thành Bình Dư.

Một kỵ binh phi nhanh.

Trên chiến mã là một nữ tướng.

Một bộ chiến giáp bó sát người, làm nổi bật hoàn hảo vóc dáng của nàng.

Nàng cưỡi trên một con chiến mã màu trắng, tay cầm một cây trường thương, vô cùng anh tư hiên ngang.

Nàng ngẩng đầu nhìn cổng thành một cái.

Chỉ thấy phía trên ba chữ lớn thành Bình Dư hiện ra trước mắt.

Nàng cười lớn một tiếng: Cuối cùng cũng đến rồi.

Cũng không biết Lưu lang có nhớ ta không.

Nghĩ vậy, trên mặt nàng hiện lên một vệt hồng.

Vẻ anh tư của nàng lại thêm vài phần quyến rũ.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, rồi biến mất ở cổng thành.

Trước cửa phủ quận thủ, nàng phi thân xuống ngựa, cất giọng kiều diễm.

Tần Vương Lưu Húc có ở trong phủ không.

Thân vệ chắp tay hành lễ: Tần Vương đang ở trong phủ.

Dám hỏi cô nương là ai, ta cũng tiện vào bẩm báo.

Không cần.

Nữ tử mặt hiện vẻ vui mừng.

Ta vào là được.

Thân vệ định ngăn lại, lại thấy Điển Vi từ bên trong bước ra, cười lớn.

Thuộc hạ Điển Vi bái kiến chủ mẫu.

Chủ chủ mẫu Thân vệ nuốt một ngụm nước bọt.

Nữ tử chính là Mã Vân Lộc.

Vẻ thẹn thùng trên mặt nàng chợt lóe lên, rồi cười nói.

Lưu lang chinh chiến bên ngoài đã lâu, ta đến xem thử.

Thân vệ thấy vậy, vội vàng chắp tay với Mã Vân Lộc.

Tiểu nhân bái kiến chủ mẫu, tiểu nhân có mắt không thấy chủ mẫu, xin chủ mẫu thứ tội.

Điển Vi chắp tay nói.

Chủ mẫu, tên thân vệ này là người mới gia nhập khi ta ở Từ Châu.

Chưa từng gặp chủ mẫu, xin chủ mẫu đừng trách tội.

Không sao.

Mã Vân Lộc gật đầu cười nói: Việc này cũng là vì an toàn của Lưu lang, ta sao lại trách tội ngươi.

Nói xong, nàng liền bước vào bên trong.

Thân vệ lau mồ hôi trên trán.

Lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, sau lưng mình đã ướt đẫm.

Mã Vân Lộc bước vào trong phủ quận thủ, chắp tay hành lễ với Lưu Húc: Lưu lang.

Lưu Húc chỉ cảm thấy giọng nói khá quen thuộc, ngẩng đầu lên, bóng dáng kiều diễm của Mã Vân Lộc lọt vào tầm mắt hắn.

Trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh ngạc: Vân Lộc, nàng đến rồi.

Mọi người nhớ Lưu lang, nên phái ta đến xem, xem Lưu lang khi nào có thể về.

Mã Vân Lộc nói, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Lưu Húc, phảng phất như muốn khắc sâu Lưu Húc vào trong tim mình.

Sắp rồi.

Trên mặt Lưu Húc cũng lộ ra một nụ cười.

Còn một tháng nữa, ta sẽ hồi sư về Duyện Châu.

Vậy thì tốt quá.

Mã Vân Lộc lao tới, ôm chầm lấy Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ cảm thấy một làn hương thơm phả vào mặt, rồi cảm nhận được vóc dáng kiêu hãnh của Mã Vân Lộc.

Hồi lâu, Mã Vân Lộc mới thẹn thùng rời khỏi vòng tay của Lưu Húc.

Mặt nàng đỏ bừng.

Sau đó, mặt nàng hiện lên vẻ vui mừng.

Lưu lang, mọi người đã chờ sốt ruột rồi.

Tần Vương phủ cũng đã bố trí xong xuôi, chỉ chờ Lưu lang về thôi.

Được.

Vất vả cho nàng rồi.

Trong mắt Lưu Húc thoáng qua một tia dịu dàng.

Đâu có.

Mã Vân Lộc không hề để ý mà xua tay.

Đó là nhà của ta, ta tự nhiên phải bỏ chút tâm sức.

Nàng bí ẩn cười nói: Lưu lang, bây giờ Tần Vương phủ đã thay đổi rồi.

Bảo đảm Lưu lang xem xong cũng sẽ hết lời khen ngợi.

Được.

Lưu Húc cười lớn: Vậy bản vương sẽ rửa mắt mong chờ.

Hắn nhíu mày: Vân Lộc, lần này nàng đến một mình sao.

Chứ sao nữa.

Mã Vân Lộc ưỡn ngực nói: Chẳng phải Lưu lang nói ta là nữ trung hào kiệt sao.

Một chút đường đi, có là gì.

Một chút đường đi Lưu Húc không khỏi có chút cạn lời.

Từ thành Xương Ấp của Duyện Châu đến thành Bình Dư, ít nhất cũng có ngàn dặm.

Mấy hôm nay chắc đã chịu không ít khổ cực.

Mã Vân Lộc hoàn toàn không quan tâm mà xua tay.

Có thể gặp Lưu lang, chút khổ cực này có là gì.

Đi thôi.

Lưu Húc cười nhạt: Bản vương trước tiên đưa nàng đến hậu viện nghỉ ngơi một chút.

Sáng mai, ta sẽ xuất binh đến quận Dĩnh Xuyên.

Đúng lúc này, một người nhảy chân sáo từ bên ngoài bước vào.

Lưu lang, trình độ bắn cung của ta lại có tiến bộ rồi, mau xem đi.

Lời vừa dứt, bóng dáng Tôn Thượng Hương liền xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nàng không khỏi sững sờ.

Sau đó, nàng đánh giá Mã Vân Lộc từ trên xuống dưới.

Ngươi là ai.

Sao lại ở đây.

Tim Lưu Húc đập thịch một cái.

Mã Vân Lộc và Tôn Thượng Hương đều không phải là người dễ đối phó.

Sẽ không gây ra chuyện gì chứ.

Chương 253

Hắn định lên tiếng khuyên can.

Chỉ là cảnh tượng tiếp theo lại khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Mã Vân Lộc nghe vậy cũng sững sờ, nhưng lập tức hiểu ra.

Nàng cười nhẹ: Chắc là Thượng Hương muội muội nhỉ.

Ta tên là Mã Vân Lộc, Lưu lang chinh chiến bên ngoài quá lâu rồi, ta từ Duyện Châu đến xem.

Tôn Thượng Hương liếc mắt đã thấy cây trường thương bên cạnh Mã Vân Lộc.

Ánh mắt nàng không khỏi sáng lên.

Nàng cười duyên nói: Vân Lộc tỷ tỷ, tỷ cũng là người luyện võ sao.

Không sai.

Mã Vân Lộc gật đầu: Ta là hậu duệ của nhà họ Mã ở Tây Lương, ta từ nhỏ đã yêu thích luyện võ, cũng vì thế, ta từ nhỏ đã tu tập võ nghệ.

Thật sao.

Tôn Thượng Hương mắt đầy vẻ kinh ngạc: Ta cũng vậy.

Ta từ nhỏ đã bắt đầu tu tập võ nghệ.

Nàng kéo tay Mã Vân Lộc: Vân Lộc tỷ tỷ, khó có được người cùng sở thích, hôm nay ta phải nói chuyện với tỷ cho đã.

Vậy chúng ta đi nhé.

Tôn Thượng Hương gật đầu cười duyên.

Sau đó, hai người nhìn nhau một cái, cùng nhau đến bên cạnh Lưu Húc.

Một người bên trái một người bên phải khoác tay Lưu Húc nói: Lưu lang, đi thôi, hôm nay chàng phải chỉ điểm cho chúng ta một phen.

Bị Mã Vân Lộc và Tôn Thượng Hương với thân hình bốc lửa khoác tay, Lưu Húc cũng không khỏi động lòng.

Ngay sau đó, hắn liền theo hai người, bước ra ngoài.

Thân vệ nhìn thấy cảnh này, không khỏi thầm tắc lưỡi.

Hóa ra người mình vừa gặp thật sự là chủ mẫu a.

Nếu không có Điển Vi, e rằng đã phiền phức rồi.

Nghĩ vậy, y liên tục cảm ơn Điển Vi.

Trên võ trường ở hậu viện.

Mã Vân Lộc và Tôn Thượng Hương hai người, mỗi người cầm một thanh trường kiếm, không ngừng giao đấu.

Nhìn hai bóng dáng xinh đẹp trong sân di chuyển, quả thực có một hương vị riêng.

Lưu Húc ngồi trong lương đình bên cạnh, cười nhạt nhìn mọi thứ.

Hai người cùng nhau dừng lại, rồi chạy lon ton đến trước mặt Lưu Húc.

Lưu lang, xem kiếm pháp của ta, thi triển được không.

Lưu Húc gật đầu: Không tệ.

Lưu lang, hay là chàng dạy thêm cho chúng ta vài chiêu đi Trong võ trường, đầy ắp tiếng cười nói vui vẻ của hai người.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Húc thu dọn xong xuôi, liền đi ra ngoài.

Chỉ là, vừa mới đến cửa, đã thấy Mã Vân Lộc và Tôn Thượng

Hương đang yên lặng chờ ở đó.

Thấy Lưu Húc ra, hai người cùng xoay một vòng: Lưu lang, bộ dạng này của chúng ta, đẹp không.

Mắt Lưu Húc khẽ sáng lên, nói: Đẹp.

Cầu hoa tươi Hai người lại lần nữa tiến lên, một người bên trái một người bên phải khoác tay Lưu Húc nói: Lưu lang, đi thôi, hai chúng ta muốn cùng chàng xuất chinh.

Khi Lưu Húc đến ngoài cửa phủ quận thủ, mọi người đều đã yên lặng chờ ở đó.

Thấy Lưu Húc ra, mắt mọi người không khỏi sáng lên.

Rồi cùng nhau cúi đầu.

Cung nghênh chúa công, chủ mẫu.

Lưu Húc vung tay: Xuất binh.

Binh phát Dĩnh Xuyên quận.

Quận Dĩnh Xuyên.

Tào Tháo lúc này khá bực bội.

Y đi đi lại lại.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Tuân Úc trước mặt: Văn Nhược, bây giờ làm sao đây.

Y ngừng lại một chút rồi nói: Hay là ta tự mình đến Ký Châu, giải thích với Viên Bản Sơ.

Nói xong, y liền đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một kỵ binh từ xa phi tới.

Y xuống ngựa trước cửa phủ quận thủ, rồi chạy vào trong.

Bẩm báo chúa công, Lưu Húc suất lĩnh đại quân, từ quận Nhữ Nam xuất phát, tiến về quận Dĩnh Xuyên.

Cái gì.

Tào Tháo cả người đứng sững tại chỗ.

Y trợn mắt nói: Lời này là thật sao.

Lưu Húc lần này đến, mang theo bao nhiêu binh mã.

Chúa công, Tần Vương Lưu Húc lần này điểm hết binh mã dưới trướng, xem số lượng kia, e rằng có sáu bảy vạn.

Tiêu binh bẩm báo.

Nhiều vậy.

Tào Tháo mặt đầy vẻ cười khổ.

Ta bây giờ chỉ chiếm được một quận Dĩnh Xuyên, Lưu Húc vẫn không chịu tha cho ta.

Y nhìn về phía Tuân Úc: Văn Nhược, có kế sách gì hay không.

Tuân Úc chắp tay hành lễ: Chúa công, bây giờ dưới trướng Tần Vương Lưu Húc, người có thể chinh chiến cực nhiều.

Lại thêm Nhan Lương, Cao Lãm, Nhạc Tiến ba vị lương tướng.

Lúc này chúng ta đối đầu với hắn, thực sự không khôn ngoan.

Theo ý ta, chúng ta không bằng hồi sư về Hà Đông, đợi sang xuân năm sau, chúng ta lại tính kế lâu dài.

Hồi sư về quận Hà Đông.

Tào Tháo mặt lộ vẻ không nỡ.

Hí Chí Tài bước lên phía trước: Chúa công, uy thế của Tần Vương cực mạnh, binh mã dưới trướng lại mạnh hơn chúng ta không ít.

Theo ý ta, chúng ta không bằng cố thủ ở thành Dương Địch.

Việc cấp bách bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy.

Tào Tháo bất đắc dĩ thở dài.

Tào Tháo đập bàn một cái: Được, bảo mọi người tập trung ở phủ quận thủ, ta sẽ bố trí một phen.

Bây giờ là đầu đông, Lưu Húc nhiều nhất cũng chỉ có thể công phạt thêm một tháng.

Thành Dương Địch kiên cố.

Ta không tin, dựa vào thành trì của Dương Địch, ta Tào Tháo ngay cả một tháng cũng không giữ được.

Lưu Húc dẫn binh mã dưới trướng, thẳng tiến đến Dĩnh Xuyên.

Chỉ vài ngày, đã đến dưới thành Dương Địch.

Nhìn Dương Địch trước mặt, Lưu Húc nhàn nhạt cười.

Điển Vi chắp tay với Lưu Húc: Chúa công, mạt tướng xin được xuất chiến.

Đi đi.

Lưu Húc gật đầu.

Điển Vi sải bước chạy ra, lớn tiếng hét.

Kẻ nào dám ra đây, cùng ta Điển Vi chiến một trận.

Trên tường thành Dương Địch.

Đội suất thủ thành không khỏi tim đập thình thịch.

Nhìn đám người đen kịt dưới tường thành, y không khỏi trong lòng run rẩy.

Vội vàng vung tay: Người đâu, lập tức thông báo chúa công, đại

quân của Tần Vương Lưu Húc đến rồi.

Trên tường thành, một binh sĩ lăn lộn bò xuống.

Vội vã chạy vào phủ quận thủ.

Khải bẩm chúa công, binh mã của Tần Vương Lưu Húc đến rồi.

Lúc này, trong phủ quận thủ, văn võ dưới trướng Tào Tháo tề tựu đông đủ.

Mọi người đang thương lượng, nên đối phó với đại quân của Lưu Húc như thế nào.

Lúc này nghe binh sĩ bẩm báo, đều kinh ngạc.

Họ cùng nhìn về phía Tào Tháo.

Nhanh vậy.

Tào Tháo mạnh mẽ đứng dậy, vung tay: Chư vị theo ta lên tường thành xem thử.

Dưới sự dẫn dắt của Tào Tháo, mọi người vội vã đi lên tường thành.

Nhìn đám người đen kịt phía dưới, trong lòng Tào Tháo cũng không khỏi có chút lo lắng.

Đặc biệt là binh mã dưới tường thành, nhìn một cái là biết, đều là những binh sĩ tinh nhuệ.

Điển Vi cười lớn: Tào Tháo, ngươi ra rồi đấy à.

Gia gia ta đợi ngươi lâu rồi.

Mau xuống đây, cùng gia gia ta quyết một trận tử chiến.

Tào Tháo nhíu mày.

Y lớn tiếng hét: Tần Vương, tại sao vô cớ xâm lược quận Dĩnh Xuyên của ta.

Lưu Húc lạnh nhạt nói.

Bản vương tuân lệnh thiên tử, thảo phạt Viên Thuật.

Bây giờ Viên Thuật đã bị tiêu diệt, địa bàn dưới trướng hắn, bản vương tự nhiên phải thu hồi.

Tần Vương, lần này thảo phạt Viên Thuật, ta cũng đã tiêu diệt binh mã dưới trướng Viên Thuật.

Ta cũng đã góp một phần sức lực.

Tào Tháo biện giải.

Tào Tháo, đừng nói nhảm nữa.

Bản vương là phụng chỉ chinh thảo, bây giờ địa bàn của ngươi ở quận Hà Đông.

Nếu biết điều thì mau về quận Hà Đông của ngươi.

Nếu không, e rằng sẽ hối hận không kịp.

Hối hận không kịp.

Tào Tháo mặt lộ vẻ khinh thường: Ta không tin, Tần Vương chẳng lẽ có thể công thành được sao.

Lưu Húc chắp tay sau lưng, nhàn nhạt cười: Nếu đã như vậy, vậy Tào Tháo cứ yên lặng xem biến đi.

Hạ Hầu Đôn chắp tay: Mạnh Đức, ta nguyện ra trận, cùng tên Điển Vi kia một trận.

Tào Tháo xua tay: Cứ để hắn ở đó khiêu chiến, chúng ta không cần để ý.

Y nhìn về phía Tào Nhân và Hạ Hầu Uyên: Tử Hiếu, Diệu Tài, do hai người phụ trách, luân phiên thủ thành.

Tào Nhân và Hạ Hầu Uyên cùng chắp tay: Tuân lệnh.

Tào Tháo dẫn mọi người lại lần nữa trở về phủ quận thủ.

Chỉ là, không biết tại sao, trong lòng y luôn có chút không yên.

Luôn cảm thấy dường như có chuyện gì đó bị bỏ sót.

Quận Nội Hà.

Đổng Chiêu đang ở trong phủ quận thủ xử lý công vụ.

Ngụy Diên bước vào, cười lớn: Đổng thái thú.

Đổng Chiêu ngẩng đầu.

Ngụy tư mã, mau mời ngồi.

Ngụy Diên đưa tay, đem thư trong tay đưa lên.

Đổng Chiêu đưa tay nhận lấy, rồi mở ra xem.

Ánh mắt y khẽ sáng lên: Chúa công bảo ta tấn công quận Hà Đông.

Không sai.

Chúa công bảo ta và quận Thượng Đảng cùng nhau tấn công quận Hà Đông.

Ngụy Diên cười lớn: Binh sĩ ta huấn luyện đã lâu, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Đổng Chiêu trầm ngâm một chút.

Văn Trường, lần này xuất chinh quận Hà Đông, ba ngàn binh sĩ dưới trướng thực sự quá ít.

Quận Nội Hà của ta có năm ngàn quận binh, chỉ cần để lại cho ta một ngàn binh mã, còn lại ngươi cứ mang đi.

Một ngàn binh mã.

Có quá ít không.

Ngụy Diên có chút do dự.

Cứ yên tâm.

Đổng Chiêu nhàn nhạt cười.

Quận Hà Đông ở ngay bên cạnh quận Nội Hà của ta, nếu quận Nội Hà của ta thực sự xảy ra vấn đề, Văn Trường kịp thời quay về phòng thủ cũng kịp.

Được.

Ngụy Diên chắp tay với Đổng Chiêu: Như vậy, đa tạ Đổng thái thú.

Nếu đã như vậy, ta chuẩn bị một chút, sáng mai sẽ xuất binh đến quận Hà Đông.

Như vậy rất tốt.

Đổng Chiêu đến trước bàn án: Ta sẽ viết một phong thư, gửi cho Từ thái thú ở quận Thượng Đảng, bảo hắn cùng ta phối hợp hành động.

Quận Thượng Đảng.

Trong võ trường.

Từ Thịnh đang dẫn binh mã dưới trướng tiến hành thao luyện.

Đúng lúc này, một kỵ binh từ xa phi tới.

Từ thái thú, chúa công gửi mật hàm khẩn cấp.

Tiếp tục thao luyện.

Từ Thịnh lớn tiếng hét với binh sĩ, rồi vội vàng quay người, nhận lấy mật hàm.

Nhìn mật hàm, khóe miệng y lộ ra một nụ cười.

Tốt quá rồi.

Binh sĩ ta huấn luyện mấy ngày nay, cuối cùng cũng có thể dùng

được.

Y đi đi lại lại, rồi khẽ nhíu mày.

Ta cần phải thương nghị với Đổng Chiêu và Ngụy Diên ở quận Nội Hà một phen.

Y bước đi, vội vã hướng về phủ quận thủ.

Vừa mới đến phủ quận thủ, đã có một thân vệ tiến lên.

Từ thái thú, Đổng thái thú ở quận Nội Hà gửi thư đến.

Từ Thịnh mở ra xem, không khỏi mừng rỡ.

Chưa từng nghĩ, ta lại nghĩ cùng một ý với Đổng Chiêu.

Binh lực khả dụng dưới trướng ta là năm ngàn người.

Nếu đã như vậy, vậy sáng mai ta sẽ đích thân suất lĩnh năm ngàn người xuất phát.

Sau đó, y vẫy tay với thân vệ: Người đâu, triệu tập mọi người đến phủ quận thủ, ta muốn triệu tập hội nghị.

Sáng sớm hôm sau.

Quận Nội Hà và quận Thượng Đảng cùng nhau xuất binh, binh chia làm hai đường, giáp công quận Hà Đông.

Quận Hà Đông.

Báo.

Một tiếng hô lớn, một thân vệ chạy vào phủ quận thủ.

Tào tướng quân, quận Nội Hà và quận Thượng Đảng binh chia làm hai đường, tấn công chúng ta.

Cái gì.

Tào Hưu mạnh mẽ đứng dậy.

Bây giờ đến đâu rồi.

Theo hành trình ước tính, sẽ vào buổi chiều, đến thành An Ấp của chúng ta.

Tào Hưu trợn mắt, không dám tin: Nhanh vậy.

Y đi đi lại lại, trong lòng đầy vẻ lo lắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, y mạnh mẽ dừng bước.

Lần này đến có bao nhiêu binh mã.

Quận Thượng Đảng tổng cộng phái ra năm ngàn binh mã.

Quận Nội Hà thì phái ra bảy ngàn binh mã.

Thân vệ bẩm báo.

Tào Hưu hoàn toàn không ngồi yên được nữa.

Y lớn tiếng hét: Người đâu, mau phái người thông báo cho chúa công.

Tuân lệnh.

Thân vệ bước ra ngoài, rồi một con ngựa nhanh phi về quận Dĩnh Xuyên.

Buổi chiều, Ngụy Diên dẫn bảy ngàn binh mã, đến quận Hà Đông.

Không chút do dự, y liền phát động tấn công thành An Ấp.

Trên tường thành.

Chương 254

Tào Hưu nhìn bảy ngàn binh sĩ bên ngoài, trong lòng thầm kêu khổ.

Lần này, Tào Tháo vì để nam hạ thuận lợi, đã mang đi phần lớn binh mã, chỉ để lại chưa đến hai ngàn binh mã, phụ trách giữ quận Hà Đông.

Hai canh giờ sau, Từ Thịnh cũng dẫn năm ngàn binh mã dưới trướng, đến quận Hà Đông.

Sau khi chào hỏi Ngụy Diên một tiếng, y cũng tham gia vào cuộc tấn công thành An Ấp.

Trong chốc lát, thành An Ấp trở nên hỗn loạn.

Tào Hưu bận đến đầu bù tóc rối.

Quận Dĩnh Xuyên, ngoài thành Dương Địch.

Mấy ngày nay, Lưu Húc chỉ để các võ tướng dưới trướng luân phiên ra trận, đến thành Dương Địch khiêu chiến.

Còn hắn thì vẫn yên ổn ngồi trong trung quân đại trướng.

Một hôm, hắn cầm chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Đối diện hắn, Quách Gia một hơi uống cạn rượu trong chén.

Chúa công, thân thể của ta dưỡng gần xong rồi, ta thấy lệnh cấm rượu của ta cũng nên được dỡ bỏ rồi.

Thân thể của ngươi thế nào, bản vương nhìn không ra, ngươi nói cũng không tính.

Lưu Húc đánh giá Quách Gia một cái, nhàn nhạt cười.

Đợi lần này trở về, Phụng Hiếu lại tìm Hoa thần y kiểm tra một phen, nếu Hoa thần y nói thân thể ngươi khỏe, lệnh cấm rượu của ngươi có thể được giải trừ.

Vậy phải đợi một tháng nữa à.

Quách Gia mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Từ Thứ bước vào.

Chúa công, quận Hà Đông truyền tin tức, Ngụy Diên suất lĩnh bảy ngàn binh mã, Từ Thịnh suất lĩnh năm ngàn binh mã, cùng nhau vây công quận Hà Đông.

Ồ.

Lưu Húc mặt thoáng một nụ cười: Tình hình chiến sự như thế nào.

Tào Hưu ở quận Hà Đông thủ đến thảm hại.

Từ Thứ nói, không khỏi cười lớn.

Mọi thứ đều trong dự liệu của chúa công.

Ánh mắt Quách Gia nhìn Lưu Húc, tràn đầy vẻ bội phục.

Rất tốt.

Lưu Húc lạnh nhạt nói: Tiếp theo, cứ xem phản ứng của Tào Tháo.

Quận Dĩnh Xuyên.

Mấy ngày nay, Tào Tháo đều có vẻ tâm sự nặng trĩu.

Luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng nghĩ kỹ lại, lại không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Một hôm, y gọi cả Tuân Úc và Hí Chí Tài đến.

Y nhìn về phía Tuân Úc: Văn Nhược, ta luôn cảm thấy có gì đó

không ổn.

Tuân Úc gật đầu: Chúa công nói rất đúng.

Sự việc quả thực có chút không ổn.

Xem phản ứng của Tần Vương mấy ngày nay, dường như Tần Vương đang chờ đợi điều gì đó.

Nhưng Tần Vương rốt cuộc đang chờ đợi điều gì.

Hí Chí Tài nhíu mày.

Có lẽ, Tần Vương vẫn luôn không cường công, có lẽ là vì Tần Vương cho rằng, căn bản không cần cường công cũng có thể chiếm được chúng ta.

Nghĩ vậy, sắc mặt Tuân Úc trở nên khó coi.

Y kinh hô một tiếng: Quận Hà Đông.

Hả.

Tào Tháo mạnh mẽ đứng dậy: Văn Nhược, quận Hà Đông của ta sẽ xảy ra vấn đề sao.

Tuân Úc nghiêm túc gật đầu: Quận Hà Đông của chúng ta trống rỗng, có lẽ Tần Vương sẽ nắm lấy cơ hội này, đem quân đến sát quận Hà Đông.

Nhưng binh mã của Tần Vương, cũng không có điều động quy mô lớn à.

Hí Chí Tài không hiểu.

Chí Tài, ngươi quên rồi, bên cạnh quận Hà Đông của chúng ta là quận Nội Hà và quận Thượng Đảng.

Hai quận này đều nằm trong tay Tần Vương Lưu Húc.

Tuân Úc nói, thở dài một hơi.

Lời này vừa ra, Hí Chí Tài cả người đứng sững tại chỗ.

Y ngơ ngác nói: Chết rồi, sợ là phiền phức rồi.

Sắc mặt Tào Tháo đại biến.

Bây giờ lương thảo của ta toàn bộ đều ở quận Hà Đông.

Quận Hà Đông là căn cơ của ta, vạn vạn không thể có sai sót.

Nếu một khi mất quận Hà Đông, thì quân ta trong tình huống không có lương thảo, căn bản không thể duy trì quân đội hai vạn người.

Tuân Úc chắp tay với Tào Tháo.

Chúa công, lần này quân đồn trú của chúng ta ở quận Hà Đông ít, nếu quận Hà Đông thật sự bị tập kích, vậy e rằng phiền phức rồi.

Việc cấp bách bây giờ, chỉ có thể trước tiên phái người đến quận Hà Đông, giữ vững quận Hà Đông.

Tào Tháo gật đầu, lớn tiếng hét: Người đâu, truyền lệnh, bảo Nguyên Nhượng đến gặp ta.

Thân vệ lập tức đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một quân sĩ từ xa phi tới.

Đến trước phủ quận thủ, y lập tức ngã xuống ngựa.

Mau.

Đưa ta đi gặp chúa công.

Quận Hà Đông có tin khẩn.

Một thân vệ xông vào trong phủ quận thủ.

Khải bẩm chúa công, quận Hà Đông có tin khẩn truyền đến.

Tim Tào Tháo thắt lại.

Y lớn tiếng hét: Mau truyền.

Sau đó, hai thân vệ dìu một quân sĩ bước vào.

Quân sĩ này rõ ràng đã kiệt sức, khi vào phủ quận thủ, đều bị hai thân vệ lôi vào.

Tim Tào Tháo bị siết chặt.

Tình hình quận Hà Đông thế nào, mau nói rõ.

Quân sĩ thở hổn hển.

Chúa công, quận Nội Hà và quận Thượng Đảng đồng thời dẫn binh mã dưới trướng, vây đánh quận Hà Đông.

Quả nhiên như vậy.

Tào Tháo nổi giận.

Y nhìn về phía quân sĩ, hỏi: Lần này đến, tổng cộng có bao nhiêu người.

Lúc thuộc hạ đột phá vòng vây ra, dưới trướng có hơn một vạn người.

Quân sĩ trả lời.

Hơn một vạn người Tim Tào Tháo run lên.

Lần này, nhân thủ để lại ở quận Hà Đông chưa đến hai ngàn người.

Tại sao lại ít vậy.

Thực ra câu trả lời rất đơn giản.

Bởi vì khi xuất chinh, dưới trướng y tổng cộng cũng chỉ có hơn chín ngàn binh mã.

Trong tình huống đó, y đã dẫn tám ngàn người, đến quận Dĩnh Xuyên.

Ở quận Hà Đông, chỉ để lại chưa đến hai ngàn người, do cháu trai Tào Hưu dẫn dắt.

Tào Tháo gầm lên: Người đâu, mau bảo Nguyên Nhượng đến nghị sự.

Tuân Úc khẽ nhíu mày.

Chúa công, ý của ngài là, để một mình Hạ Hầu Đôn đến quận Hà Đông.

Không sai.

Tào Tháo gật đầu: Ta có ý để Nguyên Nhượng dẫn năm ngàn người dưới trướng, đến quận Hà Đông.

Chúa công, việc này e rằng có chút không ổn.

Tuân Úc cười khổ.

Tại sao.

Tào Tháo nói.

Chúa công, nếu chúng ta lần này chỉ xuất động năm ngàn người đi cứu viện, vạn nhất Tần Vương Lưu Húc trên đường truy đuổi chặn lại, e rằng năm ngàn người căn bản không thể chống lại cuộc tấn công của Tần Vương Lưu Húc.

Tuân Úc bất đắc dĩ nói.

Tào Tháo nhíu mày.

Y biết lời của Tuân Úc là sự thật.

Y là bộ binh, dưới trướng Lưu Húc có lượng lớn kỵ binh.

Nếu một khi bị Lưu Húc nhắm đến, e rằng căn bản không thể thoát được.

Nhưng quận Hà Đông, lại không thể không cứu.

Y thở dài một hơi: Hóa ra là vậy.

Hóa ra Tần Vương đã sớm sắp xếp mọi thứ, chỉ chờ ta nhảy vào bẫy.

Ngay sau đó, trên mặt y lại lần nữa khôi phục vẻ kiên nghị.

Văn Nhược, truyền lệnh xuống, ngày mai giờ Dần chúng ta nổi lửa nấu cơm, giờ Mão từ cửa bắc đột phá vòng vây rời khỏi Dương Địch, một đường đến quận Hà Đông.

Tuân lệnh.

Tuân Úc lập tức cung kính đáp lời.

Giờ Mão.

Tào Tháo đích thân dẫn đại quân dưới trướng, từ cửa bắc đột phá vòng vây.

Ỷ Thiên Kiếm trong tay vung lên, cao giọng hét: Giết.

Lời vừa dứt, Hạ Hầu Đôn liền một ngựa đi đầu, xông lên phía trước.

Sau một hồi giao chiến, họ thuận lợi đột phá vòng vây.

Tào Tháo không dám dừng lại nhiều, một đường hành quân cấp tốc, đi về phía bắc.

Buổi chiều, đã đến gần thành Dương.

Trên một con dốc thấp ngoài thành Dương, Hạ Hầu Đôn tìm một tảng đá lớn: Mạnh Đức, ngồi đây.

Tào Tháo gật đầu, rồi ngồi phịch xuống.

Nguyên Nhượng, trinh sát đã phái đi chưa.

Mạnh Đức yên tâm, trinh sát đã phái đi rồi, nhanh thôi sẽ có tin tức truyền về.

Hạ Hầu Đôn trả lời.

Như vậy thì tốt.

Tào Tháo lau mồ hôi trên trán, rồi nhận lấy túi nước từ tay Hạ Hầu Đôn.

Ực ực.

Uống liên tục mấy ngụm, y mới thở ra một hơi dài.

Tào Tháo cuối cùng cũng đã đột phá vòng vây ra khỏi thành Dương Địch.

Nhìn đám binh sĩ nằm la liệt dưới sườn dốc, y không khỏi thở dài một hơi.

Tuân Úc từ bên cạnh đi tới.

Tào Tháo lập tức vẫy tay: Văn Nhược, đến đây, ngồi đây.

Nói xong, y nhường vị trí.

Tuân Úc mắt khẽ run lên, chắp tay hành lễ: Chúa công, ta luôn cảm thấy, trong chuyện này có gì đó không ổn.

Tào Tháo nhíu mày: Tại sao.

Chúng ta đột phá vòng vây quá dễ dàng rồi.

Tuân Úc cười khổ.

Đột phá vòng vây quá dễ dàng Tào Tháo nhẩm đi nhẩm lại mấy chữ này, rồi sắc mặt đại biến.

Y nhìn địa hình xung quanh, lập tức mạnh mẽ đứng dậy từ tảng đá.

Y gầm lên một tiếng: Cảnh giới.

Cẩn thận địch tập kích.

Cũng đúng lúc này, một kỵ binh nhanh chóng từ xa phi tới.

Người này một thân áo trắng bào trắng, dưới háng là một con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử trắng như tuyết, tay cầm một cây Long Đảm Lượng Ngân Thương.

Chính là Triệu Vân.

Bên cạnh hắn, là Quan Vũ tay cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, dưới háng là một con ngựa quý màu đỏ.

Phía sau họ, là năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, năm ngàn đao phủ thủ và một vạn Đan Dương tinh binh.

Đồng loạt xông về phía Tào Tháo.

Rầm Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một luồng khí thế cuồng mãnh, hung hãn xông về phía họ.

Một luồng khí tức kim qua thiết mã, ập vào mặt.

Cảm nhận được luồng khí thế cuồng mãnh đó, tim Tào Tháo rung lên dữ dội.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra Tần Vương Lưu Húc đã sớm bố trí phục binh ở đây.

Chẳng trách, mình có thể đột phá vòng vây dễ dàng như vậy.

Tào Tháo không dám do dự chút nào, lập tức xuống dốc, leo lên chiến mã.

Y gầm lên một tiếng: Chiến.

Tử chiến Rồi thúc ngựa, cũng xông lên phía trước.

Sĩ khí binh sĩ đại chấn, tất cả đều theo sau Tào Tháo, lao về phía trước.

Khoảng cách giữa hai quân đội, đang nhanh chóng được rút ngắn.

Hai bên nhanh chóng giao chiến.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân liên tục múa, binh sĩ xung quanh lần lượt ngã xuống.

Nơi hắn đi qua, căn bản không có kẻ nào địch nổi.

Trong chốc lát, hắn đã không thể ngăn cản.

Hạ Hầu Đôn giận dữ hét: Mạnh Đức, để ta nghênh chiến Triệu Vân.

Nói xong, y một ngựa đi đầu, xông về phía Triệu Vân.

Triệu Vân cười nhạt: Hạ Hầu Đôn, ta khuyên ngươi nên bó tay chịu trói thì hơn.

Nằm mơ.

Hạ Hầu Đôn giận dữ hét.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân khẽ rung, liên tục mấy đạo thương ảnh liền bao phủ lấy Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn không dám lơ là.

Trước đây y đã giao thủ với Triệu Vân, tự nhiên biết thực lực của Triệu Vân.

Trước kia, y cùng với Hạ Hầu Uyên hợp lực, mới miễn cưỡng địch lại Triệu Vân.

Nhưng bây giờ, Hạ Hầu Uyên phải bảo vệ bên cạnh Tào Tháo, căn bản không thể cùng y hợp lực nghênh chiến.

Hạ Hầu Đôn gầm lên một tiếng, trường thương trong tay nghênh đón Triệu Vân.

Chương 255

Bên kia, Quan Vũ tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, đôi mắt phượng khẽ híp lại.

Sau đó, y thúc con ngựa chiến màu đỏ dưới háng, xông về phía Tào Tháo.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay liên tục múa, binh sĩ trên đường đi lần lượt ngã xuống.

Nhìn Quan Vũ đang phi nhanh, Tào Tháo khẽ nhíu mày.

Kể từ trận Hổ Lao Quan, sau khi Quan Vũ ôn tửu trảm Hoa Hùng, y đã rất ngưỡng mộ Quan Vũ.

Chỉ tiếc là, Quan Vũ vẫn cứ luôn đi theo bên cạnh Lưu Bị, dù muốn chiêu mộ, cũng không có cách nào.

Lúc này, y lớn tiếng hét: Vân Trường, sự dũng mãnh của ngươi, ta đã ngưỡng mộ từ lâu, hay là về dưới trướng ta, thế nào.

Ảo tưởng.

Khóe miệng Quan Vũ lộ ra một tia khinh miệt.

Rồi y thúc ngựa chiến dưới háng.

Tốc độ của chiến mã cũng nhanh hơn vài phần.

Thấy chiêu mộ thất bại, Tào Tháo thở dài một hơi.

Y biết, đây cũng là điều nên có.

Chỉ là nhìn Quan Vũ ngày càng gần, tim y cũng thắt lại.

Võ lực của Quan Vũ, thực sự quá kinh người.

Tào Thuần chắp tay, trầm giọng hét: Chúa công, để ta ngăn cản

Quan Vũ.

Rồi y thúc ngựa chiến, xông về phía Quan Vũ.

Rầm Phía sau binh mã của Tào Tháo, một đội kỵ binh năm ngàn người, phi nhanh.

Người dẫn đầu chính là Trương Liêu.

Theo kỵ binh của Trương Liêu phi nhanh, một luồng sát khí ập vào mặt.

Gay go rồi.

Tịnh Châu Lang Kỵ.

Tịnh Châu Lang Kỵ từng một thời bất khả chiến bại.

Tim Tào Tháo rung lên dữ dội.

Bây giờ không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ, hoàn toàn bị phơi bày dưới thiết kỵ.

Nếu bị trước sau giáp công, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Tào Tháo là người quả quyết.

Y liếc mắt đã thấy bên phải chiến trận tương đối yếu hơn.

Y lập tức gầm lên: Đột phá vòng vây.

Hướng về bên phải đột phá.

Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân hai người, bảo vệ bên cạnh Tào Tháo, hướng về bên phải xông ra.

Phòng thủ bên phải tương đối yếu, Tào Tháo chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể xông ra khỏi vòng chiến.

Hạ Hầu Uyên quay đầu nhìn vòng chiến của Hạ Hầu Đôn một cái.

Lúc này Hạ Hầu Đôn đã dốc toàn lực, mới miễn cưỡng đỡ được

đòn tấn công của Triệu Vân.

Sau khi đỡ được một thương của Triệu Vân, y thở hổn hển.

Đúng lúc này, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân hướng về phía Hạ Hầu Đôn đập xuống.

Phập.

Một tiếng vang giòn tan, một thương của Triệu Vân, đâm thẳng vào vai trái của Hạ Hầu Đôn.

Máu tươi từ vai trái Hạ Hầu Đôn tuôn ra.

Mắt Hạ Hầu Uyên thoáng một tia lo lắng.

Y lập tức cầm đao, xông về phía Hạ Hầu Đôn, đỡ lấy đòn tấn công của Triệu Vân.

Hạ Hầu Đôn thở hổn hển.

Y ngẩng đầu trợn mắt nhìn Hạ Hầu Uyên: Diệu Tài, mau đi.

Nhưng Nguyên Nhượng.

Hạ Hầu Uyên không nỡ.

Mau đi.

Nếu Tịnh Châu thiết kỵ phía sau tới, chúng ta ai cũng không chạy được.

Hạ Hầu Đôn gầm lên một tiếng: Bảo vệ tốt chúa công.

Rồi y mạnh mẽ cầm thương, nghênh đón Long Đảm Lượng Ngân Thương của Triệu Vân.

Hạ Hầu Uyên trong lòng hiểu rõ, nếu bị kỵ binh trước sau giáp công, thì những người này, gần như đều phải bỏ mạng ở đây.

Y không dám dừng lại nữa, xông về phía Tào Tháo.

Cùng với Tào Nhân, y một đường hộ tống Tào Tháo, xông về phía trước.

Trong vòng chiến, Triệu Vân càng chiến càng dũng.

Một tiếng hét nhẹ, thương ảnh trên Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay theo đó biến mất không thấy.

Thay vào đó là một thương.

Một thương thế lớn lực trầm, cuồng mãnh vô song.

Dưới một thương này, một luồng uy thế kinh khủng bao trùm lấy Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn chỉ cảm thấy phảng phất như bị một con mãnh thú nhắm đến.

Luồng uy thế đó, khiến tim y không khỏi rung lên dữ dội.

Y không dám lơ là, lập tức cắn răng, cầm thương nghênh đón.

Keng.

Hai thương nặng nề va chạm vào nhau, Hạ Hầu Đôn chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn, truyền đến tay mình.

Trường thương trong tay mạnh mẽ bị đánh văng ra.

Cũng đúng lúc này, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân rung lên, lại một kích, với một tốc độ cực nhanh, tập kích vào người y.

Y muốn chống đỡ, lại phát hiện lúc này căn bản không kịp ngăn cản.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong nháy mắt đã đến trước người.

Phập.

Bụng y bị một thương đâm trúng.

Máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra.

Triệu Vân rút thương.

Bịch.

Hạ Hầu Đôn từ trên ngựa ngã xuống, rơi xuống đất.

Y thở hổn hển.

Binh sĩ xung quanh tiến lên, trói Hạ Hầu Đôn lại.

Bên kia.

Quan Vũ giận dữ hét một tiếng, rồi mạnh mẽ xoay người, hai tay đột nhiên phát lực.

Một luồng đao quang rực rỡ, xuất hiện trước người Tào Thuần.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay Quan Vũ, mang theo một luồng uy thế kinh khủng, bao trùm lấy Tào Thuần.

Tào Thuần là người dũng mãnh, cũng là thủ lĩnh của đội kỵ binh mà Tào Tháo dự định thành lập.

Nhưng bây giờ, dưới một đao này, y chỉ cảm thấy căn bản không thể chống đỡ.

Một tiếng gầm lớn, rồi trường thương trong tay mạnh mẽ nghênh đón.

Keng.

Đao thương giao nhau, Tào Thuần chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn ập vào hai tay.

Cùng lúc đó, trường thương trong tay bị một đao chém rơi.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao dư thế không giảm, luồng đao quang rực rỡ đó, đâm thẳng vào ngực y.

Tim Tào Thuần đại kinh.

Y bi thán một tiếng: Mạng ta xong rồi.

Tay phải Quan Vũ mạnh mẽ nâng lên, lưỡi đao Thanh Long Yển Nguyệt Đao khẽ nghiêng.

Rẹt.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém thẳng vào vai Tào Thuần.

Một đao từ trên xuống dưới, chém chéo.

Một vết thương khổng lồ, xuất hiện trên vai trái Tào Thuần.

Y kêu đau một tiếng, rồi ngã xuống đất.

Phía sau Quan Vũ, một đám đao phủ thủ ùa lên, trói Tào Thuần lại.

Quan Vũ khẽ vuốt râu, quay đầu nhìn về phía Triệu Vân.

Mới phát hiện, Triệu Vân cũng cùng lúc, đã bắt được Nhan Lương.

Trên mặt y lộ ra vẻ hài lòng.

Trong lòng cũng có thêm vài phần công nhận đối với Triệu Vân.

Sau khi mất Hạ Hầu Đôn và Tào Thuần hai người, quân Tào ở lại đoạn hậu không còn sức chống cự.

Dưới sự tấn công của Bạch Mã Nghĩa Tòng và đao phủ thủ, họ liên tục bại lui.

Năm ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ của Trương Liêu thì xông vào tàn sát.

Chiến sự hoàn toàn được dẹp yên.

Nhìn Tào Tháo và mọi người đi xa, Quan Vũ vuốt râu nói.

Tử Long, tên Tào Tháo kia quả thật quyết đoán.

Nhiều binh mã như vậy, nói bỏ là bỏ.

Triệu Vân gật đầu tán thưởng: Tào Tháo xứng đáng với hai chữ kiêu hùng mà chúa công nói.

Tiếc là, hắn gặp phải chúa công.

Không sai.

Trương Liêu cũng cưỡi ngựa đến: Tào Tháo nếu chậm một bước, e rằng đã toàn quân bị diệt.

Không vội.

Triệu Vân cười lớn: Đây mới là cửa thứ nhất, phía sau còn hai cửa nữa.

Trên mặt Quan Vũ lộ ra một nụ cười.

Trương Liêu cũng khẽ cười.

Tào Tháo dẫn binh mã dưới trướng, một đường không dám dừng lại, một mạch xông về phía trước hai mươi dặm.

Trên một con đường núi.

Phía sau, Hạ Hầu Uyên đề nghị: Chúa công, chúng ta không bằng ở đây nghỉ ngơi một lát.

Tào Tháo quay đầu nhìn xung quanh một cái, chỉ thấy hai bên đều là rừng rậm, căn bản không cần lo lắng kỵ binh tập kích.

Tào Tháo mới yên tâm, gật đầu: Vậy thì ở đây nghỉ ngơi một lát đi.

Nói xong, y xuống ngựa.

Sau đó, y ngồi phịch xuống đất, người y nhếch nhác, sắc mặt cũng trở nên đen sạm.

Xung quanh y, binh sĩ cũng lần lượt ngồi xuống đất.

Một đường phi nhanh, khiến họ cũng mệt mỏi.

Ánh mắt Tào Tháo lướt qua xung quanh, lại phát hiện căn bản không thấy bóng dáng Hạ Hầu Đôn.

Tim y không khỏi đập thịch một cái, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Y trầm giọng hỏi: Nguyên Nhượng đâu.

Nguyên Nhượng ở lại chống cự Triệu Vân, lúc này e rằng lành ít dữ nhiều.

Mặt Tào Tháo trầm xuống.

Kể từ khi khởi binh, Hạ Hầu Đôn đã đi theo bên cạnh y.

Mấy năm nay, theo y nam chinh bắc chiến, lập nên công lao hiển hách.

Có thể nói không ngoa, Hạ Hầu Đôn là võ tướng số một dưới trướng y.

Bây giờ một trận chiến, lại ngay cả Hạ Hầu Đôn cũng tổn thất.

Y chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn.

Ánh mắt Tào Tháo lướt qua mọi người.

Chương 256

Sau đó, tim y đập thịch một cái, nghi vấn: Tào Thuần đâu.

Không đợi người khác trả lời, y đã lẩm bẩm: Tào Thuần đi ngăn cản Quan Vũ rồi Sắc mặt y cũng không khỏi ảm đạm đi.

Một trận chiến, đã tổn thất hai viên đại tướng.

Cái gọi là ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu.

Nhưng bây giờ, không chỉ tổn thất hơn một nửa binh lực, còn tổn thất hai viên đại tướng.

Tổn thất như vậy, là lần thảm thống nhất kể từ khi y khởi binh.

Hạ Hầu Đôn và Tào Thuần hai người, trong đôi mắt hổ, ẩn ẩn có lệ quang lấp lánh.

Y cắn răng, nén lại mối hận đó.

Thầm tự nhủ: thắng bại là chuyện thường của nhà binh.

Tào Tháo, cuối cùng cũng có ngày quật khởi.

Tuân Úc bước lên phía trước: Chúa công, nơi này không nên ở lại lâu, nếu trì hoãn e rằng sẽ xảy ra vấn đề.

Lời này vừa ra, Tào Tháo cười lớn.

Văn Nhược yên tâm.

Địa hình ở đây, kỵ binh căn bản không thể triển khai.

Y vuốt râu, tiếp tục nói.

Rừng rậm hai bên cách đường núi quá xa, dù là cung tiễn thủ, cũng căn bản không thể bắn đến trên đường núi.

Đúng lúc này, trong rừng rậm hai bên, xuất hiện vô số bóng người.

Ai nấy đều cầm trường cung.

Trước mặt họ, có mấy ngàn thương binh bảo vệ.

Vù Một tràng âm thanh dây cung rung lên.

Mũi tên như mưa rào, bắn về phía họ.

Vút.

Từng mũi tên rơi lả tả vào trong đám binh sĩ địch.

Trong phút chốc, thương vong vô số.

Tào Tháo trong lòng kinh hãi.

Sao có thể.

Lại có cung thủ đáng sợ như vậy.

Vị trí của đám cung thủ kia cách đây tới tận một trăm bước.

Khoảng cách xa như thế, e rằng phải là thần tiễn thủ mới có thể bắn trúng mục tiêu hiệu quả.

Nhưng cơn mưa tên vừa rồi đã khiến phe ta thương vong thảm trọng.

Chẳng lẽ đám cung thủ đó, người nào người nấy đều là thần xạ thủ cả sao.

Một đội quân cung tiễn được tạo thành từ mấy ngàn thần xạ thủ.

Cũng quá đáng sợ rồi.

Ong.

Tiếng dây cung rung lên lại một lần nữa vang vọng phía trên khu rừng rậm.

Vô số mũi tên hợp thành một cơn mưa tên, lại lần nữa bao trùm lấy họ.

Hơn một ngàn binh sĩ ngã xuống.

Máu tươi từ vết thương tuôn ra, nhuộm đỏ cả một vùng đất xung quanh.

Tào Tháo không dám do dự, hét lớn một tiếng: Xông lên.

Xông vào trong doanh trại của ta.

Xông lên.

Các binh sĩ lần lượt đứng dậy, đội mưa tên xông về phía trước.

Cuối cùng, họ cũng xông ra được một khu đất trống.

Tào Tháo lòng còn sợ hãi quay đầu lại nhìn.

Thấy phía sau không có truy binh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn bốn phía rồi phá lên cười ha hả: Ta cười Lưu Húc chung quy vẫn không biết dụng binh.

Hắn giơ tay chỉ về phía trước nói: Mặt đất nơi này bằng phẳng như vậy, nếu Lưu Húc có thể bố trí một đội kỵ binh ở đây, e rằng ta đã tổn thất nặng nề rồi.

Lời vừa dứt, ầm. mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Tào Tháo mặt lộ vẻ kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mặt hắn, một người thân mặc áo giáp Minh Quang Kỳ Lân bảo tướng, tay cầm một cây Hình Thiên thương, dưới háng là một con ngựa Xích Ký, uy phong lẫm liệt.

Phía sau người đó, mấy người dàn thành một hàng ngang.

Hứa Chử, Điển Vi, Thái Sử Từ, Mã Siêu, Nhan Lương, Cao Lãm, Kỷ Linh.

Phía sau những người này là mấy vạn kỵ binh, đồng loạt phi nước đại về phía Tào Tháo.

Tào Tháo sợ đến hồn bay phách lạc.

Nhiều kỵ binh như vậy, làm sao có thể địch lại được.

Lưu Húc cười nhạt nói: Tào Mạnh Đức, vẫn khỏe chứ.

Tào Tháo cố gắng trấn tĩnh lại, nói: Tần Vương vì sao lại suất lĩnh đại quân, chặn đường đi của ta.

Tào Mạnh Đức, hay là đến chỗ của Bản Vương ngồi một lát, thế nào.

Tào Tháo cười nói: Tần Vương, ta có việc gấp ở quận Hà Đông, không làm phiền ngài nữa.

Nói đoạn, hắn khẽ quát một tiếng: Mau đi.

Lưu Húc lại thản nhiên phất tay ra lệnh: Bắt sống.

Hắn thúc vào bụng ngựa Xích Ký.

Ngựa Xích Ký hí lên một tiếng, sau đó bốn vó phi nước đại, lao về phía trước.

Tốc độ của nó cực nhanh, bờm lông màu nâu tung bay về phía sau.

Các tướng sĩ cũng lần lượt thúc ngựa xông lên, lao về phía Tào Tháo.

Ầm.

Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển, mấy vạn kỵ binh ùn ùn kéo tới chỗ đại quân của Tào Tháo.

Tốc độ của Lưu Húc cực nhanh, lao thẳng đến vị trí của Tào Tháo.

Hình Thiên thương trong tay hắn quét ngang, binh lính xung quanh không ai địch nổi một hiệp, đều bị đánh bay ra bốn phía.

Nơi hắn đi qua, liền trống ra một khoảng lớn.

Chỉ trong vài hơi thở, Lưu Húc đã xông vào phạm vi năm mươi trượng cách Tào Tháo.

Hạ Hầu Uyên hét lớn: Chúa công, ta xin đoạn hậu.

Y liền vung đại đao trong tay, xông về phía Lưu Húc.

Y biết Lưu Húc rất mạnh, nên không dám xem thường.

Khi sắp đến trước mặt Lưu Húc, y giơ cao đại đao trong tay, chém về phía hắn.

Một đao này, là một đao đã tích tụ rất lâu.

Cũng là một đòn toàn lực.

Y cố gắng có thể gây thương tích cho Lưu Húc trong một đòn, như vậy mới có thể chặn được hắn lại.

Theo nhát chém này.

Vút.

Không gian xung quanh sáng lên.

Một vệt đao quang lập tức bao trùm lấy Lưu Húc.

Khóe miệng Lưu Húc lộ ra một nụ cười nhạt.

Phải nói rằng, một đao này quả thực có mấy phần uy thế.

Nếu đối phó với người thường thì được.

Đáng tiếc, đối thủ của Hạ Hầu Uyên là hắn.

Lưu Húc khẽ rung Hình Thiên thương trong tay.

Hình Thiên thương đột ngột đánh lên trên.

Keng.

Đao và thương giao nhau, một luồng sức mạnh cuồng bạo lập tức ập về phía Hạ Hầu Uyên.

Thân thể Hạ Hầu Uyên đột ngột ngửa ra sau, cả người dán chặt vào lưng ngựa.

Trong lòng y vô cùng kinh hãi.

Y biết Lưu Húc mạnh, nhưng không ngờ Lưu Húc lại mạnh đến mức này.

Sức mạnh của một đòn này, e rằng phải đến vạn cân.

Y biết không ổn, vội vàng muốn ngồi thẳng dậy.

Lưu Húc lại cười nhạt, vẻ mặt hoàn toàn ung dung.

Hắn thúc vào bụng ngựa Xích Ký.

Ngựa Xích Ký hí lên một tiếng, rồi cả thân mình đột ngột dựng đứng lên.

Sau đó, hai vó trước đạp về phía con chiến mã của Hạ Hầu Uyên.

Con chiến mã của Hạ Hầu Uyên đau đớn, kêu lên một tiếng ai oán.

Nhân cơ hội này, Lưu Húc vươn tay, tóm lấy Hạ Hầu Uyên.

Hắn khẽ dùng lực, liền nhấc bổng Hạ Hầu Uyên lên.

Hạ Hầu Uyên chỉ cảm thấy cổ mình lạnh buốt, liền phát hiện mình đã bị nhấc lên.

Y nhìn chiến mã của mình ầm ầm ngã xuống đất, cả người không khỏi cứng đờ.

Tào Nhân hộ tống Tào Tháo, xông về phía sau.

Ở đó có một khu rừng rậm.

Hắn phải xông vào khu rừng đó.

Giữa tiếng hí cuồng bạo của ngựa Xích Ký, Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Lưu Húc.

Chỉ thấy Lưu Húc một tay nhấc bổng Hạ Hầu Uyên.

Hai mắt hắn lập tức đỏ ngầu.

Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên hai người, từ khi hắn khởi binh đã luôn đi theo bên cạnh.

Hạ Hầu Đôn trước đó vì bảo vệ hắn mà rơi vào tay giặc.

Bây giờ, Hạ Hầu Uyên cũng bị bắt, sao hắn có thể không đau lòng cho được.

Đúng lúc này, Lưu Húc quay đầu nhìn Tào Tháo, trên mặt nở một nụ cười nhạt.

Thân thể Tào Tháo run lên bần bật.

Hắn lập tức dùng cả tay cả chân, điên cuồng bò lên trên.

Rất nhanh, hắn và Tào Nhân cùng các thân vệ đã bò lên phía trên khu rừng rậm.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ còn năm mươi mét nữa là đến đỉnh.

Chỉ cần từ đỉnh lật qua, đối diện chính là dốc xuống.

Như vậy, hắn là an toàn rồi.

Hắn quay đầu nhìn xuống dưới.

Ngay sau đó, hai mắt Tào Tháo trợn trừng.

Hắn thấy, Lưu Húc thúc ngựa Xích Ký, người liền bay lên, bay về phía khu rừng.

Sao có thể.

Hắn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Từ trước đến nay, trong không ít thông tin tình báo, đều nói Lưu

Húc biết bay, nhưng hắn vẫn luôn không tin.